

Disciple All Nations

پس رفتہ، ہمہ امت‌ها را شاگرد سازید و ایشان را بہ اسم اب و این و روح القدس تعمید دهید. - متی ۲۸:۱۹

The Aionian Bible shows the location of eleven special Greek and Hebrew Aionian Glossary words to help us better understand God's love for individuals and for all mankind, and the nature of after-life destinies. The underlying Hebrew and Greek words typically translated as *Hell* show us that there are not just two after-life destinies, Heaven or Hell. Instead, there are a number of different locations, each with different purposes, different durations, and different inhabitants. Locations include 1) Old Testament *Sheol* and New Testament *Hadēs*, 2) *Geenna*, 3) *Tartaroō*, 4) *Abyssos*, 5) *Limnē Pyr*, 6) *Paradise*, 7) *The New Heaven*, and 8) *The New Earth*. So there is reason to review our conclusions about the destinies of redeemed mankind and fallen angels.

The key observation is that fallen angels will be present at the final judgment, 2 Peter 2:4 and Jude 6. Traditionally, we understand the separation of the Sheep and the Goats at the final judgment to divide believing from unbelieving mankind, Matthew 25:31-46 and Revelation 20:11-15. However, the presence of fallen angels alternatively suggests that Jesus is separating redeemed mankind from the fallen angels. We do know that Jesus is the helper of mankind and not the helper of the Devil, Hebrews 2. We also know that Jesus has atoned for the sins of all mankind, both believer and unbeliever alike, 1 John 2:1-2. Deceased believers are rewarded in Paradise, Luke 23:43, while unbelievers are punished in Hades as the story of Lazarus makes plain, Luke 16:19-31. Yet less commonly known, the punishment of this selfish man and all unbelievers is before the final judgment, is temporal, and is punctuated when Hades is evacuated, Revelation 20:13. So is there hope beyond Hades for unbelieving mankind? Jesus promised, "*the gates of Hades will not prevail*," Matthew 16:18. Paul asks, "*Hades where is your victory?*" 1 Corinthians 15:55. John wrote, "*Hades gives up*," Revelation 20:13.

Jesus comforts us saying, "*Do not be afraid*," because he holds the keys to *unlock* death and Hades, Revelation 1:18. Yet too often our *Good News* sounds like a warning to "*be afraid*" because Jesus holds the keys to *lock* Hades! Wow, we have it backwards! Hades will be evacuated! And to guarantee hope, once emptied, Hades is thrown into the Lake of Fire, never needed again, Revelation 20:14.

Finally, we read that anyone whose name is not written in the Book of Life is thrown into the Lake of Fire, the second death, with no exit ever mentioned or promised, Revelation 21:1-8. So are those evacuated from Hades then, "*out of the frying pan, into the fire?*" Certainly, the Lake of Fire is the destiny of the Goats. But, do not be afraid. Instead, read the Bible's explicit mention of the purpose of the Lake of Fire and the identity of the Goats, "*Then he will say also to those on the left hand, 'Depart from me, you cursed, into the consummate fire which is prepared for... the devil and his angels,'"* Matthew 25:41. Bad news for the Devil. Good news for all mankind!

Faith is not a pen to write your own name in the Book of Life. Instead, faith is the glasses to see that the love of Christ for all mankind has already written our names in Heaven. "*If the first fruit is holy, so is the lump*," Romans 11:16. Though unbelievers will suffer regrettable punishment in Hades, redeemed mankind will never enter the Lake of Fire, prepared for the devil and his angels. And as God promised, all mankind will worship Christ together forever, Philippians 2:9-11.

What are we?			▶		Genesis 1:26 - 2:3		
How are we sinful?			▶		Romans 5:12-19		
Where are we?			▶				
					Innocence		
			Eternity Past		Creation 4004 B.C.		
▶ Who are we?	God	Father		John 10:30	Genesis 1:31 God's perfect fellowship with Adam in The Garden of Eden		
		Son					
		Holy Spirit					
	Mankind	Living		Genesis 1:1 No Creation No people			
		Deceased believing					
		Deceased unbelieving					
	Angels	Holy			Genesis 1:31 No Fall No unholy Angels		
		Imprisoned					
		Fugitive					
		First Beast					
		False Prophet					
		Satan					
Why are we?			▶		Romans 11:25-36, Ephesian 2:7		

Mankind is created in God’s image, male and female He created us

Sin entered the world through Adam and then death through sin

When are we?					
Fallen				Glory	
Fall to sin No Law	Moses' Law 1500 B.C.	Christ 33 A.D.	Church Age Kingdom Age		New Heavens and Earth
1 Timothy 6:16 Living in unapproachable light				Acts 3:21 Philippians 2:11 Revelation 20:3 God's perfectly restored fellowship with all Mankind praising Christ as Lord in the Holy City	
John 8:58 Pre-incarnate		John 1:14 Incarnate	Luke 23:43 Paradise		
Psalm 139:7 Everywhere		John 14:17 Living in believers			
Ephesians 2:1-5 Serving the Savior or Satan on Earth					
Luke 16:22 Blessed in Paradise					
Luke 16:23, Revelation 20:5,13 Punished in Hades until the final judgment					
Hebrews 1:14 Serving mankind at God's command					
2 Peter 2:4, Jude 6 Imprisoned in Tartarus				Matthew 25:41 Revelation 20:10	
1 Peter 5:8, Revelation 12:10 Rebelling against Christ Accusing mankind			Revelation 20:13 Thalaasa		Lake of Fire prepared for the Devil and his Angels
			Revelation 19:20 Lake of Fire		
			Revelation 20:2 Abyss		

For God has bound all over to disobedience in order to show mercy to all

Creation 4004 B.C.

Adam and Eve created	4004
Tubal-cain forges metal	3300
Enoch walks with God	3017
Methuselah dies at age 969	2349
God floods the Earth	2349
Tower of Babel thwarted	2247
Abraham sojourns to Canaan	1922
Jacob moves to Egypt	1706
Moses leads Exodus from Egypt	1491
Gideon judges Israel	1245
Ruth embraces the God of Israel	1168
David installed as King	1055
King Solomon builds the Temple	1018
Elijah defeats Baal's prophets	896
Jonah preaches to Nineveh	800
Assyrians conquer Israelites	721
King Josiah reforms Judah	630
Babylonians capture Judah	605
Persians conquer Babylonians	539
Cyrus frees Jews, rebuilds Temple	537
Nehemiah rebuilds the wall	454
Malachi prophecies the Messiah	416
Greeks conquer Persians	331
Seleucids conquer Greeks	312
Hebrew Bible translated to Greek	250
Maccabees defeat Seleucids	165
Romans subject Judea	63
Herod the Great rules Judea	37

(The Annals of the World, James Uusher)

Jesus Christ born 4 B.C.

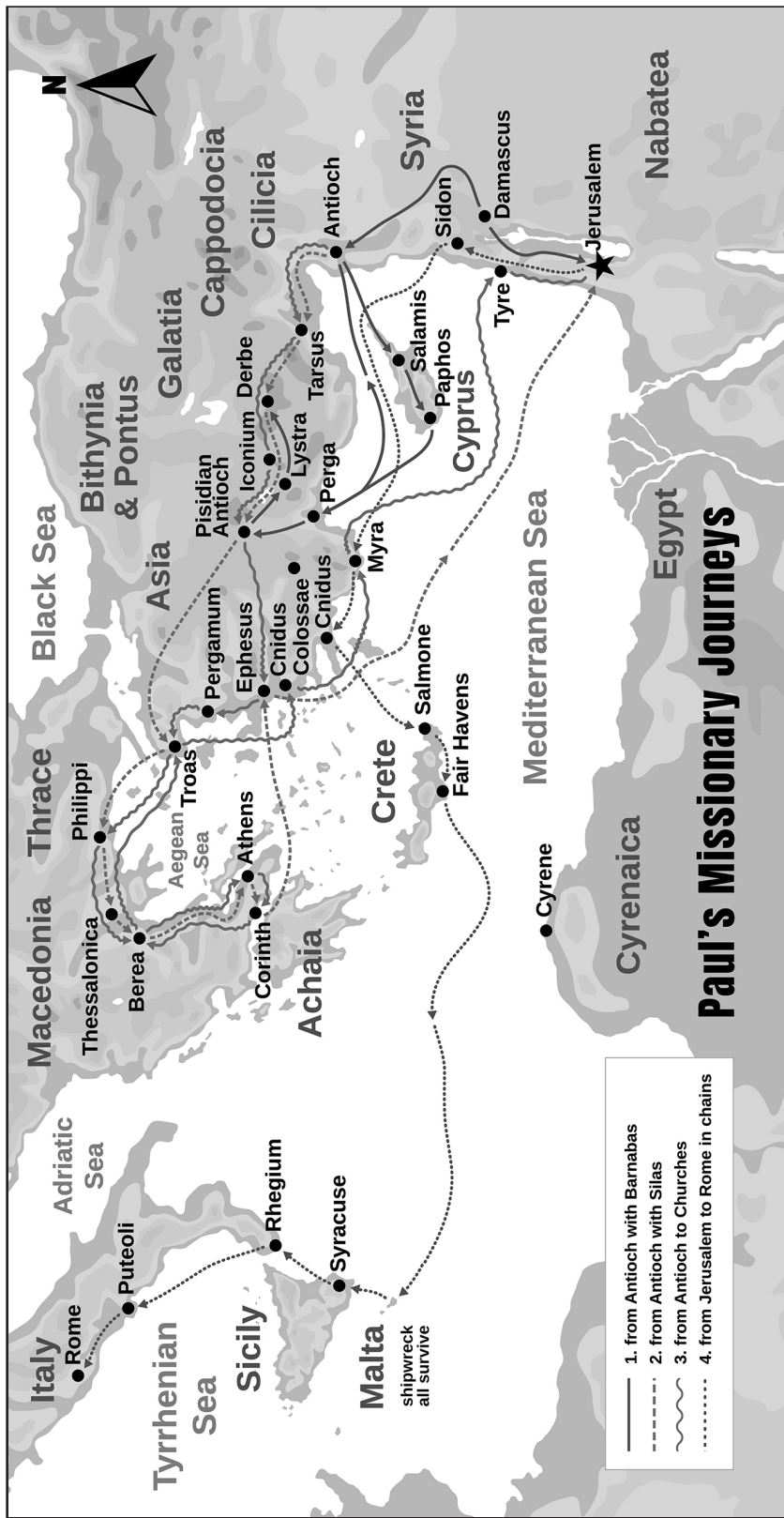
New Heavens and Earth

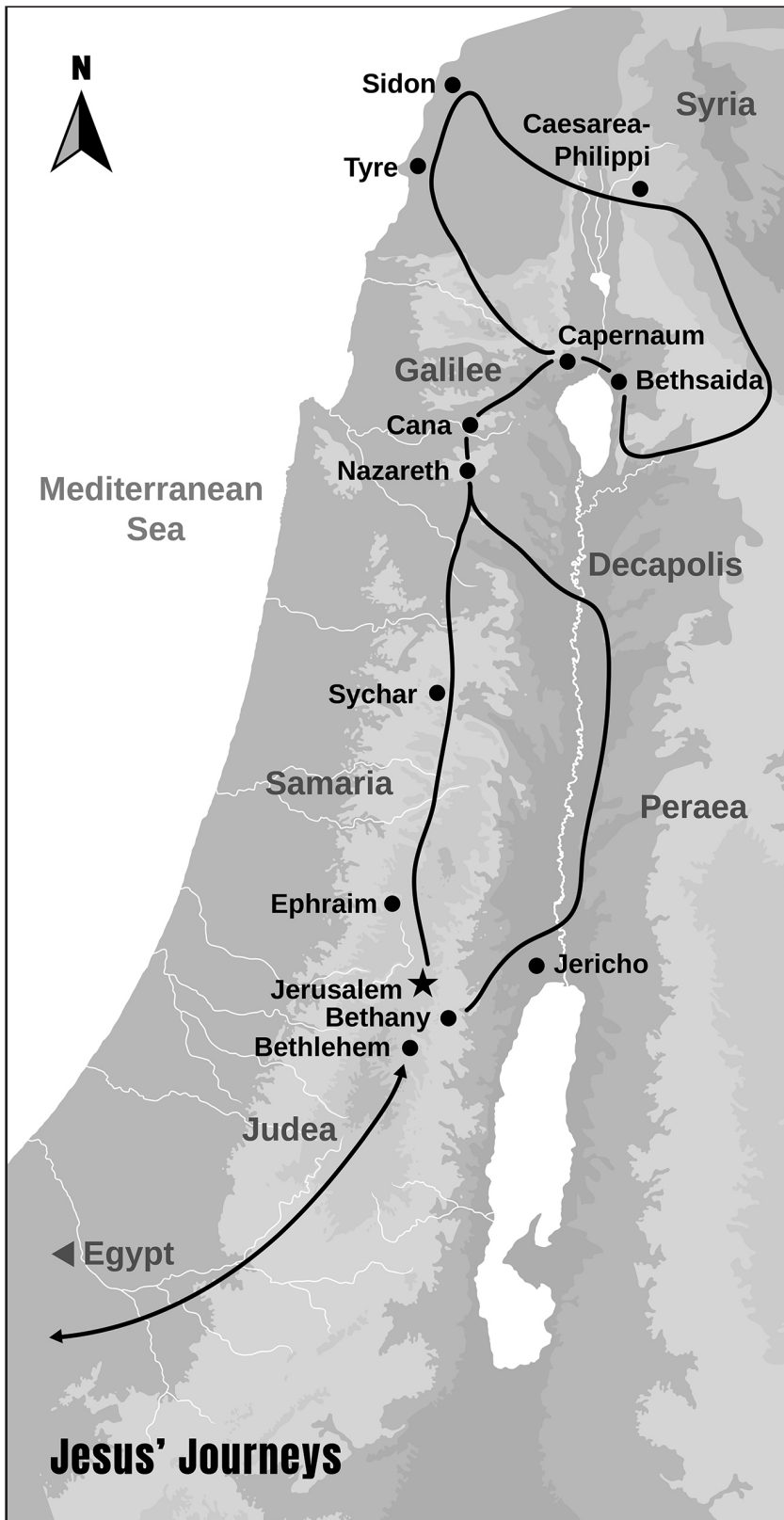
- Christ returns for his people**
- 1956** Jim Elliot martyrd in Ecuador
- 1830** John Williams reaches Polynesia
- 1731** Zinzendorf leads Moravian mission
- 1614** Japanese kill 40,000 Christians
- 1572** Jesuits reach Mexico
- 1517** Martin Luther leads Reformation
- 1455** Gutenberg prints first Bible
- 1323** Franciscans reach Sumatra
- 1276** Ramon Llull trains missionaries
- 1100** Crusades tarnish the church
- 1054** The Great Schism
- 997** Adalbert martyrd in Prussia
- 864** Bulgarian Prince Boris converts
- 716** Boniface reaches Germany
- 635** Alopen reaches China
- 569** Longinus reaches Alodia / Sudan
- 432** Saint Patrick reaches Ireland
- 397** Carthage ratifies Bible Canon
- 341** Ulfilas reaches Goth / Romania
- 325** Niceae proclaims God is Trinity
- 250** Denis reaches Paris, France
- 197** Tertullian writes Christian literature
- 70** Titus destroys the Jewish Temple
- 61** Paul imprisoned in Rome, Italy
- 52** Thomas reaches Malabar, India
- 39** Peter reaches Gentile Cornelius
- 33** Holy Spirit empowers the Church

(Wikipedia, Timeline of Christian missions)

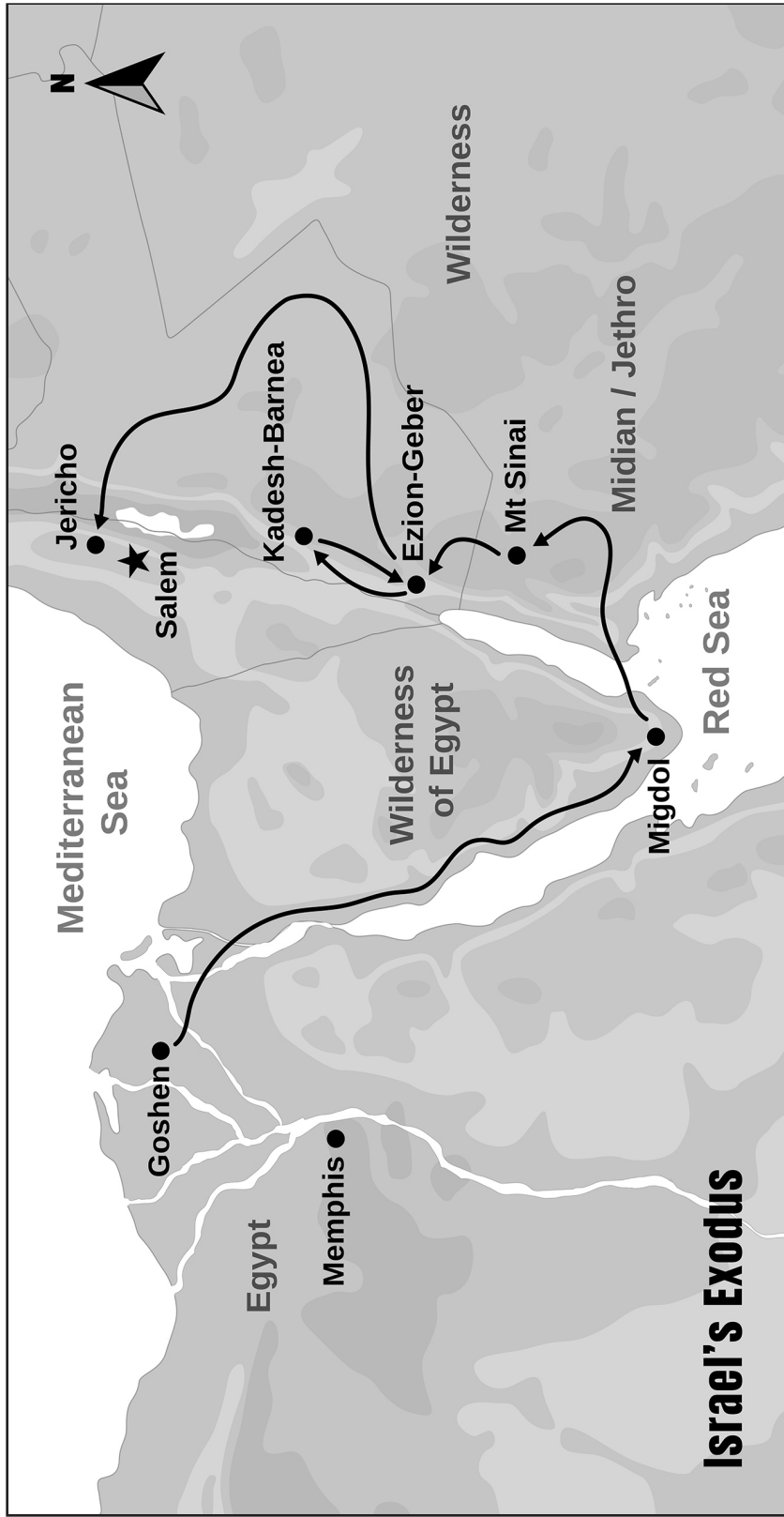
Resurrected 33 A.D.

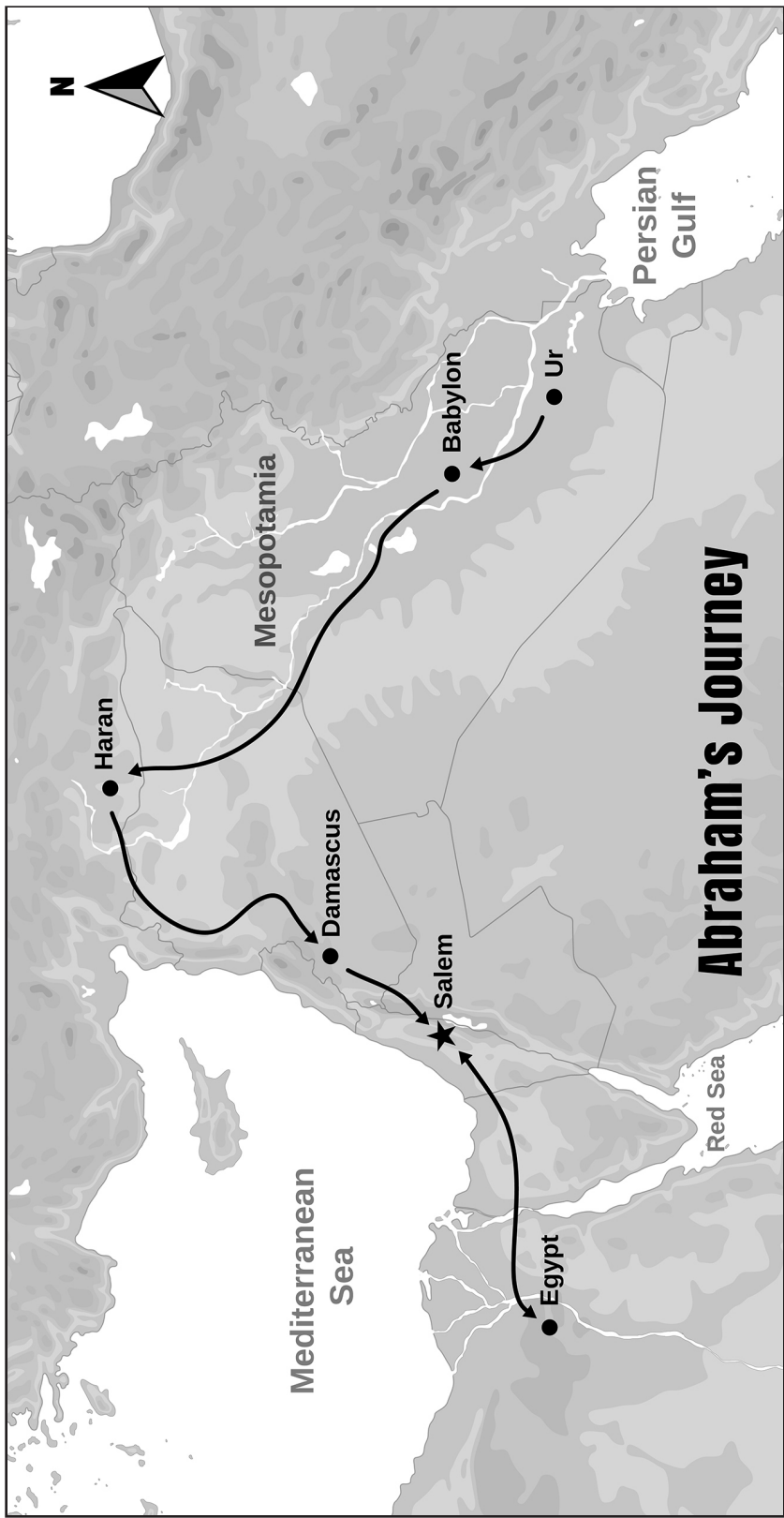
پولس، غلام عیسی مسیح و رسول خوانده شده و جدا نموده شده برای انجیل خدا، - رومیان ۱:۱

زیرا که پسر انسان نیز نیامده تا خدمت کند و تا جان خود را فدای بسیاری کند. - مرقس ۱۰:۴۵

و واقع شد که چون فرعون قوم را رها کرده بود، خدا ایشان را از راه زمين فلسطين رهبری نکرد، هرچند آن نزدیکتر بود. زیرا خدا گفت: «مبادا که چون قوم جنگ بینند، پشیمان شوند و به مصر برگردند.» - خروج ۱۳:۱۷

به ایمان ابراهیم چون خوانده شد، اطاعت نمود و بیرون رفت به سمت آن مکانی که می‌بایست به میراث یابد. پس بیرون آمد و نیمی دانست به کجا می‌رود. - عبرانیان ۱۱:۸

یوحنا ۲۸:۱۰
یوحنا ۲۵:۱۲
یوحنا ۵۰:۱۲
یوحنا ۲:۱۷
یوحنا ۳:۱۷
کارهای رسولان ۴۶:۱۳
کارهای رسولان ۴۸:۱۳
رومیان ۷:۲
رومیان ۲۱:۵
رومیان ۲۲:۶
رومیان ۲۳:۶
رومیان ۲۵:۱۶
رومیان ۲۶:۱۶
دوم قرنتیان ۱۷:۴
دوم قرنتیان ۱۸:۴
دوم قرنتیان ۱:۵
غلاطیان ۸:۶

2 تسالونیکیان ۹:۱
2 تسالونیکیان ۱۶:۲
1 تیموتائوس ۱۶:۱
1 تیموتائوس ۱۲:۶
1 تیموتائوس ۱۶:۶
2 تیموتائوس ۹:۱
2 تیموتائوس ۱۰:۲

تیطس ۲:۱
تیطس ۷:۳
فلیمون ۱۵:۱
عبرانیان ۹:۵
عبرانیان ۲:۶
عبرانیان ۱۲:۹
عبرانیان ۱۴:۹
عبرانیان ۱۵:۹
عبرانیان ۲۰:۱۳
اول پطرس ۱۰:۵
دوم پطرس ۱۱:۱
اول یوحنا ۲:۱
اول یوحنا ۲۵:۲
اول یوحنا ۱۵:۳
اول یوحنا ۱۱:۵
اول یوحنا ۱۳:۵
اول یوحنا ۲۰:۵
یهودا ۷:۱
یهودا ۲۱:۱
مکاشفۀ یوحنا ۶:۱۴

eleēsē

رومیان ۳۲:۱۱

Geenna

متّی ۲۲:۵
متّی ۲۹:۵
متّی ۳۰:۵
متّی ۲۸:۱۰
متّی ۹:۱۸
متّی ۱۵:۲۳
متّی ۳۳:۲۳
مرقس ۴۳:۹

مرقس ۴۵:۹
مرقس ۴۷:۹
لوقا ۵:۱۲
یعقوب ۶:۳

Hadēs

متّی ۲۳:۱۱
متّی ۱۸:۱۶
لوقا ۱۵:۱۰
لوقا ۲۳:۱۶
کارهای رسولان ۲۷:۲
کارهای رسولان ۳۱:۲
اول قرنتیان ۵۵:۱۵
مکاشفۀ یوحنا ۱۸:۱
مکاشفۀ یوحنا ۸:۶
مکاشفۀ یوحنا ۱۳:۲۰
مکاشفۀ یوحنا ۱۴:۲۰

Limnē Pyr

مکاشفۀ یوحنا ۲۰:۱۹
مکاشفۀ یوحنا ۱۰:۲۰
مکاشفۀ یوحنا ۱۴:۲۰
مکاشفۀ یوحنا ۱۵:۲۰
مکاشفۀ یوحنا ۸:۲۱

Sheol

پیدایش ۳۵:۳۷
پیدایش ۳۸:۴۲
پیدایش ۲۹:۴۴
پیدایش ۳۱:۴۴
اعداد ۳۰:۱۶
اعداد ۳۳:۱۶
تشیه ۲۲:۳۲
اول سموئیل ۶:۲
دوم سموئیل ۶:۲۲
اول پادشاهان ۶:۲
اول پادشاهان ۹:۲
ایوب ۹:۷
ایوب ۸:۱۱
ایوب ۱۳:۱۴
ایوب ۱۳:۱۷
ایوب ۱۶:۱۷
ایوب ۱۳:۲۱
ایوب ۱۹:۲۴
ایوب ۶:۲۶

مزامیر ۵:۶
مزامیر ۱۷:۹
مزامیر ۱۰:۱۶
مزامیر ۵:۱۸
مزامیر ۳:۳۰
مزامیر ۱۷:۳۱
مزامیر ۱۴:۴۹
مزامیر ۱۵:۴۹
مزامیر ۱۵:۵۵
مزامیر ۱۳:۸۶
مزامیر ۳:۸۸
مزامیر ۴۸:۸۹

مزامیر ۳:۱۱۶
مزامیر ۸:۱۳۹
مزامیر ۷:۱۴۱
امثال ۱۲:۱
امثال ۵:۵
امثال ۲۷:۷
امثال ۱۸:۹
امثال ۱۱:۱۵
امثال ۲۴:۱۵
امثال ۱۴:۲۳
امثال ۲۰:۲۷
امثال ۱۶:۳۰
جامعه ۱۰:۹
غزل غزلها ۶:۸

اشعیا ۱۴:۵
اشعیا ۱۱:۷
اشعیا ۹:۱۴
اشعیا ۱۱:۱۴
اشعیا ۱۵:۱۴
اشعیا ۱۵:۲۸
اشعیا ۱۸:۲۸
اشعیا ۱۰:۳۸
اشعیا ۱۸:۳۸
اشعیا ۹:۵۷

حزقیال ۱۵:۳۱
حزقیال ۱۶:۳۱
حزقیال ۱۷:۳۱
حزقیال ۲۱:۳۲
حزقیال ۲۷:۳۲
هوشع ۱۴:۱۳
عاموس ۲:۹
یونس ۲:۲
حقیق ۵:۲

Tartaroō

دوم پطرس ۴:۲

Questioned

دوم پطرس ۱۷:۲

Glossary references are below. Strong's Hebrew and Greek number notes are added to 64 Old Testament and 200 New Testament verses. Questioned verse translations do not contain Aionian Glossary words and may wrongly imply *eternal* or *Hell*. * The note placement is skipped or adjusted for verses with non-standard numbering.

Abyssos

لوقا ۸:۳۱
رومیان ۱۰:۷
مکاشفۀ یوحنا ۹:۱
مکاشفۀ یوحنا ۹:۲
مکاشفۀ یوحنا ۹:۱۱
مکاشفۀ یوحنا ۱۱:۷
مکاشفۀ یوحنا ۱۷:۸
مکاشفۀ یوحنا ۲۰:۲۳

aidios

رومیان ۲۰:۱
یهودا ۱:۶

aion

متی ۱۲:۳۲
متی ۱۳:۲۲
متی ۱۳:۳۹
متی ۱۳:۴۰
متی ۱۳:۴۹
متی ۲۱:۱۹
متی ۲۴:۳
متی ۲۸:۲۰
مرقس ۳:۲۹
مرقس ۴:۱۹
مرقس ۱۰:۳۰
مرقس ۱۱:۱۴
لوقا ۱:۳۳
لوقا ۵:۵۵
لوقا ۷:۷۰
لوقا ۱۶:۸
لوقا ۱۸:۳۰
لوقا ۲۰:۳۴
لوقا ۲۰:۳۵
یوحنا ۴:۱۴
یوحنا ۶:۵۱
یوحنا ۸:۵۸
یوحنا ۸:۳۵
یوحنا ۸:۵۱
یوحنا ۸:۵۲
یوحنا ۹:۳۲
یوحنا ۱۰:۲۸
یوحنا ۱۱:۲۶
یوحنا ۱۲:۳۴
یوحنا ۱۳:۸
یوحنا ۱۴:۱۴

کارهای رسولان ۳:۲۱
کارهای رسولان ۱۵:۱۸
رومیان ۱:۲۵
رومیان ۹:۵
رومیان ۱۱:۳۶
رومیان ۱۲:۲
رومیان ۱۶:۲۷
اول قرنثیان ۱:۲۰
اول قرنثیان ۲:۶
اول قرنثیان ۲:۷
اول قرنثیان ۲:۸
اول قرنثیان ۳:۱۸
اول قرنثیان ۱۰:۱۱
دوم قرنثیان ۴:۴
دوم قرنثیان ۹:۹
دوم قرنثیان ۱۱:۳۱
غلاطیان ۱:۴
غلاطیان ۵:۱
افسیسیان ۱:۲۱
افسیسیان ۲:۲
افسیسیان ۷:۲
افسیسیان ۹:۳
افسیسیان ۱۱:۳
افسیسیان ۱۳:۲۱
افسیسیان ۱۶:۲
فیلیپیان ۴:۲۰
کولسیان ۱:۲۶
1 تیموتائوس ۱:۱۷
1 تیموتائوس ۶:۱۷
2 تیموتائوس ۴:۱۰
2 تیموتائوس ۴:۱۸
تیتس ۲:۱۲
عبرانیان ۱:۲
عبرانیان ۸:۱
عبرانیان ۵:۶
عبرانیان ۶:۵
عبرانیان ۷:۲۰
عبرانیان ۷:۱۷
عبرانیان ۷:۲۱
عبرانیان ۷:۲۴
عبرانیان ۷:۲۸
عبرانیان ۹:۲۶
عبرانیان ۱۱:۳
عبرانیان ۱۳:۸
عبرانیان ۱۳:۲۱
اول پطرس ۱:۲۳

اول پطرس ۱:۲۵
اول پطرس ۴:۱۱
اول پطرس ۵:۱۱
دوم پطرس ۳:۱۸
اول یوحنا ۲:۱۷
دوم یوحنا ۱:۲
یهودا ۱:۱۳
یهودا ۱:۲۵
مکاشفۀ یوحنا ۱:۶
مکاشفۀ یوحنا ۱:۱۸
مکاشفۀ یوحنا ۴:۹
مکاشفۀ یوحنا ۴:۱۰
مکاشفۀ یوحنا ۵:۱۳
مکاشفۀ یوحنا ۷:۱۲
مکاشفۀ یوحنا ۱۰:۶
مکاشفۀ یوحنا ۱۱:۱۵
مکاشفۀ یوحنا ۱۴:۱۱
مکاشفۀ یوحنا ۱۵:۷
مکاشفۀ یوحنا ۱۹:۳
مکاشفۀ یوحنا ۲۰:۱۰
مکاشفۀ یوحنا ۲۲:۵

aionios

متی ۱۸:۸
متی ۱۹:۱۶
متی ۱۹:۲۹
متی ۲۵:۴۱
متی ۲۵:۴۶
مرقس ۳:۲۹
مرقس ۱۰:۱۷
مرقس ۱۰:۳۰
لوقا ۱۰:۲۵
لوقا ۱۶:۹
لوقا ۱۸:۱۸
لوقا ۱۸:۳۰
یوحنا ۳:۱۵
یوحنا ۳:۱۶
یوحنا ۳:۳۶
یوحنا ۴:۱۴
یوحنا ۴:۳۶
یوحنا ۵:۲۴
یوحنا ۵:۳۹
یوحنا ۶:۲۷
یوحنا ۶:۴۰
یوحنا ۶:۴۷
یوحنا ۶:۵۴
یوحنا ۸:۶۸

Geenna g1067

Greek: proper noun, place

Usage: 12 times in 4 books, 7 chapters, and 12 verses

Meaning:

Valley of Hinnom, Jerusalem's trash dump, a place of ruin, destruction, and judgment in this life, or the next, though not eternal to Jesus' audience.

Hadēs g86

Greek: proper noun, place

Usage: 11 times in 5 books, 9 chapters, and 11 verses

Meaning:

Synonymous with Sheol, though in New Testament usage Hades is the temporal place of punishment for deceased unbelieving mankind, distinct from Paradise for deceased believers.

Limnē Pyr g3041 g4442

Greek: proper noun, place

Usage: Phrase 5 times in the New Testament

Meaning:

Lake of Fire, final punishment for those not named in the Book of Life, prepared for the Devil and his angels, Matthew 25:41.

Sheol h7585

Hebrew: proper noun, place

Usage: 66 times in 17 books, 50 chapters, and 64 verses

Meaning:

The grave or temporal afterlife world of both the righteous and unrighteous, believing and unbelieving, until the general resurrection.

Tartaroō g5020

Greek: proper noun, place

Usage: 1 time in 2 Peter 2:4

Meaning:

Temporary prison for particular fallen angels awaiting final judgment.

The Aionian Bible un-translates and instead transliterates eleven special words to help us better understand the extent of God's love for individuals and all mankind, and the nature of afterlife destinies. The original translation is unaltered and a note is added to 64 Old Testament and 200 New Testament verses. Compare the meanings below to the Strong's Concordance and Glossary definitions.

Abyssos g12

Greek: proper noun, place

Usage: 9 times in 3 books, 6 chapters, and 9 verses

Meaning:

Temporary prison for special fallen angels such as Apollyon, the Beast, and Satan.

ai̅dios g126

Greek: adjective

Usage: 2 times in Romans 1:20 and Jude 6

Meaning:

Lasting, enduring forever, eternal.

ai̅ōn g165

Greek: noun

Usage: 127 times in 22 books, 75 chapters, and 102 verses

Meaning:

A lifetime or time period with a beginning and end, an era, an age, the completion of which is beyond human perception, but known only to God the creator of the ai̅ōns, Hebrews 1:2. Never meaning simple endless or infinite chronological time in Greek usage. Read Dr. Heleen Keizer and Ramelli and Konstan for proofs.

ai̅ōnios g166

Greek: adjective

Usage: 71 times in 19 books, 44 chapters, and 69 verses

Meaning:

From start to finish, pertaining to the age, lifetime, entirety, complete, or even consummate. Never meaning simple endless or infinite chronological time in Koine Greek usage. Read Dr. Heleen Keizer and Ramelli and Konstan for proofs.

eleē̅se̅ g1653

Greek: verb, aorist tense, active voice, subjunctive mood, 3rd person singular

Usage: 1 time in this conjugation, Romans 11:32

Meaning:

To have pity on, to show mercy. Typically, the subjunctive mood indicates possibility, not certainty. However, a subjunctive in a purpose clause is a resulting action as certain as the causal action. The subjunctive in a purpose clause functions as an indicative, not an optative. Thus, the grand conclusion of grace theology in Romans 11:32 must be clarified. God's mercy on all is not a possibility, but a certainty. See ntgreek.org.

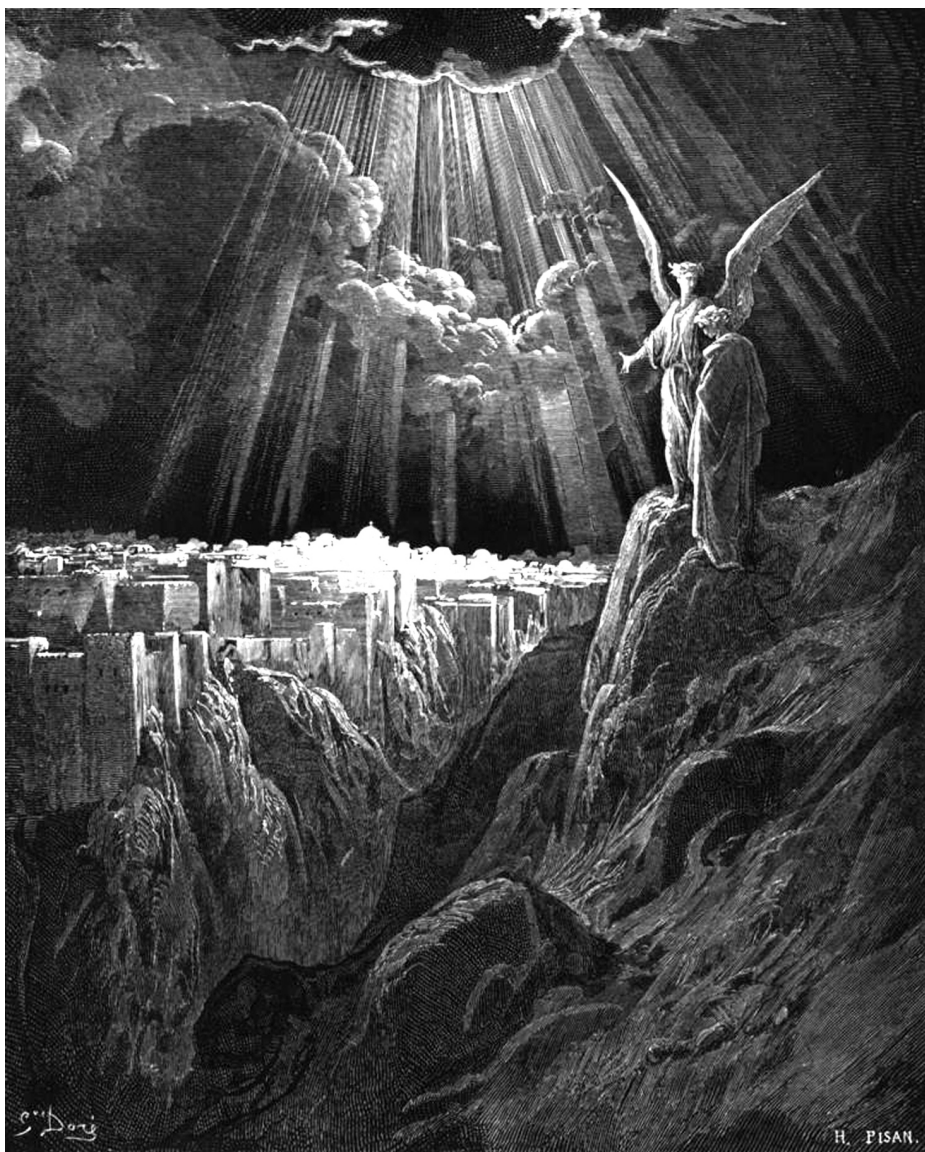
The Aionian Bible republishes public domain and Creative Common Bible texts that are 100% free to copy and print. The original translation is unaltered and notes are added to help your study. The notes show the location of eleven special Greek and Hebrew Aionian Glossary words to help us better understand God's love for individuals and for all mankind, and the nature of afterlife destinies.

Who has the authority to interpret the Bible and examine the underlying Hebrew and Greek words? That is a good question! We read in 1 John 2:27, *"As for you, the anointing which you received from him remains in you, and you do not need for anyone to teach you. But as his anointing teaches you concerning all things, and is true, and is no lie, and even as it taught you, you remain in him."* Every Christian is qualified to interpret the Bible! Now that does not mean we will all agree. Each of us is still growing in our understanding of the truth. However, it does mean that there is no infallible human or tradition to answer all our questions. Instead the Holy Spirit helps each of us to know the truth and grow closer to God and each other.

The Bible is a library with 66 books in the Protestant Canon. The best way to learn God's word is to read entire books. Read the book of Genesis. Read the book of John. Read the entire Bible library. Topical studies and cross-referencing can be good. However, the safest way to understand context and meaning is to read whole Bible books. Chapter and verse numbers were added for convenience in the 16th century, but unfortunately they can cause the Bible to seem like an encyclopedia. The Aionian Bible is formatted with simple verse numbering, minimal notes, and no cross-referencing in order to encourage the reading of Bible books.

Bible reading must also begin with prayer. Any Christian is qualified to interpret the Bible with God's help. However, this freedom is also a responsibility because without the Holy Spirit we cannot interpret accurately. We read in 1 Corinthians 2:13-14, *"And we speak of these things, not with words taught by human wisdom, but with those taught by the Spirit, comparing spiritual things with spiritual things. Now the natural person does not receive the things of the Spirit of God, for they are foolishness to him, and he cannot understand them, because they are spiritually discerned."* So we cannot understand in our natural self, but we can with God's help through prayer.

The Holy Spirit is the best writer and he uses literary devices such as introductions, conclusions, paragraphs, and metaphors. He also writes various genres including historical narrative, prose, and poetry. So Bible study must spiritually discern and understand literature. Pray, read, observe, interpret, and apply. Finally, *"Do your best to present yourself approved by God, a worker who does not need to be ashamed, properly handling the word of truth."* 2 Timothy 2:15. *"God has granted to us his precious and exceedingly great promises; that through these you may become partakers of the divine nature, having escaped from the corruption that is in the world by lust. Yes, and for this very cause adding on your part all diligence, in your faith supply moral excellence; and in moral excellence, knowledge; and in knowledge, self-control; and in self-control patience; and in patience godliness; and in godliness brotherly affection; and in brotherly affection, love. For if these things are yours and abound, they make you to be not idle nor unfruitful to the knowledge of our Lord Jesus Christ,"* 2 Peter 1:4-8.

و شهر مقدس اورشلیم جدید را دیدم که از جانب خدا از آسمان نازل می‌شود، حاضر شده چون عروسی که برای شوهر خود آراسته است. و آوازی بلند از آسمان شنیدم که می‌گفت: «ایک خیمه خدا با آدمیان است و با ایشان ساکن خواهد بود و ایشان قوم های او خواهند بود و خود خدا با ایشان خدای ایشان خواهد بود.

مکاشفۀ یوحنا ۲: ۲۱-۳

را عبادت خواهند نمود. ۴ و چهره او را خواهند دید و اسم وی بر پیشانی ایشان خواهد بود. ۵ و دیگر شب نخواهد بود و احتیاج به چراغ و نور آفتاب ندارند، زیرا خداوند خدا بر ایشان روشنائی می‌بخشد و تا ابدالابد سلطنت خواهند کرد. (jai'ōn g165) ۶ و مرا گفت: «این کلام امین و راست است و خداوند خدای ارواح انبیا، فرشته خود را فرستاد تا به بندگان خود آنچه را که زود می‌باید واقع شود، نشان دهد.» ۷ «و اینک به زودی می‌آیم. خوشبحال کسی که کلام نبوت این کتاب را نگاه دارد.» ۸ و من، یوحنا، این امور را شنیدم و دیدم و چون شنیدم و دیدم، افتادم تا پیش پایهای آن فرشته‌ای که این امور را به من نشان داد سجده کنم. ۹ او مرا گفت: «زنهار نکنی، زیرا که همخدمت با تو هستم و با انبیا یعنی برادرانت و با آنانی که کلام این کتاب را نگاه دارند. خدا را سجده کن.» ۱۰ و مرا گفت: «کلام نبوت این کتاب را مهر مکن زیرا که وقت نزدیک است. ۱۱ هرکه ظالم است، باز ظلم کند و هرکه خبیث است، باز خبیث بماند و هرکه عادل است، باز عدالت کند و هرکه مقدس است، باز مقدس بشود.» ۱۲ «و اینک به زودی می‌آیم و اجرت من با من است تا هر کسی را بحسب اعمالش جزا دهم. ۱۳ من الف و یاء و ابتدا و انتها و اول و آخر هشتم ۱۴ خوشبحال آنانی که رختهای خود را می‌شویند تا بر درخت حیات اقتدار یابند و به دروازه‌های شهر درآیند، ۱۵ زیرا که سگان و جادوگران و زانیان و قاتلان و بت‌پرستان و هرکه دروغ را دوست دارد و بعمل آورد، بیرون می‌باشند. ۱۶ من عیسی فرشته خود را فرستادم تا شما را در کلیساها بدین امور شهادت دهم. من ریشه و نسل داود و ستاره درخشنده صبح هستم.» ۱۷ و روح و عروس می‌گویند: «بیا!» و هرکه می‌شنود بگوید: «بیا!» و هرکه تشنه باشد، بیاید و هرکه خواهش دارد، از آب حیات بی‌قیمت بگیرد. ۱۸ زیرا هر کس را که کلام نبوت این کتاب را بشنود، شهادت می‌دهم که اگر کسی بر آنها بیفزاید، خدا بلائی مکتوب در این کتاب را بروی خواهد افزود. ۱۹ و هر گاه کسی از کلام این نبوت چیزی کم کند، خدا نصیب او را از درخت حیات و از شهر مقدس و از چیزهایی که در این کتاب نوشته است، منقطع خواهد کرد. ۲۰ او که بر این امور شاهد است، می‌گوید: «بلی، به زودی می‌آیم!» آمین. بیا، ای خداوند عیسی! ۲۱ فیض خداوند ما عیسی مسیح با همه شما باد. آمین.

قیامت اول قسمتی دارد. بر اینها موت ثانی تسلط ندارد بلکه کاهنان خدا و مسیح خواهند بود و هزار سال با اوسلطنت خواهند کرد. ۷ و چون هزار سال به انجام رسد، شیطان از زندان خود خلاصی خواهد یافت ۸ تا بیرون رود امت هایی را که در چهار زاویه جهانند، یعنی جوج و مابوج را گمراه کند و ایشان را بجهت جنگ فراهم آورد که عدد ایشان چون ریگ دریاست. ۹ و بر عرصه جهان برآمده، لشکرگاه مقدسین و شهر محبوب را محاصره کردند. پس آتش از جانب خدا از آسمان فرو ریخته، ایشان را بلعید. ۱۰ و ابلیس که ایشان را گمراه می کند، به دریاچه آتش و کبریت انداخته شد، جایی که وحش و نبی کاذب هستند؛ و ایشان تا ابد ابادباشانه روز عذاب خواهند کشید. (aiōn g165, Limnē Pyr g3041 g4442)

۱۱ و دیدم تختی بزرگ سفید و کسی را بر آن نشسته که از روی وی آسمان و زمین گریخت و برای آنها جایی یافت نشد. ۱۲ و مردگان را خرد و بزرگ دیدم که پیش تخت ایستاده بودند؛ و دفترها را گشودند. پس دفتری دیگر گشوده شد که دفترحیات است و بر مردگان داوری شد، بحسب اعمال ایشان از آنچه در دفترها مکتوب است. ۱۳ و دریا مردگانی را که در آن بودند باز داد؛ و موت و عالم اموات مردگانی را که در آنها بودند باز دادند؛ و هر یکی بحسب اعمالش حکم یافت. (Hadēs g86, Limnē Pyr g3041 g4442)

۱۴ و موت و عالم اموات به دریاچه آتش انداخته شد. این است موت ثانی، یعنی دریاچه آتش. (Hadēs g86, Limnē Pyr g3041 g4442)

۱۵ و هرکه در دفتر حیات مکتوب یافت نشد، به دریاچه آتش افکنده گردید. (Limnē Pyr g3041 g4442)

۲۱ و دیدم آسمانی جدید و زمینی جدید، چونکه آسمان اول و زمین اول درگذشت و دریا دیگر نمی باشد. ۲ و شهر مقدس اورشلیم جدید را دیدم که از جانب خدا از آسمان نازل می شود، حاضر شده چون عروسی که برای شوهر خود آراسته است. ۳ و آوازی بلند از آسمان شنیدم که می گفت: «اینک خیمه خدا با آدمیان است و با ایشان ساکن خواهد بود و ایشان قوم های او خواهند بود و خود خدا با ایشان خدای ایشان خواهد بود. ۴ و خدا هر اشکی از چشمان ایشان پاک خواهد کرد. و بعد از آن موت نخواهد بود و ماتم و ناله و درد دیگر رو نخواهند نمود زیرا که چیزهای اول درگذشت.» ۵ و آن تخت نشین گفت: «الحال همه چیز را نمی سازم.» و گفت: «بنویس، زیرا که این کلام امین و راست است.» ۶ باز مرا گفت: «تمام شد! من الف و یا و ابتدا و انتها هستم. من به هرکه تشنه باشد، از چشمه آب حیات، مفت خواهم داد. ۷ و هرکه غالب آید، وارث همه چیز خواهد شد، و او را خدا خواهم بود و او مرا پسر خواهد بود. ۸ لکن ترسندگان و بی ایمانان و خبیثان و قاتلان و زانیان و جادوگران و بت پرستان و جمیع دروغگوینان، نصیب ایشان در دریاچه افروخته

شده به آتش و کبریت خواهد بود. این است موت ثانی. (Limnē Pyr g3041 g4442)

۹ و چون هزار سال به انجام رسد، شیطان از زندان خود خلاصی خواهد یافت ۸ تا بیرون رود امت هایی را که در چهار زاویه جهانند، یعنی جوج و مابوج را گمراه کند و ایشان را بجهت جنگ فراهم آورد که عدد ایشان چون ریگ دریاست. ۹ و بر عرصه جهان برآمده، لشکرگاه مقدسین و شهر محبوب را محاصره کردند. پس آتش از جانب خدا از آسمان فرو ریخته، ایشان را بلعید. ۱۰ و ابلیس که ایشان را گمراه می کند، به دریاچه آتش و کبریت انداخته شد، جایی که وحش و نبی کاذب هستند؛ و ایشان تا ابد ابادباشانه روز عذاب خواهند کشید. (aiōn g165, Limnē Pyr g3041 g4442)

۱۱ و دیدم تختی بزرگ سفید و کسی را بر آن نشسته که از روی وی آسمان و زمین گریخت و برای آنها جایی یافت نشد. ۱۲ و مردگان را خرد و بزرگ دیدم که پیش تخت ایستاده بودند؛ و دفترها را گشودند. پس دفتری دیگر گشوده شد که دفترحیات است و بر مردگان داوری شد، بحسب اعمال ایشان از آنچه در دفترها مکتوب است. ۱۳ و دریا مردگانی را که در آن بودند باز داد؛ و موت و عالم اموات مردگانی را که در آنها بودند باز دادند؛ و هر یکی بحسب اعمالش حکم یافت. (Hadēs g86, Limnē Pyr g3041 g4442)

۱۴ و موت و عالم اموات به دریاچه آتش انداخته شد. این است موت ثانی، یعنی دریاچه آتش. (Hadēs g86, Limnē Pyr g3041 g4442)

۱۵ و هرکه در دفتر حیات مکتوب یافت نشد، به دریاچه آتش افکنده گردید. (Limnē Pyr g3041 g4442)

۲۱ و دیدم آسمانی جدید و زمینی جدید، چونکه آسمان اول و زمین اول درگذشت و دریا دیگر نمی باشد. ۲ و شهر مقدس اورشلیم جدید را دیدم که از جانب خدا از آسمان نازل می شود، حاضر شده چون عروسی که برای شوهر خود آراسته است. ۳ و آوازی بلند از آسمان شنیدم که می گفت: «اینک خیمه خدا با آدمیان است و با ایشان ساکن خواهد بود و ایشان قوم های او خواهند بود و خود خدا با ایشان خدای ایشان خواهد بود. ۴ و خدا هر اشکی از چشمان ایشان پاک خواهد کرد. و بعد از آن موت نخواهد بود و ماتم و ناله و درد دیگر رو نخواهند نمود زیرا که چیزهای اول درگذشت.» ۵ و آن تخت نشین گفت: «الحال همه چیز را نمی سازم.» و گفت: «بنویس، زیرا که این کلام امین و راست است.» ۶ باز مرا گفت: «تمام شد! من الف و یا و ابتدا و انتها هستم. من به هرکه تشنه باشد، از چشمه آب حیات، مفت خواهم داد. ۷ و هرکه غالب آید، وارث همه چیز خواهد شد، و او را خدا خواهم بود و او مرا پسر خواهد بود. ۸ لکن ترسندگان و بی ایمانان و خبیثان و قاتلان و زانیان و جادوگران و بت پرستان و جمیع دروغگوینان، نصیب ایشان در دریاچه افروخته

یافت. ۱۵ و تاجران این چیزها که از وی دولتمند شده‌اند، از ترس خدا.» ۱۰ و نزد پایپایش افتادم تا او را سجده کنم. او به عذابش دور ایستاده، گریان و ماتم‌کنان ۱۶ خواهند گفت: وای، من گفتم: «زنهار چنین نکنی زیرا که من با توهمخدمت هستم و وای، ای شهرعظیم که به کتان و ارغوانی و قرمز ملبس می‌بودی با برادرانت که شهادت عیسی را دارند. خدا را سجده کن زیرا که و به طلا و جواهر و مروارید مزین، زیرا در یک ساعت اینقدر شهادت عیسی روح نبوت است.» ۱۱ و دیدم آسمان را گشوده و دولت عظیم خراب شد. ۱۷ و هرنابخدا و کل جماعتی که بر ناگاه اسبی سفید که سوارش امین و حق نام دارد و به عدل داوری کشتیها می‌باشند و ملاحان و هرکه شغل دریا می‌کند دور ایستاده، و جنگ می‌نماید، ۱۲ و چشمانش چون شعله آتش و بر سرش ۱۸ چون دود سوختن آن را دیدند، فریادکنان گفتند: کدام شهر افسرهای بسیار و اسمی مرقوم دارد که جز خودش هیچ‌کس آن را است مثل این شهر بزرگ! ۱۹ و خاک بر سر خود ریخته، گریان و نمی‌داند. ۱۳ و جامه‌ای خون آلود دربر دارد و نام او را «کلمه ماتم‌کنان فریادبرآورده، می‌گفتند: «وای، وای بر آن شهر عظیم خدا» می‌خوانند. ۱۴ و لشکرهاهی که درآسمانند، بر اسبهای که از آن هرکه در دریا صاحب کشتی بود، ازنفایس او دولتمند سفید و به کتان سفید و پاک ملبس از عقب او می‌آمدند. ۱۵ و گردید که در یک ساعت ویران گشت. ۲۰ «پس‌ای آسمان و از دهانش شمشیری تیز بیرون می‌آید تا به آن امت‌ها را بزنند و آنها را مقدسان و رسولان و انبیاشادی کنید زیرا خدا انتقام شما را از او به عصای آهنین حکمرانی خواهد نمود و او چرخشت خمر غضب کشیده است.» ۲۱ و یک فرشته زورآور سنگی چون سنگ آسیای و خشم خدای قادرمطلق را زیر پای خود می‌افشرد. ۱۶ و بر لباس بزرگ گرفته، به دریا انداخت و گفت: «چنین به یک صدمه، ورنه او نامی مرقوم است یعنی «پادشاه پادشاهان و رب الارباب». شهر بابل منهدم خواهدگردید و دیگر هرگز یافت نخواهد شد. ۱۷ و دیدم فرشته‌ای را در آفتاب ایستاده که به آواز بلند تمامی ۲۲ وصوت بریظرنان و مغنیان و نی‌زان و کرناوزان بعد از این در مرغانی را که در آسمان پروازی کنند، ندا کرده، می‌گوید: «بیاید تو شنیده نخواهد شد و هیچ صنعتگر از هر صنعتی در تو دیگر و بجهت ضیافت عظیم خدا فراهم شوید. ۱۸ تا بخورید گوشت پیدا نخواهدشد و باز صدای آسیا در تو شنیده نخواهدگردید، پادشاهان و گوشت سپه سالاران و گوشت جباران و گوشت اسبها ۲۳ و نور چراغ در تو دیگر نخواهد تابید و آواز عروس و داماد باز در و سواران آنها و گوشت همگان را، چه آزاد و چه غلام، چه صغیر تو شنیده نخواهدگشت زیرا که تجار تو اکابر جهان بودند و از و چه کبیر.» ۱۹ و دیدم وحش و پادشاهان زمین و لشکرهاهی ایشان جادوگری تو جمیع امت‌ها گمراه شدند. ۲۴ و دران، خون انبیا و را که جمع شده بودند تا بااسب‌سوار و لشکر او جنگ کنند. مقدسین و تمام مقتولان روی زمین یافت شد.»

۱۹ و بعد از آن شنیدم چون آوازی بلند ازگروهی کثیر در آسمان که می‌گفتند: «هللویه! نجات و جلال و اکرام و قوت از آن خدای ما است، ۲ زیرا که احکام او راست و عدل است، چونکه داوری نمود بر فاحشه بزرگ که جهان را به زانی خود فاسد می‌گردانید و انتقام خون بندگان خود را از دست او کشید.» ۳ و بار دیگر گفتند: «هللویه، و دودش تاابدالاباد بالا می‌رود!» ۴ **jaiōn g165** و آن بیست و چهار پیر و چهار حیوان به روی درافتاده، خدایی را که بر تخت نشسته است سجده نمودند و گفتند: «آمین، هللویه!» ۵ و آوازی از تخت بیرون آمده، گفت: «حمدنماید خدای ما راای تمامی بندگان او و ترسندگان او چه کبیر و چه صغیر.» ۶ و شنیدم چون آواز جمعی کثیر و چون آوازآبهای فراوان و چون آواز رعدهای شدید که می‌گفتند: «هللویه،

۲۰ و دیدم فرشته‌ای را که از آسمان نازل می‌شود و کلید هاویه را دارد و زنجیری بزرگ بر دست وی است. **Abyssos g12** و ازدها یعنی مار قدیم را که ابلیس و شیطان می‌باشد، گرفتار کرده، او را تا مدت هزار سال در بند نهاد. ۳ و او را به هاویه انداخت و در را بر او بسته، مهر کرد تا امت‌ها را دیگر گمراه نکند تا مدت هزار سال به انجام رسد؛ و بعد از آن می‌باید اندکی خلاصی یابد. **Abyssos g12** ۴ و تختها دیدم و بر آنها زیرا خداوند خدای ما قادرمطلق، سلطنت گرفته است. ۷ شادی و نشستند و به ایشان حکومت داده شد و دیدم نفوس آنانی را که وجدانمیرم و او را تمجید کنیم زیرا که نکاح بره رسیده است و بجهت شهادت عیسی و کلام خدا سر بریده شدند و آنانی را عروس او خود را حاضر ساخته است. ۸ و به او داده شد که به کتان و روشن خود رابیوشاند، زیرا که آن کتان عدالتهای دست خود نپذیرفتند که زنده شدند و با مسیح هزار سال سلطنت مقدسین است.» ۹ و مرا گفتم: «بنویس: خوشبحال آنانی که به بزم نکاح بره دعوت شده‌اند.» و نیز مرا گفتم که «این است کلام این است قیامت اول. ۶ خوشحال و مقدس است کسی که از

ایشان را برای جنگ آن روز عظیم خدای قادر مطلق فراهم آوردند. بره جنگ خواهند نمود و بره بر ایشان غالب خواهد آمد، زیرا که ۱۵ «اینک چون دزد می‌آیم! خوشابحال کسی که بیدار شده، رخت اورب‌الارباب و پادشاه پادشاهان است و آنانی نیز که با وی هستند خود را نگاه دارد، مباداعریان راه رود و رسوایی او را ببینند.» ۱۶ و که خوانده شده و برگزیده و امینند.» ۱۵ و مرا می‌گوید: «آبهای ایشان را به موضعی که آن را در عبرانی حارمجدون می‌خوانند، که دیدی، آنجایی که فاحشه نشسته است، قومها و جماعتها فراهم آوردند. ۱۷ و هفتمین، پیاله خود را بر هوا ریخت و آوازی بلند از میان قدس آسمان از تخت بدرآمده، گفت که «تمام شد.» اینها فاحشه را دشمن خواهند داشت و او را بینوا و عریان خواهند ۱۸ و برقها و صدها و رعدا حادث گردید و زلزله‌ای عظیم شد آن چنانکه از حین آفرینش انسان بر زمین زلزله‌ای به این شدت و عظمت نشده بود. ۱۹ و شهر بزرگ به سه قسم منقسم گشت و بلدان امت‌ها خراب شدو بابل بزرگ در حضور خدا بیاد آمد تا پیاله خمر غضب آلود خشم خود را بدو دهد. ۲۰ و هرجزیره گریخت و کوهها ناپای گشت، ۲۱ و تگرگ بزرگ که گویا به وزن یک من بود، از آسمان بر مردم بارید و مردم به سبب صدمه تگرگ، خدا را کافر گفتند زیرا که صدمه‌اش بینهایت سخت بود.

۱۸ بعد از آن دیدم فرشته‌ای دیگر از آسمان نازل شد که قدرت عظیم داشت و زمین به جلال او منور شد. ۲ و به آواز زورآرندا کرده، گفت: «منهدم شد، منهدم شد بابل عظیم! و او مسکن دیوها و ملاذ هر روح خبیث و ملاذ هر مرغ ناپاک و مکروه گردیده است. ۳ زیرا که از خمر غضب آلود زناى او همه امت هانوشیده‌اند و پادشاهان جهان با وی زنا کرده‌اند و تجار جهان از کثرت عیاشی او دولت‌مند گردیده‌اند.» ۴ و صدایی دیگر از آسمان شنیدم که می‌گفت: «ای قوم من از میان او بیرون آید، مبادا در گناهانش شریک شده، از بلاهایش بهره‌مند شوید. ۵ زیرا گناهانش تا به فلک رسیده و خدا ظلمهایش را به یاد آورده است. ۶ بدو رد کنیدا آنچه را که او داده است و بحسب کارهایش دوچندان بدو جزا دهید و دریالهای که او آمیخته است، او را دو چندان بیامیزید. ۷ به اندازه‌ای که خویش را تمجید کرد و عیاشی نمود، به آنقدر عذاب و ماتم بدو دهید، زیرا که در دل خود می‌گوید: به مقام ملکه نشسته‌ام و بیوه نیستم و ماتم هرگز نخواهم دید. ۸ لہذا بلایای او از مرگ و ماتم و قحط در یک روز خواهد آمد و به آتش سوخته خواهد شد، زیرا که زورآور است، خداوند خدایی که بر او داوری می‌کند. ۹ آنگاه پادشاهان دنیا که با او زنا و عیاشی نمودند، چون دود سوختن او را ببینند، گریه و ماتم خواهند کرد، ۱۰ و از خوف عذابش دور ایستاده، خواهند گفت: وای وای، ای شهر عظیم، ای بابل، بلده زورآرند که در یک ساعت عقوبت تو آمد. ۱۱ «و تجار جهان برای او گریه و ماتم خواهند نمود، زیرا که از این پس بضاعت ایشان را کسی نمی‌خرد. ۱۲ بضاعت طلا و نقره و جواهر و مروارید و کتان نازک و ارغوانی و ابریشم و قرمز و عود و قماری و هر ظرف عاج و ظروف چوب گرانبها و مس و آهن و مرمر، ۱۳ و دارچینی و حماما و خوشبوی‌ها و مر و کندر و شراب و روغن و آرد میوه و گندم و رنمه‌ها و گله‌ها و اسبان و اربابها و اجساد و نفوس مردم. ۱۴ و حاصل شهوت نفس تو از تو گم شد و هر چیز فره و روشن از تو نابود گردید و دیگر آنها را نخواهی دارند و قوت و قدرت خود را به وحش می‌دهند. ۱۴ ایشان با

ازجهان خریده شده بودند. ۴ اینانند آتانی که با زنان آلوده نشدند، آنها غضب الهی به انجام رسیده است. ۲ و دیدم مثال دریایی از زیر که باکره هستند؛ و آنانند که بره را هر کجا می‌رود متابعت شیشه مخلوط به آتش و کسانی را که بر وحش و صورت او و عدد می‌کنند و از میان مردم خریده شده‌اند تا نویر برای خدا و بره اسم او غلبه می‌یابند، بر دریای شیشه ایستاده و بریطهای خدارا باشند. ۵ و در دهان ایشان دروغی یافت نشد، زیرا که بی‌عیب هستند. ۶ و فرشته‌ای دیگر را دیدم که در وسط آسمان پرواز می‌کند و انجیل جاودانی را دارد تا ساکنان زمین را از هر امت و قبیله و زبان و قوم بشارت دهد، (aiōnios g166) ۷ و به آواز بلند می‌گوید: «از خدا بترسید و او را تمجید نمایید، زیرا که زمان دآوری اورسیده است. پس او را که آسمان و زمین و دریا و چشمه های آب را آفرید، پرستش کنید.» ۸ و فرشته‌ای دیگر از عقب او آمده، گفت: «منهدم شد بابل عظیم که از خمر غضب زنا می‌خورد، جمع امت‌ها را نوشانید.» ۹ و فرشته سوم از عقب این دو آمده، به آواز بلند می‌گوید: «اگر کسی وحش و صورت او را پرستش کند و نشان او را بر پیشانی یا دست خودپذیرد، ۱۰ او نیز از خمر غضب خدا که دریاله خشم وی بیغش آمیخته شده است، خواهد نوشید، و در نزد فرشتگان مقدس و در حضوربره، به آتش و کبریت، معذب خواهد شد، ۱۱ و دود عذاب ایشان تا ابدالاباد بالا می‌رود. پس آتانی که وحش و صورت او را پرستش می‌کنند و هرکه نشان اسم او را پذیرد، شبانه‌روز آرامی ندارند.» (aiōn g165) ۱۲ در اینجا صبر مقدسین که احکام خدا و ایمان عیسی را حفظ می‌نمایند. ۱۳ و آوازی را از آسمان شنیدم که می‌گوید: «بنویس که از کنون خوشحالند مردگانی که در خداوند می‌میزند. و روح می‌گوید: «بلی، تا از زحمات خودآرامی یابند و اعمال ایشان از عقب ایشان می‌رسد.» ۱۴ و دیدم که اینک ابیری سفید پدید آمد و برابر، کسی مثل پسر انسان نشسته که تاجی از طلا دارد و در دستش داسی تیز است. ۱۵ و فرشته‌ای دیگر از قدس بیرون آمده، به آواز بلند آن ابرنشین را ندا می‌کند که داس خود را پیش بیاور و درو کن، زیرا هنگام حصاد رسیده و حاصل زمین خشک شده است. ۱۶ و ابرنشین داس خود را بر زمین آورد و زمین درویده شد. ۱۷ و فرشته‌ای دیگر از قدسی که در آسمان است، بیرون آمد و او نیز داسی تیز داشت. ۱۸ و فرشته‌ای دیگر که بر آتش مسلط است، از مذبح بیرون شده، به آواز بلند ندا در داده، صاحب داس تیز را گفت: «داس تیز خود را پیش آور و خوشه های مو زمین را بچین، زیرا انگورهایش رسیده است.» ۱۹ پس آن فرشته داس خود را بر زمین آورد و موهایی زمین را چیده، آن را در چرخشت عظیم غضب خدا ریخت. ۲۰ و چرخشت را بیرون شهر به پا بیفشردند و خون از چرخشت تا به دهن اسبان به مسافت هزار و ششصد تیر پرتاب جاری شد.

۱۶ و آوازی بلند شنیدم که از میان قدس به آن هفت فرشته می‌گوید که «بروید، هفت پیاله غضب خدا را بر زمین بریزید.» ۲ و اولی رفته، پیاله خود را بر زمین ریخت و دمل زشت و بد بر مردمانی که نشان وحش دارند صورت او را می‌پرستند، بیرون آمد. ۳ و دومین پیاله خود را به دریا ریخت که آن به خون مثل خون مرده مبدل گشت و هر نفس زنده از چیزهایی که در دریا بود بمرد. ۴ و سومین پیاله خود را در نهرا و چشمه های آب ریخت و خون شد. ۵ و فرشته آنها را شنیدم که می‌گوید: عادلانی که هستی و بودی‌ای قدوس، زیرا که چنین حکم کردی، ۶ چونکه خون مقدسین و انبیا را ریختند و بدیشان خون دادی که بنوشند زیرا که مستحقند.» ۷ و شنیدم که مذبح می‌گوید: «ای خداوند، خدای قادر، مطلق، داورهای تو حق و عدل است.» ۸ و چهارمین، پیاله خود را بر آفتاب ریخت؛ و به آن داده شد که مردم را به آتش بسوزاند. ۹ و مردم به حرارت شدید سوخته شدند و به اسم آن خدا که بر این بلایا قدرت دارد، کفر گفتند و توبه نکردند تا او را تمجید نمایند. ۱۰ و پنجمین، پیاله خود را بر تخت وحش ریخت و مملکت او تاریک گشت و زبانهای خود را از درد می‌گریزند، ۱۱ و به خدای آسمان به سبب دردها و دملهای خود کفر می‌گفتند و از اعمال خود توبه نکردند. ۱۲ و ششمین، پیاله خود را بر نهر عظیم فرات ریخت و آتش خشکید تا راه پادشاهانی که از مشرق آفتاب می‌آیند، مهیا شود. ۱۳ و دیدم که از دهان اژدها و از دهان وحش و از دهان نبی کاذب، سه روح خبیث چون وزغها

۱۵ و علامت دیگر عظیم و عجیبی در آسمان دیدم، یعنی هفت فرشته‌ای که هفت بلایی دارند که آخرین هستند، زیرا که به ظاهر می‌سازند و بر پادشاهان تمام ربع مسکون خروج می‌کنند تا

مفسدان زمین را فاسد گردانی.» ۱۹ و قدس خدا در آسمان ۳ و یکی از سرهایش را دیدم که تا به موت کشته شد و از آن مفتوح گشت و تابوت عهدنامه او در قدس او ظاهر شد و برقها زخم مهلک شفا یافت و تمامی جهان در پی این وحش در حیرت و صداها و رعدها و زلزله و تگرگ عظیمی حادث شد.

۱۲ و علامتی عظیم در آسمان ظاهر شد: زنی که آفتاب را دربر دارد و ماه زیرپایه‌ایش و بر سرش تاجی از دوازده ستاره است، ۲ و آهستن بوده، از درد زه و عذاب زاییدن فریاد برمی آورد. ۳ و علامتی دیگر در آسمان پدید آمده که اینک ازدهای بزرگ آتشگون که او را هفت سرو ده شاخ بود و بر سرهایش هفت افسر؛ ۴ و دهمش ثلث ستارگان آسمان را کشیده، آنها را بر زمین ریخت. و ازدها پیش آن زن که می‌زاید بایستاد تا چون زباید فرزند او را ببلعد. ۵ پس پسر نرینه‌ای را زایید که همه امت های زمین را به عصای آهین حکمرانی خواهد کرد؛ و فرزندش به نزد خدا و تخت او روده شد. ۶ و زن به بیابان فرار کرد که در آنجا مکانی برای وی از خدا مهیا شده است تا او را مدت هزار و دوست و شصت روز بپرورند. ۷ و در آسمان جنگ شد: میکائیل و فرشتگانش با ازدها جنگ کردند و ازدها و فرشتگانش جنگ کردند، ۸ ولی غلبه نیافتند بلکه جای ایشان دیگر در آسمان یافت نشد. ۹ و ازدهای بزرگ انداخته شد، یعنی آن مار قدیمی که به ابلیس و شیطان مسمی است که تمام ربع مسکون را می‌فریبد. او بر زمین انداخته شد و فرشتگانش با وی انداخته شدند. ۱۰ و آوازی بلند در آسمان شنیدم که می‌گوید: «اکنون نجات و قوت و سلطنت خدای ما و قدرت مسیح او ظاهر شد زیرا که آن مدعی برادران ما که شبانه‌روز در حضور خدای ما برایشان دعوی می‌کند، به زیر افکنده شد. ۱۱ و ایشان بوساطت خون بره و کلام شهادت خود بر او غالب آمدند و جان خود را دوست نداشتند. ۱۲ از این جهت آسمانها و ساکنان آنها شادباشید؛ وای بر زمین و دریا زیرا که ابلیس به نزد شما فرود شده است با خشم عظیم، چون می‌داند که زمانی قلیل دارد.» ۱۳ و چون ازدها دید که بر زمین افکنده شد، بر آن زن که فرزند نرینه را زاییده بود، جفا کرد. ۱۴ و دو بال عقاب بزرگ به زن داده شد تا به بیابان به مکان خود پرواز کند، جایی که او را از نظر آن مار، زمانی و دو زمان و نصف زمان پرورش می‌کنند. ۱۵ و مار از دهان خود در عقب زن، آبی چون رودی ریخت تا سیل او را فروگیرد. ۱۶ و زمین زن را حمایت کرد و زمین دهان خود را گشاده، آن رود را که ازدها از دهان خود ریخت فرو برد. ۱۷ و ازدها بر زن غضب نموده، رفت تا باباقی ماندگان ذریه او که احکام خدا را حفظ می‌کنند و شهادت عیسی را نگاه می‌دارند، جنگ کند.

۱۳ و او بر ریگ دریا ایستاده بود. ۲ و آن وحش را که دیدم، مانند پلنگ بود و پایهایش مثل پای خرس و دهانش مثل دهان شیر. و ازدها قوت خویش و تخت خود و قوت عظیمی به وی داد. ۱۴ و دیدم که اینک بره، بر کوه صهیون ایستاده است و با وی صد و چهل و چهار هزار نفر که اسم او و اسم پدر او را بر پیشانی خود مرقوم می‌دارند. ۲ و آوازی از آسمان شنیدم، مثل آواز آبهای بسیار و مانند آواز رعد عظیم؛ و آن آوازی که شنیدم، مانند آواز یزیدیان بود که بر پهلای خود را بنوازند. ۳ و در حضور تخت و چهار حیوان و پیران، سرودی جدید می‌سرانید و هیچ کس نتوانست آن سرود را بیاموزد، جز آن صد و چهل و چهار هزار که

«آن چهار فرشته را که بر نهر عظیم فرات بسته‌اند، خلاص کن.» ۱۱ و نی‌ای مثل عصا به من داده شد و مراگفت: «برخیز و ۱۵ پس آن چهارفرشته که برای ساعت و روز و ماه و سال معین مهیا شده‌اند تا اینکه ثلث مردم را بکشند، خلاصی یابند. ۱۶ و عدد جنود سواران، دویست هزار هزار بود که عدد ایشان را شنیدم. ۱۷ و به اینطور اسبان و سواران ایشان را درروی دیدم که جوشنهای آتشین و آسمانجونی وکبری دارند و سرهای اسبان چون سر شیران است و از دهانشان آتش و دود و کبریت بیرون می‌آید. ۱۸ از این سه بلا یعنی آتش و دود وکبریت که از دهانشان برمی‌آید، ثلث مردم هلاک شدند. ۱۹ زیرا که قدرت اسبان در دهان و دم ایشان است، زیرا که دمه‌ای آنها چون مارهاست که سرها دارد و به آنها اذیت می‌کنند. ۲۰ و سایر مردم که به این بلایا کشته نگشتند، از اعمال دستهای خود توبه نکردند تا آنکه عبادت دیوها وپنهای طلا و نقره و برنج و سنگ و چوب را که طاقت دیدن و شنیدن و خرامیدن ندارند، ترک کنند؛ ۲۱ و از قتل‌ها و جادوگریها و زنا و دزدیهای خود توبه نکردند.

۱۰ و دیدم فرشته زورآور دیگری را که ازآسمان نازل می‌شود که ابری دربر دارد، و قوس قزحی بر سرش و چهره‌اش مثل آفتاب وپایه‌ایش مثل ستونهای آتش. ۲ و در دست خود کتابچه‌ای گشوده دارد و پای راست خود را بر دریا و پای چپ خود را بر زمین نهاد؛ ۳ و به آوازبلند، چون غرش شیر صدا کرد؛ و چون صدا کرد، هفت رعد به صداهای خود سخن گفتند. ۴ و چون هفت رعد سخن گفتند، حاضر شدم که بنویسم. آنگاه آوازی از آسمان شنیدم که می‌گوید: «آنچه هفت رعد گفتند مهر کن و آنها را منویس.» ۵ و آن فرشته‌ای را که بر دریا و زمین ایستاده دیدم، دست راست خود را به سوی آسمان بلند کرده، ۶ قسم خورد به او که تا ابدالایاد زنده است که آسمان و آنچه را که در آن است و زمین و آنچه را که در آن است و دریا و آنچه را که در آن است و آفریده که «بعد از این زمانی نخواهد بود، ۷ **jaïon g165** بلکه درایام صدای فرشته هفتم، چون کرنا را می‌بایدنواز، سر خدا به اتمام خواهد رسید، چنانکه بندگان خود انبیا را بشارت داد.» ۸ و آن آوازی که از آسمان شنیده بودم، بار دیگر شنیدم که مرا خطاب کرده، می‌گوید: «برو و کتابچه گشاده را از دست فرشته‌ای که بر دریا و زمین ایستاده است بگیر.» ۹ پس به نزد فرشته رفته، به وی گفتم که کتابچه را به من بدهد. او مرا گفت: «بگیر و بخور که اندرون تو را تلخ خواهد نمود، لکن در دهانت چون عسل شیرین خواهد بود.» ۱۰ پس کتابچه را از دست فرشته گرفته، خوردم که در دهانم مثل عسل شیرین بود، ولی چون خورده بودم، درونم تلخ گردید. ۱۱ و مرا گفت که «می‌باید تو اقوام وامت‌ها و زبانها و پادشاهان بسیار را نبوت کنی.»

ایشان در شارع عام شهر عظیم که به معنی روحانی، به سدوم و مصر مسمی است، جایی که خداوند ایشان نیز مصلوب گشت، خواهد ماند. ۹ و گروهی از اقوام و قبایل و زبانها و امت‌ها، بدنهای ایشان را سه روز و نیم نظاره می‌کنند و اجازت نمی‌دهند که بدنهای ایشان را به قبرسپارند. ۱۰ و ساکنان زمین بر ایشان خوشی و شادی می‌کنند و نزد یکدیگر هدایا خواهندفرستاد، از آنرو که این دو نبی ساکنان زمین رامعذب ساختند. ۱۱ و بعد از سه روز و نیم، روح حیات از خدایدیشان درآمد که بر پایهای خود ایستادند و بینندگان ایشان را خوفی عظیم فرو گرفت. ۱۲ و آوازی بلند از آسمان شنیدند که بدیشان می‌گوید: «به اینجا صعود نمایید.» پس در ابر، به آسمان بالا شدند و دشمنانشان ایشان را دیدند. ۱۳ و در همان ساعت، زلزله‌ای عظیم حادث گشت که دهک از شهر منهدم گردید و هفت هزار نفر از زلزله هلاک شدند و باقی ماندگان ترسان گشته، خدای آسمان را تمجید کردند. ۱۴ وای دوم درگذشته است. اینک وای سوم بزودی می‌آید. ۱۵ و فرشته‌ای بنواخت که ناگاه صداهای بلند در آسمان واقع شد که می‌گفتند: «سلطنت جهان از آن خداوند ما و مسیح او شد و تا ابدالایاد حکمرانی خواهد کرد.» ۱۶ **jaïon g165** و آن بیست و چهارپیر که در حضور خدا بر تختهای خود نشست‌اند، به روی درافتاده، خدا را سجده کردند ۱۷ و گفتند: «تو را شکر می‌کنیم‌ای خداوند، خدای قادر مطلق که هستی و بودی، زیرا که قوت عظیم خود را بدست گرفته، به سلطنت پرداختی. ۱۸ و امت هاخشمناک شدند و غضب تو ظاهر گردید و وقت مردگان رسید تا بر ایشان داوری شود و تا بندگان خود یعنی انبیا و مقدسان و ترسندگان نام خود را چه کوچک و چه بزرگ اجرت دهی و

کرده، ۳ می گوید: «هیچ ضرری به زمین و دریا و درختان مرسایند بناوخت تگرگ و آتش با خون آمیخته شده، واقع گردید و به سوی تا بندگان خدای خود را بر پیشانی ایشان مهر زنیتم. ۴ و عدد زمین ریخته شد و ثلث درختان سوخته و هر گیاه سبز سوخته مهرشدگان را شنیدم که ازجمیع اسباط بنی اسرائیل، صد و چهل و شد. ۸ و فرشته دوم بناوخت که ناگاه مثال کوهی بزرگ، به آتش چهارهزار مهر شدند. ۵ و از سبط یهوذا دوازده هزار مهر شدند؛ و افروخته شده، به دریا افکنده شد و ثلث دریا خون گردید، ۹ و ازسبط روبین دوازده هزار؛ و از سبط جاد دوازده هزار؛ ۶ و از ثلث مخلوقات دریایی که جان داشتند، بمردند و ثلث کشتیها تباه سبط اشیر دوازده هزار؛ و از سبطفنتالیم دوازده هزار؛ و از سبط گردید. ۱۰ و چون فرشته سوم نواخت، ناگاه ستاره‌ای عظیم، چون منسی دوازده هزار؛ ۷ و از سبط شمعون دوازده هزار؛ و از سبط چراغی افروخته شده از آسمان فرود آمد و بر ثلث نهرها و چشمه لای دوازده هزار؛ و از سبط یساکار دوازده هزار؛ ۸ ازسبط زبولون دوازده هزار؛ و از سبط یوسف دوازده هزار؛ و از سبط بنیامین دوازده هزار؛ ۹ و بعد از این دیدم که اینک گروهی عظیم که بود مردند. ۱۲ و فرشته چهارم بناوخت و به ثلث آفتاب و ثلث ماه هیچ کس ایشان را نتواند شمرد، از هر امت و قبیله و قوم و زبان و ثلث ستارگان صدمه رسید تا ثلث آنها تاریک گردید و ثلث روز و درپیش تخت و در حضور بره به جامه های سفید آراسته و شاخه ثلث شب همچنین بی نور شد. ۱۳ و عقابی را دیدم و شنیدم که های نخل به دست گرفته، ایستاده اند. ۱۰ و به آواز بلند ندا کرده، دروسط آسمان می پرد و به آواز بلند می گوید: «وای وای وای بر می گویند: «نجات، خدای ما را که بر تخت نشسته است و ساکنان زمین، بسبب صدهای دیگرگرانی آن سه فرشته‌ای که بره را است.» ۱۱ و جمیع فرشتگان در گرد تخت و پیران و می باید بنوازند.»

چهار حیوان ایستاده بودند. و درپیش تخت به روی درافتاده، خدا راسجده کردند ۱۲ و گفتند: «آمین! برکت و جلال وحکمت و سپاس و اکرام و قوت و توانایی، خدای ما را باد تا ابدالاباد. آمین.» ۱۳ (Abyssos g12) و یکی از پیران متوجه شده، به من گفت: «این سفیدپوشان کیانند و از کجا آمده‌اند؟» ۱۴ من او را گفتم: «خداوند! تو می دانی!» مرا گفت: «ایشان کسانی می باشند که از عذاب سخت بیرون می آیند و لباس خود را به خون بره شست و شو کرده، سفید نموده‌اند. ۱۵ از این جهت پیش روی تخت خدایند و شبانه روز در هیکل او وی را خدمت می کنند و آن تخت نشین، خیمه خود را برایشان برپا خواهد داشت. ۱۶ و دیگر هرگز گرسنه و تشنه نخواهند شد و آفتاب و هیچ گرما بر ایشان نخواهد رسید. ۱۷ زیرا برای آنکه در میان تخت است، شبان ایشان خواهد بود و به چشمه های آب حیات، ایشان را راهنمایی خواهد نمود؛ و خدا هر اشکی را از چشمان ایشان پاک خواهد کرد.»

۸ و چون مهر هفتم را گشود، خاموشی قریب به نیم ساعت در آسمان واقع شد. ۲ و دیدم هفت فرشته را که در حضور خدا ایستاده‌اند که به ایشان هفت کرنا داده شد. ۳ و فرشته‌ای دیگرآمده، نزد مذبح بایستاد با معجری طلا و بخور بسیار بدو داده شد تا آن را به دعا‌های جمیع مقدسین، بر مذبح طلا که پیش تخت است بدهد، ۴ و دود بخور، از دست فرشته با دعا‌های مقدسین در حضور خدا بالا رفت. ۵ پس آن فرشته مجمر را گرفته، از آتش مذبح آن را بر کرد و به سوی زمین انداخت و صدها و رعدا و برقها و زلزله حادث گردید. ۶ و هفت فرشته‌ای که هفت کرنا را داشتند خود را مستعد نواختن نمودند ۷ و چون اولی شنیدم ۱۴ که به آن فرشته ششم که صاحب کرنا بود می گوید:

بال دارد، گرداگرد و درون به چشمان پر هستند وشبانه روز باز نمی ایستند از گفتن «قدوس قدوس قدوس، خداوند خدای قادر مطلق که بود وهست و می آید.» ۹ و چون آن حیوانات جلال وتکریم و سیاس به آن تخت نشینی که تا ابدالایادزنده است می خوانند، (aiōn g165) ۱۰ آنگاه آن بیست و چهار پیر می افتند در حضور آن تخت نشین و او را که تا ابدالایاد زنده است عبادت می کنند و تاجهای خود را پیش تخت انداخته، می گویند: (aiōn g165) ۱۱ «ای خداوند، مستحق که جلال و اکرام و قوت راییابی، زیرا که تو همه موجودات را آفریده ای ومحض اراده تو بودند و آفریده شدند.»

۵ و دیدم بر دست راست تخت نشین، کتابی را که مکتوب است از درون و بیرون، ومختوم به هفت مهر. ۲ و فرشته ای قوی را دیدم که به آواز بلند ندا می کند که «کیست مستحق اینکه کتاب را بگشاید و مهرهایش را بردارد؟» ۳ و هیچ کس در آسمان و در زمین و در زیرزمین نتوانست آن کتاب را باز کند یا بر آن نظر کند. ۴ ومن بشدت می گریستم زیرا هیچ کس که شایسته گشودن کتاب یا خواندن آن یا نظر کردن بر آن باشد، یافت نشد. ۵ یکی از آن پیران به من می گوید: «گریان مباش! اینک آن شیری که ازسبط یهودا و ریشه داود است، غالب آمده است تاکتاب و هفت مهرش را بگشاید.» ۶ و دیدم در میان تخت و چهار حیوان و دروسط پیران، بره ای چون ذبح شده ایستاده است وهفت شاخ و هفت چشم دارد که هفت روح خدایند که به تمامی جهان فرستاده می شوند. ۷ پس آمد و کتاب را از دست راست تخت نشین گرفته است. ۸ و چون کتاب را گرفت، آن چهارحیوان و بیست و چهار پیر به حضور بره افتادند وهر یکی از ایشان بربطی و کاسه های زرین پر از بخور دارند که دعاهای مقدسین است. ۹ و سرودی جدید می سرایند و می گویند: «مستحق گرفتن کتاب و گشودن مهرهایش هستی زیرا که ذبح شدی و مردمان را برای خدا به خون خود ازهر قبیله و زبان و قوم و امت خریدی ۱۰ و ایشان را برای خدای ما پادشاهان و کهنه ساختی و برزمین سلطنت خواهند کرد.» ۱۱ و دیدم و شنیدم صدای فرشتگان بسیار راکه گرداگرد تخت و حیوانات و پیران بودند و عددایشان کروورها کرور و هزاران هزار بود؛ ۱۲ که به آواز بلند می گویند: «مستحق است بره ذبح شده که قوت و دولت و حکمت و توانایی و اکرام وجلال و برکت را بیابد.» ۱۳ و هر مخلوقی که در آسمان و بر زمین و زیرزمین و در دریاست و آنچه در آنها می باشد، شنیدم که می گویند: «تخت نشین و بره را برکت وتکریم و جلال و توانایی باد تا ابدالایاد.» (aiōn g165) ۱۴ وچهار حیوان گفتند: «آمین!» و آن پیران به روی درافتادند و سجده نمودند.

۶ و دیدم چون بره یکی از آن هفت مهر راگشود؛ و شنیدم یکی از آن چهار حیوان به صدایی مثل رعد می گوید: «بیا (و بین ۱)» ۲ ودیدم که ناگاه اسبی سفید که سوارش کمانی داردو تاجی بدو داده شد و بیرون آمد، غلبه کننده و تاغلبه نماید. ۳ و چون مهر دوم را گشود، حیوان دوم راشنیدم که می گوید: «بیا (و بین ۱)» ۴ و اسبی دیگر، آتشگون بیرون آمد و سوارش را توانایی داده شده بود که سلامتی را از زمین بردارد و تا یکدیگررا بکشند؛ و به وی شمشیری بزرگ داده شد. ۵ و چون مهر سوم را گشود، حیوان سوم راشنیدم که می گوید: «بیا (و بین ۱)» و دیدم اینک اسبی سیاه که سوارش ترازویی بدست خود دارد. ۶ و از میان چهار حیوان، آوازی را شنیدم که می گوید: «یک هشت یک گندم به یک دینار و سه هشت یک جو به یک دینار و به روغن و شراب ضرر مرسان.» ۷ و چون مهرچهارم را گشود، حیوان چهارم را شنیدم که می گوید: «بیا (و بین ۱)» ۸ و دیدم که اینک اسبی زرد و کسی بر آن سوار شده که اسم او موت است و عالم اموات از عقب او می آید؛ و به آن دو اختیار بر یک ربع زمین داده شد تا به شمشیر و قحط و موت و با وحوش زمین بکشند. (Hadēs g86) ۹ و چون مهر پنجم را گشود، در زیر مذبح دیدم نفوس آنانی را که برای کلام خدا و شهادتی که داشتند کشته شده بودند؛ ۱۰ که به آواز بلندصدا کرده، می گفتند: «ای خداوند قدوس و حق، تا به کی انصاف نمی نمایی و انتقام خون ما را ازساکنان زمین نمی کنی؟» ۱۱ و به هر یکی از ایشان جامه های سفید داده شد و به ایشان گفته شد که اندکی دیگر آرامی نمایند تا عدد مهقطاران که مثل ایشان کشته خواهند شد، تمام شود. ۱۲ و چون مهر ششم را گشود، دیدم که زلزله ای عظیم واقع شد و آفتاب چون پلاس پشمی سیاه گردید و تمام ماه چون خون گشت؛ ۱۳ و ستارگان آسمان بر زمین فرو ریختند، مانند درخت انجیری که از باد سخت به حرکت آمده، میوه های نارس خود را می افشاند. ۱۴ و آسمان چون طوماری پیچیده شده، از جا برده شد و هرکوه و جزیره از مکان خود منتقل گشت. ۱۵ وپادشاهان زمین و بزرگان و سپه سالاران ودولتمندان و جباران و هر غلام و آزاد خود را درمغاره ها و صخره های کوهها پنهان کردند. ۱۶ و به کوهها و صخره ها می گویند که «بر ما بیفتد و ما رامخفی سازید از روی آن تخت نشین و از غضب بره؛ ۱۷ زیرا روز عظیم غضب او رسیده است وکیست که می تواند ایستاد؟»

۷ و بعد از آن دیدم چهار فرشته، بر چهارگوشه زمین ایستاده، چهار باد زمین را بازمی دارند تا باد بر زمین و بر دریا و بر هیچ درخت نوزد. ۲ و فرشته دیگری دیدم که از مطلع آفتاب بالا می آید و مهر خدای زنده را دارد. و به آن چهار فرشته ای که بدیشان داده شد که زمین ودریا را ضرر رسانند، به آواز بلند ندا

محبت و خدمت و ایمان و صبر تو رامی دانم و اینکه اعمال آخر داشت، از ساعت امتحان که بر تمام ربع مسکون خواهد آمد تا تو بیشتر از اول است. ۲۰ لکن بحثی بر تو دارم که آن زن ایزابل تمامی ساکنان زمین را بیازماید. ۱۱ بزودی می‌آیم، پس آنچه نامی اراره می‌دهی که خود را نبیه می‌گویند و بنندگان مرا تعلیم داده، داری حفظ کن مبدا کسی تاج تو را بگیرد. ۱۲ هرکه غالب اغوا می‌کند که مرتکب زنا و خوردن قربانی‌های بتها بشوند. آید، او را در هیکل خدای خود ستونی خواهم ساخت و دیگر ۲۱ و به او مهلت دادم تا توبه کند، اما نمی‌خواهد از زانی خود هرگز بیرون نخواهد رفت و نام خدای خود را و نام شهر خدای خود توبه کند. ۲۲ اینک او را بر بستری می‌اندازم و آنانی را که با او زنا یعنی اورشلیم جدید را که از آسمان از جانب خدای من نازل می‌کنند، به مصیبتی سخت مبتلا می‌گردانم اگر از اعمال خود توبه می‌شود و نام جدید خود را بر وی خواهم نوشت. ۱۳ آنکه گوش نکند، ۲۳ و اولادش را به قتل خواهم رسانید. آنگاه همه کلیساها دارند بشنود که روح به کلیساها چه می‌گوید. ۱۴ «و به فرشته خواهند دانست که منم امتحان کننده جگرها و قلوب و هریکی از شما را بر حسب اعمالش خواهم داد. ۲۴ لکن باقی ماندگان شما و صدیق که ابتدای خلقت خداست. ۱۵ اعمال تو را می‌دانم را که در طیاتیرا هستی و این تعلیم را نپذیرفته‌ای و عمقهای شیطان که نه سرد و نه گرم هستی. کاشکه سرد بودی یا گرم. ۱۶ لهذا را چنانکه می‌گویند نفهمیده‌اید، بار دیگری بر شما می‌گذارم، چون فاطر هستی یعنی نه گرم و نه سرد، تو را از دهان خود قی ۲۵ جز آنکه به آنچه دارید تا هنگام آمدن من تمسک جویند. خواهم کرد. ۱۷ زیر می‌گویی دولت مند هستم و دولت اندوخته‌ام و ۲۶ و هرکه غالب آید و اعمال مرا تا انجام نگاه دارد، او را بر امت به هیچ چیز محتاج نیستم و نمی‌دانی که تو مستمند و مسکین هاست و فقیر و کور و عریان. ۱۸ تو را نصیحت می‌کنم که زر کند و مثل کوزه‌های کوزه‌گر خرد خواهند شد، چنانکه من نیز مصفا می‌باشم به آتش را از من بخری تا دولت مند شوی، و رخت سفید از پدر خود یافته‌ام. ۲۸ و به او ستاره صبح را خواهم بخشید. را تا پوشانیده شوی و ننگ عریانی تو ظاهر نشود و سرمه را تا به ۲۹ آنکه گوش دارد بشنود که روح به کلیساها چه می‌گوید. چشمان خود کشیده بینایی یابی. ۱۹ هرکه را من دوست می‌دارم، توبیخ و تادیب می‌نمایم. پس غیور شو و توبه نما. ۲۰ اینک بر در ۳ «و به فرشته کلیسای در ساردس بنویس این را می‌گویند او که هفت روح خدا و هفت ستاره را دارد. اعمال تو را می‌دانم که نام داری که زنده‌ای ولی مرده هستی. ۲ بیدار شو و مابقی را که نزدیک به فنا است، استوار نما زیرا که هیچ عمل تو را در حضور بنشیند، چنانکه من غلبه یافتم و با پدر خود بر تخت او نشستم. خدا کامل نیافتم. ۳ پس بیاد آور چگونگی یافته‌ای و شنیده‌ای و حفظ کن و توبه نما زیرا هرگاه بیدار نباشی، مانند درز بر تو خواهم آمد و از ساعت آمدن من بر تو مطلع نخواهی شد. ۴ «لکن در ساردس اسمهای چند داری که لباس خود را نجس نساخته‌اند و آن آواز اول را که شنیده بودم که چون کرنا با من سخن می‌گفت، در لباس سفید با من خواهند خرامید زیرا که مستحق هستند. دیگر باره می‌گویند: «به اینجا صعود نما تا اموری را که بعد از ۵ هرکه غالب آید به جامه سفید ملبس خواهد شد و اسم او را از دفتر حیات محو نخواهم ساخت بلکه به نام وی در حضور پدرم و دیدم که تختی در آسمان قائم است و بر آن تخت نشینده‌ای. فرشتگان او اقرار خواهند نمود. ۶ آنکه گوش دارد بشنود که روح ۳ و آن نشیننده، در صورت، مانند سنگ پشم و عقیق است و به کلیساها چه می‌گویند. ۷ «و به فرشته کلیسای در فیلا دلفیه قوس قزحی در گرد تخت که به منظر شباهت به زمرد دارد ۴ و بنویس که این را می‌گویند آن قدوس و حق که کلید داود را دارد گرداگرد تخت، بیست و چهار تخت است؛ و بر آن تختها بیست که می‌گشاید و هیچ کس نخواهد بست و می‌بندد و هیچ کس و چهار پیر که جامه‌ای سفید در بر دارند نشسته دیدم و بر سر نخواهد گشود. ۸ اعمال تو رامی دانم. اینک دری گشاده پیش ایشان تاجهای زرین. ۵ و از تخت، برقها و صداها و رعدا بر می‌روی تو گذارده‌ام که کسی آن را نتواند بست، زیرا اندک قوتی آید؛ و هفت چراغ آتشین پیش تخت افروخته که هفت روح خدا داری و کلام مرا حفظ کرده، اسم مرا انکار نمودی. ۹ اینک می‌باشند. ۶ و در پیش تخت، دریایی از شیشه مانند بلور و در میان می‌دهم آنانی را از کنیسه شیطان که خود را یهود می‌نامند و نیستند تخت و گرداگرد تخت چهار حیوان که از پیش و پس به چشمان بلکه دروغ می‌گویند. اینک ایشان را مجبور خواهم نمود که بیایند بر هستند. ۷ و حیوان اول مانند شیر بود؛ و حیوان دوم مانند ویش پایهای تو سجده کنند و بدانند که من تو را محبت نمودم. گوساله؛ و حیوان سوم صورتی مانند انسان داشت؛ و حیوان چهارم ۱۰ چونکه کلام صبر مرا حفظ نمودی، من نیز تو را محفوظ خواهم ماند عقاب پرند. ۸ و آن چهار حیوان که هر یکی از آنها شش

دیدید و هفت چراغدان طلا را. اما هفت ستاره، فرشتگان هفت کلیسا هستند و هفت چراغدان، هفت کلیسا می‌باشند.

۲ «به فرشته کلیسای در افسس بنویس که این را می‌گوید او که هفت ستاره را بدست راست خود دارد و در میان هفت چراغدان طلایی خرامد. ۲ می‌دانم اعمال تو را و مشقت و صبر تو را و اینکه متحمل اشرار نمی‌توانی شد و آنانی را که خود را رسولان می‌خوانند و نیستند آزمودی و ایشان را دروغگو یافتی؛ ۳ و صبرداری و بخاطر اسم من تحمل کردی و خسته نگشتی. ۴ «لکن بحثی بر تو دارم که محبت نخستین خود را ترک کرده‌ای. ۵ پس بخاطر آن که از کجا افتاده‌ای و توبه کن و اعمال نخست را بعمل آور و لا یزودی نزد تو می‌آیم و چراغدانان را از مکانش نقل می‌کنم اگر توبه نکنی. ۶ لکن این راداری که اعمال نقولایوان را دشمن داری، چنانکه من نیز از آنها نفرت دارم. ۷ «آنکه گوش دارد بشنود که روح به کلیساهای می‌گوید: هر که غالب آید، به او این را خواهم بخشید که از درخت حیات که در وسط فردوس خداسات بخورد. ۸ «و به فرشته کلیسای در اسمیرنا بنویس که این را می‌گوید آن اول و آخر که مرده شد و زنده گشت. ۹ اعمال و تنگی و مفلسی تو را می‌دانم، لکن دولتمند هستی و کفر آنانی را که خود را یهود می‌گویند و نیستند بلکه از کنیسه شیطانند. ۱۰ از آن زحماتی که خواهی کشید مترس. اینک ابلیس بعضی از شما را در زندان خواهد انداخت تا تجربه کرده شوید و مدت ده روز زحمت خواهید کشید. لکن تا به مرگ امین باش تا تاج حیات را به تو دهم. ۱۱ آنکه گوش دارد بشنود که روح به کلیساهای چه می‌گوید: هر که غالب آید از موت ثانی ضرر نخواهد یافت. ۱۲ «و به فرشته کلیسای در پرغامس بنویس این را می‌گوید او که شمشیر دودمه تیز را دارد. ۱۳ اعمال و مسکن تو را می‌دانم که تحت شیطان در آنجاست و اسم مرا محکم داری و ایمان مرا انکار نمودی، نه هم در ایامی که انطیپاس شهید امین من در میان شما در جایی که شیطان ساکن است کشته شد. ۱۴ لکن بحث کمی بر تو دارم که در آنجا اشخاصی را داری که متمسکند به تعلیم بلعام که بالاق را آموخت که در راه بنی اسرائیل سنگی مصادم بیندازد تا قربانی‌های بتها را بخورند و زنا کنند. ۱۵ و همچنین کسانی را داری که تعلیم نقولایوان را پذیرفته‌اند. ۱۶ پس توبه کن و لا یزودی نزد تو می‌آیم و به شمشیر زبان خود با ایشان جنگ خواهم کرد. ۱۷ آنکه گوش دارد، بشنود که روح به کلیساهای چه می‌گوید: و آنکه غالب آید، از من مخفی به وی خواهم داد و سنگی سفید به او خواهم بخشید که بر آن سنگ اسمی جدید مرقوم است که احدی آن را نمی‌داند جز آنکه آن را یافته باشد. ۱۸ «و به فرشته کلیسای در طیاتیرا بنویس این را می‌گوید پسر خدا که چشمان او چون شعله آتش و پایهای او چون برنج صیقلی است. ۱۹ اعمال و

۱ مکاشفه عیسی مسیح که خدا به او داد تا اموری را که می‌باید زود واقع شود، بر غلامان خود ظاهر سازد و بوسیله فرشته خود فرستاده، آن را ظاهر نمود بر غلام خود یوحنا، ۲ که گواهی داد به کلام خدا و به شهادت عیسی مسیح در اموری که دیده بود. ۳ خوشبحال کسی که می‌خواند و آنانی که می‌شنوند کلام این نبوت را، و آنچه در این مکتوب است نگاه می‌دارند، چونکه وقت نزدیک است. ۴ یوحنا، به هفت کلیسایی که در آسیا هستند. ۵ و از عیسی مسیح که شاهد امین و نخست زاده از مردگان و رئیس پادشاهان جهان است. مر او را که ما را محبت می‌نماید و ما را از گناهان ما به خون خود شست، ۶ و ما را نزد خدا و پدر خود پادشاهان و کهنه ساخت، او را جلال و توانایی باد تا ابدالابد. آمین. ۷) **jaiōn g165** اینک با ابرها می‌آید و هر چشمی او را خواهد دید و آنانی که او را نیزه زدند و تمامی امت های جهان برای وی خواهند نالید. بلی! ۸ «من هستم الف و یاء، اول و آخر،» می‌گوید آن خداوند خدا که هست و بود و می‌آید، قادر علی الاطلاق. ۹ من یوحنا که برادر شما و شریک در مصیبت و ملکوت و صبر در عیسی مسیح هستم، بجهت کلام خدا و شهادت عیسی مسیح در جزیره‌ای مسمی به پطلمس شدم. ۱۰ و در روز خداوند در روح شدم و از عقب خود آوازی بلند چون صدای صور شنیدم، ۱۱ که می‌گفت: «من الف و یاء اول و آخر هستم. آنچه می‌بینی در کتابی بنویس و آن را به هفت کلیسایی که در آسیا هستند، یعنی به افسس و اسمیرنا و پرغامس و طیاتیرا و ساردس و فیلا دلفیه و لاتودکیه بفرست.» ۱۲ پس رو برگردانیدم تا آن آوازی را که با من تکلم می‌نمود بنگرم؛ و چون رو گردانیدم، هفت چراغدان طلا دیدم، ۱۳ و در میان هفت چراغدان، شبیه پسر انسان را که ردای بلند در بر داشت و بر سینه وی کمربندی طلا بسته بود، ۱۴ و سر و موی او سفید چون پشم، مثل برف سفید بود و چشمان او مثل شعله آتش، ۱۵ و پایهایش مانند برنج صیقلی که در کوره تابیده شود، و آواز او مثل صدای آبهای بسیار؛ ۱۶ و در دست راست خود هفت ستاره داشت و از دهانش شمشیری دودمه تیز بیرون می‌آمد و چهره‌اش چون آفتاب بود که در قوتش می‌تابد. ۱۷ و چون او را دیدم، مثل مرده پیش پایهای افتادم و دست راست خود را بر من نهاده، گفت: «ترسان مباش! من هستم اول و آخر و زنده؛ ۱۸ و مرده شدم و اینک تا ابدالابد زنده هستم و کلیدهای موت و عالم اموات نزد من است. ۱۹) **jaiōn g165, Hadēs g86** پس بنویس چیزهایی را که دیدی و چیزهایی که هستند و چیزهایی را که بعد از این خواهند شد، ۲۰ سر هفت ستاره‌ای را که در دست راست من

خود سخنان تکبرآمیزی گویند و صورت‌های مردم را بجهت سودمی پسندند. ۱۷ اما شما ای حبیبان، بخاطر آوریده آن سخنانی که رسولان خداوند ما عیسی مسیح پیش گفته‌اند، ۱۸ چون به شما خبر دادند که در زمان آخر مستهزئین خواهند آمد که برحسب شهوات بی‌دینی خود رفتار خواهند کرد. ۱۹ اینانند که تفرقه‌ها پیدا می‌کنند و نفسانی هستند که روح را ندارند. ۲۰ اما شما ای حبیبان، خود را به ایمان اقدس خود بنا کرده و در روح‌القدس عبادت نموده، ۲۱ خویشتن را در محبت خدا محفوظ دارید و منتظر رحمت خداوند ما عیسی مسیح برای حیات جاودانی بوده باشید. (aiōnios g166) ۲۲ و بعضی را که مجادله می‌کنند ملزم سازید. ۲۳ و بعضی را از آتش بیرون کشیده، برهانید و بر بعضی با خوف رحمت کنید و از لباس جسم آلود نفرت نمایید. ۲۴ الان او را که قادر است که شما را از لغزش محفوظ دارد و در حضور جلال خود شما را بی‌عیب به فرحی عظیم قایل فرماید، ۲۵ یعنی خدای واحد و نجات‌دهنده ما را جلال و عظمت و توانایی و قدرت باد الان و تا ابدالابد. آمین. (aiōn g165)

۱ یهودا، غلام عیسی مسیح و برادر یعقوب، به خوانده‌شدگانی که در خدای پدر حبیب و برای عیسی مسیح محفوظ می‌باشید. ۲ رحمت و سلامتی و محبت بر شما افزون باد. ۳ ای حبیبان، چون شوق تمام داشتم که درباره نجات عام به شما بنویسم، ناچار شدم که الان به شما بنویسم و نصیحت دهم تا شما مجاهده کنید برای آن ایمانی که یک بار به مقدسین سپرده شد. ۴ زیرا که بعضی اشخاص در خفا درآمده‌اند که از قدیم برای این قصاص مقرر شده بودند؛ مردمان بی‌دین که فیض خدای ما را به فجور تبدیل نموده و عیسی مسیح آقای واحد و خداوند ما را انکار کرده‌اند. ۵ پس می‌خواهم شما را یاد دهم، هرچند همه چیز را دفعه می‌دانید که بعد از آنکه خداوند، قوم را از زمین مصر رهایی بخشیده بود، بار دیگری ایمانان را هلاک فرمود. ۶ و فرشتگانی را که ریاست خود را حفظ نکردند بلکه مسکن حقیقی خود را ترک نمودند، در زنجیرهای ابدی در تحت ظلمت بجهت قصاص یوم عظیم نگاه داشته است. (aiōnios g126) ۷ و همچنین سدوم و غموره و سایر بلدان نواحی آنها مثل ایشان چونکه زناکار شدند و در پی بشر دیگر افتادند، در عقوبت آتش ابدی گرفتار شده، بجهت عبرت مقرر شدند. (aiōnios g166) ۸ لیکن باوجود این، همه این خواب بینندگان نیز جسد خود را نجس می‌سازند و خداوندی را خوار می‌شمارند و بر بزرگان تهمت می‌زنند. ۹ امامیکائیل، رئیس ملائکه، چون درباره جسد موسی با ابلیس منازعه می‌کرد، جرات ننمود که حکم افترا بر او بزند بلکه گفت: «خداوند تو را توبیخ فرماید». ۱۰ لکن این اشخاص بر آنچه نمی‌دانند افتراء می‌زنند و در آنچه مثل حیوان غیرناطق بالطبع فهمیده‌اند، خود را فاسدمی سازند. ۱۱ وای بر ایشان زیرا که به راه قائل رفته‌اند و در گمراهی بلام بجهت اجرت غرق شده‌اند و در مشاجرت قورح هلاک گشته‌اند. ۱۲ اینها در ضیافت های محبتانه شما صخره‌ها هستند چون با شما شادی می‌کنند، و شبانانی که خویشتن را بی‌خوف می‌پرورند و ابرهای بی‌آب از بادها رانده شده و در ختان صیفی بی‌میوه، دوباره مرده و از ریشه‌کنده شده، ۱۳ و امواج جوشیده دریا که رسوایی خود را مثل کف برمی‌آورند و ستارگان آواره هستند که برای ایشان تاریکی ظلمت جاودانی مقرر است. (aiōn g165) ۱۴ لکن خنوخ که هفتم از آدم بود، درباره همین اشخاص خبر داده، گفت: «اینک خداوند با هزاران هزار از مقدسین خود یهودا آمد. ۱۵ تا ترهه داوری نماید و جمیع بی‌دینان را ملزم سازد، بر همه کارهای بی‌دینی که ایشان کردند و بر تمامی سخنان زشت که گناهکاران بی‌دین به خلاف او گفتند». ۱۶ اینانند همه کتان و گله‌مندان که برحسب شهوات خود سلوک می‌نمایند و به زبان

۱ من که پیرم، به غایب حبیب که او را در راستی محبت می‌نمایم. ۲ ای حبیب، دعا می‌کنم که در هر وجه کامیاب و تندرست بوده باشی، چنانکه جان تو کامیاب است. ۳ زیرا که بسیار شاد شدم چون برادران آمدند و بر راستی تو شهادت دادند، چنانکه تو در راستی سلوک می‌نمایی. ۴ مرا بیش از این شادی نیست که بشنوم که فرزندانم در راستی سلوک می‌نمایند. ۵ ای حبیب، آنچه می‌کنی به برادران خصوص به غریبان، به امانت می‌کنی، ۶ که در حضور کلیسا بر محبت توشهادت دادند و هرگاه ایشان را بطور شایسته خدابدرقه کنی، نیکویی می‌نمایی زیرا که بجهت اسم او بیرون رفتند و از امتها چیزی نمی‌گیرند. ۷ پس بر ما واجب است که چنین اشخاص را بپذیریم تا شریک راستی بشویم. ۸ به کلیسا چیزی نوشتم لکن دیوترفیس که سرداری بر ایشان را دوست می‌دارد ما را قبول نمی‌کند. ۹ لهذا اگر آیم کارهایی را که او می‌کند به یاد خواهم آورد زیرا به سخنان ناشایسته بر ما یاوه‌گویی می‌کند و به این قانع نشده، برادران را خود نمی‌پذیرد و کسانی را نیز که می‌خواهند، مانع ایشان می‌شود و از کلیسا بیرون می‌کند. ۱۰ ای حبیب به بدی اقتدا منما بلکه به نیکویی زیرا نیکوکردار از خداست و بدکردار خدا راندیده است. ۱۱ همه مردم و خود راستی نیز بردیمتریوس شهادت می‌دهند و ما هم شهادت می‌دهیم و آگاهید که شهادت ما راست است. ۱۲ مرا چیزهای بسیار بود که به تو بنویسم، لکن نمی‌خواهم به مرکب و قلم به تو بنویسم. ۱۳ لکن امیدوارم که به زودی تو را خواهم دید و زبانی گفتگو کنیم. ۱۴ سلام بر تو باد. دوستان به تو سلام می‌رسانند. سلام مرا به دوستان نام به نام برسان.

۱ من که پیرم، به خاتون برگزیده و فرزندانش که ایشان را در راستی محبت می‌نمایم و نه من فقط بلکه همه کسانی که راستی را می‌دانند، ۲ بخاطر آن راستی که در ما ساکن است و پا ما تا به ابد خواهد بود. (jaion g165) ۳ فیض و رحمت و سلامتی از جانب خدای پدر و عیسی مسیح خداوند و پسر پدر در راستی و محبت با ما خواهد بود. ۴ بسیار مسرور شدم چونکه بعضی از فرزندان تو را یافتم که در راستی رفتار می‌کنند، چنانکه از پدر حکم یافتیم. ۵ و الانای خاتون از تو التماس دارم نه آنکه حکمی تازه به تو بنویسم، بلکه همان را که از ابتداء داشتیم که یکدیگر را محبت بنماییم. ۶ و این است محبت که موافق احکام اوسلوک بنماییم و حکم همان است که از اول شنیدید تا در آن سلوک بنماییم. ۷ زیرا گمراه کنندگان بسیار به دنیا بیرون شدند که عیسی مسیح ظاهر شده در جسم را اقرار نمی‌کنند. آن است گمراه‌کننده و دجال. ۸ خود را نگاه بدارید مبدا آنچه را که عمل کردیم برپاددهید بلکه تا اجرت کامل بیابید. ۹ هرکه پیشوایی می‌کند و در تعلیم مسیح ثابت نیست، خدا را نیافته است. اما آنکه در تعلیم مسیح ثابت ماند، اوهم پدر و پسر را دارد. ۱۰ اگر کسی به نزد شما آید و این تعلیم را نیاورد، او را به خانه خود می‌پذیرید و او را تحت مگویند. ۱۱ زیرا هرکه او را تحت گوید، در کارهای قبیحش شریک گردد. ۱۲ چیزهای بسیار دارم که به شما بنویسم، لکن نخواستم که به کاغذ و مرکب بنویسم، بلکه امیدوارم که به نزد شما بیایم و زبانی گفتگو نمایم تا خوشی ما کامل شود. ۱۳ فرزندان خواهر برگزیده تو، به تو سلام می‌رسانند. آمین.

چون خدا را محبت می‌نماییم واحکام او را به‌جا می‌آوریم. ۳ زیرا همین است محبت خدا که احکام او را نگاه داریم و احکام اوگران نیست. ۴ زیرا آنچه از خدا مولود شده است، بر دنیا غلبه می‌یابد؛ و غلبه‌ای که دنیا را مغلوب ساخته است، ایمان ماست. ۵ کیست آنکه بر دنیاغلبه یابد؟ جز آنکه ایمان دارد که عیسی پسر خداست. ۶ همین است او که به آب و خون آمد یعنی عیسی مسیح. نه به آب فقط بلکه به آب و خون. و روح است آنکه شهادت می‌دهد، زیرا که روح حق است. ۷ زیرا سه هستند که شهادت می‌دهند، ۸ یعنی روح و آب و خون؛ و این سه یک هستند. ۹ اگر شهادت انسان را قبول کنیم، شهادت خدا بزرگتر است؛ زیرا این است شهادت خدا که درباره پسر خود شهادت داده است. ۱۰ آنکه به پسر خدا ایمان آورد، در خود شهادت دارد و آنکه به خدا ایمان نیاورد، او را دروغگو شمرده است، زیرا به شهادتی که خدا درباره پسر خود داده است، ایمان نیاورده است. ۱۱ و آن شهادت این است که خدا حیات جاودانی به ما داده است و این حیات، در پسر اوست. (aiōnios g166) ۱۲ آنکه پسر را دارد حیات را دارد و آنکه پسر خدا را ندارد، حیات را نیافته است. ۱۳ این را نوشتیم به شما که به اسم خدا ایمان آورده‌اید تا بدانید که حیات جاودانی دارید و تا به اسم پسر خدا ایمان بیاورید. (aiōnios g166) ۱۴ و این است آن دلیری که نزد وی داریم که هرچه برحسب اراده او سوال نماییم، ما را می‌شنود. ۱۵ و اگر دانیم که هرچه سوال کنیم ما را می‌شنود، پس می‌دانیم که آنچه از او درخواست کنیم می‌یابیم. ۱۶ اگر کسی برادر خود را ببندد که گناهی را که منتهی به موت نباشد می‌کند، دعا بکند و او را حیات خواهد بخشید، به هرکه گناهی منتهی به موت نکرده باشد. گناهی منتهی به موت هست؛ بجهت آن نمی‌گوییم که دعا باید کرد. ۱۷ هر ناراستی گناه است، ولی گناهی هست که منتهی به موت نیست. ۱۸ و می‌دانیم که هرکه از خدا مولود شده است، گناه نمی‌کند بلکه کسی که از خدا تولد یافت خود را نگاه می‌دارد و آن شریر او را لمس نمی‌کند. ۱۹ و می‌دانیم که از خدا هستیم و تمام دنیا درشریر خوابیده است. ۲۰ اما آگاه هستیم که پسر خدا آمده است و به ما بصیرت داده است تا حق را بشناسیم و در حق یعنی در پسر او عیسی مسیح هستیم. اوست خدای حق و حیات جاودانی. (aiōnios g166) ۲۱ ای فرزندان، خود را از بتها نگاه دارید. آمین.

خود را پاک می‌سازد چنانکه او پاک است. ۴ و هرکه گناه را رفته‌اند. ۲ به این، روح خدا را می‌شناسیم: هر روحی که به بعمل می‌آورد، برخلاف شریعت عمل می‌کند زیرا گناه مخالف عیسی مسیح مجسم شده اقرار نماید از خداست، ۳ و هر روحی شریعت است. ۵ و می‌داند که او ظاهر شد تا گناهان را برآورد و که عیسی مسیح مجسم شده را انکار کند، از خدا نیست. و این در وی هیچ گناه نیست. ۶ هرکه در وی ثابت است گناه نمی‌کند و هرکه گناه می‌کند او رانده است و نمی‌شناسد. ۷ ای است. ۴ ای فرزندان، شما از خدا هستید و بر ایشان غلبه یافته‌اید فرزندان، کسی شما را همراه نکند؛ کسی که عدالت را به‌جا می‌آورد که در شماس، بزرگتر است از آنکه در جهان است. می‌آورد، عادل است چنانکه اوعادل است. ۸ و کسی که گناه ۵ ایشان از دنیا هستند از این جهت سخنان دنیوی می‌گویند و دنیا می‌کند از ابلیس است زیرا که ابلیس از ابتدا گناهکار بوده است. ایشان رامی‌شوند. ۶ ما از خدا هستیم و هرکه خدا رامی‌شناسد ما واز این جهت پسر خدا ظاهر شد تا اعمال ابلیس را باطل سازد. را می‌شوند و آنکه از خدا نیست ما را نمی‌شوند. روح حق و روح ۹ هرکه از خدا مولود شده است، گناه نمی‌کند زیرا تخم او در وی ضلالت را از این تمیزی می‌دهیم. ۷ ای حبیبان، یکدیگر را محبت می‌ماند و اونی تواند گناهکار بوده باشد زیرا که از خدا تولد یافته بنمایم زیرا که محبت از خداست و هرکه محبت می‌نماید از خدا است. ۱۰ فرزندان خدا و فرزندان ابلیس از این ظاهر می‌گردند. مولود شده است و خدا را می‌شناسد، ۸ و کسی که محبت نمی‌هرکه عدالت را به‌جانی آورد از خدا نیست و همچنین هرکه نماید، خدا را نمی‌شناسد زیرا خدا محبت است. ۹ و محبت خدا برادر خود را محبت نمی‌نماید. ۱۱ زیرا همین است آن پیغمبی که به ما ظاهر شده است به اینکه خدا پسر یگانه خود را به جهان از اول شنیدید که یکدیگر را محبت نمایم. ۱۲ نه مثل قاتل که فرستاده است تا به وی زیست نمایم. ۱۰ و محبت در همین از آن شریر بود و برادر خود را کشت؛ و از چه سبب او را کشت؟ است، نه آنکه ما خدا را محبت نمودیم، بلکه اینکه او ما را از این سبب که اعمال خودش قبیح بود و اعمال برادرش نیکو. محبت نمود و پسر خود را فرستاد تا کافره گناهان ما شود. ۱۱ ای ۱۳ برادران من، تعجب مکنید اگر دنیا از شما نفرت گیرد. حبیبان، اگر خدا با ما چنین محبت نمود، ما نیز می‌باید یکدیگر را ۱۴ ما می‌دانیم که از موت گذشته، داخل حیات گشته‌ایم از محبت نمایم. ۱۲ کسی هرگز خدا را ندید؛ اگر یکدیگر را محبت اینکه برادران را محبت می‌نمایم. هرکه برادر خود را محبت نمی‌نماید برادران را محبت می‌نماید. ۱۵ هرکه از برادر خود نفرت نماید، قاتل است و می‌داند که هیچ قاتل حیات جاودانی در خود ثابت ندارد. ۱۶ **aiōnios g166** از این امر محبت را دانسته‌ایم که او که پدر پسر را فرستاد تا نجات‌دهنده جهان بشود. ۱۵ هرکه اقرار جان خود را در راه ما نهاد و ما باید جان خود را در راه برادران می‌کنند که عیسی پسر خداست، خدا در وی ساکن است و او در بنهیم. ۱۷ لکن کسی که معیشت دنیوی دارد و برادر خود را خدا. ۱۶ و ما دانسته و باور کرده‌ایم آن محبتی را که خدا با ما محتاج بیند و رحمت خود را از او بازدارد، چگونه محبت خدا در نموده است. خدا محبت است و هرکه در محبت ساکن است در او ساکن است؟ ۱۸ ای فرزندان، محبت را به‌جا آوریم نه در کلام و خدا ساکن است و خدا در وی. ۱۷ محبت در همین با ما کامل زبان بلکه در عمل و راستی. ۱۹ و از این خواهیم دانست که از شده است تا در روز جزا ما را دلاوری باشد، زیرا چنانکه اوهست، حق هستیم و دل‌های خود را در حضور او مطمئن خواهیم ساخت، ما نیز در این جهان همچنین هستیم. ۱۸ در محبت خوف نیست ۲۰ یعنی در هرچه دل ما، ما را مذمت می‌کند، زیرا خدا از دل ما بلکه محبت کامل خوف را بیرون می‌اندازد؛ زیرا خوف عذاب دارد بزرگتر است و هرچیز را می‌داند. ۲۱ ای حبیبان، هرگاه دل ما را و کسی که خوف دارد، در محبت کامل نشده است. ۱۹ ما او مذمت نکند، در حضور خدا اعتماد داریم. ۲۲ و هرچه سؤال را محبت می‌نمایم زیرا که او اول ما را محبت نمود. ۲۰ اگر کنیم، از او می‌پاییم، از آنچه که احکام او رانگه می‌داریم و به کسی گوید که خدا را محبت می‌نمایم و از برادر خود نفرت کند، آنچه پسندیده اوست، عمل می‌نمایم. و این است حکم او که به دروغ‌گوست، زیرا کسی که برادری را که دیده است محبت ننماید، اسم پسر اوعیسی مسیح ایمان آوریم و یکدیگر را محبت نمایم، چگونه ممکن است خدایی را که ندیده است محبت نماید؟ چنانکه به ما امر فرمود. ۲۴ و هرکه احکام او را نگاه دارد، در او ۲۱ و این حکم را از وی یافته‌ایم که هرکه خدا را محبت می‌نماید، ساکن است و او در وی؛ و از این می‌شناسیم که در ما ساکن برادر خود را نیز محبت بنماید.

۵ هرکه ایمان دارد که عیسی، مسیح است، از خدا مولود شده

۴ ای حبیبان، هر روح را قبول مکنید بلکه روح‌ها را بیازمایید است؛ و هرکه والد را محبت می‌نماید، مولود او را نیز محبت که از خدا هستند یا نه. زیرا که انبیای کذب بسیار به جهان بیرون می‌نمایند. ۲ از این می‌دانیم که فرزندان خدا را محبت می‌نمایم،

آمیزده شده است. ۱۳ ای پدران، به شما می نویسم زیرا او را که از ابتدا است می شناسید. ای جوانان، به شما می نویسم از آنجا که بر شیر غالب شده اید. ای بچه ها به شما نوشتم زیرا که پدر را می شناسید. ۱۴ ای پدران، به شما نوشتم زیرا او را که از ابتداست می شناسید. ای جوانان، به شما نوشتم از آن جهت که توانا هستید و کلام خدا در شما ساکن است و بر شیر غلبه یافته اید. ۱۵ دنیا را و آنچه در دنیاست دوست مدارید زیرا اگر کسی دنیا را دوست دارد، محبت پدر در وی نیست. ۱۶ زیرا که آنچه در دنیاست از شهوت جسم و خواهش چشم و غرور زندگانی از پدر نیست بلکه از جهان است. ۱۷ و دنیا و شهوات آن در گذراست لکن کسی که به اراده خدا عمل می کند، تا به ابد باقی می ماند. (aiōn) ۱۸ ای بچه ها، این ساعت آخر است و چنانکه شنیده اید که دجال می آید، الحال هم دجالان بسیار ظاهر شده اند و از این می دانیم که ساعت آخر است. ۱۹ ما بیرون شدیم، لکن از ما نبودند، زیرا اگر از ما می بودند با ما می ماندند؛ لکن بیرون رفتند تا ظاهر شود که همه ایشان از ما نیستند. ۲۰ و اما شما از آن قدوس، مسح را یافته اید و هرچیز را می دانید. ۲۱ نوشتم به شما از این جهت که راستی را نمی دانید، بلکه از اینرو که آن رامی دانید و اینکه هیچ دروغ از راستی نیست. ۲۲ دروغگو کیست جز آنکه مسیح بودن عیسی را انکار کند. آن دجال است که پدر و پسر را انکار می نماید. ۲۳ کسی که پسر را انکار کند، پدر را هم ندارد و کسی که اعتراف به پسر نماید، پدر را نیز دارد. ۲۴ و اما شما آنچه از ابتدا شنیدید در شما ثابت بماند، زیرا اگر آنچه از اول شنیدید، در شما ثابت بماند، شما نیز در پسر و در پدر ثابت خواهید ماند. ۲۵ و این است آن وعده ای که او به ما داده است، یعنی حیات جاودانی. (aiōnios g166) ۲۶ و این را به شما نوشتم درباره آتانی که شما را گمراه می کنند. ۲۷ و اما در شما آن مسح که از او یافته اید ثابت است و حاجت ندارید که کسی شما را تعلیم دهد بلکه چنانکه خود آن مسح شما را از همه چیز تعلیم می دهد و حق است و دروغ نیست، پس بطوری که شما را تعلیم داد در او ثابت می ماند. ۲۸ الان ای فرزندان در او ثابت بمانید تا چون ظاهر شود، اعتماد داشته باشیم و در هنگام ظهورش از وی خجل نشویم. ۲۹ اگر فهمیده اید که او عادل است، پس می دانید که هرکه عدالت را بجا آورد، از وی تولد یافته است.

۳ ملاحظه کنید چه نوع محبت پدر به ما داده است تا فرزندان خدا خوانده شویم؛ و چنین هستیم و از این جهت دنیا ما را نمی شناسد زیرا که او را نشناخت. ۴ ای حیبیان، الان فرزندان خدا هستیم و هنوز ظاهر نشده است آنچه خواهیم بود؛ لکن می دانیم که چون او ظاهر شود، مانند او خواهیم بود زیرا او را چنانکه هست خواهیم دید. ۳ و هرکس که این امید را بر وی دارد،

۱ آنچه از ابتدا بود و آنچه شنیده ایم و به چشم خود دیده، آنچه بر آن نگریستیم و دستهای ما لمس کرد، درباره کلمه حیات. ۲ و حیات ظاهر شد و آن را دیده ایم و شهادت می دهیم و به شما خبر می دهیم از حیات جاودانی که نزد پدر بود و بر ما ظاهر شد. (aiōnios g166) ۳ از آنچه دیده و شنیده ایم شما را اعلام می نمایم تا شما هم با ما شراکت داشته باشید. و اما شراکت ما با پدر و با پسرش عیسی مسیح است. ۴ و این را به شما می نویسم تا خوشی ما کامل گردد. ۵ و این است پیغامی که از او شنیده ایم و به شما اعلام می نمایم، که خدا نور است و هیچ ظلمت در وی هرگز نیست. ۶ اگر گوئیم که با وی شراکت داریم، در حالیکه در ظلمت سلوک می نمایم، دروغ می گوئیم و برآستی عمل نمی کنیم. ۷ لکن اگر در نور سلوک می نمایم، چنانکه او در نور است، با یکدیگر شراکت داریم و خون پسر او عیسی مسیح ما را از هر گناه پاک می سازد. ۸ اگر گوئیم که گناه نداریم خود را گمراه می کنیم و راستی در ما نیست. ۹ اگر به گناهان خود اعتراف کنیم، او امین و عادل است تا گناهان ما را بپارزد و ما را از هر ناراستی پاک سازد. ۱۰ اگر گوئیم که گناه نکرده ایم، او را دروغگو می شماریم و کلام او در ما نیست.

۲ ای فرزندان من، این را به شما می نویسم تا گناهان نکنید؛ و اگر کسی گناهی کند، شفیع داریم نزد پدر یعنی عیسی مسیح عادل. ۲ و اوست کفار بجهت گناهان ما و نه گناهان ما فقط بلکه بجهت تمام جهان نیز. ۳ و از این می دانیم که او را می شناسیم، اگر احکام او را نگاه داریم. ۴ کسی که گوید او را می شناسم و احکام او را نگاه ندارد، دروغگوست و در وی راستی نیست. ۵ لکن کسی که کلام او را نگاه دارد، فی الواقع محبت خدا در وی کامل شده است و از این می دانیم که در وی هستیم. ۶ هرکه گوید که در وی می مانم، به همین طریقی که او سلوک می نمود، اونیز باید سلوک کند. ۷ ای حیبیان، حکمی تازه به شما نمی نویسم، بلکه حکمی کهنه که آن را از ابتدا داشتید؛ و حکم کهنه آن کلام است که از ابتدا شنیدید. ۸ و نیز حکمی تازه به شما می نویسم که آن در وی و در شما حق است، زیرا که تاریکی درگذر است و نور حقیقی الان می درخشد. ۹ کسی که می گوید که در نور است و از برادر خود نفرت دارد، تا حال در تاریکی است. ۱۰ و کسی که برادر خود را محبت نماید، در نور ساکن است و لغزش در وی نیست. ۱۱ اما کسی که از برادر خود نفرت دارد، در تاریکی است و در تاریکی راه می رود و نمی داند کجا می رود زیرا که تاریکی چشمانش را کور کرده است. ۱۲ ای فرزندان، به شما می نویسم زیرا که گناهان شما بخاطر اسم او

بر کسی غلبه یافته باشد، او نیز غلام آن است. ۲۰ زیرا هرگاه به مردمان بی‌علم و ناپایدار آنها را مثل سایر کتب تحریف می‌کنند تا معرفت خداوند و نجات‌دهنده ما عیسی مسیح از آگاهی دنیوی به هلاکت خود برسند. ۱۷ پس شمای حبیبان، چون این امور را رستند و بعد از آن، بار دیگر گرفتارو مغلوب آن گشتند، اواخر از پیش می‌دانید، باحذر باشید که مبادا به گمراهی بی‌دینان رپوده ایشان از اوایل بدتر می‌شود. ۲۱ زیرا که برای ایشان بهتر می‌بود که راه عدالت را ندانسته باشند از اینکه بعد از دانستن باردیگر از آن حکم مقدس که بدیشان سپرده شده بود، برگردند. ۲۲ لکن معنی مثل حقیقی بر ایشان راست آمد که «سگ به قی خود رجوع کرده است و خنزیر شسته شده، به غلطیدن در گل.»

jaion g165)

۳ این رساله دوم رای حبیبان الان به شمای نویسم که به این هردو، دل پاک شما را به طریق یادگاری برمی‌انگیزانم، ۲ تا بخاطر آریدکلماتی که انبیای مقدس، پیش گفته‌اند و حکم خداوند و نجات‌دهنده را که به رسولان شما داده شد. ۳ و نخست این را می‌دانید که در ایام آخرمستهلزین با استهزا ظاهر خواهند شد که بر وفق شهوات خود رفتار نموده، ۴ خواهند گفت: «کجاست وعده آمدن او؟ زیرا از زمانی که پدران به خواب رفتند، هرچیز به همینطوری که از ابتدای آفرینش بود، باقی است.» ۵ زیرا که ایشان عمد از این غافل هستند که به کلام خدا آسمانها از قدیم بود و زمین از آب و به آب قائم گردید. ۶ و به این هردو، عالمی که آن وقت بود در آب غرق شده، هلاک گشت. ۷ لکن آسمان و زمین الان به همان کلام برای آتش ذخیره شده و تا روز داوری و هلاکت، مردم بی‌دین نگاه داشته شده‌اند. ۸ لکن ای حبیبان، این یک چیز از شما مخفی نماند که یک روز نزد خدا چون هزار سال است و هزار سال چون یک روز. ۹ خداوند در وعده خود تاخیر نمی‌نماید چنانکه بعضی تاخیر می‌پندارند، بلکه بر شما تحمل می‌نماید چون نمی‌خواهد که کسی هلاک گردد بلکه همه به توبه گرانند. ۱۰ لکن روز خداوند چون دزد خواهد آمد که در آن آسمانها به صدای عظیم زایل خواهند شد و عناصر سوخته شده، از هم خواهد پاشید و زمین و کارهایی که در آن است سوخته خواهد شد. ۱۱ پس چون جمیع اینها متفرق خواهند گردید، شما چطور مردمان باید باشید، در هرسیرت مقدس و دینداری؟ ۱۲ و آمدن روز خدا را انتظار بکشید و آن را بشتابانید که در آن آسمانها سوخته شده، از هم متفرق خواهند شد و عناصر از حرارت گداخته خواهد گردید. ۱۳ ولی بحسب وعده او، منتظر آسمانهای جدید و زمین جدید هستیم که در آنها عدالت ساکن خواهد بود. ۱۴ لهندای حبیبان، چون انتظار این چیزها را می‌کشید، جد و جهد نمایند تا نزد او بی‌داغ و بی‌عیب در سلامتی یافت شوید. ۱۵ و تحمل خداوند ما را نجات بدانید، چنانکه برادر حبیب ما پولس نیز برحسب حکمتی که به وی داده شد، به شما نوشت. ۱۶ و همچنین در سایر رساله‌های خود این چیزها را بیان می‌نماید که در آنها بعضی چیزهاست که فهمیدن آنها مشکل است و

دوم پطرس

۲ لکن در میان قوم، انبیای کذب نیز بودند، چنانکه در میان

شما هم معلمان کذب خواهند بود که بدعتهای مهلک را خفیه

۱ شمعون پطرس، غلام و رسول عیسی مسیح، به آنانی که خواهند آورد و آن آقایی را که ایشان را خرید انکار خواهند نمود

ایمان گرانبها را به مساوی مایافته‌اند، در عدالت خدای ما و عیسی و هلاکت سریع را بر خود خواهند کشید؛ ۲ و بسیاری فجور

مسیح نجات‌دهنده. ۲ فیض و سلامتی در معرفت خدا و خداوند ایشان را متابعت خواهند نمود که به سبب ایشان طریق حق،

ماعیسی بر شما افزون باد. ۳ چنانکه قوت الهیه او همه چیزهایی را مورد ملامت خواهد شد. ۳ و از راه طمع به سخنان جعلی شما را

که برای حیات و دینداری لازم است، به ما عنایت فرموده است، خرید و فروش خواهند کرد که عقوبت ایشان از مدت مدید تاخیر

به معرفت او که ما را به جلال و فضیلت خود دعوت نموده، ۴ که نمی‌کند و هلاکت ایشان خوابیده نیست. ۴ زیرا هرگاه خدا بر

بوساطت آنها وعده‌های بینهایت عظیم و گرانبها به ما داده شد فرشتگانی که گناه کردند، شفت ننمود بلکه ایشان را به جهنم

انداخته، به زنجیرهای ظلمت سپرد تا برای داوری نگاه داشته شوند؛ Tartaroō g5020) ۵ و بر عالم قدیم شفت نفرومود

بلکه نوح، واعظ عدالت را با هفت نفر دیگر محفوظ داشته، طوفان

علم و در علم، عفت و در عفت، صبر و در صبر، دینداری را بر عالم بی‌دینان آورد؛ ۶ و شهرهای سدوم و عموره را خاکستر

۷ و در دینداری، محبت برادران و در محبت برادران، محبت را. نموده، حکم به واژگون شدن آنها فرمود و آنها را برای آنانی که بعد

۸ زیرا هرگاه اینها در شما یافت شود و بیفزاید، شما را نمی‌گذارد از این بی‌دینی خواهند کرد، عبرتی ساخت؛ ۷ و لوط عادل را که

که در معرفت خداوند ما عیسی مسیح کاهل یا بی‌ثمر بوده باشید. از رفتار فاجرانه بی‌دینان رنجیده بود رها کنید. ۸ زیرا که آن مرد عادل

۹ زیرا هرکه اینها را ندارد، کور و کوتاه نظر است و تطهیر گناهان در میان نشان ساکن بوده، از آنچه می‌دید و می‌شنید، دل صالح

گذشته خود را فراموش کرده است. ۱۰ لهذا ای برادران بیشتر خود را به کارهای قبیح ایشان هر روز رنجیده می‌داشت. ۹ پس

جد و جهد کنید تا دعوت و برگردگی خود را ثابت نمایید زیرا خداوند می‌داند که عادلان را از تجربه‌هایی دهد و ظالمان را تا

اگر چنین کنید هرگز لغزش نخواهید خورد. ۱۱ و همچنین دخول در به روز جزا در عذاب نگاه دارد. ۱۰ خصوص آنانی که در شهوات

ملکوت جاودانی خداوند و نجات‌دهنده ما عیسی مسیح به شما نجاست در پی جسم می‌روند و خداوندی را حقیر می‌دانند. ۱۱ و

به دولت‌مندی داده خواهد شد. aiōnios g166) ۱۲ لهذا از حال آنکه فرشتگانی که در قدرت و قوت افضل هستند، پیش

پیوسته یاد دادن شما از این امور غفلت نخواهم ورزید، هر چند آنها را خداوند برایشان حکم افرا نمی‌زند. ۱۲ لکن اینها چون حیوانات

می‌دانند و در آن راستی که نزد شما است استوار هستند. ۱۳ لکن این را صواب می‌دانم، مادامی که در این خیمه هستم، شما را به

یادآوری برانگیزانم. ۱۴ چونکه می‌دانم که وقت بیرون کردن خیمه ۱۳ و مزدناراستی خود را خواهند یافت که عیش و عشرت یک

من نزدیک است، چنانکه خداوند ما عیسی مسیح نیز مرا آگاهانید. روزه را سرور خود می‌دانند. لکه‌ها و عیبها هستند که در ضیافت

۱۵ و برای این نیز کوشش می‌کنم تا شما در هروقت بعد از رحلت های محتبانه خود عیش و عشرت می‌نمایند وقتی که با شما شادی

من، بتوانید این امور را یاد آورید. ۱۶ زیرا که در پی افسانه‌های جعلی نرفتم، چون از قوت و آمدن خداوند ما عیسی مسیح شما را

اعلام دادیم، بلکه کبرپایی او را دیده بودیم. ۱۷ زیرا از خدای پدر خود را برای طمع ریاضت داده‌اند، و ۱۵ راه مستقیم را ترک

اکرام و جلال یافت هنگامی که آوازی از جلال کبرپایی به اورسید کرده، گمراه شدند و طریق بلعام بن بصور را که مزد ناراستی

که «این است پسر حبیب من که از وی خشنودم.» ۱۸ و این آواز را دوست می‌داشت، متابعت کردند. ۱۶ لکن او از تقصیر خود

را ما زمانی که با وی در کوچه مقدس بودیم، شنیدیم که از آسمان توبیخ یافت که حمار گنگ به زبان انسان متطقی شده، دیوانگی

آورده شد. ۱۹ و کلام انبیا را نیز محکم تر داریم که نیکومی کنید نبی را توبیخ نمود. ۱۷ اینها چشمه‌های بی‌آب و مه‌های رانده

شده به باد شدید هستند که برای ایشان ظلمت تاریکی جاودانی، مقرر است. questioned) ۱۸ زیرا که سخنان تکبرآمیز و باطل

می‌گویند و آنانی را که از اهل ضلالت تازه رستگار شده‌اند، در دام شهوات به فجور جسمی می‌کشند، ۱۹ و ایشان را به آزادی

روح القدس مجذوب شده، از جانب خدا سخن گفتند. وعده می‌دهند و حال آنکه خود غلام فساد هستند، زیرا هر چیزی که

روانست بدانید که هیچ نبوت کتاب از تفسیر خود نبی نیست. ۲۰ و این

۲۱ زیرا که نبوت به اراده انسان هرگز آورده نشد، بلکه مردمان به روح القدس مجذوب شده، از جانب خدا سخن گفتند.

مقرر است. questioned) ۱۸ زیرا که سخنان تکبرآمیز و باطل

می‌گویند و آنانی را که از اهل ضلالت تازه رستگار شده‌اند، در

دام شهوات به فجور جسمی می‌کشند، ۱۹ و ایشان را به آزادی

وعده می‌دهند و حال آنکه خود غلام فساد هستند، زیرا هر چیزی که

روح القدس مجذوب شده، از جانب خدا سخن گفتند.

خشنود شوید تا در هنگام ظهور جلال وی شادی و وجد نمایید. ۱۴ اگر بخاطر نام مسیح رسوایی می کشید، خوشبحال شما زیرا که روح جلال و روح خدا بر شما آرام می گیرد. ۱۵ پس زنهار هیچ یکی از شما چون قاتل یا دزد یا شریر یا فضول عذاب نکشد. ۱۶ لکن اگر چون مسیحی عذاب بکشد، پس شرمنده نشود بلکه به این اسم خدا راتمجید نماید. ۱۷ زیرا این زمان است که داوری ازخانه خدا شروع شود؛ و اگر شروع آن از ماست، پس عاقبت کسانی که انجیل خدا را اطاعت نمی کنند چه خواهد شد؟ ۱۸ و اگر عادل به دشواری نجات یابد، بی دین و گناهکار کجا یافت خواهد شد؟ ۱۹ پس کسانی نیز که برحسب اراده خدا زحمت کشند، جانهای خود را در نیکوکاری به خالق امین بپسارند.

۵ پیران را در میان شما نصیحت می کنم، من که نیز با شما پیر هستم و شاهد بر زحمات مسیح و شریک در جلالی که مکشوف خواهد شد. ۲ گله خدا را که در میان شماست بچرانید و نظارت آن را بکنید، نه به زور بلکه به رضامندی و نه بجهت سود قبیح بلکه به رغبت؛ ۳ و نه چنانکه بر قسمت های خود خداوندی بکنید بلکه بجهت گله نمونه باشید، ۴ تا در وقتی که رئیس شبانان ظاهر شود، تاج ناپژمرده جلال را بیابید. ۵ همچنین ای جوانان، مطیع پیران باشید بلکه همه با یکدیگر فروتنی را بر خود ببندید زیرا خدا با متکبران مقاومت می کند و فروتنان را فیض می بخشد. ۶ پس زبردست زورآور خدا فروتنی نمایند تا شما را در وقت معین سرافراز نماید. ۷ و تمام اندیشه خود را به وی واگذارید زیرا که او برای شما فکر می کند. ۸ هشیار و بیدار باشید زیرا که دشمن شما ابلیس مانند شیر غران گردش می کند و کسی را می طلبد تا ببلعد. ۹ پس به ایمان استوار شده، با او مقاومت کنید، چون آگاه هستید که همین زحمات بر برادران شما که در دنیا هستند، می آید. ۱۰ و خدای همه فیضها که ما را به جلال ابدی خود در عیسی مسیح خوانده، است، شما را بعد از کشیدن زحمتی قلیل کامل و استوار و توانا خواهد ساخت. (aiōnios g166) ۱۱ او را تا ابدالابد جلال و توانایی باد، آمین. (aiōn g165) ۱۲ به توسط سلوانس که او را برادر امین شمامی شمارم، مختصری نوشتم و نصیحت و شهادت می دهم که همین است فیض حقیقی خدا که بر آن قائم هستید. ۱۳ خواهر برگزیده با شما که در بابل است و پسر من مرقس به شما سلام می رسانند. ۱۴ یکدیگر را به بوسه محبتانه سلام نمایند و همه شما را که در مسیح عیسی هستید، سلام باد آمین.

ترس؛ و نه فقط صالحان و مهربانان را بلکه کج خلقان را نیز. نمایند و پیوسته مستعد باشید تا هرکه سبب امیدی را که دارید از ۱۹ زیرا این ثواب است که کسی بجهت ضمیری که چشم بر خدا شما بپرسد، او را جواب دهید، لیکن باحلم و ترس. ۱۶ و ضمیر دارد، در وقتی که ناحق زحمت می کشد، دردها را متحمل شود. خود را نیکو بدارد تا آنانی که بر سیرت نیکوی شما در مسیح ۲۰ زیرا چه فخر دارد هنگامی که گناهکار بوده، تازیانه خورید و طعن می زنند، در همان چیزی که شما را بد می گویند خجالت متحمل آن شوید. لکن اگر نیکوکار بوده، زحمت کشید و صبر کشند، ۱۷ زیرا اگر اراده خدا چنین است، نیکوکار بودن و زحمت کنید، این نزد خدا ثواب است. ۲۱ زیرا که برای همین خوانده کشیدن، بهتر است از بدکردار بودن. ۱۸ زیرا که مسیح نیز برای شده اید، چونکه مسیح نیز برای ما عذاب کشید و شما را نمونه ای گناهان یک بار زحمت کشید، یعنی عادل برای ظالمان، تا ما را گذاشت تا در اثر قدمهای وی رفتار نمایید، ۲۲ «که هیچ گناه نزد خدا بیاورد؛ در حالیکه بحسب جسم مرد، لکن بحسب روح نکرد و مکر درزیانش یافت نشد.» ۲۳ چون او را دشنام می دادند، زنده گشت، ۱۹ و به آن روح نیز رفت و موعظه نمود به ارواحی دشنام پس نمی داد و چون عذاب می کشید تهدید نمی نمود، که در زندان بودند، ۲۰ که سابق نافرمانبدار بودند هنگامی که حلم بلکه خویشتن را به داور عادل تسلیم کرد. ۲۴ که خود گناهان ما خدا در ایام نوح انتظار می کشید، وقتی که کشتی بنا می شد، که را در بدن خویش بردار متحمل شد تا از گناه مرده شده، به عدالت در آن جماعتی قلیل یعنی هشت نفر به آب نجات یافتند، ۲۱ که زیست نماییم که به ضربهای او شفا یافته اید. ۲۵ از آنروکه مانند گوسفندان گمشده بودید، لکن الحال به سوی شبان و اسقف برخاستن عیسی مسیح، ۲۲ که به آسمان رفت و بدست راست جانهای خود برگشته اید.

۳ همچنین ای زنان، شوهران خود را اطاعت نمایید تا اگر بعضی نیز مطیع کلام نشوند، سیرت زنان، ایشان را بدون کلام ۴ لهنذا چون مسیح بحسب جسم برای مازحمت کشید، شما دریابد، ۲ چونکه سیرت طاهر و خداترس شما را ببیند. ۳ و شما نیز به همان نیت مسلح شوید زیرا آنکه بحسب جسم زحمت رازیت ظاهری نباشد، از بافتن موی و متحلی شدن به طلا و کشید، از گناه بازداشته شده است. ۲ تا آنکه بعد از آن مابقی پوشیدن لباس، ۴ بلکه انسانیت باطنی قلبی در لباس غیر فاسد عمر را در جسم نه بحسب شهوات انسانی بلکه موافق اراده خدا روح حلیم و آرام که نزد خدا گرانهاست. ۵ زیرا بدینگونه زنان بسر برد. ۳ زیرا که عمر گذشته کافی است برای عمل نمودن به مقدسه درسابق نیز که متوکل به خدا بودند، خویشتن رازیت خواهرش امتها و در فجور و شهوات و می گساری و عیاشی و می نمودند و شوهران خود را اطاعت می کردند. ۶ مانند ساره بزمها و بت پرستیهای حرام رفتار نمودن. ۴ و در این متعجب هستند که ابراهیم را مطیع می بودو او را آقا می خواند و شما دختران او که شما همراه ایشان به سوی همین اسراف اوپاشی نمی شنایید و شده اید، اگر نیکویی کنید و از هیچ خوف ترسان نشوید. ۷ و شما را دشنام می دهند. ۵ و ایشان حساب خواهند داد بدو که همچنین ای شوهران، با فطانت با ایشان زیست کنید، چون با مستعد است تا زندگان و مردگان را دوری نماید. ۶ زیرا که ظروف ضعیف تر زنانه، وایشان را محترم دارید چون با شما وارث از اینجهت نیز به مردگان بشارت داده شد تا بر ایشان موافق فیض حیات نیز هستند تا دعاهای شما بازداشته نشود. ۸ خلاصه مردم بحسب جسم حکم شود و موافق خدا بحسب روح زیست همه شما یکرای و همدرد و برادر دوست و مشفق و فروتن باشید. ۷ لکن انتهای همه چیز نزدیک است. پس خرداندیش و ۹ و بدی بعوض بدی و دشنام بعوض دشنام مدهید، بلکه برعکس برای دعا هشیار باشید. ۸ و اول همه با یکدیگر بشدت محبت برکت بطلبید زیرا که می دانید برای این خوانده شده اید تا وارث برکت شوید. ۱۰ «هرکه می خواهد حیات را دوست دارد و ایام بدون همه مهمه مهمانی کنید. ۱۰ و هریک بحسب نعمتی که یافته نیکو بیند، زبان خود را از بدی و لبهای خود را از فریب گفتن باز بدارد؛ ۱۱ از بدی اعراض نماید و نیکویی را بهجا آورد؛ سلامتی گوناگون خدا. ۱۱ اگر کسی سخن گوید، مانند اقوال خدا بگوید و اگر کسی خدمت کند، برحسب توانایی که خدا بدو داده باشد بکند تا در همه چیز، خدا بواسطه عیسی مسیح جلال یابد که او را جلال و توانایی تا ابدالابد هست، آمین. (jaiōn g165) کیست که به شما ضرری برساند؟ ۱۴ بلکه هرگاه برای عدالت زحمت کشیدید، خوشایحال شما. پس ازخوف ایشان ترسان و بجهت امتحان شما می آید که گویا چیزی غریب بر شما واقع مضطرب مشوید. ۱۵ بلکه خداوند مسیح را در دل خود تقدیس شده باشد. ۱۳ بلکه بقدری که شریک زحمات مسیح هستید،

برخیزانیدو او را جلال داد، ایمان آورده‌اید تا ایمان و امید شما بر خدا باشد. ۲۲ چون نفسهای خود را به اطاعت راستی طاهر ساخته‌اید تا محبت برادرانه بی‌ریا داشته باشید، پس یکدیگر را از دل بشدت محبت بنمایید. ۲۳ از آنرو که تولد تازه یافتید نه از تخم فانی بلکه از غیرفانی یعنی به کلام خدا که زنده و تا ابدالابد باقی است. (aiōn g165) ۲۴ زیرا که «هر بشری مانند گیاه است و تمام جلال او چون گل گیاه گیاه پژمرده شد و گلش ریخت. ۲۵ لکن کلمه خدا تا ابدالابد باقی است.» و این است آن کلامی که به شما بشارت داده شده است. (aiōn g165)

۲ لهذا هر نوع کینه و هر مکر و ریا و حسد و هر قسم بدگویی را ترک کرده، ۲ چون اطفال نوزاده، مشتاق شیر روحانی و بی‌غش باشید تا از آن برای نجات نمو کنید، ۳ اگر فی الواقع چشیده‌اید که خداوند مهربان است. ۴ و به او تقرب جست، یعنی به آن سنگ زنده رد شده از مردم، لکن نزد خدا برگزیده و مکرم. ۵ شما نیز مثل سنگهای زنده بنا کرده می‌شوید به عمارت روحانی و کهنات مقدس تا قربانی‌های روحانی و مقبول خدا را بواسطه عیسی مسیح بگذرانید. ۶ بنابراین، در کتاب مکتوب است که «اینک می‌نهم در صهیون سنگی سر زاویه برگزیده و مکرم و هرکه به وی ایمان آورد خجل نخواهد شد.» ۷ پس شما را که ایمان دارید اکرام است، لکن آنانی را که ایمان ندارند، «آن سنگی که معماران رد کردند، همان سر زاویه گردید»، ۸ و «سنگ لغزش دهنده و صخره مصادم»، زیرا که اطاعت کلام نکرده، لغزش می‌خورند که برای همین معین شده‌اند. ۹ لکن شما قبیله برگزیده و کهنات ملوکانه و امت مقدس و قومی که ملک خاص خدا باشد هستید تا فضایل او را که شما را از ظلمت، به نورعجب خود خوانده است، اعلام نمایید. ۱۰ که سابق قومی نبودید و الان قوم خدا هستید. آن وقت از رحمت محروم، اما الحال رحمت کرده شده‌اید. ۱۱ ای محبوبان، استدعا دارم که چون غریبان و بیگانگان از شهوات جسمی که با نفس در نزاع هستند، اجتناب نمایید؛ ۱۲ و سیرت خود را در میان امت‌ها نیکو دارید تا در همان امری که شمارا مثل بدکاران بد می‌گویند، از کارهای نیکوی شما که ببینند، در روز تفقد، خدا را تمجید نمایند. ۱۳ لهذا هر منصب بشری را بخاطر خداوند اطاعت کنید، خواه پادشاه را که فوق همه است، ۱۴ و خواه حکام را که رسولان وی هستند، بجهت انتقام کشیدن از بدکاران و تحسین نیکوکاران. ۱۵ زیرا که همین است اراده خدا که به نیکوکاری خود، جهالت مردمان بی‌فهم را ساکت نماید، ۱۶ مثل آزادگان، اما نه مثل آنانی که آزادی خود را پوشش شرارت می‌سازند بلکه چون بندگان خدا. ۱۷ همه مردمان را احترام کنید. برادران را محبت نمایید. از خدا بترسید. پادشاه را احترام نمایید. ۱۸ ای نوکران، مطیع آقایان خود باشید با کمال

۱ به غریبانی که پراکنده‌اند در پنطس و غلاطیه و قیدوقیه و آسیا و بطنیه؛ ۲ برگزیدگان برحسب علم سابق خدای پدر، به تقدیس روح برای اطاعت و پاشیدن خون عیسی مسیح. فیض و سلامتی بر شما افزون باد. ۳ متبارک باد خدا و پدر خداوند ما عیسی مسیح که بحسب رحمت عظیم خود ما را بواسطت برخاستن عیسی مسیح از مردگان از نوتولید نمود برای امید زنده، ۴ بجهت میراث بی‌فساد و بی‌آلایش و ناپژمرده که نگاه داشته شده است در آسمان برای شما؛ ۵ که به قوت خدام محروس هستید به ایمان برای نجاتی که مهیا شده است تا در ایام آخر ظاهر شود. ۶ و در آن وجد می‌نمایید، هرچند در حال، اندکی از راه ضرورت در تجربه‌های گوناگون محزون شده‌اید، ۷ تا آزمایش ایمان شما که از طلای فانی با آزموده شدن در آتش، گرانیهاتر است، برای تسبیح و جلال و اکرام یافت شود در حین ظهور عیسی مسیح. ۸ که او را اگرچه ندیده‌اید محبت می‌نماید و الان اگرچه او را نمی‌بینید، لکن بر او ایمان آورده، وجد می‌نمایید با خرمی‌ای که نمی‌توان بیان کرد و پر از جلال است. ۹ و انجام ایمان خود یعنی نجات جان خویش را می‌یابید. ۱۰ که دربار این نجات، انبیایی که از فیضی که برای شما مقرر بود، اخبار نمودند، تفتیش و تفحص می‌کردند و ۱۱ دریافت می‌نمودند که کدام و چگونه زمان است که روح مسیح که در ایشان بود از آن خبر می‌داد، چون از زحماتی که برای مسیح مقرر بود و جلالهایی که بعد از آنها خواهد بود، شهادت می‌داد؛ ۱۲ و بدیشان مکشوف شد که نه به خود بلکه به ما خدمت می‌کردند، در آن اموری که شما اکنون از آنها خبر یافته‌اید از کسانی که به روح القدس که از آسمان فرستاده شده است، بشارت داده‌اند و فرشتگان نیز مشتاق هستند که در آنها نظر کنند. ۱۳ لهذا کمر دل‌های خود را ببندید و هشیار شده، امید کامل آن فیضی را که در مکاشفه عیسی مسیح به شما عطا خواهد شد، بدارید. ۱۴ و چون ابنای اطاعت هستید، مشابه مشوید بدان شهواتی که در ایام جهالت می‌داشتید. ۱۵ بلکه مثل آن قدوس که شما را خوانده است، خود شما نیز در هر سیرت، مقدس باشید. ۱۶ زیرا مکتوب است: «مقدس باشید زیرا که من قدوسم.» ۱۷ و چون او را پدر می‌خوانید که بدون ظاهرینی برحسب اعمال هرکس داوری می‌نماید، پس هنگام غربت خود را با ترس صرف نمایید. ۱۸ زیرا می‌دانید که خریده شده‌اید از سیرت باطلی که از پدران خود یافته‌اند نه به چیزهای فانی مثل نقره و طلا، ۱۹ بلکه به خون گرانیهاتر چون خون بیهی و بی‌داغ یعنی خون مسیح، ۲۰ که پیش از بنیاد عالم معین شد، لکن در زمان آخر برای شما ظاهر گردید، ۲۱ که بواسطت او شما بر آن خدایی که او را از مردگان

بوده، دل‌های خود را در یوم قتل پروردید. ۶ بر مرد عادل فتوی دادید و او را به قتل رسانیدید و با شما مقاومت نمی کند. ۷ پس ای برادران، تا هنگام آمدن خداوند صبر کنید. اینک دهقان انتظار می‌کشد برای محصول گرانبهای زمین و برایش صبر می‌کند تا باران اولین و آخرین را بیابد. ۸ شما نیز صبر نمایید و دل‌های خود را قوی سازید زیرا که آمدن خداوند نزدیک است. ۹ ای برادران، از یکدیگر شکایت مکنید، مبادا بر شما حکم شود. اینک داور بر در ایستاده است. ۱۰ ای برادران، نمونه زحمت و صبر را بگیرید از انبیایی که به نام خداوند تکلم نمودند. ۱۱ اینک صابران را خوشحال می‌گویم و صبرایوب را شنیده‌اید و انجام کار خداوند را دانسته‌اید، زیرا که خداوند بغایت مهربان و کریم است. ۱۲ لکن اول همه‌ای برادران من، قسم مخورید نه به آسمان و نه به زمین و نه به هیچ سوگند دیگر، بلکه بلی شما بلی باشد و نی شما نی، مبادا در تحکم بیفتید. ۱۳ اگر کسی از شما مبتلای بلایی باشد، دعا بنماید و اگر کسی خوشحال باشد، سرود بخواند. ۱۴ و هرگاه کسی از شما بیمار باشد، کشیشان کلیسا را طلب کند تا برایش دعا نمایند و او را به نام خداوند به روغن تدهین کنند. ۱۵ و دعای ایمان، مریض شما را شفا خواهد بخشید و خداوند او را خواهد بر خیزانید، و اگر گناه کرده باشد، از او آمرزیده خواهد شد. ۱۶ نزد یکدیگر گناهان خود اعتراف کنید و برای یکدیگر دعا کنید تا شفا یابید، زیرا دعای مرد عادل در عمل، قوت بسیار دارد. ۱۷ الیاس مردی بود صاحب حواس مثل ما و به تمامی دل دعا کرد که باران نبارد و تا مدت سه سال و شش ماه نبارید. ۱۸ و باز دعا کرد و آسمان بارید و زمین ثمر خود را رویانید. ۱۹ ای برادران من، اگر کسی از شما از راستی منحرف شود و شخصی او را بازگرداند، ۲۰ بدانده‌رکه گناهکار را از ضلالت راه او برگرداند، جانی را از موت رها نیده و گناهان بسیار را پوشانیده است.

اعمال، کامل گردید. ۲۳ و آن نوشته تمام گشت که می‌گوید: ۴ از کجا در میان شما جنگها و از کجا نزاع‌ها پدید می‌آید؟ آیا «ابراهیم به خدا ایمان آورد و برای او به عدالت محسوب گردید»، و دوست خدا نامیده شد. ۲۴ پس می‌بینید که انسان از اعمال عادل شمرده می‌شود، نه از ایمان تنها. ۲۵ و همچنین آیا راحاب فاحشه نیز از اعمال عادل شمرده نشد وقتی که قاصدان را پذیرفته، به راهی دیگر روانه نمود؟ ۲۶ زیرا چنانکه بدن بدون روح مرده است، همچنین ایمان بدون اعمال نیز مرده است.

۳ ای برادران من، بسیار معلم نشوید چونکه می‌دانید که بر ما داوری سخت‌تر خواهد شد. ۲ زیرا همگی ما بسیار می‌لغزیم. و اگر کسی در سخن گفتن نلغزد، او مرد کامل است و می‌تواند عان تمام جسد خود را بکشد. ۳ و اینک لگام را بر دهان اسبان می‌زنیم تا مطیع ما شوند و تمام بدن آنها را برمی گردانیم. ۴ اینک کشتیها نیز چقدر بزرگ است و از بادهای سخت رانده می‌شود، لکن با سکان کوچک به هر طرفی که اراده ناخدا باشد، برگردانده می‌شود. ۵ همچنان زبان نیز عضوی کوچک است و سخنان کبرآمیز می‌گوید. اینک آتش کمی چه جنگل عظیمی را می‌سوزاند. ۶ و زبان آتشی است! آن عالم ناراستی در میان اعضای ما زبان است که تمام بدن را می‌آلاید و دایره کائنات را می‌سوزاند و از جهنم سوخته می‌شود! (Geenna g1067) ۷ زیرا که هر طبیعتی از وحوش و طیور و حشرات و حیوانات بحری از طبیعت انسان رام می‌شود و رام شده است. ۸ لکن زبان را کسی از مردمان نمی‌تواند رام کند. شرارتی سرکش و پر از زهر قاتل است! ۹ خدا و پدر را به آن متبارک می‌خوانیم و به همان مردمان را که به صورت خدا آفریده شده‌اند، لعن می‌گوییم. ۱۰ از یک دهان برکت و لعنت بیرون می‌آید! ای برادران، شایسته نیست که چنین شود. ۱۱ آیا چشمه از یک شکاف آب شیرین و شور جاری می‌سازد؟ ۱۲ یا می‌شود ای برادران من که درخت انجیر، زیتون یا درخت مو، انجیر بار آورد؟ و چشمه شور نمی‌تواند آب شیرین را موجود سازد. ۱۳ کیست در میان شما که حکیم و عالم باشد؟ پس اعمال خود را از سیرت نیکو به تواضع حکمت ظاهر بسازد. ۱۴ لکن اگر در دل خود حسد تلخ و تعصب دارید، فخر مکنید و به ضد حق دروغ مگویید. ۱۵ این حکمت از بالا نازل نمی‌شود، بلکه دنیوی و نفسانی و شیطانی است. ۱۶ زیرا هر جایی که حسد و تعصب است، در آنجا فتنه و هر امر زشت موجود می‌باشد. ۱۷ لکن آن حکمت که از بالا است، اول طاهر است و بعد صلح‌آمیز و ملایم و نصیحت‌پذیر و پر از رحمت و میوه‌های نیکو و بی‌تردد و بی‌ریا. ۱۸ و میوه عدالت در سلامتی کاشته می‌شود برای آنانی که سلامتی را بعمل می‌آورند.

۵ هان‌ای دولتمندان، بجهت مصیبت‌هایی که بر شما وارد می‌آید، گریه و ولوله نمایید. ۲ دولت شما فاسد و رخت شما بیدخورده می‌شود. ۳ طلا و نقره شما را زنگ می‌خورد و زنگ آنها بر شما شهادت خواهد داد و مثل آتش، گوشت شما را خواهد خورد. شما در زمان آخر خوانده اندوخته‌اید. ۴ اینک مزد عمله‌هایی که کشته‌های شما را درویده‌اند و شما آن را به فریب نگاه داشته‌اید، فریاد برمی‌آورد و ناله‌های دروگران، به گوش‌های رب الجنود رسیده است. ۵ بر روی زمین به ناز و کامرانی مشغول

خود مبارک خواهد بود. ۲۶ اگر کسی از شما گمان برد که پرستنده خدا است و عنان زبان خود را نکشد بلکه دل خود را فریب دهد، پرستش او باطل است. ۲۷ پرستش صاف و بی عیب نزد خدا و پدر این است که یتیمان و بیوه‌زنان را در مصیبت ایشان تنفد کنند و خود را از آرایش دنیا نگاه دارند.

۲ ای برادران من، ایمان خداوند ما عیسی مسیح، رب الجلال را با ظاهرینی مدارید. ۲ زیرا اگر به کنیسه شما شخصی با انگشتی زرین و لباس نفیس داخل شود و فقیری نیز با پوشاک ناپاک درآید، ۳ و به صاحب لباس فاخر متوجه شده، گویند: «اینجا نیکو بنشین» و به فقیر گویند: «تو در آنجا بایست یا زیر پای انداز من بنشین»، ۴ آیا در خود متردد نیستید و داوران خیالات فاسد نشده‌اید؟ ۵ ای برادران عزیز، گوش دهید. آیا خدا فقیران این جهان را برنگزیده است تا دولتمند در ایمان و وارث آن ملکوتی که به محبان خود وعده فرموده است بشوند؟ ۶ لکن شما فقیر را حقیر شمرده‌اید. آیا دولت‌مندان بر شما ستم نمی‌کنند و شما را در محکمه هانمی‌کشند؟ ۷ آیا ایشان به آن نام نیکو که بر شما نهاده شده است کفر نمی‌گویند؟ ۸ اما اگر آن شریعت ملوکانه را برحسب کتاب به‌جا آورید یعنی «همسایه خود را مثل نفس خود محبت نما» نیکو می‌کنید. ۹ لکن اگر ظاهرینی کنید، گناه می‌کنید و شریعت شما را به خطاکاری ملزم می‌سازد. ۱۰ زیرا هر که تمام شریعت را نگاه دارد و در یک جزو بلغزد، ملزم همه می‌باشد. ۱۱ زیرا او که گفت: «زنا مکن»، نیز گفت: «قتل مکن». پس هر چند زنا نکنی، اگر قتل کردی، از شریعت تجاوز نمودی. ۱۲ همچنین سخن گویند و عمل نمایند مانند کسانی که برایشان داوری به شریعت آزادی خواهد شد. ۱۳ زیرا آن داوری بی‌رحم خواهد بود بر کسی که رحم نکرده است و رحم بر داوری مفتخر می‌شود. ۱۴ ای برادران من، چه سود دارد اگر کسی گوید: «ایمان دارم» وقتی که عمل ندارد؟ آیا ایمان می‌تواند او را نجات بخشد؟ ۱۵ پس اگر برادری یا خواهری برهنه و محتاج خوراک روزیبه باشد، ۱۶ و کسی از شما بدیشان گوید: «به سلامتی بروید و گرم و سیر شوید»، لیکن مایحتاج بدن را بدیشان ندهد، چه نفع دارد؟ ۱۷ همچنین ایمان نیز اگر اعمال ندارد، در خود مرده است. ۱۸ بلکه کسی خواهد گفت: «تو ایمان داری و من اعمال دارم. ایمان خود را بدون اعمال به من بنما و من ایمان خود را از اعمال خود به تو خواهم نمود.» ۱۹ تو ایمان داری که خدا واحد است؟ نیکو می‌کنی! شیاطین نیز ایمان دارند و می‌لرزند! ۲۰ و لیکن ای مرد باطل، آیا می‌خواهی دانست که ایمان بدون اعمال، باطل است؟ ۲۱ آیا پدر ما ابراهیم به اعمال، عادل شمرده نشد وقتی که پسر خود اسحاق را به قربانگاه گذرانید؟ ۲۲ می‌بینی که ایمان با اعمال او عمل کرد و ایمان از

۱ یعقوب که غلام خدا و عیسی مسیح خداوند است، به دوازده سبط که پراکنده هستند. خوش باشید. ۲ ای برادران من، وقتی که در تجربه‌های گوناگون مبتلا شوید، کمال خوشی دانید. ۳ چونکه می‌دانید که امتحان ایمان شما صبر را پیدا می‌کند. ۴ لکن صبر را عمل تام خود باشد تا کامل و تمام شوید و محتاج هیچ چیز نباشید. ۵ و اگر از شما کسی محتاج به حکمت باشد، سوال بکند از خدایی که هر کس را به سخاوت عطای کند و ملامت نمی‌نماید و به او داده خواهد شد. ۶ لکن به ایمان سوال بکند و هرگز شک نکنند زیرا هر که شک کند، مانند موج دریاست که از باد رانده و متلاطم می‌شود. ۷ زیرا چنین شخص گمان نبرد که از خداوند چیزی خواهد یافت. ۸ مرد دودل در تمام رفتار خود ناپایدار است. ۹ لکن برادر مسکین به سرافرازی خود فخرینماید، ۱۰ و دولت‌مند از مسکنت خود، زیرا مثل گل علف در گذر است. ۱۱ از آنرو که آفتاب با گرمی طلوع کرده، علف را خشکانید و گلش به زیر افتاده، حسن صورتش زایل شد. به همین‌طور شخص دولت‌مند نیز در راههای خود، پژمرده خواهد گردید. ۱۲ خوشایحال کسی که متحمل تجربه شود، زیرا که چون آزموده شد، آن تاج حیاتی را که خداوند به محبان خود وعده فرموده است خواهد یافت. ۱۳ هیچ کس چون در تجربه افتد، نگوید: «خدا مرا تجربه می‌کند»، زیرا خدا هرگز با بدیها تجربه نمی‌شود و او هیچ کس را تجربه نمی‌کند. ۱۴ لکن هر کس در تجربه می‌افتد وقتی که شهوت وی او را می‌کشد و فریفته می‌سازد. ۱۵ پس شهوت آبتن شده، گناه را می‌زاید و گناه به انجام رسیده، موت را تولید می‌کند. ۱۶ ای برادران عزیز من، گمراه مشوید! ۱۷ هر بخشنده‌گی نیکو و هر بخشش کامل از بالا است و نازل می‌شود از پدر نورها که نزد او هیچ تبدیل و سایه گردش نیست. ۱۸ او محض اراده خود ما را بوسیله کلمه حق تولید نمود تا ما چون نویر مخلوقات او باشیم. ۱۹ بنابراین، ای برادران عزیز من، هر کس در شنیدن تند و در گفتن آهسته و در خشم سست باشد. ۲۰ زیرا خشم انسان عدالت خدا را به عمل نمی‌آورد. ۲۱ پس هر نجاست و افزونی شر را دور کنید و با فروتنی، کلام کاشته شده را بپذیرید که قادر است که جانهای شما را نجات بخشد. ۲۲ لکن کنندگان کلام باشید نه فقط شنندگان که خود را فریب می‌دهند. ۲۳ زیرا اگر کسی کلام را بشنود و عمل نکند، شخصی را ماند که صورت طبیعی خود را در آینه می‌نگرد. ۲۴ زیرا خود را نگرینست و رفت و فور فراموش کرد که چطور شخصی بود. ۲۵ لکن کسی که بر شریعت کامل آزادی چشم دوخت و در آن ثابت ماند، او چون شنونده فراموشکار نمی‌باشد، بلکه کننده عمل پس او در عمل

را بفروخت. ۱۷ زیرا می‌دانید که بعد از آن نیز وقتی که خواست گذاران آن خیمه، اجازت ندارند که از آن بخورند. ۱۱ زیرا که وارث برکت شود مردود گردید (زیرا که جای توبه پیدا نمود) با جسدهای آن حیواناتی که رئیس کهنه خون آنها را به قدس الاقداس آنکه با اشکها در جستجوی آن بکشید. ۱۸ زیرا تقرب نجسته‌اید برای گناه می‌برد، بیرون از لشکرگاه سوخته می‌شود. ۱۲ بنابراین، به کوهی که می‌توان لمس کرد و به آتش افروخته و نه به تاریکی عیسی نیز تا قوم را به خون خود تقدیس نماید، بیرون دروازه عذاب و ظلمت و باد سخت، ۱۹ و نه به آواز کرنا و صدای کلامی که کشید. ۱۳ لهذا عار او را برگرفته، بیرون از لشکرگاه به سوی او شنودگان، التماس کردند که آن کلام، دیگر بدیشان گفته نشود. برویم. ۱۴ زانرو که در اینجا شهری باقی نداریم بلکه آینده را ۲۰ زیرا که متحمل آن قدغن نتوانستند شد که اگر حیوانی نیز کوه طالب هستیم. ۱۵ پس بوسیله او قربانی تسبیح را به خدایگذرانیم، رالمس کند، سنگسار یا به نیزه زده شود. ۲۱ و آن رویت بحدی یعنی ثمره لیهایی را که به اسم او معترف باشند. ۱۶ لکن از ترسناک بود که موسی گفت: «بغایت ترسان و لرزانم». ۲۲ بلکه نیکوکاری و خیرات غافل مشوید، زیرا خدا به همین قربانی‌ها راضی تقرب جسته اید به جبل صهیون و شهر خدای حی یعنی اورشلیم است. ۱۷ مرشدان خود را اطاعت و انقیاد نمایید زیرا که ایشان سماوی و به جنود بی‌شماره از محفل فرشتگان ۲۳ و کلیسای پاسبانی جانهای شما را می‌کنند، چونکه حساب خواهند داد تا نخست‌زادگانی که در آسمان مکتوبند و به خدای داور جمیع و به آن را به خوشی نه به ناله به‌جا آورند، زیرا که این شما را مفید ارواح عادلان مکمل ۲۴ و به عیسی متوسط عهد جدید و به نیست. ۱۸ برای ما دعا کنید زیرا ما را یقین است که ضمیر خون پاشیده شده که متکلم است به معنی نیکوتر از خون هابیل. خالص داریم و می‌خواهیم در هر امر رفتار نیکو نماییم. ۱۹ و بیشتر ۲۵ زنه‌ار از آنکه سخن می‌گوید رو مگردانید زیرا اگر آنانی که از التماس دارم که چنین کنید تا زودتر به نزد شما باز آورده شوم. آنکه بر زمین سخن گفت روگردانیدند، نجات نیافتند، پس ما چگونه نجات خواهیم یافت اگر از او که از آسمان سخن می‌گوید ۲۰ پس خدای سلامتی که شبان اعظم گوسفندان یعنی خداوند روگردانیم؟ ۲۶ که آواز او در آن وقت زمین را جنبانید، لکن الان وعده داده است که «یک مرتبه دیگر نه فقط زمین بلکه آسمان را نیز خواهم جنبانید». ۲۷ و این قول او یک مرتبه دیگر اشاره است از عیسی مسیح که او را تا ابدالاباد جلال باد. آمین. (aiōn g165) تبدیل چیزهایی که جنبانیده می‌شود، مثل آنهایی که ساخته شد، ۲۲ لکن ای برادران از شما التماس دارم که این کلام نصیحت‌آمیز تا آنهایی که جنبانیده نمی‌شود باقی ماند. ۲۸ پس چون ملکوتی را متحمل شوید زیرمختصری نیز به شما نوشته‌ام. ۲۳ بدانید که را که نمی‌توان جنبانید می‌یابیم، شکر به‌جا بیاوریم تا به خشوع و برادرما تیموتائوس رهایی یافته است و اگر زود آید، به اتفاق او تقوای خدا را عبادت پسندیده نماییم. ۲۹ زیرا خدای ما تاش فروبرده مرشدان خود و جمیع مقدسین راسلام برسانید؛ و آنانی که از ایتالیا هستند، به شما سلام می‌رسانند. ۲۵ همگی شما را فیض باد. آمین.

۱۳ محبت برادرانه برقرار باشد؛ ۲ و از غریب‌نوازی غافل مشوید زیرا که به آن بعضی نادانسته فرشتگان را ضیافت کردند. ۳ اسیران را بخاطر آرید مثل همزندان ایشان، و مظلومان را چون شما نیز در جسم هستید. ۴ نکاح به هر وجه محترم باشد و بسترش غیرنجس زیرا که فاسقان و زانیان را خدا داوری خواهد فرمود. ۵ سیرت شما از محبت نقره خالی باشد و به آنچه دارید قناعت کنید زیرا که او گفته است: «تو را هرگز رها نکنم و تو را ترک نخواهم نمود.» ۶ بنابراین ما با دلیری تمام می‌گوییم: «خداوند مددکننده من است و ترسان نخواهم بود. انسان به من چه می‌کند؟» ۷ مرشدان خود را که کلام خدا را به شما بیان کردند بخاطر دارید و انجام سیرت ایشان راملاحظه کرده، به ایمان ایشان اقتدا نمایید. ۸ عیسی مسیح دیروز و امروز و تا ابدالاباد همان است. (aiōn g165) ۹ از تعلیمهای مختلف و غریب از جا برده مشوید، زیرا بهتر آن است که دل شما به فیض استوار شود و نه به خوراکیهایی که آنانی که در آنها سلوک نمودند، فایده نیافتند. ۱۰ مذهب می‌داریم که خدمت

از انقضای وقت زایید، چونکه وعده‌دهنده را امین دانست. ۱۲ و خود را به قیامتی باز یافتند، لکن دیگران معذب شدند و خلاصی را از این سبب، از یک نفر و آن هم مرده، مثل ستارگان آسمان، کثیرو قبول نکردند تا به قیامت نیکوتر برسند. ۳۶ و دیگران از استهزاها و مانند ریگهای کنار دریا، بی‌شمار زاییده شدند. ۱۳ در ایمان همه تازیانه‌ها بلکه از پن‌دها و زندان آزوده شدند. ۳۷ سنگسار گردیدند و ایشان فوت شدند، در حالیکه وعده‌ها را نیافته بودند، بلکه آنها را با اره دویاره گشتند. تجربه کرده شدند و به شمشیر مقتول گشتند. از دوردیده، تحیت گفتند و اقرار کردند که بر روی زمین، بیگانه در پوستهای گوسفندان و بزها محتاج و مظلوم و ذلیل و آواره و غریب بودند. ۱۴ زیرا کسانی که همچنین می‌گویند، ظاهر شدند. ۲۸ آنانی که جهان لایق ایشان نبود، در صحرایا و کوه‌ها و می‌سازند که در جستجوی وطنی هستند. ۱۵ و اگر جایی را که از مغاره‌ها و شکافهای زمین پراکنده گشتند. ۳۹ پس جمیع ایشان با آن بیرون آمدند، بخاطر می‌آوردند، هرآینه فرصت می‌داشتند که اینکه از ایمان شهادت داده شدند، وعده را نیافتند. ۴۰ زیرا خدا (بدانجا) برگردند. ۱۶ لکن الحال مشتاق وطنی نیکوتر یعنی (وطن برای ماجیزی نیکوتر مهیا کرده است تا آنکه بدون ماکامل نشوند.

۱۲ تادیب الهی بنابراین چونکه ما نیز چنین ابر شاهدان را گرداگرد خود داریم، هر بار گران و گناهی را که ما را سخت می‌پیچد دور بکنیم و با صبر در آن میدان که پیش روی ما مقرر شده است بدویم، ۲ و به سوی پیشوا و کامل کننده ایمان یعنی عیسی نگران باشیم که بجهت آن خوشی که پیش او موضوع بود، بی‌حرمتی را ناچیز شمرده، متحمل صلیب گردید و به‌دست راست تخت خدا نشسته است. ۳ پس تفکر کنید در او که متحمل چنین مخالفتی بود که از گناهکاران به او پدید آمد، مبادا در جانهای خود ضعف کرده، خسته شوید. ۴ هنوز در جهاد با گناه تا به حدخون مقاومت نکرده‌اید، ۵ و نصیحتی را فراموش نموده‌اید که با شما چون با پسران مکالمه می‌کند که «ای پسر من تادیب خداوند را خوار مشمار وقتی که از او سرزنش یابی، خسته خاطر مشو. ۶ زیرا هرکه را خداوند دوست می‌دارد، تو بیخ می‌فرماید و هر فرزند مقبول خود را به تازیانه می‌زند». ۷ اگر متحمل تادیب شوید، خدا با شما مثل باپسران رفتار می‌نماید. زیرا کدام پسر است که پدرش او را تادیب نکند؟ ۸ لکن اگر بی‌تادیب می‌باشید، که همه از آن بهره یافتند، پس شما حرام زادگانید نه پسران. ۹ و دیگر پدران جسم خود را وقتی داشتیم که ما را تادیب می‌نمودند و ایشان را احترام می‌نمودیم، آیا از طریق اولی پدرروحها را اطاعت نکنیم تا زنده شویم؟ ۱۰ زیرا که ایشان اندک زمانی، موافق صوابدید خود ما را تادیب کردند، لکن او بجهت فایده تا شریک قدوسیت او ما گردیم. ۱۱ لکن هر تادیب در حال، نه از خوشبها بلکه از دردها می‌نماید، اما در آخرمیوه عدالت سلامتی را برای آنانی که از آن ریاضت یافته‌اند بار می‌آورد. ۱۲ لهذا دستهای افتاده و زانوهای سست شده را استوار نمایید، ۱۳ و برای پایهای خود راههای راست بسازید تا کسی که لنگ باشد، از طریق منحرف نشود، بلکه شفا یابد. ۱۴ و در پی سلامتی با همه بکوشید و تقدسی که بغیر از آن هیچ‌کس خداوند را نخواهد دید. ۱۵ و مترصد باشید مبادا کسی از فیض خدامحروم شود و ریشه مرارت نمو کرده، اضطراب بار آورد و جمعی از آن آلوده گردند. ۱۶ مبادا شخصی زانی یا بی‌مبالات پیدا شود، مانند عیسوکه برای طعمای نخستزادگی خود

بعد از آنکه یک بار پاک شدند، دیگر حس گناهان را در ضمیر خدا راپایمال کرد و خون عهدی را که به آن مقدس گردانیده شد، نمی داشتند؟ ۳ بلکه در اینها هر سال یادگاری گناهان می شود. ناپاک شمرد و روح نعمت رابی حرمت کرد؟ ۳۰ زیرا می شناسیم او ۴ زیرا محال است که خون گاوهاو بزها رفع گناهان را بکند. را که گفته است: «خداوند می گوید انتقام از آن من است؛ من ۵ لهذا هنگامی که داخل جهان می شود، می گوید: «قربانی و مکافات خواهم داد.» و ایض: «خداوند قوم خود را داوری خواهد هدیه را نخواستی، لکن جسدی برای من مهیا ساختی. ۶ به نمود.» ۳۱ افتادن بدستهای خدای زنده چیزی هولناک است. قربانی های سوختنی و قربانی های گناه رغبت نداشتی. ۷ آنگاه ۳۲ ولیکن ایام سلف را به یاد آورید که بعد از آنکه منور گردیدید، گفتم، اینک می آیم (در طومار کتاب درحق من مکتوب است) تا متحمل مجاهده ای عظیم از دردها شدید، ۳۳ چه از اینکه از اراده تو رای خدا بجا آورم.» ۸ چون پیش می گوید: «هدایا و دشنامها وزحمات تماشای مردم می شدید، و چه از آنکه شریک با قربانی ها و قربانی های سوختنی و قربانی های گناه رانخواستی و به کسانی می بودید که در چنین چیزها بسر می بردند. ۳۴ زیرا که با آنها رغبت نداشتی،» که آنها رابحسب شریعت می گذرانند، اسیران نیز همدرد می بودید و تاراج اموال خود را نیز به خوشی ۹ بعد گفت که «اینک می آیم تا اراده تو رای خدا بجا آورم.» می پذیرفتید، چون دانستید که خود شما را در آسمان مال نیکوتر پس اول را برمی دارد، تا دوم را استوار سازد. ۱۰ و به این اراده و باقی است. ۳۵ پس ترک مکنید دلیری خود را که مقرون به مقدس شده ایم، به قربانی جسد عیسی مسیح، یک مرتبه فقط. مجازات عظیم می باشد. ۳۶ زیرا که شما را صبر لازم است تا اراده ۱۱ و هر کاهن هر روزه به خدمت مشغول بوده، می ایستد و همان خدا را بجا آورده، وعده را بپایید. ۳۷ زیرا که «بعد از اندک قربانی ها را مکرر می گذرانند که هرگز رفع گناهان را نمی تواند کرد. زمانی، آن آینده خواهد آمد و تاخیر نخواهد نمود. ۳۸ لکن عادل ۱۲ لکن او چون یک قربانی برای گناهان گذرانید، به دست راست به ایمان زیست خواهد نمود و اگر مرتد شود نفس من باوی خوش خدایشست تا ابدالابد. ۱۳ و بعد از آن منتظر است تادشمنانش نخواهد شد.» ۳۹ لکن ما از مردان نیستیم تا هلاک شویم، بلکه پای انداز او شوند. ۱۴ از آترو که به یک قربانی مقدسان را کامل از ایمانداران تا جان خود را دریابیم.

گردانیده است تا ابدالابد. ۱۵ و روح القدس نیز برای ما شهادت می دهد، زیرا بعد از آنکه گفته بود: ۱۶ «این است آن عهدی که بعد از آن ایام بایشان خواهم بست، خداوند می گوید احکام خود را در دلهای ایشان خواهم نهاد و بر ذهن ایشان مرقوم خواهم داشت، ۱۷ (باز می گوید) و گناهان و خطایای ایشان را دیگر به یاد نخواهم آورد.» ۱۸ اما جایی که آموزش اینها هست، دیگر قربانی گناهان نیست. ۱۹ پس ای برادران، چونکه به خون عیسی دلیری داریم تا به مکان اقدس داخل شویم ۲۰ از طریق تازه و زنده که آن را بجهت ما از میان پرده یعنی جسم خود مهیا نموده است، ۲۱ و کاهنی بزرگ را بر خانه خدا داریم، ۲۲ پس به دل راست، در یقین ایمان، دلهای خود را از ضمیر بد پاشیده و بدنهای خود را به آب پاک غسل داده، نزدیک بیاییم؛ ۲۳ و اعتراف امید را محکم نگاه داریم زیرا که وعده دهنده امین است. ۲۴ و ملاحظه یکدیگر را بنماییم تا به محبت و اعمال نیکو ترغیب نمایم. ۲۵ و از با هم آمدن در جماعت غافل نشویم چنانکه بعضی را عادت است، بلکه یکدیگر را نصیحت کنیم و زیادتو به اندازه ای که می بینید که آن روز نزدیک می شود. ۲۶ زیرا که بعد از پذیرفتن معرفت راستی اگر عمد گناهکار شویم، دیگر قربانی گناهان باقی نیست، ۲۷ بلکه انتظار هولناک عذاب و غیرت آتشی که مخالفان را فرو خواهد برد. ۲۸ هرکه شریعت موسی را خوار شمرد، بدون رحم به دویا سه شاهد کشته می شود. ۲۹ پس به چه مقدار گمان می کنید که آن کس، مستحق عقوبت سخت تر شمرده خواهد شد که پسر خداست. ۱۱ به ایمان خود ساره نیز قوت قبول نسل یافت و بعد

که او را نیز چیزی باشد که بگذراند. ۴ پس اگر بر زمین می بود، فقط فرائض جسدی است که تا زمان اصلاح مقرر شده است. کاهن نمی بود چون کسانی هستند که به قانون شریعت هدایا را ۱۱ لیکن مسیح چون ظاهر شد تا رئیس کهنه نعمتهای آینده می گذراند. ۵ و ایشان شبیه و سایه چیزهای آسمانی را خدمت باشد، به خیمه بزرگتر و کاملتر وناساخته شده به دست یعنی که می کنند، چنانکه موسی ملهم شد هنگامی که عازم بود که خیمه را از این خلقت نیست، ۱۲ و نه به خون بزها و گوساله ها، بلکه بسازد، زیرا بلو می گوید: «آگاه باش که همه چیز را به آن نمونه ای که در کوه به تو نشان داده شد بسازی.» ۶ لکن الان او خدمت نیکوتر یافته است، به مقداری که متوسط عهدنیکوتر نیز هست که گاو و خاکستر گوساله چون بر آلودگان پاشیده می شود، تا به بر وعده های نیکوتر مرتب است. ۷ زیرا اگر آن اول بی عیب می بود، جایی برای دیگری طلب نمی شد. ۸ چنانکه ایشان را ملامت کرده، می گوید: «خداوند می گوید اینک ایامی می آید که با خاندان اسرائیل و خاندان یهوداعهدی تازه استوار خواهد نمود. ۹ نه مثل آن عهدی که با پدران ایشان بستم، در روزی که من ایشان را دستگیری نمودم تا از زمین مصرآرودم، زیرا که ایشان در عهد من ثابت نماندند. پس خداوند می گوید من ایشان را واگذاردم. ۱۰ و خداوند می گوید این است آن عهدی که بعد از آن ایام با خاندان اسرائیل استوار خواهد داشت که احکام خود را در خاطر ایشان خواهم نهاد و بردل ایشان مرقوم خواهم داشت و ایشان را خداخواهم بود و ایشان مرا قوم خواهند بود. ۱۱ و دیگر کسی همسایه و برادر خود را تعلیم نخواهد داد و نخواهد گفت خداوند را بشناس زیرا که همه از خرد و بزرگ مرا خواهند شناخت. ۱۲ زیرابر تفصیلهای ایشان ترجم خواهم فرمود و گناهانشان را دیگر به یاد نخواهم آورد.» ۱۳ پس چون «تازه» گفت، اول را کهنه ساخت؛ و آنچه کهنه و پیر شده است، مشرف بر زوال است.

۹ خلاصه آن عهد اول را نیز فرائض خدمت و قدس دنیوی بود. ۲ زیرا خیمه اول نصب شد که در آن بود چراغدان و میز و نان تقدسه، و آن به قدس مسمی گردید. ۳ و در پشت پرده دوم بود آن خیمه ای که به قدس الاقداس مسمی است، ۴ که در آن بود مجمره زرین و تابوت شهادت که همه اطرافش به طلا آراسته بود؛ و در آن بود حقه طلا که بر از من بود و عصای هارون که شکوفه آورده بود و دو لوح عهد. ۵ و بر زیر آن کروبیان جلال که بر تخت رحمت سایه گستر می بودند والان جای تفصیل آنها نیست. ۶ پس چون این چیزها بدینطور آراسته شد، کهنه بجهت ادای لوازم خدمت، پیوسته به خیمه اول درمی آیند. ۷ لکن در دوم سالی یک مرتبه رئیس کهنه تنها داخل می شود؛ و آن هم نه بدون خونی که برای خود و برای جهالات قوم می گذراند. ۸ که به این همه روح القدس اشاره می نماید بر اینکه مادامی که خیمه اول برپاست، راه مکان اقدس ظاهر نمی شود. ۹ و این مثلی است برای زمان حاضر که بحسب آن هدایا و قربانی ها را می گذرانند که قوت ندارد که عبادت کننده را از جهت ضمیر کامل گرداند، ۱۰ چونکه اینها با چیزهای خوردنی و آشامیدنی و طهارات مختلفه،

۱۰ زیرا که چون شریعت را سایه نعمتهای آینده است، نه نفس صورت آن چیزها، آن هرگز نمی تواند هر سال به همان قربانی هایی که پیوسته می گذرانند، تقرب جویندگان را کامل گرداند. ۲ والا آیا گذرانیدن آنها موقوف نمی شد چونکه عبادت کنندگان،

بارها بر آن می‌افتد، می‌خورد و نباتات نیکو برای فلاحان خود می‌رویانند، از خدا برکت می‌یابد. ۸ لکن اگر خار و خشک می‌رویانند، متروک و قرین به لعنت و در آخر، سوخته می‌شود. ملکیصدق او را استقبال کرد. ۱۱ و دیگر اگر از کهانت لاوی، ۹ امای عزیزان در حق شما چیزهای بهتر و قرین نجات را یقین می‌داریم، هرچند بدینطور سخن می‌گوییم. ۱۰ زیرا خدا بی‌انصاف نیست که عمل شما و آن محبت را که به اسم او از خدمت مقدسین که در آن مشغول بوده و هستید ظاهر کرده‌اید، فراموش کند. ۱۱ لکن آرزوی این داریم که هر یک از شما همین جد و جهد را برای یقین کامل امید تا به انتها ظاهر نمایید، ۱۲ و کاهل مشوید بلکه اقتدا کنید آثانی را که به ایمان و صبروارث وعده‌ها می‌باشند. ۱۳ زیرا وقتی که خدا به ابراهیم وعده داد، چون به بزرگتر از خود قسم نتوانست خورد، به خود قسم خورده، گفت: «هرآینه من تو را برکت عظیمی خواهم داد و تو را بی‌نهایت کثیر خواهم گردانید.» ۱۵ و همچنین چون صبر کرد، آن وعده را یافت. ۱۶ زیرا مردم به آنکه بزرگتر است، قسم می‌خورند و نهایت هر مخاصمه ایشان قسم است تا اثبات شود. ۱۷ از اینرو، چون خدا خواست که عدم تغییر اراده خود را به واثران وعده به تاکید بی‌شمار ظاهر سازد، قسم در میان آورد. ۱۸ تا به دو امر بی‌تغییر که ممکن نیست خدادر مورد آنها دروغ گوید، تسلی قوی حاصل شود برای ما که پناه بردیم تا به آن امیدی که در پیش ما گذارده شده است تمسک جویم، ۱۹ و آن را مثل لنگری برای جان خود ثابت و پایدار داریم که در درون حجاب داخل شده است، ۲۰ جایی که آن پیشرو برای ما داخل شد یعنی عیسی که بر رتبه ملکیصدق، رئیس کهنه گردید تا ابدالاباد. (aiōn g165)

۷ زیرا این ملکیصدق، پادشاه سالم و کاهن خدای تعالی، هنگامی که ابراهیم از شکست دادن ملوک، مراجعت می‌کرد، او را استقبال کرده، بدو برکت داد. ۲ و ابراهیم نیز از همه چیزها دهیک بدو داد؛ که او اول ترجمه شده «پادشاه عدالت» است و بعد ملک سالم نیز یعنی «پادشاه سلامتی». ۳ بی‌پدر و بی‌مادر وی نسب نامه و بدون ابتدای ایام و انتهای حیات بلکه به شبیه پسر خدا شده، کاهن دایمی می‌ماند. ۴ پس ملاحظه کنید که این شخص چقدر بزرگ بود که ابراهیم پاتریارخ نیز از بهترین غنایم، دهیک بدو داد. ۵ و اما از اولاد لاوی کسانی که کهانت را می‌یابند، حکم دارند که از قوم بحسب شریعت دهیک بگیرند، یعنی از برادران خود، بآنکه ایشان نیز از صلب ابراهیم پدید آمدند. ۶ لکن آن کس که نسبتی بدیشان نداشت، از ابراهیم دهیک گرفته و صاحب وعده‌ها را برکت داده است. ۷ و بدون هر شبیه، کوچک از بزرگ برکت داده می‌شود. ۸ و در اینجا مردمان مردنی دهیک می‌گیرند، اما در آنجا کسی که بر زنده بودن وی شهادت داده می‌شود. ۹ حتی آنکه گویا می‌توان گفت

که بواسطت ابراهیم از همان لاوی که دهیک می‌گیرد، دهیک گرفته شد، ۱۰ زیرا که هنوز در صلب پدر خود بود هنگامی که ملکیصدق او را استقبال کرد. ۱۱ و دیگر اگر از کهانت لاوی، کمال حاصل می‌شد (زیرا قوم شریعت را بر آن یافتند)، باز چه احتیاج می‌بود که کاهنی دیگر بر رتبه ملکیصدق مبعوث شود و مذکور شود که بر رتبه هارون نیست؟ ۱۲ زیرا هر گاه کهانت تغییر می‌پذیرد، البته شریعت نیز تبدیل می‌یابد. ۱۳ زیرا او که این سخنان در حق وی گفته می‌شود، از سبط دیگر ظاهر شده است و که احدی از آن، خدمت قربانگاه را نکرده است. ۱۴ زیرا واضح است که خداوند ماز سبط یهودا طلوع فرمود که موسی در حق آن سبط از جهت کهانت هیچ نگفت. ۱۵ و نیز بیشتر مبین است از اینکه به مثال ملکیصدق کاهنی بطور دیگر باید ظهور نماید ۱۶ که به شریعت و احکام جسمی مبعوث نشود بلکه به قوت حیات غیرفانی. ۱۷ زیرا شهادت داده شد که «تو تا به ابد کاهن هستی بر رتبه ملکیصدق.» (aiōn g165) ۱۸ زیرا که حاصل می‌شود هم نسخ حکم سابق بعلت ضعف و عدم فایده آن ۱۹ (از آن جهت که شریعت هیچ چیز را کامل نمی‌گرداند)، و هم برآوردن امید نیکوتر که به آن تقرب به خدای جوییم. ۲۰ و بقدر آنکه این بدون قسم نمی‌باشد. ۲۱ زیرا ایشان بی‌قسم کاهن شده‌اند ولیکن این با قسم از او که به وی می‌گوید: «خداوند قسم خورد و تغییر اراده نخواهد داد که تو کاهن ابدی هستی بر رتبه ملکیصدق.» (aiōn g165) ۲۲ به همین قدر نیکوتر است آن عهدی که عیسی ضامن آن گردید. ۲۳ و ایشان کاهنان بسیار می‌شوند، از جهت آنکه موت از باقی بودن ایشان مانع است. ۲۴ لکن وی چون تا به ابد باقی است، کهانت بی‌زوال دارد.

(aiōn g165) ۲۵ از این جهت نیز قادر است که آثانی را که بوسیله وی نزد خدا آید، نجات بی‌نهایت بخشد، چونکه دائم زنده است تا شفاعت ایشان را بکند. ۲۶ زیرا که ما را چنین رئیس کهنه شایسته است، قدوس و بی‌آزار و بی‌عیب و از گناهکاران جدا شده و از آسمانها بلندتر گردیده ۲۷ که هر روز محتاج نباشد به مثال آن روسای کهنه که اول برای گناهان خود و بعد برای قوم قربانی بگذرانند، چونکه این را یک بار فقط به‌جا آورد هنگامی که خود را به قربانی گذرانید. ۲۸ از آنرو که شریعت مردمانی را که کمزوری دارند کاهن می‌سازد، لکن کلام قسم که بعد از شریعت است، پسر را که تا ابدالاباد کامل شده است. (aiōn g165)

۸ پس مقصود عمده از این کلام این است که برای ما چنین رئیس کهنه‌ای هست که در آسمانها به‌دست راست تخت کبریا نشسته است، ۲ که خادم مکان اقدس و آن خیمه حقیقی است که خداوند آن را برپا نمود نه انسان. ۳ زیرا که هر رئیس کهنه مقرر می‌شود تا هدایا و قربانی هابگذرانند؛ و از این جهت واجب است

باحذر باشید مبادا در یکی از شما دل شری و بی ایمان باشد که از خدای حی مرتد شوید، ۱۳ بلکه هر روزه همدیگر رانصیحت کنید مادامی که «امروز» خوانده می شود، مبادا احدی از شما به فریب گناه سخت دل گردد. ۱۴ از آنرو که در مسیح شریک اعانت کند.

گشته ایم اگر به ابتدای اعتماد خود تا به انتها سخت متمسک شویم. ۱۵ چونکه گفته می شود: «امروز اگر آواز او را بشنوید، دل خود را سخت مسازید، چنانکه در وقت جنبش دادن خشم او.» ۱۶ پس که بودند که شنیدند و خشم او را جنبش دادند؟ آیا تمام آن گروه نبودند که بواسطه موسی از مصر بیرون آمدند؟ ۱۷ و به که تا مدت چهل سال خشمگین می بود؟ آیا نه به آن عاصیانی که بدنهای ایشان در صحرا ریخته شد؟ ۱۸ و درباره که قسم خورد که به آرامی من داخل نخواهند شد، مگر آنانی را که اطاعت نکردند؟ ۱۹ پس دانستیم که به سبب بی ایمانی نتوانستند داخل شوند.

۴ پس بترسوم مبادا با آنکه وعده دخول در آرامی وی باقی می باشد، ظاهر شود که احدی از شما قاصر شده باشد. ۲ زیرا که به ما نیز به مثال ایشان بشارت داده شد، لکن کلامی که شنیدند بدیشان نفع نبخشید، از اینرو که باشندگان به ایمان متحد نشدند. ۳ زیرا ما که ایمان آوردیم، داخل آن آرامی می گردیم، چنانکه گفته است: «در خشم خود قسم خوردم که به آرامی من داخل نخواهند شد.» و حال آنکه اعمال او از آفرینش عالم به اتمام رسیده بود. ۴ و در مقامی درباره روز هفتم گفت که «در روز هفتم خدا از جمیع اعمال خود آرامی گرفت.» ۵ و باز در این مقام که «به آرامی من داخل نخواهند شد.» ۶ پس چون باقی است که بعضی داخل آن بشوند و آنانی که پیش بشارت یافتند، به سبب نافرمانی داخل نشدند، ۷ باز روزی معین می فرماید چونکه به زبان داود بعد از مدت مدیدی «امروز» گفت، چنانکه پیش مذکور شد که «امروز اگر آواز او را بشنوید، دل خود راست مسازید.» ۸ زیرا اگر یوشع ایشان را آرامی داده بود، بعد از آن دیگر را ذکر نمی کرد. ۹ پس برای قوم خدا آرامی سبت باقی می ماند. ۱۰ زیرا هرکه داخل آرامی او شد، او نیز از اعمال خود بیارامید، چنانکه خدا از اعمال خویش. ۱۱ پس جد و جهد بکنیم تا به آن آرامی داخل شویم، مبادا کسی در آن نافرمانی عبرت آمیز بیفتد. ۱۲ زیرا کلام خدا زنده و مقتدر و برنده تر است از هر شمشر دودم و فرورونده تا جدا کند نفس و روح و مفاصل و مغز را و ممیز افکار و نیت های قلب است، ۱۳ و هیچ خلقت از نظر او مخفی نیست بلکه همه چیز در چشمان او که کار ما باوی است، برهنه و منکشف می باشد. ۱۴ پس چون رئیس کهنه عظیمی داریم که از آسمانها در گذشته است یعنی عیسی، پسر خدا، اعتراف خود را محکم بداریم. ۱۵ زیرا رئیس کهنه ای نداریم

۶ بنابراین، از کلام ابتدای مسیح در گذشته، به سوی کمال سبقت بجویم و بار دیگر بنیاد توبه از اعمال مرده و ایمان به خدا ننهیم، ۲ و تعلیم تعمیدها و نهادن دستها و قیامت مردگان و داوری جاودانی را. ۱۶ **aiōnios g166** ۳ و این را به جا خواهیم آورد هر گاه خدا اجازت دهد. ۴ زیرا آنانی که یک بار منور گشتند و لذت عطای سماوی را چشیدند و شریک روح القدس گردیدند ۵ و لذت کلام نیکوی خدا و قوت عالم آینده را چشیدند، **aiōn g165** ۶ اگر بیفتند، محال است که ایشان را بار دیگر برای توبه تازه سازند، در حالتی که پسر خدا را برای خود باز مصلوب می کنند و او را بی حرمت می سازند. ۷ زیرا زمینی که بارانی را که

نهادی و او را بر اعمال دستهای خود گماشتی. ۸ همه چیز را زیر پایهای اونها‌دی.» پس چون همه چیز را مطیع او گردانید، هیچ چیز را نگذاشت که مطیع او نباشد. لکن الان هنوز نمی بینیم که همه چیز مطیع وی شده باشد. ۹ اما او را که اندکی از فرشتگان کمتر شد می بینیم، یعنی عیسی را که به زحمت موت تاج جلال و اکرام بر سر وی نهاده شد تا به فیض خدا برای همه ذائقه موت را بچشد. ۱۰ زیرا او را که بخاطروی همه و از وی همه چیز می باشد، چون فرزندان بسیار را وارد جلال می گرداند، شایسته بود که رئیس نجات ایشان را به درها کامل گرداند. ۱۱ زانرو که چون مقدس کننده و مقدسان همه از یک می باشند، از این جهت عار ندارد که ایشان را برادر بخواند. ۱۲ چنانکه می گوید: «اسم تو را به برادران خود اعلام می کنم و در میان کلیساتو را تسبیح خواهم خواند.» ۱۳ و ایضاً: «من بروی توکل خواهم نمود.» و نیز: «ایک من و فرزندان که خدا به من عطا فرمود.» ۱۴ پس چون فرزندان در خون و جسم شراکت دارند، او نیز همچنان در این هر دو شریک شد تا بوساطت موت، صاحب قدرت موت یعنی ابلیس را تبه سازد، ۱۵ و آتانی را که از ترس موت، تمام عمر خود را گرفتار بندگی می بودند، آزاد گرداند. ۱۶ زیرا که در حقیقت فرشتگان را دستگیری نمی نماید بلکه نسل ابراهیم را دستگیری می نماید. ۱۷ از این جهت می بایست در هر امری مشابه برادران خود شود تا در امور خدا رئیس کهنه‌ای کریم و امین شده، کفار و گناهان قوم را بکند. ۱۸ زیرا که چون خود عذاب کشیده، تجربه دید استطاعت دارد که تجربه شدگان را اعانت فرماید.

۳ بنابراین، ای برادران مقدس که در دعوت سماوی شریک هستید، در رسول و رئیس کهنه اعتراف ما یعنی عیسی تامل کنید، ۲ که نزد او که وی را معین فرمود امین بود، چنانکه موسی نیز در تمام خانه او بود. ۳ زیرا که این شخص لایق اکرامی بیشتر موسی شمرده شد به آن اندازه‌ای که سازنده خانه را حرمت بیشتر از خانه است. ۴ زیرا هر خانه‌ای بدست کسی بنا می شود، لکن بانی همه خداست. ۵ و موسی مثل خادم در تمام خانه او امین بود تا شهادت دهد بر چیزهایی که می بایست بعد گفته شود. ۶ و اما مسیح مثل پسر بر سر خانه او. و خانه او ما هستیم بشرطی که تا به انتباهه دلیری و فخر امید خود متمسک باشیم. ۷ پس چنانکه روح القدس می گوید: «امروزاگر آواز او را بشنوی، ۸ دل خود را سخت مسازید، چنانکه در وقت جنبش دادن خشم او درروز امتحان در بیابان، ۹ جایی که پدران شما مرا امتحان و آزمایش کردند و اعمال مرا تا مدت چهل سال می دیدند. ۱۰ از این جهت به آن گروه خشم گرفته، گفتیم ایشان پیوسته در دل‌های خود گمراه هستند و راه‌های مرا نشانختند. ۱۱ تا درخشم خود قسم خوردم که به آرامی من داخل نخواهند شد.» ۱۲ ای برادران،

۱ خدا که در زمان سلف به اقسام متعدد و طریق های مختلف بوساطت انبیا به پدران ما تکلم نمود، ۲ در این ایام آخر به ما بوساطت پسر خود متکلم شد که او را وارث جمیع موجودات قرار داد و بوسیله او عالمها را آفرید؛ (jaiōn g165) ۳ که فروغ جلالش و خاتم جوهرش بوده و به کلمه قوت خود حامل همه موجودات بوده، چون طهارت گناهان را به اتمام رسانید، به دست راست کبریا در اعلی علین بنشست، ۴ و از فرشتگان افضال گردید، بمقدار آنکه اسمی بزرگتر از ایشان به میراث یافته بود. ۵ زیرا به کدامیک از فرشتگان هرگز گفت که «تو پسر من هستی. من امروز تو را تولید نمودم» و ایضاً «من او را پدر خواهم بود و او پسر من خواهد بود؟» ۶ و هنگامی که نخست زاده را باز به جهان می آورد می گوید که «جمیع فرشتگان خدا او را پرستش کنند.» ۷ و در حق فرشتگان می گوید که «فرشتگان خود را بادها می گرداند و خادمان خود را شعله آتش.» ۸ اما در حق پسر: «ای خدا تخت تو تا ابد آباد است و عصای ملکوت تو عصای راستی است. (jaiōn g165) ۹ عدالت را دوست و شرارت را دشمن می داری. بنابراین خدا، خدای تو، تو را به روغن شادمانی بیشتر از رفقای مسخ کرده است.» ۱۰ و (نیز می گوید): «توای خداوند، درابتدا زمین را بنا کردی و افلاک مصنوع دستهای تو است. ۱۱ آنها فانی، لکن تو باقی هستی و جمیع آنها چون جامه، مندرس خواهد شد، ۱۲ و مثل ردا آنها را خواهی پیچید و تغییر خواهند یافت. لکن تو همان هستی و سالهای تو تمام نخواهد شد.» ۱۳ و به کدامیک از فرشتگان هرگز گفت: «بنشین به دست راست من تا دشمنان تو رایای انداز تو سازم؟» ۱۴ آیا همگی ایشان روح های خدمتگذار نیستند که برای خدمت آتانی که وارث نجات خواهند شد، فرستاده می شوند؟

۲ لهذا لازم است که به دقت بلیغ تر آنچه را شنیدیم گوش دهیم، مبدا که از آن ریشه شویم. ۲ زیرا هر گاه کلامی که بوساطت فرشتگان گفته شد برقرار گردید، بقسمی که هر تجاوز و تغافل را جزای عادل می رسید، ۳ پس ما چگونه رستگار گردیم اگر از چنین نجاتی غافل باشیم؟ که در ابتدا تکلم به آن از خداوند بود و بعد کسانی که شنیدند، بر ما ثابت گردانیدند؟ ۴ درحالی که خدا نیز با ایشان شهادت می داد به آیات و معجزات و انواع قوت و عطایای روح القدس برحسب اراده خود. ۵ زیرا عالم آینده‌ای را که ذکر آن را می کنیم مطیع فرشتگان نساخت. ۶ لکن کسی در موضعی شهادت داده، گفت: «چيست انسان که او را بخاطرآوری یا پسر انسان که از او تفقد نمایی؟ ۷ او را از فرشتگان اندکی پست تر قرار دادی و تاج جلال و اکرام را بر سر او

۱ پولس، اسیر مسیح عیسی و تیموتاوس برادر، به فلیمون عزیز و همکار ما ۲ و به ایفیه محبوبه و ارخپس همسپاه ما به کلیسایی که در خانه ات می‌باشد. ۳ فیض و سلامتی از جانب پدر ما خدا وعیسی مسیح خداوند با شما باد. ۴ خدای خود را شکر می‌کنم و پیوسته تو را در دعاهاى خود یاد می‌آورم ۵ چونکه ذکر محبت و ایمان تو را شنیده‌ام که به عیسی خداوندو به همه مقدسین دارى، ۶ تا شراکت ایمانت موثر شود در معرفت کامل هر نیکویی که در ما است برای مسیح عیسی. ۷ زیرا که مرا خوشی کامل و تسلی رخ نمود از محبت تو از آنرو که دلهاى مقدسین از توای برادر استراحت می‌پذیرند. ۸ بدین جهت هرچند در مسیح کمال جسارت را دارم که به آنچه مناسب است تو را حکم دهم، ۹ لیکن برای محبت، سزاوارتر آن است که التماس نمایم، هرچند مردی چون پولس پیر والان اسیر مسیح عیسی نیز می‌باشم. ۱۰ پس تو را التماس می‌کنم درباره فرزند خود انتیسیمس که در زنجیرهای خود او را تولید نمودم، ۱۱ که سابق او برای تو بی‌فایده بود، لیکن الحال تو را و مرافیده مند می‌باشد؛ ۱۲ که او را نزد تو پس می‌فرستم. پس تو او را بپذیر که جان من است. ۱۳ و من می‌خواستم که او را نزد خود نگاه دارم تا به عوض تو مرا در زنجیرهای انجیل خدمت کند، ۱۴ اما نخواستم کاری بدون رای تو کرده باشم تا احسان تو از راه اضطراب نباشد، بلکه از روی اختیار. ۱۵ زیرا که شاید بدین جهت ساعتی از توجدا شد تا او را تا به اید دریایی. (aiōnios g166) ۱۶ لیکن بعد از این نه چون غلام بلکه فوق از غلام یعنی برادر عزیزخصوص به من اما چند مرتبه زیادت‌ر به تو هم درجسم و هم در خداوند. ۱۷ پس هرگاه مرا رفیق می‌دانی، او را چون من قبول فرما. ۱۸ اما اگر ضرری به تو رسانیده باشد یا طلبی از او داشته باشی، آن را بر من محسوب دار. ۱۹ من که پولس هستم، به‌دست خود می‌نویسم، خود ادا خواهم کرد، تا به تو نگویم که به‌جان خود نیز مدیون من هستی. ۲۰ بلی‌ای برادر، تا من از تو در خداوندبرخوردار شوم. پس جان مرا در مسیح تازگی بده. ۲۱ چون بر اطاعت تو اعتماد دارم، به تومی نویسم از آن جهت که می‌دانم بیشتر از آنچه می‌گویم هم خواهی کرد. ۲۲ معهدا منزلی نیز برای من حاضر کن، زیرا که امیدوارم از دعاهاى شما به شما بخشیده شوم. ۲۳ افراس که در مسیح عیسی همزندان من است و مرقس و ۲۴ و ارسترخس و دیماس و لوقاهمکاران من تو را سلام می‌رسانند. ۲۵ فیض خداوند عیسی مسیح با روح شما باد. آمین.

تایی ثمر نباشند. ۱۵ جمیع رفقای من تو را سلام می‌رسانند و
آنانی را که از روی ایمان ما رادوست می‌دارند سلام رسان. فیض با
همگی شما باد. آمین.

نصیحت فرما تا خرداندیش باشند. ۷ و خود را در همه چیز نمونه اعمال نیکو بسازو در تعلیم خود صفا و وقار و اخلاص را بکار بر، ۸ و کلام صحیح بی عیب را تا دشمن چونکه فرصت بدگفتن در حق ما نیاید، خجل شود. ۹ غلامان را نصیحت نما که آقایان خود را اطاعت کنند و در هر امر ایشان را راضی سازند و نقیض گو نباشند؛ ۱۰ و دزدی نکنند بلکه کمال دیانت را ظاهر سازند تا تعلیم نجات‌دهنده ما خدا را در هر چیز زینت دهند. ۱۱ زیرا که فیض خدا که برای همه مردم نجات‌بخش است، ظاهر شده، ۱۲ ما را تادیب می‌کند که بی‌دینی و شهوات دنیوی را ترک کرده، با خرداندیشی و عدالت و دیداری در این جهان زیست کنیم. **jaion g165** ۱۳ و آن امید مبارک و تجلی جلال خدای عظیم و نجات‌دهنده خود ما عیسی مسیح را انتظار کشیم، ۱۴ که خود را در راه ما فدا ساخت تا ما را از هر ناراستی برهاند و امتی برای خود ظاهر سازد که ملک خاص او و غیور در اعمال نیکو باشند. ۱۵ این را بگو و نصیحت فرما و در کمال اقتدار توییح نما و هیچ‌کس تو را حقیر نشمارد.

۳ بیاد ایشان آور که حکام و سلاطین را اطاعت کنند و فرمانبرداری نمایند و برای هرکار نیکو مستعد باشند، ۲ و هیچ‌کس را بدنگویند و جنگجو نباشند بلکه ملایم و کمال حلم را با جمیع مردم به‌جا آورند. ۳ زیرا که ما نیز سابق بی‌فهم و نافرمان‌دار و گمراه و بنده انواع شهوات و لذات بوده، در خبث و حسد بسر می‌بردیم که لایق نفرت بودیم و بریکدیگر بغض می‌داشتیم. ۴ لیکن چون مهربانی و لطف نجات‌دهنده ما خدا ظاهر شد، ۵ نه به سبب اعمالی که ما به عدالت کرده بودیم، بلکه محض رحمت خود ما را نجات داد به غسل تولد تازه و تازگی‌ای که از روح‌القدس است؛ ۶ که او را به ما به دولت‌مندی افزوده نمود، به توسط نجات‌دهنده ما عیسی مسیح، ۷ تا به فیض او عادل شمرده شده، وارث گردیم بحسب امید حیات جاودانی. **jaionios g166** ۸ این سخن امین است و در این امور می‌خواهم تو قدغن بلیغ فرمایی تا آنانی که به خدا ایمان آورند، بکوشند که در اعمال نیکو مواظبت نمایند، زیرا که این امور برای انسان نیکو و مفید است. ۹ و از مباحثات نامعقول و نسب نامه‌ها و نزاع‌ها و جنگ‌های شرعی اعراض نما زیرا که بی‌ثمر و باطل است. ۱۰ و از کسی که از اهل بدعت باشد، بعد از یک دو نصیحت اجتناب نما، ۱۱ چون می‌دانی که چنین کس مرتد و از خود ملزم شده درگناه رفتار می‌کند. ۱۲ وقتی که اریتماس یا تیخی‌کس را نزد تو فرستم، سعی کن که در نیکوویس نزد من آیی زیرا که عزیمت دارم زمستان را در آنجا بسر برم. ۱۳ زناس خطیب و اپلس را در سفر ایشان به سعی امداد کن تا محتاج هیچ چیز نباشند. ۱۴ و کسان ما نیز تعلیم بگیرند که در کارهای نیکو مشغول باشند برای رفع احتیاجات ضروری،

۱ پولس، غلام خدا و رسول عیسی مسیح برحسب ایمان برگزیدگان خدا و معرفت آن راستی که در دینداری است، ۲ به امید حیات جاودانی که خدایی که دروغ نمی‌تواند گفت، از زمانهای ازلی وعده آن را داد، **jaionios g166** ۳ اما در زمان معین، کلام خود را ظاهر کرد به موعظه‌ای که برحسب حکم نجات‌دهنده ما خدا به من سپرده شد، ۴ تیطس را که فرزند حقیقی من برحسب ایمان عام است، فیض و رحمت و سلامتی از جانب خدای پدر نجات‌دهنده ما عیسی مسیح خداوند باد. ۵ بدین جهت تو را در کریت واگذاشتم تا آنچه را که باقی مانده است اصلاح نمایی و چنانکه من به تو امر نمودم، کشیشان در هر شهر مقرر کنی. ۶ اگر کسی بی‌ملامت و شوهر یک زن باشد که فرزندان مومن دارد، بری از تهمت فجور و تمرد، ۷ زیرا که اسقف می‌باید چون وکیل خدایی ملامت باشد و خودرای یا تندمراج یا می‌گسارای زننده یا طماع سود قبیح نباشد، ۸ بلکه مهمان دوست و خیردوست و خرداندیش و عادل و مقدس و پرهیزکار؛ ۹ و متمسک به کلام امین برحسب تعلیمی که یافته تا بتواند به تعلیم صحیح نصیحت کند و مخالفان را توییح نماید. ۱۰ زیرا که پاره‌گویان و فریندگان، بسیار و متمرد می‌باشند، علی‌الخصوص آنانی که از اهل ختنه هستند؛ ۱۱ که دهان ایشان را باید بست زیراخانه‌ها را بالکل واژگون می‌سازند و برای سودقیح، تعلیم ناشایسته می‌دهند. ۱۲ یکی از ایشان که نبی خاص ایشان است، گفته است که «اهل کریت همیشه دروغگو و وحوش شریر و شکم پرست بی‌کاره می‌باشند.» ۱۳ این شهادت راست است؛ از این جهت ایشان را به سختی توییح فرما تا در ایمان، صحیح باشند، ۱۴ و گوش نگیرند به افسانه‌های یهود و احکام مردمانی که از راستی انحراف می‌جویند. ۱۵ هر چیز برای پاکان پاک است، لیکن آلودگان و بی‌ایمانان را هیچ چیز پاک نیست، بلکه فهم و ضمیر ایشان نیز ملوث است؛ ۱۶ مدعی معرفت خدا می‌باشند، اما به افعال خود او را انکار می‌کنند، چونکه مکروه و متمرد هستند و بجهت هر عمل نیکو مردود.

۲ اما تو سخنان شایسته تعلیم صحیح را بگو: ۲ که مردان پیر، هشیار و باوقار و خرداندیش و در ایمان و محبت و صبر، صحیح باشند. ۳ همچنین زنان پیر، در سیرت متقی باشند و نه غیبت‌گو و نه بنده شراب زیاده بلکه معلمات تعلیم نیکو، ۴ تا زنان جوان را خرد بیاموزند که شوهردوست و فرزنددوست باشند، ۵ و خرداندیش و عقیفه و خانه نشین و نیکو و مطیع شوهران خود که مبدا کلام خدا متهم شود. ۶ و به همین نسق جوانان را

می‌دارند؟ ۵ که صورت دینداری دارند، لیکن قوت آن را انکار مرقس را برداشته، با خود بیاور زیرا که مرابجهت خدمت مفید می‌کنند. از ایشان اعراض نما. ۶ زیرا که از اینها هستند آنانی که است. ۱۲ اما تیخیکس را به افسس فرستادم. ۱۳ ردایی را که به حبله داخل خانه‌ها گشته، زنان کم عقل را اسیر می‌کنند که بار در تروآس نزد کریس گذاشتم، وقت آمدنت بیاور و کتب را نیز گناهان را می‌کشند و به انواع شهوات روده می‌شوند. ۷ و دائم وخصوص رقوق را. ۱۴ اسکندر مسکر با من بسیاریدها کرد. تعلیم می‌گیرند، لکن هرگز به معرفت راستی نمی‌توانند رسید. ۸ و خداوند او را بحسب افعالش جزا خواهد داد. ۱۵ و تو هم از او همچنان که نیس و یمیریس با موسی مقاومت کردند، ایشان نیز با باحذر باش زیرا که باسختن ما پشدت مقاومت نمود. ۱۶ در راستی مقاومت می‌کنند که مردم فاسدالعقل و مردود از ایمانند. محاجه اول من، هیچ‌کس با من حاضر نشد بلکه همه مراترک ۹ لیکن بیشتر ترقی نخواهند کرد زیرا که حماقت ایشان بر جمیع کردند. مباد که این بر ایشان محسوب شود. ۱۷ لیکن خداوند با مردم واضح خواهد شد، چنانکه حماقت آنها نیز شد. ۱۰ لیکن من ایستاده، به من قوت داد تاموعظه بوسیله من به کمال رسد و تو تعلیم و سیرت و قصد و ایمان وحلم و محبت و صبر مرا پیروی تمامی امت هابشوند و از دهان شیر رستم. ۱۸ و خداوند مرا ازهر نمودی، ۱۱ وزحمات و آلام مرا مثل آلهایی که در انطاکیه وایقونیه کار بد خواهد رهانید و تا به ملکوت آسمانی خود نجات خواهد و لستره بر من واقع شد، چگونگی زحمات راتحمل می‌نمودم و داد. او را تا ابدالاباد جلال باد. آمین. (aiōn g165) ۱۹ فرسکا خداوند مرا از همه رهایی داد. ۱۲ و همه کسانی که می‌خواهند و اکیلا و اهل خانه انیسفورس راسلام رسان. ۲۰ ارستس در در مسیح عیسی به دینداری زیست کنند، زحمت خواهند کشید. قرتس ماند؛ اما ترفیمس را در میلیتس بیمار واگذاردم. ۲۱ سعی ۱۳ لیکن مردمان شیر و دغاباز در بدی ترقی خواهند کرد که کن که قبل از زمستان بیایی. افبولس و بودیس ولینس و کلادیه و فرینده و فریب خورده می‌باشند. ۱۴ اما تو در آنچه آموختی و همه برادران تو را سلام می‌رسانند. ۲۲ عیسی مسیح خداوند با ایمان آوردی قائم باش چونکه می‌دانی از چه کسان تعلیم یافتی، روح تو باد. فیض بر شما باد. آمین.

۱۵ و اینکه از طفولیت کتب مقدسه را دانسته‌ای که می‌تواند تو را حکمت آموزد برای نجات بوسیله ایمانی که بر مسیح عیسی است. ۱۶ تمامی کتب از الهام خداست و بجهت تعلیم و تنبیه و اصلاح و تربیت در عدالت مفیداست، ۱۷ تا مرد خدا کامل و بجهت هر عمل نیکوآراسته بشود.

۴ تو را در حضور خدا و مسیح عیسی که برزندگان و مردگان داوری خواهد کرد قسم می‌دهم و به ظهور و ملکوت او ۲ که به کلام موعظه کنی و در فرصت و غیر فرصت مواظب باشی و تنبیه و توبیخ و نصیحت نمایی باکمال تحمل و تعلیم. ۳ زیرا ایامی می‌آید که تعلیم صحیح را متحمل نخواهند شد، بلکه برحسب شهوات خود خارش گوشه‌ها داشته، معلمان را برخود فراهم خواهند آورد، ۴ و گوشه‌های خود را از راستی برگردانیده، به سوی افسانه‌ها خواهند گرایید. ۵ لیکن تو در همه چیز هشیار بوده، متحمل زحمات باش و عمل مبشر را بجا آور و خدمت خود را به کمال رسان. ۶ زیرا که من الان ریخته می‌شوم و وقت رحلت من رسیده است. ۷ به جنگ نیکو جنگ کرده‌ام و دوره خود را به کمال رسانیده، ایمان را محفوظ داشته‌ام. ۸ بعد از این تاج عدالت برای من حاضر شده است که خداوند داور عادل در آن روز به من خواهد داد؛ و نه به من فقط بلکه نیز به همه کسانی که ظهور او را دوست می‌دارند. ۹ سعی کن که به زودی نزد من آیی، ۱۰ زیرا که دیماس برای محبت این جهان حاضر مرا ترک کرده، به تسالونیکه رفته است و کریسکیس به غلاطیه و تیطلس به دلماطیه. (aiōn g165) ۱۱ لوقا تنها با من است.

2 تیموتائوس

دهند اگر به قانون پهلوانی نکرده باشد. ۶ بزرگتری که محنت می‌کشد، باید اول نصیبی از حاصل ببرد. ۷ در آنچه می‌گویم تفکر کن زیرا خداوند تو را در همه چیز فهم خواهد بخشید. ۸ عیسی مسیح را بخاطر دار که از نسل داود بوده، از مردگان برخاست برحسب بشارت من، ۹ که در آن چون بدکار تا به بندها زحمت می‌کشم، لیکن کلام خدا بسته نمی‌شود. ۱۰ و از این جهت همه زحمات را بخاطر برگزیدگان متمحل می‌شوم تا ایشان نیز نجاتی را که در مسیح عیسی است با جلال جاودانی تحصیل کنند. (iāiōnios g166) ۱۱ این سخن امین است زیرا اگر با وی مردمی، با او زیست هم خواهیم کرد. ۱۲ و اگر تحمل کنیم، با او سلطنت هم خواهیم کرد؛ و هرگاه او را انکار کنیم او نیز ما را انکار خواهد کرد. ۱۳ اگر بی‌ایمان شویم، او امین می‌ماند زیرا خود را انکار نمی‌تواند نمود. ۱۴ این چیزها را به یاد ایشان آور و در حضور خداوند قدغن فرما که مجادله نکنند، زیرا هیچ سود نمی‌بخشد بلکه باعث هلاکت شنوندگان می‌باشد. ۱۵ و سعی کن که خود را مقبول خداسازی، عاملی که خجل نشود و کلام خدا را بخوبی انجام دهد. ۱۶ و از یاهوگویی‌های حرام اعراض نما زیرا که تا به فزونی بی‌دینی ترقی خواهد کرد. ۱۷ و کلام ایشان، چون آکله می‌خورد و از آنجمله همیمناس و فلیطس می‌باشند ۱۸ که ایشان از حق برگشته، می‌گویند که قیامت الان شده است و بعضی را از ایمان منحرف می‌سازند. ۱۹ و لیکن بنیاد ثابت خدا قائم است و این مهر را دارد که «خداوند کسان خود را می‌شناسد» و «هرکه نام مسیح را خواند، از ناراستی کناره جوید.» ۲۰ اما در خانه بزرگ نه فقط ظرف طلا و نقره می‌باشد، بلکه چوبی و گلی نیز؛ اما آنها برای عزت و اینها برای ذلت. ۲۱ پس اگر کسی خویش را از اینها طاهر سازد، ظرف عزت خواهد بود مقدس و نافع برای مالک خود و مستعد برای هر عمل نیکو. ۲۲ اما از شهوات جوانی بگریز و با آنانی که از قلب خالص نام خداوند را می‌خوانند، عدالت و ایمان و محبت و سلامتی را تعاقب نما. ۲۳ لیکن از مسائل بیهوده و بی‌تادیب اعراض نما چون می‌دانی که نزاعها پدید می‌آورد. ۲۴ اما بنده خدانابید نزاع کند، بلکه با همه کس ملایم و راغب به تعلیم و صابر در مشقت باشد، ۲۵ و با حلم مخالفین را تادیب نماید که شاید خدا ایشان را توبه بخشد تا راستی را بشناسند. ۲۶ تا از دام ابلیس باز به هوش آیند که به حسب اراده او صیاد شده‌اند.

۱ پولس به اراده خدا رسول مسیح عیسی، برحسب وعده حیاتی که در مسیح عیسی است، ۲ فرزند حبیب خود تیموتائوس را. فیض و رحمت و سلامتی از جانب خدای پدر و خداوند ما عیسی مسیح باد. ۳ شکر می‌کنم آن خدایی را که از اجداد خود به ضمیر خالص بندگی او را می‌کنم، چونکه دائم در دعاهای خود تو را شبانه‌روز یاد می‌کنم، ۴ و مشتاق ملاقات تو هستم چونکه اشکهای تورا بخاطر می‌دارم تا از خوشی سیر شوم. ۵ زیرا که یاد می‌دارم ایمان بی‌ریای تو را که نخست درجده ات لوثیس و مادرت افنیکی ساکن می‌بود و مرا یقین است که در تو نیز هست. ۶ لهذا بیاد تومی آورم که آن عطای خدا را که بوسیله گذاشتن دستهای من بر تو است برافروزی. ۷ زیرا خدا روح جین را به ما نداده است بلکه روح قوت و محبت و تادیب را. ۸ پس از شهادت خداوند ما عار مدار و نه ازمن که اسیر او می‌باشم، بلکه در زحمات انجیل شریک باش برحسب قوت خدا، ۹ که ما را نجات داد و به دعوت مقدس خواند نه به حسب اعمال ما بلکه برحسب اراده خود و آن فیضی که قبل از قدیم الایام در مسیح عیسی به ما عطا شد. (iāiōnios g166) ۱۰ اما الحال آشکار گردید به ظهور نجات‌دهنده ما عیسی مسیح که موت را نیست ساخت و حیات و بی‌فسادی را روشن گردانید بوسیله انجیل، ۱۱ که برای آن من واعظ و رسول و معلم امت‌ها مقرر شده‌ام. ۱۲ و از این جهت این زحمات را می‌کشم بلکه عار ندارم چون می‌دانم به که ایمان آوردم و مرا یقین است که او قادر است که امانت مرا به آن روز حفظ کند. ۱۳ نمونه‌ای بگیر از سخنان صحیح که از من شنیدی در ایمان و محبتی که در مسیح عیسی است. ۱۴ آن امانت نیکو را بوسیله روح‌القدس که در ما ساکن است، حفظ کن. ۱۵ از این آگاه هستی که همه آنانی که در آسیا هستند، از من رخ تافته‌اند که از آنجمله فیجلس و هرموجنس می‌باشند. ۱۶ خداوند اهل خانه انیسفوس را ترحم کناد زیرا که او بارها دل مرا تازه کرد و از زنجیر من عار نداشت، ۱۷ بلکه چون به روم رسید، مرا به کوشش بسیار تفحص کرده، پیدا نمود. ۱۸ (خداوند بدو عطا کناد که در آن روز در حضور خداوند رحمت یابد.) و خدمتهایی را که درافنس کرد تو بهتر می‌دانی.

۲ پس توای فرزند من، در فیضی که در مسیح عیسی است زورآور باش. ۲ و آنچه به شهود بسیار از من شنیدی، به مردمان امین بسپار که قابل تعلیم دیگران هم باشند. ۳ چون سپاهی نیکوی مسیح عیسی در تحمل زحمات شریک باش. ۴ هیچ سپاهی خود را در امور روزگار گرفتار نمی‌سازد تا رضایت آنکه او را سپاهی ساخت بجوید. ۵ و اگر کسی نیز پهلوانی کند، تاج را بدو نمی‌

از چنین اشخاص اعراض نما. ۶ لیکن دینداری با قناعت سود عظیمی است. ۷ زیرا که در این دنیا هیچ نیاوردیم و واضح است که از آن هیچ نمی توانیم برد. ۸ پس اگر خوراک و پوشاک داریم، به آنها قانع خواهیم بود. ۹ اما آنانی که می خواهند دولتمند شوند، گرفتاری شوند در تجربه و دام و انواع شهوات بی فهم و مضر که مردم را به تباهی و هلاکت غرق می سازند. ۱۰ زیرا که طمع ریشه همه بدیها است که بعضی چون در پی آن می کوشیدند، از ایمان گمراه گشته، خود را به اقسام دردها سفتند. ۱۱ ولی تو ای مرد خدا، از اینها بگریز و عدالت و دینداری و ایمان و محبت و صبر و تواضع را پیروی نما. ۱۲ و جنگ نیکوی ایمان را بکن و بدست آور آن حیات جاودانی را که برای آن دعوت شدی و اعتراف نیکو کردی در حضور گواهان بسیار. (aiōnios g166) ۱۳ تو را وصیت می کنم به حضور آن خدایی که همه را زندگی می بخشد و مسیح عیسی که در پیش پنطیوس پیلاطس اعتراف نیکو نمود، ۱۴ که تو وصیت را بی داغ و ملامت حفظ کن تا به ظهور خداوند ما عیسی مسیح. ۱۵ که آن را آن متبارک و قادر و وحید و ملک الملوک و رب الارباب در زمان معین به ظهور خواهد آورد. ۱۶ که تنها لایموت و ساکن در نوری است که نزدیک آن نتوان شد و احدی از انسان او را ندیده و نمی تواند دید. او را تا ابد الابد اکرام و قدرت باد. آمین. (aiōnios g166) ۱۷ دولتمندان این جهان را امر فرما که بلندپروازی نکنند و به دولت ناپایدار امید ندارند، بلکه به خدای زنده که همه چیز را دولتمندانه برای تمتع به ما عطا می کند؛ (aiōn g165) ۱۸ که نیکوکار بوده، در اعمال صالحه دولتمند و سخی و گشاده دست باشند؛ ۱۹ و برای خود اساس نیکو بجهت عالم آینده نهند تا حیات جاودانی را بدست آرند. ۲۰ ای تیموتاوس تو آن امانت را محفوظ دار و از بیهوده گویی های حرام و از مباحثات معرفت دروغ اعراض نما، ۲۱ که بعضی چون ادعای آن کردند از ایمان منحرف گشتند. فیض با تو باد. آمین.

نزد تو آیم. ۱۵ لیکن اگر تاخیر اندازم، تا بدانی که چگونه باید در باشند. ۸ ولی اگر کسی برای خوششان و علی الخصوص اهل خانه خدا رفتار کنی که کلیسای خدای حی و ستون و بنیاد راستی است. ۱۶ وبالا جماع سر دینداری عظیم است که خدا ۹ بیهوشی که کمتر از شصت ساله نباشد و یک شوهر کرده باشد، در جسم ظاهر شد و در روح، تصدیق کرده شد و به فرشتگان، باید نام او ثبت گردد، ۱۰ که در اعمال صالح نیک نام باشد، اگر مشهود گردید و به امتها موعظه کرده و در دنیا ایمان آورده و به فرزندان را پرورده و غربا را مهمانی نموده و پایهای مقدسین راسته و زحمت کشان را اعانتی نموده و هر کارنیکو را پیروی کرده جلال بالا برده شد.

باشد. ۱۱ اما بیهوشی های جوانتر از این را قبول مکن، زیرا که چون از مسیح سرکش شوند، خواهش نکاح دارند ۱۲ و ملزم می شوند ازاینکه ایمان نخست را برطرف کرده اند؛ ۱۳ وعلاوه بر این خانه به خانه گردش کرده، آموخته می شوند که بی کار باشند؛ و نه فقط بی کار بلکه بیهوده گو و فضول هم که حرفهای ناشایسته می زنند. ۱۴ پس رای من این است که زنان جوان نکاح شوند و اولاد بزرایند و کدبانو شوند و خصم را مجال مذمت ندهند؛ ۱۵ زیرا که بعضی برگشتند به عقب شیطان. ۱۶ اگر مرد یا زن مومن، بیهوشی هادارد ایشان را نیروی و بار بر کلیسا نهد تا آنانی را که فی الحقیقت بیهوش باشند، پرورش نمایند. ۱۷ کشیشانی که نیکو پیشوای کرده اند، مستحق حرمت مضاعف می باشند، علی الخصوص آنانی که در کلام و تعلیم محنت می کشند. ۱۸ زیرا کتاب می گوید: «گاو را وقتی که خرمن را خرد می کند، دهن میند» و «مردورمستحق اجرت خود است». ۱۹ ادعایی بر یکی از کشیشان جز به زبان دو یا سه شاهد می پذیرد. ۲۰ آنانی که گناه کنند، پیش همه توبیخ فرما تا دیگران بترسند. ۲۱ در حضور خدا و مسیح عیسی و فرشتگان برگزیده تو را قسم می دهم که این امور را بدون غرض نگاه داری و هیچ کاری از روی طرفداری مکن. ۲۲ دستها به زودی بر هیچ کس مگذار و درگناهان دیگران شریک مشو بلکه خود را طاهر نگاه دار. ۲۳ دیگر آشنامند آب فقط مباحش، بلکه بجهت شکست و ضعفهای بسیار خود شرابی کم میل فرما. ۲۴ گناهان بعضی آشکار است و پیش روی ایشان به داوری می خرامد، اما بعضی را تعاقب می کند. ۲۵ و همچنین اعمال نیکو واضح است و آنهایی که دیگرگون باشد، نتوان مخفی داشت.

آنانی که غلامان زیر یوغ می باشند، آقایان خویش را لایق کمال احترام بدانند که مبادانام و تعلیم خدا بد گفته شود. ۲ اما کسانی که آقایان مومن دارند، ایشان را تحقیر ننمایند، از آنجا که برادرانند بلکه بیشتر خدمت کنند از آنروکه آنانی که در این احسان مشارکت، مومن و محبوبند. ۳ و اگر کسی بطور دیگر تعلیم دهد و کلام صحیح بخواند ما عیسی مسیح و آن تعلیمی را که به طریق دینداری است قبول ننمایم، ۴ از غرور مست شده، هیچ نمی داند بلکه در مباحثات و مجادلات دیوانه گشته است که از آنها پدیدمی آید حسد و نزاع و کفر و ظنون شر ۵ و منازعات مردم فاسدالعقل و مرتد از حق که می پندارند دینداری سود است.

۴ و لیکن روح صریح می گوید که در زمان آخر بعضی از ایمان برگشته، به ارواح مضل و تعلیم شیاطین اصفا خواهند نمود، ۲ به ریاکاری دروغگویان که ضمایر خود را داغ کرده اند؛ ۳ که از مزاجت منع می کنند و حکم می نمایند به احتراز از خوراک هایی که خدا آفرید برای مومنین و عارفین حق تا آنها را به شکرگزاری بخورند. ۴ زیرا که هر مخلوق خدا نیکو است و هیچ چیز را رد نباید کرد، اگر به شکرگزاری پذیرد، ۵ زیرا که از کلام خدا و دعا تقدیس می شود. ۶ اگر این امور را به برادران بسپاری، خادم نیکوی مسیح عیسی خواهی بود، تربیت یافته در کلام ایمان و تعلیم خوب که پیروی آن را کرده ای. ۷ لیکن از افسانه های حرام عجوزها احتراز نما و در دینداری ریاضت بکش. ۸ که ریاضت بدنی اندک فایده ای دارد، لیکن دینداری برای هر چیز مفید است که وعده زندگی حال و آینده را دارد. ۹ این سخن امین است و لایق قبول تام، ۱۰ زیرا که برای این زحمت و بی احترامی می کشیم، زیرا امید داریم به خدای زنده که جمیع مردمان علی الخصوص مومنین را نجات دهنده است. ۱۱ این امور را حکم و تعلیم فرما. ۱۲ هیچ کس جوانی تو را حقیر نشمارد، بلکه مومنین را در کلام و سیرت و محبت و ایمان و عصمت، نمونه باش. ۱۳ تا مادامی که نه آیم، خود را به قرائت و نصیحت و تعلیم بسپار. ۱۴ زنه را از آن کرامتی که در تو است که بوسیله نبوت با نهادن دستهای کشیشان به تو داده شد، بی اعتنائی ننما. ۱۵ در این امور تامل نما و در اینها راسخ باش تا ترقی تو بر همه ظاهر شود. ۱۶ خویشتن را و تعلیم را احتیاط کن و در این امور قائم باش که هرگاه چنین کنی، خویشتن را و شئونندگان خویش را نیز نجات خواهی داد.

۵ مرد پیر را توبیخ ننما بلکه چون پدر او رانصیحت کن، و جوانان را چون برادران؛ ۲ زنان پیر را چون مادران؛ و زنان جوان را مثل خواهران با کمال عفت؛ ۳ بیهوشان را اگر فی الحقیقت بیهوش باشند، محترم دار. ۴ اما اگر بیهوشی فرزندان یا نوادها دارد، آموخته بشوند که خانه خود را با دینداری نگاه دارند و حقوق اجداد خود را ادا کنند که این در حضور خدا نیکو و پسندیده است. ۵ اما زنی که فی الحقیقت بیهوشی کسی است، به خدا امیدوار است و در صلوات و دعاها شبانه روز مشغول می باشد. ۶ لیکن زن عیاش در حال حیات مرده است. ۷ و به این معانی امر فرما تا بی ملامت

۲ پس از همه چیز اول، سفارش می‌کنم که صلوات و دعاها

و مناجات و شکرها را برای جمیع مردم به‌جا آورند؛ ۲ بجهت

پادشاهان و جمیع صاحبان منصب تا به آرامی و استراحت و با

کمال دینداری و وقار، عمر خود را بسر بریم. ۳ زیرا که این نیکو

و پسندیده است، در حضور نجات‌دهنده ما خدا ۴ که می‌خواهد

جمیع مردم نجات یابند و به معرفت راستی گرایند. ۵ زیرا خدا

واحد است و در میان خدا و انسان یک متوسطی است یعنی

انسانی که مسیح عیسی باشد، ۶ که خود را در راه همه فدا داد،

شهادتی در زمان معین. ۷ برای این، من واعظ و رسول و معلم

امتها در ایمان و راستی مقرر شدم. در مسیح راست می‌گویم و

محبت است از دل پاک و ضمیر صالح و ایمان بی‌ریا. ۸ پس آرزوی این دارم که مردان، دست های مقدس را

بدون غیظ و جدال برافراخته، در هر جادعا کنند. ۹ و همچنین

زنان خویشتن را بیارایند به لباس مزین به حیا و پرهیز نه به زلفها و

طلا و مروارید و رخت گرانها؛ ۱۰ بلکه چنانکه زنانی رامی شاید

که دعوی دینداری می‌کنند به اعمال صالحه. ۱۱ زن با سکوت،

به کمال اطاعت تعلیم گیرد. ۱۲ و زن را اجازت نمی‌دهم که

تعلیم دهد یا بر شوهر مسلط شود بلکه در سکوت بماند. ۱۳ زیرا

که آدم اول ساخته شد و بعد حوا. ۱۴ و آدم فریب نخورد بلکه زن

درتقصیر گرفتار شد. ۱۵ اما به زبایدن رستگار خواهد

شد، اگر در ایمان و محبت و قدوسیت و تقوا ثابت بمانند.

این سخن امین است که اگر کسی منصب اسقفی را

کار نیکو می‌طلبد. ۲ پس اسقف باید بی‌ملاط و

صاحب یک زن و هشیار و خردمند و صاحب نظام و مهمان‌نواز و

راغب به تعلیم باشد؛ ۳ نه می‌گسار یا زننده یا طماع سودقیح

بلکه حلیم و نه جنگجو و نه زرپرست. ۴ مدبر اهل خانه خود، به

نیکویی و فرزندان خویش را در کمال وقار مطیع گرداند، ۵ زیرا هرگاه

کسی نداند که اهل خانه خود را تدبیر کند، چگونه کلیسای خدا

را نگاهبانی می‌نماید؟ ۶ و نه جدیدالایمان که مبدا غرور کرده،

به حکم ابلیس بیفتد. ۷ اما لازم است که نزد آنانی که خارجند

هم نیک نام باشد که مبدا در رسوایی و دام ابلیس گرفتار شود.

۸ همچنین شماسان باوقار باشند، نه دو زبان و نه راغب به شراب

زیاده و نه طماع سود قبیح؛ ۹ دارندگان سر ایمان در ضمیر پاک.

۱۰ اما بایداول ایشان آرموده شوند و چون بی‌عیب یافت شدند، کار

شماسی را بکنند. ۱۱ و به همیظورزان نیز باید باوقار باشند و نه

غیبت‌گو بلکه هشیار و در هر امری امین. ۱۲ و شماسان صاحب

یک زن باشند و فرزندان و اهل خانه خویش را نیکو تدبیر نمایند،

۱۳ زیرا آنانی که کار شماسی را نیکو کرده باشند، درجه خوب

برای خویشتن تحصیل می‌کنند و جلالت کامل در ایمانی که به

مسیح عیسی است. ۱۴ این به تو می‌نویسم به امید آنکه به زودی

۱ پولس، رسول عیسی مسیح به حکم نجات‌دهنده ما خدا و

مسیح عیسی خداوند که امید ما است، ۲ به فرزند حقیقی خود

در ایمان، تیموتاوس. فیض و رحم و سلامتی از جانب خدای

پدر و خداوند ما مسیح عیسی بر تو باد. ۳ چنانکه هنگامی که

عازم مکادونیه بودم، به شما التماس نمودم که در افسس بمانی تا

بعضی را امر کنی که تعلیمی دیگر ندهند، ۴ و افسانه‌ها و نسب

نامه های نامتناهی را اصفا نمایند که اینها مباحثات را نه آن تعمیر

الهی را که در ایمان است پدید می‌آورد. ۵ اما غایت حکم،

این امور بعضی منحرف گشته به بیهوده‌گویی توجه نموده‌اند، ۷ و

می‌خواهند معلمان شریعت بشوند و حال آنکه نمی‌فهمند آنچه

می‌گویند و نه آنچه به تاکید اظهار می‌نمایند. ۸ لیکن می‌دانیم که

شریعت نیکو است اگر کسی آن را برحسب شریعت بکار برد. ۹ و

این بدانند که شریعت بجهت عادل موضوع نمی‌شود، بلکه برای

سرکشان و طاغیان و بی‌دینان و گناهکاران و ناپاکان و حرامکاران و

قاتلان پدر و قاتلان مادر و قاتلان مردم ۱۰ و زانیان و لواطان و مردم

دزدان و دروغ‌گویان و قسم دروغ‌خوران و برای هر عمل دیگری که

برخلاف تعلیم صحیح باشد، ۱۱ برحسب انجیل جلال خدای

متبارک که به من سپرده شده است. ۱۲ و شکر می‌کنم خداوند

خود مسیح عیسی را که مرا تقویت داد، چونکه امین شمرده، به

این خدمتم ممتاز فرمود، ۱۳ که سابق کفرگو و مضر و مسقط‌گو

بودم، لیکن رحم یافتم از آترو که از جهالت در بی‌ایمانی کردم.

۱۴ اما فیض خداوند ما بی‌نهایت افزود با ایمان و محبتی که در

مسیح عیسی است. ۱۵ این سخن امین است و لایق قبول تام

که مسیح عیسی به دنیا آمد تا گناهکاران را نجات بخشد که من

بزرگترین آنها هستم. ۱۶ بلکه از این جهت بر من رحم شد تا

اول درمن، مسیح عیسی کمال حلم را ظاهر سازد تا آنانی را که

بجهت حیات جاودانی به وی ایمان خواهند آورد، نمونه باشم.

ای ۱۷ باری پادشاه سرمدی و باقی و نادیده را،

خدای حکیم و وحید را اکرام و جلال تا ابد الایاد باد. آمین. (aiōn)

ای ۱۸ ای فرزند تیموتاوس، این وصیت را به تو می‌سیارم

برحسب نبوتهایی که سابق بر تو شد تا در آنها جنگ نیکو کنی،

۱۹ و ایمان و ضمیر صالح را نگاه داری که بعضی این را از خود

دور انداخته، مر ایمان را شکسته کشتی شدند. ۲۰ که از آن جمله

همیناوس و اسکندر می‌باشند که ایشان را به شیطان سپردم تا

تادیب شده، دیگر کفر نگویند.

خداوند با همگی شما باد. ۱۷ تحت به دست من پولس که
علامت در هر رساله است بدینطور می نویسم: ۱۸ فیض خداوند ما
عیسی مسیح با جمیع شما باد. آمین.

2 تسالونیکیان

به نفس دهان خود هلاک خواهد کرد و به تجلی ظهور خویش، او را نابودخواهد ساخت؛ ۹ که ظهور او بعمل شیطان است با هر نوع قوت و آیات و عجایب دروغ ۱۰ و به هر قسم فریب ناراستی برای هالکین، از آنجا که محبت راستی را نپذیرفتند تا نجات یابند. ۱۱ و بدین جهت خدا به ایشان عمل گمراهی می‌فرستد تا دروغ را باور کنند ۱۲ و تا فتوایی شود بر همه کسانی که راستی را باور نکردند بلکه به ناراستی شاد شدند. ۱۳ اما ای برادران وای عزیزان خداوند، می‌باید ما همیشه برای شما خدا را شکر نماییم که از ابتدا خدا شما را برگزید برای نجات به تقدیس روح و ایمان به راستی. ۱۴ و برای آن شما را دعوت کرد بوسیله بشارت ما برای تحصیل جلال خداوند ما عیسی مسیح. ۱۵ پس ای برادران، استوار باشید و آن روایات را که خواه از کلام و خواه از رساله ما آموخته‌اید، نگاه دارید. ۱۶ و خود خداوند ما عیسی مسیح و خدا و پدر ما که ما را محبت نمود و تسلی ابدی و امید نیکو را به فیض خود به ما بخشید، **aiōnios g166** ۱۷ دل‌های شما را تسلی عطا کند و شما را در هر فعل و قول نیکو استوار گرداند.

۳ خلاصه‌ای برادران، برای ما دعا کنید تا کلام خداوند جاری شود و جلال یابد چنانکه در میان شما نیز؛ ۲ و تا از مردم ناشایسته شریر برهیم زیرا که همه را ایمان نیست. ۳ اما امین است آن خداوندی که شما را استوار و از شر محفوظ خواهد ساخت. ۴ اما بر شما در خداوند اعتماد داریم که آنچه به شما امر کنیم، بعمل می‌آورد و نیز خواهید آورد. ۵ و خداوند دل‌های شما را به محبت خدا و به صبر مسیح هدایت کند. ۶ ولی ای برادران، شما را به نام خداوند خود عیسی مسیح حکم می‌کنیم که از هر برادری که بی‌نظم رفتار می‌کند و نه برحسب آن قانونی که از ما یافته‌اید، اجتناب نمایید. ۷ زیرا خود آگاه هستید که به چه قسم به ما اقتدا می‌باید نمود، چونکه در میان شما بی‌نظم رفتار نکردیم، ۸ و نان هیچ‌کس را مفت نخوردیم بلکه به محنت و مشقت شبانه‌روز به کار مشغول می‌بودیم تا براحدی از شما بار ننهیم. ۹ نه آنکه اختیار نداریم بلکه تا خود را نمونه برای شما سازیم تا به ما اقتدانمایید. ۱۰ زیرا هنگامی که نزد شما هم می‌بودیم، این را به شما امر فرمودیم که اگر کسی خواهد کار نکند، خوراک هم نخورد. ۱۱ زیرا شنیدیم که بعضی در میان شما بی‌نظم رفتار می‌کنند که کاری نمی‌کنند بلکه فضول هستند. ۱۲ اما چنین اشخاص را در خداوند ما عیسی مسیح حکم و نصیحت می‌کنیم که به آرامی کار کرده، نان خود را بخورند. ۱۳ اما شما ای برادران از نیکوکاری خسته خاطر مشوید. ۱۴ ولی اگر کسی سخن ما را در این رساله اطاعت نکند، بر او نشانه گذارید و با وی معاشرت مکنید تا شرمند شود. ۱۵ اما او را دشمن مشمارید بلکه چون برادر او را تنبیه کنید. ۱۶ اما خود خداوند سلامتی شما را پیوسته در هر صورت، سلامتی عطا کند و

۱ پولس و سلوانس و تیموتائوس، به کلیسای تسالونیکیان که در خدای پدر ما عیسی مسیح خداوند می‌باشید. ۲ فیض و سلامتی از جانب پدر ما خدا و عیسی مسیح خداوند بر شما باد. ۳ ای برادران می‌باید همیشه بجهت شما خدا را شکر کنیم، چنانکه سزاوار است، از آنجا که ایمان شما بغایت نمو می‌کند و محبت هر یکی از شما جمیع با همدیگر می‌افزاید، ۴ بحدی که خود ما در خصوص شما در کلیساهای خدا فخر می‌کنیم به سبب صبر و ایمانان در همه مصایب شما و غذاهایی که متحمل آنها می‌شوید، ۵ که دلیل است بر داوری عادل خدا تا شما مستحق ملکوت خدا بشوید که برای آن هم زحمت می‌کشید. ۶ زیرا که این انصاف است نزد خدا که عذاب کنندگان شما را عذاب دهد. ۷ و شما را که عذاب می‌کشید، با ما راحت بخشد در هنگامی که عیسی خداوند از آسمان با فرشتگان قوت خود ظهور خواهد نمود ۸ در آتش مشتعل و انتقام خواهد کشید از آنانی که خدا را نمی‌شناسند و انجیل خداوند ما عیسی مسیح را اطاعت نمی‌کنند، ۹ که ایشان به قصاص هلاکت جاودانی خواهند رسید از حضور خداوند و جلال قوت او **aiōnios g166** ۱۰ هنگامی که آید تا در مقدسان خود جلال یابد و در همه ایمانداران از او تعجب کنند در آن روز، زیرا که شما شهادت ما را تصدیق کردید. ۱۱ و برای این هم پیوسته بجهت شما دعا می‌کنیم که خدای ما شما را مستحق این دعوت شمارد و تمام مسرت نیکویی و عمل ایمان را با قوت کامل گرداند، ۱۲ تا نام خداوند ما عیسی مسیح در شما تمجید یابد و شما در وی بحسب فیض خدای ما و عیسی مسیح خداوند.

۲ اما ای برادران، از شما استدعا می‌کنیم درباره آمدن خداوند ما عیسی مسیح و جمع شدن ما به نزد او، ۲ که شما از هوش خود پرودی متزلزل نشوید و مضطرب نگردید، نه از روح و نه از کلام و نه از رساله‌ای که گویا از ما باشد، بدین مضمون که روز مسیح رسیده است. ۳ زنهاری کسی به هیچ وجه شما را نفریزد، زیرا که تا آن ارتداد، اول واقع نشود و آن مرد شریر یعنی فرزند هلاکت ظاهر نگردد، آن روز نخواهد آمد؛ ۴ که او مخالفت می‌کند و خود را بلندتر می‌سازد از هر چه به خدا یا به معبود مسمی شود، بحدی که مثل خدا در هیکل خدا نشسته، خود را می‌نماید که خداست. ۵ آیا یاد نمی‌کنید که هنگامی که هنوز نزد شما می‌بودم، این را به شما می‌گفتم؟ ۶ و الان آنچه را که مانع است می‌دانید تا او در زمان خود ظاهر نشود. ۷ زیرا که آن سر بی‌دینی الان عمل می‌کند فقط تا وقتی که آنکه تا به حال مانع است از میان برداشته شود. ۸ آنگاه آن بی‌دین ظاهر خواهد شد که عیسی خداوند او را

۱۱ اما خود خدا یعنی پدر ما و خداوند ما عیسی مسیح راه ما چون دزد در شب می‌آید. ۳ زیرا هنگامی که می‌گویند سلامتی و را به سوی شما راست بیاورد. ۱۲ و خداوند شما را نمو دهد و امان است، آنگاه هلاکت ایشان را ناگهان فرو خواهد گرفت، چون در محبت با یکدیگر و با همه افرونی بخشند، چنانکه ما شما را درد زه زن حامله را و هرگز رستگار نخواهند شد. ۴ لیکن شما می‌نماییم، ۱۳ تا دل‌های شما را استوار سازد، بی‌عیب برادران در ظلمت نیستید تا آن روز چون دزد بر شما آید، ۵ زیرا در قدوسیت، به حضور خدا و پدر ما در هنگام ظهور خداوند ما عیسی مسیح، با جمیع مقدسین خود.

۴ خلاصه‌ای برادران، از شما در عیسی خداوند استعدا و التماس می‌کنیم که چنانکه از ما یافته‌اید که به چه نوع باید رفتار کنید و خدا را راضی سازید، به همانطور زیادت‌تر ترقی نمایید. ۲ زیرا می‌دانید چه احکام از جانب عیسی خداوند به شما دادیم. ۳ زیرا که این است اراده خدا یعنی قدوسیت شما تا از زنا بپرهیزید. ۴ تا هرکسی از شما بداند چگونه باید ظرف خویش را در قدوسیت و عزت درآید، ۵ و نه در هوس شهوت، مثل امت‌هایی که خدا را نمی‌شناسند. ۶ و تا کسی در این امر دست تظاول یا طمع بر برادر خود دراز نکند، زیرا خداوند از تمامی چنین کارها انتقام کشنده است. ۷ چنانکه سابق نیز به شما گفته و حکم کرده‌ایم، زیرا خدا ما را به ناپاکی نخوانده است، بلکه به قدوسیت. ۸ لهذا هرکه حقیر شمارد، انسان را حقیر نمی‌شمارد، بلکه خدا را که روح قدوس خود را به شما عطا کرده است. ۹ اما در خصوص محبت برادرانه، لازم نیست که به شما بنویسم، زیرا خود شما از خدا آموخته شده‌اید که یکدیگر را محبت نمایید؛ ۱۰ و چنین هم می‌کنید با همه برادرانی که در تمام مکادونی می‌باشند. لیکن ای برادران از شما التماس داریم که زیادت‌تر ترقی کنید. ۱۱ و حریص باشید در اینکه آرام شوید و به کارهای خود مشغول شده، به دستهای خویش کسب نمایید، چنانکه شما را حکم کردیم، ۱۲ تا نزد آنانی که خارج‌اند بطور شایسته رفتار کنید و به هیچ چیز محتاج نباشید. ۱۳ اما ای برادران نمی‌خواهیم شما از حالت خوابیدگان بی‌خبر باشید که مبدا مثل دیگران که امید ندارند، محزون شوید. ۱۴ زیرا اگر باور می‌کنیم که عیسی مرد و برخاست، به همین‌طور نیز خدا آنانی را که در عیسی خوابیده‌اند با وی خواهد آورد. ۱۵ زیرا این را به شما از کلام خدای گویم که ما که زنده و تا آمدن خداوند باقی باشیم برخوابیدگان سبقت نخواهیم جست. ۱۶ زیرا خود خداوند با صدا و با آواز رئیس فرشتگان و با صور خدا از آسمان نازل خواهد شد و مردگان در مسیح اول خواهند برخاست. ۱۷ آنگاه ما که زنده و باقی باشیم، با ایشان در ابراهار بوده خواهیم شد تا خداوند را در هوا استقبال کنیم و همچنین همیشه با خداوند خواهیم بود. ۱۸ پس بدین سخنان همدیگر را تسلی دهید.

۵ اما ای برادران در خصوص وقتها و زمانها، احتیاج ندارید که به شما بنویسم. ۲ زیرا خود شما به تحقیق آگاهید که روز خداوند

1 تسالونیکیان

بارنهم. ۱۰ شما شاهد هستید و خدا نیز که به چه نوع باقدوسیت و عدالت و بی‌عیبی نزد شما که ایماندار هستید رفتار نمودیم. ۱۱ چنانکه می‌دانید که هر یکی از شما را چون پدر، فرزندان خود رانصیحت و دل‌داری می‌نمودیم، ۱۲ و وصیت می‌کردیم که رفتار بکنید بطور شایسته‌ی خدایی که شما را به ملکوت و جلال خود می‌خواند. ۱۳ و از اینجهت ما نیز دائم خدا را شکر می‌کنیم که چون کلام خدا را که از ما شنیده بودید یافتید، آن را کلام انسانی نپذیرفتید، بلکه چنانکه فی الحقیقه است، کلام خدا که در شما که ایماندار هستید عمل می‌کند. ۱۴ زیرا که‌ای برادران، شما اقتدانمودید به کلیساهای خدا که در یهودیه در مسیح عیسی می‌باشند، زیرا که شما از قوم خود همان زحمات را کشیدید که ایشان نیز از یهود دیدند، ۱۵ که عیسی خداوند و انبیای خود را کشتند و برما جفا کردند؛ و ایشان ناپسند خدا هستند ومخالف جمیع مردم، ۱۶ و ما را منع می‌کنند که به امت‌ها سخن بگوییم تا نجات یابند و همیشه گناهان خود را لبریز می‌کنند، اما منتهای غضب ایشان را فروگرفته است. ۱۷ لیکن ما ی برادران، چون بقدر ساعتی درظاهر نه در دل از شما مهجور شدیم، به اشتیاق بسیار زیادتیر کوشیدیم تا روی شما را ببینیم. ۱۸ و بدین جهت یک دو دفعه خواستیم نزد شما بیاییم یعنی من، پولس، لیکن شیطان ما را نگذاشت. ۱۹ زیرا که چیست امید و سرور و تاج فخر ما؟ مگر شما نیستید در حضور خداوند ما عیسی در هنگام ظهور او؟ ۲۰ زیرا که شما جلال و خوشی ما هستید.

۳ پس چون دیگر شکیبایی نداشتیم، رضابدین دادیم که ما را در اتینا تنها واگذارند. ۲ و تیموتائوس را که برادر ما و خادم خدا در انجیل مسیح است، فرستادیم تا شما را استوارسازد و در خصوص ایماننان شما را نصیحت کند. ۳ تا هیچ‌کس از این مصائب متزلزل نشود، زیراخود می‌دانید که برای همین مقرر شده‌ایم. ۴ زیرا هنگامی که نزد شما بودیم، شما را پیش خبردادیم که می‌باید زحمت بکشیم، چنانکه واقع شدو می‌دانید. ۵ لهذا من نیز چون شکیبایی نداشتم، فرستادم تا ایمان شما را تحقیق کنم مبادا که آن تجربه‌کننده، شما را تجربه کرده باشد و محنت ما باطل گردد. ۶ اما الحال چون تیموتائوس از نزد شما به مارسید و مژده ایمان و محبت شما را به ما رسانید واینکه شما پیوسته ما را نیکو یاد می‌کنید و مشتاق ملاقات ما می‌باشید، چنانکه ما نیز شایق شماهستیم، ۷ لهذا ی برادران، در همه ضیق ومصیبتی که داریم، از شما بهسبب ایماننان تسلی یافتیم. ۸ چونکه الان زیست می‌کنیم، اگر شما درخداوند استوار هستید. ۹ زیرا چه شکرگزاری به خدا توانیم نمود بهسبب این همه خوشی‌ای که به حضور خدا درباره شما داریم؟ ۱۰ که شبانه‌روزی شمار دعا می‌کنیم تا شما را روبرو ملاقات کنیم و نقص ایمان شما را به‌کمال رسانیم.

۱ پولس و سلوانس و تیموتائوس، به کلیسای تسالونیکیان که در خدای پدر و عیسی مسیح خداوند می‌باشید. فیض و سلامتی از جانب پدر ما خدا و عیسی مسیح خداوند با شما باد. ۲ پیوسته درباره جمیع شما خدا را شکر می‌کنیم و دائم در دعا‌های خود شما را ذکر می‌نمایم، ۳ چون اعمال ایمان شما و محنت محبت و صبر امید شما را در خداوند ما عیسی مسیح در حضور خدا و پدر خود یاد می‌کنیم. ۴ زیرا که‌ای برادران وای عزیزان خدا، ازبرگزیده شدن شما مطلع هستیم، ۵ زیرا که انجیل ما بر شما محض سخن وارد نشده، بلکه با قوت وروح‌القدس و یقین کامل، چنانکه می‌دانید که در میان شما بخاطر شما چگونه مردمان شدیم. ۶ وشما به ما و به خداوند اقتدا نمودید و کلام را در زحمت شدید، با خوشی روح‌القدس پذیرفتید، ۷ به حدی که شما جمیع ایمانداران مکادونی و اخائییه را نمونه شدید، ۸ بنوعی که از شما کلام خداوند نه فقط در مکادونی و اخائییه نواخته شد، بلکه در هرجا ایمان شما به خدا شیوع یافت، بقسمی که احتیاج نیست که ما چیزی بگوییم، ۹ زیرا خود ایشان درباره ما خبر می‌دهند که چه قسم وارد به شما شدیم و به چه نوع شما را تنها به سوی خدا بازگشت کردید تا خدای حی حقیقی را بندگی نمایید، ۱۰ و تا پسر او را از آسمان انتظار بکشید که او را از مردگان بر خیزانید، یعنی عیسی که ما را از غضب آینده می‌رهاند.

۲ زیرا ی برادران، خود می‌دانید که ورود مادر میان شما باطل نبود. ۲ بلکه هرچند قبل از آن در فیلیپ زحمت کشیده و بی‌احترامی دیده بودیم، چنانکه اطلاع دارید، لیکن در خدای خود دلیری کردیم تا انجیل خدا را با جد و جهد شدیده شما اعلام نماییم. ۳ زیرا که نصیحت ما از گمراهی و خیانت و ریا نیست، ۴ بلکه چنانکه مقبول خدا گشتیم که وکلای انجیل بشویم، همچنین سخن می‌گوییم و طالب رضامندی مردم نیستیم، بلکه رضامندی خدایی که دل‌های ما رامی‌آزماید. ۵ زیرا هرگز سخن تملق‌آمیز نگفتیم، چنانکه می‌دانید، و نه بهانه طمع کردیم، خدا شاهد است؛ ۶ و نه بزرگی از خلق جستیم، نه از شما و نه از دیگران، هرچند چون رسولان مسیح بودیم، می‌توانستیم سنگین باشیم. ۷ بلکه در میان شما به ملامت بسر می‌بردیم، مثل دایه‌ای که اطفال خود را می‌پرورد. ۸ بدین طرز شایق شما شده، راضی می‌بودیم که نه همان انجیل خدا را به شما دهیم، بلکه جان‌های خود را نیز از بس که عزیز ما بودید. ۹ زانرو که‌ای برادران محنت و مشقت ما را یاد می‌دارید زیرا که شبانه‌روز در کار مشغول شده، به انجیل خدا شما راموعظه می‌کردیم که مبادا بر کسی از شما

در اموری که دیده است که از ذهن جسمانی خود بی جا مغرور ۲۱ ای پدران، فرزندان خود را خشمگین مسازید، مبادا شکسته دل شده است؛ ۱۹ و به سر متمسک نشده که از آن تمامی بدن به شوند. ۲۲ ای غلامان، آقایان جسمانی خود را در هر چیز اطاعت توسط مفاصل و بندها مدد یافته و با هم پیوند شده، نموی کند به کنید، نه به خدمت حضور مثل جویندگان رضامندی مردم، بلکه نموی که از خداست. ۲۰ چونکه بامسیح از اصول دنیوی مرید، به اخلاص قلب و از خداوند برسید. ۲۳ و آنچه کنید، از دل چگونه است که مثل زندگان در دنیا بر شما فرائض نهاده می شود؟ کنید بخاطر خداوند نه به بخاطر انسان. ۲۴ چون می دانید که از ۲۱ که لمس مکن و معش بلکه دست مگذار! ۲۲ (که همه خداوند مکافات میراث را خواهید یافت، چونکه مسیح خداوند را اینها محض استعمال فاسد می شود) برحسب تقالید و تعالیم مردم، بندگی می کنید. ۲۵ زیرا هرکه ظلم کند، آن ظلمی را که کرد، ۲۳ که چنین چیزها هرچند در عبادت نافله و فروتنی و آزار بدن خواهد یافت و ظاهرینی نیست. صورت حکمت دارد، ولی فایده ای برای رفع تن پروری ندارد.

۴ ای آقایان، با غلامان خود عدل و انصاف را به جا آرید، ۳ پس چون با مسیح برخیزانیده شدید، آنچه را که در بالا چونکه می دانید شما را نیز آقایی هست در آسمان. ۲ در دعا است بطلبید در آنجایی که مسیح است، به دست راست خدا مواظب باشید و در آن با شکرگزاری بیدار باشید. ۳ و درباره ما نیز نشسته. ۲ در آنچه بالا است تفکر کنید، نه در آنچه بر زمین است. ۳ زیرا که مرید و زندگی شما با مسیح در خدا مخفی که بجهت آن در قید هم افتاده ام بگویم، ۴ و آن رابطوری که است. ۴ چون مسیح که زندگی ما است ظاهر شود آنگاه شما هم می باید تکلم کنم و مبین سازم. ۵ زمان را دریافته، پیش اهل با وی در جلال ظاهر خواهید شد. ۵ پس اعضای خود را که بر خارج به حکمت رفتار کنید. ۶ گفتگوی شما همیشه با فیض زمین است مقتول سازید، زنا و ناپاکی و هوی و هوس و شهوت باشد و اصلاح شده به نمک، تا بدانید هرکس را چگونه جواب قبیح و طمع که بت پرستی است ۶ که به سبب اینها غضب خدا بر باید داد. ۷ تیخیکس، برادر عزیز و خادم امین و هم خدمت من در انبای معصیت وارد می آید. ۷ که شما نیز سابق در اینها رفتار خداوند، از همه احوال من شمارا خواهد آگاهانید، ۸ که او را می کردید، هنگامی که در آنها زیست می نمودید. ۸ لیکن الحال به همین جهت نزد شما فرستادم تا از حالات شما آگاه شود و شما همه را ترک کنید، یعنی خشم و غیظ و بد خوئی و بد گوئی و دلهای شما را تسلی دهد، ۹ با انیسمس، برادر امین و حبیب فحش را از زبان خود. ۹ به یکدیگر دروغ مگویید، چونکه انسانیت که از خود شماست، شما را از همه گزارش اینجا آگاه خواهند کهنه را با اعمالش از خود بیرون کرده اید، ۱۰ و تازه را پوشیده اید ساخت. ۱۰ ارسترخس همزندان من شما را سلام می رساند، و که به صورت خالق خویش تا به معرفت کامل، تازه می شود، مرقس عموزاده برنابا که درباره او حکم یافته اید، هرگاه نزد شما آید ۱۱ که در آن نه یونانی است، نه یهود، نه ختنه، نه نامختونی، نه او را بپذیرید، ۱۱ و یسوع، ملقب به یسپس که ایشان تنها از بربری، نه سکیتی، نه غلام و نه آزاد، بلکه مسیح همه و در همه اهل ختنه برای ملکوت خدا هم خدمت شده، باعث تسلی من است. ۱۲ پس مانند برگزیدگان مقدس و محبوب خدا احشای گردیدند. ۱۲ افراس به شما سلام می رساند که یکی از شما و رحمت و مهربانی و تواضع و تحمل و حلم را بپوشید؛ ۱۳ و غلام مسیح است و پیوسته برای شما دردهای خود جد و جهد متحمل یکدیگر شده، همدیگر را عفو کنید هرگاه بر دیگری می کند تا در تمامی اراده خدا کامل و متیقن شوید. ۱۳ و برای ادعایی داشته باشید؛ چنانکه مسیح شما را آموزد، شما نیز چنین اوگوهی می دهم که درباره شما و اهل لاودکیه و اهل هیراپولس کنید. ۱۴ و بر این همه محبت را که کمربند کمال است بپوشید. بسیار محنت می کشد. ۱۴ و لوقای طبیب حبیب و دیماس و سلامتی خدا در دلهای شما مسلط باشد که به آن هم در به شما سلام می رسانند. ۱۵ برادران در لاودکیه و نیمفاس و یک بدن خوانده شده اید و شاکر باشید. ۱۶ کلام مسیح در شما کلیسایی را که در خانه ایشان است سلام رسانید. ۱۶ و چون این به دولتندی و به کمال حکمت ساکن بشود و یکدیگر را تعلیم و رساله برای شما خوانده شد، مقرر دارید که در کلیسای لاودکیان نصیحت کنید به مزامیر و تسبیحات و سرودهای روحانی و با فیض نیز خوانده شود و رساله از لاودکیه را هم شما بخوانید. ۱۷ و در دلهای خود خدا را بسرایید. ۱۷ و آنچه کنید در قول و فعل، به ارخپس گویید: «باخبر باش تا آن خدمتی را که در خداوند همه را به نام عیسی خداوند بکنید و خدای پدر را بوسیله او شکر یافته ای به کمال رسانی.» ۱۸ تحت من، پولس، به دست خودم. کنید. ۱۸ ای زنان، شوهران خود را اطاعت نمایید، چنانکه در زنجیرهای مرا بخاطر دارید. فیض با شما باد. آمین.

خداوند می شاید. ۱۹ ای شوهران، زوجه های خود را محبت نمایید و با ایشان تلخی مکنید. ۲۰ ای فرزندان، والدین خود را در همه چیز اطاعت کنید زیرا که این پسندیده است در خداوند.

شده‌ام. ۲۴ الان از زحمتهای خود در راه شما شادی می‌کنم و نقضهای زحمات مسیح را در بدن خود به کمال می‌رسانم برای بدن خدا که کلیسا است، ۲۵ که من خادم آن گشته‌ام برحسب نظارت خدا که به من برای شما سپرده شد تا کلام خدا را به کمال رسانم؛ ۲۶ یعنی آن سری که از دهرها و قرن‌ها مخفی داشته شده بود، لیکن الحال به مقدسان او مکشوف گردید، (jailōn g165) ۲۷ که خدا اراده نمود تا بشناساند که چیست دولت جلال این سر درمیان امت‌ها که آن مسیح در شما و امید جلال است. ۲۸ و ما او را اعلان می‌نماییم، در حالتیکه هر شخص را تنبیه می‌کنیم و هر کس را به هر حکمت تعلیم می‌دهیم تا هرکس را کامل در مسیح عیسی حاضر سازیم. ۲۹ و برای این نیز محنت می‌کشم و مجاهده می‌نمایم بحسب عمل او که در من به قوت عمل می‌کند.

۲ زیرا می‌خواهم شما آگاه باشید که مرا چه نوع اجتهاد است برای شما و اهل لاودیکه و آنانی که صورت مرا در جسم ندیده‌اند، ۲ تا دل‌های ایشان تسلی یابد و ایشان در محبت پیوند شده، به دولت یقین فهم تمام و به معرفت سر خدا برسند؛ ۳ یعنی سر مسیح که در وی تمامی خراین حکمت و علم مخفی است. ۴ اما این را می‌گویم تا هیچ کس شما را به سخنان دلاویز اغوا نکند، ۵ زیرا که هرچند در جسم غایبم لیکن در روح با شما بوده، شادی می‌کنم و نظم و استقامت ایمانان را در مسیح نظاره می‌کنم. ۶ پس چنانکه مسیح عیسی خداوند را پذیرفتید، در وی رفتار نمایید، ۷ که در او ریشه کرده و بنا شده و در ایمان راسخ گشته‌اید، بطوری که تعلیم یافته‌اید و در آن شکرگزاری بسیاری نمایم. ۸ باخبر باشید که کسی شما را نباید به فلسفه و مکر باطل، برحسب تقلید مردم و برحسب اصول دنیوی نه برحسب مسیح، ۹ که در وی از جهت جسم، تمامی پری الوهیت ساکن است. ۱۰ و شما در وی تکمیل شده‌اید که سر تمامی ریاست و قدرت است. ۱۱ و در وی مختون شده‌اید، به ختنه ناساخته به دست یعنی بیرون کردن بدن جسمانی، بوسیله اختتن مسیح. ۱۲ و با وی در تعمید مدفون گشتید که در آن هم برخیزانیده شدید به ایمان بر عمل خدا که او را از مردگان برخیزانید. ۱۳ و شما را که در خطایا و نامختونی جسم خود مرده بودید، با او زنده گردانید چونکه همه خطایای شما را آموخت، ۱۴ و آن دستخطی را که ضد ما و مشتمل بر فرائض و به خلاف ما بود محو ساخت و آن را به صلیب خود میخ زده از میان برداشت. ۱۵ و از خویش رها ساخت و قوا را بیرون کرده، آنها را علانیه آشکار نمود، چون در آن بر آنها ظفر یافت. ۱۶ پس کسی درباره خوردن و نوشیدن و درباره عید و هلال و سبت بر شما حکم نکند، ۱۷ زیرا که اینها سایه چیزهای آینده است، لیکن بدن از آن مسیح است. ۱۸ و کسی انعام شما را نباید از رغبت به فروتنی و عبادت فرشتگان و مداخلت

۱ پولس به اراده خدا رسول مسیح عیسی و تیموتائوس برادر، ۲ به مقدسان در کولسی و برادران امین، در مسیح فیض و سلامتی از جانب پدر ما خدا و عیسی مسیح خداوند بر شما باد. ۳ خدا و پدر خداوند خود عیسی مسیح را شکر می‌کنیم و پیوسته برای شما دعا می‌نمایم، ۴ چونکه ایمان شما را در مسیح عیسی و محبتی را که با جمیع مقدسان می‌نمایید شنیدیم، ۵ به سبب امیدی که بجهت شما در آسمان گذاشته شده است که خبر آن را در کلام راستی انجیل سابق شنیدید، ۶ که به شما وارد شد چنانکه در تمامی عالم نیز و میوه می‌آورد و نمو می‌کند، چنانکه در میان شما نیز از روزی که آن را شنیدید و فیض خدا را در راستی دانسته‌اید. ۷ چنانکه از افراس تعلیم یافتید که هم خدمت عزیز ما و خادم امین مسیح برای شما است. ۸ و ما او را نیز از محبت شما که در روح است خبر داد. ۹ و از آن جهت ما نیز از روزی که این را شنیدیم، باز نمی‌ایستیم از دعا کردن برای شما و مسالت نمودن تا از کمال معرفت اراده او در هر حکمت و فهم روحانی پر شوید، ۱۰ تا شما به طریق شایسته خداوند به کمال رضامندی رفتار نمایید و در هر عمل نیکو بار آورید و به معرفت کامل خدا نمو کنید، ۱۱ و به اندازه توانایی جلال او به قوت تمام زور آور شوید تا صبر کامل و تحمل را با شادمانی داشته باشید؛ ۱۲ و پدر را شکر گزایید که ما را لایق بهره میراث مقدسان در نور گردانیده است، ۱۳ و ما را از قدرت ظلمت رها نموده، به ملکوت پسر محبت خود منتقل ساخت، ۱۴ که در وی فدیه خود یعنی آموزش گناهان خویش را یافته‌ایم. ۱۵ و او صورت خدای نادیده است، نخست زاده تمامی آفریدگان. ۱۶ زیرا که در او همه چیز آفریده شد، آنچه در آسمان و آنچه بر زمین است از چیزهای دیدنی و نادیدنی و تخت‌ها و سلطنتها و ریاسات و قوا؛ همه بوسیله او و پری او آفریده شد. ۱۷ و او قبل از همه است و در وی همه چیز قیام دارد. ۱۸ و او بدن یعنی کلیسا را سر است، زیرا که او ابتدا است و نخست زاده از مردگان تا در همه چیز او مقدم شود. ۱۹ زیرا خدا رضا بدین داد که تمامی پری در او ساکن شود، ۲۰ و اینکه بوساطت او همه چیز را با خود مصالحه دهد، چونکه به خون صلیب وی سلامتی را پدید آورد. بلی بوسیله او خواه آنچه بر زمین و خواه آنچه در آسمان است. ۲۱ و شما را که سابق از نیت دل در اعمال بد خویش اجنبی و دشمن بودید، بالفعل مصالحه داده است، ۲۲ در بدن بشری خود بوسیله موت تا شما را در حضور خود مقدس و بی‌عیب و بی‌ملامت حاضر سازد، ۲۳ به شرطی که در ایمان بنیاد نهاده و قائم بمانید و جنبش نخورید از امید انجیل که در آن تعلیم یافته‌اید و به تمامی خلقت زیر آسمان بدان موعظه شده است و من پولس خادم آن

به حساب شما بیفزاید. ۱۸ ولی همه چیز بلکه بیشتر از کفایت دارم. پرگشتهام چونکه هدایای شما را از اپردتس یافتهام که عطر خوشبوی و قربانی مقبول و پسندیده خداست. ۱۹ اماخدای من همه احتیاجات شما را برحسب دولت خود در جلال در مسیح عیسی رفع خواهد نمود. ۲۰ و خدا و پدر ما را تا ابدالآبادجلال باد. آمین. (aiōn g165) ۲۱ هر مقدس را در مسیح عیسی سلام برسانید. و برادرانی که با من می باشند به شما سلام می فرستند. ۲۲ جمیع مقدسان به شما سلام می رسانند، علی الخصوص آنانی که از اهل خانه فیصر هستند. ۲۳ فیض خداوند ما عیسی مسیح باجمیع شما باد. آمین.

نفع خود رامی طلبند، نه امور عیسی مسیح را. ۲۲ اما دلیل اورا جمله فکری دیگر دارید، خدا این را هم بر شما کشف خواهد فرمود. می دانید، زیرا چنانکه فرزند پدر را خدمت می کند، او با من برای ۱۶ اما به هر مقامی که رسیده ایم، به همان قانون رفتار باید کرد. انجیل خدمت کرده است. ۲۳ پس امیدوارم که چون دیدم کار من ۱۷ ای برادران، با هم به من اقتدا نمایید و ملاحظه کنید آثانی را چطور می شود، او را بی درنگ بفرستم. ۲۴ اما در خداوند اعتماد که بحسب نمونه ای که در مادرید، رفتار می کنند. ۱۸ زیرا که دارم که خود هم به زودی بیایم. ۲۵ ولی لازم دانستم که اپردتس بسیاری رفتاری نمایند که ذکر ایشان را بارها برای شما کرده ام و را به سوی شما روانه نمایم که مرا برادر و همکار و همجنس حال نیز با گریه می کنم که دشمنان صلیب مسیح می باشند، می باشد، اما شما را رسول و خادم حاجت من. ۲۶ زیرا که مشتاق ۱۹ که انجام ایشان هلاکت است و خدای ایشان شکم ایشان و همه شما بود و غمگین شد از اینکه شنیده بودید که او بیمار شده فخر ایشان در ننگ ایشان، و چیزهای دنیوی را اندیشه می کنند. بود. ۲۷ وفی الواقع بیمار و مشرف بر موت بود، لیکن خدا بروی ۲۰ اما وطن ما در آسمان است که از آنجا نینجات دهنده یعنی ترجم فرمود و نه بر او فقط بلکه بر من نیز تا مرا غمی بر غم نباشد. عیسی مسیح خداوند را انتظار می کشیم، ۲۱ که شکل جسد ذلیل ۲۸ پس به سعی بیشتر او را روانه نمودم تا از دیدنش باز شاد شوید و ما را تبدیل خواهد نمود تا به صورت جسد مجید او مصور شود، حزن من کمتر شود. ۲۹ پس او را در خداوند با کمال خوشی بر حسب عمل قوت خود که همه چیز رامطیع خود بگرداند.

پپذیرید و چنین کسان را محترم بدارید، ۳۰ زیرا در کار مسیح مشرف بر موت شد و جان خود را به خطر انداخت تا نقص خدمت شما را برای من به کمال رساند.

۳ خلاصه ای برادران من، در خداوند خوش باشید. همان ۴ بنابراین، ای برادران عزیز و مورد اشتیاق من و شادی و تاج مشرف بر موت شد و جان خود را به خطر انداخت تا نقص خدمت شما را برای من به کمال رساند. من، به همینطور در خداوند استوار باشید ای عزیزان. ۲ از افودیه استدعا دارم و به سنتیخی التماس دارم که در خداوند یک رای باشند. ۳ و از تو نیزای همقطار خالص خواهش می کنم که ایشان را امداد کنی، زیرا درجهاد انجیل با من شریک می بودند با ۲ از سگها باحذر باشید. از عاملان شریر احتراز نمایید. از مقطوعان اکلیمنتس نیز و سایر همکاران من که نام ایشان در دفتر حیات است. بپرهیزید. ۳ زیرا مختونان ما هستیم که خدا را در روح عبادت می کنیم و به مسیح عیسی فخر می کنیم و بر جسم اعتماد نداریم. ۴ هر چند ما در جسم نیز اعتماد است. اگر کسی دیگر گمان برد که در جسم اعتماد دارد، من بیشتر. ۵ روز هشتم مختون شده و از قبیله اسرائیل، از سبط بنیامین، عبرانی از عبرانیان، از جهت شریعت فریسی، ۶ از جهت غیرت جفا کننده بر کلیسا، از جهت عدالت شرعی، بی عیب. ۷ اما آنچه مرا سود می بود، مجید و هر چه عادل و هر چه پاک و هر چه جمیل و هر چه نیک آن را به خاطر مسیح زیان دانستم. ۸ بلکه همه چیز را نیز به سبب فضیلت معرفت خداوند خود مسیح عیسی زیان می دانم که بخاطر او همه چیز را زیان کردم و فضله شمردم تا مسیح را دریابم. ۹ و آنها را بعمل آرید، و خدای سلامتی با شما خواهد بود. ۱۰ و در در وی یافت شوم نه با عدالت خود که شریعت است، بلکه با آن که بوسیله ایمان مسیح می شود، یعنی عدالتی که از خدا بر آورد و در این نیز تفکر می کردید، لیکن فرصت نیافتید. ۱۱ نه ایمان است. ۱۰ و تا او را و قوت قیامت وی را و شراکت در آنکه درباره احتیاج سخن می گویم، زیرا که آموخته ام که در هر رنجهای وی را بشناسم و باموت او مشابه گردم. ۱۱ مگر به هر وجه به قیامت از مردگان برسم. ۱۲ نه اینکه تا به حال به چنگ آورده یا تابحال کامل شده باشم، ولی در پی آن می کوشم و دولت مند می افلاس را یاد گرفته ام. ۱۳ قوت هر چیز را دارم در بلکه شاید آن را بدست آورم که برای آن مسیح نیز مرا بدست آورد. ۱۳ ای برادران، گمان نمی برم که من بدست آورده ام؛ تنگی من شریک شدید. ۱۵ اما ای فیلیپیان شما هم آگاهید که لیکن یک چیز می کنم که آنچه در عقب است فراموش کرده و به سوی آنچه در پیش است، خویشتن را کشیده، ۱۴ در پی مقصد می ام. که در تسالونیکی هم یک دودفعه برای احتیاج من فرستادید. ۱۵ پس جمیع ما که کامل هستیم، این فکر داشته باشیم و اگر فی ۱۷ نه آنکه طالب بخشش باشیم، بلکه طالب ثمری هستم که

خواهم نمود بجهت ترقی و خوشی ایمان شما، ۲۶ تا فخر شما در مسیح عیسی در من افزوده شود بوسیله آمدن من بار دیگر نزد شما. ۲۷ باری بطور شایسته انجیل مسیح رفتار نماید تا خواه آیم و شما را بینم و خواه غایب باشم، احوال شما را بشنوم که به یک روح برقرارید و به یک نفس برای ایمان انجیل مجاهده می کنید. ۲۸ و در هیچ امری از دشمنان ترسان نیستید که همین برای ایشان دلیل هلاکت است، اما شما را دلیل نجات و این از خداست. ۲۹ زیرا که به شما عطا شد به خاطر مسیح نه فقط ایمان آوردن به او بلکه زحمت کشیدن هم برای او. و شما را همان مجاهده است که در من دیدید و الان هم می شنوید که در من است.

۲ بنابراین اگر نصیحتی در مسیح، یا تسلی محبت، یا شراکت در روح، یا شفقت و رحمت هست، ۲ پس خوشی مرا کامل گردانید تا با هم یک فکر کنید و همان محبت نموده، یک دل بشوید و یک فکر داشته باشید. ۳ و هیچ چیز را از راه تعصب و عجب مکنید، بلکه با فروتنی دیگران را از خود بهتر بدانید. ۴ و هریک از شما ملاحظه کارهای خود را نکنند، بلکه هر کدام کارهای دیگران را نیز. ۵ پس همین فکر در شما باشد که در مسیح عیسی نیز بود ۶ که چون در صورت خدا بود، با خدا برابر بودن را غنیمت نشمرد، ۷ لیکن خود را خالی کرده، صورت غلام را پذیرفت و در شباهت مردمان شد؛ ۸ و چون در شکل انسان یافت شد، خویش را فروتن ساخت و تا به موت بلکه تا به موت صلیب مطیع گردید. ۹ از این جهت خدا نیز او را با بغایت سرافراز نمود و نامی را که فوق از جمیع نامها است، بدو بخشید. ۱۰ تا به نام عیسی هر زانویی از آنچه در آسمان و بر زمین وزیر زمین است خم شود، ۱۱ و هر زبانی اقرار کند که عیسی مسیح، خداوند است برای تمجید خدای پدر. ۱۲ پس ای عزیزان من چنانکه همیشه مطیع می بودید، نه در حضور من فقط بلکه بسیار زیاده تر الان وقتی که غایبم، نجات خود را به ترس و لرز بعمل آورید. ۱۳ زیرا خداست که در شما برحسب رضامندی خود، هم اراده و هم فعل را بعمل ایجاد می کند. ۱۴ و هرکاری را بدون همهمه و مجادله بکنید، ۱۵ تا بی عیب و ساده دل و فرزندان خدا بی ملامت باشید، در میان قومی کج رو و گردنکش که در آن میان چون نیرها در جهان می درخشید، ۱۶ و کلام حیات را برمی افرازید، بجهت فخر من در روز مسیح تا آنکه عبث ندویده و عبث زحمت نکشیده باشم. ۱۷ بلکه هرگاه بر قربانی و خدمت ایمان شمارخته شوم، شادمان هستم و با همه شما شادی می کنم. ۱۸ و همچنین شما نیز شادمان هستید و بامن شادی می کنید. ۱۹ و در عیسی خداوند امیدوارم که تیموتاوس را به زودی نزد شما بفرستم تا من نیز از احوال شما مطلع شده، تازه روح گرم. ۲۰ زیرا کسی دیگر را همدل ندارم که به اخلاص درباره شما اندیشد. ۲۱ زانرو که همه

۱ پولس و تیموتاوس، غلامان عیسی مسیح، به همه مقدسین در مسیح عیسی که در فیلیپی می باشند با اسقفان و شماسان. ۲ فیض و سلامتی از جانب پدر ما خدا و عیسی مسیح خداوند بر شما باد. ۳ در تمامی یادگاری شما خدای خود را شکر می گذارم، ۴ و پیوسته در هر دعای خود برای جمیع شما به خوشی دعا می کنم، ۵ به سبب مشارکت شما برای انجیل از روز اول تا به حال. ۶ چونکه به این اعتماد دارم که او که عمل نیکو را در شما شروع کرد، آن را تا روز عیسی مسیح به کمال خواهد رسانید. ۷ چنانکه مرا سزاوار است که درباره همه شما همین فکر کنم زیرا که شما را در دل خود می دارم که در زنجیرهای من و در حجت و اثبات انجیل همه شما با من شریک در این نعمت هستید. ۸ زیرا خدا مرا شاهد است که چقدر در احشای عیسی مسیح، مشتاق همه شما هستم. ۹ و برای این دعا می کنم تا محبت شما در معرفت و کمال فهم بسیار افزونتر شود. ۱۰ تا چیزهای بهتر را برگزینید و در روز مسیح بی غش و بی لغزش باشید، ۱۱ و پر شوید از میوه عدالت که بوسیله عیسی مسیح برای تمجید و حمد خداست. ۱۲ اما ای برادران، می خواهم شما بدانید که آنچه بر من واقع گشت، برعکس به ترقی انجیل انجامید، ۱۳ بحدی که زنجیرهای من آشکارا شد در مسیح در تمام فوج خاص و به همه دیگران. ۱۴ و اکثر از برادران در خداوند از زنجیرهای من اعتماد به هم رسانیده، بیشتر جرات می کنند که کلام خدا را بی ترس بگویند. ۱۵ اما بعضی از حسد و نزاع به مسیح موعظه می کنند، ولی بعضی هم از خشنودی. ۱۶ اما آنان از تعصب نه از اخلاص به مسیح اعلام می کنند و گمان می برند که به زنجیرهای من زحمت می افزایند. ۱۷ ولی اینان از راه محبت، چونکه می دانند که من بجهت حمایت انجیل معین شده ام. ۱۸ پس چه؟ جز اینکه به هر صورت، خواه به بهانه و خواه به راستی، به مسیح موعظه می شود و از این شادمانم بلکه شادی هم خواهم کرد، ۱۹ زیرا می دانم که به نجات من خواهد انجامید بوسیله دعای شما و تایید روح عیسی مسیح، ۲۰ برحسب انتظار و امید من که در هیچ چیز خجالت نخواهم کشید، بلکه در کمال دلیری، چنانکه همیشه، الان نیز مسیح در بدن من جلال خواهد یافت، خواه در حیات و خواه در موت. ۲۱ زیرا که مرا زیستن مسیح است و مردن نفع. ۲۲ و لیکن اگر زیستن در جسم، همان ثمر کار من است، پس نمی دانم کدام را اختیار کنم. ۲۳ زیرا در میان این دو سخت گرفتار هستم، چونکه خواهش دارم که رحلت کنم و با مسیح باشم، زیرا این بسیار بهتر است. ۲۴ لیکن در جسم ماندن برای شما لازمتر است. ۲۵ و چون این اعتماد را دارم، می دانم که خواهم ماند و نزد همه شما توقف

می‌دانید که هیچ زانی یا ناپاک یا طماع که بت پرست باشد، ۶ ای فرزندان، والدین خود را در خداوند اطاعت نمایند، زیرا میراثی در ملکوت مسیح و خدا ندارد. ۶ هیچ کس شما را به سخنان باطل فریب ندهد، زیرا که به سبب اینها غضب خدا بر اینای معصیت نازل می‌شود. ۷ پس با ایشان شریک مباشید. ۸ زیرا که پیشتر ظلمت بودید، لیکن الحال درخداوند نور می‌باشید. پس چون فرزندان نور رفتار کنید. ۹ زیرا که میوه نور در کمال، نیکویی و عدالت و راستی است. ۱۰ و تحقیق نمایید که پسندیده خداوند چیست. ۱۱ و در اعمال بی‌ثمر ظلمت شریک مباشید بلکه آنها را مذمت کنید، ۱۲ زیرا کارهایی که ایشان در خفا می‌کنند، حتی ذکر آنها هم قبیح است. ۱۳ لیکن هر چیزی که مذمت شود، از نور ظاهر می‌گردد، زیرا که هر چه ظاهر می‌شود نور است. ۱۴ بنابراین می‌گویید ای تو که خوابیده‌ای، بیدار شده، از مردگان برخیز تا مسیح بر تو درخشد. ۱۵ پس باخبر باشید که چگونه به دقت رفتار نمایید، نه چون جاهلان بلکه چون حکیمان. ۱۶ و وقت را دریابید زیرا این روزها شریر است. ۱۷ از این جهت بی‌فهم مباشید، بلکه بفهمید که اراده خداوند چیست. ۱۸ و مست شراب مشوید که در آن فجور است، بلکه از روح پر شوید. ۱۹ و بایکدیگر به مزامیر و تبسبات و سرودهای روحانی گفتگو کنید و در دلهای خود به خداوند بسرایید و ترنم نمایید. ۲۰ و پیوسته بجهت هر چیز خدا و پدر را به نام خداوند ما عیسی مسیح شکر کنید. ۲۱ همدیگر را در خدا ترسی اطاعت کنید. ۲۲ ای زنان، شوهران خود را اطاعت کنید چنانکه خداوند را. ۲۳ زیرا که شوهر سر زن است چنانکه مسیح نیز سر کلیسا و او نجات‌دهنده بدن است. ۲۴ لیکن همچنانکه کلیسا مطیع مسیح است، همچنین زنان نیز شوهران خود را در هرامری باشند. ۲۵ ای شوهران زنان خود را محبت نمایید، چنانکه مسیح هم کلیسا را محبت نمود و خویش را برای آن داد. ۲۶ تا آن را به غسل آب بوسیله کلام ظاهر ساخته، تقدیس نماید، ۲۷ تا کلیسای مجید را به نزد خود حاضر سازد که لکه و چین یا هیچ چیز مثل آن نداشته باشد، بلکه تا مقدس و بی‌عیب باشد. ۲۸ به همین طور، باید مردان زنان خویش را مثل بدن خود محبت نمایند زیرا هر که زوجه خود را محبت نماید، خویش را محبت می‌نماید. ۲۹ زیرا هیچ کس هرگز جسم خود را دشمن نداشته است بلکه آن را تربیت و نوازش می‌کند، چنانکه خداوند نیز کلیسا را. ۳۰ زانو که اعضای بدن وی می‌باشیم، از جسم و از استخوانهای او. ۳۱ از اینجاست که مرد پدر و مادر را رها کرده، با زوجه خویش خواهد پیوست و آن دو یکتن خواهند بود. ۳۲ این سر، عظیم است، لیکن من درباره مسیح و کلیسا سخن می‌گویم. ۳۳ خلاصه هریکی از شما نیز زن خود را مثل نفس خود محبت بنماید و زن شوهر خود را باید احترام نمود.

من اعلام شد، چنانکه مختصر پیش نوشتیم، ۴ و از مطالعه آن می‌توانید ادراک مرا در سر میسح بفهمید. ۵ که آن در قرنهای ۱۱ و او بخشید بعضی رسولان و بعضی انبیا و بعضی مبشرین و گذشته به بنی آدم آشکار نشده بود، بطوری که الحال برسولان بعضی شبانان و معلمان را، ۱۲ برای تکمیل مقدسین، برای کار مقدس و انبیای او به روح مشکوف گشته است، ۶ که امت‌ها در خدمت، برای بنای جسد مسیح، ۱۳ تا همه به یگانگی ایمان میراث و در بدن و در بهره وعده او در مسیح بوساطت انجیل و معرفت تام پسر خدا و به انسان کامل، به اندازه قامت پری مسیح شریک هستند. ۷ که خادم آن شدم بحسب عطای فیض خدا که برسم. ۱۴ تا بعد از این اطفال متموج و رانده شده از باد هر بحسب عمل قوت او به من داده شده است. ۸ یعنی به من که تعلیم نباشیم، ازدغابازی مردمان در حیل اندیشی برای مکرهای کمتر از کمترین همه مقدسین، این فیض عطا شد که در میان گمراهی؛ ۱۵ بلکه در محبت پیروی راستی نموده، در هر چیز امت‌ها به دولت بی‌قیاس مسیح بشارت دهم، ۹ و همه را روشن سازم که چیست انتظام آن سری که از بنای عالمهاستور بود، در خدایی که همه چیز را بوسیله عیسی مسیح آفرید. (aiōn g165) به اندازه هرعضوی بدن را نمو می‌دهد برای بنای خویشتن در ۱۰ تا آنکه الحال بر ارباب ریاستها و قدرتها در جایهای آسمانی، محبت. ۱۷ پس این را می‌گویم و در خداوند شهادت می‌دهم که حکمت گوناگون خدا بوسیله کلیسا معلوم شود، ۱۱ برحسب تقدیر ازلی که در خداوند ما مسیح عیسی نمود، (aiōn g165) رفتار می‌نماید. ۱۸ که در عقل خود تاریک هستند و از حیات ۱۲ که در وی جسارت و دخول با اعتماد داریم به سبب ایمان وی. خدامحروم، به سبب جهالتی که بجهت سخت دلی ایشان در ۱۳ لهنذا استدعادارم که از زحمات من به جهت شما خسته خاطر مشوید که آنها فخر شما است. ۱۴ از این سبب، زانو می‌زنم تا هر قسم ناپاکی را به حرص به عمل آورند. ۲۰ لیکن شما مسیح نزد آن پدر، ۱۵ که از او هر خانواده‌ای در آسمان و بر زمین را به اینطور نیاموخته‌اید. ۲۱ هرگاه او را شنیده‌اید و در او تعلیم مسمی می‌شود؛ ۱۶ که بحسب دولت جلال خود به شماعطا یافته‌اید، به نهجی که راستی در عیسی است. ۲۲ تا آنکه شما از کند که در انسانیت باطنی خود از روح او به قوت زورآور شوید، جهت رفتار گذشته خود، انسانیت کهنه را که از شهوات فریبیده ۱۷ تا مسیح به واسطه ایمان در دلهای شما ساکن شود؛ ۱۸ و فاسد می‌گردد، از خود بیرون کنید. ۲۳ و به روح ذهن خود در محبت ریشه کرده و بنیاد نهاده، استطاعت یابید که باتمامی مقدسین ادراک کنید که عرض و طول و عمق و بلندی چیست؛ ۱۹ و عارف شوید به محبت مسیح که فوق از معرفت است تا پر شوید تا تمامی پری خدا. ۲۰ الحال او را که قادر است که بکند بینهایت زیادت از هر آنچه بخواهیم یا فکر کنیم، بحسب آن قوتی که در ما عمل می‌کند، ۲۱ مر او را در کلیسا و در مسیح عیسی تا جمیع قرن‌ها تا ابدالابد جلال باد. آمین. (aiōn g165)

۴ لهنذا من که در خداوند اسیر می‌باشم، از شما استدعا دارم که به شایستگی آن دعوتی که به آن خوانده شده‌اید، رفتار کنید، ۲ باکمال فروتنی و تواضع و حلم، و متحمل یکدیگر در محبت باشید؛ ۳ و سعی کنید که یگانگی روح را در رشته سلامتی نگاه دارید. ۴ یک جسد هست و یک روح، چنانکه نیز دعوت شده‌اید در یک امید دعوت خویش. ۵ یک خداوند، یک ایمان، یک

تعمید؛ ۶ یک خدا و پدر همه که فوق همه و در میان همه و در همه شما است. ۷ لیکن هر یکی از ما را فیض بخشیده شد بحسب اندازه بخشش مسیح. ۸ بنابراین می‌گوید: «چون او برای ما به خداهدیه و قربانی برای عطر خوشبوی گذرانید. ۳ اما به اعلی علین صعود نمود، اسیری را به اسیری برد و بخششها به مردم داد.» ۹ اما این صعود نمود چیست؟ جز اینکه اول نزول هم کرد به اسفل زمین. ۱۰ آنکه نزول نمود، همان است

۲ و شما را که در خطایا و گناهان مرده بودید، زنده گردانید،

۲ که در آنها قبل، رفتاری کردید برحسب دوره این جهان بر وفق

رئیس قدرت هوا یعنی آن روحی که الحال در فرزندان معصیت

عمل می کند. (aiōn g165) ۳ که در میان ایشان، همه مانیز در

شهوات جسمانی خود قبل از این زندگی می کردیدم و هوسهای

جسمانی و افکار خود رابه عمل می آوردیم و طبع فرزندان غضب

بودیم، چنانکه دیگران. ۴ لیکن خدا که در رحمانیت، دولتمند

است، از حیثیت محبت عظیم خود که باما نمود، ۵ ما را نیز که

در خطایا مرده بودیم بامسیح زنده گردانید، زیرا که محض فیض

نجات یافته اید. ۶ و با او برخیزانید و در جایهای آسمانی در

مسیح عیسی نشانید. ۷ تا در عالمهای آینده دولت بینهایت فیض

خود را به لطفی که بر ما درمسیح عیسی دارد ظاهر سازد. (aiōn)

۸ زیرا که محض فیض نجات یافته اید، بوسیله ایمان و این

از شمایست بلکه بخشش خداست، ۹ و نه از اعمال تاهیچ کس

فخر نکند. ۱۰ زیرا که صنعت او هستیم، آفریده شده در مسیح

بود، ۱۰ برای انتظام کمال زمانها تا همه چیز را خواه آنچه در

عیسی برای کارهای نیکوکه خدا قبل مهیا نمود تا در آنها سلوک

نماییم. ۱۱ لہذا به یاد آورید که شما در زمان سلف (ای امت

او. ۱۱ که ما نیز در وی میراث او شده ایم، چنانکه پیش معین

های در جسم که آنانی که به اهل ختنه نامیده می شوند، اما ختنه

گشتیم برحسب قصد او. که همه چیزها را موافق رای اراده خود

ایشان در جسم وساخته شده به دست است، شما را نامختون

می کند. ۱۲ تا از ما که اول امیدوار به مسیح می بودیم، جلال او

می خوانند، ۱۲ که شما در آن زمان از مسیح جدا و از وطنیت

سوده شود. ۱۳ و دروی شما نیز چون کلام راستی، یعنی بشارت

خاندان اسرائیل، اجنبی و ازعهدهای وعده بیگانه و بی امید و

نجات خود را شنیدید، در وی چون ایمان آوردید، از روح قدوس

بی خدا در دنیا بودید. ۱۳ لیکن الحال در مسیح عیسی شما که

وعده مختوم شدید. ۱۴ که بیعانه میراث ما است برای فدای آن

در آن وقت دور بودید، به خون مسیح نزدیک شده اید. ۱۴ زیرا که

ملک خاص او تا جلال او ستوده شود. ۱۵ بنابراین، من نیز چون

او سلامتی ما است که هر دو یک گردانید و دیوار جدایی را که

خبر ایمان شما را در عیسی خداوند و محبت شما را با همه مقدسین

در میان بودمهدم ساخت، ۱۵ و عداوت یعنی شریعت احکام را

شندیم، ۱۶ باز نمی ایستم از شکر نمودن برای شما و از یاد آوردن

که در فرائض بود، به جسم خود نابودساخت تا که مصالحه کرده،

شما در دعاهای خود، ۱۷ تاخدای خداوند ما عیسی مسیح که

از هر دو یک انسان جدید در خود بیافزیند. ۱۶ و تا هر دو را در

یک جسد با خدا مصالحه دهد، بوساطت صلیب خود که بر آن

شما عطا فرماید. ۱۸ تا چشمان دل شما روشن گشته، بدانید

که امید دعوت او چیست و کدام است دولت جلال میراث او

که دور بودید و مصالحه را به آنانی که نزدیک بودند. ۱۸ زیرا که

در مقدسین، ۱۹ و چه مقدار است عظمت بینهایت قوت او

بوسیله او هر دو نزد پدر در یک روح دخول داریم. ۱۹ پس از این به

نسبت به مامومنین برحسب عمل توانایی قوت او. ۲۰ که درمسیح

بعد غریب و اجنبی نیستیدبلکه هموطن مقدسین هستید و از اهل

عمل کرد چون او را از مردگان برخیزانید و به دست راست خود در

جایهای آسمانی نشانید، ۲۱ بالاتر از هر ریاست و قدرت و قوت

و سلطنت و هر نامی که خوانده می شود، نه در این عالم فقط بلکه

در عالم آینده نیز. (aiōn g165) ۲۲ و همه چیز را زیر پایهای او

نهاده و او را سرهمه چیز به کلیسا داد، ۲۳ که بدن اوست یعنی

پری او که همه را در همه پر می سازد.

۱ پولس به اراده خدا رسول عیسی مسیح، به مقدسینی که در

افس می باشند وایمانداران در مسیح عیسی. ۲ فیض و سلامتی

از جانب پدر ما خدا و عیسی مسیح خداوند بر شما باد. ۳ مبارک

باد خدا و پدر خداوند ما عیسی مسیح که ما را مبارک ساخت به

هر برکت روحانی در جایهای آسمانی در مسیح. ۴ چنانکه ما

راپیش از بنیاد عالم در او برگزید تا در حضور او درمحبت مقدس

و بی عیب باشیم. ۵ که ما را از قبل تعیین نمود تا او را پسر

خوانده شویم بوساطت عیسی مسیح برحسب خشنودی اراده خود،

۶ برای ستایش جلال فیض خود که ما را به آن مستفیض گردانید

در آن حبیب. ۷ که در وی به سبب خون او فدیہ یعنی آموزش

گناهان را به اندازه دولت فیض او یافته ایم. ۸ که آن را به ما به

فراوانی عطا فرمود در حکمت و فطانت. ۹ چونکه سر اراده خود

را به ما شناسانید، برحسب خشنودی خود که در خود عزم نموده

بود، ۱۰ برای انتظام کمال زمانها تا همه چیز را خواه آنچه در

آسمان و خواه آنچه بر زمین است، درمسیح جمع کند، یعنی در

او. ۱۱ که ما نیز در وی میراث او شده ایم، چنانکه پیش معین

های در جسم که آنانی که به اهل ختنه نامیده می شوند، اما ختنه

گشتیم برحسب قصد او. که همه چیزها را موافق رای اراده خود

ایشان در جسم وساخته شده به دست است، شما را نامختون

می کند. ۱۲ تا از ما که اول امیدوار به مسیح می بودیم، جلال او

می خوانند، ۱۲ که شما در آن زمان از مسیح جدا و از وطنیت

سوده شود. ۱۳ و دروی شما نیز چون کلام راستی، یعنی بشارت

خاندان اسرائیل، اجنبی و ازعهدهای وعده بیگانه و بی امید و

نجات خود را شنیدید، در وی چون ایمان آوردید، از روح قدوس

بی خدا در دنیا بودید. ۱۳ لیکن الحال در مسیح عیسی شما که

وعده مختوم شدید. ۱۴ که بیعانه میراث ما است برای فدای آن

در آن وقت دور بودید، به خون مسیح نزدیک شده اید. ۱۴ زیرا که

ملک خاص او تا جلال او ستوده شود. ۱۵ بنابراین، من نیز چون

او سلامتی ما است که هر دو یک گردانید و دیوار جدایی را که

خبر ایمان شما را در عیسی خداوند و محبت شما را با همه مقدسین

در میان بودمهدم ساخت، ۱۵ و عداوت یعنی شریعت احکام را

شندیم، ۱۶ باز نمی ایستم از شکر نمودن برای شما و از یاد آوردن

که در فرائض بود، به جسم خود نابودساخت تا که مصالحه کرده،

شما در دعاهای خود، ۱۷ تاخدای خداوند ما عیسی مسیح که

از هر دو یک انسان جدید در خود بیافزیند. ۱۶ و تا هر دو را در

یک جسد با خدا مصالحه دهد، بوساطت صلیب خود که بر آن

شما عطا فرماید. ۱۸ تا چشمان دل شما روشن گشته، بدانید

که امید دعوت او چیست و کدام است دولت جلال میراث او

که دور بودید و مصالحه را به آنانی که نزدیک بودند. ۱۸ زیرا که

در مقدسین، ۱۹ و چه مقدار است عظمت بینهایت قوت او

بوسیله او هر دو نزد پدر در یک روح دخول داریم. ۱۹ پس از این به

نسبت به مامومنین برحسب عمل توانایی قوت او. ۲۰ که درمسیح

بعد غریب و اجنبی نیستیدبلکه هموطن مقدسین هستید و از اهل

عمل کرد چون او را از مردگان برخیزانید و به دست راست خود در

جایهای آسمانی نشانید، ۲۱ بالاتر از هر ریاست و قدرت و قوت

و سلطنت و هر نامی که خوانده می شود، نه در این عالم فقط بلکه

در عالم آینده نیز. (aiōn g165) ۲۲ و همه چیز را زیر پایهای او

نهاده و او را سرهمه چیز به کلیسا داد، ۲۳ که بدن اوست یعنی

پری او که همه را در همه پر می سازد.

من برای دنیا. ۱۵ زیرا که در مسیح عیسی نه ختنه چیزی است و نه نامختونی بلکه خلقت تازه. ۱۶ و آنانی که بدین قانون رفتار می کنند، سلامتی و رحمت بر ایشان باد و بر اسرائیل خدا. ۱۷ بعد از این هیچ کس مرا زحمت نرساند زیرا که من در بدن خود داغهای خداوند عیسی را دارم. ۱۸ فیض خداوند ما عیسی مسیح با روح شما بادای برادران. آمین.

۲۰ باری خواهش می‌کردم که الان نزد شما حاضر می‌بودم تا سخن خود را تبدیل کنم، زیرا که درباره شما متحیر شده‌ام. ۲۱ شما که می‌خواهید زیر شریعت باشید، مرا بگوئید آیا شریعت را نمی‌شنوید؟ ۲۲ زیرامکتوب است ابراهیم را دو پسر بود، یکی از کنیز و دیگری از آزاد. ۲۳ لیکن پسر کنیز، بحسب جسم تولد یافت و پسر آزاد، برحسب وعده. ۲۴ و این امور بطور مثل گفته شد زیرا که این دو زن، دوعهد می‌باشند، یکی از کوه سینا برای بندگی می‌زاید و آشکار است، یعنی زنا و فسق و ناپاکی و فجور، ۲۰ و بت پرستی آن هاجر است. ۲۵ زیرا که هاجر کوه سینا است در عرب، و جادوگری و دشمنی و نزاع و کینه و خشم و تعصب و شقاق و مطابق است با اورشلمی که موجود است، زیرا که با فرزندان در بندگی می‌باشد. ۲۶ لیکن اورشلیم بالا آزاد است که مادر جمیع ما می‌باشد. ۲۷ زیرا مکتوب است: «ای نازاد که نژاده‌ای، شاد باش! صدا کن و فریاد برآورای تو که درد زه ندیده‌ای، زیرا که فرزندان زن بی‌کس از اولاد شوهردار بیشتراند.» ۲۸ لیکن مای برادران، چون اسحاق فرزندان وعده می‌باشیم. ۲۹ بلکه چنانکه آنوقت آنکه برحسب جسم تولد یافت، بر وی که برحسب روح بود جفای کرد، همچنین الان نیز هست. ۳۰ لیکن کتاب چه می‌گوید؟ «کنیز و پسر او را بیرون کن زیرا پسرکنیز با پسر آزاد میراث نخواهد یافت.» ۳۱ خلاصه‌ای برادران، فرزندان کنیز نیستیم بلکه از زن آزادیم.

۴ اما ای برادران، اگر کسی به خطایی گرفتار شود، شما که روحانی هستید چنین شخص را به روح تواضع اصلاح کنید. و ۵ پس به آن آزادی که مسیح ما را به آن آزاد کرد استوار باشید و باز در یوغ بندگی گرفتار مشوید. ۲ اینک من پولس به شما می‌گویم که اگر مختون شوید، مسیح برای شما هیچ نفع ندارد. ۳ بلی باز به هرکس که مختون شود شهادت می‌دهم که مدیون است که تمامی شریعت را به‌جا آورد. ۴ همه شما که از شریعت عادل می‌شوید، از مسیح باطل و از فیض ساقط‌گشته‌اید. ۵ زیرا که ما بواسطه روح از ایمان متروک امید عدالت هستیم. ۶ و در مسیح عیسی نه ختنه فایده دارد و نه نامختونی بلکه ایمانی که به محبت عمل می‌کند. ۷ خوب می‌دویدید. پس کیست که شما را از اطاعت راستی منحرف ساخته است؟ ۸ این ترغیب از او که شما را خوانده است نیست. ۹ خمیرمایه اندک تمام خمیر را مخمر می‌سازد. ۱۰ من در خداوند بر شما اعتماد دارم که هیچ رای دیگر نخواهد داشت، لیکن آنکه شما را مضطرب سازد هرکه باشد قصاص خود را خواهد یافت. ۱۱ اما ای برادران اگر من تا به حال به ختنه موعظه می‌کردم، چرا جفا می‌دیدم؟ زیرا که در این صورت لغزش صلیب برداشته می‌شد. ۱۲ کاش آنانی که شما را مضطرب می‌سازند خویششان را منقطع می‌ساختند. ۱۳ زیرا که شمایی برادران به آزادی خوانده شده‌اید؛ اما زنه‌ار آزادی خود را فرصت جسم مگردانید، بلکه به محبت، یکدیگر را خدمت کنید. ۱۴ زیرا که تمامی شریعت در یک کلمه کامل می‌شود یعنی در اینکه همسایه خود را چون خویشش محبت نما. ۱۵ اما

۶ اما ای برادران، اگر کسی به خطایی گرفتار شود، شما که روحانی هستید چنین شخص را به روح تواضع اصلاح کنید. و خود را ملاحظه کن که مبدا تو نیز در تجربه افتی. ۲ بارهای سنگین یکدیگر را متحمل شوید و بدین نوع شریعت مسیح را به‌جا آرید. ۳ زیرا اگر کسی خود را شخص گمان برد و حال آنکه چیزی نباشد، خود را می‌فریبد. ۴ اما هرکس عمل خود را امتحان بکند، آنگاه فخر در خود به تنهایی خواهد داشت نه در دیگری، ۵ زیرا هرکس حامل بار خود خواهد شد. ۶ اما هرکه در کلام تعلیم یافته باشد، معلم خود را در همه چیزهای خوب مشارک بسازد. ۷ خود را فریب مدهید، خدا را استهزاء نمی‌توان کرد. زیرا که آنچه آدمی بکارد، همان را درو خواهد کرد. ۸ زیرا هرکه برای جسم خود کارد، از جسم فساد را درو کند و هرکه برای روح کارد از روح حیات جاودانی خواهد دروید. (aiōnios gl166) ۹ لیکن از نیکوکاری خسته نشویم زیرا که درموس آن درو خواهیم کرد اگر ملول نشویم. ۱۰ خلاصه بقدری که فرصت داریم با جمیع مردم احسان بنماییم، علی‌الخصوص با اهل بیت ایمان. ۱۱ ملاحظه کنید چه حروف جلی بدست خود به شما نوشتم. ۱۲ آنانی که می‌خواهند صورتی نیکو در جسم نمایان سازند، ایشان شمارا مجبور می‌سازند که مختون شوید، محض اینکه برای صلیب مسیح جفا نبینند. ۱۳ زیرا ایشان نیز که مختون می‌شوند، خود شریعت را نگاه نمی‌دارند بلکه می‌خواهند شما مختون شوید تا در جسم شما فخر کنند. ۱۴ لیکن حاشا ازمن که فخر کنم جز از صلیب خداوند ما عیسی مسیح که بوسیله او دنیا برای من مصلوب شد و

الحال در جسم می‌کنم، به ایمان بر پسر خدا می‌کنم که مرا کتاب همه‌چیز را زیر گناه بست تا وعده‌ای که از ایمان به عیسی محبت نمود و خود را برای من داد. ۲۱ فیض خدا را باطل نمی‌مسح است، ایمانداران را عطا شود. ۲۳ اما قبل از آمدن ایمان، سازم، زیرا اگر عدالت به شریعت می‌بود، هرآینه مسیح عبث مرد. زیر شریعت نگاه داشته بودیم و برای آن ایمانی که می‌بایست مکشوف شود، بسته شده بودیم. ۲۴ پس شریعت لالای ما شد تا

۳ ای غلاطیان بی‌فهم، کیست که شما را افسون کرد تا راستی را اطاعت نکنید که پیش چشمان شما عیسی مسیح مصلوب شده مبین گردید؟ ۲ فقط این را می‌خواهم از شما بفهمم که روح را از اعمال شریعت یافته‌اید یا ازخیر ایمان؟ ۳ آیا اینقدر بی‌فهم هستید که به روح شروع کرده، الان به جسم کامل می‌شوید؟ ۴ آیا اینقدر زحمات را عبث کشیدید اگر فی الحقیقه عبث باشد؟ ۵ پس آنکه روح را به شما عطامی کند و قوت در میان شما به ظهور می‌آورد، آیا از اعمال شریعت یا از خبر ایمان می‌کند؟ ۶ چنانکه ابراهیم به خدا ایمان آورد و برای اوعداالت محسوب شد.

۷ پس آگاهید که اهل ایمان فرزندان ابراهیم هستند. ۸ و کتاب چون پیش دید که خدا امت‌ها را از ایمان عادل خواهد شمرد به ابراهیم بشارت داد که «جميع امت‌ها از تو برکت خواهند یافت.» ۹ بنابراین اهل ایمان با ابراهیم ایمان دار برکت می‌یابند. ۱۰ زیرا جميع آنانی که از اعمال شریعت هستند، زیر لعنت می‌باشند زیرا مکشوف است: «ملعون است هرکه ثابت نماند در تمام نوشته های کتاب شریعت تا آنها را به‌جا آرد.» ۱۱ اما واضح است که هیچ‌کس در حضور خدا ازشریعت عادل شمرده نمی‌شود، زیرا که «عادل به ایمان زیست خواهد نمود.» ۱۲ اما شریعت ازایمان نیست بلکه «آنکه به آنها عمل می‌کند، درآنها زیست خواهد نمود.» ۱۳ مسیح، ما را ازلعنت شریعت فدا کرد چونکه در راه ما لعنت شد، چنانکه مکتوب است «ملعون است هرکه بر دارآویخته شود.» ۱۴ تا برکت ابراهیم در مسیح عیسی بر امت‌ها آید و تا وعده روح را به وسیله ایمان حاصل کنیم. ۱۵ ای برادران، به طریق انسان سخن می‌گویم، زیرا عهدی را که از انسان نیز استوار می‌شود، هیچ‌کس باطل نمی‌سازد و نمی‌افزاید. ۱۶ اما وعده‌ها به ابراهیم و به نسل او گفته شد و نمی‌گوید «به نسلها» که گویا درباره بسیاری باشد، بلکه درباره یکی و «به نسل تو» که مسیح است. ۱۷ و مقصود این است عهدی را که از خدا به مسیح بسته شده بود، شریعتی که چهارصد و سی سال بعد از آن نازل شد، باطل نمی‌سازد بطوری که وعده نیست شود. ۱۸ زیرا اگر میراث از شریعت بودی، دیگر از وعده نبود. لیکن خدا آن را به ابراهیم از وعده داد. ۱۹ پس شریعت چیست؟ برای تقصیرها بر آن افزوده شد تا هنگام آمدن آن نسلی که وعده پدوداده شد و بوسیله فرشتگان به‌دست متوسطی مرتب گردید. ۲۰ اما متوسط از یک نیست، اما خدا یک است. ۲۱ پس آیا شریعت به خلاف وعده های خداست؟ حاشا! زیرا اگر شریعتی داده می‌شد که تواند حیات‌بخشد، هرآینه عدالت از شریعت حاصل می‌شد. ۲۲ بلکه

۴ است، از غلام هیچ فرق ندارد، هرچند مالک همه باشد. ۲ بلکه زیردست ناظران و وکلای باشد تا روزی که پدرش تعیین ابراهیم بشارت داد که «جميع امت‌ها از تو برکت خواهند یافت.» ۳ همچنین ما نیز چون صغیر می‌بودیم، زیر اصول ۹ بنابراین اهل ایمان با ابراهیم ایمان دار برکت می‌یابند. ۱۰ زیرا جميع آنانی که از اعمال شریعت هستند، زیر لعنت می‌باشند زیرا مکشوف است: «ملعون است هرکه ثابت نماند در تمام نوشته های کتاب شریعت تا آنها را به‌جا آرد.» ۱۱ اما واضح است که هیچ‌کس در حضور خدا ازشریعت عادل شمرده نمی‌شود، زیرا که «عادل به ایمان زیست خواهد نمود.» ۱۲ اما شریعت ازایمان نیست بلکه «آنکه به آنها عمل می‌کند، درآنها زیست خواهد نمود.» ۱۳ مسیح، ما را ازلعنت شریعت فدا کرد چونکه در راه ما لعنت شد، چنانکه مکتوب است «ملعون است هرکه بر دارآویخته شود.» ۱۴ تا برکت ابراهیم در مسیح عیسی بر امت‌ها آید و تا وعده روح را به وسیله ایمان حاصل کنیم. ۱۵ ای برادران، به طریق انسان سخن می‌گویم، زیرا عهدی را که از انسان نیز استوار می‌شود، هیچ‌کس باطل نمی‌سازد و نمی‌افزاید. ۱۶ اما وعده‌ها به ابراهیم و به نسل او گفته شد و نمی‌گوید «به نسلها» که گویا درباره بسیاری باشد، بلکه درباره یکی و «به نسل تو» که مسیح است. ۱۷ و مقصود این است عهدی را که از خدا به مسیح بسته شده بود، شریعتی که چهارصد و سی سال بعد از آن نازل شد، باطل نمی‌سازد بطوری که وعده نیست شود. ۱۸ زیرا اگر میراث از شریعت بودی، دیگر از وعده نبود. لیکن خدا آن را به ابراهیم از وعده داد. ۱۹ پس شریعت چیست؟ برای تقصیرها بر آن افزوده شد تا هنگام آمدن آن نسلی که وعده پدوداده شد و بوسیله فرشتگان به‌دست متوسطی مرتب گردید. ۲۰ اما متوسط از یک نیست، اما خدا یک است. ۲۱ پس آیا شریعت به خلاف وعده های خداست؟ حاشا! زیرا اگر شریعتی داده می‌شد که تواند حیات‌بخشد، هرآینه عدالت از شریعت حاصل می‌شد. ۲۲ بلکه

۴ است، از غلام هیچ فرق ندارد، هرچند مالک همه باشد. ۲ بلکه زیردست ناظران و وکلای باشد تا روزی که پدرش تعیین ابراهیم بشارت داد که «جميع امت‌ها از تو برکت خواهند یافت.» ۳ همچنین ما نیز چون صغیر می‌بودیم، زیر اصول ۹ بنابراین اهل ایمان با ابراهیم ایمان دار برکت می‌یابند. ۱۰ زیرا جميع آنانی که از اعمال شریعت هستند، زیر لعنت می‌باشند زیرا مکشوف است: «ملعون است هرکه ثابت نماند در تمام نوشته های کتاب شریعت تا آنها را به‌جا آرد.» ۱۱ اما واضح است که هیچ‌کس در حضور خدا ازشریعت عادل شمرده نمی‌شود، زیرا که «عادل به ایمان زیست خواهد نمود.» ۱۲ اما شریعت ازایمان نیست بلکه «آنکه به آنها عمل می‌کند، درآنها زیست خواهد نمود.» ۱۳ مسیح، ما را ازلعنت شریعت فدا کرد چونکه در راه ما لعنت شد، چنانکه مکتوب است «ملعون است هرکه بر دارآویخته شود.» ۱۴ تا برکت ابراهیم در مسیح عیسی بر امت‌ها آید و تا وعده روح را به وسیله ایمان حاصل کنیم. ۱۵ ای برادران، به طریق انسان سخن می‌گویم، زیرا عهدی را که از انسان نیز استوار می‌شود، هیچ‌کس باطل نمی‌سازد و نمی‌افزاید. ۱۶ اما وعده‌ها به ابراهیم و به نسل او گفته شد و نمی‌گوید «به نسلها» که گویا درباره بسیاری باشد، بلکه درباره یکی و «به نسل تو» که مسیح است. ۱۷ و مقصود این است عهدی را که از خدا به مسیح بسته شده بود، شریعتی که چهارصد و سی سال بعد از آن نازل شد، باطل نمی‌سازد بطوری که وعده نیست شود. ۱۸ زیرا اگر میراث از شریعت بودی، دیگر از وعده نبود. لیکن خدا آن را به ابراهیم از وعده داد. ۱۹ پس شریعت چیست؟ برای تقصیرها بر آن افزوده شد تا هنگام آمدن آن نسلی که وعده پدوداده شد و بوسیله فرشتگان به‌دست متوسطی مرتب گردید. ۲۰ اما متوسط از یک نیست، اما خدا یک است. ۲۱ پس آیا شریعت به خلاف وعده های خداست؟ حاشا! زیرا اگر شریعتی داده می‌شد که تواند حیات‌بخشد، هرآینه عدالت از شریعت حاصل می‌شد. ۲۲ بلکه

۲ پس بعد از چهارده سال با برنابا باز به اورشلیم رفتن و تیطس

را همراه خود بردم. ۲ ولی به الهام رفتن و انجیلی را که در میان امت هابدان موعظه می‌کنم، به ایشان عرضه داشتم، مادر خلوت به معتبرین، مبدا عبث بدم و یا دویده باشم. ۳ لیکن تیطس نیز برادرانی که با من می‌باشند، به کلیساهای غلاطیه، ۳ فیض و ۴ و سلامتی از جانب خدای پدر و خداوند ما عیسی مسیح با شما باد؛ ۴ که خود را برای گناهان ما داد تا ما را از این عالم حاضر شریربحسب اراده خدا و پدر ما خلاصی بخشد، (aiōn g165) و تا ما را به بندگی درآورند. ۵ که ایشان را یک ساعت هم به اطاعت در این امر تابع نشدیم تا راستی انجیل در شما ثابت می‌کنم که بدین زودی از آن کس که شما را به فیض مسیح خوانده است، برمی‌گردیده سوی انجیلی دیگر، ۷ که (انجیل) مرا تفاوتی نیست، خدا بر صورت انسان نگاه نمی‌کند - زیرا دیگر نیست. لکن بعضی هستند که شما را مضطرب می‌سازند و آنانی که معتبراند، به من هیچ نفع نرسانیدند. ۷ بلکه به خلاف می‌خواهند انجیل مسیح را تبدیل نمایند. ۸ بلکه هرگاه ما هم یا فرشته‌ای از آسمان، انجیلی غیر از آنکه ما به آن بشارت دادیم به شما رساند، اناتیم باد. ۹ چنانکه پیش گفتیم، الان هم بازمی‌گویم: اگر کسی انجیلی غیر از آنکه پذیرفتید بیاورد، اناتیم باد. ۱۰ آیا الحال مردم را در رای خود می‌آورم؟ یا خدا را یا رضامندی مردم را می‌طلبم؟ اگر تابحال رضامندی مردم را می‌خواستم، غلام مسیح نمی‌بودم. ۱۱ اما ای برادران شما را اعلام می‌کنم از انجیلی که من بدان بشارت دادم که به طریق انسان نیست. ۱۲ زیرا که من آن را از انسان نیافتم و بناموختم، مگر به کشف عیسی مسیح. ۱۳ زیراسرگزشت سابق مرا در دین یهود شنیده‌اید که برکلیسای خدا بینهایت جفا می‌نمودم و آن را ویران می‌ساختم، ۱۴ و در دین یهود از اکثرهمسالان قوم خود سبقت می‌جستم و در تقالیداجداد خود بغایت غیور می‌بودم. ۱۵ اما چون خدا که مرا از شکم مادرم برگزید و به فیض خود مرا خواند، رضا بدین داد. ۱۶ که پسر خود را در من آشکار سازد تا در میان امت‌ها بدو بشارت دهم، در آنوقت با جسم و خون مشورت نکردم، ۱۷ و به اورشلیم هم نزد آنانی که قبل از من رسول بودند رفتم، بلکه به عرب شدم و باز به دمشق مراجعت کردم. ۱۸ پس بعد از سه سال، برای ملاقات پطرس به اورشلیم رفتم و پانزده روز با وی بسر بردم. ۱۹ اما از سایر رسولان جز یعقوب برادر خداوند را ندیدم. ۲۰ اما درباره آنچه به شما می‌نویسم، اینک در حضور خدا دروغ نمی‌گویم. ۲۱ بعد از آن به نواحی سوریه و قیلیقیه آمدم. ۲۲ و به کلیساهای یهودیه که در مسیح بودند صورت غیرمعروف بودم، ۲۳ جز اینکه شنیده بودند که «آنکه پیشتر بر ما جفا می‌نمود، الحال بشارت می‌دهد به همان ایمانی که قبل از این ویران می‌ساخت.» ۲۴ و خدا را در بواسطه شریعت نسبت به شریعت مردم تا نسبت به خدا زیست کنم. ۲۰ با مسیح مصلوب شده‌ام ولی زندگی می‌کنم لیکن نه من بعد از این، بلکه مسیح در من زندگی می‌کند. و زندگانی که

گرفتن من محافظت می نمود. ۳۳ و مرا از دریچه‌ای در زنبیلی از آیم شما را نه‌چنانکه می‌خواهم بیایم و شما مرا بیایید چنانکه نمی‌باید. باره قلعه پایین کردند و از دستهای وی رستم.

و غرور و فتنه‌ها باشد. ۲۱ و چون بازآیم، خدای من مرا نزد شما فروتن سازد و ماتم کنم برای بسیاری از آنانی که پیشتر گناه کردند و از ناپاکی و زنا و فجوری که کرده بودند، توبه نمودند.

۱۲ لابد است که فخر کنم، هرچند شایسته من نیست. لیکن به رویاها و مکاشفات خداوند می‌آیم. ۲ شخصی را در مسیح می‌شناسم، چهارده سال قبل از این. آیا در جسم؟ نمی‌دانم! و آیا بیرون از جسم؟ نمی‌دانم! خدای من! چنین شخصی که تا آسمان سوم رفته بود. ۳ و چنین شخص را می‌شناسم، خواه در جسم و خواه جدا از جسم، نمی‌دانم، خدای من! ۴ که به فردوس رفته بود و سخنان ناگفتنی شنید که انسان را جایز نیست به آنها تکلم کند. ۵ از چنین شخص فخر خواهم کرد، لیکن از خود جز از ضعفهای خویش فخر نمی‌کنم. ۶ زیرا اگر بخوام فخر بکنم، بی‌فهم نمی‌باشم چونکه راست می‌گویم. لیکن اجتناب می‌کنم مبدا کسی در حق من گمانی برد فوق آنچه در من بیند یا ازمن نشود. ۷ و تا آنکه از زیادتیی مکاشفات زیاده سرافرازی نمایم، خاری در جسم من داده شد، فرشته شیطان، تا مرا لطمه زند، مبدا زیاده سرافرازی نمایم. ۸ و درباره آن از خداوند سه دفعه استدعا نمودم تا از من برود. ۹ مرا گفت: «فیض من تو را کافی است، زیرا که قوت من در ضعف کامل می‌گردد.» پس به شادی بسیار از ضعفهای خود بیشتر فخر خواهم نمود تا قوت مسیح در من ساکن شود. ۱۰ بنابراین، از ضعفها و رسوایی‌ها و احتیاجات و زحمات و تنگیهای خاطر مسیح شادمانم، زیرا که چون ناتوانم، آنگاه توانا هستم. ۱۱ بی‌فهم شده‌ام. شما مرا مجبور ساختید. زیرا می‌بایست شما مرا مدح کرده باشید، از آنرو که من از بزرگترین رسولان به هیچ وجه کمتر نیستم، هرچند هیچ هستم. ۱۲ بدرستی که علامات رسول در میان شما با کمال صبر از آیات و معجزات و قوای پدید گشت. ۱۳ زیرا کدام چیز است که در آن از سایر کلیساهای قاصر بودید؟ مگر اینکه من بر شما بار نهادم. این بی‌انصافی را از من ببخشید! ۱۴ اینک مرتبه سوم مهیا هستم که نزد شما بیایم و بر شما بار نخواهم نهاد از آنرو که نه مال شما بلکه خود شما را طالبم، زیرا که نمی‌باید فرزندان برای والدین ذخیره کنند، بلکه والدین برای فرزندان. ۱۵ اما من به کمال خوشی برای جانهای شما صرف می‌کنم و صرف کرده خواهم شد. و اگر شما را بیشتر محبت نمایم، آیا کمتر محبت بینم؟ ۱۶ اما باشد، من بر شما بار نهادم بلکه چون حیلۀ گر بودم، شما را به مکر به چنگ آوردم. ۱۷ آیا به یکی از آنانی که نزد شما فرستادم، نفع از شما بردم؟ ۱۸ به تیطس التماس نمودم و با وی برادر را فرستادم. آیا تیطس از شما نفع برد؟ مگر به یک روح و یک روش رفتار نمودیم؟ ۱۹ آیا بعد از این مدت، گمان می‌کنید که نزد شما حجت می‌آوریم؟ به حضور خدا در مسیح سخن می‌گویم. لیکن همه چیزای عزیزان برای بنای شما است. ۲۰ زیرا می‌ترسم که چون

می‌افرازد، به زیر می‌افکنیم و هر فکری را به اطاعت مسیح اسیر بر هیچ کس بار ننهاده‌ام. ۹ زیرا برادرانی که از مکادونیہ آمدند، رفع می‌سازیم. ۶ و مستعد هستیم که از هر معصیت انتقام جویم وقتی حاجت مرانمودند و در هر چیز از بار نهادن بر شما خود رانگاه که اطاعت شما کامل شود. ۷ آیا به صورت ظاهری نظر می‌کنید؟ داشته و خواهم داشت. ۱۰ به راستی مسیح که در من است قسم اگر کسی بر خود اعتماد دارد که از آن مسیح است، این را نیز از خود بداند که چنانکه او از آن مسیح است، ما نیز همچنان از آن مسیح هستیم. ۸ زیرا هر چند زیاده هم فخر بکنم درباره اقتدار خود که خداوند آن را برای بنا نه برای خرابی شما به ماداده است، فرصت را منقطع سازم تا در آنچه فخر می‌کنند، مثل ما نیز یافت خجل نخواهم شد، ۹ که مبدا معلوم شود که شما را به رساله‌ها شوند. ۱۳ زیرا که چنین اشخاص رسولان کذب و عمله مکار می‌ترسانم. ۱۰ زیرا می‌گویند: «رساله‌های او گران و زورآور است، هستند که خویشان را به رسولان مسیح مشابه می‌سازند. ۱۴ و لیکن حضور جسمی او ضعیف و سخنش حقیر.» ۱۱ چنین عجب نیست، چونکه خود شیطان هم خویشان را به فرشته نور شخص بداند که چنانکه در کلام به رساله‌ها در غیاب هستیم، مشابه می‌سازد. ۱۵ پس امر بزرگ نیست که خدام وی خویشان را همچنین نیز در فعل در حضور خواهیم بود. ۱۲ زیرا جرات نداریم به خدام عدالت مشابه سازند که عاقبت ایشان بر حسب اعمالشان که خود را از کسانی که خویشان را مدح می‌کنند بشماریم، یا خواهد بود. ۱۶ باز می‌گویم، کسی مرا بی‌فهم نداند والا مراجع خود را با ایشان مقابله نمایم؛ بلکه ایشان چون خود را با خود بی‌فهمی بپذیرد تا من نیز اندکی افتخار کنم. ۱۷ آنچه می‌گویم از می‌پیمایند و خود را به خود مقابله می‌نمایند، دانا نیستند. ۱۳ اما ما زیاده از اندازه فخر نمی‌کنیم، بلکه بحسب اندازه آن قانونی که فخر ما است. ۱۸ چونکه بسیاری از طریق جسمانی فخر می‌کنند، خدا برای ما پیمود، و آن اندازه‌ای است که به شما نیز می‌رسد. من هم فخر می‌نمایم. ۱۹ زیرا چونکه خود فهمیم هستید، بی‌فهمان ۱۴ زیرا از حد خود تجاوز نمی‌کنیم که گویا به شما نرسیده باشیم، را به خوشی متحمل می‌باشید. ۲۰ زیرا متحمل می‌شوید هرگاه چونکه در انجیل مسیح به شما هم رسیده‌ایم. ۱۵ و از اندازه کسی شما را غلام سازد، یا کسی شما را فرو خورد، یا کسی شما خود نگذاشته در محتضای دیگران فخر نمی‌نمایم، ولی امید داریم را گرفتار کند، یا کسی خود را بلند سازد، یا کسی شما را بر که چون ایمان شما افزون شود، در میان شما بحسب قانون خود رخسار پانجه زند. ۲۱ از روی استحقاق می‌گویم که گویا ما ضعیف بغایت افزوده خواهیم شد. ۱۶ تا اینکه در مکانهای دورتر از شما بوده‌ایم. ۲۲ آیا عبرانی هستند؟ من نیز هستم! اسرائیلی هستند؟ من هم بشارت دهم و در امور مهیا شده به قانون دیگران فخر نکنیم. نیز هستم! از ذریت ابراهیم هستند؟ من نیز می‌باشم! ۲۳ آیا خدام ۱۷ اما هر که فخر نماید، به خداوند فخر بنماید. ۱۸ زیرا نه آنکه مسیح هستند؟ چون دیوانه حرف می‌زنم، من بیشتر هستم! در خود را مدح کند مقبول افتد بلکه آن را که خداوند مدح نماید. محتضای افزونتر، در تازیانه‌ها زیادتر، در زندانها بیشتر، در مرگها مکرر. ۲۴ از یهودیان پنج مرتبه از چهل یک کم تازیانه خوردم. ۲۵ سه ۱۱ کاشکه مرا در اندک جهانی متحمل شوید و متحمل من هم می‌باشید. ۲ زیرا که من بر شما غیور هستم به غیرت الهی؛ زیرا که شما را به یک شوهر نامزد ساختم تا با کراهی عقیقه به مسیح سپارم. ۳ لیکن می‌ترسم که چنانکه مار به مکر خود حوا را فریفت، همچنین خاطر شما هم از سادگی‌ای که در مسیح است، فاسد گردد. ۴ زیرا هرگاه آنکه آمد، وعظ می‌کرد به عیسی دیگر، غیر از آنکه ما بدو موعظه کردیم، یا شما روحی دیگر را جز آنکه یافته بودید، یا انجیلی دیگر را سوای آنچه قبول کرده بودید می‌پذیرفتید، نیکو می‌کردید که متحمل می‌شدید. ۵ زیرا مرا یقین است که از بزرگترین رسولان هرگز کمتر نیستم. ۶ اما هر چند در کلام نیز امی باشم، لیکن در معرفت نی. بلکه در هر امری نزد همه کس به شما آشکار گردیدیم. ۷ آیا گناه کردم که خود را ذلیل ساختم تا شما سرافراز شوید در اینکه به انجیل خدا شما را مفت بشارت دادم؟ ۸ کلیساهای دیگر را غارت نموده، اجرت گرفتم تا شما را خدمت نمایم و چون به نزد شما حاضر بوده، محتاج شدم،

۸ لیکن ای برادران شما را مطلع می‌سازیم افزایش خدا که به کلیساهای مکادونیه عطا شده است. ۲ زیرا در امتحان شدیدی زحمت، فراوانی خوشی ایشان ظاهر گردید و از زیادتی فقر ایشان، دولت سخاوت ایشان افزوده شد. ۳ زیرا که شاهد هشتم که بحسب طاقت بلکه فوق از طاقت خویش به رضامندی تمام، ۴ التماس بسیار نموده، این نعمت و شراکت در خدمت مقدسین را از ما طلبیدند. ۵ و نه چنانکه امیدداشتیم، بلکه اول خویش را به خداوند و به ما برحسب اراده خدا دادند. ۶ و از این سبب از تپس استدعا نمودیم که همچنانکه شروع این نعمت را در میان شما کرد، آن را به انجام هم برساند. ۷ بلکه چنانکه درهرچیز افزونی دارید، در ایمان و کلام و معرفت و کمال اجتهاد و محبتی که با ما می‌دارید، در این نعمت نیز بیفزایید. ۸ این را به طریق حکم نمی‌گویم بلکه به سبب اجتهاد دیگران و تاخلاص محبت شما را بیازمایم. ۹ زیرا که فیض خداوند ما عیسی مسیح را می‌دانید که هرچند دولت‌مند بود، برای شما فقیر شد تا شما از فقر اودولت‌مند شوید. ۱۰ و در این، رای می‌دهم زیرا که این شما را شایسته است، چونکه شما در سال گذشته، نه در عمل فقط بلکه در اراده نیز اول ازهمه شروع کردید. ۱۱ اما الحال عمل را به انجام رسانید تا چنانکه دلگرمی در اراده بود، انجام عمل نیز برحسب آنچه دارید بشود. ۱۲ زیرا هرگاه دلگرمی باشد، مقبول می‌افتد، بحسب آنچه کسی دارد نه بحسب آنچه ندارد. ۱۳ و نه اینکه دیگران را راحت و شما را زحمت باشد، بلکه به طریق مساوات تا در حال، زیادتی شما برای کمی ایشان بکار آید؛ ۱۴ و تا زیادتی ایشان بجهت کمی شما باشد و مساوات بشود. ۱۵ چنانکه مکتوب است: «آنکه بسیار جمع کرد، زیادتی نداشت و آنکه اندکی جمع کرد، کمی نداشت. ۱۶ اما شکر خدا را است که این اجتهاد را برای شما در دل تپس نهاد. ۱۷ زیرا او خواهش ما را اجابت نمود، بلکه بیشتر با اجتهاد بوده، به رضامندی تمام به سوی شما روانه شد. ۱۸ و باوی آن برادری را فرستادیم که مدح او در انجیل در تمامی کلیساهای است. ۱۹ و نه همین فقط بلکه کلیساهای نیز او را اختیار کردند تا در این نعمتی که خدمت آن را برای تمجید خداوند و دلگرمی شما می‌کنیم، هم‌سفر ماباشد. ۲۰ چونکه اجتناب می‌کنیم که مبدا کسی ما را ملامت کند درباره این سخاوتی که خادمان آن هستیم. ۲۱ زیرا که نه درحضور خداوند فقط، بلکه در نظر مردم نیز چیزهای نیکو را تدارک می‌بینیم. ۲۲ و با ایشان برادر خود را نیز فرستادیم که مکرر در امور بسیار او را با اجتهاد یافتیم و الحال به سبب اعتماد کلی که بر شما می‌دارد، بیشتر با اجتهاد است. ۲۳ هرگاه درباره تپس (پیرسند)، او درخدمت شما رفیق و همکار من است؛ و اگر درباره برادران ما، ایشان رسل کلیساهای و جلال مسیح می‌باشند. ۲۴ پس

دلیل محبت خود و فخر ما را درباره شما در حضور کلیساهای به ایشان ظاهر نمایم.

۹ زیرا که در خصوص این خدمت مقدسین، زیادتی می‌باشد که به شما بنویسم. ۲ چونکه دلگرمی شما را می‌دانم که درباره آن بجهت شما به اهل مکادونیه فخر می‌کنم که از سال گذشته اهل اخائیبه مستعد شده‌اند و غیرت شما اکثر ایشان را تحریض نموده است. ۳ اما برادران را فرستادم که مبدا فخر ما درباره شما در این خصوص باطل شود تا چنانکه گفته‌ام، مستعد شوید. ۴ مبدا اگر اهل مکادونیه با من آیند و شما را نامستعد یابند، نمی‌گویم شما بلکه ما از این اعتمادی که به آن فخر کردیم، خجل شویم، ۵ پس لازم دانستم که برادران را نصیحت کنم تا قبل از ما نزد شما آیند و برکت موعود شما را مهیا سازند تا حاضر باشد، از راه برکت نه از راه طمع. ۶ اما خلاصه این است، هرکه با بخیلی کارد، با بخیلی هم درو کند و هرکه با برکت کارد، با برکت نیز درو کند. ۷ اما هرکس بطوری که در دل خود اراده نموده است بکند، نه به حزن و اضطراب، زیرا خدا بخشنده خوش را دوست می‌دارد. ۸ ولی خدا قادر است که هر نعمتی را برای شما بیفزاید تا همیشه در هر امری کفایت کامل داشته، برای هر عمل نیکو افزوده شوید. ۹ چنانکه مکتوب است که «پاشید و به فقرا داد و عدالتش تا به ابد باقی می‌ماند». ۱۰ jaiōn q165) اما او که برای بزرگ بدر و برای خورنده نان را آماده می‌کند، بدر شما را آماده کرده، خواهد افزود و ثمرات عدالت شما را مزید خواهد کرد. ۱۱ تا آنکه در هر چیز دولت‌مند شده، کمال سخاوت را بنمایید که آن منشا شکر خدا بوسیله ما می‌باشد. ۱۲ زیرا که به‌جا آوردن این خدمت، نه فقط حاجات مقدسین را رفع می‌کند، بلکه سیاس خدا را نیز بسیار می‌افزاید. ۱۳ و از دلیل این خدمت، خدا را تمجید می‌کنند به سبب اطاعت شما در اعتراف انجیل مسیح و سخاوت بخشش شما برای ایشان و همگان. ۱۴ و ایشان به سبب افزونی فیض خدایی که بر شماست، در دعای خود مشتاق شما می‌باشند. ۱۵ خدا را برای عطای ما لاکلام او شکر باد.

۱۰ اما من خود، پولس، که چون در میان شما حاضر بودم، فروتن بودم، لیکن وقتی که غایب هستم، با شما جسارت می‌کنم، از شما به حلم و رافت مسیح استدعا دارم ۲ و التماس می‌کنم که چون حاضر شوم، جسارت نکنم بدان اعتمادی که گمان می‌برم که جرات خواهم کرد با آنانی که می‌پندارند که ما به طریق جسم رفتار می‌کنیم. ۳ زیرا هرچند در جسم رفتار می‌کنیم، ولی به قانون جسمی جنگ نمی‌نمایم. ۴ زیرا اسلحه جنگ ما جسمانی نیست بلکه نزد خدا قادر است برای انهدام قلعه‌ها، ۵ که خیالات و هر بلندی را که خود را به خلاف معرفت خدا

خداست و اگر هشیاریم برای شماست. ۱۴ زیرا محبت مسیح ما را فرو گرفته است، چونکه این را دریافتیم که یک نفر برای همه مردپس همه مردند. ۱۵ و برای همه مرد تا آنانی که زنده‌اند، از این به بعد برای خویشتن زیست نکنند بلکه برای او که برای ایشان پدر خواهیم بود و شما مرا پسران و دختران خواهید بود؛ خداوند قادر مرد و برخاست. ۱۶ بنابراین، ما بعد از این هیچ‌کس را بحسب مطلق می‌گویید.»

جسم نمی‌شناسیم، بلکه هرگاه مسیح را هم بحسب جسم شناخته بودیم، الان دیگر او رانمی‌شناسیم. ۱۷ پس اگر کسی در مسیح باشد، خلقت تازه‌ای است؛ چیزهای کهنه درگذشت، اینک همه‌چیز تازه شده است. ۱۸ و همه‌چیز ازخدا که ما را بواسطه عیسی مسیح با خود مصالحه داده و خدمت مصالحه را به ما سپرده است. ۱۹ یعنی اینکه خدا در مسیح بود و جهان را باخود مصالحه می‌داد و خطایای ایشان را بدیشان محسوب نداشت و کلام مصالحه را به ما سپرد. ۲۰ پس برای مسیح ایلچی هستیم که گویا خدا به زبان ما وعظ می‌کند. پس بخاطر مسیح استدعای کنیم که با خدا مصالحه کنید. ۲۱ زیرا او را که گناه نشناخت در راه ما گناه ساخت تا ما در وی عدالت خدا شویم.

۶ پس چون همکاران او هستیم، التماس می‌نماییم که فیض خدا را بی‌فایده نیافته باشید. ۲ زیرا می‌گویید: «در وقت مقبول تو تسلی نیز که او در شما یافته بود، چون ما را مطلع ساخت از را مستجاب فرمودم و در روز نجات تو را اعانت کردم.» اینک الحال زمان مقبول است؛ اینک الان روز نجات است. ۳ در هیچ‌چیز لغزش نمی‌دهیم که مباداخدمت ما ملامت کرده شود، ۴ بلکه در هر امری خود را ثابت می‌کنیم که خدام خدا هستیم: یافتم که آن رساله شما را اگر هم به ساعتی، غمگین ساخت. درصبر بسیار، در زحمات، در حاجات در تنگیها، ۵ در تازیانه‌ها، ۹ الحال شادمانم، نه از آنکه غم خوردید بلکه از اینکه غم شما به در زندانها، در فتنه‌ها، در محنتها، در بی‌خوابیها، در گرسنگیها، ۶ در طهارت، در معرفت، در حلم، در مهربانی، در روح‌القدس، از ما به شما نرسد. ۱۰ زیرا غمی که برای خداست منشا توبه در محبت بی‌ریا، ۷ در کلام حق، در قوت خدا باسلحه عدالت بر طرف راست و چپ، ۸ به عزت و ذلت و بدنامی و نیکنامی. چون گمراه کنندگان و اینک راستگو هستیم؛ ۹ چون مجهول و اینک معروف؛ چون در حالت موت و اینک زنده هستیم؛ چون سیاست کرده شده، اما مقتول نی؛ ۱۰ چون محزون، ولی دائم شادمان؛ چون فقیر و اینک بسیاری را دولتند می‌سازیم؛ چون بی‌چیز، اما مالک همه‌چیز. ۱۱ ای قرنتیان، دهان ما به سوی شما گشاده و دل ما وسیع شده است. ۱۲ در ما تنگ نیستید لیکن در احساسی خود تنگ هستید. ۱۳ پس در جزای این، زیرا که به فرزندان چونکه روح او از جمیع شما آرامی یافته بود. ۱۴ زیرا اگر دربار خود سخن می‌گویم، شما نیز گشاده شوید. ۱۴ زیر یوغ ناموافق با بی‌ایمانان مشوید، زیرا عدالت را با گناه چه رفاقت و نور را باظلمت چه شراکت است؟ ۱۵ و مسیح را با بی‌عالم چه مناسبت و مومن را با کافر چه نصیب است؟ ۱۶ و هیکل خدا را با بتها چه موافقت؟ زیرا شما هیکل خدای حی می‌باشید، چنانکه خدا گفت که «در ایشان ساکن خواهیم بود و در ایشان راه خواهیم

خدمت کرده شده از ما و نوشته شده نه به مرکب بلکه به روح کشیده، ولی در شکنجه نیستیم؛ متحیر ولی مایوس نی؛ ۹ تعاقب خدای حی، نه بر الواح سنگ، بلکه بر الواح گوشتی دل. ۴ اما کرده شده، لیکن نه متروک؛ افکنده شده، ولی هلاک شده نی؛ بوسیله مسیح چنین اعتماد به خدا داریم. ۵ نه آنکه کافی باشیم ۱۰ پیوسته قتل عیسی خداوند را در جسد خودحمل می کنیم تا که چیزی را به خود تفکر کنیم که گویا از ما باشد، بلکه کفایت حیات عیسی هم در بدن ما ظاهرشود. ۱۱ زیرا ما که زنده ایم، ما از خداست. ۶ که او ما را هم کفایت داد تا عهدجدید را خادم دائم بخاطر عیسی به موت سپرده می شویم تا حیات عیسی نیز شویم، نه حرف را بلکه روح را زیرا که حرف می کشد لیکن روح زنده می کند. ۷ اما اگر خدمت موت که در حرف بود و برسنگها حیات در شما. ۱۳ اما چون همان روح ایمان را داریم، بحسب تراشیده شده با جلال می بود، یحیی که بنی اسرائیل نمی توانستند آنچه مکتوب است «ایمان آورد پس سخن گفت»، ما نیز چون صورت موسی را نظاره کنند به سبب جلال چهره او که فانی بود، ایمان داریم، از اینرو سخن می گوئیم. ۱۴ چون می دانیم او که ۸ چگونه خدمت روح بیشتر با جلال نخواهد بود؟ ۹ زیرا هرگاه عیسی خداوند را برخیزانید، ما را نیز با عیسی خواهد برخیزانید و با خدمت قصاص با جلال باشد، چند مرتبه زیادتیر خدمت عدالت شما حاضر خواهد ساخت. ۱۵ زیرا که همه چیز برای شما است در جلال خواهد افزود. ۱۰ زیرا که آنچه جلال داده شده بود نیز تا آن فیضی که بوسیله بسیاری افزوده شده است، شکرگزاری بدین نسبت جلالی نداشت به سبب این جلال فایق. ۱۱ زیرا اگر ما برای تمجید خدا بیفزاید. ۱۶ از این جهت خسته خاطر نمی آن فانی با جلال بودی، هرآنچه این باقی از طریق اولی در جلال شویم، بلکه هرچند انسانیت ظاهری ما فانی می شود، لیکن باطن خواهد بود. ۱۲ پس چون چنین امید داریم، با کمال دلیری سخن می گوئیم. ۱۳ و نه مانند موسی که نقابی برچهره خود کشید تا بنی اسرائیل، تمام شدن این فانی را نظر نکنند، ۱۴ بلکه ذهن ایشان غلیظ شد زیرا که تا امروز همان نقاب در خواندن عهد عتیق باقی است و کشف نشده است، زیرا که فقط در مسیح باطل می گردد. ۱۵ بلکه تا امروز وقتی که موسی را می خوانند، نقاب بر دل ایشان برقراری ماند. ۱۶ لیکن هرگاه به سوی خداوند رجوع کند، نقاب برداشته می شود. ۱۷ اما خداوند روح است و جایی که روح خداوند است، آنجا آزادی است. ۱۸ لیکن همه ما چون با چهره بی نقاب جلال خداوند را در آینه می نگریم، از جلال تاجلال به همان صورت متبدل می شویم، چنانکه از خداوند که روح است.

۴ بنابراین چون این خدمت را داریم، چنانکه رحمت یافته ایم، خسته خاطر نمی شویم. ۲ بلکه خفایای رسوایی را ترک کرده، به مکر رفتار نمی کنیم و کلام خدا را مغشوش نمی سازیم، بلکه به اظهار راستی، خود را به ضمیر هرکس در حضور خدا مقبول می سازیم. ۳ لیکن اگر بشارت ما مخفی است، بر هالکان مخفی است، ۴ که در ایشان خدای این جهان فهم های بی ایمانشان را کویر گردانیده است که مبدا تجلی بشارت جلال مسیح که صورت خداست، ایشان را روشن سازد. ۵ **gaiōn g165** زیرا به

خویشتن موعظه نمی کنیم بلکه به مسیح عیسی خداوند، اما به خویشتن که غلام شما هستیم بخاطر عیسی. ۶ زیرا خدایی که گفت تا نور از ظلمت درخشید، همان است که در دل های ما درخشید تا نور معرفت جلال خدا در چهره عیسی مسیح از ما بدرخشید. ۷ لیکن این خزینه را در ظروف خاکی داریم تا برتری قوت از آن خدا باشد نه از جانب ما. ۸ در هر چیز زحمت که در ظاهر نه در دل فقر می کنند. ۱۳ زیرا اگر بی خود هستیم برای

۵ زیرا می دانیم که هرگاه این خانه زمینی خیمه ما ریخته شود، عمارتی از خدا داریم، خانه ای ناساخته شده به دستها و جاودانی در آسمانها. ۱ **gaiōnios g166** زیرا که در این هم آه می کشیم، چونکه مشتاق هستیم که خانه خود را که از آسمان است بپوشیم، ۲ اگر فی الواقع پوشیده و نه عریان یافت شویم. ۴ از آنرو که ما نیز که در این خیمه هستیم، گرانبار شده، آه می کشیم، از آن جهت که نمی خواهیم این را بیرون کنیم، بلکه آن را بپوشیم تا فانی در حیات غرق شود. ۵ اما او که ما را برای این درست ساخت خدا است که بیعانه روح را به ما می دهد. ۶ پس دائم خاطر جمع هستیم و می دانیم که مادامی که در بدن متوطنیم، از خداوند غریب می باشیم. ۷ (زیرا که به ایمان رفتار می کنیم نه به دیدار) ۸ پس خاطر جمع هستیم و این را بیشتر می پسندیم که از بدن غریب کنیم و به نزد خداوند متوطن شویم. ۹ لهذا حریص هستیم بر اینکه خواه متوطن و خواه غریب، پسندیده او باشیم. ۱۰ زیرا لازم است که همه ما پیش مسند مسیح حاضر شویم تا هرکس اعمال بدنی خود را بیابد، بحسب آنچه کرده باشد، چه نیک چه بد. ۱۱ پس چون ترس خدا را دانسته ایم، مردم رادعوت می کنیم. اما به خدا ظاهر شده ایم و امیدوارم به ضمائر شما هم ظاهر خواهیم شد. ۱۲ زیرا بار دیگر برای خود به شما سفارش نمی کنیم، بلکه سبب افتخار درباره خود به شما می دهیم تا شما را جوابی باشد برای آثانی تابتیری قوت از آن خدا باشد نه از جانب ما. ۸ در هر چیز زحمت که در ظاهر نه در دل فقر می کنند. ۱۳ زیرا اگر بی خود هستیم برای

دوم قرن تیان

تا خدا از ما تمجید یابد. ۲۱ اما او که ما را با شما در مسیح استوار می گرداند و ما را مسح نموده است، خداست. ۲۲ که او نیز ما را مهر نموده و بیعانه روح را در دل های ما عطا کرده است. ۲۳ لیکن من خدا را بر جان خود شاهده می خوانم که برای شفقت بر شما تا بحال به قرن تس نیامدم، ۲۴ نه آنکه بر ایمان شما حکم کرده باشیم بلکه شادی شما را مددکار هستیم زیرا که به ایمان مسیح که پدر رحمته و خدای جمیع تسلیات است، ۴ که ما را

۲ اما در دل خود عزیمت داشتیم که دیگر با حزن به نزد شما نیایم، ۲ زیرا اگر من شما را محزون سازم، کیست که مرا شادی دهد جز او که از من محزون گشت؟ ۳ و همین را نوشتم که مبادا وقتی که پیام محزون شوم از آنانی که می بایست سبب خوشی من بشوند، چونکه بر همه شما اعتماد می دارم که شادی من، شادی جمیع شماست. ۴ زیرا که از حزن و دل تنگی سخت و باشکوهی بسیار به شما نوشتم، نه تا محزون شوید بلکه تا بفهمید چه محبت بینهایتی با شما دارم. ۵ و اگر کسی باعث غم شد، مرا محزون نساخت بلکه فی الجمله جمیع شما را تا بار زیاده ننهاده باشم. ۶ کافی است آن کس را این سیاستی که از اکثر شما بدو رسیده است. ۷ پس برعکس شما باید او را عفو نموده، تسلی دهید که مبادا افزونی غم چنین شخص را فرو برد. ۸ بنابراین، به شما التماس می دارم که با او محبت خود را استوار نمایید. ۹ زیرا که برای همین نیز نوشتم تادللی شما را بدانم که در همه چیز مطیع می باشید. ۱۰ اما هر که را چیزی عفو نمایید، من نیز می کنم زیرا که آنچه من عفو کرده ام، هرگاه چیزی را عفو کرده باشم، به خاطر شما به حضور مسیح کرده ام، ۱۱ تا شیطان بر ما برتری نیابد، زیرا که از مکاید اوبی خبر نیستیم. ۱۲ اما چون به ترواس بجهت بشارت مسیح آمدم و دروازه ای برای من در خداوند باز شد، ۱۳ در روح خود آرامی نداشتم، از آن رو که برادر خود تیطس را نیافتم، بلکه ایشان را وداع نموده، به مکادونیه آمدم. ۱۴ لیکن شکر خدا راست که ما را در مسیح، دائم در موکب ظفر خود می برد و عطر معرفت خود را در هر جا بوسیله ما ظاهر می کند. ۱۵ زیرا خدا را عطر خوشبوی مسیح می باشیم هم در ناجیان و هم در هالکان. ۱۶ اما اینها را عطر موت، الی موت و آنها را عطر حیات الی حیات. و برای این امور کیست که کافی باشد؟ ۱۷ زیرا مثل بسیاری نیستیم که کلام خدا را مغشوش سازیم، بلکه از ساده دلی و از جانب خدا در حضور خدا در مسیح سخن می گوئیم.

۳ آیا باز به سفارش خود شروع می کنیم؟ و آیا مثل بعضی احتیاج به سفارش نامه جات به شما یا از شما داشته باشیم؟ ۲ شما رساله ما هستید، نوشته شده در دل های ما، معروف و خوانده شده جمیع آدمیان. ۳ چونکه ظاهر شده اید که رساله مسیح می باشید،

۱ پولس به اراده خدا رسول عیسی مسیح و تیموتاوس برادر، به کلیسای خدا که در قرنتس می باشد با همه مقدسینی که در تمام اخائی هستند، ۲ فیض و سلامتی از پدر ما خدا و عیسی مسیح خداوند به شما باد. ۳ مبارک باد خدا و پدر خداوند ما عیسی مسیح که پدر رحمته و خدای جمیع تسلیات است، ۴ که ما را در هر تنگی ما تسلی می دهد تا ما بتوانیم دیگران را در هر مصیبتی که باشند تسلی نماییم، به آن تسلی که خود از خدا یافته ایم. ۵ زیرا به اندازه ای که دردهای مسیح در ما زیاده شود، به همین قسم تسلی ما نیز بوسیله مسیح می افزاید. ۶ اما خواه زحمت کشیم، این است برای تسلی و نجات شما، و خواه تسلی پذیریم این هم بجهت تسلی و نجات شما است که میسر می شود از صبر داشتن در همین دردهایی که ما هم می بینیم. ۷ و امید ما برای شما استوار می شود زیرا می دانیم که چنانکه شما شریک دردها هستید، همچنین شریک تسلی نیز خواهید بود. ۸ زیرا ای برادران نمی خواهیم شما بی خبر باشید از تنگی ای که در آسیا به ما عارض گردید که بینهایت و فوق از طاقت بار کشیدیم، بعدی که از جان هم مایوس شدیم. ۹ لکن در خود فتوی موت داشتیم تا بر خود توکل نکنیم، بلکه بر خدایه مردگان را برمی خیزانیم، ۱۰ که ما را از چنین موت رهانید و می رهند و به او امیدواریم که بعد از این هم خواهد رهانید. ۱۱ و شما نیز به دعا در حق ما اعانت می کنید تا آنکه برای آن نعمتی که از اشخاص بسیاری به ما رسید، شکرگزاری هم بجهت ما از بسیاری به جا آورده شود. ۱۲ زیرا که فخر ما این است یعنی شهادت ضمیر ما که به قدوسیت و اخلاص خدایی، نه به حکمت جسمانی، بلکه به فیض الهی در جهان رفتار نمودیم و خصوص نسبت به شما. ۱۳ زیرا چیزی به شما نمی نویسیم مگر آنچه می خوانید و به آن اعتراف می کنید و امیدوارم که تا به آخر اعتراف هم خواهید کرد. ۱۴ چنانکه به مافی الجمله اعتراف گردید که محل فخر شما هستیم، چنانکه شما نیز ما را می باشید در روز عیسی خداوند. ۱۵ و بدین اعتماد قبل از این خواستیم به نزد شما آیم تا نعمتی دیگر بیابید، ۱۶ و از راه شما به مکادونیه بروم و باز از مکادونیه نزد شما بیایم و شما مرا به سوی یهودیه مشایعت کنید. ۱۷ پس چون این را خواستیم، آیا سهل انگاری کردم یا عزیمت من عزیمت بشری باشد تا آنکه به نزد من بلی بلی و نی نی باشد. ۱۸ لیکن خدا امین است که سخن ما با شما بلی و نی نیست. ۱۹ زیرا که پسر خدا عیسی مسیح که ما یعنی من و سلوانس و تیموتاوس در میان شما به وی موعظه کردیم، بلی و نی نشد بلکه در او بلی شده است. ۲۰ زیرا چندانکه وعده های خدا است، همه در او بلی و از این جهت در او امین است

و شان زمینی‌ها، دیگر است، ۴۱ و شان آفتاب دیگر و شان ماه دیگر با شما توقف نمایم، اگر خداوند اجازت دهد. ۸ لیکن من و شان ستارگان، دیگر، زیرا که ستاره از ستاره در شان، فرق دارد. تاپنطیکاست در افسس خواهم ماند، ۹ زیرا که دروازه بزرگ و ۴۲ به همین نهج است نیز قیامت مردگان. درفساد کاشته می‌شود، کارساز برای من باز شد و معاندین، بسیاری. ۱۰ لیکن اگر و در بی‌فسادی برمی‌خیزد؟ ۴۳ در ذلت کاشته می‌گردد و در تیموتاوس آید، آگاه باشید که نزد شما بی‌ترس باشد، زیرا که در کار جلال برمی‌خیزد؛ در ضعف کاشته می‌شود و در قوت برمی‌خیزد؛ خداوند مشغول است چنانکه من نیز هستم. ۱۱ لهنذاهیچ‌کس او را ۴۴ جسم نفسانی کاشته می‌شود و جسم روحانی برمی‌خیزد. اگر حقیر نشمارد، بلکه او را به سلامتی مشایعت کنید تا نزد من جسم نفسانی هست، هرآینه روحانی نیز هست. ۴۵ و همچنین آید زیرا که او را با برادران انتظار می‌کشم. ۱۲ اما درباره اپلس نیز مکتوب است که انسان اول یعنی آدم نفس زنده گشت، برادر، از اویسیار درخواست نمودم که با برادران به نزد شما بیایند، اما آدم آخر روح حیات بخش شد. ۴۶ لیکن روحانی مقدم نبود لیکن هرگز رضا نداد که الحال بیاید ولی چون فرصت یابد خواهد بلکه نفسانی و بعد از آن روحانی. ۴۷ انسان اول از زمین است آمد. ۱۳ بیدار شوید، در ایمان استوار باشید و مردان باشید و خاکی؛ انسان دوم خداوند است از آسمان. ۴۸ چنانکه خاکی زورآور شوید. ۱۴ جمیع کارهای شما با محبت باشد. ۱۵ وای است، خاکبان نیز چنان هستند و چنانکه آسمانی است آسمانی‌ها برادران به شما التماس دارم (شما خانواده استیفان را می‌شناسید که همچنان می‌باشند. ۴۹ و چنانکه صورت خاکی را گرفتیم، صورت نویر اخائییه هستند و خویشتن را به خدمت مقدسین سپرده اند)، آسمانی را نیز خواهیم گرفت. ۵۰ لیکن ای برادران این را می‌گویم ۱۶ تا شما نیز چنین اشخاص را اطاعت کنید و هرکس را که در که گوشت و خون نمی‌تواند وارث ملکوت خدا شود و فاسدوارث کار و زحمت شریک باشد. ۱۷ و از آمدن استیفان و فرتونتاس بی‌فسادی نیز نمی‌شود. ۵۱ همانا به شماسری می‌گویم که همه و اخائییکوس مرا شادی رخ نمود زیرا که آنچه از جانب شما ناتمام نخواهیم خوابید، لیکن همه متبدل خواهیم شد. ۵۲ در لحظه‌ای، بود، ایشان تمام کردند. ۱۸ چونکه روح من و شما را تازه کردند. در طرفه العینی، به مجرد نواختن صور اخیر، زیراکرنا صدا خواهد پس چنین اشخاص را بشناسید. ۱۹ کلیساهای آسیا به شما سلام داد، و مردگان، بی‌فساد خواهند برخاست و ما متبدل خواهیم شد. می‌رسانند واکیل و پرسکلا با کلیسایی که در خانه ایشانند، به ۵۳ زیرا که می‌باید این فاسد بی‌فسادی را پوشد و این فانی به بقا شما سلام بسیار در خداوند می‌رسانند. ۲۰ همه برادران شما آراسته گردد. ۵۴ اما چون این فاسد بی‌فسادی را پوشید و این را سلام می‌رسانند. یکدیگر را به بوسه مقدسانه سلام رسانید. فانی به بقا آراسته شد، آنگاه این کلامی که مکتوب است به ۲۱ من پولس از دست خود سلام می‌رسانم. ۲۲ اگر کسی عیسی انجام خواهد رسید که «مرگ در ظفر بلعیده شده است. ۵۵ ای موت نیش تو کجا است وای گور ظفر تو کجا؟» (Hadēs g86) عیسی مسیح خداوند با شما باد. ۲۴ محبت من با همه شما در ۵۶ نیش موت گناه است و قوت گناه، شریعت. ۵۷ لیکن شکر مسیح عیسی باد، آمین.

خدا راست است که ما را بواسطه خداوند ماعیسی مسیح ظفر می‌دهد. ۵۸ بنابراین ای برادران حبیب من پایدار و بی تشویش شده، پیوسته در عمل خداوند بیفزایید، چون می‌دانید که زحمت شما در خداوند باطل نیست.

۱۶ اما درباره جمع کردن زکات برای مقدسین، چنانکه به کلیساهای غلاطیه فرمودم، شما نیز همچنین کنید. ۲ در روز اول هفته، هر یکی از شما بحسب نعمتی که یافته باشد، نزد خود ذخیره کرده، بگذارد تا در وقت آمدن من زحمت جمع کردن نباشد. ۳ و چون برسم، آنانی را که اختیار کنید با مکتوبها خواهم فرستاد تا احسان شما را به اورشلیم ببرند. ۴ و اگر مصلحت باشد که من نیز بروم، همراه من خواهند آمد. ۵ و چون از مکادونیه عبور کنم، به نزد شما خواهم آمد، زیرا که از مکادونیه عبور می‌کنم، ۶ و احتمال دارد که نزد شما بمانم بلکه زمستان را نیز بسر برم تا هرجایی که بروم، شما مرا مشایعت کنید. ۷ زیرا که الان اراده ندارم در بین راه شما رمالقات کنم، چونکه امیدوارم مدتی

است که وقتی که جمع شوید، هریکی از شما سرودی دارد، است وعظما و باطل است نیز ایمان شما. ۱۵ و شهود کذبہ تعلیمی دارد، زبانی دارد، مکاشفہای دارد، ترجمہای دارد، باید نیز برای خدا شدیم، زیرا درباره خدا شہادت دادیم کہ مسیح را ہمہ بجهت بنا بشود. ۲۷ اگر کسی بہ زبانی سخن گوید، دو دو برخیزانید، و حال آنکہ او راینخیزانید در صورتی کہ مردگان برنمی یا نہایت سہ سہ باشند، بہ ترتیب و کسی ترجمہ کند. ۲۸ اما خیزند. ۱۶ زیرا ہرگاہ مردگان برنمی خیزند، مسیح نیزبرنخاستہ اگر مترجمی نباشد، در کلیسا خاموش باشد و با خودو با خدا است. ۱۷ اما ہرگاہ مسیح برنخاستہ است، ایمان شما باطل سخن گوید. ۲۹ و از انبیا دو یا سہ سخن بگویند و دیگران تمیز دهند. ۳۰ و اگر چیزی بہ دیگری از اہل مجلس مکشوف شود، درمسیح خوابیدہاند ہلاک شدند. ۱۹ اگر فقط در این جہان در آن اول ساکت شود. ۳۱ زیرا کہ ہمہ می‌توانید یک یک نبوت کنید تا ہمہ تعلیم یابند و ہمہ نصیحت‌پذیرند. ۳۲ و ارواح انبیا مطیع انبیا می‌باشند. ۳۳ زیرا کہ او خدای تشویش نیست بلکہ خدای سلامتی، چنانکہ در ہمہ کلیسای مقدسان. ۳۴ و زنان شما در کلیسا خاموش باشند زیرا کہ ایشان را حرف زدن جایز نیست بلکہ اطاعت نمودن، چنانکہ تورات نیز می‌گوید. ۳۵ اما اگر می‌خواہند چیزی بیاموزند، در خانہ از شوہران خود پیرسند، چون زنان را در کلیسا حرف زدن قبیح است. ۳۶ آیا کلام خدا از شما صادر شد یا بہ شما بہ تہائی رسید؟ ۳۷ اگر کسی خود را نبی یاروحانی پندارد، اقرار بکند کہ آنچه بہ شمامی نویسم، احکام خداوند است. ۳۸ اما اگر کسی جاہل است، جاہل باشد. «ہمہ چیز را زیر پایہای وی انداختہ است». اما چون می‌گوید کہ ۳۹ پس ای برادران، نبوت را بہ غیرت بطلبید و از تکلم نمودن بہ زبانهامع مکنید. ۴۰ لکن ہمہ چیز بہ شایستگی و انتظام باشد. انداخت مستثنی است. ۲۸ اما زمانی کہ ہمہ مطیع وی شدہ باشند، آنگاہ خود پسر ہم مطیع خواہد شد او را کہ ہمہ چیز را مطیع وی گردانید، تا آنکہ خدا کل در کل باشد. ۲۹ والا آتانی کہ برای مردگان تعمید می‌یابند چکنند؟ ہرگاہ مردگان مطلق برنمی خیزند، پس چرا برای ایشان تعمید می‌گیرند؟ ۳۰ و ما نیز چراہر ساعت خود را در خطر می‌اندازیم؟ ۳۱ بہ آن فخری درباره شما کہ مرا در خداوند ما مسیح عیسی ہست قسم، کہ ہرروزہ مرا مردنی است. ۳۲ چون بطور انسان در افسس با وحوش جنگ کردم، مرا چہ سود است؟ اگر مردگان برنمی خیزند، بخوریم و بیاشامیم چون فردامی میریم. ۳۳ فریفتہ مشوید معاشرت بد، اخلاق حسنہ را فاسد می‌سازد. ۳۴ برای عدالت بیدارشدہ، گناہ مکنید زیرا بعضی معرفت خدا راندازند. برای انفعال شما می‌گویم. ۳۵ اما اگر کسی گوید: «مردگان چگونہ برمی خیزند و بہ کدام بدن می‌آیند؟»، ۳۶ ای احمق آنچه تو می‌کاری زندہ نمی‌گردد جز آنکہ بمیرد. ۳۷ و آنچه می‌کاری، نہ آن جسمی را کہ خواہد شد می‌کاری، بلکہ دانہای مجرد خواہ ازگندم و یا از دانہ های دیگر. ۳۸ لیکن خدا برحسب ارادہ خود، آن را جسمی می‌دہد و بہ ہر یکی ازتخمها جسم خودش را. ۳۹ ہر گوشت از یک نوع گوشت نیست، بلکہ گوشت انسان، دیگر است وگوشت بہایم، دیگر و گوشت مرغان، دیگر وگوشت ماہیان، دیگر. ۴۰ و جسمهای آسمانی ہست و جسمهای زمینی نیز، لیکن شان آسمانی‌ها، دیگر مسیح نیز برنخاستہ است. ۱۴ و اگر مسیح برنخاست، باطل

می‌پندارم، عزیزتر می‌داریم و اجزای قبیح ماجمال افضل دارد. می‌کند، مردم را برای بنا و نصیحت و تسلی می‌گوید. ۴ هرکه به ۲۴ لکن اعضای جمیله ما را احتیاجی نیست، بلکه خدا بدن را مرتب ساخت بقسمی که ناقص را بیشتر حرمت داد، ۲۵ تا که ۵ و خواهش دارم که همه شما به زبانها تکلم جدایی در بدن نیفتد، بلکه اعضا به برابری در فکریکدیگر باشند. کنید، لکن بیشتر اینکه نبوت نمایند زیرا کسی که نبوت کند بهتر ۲۶ و اگر یک عضو دردمند گردد، سایر اعضا با آن همدرد باشند است ازکسی که به زبانها حرف زند، مگر آنکه ترجمه کند تا کلیسا و اگر عضوی عزت یابد، باقی اعضا با او به خوشی آیند. ۲۷ اما بنا شود. ۶ ا‌الحالای برادران اگر نزد شما آییم و به زبانها سخن شما بدن مسیح هستید و فرد اعضای آن می‌باشید. ۲۸ و خدا رانم، شما را چه سود می‌بخشم؟ مگر آنکه شما را به مکاشفه یا قرارداد بعضی را در کلیسا: اول رسولان، دوم انبیا، سوم معلمان، به معرفت یا به نبوت یا به تعلیم گویم. ۷ و همچنین چیزهای بعدقوات، پس نعمتهای شفا دادن و اعانات و تدابیر واقسام زبانها. بیجان که صدا می‌دهد چون نی یا بربط اگر در صداها فرق نکند، ۲۹ آیا همه رسول هستند، یا همه انبیا، یا همه معلمان، یا همه چگونه آواز نی یا بربط فهمیده می‌شود؟ ۸ زیر اگر کرنا نیز صدای قوت؟ ۳۰ یا همه نعمتهای شفا دارند، یا همه به زبانها متکلم نامعلوم دهد که خود رامهایی جنگ می‌سازد؟ ۹ همچنین شما نیز هستند، یا همه ترجمه می‌کنند؟ ۳۱ لکن نعمتهای بهتر را به به زبان، سخن مفهوم نگویید، چگونه معلوم می‌شود آن چیزی که غیرت بطلید و طریق افضلتر نیز به شما نشان می‌دهم. گفته شد زیرا که به هوا سخن خواهید گفت؟ ۱۰ زیرا که انواع زبانهای دنیا هر قدر زیاده باشد، ولی یکی بی‌معنی نیست. ۱۱ پس

۱۳ اگر به زبانهای مردم و فرشتگان سخن گویم و محبت نداشته باشم، مثل نحاس صدا دهنده و سنج فغان کننده شده‌ام. ۲ و اگر نبوت داشته باشم و جمیع اسرار و همه علم را بدانم و ایمان کامل داشته باشم بحدی که کوهها را نقل کنم و محبت نداشته باشم، هیچ هستم. ۳ و اگر جمیع اموال خود را صدقه دهم و بدن خود را بسپارم تا سوخته شود و محبت نداشته باشم، هیچ سود نمی‌برم. ۴ محبت حلیم و مهربان است؛ محبت حسد نمی‌برد؛ محبت کبر و غرور ندارد؛ ۵ اطوار ناپسندیده ندارد و نفع خود را طالب نمی‌شود؛ خشم نمی‌گیرد و سوءظن ندارد؛ ۶ از ناراستی خوشوقت نمی‌گردد، ولی با راستی شادی می‌کند؛ ۷ در همه چیز صبر می‌کند و همه را باور می‌نماید؛ در همه حال امیدوار می‌باشد و هر چیز را متحمل می‌باشد. ۸ محبت هرگز ساقط نمی‌شود و اما اگر نتوانه باشد، نیست خواهد شد و اگر زبانها، انتها خواهد پذیرفت و اگر علم، زایل خواهد گردید. ۹ زیرا جزئی علمی داریم و جزئی نبوت می‌نماییم، ۱۰ لکن هنگامی که کامل آید، جزئی نیست خواهد گردید. ۱۱ زمانی که طفل بودم، چون طفل حرف می‌زدم و چون طفل فکر می‌کردم و مانند طفل تعقل می‌نمودم. اما چون مرد شدم، کارهای طفلانه را ترک کردم. ۱۲ زیرا که الحال در آینه بطور معما می‌بینم، لکن آن وقت روبرو؛ الان جزئی معرفتی دارم، لکن آن وقت خواهم شناخت، چنانکه نیز شناخته شدم. ۱۳ و الحال این سه چیز باقی است: یعنی ایمان و امید و محبت. اما بزرگتر از اینها محبت است.

۱۴ در پی محبت بکوشید و عطایای روحانی را به غیرت بطلید، خصوص اینکه نبوت کنید. ۲ زیرا کسی که به زبانی سخن می‌گوید، نه به مردم بلکه به خدا می‌گوید، زیرا هیچ کس نمی‌فهمد لیکن در روح به اسرار تکلم می‌نماید. ۳ اما آنکه نبوت

هر چیز مرا یاد می‌دارد و اخبار رابطوری که به شما سپردم، حفظ و رامتحن کند و بدین‌طرز از آن نان بخورد و از آن پیاله بنوشد. می‌نماید. ۳ اما می‌خواهم شما بدانید که سر هر مرد، مسیح ۲۹ زیرا هر که می‌خورد و می‌نوشد، فتوی خود را می‌خورد و می‌نوشد است و سر زن، مرد و سر مسیح، خدا. ۴ هر مردی که سر پوشیده اگر بدن خداوند را تمیز نمی‌کند. ۳۰ از این سبب بسیاری از دعا یا نبوت کند، سر خود را رسوا می‌نماید. ۵ اما هر زنی که سر شما ضعیف و مریض‌اند و بسیاری خوابیده‌اند. ۳۱ اما اگر برخود برهنه دعا یا نبوت کند، سر خود را رسوا می‌سازد، زیرا این چنان است که تراشیده شود. ۶ زیرا اگر زن نمی‌پوشد، موی را نیز ببرد؛ و اگر زن را موی بریدن یا تراشیدن قبیح است، باید بپوشد. ۷ زیرا که مرد را نباید سر خود بپوشد چونکه او صورت و جلال خداست، اما زن جلال مرد است. ۸ زیرا که مرد از زن نیست بلکه زن از مرد است. ۹ و نیز مرد بجهت زن آفریده نشد، بلکه زن برای مرد. ۱۰ از این جهت زن می‌باید عزتی بر سر داشته باشد به سبب فرشتگان. ۱۱ لیکن زن از مرد جدا نیست و مرد هم جدا از زن نیست در خداوند. ۱۲ زیرا چنانکه زن از مرد است، همچنین مرد نیز بسبب زن، لیکن همه چیز از خدا. ۱۳ در دل خود انصاف دهید: آیا شایسته است که زن ناپوشیده نزد خدا دعا کند؟ ۱۴ آیا خود طبیعت شما را نمی‌آموزد که اگر مرد موی دراز دارد، او را عار می‌باشد؟ ۱۵ و اگر زن موی دراز دارد، او را فخر است، زیرا که موی بجهت پرده بدو داده شد؟ ۱۶ و اگر کسی ستیزه گر باشد، ما و کلیساهای خدا را چنین عادت نیست. ۱۷ لیکن چون این حکم را به شما می‌کنم، شمارا تحسین نمی‌کنم، زیرا که شما نه از برای بهتری بلکه برای بدتری جمع می‌شوید. ۱۸ زیرا اولاهنگامی که شما در کلیسا جمع می‌شوید، می‌شوم که در میان شما شقاقها روی می‌دهد و قدری از آن را باور می‌کنم. ۱۹ از آن جهت که لازم است در میان شما بدعتها نیز باشد تا که مقبولان از شما ظاهر گردند. ۲۰ پس چون شما در یک جا جمع می‌شوید، ممکن نیست که شام خداوند خورده شود، ۲۱ زیرا در وقت خوردن هر کس شام خود را پیشتر می‌گیرد و یکی گرسنه و دیگری مست می‌شود. ۲۲ مگر خانه‌ها برای خوردن و آشامیدن ندارید؟ یا کلیسای خدا را تحقیر می‌نمایید و آنانی را که ندارند شرمند می‌سازید؟ به شما چه بگویم؟ آیا در این امر شمارا تحسین نمایم؟ تحسین نمی‌نمایم! ۲۳ زیرا من از خداوند یافتم، آنچه به شما نیز سپردم که عیسی خداوند در شبی که او را تسلیم کردند، نان را گرفت ۲۴ و شکر نموده، پاره کرد و گفت: «بگیرید بخورید. این است بدن من که برای شما پاره می‌شود. این را به یادگاری من به جا آرید.» ۲۵ و همچنین پیاله را نیز بعد از شام و گفت: «این پیاله عهد جدید است در خون من. هرگاه این را بنوشید، به یادگاری من بکنید.» ۲۶ زیرا هرگاه این نان را بخورید و این پیاله را بنوشید، موت خداوند را ظاهر می‌نمایید تاهنگامی که باز آید.

۲۷ پس هر که بطور ناشایسته نان را بخورد و پیاله خداوند را بنوشد، مجرم بدن و خون خداوند خواهد بود. ۲۸ اما هر شخص خود مابقی را منتظم خواهد نمود. ۱ اما درباره عطایای روحانی، ای برادران نمی‌خواهم شما بی‌خبر باشید. ۲ می‌دانید هنگامی که امت‌ها می‌بودید، به سوی بت‌های گنگ برده می‌شدید بطوری که شما رامی‌بردند. ۳ پس شما را خبر می‌دهم که هر که متکلم به روح خدا باشد، عیسی را انانیمانمی‌گوید و احدی جزیه روح‌القدس عیسی را خداوند نمی‌تواند گفت. ۴ و نعمتها انواع است ولی روح همان. ۵ و خدمتها انواع است اما خداوند همان. ۶ و عملها انواع است لکن همان خدا همه را در همه عمل می‌کند. ۷ ولی هر کس را ظهور روح بجهت منفعت عطا می‌شود. ۸ زیرا یکی را بوساطت روح، کلام حکمت داده می‌شود و دیگری را کلام علم، بحسب همان روح. ۹ و یکی را ایمان به همان روح و دیگری را نعمتهای شفا دادن به همان روح. ۱۰ و یکی را قوت معجزات و دیگری را نبوت و یکی را تمیز ارواح و دیگری را اقسام زبانها و دیگری را ترجمه زبانها. ۱۱ لکن در جمیع اینها همان یک روح فاعل است که هر کس را فرد بحسب اراده خود تقسیم می‌کند. ۱۲ زیرا چنانکه بدن یک است و اعضا متعدد دارد و تمامی اعضای بدن اگر چه بسیار است یکتن می‌باشد، همچنین مسیح نیز می‌باشد. ۱۳ زیرا که جمیع ما به یک روح در یک بدن تعمید یافتیم، خواه یهود، خواه یونانی، خواه غلام، خواه آزاد و همه از یک روح نوشانیده شدیم. ۱۴ زیرا بدن یک عضو نیست بلکه بسیار است. ۱۵ اگر پا گوید چونکه دست نیستیم از بدن نمی‌باشم، آیا بدین سبب از بدن نیست؟ ۱۶ و اگر گوش گوید چونکه چشم نیم از بدن نیستیم، آیا بدین سبب از بدن نیست؟ ۱۷ اگر تمام بدن چشم بودی، کجایمی بود شنیدن و اگر همه شنیدن بودی کجا می‌بود بیندن؟ ۱۸ لکن الحال خدا هریک از اعضا را در بدن نهاد برحسب اراده خود. ۱۹ و اگر همه یک عضو بودی بدن کجا می‌بود؟ ۲۰ اما الان اعضا بسیار است لیکن بدن یک. ۲۱ و چشم دست رانمی‌تواند گفت که محتاج تو نیستم یا سر پایها را نیز که احتیاج به شما ندارم. ۲۲ بلکه علاوه بر این، آن اعضای بدن که ضعیفتر می‌نمایند، لازم ترمی باشند. ۲۳ و آنها را که پست‌تر اجزای بدن

کنیم؟ ۱۲ اگر دیگران در این اختیار بر شما شریکند آیانه ماه و سه هزار نفر هلاک گشتند. ۹ و نه مسیح راتجربه کنیم، بیشتر؟ لیکن این اختیار را استعمال نکردیم، بلکه هرچیز را متحمل چنانکه بعضی از ایشان کردند و ازارها هلاک گردیدند. ۱۰ و نه می‌شویم، مبدا انجیل مسیح را تعویق اندازیم. ۱۳ آیا نمی‌دانید همه‌می‌کنید، چنانکه بعضی از ایشان کردند و هلاک کننده که هرکه در امور مقدس مشغول باشد، از هیکل می‌خورد و هرکه ایشان را هلاک کرد. ۱۱ و این همه بطور مثل بدیشان واقع شد خدمت مذبح کند، از مذبح نصیبی می‌دارد. ۱۴ و همچنین و برای تنبیه ما مکتوب گردید که اواخر عالم به ما رسیده است. خداوند فرمود که «هرکه به انجیل اعلام نماید، از انجیل معیشت (jaion g165) پس آنکه گمان برد که قائم است، باخبر باشد یابد». ۱۵ لیکن من هیچیک از اینها را استعمال نکردم و این را به که نیفتد. ۱۳ هیچ تجربه جز آنکه مناسب بشر باشد، شما را این قصد نوشتم تا بامن چنین شود، زیرا که مرا مردن بهتر است از فرو نگرفت. اما خدامین است که نمی‌گذارد شما فوق طاقت آنکه کسی فخر مرا باطل گرداند. ۱۶ زیرا هرگاه بشارت دهم، مرا خودآزموده شوید، بلکه باتجربه مغری نیز می‌سازد تایاری تحمل آن فخر نیست چونکه مرا ضرورت افتاده است، بلکه وای بر من اگر را داشته باشید. ۱۴ لهندای عزیزان من از بت پرستی بگریزید. بشارت ندم. ۱۷ زیراهرگاه این را طوع کنم اجرت دارم، لکن اگر ۱۵ به خردمندان سخن می‌گویم: خود حکم کنیدبرآنچه می‌گویم. کره باشد وکالتی به من سپرده شد. ۱۸ در این صورت، مرا چه ۱۶ پیاله برکت که آن را تبرک می‌خوانیم، آیا شراکت در خون اجرت است تا آنکه چون بشارت می‌دهم، انجیل مسیح را بی‌خرج مسیح نیست؟ ونانی را که پاره می‌کنیم، آیا شراکت در بدن سازم و اختیار خود را درانجیل استعمال نکنم؟ ۱۹ زیرا با اینکه از مسیح نی؟ ۱۷ زیرا ما که بسیاریم، یک نان و یکن می‌باشیم همه کسی آزاد بودم، خودرا غلام همه گردانیدم تا بسیاری را سود چونکه همه از یک نان قسمت می‌یابیم. ۱۸ اسرائیل جسمانی برم. ۲۰ ویهود را چون یهود گشتم تا یهود را سود برم واهل شریعت را ملاحظه کنید! آیاخوردگان قربانی‌ها شریک قربانگاه نیستند؟ را مثل اهل شریعت تا اهل شریعت را سود برم؛ ۲۱ و بی‌شریعتان را ۱۹ پس چه گویم؟ آیا بت چیزی می‌باشد؟ یا که قربانی بت چیزی چون بی‌شریعتان شدم، هرچند نزد خدا بی‌شریعت نیستیم، بلکه است؟ ۲۰ نی! بلکه آنچه امت هاقربانی می‌کنند، برای دیوها شریعت مسیح در من است، تا بی‌شریعتان را سودبرم؛ ۲۲ ضعفا را می‌گذرانند نه برای خدا؛ و نمی‌خواهم شما شریک دیوها باشید. ضعیف شدم تا ضعفا را سود برم؛ همه کس را همه‌چیز گردیدم تا ۲۱ محال است که هم از پیاله خداوند و هم از پیاله دیوها بنوشید؛ به هزنوعی بعضی را برهانم. ۲۳ اما همه کار را بجهت انجیل و هم از مایده خداوند و هم از امایده دیوها نمی‌توانید قسمت می‌کنم تا در آن شریک گردم. ۲۴ آیا نمی‌دانید آنانی که در برد. ۲۲ آیاخداوند را به غیرت می‌آوریم یا از او تواناتر می‌باشیم؟ میدان می‌دوند، همه می‌دوند لکن یک نفر انعام را می‌برد. به ۲۳ همه‌چیز جایز است، لیکن همه مفیدنیست؛ همه رواست، اینطور شما بدوید تا به‌کمال ببرید. ۲۵ و هرکه ورزش کند در لیکن همه بنا نمی‌کند. ۲۴ هرکس نفع خود را نجوید، بلکه هرچیز ریاضت می‌کشد؛ اما ایشان تا تاج فانی را بیابند لکن ما نفع دیگری را. ۲۵ هرآنچه را در قصابخانه می‌فروشدن، بخوریدو تاج غیرفانی را. ۲۶ پس من چنین می‌دوم، نه چون کسی که شک هیچ می‌رسید به‌خاطر ضمیر. ۲۶ زیرا که جهان و پری آن از آن دارد؛ ومشت می‌زنم نه آنکه هوا را بزنم. ۲۷ بلکه تن خودرا زبون خداوند است. ۲۷ هرگاه کسی ازبی ایمانان از شما وعده خواهد می‌سازم و آن را در بندگی می‌دارم، مباداچون دیگران را وعظ و می‌خواهیدبروید، آنچه نزد شما گذارند بخورید و هیچ می‌رسید نمودم، خود محروم شوم.

۱۰ زیراای برادران نمی‌خواهم شما بی‌خبر باشید از اینکه که جهان وپری آن از آن خداوند است. ۲۹ اما ضمیری می‌گویم نه پدران ما همه زیرابر بودند و همه از دریا عبور نمودند ۲ و همه به موسی تعمید یافتند، در ابر و در دریا؛ ۳ و همه همان خوراک روحانی را خوردند ۴ و همه همان شرب روحانی را نوشیدند، زیرا به‌سبب آن چیزی که من برای آن شکر می‌کنم؟ ۳۱ پس خواه که می‌آشامیدنداز صخره روحانی که از عقب ایشان می‌آمد و آن صخره مسیح بود. ۵ لیکن از اکثر ایشان خدازاضی نبود، بکنید. ۳۲ یهودیان و یونانیان و کلیسای خدا را لغزش مدهید. زیرا که در بیابان انداخته شدند. ۶ و این امور نمونه‌ها برای ما شد تا ماخواهشمند بدی نباشیم، چنانکه ایشان بودند؛ ۷ ونه بت‌پرست شوید، مثل بعضی از ایشان، چنانکه مکتوب است:

«قوم به اکل و شرب نشستند و برای لهو و لعب برپا شدند.» ۸ و نه زنا کنیم چنانکه بعضی از ایشان کردند و در یک روزیست

در مختونی خوانده شود، نامختون نگردد و اگر کسی درنامختونی خوانده شود، مختون نشود. ۱۹ ختنه چیزی نیست و نامختونی هیچ، بلکه نگاه داشتن امرهای خدا. ۲۰ هرکس در هر حالتی که خوانده شده باشد، در همان بماند. ۲۱ اگر در غلامی خوانده شدی تو را باکی نباشد، بلکه اگر هم می‌توانی آزاد شوی، آن را اولی تر استعمال کن. ۲۲ زیرا غلامی که در خداوند خوانده شده باشد، آزاد خداوند است؛ و همچنین شخصی آزاد که خوانده شد، غلام مسیح است. ۲۳ به قیمتی خریده شدی، غلام انسان نشوید. ۲۴ ای برادران هرکس در هر حالتی که خوانده شده باشد، در آن نزد خدا بماند. ۲۵ اما درباره باکره‌ها حکمی از خداوند ندارم. لکن چون از خداوند رحمت یافتیم که امین باشیم، رای می‌دهم. ۲۶ پس گمان می‌کنم که بجهت تنگی این زمان، انسان را نیکو آن است که همچنان بماند. ۲۷ اگر با زن بسته شدی، جدایی مجوی و اگر از زن جدا هستی دیگر زن خواه. ۲۸ لکن هرگاه نکاح کردی، گناه نورزیدی و هرگاه باکره منکوحه گردیدی، گناه نکرد. ولی چنین در جسم زحمت خواهند کشید، لیکن من بر شما شفقت دارم. ۲۹ اما ای برادران، این را می‌گویم وقت تنگ است تا بعد از این آنانی که زن دارند مثل بی‌زن باشند و ۳۰ و گریانان چون ناگریانان و خوشحالان مثل ناخوشحالان و خریداران چون غیرمالکان باشند، ۳۱ و استعمال کنندگان این جهان مثل استعمال کنندگان نباشند، زیرا که صورت این جهان درگذر است. ۳۲ اما خواهش این دارم که شما بی‌اندیشه باشید. شخص مجرد در امور خداوند می‌اندیشد که چگونه رضامندی خداوند را بجوید؛ ۳۳ و صاحب زن در امور دنیا می‌اندیشد که چگونه زن خود را خوش بسازد. ۳۴ در میان زن منکوحه و باکره نیز تفاوتی است، زیرا باکره در امور خداوندی اندیشد تا هم در تن و هم در روح مقدس باشد؛ اما منکوحه در امور دنیا می‌اندیشد تا شوهر خود را خوش سازد. ۳۵ اما این را برای نفع شما می‌گویم نه آنکه دمی بر شما بنهم بلکه نظر به شایستگی و ملازمت خداوند، بی‌تشویش. ۳۶ لکن هرگاه کسی گمان برد که با باکره خود ناشایستگی می‌کند، اگر به حد بلوغ رسید و ناچار است از چنین شدن، آنچه خواهد بکند؛ گناهی نیست؛ بگذار که نکاح کنند. ۳۷ اما کسی که در دل خود پایدار است و احتیاج ندارد بلکه در اراده خود مختار است و در دل خود جازم است که باکره خود را نگاه دارد، نیکو می‌کند. ۳۸ پس هم کسی که به نکاح دهد، نیکو می‌کند و کسی که به نکاح ندهد، نیکوتر می‌نماید. ۳۹ زن مادامی که شوهرش زنده است، بسته است. اما هرگاه شوهرش مرد آزاد گردید تا به هرکه بخواهد منکوحه شود، لیکن در خداوند فقط. ۴۰ اما بحسب رای من خوشحال تر است، اگر چنین بماند و من نیز گمان می‌برم که روح خدا را دارم.

خود را لغزش ندهم. (aiōn g165)

۹ آیا رسول نیستیم؟ آیا آزاد نیستیم؟ آیا عیسی مسیح خداوند ما را ندیدیم؟ آیا شماعمل من در خداوند نیستید؟ ۲ هرگاه دیگران را رسول نباشم، البته شما را هستم زیرا که مهررسالت من در خداوند شما هست. ۳ حجت من بجهت آنانی که مرا امتحان می‌کنند این است ۴ که آیا اختیار خوردن و آشامیدن نداریم؟ ۵ آیا اختیار نداریم که خواهر دینی را به زنی گرفته، همراه خود ببریم، مثل سایر رسولان و برادران خداوند و کیفا؟ ۶ یا من و برنابا به تنهایی مختار نیستیم که کار نکنیم؟ ۷ کیست که هرگز از خرجی خود جنگ کند؟ یا کیست که تاکستانی غرس نموده، از میوه‌اش نخورد؟ یا کیست که گله‌ای بچراند و از شیر گله ننوشد؟ ۸ آیا این را بطور انسان می‌گویم یا شریعت نیز این را نمی‌گوید؟ ۹ زیرا که در تورات موسی مکتوب است که «گاو را هنگامی که خرمن را خرد می‌کند، دهان میند». آیا خدا در فکر گاوان می‌باشد؟ ۱۰ آیا محض خاطر ما این را نمی‌گوید؟ بلی برای ما مکتوب است که شخم کننده می‌باید به امید، شخم نماید و خردکننده خرمن در امید یافتن قسمت خود باشد. ۱۱ چون ما روحانیها را برای شما کاشتیم، آیا امر بزرگی است که ما جسمانیهای شما را درو

چنین کرده است. ۴ به نام خداوند ما عیسی مسیح، هنگامی که شما با روح من با قوت خداوند ماعیسی مسیح جمع شوید، ۱۴ و خدا خداوند را برخیزانید و ما را نیز به قوت خود خواهد ۵ که چنین شخص به شیطان سپرده شود بجهت هلاکت جسم برخیزانید. ۱۵ آیا نمی دانید که بدنهای شما اعضای مسیح تا روح در روز خداوند عیسی نجات یابد. ۶ فخر شما نیکو است؟ پس آیا اعضای مسیح را برداشته، اعضای فاحشه گردانم؟ نیست. آیا آگاه نیستید که اندک خمیرمایه، تمام خمیر را مخمر حاشا! ۱۶ آیا نمی دانید که هرکه با فاحشه پیوند، با وی یکتا می سازد؟ ۷ پس خود را از خمیرمایه کهنه پاک سازید تا فطیر تازه باشد؟ زیرا می گوید «هردویک تن خواهند بود». ۱۷ لکن کسی که باشید، چنانکه بی خمیرمایه هستید زیرا که فصیح ما مسیح در راه با خداوند پیوند یگرواح است. ۱۸ از زنا بگریزید. هر گناهی که ما ذبح شده است. ۸ پس عید را نگاه داریم نه به خمیرمایه آدمی می کند بیرون از بدن است، لکن زانی بریدن خود گناه کهنه و نه به خمیرمایه بدی و شرارت، بلکه به فطیر ساده دلی می رزد. ۱۹ آیا نمی دانید که بدن شما هیکل روح القدس است و راستی. ۹ در آن رساله به شما نوشتم که با زانیان معاشرت که در شما است که از خدا یافته‌اید و از آن خود نیستید؟ ۲۰ زیرا نکند. ۱۰ لکن نه مطلق با زانیان این جهان یا طمعکاران و یا که به قیمتی خریده شدید، پس خدا را به بدن خود تمجید نمایید.

ستمکاران یا بت پرستان، که در این صورت می باید از دنیا بیرون شوید. ۱۱ لکن الان به شما می نویسم که اگر کسی که به برادر نامیده می شود، زانی یا طماع یا بت پرست یا فحاش یا میگسار یا ستمگر باشد، با چنین شخص معاشرت نکنید بلکه غذا هم نخورید. ۱۲ زیرا مرا چه کار است که بر آنانی که خارج انداوری کنم. آیا شما بر اهل داخل داوری نمی کنید؟ ۱۳ لکن آنانی را که خارج اند خدا داوری خواهد کرد. پس آن شیریر را از میان خود برانید.

۶ آیا کسی از شما چون بر دیگری مدعی باشد، جرات دارد که مرافعه برد پیش ظالمان نه نزد مقدسان؟ ۲ یا نمی دانید که مقدسان، دنیا را داوری خواهند کرد؛ و اگر دنیا از شما حکم یابد، آیا قابل مقدمات کمتر نیستید؟ ۳ آیا نمی دانید که فرشتگان را داوری خواهیم کرد تا چه رسد به امور روزگار؟ ۴ پس چون در مقدمات روزگار مرافعه دارید، آیا آنانی را که در کلیسای فاسق شده می شوند، می نشانید؟ ۵ بجهت انفعال شما می گویم، آیا در میان شما یک نفر دانان نیست که بتواند در میان برادران خود حکم کند؟ ۶ بلکه برادر با برادر به محاکمه می رود و آن هم نزد بی ایمانان! ۷ بلکه الان شما را بالکلیه قصوری است که پایکدیگر مرافعه دارید. چرا بیشتر مظلوم نمی شوید و چرا بیشتر مغبون نمی شوید؟ ۸ بلکه شما ظلم می کنید و مغبون می سازید و این را نیز به برادران خود؛ ۹ آیا نمی دانید که ظالمان وارث ملکوت خدا نمی شوند؟ فریب مخورید، زیرا فاسقان و بت پرستان و زانیان و متنعمان و لواط ۱۰ و دزدان و طمعکاران و میگساران و فحاشان و ستمگران وارث ملکوت خدا نخواهند شد. ۱۱ و بعضی از شما چنین می بودید لکن غسل یافته و مقدس گردیده و عادل کرده شده‌اید به نام عیسی خداوند و به روح خدای ما. ۱۲ همه چیز برای من جایز است لکن هرچیز مفید نیست. همه چیز برای من رواست، لیکن نمی گذارم که چیزی بر من تسلط یابد. ۱۳ خوراک برای شکم است و شکم برای خوراک، لکن خدا این و آن را فانی خواهد ساخت. اما جسم

اما درباره آنچه به من نوشته بودید: مرد رانیکو آن است که زن را لمس نکند. ۲ لکن بسبب زنا، هر مرد زوجه خود را بدارد و هر زن شوهر خود را بدارد. ۳ و شوهر حق زن را ادا نماید و همچنین زن حق شوهر را. ۴ زن بر بدن خود مختار نیست بلکه شوهرش، و همچنین مرد نیز اختیار بدن خود ندارد بلکه زنش، ۵ از یکدیگر جدا می گردانید مگر مدتی به رضای طرفین تباری روزه و عبادت فارغ باشید؛ و باز با هم پیوندید مبدا شیطان شما را به سبب ناپرهیزی شما در تجربه اندازد، ۶ لکن این را می گویم به طریق اجازه نه به طریق حکم. ۷ اما می خواهم که همه مردم مثل خودم باشند. لکن هرکس نعمتی خاص از خدا دارد، یکی چنین و دیگری چنان. ۸ لکن به مجردین و بیوه زنان می گویم که ایشان را نیکو است که مثل من بمانند. ۹ لکن اگر پرهیز ندرند، نکاح بکنند زیرا که نکاح از آتش هوس بهتر است. ۱۰ اما منکوحان را حکم می کنم و نه من بلکه خداوند که زن از شوهر خود جدا نشود؛ ۱۱ و اگر جدا شود، مجرد بماند یا با شوهر خود صلح کند؛ و مرد نیز زن خود را جدا نسازد. ۱۲ و دیگران را من می گویم نه خداوند که اگر کسی از برادران زنی بی ایمان داشته باشد و آن زن راضی باشد که با وی بماند، او را جدا نسازد. ۱۳ و زنی که شوهر بی ایمان داشته باشد و او راضی باشد که با وی بماند، از شوهر خود جدا نشود. ۱۴ زیرا که شوهر بی ایمان از زن خود مقدس می شود و زن بی ایمان از برادر مقدس می گردد و اگر نه اولاد شما ناپاک می بودند، لکن الحال مقدسند. ۱۵ اما اگر بی ایمان جدایی نماید، بگذارش که بشود زیرا برادر یا خواهر در این صورت مقید نیست و خدا ما را به سلامتی خوانده است. ۱۶ زیرا که تو چه دانی ای زن که شهرت را نجات خواهی داد؟ یا چه دانی ای مرد که زن خود را نجات خواهی داد؟ ۱۷ مگر اینکه به هرطور که خداوند به هرکس قسمت فرموده و به همان حالت که خدا هرکس را خوانده باشد، بدینطور رفتار بکنند؛ و همچنین درهمه کلیساها امر می کنم. ۱۸ اگر کسی

۳ و من ای برادران توانستم به شما سخن گویم چون روحانیان، بلکه چون جسمانیان و چون اطفال در مسیح. ۲ و شما را به شیر خوراک دادم نه به گوشت زیرا که هنوز استطاعت آن نداشتید بلکه الحال نیز ندارید، ۳ زیرا که تا به حال جسمانی هستید، چون در میان شما حسد و نزاع و جدایی‌ها است. آیا جسمانی نیستید و به طریق انسان رفتار نمی‌نمایید؟ ۴ زیرا چون یکی گوید من از پولس و دیگری من از اپلس هستم، آیا انسان نیستید؟ ۵ پس کیست پولس و کیست اپلس؟ جز خادمانی که بواسطه ایشان ایمان آوردید و به اندازه‌ای که خداوند به هرکس داد. ۶ من کاشتم واپس آبیاری کرد لکن خدا نمو می‌بخشید. ۷ لهندانه کارنده چیزی است و نه آب دهنده بلکه خدای رویاننده. ۸ و کارنده و سیرآب کننده یک هستند، لکن هر یک اجرت خود را بحسب مشقت خود خواهند یافت. ۹ زیرا با خدا همکاران هستیم و شما زراعت خدا و عمارت خدا هستید. ۱۰ بحسب فیض خدا که به من عطا شد، چون معمار دانا بنیاد نهادم و دیگری بر آن عمارت می‌سازد؛ لکن هرکس باخبر باشد که چگونه عمارت می‌کند. ۱۱ زیرا بنیادی دیگر هیچ کس نمی‌تواند نهاد جز آنکه نهاده شده است، یعنی عیسی مسیح. ۱۲ لکن اگر کسی بر آن بنیاد، عمارتی از طلا یا نقره یا جواهر یا چوب یا گیاه یا کاه بنا کند، ۱۳ کار هرکس آشکار خواهد شد، زیرا که آن روز آن را ظاهر خواهد نمود، چونکه آن به آتش به ظهور خواهد رسید و خود آتش، عمل هرکس را خواهد آزمود که چگونه است. ۱۴ اگر کاری که کسی بر آن گذارده باشد بماند، اجر خواهد یافت. ۱۵ و اگر عمل کسی سوخته شود، زیان بدو وارد آید، هرچند خود نجات یابد اما چنانکه از میان آتش. ۱۶ آیا نمی‌دانید که هیكل خدا هستید و روح خدا در شما ساکن است؟ ۱۷ اگر کسی هیكل خدا را خراب کند، خدا او را هلاک سازد زیرا هیكل خدا مقدس است و شما آن هستید. ۱۸ زنهاری کسی خود را فریب ندهد! اگر کسی از شما خود را در این جهان حکیم بپندارد، جاهل بشود تا حکیم گردد. (jaiōn g165) ۱۹ زیرا حکمت این جهان نزد خداجاهالت است، چنانکه مکتوب است: «حکما را به مکر خودشان گرفتار می‌سازد.» ۲۰ و ایضاً: «خداوند افکار حکما را می‌داند که باطل است.» ۲۱ پس هیچ کس در انسان فخر نکند، زیرا همه چیز از آن شما است: ۲۲ خواه پولس، خواه اپلس، خواه کیفا، خواه دنیا، خواه زندگی، خواه موت، خواه چیزهای حال، خواه چیزهای آینده، همه از آن شما است، ۲۳ و شما از مسیح و مسیح از خدا می‌باشد.

۴ هرکس ما را چون خدام مسیح و وکلای اسرار خدا بشمارد. ۲ و دیگر در وکلا باز پرس می‌شود که هر یکی امین باشد.

۵ فی الحقیقه شنیده می‌شود که در میان شما زنا پیدا شده است، و چنان زنايي که در میان امت‌ها هم نیست؛ که شخصی زن پدر خود را داشته باشد. ۲ و شما فخر می‌کنید بلکه ماتم هم ندارید، چنانکه باید تا آن کسی که این عمل را کرد از میان شما بیرون شود. ۳ زیرا که من هرچند در جسم غایبم، اما در روح حاضر؛ و الان چون حاضر، حکم کردم در حق کسی که این را

۲۵ زیرا که جهالت خدا از انسان حکیمتر است و ناتوانی خدا از مردم، توانا تر. ۲۶ زیرای برادران دعوت خود را ملاحظه نمایند که بسیاری بحسب جسم حکیم نیستند و بسیاری توانا نی و بسیاری شریف نی. ۲۷ بلکه خدا جهال جهان را برگزید تا حکما را رسوا سازد و ناتوانان عالم را برگزید تا توانایان را رسواسازد، ۲۸ و خسیسان دنیا و محقران را خدا برگزید، بلکه نیستیها را تا هستیها را باطل گرداند. ۲۹ تا هیچ بشری در حضور او فخر نکند. ۳۰ لکن از او شما هستید در عیسی مسیح که از جانب خدا برای شما حکمت شده است و عدالت قدوسیت و فدا. ۳۱ تا چنانکه مکتوب است هر که فخر کند در خداوند فخر نماید.

۲ و من ای برادران، چون به نزد شما آمدم، با فضیلت کلام یا حکمت نیادم چون شما را به سر خدا اعلام می نمودم. ۳ زیرا عزیمت نکردم که چیزی در میان شما دانسته باشم جز عیسی مسیح و او را مصلوب. ۳ و من در ضعف و ترس و لرزش بسیار نزد شما شدم، ۴ و کلام و وعظ من به سخنان متع حکمت نبود، بلکه به برهان روح و قوت، ۵ تا ایمان شما در حکمت انسان نباشد بلکه در قوت خدا. ۶ لکن حکمتی بیان می کنیم نزد کاملین، اما حکمتی که از این عالم نیست و نه از روسای این عالم که زایل می گردند. (jaïōn g165) ۷ بلکه حکمت خدا را در سری بیان می کنیم، یعنی آن حکمت مخفی را که خدا پیش از دهرها برای جلال ما مقرر فرمود، (jaïōn g165) ۸ که احدی از روسای این عالم آن را ندانست زیرا اگر می دانستند خداوند جلال را مصلوب نمی کردند. (jaïōn g165) ۹ بلکه چنانکه مکتوب است: «چیزهایی را که چشمی ندید و گوشی نشنید و به خاطر انسانی خطور نکرد، یعنی آنچه خدا برای دوستداران خود مهیا کرده است.» ۱۰ اما خدا آنها را به روح خود بر ما کشف نموده است، زیرا که روح همه چیز حتی عمقهای خدا را نیز تفحص می کند. ۱۱ زیرا کیست از مردمان که امور انسان را بداند جز روح انسان که در وی می باشد. همچنین نیز امور خدا را هیچ کس ندانسته است، جز روح خدا. ۱۲ لیکن ما روح جهان را نیافته ایم، بلکه آن روح که از خداست تا آنچه خدا به ما عطا فرموده است بدانیم. ۱۳ که آنها را نیز بیان می کنیم نه به سخنان آموخته شده از حکمت انسان، بلکه به آنچه روح القدس می آموزد و روحانیها را باروحانیتها جمع می نمایم. ۱۴ اما انسان نفسانی امور روح خدا را نمی پذیرد زیرا که نزد او جهالت است و آنها را نمی تواند فهمید زیرا حکم آنها از روح می شود. ۱۵ لکن شخص روحانی در همه چیز حکم می کند و کسی را در او حکم نیست. ۱۶ «زیرا کیست که فکر خداوند را دانسته باشد تا او را تعلیم دهد؟» لکن ما فکر مسیح را داریم.

۱ پولس به اراده خدا رسول خوانده شده عیسی مسیح و سوستانیس برادر، ۲ به کلیسای خدا که در قرن‌تس است، از مقدسین در مسیح عیسی که برای تقدس خوانده شده اند، با همه کسانی که در هرجا نام خداوند ماعیسی مسیح را می خوانند که (خداوند) ما و (خداوند) ایشان است. ۳ فیض و سلامتی از جانب پدر ما خدا و عیسی مسیح خداوند بر شما باد. ۴ خدای خود را پیوسته شکر می کنم درباره شما برای آن فیض خدا که در مسیح عیسی به شما عطا شده است، ۵ زیرا شما از هر چیز در وی دولت مند شده اید، در هر کلام و در هر معرفت. ۶ چنانکه شهادت مسیح در شما استوار گردید، ۷ بحدی که در هیچ بخشش ناقص نیستید و منظر مکاشفه خداوند ما عیسی مسیح می باشد. ۸ که او نیز شما را تا آخر استوار خواهد فرمود تا در روز خداوند ما عیسی مسیح بی ملامت باشید. ۹ امین است خدایی که شما را به شراکت پسر خود عیسی مسیح خداوند ما خوانده است. ۱۰ لکن ای برادران از شما استدعا دارم به نام خداوند ما عیسی مسیح که همه یک سخن گویند و شقاق در میان شما نباشد، بلکه در یک فکر و یک رای کامل شوید. ۱۱ زیرا که ای برادران من، از اهل خانه خلوتی درباره شما خبر به من رسید که نزاعها در میان شما پیدا شده است. ۱۲ غرض اینکه هریکی از شما می گوید که من از پولس هستم، و من از اپلس، و من از کیفا، و من از مسیح. ۱۳ آیا مسیح منقسم شد؟ یا پولس در راه شما مصلوب گردید؟ یا به نام پولس تعمید یافتید؟ ۱۴ خدا را شکر می کنم که هیچ یکی از شما را تعمید ندادم جز کرسپس و قایوس، ۱۵ که مبادا کسی گوید که به نام خود تعمید دادم. ۱۶ و خاندان استیفان را نیز تعمید دادم و دیگر یاد ندارم که کسی را تعمید داده باشم. ۱۷ زیرا که مسیح مرا فرستاد، نه تا تعمید دهم بلکه تا بشارت رسانم، نه به حکمت کلام مبادا صلیب مسیح باطل شود. ۱۸ زیرا ذکر صلیب برای هالکان حماقت است، لکن نزد ما که ناجیان هستیم قوت خداست. ۱۹ زیرا مکتوب است: «حکمت حکما را باطل سازم و فهم فهیمان را نابود گردانم.» ۲۰ کجا است حکیم؟ کجا کاتب؟ کجا مباحث این دنیا؟ مگر خدا حکمت جهان را جهالت نگردانیده است؟ (jaïōn g165) ۲۱ زیرا که چون بر حسب حکمت خدا، جهان از حکمت خود به معرفت خدا نرسید، خدا بدین رضا داد که بوسیله جهالت موعظه، ایمانداران رانجات بخشد. ۲۲ چونکه یهود آینی می خواهند و یونانیان طالب حکمت هستند. ۲۳ لکن ما به مسیح مصلوب وعظ می کنیم که یهود را لغزش و امت هارا جهالت است. ۲۴ لکن دعوت شدگان را خواه یهود و خواه یونانی مسیح قوت خدا و حکمت خدا است.

این دارم که در نیکویی دانا و در بدی ساده دل باشید. ۲۰ و
 خدای سلامتی بزودی شیطان را زیرپایهای شما خواهد سایید.
 فیض خداوند ما عیسی مسیح با شما باد. ۲۱ تیموتاوس همکار
 من و لوقا و یاسون و سوسیپاترس که خویشان منند شما را سلام
 می فرستند. ۲۲ من طرتیوس، کاتب رساله، شما را در خداوند سلام
 می گویم. ۲۳ قایوس که مرا و تمام کلیسا را میزبان است، شما را
 سلام می فرستد. و ارسطس خزینه دار شهر و کوارطس برادر به
 شما سلام می فرستند. ۲۵ الان او را که قادر است که شما را
 استوار سازد، برحسب بشارت من و موعظه عیسی مسیح، مطابق
 کشف آن سری که از زمانهای ازلی مخفی بود، (aiōnios g166)
 ۲۶ لکن در حال مکتشف شد و بوسیله کتب انبیا برحسب فرموده
 خدای سرمدی به جمیع امتها بجهت اطاعت ایمان آشکارا
 گردید، (aiōnios g166) ۲۷ خدای حکیم وحید را بوسیله
 عیسی مسیح تا ابدالابد جلال باد، آمین. (aiōn g165)

از قبل مکتوب شد، برای تعلیم ما نوشته شد تا به صبر و تسلی کتاب امیدوار باشیم. ۵ الان خدای صبر و تسلی شما را فیض عطا کند تا موافق مسیح عیسی با یکدیگر یکرای باشید. ۶ تا یكدل و یكزبان شده، خدا و پدر خداوند ما عیسی مسیح را تمجید نماید. ۷ پس یكدیگر را بپذیرید، چنانکه مسیح نیز ما را پذیرفت برای جلال خدا. ۸ زیرا می گویم عیسی مسیح خادم ختنه گردید بجهت راستی خدا تا وعده های اجداد را ثابت گرداند، ۹ و یهودیه رستگار شوم و خدمت من در اورشليم مقبول مقدسین افتد، تا امت ها خدا را تمجید نمایند به سبب رحمت او چنانکه مکتوب است که «از این جهت تو را در میان امت ها اقرار خواهم کرد و به یایم. ۳۳ و خدای سلامتی با همه شما باد، آمین.

نام تو تسبیح خواهم خواند.» ۱۰ و نیز می گوید «ای امت ها باقوم او شادمان شوید.» ۱۱ و ایضاً «ای جمیع امت ها خداوند را حمد گوید و ای تمامی قوم ها او را مدح نمایند.» ۱۲ و اشعیا نیز می گوید که «ریشه یسا خواهد بود و آنکه برای حکمرانی امت ها مبعوث شود، امید امت ها بر وی خواهد بود.» ۱۳ الان خدای امید، شما را از کمال خوشی و سلامتی در ایمان پر سازد تا به قوت روح القدس در امید افزوده گردید. ۱۴ لکن ای برادران من، خود نیز درباره شماییین می دانم که خود از نیکویی مملو و پر از کمال معرفت و قادر بر نصیحت نمودن یكدیگر هستید. ۱۵ لیکن ای برادران بسیار جسارت ورزیده، من خود نیز به شما جزئی نوشتم تا شما را یادآوری نمایم به سبب آن فیضی که خدا به من بخشیده است، ۱۶ تا خادم عیسی مسیح شوم برای امت ها و کهنات انجیل خدا را به جا آورم تا هدیه امت ها مقبول افتد، مقدس شده به روح القدس. ۱۷ پس به مسیح عیسی در کارهای خدا فخر دارم. ۱۸ زیرا جرات نمی کنم که سخنی بگویم جز در آن اموری که مسیح بواسطه من به عمل آورد، برای اطاعت امت ها در قول و فعل، ۱۹ به قوت آیات و معجزات و به قوت روح خدا. بحدی که از اورشليم دور زده تا به الیزکون بشارت مسیح را تکمیل نمودم. ۲۰ اما حریص بودم که بشارت چنان بدهم، نه در جایی که اسم مسیح شهرت یافته بود، مبادا بر بنیاد غیری بنا نمایم. ۲۱ بلکه چنانکه مکتوب است «آنانی که خبر او را نیافتند، خواهند دید و کسانی که نشنیدند، خواهند فهمید.» ۲۲ بنابراین بارها از آمدن نزد شما ممنوع شدم. ۲۳ لکن چون الان مرا در این ممالک دیگر جایی نیست و سالهای بسیار است که مشتاق آمدن نزد شما بوده ام، ۲۴ هرگاه به اسپانیا سفر کنم، به نزد شما خواهم آمد زیرا امیدوار هستم که شما را در عبور ملاقات کنم و شما مرا به آن سوی مشایعت نمایید، بعد از آنکه از ملاقات شما اندکی سیر شوم. ۲۵ لکن الان عازم اورشليم هستم تا مقدسین را خدمت کنم. ۲۶ زیرا که اهل مکادونیه و اخانیه مصلحت دیدند که زکاتی برای مفلسین مقدسین اورشليم بفرستند، ۲۷ بدین رضادادند و بدرستی که مدیون ایشان هستند زیرا که چون امت ها از روحانیات ایشان بهره مند گردیدند، لازم شد

۱۹ ای محبوبان انتقام خود را مکشید بلکه خشم را مهلت دهید، قادر است که او را ثابت نماید. ۵ یکی یک روز را از دیگری بهتر زیرا مکتوب است «خداوند می گوید که انتقام ازان من است من جزا خواهم داد.» ۲۰ پس «اگر دشمن تو گرسنه باشد، او را سیر کن و اگر تشنه است، سیرایش نما زیرا اگر چنین کنی اخگرهای آتش بر سرش خواهی انباشت.» ۲۱ مغلوب بدی مشو بلکه بدی را به نیکویی مغلوب ساز.

۱۳ هر شخص مطیع قدرتهای برتر بشود، زیرا که قدرتی جز از خدا نیست و آنهایی که هست از جانب خدا مرتب شده است. ۲ حتی هرکه با قدرت مقاومت نماید، مقاومت با ترتیب خدا نموده باشد و هرکه مقاومت کند، حکم بر خود آورد. ۳ زیرا از حکام عمل نیکو را خونی نیست بلکه عمل بد را. پس اگر می خواهی که از آن قدرت ترسان نشوی، نیکویی کن که از او تحسین خواهی یافت. ۴ زیرا خادم خداست برای تو به نیکویی؛ لکن هرگاه بدی کنی، بترس چونکه شمشیر را بعث بر نمی دارد، زیرا او خادم خداست و با غضب انتقام از بدکاران می کشد. ۵ لهذا لازم است که مطیع او شوی نه به سبب غضب فقط بلکه به سبب ضمیر خود نیز. ۶ زیرا که به این سبب باج نیز می دهی، چونکه خدام خدا و مواظب در همین امر هستند. ۷ پس حق هرکس را به او ادا کنید: باج را به مستحق باج و جزیه را به مستحق جزیه و ترس را به مستحق ترس و عزت را به مستحق عزت. ۸ مدیون احدی به چیزی مشوید جز به محبت نمودن با یکدیگر، زیرا کسی که دیگری را محبت نماید شریعت را به جا آورده باشد. ۹ زیرا که زنا مکن، قتل مکن، دزدی مکن، شهادت دروغ مده، طمع موز و هر حکمی دیگر که هست، همه شامل است در این کلام که همسایه خود را چون خود محبت نما. ۱۰ محبت به همسایه خودبندی نمی کند پس محبت تکمیل شریعت است. ۱۱ و خصوص چون وقت را می دانید که الحال ساعت رسیده است که ما را باید از خواب بیدار شویم زیرا که الان نجات ما نزدیک تر است از آن وقتی که ایمان آوردیم. ۱۲ شب منقضی شد و روز نزدیک آمد. پس اعمال تاریکی را بیرون کرده، اسلحه نور را بپوشیم. ۱۳ و با شایستگی رفتار کنیم چنانکه در روز، نه در بزمها و سرکرها و فسق و فجور و نزاع و حسد؛ ۱۴ بلکه عیسی مسیح خداوند را بپوشید و برای شهوات جسمانی تدارک نبینید.

۱۴ و کسی را که در ایمان ضعیف باشد بپذیرید، لکن نه برای

۱۵ و ما که توانا هستیم، ضعفهای ناتوانان را متحمل بشویم و محاجه در مباحثات. ۲ یکی ایمان دارد که همه چیز را باید خورد اما آنکه ضعیف است بقول می خورد. ۳ پس خورنده ناخورنده را حقیر نشمارد و ناخورنده بر خورنده حکم نکند زیرا خدا او را پذیرفته است. ۴ تو کیستی که بر بنده کسی دیگر حکم می کنی؟ او نزد آقای خود ثابت یا ساقط می شود. لیکن استوار خواهد شد زیرا خدا ملامت کنندگان تو بر من طاری گردید. ۴ زیرا همه چیزهایی که

بجهت خود نگاه داشتیم که به نزد بعل زانو نزده‌اند». ۵ پس همچنین در زمان حاضر نیز بقیتی بحسب اختیار فیض مانده است. ۶ و اگر از راه فیض است دیگر از اعمال نیست وگرنه فیض دیگر فیض نیست. اما اگر از اعمال است دیگر از فیض نیست والا عمل دیگر عمل نیست. ۷ پس مقصود چیست؟ اینکه اسرائیل آنچه را که می‌طلبید نیافته است، لکن برگزیدگان یافتند و باقی ماندگان سختدل گردیدند؛ ۸ چنانکه مکتوب است که «خدا بدیشان روح خواب‌آلود دادچشمانی که نبیند و گوشهایی که نشنود تا امروز». ۹ و داود می‌گوید که «مانده ایشان برای ایشان تله و دام و سنگ مصادم و عقوبت باد؛ ۱۰ چشمان ایشان تار شود تا نبینند و پشت ایشان را دائم خم گردان». ۱۱ پس می‌گویم آیا لغزش خوردند تا بیفتند؟ حاشا! بلکه از لغزش ایشان نجات به امت‌ها رسید تا در ایشان غیرت پدید آورد. ۱۲ پس چون لغزش ایشان دولت‌مندی جهان گردید و نقصان ایشان دولت‌مندی امت‌ها، به چند مرتبه زیادت‌پری ایشان خواهد بود. ۱۳ زیرا به شمای امت هاسخن می‌گویم پس از این‌روی که رسول امت هامی باشم خدمت خود را تمجید می‌نمایم، ۱۴ تا شاید انبای جنس خود را به غیرت آورم و بعضی از ایشان را برهانم. ۱۵ زیرا اگر رد شدن ایشان مصالحت عالم شد، باز یافتن ایشان چه خواهد شد؟ جز حیات از مردگان! ۱۶ و چون نویر مقدس است، همچنان خمیره و هرگاه ریشه مقدس است، همچنان شاخه‌ها. ۱۷ و چون بعضی از شاخه‌ها بریده شدند و تو که زیتون بری بودی در آنها پیوند گشتی و در ریشه و چربی زیتون شریک شدی، ۱۸ بر شاخه‌ها فخرمکن و اگر فخر کنی تو حامل ریشه نیستی بلکه ریشه حامل تو است. ۱۹ پس می‌گویی که «شاخه‌ها بریده شدند تا من پیوند شوم؟» ۲۰ آفرین بجهت بی‌ایمانی بریده شدند و تومحض ایمان پایدار هستی. مغرور مباش بلکه بترس! ۲۱ زیرا اگر خدا بر شاخه‌های طبیعی شفقت نفرمود، بر تو نیز شفقت نخواهد کرد. ۲۲ پس مهربانی و سختی خدا را ملاحظه نما؛ اما سختی بر آنانی که افتادند، اما مهربانی بر تو اگر در مهربانی ثابت باشی والا تو نیز بریده خواهی شد. ۲۳ و اگر ایشان نیز در بی‌ایمانی نمانند باز پیوند خواهند شد، زیرا خدا قادر است که ایشان را بار دیگر پیبوند. ۲۴ زیرا اگر تو از زیتون طبیعی بری بریده شده، برخلاف طبع به زیتون نیکو پیوند گشتی، به چند مرتبه زیادت‌ر آنانی که طبیعی‌اند در زیتون خویش پیوند خواهند شد. ۲۵ زیرا ای برادران نمی‌خواهم شما از این سربری خبر باشید که مبدا خود را دانا انگارید که مادامی که پری امت‌ها در نیاید، سختدلی بر بعضی از اسرائیل طاری گشته است. ۲۶ و همچنین همگی اسرائیل نجات خواهند یافت، چنانکه مکتوب است که «از صهیون نجات‌دهنده‌ای ظاهر خواهد شد و بی‌دینی را از یعقوب خواهد برداشت؛ ۲۷ و این است

۱۲ زندگی مسیحی لهذای برادران شما را به رحمت‌های خدا استدعا می‌کنم که بدن‌های خود را قربانی زنده مقدس پسندیده خدا بگذارند که عبادت معقول شما است. ۲ و همشکل این جهان مشهود بلکه به تازگی ذهن خود صورت خود را تبدیل دهد تا شما دریافت کنید که اراده نیکوی پسندیده کامل خدا چیست. **aiōn g165** ۳ زیرا به آن فیضی که به من عطا شده است، هریکی از شما را می‌گویم که فکرهای بلندتر از آنچه شایسته است مکنید بلکه به اعتدال فکرنمایید، به اندازه آن بهره ایمان که خدا به هر کس قسمت فرموده است. ۴ زیرا همچنان که در یک بدن اعضای بسیار داریم و هر عضوی را یک کار نیست، ۵ همچنین ما که بسیاریم، یک جسد هستیم در مسیح، اما فرد اعضای یکدیگر. ۶ پس چون نعمت‌های مختلف داریم بحسب فیضی که به ما داده شد، خواه نبوت برحسب موافقت ایمان، ۷ یا خدمت در خدمت گذاری، یا معلم در تعلیم، ۸ یا واعظ در موعظه، یا بخشنده به سخاوت، یا پیشوا به اجتهاد، یا رحم کننده به سرور. ۹ محبت بی‌ریا باشد. از بدی نفرت کنید و به نیکویی پیبوندید. ۱۰ با محبت برادرانه یکدیگر رادوست دارید و هر یک دیگری را بیشتر از خود اکرار بنمایید. ۱۱ در اجتهاد کاهلی نورزید و در روح سرگرم شده، خداوند را خدمت بنمایید. ۱۲ در امید مسرور و در مصیبت صابر و در دعامواظب باشید. ۱۳ مشارکت در احتیاجات مقدسین کنید و در مهمانداری ساعی باشید. ۱۴ برکت بطلبید بر آنانی که بر شما جفا کنند؛ برکت بطلبید و لعن مکنید. ۱۵ خوشی کنید با خوشحالان و ماتم بنمایید با ماتمیان. ۱۶ برای یکدیگر همان فکر داشته باشید و در چیزهای بلند فکر مکنید بلکه با ذلیلان مدارا بنمایید و خود را دانا مشمارید. ۱۷ هیچ‌کس را به عوض بدی بدی مرسانید. پیش جمیع مردم تدارک کارهای نیکو بینید. ۱۸ اگر ممکن است بقدر قوه خود با جمیع خلق به صلح بکوشید.

اختیار ثابت شود نه از اعمال بلکه از دعوت کننده ۱۲ بدو گفته که چون عدالت خدا را نشناخته، می‌خواستند عدالت خود را ثابت شد که «بزرگتر کوچکتر را بندگی خواهد نمود.» ۱۳ چنانکه کند، مطیع عدالت خدا نگشتند. ۴ زیرا که مسیح است انجام مکتوب است: «یعقوب را دوست داشتم اما عیسو را دشمن.» شریعت بجهت عدالت برای هر کس که ایمان آورد. ۵ زیرا موسی ۱۴ پس چه گوئیم؟ آیا نزد خدا بی‌انصافی است؟ حاشا! ۱۵ زیرا به عدالت شریعت را بیان می‌کنند که «هرکه به این عمل کند، در این موسی می‌گوید: «رحم خواهم فرمود بر هرکه رحم کنم و رفت خواهد زیست.» ۶ لکن عدالت ایمان بدینطور سخن می‌گوید که خواهم نمود بر هرکه رفت نمایم.» ۱۶ لاجرم نه ازخواهش کننده «در خاطر خود مگو کیست که به آسمان صعود کند یعنی تا و نه از شتابنده است، بلکه ازخدای رحم کننده. ۱۷ زیرا کتاب به مسیح را فرود آورد، ۷ یا کیست که به هابویه نزول کند یعنی فرعون می‌گوید: «برای همین تو را برانگیختم تا قوت خود را در تو تا مسیح را از مردگان برآورد.» (Abyssos g12) ۸ لکن چه ظاهر سازم و تا نام من در تمام جهان ندا شود. ۱۸ بنابراین هرکه می‌گوید؟ اینکه «کلام نزد تو و در دهانت و در قلب تو است را می‌خواهد رحم می‌کند و هرکه را می‌خواهد سنگدل می‌سازد. یعنی این کلام ایمان که به آن وعظ می‌کنیم.» ۹ زیرا اگرچه زبان ۱۹ پس مرا می‌گویی: «دیگر چرا ملامت می‌کنی؟ زیرا کیست خود عیسی خداوند را اعتراف کنی و دردل خود ایمان آوری که که با اراده او مقاومت نموده باشد؟» ۲۰ نی بلکه تو کیستی‌ای خدا او را از مردگان برخیزانید، نجات خواهی یافت. ۱۰ چونکه انسان که با خدا معارضه می‌کنی؟ آیا مصنوع به صانع می‌گوید به دل ایمان آورد می‌شود برای عدالت و به زبان اعتراف می‌شود که چرا مراجعین ساختی؟ ۲۱ یا کوزه‌گر اختیار بر گل ندارد که بجهت نجات. ۱۱ و کتاب می‌گوید «هرکه به او ایمان آورد از یک خمیره ظرفی عزیز و ظرفی ذلیل بسازد؟ ۲۲ و اگر خدا خجل نخواهد شد.» ۱۲ زیرا که در یهود و یونانی تفاوتی نیست چون اراده نمود که غضب خود را ظاهر سازد و قدرت خویش را که همان خداوند، خداوند همه است و دولتمنداست برای همه بشناساند، ظروف غضب را که برای هلاکت آماده‌شده بود، به که نام او را می‌خوانند. ۱۳ زیرا هرکه نام خداوند را بخواند نجات حلم بسیار متحمل گردید، ۲۳ و تا دولت جلال خود را بشناساند خواهد یافت. ۱۴ پس چگونه بخوانند کسی را که به او ایمان بر ظروف رحمتی که آنها را از قبل برای جلال مستعد نمود، ۲۴ و نیاورده‌اند؟ و چگونه ایمان آورند به کسی که خبر او را شنیده‌اند؟ و آنها را نیز دعوت فرمود یعنی ما نه از یهود فقط بلکه از امت‌ها نیز. چگونه بشنوند بدون واعظ؟ ۱۵ و چگونه وعظ کنند جز اینکه ۲۵ چنانکه در هوشع هم می‌گوید: «آنانی را که قوم من نبودند، فرستاده شوند؟ چنانکه مکتوب است که «چه زیبا است پایهای قوم خود خواهم خواند و او را که دوست نداشتم محبوبه خود. آنانی که به سلامتی بشارت می‌دهند و به چیزهای نیکو مژده می‌دهند.» ۱۶ لکن همه بشارت را گوش نگرفتند زیرا اشعیا آنجا پسران خدای حی خوانده خواهند شد.» ۲۷ و اشعیا نیز می‌گوید «خداوند کیست که اخبار ما را باور کرد؟» ۱۷ لهذا در حق اسرائیل ندای کند که «هرچند عدد بنی‌اسرائیل مانند ایمان از شنیدن است و شنیدن از کلام خدا. ۱۸ لکن می‌گویم ریگ دریا باشد، لکن بقیه نجات خواهند یافت؟ ۲۸ زیرا خداوند آیان‌شنیدند؟ البته شنیدند: «صوت ایشان در تمام جهان منتشر کلام خود را تمام و منقطع ساخته، بر زمین به عمل خواهد آورد.» گردید و کلام ایشان تا اقصای ربع مسکون رسید.» ۱۹ و می‌گویم ۲۹ و چنانکه اشعیا پیش‌اخبار نمود که «اگر رب الجنود برای آیا اسرائیل ندانسته‌اند؟ اول موسی می‌گوید: «من شما را به غیرت ما تسلی نمی‌گذارد، هرآینه مثل سدوم می‌شدیم و مانند غموره می‌آورم به آن که امتی نیست و بر قوم بی‌فهم شما را خشمگین می‌گشتیم.» ۳۰ پس چه گوئیم؟ امت‌هایی که در پی عدالت خواهم ساخت.» ۳۰ و اشعیا نیز جرات کرده، می‌گوید: «آنانی نرفتند، عدالت را حاصل نمودند، یعنی عدالتی که از ایمان است. که طالب من نبودند مرا یافتند و به کسانی که مرا نطلبیدند ظاهر ۳۱ لکن اسرائیل که در پی شریعت عدالت می‌رفتند، به شریعت گردیدم.» ۲۱ اما در حق اسرائیل می‌گوید: «تمام روز دستهای عدالت نرسیدند. ۳۲ از چه سبب؟ از این جهت که نه از راه خود را دراز کردم به سوی قومی نامطیع و مخالف.»

ایمان بلکه از راه اعمال شریعت آن را طلبیدند، زیرا که به سنگ مصادم لغزش خوردند. ۳۳ چنانکه مکتوب است که «اینک در صهیون سنگی مصادم و صخره لغزش می‌نهم و هرکه براو ایمان آورد، خجل نخواهد گردید.»

۱۰ ای برادران خوشی دل من و دعا می‌نزد خدا بجهت استغاثه می‌کنند ۳ که «خداوند انبیای تو را کشته و مذبوحای اسرائیل برای نجات ایشان است. ۲ زیرا بجهت ایشان شهادت می‌دهم که برای خدا غیرت دارند لکن نه از روی معرفت. ۳ زیرا می‌باشند؟» ۴ لکن وحی بدو چه می‌گوید؟ اینکه «هفت هزار مرد

به سبب جسم ضعیف بود، خدا پسر خود را در شبیه جسم گناه و کرد. ۲۷ و او که تفحص کننده دلهاست، فکر روح را می داند برای گناه فرستاده، برگناه در جسم فتوا داد، ۴ تا عدالت شریعت زیرا که او برای مقدسین برحسب اراده خدا شفاعت می کند. ۲۸ و کامل گردد در مایانی که نه بحسب جسم بلکه برحسب روح رفتار می دانیم که بجهت آنانی که خدا رادوست می دارند و بحسب می کنیم. ۵ زیرا آنانی که برحسب جسم هستند، در چیزهای جسم اراده او خوانده شده اند، همه چیزها برای خیریت (ایشان) با هم در تفکر می کنند و اما آنانی که برحسب روح هستند در چیزهای کار می باشند. ۲۹ زیرا آنانی را که از قبل شناخت، ایشان را نیز روح. ۶ از آن جهت که تفکر جسم موت است، لکن تفکر پیش معین فرمود تا به صورت پسرش متشکل شوند تا او نخست روح حیات و سلامتی است. ۷ زانو که تفکر جسم دشمنی زاده از برادران بسیار باشد. ۳۰ و آنانی را که از قبل معین فرمود، خدا است، چونکه شریعت خدا را اطاعت نمی کند، زیرا نمی ایشان را هم خواند و آنانی را که خواند ایشان را نیز عادل گردانید تواند هم بکند. ۸ و کسانی که جسمانی هستند، نمی توانند خدا و آنانی را که عادل گردانید، ایشان را نیز جلال داد. ۳۱ پس راختن سازند. ۹ لکن شما در جسم نیستید بلکه در روح، به این چیزها چه گوئیم؟ هرگاه خدا باما است کیست به ضد هرگاه روح خدا در شما ساکن باشد؛ و هرگاه کسی روح مسیح را ۴۲ او که پسر خود رادریغ نداشت، بلکه او را در راه جمیع ندارد وی از آن اونیست. ۱۰ و اگر مسیح در شما است، جسم ما تسلیم نمود، چگونه با وی همه چیز را به ما نخواهد بخشید؟ به سبب گناه مرده است و اما روح، به سبب عدالت، حیات است. ۳۳ کیست که بر برگزیدگان خدا مدعی شود؟ آیا خدا که عادل ۱۱ و اگر روح او که عیسی را از مردگان برخیزانید در شما ساکن کننده است؟ ۳۴ کیست که بر ایشان فتوا دهد؟ آیا مسیح که باشد، او که مسیح را از مردگان برخیزانید، بدنهای فانی شمارا مرد بلکه نیز برخاست، آنکه به دست راست خدا هم هست و ما را نیز زنده خواهد ساخت به روح خود که در شما ساکن است. نیز شفاعت می کند؟ ۳۵ کیست که ما را از محبت مسیح جدا ۱۲ بنابر این ای برادران، مدیون جسم نیستیم تا برحسب جسم زیست سازد؟ آیا مصیبت یا دلتنگی یا جفا یا فقط یا عریانی یا خطر یا نمایم. ۱۳ زیرا اگر برحسب جسم زیست کنید، هرآینه خواهید شمشیر؟ ۳۶ چنانکه مکتوب است که «بخاطر تو تمام روزگشته و مرد. لکن اگر افعال بدن را بوسیله روح بکشید، همانا خواهید مثل گوسفندان ذبحی شمرده می شویم.» ۳۷ بلکه در همه این زیست. ۱۴ زیرا همه کسانی که از روح خدا هدایت می شوند، امور از حد زیاده نصرت یافتیم، بوسیله او که ما را محبت نمود. ایشان پسران خدایند. ۱۵ از آرزو که روح بندگی را نیافته اند تا باز ۳۸ زیرا یقین می داند که نه موت و نه حیات و نه فرشتگان و نه روسا ترسان شوید بلکه روح پسرخواندگی را یافته اند که به آن ابا یعنی ای و نه قدرتها و نه چیزهای حال و نه چیزهای آینده ۳۹ و نه بلندی پدر ندا می کنیم. ۱۶ همان روح پرروحهای ما شهادت می دهد که و نه پستی و نه هیچ مخلوق دیگر قدرت خواهد داشت که ما را فرزندان خدا هستیم. ۱۷ و هرگاه فرزندانیم، وارثان هم هستیم یعنی از محبت خدا که در خداوند ما مسیح عیسی است جدا سازد.

ورثه خدا و هم ارث با مسیح، اگر شریک مصیبتهای او هستیم تا در جلال وی نیز شریک باشیم. ۱۸ زیرا یقین می داند که دردهای زمان حاضر نیست به آن جلالی که در ما ظاهر خواهد شد هیچ است. ۱۹ زیرا که انتظار خلقت، منتظر ظهور پسران خدا می باشد، ۲۰ زیرا خلقت، مطیع بطالت شد، نه به اراده خود، بلکه بخاطر او که آن را مطیع گردانید، ۲۱ در امید که خود خلقت نیز از قید فساد خلاصی خواهد یافت تا در آزادی جلال فرزندان خدا شریک شود. ۲۲ زیرا می دانیم که تمام خلقت تا الان با هم در آه کشیدن و درد زه می باشند. ۲۳ و نه این فقط، بلکه ما نیز که نویر روح را یافته ایم، در خود آه می کشیم در انتظار پسرخواندگی یعنی خلاصی جسم خود. ۲۴ زیرا که به امید نجات یافتیم، لکن چون امید دیده شد، دیگر امید نیست، زیرا آنچه کسی بیند چرا دیگر در امید آن باشد؟ ۲۵ اما اگر امید چیزی را داریم که نمی بینیم، با صبر انتظار آن می کشیم. ۲۶ و همچنین روح نیز ضعف ما را مدد می کند، زیرا که آنچه دعا کنیم بطوری که می یابند می دانیم، لکن خود روح برای ما شفاعت می کند به ناله هایی که نمی شود بیان

۹ در مسیح راست می گوئیم و دروغ نی و ضمیر من در روح القدس مرا شاهد است، ۲ که مرا غمی عظیم و در دلم وجع دائمی است. ۳ زیرا راضی هم می بودم که خود از مسیح محروم شوم در راه برادرانم که بحسب جسم خویشان منند، ۴ که ایشان اسرائیلی اند و پسرخواندگی و جلال و عهدها و امانت شریعت و عبادت و وعده ها از آن ایشان است؛ ۵ که پدران از آن ایشانند و از ایشان مسیح بحسب جسم شد که فوق از همه است، خدای متبارک تا ابد الاباد، آمین. (jāiōn g165) ۶ و لکن چنین نیست که کلام خدا ساقط شده باشد؛ زیرا همه که از اسرائیل اند، اسرائیلی نیستند، ۷ و نه نسل ابراهیم تمام فرزند هستند؛ بلکه نسل تو در اسحاق خوانده خواهند شد. ۸ یعنی فرزندان جسم، فرزندان خدا نیستند، بلکه فرزندان وعده از نسل محسوب می شوند. ۹ زیرا کلام وعده این است که موافق چنین وقت خواهم آمد و ساره را پسری خواهد بود. ۱۰ و نه این فقط، بلکه رفته نیز چون از یک شخص یعنی از پدر ما اسحاق حامله شد، ۱۱ زیرا هنگامی که هنوز تولد نیافته بودند و عملی نیک یا بد نکرده، تا اراده خدا برحسب

مردگان برخاست، ما نیز در تازگی حیات رفتار نماییم. ۵ زیرا اگر ای برادران من، شما نیز بوساطت جسد مسیح برای شریعت بر مثال موت او متحد گشتیم، هراینه در قیامت وی نیز چنین مرده شدید تا خود رابه دیگری پیوندید، یعنی با او که از مردگان خواهیم شد. ۶ زیرا این رami دانیم که انسانیت کهنه ما با او برخاست، تا بجهت خدا ثمر آوریم. ۵ زیرا وقتی که در جسم مصلوب شد تا جسد گناه معدوم گشته، دیگر گناه را بندگی بودیم، هوسهای گناهانی که ازشریعت بود، در اعضای ما عمل نکنیم. ۷ زیرا هرکه مرد، از گناه میرا شده است. ۸ پس هرگاه با می کرد تا بجهت موت ثمر آوریم. ۶ اما الحال چون برای آن چیزی مسیح مردیم، یقین می دانیم که با اویست هم خواهیم کرد. ۹ زیرا که در آن بسته بودیم مردیم، از شریعت آزاد شدیم، بحدی که در می دانیم که چون مسیح از مردگان برخاست، دیگر نمی میرد و بعداز این موت بر او تسلطی ندارد. ۱۰ زیرا به آنچه مرد یک مرتبه برای گناه مرد و به آنچه زندگی می کند، برای خدا زیست می کند. ندانستیم. زیرا که شهوت را نمی دانستیم، اگر شریعت نمی گفت ۱۱ همچنین شما نیز خود را برای گناه مرده انگارید، اما برای خدا که طمع موز. ۸ لکن گناه از حکم فرصت جسته، هر قسم طمع در مسیح عیسی زنده. ۱۲ پس گناه در جسم فانی شما حکمرانی را در من پدید آورد، زیرا بدون شریعت گناه مرده است. ۹ و من از نکند تا هوسهای آن را اطاعت نمایید، ۱۳ و اعضای خود را به قبل بدون شریعت زنده می بودم؛ لکن چون حکم آمد، گناه زنده گناه مسپارید تا آلات ناراستی شوند، بلکه خود را از مردگان زنده گشت و من مردم. ۱۰ و آن حکمی که برای حیات بود، همان شده به خداتسلیم کنید و اعضای خود را تا آلات عدالت برای مرا باعث موت گردید. ۱۱ زیرا گناه از حکم فرصت یافته، مرا فریب خدا باشند. ۱۴ زیرا گناه بر شما سلطنت نخواهد کرد، چونکه زیر داد و به آن مرا کشت. ۱۲ خلاصه شریعت مقدس است و حکم شریعت نیستید بلکه زیر فیض. ۱۵ پس چه گوئیم؟ آیا گناه بکنیم از مقدس و عادل و نیکو. ۱۳ پس آیا نیکویی برای من موت گردید؟ آرو که زیر شریعت نیستیم بلکه زیر فیض؟ حاشا! ۱۶ آیانی دانید حاشا! بلکه گناه، تا گناه بودنش ظاهر شود. بوسیله نیکویی برای که اگر خویشتن را به بندگی کسی تسلیم کرده، او را اطاعت من باعث مرگ شد تا آنکه گناه به سبب حکم بغایت خبیث شود. نمایید، شما آنکس را که او را اطاعت می کنید بنده هستید، خواه گناه را برای مرگ، خواه اطاعت را برای عدالت. ۱۷ اما شکر خدا گناه فروخته شده هستم، ۱۵ که آنچه می کنم نمی دانم زیرا آنچه را که هر چند غلامان گناه می بودید، لیکن الان از دل، مطیع آن می خواهم نمی کنم بلکه کاری را که از آن نفرت دارم بجامی صورت تعلیم گردیده اید که به آن سپرده شده اید. ۱۸ و از گناه آزاد آورم. ۱۶ پس هرگاه کاری را که نمی خواهم به جا می آورم، شریعت شده، غلامان عدالت گشته اید. ۱۹ بطور انسان، به سبب ضعف را تصدیق می کنم که نیکوست. ۱۷ و الحال من دیگر فاعل آن جسم شما سخن می گویم، زیرا همچنان که اعضای خود را بندگی نجاست و گناه برای گناه سپردید، همچنین الان نیز اعضای خود را به بندگی عدالت برای قدوسیت بسپارید. ۲۰ زیرا هنگامی که من حاضر است اما صورت نیکو کردن نی. ۱۹ زیرا آن نیکویی را غلامان گناه می بودید از عدالت آزادمی بودید. ۲۱ پس آن وقت چه ثمر داشتید از آن کارهایی که الان از آنها شرم نهاده اید که انجام آنها موت است؟ ۲۲ اما الحال چونکه از گناه آزاد شده و غلامان خدا گشته اید، ثمر خود را برای قدوسیت می آورید که عاقبت آن، حیات جاودانی است. (aiōnios g166) زیرا که مزد گناه موت است، اما نعمت خدا حیات جاودانی در خداوند ماعیسی مسیح. (aiōnios g166)

۷ ای برادران آیا نمی دانید (زیرا که با عارفین شریعت سخن می گویم) که مادامی که انسان زنده است، شریعت بر وی حکمرانی دارد؟ ۲ زیرا زن منکوحه بر حسب شریعت به شوهرزنده بسته است، اما هرگاه شوهرش بمیرد، ازشریعت شوهرش آزاد شود. ۳ پس مادامی که شوهرش حیات دارد، اگر به مرد دیگر پیوندد، زانیه خوانده می شود. لکن هرگاه شوهرش بمیرد، از آن شریعت آزاد ۲ زیرا که شریعت روح حیات در مسیح عیسی مرا از شریعت گناه است که اگر به شوهری دیگر داده شود، زانیه نباشد. ۴ بنابراین، وموت آزاد گردانید. ۳ زیرا آنچه از شریعت محال بود، چونکه

اعمال: ۷ «خوشبحال کسانی که خطایای ایشان آموخته شد بودیم، در زمان معین، مسیح برای بیدیان وفات یافت. ۷ زیرا وگناهانشان مستور گردید؛ ۸ خوشبحال کسی که خداوند گناه بعید است که برای شخص عادل کسی بمیرد، هرچند در راه مرد را به وی محسوب نفرماید.» ۹ پس آیا این خوشحالی بر اهل نیکو ممکن است کسی نیز جرات کند که بمیرد. ۸ لکن خدا ختنه گشته شدیا برای نامختونان نیز؟ زیرا می گویم ایمان ابراهیم به محبت خود را در ما ثابت می کند از اینکه هنگامی که ماهنوز عدالت محسوب گشت. ۱۰ پس در چه حالت محسوب شد، گناهکار بودیم، مسیح در راه ما مرد. ۹ پس چقدر بیشتر الان که وقتی که او در ختنه بود پادر نامختونی؟ در ختنه نی، بلکه در به خون او عادل شمرده شدیم، بوسیله او از غضب نجات خواهیم نامختونی؛ ۱۱ و علامت ختنه را یافت تا مهر باشد بر آن عدالت یافت. ۱۰ زیرا اگر در حالتی که دشمن بودیم، بوساطت مرگ ایمانی که در نامختونی داشت، تا او همه نامختونان را که ایمان پسرش با خدا صلح داده شدیم، پس چقدر بیشتر بعد از صلح آورند پدر باشد تا عدالت برای ایشان هم محسوب شود؛ ۱۲ و یافتن بوساطت حیات او نجات خواهیم یافت. ۱۱ و نه همین پدر اهل ختنه نیز یعنی آنانی را که نه فقط مختوند بلکه سالک فقط بلکه در خدا هم فخر می کنیم بوسیله خداوند ما عیسی هم می باشند بر آثار ایمانی که پدر ما ابراهیم در نامختونی داشت. مسیح که بوساطت او الان صلح یافته ایم. ۱۲ لهدذا همچنان که ۱۳ زیرا به ابراهیم و ذریت او، وعده ای که اووارث جهان خواهد بوساطت یک آدم گناه داخل جهان گردید و به گناه موت؛ و به بود، از جهت شریعت داده نشد بلکه از عدالت ایمان. ۱۴ زیرا اینگونه موت بر همه مردم طاری گشت، از آنجا که همه گناه اگر اهل شریعت وارث باشند، ایمان عاقل شد و وعده باطل. کردند. ۱۳ زیرا قبل از شریعت، گناه در جهان می بود، لکن گناه ۱۵ زیرا که شریعت باعث غضب است، زیرا جایی که شریعت محسوب نمی شود در جایی که شریعت نیست. ۱۴ بلکه از آدم نیست تجاوز هم نیست. ۱۶ و ازاین جهت از ایمان شد تا محض تا موسی موت تسلط می داشت بر آنانی نیز که بر مثال تجاوز آدم فیض باشد تاوعده برای همگی ذریت استوار شود نه مختص به که نمونه آن آینده است، گناه نکرده بودند. ۱۵ و نه چنانکه خطا ذریت شرعی بلکه به ذریت ایمانی ابراهیم نیزکه پدر جمیع ما بود، همچنان نعمت نیز باشد. زیرا اگر به خطای یک شخص است، ۱۷ (چنانکه مکتوب است که تو را پدر امت های بسیار بسیاری مردند، چقدر زیاده فیض خدا و آن بخششی که به فیض ساختمان)، در حضور آن خدایی که به او ایمان آورد که مردگان را یک انسان، یعنی عیسی مسیح است، برای بسیاری افزون گردید. زنده می کند و ناموجودات را به وجود می خواند؛ ۱۸ که او در ۱۶ و نه اینکه مثل آنچه از یک گناهکار سر زد، همچنان بخشش ناامیدی به امید ایمان آورد تا پدر امت های بسیار شود، برحسب باشد؛ زیرا حکم شد از یک برای قصاص لکن نعمت از خطایای آنچه گفته شد که «ذریت تو چنین خواهند بود.» ۱۹ و در ایمان بسیار برای عدالت رسید. ۱۷ زیرا اگر به سبب خطای یک نفر و کم قوت نشده، نظر کرد به بدن خود که در آن وقت مرده بود، بواسطه آن یک موت سلطنت کرد، چقدر بیشتر آنانی که افزونی چونکه قریب به صد ساله بود و به رحم مرده ساره. ۲۰ و در فیض و بخشش عدالت را می پذیرند، در حیات سلطنت خواهند وعده خدا از بی ایمانی شک ننمود، بلکه قوی الایمان گشته، کرد بوسیله یک یعنی عیسی مسیح. ۱۸ پس همچنان که به یک خدا را تمجیدنمود، ۲۱ و یقین دانست که به وفای وعده خود خطا حکم شد بر جمیع مردمان برای قصاص، همچنین به یک نیز قادر است. ۲۲ و از این جهت برای او عدالت محسوب شد. عمل صالح بخشش شد بر جمیع مردمان برای عدالت حیات. ۲۳ و لکن اینکه برای وی محسوب شد، نه برای او فقط نوشته شد، ۱۹ زیرا به همین قسمی که از انفرمانی یک شخص بسیاری گناهکار ۲۴ بلکه برای ما نیز که به ما محسوب خواهد شد، چون ایمان آوریم شدند، همچنین نیز به اطاعت یک شخص بسیاری عادل خواهند به او که خداوند ما عیسی را از مردگان بر خیزانید، ۲۵ که به سبب گناهان ما تسلیم گردید و به سبب عادل شدن ما بر خیزانیده شد. ۲۱ تا آنکه

۵ پس چونکه به ایمان عادل شمرده شدیم، نزد خدا سلامتی داریم بوساطت خداوند ما عیسی مسیح، ۲ که به واسطت او دخول نیز یافته ایم بوسیله ایمان در آن فیضی که در آن پایداریم و به امید جلال خدا فخر می نماییم. ۳ و نه این تنها بلکه در مصیبتها هم فخر می کنیم، چونکه می دانیم که مصیبت صبر را پیدا می کند، ۴ صبر امتحان را و امتحان امید را. ۵ و امید باعث شرمساری نمی شود زیرا که محبت خدا در دل های ما به روح القدس که به ما عطا شد ریخته شده است. ۶ زیرا هنگامی که ما هنوز ضعیف

۶ پس چه گوئیم؟ آیا در گناه بمانیم تا فیض افزون گردد؟ ۲ حاشا! مایانی که از گناه مردیم، چگونه دیگر در آن زیست کنیم؟ ۳ یانمی دانید که جمیع ما که در مسیح عیسی تعمید یافتیم، در موت او تعمید یافتیم؟ ۴ پس چونکه در موت او تعمید یافتیم، با او دفن شدیم تا آنکه به همین قسمی که مسیح به جلال پدر از

مسیح. aiōnios g166)

اینان هر چند شریعت ندارند، برای خود شریعت هستند، ۱۵ چونکه گرفتارند. ۱۰ چنانکه مکتوب است که «کسی عادل نیست، از ایشان ظاهر می‌شود که عمل شریعت بر دل ایشان مکتوب است یکی هم نی. ۱۱ کسی فهم نیست، کسی طالب خدا نیست. و ضمیر ایشان نیز گواهی می‌دهد و افکار ایشان با یکدیگر مآذمت ۱۲ همه گمراه و جمیع باطل گردیده‌اند. نیکوکاری نیست یکی می‌کنند یا عذر می‌آورند، ۱۶ در روزی که خدا رازهای مردم را هم نی. ۱۳ گوی ایشان گور گشاده است و به زبانهای خود داوری خواهد نمود به وساطت عیسی مسیح بر حسب بشارت من. فریب می‌دهند. زهر مار در زیر لب ایشان است، ۱۴ و دهان ایشان ۱۷ پس اگر تو مسمی به یهود هستی و بر شریعت تکیه می‌کنی و به پر از لعنت و تلخی است. ۱۵ پایهای ایشان برای خون ریختن خدا فخر می‌نمایی، ۱۸ و اراده او را می‌دانی و از شریعت تربیت شتابان است. ۱۶ هلاکت و پریشانی در طرفه‌های ایشان است، یافته، چیزهای افضل را می‌گزینی، ۱۹ و یقین داری که خود ۱۷ و طریق سلامتی را ندانسته‌اند. ۱۸ خدا ترسی در چشمانشان هادی کوران و نور ظلمتین ۲۰ و مودب جاهلان و معلم اطفال نیست.» ۱۹ الان آگاه هستیم که آنچه شریعت می‌گوید، به اهل هستی و در شریعت صورت معرفت و راستی را داری، ۲۱ پس ای شریعت خطاب می‌کند تا هر دهانی بسته شود و تمام عالم زیر کسی که دیگران را تعلیم می‌دهی، چرا خود رانمی‌آموزی؟ و وعظ قصاص خدا آید. ۲۰ از آنجا که به اعمال شریعت هیچ بشری در می‌کنی که دزدی نباید کرد، آیا خود دزدی می‌کنی؟ ۲۲ و از زنا خود شمرده نخواهد شد، چونکه از شریعت دانستن گناه کردن نهی می‌کنی، آیا خود زانی نیستی؟ و از بته نفرت داری، آیا خود معبد‌ها را غارت نمی‌کنی؟ ۲۳ و به شریعت فخر می‌کنی، است، چنانکه تورات و انبیا بر آن شهادت می‌دهند؛ ۲۲ یعنی آیا به تجاوز از شریعت خدا را اهانت نمی‌کنی؟ ۲۴ زیرا که عدالت خدا که بوسیله ایمان به عیسی مسیح است، به همه و به سبب شمار میان امت‌ها اسم خدا را کفر می‌گویند، چنانکه کل آنانی که ایمان آورند. زیرا که هیچ تفاوتی نیست، ۲۳ زیرا همه مکتوب است. ۲۵ زیرا ختنه سودمند است هرگاه به شریعت گناه کرده‌اند و از جلال خدا قاصر می‌باشند، ۲۴ و به فیض او عمل نمایی. اما اگر از شریعت تجاوز نمایی، ختنه تو نامختونی مجان عادل شمرده می‌شوند به وساطت آن فدیهای که در عیسی گشته است. ۲۶ پس اگر نامختونی، احکام شریعت را نگاه دارد، مسیح است. ۲۵ که خدا او را از قبل معین کرد تا کفار باشد به آیات نامختونی او ختنه شمرده نمی‌شود؛ ۲۷ و نامختونی طبیعی هرگاه واسطه ایمان به وسیله خون او تا آنکه عدالت خود را ظاهر سازد، شریعت را به‌جا آرد، حکم خواهد کرد بر تو که با وجود کتب و به سبب فرو گذاشتن خطایای سابق در حین تحمل خدا، ۲۶ برای ختنه از شریعت تجاوز می‌کنی. ۲۸ زیرا آنکه در ظاهر است، یهودی اظهار عدالت خود در زمان حاضر، تا او عادل شود و عادل شمارد نیست و آنچه در ظاهر در جسم است، ختنه نی. ۲۹ بلکه یهود هرکسی را که به عیسی ایمان آورد. ۲۷ پس جای فخر کجا آن است که در باطن باشد و ختنه آنکه قلبی باشد، در روح نه در حرف که مدح آن نه از انسان بلکه از خداست. نی بلکه به شریعت ایمان. ۲۸ زیرا یقین می‌دانیم که انسان بدون اعمال شریعت، محض ایمان عادل شمرده می‌شود. ۲۹ آیا او

۳ پس برتری یهود چیست؟ و یا از ختنه چه فایده؟ ۲ بسیار از هر جهت؛ اول آنکه بدیشان کلام خدا امانت داده شده است. ۳ زیرا که چه بگوئیم اگر بعضی ایمان نداشتند؟ آیایی ایمانی ایشان امانت خدا را باطل می‌سازد؟ ۴ حاشا! بلکه خدا راستگو باشد و هر انسان دروغگو، چنانکه مکتوب است: «تا اینکه در سخنان خود مصدق شوی و در داوری خود غالب آیی.» ۵ لکن اگر

ناراستی ما عدالت خدا را ثابت می‌کند، چه گوئیم؟ آیا خدا ظالم است وقتی که غضب می‌نماید؟ بطور انسان سخن می‌گویم. یافت؟ ۲ زیرا اگر ابراهیم به اعمال عادل شمرده شد، جای فخر ۶ حاشا! در این صورت خدا چگونه عالم را داوری خواهد کرد؟ دارد اما نه در نزد خدا. ۳ زیرا کتاب چه می‌گوید؟ «ابراهیم به ۷ زیرا اگر به دروغ من، راستی خدا برای جلال او افزون شود، خدا ایمان آورد و آن برای او عدالت محسوب شد.» ۴ لکن پس چرا بر من نیز چون گناهکار حکم شود؟ ۸ و چرا نگوییم، برای کسی که عمل می‌کند، مزدش نه از راه فیض بلکه از راه چنانکه بعضی بر ما افترا می‌زنند و گمان می‌برند که ما چنین می‌گوئیم، بدی بکنیم تا نیکویی حاصل شود؟ که قصاص ایشان به انصاف است. ۹ پس چه گوئیم؟ آیا برتری داریم؟ نه به هیچ وجه! زیرا پیش ادعا وارد آوردیم که یهود و یونانیان هر دو به گناه ذکر می‌کنند که خدا برای او عدالت محسوب می‌دارد، بدون

نیز ایشان را در شهوات دل خودشان به ناپاکی تسلیم فرمود تادر میان خود بدنهای خویش را خوار سازند، ۲۵ که ایشان حق خدا را به دروغ مبدل کردند وعبادت و خدمت نمودند مخلوق را به عوض خالق که تا ابدالایاد متبارک است. آمین. **aiōn g165)**

۲۶ از این سبب خدا ایشان را به هوسهای خبثت تسلیم نمود، به نوعی که زنانشان نیز عمل طبیعی را به آنچه خلاف طبیعت است تبدیل نمودند. ۲۷ و همچنین مردان هم استعمال طبیعی زنان را ترک کرده، از شهوات خود با یکدیگرسوختند. مرد با مرد مرتکب اعمال زشت شده، عقوبت سزاوار تقصیر خود را در خود یافتند. ۲۸ و چون روا نداشتند که خدا را در دانش خودنگاه دارند، خدا ایشان را به ذهن مردود واگذاشت تا کارهای ناشایسته بهجا آورند. ۲۹ مملو از هرنوع ناراستی و شرارت و طمع و خبثت؛ پر ازحسد و قتل و جدال و مکر و بدخوبی؛ ۳۰ غمازان و غیبت کنندگان و دشمنان خدا و اهانت کنندگان و متکبران و لافزنان و میدان شر و نامطیعان والدین؛ ۳۱ بی فهم و بی وفا و بی الفت و بی رحم. ۳۲ زیرا هرچند انصاف خدا را می دانند که کنندگان چنین کارها مستوجب موت هستند، نه فقط آنها را می کنند بلکه کنندگان را نیز خوش می دارند.

۲ لهدای آدمی که حکم می کنی، هرکه باشی عذری نداری زیرا که به آنچه بردیگری حکم می کنی، فتوا بر خود می دهی، زیرا تو که حکم می کنی، همان کارها را به عمل می آوری. ۲ و می دانیم که حکم خدا بر کنندگان چنین اعمال برحق است. ۳ پس ای آدمی که بر کنندگان چنین اعمال حکم می کنی و خود همان را می کنی، آیا گمان می بری که تو از حکم خداخواهی رست؟ ۴ یا آنکه دولت مهربانی و صبر و حلم او را ناچیز می شماری و نمی دانی که مهربانی خدا تو را به توبه می کشد؟ ۵ و به سبب قساوت و دل ناتوبه کار خود، غضب را ذخیره می کنی برای خود در روز غضب و ظهور داوری عادل خدا ۶ که به هر کس برحسب اعمالش جزاخواهد داد: ۷ اما به آنانی که با صبر در اعمال نیکوطلب جلال و اکرام و بقایند، حیات جاودانی را؛ **aiōnios g166)**

۸ و اما به اهل تعصب که اطاعت راستی نمی کنندبلکه مطیع ناراستی می باشند، خشم و غضب ۹ وعذاب و ضیق بر هر نفس بشری که مرتکب بدی می شود، اول بر یهود و پس بر یونانی؛ ۱۰ لکن جلال و اکرام و سلامتی بر هر نیکوکار، نخست بریهود و بر یونانی نیز. ۱۱ زیرا نزد خدا طرفداری نیست، ۱۲ زیرا آنانی که بدون شریعت گناه کنند، بی شریعت نیزهلاک شوند و آنانی که با شریعت گناه کنند، ازشریعت بر ایشان حکم خواهد شد. ۱۳ از آن جهت که شنوندگان شریعت در حضور خدا عادل نیستند بلکه کنندگان شریعت عادل شمرده خواهند شد. ۱۴ زیرا هرگاه امت هایی که شریعت ندارند کارهای شریعت را به طبیعت بهجا آرند،

۱ پولس، غلام عیسی مسیح و رسول خوانده شده و جدا نموده شده برای انجیل خدا، ۲ که سابق وعده آن را داده بود به وساطت انبیای خود در کتب مقدسه، ۳ درباره پسر خود که بحسب جسم از نسل داود متولد شد، ۴ و بحسب روح قدوسیت پسر خدا به قوت معروف گردید ازیقات مردگان یعنی خداوند ما عیسی مسیح، ۵ که به او فیض و رسالت را یافتیم برای اطاعت ایمان در جمیع امت ها به خاطر اسم او، ۶ که در میان ایشان شما نیز خوانده شده عیسی مسیح هستید ۷ به همه که در روم محبوب خدا و خوانده شده و مقدسید، فیض و سلامتی از جانب پدر ما خدا و عیسی مسیح خداوند بر شما باد. ۸ اول شکر می کنم خدای خود را به وساطت عیسی مسیح درباره همگی شما که ایمان شما در تمام عالم شهرت یافته است؛ ۹ زیرا خدایی که او را به روح خود در انجیل پسرش خدمت می کنم، مرا شاهد است که چگونه پیوسته شما را یاد می کنم، ۱۰ و دائم در دعاهای خود مسالت می کنم که شاید الان آخر به اراده خدا سعادت یافته، نزد شما بیایم. ۱۱ زیرا بسیار اشتیاق دارم که شما را ببینم تا نعمتی روحانی به شما برسانم که شما استوار بگردید، ۱۲ یعنی تا در میان شما تسلی بیایم از ایمان یکدیگر، ایمان من و ایمان شما. ۱۳ لکن ای برادران، نمی خواهم که شما بی خبر باشید از اینکه مکرر اراده آمدن نزد شما کردم و تا به حال ممنوع شدم تا ثمری حاصل کنم در میان شما نیز چنانکه در سایر امت ها. ۱۴ زیرا که یونانیان و بربریان و حکما و جهلا را هم مدیونم. ۱۵ پس همچنین بقدر طاقت خود مستعدم که شما را نیز که در روم هستید بشارت دهم. ۱۶ زیرا که از انجیل مسیح عار ندارم چونکه قوت خداست، برای نجات هر کس که ایمان آورد، اول یهود و پس یونانی، ۱۷ که در آن عدالت خدا مکشوف می شود، از ایمان تا ایمان، چنانکه مکتوب است که عادل به ایمان زیست خواهد نمود. ۱۸ زیرا غضب خدا از آسمان مکشوف می شود بر هر بی دینی و ناراستی مردمانی که راستی را در ناراستی باز می دارند. ۱۹ چونکه آنچه از خدا می توان شناخت، در ایشان ظاهراست زیرا خدا آن را بر ایشان ظاهر کرده است. ۲۰ زیرا که چیزهای نادیده او یعنی قوت سرمدی و الهیتش از حین آفرینش عالم بوسیله کارهای او فهمیده و دیده می شود تا ایشان را عذری نباشد. **aiōnios g126)** ۲۱ زیرا هرچند خدا را شناختند، ولی او را چون خدا تمجید و شکر نکردند بلکه درخیالات خود باطل گردیده، دل بی فهم ایشان تاریک گشت. ۲۲ ادعای حکمت می کردند واحق گردیدند. ۲۳ و جلال خدای غیرفانی را به شبیه صورت انسان فانی و طیور و بهایم وحشرات تبدیل نمودند. ۲۴ لهدا خدا

کند.» ۵ اما آن جانور را در آتش افکند، هیچ ضرر نیافت. اشعایایی نبی به اجداد مانیکو خطاب کرده، ۲۶ گفته است که ۶ پس منتظر بودند که او آماس کند یا بگفته افتاده، بمیرد. ولی چون «نزد این قوم رفته بدیشان بگو به گوش خواهید شنید و نخواهید انتظار بسیار کشیدند و دیدند که هیچ ضرری بدو نرسید، برگشته فهمید و نظر کرده خواهید نگریست و نخواهید دید؛ ۲۷ زیرا دل گفتند که خدایی است. ۷ و در آن نواحی، املاک رئیس جزیره این قوم غلیظ شده و به گوشهای سنگین می‌شنوند و چشمان خود که پوپلیوس نام داشت بود که او ما را به خانه خود طلبیده، سه روز را برهم نهاده‌اند، مبدا به چشمان ببینند و به گوشه‌ها بشنوند و به به مهریانی مهمانی نمود. ۸ از قضا پدر پوپلیوس را رنج تب و دل بفهمند و بازگشت کنند تا ایشان راشفا بخشم.» ۲۸ پس بر اسهال عارض شده، خفته بود. پس پولس نزد وی آمده و دعا کرده شما معلوم باد که نجات خدا نزد امت‌ها فرستاده می‌شود و ایشان و دست بر او گذارده، او را شفا داد. ۹ و چون این امر واقع شد، خواهند شنید.» ۲۹ چون این را گفت یهودیان رفتند و بایکدیگر سایر می‌رضائی که در جزیره بودند آمده، شفا یافتند. ۱۰ و ایشان مباحثه بسیار می‌کردند. ۳۰ اما پولس دوسال تمام در خانه اجاره‌ای ما را اکرام بسیار نمودند و چون روانه می‌شدیم، آنچه لازم بود خود ساکن بود و هرکه به نزد وی می‌آمد، می‌پذیرفت. ۳۱ و به برای ما حاضر ساختند. ۱۱ و بعد از سه ماه به کشتی اسکندریه ملکوت خدا موعظه می‌نمود و با کمال دلیری در امور عیسی مسیح که علامت جزوا داشت و زمستان را در جزیره بسر برده بود، سوار خداوند بدون ممانعت تعلیم می‌داد.

شدیم. ۱۲ و به سراسر کوس فرود آمده، سه روز توقف نمودیم. ۱۳ و از آنجا دوازده، به ریغون رسیدیم و بعد از یک روز بادنوبی وزیده، روز دوم وارد پوطیولی شدیم. ۱۴ و در آنجا برادران یافته، حسب خواهش ایشان هفت روز ماندیم و همچنین به روم آمدیم. ۱۵ و برادران آنجا چون از احوال ما مطلع شدند، به استقبال ما بیرون آمدند تا فوراً ایپوس و سه دکان. و پولس چون ایشان را دید، خدا را شکر نموده، قوی‌دل گشت. ۱۶ و چون به روم رسیدیم، یوزباشی زندانیان را به سردار افواج خاصه سپرد. اما پولس را اجازت دادند که با یک سپاهی که محافظت او می‌کرد، در منزل خود بماند. ۱۷ و بعد از سه روز، پولس بزرگان یهود را طلبید و چون جمع شدند به ایشان گفت: «ای برادران عزیز، با وجودی که من هیچ عملی خلاف قوم و رسوم اجداد نکرده بودم، همانا مرا در اورشلیم بسته، به دستهای رومیان سپردند. ۱۸ ایشان بعد از تفحص چون در من هیچ علت قتل نیافتند، اراده کردند که مرا رها کنند. ۱۹ ولی چون یهود مخالفت نمودند، ناچار شده به قیصر رفع دعوی کردم، نه تا آنکه از امت خود شکایت کنم. ۲۰ اکنون بدین جهت خواستم شما را ملاقات کنم و سخن گویم زیرا که بجهت امید اسرائیل، بدین زنجیر بسته شدم.» ۲۱ وی را گفتند: «ما هیچ نوشته در حق تو از یهودیه نیافته‌ایم و نه کسی از برادرانی که از آنجا آمدند، خبری یا سخن بدی درباره تو گفته است. ۲۲ لیکن مصلحت دانستیم از تو مقصود تو را بشنویم زیرا ما را معلوم است که این فرقه را در هر جا بدمی گویند.» ۲۳ پس چون روزی برای وی معین کردند، بسیاری نزد او به منزلش آمدند که برای ایشان به ملکوت خدا شهادت داده، شرح می‌نمود و از تورات موسی و انبیا از صبح تا شام درباره عیسی اقامه حجت می‌کرد. ۲۴ پس بعضی به سخنان او ایمان آوردند و بعضی ایمان نیاوردند. ۲۵ و چون با یکدیگر معارضه می‌کردند، از او جدا شدند بعد از آنکه پولس این یک سخن را گفته بود که «روح القدس به وساطت

ما بود. ۳ روز دیگر به صیدون فرود آمدیم و یولیوس با پولس است. ۲۵ پس ای مردمان خوشحال باشید زیرا ایمان دارم که به ملاطفت نموده، او را اجازت داد که نزد دوستان خود رفته، از همانطور که به من گفت، واقع خواهد شد. ۲۶ لیکن باید در ایشان نوازش یابد. ۴ و از آنجا روانه شده، زیر قبرس گذشتیم زیرا جزیره‌ای بیفتم. ۲۷ و چون شب چهاردهم شد و هنوز دردریای که باد مخالف بود. ۵ و از دریای کنار قیلیقیه و پمفلیه گذشته، ادربا به هر سو رانده می‌شدیم، در نصف شب ملاحان گمان بردند به میرای لیکیه رسیدیم ۶ در آنجا یوزباشی کشتی اسکندریه را که خشکی نزدیک است. ۲۸ پس پیمایش کرده، بیست قامت یافت که به ایتالیا می‌رفت و ما را بر آن سوار کرد. ۷ و چند روز به یافتند. وقدری پیشتر رفته، باز پیمایش کرده، پانزده قامت یافتند. آهستگی رفته، به قنیدس به مشقت رسیدیم و چون باد مخالف ۲۹ و چون ترسیدند که به صخره‌ها بیفتم، از پشت کشتی چهار مامی بود، در زیر کریت نزدیک سلمونی راندم، ۸ و به دشواری از لنگر انداخته، تمنا می‌کردند که روز شود. ۳۰ اما چون ملاحان آنجا گذشته، به موضعی که به بنادر حسنه مسمی و قریب به شهر قصد داشتند که از کشتی فرار کنند و زورق را به دریا انداختند به لسانیه است رسیدیم. ۹ و چون زمان منقضی شد و در این وقت بهانه‌ای که لنگرها را از پیش کشتی بکشند، ۳۱ پولس یوزباشی و سفردریا خطرناک بود، زیرا که ایام روزه گذشته بود، ۱۰ پولس سپاهیان را گفت: «اگر اینها در کشتی نمانند، نجات شما ممکن ایشان را نصیحت کرده، گفت: «ای مردمان، می‌بینم که در این ۳۲ آنگاه سپاهیان ریسمانهای زورق را بریده، گذاشتند سفر ضرر و خسران بسیار پیدا خواهد شد، نه فقط بار و کشتی که بیفتد. ۳۳ چون روز نزدیک شد، پولس از همه خواهش نمود را بلکه جانهای ما را نیز». ۱۱ ولی یوزباشی ناخدا و صاحب که چیزی بخورند. پس گفت: «امروز روز چهاردهم است که کشتی را بیشتر از قول پولس اعتنا نمود. ۱۲ و چون آن بندر نیکو انتظار کشیده و چیزی نخورده، گرسنه مانده‌اید. ۳۴ پس استدعای نبود که زمستان را در آن بسر برند، اکثر چنان مصلحت دانستند من این است که غذا بخورید که عافیت برای شما خواهد بود، زیرا که از آنجا نقل کنند تا اگر ممکن شود خود را به فینیکس که مویی از سر هیچ‌یک از شما نخواهد افتاد. ۳۵ این بگفت و رسانیده، زمستان را در آنجا بسر برند که آن بندری است از کریت درحضور همه نان گرفته، خدا را شکر گفت و پاره کرده، خوردن مواجه مغرب جنوبی و مغرب شمالی. ۱۳ و چون نسیم جنوبی گرفت. ۳۶ پس همه قوی‌دل گشته نیز غذا خوردند. ۳۷ و جمله وزیدن گرفت، گمان بردند که به مقصد خویش رسیدند. پس لنگر برداشتیم و از کناره کریت گذشتیم. ۱۴ لیکن چیزی نگذشت که غذاسیر شدند، گندم را به دریا ریخته، کشتی را سبک کردند. بادی شدید که آن را اورکلیدون می‌نامند از بالای آن زدن گرفت. ۳۹ اما چون روز، روشن شد، زمین را نشناختند؛ لیکن خلیجی ۱۵ در ساعت کشتی روده شده، رو به سوی باد نتوانست نهاد. دیدند که شاطی‌ای داشت. پس رای زدند که اگر ممکن شود، پس آن را از دست داده، بی‌اختیار رانده شدیم. ۱۶ پس در زیر کشتی را بر آن برانند. ۴۰ و بند لنگرها را بریده، آنها را در دریا جزیره‌ای که کلودی نام داشت، دوان دوان رفتیم و به دشواری زورق گذاشتند و بندهای سکان را باز کرده، و بادبان را برای باد گشاده، را در قریض خود آوردیم. ۱۷ و آن را برداشته و معونات را استعمال راه ساحل را پیش گرفتند. ۴۱ اما کشتی را در مجمع بحرین به نموده، کمر کشتی را بستند و چون ترسیدند که به ریگزار سیرتس پایاب رانده، مقدم آن فرو شده، بی‌حرکت ماند ولی موخرش از فرو روند، حبال کشتی را فرو کشیدند و همچنان رانده شدند. ۴۲ آنگاه سپاهیان قصد قتل زندانیان ۱۸ و چون طوفان بر ما غلبه می‌نمود، روز دیگر، بارکشتی را بیرون کردند که مبادا کسی شنا کرده، بگیرد. ۴۳ لیکن یوزباشی چون انداختند. ۱۹ و روز سوم به دستهای خود آلات کشتی را به دریا خواست پولس را برهاند، ایشان را از این اراده بازداشت و فرمود تا انداختیم. ۲۰ و چون روزهای بسیار آفتاب و ستارگان رانیدند و هرکه شناوری داند، نخست خویش را به دریا انداخته به ساحل طوفانی شدید بر ما می‌افتاد، دیگر هیچ امید نجات برای ما نماند. رساند. ۴۴ و بعضی بر تختها و بعضی بر چیزهای کشتی و همچنین ۲۱ و بعد از گرسنگی بسیار، پولس در میان ایشان ایستاده، گفت: همه به سلامتی به خشکی رسیدند.

۲۸ «ای مردمان، نخست می‌بایست سخن مرا پذیرفته، از کریت نقل نکرده باشید تا این ضرر و خسران را نبینید. ۲۲ اکنون نیز شما را نصیحت می‌کنم که خاطر جمع باشید زیرا که هیچ ضرری به جان یکی از شما نخواهد رسید مگر به کشتی. ۲۳ زیرا که دوش، فرشته آن خدایی که از آن او هستم و خدمت او را می‌کنم، به من ظاهر شده، ۲۴ گفت: “ای پولس ترسان مباش زیرا باید تو در حضور قیصر حاضر شوی. و اینک خدا همه همسفران تو را به تو بخشیده

۲ و چون رستگار شدند، یافتند که جزیره ملبطه نام دارد. و آن مردمان بربری باما کمال ملاطفت نمودند، زیرا به سبب باران که می‌بارید و سرما آتش افروخته، همه ما را پذیرفتند. ۳ چون پولس مقداری هیزم فراهم کرده، بر آتش می‌نهاد، به سبب حرارت، افعای ای بیرون آمده، بر دستش چسبید. ۴ چون برپیان جانور را از دستش آویخته دیدند، با یکدیگر می‌گفتند: «بلاشک این شخص، خونی است که باینکه از دریا رست، عدل نمی‌گذارد که زیست

دادم که او را نگاه بدارند تا او را به حضور قیصر روانه نمایم.» عبرانی مخاطب ساخته، گفت: «ای شاول، شاول، چرا بر من ۲۲ اغریپاس به فستوس گفت: «من نیز می خواهم این شخص جفا می کنی؟ تو را بر میخها لگد زدن دشوار است.» ۱۵ من را بشنوم.» گفت: «فردا او را خواهی شنید.» ۲۳ پس بامدادان گفتیم: «خداوند تو کیستی؟» گفت: «من عیسی هستم که تو بر چون اغریپاس و برنیکی باحشمتی عظیم آمدند و به دارالاستماع من جفا می کنی. ۱۶ و لیکن برخاسته، بر پایایست زیرا که بر تو بامین باشیان و بزرگان شهر داخل شدند، به فرمان فستوس پولس را ظاهر شدم تا تو را خادم و شاهد مقرر گردانم بر آن چیزهایی که مرا حاضر ساختند. ۲۴ آنگاه فستوس گفت: «ای اغریپاس پادشاه، در آنهادیده ای و بر آنچه به تو در آن ظاهر خواهم شد. ۱۷ و تو را وای همه مردمانی که نزد ما حضور دارید، این شخص رامی بینید رهایی خواهم داد از قوم و از امت هایی که تو را به نزد آنها خواهم که درباره او تمامی جماعت یهود چه در اورشلیم و چه در اینجا فرستاد، ۱۸ تا چشمان ایشان را باز کنی تا از ظلمت به سوی فریاد کرده، از من خواهش نمودند که دیگر نباید زیست کند. نور و از قدرت شیطان به جانب خدا برگردند تا آموزش گناهان و ۲۵ ولیکن چون من دریافتیم که او هیچ عملی مستوجب قتل نکرده میراثی در میان مقدسین بوسیله ایمانی که بر من است بیابد.» است و خود به اوغسطس رفع دعوی کرد، اراده کردم که او را ۱۹ آن وقت ای اغریپاس پادشاه، رویای آسمانی را نافرمانی نوزیدم. بفرستم. ۲۶ و چون چیزی درست ندارم که درباره او به خداوندگار ۲۰ بلکه نخست آنانی را که در دمشق بودند و در اورشلیم و مرقوم دارم، از این جهت او را نزد شما و علی الخصوص در حضور در تمامی مرز و بوم یهودیه و امت ها را نیز اعلام می نمودم که توبه توای اغریپاس پادشاه آورد تا بعد از تفحص شاید چیزی یافته بنگارم. ۲۷ زیرا مرا خلاف عقل می نماید که اسیری را بفرستم آوند. ۲۱ به سبب همین امور یهود مرا در هیکل گرفته، قصد قتل من کردند. ۲۲ اما از خدا اعانت یافته، تا امروز باقی ماندم و خرد و بزرگ را اعلام می نمایم و حرفی نمی گویم، جز آنچه انبیا و موسی گفتند که می بایست واقع شود، ۲۳ که مسیح می بایست زحمت بیند و نوپر قیامت مردگان گشته، قوم و امت ها را به نور اعلام نماید.» ۲۴ چون او بدین سخنان، حجت خود رامی آورد، فستوس به آواز بلند گفت: «ای پولس دیوانه هستی! کثرت علم تو را دیوانه کرده است!» ۲۵ گفت: «ای فستوس گرامی، دیوانه نیستم بلکه سخنان راستی و هوشیاری را می گویم. ۲۶ زیرا پادشاهی که در حضور او به دلیری سخن می گویم، از این امور مطلع است، چونکه مرا یقین است که هیچ یک از این مقدمات بر او مخفی نیست، زیرا که این امور در خلوت واقع نشد. ۲۷ ای اغریپاس پادشاه، آیا به انبیا ایمان آورده ای؟ می دانم که ایمان داری!» ۲۸ اغریپاس به پولس گفت: «به قلیل ترغیب می کنی که من مسیحی بگردم؟» ۲۹ پولس گفت: «از خداخواهش می داشتم یا به قلیل یا به کثیر، نه تنها تو بلکه جمیع این اشخاصی که امروز سخن مرا می شنوند مثل من گردند، جز این زنجیرها!» ۳۰ چون این را گفت، پادشاه و والی و برنیک و سایر مجلسیان برخاسته، ۳۱ رفتند و با یکدیگر گفتگو کرده، گفتند: «این شخص هیچ مقدسین را در زندان حبس می کردم و چون ایشان را می کشتند، در فتوا شریک می بودم. ۱۱ و در همه کنایس بارها ایشان را زحمت رسانیده، مجبور می ساختم که کفر گویند و بر ایشان به شدت دیوانه گشته تا شهرهای بعید تعاقب می کردم. ۱۲ در این

۲۶ اغریپاس به پولس گفت: «مرخصی که کیفیت خود را بگیری.» ۲ که «ای اغریپاس پادشاه، سعادت خود را در این می دانم که امروز در حضور تو حجت بیاورم، درباره همه شکایت هایی که یهود از من می دارند. ۳ خصوص چون تو در همه رسوم و مسایل یهود عالم هستی، پس از تو مستعدی آنم که تحمل فرموده، مرا بشنوی. ۴ رفتار مرا از جوانی چونکه از ابتدا در میان قوم خود در اورشلیم بسر می بردم، تمامی یهود می دانند ۵ و مرا از اول می شناسند هر گاه بخواهند شهادت دهند که به قانون پارساترین فرقه دین خود فرسی می بودم. ۶ و الحال به سبب امید آن وعده ای که خدا به اجداد ما داد، بر من ادعا می کنند. ۷ و حال آنکه دوازده سبط ماشابه روز بجد و جهد عبادت می کنند محض امید تحصیل همین وعده که بجهت همین امید، ای اغریپاس پادشاه، یهود بر من ادعا می کنند. ۸ «شما چرا محال می پندارید که خدا مردگان را بر خیزاند؟ ۹ من هم در خاطر خود می پنداشتم که به نام عیسی ناصری مخالفت بسیار کردن واجب است، ۱۰ چنانکه در اورشلیم هم کردم و از رسوای کهنه قدرت یافته، بسیاری از مقدسین را در زندان حبس می کردم و چون ایشان را می کشتند، در فتوا شریک می بودم. ۱۱ و در همه کنایس بارها ایشان را زحمت رسانیده، مجبور می ساختم که کفر گویند و بر ایشان به شدت دیوانه گشته تا شهرهای بعید تعاقب می کردم. ۱۲ در این

۲۷ چون مقرر شد که به ایتالیا برویم، پولس و چند زندانی می رفتم، ۱۳ در راه، ای پادشاه، در وقت ظهر نوری را از آسمان دیدم، درخشنده تر از خورشید که در دور من و رفقایم تابید. سپردند. ۲ و به کشتی ادرامیتینی که عازم بنادر آسیا بود، سوار ۱۴ و چون همه بر زمین افتادیم، هائقی راشنیدم که مرا به زبان شده، کوچ کردیم و ارسترخس ازاهل مکادونیه از تسالونیکی همراه

یهودیان ساکن ربع مسکون و از پیشوایان بدعت نصاری. ۶ و چون ۲۵ پس چون فستوس به ولایت خود رسید، بعد از سه روز از خواست هیکل را ملوث سازد، او را گرفته، اراده داشتیم که به قانون شریعت خود بر او داوری نمایم. ۷ ولی لیسئاس مین باشی آمده، او را به زور بسیار از دستهای ما بیرون آورد، ۸ و فرمود تا مدعیانش نزد تو حاضر شوند؛ و از او بعد از امتحان می‌توانی دانست حقیقت همه این اموری که ما براو ادعا می‌کنیم. ۹ و یهودیان نیز با او متفق شده گفتند که چنین است. ۱۰ چون والی به پولس اشاره نمود که سخن بگوید، او جواب داد: «از آن رو که می‌دانم سالهای بسیار است که تو حاکم این قوم می‌باشی، به خشنودی وافر حجت درباره خود می‌آورم. ۱۱ زیرا تو می‌توانی دانست که زیاده از دوازده روز نیست که من برای عبادت به اورشلیم رفتم، ۱۲ و مرا نیافتند که در هیکل با کسی مباحثه کنم و نه در کنایس یا شهرکه خلق را به شورش آورم. ۱۳ و هم آنچه الان بر من ادعا می‌کنند، نمی‌تواند اثبات نمایند. ۱۴ لیکن این را نزد تو اقرار می‌کنم که به طریقتی که بدعت می‌گویند، خدای پدران را عبادت می‌کنم و به آنچه در تورات و انبیامکتوب است معتقدم، ۱۵ و به خدا امیدوارم چنانکه ایشان نیز قبول دارند که قیامت مردگان از عادلان و ظالمان نیز خواهد شد. ۱۶ و خود را در این امر ریاضت می‌دهم تا پیوسته ضمیر خود را به سوی خدا و مردم بی‌لغزش نگاه دارم. ۱۷ و بعد از سالهای بسیار آمدم تا صدقات و هدایا برای قوم خود بیاورم. ۱۸ و در این امور چند نفر از یهودیان آسیا مرا در هیکل مطهر یافتند بدون هنگامه یا شورش. ۱۹ و ایشان می‌بایست نیز در اینجا نزد تو حاضر شوند تا اگر حرفی بر من دارند ادعا کنند. ۲۰ یا ایشان خود بگویند اگر گناهی از من یافتند وقتی که در حضور اهل شورا ایستاده بودم، ۲۱ مگر آن یک سخن که در میان ایشان ایستاده، بدان ندا کردم که درباره قیامت مردگان از من امروز پیش شما بازرس می‌شود. ۲۲ آنگاه فیلکس چون از طریقت نیکوتر آگاهی داشت، امر ایشان را تاخیر انداخته، گفت: «چون لیسئاس مین باشی آید، حقیقت امر شما را دریافت خواهم کرد.» ۲۳ پس یوزباشی را فرمان داد تا پولس را نگاه دارد و او را آزادی دهد و احدی از خویشانش را از خدمت و ملاقات اومنع نکند. ۲۴ و بعد از روزی چند فیلکس با زوجه خود درسلا که زنی یهودی بود، آمده پولس را طلبیده، سخن او را درباره ایمان مسیح شنید. ۲۵ و چون او درباره عدالت و پرهیزکاری و داوری آینده خطاب می‌کرد، فیلکس ترسان گشته، جواب داد که «الحال برو چون فرصت کنم تو را باز خواهم خواند.» ۲۶ و نیز امید می‌داشت که پولس او را نقدی بدهد تا او را آزاد سازد و از این جهت مکرر وی را خواسته، با او گفتگو می‌کرد. ۲۷ اما بعد از انقضای دو سال، پورکیوس فستوس، خلیفه ولایت فیلکس شد و فیلکس چون خواست بر یهود منت نهد، پولس را در زندان گذاشت.

او داشتند، دست از او برداشتند و مین باشی ترسان گشت چون فهمید که رومی است از آن سبب که او را بسته بود. ۳۰ بامدادان چون خواست درست بفهمد که یهودیان به چه علت مدعی او می‌باشند، او را از زندان بیرون آورد، فرمود تا روسای کهنه و تمامی اهل شورا حاضر شوند و پولس را پایین آورد، در میان ایشان برپا داشت.

۲۳ پس پولس به اهل شورا نیک نگریسته، گفت: «ای برادران، من تا امروز با کمال ضمیر صالح در خدمت خدا رفتار کرده‌ام.» ۲ آنگاه حنانیا، رئیس کهنه، حاضران را فرمود تا به دهانش زند. ۳ پولس بدو گفت: «خدا تو را خواهد زد، ای دیوار سفید شده! تو نشستهای تا مرا برحسب شریعت داوری کنی و به ضدشریعت حکم به زدن می‌کنی؟» ۴ حاضران گفتند: «آیا رئیس کهنه خدا را دشنام می‌دهی؟» ۵ پولس گفت: «ای برادران، ندانستم که رئیس کهنه است، زیرا مکتوب است حاکم قوم خود را بد مگوی.» ۶ چون پولس فهمید که بعضی از صدوقیان و بعضی از فریسیان، در مجلس ندا درداد که «ای برادران، من فریسی، پسر فریسی هستم و برای امید و قیامت مردگان از من بازپرس می‌شود.» ۷ چون این را گفت، در میان فریسیان و صدوقیان منازعه برپا شد و جماعت دو فرقه شدند، ۸ زیرا که صدوقیان منکر قیامت و ملائکه و ارواح هستند لیکن فریسیان قائل به هر دو. ۹ پس غوغای عظیم برپا شد و کاتبان از فرقه فریسیان برخاسته مخاصمه نموده، می‌گفتند که «در این شخص هیچ بدی نیافته‌ایم و اگر روحی یا فرشته‌ای با او سخن گفته باشد با خدا جنگ نباید نمود.» ۱۰ و چون منازعه زیادتر می‌شد، مین باشی ترسید که مبدا پولس را بدرزند. پس فرمود تا سپاهیان پایین آمده، او را از میانشان برداشته، به قلعه درآوردند. ۱۱ و در شب همان روز خداوند نزد او آمده، گفت: «ای پولس خاطر جمع باش زیرا چنانکه در اورشلیم در حق من شهادت دادی، همچنین باید در روم نیز شهادت دهی.» ۱۲ و چون روز شد، یهودیان با یکدیگر عهد بسته، بر خویشتن لعن کردند که تا پولس رانکشند، نخورند و ننوشند. ۱۳ و آنانی که درباره این، همقسم شدند، زیاده از چهل نفر بودند. ۱۴ اینها نزد روسای کهنه و مشایخ رفته، گفتند: «بر خویشتن لعنت سخت کردیم که تا پولس رانکشیم چیزی نجشیم. ۱۵ پس الان شما با اهل شورا، مین باشی را اعلام کنید که او را نزد شما بیاورد که گویا اراده دارید در احوال او نیکوتر تحقیق نمایید؛ و ما حاضر هستیم که قبل از رسیدنش او را بکشیم.» ۱۶ اما خواهرزاده پولس از کمین ایشان اطلاع یافته، رفت و به قلعه درآمده، پولس را آگاهانید. ۱۷ پولس یکی از یوزباشیان را طلبیده، گفت: «این جوان را نزد مین باشی ببر زیرا خبری دارد که به او بگوید.» ۱۸ پس او را برداشته، به حضور مین باشی رسانیده، ۵ زیرا که این شخص را مفسد و فتنه انگیز یافته‌ایم در میان همه

۲۴ و بعد از پنج روز، حنانیای رئیس کهنه با مشایخ و خطیبی ترتلس نام رسیدند و شکایت از پولس نزد والی آوردند. ۲ و چون او را احضار فرمود، ترتلس آغاز ادعا نموده، گفت: چون از وجود تو در آسایش کامل هستیم واحسانات عظیمه از تدابیر تو بدین قوم رسیده است، ای فیلکس گرامی، ۳ در هر جا و در هر وقت این را در کمال شکرگذاری می‌پذیریم. ۴ ولیکن تا تو را زیاده مصدع نشوم، مستدعی هستم که از راه نوازش مختصر عرض ما را بشنوی. بگوید.» ۱۸ پس او را برداشته، به حضور مین باشی رسانیده، ۵ زیرا که این شخص را مفسد و فتنه انگیز یافته‌ایم در میان همه

هفت روز نزدیک به انجام رسید، یهودی‌ای چند از آسیا او را در چون نزدیک به دمشق رسیدم، قریب به ظهر نگاه نوری عظیم هیکل دیده، تمامی قوم را به شورش آوردند و دست بر او انداخته، از آسمان گرد من درخشید. ۷ پس بر زمین افتاده، هاتفی را ۲۸ فریاد برآوردند که «ای مردان اسرائیلی، امداد کنید! این است شنیدم که به من می‌گوید: «ای شاول، ای شاول، چرا بر من جفا آن کس که برخلاف امت و شریعت و این مکان در هر جا همه را می‌کشی؟» ۸ من جواب دادم: «خداوند تو کیستی؟» او مرا تعلیم می‌دهد. بلکه یونانی‌ای چند را نیز به هیکل درآورده، این گفت: «من آن عیسی ناصری هستم که تو بر وی جفا می‌کنی.» مکان مقدس را ملوث نموده است.» ۲۹ زیرا قبل از آن تروفیمس ۹ و همراهان من نور را دیده، ترسان گشتند ولی آواز آن کس را که افسسی را با وی در شهر دیده بودند و مظنه داشتند که پولس او را با من سخن گفت نشنیدند. ۱۰ گفتم: «خداوند چه کنم؟» به هیکل آورده بود. ۳۰ پس تمامی شهر به حرکت آمد و خلق خداوند مرا گفت: «برخاسته، به دمشق برو که در آنجا تو را مطلع ازدحام کرده، پولس را گرفتند و از هیکل بیرون کشیدند و فی الفور خواهند ساخت از آنچه برایت مقرر است که بکنی.» ۱۱ پس درها را بستند. ۳۱ و چون قصد قتل او می‌کردند، خبر به من رسید که نزد همه یهودیان ساکن آنجا نیکام بود، ۱۳ به نزد من پس ایشان به مجرد دیدن من باشی و سپاهیان، از زدن پولس آمده و ایستاده، به من گفت: «ای برادر شاول، بی‌نا شو» که در دست برداشتند. ۳۳ چون من باشی رسید، او را گرفته، فرمان داد همان ساعت بر وی نگریستم. ۱۴ او گفت: «خدای پدران ما تا او را بدو زنجیر ببندند و پرسید که «این کیست و چه کرده تو را برگزید تا اراده او را بدانی و آن عادل را ببینی و از زبانش است؟» ۳۴ اما بعضی از آن گروه به سخنی و بعضی به سخنی سخن می‌شنید. ۱۵ زیرا از آنچه دیده و شنیده‌ای نزد جمیع مردم دیگر صدا می‌کردند. و چون او به سبب شورش، حقیقت امر شاهد بر او خواهی شد. ۱۶ و حال چرا تاخیر می‌نمایی؟ برخیز و راتوانست فهمید، فرمود تا او را به قلعه بیاورند. ۳۵ و چون به زینه تعمد بگیر و نام خداوند را خوانده، خود را از گناهات غسل رسید، اتفاق افتاد که لشکریان به سبب ازدحام مردم او را برگرفتند، ده. ۱۷ و چون به اورشلیم برگشته، در هیکل دعا می‌کردم، ۳۶ زیرا گروهی کثیر از خلق از عقب او افتاده، صدا می‌زدند که بیخود شدم. ۱۸ پس او را دیدم که به من می‌گوید: «بشتاب و «اورا هلاک کن!» ۳۷ چون نزدیک شد که پولس را به قلعه از اورشلیم به زودی روانه شو زیرا که شهادت تو را در حق من درآورند، او به من باشی گفت: آیا اجازت است که به تو چیزی نخواهند پذیرفت. ۱۹ من گفتم: «خداوند، ایشان می‌دانند که گویم؟» گفت: «آیا زبان یونانی رامی دانی؟ ۳۸ مگر تو آن مصری من در هرکنیسه مومنین تو را حبس کرده، می‌زدی؛ ۲۰ و هنگامی نیستی که چندی پیش از این فتنه برانگیخته، چهار هزار مرد قتل که خون شهید تو استفان را می‌ریختند، من نیز ایستاده، رضا بدان رابه بیابان برد؟» ۳۹ پولس گفت: «من مرد یهودی هستم از دادم و جامه های قاتلان او را نگاه می‌داشتم.» ۲۱ او به من طرسوس قلیبقیه، شهری که بی‌نام و نشان نیست و خواهش آن دارم گفت: «روانه شو زیرا که شهادت تو را در حق من فرستم.» ۲۲ پس تا این سخن بدو گوش گرفتند؛ آنگاه آواز خود را بر زینه ایستاده، به دست خود به مردم اشاره کرد؛ و چون آرامی بلند کرده، گفتند: «چنین شخص را از روی زمین بردار که زنده کامل پیدا شد، ایشان را به زبان عبرانی مخاطب ساخته، گفت. ماندن او جایز نیست!» ۲۳ و چون غوغا نموده و جامه های خود را افشاند، خاک به هوا می‌ریختند، ۲۴ من باشی فرمان داد تا او را به قلعه درآوردند و فرمود که او را به تازیانه امتحان کنند تا بفهمد می‌آوم بشنود.» ۲ چون شنیدند که به زبان عبرانی با ایشان تکلم می‌کند، بیشتر خاموش شدند. پس گفت: ۳ «من مرد یهودی هستم، متولد طرسوس قلیبقیه، اما تربیت یافته بودم در این شهر در خدمت غمالا ئیل و در دقایق شریعت اجداد متعلم شده، زیند؟» ۲۶ چون یوزباشی این را شنید، نزد من باشی رفته، او درباره خدا غیور می‌بودم، چنانکه همگی شما امروز می‌باشید. را خبر داده، گفت: «چه می‌خواهی بکنی زیرا این شخص رومی ۴ و این طریقت را تابه قتل مزاحم می‌بودم به نوعی که مردان و است؟» ۲۷ پس من باشی آمده، به وی گفت: «مرا یگو که زنان را بند نهاده، به زندان می‌انداختم، ۵ چنانکه رئیس کهنه و تمام اهل شورا به من شهادت می‌دهند که از ایشان نامه‌ها برای برادران گرفته، عازم دمشق شدم تا آنانی را نیز که در آنجا «امامان در آن مولود شدم.» ۲۹ در ساعت آنانی که قصد تفتیش باشند قید کرده، به اورشلیم آورم تا سزا یابند. ۶ و در اثنای راه،

بلکه آشکارا و خانه به خانه شما را اخبار و تعلیم می نمودم. ۲۱ و گشتیم و همه با زنان و اطفال تا بیرون شهر مارا مشایعت نمودند و به یهودیان و یونانیان نیز از توبه به سوی خدا و ایمان به خداوند ما به کناره دریا زانو زده، دعا کردیم. ۶ پس یکدیگر را وداع کرده، به عیسی مسیح شهادت می دادم. ۲۲ و اینک الان در روح بسته کشتی سوار شدیم و ایشان به خانه های خود برگشتند. ۷ و ما شده، به اورشلیم می روم و از آنجا در آنجا بر من واقع خواهد شد، سفر دریا را به انجام رسانیده، از صور به پتولامیس رسیدیم و برادران اطلاعی ندارم. ۲۳ جز اینکه روح القدس در هر شهر شهادت داده، را سلام کرده، بایشان یک روز ماندم. ۸ در فردای آن روز، از آنجا می گوید که بندها و زحمات برایم مهیا است. ۲۴ لیکن این چیزها روانه شده، به قیصریه آمدیم و به خانه فیلیس مبشر که یکی از آن را به هیچ می شمارم، بلکه جان خود را عزیز نمی دارم تادور خود را هفت بود درآمده، نزداو ماندم. ۹ و او را چهار دختر باکره بود که به خوشی به انجام رسانم و آن خدمتی را که از خداوند عیسی نبوت می کردند. ۱۰ و چون روز چند در آنجا ماندم، نبی ای یافته ام که به بشارت فیض خدا شهادت دهم. ۲۵ و الحال این آغابوس نام از یهودیه رسید، ۱۱ و نزد ما آمده، کمریند پولس را رامی دانم که جمیع شما که در میان شما گشته و به ملکوت گرفته و دستها و پایهای خود را بسته، گفت: «روح القدس می گوید خدا موعظه کرده ام، دیگر روی مرا نخواهید دید. ۲۶ پس امروز از شما گواهی می طلبم که من از خون همه بری هستم، ۲۷ زیرا که را به دستهای امت ها خواهند سپرد.» ۱۲ پس چون این را شنیدیم، از اعلام نمودن شما به تمامی اراده خدا کوتاهی نکردم. ۲۸ پس ما و اهل آنجا التماس نمودیم که به اورشلیم نرود. ۱۳ پولس نگاه دارید خویش و تمامی آن گله را که روح القدس شما را بر آن جواب داد: «چه می کنید که گریان شده، دل مرا می شکنید زیرا اسقف مقرر فرمود تا کلیسای خدا را رعایت کنید که آن را به خون من مستعدم که نه فقط قید شوم بلکه تا در اورشلیم بمیرم به خاطر خود خریده است. ۲۹ زیرا من می دانم که بعد از رحلت من، نام خداوند عیسی.» ۱۴ چون او نشید خاموش شده، گفتیم: گرگان درنده به میان شما درخواهند آمد که بر گله ترحم نخواهند «آنچه اراده خداوند است بشود.» ۱۵ و بعد از آن ایام تدارک نمود، ۳۰ و از میان خود شما مردمانی خواهند برخاست که سخنان کج خواهند گفت تا شاگردان را در عقب خود بکشند. ۳۱ لهذا قیصریه همراه آمده، ما را نزد شخصی مناسون نام که از اهل قیصر بیدار باشید و به یاد آورید که مدت سه سال شبانه روز از تنبیه و شاگرد قدیمی بود، آوردند تا نزد او منزل نمایم. ۱۷ و چون وارد نمودن هر یکی از شما با اشکها باز نایستادم. ۳۲ و الحال ای اورشلیم گشتیم، برادران ما را به خشنودی پذیرفتند. ۱۸ و در روز برادران شما را به خدا و به کلام فیض اومی سپارم که قادر است شما را بنا کند و در میان جمیع مقدسین شما را میراث بخشند. شدند. ۱۹ پس ایشان را سلام کرده، آنچه خدا بوسیله خدمت او ۳۳ نقره یا طلا یا لباس کسی را طمع نورزیدم، ۳۴ بلکه خدومی دانید که همین دستها در رفع احتیاج خود و رفقایم خدمت می کرد. این را شنیدند، خدا را تمجید نموده، به وی گفتند: «ای برادر، ۳۵ این همه را به شما نمودم که می باید چنین مشقت کشیده، آگاه هستی که چند هزارها از یهودیان ایمان آورده اند و جمیع در ضعفا رادستگیری نمایند و کلام خداوند عیسی را به خاطر دارید شریعت غیورند: ۲۱ و دربارها تو شنیده اند که همه یهودیان را که که او گفت دادن از گرفتن فرخنده تراست.» ۳۶ این بگفت و در میان امت ها می باشند، تعلیم می دهی که از موسی انحراف زانو زده، با همگی ایشان دعا کرد. ۳۷ و همه گریه بسیار کردند نمایند و می گوئی نباید اولاد خود را مخون ساخت و به سن رفتار و بر گردن پولس آویخته، او را می بوسیدند. ۳۸ و بسیار متالم نمود. ۲۲ پس چه باید کرد؟ البته جماعت جمع خواهند شد شدند خصوص بجهت آن سخنی که گفت: «بعد از این روی مرا زیرا خواهند شنید که تو آمده ای. ۲۳ پس آنچه به تو گویم به عمل نخواهید دید.» پس او را تا به کشتی مشایعت نمودند. آور: چهار مرد نزد ما هستند که برایشان نداری هست. ۲۴ پس ایشان را برداشته، خود را با ایشان تطهیر نما و خرج ایشان را بده که سر خود را بتراشند تا همه بدانند که آنچه درباره تو شنیده اند اصلی ندارد بلکه خود نیز در محافظت شریعت سلوک می نمایی. ۲۵ لیکن درباره آنانی که از امت ها ایمان آورده اند، مافرستادیم و حکم کردیم که از قربانی های بت و خون و حیوانات خفه شده و زنا پرهیز نمایند. ۲۶ پس پولس آن اشخاص را برداشته، روز دیگر با ایشان طهارت کرده، به هیکل درآمد و از تکمیل ایام طهارت اطلاع داد تا هدیه ای برای هر یک از ایشان بگذارند. ۲۷ و چون گفتند که به اورشلیم نرود. ۵ و چون آن روزها را بسر بردیم، روانه

کتب خویش را آورده، در حضور خلق سوزانیدند و چون قیمت آنها را حساب کردند، پنجاه هزار درهم بود. بدینطور کلام خداوند ترقی کرده قوت می‌گرفت. و ۲۱ و بعد از تمام شدن این مقدمات، پولس درروح عزیمت کرد که از مکادونیه و اخائیه گذشته، به اورشلیم برود و گفت: «بعد از رفتن به آنجا روم را نیز باید دید.»

۲۲ پس دو نفر از ملازمان خود یعنی تیموتاوس و ارسطوس را به مکادونیه روانه کرد و خود در آسیا چندی توقف نمود. ۲۳ در آن زمان هنگامه‌ای عظیم درباره طریقت بر پا شد. ۲۴ زیرا شخصی دیمیتریوس نام زرگر که تصاویر بت‌کده اراطمیس از نقره می‌ساخت و بجهت صنعتگران نفع خطیر پیدا می‌نمود، ایشان را و دیگرانی که در چنین پیشه اشتغال می‌داشتند، ۲۵ فراهم آورده، گفت: «ای مردمان شما آگاه هستید که از این شغل، فراخی رزق ما است. ۲۶ و دیده و شنیده‌اید که نه تنها در افسس، بلکه تقریب در تمام آسیا این پولس خلق بسیاری را اغوانموده، منحرف ساخته است و می‌گوید اینهایی که به دستها ساخته می‌شوند، خدایان نیستند. ۲۷ پس خطر است که نه فقط کسب ما از میان رود بلکه این هیکل خدای عظیم اراطمیس نیز حقیرشمرده شود و عظمت وی که تمام آسیا و ربع مسکون او را می‌پرستند برطرف شود.» ۲۸ چون این را شنیدند، از خشم پر گشته، فریاد کرده، می‌گفتند که «بزرگ است اراطمیس افسسیان.» ۲۹ و تمامی شهر به شورش آمده، همه متفق به تماشاخانه تاختند و غایوس و ارسترخس را که از اهل مکادونیه و همراهان پولس بودند با خود می‌کشیدند. ۳۰ اما چون پولس اراده نمود که به میان مردم درآید، شاگردان او را نگذاشتند. ۳۱ و بعضی از روسای آسیا که او را دوست می‌داشتند، نزد او فرستاده، خواهش نمودند که خود را به تماشاخانه نسیار. ۳۲ و هر یکی صدایی علیحده می‌کردند زیرا که جماعت آشفته بود و اکثر نمی‌دانستند که برای چه جمع شده‌اند. ۳۳ پس اسکندر را از میان خلق کشیدند که یهودیان او را پیش انداختند و اسکندر به دست خود اشاره کرده، خواست برای خود پیش مردم حجت بیاورد. ۳۴ لیکن چون دانستند که یهودی است همه به یک آواز قریب به دو ساعت ندا می‌کردند که «بزرگ است اراطمیس افسسیان.» ۳۵ پس از آن مستوفی شهر خلق را ساکت گردانیده، گفت: «ای مردان افسسی، کیست که نمی‌داند که شهر افسسیان اراطمیس خدای عظیم و آن صنمی را که از مشتری نازل شد پرستش می‌کند؟ ۳۶ پس چون این امور را نتوان انکار کرد، شما می‌باید آرام باشید و هیچ کاری به تعجیل نکنید. ۳۷ زیرا که این اشخاص را آورید که نه تاراج کنندگان هیکل‌اند و نه به خدای شما بدگفته‌اند. ۳۸ پس هر گاه دیمیتریوس و همکاران وی ادعایی بر کسی دارند، ایام قضا مقرر است و داوران معین هستند. با همدیگر مرافعه باید کرد. ۳۹ و اگر در امری

۲۰ و بعد از تمام شدن این هنگامه، پولس شاگردان را طلبیده، ایشان را وداع نمود و به سمت مکادونیه روانه شد. ۲ و در آن نواحی سیر کرده، اهل آنجا را نصیحت بسیار نمود و به یونانستان آمد. ۳ و سه ماه توقف نمود و چون عزم سفر سوریه کرد و یهودیان در کمین وی بودند، اراده نمود که از راه مکادونیه مراجعت کند. ۴ و سواترس از اهل بیره و ارسترخس و سکندس از اهل تسالونیک و غایوس از دربه و تیموتاوس و از مردم آسیا تیخیس و تروفیس تا به آسیا همراه او رفتند. ۵ و ایشان پیش رفته، در ترواس منتظر ما شدند. ۶ و اما ما بعد از ایام فطیر از فیلیپی به کشتی سوار شدیم و بعد از پنج روز به ترواس نزد ایشان رسیدیم، در آنجا هفت روز ماندیم. ۷ و در اول هفته چون شاگردان بجهت شکستن نان جمع شدند و پولس در فرادی آن روز عازم سفر بود، برای ایشان موعظه می‌کرد و سخن او تانصف شب طول کشید. ۸ و در بالاخانه‌ای که جمع بودیم چراغ بسیار بود. ۹ ناگاه جوانی که افتیخس نام داشت، نزد دریچه نشسته بود که خواب سنگین او را دربرود و چون پولس کلام را طول می‌داد، خواب بر او مستولی گشته، از طبقه سوم به زیر افتاد و او را مرده برداشتند. ۱۰ آنگاه پولس به زیر آمده، بر او افتاد و وی را در آغوش کشیده، گفت: «مضطرب مباشید زیرا که جان او در اوست.» ۱۱ پس بالا رفته و نان را شکسته، خورد و تا طلوع فجر گفتگوی بسیار کرده، همچنین روانه شد. ۱۲ و آن جوان را زنده بردند و تسلی عظیم پذیرفتند. ۱۳ اما ما به کشتی سوار شده، به اسوس پیش رفتیم که از آنجا می‌بایست پولس را برداریم که بدینطور قرار داد زیرا خواست تا آنجا پیاده رود. ۱۴ پس چون در اسوس او را ملاقات کردیم، او را برداشته، به متیلینی آمدیم. ۱۵ و از آنجا به دریا کوچ کرده، روز دیگر به مقابل خیوس رسیدیم و روز سوم به ساموس وارد شدیم و در تروجیلین توقف نموده، روز دیگر وارد میلین شدیم. ۱۶ زیرا که پولس عزیمت داشت که از محاذی افسس بگذرد، مبدا او را در آسیا درنگی پیداشد، چونکه تعجیل می‌کرد که اگر ممکن شود تاروز پنتیکاست به اورشلیم برسد. ۱۷ پس از میلین به افسس فرستاده، کشیشان کلیسا را طلبید. ۱۸ و چون به نزدش حاضر شدند، ایشان را گفت: «بر شما معلوم است که از روز اول که وارد آسیا شدم، چطور هر وقت با شما بصری بردم؛ ۱۹ که با کمال فروتنی و اشکهای بسیار و امتحانهایی که از مکاید یهود بر من عارض می‌شد، به خدمت خداوند مشغول می‌بودم. ۲۰ و چگونه چیزی را از آنچه برای شما مفید باشد، دریغ نداشتم

یهودیان و یونانیان را مجاب می‌ساخت. ۵ اما چون سیلاس و سخن آغاز کرد اما چون پرسکله و اکیلا او را شنیدند، نزد خود تیموتائوس از مکداونیه آمدند، پولس در روح مجبور شده، برای آوردن و به دقت تمام طریق خدا را بدو آموختند. ۲۷ پس چون یهودیان شهادت می‌داد که عیسی، مسیح است. ۶ ولی چون اوعزیمت سفر اخائیه کرد، برادران او را ترغیب نموده، به شاگردان ایشان مخالفت نموده، کفر می‌گفتند، دامن خود را بر ایشان سفارش نامه‌ای نوشتند که او را بپذیرند. و چون بدانجا رسیدن آسانی افشانده، گفت: «خون شما بر سر شما است. من بری هستم. را که به وسیله فیض ایمان آورده بودند، اعانت بسیار نمود، ۲۸ زیرا بعد از این به نزد امت هابی روم.» ۷ پس از آنجا نقل کرده، به خانه شخصی یوستس نام خداپرست آمد که خانه او متصل به کنیسه بود. ۸ اما کرسپس، رئیس کنیسه با تمامی اهل بیتش

به خداوند ایمان آوردند و بسیاری از اهل قرتس چون شنیدند، ایمان آوردند، تعمید یافتند. ۹ شبی خداوند در رؤیا به پولس گفت: «ترسان مباش، بلکه سخن بگو و خاموش مباش ۱۰ زیرا که من با تو هستم و هیچ کس تو را اذیت نخواهد رسانید زیرا که مرا در این شهر خلق بسیار است.» ۱۱ پس مدت یک سال و شش ماه توقف نموده، ایشان را به کلام خدا تعلیم می‌داد. ۱۲ اما چون غالیون والی اخائیه بود، یهودیان یکدل شده، بر سر پولس تاخته، او را پیش مسند حاکم بردند ۱۳ و گفتند: «این شخص مردم را اغوامی کند که خدا را برخلاف شریعت عبادت کنند.» ۱۴ چون پولس خواست حرف زند، غالیون گفت: «ای یهودیان اگر ظلمی یا فسقی فاحش می‌بود، هر آینه شرط عقل می‌بود که متحمل شما بشوم. ۱۵ ولی چون مساله‌ای است درباره سخنان و نامها و شریعت شما، پس خود بفهمید. من در چنین امور نمی‌خواهم داوری کنم.» ۱۶ پس ایشان را از پیش مسند براند. ۱۷ و همه سوتانیس رئیس کنیسه را گرفته او را در مقابل مسند والی بردند و غالیون را از این امور هیچ پروا نبود. ۱۸ اما پولس بعد از آن روزهای بسیار در آنجا توقف نمود پس برادران را وداع نموده، به سوریه از راه دریا رفت و پرسکله و اکیلا همراه او رفتند. و در کنخیره موی خود را چید چونکه نذر کرده بود. ۱۹ و چون به افسس رسید آن دو نفر را در آنجا رها کرده، خود به کنیسه درآمد، با یهودیان مباحثه نمود. ۲۰ و چون ایشان خواهش نمودند که مدتی با ایشان بماند، قبول نکرد ۲۱ بلکه ایشان را وداع کرده، گفت که «مرا به هر صورت باید عیدآینده را در اورشلیم صرف کنم. لیکن اگر خدا بخواهد، باز به نزد شما خواهیم برگشت.» پس از افسس روانه شد. ۲۲ و به قیصریه فرود آمده (به اورشلیم) رفت و کلیسا را تحیت نموده، به انطاکیه آمد. ۲۳ و مدتی در آنجا مانده، باز به سفر توجه نمود و در ملک غلاطیه و فریجیه جابجا می‌گشت و همه شاگردان را استوار می‌نمود. ۲۴ اما شخصی یهود اپلس نام از اهل اسکندریه که مردی فصیح و در کتاب توانا بود، به افسس رسید. ۲۵ او در طریق خداوند تربیت یافته و در روح سرگرم بوده، درباره خداوند به دقت تکلم و تعلیم می‌نمود هر چند جز از تعمید یحیی اطلاعی نداشت. ۲۶ همان شخص در کنیسه به دلیری

این سخنان آگاهانید که «والیان فرستاده‌اند تا رستگار شوید. پس با هرکه ملاقات می‌کرد، مباحثه می‌نمود. ۱۸ اما بعضی از فلاسفه الان بیرون آمده، به سلامتی روانه شوید.» ۳۷ لیکن پولس بدیشان گفت: «ما را که مردمان رومی می‌باشیم، آشکارا و بی حجت زده، چه می‌خواهد بگوید؟» و دیگران گفتند: «ظاهر واعظ به خدایان به زندان انداختند. آیا الان ما را به پنهانی بیرون می‌نمایند؟ نی غریب است.» زیرا که ایشان را به عیسی و قیامت بشارت می‌داد. بلکه خود آمده، ما را بیرون بیاورند. ۳۸ پس فراشان این سخنان را ۱۹ پس او را گرفته، به کوه مریخ بردند و گفتند: «آیا می‌توانیم یافت به والیان گفتند و چون شنیدند که رومی هستند بترسیدند ۳۹ و که این تعلیم تازه‌ای که تو می‌گویی چیست؟ ۲۰ چونکه سخنان آمده، بدیشان التماس نموده، بیرون آوردند و خواهش کردند که از غریب به گوش مامی رسانی. پس می‌خواهیم بدانیم از اینجا چه شهر بیروند. ۴۰ آنگاه از زندان بیرون آمده، به خانه لیدیه شتافتند و مقصود است.» ۲۱ اما جمیع اهل اطمینا و غربای ساکن آنجا بایرادران ملاقات نموده و ایشان را نصیحت کرده، روانه شدند. جز برای گفت و شنید درباره چیزهای تازه فراغت نمی‌داشتند.

۱۷ و از امفیولس و اپلونی گذشته، به تسالونیک رسیدند که در آنجا کنیسه یهود بود. ۲ پس پولس بر حسب عادت خود، نزد ایشان داخل شده، در سه سبت با ایشان از کتاب مباحثه می‌کرد ۳ و واضح و مبین می‌ساخت که «لازم بود مسیح زحمت بیند و از مردگان برخیزد و عیسی که خبر او را به شما می‌دهم، این مسیح است.» ۴ و بعضی از ایشان قبول کردند و با پولس و سیلاس متحد شدند و از یونانیان خداترس، گروهی عظیم و از زنان شریف، عددی کثیر. ۵ اما یهودیان بی‌ایمان حسد برده، چند نفر اشرار از بازارها را برداشته، خلق را جمع کرده، شهر را به شورش آوردند و به خانه یاسون تاخته، خواستند ایشان را در میان مردم ببرند. ۶ و چون ایشان را یافتند، یاسون و چند برادر را نزد حکام شهر کشیدند و ندا می‌کردند که «آنانی که ربع مسکون را شورانده‌اند، حال بدینجا نیز آمده‌اند. ۷ و یاسون ایشان را پذیرفته است و همه اینها برخلاف احکام قصر عمل می‌کنند و قایل بر این هستند که پادشاهی دیگر هست یعنی عیسی.» ۸ پس خلق و حکام شهر را از شنیدن این سخنان مضطرب ساختند ۹ و از یاسون و دیگران کفالت گرفته، ایشان را رها کردند. ۱۰ اما برادران بی‌درنگ در شب پولس و سیلاس را به سوی بیریه روانه کردند و ایشان بدانجا رسیده، به کنیسه یهود درآمدند. ۱۱ و اینها از اهل تسالونیک نجیب‌تر بودند، چونکه در کمال رضامندی کلام را پذیرفتند و هر روز کتب را تفتیش می‌نمودند که آیا این همچنین است. ۱۲ پس بسیاری از ایشان ایمان آوردند و از زنان شریف یونانی و از مردان، جمعی عظیم. ۱۳ لیکن چون یهودیان تسالونیک فهمیدند که پولس در بیریه نیز به کلام خدا موعظه می‌کند، در آنجا هم رفته، خلق را شورانیدند. ۱۴ در ساعت برادران پولس را به سوی دریا روانه کردند ولی سیلاس با تیموتائوس در آنجا توقف نمودند. ۱۵ و رهنمایان پولس او را به اطمینا آوردند و حکم برای سیلاس و تیموتائوس گرفته که به زودی هرچه تمام تر به نزد او آیند، روانه شدند. ۱۶ اما چون پولس در اطمینا انتظار ایشان را می‌کشید، روح او در اندرونش مضطرب گشت چون دید که شهر از بتها پر است. ۱۷ پس در کنیسه با یهودیان و خداپرستان و در بازار، هر روزه

۱۸ و بعد از آن پولس از اطمینا روانه شده، به کرتس آمد. ۲ و مرد یهودی اکیلا نام را که مولدش پنطس بود و از ایتالیا تازه رسیده بود و زنش پرسکله را یافت زیرا کلودیوس فرمان داده بود که همه یهودیان از روم بروند. پس نزد ایشان آمد. ۳ و چونکه با ایشان همیشه بود، نزد ایشان مانده، به کار مشغول شد و کسب ایشان خیمه‌دوزی بود. ۴ و هر سبت در کنیسه مکالمه کرده،

محفوظ دارید به نیکویی خواهید پرداخت والسلام». ۳۰ پس ایشان زنی لیدیه نام، ارغوان فروش، که از شهر طباتیرا و خداپرست بود، مرخص شده، به انطاکیه آمدند و جماعت را فراهم آورده، نامه را می‌شنید که خداوند دل او را گشود تا سخنان پولس را بشنود. رسانیدند. ۳۱ چون مطالعه کردند، از این تسلی شادخاطر گشتند. ۳۲ و یهودا و سیلاس چونکه ایشان هم نبی بودند، برادران را به «اگر شما رایتین است که به خداوند ایمان آوردم، به خانه من سخنان بسیار، نصیحت و تقویت نمودند. ۳۳ پس چون مدتی درآمده، بمانید.» و ما را الحاح نمود. ۳۴ و واقع شد که چون ما در آنجا بسرپرند به سلامتی از برادران رخصت گرفته، به سوی به محل نمازی رفیم، کنیزی که روح تفال داشت و ازغیب گویی فرستندگان خود توجه نمودند. ۳۴ اما پولس و برنابا در انطاکیه منافع بسیار برای آقایان خود پیدای نمود، به ما برخورد. ۳۵ و فرستادن توقف نموده، ۳۵ بابسیاری دیگر تعلیم و بشارت به کلام خدای از عقب پولس و مآدمه، ندا کرده، می‌گفت که «این مردمان دادند. ۳۶ و بعد از ایام چند پولس به برنابا گفت: «برگردیم و خدام خدای تعالی می‌باشند که شما را از طریق نجات اعلام برادران را در هر شهری که در آنها به کلام خداوند اعلام نمودیم، می‌نمایند.» ۳۷ و چون این کار را روزهای بسیاری می‌کرد، پولس دیدن کنیم که چگونه می‌باشند.» ۳۷ اما برنابا چنان مصلحت دلنگ شده، برگشت و به روح گفت: «تو را می‌فرمایم به نام دید که یوحنا ملقب به مرقس را همراه نیز برادر. ۳۸ لیکن پولس عیسی مسیح ازاین دختر بیرون بیا.» که در ساعت از او بیرون شد. چنین صلاح دانست که شخصی را که از پمفلیه از ایشان جدا شده بود و با ایشان درکار همراهی نکرده بود، به خود نبرد. ۳۹ پس سیلاس را گرفته، در بازارزد حکام کشیدند. ۴۰ و ایشان را نزد نزاعی سخت شد بحدی که از یکدیگر جدا شده، برنابا مرقس را والیان حاضر ساخته، گفتند: «این دو شخص شهر ما را به شورش برداشته، به قبرس از راه دریا رفت. ۴۰ اما پولس سیلاس را اختیار آورده‌اند و از یهود هستند، ۴۱ و رسومی را اعلام می‌نمایند که کرد و از برادران به فیض خداوند سپرده شده، رو به سفر نهاد. پذیرفتن و به‌جا آوردن آنها بر ما که رومیان هستیم، جایز نیست.» ۴۱ و ازسوریه و قیلیقیه عبور کرده، کلیساها را استوار می‌نمود. ۴۲ پس خلق بر ایشان هجوم آوردند و والیان جامه های ایشان را کنده، فرمودند ایشان را چوب بزنند. ۴۳ و چون ایشان را چوب بسیار زدند، به زندان افکندند و داروغه زندان را تاکید فرمودند که بود، پسر زن یهودیه مومنه لیکن پدرش یونانی بود. ۲ که برادران در لستره و ایقونیه بر او شهادت می‌دادند. ۳ چون پولس خواست او همراه وی بیاید، او را گرفته مختون ساخت، به سبب یهودیانی که در آن نواحی بودند زیرا که همه پدرش را می‌شناختند که یونانی بود. ۴ و در هر شهری که می‌گشتند، قانونها را که رسولان و زلزلهای عظیم حادث گشت بحدی که بنیاد زندان به جنبش درآمد کشیشان در اورشلیم حکم فرموده بودند، بدیشان می‌سپردند تا حفظ نمایند. ۵ پس کلیساها در ایمان استوار می‌شدند و روزروز در شماره افزوده می‌گشتند. ۶ و چون از فریجیه و دیار غلاطیه عبور کردند، روح القدس ایشان را از رسانیدن کلام به آسیا منع نمود. ۷ پس به میسیا آمده، سعی نمودند که به بطینیا بروند، لیکن روح عیسی ایشان را اجازت نداد. ۸ و از میسیا گذشته به تراس رسیدند. ۹ شبی پولس را رویایی رخ نمود که شخصی افتاد. ۳۰ و ایشان را بیرون آورده، گفت: «ای آقایان، مرا چه باید از اهل مکادونیه ایستاده بود التماس نموده گفت: «به مکادونیه کرد تا نجات یابم؟» ۳۱ گفتند: «به خداوند عیسی مسیح ایمان آمده، ما را امداد فرما.» ۱۰ چون این رویا را دید، بی‌درنگ عازم سفر مکادونیه شدیم، زیرا به یقین دانستیم که خداوند ما را خوانده است تا بشارت بدیشان رسانیم. ۱۱ پس از تراس به کشتی نشسته، به راه مستقیم به ساموترکی رفیم و روز دیگر به نیاپولیس. ۱۲ و از آنجا به فیلیپ رفیم که شهر اول از سرحد مکادونیه و کلونی است و در آن شهر چند روز توقف نمودیم. ۱۳ و در روز سبت از شهر بیرون شده و به کنار رودخانه جایی که نماز می‌گذازدند، گفتند: «آن دو شخص را رها نما.» ۳۶ آنگاه داروغه پولس را از نشسته با زنانی که در آنجا جمع می‌شدند سخن راندیم. ۱۴ و

صاحبان علتها مانند شما هستیم و به شما بشارت می‌دهیم که از بشارت رابشوند و ایمان آورند. ۸ و خدای عارف‌القلوب بر ایشان این اباطیل رجوع کنید به سوی خدای حی که آسمان و زمین شهادت داد بدین که روح‌القدس رابدیشان داد، چنانکه به ما نیز. و دریا و آنچه را که در آنها است آفرید، ۱۶ که در طبقات ۹ و در میان ما و ایشان هیچ فرق نگذاشت، بلکه محض ایمان سلف همه امت‌ها را وا گذاشت که در طرق خود رفتارکنند، ۱۷ با دلهای ایشان را طاهر نمود. ۱۰ پس اکنون چرا خدا را امتحان وجودی که خود را بی‌شهادت نگذاشت، چون احسان می‌نمود می‌کنید که یوغی بر گردن شاگردان می‌نهد که پدران ما و ما نیز و از آسمان باران بارانیده و فصول بارآور بخشیده، دلهای ما را طاعت تحمل آن رانداشتیم، ۱۱ بلکه اعتقاد داریم که محض فیض ازخوراک و شادی پر می‌ساخت.» ۱۸ و بدین سخنان خلق را خداوند عیسی مسیح نجات خواهیم یافت، همچنان که ایشان از گذرانیدن قربانی برای ایشان به دشواری باز داشتند. ۱۹ اما نیز.» ۱۲ پس تمام جماعت ساکت شده، به برنابا و پولس گوش یهودیان از انطاکیه و ایقونیه آمده، مردم را با خود متحد ساختند و گرفتند چون آیات و معجزات رابیان می‌کردند که خدا در میان پولس را سنگسار کرده، از شهر بیرون کشیدند و پنداشتند که مرده است. ۲۰ اما چون شاگردان گرد او ایستادند برخاسته، به شهر ساکت شدند، یعقوب رو آورده، گفت: «ای برادران عزیز، مرا درآمد و فردای آن روز با برنابا به سوی دره روانه شد ۲۱ و در گوش گیرید. ۱۴ شمعون بیان کرده است که چگونه خدا اول آن شهر بشارت داده، بسیاری را شاگرد ساختند. پس به لستره امت‌ها را تفقد نمود تا قومی از ایشان به نام خود بگیرد. ۱۵ و کلام وایقونیه و انطاکیه مراجعت کردند. ۲۲ و دلهای شاگردان را تقویت انبیا در این مطابق است چنانکه مکتوب است ۱۶ که «بعد از داده، پند می‌دادند که در ایمان ثابت بمانند و اینکه با مصیبت‌های این رجوع نموده، خیمه داود را که افتاده است باز بنا می‌کنم و بسیاری باید داخل ملکوت خدا گردیم. ۲۳ و در هر کلیسایجهت خرابیهای آن را باز بنامی کنم و آن را برپا خواهم کرد، ۱۷ تا بقیه ایشان کشیشان معین نمودند و دعا و روزه داشته، ایشان را به مردم طالب خداوند شوند و جمیع امت‌هایی که بر آنها نام من خداوندی که بدو ایمان آورده بودند، سپردند. ۲۴ و از پیسیدیه نهاده شده است.» ۱۸ این را می‌گوید خداوندی که این چیزها را گذشته به پمفلیه آمدند. ۲۵ و در پرجه به کلام موعظه نمودند از بدو عالم معلوم کرده است. (aiōn gl65) ۱۹ پس رای من و به اتالیه فرود آمدند. ۲۶ و از آنجا به کشتی سوار شده، به این است: کسانی را که از امت‌ها به سوی خدا بازگشت می‌کنند انطاکیه آمدند که از همان جا ایشان را به فیض خدا سپرده بودند ۲۰ مگر اینکه ایشان را حکم کنیم که از اجاسات برای آن کاری که به انجام رسانیده بودند. ۲۷ و چون وارد شهر بته و زنا و حیوانات خفه شده و خون بیریزند. ۲۱ زیرا که موسی شدند کلیسا را جمع کرده، ایشان را مطلع ساختند از آنچه خدا با چنانکه در هر سبت در کنایس او را تلاوت می‌کنند.» ۲۲ آنگاه ایشان کرده بود و چگونه دروازه ایمان را برای امت‌ها باز کرده بود. رسولان و کشیشان با تمامی کلیسایبدین رضا دادند که چند نفر از ۲۸ پس مدت مدیدی با شاگردان بسر بردند.

۱۵ و تنی چند از یهودیه آمده، برادران را تعلیم می‌دادند که «اگر برحسب آیین موسی مختون نشوید، ممکن نیست که نجات یابید.» ۲ چون پولس و برنابا را منازعه و مباحثه بسیار با ایشان واقع شد، قرار بر این شد که پولس و برنابا و چند نفر دیگر از ایشان نزد رسولان و کشیشان در اورشلیم برای این مساله بروند. ۳ پس کلیسا ایشان را مشایعت نموده از فینیقیه و سامره عبور کرده، ایمان آوردن امت‌ها را بیان کردند و همه برادران را شادی عظیم دادند. ۴ و چون وارد اورشلیم شدند، کلیسا و رسولان و کشیشان ایشان را پذیرفتند و آنها را از آنچه خدا با ایشان کرده بود، خبر دادند. ۵ آنگاه بعضی از فرقه فریسیان که ایمان آورده بودند، برخاسته، گفتند: «اینها را باید ختنه نمایند و امر کنند که سن موسی را نگاه دارند.» ۶ پس رسولان و کشیشان جمع شدند تا در این امر مصلحت بینند. ۷ و چون مباحثه سخت شد، بطرس برخاسته، بدیشان گفت: «ای برادران عزیز، شما آگاهید که از ایام اول، خدا از میان شما اختیار کرد که امت‌ها از زبان من کلام

داود را برانگیخت تا پادشاه ایشان شود و در حق او شهادت داد ۴۴ اما در سبت دیگر قریب به تمامی شهر فراهم شدند تا کلام که “داود بن یسی را مرغوب دل خود یافته‌ام که به تمامی اراده من عمل خواهد کرد.” ۲۳ و از ذریت او خدا بر حسب وعده، برگشتند و کفر گفته، با سخنان پولس مخالفت کردند. ۴۶ آنگاه برای اسرائیل نجات‌دهنده‌ای یعنی عیسی را آورد، ۲۴ چون یحیی پیش از آمدن او تمام قوم اسرائیل را به تعمید توبه موعظه نموده بود. ۲۵ پس چون یحیی دوره خود را به پایان برد، گفت: “مرا که می‌پندارید؟ من اونیستم، لکن اینک بعد از من کسی می‌آید که لایق گشادن نعلین او نیم.” ۲۶ «ای برادران عزیز و اینای آل ابراهیم و هرکه از شما خداترس باشد، مر شما را کلام این نجات فرستاده شد. ۲۷ زیرا سکنه اورشلیم و روسای ایشان، چونکه نه او را شناختند و نه آوازهای انبیا را که هر سبت خوانده می‌شود، بروی فتوی دادند و آنها را به اتمام رسانیدند. ۲۸ و هرچند هیچ علت قتل در وی نیافتند، از پیلطس خواهش کردند که او کشته شود. ۲۹ پس چون آنچه درباره وی نوشته شده بود تمام کردند، او را از صلیب پایین آورده، به قبر سپردند. ۳۰ لکن خدا او را از مردگان برخیزانید. ۳۱ و او روزهای بسیار ظاهر شد بر آنانی که همراه او از جلیل به اورشلیم آمده بودند که الحال نزد قوم شهود او می‌باشند. ۳۲ پس ما به شما بشارت می‌دهیم، بدان وعده‌ای که به پدران ما داده شد، ۳۳ که خدا آن را به ما که فرزندان ایشان می‌باشیم وفا کرد، وقتی که عیسی را برانگیخت، چنانکه در زبور دوم مکتوب است که “تو پسر من هستی، من امروز تو را تولید نمودم.” ۳۴ و در آنکه او را از مردگان برخیزانید تا دیگر هرگز راجع به فساد نشود چنین گفت که “به برکات قدوس و امین داود برای شما وفا خواهم کرد.” ۳۵ بنابراین در جایی دیگر نیز می‌گوید: “توقدوس خود را نخواهی گذاشت که فساد را ببند.” ۳۶ زیرا که داود چونکه در زمان خود اراده خدا را خدمت کرده بود، به خفت و به پدران خود ملحق شده، فساد را دید. ۳۷ لیکن آن کس که خدا او را برانگیخت، فساد را ندید. ۳۸ «پس‌ای برادران عزیز، شما را معلوم باد که به وساطت او به شما از آموزش گناهان اعلام می‌شود. ۳۹ و به وسیله او هرکه ایمان آورد، عادل شمرده می‌شود، از هر چیزی که به شریعت موسی نتوانستید عادل شمرده شوید. ۴۰ پس احتیاط کنید، مبدا آنچه در صحف انبیامکتوب است، بر شما واقع شود، ۴۱ که “ای حقیر شمارندگان، ملاحظه کنید و تعجب نمایید و هلاک شوید زیرا که من عملی را درایم شما پدید آرم، عملی که هرچند کسی شما را از آن اعلام نماید، تصدیق نخواهید کرد.» ۴۲ پس چون از کنیسه بیرون می‌رفتند، خواهش نمودند که در سبت آینده هم این سخنان را بدیشان بازگویند. ۴۳ و چون اهل کنیسه متفرق شدند، بسیاری از یهودیان و جدیدان خداپرست از عقب پولس و برنابا افتادند؛ و آن دو نفر به ایشان سخن گفته، ترغیب می‌نمودند که به فیض خدا ثابت باشند.

jaiōnios g166 ۴۷ زیرا خداوند به ما چنین امر فرمود که “تو را

jaiōnios g166 ۴۹ و کلام خدا در تمام آن نواحی

۱۴ اما در ایقونیه، ایشان با هم به کنیسه یهود درآمد، به

۲ لیکن یهودیان بی‌ایمان دلهای امت‌ها را اغوان نمودند و با برادران

بر ایشان هجوم می‌آوردند تا ایشان را افتضاح نموده، سنگسار

۱۰ پس به آواز بلند بدو گفت: «بر پایهای خود راست بایست.»

گفتند: «خدایان به صورت انسان نزد منازل شده‌اند.» ۱۲ پس

کرده، ۱۵ گفتند: «ای مردمان، چرا چنین می‌کنید؟ ما نیز انسان و

اراده داشت که بعد از فصح او را برای قوم بیرون آورد. ۵ پس برنابا و سولس چون آن خدمت را به انجام رسانیدند، از اورشلیم پطرس را در زندان نگاه می‌داشتند. ۶ و در شبی که هیروдіس قصد بیرون آوردن وی داشت، پطرس به دو زنجیر بسته، در میان دو سپاهی خفته بود و کشیکچیان نزد درزندان را نگاهبانی می‌کردند. ۷ ناگاه فرشته خداوند نزد وی حاضر شد و روشنی در آن خانه درخشید. پس به پهلوی پطرس زده، او را بیدار نمود و گفت: «بزودی برخیز.» که در ساعت زنجیرها از دستش فرو ریخت. ۸ و فرشته وی را گفت: «کمر خود را ببند و نعلین برپا کن.» پس چنین کرد و به وی گفت: «ردای خود را بپوش و از عقب من بیا.» ۹ پس بیرون شده، از عقب او روانه گردید و ندانست که آنچه از فرشته روی نمود حقیقی است بلکه گمان برد که خواب می‌بیند. ۱۰ پس از قراولان اول و دوم گذشته، به دروازه آهنی که به سوی شهر می‌رود رسیدند و آن خود بخود پیش روی ایشان باز شد؛ و از آن بیرون رفته، تا آخر یک کوچه رفتند که در ساعت فرشته از او غایب شد. ۱۱ آنگاه پطرس به خود آمده گفت: «اکنون به تحقیق دانستم که خداوند فرشته خود را فرستاده، مرا از دست هیروдіس و از تمامی انتظار قوم یهود رهانید.» ۱۲ چون این را دریافت، به خانه مریم مادر یوحنا ملقب به مرقس آمد و در آنجا بسیاری جمع شده، دعا می‌کردند. ۱۳ چون او در خانه را کوید، کنیزی رودا نام آمد تا بفهمد. ۱۴ چون آواز پطرس را شناخت، از خوشی در را باز نکرده، به اندرون شتافته، خبر داد که «پطرس به درگاه ایستاده است.» ۱۵ وی را گفتند: «دیوانه‌ای.» و چون تاکید کرد که چنین است، گفتند که فرشته او باشد. ۱۶ اما پطرس پیوسته در را می‌کوید. پس در را گشوده، او را دیدند و در حیرت افتادند. ۱۷ اما او به دست خود به سوی ایشان اشاره کرد که خاموش باشند و بیان نمود که چگونه خدا او را از زندان خلاصی داد و گفت: «یعقوب و سایر برادران را از این امور مطلع سازید.» پس بیرون شده، به جای دیگر رفت. ۱۸ و چون روز شذاضطرابی عظیم در سپاهیان افتاد که پطرس را چه شد. ۱۹ و هیروдіس چون او را طلبید نیافت، کشیکچیان را بازخواست نموده، فرمود تا ایشان را به قتل رسانند؛ و خود از یهودیه به قبریه کوچ کرده، در آنجا اقامت نمود. ۲۰ اما هیروдіس با اهل صور و صیدون خشمناک شد. پس ایشان به یکدل نزد او حاضر شدند و بلاستس ناظر خواگاه پادشاه را با خود متحد ساخته، طلب مصالحه کردند زیرا که دیار ایشان از ملک پادشاه معیشت می‌یافت. ۲۱ و در روزی معین، هیروдіس لباس ملوکانه در بر کرد و بر مسند حکومت نشسته، ایشان را خطاب می‌کرد. ۲۲ و خلق ندا می‌کردند که آواز خداست نه آواز انسان. ۲۳ که در ساعت فرشته خداوند او را زد زیرا که خدا را تمجید ننمود و کرم او را خورد که بمرد. ۲۴ اما کلام خدا نمو کرده، ترقی یافت. ۲۵ و

۱۳ و در کلیسایی که در انطاکیه بود انبیا و معلم چند بودند: برنابا و شمعون ملقب به نیجر و لوکیوس قیروانی و مناحم برادر رضای هیروдіس تیتراخ و سولس. ۲ چون ایشان در عبادت خدا و روزه مشغول می‌بودند، روح القدس گفت: «برنابا و سولس را برای من جداسازید از بهر آن عمل که ایشان را برای آن خوانده‌ام.» ۳ آنگاه روزه گرفته و دعا کرده دستها بر ایشان گذارده، روانه نمودند. ۴ پس ایشان از جانب روح القدس فرستاده شده، به سلوکیه رفتند و از آنجا از راه دریا به قبرس آمدند. ۵ و وارد سلامیس شده، در کنایس یهود به کلام خدا موعظه کردند و یوحنا ملازم ایشان بود. ۶ و چون در تمامی جزیره تا به پافس گشتند، در آنجا شخص یهودی را که جادوگر و نبی کاذب بود یافتند که نام او باریشوع بود. ۷ اوریق سر جیوس پولس والی بود که مردی فهمیم بود. همان برنابا و سولس را طلب نموده، خواست کلام خدا را بشنود. ۸ اما علیما یعنی آن جادوگر، زیرا ترجمه اسمش همچنین می‌باشد، ایشان را مخالفت نموده، خواست والی را از ایمان برگرداند. ۹ ولی سولس که پولس باشد، پر از روح القدس شده، بر او نیک نگریسته، ۱۰ گفت: «ای پر از هر نوع مکر و خیانت، ای فرزند ابلیس و دشمن هر راستی، باز نمی‌ایستی از منحرف ساختن طرق راست خداوند؟ ۱۱ الحال دست خداوند بر توست و کور شده، آفتاب را تا مدتی نخواهی دید.» که در همان ساعت، غشاوه و تاریکی او را فرو گرفت و دور زده، راهنمایی طلب می‌کرد. ۱۲ پس والی چون آن ماجرا را دید، از تعلیم خداوند متحیر شده، ایمان آورد. ۱۳ آنگاه پولس و رفقاییش از پافس به کشتی سوار شده، به پرجه پمفلیه آمدند. اما یوحنا از ایشان جدا شده، به اورشلیم برگشت. ۱۴ و ایشان از پرجه عبور نموده، به انطاکیه پیسیدیه آمدند و در روز سبت به کنیسه درآمد، بنشستند. ۱۵ و بعد از تلاوت تورات و صحف انبیا، روسای کنیسه نزد ایشان فرستاده، گفتند: «ای برادران عزیز، اگر کلامی نصیحت‌آمیز برای قوم دارید، بگویید.» ۱۶ پس پولس برپا ایستاده، به دست خود اشاره کرده، گفت: «ای مردان اسرائیلی و خدا ترسان، گوش دهید! ۱۷ خدای این قوم، اسرائیل، پدران ما را برگزیده، قوم را در غربت ایشان در زمین مصر سرفراز نمود و ایشان را به بازوی بلند از آنجا بیرون آورد؛ ۱۸ و قریب به چهل سال در بیابان متحمل حرکات ایشان می‌بود. ۱۹ و هفت طایفه را در زمین کنعان هلاک کرده، زمین آنها را میراث ایشان ساخت تا قریب چهار صد و پنجاه سال. ۲۰ و بعد از آن بدیشان داوران داد تا زمان سموئیل نبی. ۲۱ و از آن وقت پادشاهی خواستند و خدا شاول بن قیس را از سبط بنیامین تا چهل سال به ایشان داد. ۲۲ پس او را از میان برداشته،

که خدا را نظر به ظاهر نیست، ۳۵ بلکه اژهر امتی، هرکه از فرستاده شده، به خانه‌ای که در آن بودم، رسیدند. ۱۲ و روح مرا او ترسد و عمل نیکو کند، نزداو مقبول گردد. ۳۶ کلامی را گفت که «با ایشان بدون شک برو.» و این شش برادر نیز همراه که نزد بنی اسرائیل فرستاد، چونکه به وساطت عیسی مسیح که من آمدند تابه خانه آن شخص داخل شدیم. ۱۳ و ما را آگاهانید خداوند همه است به سلامتی بشارت می‌داد، ۳۷ آن سخن را که چطور فرشته‌ای را در خانه خود دیده‌اید ایستاده به وی گفت شما می‌دانید که شروع آن از جلیل بود و در تمامی یهودیه منتشر «کسان به یافا بفرست و شمعون معروف به پطرس را بطلب ۱۴ که شد، بعد از آن تعمیدی که یحیی بدان موعظه می‌نمود، ۳۸ یعنی با توسنخانی خواهد گفت که بدانها تو و تمامی اهل خانه تو عیسی ناصری را که خدا او را چگونه به روح القدس و قوت مسح نجات خواهید یافت.» ۱۵ و چون شروع به سخن گفتن می‌کردم، نمود که او سیر کرده، اعمال نیکو به‌جا می‌آورد و همه مقهورین روح القدس بر ایشان نازل شد، همچنانکه نخست بر ما. ۱۶ آنگاه ابلیس را شفا می‌بخشید زیرا خدا با وی می‌بود. ۳۹ و ما شاهد بخاطر آوردن سخن خداوند را که گفت: «یحیی به آب تعمید داد، هستم بر جمیع کارهایی که او در مروزبوم یهود و در اورشلم کرد لیکن شما به روح القدس تعمیدخواهید یافت.» ۱۷ پس چون خدا که او را نیز بر صلیب کشیده، کشتند. ۴۰ همان کس را خدا همان عطا را بدیشان بخشید، چنانکه به ما محض ایمان آوردن در روز سوم برخیزانیده، ظاهر ساخت. ۴۱ لیکن نه بر تمامی به عیسی مسیح خداوند، پس من که باشم که بتوانم خدا را قوم بلکه بر شهودی که خدا پیش برگزیده بود، یعنی مایانی که ممانعت نمایم؟» ۱۸ چون این را شنیدند، ساکت شدند و خدا بعد از برخاستن او از مردگان با اوخورده و آشامیده‌ایم. ۴۲ و ما را تمجیدکنان گفتند: «فی الحقیقت، خدا به امت‌ها نیز توبه را مامور فرمود که به قوم موعظه و شهادت دهیم بدین که خدا حیات بخش را عطا کرده است!» ۱۹ و آنانی که به سبب ادیتی که او را مقرر فرمود تا داور زندگان و مردگان باشد. ۴۳ و جمیع انبیا در مقدمه استیفا برپا شد متفرق شدند، تا فینقیقا و قبرس و انطاکیه بر او شهادت می‌دهند که هرکه به وی ایمان آورد، به اسم او می‌گشتند و به هیچ کس به غیر از یهود و پس کلام را نگفتند. آرمزش گناهان را خواهد یافت.» ۴۴ این سخنان هنوز بر زبان ۲۰ لیکن بعضی از ایشان که از اهل قبرس و قیروان بودند، چون به پطرس بود که روح القدس بر همه آنانی که کلام را شنیدند، نازل انطاکیه رسیدند با یونانیان نیز تکلم کردند و به خداوند عیسی شد. ۴۵ و مومنان از اهل ختنه که همراه پطرس آمده بودند، بشارت می‌دادند، ۲۱ و دست خداوند بالایشان می‌بود و جمعی در حیرت افتادند از آنکه بر امت هانیز عطا روح القدس افاضه کثیر ایمان آورده، به سوی خداوند بازگشت کردند. ۲۲ اما چون شد، ۴۶ زیرا که ایشان را شنیدند که به زبانها متکلم شده، خدا خبر ایشان به سمع کلیسای اورشلم رسید، برنابا را به انطاکیه راتعمید می‌کردند. ۴۷ آنگاه پطرس گفت: «آیا کسی می‌تواند آب فرستادند ۲۳ و چون رسید و فیض خدا را دید، شادخاطر شده، را منع کند، برای تعمید دادن اینانی که روح القدس را چون ما نیز یافته‌اند.» ۴۸ پس فرمود تا ایشان را به نام عیسی مسیح تعمید دهند. آنگاه از او خواهش نمودند که روزی چند توقف نماید. ۲۴ زیرا که مردی صالح و پر از روح القدس و ایمان بود و گروهی بسیار به خداوند ایمان آوردند. ۲۵ و برنابا به طرسوس برای طلب سولس رفت و چون او را یافت به انطاکیه آورد. ۲۶ و ایشان سالی تمام در کلیسا جمع می‌شدند و خلقی بسیار را تعلیم می‌دادند و شاگردان نخست در انطاکیه به مسیحی مسمی شدند. ۲۷ و در آن ایام انبیایی چند از اورشلم به انطاکیه آمدند ۲۸ که یکی از ایشان اغابوس نام برخاسته، به روح اشاره کرد که قحطی شدید در تمامی ربع مسکون خواهد شد و آن در ایام کلودیوس قیصر پدید آمد. ۲۹ و شاگردان مصمم آن شدند که هر یک برحسب مقدور خود، اعانتی برای برادران ساکن یهودیه بفرستند. ۳۰ پس چنین کردند و آن را به دست برنابا و سولس نزد کشیشان روانه نمودند.

۱۱ پس رسولان و برادرانی که در یهودیه بودند، شنیدند که امت‌ها نیز کلام خدا را پذیرفته‌اند. ۲ و چون پطرس به اورشلم آمد، اهل ختنه با وی معارضه کرده، ۳ گفتند که «بامردم نامختون برآمده، با ایشان غذا خوردی!» ۴ پطرس از اول مفصلا بدیشان بیان کرده، گفت: ۵ «من در شهر یافا دعا می‌کردم که ناگاه درعالم رویا ظرفی را دیدم که نازل می‌شود مثل چادری بزرگ به چهار گوشه از آسمان آویخته که بر من می‌رسد. ۶ چون بر آن نیک نگریسته، تامل کردم، دواب زمین و وحوش و حشرات و مرغان هوا را دیدم. ۷ و آوازی را شنیدم که به من می‌گوید: «ای پطرس برخاسته، ذبح کن و بخور.» ۸ گفتم: «حاشا خداوند، زیرا هرگز چیزی حرام یا ناپاک به دهانم نرفته است.» ۹ بار دیگر خطاب از آسمان در رسید که «آنچه خدا پاک نموده، تو حرام مخوان.» ۱۰ این سه کورت واقع شد که همه باز به سوی آسمان بالا برده شد. ۱۱ و اینک در همان ساعت سه مرد از قیصریه نزد من به چهار دسته رباعی سپاهیان سپرد که او را نگاهبانی کنند و

در تمامی یهودیه و جلیل و سامره آرامی یافتند و بنا می‌شدند و وظرفی را چون چادری بزرگ به چهار گوشه بسته، به سوی زمین در ترس خداوند و به تسلی روح‌القدس رفتار کرده، همی افزودند. آویخته بر او نازل می‌شود، ۱۲ که در آن هر قسمی ازدواب و ۳۲ اما پطرس در همه نواحی گشته، نزد مقدسین ساکن لده نیز وحوش و حشرات زمین و مرغان هوا بودند. ۱۳ و خطایی به وی فرود آمد. ۳۳ و در آنجا شخصی اینیاس نام یافت که مدت هشت رسید که «ای پطرس برخاسته، ذبح کن و بخور.» ۱۴ پطرس سال از مرض فالج بر تخت خوابیده بود. ۳۴ پطرس وی را گفت: گفت: «حاشا خداوند! زیرا چیزی ناپاک یا حرام هرگز نخورده‌ام.» «ای اینیاس، عیسی مسیح تو را شفای دهد. برخیز و بستر خود ۱۵ بار دیگر خطاب به وی رسید که «آنچه خدا پاک کرده است، را برچین که او در ساعت برخاست.» ۳۵ و جمیع سکنه لده و تو حرام مخوان.» ۱۶ و این سه مرتبه واقع شد که در ساعت سارون او را دیده، به سوی خداوند بازگشت کردند. ۳۶ و در یافا، آن ظرف به آسمان بالا برده شد. ۱۷ و چون پطرس در خود تلمیذهای طایبنا نام بود که معنی آن غزال است. وی از اعمال بسیار متحیر بود که این رویایی که دید چه باشد، ناگاه فرستادگان صالحه و صدقاتی که می‌کرد، پر بود. ۳۷ از قضا در آن ایام او کرنیلیوس خانه شمعون را تفحص کرده، بر درگاه رسیدند، ۱۸ و بیمار شده، بمر و او را غسل داده، در بالاخانه‌ای گذاردند. ۳۸ و ندا کرده، می‌پرسیدند که «شمعون معروف به پطرس در اینجا منزل چونکه لده نزدیک به یافا بود و شاگردان شنیدند که پطرس در آنجا دارد؟» ۱۹ و چون پطرس در رویا تفکر می‌کرد، روح وی را گفت: است، دو نفر نزد او فرستاده، خواهش کردند که «درآمدن نزد ما» «اینک سه مرد تو را می‌طلبند. ۲۰ پس برخاسته، پایین شو و درنگ نکنی.» ۳۹ آنگاه پطرس برخاسته، با ایشان آمد و چون همراه ایشان برو و هیچ شک مبر زیرا که من ایشان را فرستادم.» رسید او را بدان بالاخانه بردند و همه بیهوشانان گریه‌کنان حاضر ۲۱ پس پطرس نزد آنان که کرنیلیوس نزد وی فرستاده بود، پایین بودند و پیراهن‌ها جامه‌هایی که غزال وقتی که با ایشان بود دوخته آمده، گفت: «اینک منم آن کس که می‌طلبید. سبب آمدن شما بود، به وی نشان می‌دادند. ۴۰ اما پطرس همه را بیرون کرده، زانو چیست؟» ۲۲ گفتند: «کرنیلیوس یوزباشی، مرد صالح و خداترس زد و دعا کرده، به سوی بدن توجه کرد و گفت: «ای طایبنا، و نزد تمامی طایفه یهود نیکام، از فرشته مقدس الهام یافت که تو برخیز!» که در ساعت چشمان خود را باز کرد و پطرس را دیده، را به خانه خود بطلبید و سخنان از تو بشنود.» ۲۳ پس ایشان را به بندشست. ۴۱ پس دست او را گرفته، بر خیزانیدش و مقدسان و خانه برده، مهمانی نمود. و فردای آن روز پطرس برخاسته، همراه بیهوشان را خوانده، او را بدیشان زنده سپرد. ۴۲ چون این مقدمه دیگر وارد قیصریه شدند و کرنیلیوس خویشان و دوستان خاص خود را تمامی یافا شهرت یافت، بسیاری به خداوند ایمان آوردند. ۴۳ و دریافا نزد دباغی شمعون نام روزی چند توقف نمود.

۱۰ و در قیصریه مردی کرنیلیوس نام بود، یوزباشی فوجی که به ایطالیایی مشهور است. ۲ و او با تمامی اهل بیتش متقی و خداترس بود که صدقه بسیار به قوم می‌داد و پیوسته نزد خدا دعا می‌کرد. ۳ روزی نزدیک ساعت نهم، فرشته خدا را در عالم رویا آشکارا دید که نزد او آمده، گفت: «ای کرنیلیوس!» ۴ آنگاه او بر وی نیک نگریسته و ترسان گشته، گفت: «چیست‌ای خداوند؟» به وی گفت: «دعاها و صدقات تو بجهت یادگاری به نزد خدا برآمد. ۵ اکنون کسانی به یافا بفرست و شمعون ملقب به پطرس را طلب کن ۶ که نزد دباغی شمعون نام که خانه‌اش به کناره دریا است، مهمان است. او به تو خواهد گفت که تو را چه باید کرد. ۷ و چون فرشته‌ای که به وی سخن می‌گفت غایب شد، دو نفر از نوکران خود و یک سپاهی متقی از ملازمان خاص خویشش را خوانده، ۸ تمامی ماجرا را بدیشان بازگفته، ایشان را به یافا فرستاد. ۹ روز دیگر چون از سفر نزدیک به شهری رسیدند، قریب به ساعت ششم، پطرس به بام خانه برآمد تا دعا کند. ۱۰ و واقع شد که گرسنه شده، خواست چیزی بخورد. اما چون برای اوحاضر می‌کردند، بی‌خودی او را رخ نمود. ۱۱ پس آسمان را گشاده دید

کرده، به اورشلیم برگشتند و در بسیاری از بلدان اهل سامره بشارت زمین برخاسته، چون چشمان خود را گشود، هیچ کس را ندید و دادند. ۲۶ اما فرشته خداوند به فیلیپ خطاب کرده، گفت: دستش را گرفته، او را به دمشق بردند، و ۹ و سه روز ناپیدا بوده، «برخیز و به جانب جنوب، به راهی که از اورشلیم به سوی غزه چیزی نخورد و نیاشامید. ۱۰ و در دمشق، شاگردی حنانيا نام می رود که صحراست، روانه شو.» ۲۷ پس برخاسته، روانه شد که بود که خداوند در رویا بدو گفت: «ای حنانيا!» عرض کرد: ناگاه شخصی حبشی که خواجه سرا و مقتدر نزد کندها، ملکه «خداوندا لیبیکا» ۱۱ خداوند وی را گفت: «برخیز و به کوچهای حبش، و بر تمام خزانه او مختار بود، به اورشلیم بجهت عبادت که آن را راست می نامند بشتاب و در خانه یهودا، سولس نام آمده بود. ۲۸ و در مراجعت بر اربابه خود نشست، صحیفه اشعیای طرسوسی را طلب کن زیرا که اینک دعا می کند، ۱۲ و شخصی نبی را مطالعه می کند ۲۹ آنگاه روح به فیلیپ گفت: «پیش برو و حنانيا نام را در خواب دیده است که آمده، بر اودست گذارد با آن اربابه همراه باش.» ۳۰ فیلیپ پیش دویده، شنید که اشعیای تا بیجا گردد.» ۱۳ حنانيا جواب داد که «ای خداوند، درباره نبی را مطالعه می کند. گفت: «آیا می فهمی آنچه رامی خوانی؟» این شخص از بسیاری شنیده ام که به مقدسین تو در اورشلیم چه ۳۱ گفت: «چگونه می توانم؟ مگر آنکه کسی مرا هدایت کند.» و مشقتهارسانید، ۱۴ و در اینجا نیز از روسای کهنه قدرت دارد که از فیلیپ خواهش نمود که سوار شده، با او بنشیند. ۳۲ و فقرهای هر که نام تو را بخواند، او را حبس کند.» ۱۵ خداوند وی را از کتاب که می خواند این بود که «مثل گوسفندی که به مذهب برند گفت: «برو زیرا که او ظرف برگزیده من است تا نام مرا پیش و چون بره ای خاموش نزد پشم برنده خود، همچنین دهان خود را امت ها و سلاطین و بنی اسرائیل ببرد. ۱۶ زیرا که من او را نشان نمی گشاید. ۳۳ در فروتنی او انصاف از او منقطع شد و نسب خواهم داد که چقدر زحمتها برای نام من باید بکشد.» ۱۷ پس او را که می تواند تقریر کرد؟ زیرا که حیات او از زمین برداشته حنانيا رفته، بدان خانه درآمد و دستپار وی گذارد، گفت: «ای می شود.» ۳۴ پس خواجه سرا به فیلیپ ملتفت شده، گفت: «از برادر شاول، خداوند یعنی عیسی که در راهی که می آمدی بر تو تو سوال می کنم که نبی این را درباره که می گوید؟ درباره خود یا ظاهر گشت، مرا فرستاد تا بینایی بیابی و از روح القدس پر شوی.» درباره کسی دیگر؟» ۳۵ آنگاه فیلیپ زبان خود را گشود و از آن ۱۸ در ساعت از چشمان او چیزی مثل فلس افتاده، بینایی یافت و نوشته شروع کرده، وی را به عیسی بشارت داد. ۳۶ و چون در برخاسته، تعمید گرفت. ۱۹ و غذا خورده، قوت گرفت و روزی عرض راه به آبی رسیدند، خواجه گفت: «اینک آب است! از چند با شاگردان در دمشق توقف نمود. ۲۰ و بی درنگ، در کنایس تعمید یافتنم چه چیز مانع می باشد؟» ۳۷ فیلیپ گفت: «هر گاه به عیسی موعظه می نمود که او پسر خداست. ۲۱ و آنانی که به تمام دل ایمان آوردی، جایز است.» او در جواب گفت: «ایمان شنیدند تعجب نموده، گفتند: «مگر این آن کسی نیست که آورد که عیسی مسیح پسر خداست.» ۳۸ پس حکم کرد تا اربابه خوانندگان این اسم را در اورشلیم پریشان می نمود و در اینجا را نگاه دارند و فیلیپ با خواجه سرا هر دو به آب فرو بردند. پس محض این آمده است تا ایشان را بند نهاده، نزد روسای کهنه او را تعمید داد. ۳۹ و چون از آب بالا آمدند، روح خداوند فیلیپ برد؟» ۲۲ اما سولس بیشتر تقویت یافته، یهودیان ساکن دمشق را برداشته، خواجه سرا دیگر را نیافت زیرا که راه خود را به خوشی رامجاب می نمود و مهربان می ساخت که همین است مسیح. پیش گرفت. ۴۰ اما فیلیپ در اشدود پیدا شد و در همه شهرها ۲۳ اما بعد از مرور ایام چند یهودیان شورا نمودند تا او را بکشند. ۲۴ ولی سولس از شورای ایشان مطلع شد و شبانه روز به دروازه گشته بشارت می داد تا به قیصریه رسید.

۹ اما سولس هنوز تهدید و قتل بر شاگردان خداوند همی دمید و نزد رئیس کهنه آمد، ۲ و از او نامه ها خواست به سوی کنایسی که در دمشق بود تا اگر کسی را از اهل طریقت خواه مردو خواه زن بیاید، ایشان را بند بر نهاده، به اورشلیم بیاورد. ۳ و در اثنا راه، چون نزدیک به دمشق رسید، ناگاه نوری از آسمان دور او درخشید ۴ و به زمین افتاده، آوازی شنید که بدو گفت: «ای شاول، شاول، برای چه بر من جفا می کنی؟» ۵ گفت: «خداوندا تو کیستی؟» با ایشان آمد و رفت می کرد و به نام خداوند عیسی به دلیری خداوند گفت: «من آن عیسی هستم که تو بدو جفا می کنی. موعظه می نمود. ۲۹ و با هلیستیان گفتگو مباحثه می کرد. اما ۶ لیکن برخاسته، به شهر برو که آنجا به تو گفته می شود چه باید کرد.» ۷ اما آنانی که هم سفر او بودند، خاموش ایستادند چونکه آن صدا را شنیدند، لیکن هیچ کس را ندیدند. ۸ پس سولس از

معجزات و آیاتی که مدت چهل سال در زمین مصر و بحر قلزم و کردند. و شاهدان، جامه های خود را نزد پایهای جوانی که سولس صحرا به ظهور می آورد، ایشان را بیرون آورد. ۳۷ این همان موسی است که به بنی اسرائیل گفت: «خدا نبی ای را مثل من از میان برادران شما برای شما مبعوث خواهد کرد. سخن او را بشنوید». ۶۰ پس زانو زده، به آواز بلند ندا درداد که «خداوند این گناه را بر ۳۸ همین است آنکه در جماعت در صحرا با آن فرشته ای که در اینها مگیر.» این را گفت و خوابید.

کوه سینا بدو سخن می گفت و یا پدران ما بود و کلمات زنده را یافت تا به مارساند، ۳۹ که پدران ما نخواستند او را مطیع شوند بلکه او را رد کرده، دلهای خود را به سوی مصرگردانیدند، ۴۰ و به هارون گفتند: «برای ما خدایان ساز که در پیش ما بخرامند زیرا این موسی که ما را از زمین مصر برآورد، نمی دانیم او را چه شده است.» ۴۱ پس در آن ایام گوساله ای ساختند و بدان بت قربانی گذرانیده به اعمال دستهای خودشادی کردند. ۴۲ از این جهت خدا رو گردانیده، ایشان را وا گذاشت تا جنود آسمان را پرستش نمایند، چنانکه در صحف انبیا نوشته شده است که «ای خاندان اسرائیل، آیا مدت چهل سال دریابان برای من قربانی ها و هدایا گذرانیدید؟ ۴۳ و خیمه ملوک و کوکب، خدای خود رمان را برداشتید یعنی اصنامی را که ساختید تا آنها را عبادت کنید. پس شما را بدان طرف بابل منتقل سازم.» ۴۴ و خیمه شهادت با پدران ما در صحرا بود چنانکه امر فرموده، به موسی گفت: «آن را مطابق نمونه ای که دیده ای بساز.» ۴۵ و آن را اجداد ما یافته، همراه یوشع درآوردند به ملک امت هایی که خدا آنها را از پیش روی پدران ما بیرون افکند تا ایام داود. ۴۶ که او در حضور خدا مستفیض گشت و درخواست نمود که خود مسکنی برای خدای یعقوب پیدانماید. ۴۷ اما سلیمان برای او خانه ای بساخت. ۴۸ و لیکن حضرت اعلی در خانه های مصنوع دستها ساکن نمی شود چنانکه نبی گفته است ۴۹ که «خداوند می گوید آسمان کرسی من است و زمین پای انداز من. چه خانه ای برای من بنامی کنی و محل آرامیدن من کجاست؟ ۵۰ مگردست من چیرها را نیافرید.» ۵۱ ای گردنکشان که به دل و گوش نامختونید، شما پیوسته با روح القدس مقاومت می کنید، چنانکه پدران شما همچنین شما. ۵۲ کیست از انبیا که پدران شما بدو جفا نکردند؟ و آثانی را کشند که از آمدن آن عادل که شما بالفعل تسلیم کنندگان و قاتلان او شدید، پیش اخبار نمودند. ۵۳ شما که به توسط فرشتگان شریعت رایافته، آن را حفظ نکردید! ۵۴ چون این را شنیدند دلپش شده، بر وی دندانهای خود را فشردند. ۵۵ اما او از روح القدس پر بوده، به سوی آسمان نگرست و جلال خدا را دید و عیسی را بدست راست خدا ایستاده و گفت: ۵۶ «اینگ آسمان را گشاده، و پسر انسان را به دست راست خدا ایستاده می بینم.» ۵۷ آنگاه به آواز بلند فریاد برخشیدند و گوشهای خود را گرفته، به یکدل بر او حمله کردند، ۵۸ و از شهر بیرون کشیده، سنگسارش عارض نشود.» ۲۵ پس ارشاد نموده و به کلام خداوند تکلم

ایمان و روح القدس و فیلیس و پروخرس و نیکانور و تیمون و پرمیناس اجداد ما قوتی نیافتند. ۱۲ اما چون یعقوب شنید که در مصر غله و نیقولوس جدید، از اهل انطاکیه را انتخاب کرده، ۶ ایشان یافت می‌شود، بار اول اجداد ما را فرستاد. ۱۳ و در کرت دوم را در حضور رسولان برپا داشتند و دعا کرده، دست بر ایشان یوسف خود را به برادران خود شناسانید و قبیله یوسف به نظر فرعون گذاشتند. ۷ و کلام خدا ترقی نمود و عدد شاگردان در اورشلیم رسیدند. ۱۴ پس یوسف فرستاده، پدر خود یعقوب و سایر عیالش را بغایت می‌افزود و گروهی عظیم از کهنه مطیع ایمان شدند. ۸ اما که هفتاد و پنج نفر بودند، طلبید. ۱۵ پس یعقوب به مصر فرود استیفاں پر از فیض و قوت شده، آیات و معجزات عظیمه در میان آمده، او و اجداد ما وفات یافتند. ۱۶ و ایشان را به شکیم برده، مردم از او ظاهر می‌شد. ۹ و تنی چند از کنیسه‌ای که مشهور در مقبره‌ای که ابراهیم از بنی حمور، پدر شکیم به مبلغی خریده است به کنیسه لیریتیان و قیروانیان و اسکندرانیان و ازاہل قلیقیا و بود، دفن کردند. ۱۷ «و چون هنگام وعده‌ای که خدا با ابراهیم آسیا برخاسته، با استیفاں مباحثه می‌کردند، ۱۰ و با آن حکمت و قسم خورده بود نزدیک شد، قوم در مصر نمود، کثیر می‌گشتند. روحی که او سخن می‌گفت، یاری مکالمه نداشتند. ۱۱ پس ۱۸ تا وقتی که پادشاه دیگرکه یوسف را نمی شناخت برخاست. چند نفر را بر این داشتند که بگویند: «این شخص را شنیدیم که به ۱۹ او با قوم ما حيله نموده، اجداد ما را ذلیل ساخت تا اولاد خود موسی و خدا سخن کفرآمیزی گفت.» ۱۲ پس قوم و مشایخ و را بیرون انداختند تا زیست نکنند. ۲۰ در آن وقت موسی تولد کاتبان را شورانیده، بر سر وی تاختند و او را گرفتار کرده، به مجلس یافت و بغایت جمیل بوده، مدت سه ماه در خانه پدر خود پرورش حاضر ساختند. ۱۳ و شهود کذب برپا داشته، گفتند که «این یافت. ۲۱ و چون او را بیرون افکندند، دختر فرعون او را بر داشته، شخص از گفتن سخن کفرآمیز بر این مکان مقدس و تورات دست برای خود به فرزندی تربیت نمود. ۲۲ و موسی در تمامی حکمت بر نمی دارد. ۱۴ زیرا او را شنیدیم که می‌گفت این عیسی ناصری اهل مصر تربیت یافته، در قول و فعل قوی گشت. ۲۳ چون چهل این مکان را تباه سازد و رسومی را که موسی به ما سپرد، تغییر سال از عمر وی سپری گشت، به خاطرش رسید که از برادران خود، خواهد داد.» ۱۵ و همه کسانی که در مجلس حاضر بودند، بر حمایت نمود و انتقام آن عاجز را کشیده، آن مصری را بکشت. او چشم دوخته، صورت وی را مثل صورت فرشته دیدند.

۷ آنگاه رئیس کهنه گفت: «آیا این امور چنین است؟» ۲ او گفت: «ای برادران و پدران، گوش دهید. خدای ذوالجلال بر پدر ما ابراهیم ظاهر شد وقتی که در جزیره بود قبل از توقفش در حران. ۳ و بلوغت: «از وطن خود و خویشانت بیرون شده، به زمینی که تو را نشان دهم برو.» ۴ پس از دیار کلدانیان روانه شده، در حران درنگ نمود؛ و بعد از وفات پدرش، او را کوچ داد به سوی این زمین که شما الان در آن ساکن می‌باشید. ۵ و او را در این زمین میراثی، حتی بقدر جای پای خود نداد، لیکن وعده داد که آن را به وی و بعد از او به ذریعتش به ملکیت دهد، هنگامی که هنوز اولادی نداشت. ۶ و خدا گفت که «ذریعت تو در ملک بیگانه، غریب خواهند بود و مدت چهار صد سال ایشان را به بندگی کشیده، معذب خواهند داشت.» ۷ و خدا گفت: «من بر آن طایفه‌ای که ایشان را مملوک سازند داوری خواهم نمود و بعد از آن بیرون آمده، در این مکان مرا عبادت خواهند نمود.» ۸ و عهد ختنه را به وی داد که بنابراین چون اسحاق را آورد، در روز هشتم او را مخنون ساخت و اسحاق یعقوب را و یعقوب دوازده پطریارخ را. ۹ «و پطریارخان به یوسف حسد برده، او را به مصر فروختند. اما خدا با وی می‌بود. ۱۰ و او را از تمامی زحمت او رستگار نمود، در حضور فرعون، پادشاه مصر توفیق و حکمت عطا فرمود تا او را بر مصر و تمام خاندان خود فرمان فرما قرارداد. ۱۱ پس قحطی و ضیق شدیدی بر همه ولایت مصر و کنعان رخ نمود، بحدی که

۲۵ پس گمان برد که بردارانش خواهند فهمید که خدا به دست او ایشان را نجات خواهد داد. اما نفهمیدند. ۲۶ و در فرادی آن روز خود را به دو نفر از ایشان که منازعه می‌نمودند، ظاهر کرد و خواست مابین ایشان مصالحه دهد. پس گفت: «ای مردان، شما برادر می‌باشید. به یکدیگر چرا ظلم می‌کنید؟» ۲۷ آنگاه آنکه بر همسایه خود تعدی می‌نمود، او را رد کرده، گفت: «که تو را بر این محاکم و داور ساخت؟» ۲۸ آیا می‌خواهی مرا بکشی چنانکه آن مصری را دیروز کشتی؟» ۲۹ پس موسی از این سخن فرار کرده، در زمین مدیان غربت اختیار کرد و در آنجا دو پسر آورد. ۳۰ و چون چهل سال گذشت، در بیابان کوه سینا، فرشته خداوند در شعله آتش از بوته به وی ظاهر شد. ۳۱ موسی چون این را دید از آن رویا در عجب شد و چون نزدیک می‌آمد تا نظر کند، خطاب از خداوند به وی رسید ۳۲ «من خدای پدران، خدای ابراهیم و خدای اسحاق و خدای یعقوب.» آنگاه موسی به لرزه درآمده، جسارت نکرد که نظر کند. ۳۳ خداوند به وی گفت: «تعلین از پایبایت بیرون کن زیرا جایی که در آن ایستاده‌ای، زمین مقدس است. ۳۴ همانا مشقت قوم خود را که در مصرند دیدم و ناله ایشان را شنیدم و برای رهانیدن ایشان نزول فرمودم. الحال بیا تا تو را به مصر فرستم.» ۳۵ همان موسی را که رد کرده، گفتند: «که تو را حاکم و داور ساخت؟» خدا حاکم و نجات‌دهنده مقرر فرموده، به دست فرشته‌ای که در بوته بر وی ظاهر شد، فرستاد. ۳۶ او با

۵ اما شخصی حنانيا نام، با زوجه‌اش سفيره ملكى فروخته، ۲ قدرى از قيمت آن را به اطلاع زن خود نگاه داشت و قدرى از آن را آورد، نزد قدمه‌اى رسولان نهاد. ۳ آنگاه پطرس گفت: «اى حنانيا چرا شيطان دل تو را پر ساخته است تا روح القدس را فريب دهى و مقدارى از قيمت زمين را نگاه دارى؟ ۴ آيا چون داشتى از آن تو نبود و چون فروخته شد در اختيار تو نبود؟ چرا اين را در دل خود نهاده‌اى؟ به انسان دروغ نگفتى بلكه به خدا.» ۵ حنانيا چون اين سخنان را شنيد افتاده، جان بداد و خوفى شديد بر همه شنندگان اين چيزها مستولى گشت. ۶ آنگاه جوانان برخاسته، او را كفن كردند و بيرون برده، دفن نمودند. ۷ و تخمين سه ساعت گذشت كه زوجه‌اش از ماجرا مطلع نشده درآمد. ۸ پطرس بدو گفت: «مرا بگو كه آيا زمين را به همين قيمت فروختيد؟» گفت: «بلى، به همين.» ۹ پطرس به وى گفت: «براى چه متفق شديد تا روح خداوند را امتحان كنيد؟ اينك پايه‌اى آنانى كه شوهر تو را دفن كردند، بر آستانه است و تو را هم بيرون خواهند برد.» ۱۰ در ساعت پيش قدمه‌اى او افتاده، جان بداد و جوانان داخل شده، او را مرده يافتند. پس بيرون برده، به پهلوى شوهرش دفن كردند. ۱۱ و خوفى شديد تمامى كنيسا و همه آنانى را كه اين را شنيدند، فرو گرفت. ۱۲ و آيات و معجزات عظيمه از دستهاى رسولان در ميان قوم به ظهور مى‌رسيد و همه به يكدل در رواق سليمان مى‌بودند. ۱۳ اما احدى از ديگران جرأت نمى كرد كه بديشان ملحق شود، ليكن خلق، ايشان را محترم مى‌داشتند. ۱۴ و بيشتر ايمانداران به خداوند متحد مى‌شدند، انبوهى از مردان و زنان، ۱۵ قسمى كه مريضان رادر كوچه‌ها بيرون آوردند و بر بسترها و تختها خوابانيدند تا وقتى كه پطرس آيد، اقلا سايه او بربعضى از ايشان بيفتد. ۱۶ و گروهى از بلدان اطراف اورشليم، بيماران و رنج ديدهگان ارواح پايده را آورده، جمع شدند و جميع ايشان شفا يافتند. ۱۷ اما رئيس كهنه و همه رفقايش كه از طايفه صديقان بودند، برخاسته، به غيرت پر گشتند ۱۸ و بر رسولان دست انداخته، ايشان را در زندان عام انداختند. ۱۹ شبانگاه فرشته خداوند درهاى زندان را باز كرده و ايشان را بيرون آورده، گفت: ۲۰ «برويد و در هيكل ايستاده، تمام سخنه‌اى اين حيات را به مردم بگوئيد. ۲۱ چون اين را شنيدند، وقت فجر به هيكل درآمده، تعليم دادند. ۲۲ پس خادمان رفته، ايشان را در زندان نيافتند و برگشته، خبر داده، ۲۳ گفتند كه «زندان را به احتياط تمام بسته يافتيم و پاسبانان را بيرون درها ايستاده، ليكن چون باز كرديم، هيچ كس را در آن نيافتيم.» ۲۴ چون كاهن و سردار سپاه هيكل و روساى كهنه اين سخنان را شنيدند، درباره ايشان در حيرت افتادند كه «اين چه خواهد شد؟» ۲۵ آنگاه كسى آمده ايشان را آگاهانيد كه اينك آن كسانى كه محبوس نموديد،

۶ و در آن ايام چون شاگردان زياد شدند، هليسيان از عبرانيان شكايت بردند كه بيوه‌زنان ايشان در خدمت يويمه بى‌بهره مى‌ماندند. ۲ پس آن دوازده، جماعت شاگردان را طلبيده، گفتند: «شايبه نيست كه ما كلام خدا را ترك كرده، مانده‌ها را خدمت كنيم. ۳ لهداى برادران هفت نفر نيك نام و پر از روح القدس و حكمت را از ميان خود انتخاب كنيد تا ايشان را براين مهم بگماريم. ۴ اما ما خود را به عبادت و خدمت كلام خواهيم سپرد.» ۵ پس تمام جماعت بدین سخن رضا دادند و استيفان مردى پر از

مسیح باید زحمت ببند، همینطور به انجام رسانید. ۱۹ پس توبه کرده، گفتند ۱۶ که «با این دو شخص چه کنیم؟ زیرا که بر جمیع وبازگشت کنید تا گناهان شما محو گردد و تا اوقات استراحت از حضور خداوند برسد. ۲۰ و عیسی مسیح را که از اول برای شما اعلام شده بودیفرستد، ۲۱ که می‌باید آسمان او را پذیرد تا زمان معاد همه چیز که خدا از بدو عالم به زبان جمیع انبیای مقدس خود، از آن اخبار نمود. (aiōn g165) ۲۲ زیراموسی به اجداد گفت که خداوند خدای شما نبی مثل من، از میان برادران شما برای شما برخواهدانگیخت. کلام او را در هر چه به شما تکلم کن‌دبشنوید؛ ۲۳ و هر نفسی که آن نبی را نشنود، از قوم منقطع گردد. ۲۴ و جمیع انبیا نیز از سموئیل و آنانی که بعد از او تکلم کردند از این ایام اخبارنمودند. ۲۵ شما هستد اولاد پیغمبران و آن عهدی که خدا با اجداد ما بست، وقتی که به ابراهیم گفت از ذریه تو جمیع قبایل زمین، برکت خواهند یافت ۲۶ برای شما اولاد خدا بنده خودعیسی را بر خیزانیده، فرستاد تا شما را برکت دهد به برگردانیدن هر یکی از شما از گناهانش.»

۴ و چون ایشان با قوم سخن می‌گفتند، کهنه و سردار سپاه هیکل و صدوقیان بر سر ایشان تاختند، ۲ چونکه مضطرب بودند از اینکه ایشان قوم را تعلیم می‌دادند و در عیسی به قیامت از مردگان اعلام می‌نمودند. ۳ پس دست بر ایشان انداخته، تا فردا محبوس نمودند زیرا که آن، وقت عصر بود. ۴ اما بسیاری از آنانی که کلام را شنیدند ایمان آوردند و عدد ایشان قریب به پنج هزار رسید. ۵ بامدادان روسا و مشایخ و کاتبان ایشان در اورشلیم فراهم آمدند، ۶ با حنای رئیس کهنه وقیافا و یوحنا و اسکندر و همه کسانی که از قبیله رئیس کهنه بودند. ۷ و ایشان را در میان بداشتند واز ایشان پرسیدند که «شما به کدام قوت و به چه نام این کار را کرده‌اید؟» ۸ آنگاه پطرس از روح القدس پر شده، بدیشان گفت: «ای روسای قوم و مشایخ اسرائیل، ۹ اگر امروز از ما بازپرس می‌شود درباره احسانی که بدین مرد ضعیف شده، یعنی به چه سبب او صحت یافته است، ۱۰ جمیع شما و تمام قوم اسرائیل را معلوم باد که به نام عیسی مسیح ناصری که شما مصلوب کردید و خدا او را از مردگان بر خیزانید، در او این کس به حضور شما تندرست ایستاده است. ۱۱ این است آن سنگی که شما معماران آن را رد کردید و الحال سر زاویه شده است. ۱۲ و در هیچ کس غیر از او نجات نیست زیرا که اسمی دیگر زیر آسمان به مردم عطا نشده که بدان باید ما نجات یابیم.» ۱۳ پس چون دلیری پطرس و یوحنا را دیدند دانستند که مردم بی‌علم و امی هستند، تعجب کردند و ایشان را شناختند که از همراهان عیسی بودند. ۱۴ و چون آن شخص را که شفا یافته بود با ایشان ایستاده دیدند، نتوانستند به ضد ایشان چیزی گویند. ۱۵ پس حکم کردند که ایشان از مجلس بیرون روند و با یکدیگر مشورت

مسیح باید زحمت ببند، همینطور به انجام رسانید. ۱۹ پس توبه کرده، گفتند ۱۶ که «با این دو شخص چه کنیم؟ زیرا که بر جمیع وبازگشت کنید تا گناهان شما محو گردد و تا اوقات استراحت از حضور خداوند برسد. ۲۰ و عیسی مسیح را که از اول برای شما اعلام شده بودیفرستد، ۲۱ که می‌باید آسمان او را پذیرد تا زمان معاد همه چیز که خدا از بدو عالم به زبان جمیع انبیای مقدس خود، از آن اخبار نمود. (aiōn g165) ۲۲ زیراموسی به اجداد گفت که خداوند خدای شما نبی مثل من، از میان برادران شما برای شما برخواهدانگیخت. کلام او را در هر چه به شما تکلم کن‌دبشنوید؛ ۲۳ و هر نفسی که آن نبی را نشنود، از قوم منقطع گردد. ۲۴ و جمیع انبیا نیز از سموئیل و آنانی که بعد از او تکلم کردند از این ایام اخبارنمودند. ۲۵ شما هستد اولاد پیغمبران و آن عهدی که خدا با اجداد ما بست، وقتی که به ابراهیم گفت از ذریه تو جمیع قبایل زمین، برکت خواهند یافت ۲۶ برای شما اولاد خدا بنده خودعیسی را بر خیزانیده، فرستاد تا شما را برکت دهد به برگردانیدن هر یکی از شما از گناهانش.»

۴ و چون ایشان با قوم سخن می‌گفتند، کهنه و سردار سپاه هیکل و صدوقیان بر سر ایشان تاختند، ۲ چونکه مضطرب بودند از اینکه ایشان قوم را تعلیم می‌دادند و در عیسی به قیامت از مردگان اعلام می‌نمودند. ۳ پس دست بر ایشان انداخته، تا فردا محبوس نمودند زیرا که آن، وقت عصر بود. ۴ اما بسیاری از آنانی که کلام را شنیدند ایمان آوردند و عدد ایشان قریب به پنج هزار رسید. ۵ بامدادان روسا و مشایخ و کاتبان ایشان در اورشلیم فراهم آمدند، ۶ با حنای رئیس کهنه وقیافا و یوحنا و اسکندر و همه کسانی که از قبیله رئیس کهنه بودند. ۷ و ایشان را در میان بداشتند واز ایشان پرسیدند که «شما به کدام قوت و به چه نام این کار را کرده‌اید؟» ۸ آنگاه پطرس از روح القدس پر شده، بدیشان گفت: «ای روسای قوم و مشایخ اسرائیل، ۹ اگر امروز از ما بازپرس می‌شود درباره احسانی که بدین مرد ضعیف شده، یعنی به چه سبب او صحت یافته است، ۱۰ جمیع شما و تمام قوم اسرائیل را معلوم باد که به نام عیسی مسیح ناصری که شما مصلوب کردید و خدا او را از مردگان بر خیزانید، در او این کس به حضور شما تندرست ایستاده است. ۱۱ این است آن سنگی که شما معماران آن را رد کردید و الحال سر زاویه شده است. ۱۲ و در هیچ کس غیر از او نجات نیست زیرا که اسمی دیگر زیر آسمان به مردم عطا نشده که بدان باید ما نجات یابیم.» ۱۳ پس چون دلیری پطرس و یوحنا را دیدند دانستند که مردم بی‌علم و امی هستند، تعجب کردند و ایشان را شناختند که از همراهان عیسی بودند. ۱۴ و چون آن شخص را که شفا یافته بود با ایشان ایستاده دیدند، نتوانستند به ضد ایشان چیزی گویند. ۱۵ پس حکم کردند که ایشان از مجلس بیرون روند و با یکدیگر مشورت

مسیح باید زحمت ببند، همینطور به انجام رسانید. ۱۹ پس توبه کرده، گفتند ۱۶ که «با این دو شخص چه کنیم؟ زیرا که بر جمیع وبازگشت کنید تا گناهان شما محو گردد و تا اوقات استراحت از حضور خداوند برسد. ۲۰ و عیسی مسیح را که از اول برای شما اعلام شده بودیفرستد، ۲۱ که می‌باید آسمان او را پذیرد تا زمان معاد همه چیز که خدا از بدو عالم به زبان جمیع انبیای مقدس خود، از آن اخبار نمود. (aiōn g165) ۲۲ زیراموسی به اجداد گفت که خداوند خدای شما نبی مثل من، از میان برادران شما برای شما برخواهدانگیخت. کلام او را در هر چه به شما تکلم کن‌دبشنوید؛ ۲۳ و هر نفسی که آن نبی را نشنود، از قوم منقطع گردد. ۲۴ و جمیع انبیا نیز از سموئیل و آنانی که بعد از او تکلم کردند از این ایام اخبارنمودند. ۲۵ شما هستد اولاد پیغمبران و آن عهدی که خدا با اجداد ما بست، وقتی که به ابراهیم گفت از ذریه تو جمیع قبایل زمین، برکت خواهند یافت ۲۶ برای شما اولاد خدا بنده خودعیسی را بر خیزانیده، فرستاد تا شما را برکت دهد به برگردانیدن هر یکی از شما از گناهانش.»

۴ و چون ایشان با قوم سخن می‌گفتند، کهنه و سردار سپاه هیکل و صدوقیان بر سر ایشان تاختند، ۲ چونکه مضطرب بودند از اینکه ایشان قوم را تعلیم می‌دادند و در عیسی به قیامت از مردگان اعلام می‌نمودند. ۳ پس دست بر ایشان انداخته، تا فردا محبوس نمودند زیرا که آن، وقت عصر بود. ۴ اما بسیاری از آنانی که کلام را شنیدند ایمان آوردند و عدد ایشان قریب به پنج هزار رسید. ۵ بامدادان روسا و مشایخ و کاتبان ایشان در اورشلیم فراهم آمدند، ۶ با حنای رئیس کهنه وقیافا و یوحنا و اسکندر و همه کسانی که از قبیله رئیس کهنه بودند. ۷ و ایشان را در میان بداشتند واز ایشان پرسیدند که «شما به کدام قوت و به چه نام این کار را کرده‌اید؟» ۸ آنگاه پطرس از روح القدس پر شده، بدیشان گفت: «ای روسای قوم و مشایخ اسرائیل، ۹ اگر امروز از ما بازپرس می‌شود درباره احسانی که بدین مرد ضعیف شده، یعنی به چه سبب او صحت یافته است، ۱۰ جمیع شما و تمام قوم اسرائیل را معلوم باد که به نام عیسی مسیح ناصری که شما مصلوب کردید و خدا او را از مردگان بر خیزانید، در او این کس به حضور شما تندرست ایستاده است. ۱۱ این است آن سنگی که شما معماران آن را رد کردید و الحال سر زاویه شده است. ۱۲ و در هیچ کس غیر از او نجات نیست زیرا که اسمی دیگر زیر آسمان به مردم عطا نشده که بدان باید ما نجات یابیم.» ۱۳ پس چون دلیری پطرس و یوحنا را دیدند دانستند که مردم بی‌علم و امی هستند، تعجب کردند و ایشان را شناختند که از همراهان عیسی بودند. ۱۴ و چون آن شخص را که شفا یافته بود با ایشان ایستاده دیدند، نتوانستند به ضد ایشان چیزی گویند. ۱۵ پس حکم کردند که ایشان از مجلس بیرون روند و با یکدیگر مشورت

بخار دود به ظهور آوم. ۲۰ خورشید به ظلمت و ماه به خون مبدل می‌نمودند. ۴۳ و همه خلق ترسیدند و معجزات و علامات بسیار گرد قبل از وقوع روز عظیم مشهور خداوند. ۲۱ و چنین خواهد بود از دست رسولان صادر می‌گشت. ۴۴ و همه ایمانداران با هم که هرکه نام خداوند را بخواند، نجات یابد. ۲۲ «ای مردان می‌زیستند و در همه چیز شریک می‌بودند ۴۵ و املاک و اموال خود اسرائیلی این سخنان را بشنوید. عیسی ناصری مردی که نزد شما را فروخته، آنها را به هر کس به قدر احتیاجش تقسیم می‌کردند. از جانب خدامبرهن گشت به قوت و عجایب و آیاتی که خدادر ۴۶ و هر روزه درهیکل به یکدل پیوسته می‌بودند و در خانه‌ها نان را میان شما از او صادر گردانید، چنانکه خودمی دانید، ۲۳ این پاره می‌کردند و خوراک را به خوشی و ساده دلی می‌خورند. ۴۷ و شخص چون بر حسب اراده مستحکم و پیشدانی خدا تسلیم شد، خدا را حمد می‌گفتند و نزد تمامی خلق عزیز می‌گردیدند و خداوند شما به دست گناهکاران بر صلیب کشیده، کشتید، ۲۴ که خدا هر روزه ناجیان را بر کلیسا می‌افروذ.

۳ و در ساعت نهم، وقت نماز، پطرس و یوحنا با هم به هیکل را در بند نگاه دارد، ۲۵ زیرا که داود درباره وی می‌گوید: «خداوند راهمواره پیش روی خود دیده‌ام که به دست راست من است تا جنبش نخورم؛ ۲۶ از این سبب دلم شاد گردید و زبانم به وجد آمد بلکه جسمم نیز در امید ساکن خواهد بود؛ ۲۷ زیرا که نفس مرا در عالم اموات نخواهی گذاشت و اجازت نخواهی داد که قدوس تو فساد را ببیند. (Hadēs g86) ۲۸»

۲۹ «ای برادران، می‌توانم درباره داود پطریارخ با شما بی‌محبا را به من آموختی و مرا از روی خود به خرمی سیر گردانیدی.»

۳۰ پس چون نبی بود و دانست که خدا برای او قسم خورده که از ذریه صلب او بحسب جسد، مسیح را برانگیزاند تا بر تخت او بنشیند، ۳۱ درباره قیامت مسیح پیش دیده، گفت که نفس او در عالم اموات گذاشته نشود و جسد او فساد را نبیند. (Hadēs g86) ۳۲ پس همان عیسی را خدا برخیزانید و همه ما شاهد بر آن هستیم. ۳۳ پس چون به دست راست خدا بالا برده شد، روح القدس موعود را از پای رفته، این را که شما حال می‌بینید و می‌شنوید ریخته است. ۳۴ زیرا که داود به آسمان صعود نکرد لیکن خودمی گوید «خداوند به خداوند من گفت بر دست راست من بنشین. ۳۵ تا دشمنانت را پای انداز تو سازم.» ۳۶ پس جمیع خاندان اسرائیل یقین بدانند که خدا همین عیسی را که شما مصلوب کردید خداوند و مسیح ساخته است. ۳۷ چون شنیدند دلریش گشته، به پطرس و سایر رسولان گفتند: «ای برادران چه کنیم؟» ۳۸ پطرس بدیشان گفت: «توبه کنید و هر یک از شما به اسم عیسی مسیح بجهت آموزش گناهان تعمید گیرید و عطای روح القدس را خواهید یافت. ۳۹ زیرا که این وعده است برای شما و فرزندان شما و همه آثانی که دورند یعنی هرکه خداوند خدای ما او را بخواند.» ۴۰ و به سخنان بسیار دیگر، بدیشان شهادت داد و موعظه نموده، گفت که «خود را از این فرقه کجرو رستگارسازید.» ۴۱ پس ایشان کلام او را پذیرفته، تعمید گرفتند و در همان روز تخمین سه هزار نفر بدیشان پیوستند ۴۲ و در تعلیم رسولان و مشارکت ایشان و شکستن نان و دعاها مواظبت آن اخباری را که به زبان جمیع انبیای خود، پیش گفته بود که

بشود و هیچ کس در آن مسکن نگیرد و نظارتش را دیگری ضبط نماید. ۲۱ الحال می‌باید از آن مردمانی که همراهان ما بودند، در تمام آن مدتی که عیسی خداوند با ما آمد و رفت می‌کرد، ۲۲ از زمان تعمید یحیی، تا روزی که از نزد ما بالا برده شد، یکی از ایشان با ما شاهد برخاستن او بشود. ۲۳ آنگاه دو نفر یعنی یوسف مسمی به برسباکه به یوستس ملقب بود و متیاس را برپا داشتند، ۲۴ و دعا کرده، گفتند: «توای خداوند که عارف قلوب همه هستی، بنما کدامیک از این دو را برگزیده‌ای ۲۵ تا قسمت این خدمت و رسالت را بپاید که یهودا از آن باز افتاده، به مکان خود پیوست. ۲۶ پس قرعه به نام ایشان افکندند و قرعه به نام متیاس برآمد و او با یازده رسول محسوب گشت.

۲ و چون روز پنطیکاست رسید، به یک دل در یکجا بودند. ۳ که ناگاه آوازی چون صدای وزیدن باد شدید از آسمان آمد و تمام آن خانه را که در آنجا نشسته بودند پر ساخت. ۴ و زبانه‌های منقسم شده، مثل زبانه‌های آتش بدیشان ظاهر گشته، بر هر یکی از ایشان قرار گرفت. ۵ و همه از روح القدس پر گشته، به زبانهای مختلف، به نوعی که روح بدیشان قدرت تلفظ بخشید، به سخن گفتن شروع کردند. ۶ و مردم یهود دین دار از هر طایفه زیر فلک در اورشلیم منزل می‌داشتند. ۷ پس چون این صدا بلند شد گروهی فراهم شده در حیرت افتادند زیرا هر کس لغت خود را از ایشان شنید. ۸ و همه مبهور و متعجب شده به یکدیگر می‌گفتند: «مگر همه اینها که حرف می‌زنند جلیلی نیستند؟ ۹ پس چون است که هر یکی از ما لغت خود را که در آن تولد یافته‌ایم می‌شنویم؟ ۱۰ پارتیان و مادیان و عیلامیان و ساکنان جزیره و یهودیه و کپدکیا و پنتس و آسیا ۱۱ و فریجیه و پمفلیه و مصر و نواحی لبیا که متصل به قیروان است و غربا از روم یعنی یهودیان و جدیدان ۱۲ و اهل کیریت و عرب اینها را می‌شنویم که به زبانهای ما ذکر کبریا می‌کنند. ۱۳ پس همه در حیرت و شک افتاده، به یکدیگر گفتند: «این به کجا خواهد انجامید؟» ۱۴ اما بعضی استهزاکنان گفتند که «از خمر تازه مست شده‌اند!» ۱۵ پس پطرس با آن یازده برخاسته، آواز خود را بلند کرده، بدیشان گفت: «ای مردان یهود و جمیع سکنه اورشلیم، این را بدانید و سخنان مرا فراگیرید. ۱۶ زیرا که اینها مست نیستند چنانکه شما گمان می‌برید، زیرا که ساعت سوم از روز است. ۱۷ بلکه این همان است که یوئیل نبی گفت ۱۸ که "خدا می‌گوید در ایام آخر چنین خواهد بود که از روح خود بر تمام بشر خواهم ریخت و پسران و دختران شما نبوت کنند و جوانان شما رویاها و پیران شما خوابها خواهند دید؛ ۱۹ و برغلامان و کنیزان خود در آن ایام از روح خودخواهم ریخت و ایشان نبوت خواهند نمود. ۲۰ و از بالا در افلاک، عجایب و از پایین در زمین، آیات را از خون و آتش و

۱ صحیفه اول را انشا نمودم، ای تیوفلس، درباره همه اموری که عیسی به عمل نمودن و تعلیم دادن آنها شروع کرد. ۲ تا آن روزی که رسولان برگزیده خود را به روح القدس حکم کرده، بالا برده شد. ۳ که بدیشان نیز بعد از زحمت کشیدن خود، خویشتن را زنده ظاهر کرد به دلیلهای بسیار که در مدت چهل روز بر ایشان ظاهر می‌شد و درباره امور ملکوت خدا سخن می‌گفت. ۴ و چون با ایشان جمع شد، ایشان را قدغن فرمود که «از اورشلیم جدا مشوید، بلکه منتظر آن وعده پدر باشید که از من شنیده‌اید. ۵ زیرا که یحیی به آب تعمید می‌داد، لیکن شما بعد از اندک ایامی، به روح القدس تعمید خواهید یافت.» ۶ پس آنانی که جمع بودند، از او سوال نموده، گفتند: «خداوند آیا در این وقت ملکوت را بر اسرائیل باز برقرار خواهی داشت؟» ۷ بدیشان گفت: «از شما نیست که زمانها و اوقاتی را که پدر قدرت خود نگاه داشته است بدانید. ۸ لیکن چون روح القدس بر شما می‌آید، قوت خواهید یافت و شاهدان من خواهید بود، در اورشلیم و تمامی یهودیه و سامره و تا اقصای جهان.» ۹ و چون این را گفت، وقتی که ایشان همی نگرستند، بالا برده شد و ابری او را از چشمان ایشان در ربود. ۱۰ و چون به سوی آسمان چشم دوخته می‌بودند، هنگامی که او می‌رفت، ناگاه دومر سفیدپوش نزد ایشان ایستاده، ۱۱ گفتند: «ای مردان جلیلی چرا ایستاده، به سوی آسمان نگرانید؟ همین عیسی که از نزد شما به آسمان بالا برده شد، باز خواهد آمد به همین طوری که او را به سوی آسمان روانه دیدید.» ۱۲ آنگاه به اورشلیم مراجعت کردند، از کوه مسمی به زیتون که نزدیک به اورشلیم به مسافت سفر یک روز سبت است. ۱۳ و چون داخل شدند، به بالاخانه‌ای برآمدند که در آنجا پطرس و یوحنا و یعقوب و اندریاس و فیلس و توما و برتولما و متی و یعقوب بن حلفی و شمعون غیور و یهودای برادر یعقوب مقیم بودند. ۱۴ و جمیع اینها با زنان و مریم مادر عیسی و برادران او به یکدل در عبادت و دعا مواظب می‌بودند. ۱۵ و در آن ایام، پطرس در میان برادران که عدد اسامی ایشان جمله قریب به صد و بیست بود برخاسته، گفت: ۱۶ «ای برادران، می‌بایست آن نوشته تمام شود که روح القدس از زبان داود پیش گفت درباره یهودا که راهنما شد برای آنانی که عیسی را گرفتند. ۱۷ که او با ما محسوب شده، نصیبی در این خدمت یافت. ۱۸ پس او از اجرت ظلم خود، زمینی خریده، به روی درافاده، از میان پاره شد و تمامی امعایش ریخته گشت. ۱۹ و بر تمام سکنه اورشلیم معلوم گردید چنانکه آن زمین در لغت ایشان به حقل دما، یعنی زمین خون نامیده شد. ۲۰ زیرا در کتاب زبور مکتوب است که خانه او خراب

بپرسد «تو کیستی»، زیرا می‌دانستند که خداوند است. ۱۳ آنگاه عیسی آمد و نان را گرفته، بدیشان داد و همچنین ماهی را. ۱۴ و این مرتبه سوم بود که عیسی بعد از پرخاستن از مردگان، خود را به شاگردان ظاهر کرد. ۱۵ و بعد از غذا خوردن، عیسی به شمعون پطرس گفت: «ای شمعون، پسر یونا، آیا مرا بیشتر از اینها محبت می‌نمایی؟» بدو گفت: «بلی خداوندا، تو می‌دانی که تو را دوست می‌دارم.» بدو گفت: «بره های مرا خوراک بده.» ۱۶ باز درثانی به او گفت: «ای شمعون، پسر یونا، آیا مرا محبت می‌نمایی؟» به او گفت: «بلی خداوندا، تومی دانی که تو را دوست می‌دارم.» بدو گفت: «گوسفندان مرا شبانی کن.» ۱۷ مرتبه سوم بدوگفت: «ای شمعون، پسر یونا، مرا دوست می‌داری؟» پطرس محزون گشت، زیرا مرتبه سوم بدو گفت «مرا دوست می‌داری؟» پس به اوگفت: «خداوندا، تو بر همه چیز واقف هستی. تومی دانی که تو را دوست می‌دارم.» عیسی بدوگفت: «گوسفندان مرا خوراک ده. ۱۸ آمین آمین به تو می‌گویم وقتی که جوان بودی، کمر خود را می‌بستی و هر جا می‌خواستی می‌رفتی ولیکن زمانی که پیر شوی دستهای خود را دراز خواهی کرد و دیگران تو را بسته به جایی که نمی خواهی تو را خواهند برد.» ۱۹ و بدین سخن اشاره کرد که به چه قسم موت خدا را جلال خواهد داد و چون این را گفت، به او فرمود: «از عقب من بیا.» ۲۰ پطرس ملتفت شده، آن شاگردی که عیسی او را محبت می‌نمود دید که از عقب می‌آید؛ و همان بود که بر سینه وی، وقت عشا تکیه می‌زد وگفت: «خداوندا کیست آن که تو را تسلیم می‌کند.» ۲۱ پس چون پطرس او را دید، به عیسی گفت: «ای خداوند و او چه شود؟» ۲۲ عیسی بدوگفت: «اگر بخواهم که او بماند تا باز آیم تو را چه؟ تو از عقب من بیا.» ۲۳ پس این سخن در میان برادران شهرت یافت که آن شاگرد نخواهد مرد. لیکن عیسی بدو نگفت که نمی‌مرد، بلکه «اگر بخواهم که او بماند تا باز آیم تو را چه.» ۲۴ و این شاگردی است که به این چیزها شهادت داد و اینهارا نوشت و می‌دانیم که شهادت او راست است. ۲۵ و دیگر کارهای بسیار عیسی به جا آورد که اگر فرد فرد نوشته شود گمان ندارم که جهان هم گنجایش نوشته‌ها را داشته باشد.

بود، مر مخلوط با عود قریب به صدرطل با خود آورد. ۴۰ آنگاه بدن عیسی را بداشته، در کفن با حنوط به رسم تکفین یهود پیچیدند. ۴۱ و در موضعی که مصلوب شد باقی بود و درباغ، قبر تازه‌ای که هرگز هیچ‌کس در آن دفن نشده بود. ۴۲ پس به‌سبب تهیه یهود، عیسی را در آنجا گذاردند، چونکه آن قبر نزدیک بود.

۲۰ بامدادان در اول هفته، وقتی که هنوز تاریک بود، مریم مجدلیه به‌سر قبر آمد و دید که سنگ از قبر برداشته شده است. ۲ پس دوان دوان نزد شمعون پطرس و آن شاگرد دیگر که عیسی او را دوست می‌داشت آمده، به ایشان گفت: «خداوند را از قبر برده‌اند و نمی‌دانیم او را کجا گذارده‌اند.» ۳ آنگاه پطرس و آن شاگرد دیگر بیرون شده، به‌جانب قبر رفتند. ۴ و هر دو با هم می‌دیدند، اما آن شاگرد دیگر از پطرس پیش افتاده، اول به قبر رسید، ۵ و خم شده، کفن را گذاشته دید، لیکن داخل نشد. ۶ بعد شمعون پطرس نیز از عقب او آمد و داخل قبر گشته، کفن را گذاشته دید، ۷ و دستمالی را که بر سر او بود، نه با کفن نهاده، بلکه در جای علیحده پیچیده. ۸ پس آن شاگرد دیگر که اول به‌سر قبر آمده بود نیز داخل شده، دید و ایمان آورد. ۹ زیرا هنوز کتاب را نفهمیده بودند که باید او از مردگان برخیزد. ۱۰ پس آن دو شاگرد به مکان خود برگشتند. ۱۱ اما مریم بیرون قبر، گریان ایستاده بود و چون می‌گریست به سوی قبر خم شده، ۱۲ دوفروشته را که لباس سفید در بر داشتند، یکی به طرف سر و دیگری به‌جانب قدم، در جایی که بدن عیسی گذارده بود، نشسته دید. ۱۳ ایشان بدو گفتند: «ای زن برای چه گریانی؟» بدیشان گفت: «خداوند مرا برده‌اند و نمی‌دانم او را کجا گذارده‌اند.» ۱۴ چون این را گفت، به عقب ملتفت شده، عیسی را ایستاده دید لیکن نشناخت که عیسی است. ۱۵ عیسی بدو گفت: «ای زن برای چه گریانی؟ که را می‌طلبی؟» چون او گمان کرد که باغبان است، بدو گفت: «ای آقا اگر تو او را برداشته‌ای، به من بگو او را کجا گذارده‌ای تا من او را بردارم.» ۱۶ عیسی بدو گفت: «ای مریم!» او برگشته، گفت: «(یونی یعنی ای معلم).» ۱۷ عیسی بدو گفت: «مرا لمس مکن زیرا که هنوز نزد پدر خود بالا نرفته‌ام. و لیکن نزد برادران من رفته، به ایشان بگو که نزد پدر خود و پدر شما و خدای خود و خدای شما می‌روم.» ۱۸ مریم مجدلیه آمده، شاگردان را خبر داد که «خداوند را دیدم و به من چنین گفت.» ۱۹ و در شام همان روز که یکشنبه بود، هنگامی که درها بسته بود، جایی که شاگردان به‌سبب ترس یهود جمع بودند، ناگاه عیسی آمده، در میان ایستاد و بدیشان گفت: «سلام بر شما باد!» ۲۰ و چون این را گفت، دستها و پهلوی خود را به ایشان نشان داد و شاگردان چون خداوند را دیدند، شاد گشتند. ۲۱ باز عیسی به ایشان گفت: «سلام بر شما باد. چنانکه پدر مرا فرستاد، من نیز شما را می‌فرستم.» ۲۲ و

۲۱ بعد از آن عیسی باز خود را در کناره دریای طبریه، به شاگردان ظاهر ساخت و بر اینطور نمودار گفت: ۲ شمعون پطرس و توما معروف به توام و نثنائیل که از قانای جلیل بود و دو پسر زدی و دو نفر دیگر از شاگردان اجمع بودند. ۳ شمعون پطرس به ایشان گفت: «می‌روم تا صید ماهی کنم.» به او گفتند: «مانیز باتو می‌آییم.» پس بیرون آمده، به کشتی سوار شدند و در آن شب چیزی نگرفتند. ۴ و چون صبح شد، عیسی بر ساحل ایستاده بود لیکن شاگردان ندانستند که عیسی است. ۵ عیسی بدیشان گفت: «ای بچه‌ها نزد شما خوراکی هست؟» به او جواب دادند که «نی.» ۶ بدیشان گفت: «دام را به طرف راست کشتی بیندازید که خواهید یافت.» پس انداختند و از کثرت ماهی نتوانستند آن را بکشند. ۷ پس آن شاگردی که عیسی او را محبت می‌نمود به پطرس گفت: «خداوند است.» چون شمعون پطرس شنید که خداوند است، جامه خود را به خویشتن پیچید چونکه برهنه بود و خود را در دریا انداخت. ۸ اما شاگردان دیگر در زورق آمدند زیرا از خشکی دور نبودند، مگر قریب به دویست ذراع و دام ماهی را می‌کشیدند. ۹ پس چون به خشکی آمدند، آتشی افروخته و ماهی بر آن گذارده و نان دیدند. ۱۰ عیسی بدیشان گفت: «از ماهی‌ای که الان گرفته‌اید، بیاورید.» ۱۱ پس شمعون پطرس رفت و دام را بر زمین کشید، پر از صد و پنجاه و سه ماهی بزرگ و با وجودی که اینقدر بود، دام پاره نشد. ۱۲ عیسی بدیشان گفت: «بپایید بخورید.» ولی احدی از شاگردان جرأت نکرد که از او

گفت: «مگر تو پادشاه هستی؟» عیسی جواب داد: «تو می‌گویی را جلیلتا می‌گفتند. ۱۸ او را در آنجا صلیب نمودند و دو نفر که من پادشاه هستم. از این جهت من متولد شدم و بجهت این دیگر را از این طرف و آن طرف و عیسی را در میان. ۱۹ و پیلاتس در جهان آمدن تا به راستی شهادت دهم، و هر که از راستی است تقصیرنامه‌ای نوشته، بر صلیب گذارد؛ و نوشته این بود: «عیسی سخن مرا می‌شنود.» ۳۸ پیلاتس به او گفت: «راستی چیست؟» ناصری پادشاه یهود. ۲۰ و این تقصیر نامه را بسیاری از یهود و چون این را بگفت، باز به نزد یهودیان بیرون شده، به ایشان خواندند، زیرا آن مکانی که عیسی را صلیب کردند، نزدیک شهر بود گفت: «من در این شخص هیچ عیبی نیافتم. ۳۹ و قانون شما و آن را به زبان عبرانی و یونانی و لاتینی نوشته بودند. ۲۱ پس این است که در عید فصح بجهت شما یک نفر آزاد کنم. پس آیا روسای کهنه یهود به پیلاتس گفتند: «منویس پادشاه یهود، بلکه می‌خواهید بجهت شما پادشاه یهود را آزاد کنم؟» ۴۰ باز همه فریاد برآوردند، گفتند: «او را نه بلکه برایا.» و برایا دزد بود.

۱۹ پس پیلاتس عیسی را گرفته، تازیانه زد. ۲ و لشکریان تاجی از خار بافته بر سرش گذاردند و جامه ارغوانی بدو پوشانیدند ۳ و می‌گفتند: «سلام ای پادشاه یهود!» و طپانچه بدومی زدند. ۴ باز پیلاتس بیرون آمده، به ایشان گفت: «اینک او را نزد شما بیرون آوردم تا بدانید که در او هیچ عیبی نیافتم.» ۵ آنگاه عیسی با تاجی از خار و لباس ارغوانی بیرون آمد. پیلاتس بدیشان گفت: «اینک آن انسان.» ۶ و چون روسای کهنه و خدام او را دیدند، فریاد برآوردند، گفتند: «صلیبش کن! صلیبش کن!» پیلاتس بدیشان گفت: «شما او را گرفته، مصلوبش سازید زیرا که من در او عیبی نیافتم.» ۷ یهودیان بدو جواب دادند که «ما شریعتی داریم و موافق شریعت ما واجب است که بمیرد زیرا خود را پسر خدا ساخته است.» ۸ پس چون پیلاتس این را شنید، خوف بر او زیاد و مستولی گشت. ۹ باز داخل دیوانخانه شده، به عیسی گفت: «تو از کجایی؟» اما عیسی بدو هیچ جواب نداد. ۱۰ پیلاتس بدو گفت: «آیا به من سخن نمی‌گویی؟ نمی‌دانی که قدرت دارم تو را صلیب کنم و قدرت دارم آزادت نمایم؟» ۱۱ عیسی جواب داد: «هیچ قدرت بر من نمی‌داشتی اگر از بالا به تو داده نمی‌شد. و از این جهت آن کس که مرا به تو تسلیم کرد، گناه بزرگتر دارد.» ۱۲ و از آن وقت پیلاتس خواست او را آزاد نماید، لیکن یهودیان فریاد برآوردند، می‌گفتند که «اگر این شخص را رها کنی، دوست قیصر نیستی. هر که خود را پادشاه سازد، برخلاف قیصر سخن گوید.» ۱۳ پس چون پیلاتس این را شنید، عیسی را بیرون آورد، بر مسند حکومت، در موضعی که به بلاط و به عبرانی جباتا گفته می‌شد، نشست. ۱۴ و وقت تهیه فصح و قریب به ساعت ششم بود. پس به یهودیان گفت: «اینک پادشاه شما.» ۱۵ ایشان فریاد زدند: «او را بر دار، بر دار! صلیبش کن!» پیلاتس به ایشان گفت: «آیا پادشاه شما رامصلوب کنم؟» روسای کهنه جواب دادند که «غیر از قیصر پادشاهی نداریم.» ۱۶ آنگاه او را بدیشان تسلیم کرد تا مصلوب شود. پس عیسی را گرفته بردند ۱۷ و صلیب خود را برداشته، بیرون رفت به موضعی که به جمجمه مسمی بود و به عبرانی آن

خودتقدیس نما. کلام تو راستی است. ۱۸ همچنان که مرا در دیگر از عقب عیسی روانه شدند، و چون آن شاگرد نزد رئیس کهنه جهان فرستادی، من نیز ایشان را در جهان فرستادم. ۱۹ و بجهت معروف بود، با عیسی داخل خانه رئیس کهنه شد. ۱۶ اما پطرس ایشان من خود را تقدیس می‌کنم تا ایشان نیز در راستی، تقدیس بیرون در ایستاده بود. پس آن شاگرد دیگر که آشنای رئیس کهنه کرده شوند. ۲۰ «و نه برای اینها فقط سوال می‌کنم، بلکه برای بود، بیرون آمده، با دربان گفتگو کرد و پطرس را به اندرون برد. آنها نیز که به وسیله کلام ایشان به من ایمان خواهند آورد. ۲۱ تا ۱۷ آنگاه آن کنیزی که دربان بود، به پطرس گفت: «آیا تو نیز از همه یک گردند چنانکه توای پدر، در من هستی و من در تو، تا شاگردان این شخص نیستی؟» گفت: «نیستم.» ۱۸ و غلامان و ایشان نیز در مایک باشند تا جهان ایمان آرد که تو مرا فرستادی. خدام آتش افروخته، ایستاده بودند و خود را گرم می‌کردند چونکه ۲۲ و من جلالی را که به من دادی به ایشان دادم تا یک باشند هوا سرد بود؛ و پطرس نیز با ایشان خود را گرم می‌کرد. ۱۹ پس چنانکه ما یک هستیم. ۲۳ من در ایشان و تو در من، تا در یکی رئیس کهنه از عیسی درباره شاگردان و تعلیم او پرسید. ۲۰ عیسی کامل گردند و تا جهان بدانند که تو مرا فرستادی و ایشان را محبت به او جواب داد که «من به جهان آشکارا سخن گفتم. من هر نمودی چنانکه مرا محبت نمودی. ۲۴ ای پدر می‌خواهم آنانی که وقت درکنیسه و در هیكل، جایی که همه یهودیان پیوسته جمع به من داده‌ای با من باشند در جایی که من می‌باشم تا جلال مرا می‌شدند، تعلیم می‌دادم و در خفا چیزی نگفتم. ۲۱ چرا از من که به من داده‌ای ببینند، زیرا که مرا پیش از بنای جهان محبت نمودی. ۲۵ ای پدر عادل، جهان تو را نشناخت، اما من تو را گفتم. اینک ایشان می‌دانند آنچه من گفتم.» ۲۲ و چون این را شناختم؛ و اینها شناخته‌اند که تو مرا فرستادی. ۲۶ و اسم تو را راگفت، یکی از خدامان که در آنجا ایستاده بود، طپانچه بر به ایشان شناسانیدم و خواهم شناسانید تا آن محبتی که به من نموده‌ای در ایشان باشد و من نیز در ایشان باشم.»

۱۸ چون عیسی این را گفت، با شاگردان خود به آن طرف وادی قدرون رفت و در آنجا باغی بود که با شاگردان خود به آن درآمد. ۲ و یهودا که تسلیم‌کننده وی بود، آن موضع را می‌دانست، چونکه عیسی در آنجا با شاگردان خود بارها انجمن می‌نمود. ۳ پس یهودا لشکریان و خادمان از نزد روسای کهنه و فریسیان برداشته، با چراغها و مشعلها و اسلحه به آنجا آمد. ۴ آنگاه عیسی با اینکه آگاه بود از آنچه می‌بایست بر او واقع شود، بیرون آمده، به ایشان گفت: «که رامی طلبید؟» ۵ به او جواب دادند: «عیسی ناصری را!» عیسی بدیشان گفت: «من هستم!» و یهودا که تسلیم‌کننده او بود نیز با ایشان ایستاده بود. ۶ پس چون بدیشان گفت: «من هستم، برگشته، بر زمین افتادند. ۷ او باز از ایشان سوال کرد: «که را می طلبید؟» گفتند: «عیسی ناصری را!» ۸ عیسی جواب داد: «به شما گفتم من هستم. پس اگر مرا می‌خواهید، اینها را بگذارید بروند.» ۹ تا آن سخنی که گفته بود تمام گردد که «از آتانی که به من داده‌ای یکی را گم نکرده‌ام.» ۱۰ آنگاه شمعون پطرس شمشیری که داشت کشیده، به غلام رئیس کهنه که ملوک نام داشت زده، گوش راستش را برید. ۱۱ عیسی به پطرس گفت: «شمشیر خود را غلاف کن. آیا جامی را که پدر به من داده است ننوشم؟» ۱۲ آنگاه سربازان و سرتیبان و خادمان یهود، عیسی را گرفته، او را بستند. ۱۳ و اول او را نزد حنا، پدر زن قیفا که در همان سال رئیس کهنه بود، آوردند. ۱۴ و قیفا همان بود که به یهود اشاره کرده بود که «بهتر است یک شخص در راه قوم بمیرد.» ۱۵ اما شمعون پطرس و شاگردی

نخواهد آمد. اما اگر بروم او را نزد شمامی فرستم. ۸ و چون او بدو گفتند: «هان اکنون علانیه سخن می گوئی و هیچ مثل نمی آید، جهان را بر گناه و عدالت و داوری ملزم خواهد نمود. ۹ اما بر گوئی. ۳۰ الان دانستیم که همه چیز رامی دانی و لازم نیست که گناه، زیرا که به من ایمان نمی آورند. ۱۰ و اما بر عدالت، از آن کسی از تو پرسد. بدین جهت باور می کنیم که از خدا بیرون سبب که نزد پدر خود می روم و دیگر مرا نخواهید دید. ۱۱ و اما بر آمدی.» ۳۱ عیسی به ایشان جواب داد: «آیا الان باور می کنید؟ داوری، از آترو که بر رئیس این جهان حکم شده است. ۱۲ و» ۳۲ اینک ساعتی می آید بلکه الان آمده است که متفرق خواهید بسیار چیزهای دیگر نیز دارم به شما بگویم، لکن الان طاقت تحمل شد هر یکی به نزد خاصان خود و مرا تنها خواهید گذارد. لیکن آنها را ندارید. ۱۳ ولیکن چون او یعنی روح راستی آید، شما را به تنهانیستم زیرا که پدر با من است. ۳۳ بدین چیزها به شما تکلم جمیع راستی هدایت خواهد کرد زیرا که از خود تکلم نمی کند کردم تا در من سلامتی داشته باشید. در جهان برای شما زحمت بلکه به آنچه شنیده است سخن خواهد گفت و از امور آینده به شما خبر خواهد داد. ۱۴ او مرا جلال خواهد داد زیرا که از آنچه آن شده ام.

من است خواهد گرفت و به شما خبر خواهد داد. ۱۵ هر چه از آن پدر است، از آن من است. از این جهت گفتم که از آنچه آن من است، می گیرد و به شما خبر خواهد داد. ۱۶ «بعد از اندکی مرا نخواهید دید و بعد از اندکی باز مرا خواهید دید زیرا که نزد پدر می روم.» ۱۷ آنگاه بعضی از شاگردانش به یکدیگر گفتند: «چه چیز است اینکه به ما می گوید که اندکی مرا نخواهید دید و بعد از اندکی باز مرا خواهید دید و زیرا که نزد پدر می روم؟» ۱۸ پس گفتند: «چه چیز است این اندکی که می گوید؟ نمی دانیم چه می گوید.» ۱۹ عیسی چون دانست که می خواهند از او سوال کنند، بدیشان گفت: «آیا در میان خود از این سوال می کنید که گفتم اندکی دیگر مرا نخواهید دید پس بعد از اندکی باز مرا خواهید دید. ۲۰ آمین آمین به شما می گویم که شما گریه و زاری خواهید کرد و جهان شادی خواهد نمود. شما محزون می شوید لکن حزن شما به خوشی مبدل خواهد شد. ۲۱ زن در حین زاییدن محزون می شود، زیرا که ساعت او رسیده است. و لیکن چون طفل را زاید، آن زحمت را دیگر یاد نمی آورد به سبب خوشی از اینکه انسانی در جهان تولد یافت. ۲۲ پس شما همچنین الان محزون می باشید، لکن باز شما را خواهم دیدو دل شما خوش خواهد گشت و هیچ کس آن خوشی را از شما نخواهد گرفت. ۲۳ و در آن روز چیزی از من سوال نخواهید کرد. آمین آمین به شما می گویم که هر آنچه از پدر به اسم من طلب کنید به شما عطا خواهد کرد. ۲۴ تا کنون به اسم من چیزی طلب نکردید، بطلبید تا بیایید و خوشی شما کامل گردد. ۲۵ این چیزها را به مثلها به شما گفتم، لکن ساعتی می آید که دیگر به مثلها به شما حرف نمی زنم بلکه از پدر به شما آشکارا خبر خواهم داد. ۲۶ «در آن روز به اسم من طلب خواهید کرد و به شما نمی گویم که من بجهت شما از پدر سوال می کنم، ۲۷ زیرا خود پدر شما را دوست می دارد، چونکه شما مرا دوست داشتید و ایمان آوردید که من از نزد خدا بیرون آمدم. ۲۸ از نزد پدر بیرون آمدم و در جهان وارد شدم، و باز جهان را گذارده، نزد پدر می روم.» ۲۹ شاگردانش

۱۷ عیسی چون این را گفت، چشمان خود را به طرف آسمان بلند کرده، گفت: «ای پدر ساعت رسیده است. پسر خود را جلال بده تا پسرت نیز تو را جلال دهد. ۲ همچنانکه او را برهر بشری قدرت داده ای تا هر چه بدو داده ای به آنها حیات جاودانی بخشد. (jaionios g166) ۳ و حیات جاودانی این است که تو را خدای واحد حقیقی و عیسی مسیح را که فرستادی بشناسند. jaionios g166) ۴ من بر روی زمین تو را جلال دادم و کاری را که به من سپردی تا بکنم، به کمال رسانیدم. ۵ و الان توای پدر مرا نزد خود جلال ده، به همان جلالی که قبل از آفرینش جهان نزد تو داشتم. ۶ «اسم تو را به آن مردمانی که از جهان به من عطا کردی ظاهر ساختم. از آن تو بودند و ایشان را به من دادی و کلام تو را نگاه داشتند. ۷ و الان دانستند آنچه به من داده ای از نزد تو می باشد. ۸ زیرا کلامی را که به من سپردی، بدیشان سپردم و ایشان قبول کردند و از روی یقین دانستند که از نزد تو بیرون آمدم و ایمان آوردند که تو مرا فرستادی. ۹ من بجهت اینها سوال می کنم و برای جهان سوال نمی کنم، بلکه از برای کسانی که به من داده ای، زیرا که از آن تو می باشند. ۱۰ و آنچه از آن من است از آن تو است و آنچه از آن تو است از آن من است و در آنها جلال یافته ام. ۱۱ بعد از این در جهان نیستم اما اینها در جهان هستند و من نزد تو می آیم. ای پدر قدوس اینها را که به من داده ای، به اسم خود نگاه دار تا یکی باشند چنانکه ما هستیم. ۱۲ مادامی که با ایشان در جهان بودم، من ایشان را به اسم تو نگاه داشتم، و هر کس را که به من داده ای حفظ نمودم که یکی از ایشان هلاک نشد، مگر پسر هلاکت تا کتاب تمام شود. ۱۳ و اما الان نزد تو می آیم. و این را در جهان می گویم تا خوشی مرا در خود کامل داشته باشند. ۱۴ من کلام تو را به ایشان دادم و جهان ایشان را دشمن داشت زیرا که از جهان نیستند، همچنان که من نیز از جهان نیستم. ۱۵ خواهش نمی کنم که ایشان را از جهان ببری، بلکه تا ایشان را از شریر نگاه داری. ۱۶ ایشان از جهان نیستند چنانکه من از جهان نمی باشم. ۱۷ ایشان را به راستی

می‌بینید و از این جهت که من زنده‌ام، شما هم خواهید زیست. پدر خود را نگاه داشته‌ام و در محبت او می‌مانم. ۱۱ این را به ۲۰ و در آن روز شما خواهید دانست که من در پدر هستم و شما شما گفتم تا خوشی من در شما باشد و شادی شما کامل گردد. در من و من در شما. ۲۱ هرکه احکام مرا دارد و آنها را حفظ کند، ۱۲ «این است حکم من که یکدیگر را محبت نمایید، همچنان که آن است که مرا محبت می‌نماید؛ و آنکه مرا محبت می‌نماید، پدر شما را محبت نمودم. ۱۳ کسی محبت بزرگتر از این ندارد که من او را محبت خواهد نمود و من او را محبت خواهم نمود و خود جان خود را بجهت دوستان خود بدهد. ۱۴ شما دوست من را به او ظاهر خواهم ساخت.» ۲۲ یهودا، نه آن اسخریوطی، هستی اگر آنچه به شما حکم می‌کنم به‌جا آرید. ۱۵ دیگر شما را به وی گفت: «ای آقا چگونه می‌خواهی خود را بما بنمایی و بنده نمی‌خوانم زیرا که بنده آنچه آقایش می‌کند نمی‌داند؛ لکن نه بر جهان؟» ۲۳ عیسی در جواب او گفت: «اگر کسی مرا شما را دوست خوانده‌ام زیرا که هرچه از پدر شنیده‌ام به شما بیان محبت نماید، کلام مرا نگاه خواهد داشت و پدرم او را محبت کردم. ۱۶ شما مرا برنگزیدید، بلکه من شما را برگزیدم و شما را خواهد نمود و به سوی او آمده، نزد وی مسکن خواهیم گرفت. مقرر کردم تا شما بروید و میوه آورید و میوه شما بماند تا هرچه از ۲۴ و آنکه مرا محبت ننماید، کلام مرا حفظ نمی‌کند؛ و کلامی پدر به اسم من طلب کنید به شما عطا کند. ۱۷ به این چیزها که می‌شنوید از من نیست بلکه از پدری است که مرا فرستاد. شما را حکم می‌کنم تا یکدیگر را محبت نمایید. ۱۸ «اگر جهان ۲۵ این سخنان را به شما گفتم وقتی که باشما بودم. ۲۶ لیکن شما را دشمن دارد، بدانید که پیشتر از شما مرا دشمن داشته تسلی دهنده یعنی روح القدس که پدر او را به اسم من می‌فرستد، است. ۱۹ اگر از جهان می‌بروید، جهان خاصان خود را دوست او همه چیز را به شما تعلیم خواهد داد و آنچه به شما گفتم به می‌داشت. لکن چونکه از جهان نیستید بلکه من شما را از جهان یاد شما خواهد آورد. ۲۷ سلامتی برای شما می‌گذارم، سلامتی برگزیده‌ام، از این سبب جهان با شما دشمنی می‌کند. ۲۰ به‌خاطر خود را به شما می‌دهم. نه چنانکه جهان می‌دهد، من به شما می‌آرید کلامی را که به شما گفتم: غلام بزرگوار آقای خود نیست. دهم. دل شما مضطرب و هراسان نباشد. ۲۸ شنیده‌اید که من به شما گفتم می‌روم و نزد شما می‌آیم. اگر مرا محبت می‌نمودید، نگاه داشتند، کلام شما را هم نگاه خواهند داشت. ۲۱ لکن خوشحال می‌گشتید که گفتم نزد پدر می‌روم، زیرا که پدر بزرگتر از بجهت اسم من جمیع این کارها را به شما خواهد کرد زیرا که من است. ۲۹ و الان قبل از وقوع به شما گفتم تا وقتی که واقع فرستنده مرا نمی‌شناسند. ۲۲ اگر نیامده بودم و به ایشان تکلم گردد ایمان آورید. ۳۰ بعد از این بسیار با شما نخواهم گفت، نکرده، گناه نمی‌داشتند؛ و اما الان عذری برای گناه خود ندارند. زیرا که رئیس این جهان می‌آید و در من چیزی ندارد. ۳۱ لیکن ۲۳ هرکه مرا دشمن دارد پدر مرا نیز دشمن دارد. ۲۴ و اگر در میان تاجان بدانند که پدر را محبت نمی‌نمایم، چنانکه پدر به من حکم گناه نمی‌داشتند. ولیکن اکنون دیدند و دشمن داشتند مرا و پدر کرد همانطور می‌کنم. برخیزید از اینجا برویم.

۱۵ «من تاک حقیقی هستم و پدر من باغبان است. ۲ هر شاخه‌ای در من که میوه نیاورد، آن را دور می‌سازد و هرچه میوه آرد آن رایاک می‌کند تا بیشتر میوه آورد. ۳ الحال شما به سبب کلامی که به شما گفتم پاک هستید. ۴ در من بمانید و من در شما. همچنانکه شاخه از خود نمی‌تواند میوه آورد اگر در تاک نماند، همچنین شما نیز اگر در من نمانید. ۵ من تاک هستم و شما شاخه‌ها. آنکه در من می‌ماند و من در او، میوه بسیار می‌آورد زیرا که جدا از من هیچ نمی‌توانید کرد. ۶ اگر کسی در من گمان برد که خدا را خدمت می‌کند. ۳ و این کارها را با شما نماند، مثل شاخه بیرون انداخته می‌شود و می‌خشکد و آنها را خواهند کرد، بجهت آنکه نه پدر را شناخته‌اند و نه مرا. ۴ لیکن جمع کرده، در آتش می‌اندازند و سوخته می‌شود. ۷ اگر در من این را به شما گفتم تا وقتی که ساعت آید به‌خاطر آورید که من به بمانید و کلام من در شما بماند، آنچه خواهید بطبیعت برای شما شما گفتم. و این را از اول به شما نگفتم، زیرا که با شما بودم. خواهد شد. ۸ جلال پدر من آشکارا می‌شود به اینکه میوه بسیار ۵ «اما الان نزد فرستنده خود می‌روم و کسی از شما از من نمی‌بیاورد و شاگرد من بشود. ۹ همچنان که پدر مرا محبت نمود، من پرسد به کجا می‌روی. ۶ ولیکن چون این را به شما گفتم، دل نیز شما را محبت نمودم؛ در محبت من بمانید. ۱۰ اگر احکام شما از غم پر شده است. ۷ و من به شما راست می‌گویم که مرا نگاه دارید، در محبت من خواهید ماند، چنانکه من احکام رفتن من برای شما مفید است، زیرا اگر نرم تسلی دهنده نزد شما

آقا نه پایهای مرا و بس، بلکه دستها و سر مرا نیز.» ۱۰ عیسی بدو تازه می‌دهم که یکدیگر را محبت نمایند، چنانکه من شما را گفت: «کسی که غسل یافت محتاج نیست مگر به شستن پایها، بلکه تمام او پاک است. و شما پاک هستید لکن نه همه.» همه خواهند فهمید که شاگرد من هستید اگر محبت یکدیگر را ۱۱ زیرا که تسلیم‌کننده خود را می‌دانست و از این جهت گفت: «داشته باشید.» ۳۶ شمعون پطرس به وی گفت: «ای آقا کجا همگی شما پاک نیستید.» ۱۲ و چون پایهای ایشان را شست، رخت خود را گرفته، باز بنشست و بدیشان گفت: «آیا فهمیدید آنچه به شما کردم؟» ۱۳ شما مرا استاد و آقا می‌خوانید و خوب می‌گویید زیرا که چنین هستم. ۱۴ پس اگر من که آقا و معلم بیایم؟ جان خود را در راه تو خواهم نهاد.» ۳۸ عیسی به او جواب هستم، پایهای شما را شستم، بر شما نیز واجب است که پایهای یکدیگر را بشوید. ۱۵ زیرا به شما نمونه‌ای دادم تا چنانکه من با شما کردم، شما نیز بکنید. ۱۶ آمین آمین به شما می‌گویم غلام بزرگتر از آقای خود نیست و نه رسول از فرستنده خود. ۱۷ هرگاه این را دانستید، خوشبخت‌ال شما اگر آن را به عمل آرید. ۱۸ درباره جمع شما نمی‌گویم؛ من آنانی را که برگزیده‌ام می‌شناسم، لیکن تا کتاب تمام شود آنکه با من نان می‌خورد، پاشنه خود را بر من بلند کرده است. ۱۹ الان قبل از وقوع به شما می‌گویم تا زمانی که واقع شود باور کنید که من هستم. ۲۰ آمین آمین به شما می‌گویم هرکه قبول کند کسی را که می‌فرستم، مرا قبول کرده؛ و آنکه مرا قبول کند، فرستنده مرا قبول کرده باشد. ۲۱ چون عیسی این را گفت، در روح مضطرب گشت و شهادت داد، گفت: «آمین آمین به شما می‌گویم که یکی از شما مرا تسلیم خواهد کرد.» ۲۲ پس شاگردان به یکدیگر نگاه می‌کردند و حیران می‌بودند که این را درباره که می‌گوید. ۲۳ و یکی از شاگردان او بود که به سینه عیسی تکیه می‌زد و عیسی او را محبت می‌نمود؛ ۲۴ شمعون پطرس بدو اشاره کرد که بپرسد درباره که این را گفت. ۲۵ پس او در آغوش عیسی افتاده، بدو گفت: «خداوند کدام است؟» ۲۶ عیسی جواب داد: «آن است که من لقمه را فرو برده، بدومی دهم.» پس لقمه را فرو برده، به یهودای اسخریوطی پسر شمعون داد. ۲۷ بعد از لقمه، شیطان در او داخل گشت. آنگاه عیسی وی را گفت، «آنچه می‌کنی، به زودی بکن.» ۲۸ اما این سخن را احدی از مجلسیان نفهمید که برای چه بدو گفت. ۲۹ زیرا که بعضی گمان بردند که چون خریطه نزد یهودا بود، عیسی وی را فرمود تا مایحتاج عید را بخرد یا آنکه چیزی به فقرا بدهد. ۳۰ پس او لقمه را گرفته، در ساعت بیرون رفت و شب بود. ۳۱ چون بیرون رفت عیسی گفت: «الان پسر انسان جلال یافت و خدا در او جلال یافت. ۳۲ و اگر خدا در او جلال یافت، هرآنچه خدا او را در خود جلال خواهد داد و به زودی او را جلال خواهد داد. ۳۳ ای فرزندان، اندک زمانی دیگر با شما هستم و مرا طلب خواهید کرد؛ و همچنان که به یهود گفتم جایی که می‌روم شما نمی‌توانید آمد، الان نیز به شما می‌گویم. ۳۴ به شما حکمی

۱۴ «دل شما مضطرب نشود! به خدا ایمان آورید به من نیز ایمان آورید. ۲ در خانه پدر من منزل بسیار است والا به شما می‌گفتم. می‌روم تا برای شما مکانی حاضر کنم، ۳ و اگر بروم و از برای شما مکانی حاضر کنم، بازمی‌آیم و شما را برداشته با خود خواهم برد تا جایی که من می‌باشم شما نیز باشید. ۴ و جایی که من می‌روم می‌دانید و راه را می‌دانید.» ۵ تو ما بدو گفت: «ای آقا نمی‌دانم کجا می‌روی. پس چگونه راه را توانم دانست؟» ۶ عیسی بدو گفت: «من راه و راستی و حیات هستم. هیچ کس نزد پدر جز به وسیله من نمی‌آید. ۷ اگر مرا می‌شناختید، پدر مرا نیز می‌شناختید و بعد از این او را می‌شناسید و او را دیده‌اید.» ۸ فیلیس به وی گفت: «ای آقا پدر را به ما نشان ده که ما را کافی است.» ۹ عیسی بدو گفت: «ای فیلیس در این مدت با شما بوده‌ام، آیما را نشناخته‌ای؟ کسی که مرا دید، پدر را دیده است. پس چگونه تو می‌گویی پدر را به ما نشان ده؟ ۱۰ آیا باور نمی‌کنی که من در پدر هستم و پدر در من است؟ سخنهایی که من به شما می‌گویم از خود نمی‌گویم، لکن پدری که در من ساکن است، او این اعمال را می‌کند. ۱۱ مرا تصدیق کنید که من در پدر هستم و پدر در من است، والا مرا به سبب آن اعمال تصدیق کنید. ۱۲ آمین آمین به شما می‌گویم هرکه به من ایمان آرد، کارهایی را که من می‌کنم او نیز خواهد کرد و بزرگتر از اینها نیز خواهد کرد، زیرا که من نزد پدر می‌روم. ۱۳ «و هر چیزی را که به اسم من سوال کنید به‌جا خواهم آورد تا پدر در پسر جلال یابد. ۱۴ اگر چیزی به اسم من طلب کنید من آن را به‌جا خواهم آورد. ۱۵ اگر مرا دوست دارید، احکام مرا نگاه دارید. ۱۶ و من از پدر سوال می‌کنم و تسلی دهنده‌ای دیگر به شما عطا خواهد کرد تا همیشه باشما بماند، **jaiōn g165** ۱۷ یعنی روح راستی که جهان نمی‌تواند او را قبول کند زیرا که او را نمی‌بیند و نمی‌شناسد و اما شما او را می‌شناسید، زیرا که باشما می‌ماند و در شما خواهد بود. ۱۸ «شما را بتیم نمی‌گذارم نزد شما می‌آیم. ۱۹ بعد از اندک زمانی جهان دیگر مرا نمی‌بیند و اما شما مرا

مریم در خانه نشسته ماند. ۲۱ پس مرتابه عیسی گفت: «ای آقا اگر در اینجا می‌بودی، برادر من نمی‌مرد. ۲۲ ولیکن الان نیز می‌دانم که هرچه از خدا طلب کنی، خدا آن را به تو خواهد داد.» «چه کنیم زیرا که این مرد، معجزات بسیاری نماید؟ ۴۸ اگر او را عیسی بدو گفت: «برادر تو خواهد برخاست.» ۲۴ مرتا به وی گفت: «می‌دانم که در قیامت روزبازپسین خواهد برخاست.» قوم مارا خواهند گرفت.» ۴۹ یکی از ایشان، قیفا نام که در آن سال رئیس کهنه بود، بدیشان گفت: «شماهیچ نمی‌دانید. ۵۰ و ایمان آورد، اگر مرده باشد، زنده گردد. ۲۶ و هرکه زنده بود و به من ایمان آورد، تا به ابد نخواهد مرد. آیالین را باور می‌کنی؟» (jaiōn g165) ۲۷ او گفت: «بلی‌ای آقا، من ایمان دارم که تویی مسیح پسر خدا که در جهان آینده است.» ۲۸ و چون این عیسی در رفت و خواهر خودمریم را در پنهانی خوانده، گفت: «استاد آمده است و تو را می‌خواند.» ۲۹ او چون این را بشنید، بزدی برخاسته، نزد او آمد. ۳۰ و عیسی هنوزوارد ده نشده بود، بلکه در جایی بود که مرتا او را ملاقات کرد. ۳۱ و یهودیانی که در خانه با او بودند او را تسلی می‌دادند، چون دیدند که مریم برخاسته، به تعجیل بیرون می‌رود، از عقب اوآمده، گفتند: «به‌سر قبل از فصح به اورشلیم آمدند تا خود را طاهر سازند. ۵۶ و در طلب قبر می‌رود تا در آنجا گریه کند.» ۳۲ و مریم چون به‌جایی که عیسی بودرسید، او را دیده، بر قدمهای او افتاد و بدو گفت: «ای آقا اگر در اینجا می‌بودی، برادر من نمی‌مرد.» ۳۳ عیسی چون او فریسان حکم کرده بودند که اگر کسی بداند که کجا است را گریان دید و یهودیان را هم که با او آمده بودند گریان یافت، در اطلاع دهد تا او را گرفتارسانند.

روح خودبشدت مکدر شده، مضطرب گشت. ۳۴ و گفت: «او را کجا گذارده‌اید؟» به او گفتند: «ای آقا بیا و ببین.» ۳۵ عیسی بگریست. ۳۶ آنگاه یهودیان گفتند: «بنگرید چقدر او را دوست می‌داشت!» ۳۷ بعضی از ایشان گفتند: «آیا این شخص که چشمان کور را باز کرد، نتوانست امر کند که این مرد نیز نمیرد؟» ۳۸ پس عیسی باز بشدت در خود مکدر شده، نزد قبرآمد و آن غارهای بود، سنگی بر سرش گذارده. ۳۹ عیسی گفت: «سنگ را بردارید.» مرتاخواهر میت بدو گفت: «ای آقا الان متعفن شده، زیرا که چهار روز گذشته است.» ۴۰ عیسی به وی گفت: «آیا به تو نگفتم اگر ایمان بیاوری، جلال خدا را خواهی دید؟» ۴۱ پس سنگ را از جایی که میت گذاشته شده بود برداشتند. عیسی چشمان خود را بالا انداخته، گفت: «ای پدر، تو را شکر می‌کنم که سخن مرا شنیدی. ۴۲ و من می‌دانستم که همیشه سخن مرا می‌شنوی؛ و لکن بجهت خاطر این گروه که حاضرند گفتم تا ایمان بیاورند که تو مرا فرستادی.» ۴۳ چون این را گفت، به آوازبلند ندا کرد: «ای ایلعازر، بیرون بیا.» ۴۴ در حال آن مرده دست و پای به کفن بسته بیرون آمد وروی او به‌دستمالی پیچیده بود. عیسی بدیشان گفت: «او را باز کنید و بگذارید برود.» ۴۵ آنگاه بسیاری از یهودیان که با مریم آمده بودند، چون آنچه عیسی کرد دیدند، بدو ایمان آوردند. ۴۶ ولیکن بعضی از ایشان

۸ جمیع کسانی که پیش از من آمدند، دزد و راهزن هستند، «آیا در تورات شما نوشته نشده است که من گفتم شما خدایان لیکن گوسفندان سخن ایشان را نشنیدند. ۹ من درهستم هرکه از هستید؟ ۳۵ پس اگر آنانی را که کلام خدا بدیشان نازل شد، من داخل گردد نجات یابد و بیرون و درون خرامد و علوفه یابد. خدایان خواند و ممکن نیست که کتاب محو گردد، ۳۶ آیا کسی ۱۰ دزد نمی آید مگر آنکه بدزد و بکشد و هلاک کند. من آدمم را که پدر تقدیس کرده، به جهان فرستاد، بدو می گوید کفر تالیشان حیات یابد و آن را زیادتیر حاصل کنند. ۱۱ «من شبان می گوئی، از آن سبب که گفتم پسر خدا هستم؟ ۳۷ اگر اعمال نیکو هستم. شبان نیکو جان خود را در راه گوسفندان می نهد. پدر خود را به جا نمی آورم، به من ایمان میاورد. ۳۸ ولکن چنانچه ۱۲ اما مزدوری که شبان نیست و گوسفندان از آن او نمی باشند، به جا می آورم، هرگاه به من ایمان نمی آورید، به اعمال ایمان آورید چون ببند که گرگ می آید، گوسفندان را گذاشته، فرار می کند و تا بدانید و یقین کنید که پدر در من است و من در او.» ۳۹ پس گرگ گوسفندان را می گیرد و پراکنده می سازد. ۱۳ مزدور می گیرد دیگر پاره خواستند او را بگیرند، اما از دستهای ایشان بیرون رفت. چونکه مزدور است و به فکر گوسفندان نیست. ۱۴ من شبان نیکو هستم و خاصان خود را می شناسم و خاصان من مرا می شناسند. رفت و در آنجا توقف نمود. ۴۱ و بسیاری نزد او آمده، گفتند که ۱۵ چنانکه پدر مرا می شناسد و من پدر را می شناسم و جان خود یحیی هیچ معجزه نمود و لکن هرچه یحیی درباره این شخص رادر راه گوسفندان می نهد. ۱۶ و مرا گوسفندان دیگر هست که از این آغل نیستند. باید آنها را نیز بیارم و آواز مرا خواهند شنید و یک گله و یک شبان خواهند شد. ۱۷ و از این سبب پدر مرادوست می دارد که من جان خود را می نهم تا آن را باز گیرم. ۱۸ کسی آن را از من نمی گیرد، بلکه من خود آن را می نهم. قدرت دارم که آن را بنهم و قدرت دارم آن را باز گیرم. این حکم را از پدر خود یافتم.» ۱۹ باز به سبب این کلام، در میان یهودیان اختلاف افتاد. ۲۰ بسیاری از ایشان گفتند که «دیودارد و دیوانه است. برای چه بدو گوش می دهید؟» ۲۱ دیگران گفتند که «این سخنان دیوانه نیست. آیا دیو می تواند چشم کوران را باز کند؟» ۲۲ پس در اورشلم، عید تجدید شد و زمستان بود. ۲۳ و عیسی در هیکل، در رواق سلیمان می خرامید. ۲۴ پس یهودیان دور او را گرفته، بدو گفتند: «تا کی ما را متردد داری؟ اگر تو مسیح هستی، آشکارا به ما بگو. ۲۵ عیسی بدیشان جواب داد: «من به شما گفتم و ایمان نیاوردید. اعمالی را که به اسم پدر خود به جا می آورم، آنها برای من شهادت می دهد. ۲۶ لیکن شما ایمان نمی آورید زیرا از گوسفندان من نیستید، چنانکه به شما گفتم. ۲۷ گوسفندان من آواز مرا می شنوند و آنها را می شناسم و مرا متابعت می کنند. ۲۸ و من به آنها حیات جاودانی می دهم و تا به ابد هلاک نخواهند شد و هیچ کس آنها را از دست من نخواهد گرفت. (aiōn g165, aiōnios g166) ۲۹ پدری که به من داد از همه بزرگتر است و کسی نمی تواند از دست پدر من بگیرد. ۳۰ من و پدر یک هستیم.» ۳۱ آنگاه یهودیان باز سنگها برداشتند تا او را سنگسار کنند. ۳۲ عیسی بدیشان جواب داد: «از جانب پدر خود بسیار کارهای نیک به شما نمودم. به سبب کدامیک از آنها مرا سنگسار می کنید؟» ۳۳ یهودیان در جواب گفتند: «به سبب عمل نیک، تو را سنگسار نمی کنیم، بلکه به سبب کفر، زیرا توانسان هستی و خود را خدا می خوانی.» ۳۴ عیسی در جواب ایشان گفت: ۲۰ و چون مرتا شنید که عیسی می آید، او را استقبال کرد. لیکن

۱۱ و شخصی ایلعازر نام، بیمار بود، از اهل بیت عنیا که ده مریم و خواهرش مرتابود. ۲ و مریم آن است که خداوند را به عطر، تدهین ساخت و پایهای او را به موی خود خشکانید که برادرش ایلعازر بیمار بود. ۳ پس خواهرانش نزد او فرستاده، گفتند: «ای آقا، اینک آن که او را دوست می داری مریض است.» ۴ چون عیسی این را شنید گفت: «این مرض تا به موت نیست بلکه برای جلال خدا تا پسر خدا از آن جلال یابد.» ۵ و عیسی مرتا و خواهرش و ایلعازر را محبت می نمود. ۶ پس چون شنید که بیمار است در جایی که بود دو روز توقف نمود. ۷ و بعد از آن به شاگردان خود گفت: «باز به یهودیه برویم.» ۸ شاگردان او را گفتند: «ای معلم، الان یهودیان می خواهند تو را سنگسار کنند؟» و آیا باز می خواهی بدانجا بروی؟ ۹ عیسی جواب داد: «آیا ساعتی روز دوازده نیست؟ اگر کسی در روز راه رود لغزش نمی خورد زیرا که نور این جهان را می بیند. ۱۰ ولیکن اگر کسی در شب راه رود لغزش خورد زیرا که نور در او نیست.» ۱۱ این را گفت و بعد از آن به ایشان فرمود: «دوست ما ایلعازر در خواب است. اما می روم تا او را بیدار کنم.» ۱۲ شاگردان او گفتند: «ای آقا اگر خوابیده است، شفا خواهد یافت.» ۱۳ اما عیسی درباره موت او سخن گفت و ایشان گمان بردند که از آرامی خواب می گوید. ۱۴ آنگاه عیسی علانیه بدیشان گفت: «ایلعازر مرده است. ۱۵ و برای شما خشنود هستم که در آنجا نبودم تا ایمان آرید ولیکن نزد او برویم.» ۱۶ پس توما که به معنی توام باشد به همشاگردان خود گفت: «ما نیز برویم تا با او بمیریم.» ۱۷ پس چون عیسی آمد، یافت که چهار روز است در قبر می باشد. ۱۸ و بیت عنیا نزدیک اورشلم بود، قریب به پانزده تیر پرتاب. ۱۹ و بسیاری از یهود نزد مرتا و مریم آمده بودند تا بجهت برادرشان، ایشان را تسلی دهند. ۲۰ و چون مرتا شنید که عیسی می آید، او را استقبال کرد. لیکن

۵۹ آنگاه سنگها برداشتنند تا او را سنگسار کنند. اما عیسی خود او مسیح است، از کتیسه بیرونش کنند. ۲۳ و از اینجهت والدین رامخفی ساخت و از میان گذشته، از هیکل بیرون شد و همچنین او گفتند: «او بالغ است از خودش پیرسید.» ۲۴ پس آن شخص را که کور بود، باز خوانده، بدو گفتند: «خدا را تمجید کن.

۹ و وقتی که می‌رفت کوری مادر زاد دید. ۲ و شاگردانش از او سوال کرده، گفتند: «ای استاد گناه که کرد، این شخص یا والدین او که کور زاییده شد؟» ۳ عیسی جواب داد که «گناه نه این شخص کرد و نه پدر و مادرش، بلکه تا اعمال خدادر وی ظاهر شود. ۴ مادامی که روز است، مرا باید به کارهای فرستنده خود مشغول باشم. شب می‌آید که در آن هیچ کس نمی‌تواند کاری کند. ۵ مادامی که در جهان هستم، نور جهانم.» ۶ این را گفت و آب دهان بر زمین انداخته، از آب گل ساخت و گل را به چشمان کور مالید، ۷ و بدو گفت: «برو در حوض سیلوحا (که به معنی مرسل است) بشوی.» پس رفته شست و بینا شده، برگشت. ۸ پس همسایگان و کسانی که او را پیش از آن در حالت کوری دیده بودند، گفتند: «آیا این آن نیست که می‌نشست و گدایی می‌کرد؟» ۹ بعضی گفتند: «همان است.» و بعضی گفتند: «شبهات بدو دارد.» او گفت: «من همانم.» ۱۰ بدو گفتند: «پس چگونه چشمان تو بازگشت؟» ۱۱ او جواب داد: «شخصی که او را عیسی می‌گویند، گل ساخت و بر چشمان من مالیده، به من گفت به حوض سیلوحا برو و بشوی. آنگاه رفتم و شسته بینا گشتم.» ۱۲ به وی گفتند: «آن شخص کجا است؟» گفت: «نمی‌دانم.» ۱۳ پس او را که پیشتر کور بود، نزد فریسیان آوردند. ۱۴ و آن روزی که عیسی گل ساخته، چشمان او را باز کرد روز سبت بود. ۱۵ آنگاه فریسیان نیز از او سوال کردند که «چگونه بینا شدی؟» بدیشان گفت: «گل به چشمهای من گذارد. پس شستم و بینا شدم.» ۱۶ بعضی از فریسیان گفتند: «آن شخص از جانب خدا نیست، زیرا که سبت را نگاه نمی‌دارد.» دیگران گفتند: «چگونه شخص گناهکار می‌تواند مثل این معجزات ظاهر سازد.» و در میان ایشان اختلاف افتاد. ۱۷ باز بدان کور گفتند: «تو درباره او چه می‌گویی که چشمان تو را بینا ساخت؟» گفت: «نبی است.» ۱۸ لیکن یهودیان سرگذشت او را باور نکردند که کور بوده و بینا شده است، تا آنکه پدر و مادر آن بینا شده را طلبیدند. ۱۹ و از ایشان سوال کرده، گفتند: «آیا این است پسر شما که می‌گویند کور متولد شده؟ پس چگونه الحال بینا گشته است؟» ۲۰ پدر و مادر او در جواب ایشان گفتند: «می‌دانیم که این پسر ما است و کور متولد شده. ۲۱ لیکن الحال چگونه می‌بیند، نمی‌دانیم و نمی‌دانیم که چشمان او را باز نموده. او بالغ است از وی سوال کنید تا او احوال خود را بیان کند.» ۲۲ پدر و مادر او چنین گفتند زیرا که از یهودیان می‌ترسیدند، از آنکه عیسی بدیشان آبرو که یهودیان با خود عهد کرده بودند که هرکه اعتراف کند که

ما می‌دانیم که این شخص گناهکار است.» ۲۵ او جواب داد اگر گناهکار است نمی‌دانم. یک چیز می‌دانم که کور بودم و الان بینا شده‌ام.» ۲۶ باز بدو گفتند: «با توجه کرد و چگونه چشمهای تو را باز کرد؟» ۲۷ ایشان را جواب داد که «الان به شما گفتم. نشنیدید؟ و برای چه باز می‌خواهید بشنوید؟ آیا شما نیز اراده دارید شاگرد او بشوید؟» ۲۸ پس او را دشنام داده، گفتند: «تو شاگرد او هستی. ماشاگرد موسی می‌باشیم. ۲۹ ما می‌دانیم که خدا باموسی تکلم کرد. اما این شخص را نمی‌دانیم از کجا است.» ۳۰ آن مرد جواب داد، بدیشان گفت: «این عجب است که شما نمی‌دانید از کجا است و حال آنکه چشمهای مرا باز کرد. ۳۱ و می‌دانیم که خدا دعای گناهکاران را نمی‌شنود؛ و لیکن اگر کسی خداپرست باشد و اراده او را بهجا آرد، او رامی‌شوند. ۳۲ از ابتدای عالم شنیده نشده است که کسی چشمان کور مادر زاد را باز کرده باشد. 165 g165 jaiōn اگر این شخص از خدا نبودی، هیچ کار نتوانستی کرد.» ۳۴ در جواب وی گفتند: «تو به کلی با گناه متولد شده‌ای. آیا تو ما را تعلیم می‌دهی؟» پس او را بیرون راندند. ۳۵ عیسی چون شنید که او را بیرون کرده‌اند، وی را جست و گفت: «آیا تو به پسر خدا ایمان داری؟» ۳۶ او در جواب گفت: «ای آقا کیست تا به او ایمان آورم؟» ۳۷ عیسی بدو گفت: «تو نیز او را دیده‌ای و آنکه با تو تکلم می‌کند همان است.» ۳۸ گفت: «ای خداوند ایمان آوردم.» پس او را پرستش نمود. ۳۹ آنگاه عیسی گفت: «من در این جهان بجهت داوری آدمم تا کوران بینا و بینایان، کور شوند.» ۴۰ بعضی از فریسیان که با او بودند، چون این کلام را شنیدند گفتند: «آیا ما نیز کور هستیم؟» ۴۱ عیسی بدیشان گفت: «اگر کور می‌بودید گناهی نمی‌داشتید و لکن الان می‌گویید بینا هستیم. پس گناه شما می‌ماند.

متابعیت کند، درظلمت سالک نشود بلکه نور حیات را یابد.» همیشه می‌ماند. (jaiōn g165) ۳۴ پس اگر پسر شما را آزاد کند، ۱۳ آنگاه فریسیان بدو گفتند: «تو بر خود شهادت می‌دهی، پس شهادت تو راست نیست.» ۱۴ عیسی در جواب ایشان گفت: «هرچند من برخود شهادت می‌دهم، شهادت من راست است زیرا که می‌دانم از کجا آمده‌ام و به کجا خواهم رفت، لیکن شما نمی‌دانید از کجا آمده‌ام و به کجایم روم. ۱۵ شما بحسب جسم حکم می‌کنید اما من بر هیچ‌کس حکم نمی‌کنم. ۱۶ و اگر از حکم دهم، حکم من راست است، از آنرو که تنها نیستم بلکه من و پدری که مرا فرستاد. ۱۷ و نیز درشریعت شما مکتوب است که شهادت دو کس حق است. ۱۸ من بر خود شهادت می‌دهم و پدری که مرا فرستاد نیز برای من شهادت می‌دهد.» ۱۹ بدو گفتند: «پدر تو کجا است؟» عیسی جواب داد که «نه و آمده‌ام، زیرا که من از پیش خود نیامده‌ام بلکه او مرا فرستاده است. مرا می‌شناسید و نه پدر مرا. هرگاه مرا می‌شناختید پدر مرا نیز می‌شناختید.» ۲۰ و این کلام را عیسی در بیت‌المال گفت، وقتی که درهیکل تعلیم می‌داد و هیچ‌کس او را نگرفت بجهت آنکه ساعت او هنوز نرسیده بود. ۲۱ باز عیسی بدیشان گفت: «من ثابت نمی‌باشم، از آنجهت که در او راستی نیست. هرگاه به می‌روم و مراطلب خواهید کرد و در گناهان خود خواهید مردو جایی که من می‌روم شما نمی‌توانید آمد.» ۲۲ یهودیان گفتند: «آیا اراده قتل خود دارد که می‌گوید به‌جایی خواهم رفت که شما نمی‌توانید آمد؟» ۲۳ ایشان را گفت: «شما از پایین می‌باشیداما من از بالا. شما از این جهان هستید، لیکن من ازاین جهان نیستم. ۲۴ از این جهت به شما گفتم که در گناهان خود خواهید مرد، زیرا اگر باور نکنیدکه من هستم در گناهان خود خواهید مرد.» ۲۵ بدوگفتند: «تو کیستی؟» عیسی بدیشان گفت: «همانم که از اول نیز به شما گفتم. ۲۶ من چیزهای بسیاردارم که درباره شما بگویم و حکم کنم؛ لکن آنکه مرا فرستاد حق است و من آنچه از او شنیده‌ام به جهان می‌گویم.» ۲۷ ایشان نفهمیدند که بدیشان درباره پدر سخن می‌گوید. ۲۸ عیسی بدیشان گفت: «وقتی که پسر انسان را بلند کردید، آن وقت خواهید دانست که من هستم و از خود کاری نمی‌کنم بلکه به آنچه پدرم مرا تعلیم داد تکلم می‌کنم. ۲۹ و او که مرا فرستاد، با من است و پدر مرا تنها نگذاشته است زیرا که من همیشه کارهای پسندیده او را به‌جا می‌آورم.» ۳۰ چون این را گفت، بسیاری بدو ایمان آوردند. ۳۱ پس عیسی به یهودیانی که بدو ایمان آوردند گفت: «اگر شما در کلام من بمانیدفی الحقیقه شاگرد من خواهید شد، ۳۲ و حق راخواهید شناخت و حق شما را آزاد خواهد کرد.» ۳۳ بدو جواب دادند که «اولاد ابراهیم می‌باشیم وهرگز هیچ‌کس را غلام نبوده‌ایم. پس چگونه تومی گویی که آزاد خواهید شد؟» ۳۴ عیسی درجواب ایشان گفت: «آمین آمین به شما می‌گویم هرکه گناه می‌کند غلام گناه است. ۳۵ و غلام همیشه در خانه نمی‌ماند، اما پسر

عیسی به هیکل آمده، تعلیم می‌داد. ۱۵ و یهودیان تعجب نموده، ۳۸ کسی که به من ایمان آورد، چنانکه کتاب می‌گوید، از بطن او گفتند: «این شخص هرگز تعلیم نیافته، چگونه کتب را می‌داند؟» نهرهای آب زنده جاری خواهد شد». ۳۹ اما این را گفت درباره عیسی در جواب ایشان گفت: «تعلیم من از من نیست، بلکه روح که هرکه به او ایمان آرد او را خواهد یافت زیرا که روح القدس ازفرستنده من. ۱۷ اگر کسی بخواهد اراده او را به عمل آرد، درباره هنوز عطا نشده بود، چونکه عیسی تا به حال جلال نیافته بود. تعلیم خواهد دانست که از خدا است یا آنکه من از خود سخن ۴۰ آنگاه بسیاری از آن گروه، چون این کلام را شنیدند، گفتند: می‌زانم. ۱۸ هرکه ازخود سخن گوید، جلال خود را طالب بود و «در حقیقت این شخص همان نبی است.» ۴۱ و بعضی گفتند: اما هرکه طالب جلال فرستنده خود باشد، او صادق است و در «او مسیح است.» و بعضی گفتند: «مگر مسیح از جلیل خواهد او ناراستی نیست. ۱۹ آیا موسی تورات را به شما نداده است؟ آمد؟ ۴۲ آیا کتاب نگفته است که از نسل داود و ازبیت لحم، و حال آنکه کسی از شما نیست که به تورات عمل کند. از دهی که داود در آن بود، مسیح ظاهر خواهد شد؟» ۴۳ پس درباره برای چه می‌خواهید مرا به قتل رسانید؟ ۲۰ آنگاه همه در جواب او در میان مردم اختلاف افتاد. ۴۴ و بعضی از ایشان خواستند او گفتند: «تو دیو داری. که اراده دارد تو را بکشد؟» ۲۱ عیسی در را بگیرند و لکن هیچ‌کس بر او دست نینداخت. ۴۵ پس خادمان جواب ایشان گفت: «یک عمل نمودم و همه شما از آن متعجب نزد روسای کهنه و فریسیان آمدند. آنها بدیشان گفتند: «برای چه شدید. ۲۲ موسی ختنه را به شما داد نه آنکه از موسی باشد بلکه او را نیاوردید؟» ۴۶ خادمان در جواب گفتند: «هرگز کسی مثل این از اجداد و در روز سبت مردم را ختنه می‌کنید. ۲۳ پس اگر کسی شخص سخن نگفته است!» ۴۷ آنگاه فریسیان در جواب ایشان در روز سبت مختون شود تا شریعت موسی شکسته نشود، چرا بر گفتند: «آیا شما نیز گمراه شده‌اید؟ ۴۸ مگر کسی از سرداران یا از من خشم می‌آورد از آن سبب که در روز سبت شخصی را شفای فریسیان به او ایمان آورده است؟ ۴۹ ولیکن این گروه که شریعت را کامل دادم؟ ۲۴ بحسب ظاهر داوری می‌کنید بلکه به راستی داوری نمی‌دانند، ملعون می‌باشند.» ۵۰ نيقوديموس، آنکه در شب نزد نمایند. ۲۵ پس بعضی از اهل اورشليم گفتند: «آیا این آن نیست اوآمده و یکی از ایشان بود بدیشان گفت: ۵۱ «آیا شریعت ما بر که قصد قتل او دارند؟ ۲۶ و اینک آشکارا حرف می‌زند و بدو کسی فتوی می‌دهد، جز آنکه اول سخن او را بشنوند و کار او هیچ نمی‌گویند. آیا روسا یقین می‌دانند که او در حقیقت مسیح را دریافت کنند؟» ۵۲ ایشان در جواب وی گفتند: «مگر تو است؟ ۲۷ لیکن این شخص را می‌دانیم از کجا است، اما مسیح نیز جلیلی هستی؟ تفحص کن و بین زیرا که هیچ نبی از جلیل چون آید هیچ‌کس نمی‌شناسد که از کجا است.» ۲۸ و عیسی برنخاسته است.» پس هر یک به خانه خود رفتند.

چون در هیکل تعلیم می‌داد، ندا کرده، گفت: «مرا می‌شناسید و نیز می‌دانید از کجا هستم و از خود نیامده‌ام بلکه فرستنده من حق است که شما او را نمی‌شناسید. ۲۹ اما من او را می‌شناسم زیرا که از او هستم و او مرا فرستاده است.» ۳۰ آنگاه خواستند او را گرفتار کنند ولیکن کسی بر او دست نینداخت زیرا که ساعت او هنوز نرسیده بود. ۳۱ آنگاه بسیاری از آن گروه بدو ایمان آوردند و گفتند: «آیا چون مسیح آید، معجزات بیشتر از اینها که این شخص می‌نماید، خواهد نمود؟» ۳۲ چون فریسیان شنیدند که خلق درباره او این مهمه می‌کنند، فریسیان و روسای کهنه خادمان فرستادند تا او را بگیرند. ۳۳ آنگاه عیسی گفت: «اندر زمانی دیگر با شما هستم، بعد نزد فرستنده خود می‌روم. ۳۴ و مرا طلب خواهید کردو نخواهید یافت و آنجایی که من هستم شما نمی‌توانید آمد.» ۳۵ پس یهودیان با یکدیگر گفتند: «او کجا می‌خواهد برود که ما او را نمی‌یابیم؟ آیا اراده دارد به سوی پراکندگان یونانیان رود و یونانیان را تعلیم دهد؟ ۳۶ این چه کلامی است که گفت مرا طلب خواهید کرد و نخواهید یافت و جایی که من هستم شما نمی‌توانید آمد؟» ۳۷ و در روز آخر که روز بزرگ عید بود، عیسی ایستاده، ندا کرد و گفت: «هرکه تشنه باشند نزد من آید و بنوشد.

▲ اما عیسی به کوه زیتون رفت. ۲ و بامدادان باز به هیکل آمد و چون جمیع قوم نزد او آمدند نشست، ایشان را تعلیم می‌داد. ۳ ناگاه کتابان و فریسیان زنی را که در زنا گرفته شده بود، پیش او آوردند و او را در میان برپا داشته، ۴ بدو گفتند: «ای استاد، این زن در عین عمل زنا گرفته شد؛ ۵ و موسی در تورات به ما حکم کرده است که چنین زنان سنگسار شوند. اما تو چه می‌گویی؟» ۶ و این را از روی امتحان بدو گفتند تا ادعایی بر او پیدا کنند. اما عیسی سر به زیر افکند، به انگشت خود بر روی زمین می‌نوشت. ۷ و چون در سوال کردن الحاح می‌نمودند، راست شده، بدیشان گفت: «هرکه از شما گناه ندارد اول بر او سنگ اندازد.» ۸ و باز سر به زیر افکند، بر زمین می‌نوشت. ۹ پس چون شنیدند، از ضمیر خود ملزم شده، از مشایخ شروع کرده تا به آخر، یک یک بیرون رفتند و عیسی تنها باقی ماند با آن زن که در میان ایستاده بود. ۱۰ پس عیسی چون راست شد و غیر از زن کسی را ندید، بدو گفت: «ای زن آن مدعیان تو کجا شدند؟ آیا هیچ‌کس بر تو فتوا نداد؟» ۱۱ گفت: «هیچ‌کس ای آقا.» عیسی گفت: «من هم بر تو فتوا نمی‌دهم. برو دیگر گناه مکن.» ۱۲ پس عیسی باز بدیشان خطاب کرده، گفت: «من نور عالم هستم. کسی که مرا

بدو گفتند: «ای خداوند این نان را پیوسته به ما بده.» ۳۵ عیسی بدیشان گفت: «من نان حیات هستم. کسی که نزد من آید، هرگز گرسنه نشود و هرکه به من ایمان آرد هرگز تشنه نگردد. ۳۶ لیکن به شما گفتم که مرا هم دیدید و ایمان نیاوردید. ۳۷ هرآنچه پدر به من عطا کند، به جانب من آید و هرکه به جانب من آید، او را بیرون نخواهم نمود. ۳۸ زیرا از آسمان نزول کردم نه تا به اراده خود عمل کنم، بلکه به اراده فرستنده خود. ۳۹ و اراده پدری که مرا فرستاد این است که از آنچه به من عطا کرد چیزی تلف نکنم بلکه در روز بازپسین آن را برخیزانم. ۴۰ و اراده فرستنده من این است که هرکه پسر را دید و بدو ایمان آورد، حیات جاودانی داشته باشد و من در روز بازپسین او را خواهم برخیزانید.» (aiōnios g166) ۴۱ پس یهودیان درباره او همههم کردند زیرآگفته بود: «من هستم آن نانی که از آسمان نازل شد.» ۴۲ و گفتند: «آیا این عیسی پسر یوسف نیست که ما پدر و مادر او را می‌شناسیم؟ پس چگونه می‌گوید که از آسمان نازل شدم؟» ۴۳ عیسی در جواب ایشان گفت: «با یکدیگر همههمه مکنید. ۴۴ کسی نمی‌تواند نزد من آید، مگر آنکه پدری که مرا فرستاد او را جذب کند و من در روز بازپسین او را خواهم برخیزانید. ۴۵ درانبیا مکتوب است که همه از خدا تعلیم خواهند یافت. پس هرکه از پدر شنید و تعلیم یافت نزد من می‌آید. ۴۶ نه اینکه کسی پدر را دیده باشد، جز آن کسی که از جانب خداست، او پدر را دیده است. ۴۷ آمین آمین به شما می‌گویم هرکه به من ایمان آرد، حیات جاودانی دارد. (aiōnios g166) ۴۸ من نان حیات هستم. ۴۹ پدران شما در بیابان من را خوردند و مردند. ۵۰ این نانی است که از آسمان نازل شد تا هرکه از آن بخورد نمیرد. ۵۱ من هستم آن نان زنده که از آسمان نازل شد. اگر کسی از این نان بخورد تا به ابد زنده خواهد ماند و نانی که من عطامی‌کنم جسم من است که آن را بجهت حیات جهان می‌بخشم.» (aiōn g165) ۵۲ پس یهودیان با یکدیگر خصامه کرده، می‌گفتند: «چگونه این شخص می‌تواند جسد خود را به ما دهد تا بخوریم؟» ۵۳ عیسی بدیشان گفت: «آمین آمین به شما می‌گویم اگر جسد پسرانسان را نخورید و خون او را ننوشید، در خودحیات ندارید. ۵۴ و هرکه جسد مرا خورد و خون مرا نوشید، حیات جاودانی دارد و من در روز آخر او را خواهم برخیزانید. (aiōnios g166) ۵۵ زیرا که جسد من، خوردنی حقیقی و خون من، آشامیدنی حقیقی است. ۵۶ پس هرکه جسد مرا می‌خورد و خون مرا می‌نوشد، در من می‌ماند و من در او. ۵۷ چنانکه پدر زنده مرا فرستاد و من به پدر زنده هستم، همچنین کسی که مرا بخورد او نیز به من زنده می‌شود. ۵۸ این است نانی که از آسمان نازل شد، نه همچنانکه پدران شما من را خوردند و مردند؛ بلکه هرکه این نان را بخورد تا به ابد زنده ماند.» (aiōn

بر خود شهادت دهم شهادت من راست نیست. ۳۲ دیگری را گرفته و شکر نموده، به شاگردان داد و شاگردان به نشستگان هست که بر من شهادت می‌دهد می‌دانم که شهادتی که او بر دادند؛ و همچنین از دو ماهی نیز به قدری که خواستند. ۱۲ و من می‌دهد راست است. ۳۳ شما نزد یحیی فرستادید و او به چون سیر گشتند، به شاگردان خود گفت: «پاره های باقی مانده را راستی شهادت داد. ۳۴ اما من شهادت انسان را قبول نمی‌کنم جمع کنید تاجیزی ضایع نشود.» ۱۳ پس جمع کردند و از پاره ولیکن این سخنان را می‌گویم تا شمانجات یابید. ۳۵ او چراغ افروخته و درخشندگی بود و شما خواستید که ساعتی به نور او کردند. ۱۴ و چون مردمان این معجزه را که از عیسی صادر شده شادی کنید. ۳۶ و اما من شهادت بزرگتر از یحیی دارم زیرا آن بود دیدند، گفتند که «این البته همان نبی است که باید در جهان کارهایی که پدر به من عطا کرد تا کامل کنم، یعنی این کارهایی بیاید!» ۱۵ و اما عیسی چون دانست که می‌خواهند بیایند و او را که من می‌کنم، بر من شهادت می‌دهد که پدر مرا فرستاده است. به زور برده پادشاه سازند، باز تنها به کوه برآمد. ۱۶ و چون شام ۳۷ و خود پدر که مرا فرستاد، به من شهادت داده است که هرگز شد، شاگردانش به جانب دریای پایین رفتند، ۱۷ و به کشتی سوار آواز او را نشنیده و صورت او را ندیده‌اید، ۳۸ و کلام او را در خود ثابت ندارید زیرا کسی را که پدر فرستاد شما بدو ایمان نیاوردید. شد عیسی هنوز نزد ایشان نیامده بود. ۱۸ و دریای وسطه وزیدن باد ۳۹ کتب را تفتیش کنید زیرا شما گمان می‌برید که در آنها حیات جاودانی دارید و آنها است که به من شهادت می‌دهد. (aiōnios g166) ۴۰ و نمی‌خواهید نزد من آید تا حیات یابید. ۴۱ جلال را از مردم نمی‌پذیرم. ۴۲ ولیکن شما را می‌شناسم که در نفس خود محبت خدا را ندارید. ۴۳ من به اسم پدر خود آمده‌ام و مرا قبول نمی‌کنید، ولی هرگاه دیگری به اسم خود آید، او را قبول خواهید کرد. ۴۴ شما چگونه می‌توانید ایمان آرید و حال آنکه جلال از یکدیگر می‌طلبید و جلالی را که از خدای واحد است طالب نیستید؟ ۴۵ گمان مبرید که من نزد پدر بر شما ادعا خواهم کرد. کسی هست که مدعی شما می‌باشد و آن موسی است که بر او امیدوار هستید. ۴۶ زیرا اگر موسی را تصدیق می‌کردید، مرا نیز تصدیق می‌کردید چونکه او درباره من نوشته است. ۴۷ اما چون نوشته های او را تصدیق نمی‌کنید، پس چگونه سخنهای مرا قبول خواهید کرد.»

۶ و بعد از آن عیسی به آن طرف دریای جلیل که دریای طبریه باشد، رفت. ۲ و جمعی کثیر از عقب او آمدند زیرا آن معجزاتی را که به مریضان می‌نمود، می‌دیدند. ۳ آنگاه عیسی به کوهی برآمده، با شاگردان خود در آنجا بنشست. ۴ و فصیح که عید یهود باشد، نزدیک بود. ۵ پس عیسی چشمان خود را بالا انداخته، دید که جمعی کثیر به طرف او می‌آیند. به فیلیپس گفت: «از کجا نان بخیرم تا اینها بخورند؟» ۶ و این را از روی امتحان به او گفت، زیرا خود می‌دانست چه باید کرد. ۷ فیلیپس او را جواب داد که «دویست دینار نان، اینها را کفایت نکند تا هر یک اندکی بخورند!» ۸ یکی از شاگردانش که اندریاس برادر شمعون پطرس باشد، وی را گفت: ۹ «در اینجا پسری است که پنج نان جو و دو ماهی دارد. و لیکن این از برای این گروه چه می‌شود؟» ۱۰ عیسی گفت: «مردم را بنشانید.» و در آن مکان، گیاه بسیار بود، و آن گروه قریب به پنج هزار مرد بودند که نشستند. ۱۱ عیسی نانها

راست است که یکی می‌کارد و دیگری درو می‌کند. ۳۸ من بستر خود را برداشته، روانه گردید. و آن روز سبت بود. ۱۰ پس شما را فرستادم تا چیزی را که در آن رنج نبرده‌اید درو کنید. دیگران یهودیان به آن کسی که شفا یافته بود، گفتند: «روز سبت است و محنت کشیدند و شما در محنت ایشان داخل شده‌اید.» ۳۹ پس بر تو روا نیست که بستر خود را برداری.» ۱۱ او در جواب ایشان در آن شهر بسیاری از سامریان بواسطه سخن آن زن که شهادت گفت: «آن کسی که مرا شفا داد، همان به من گفت بستر خود را داد که هرآنچه کرده بودم به من بازگفت بدو ایمان آوردند. ۴۰ و بردار و برو.» ۱۲ پس از او پرسیدند: «کیست آنکه به تو گفت، چون سامریان نزد او آمدند، از او خواهش کردند که نزد ایشان بماند بستر خود را بردار و برو؟» ۱۳ لیکن آن شفا یافته نمی‌دانست که و دو روز در آنجا بماند. ۴۱ و بسیاری دیگر بواسطه کلام او بود، زیرا که عیسی ناپدید شد چون در آنجا ازدحامی بود. ۱۴ و ایمان آوردند. ۴۲ و به زن گفتند که «بعد از این بواسطه سخن تو بعد از آن، عیسی او را در هیکل یافته بدو گفت: «اکنون شفا ایمان نمی‌آوریم زیرا خود شنیده و دانسته‌ایم که او در حقیقت یافته‌ای. دیگر خطا مکن تا یاری تو بدتر نگردد.» ۱۵ آن مرد رفت مسیح و نجات‌دهنده عالم است.» ۴۳ اما بعد از دو روز از آنجا و یهودیان را خبر داد که «آنکه مرا شفا داد، عیسی است.» ۱۶ و بیرون آمده، به سوی جلیل روانه شد. ۴۴ زیرا خود عیسی شهادت از این سبب یهودیان بر عیسی تعدی می‌کردند، زیرا که این کار را داد که هیچ نبی را در وطن خود حرمت نیست. ۴۵ پس چون به در روز سبت کرده بود. ۱۷ عیسی در جواب ایشان گفت که جلیل آمد، جلیلیان او را پذیرفتند زیرا هرچه در اورشلیم در عید کرده «پدر من تاکنون کار می‌کند و من نیز کار می‌کنم.» ۱۸ پس بود، دیدند، چونکه ایشان نیز در عید رفته بودند. ۴۶ پس عیسی از این سبب، یهودیان بیشتر قصد قتل او کردند زیرا که نه تنها سبت به قانای جلیل آنجایی که آب را شراب ساخته بود، باز آمد. و را می‌شکست بلکه خدا را نیز پدر خود گفته، خود را مساوی خدا یکی از سرهنگان ملک بود که پسر او در کفرناحوم مریض بود. می‌ساخت. ۱۹ آنگاه عیسی در جواب ایشان گفت: «آمین آمین ۴۷ و چون شنید که عیسی از یهودیه به جلیل آمده است، نزد او به شما می‌گویم که پسر از خود هیچ نمی‌تواند کرد مگر آنچه آمده، خواهش کرد که فرود بیاید و پسر او را شفا دهد، زیرا که بیند که پدر به عمل آرد، زیرا که آنچه او می‌کند، همچنین پسر مشرف به موت بود. ۴۸ عیسی بدو گفت: «اگر آیات و معجزات نیز می‌کند. ۲۰ زیرا که پدر پسر را دوست می‌دارد و هرآنچه خود نبیند، همانا ایمان نیاورید.» ۴۹ سرهنگ بدو گفت: «ای آقا قبل می‌کند بدو می‌نماید و اعمال بزرگتر از این بدو نشان خواهد داد تا از آنکه پسر بمیرد فرود بیا.» ۵۰ عیسی بدو گفت: «برو که شما تعجب نمایید. ۲۱ زیرا همچنان که پدر مردگان را برمی‌خیزاند پسرت زنده است.» آن شخص به سخنی که عیسی بدو گفت، و زنده می‌کند، همچنین پسر نیز هرکه رامی خواهد زنده می‌کند. ایمان آورده، روانه شد. ۵۱ و در وقتی که او می‌رفت، غلامانش او ۲۲ زیرا که پدر بر هیچ کس داوری نمی‌کند بلکه تمام داوری را استقبال نموده، مژده دادند و گفتند که پسر تونزده است. ۵۲ پس به پسر سپرده است. ۲۳ تا آنکه همه پسر را حرمت بدارند، از ایشان پرسید که در چه ساعت عافیت یافت. گفتند: «دیروز، همچنان که پدر را حرمت می‌دارند؛ و کسی که به پسر حرمت نکند، در ساعت هفتم تب از او زایل گشت.» ۵۳ آنگاه پدر فهمید که به پدری که او را فرستاد احترام نکرده است. ۲۴ آمین آمین به در همان ساعت عیسی گفته بود: «پسر تو زنده است.» پس او و شمامی گویم هرکه کلام مرا بشنود و به فرستنده من ایمان آورد، تمام اهل خانه او ایمان آوردند. ۵۴ و این نیز معجزه دوم بود که از حیات جاودانی دارد و در داوری نمی‌آید، بلکه از موت تا به حیات منتقل گشته است. (jaionios g166) ۲۵ آمین آمین به شما می‌گویم که ساعتی می‌آید بلکه اکنون است که مردگان آواز پسر خدا را می‌شنوند و هرکه بشنود زنده گردد. ۲۶ زیرا همچنان که

۵ و بعد از آن یهود را عیدی بود و عیسی به اورشلیم آمد. ۲ و در اورشلیم نزد باب الضان حوضی است که آن را به عبرانی بیت حسدا می‌گویند که پنج رواق دارد. ۳ و در آنجا جمعی کثیر در خود حیات داشته باشد. ۲۷ و بدو قدرت بخشیده است که از مریضان و کوران و لنگان و شلان خوابیده، منتظر حرکت آب می‌بودند. ۵ و در آنجا مردی بود که سی و هشت سال به مرضی مکنید زیرا ساعتی می‌آید که در آن جمیع کسانی که در قبور مبتلا بود. ۶ چون عیسی او را خوابیده دیدو دانست که مرض می‌باشند، آواز او را خواهند شنید، ۲۹ و بیرون خواهند آمد؛ هرکه او طول کشیده است، بدو گفت: «آیا می‌خواهی شفا یابی؟» اعمال نیکو کرد، برای قیامت حیات و هرکه اعمال بد کرد، بجهت ۷ مریض او را جواب داد که «ای آقا کسی ندارم که چون آب به قیامت داوری. ۳۰ من از خود هیچ نمی‌توانم کرد بلکه چنانکه حرکت آید، مرا در حوض بیندازد، بلکه تا وقتی که می‌آیم، دیگری شنیده‌ام داوری می‌کنم و داوری من عادل است زیرا که اراده خود پیش از من فرو رفته است. ۸ عیسی بدو گفت: «برخیز و بستر را طالب نیستم بلکه اراده پدری که مرا فرستاده است. ۳۱ اگر من خود را برداشته، روانه شوم!» ۹ که در حال آن، مرد شفا یافت و

نزدیک سالیم تعمید می‌داد زیرا که در آنجا آب بسیار بود و مردم می‌آمدند و تعمید می‌گرفتند، ۲۴ چونکه یحیی هنوز در زندان حبس نشده بود. ۲۵ آنگاه در خصوص تطهیر، در میان شاگردان یحیی و یهودیان مباحثه شد. ۲۶ پس به نزد یحیی آمده، به او گفتند: «ای استاد، آن شخصی که با تو در آنطرف اردن بود و تو برای او شهادت دادی، اکنون او تعمید می‌دهد و همه نزد اومی آیند.» ۲۷ یحیی در جواب گفت: «هیچ کس چیزی نمی‌تواند یافت، مگر آنکه از آسمان بدو داده شود. ۲۸ شما خود بر من شاهد هستید که گفتم من مسیح نیستم بلکه پیش روی او فرستاده شدم. ۲۹ کسی که عروس دارد داماد است، اما دوست داماد که ایستاده آواز او را می‌شنود، از آواز داماد بسیار خشنود می‌گردد. پس این خوشی من کامل گردید. ۳۰ می‌باید که او افزوده شود و من ناقص گردم. ۳۱ او که از بالا می‌آید، بالای همه است و آنکه از زمین است زمینی است و از زمین تکلم می‌کند؛ اما او که از اورشلیم جایی است که در آن عبادت باید نمود.» ۳۱ عیسی آسمان می‌آید، بالای همه است. ۳۲ و آنچه را دید و شنید، به آن شهادت می‌دهد و هیچ کس شهادت او را قبول نمی‌کند. ۳۳ و کسی که شهادت او را قبول کرد، مهر کرده است بر اینکه خدا راست است. ۳۴ زیرا آن کسی را که خدا فرستاد، به کلام خدا تکلم می‌نماید، چونکه خدا روح را به میزان عطا نمی‌کند. ۳۵ پدر پسر را محبت می‌نماید و همه چیز را بدست اوسپرده است. ۳۶ آنکه به پسر ایمان آورده باشد، حیات جاودانی دارد و آنکه به پسر ایمان نیاورد حیات را نخواهد دید، بلکه غضب خدا بر اومی ماند.» **aiōnios g166**

۴ و چون خداوند دانست که فریسیان مطلع شده‌اند که عیسی بیشتر از یحیی شاگرد پیدا کرده، تعمید می‌دهد، ۲ با اینکه خود عیسی تعمید نمی‌داد بلکه شاگردانش، ۳ یهودیه را گذارده، باز به جانب جلیل رفت. ۴ و لازم بود که از سامره عبور کند ۵ پس به شهری از سامره که سوخار نام داشت، نزدیک به آن موضعی که یعقوب به پسر خود یوسف داده بود رسید. ۶ و در آنجا چاه یعقوب بود. پس عیسی از سفر خسته شده، همچنین بر سر چاه نشسته بود و قریب به ساعت ششم بود. ۷ که زنی سامری بجهت آب کشیدن آمد. عیسی بدو گفت: «جرعه‌ای آب به من بنوشان.» ۸ زیرا شاگردانش بجهت خریدن خوراک به شهر رفته بودند. ۹ زن سامری بدو گفت: «چگونه تو که یهود هستی از من آب می‌خواهی و حال آنکه زن سامری می‌باشم؟» زیرا که یهود با سامریان معاشرت نداشتند. ۱۰ عیسی در جواب او گفت: «اگر بخشش خدا را می‌دانستی و کیست که به تو می‌گوید آب به من بده، هرآینه تو از او خواهش می‌کردی و به تو آب زنده عطا می‌کرد. ۱۱ زن بدو گفت: «ای آفادلو نداری و چاه عمیق است. پس از کجا آب زنده داری؟ ۱۲ آیا تو از پدر ما

۲ و در روز سوم، در قنای جلیل عروسی بودو مادر عیسی ۳ و شخصی از فریسیان نيقوديموس نام ازروىای يهود بود. در آنجا بود. ۲ و عیسی وشاگردانش را نیز به عروسی دعوت ۲ او در شب نزد عیسی آمده، به وی گفت: «ای استاد می‌دانیم کردند. ۳ وچون شراب تمام شد، مادر عیسی بدو گفت: «شراب که تو معلم هستی که از جانب خدا آمده‌ای زیرا هیچ‌کس نمی ندارند.» ۴ عیسی به وی گفت: «ای زن مرا با تو چه کار است؟ تواند معجزاتی را که تو می‌نمایی بنماید، جزاینکه خدا با وی ساعت من هنوز نرسیده است.» ۵ مادرش به نوکران گفت: باشد. ۳ عیسی در جواب اوگفت: «آمین آمین به تو می‌گویم «هرچه به شماگوید بکنید.» ۶ و در آنجا شش قدح سنگی اگر کسی از سر نومولود نشود، ملکوت خدا را نمی تواند دید.» برحسب تطهیریهود نهاده بودند که هر یک گنجایش دو یا سه کیل ۴ نيقوديموس بدو گفت: «چگونه ممکن است که انسانی که پیر داشت. ۷ عیسی بدیشان گفت: «قدحها را ازآب پر کنید.» و شده باشد، مولود گردد؟ آیا می‌شودکه بار دیگر داخل شکم مادر آنها را لبریز کردند. ۸ پس بدیشان گفت: «الان بردارید و به نزد گشته، مولود شود؟» ۵ عیسی در جواب گفت: «آمین، آمین به رئیس مجلس بپريد.» پس بردند؛ ۹ و چون رئیس مجلس آن آب را تومی گویم اگر کسی از آب و روح مولود نگردد، ممکن نیست که شراب گردیده بود، بپشید و ندانست که از کجاست، لیکن که داخل ملکوت خدا شود. ۶ آنچه از جسم مولود شد، جسم نوکرانی که آب را کشیده بودند، می‌دانستند، رئیس مجلس داماد است و آنچه از روح مولود گشت روح است. ۷ عجب مدار را مخاطب ساخته، بدو گفت: ۱۰ «هرکسی شراب خوب رااول که به توگفتم باید شما از سر نو مولود گردید. ۸ باد هرچاکه می‌آورد و چون مست شدند، بدتر از آن. لیکن تو شراب خوب را می‌خواهد می‌وزد و صدای آن را می‌شنوی لیکن نمی دانی از تا حال نگاه داشتی؟» ۱۱ و این ابتدای معجزاتی است که از کجا می‌آید و به کجا می‌رود. همچنین است هرکه از روح مولود عیسی درقنای جلیل صادر گشت و جلال خود را ظاهرکرد و گردد.» ۹ نيقوديموس در جواب وی گفت: «چگونه ممکن است شاگردانش به او ایمان آوردند. ۱۲ و بعد ازآن او با مادر و برادران که چنین شود؟» ۱۰ عیسی در جواب وی گفت: «آیا تو معلم و شاگردان خود به کفرناحوم آمد و در آنجا ایامی کم ماندند. اسرائیل هستی و این رانمی دانی؟ ۱۱ آمین، آمین به تو می‌گویم ۱۳ و چون عید فصح نزدیک بود، عیسی به اورشلیم رفت، ۱۴ و آنچه می‌دانیم، می‌گویم و به آنچه دیده‌ایم، شهادت می‌دهیم و در هیکل، فروشندگان گاو وگوسفند و کبوتر و صرافان را نشسته شهادت ما را قبول نمی کنید. ۱۲ چون شما را از امور زمینی یافت. ۱۵ پس تازیانه‌ای از ريسمان ساخته، همه را از هیکل سخن گفتم، باور نکردید. پس هرگاه به امور آسمانی با شما سخن بیرون نمود، هم گوسفندان و گاوآن را، و نقودصرافان را ریخت و رانم چگونه تصدیق خواهید نمود؟ ۱۳ و کسی به آسمان بالا تختهای ایشان را واژگون ساخت، ۱۶ و به کبوترفروشان گفت: زلفت مگر آن کس که از آسمان پایین آمد یعنی پسر انسان که در «اینها را ازاینجا بیرون برید و خانه پدر مرا خانه تجارت مسازید.» آسمان است. ۱۴ وهمچنان که موسی مار را در بیابان بلند نمود، ۱۷ آنگاه شاگردان او را یاد آمد که مکتوب است: «غیرت خانه تو همچین پسر انسان نیز باید بلند کرده شود، ۱۵ تاهرکه به او مرا خورده است.» ۱۸ پس یهودیان روی به او آورده، گفتند: «به ایمان آرد هلاک نگردد، بلکه حیات جاودانی یابد. **aiōnios** ما چه علامت می‌نمایی که این کارها را می‌کنی؟» ۱۹ عیسی در جواب ایشان گفت: «این قدس راخراب کنید که در سه روز آن را برپا خواهم نمود.» ۲۰ آنگاه یهودیان گفتند: «در عرصه چهل و شش سال این قدس را بنا نموده‌اند؛ آیا تو درسه روز آن را برپا می‌کنی؟» ۲۱ لیکن او درباره قدس جسد خود سخن می‌گفت. نجات یابد. ۱۸ آنکه به او ایمان آرد، بر او حکم نشود؛ اما هرکه ۲۲ پس وقتی که از مردگان برخاست شاگردانش را به‌خاطر آمد که ایمان نیاورد الان بر او حکم شده است، بجهت آنکه به اسم این را بدیشان گفته بود. آنگاه به کتاب و به کلامی که عیسی گفته بود، ایمان آوردند. ۲۳ و هنگامی که در عید فصح در اورشلیم بودبسیاری چون معجزاتی را که از او صادر می‌گشت اعمال ایشان بد است. ۲۰ زیرا هرکه عمل بد می‌کند، روشنی را دیدند، به اسم او ایمان آوردند. ۲۴ لیکن عیسی خویشان را دشمن دارد و پیش روشنی نمی‌آید، مبدا اعمال او تویبش شود. بدیشان موتمن نساخت، زیرا که اوهمه را می‌شناخت. ۲۵ و از ۲۱ و لیکن کسی که به راستی عمل می‌کند پیش روشنی می‌آید تا آنجا که احتیاج نداشت که کسی درباره انسان شهادت دهد، آنکه اعمال او هویدا گردد که در خداکرده شده است.» ۲۲ و بعد از آن عیسی با شاگردان خود به زمین یهودیه آمد و با ایشان زیراخود آنچه در انسان بود می‌دانست.

گفت: «اینک بره خدا که گناه جهان را برمی دارد! ۳۰ این است آنکه من درباره او گفتم که مردی بعد از من می‌آید که پیش از من شده است زیرا که بر من مقدم بود. ۳۱ و من اورا نشناختم، لیکن ۲ همان در ابتدا نزد خدا بود و کلمه نزد خدا بود و کلمه چیز به واسطه او آفریده شد و به غیر از او چیزی از موجودات وجود نیافت. ۴ در او حیات بود و حیات نور انسان بود. ۵ و نور در تاریکی می‌درخشد و تاریکی آن را درنیافت. ۶ شخصی از جانب خدا فرستاده شد که اسمش یحیی بود؛ ۷ او برای شهادت آمد تا بر نورشهادت دهد تا همه به وسیله او ایمان آورند. ۸ او آن نور نبود بلکه آمد تا بر نور شهادت دهد. ۹ آن نور حقیقی بود که هر انسان را منور می‌گرداند و در جهان آمدنی بود. ۱۰ او در جهان بود و جهان به واسطه او آفریده شد و جهان او را نشناخت. ۱۱ به نزد خاصان خود آمد و خاصانش او را نپذیرفتند؛ ۱۲ و اما به آن کسانی که او را قبول کردند قدرت داد تا فرزندان خدا گردند، یعنی به هرکه به اسم او ایمان آورد، ۱۳ که نه از خون و نه از خواهش جسد و نه از خواهش مردم، بلکه از خدا تولد یافتند. ۱۴ و کلمه جسم گردید و میان ما ساکن شد، پراز فیض و راستی و جلال او را دیدیم، جلالی شایسته پسر یگانه پدر. ۱۵ و یحیی بر او شهادت داد و ندا کرده، می‌گفت: «این است آنکه درباره او گفتم آنکه بعد از من می‌آید، پیش از من شده است زیرا که بر من مقدم بود.» ۱۶ و از پری او جمیع ما بهره یافتیم و فیض به عوض فیض، ۱۷ زبانشریعت به وسیله موسی عطا شد، اما فیض و راستی به وسیله عیسی مسیح رسید. ۱۸ خدا راه‌رگر کسی ندیده است؛ پسر یگانه‌ای که درآغوش پدر است، همان او را ظاهر کرد. ۱۹ و این است شهادت یحیی در وقتی که یهودیان از اورشلیم کاهنان و لاویان را فرستادند تا از او سوال کنند که تو کیستی، ۲۰ که معترف شدو انکار ننمود، بلکه اقرار کرد که من مسیح نیستم. ۲۱ آنگاه از او سوال کردند: «پس چه؟ آیا تو الیاس هستی؟ گفت: «نیستم.» ۲۲ آنگاه بدو گفتند: «پس کیستی تا به آن کسانی که ما را فرستادند جواب پریم؟ درباره خود چه می‌گویی؟» ۲۳ گفت: «من صدای ندا کننده‌ای دریاپانم که راه خداوند را راست کنيد، چنانکه اشعاینبی گفت.» ۲۴ و فرستادگان از فریسیان بودند. ۲۵ پس از اوسوال کرده، گفتند: «اگر تو مسیح و الیاس و آن نبی نیستی، پس برای چه تعمد می‌دهی؟» ۲۶ یحیی در جواب ایشان گفت: «من به آب تعمیدمی دهم و در میان شما کسی ایستاده است که شما او را نمی شناسید. ۲۷ و او آن است که بعد از من می‌آید، اما پیش از من شده است، که من لایق آن نیستم که بند نعلینش را باز کنم.» ۲۸ و این دربیت عبره که آن طرف اردن است، در جایی که یحیی تعمید می‌داد واقع گشت. ۲۹ و در فردای آن روز یحیی عیسی را دید که به‌جانب او می‌آید. پس

تیر پرتاب دور بود و عمواس نام داشت. ۱۴ و با یک دیگر از می‌نگرید که در من است.» ۴۰ این را گفت و دستها و پایهای تمام این وقایع گفتگومی کردند. ۱۵ و چون ایشان در مکالمه و خود رابدیشان نشان داد. ۴۱ و چون ایشان هنوز ازخوشی تصدیق مباحثه می‌بودند، ناگاه خود عیسی نزدیک شده، با ایشان همراه نکرده، در عجب مانده بودند، به ایشان گفت: «چیز خوراکی در شد. ۱۶ ولی چشمان ایشان بسته شد تا او را نشانند. ۱۷ او به اینجا دارید؟» ۴۲ پس قدری از ماهی بریان و از شانه عسل به وی ایشان گفت: «چه حرفها است که با یکدیگر می‌زنید و راه را به دادند. ۴۳ پس آن را گرفته پیش ایشان بخورد. ۴۴ و به ایشان کدورت می‌پیماید؟» ۱۸ یکی که کلیوپاس نام داشت در جواب گفت: «همین است سخنانی که وقتی با شما بودم گفتم ضروری وی گفت: «مگر تو در اورشلیم غریب و تنها هستی و از آنچه در است که آنچه درتورات موسی و صحف انبیا و زبور درباره من این ایام در اینجا واقع شدواقف نیستی؟» ۱۹ به ایشان گفت: مکتوب است به انجام رسد.» ۴۵ و در آن وقت ذهن ایشان را «چه چیزاست؟» گفتندش: «درباره عیسی ناصری که مردی بود روشن کرد تا کتب را بفهمند. ۴۶ و به ایشان گفت: «بر همین نبی و قادر در فعل و قول در حضور خدا و تمام قوم، ۲۰ و چگونه منوال مکتوب است ویدیطور سزاوار بود که مسیح زحمت کشد و روسای کهنه و حکام ما او را به فتوی قتل سپردند و او را مصلوب روز سوم از مردگان برخیزد. ۴۷ و از اورشلیم شروع کرده، موعظه به ساختند. ۲۱ اما ما امیدوار بودیم که همین است آنکه می‌باید توبه و آموزش گناهان در همه امت‌ها به نام او کرده شود. ۴۸ و اسرائیل را نجات دهد وعلاوه بر این همه، امروز از وقوع این شما شاهد بر این امور هستید. ۴۹ و اینک، من موعود پدر خود را امور روز سوم است، ۲۲ و بعضی از زنان ما هم ما را به حیرت بر شما می‌فرستم. پس شما در شهر اورشلیم بمانید تا وقتی که به انداختند که بامدادان نزد قبر رفتند، ۲۳ و جسد او را نیافته آمدند و قوت از اعلی آراسته شوید.» ۵۰ پس ایشان را بیرون از شهر تا گفتند که فرشتگان را در رویا دیدیم که گفتند او زنده شده است. بیت عنیا بردو دستهای خود را بلند کرده، ایشان را برکت داد. ۲۴ و جمعی از رفقای ما به سر قبر رفته، آن چنانکه زنان گفته بودند ۵۱ و چنین شد که در حین برکت دادن ایشان، ازایشان جدا یافتند لیکن او را ندیدند.» ۲۵ او به ایشان گفت: «ای بی‌فهمان گشته، به سوی آسمان بالا برده شد. ۵۲ پس او را پرستش کرده، و سست دلان از ایمان آوردن به آنچه انبیا گفته‌اند. ۲۶ آیا نمی با خوشی عظیم به سوی اورشلیم برگشتند. ۵۳ و پیوسته درهیکل بایست که مسیح این زحمات را ببند تا به جلال خود برسد؟» مانده، خدا را حمد و سپاس می‌گفتند. آمین.

۲۷ پس از موسی و سایرانبیا شروع کرده، اخبار خود را در تمام کتب برای ایشان شرح فرمود. ۲۸ و چون به آن دهی که عازم آن بودند رسیدند، او قصد نمود که دورتر رود. ۲۹ و ایشان الحاح کرده، گفتند که «با ما باش. چونکه شب نزدیک است و روز به آخر رسیده.» پس داخل گشته با ایشان توقف نمود. ۳۰ و چون با ایشان نشسته بود نان را گرفته برکت داد و پاره کرده به ایشان داد. ۳۱ که ناگاه چشمانشان باز شده، او را شناختند و در ساعت از ایشان غایب شد. ۳۲ پس با یکدیگر گفتند: «آیا دل در درون مانمی سوخت، وقتی که در راه با ما تکلم می‌نمود و کتب را بجهت ما تفسیر می‌کرد؟» ۳۳ و در آن ساعت برخاسته به اورشلیم مراجعت کردند و آن یازده را یافتند که با رفقای خود جمع شده ۳۴ می گفتند: «خداوند در حقیقت برخاسته و به شمعون ظاهر شده است.» ۳۵ و آن دو نفر نیز از سرگذشت راه و کیفیت شناختن او هنگام پاره کردن نان خبر دادند. ۳۶ و ایشان در این گفتگو می‌بودند که ناگاه عیسی خود در میان ایشان ایستاده، به ایشان گفت: «سلام بر شما باد.» ۳۷ اما ایشان لرزان و ترسان شده گمان بردند که روحی می‌بینند. ۳۸ به ایشان گفت: «چرا مضطرب شدید و برای چه دردل‌های شما شبهات روی می‌دهد؟ ۳۹ دستها و پایهایم را ملاحظه کنید که من خود هستم و دست بر من گذارده ببینید، زیرا که روح گوشت و استخوان ندارد، چنانکه

تنبیه نموده رها خواهم کرد.» ۱۷ زیرا او را لازم بود که هر عیدی «ای خداوند، مرا به یاد آور هنگامی که به ملکوت خود آیی.» کسی را برای ایشان آزاد کند. ۱۸ آنگاه همه فریاد کرده، گفتند: ۴۳ عیسی به وی گفت: «هرآینه به تو می‌گویم امروز با من در «او را هلاک کن و پربا را برای ما رها فرما.» ۱۹ و او شخصی بود فردوس خواهی بود.» ۴۴ و تخمین از ساعت ششم تا ساعت که به سبب شورش و قتل که در شهر واقع شده بود، در زندان نهم، ظلمت تمام روی زمین را فرو گرفت. ۴۵ و خورشید تاریک افکنده شده بود. ۲۰ باز پیلاتس ندا کرده خواست که عیسی را گشت و پرده قدس از میان بشکافت. ۴۶ و عیسی به آواز بلند رها کند. ۲۱ لیکن ایشان فریاد زده گفتند: «او را مصلوب کن، صدا زده گفت: «ای پدر به دستهای تو روح خود را می‌سپارم.» مصلوب کن.» ۲۲ بار سوم به ایشان گفت: «چرا؟ چه بدی کرده این را بگفت و جان را تسلیم نمود. ۴۷ اما یوزباشی چون این ماجرا است؟ من در او هیچ علت قتل نیافتم. پس او را تادیب کرده رها را دید، خدا را تمجید کرده، گفت: «در حقیقت، این مرد صالح می‌کنم.» ۲۳ اما ایشان به صداهای بلند مبالغه نموده خواستند که بود.» ۴۸ و تمامی گروه که برای این تماشا جمع شده بودند چون مصلوب شود و آوازهای ایشان و روسای کهنه غالب آمد. ۲۴ پس این وقایع را دیدند، سینه زنان برگشتند. ۴۹ و جمیع آشنایان او از پیلاتس فرمود که برحسب خواهش ایشان بشود. ۲۵ و آن کس را دور ایستاده بودند، با زانی که از جلیل او را متابعت کرده بودند تا که به سبب شورش و قتل در زندان حبس بود که خواستند رها کرد این امور را ببینند. ۵۰ و اینک یوسف نامی از اهل شورا که مردنیکو و عیسی را به خواهش ایشان سپرد. ۲۶ و چون او را می‌بردند و صالح بود، ۵۱ که در رای و عمل ایشان مشارکت نداشت و از شمعون قیروانی را که از صحرا می‌آمد مجبور ساخته صلیب را بر اهل رامه بلدی از بلاد یهود بود و انتظار ملکوت خدا را می‌کشید، او گذاردند تا از عقب عیسی ببرد. ۲۷ و گروهی بسیار از قوم و زانی ۵۲ نزدیک پیلاتس آمده جسد عیسی را طلب نمود. ۵۳ پس آن که سینه می‌زدند و برای او ماتم می‌گرفتند، در عقب او افتادند. را پایین آورده در کنار پیچیده و در قبری که از سنگ تراشیده بود و ۲۸ آنگاه عیسی به سوی آن زنان روی گردانیده، گفت: «ای هیچ کس ابد در آن دفن نشده بود سپرد. ۵۴ و آن روز تهیه بود و دختران اورشلیم برای من گریه مکنید، بلکه بجهت خود و اولاد خود ماتم کنید. ۲۹ زیرا اینک ایامی می‌آید که در آنها خواهند بودند از پی او رفتند و قبر و چگونگی گذاشته شدن بدن او را گفت، خوشبحال نازادگان و رجمهانی که بار نیاوردند و پستانهایی دیدند. ۵۶ پس برگشته، حنوط و عطریات مهیا ساختند و روز که شیردادند. ۳۰ و در آن هنگام به کوهها خواهند گفت که بر سبت را به حسب حکم آرام گرفتند.

۲۴ پس در روز اول هفته هنگام سپیده صبح، حنوطی را که درست کرده بودند با خود برداشته به سر قبر آمدند و بعضی دیگران همراه ایشان. ۲ و سنگ را از سر قبر غلطانیده دیدند. ۳ چون داخل شدند، جسد خداوند عیسی را نیافتند ۴ و واقع شد هنگامی که ایشان از این امر متحیر بودند که ناگاه دو مرد در لباس درخشنده نزد ایشان بایستادند. ۵ و چون ترسان شده سرهای خود را به سوی زمین افکنده بودند، به ایشان گفتند: «چرا زنده را از میان مردگان می‌طلبید؟ ۶ در اینجا نیست، بلکه برخاسته است. به یاد آورید که چگونه وقتی که در جلیل بود شمارا خبر داده، ۷ گفت ضروری است که پسر انسان به دست مردم گناهکار تسلیم شده مصلوب گردد و روز سوم برخیزد.» ۸ پس سخنان او را به خاطر آوردند. ۹ و از سر قبر برگشته، آن یازده و دیگران را از همه این امور مطلع ساختند. ۱۰ و مریم مجدلیه و یونا و مریم مادر یعقوب و دیگر رفقای ایشان بودند که رسولان را از این چیزها مطلع ساختند. ۱۱ لیکن سخنان زنان را هذیان پنداشته باور نکردند. ۱۲ اما پطرس برخاسته، دوان دوان به سوی قبر رفت و خم شده کفن را تنها گذاشته دید و این ماجرا در عجب شده به خانه خود رفت. ۱۳ و اینک در همان روز دو نفر از ایشان می‌رفتند به سوی قریه‌ای که از اورشلیم به مسافت، شصت

بی کیسه و توشه‌دان و کفش فرستادم به هیچ چیز محتاج شدید؟» خداوند روگردانیده به پطرس نظر افکند پس پطرس آن کلامی را که گفتند هیچ. ۳۶ پس به ایشان گفت: «لیکن الان هر که کیسه ندارد، آن را بردارد و همچنین توشه‌دان را و کسی که شمشیر ندارد جامه خود را فروخته آن را بخرد. ۳۷ زیرا به شما می‌گویم که این نوشته در من می‌باید به انجام رسید، یعنی با گناهکاران محسوب شد زیرا هر چه در خصوص من است، انقضا دارد. ۳۸ گفتند: وی سوال کرده، گفتند: «نبوت کن که تو زده است؟» ۶۵ و «ای خداوند اینک دوشمشیر.» به ایشان گفت: «کافی است.» ۳۹ و برحسب عادت بیرون شده به کوه زیتون رفت و شاگردانش از عقب او رفتند. ۴۰ و چون به آن موضع رسید، به ایشان گفت: «دعا کنید تا در امتحان نیفتید.» ۴۱ و او از ایشان به مسافت پرتاپ سنگی دور شده، به زانو درآمد و دعا کرده، گفت: ۴۲ «ای پدر اگر بخواهی این پیاله را از من بگردان، لیکن نه به خواهش من بلکه به اراده تو.» ۴۳ وفرشته‌ای از آسمان بر او ظاهر شده او را تقویت می‌نمود. ۴۴ پس به مجاهده افتاده به سعی بلیغتر دعا کرد، چنانکه عرق او مثل قطرات خون بود که بر زمین می‌ریخت. ۴۵ پس از دعا برخاسته نزد شاگردان خود آمده ایشان را از حزن در خواب یافت. ۴۶ به ایشان گفت: «برای چه در خواب هستید؟ برخاسته دعا کنید تا در امتحان نیفتید.» ۴۷ و سخن هنوز بر زبانش بود که ناگاه جمعی آمدند و یکی از آن دوازده که یهودا نام داشت بردیگران سبقت جسته نزد عیسی آمد تا او را ببوسد. ۴۸ و عیسی بدو گفت: «ای یهودا آیا به بوسه پسر انسان را تسلیم می‌کنی؟» ۴۹ رفقایش چون دیدند که چه می‌شود عرض کردند خداوند ابه شمشیر بزینم. ۵۰ و یکی از ایشان، غلام رئیس کهنه را زده، گوش راست او را از تن جدا کرد. ۵۱ عیسی متوجه شده گفت: «تا به این بگذارید.» و گوش او را لمس نموده، شفا داد. ۵۲ پس عیسی به روسای کهنه و سرداران سپاه هیکل و مشایخی که نزد او آمده بودند گفت: «گویا بر دزد با شمشیرها و چوبها بیرون آمدید. ۵۳ وقتی که هر روزه در هیکل با شما می‌بودم دست بر من دراز نکردید، لیکن این است ساعت شما و قدرت ظلمت.» ۵۴ پس او را گرفته بردند و به‌سرای رئیس کهنه آوردند و پطرس از دور از عقب می‌آمد. ۵۵ و چون در میان ایوان آتش افروخته گردش نشسته بودند، پطرس در میان ایشان بنشست. ۵۶ آنگاه کنیزی چون او را در روشنی آتش نشسته دید بر او چشم دوخته گفت: «این شخص هم با او می‌بود.» ۵۷ او وی را انکار کرده گفت: «ای زن او را نمی‌شناسم.» ۵۸ بعد از زمانی دیگری او را دیده گفت: «تو از اینها هستی.» پطرس گفت: «ای مرد، من نیستم.» ۵۹ و چون تخمین یک ساعت گذشت یکی دیگر با تاکید گفت: «بلاشک این شخص از رفقای او است زیرا که جلیلی هم هست.» ۶۰ پطرس گفت: «ای مرد نمی‌دانم چه می‌گویی؟» در همان ساعت که این رومی گفت خروس بانگ زد. ۶۱ آنگاه

۲۳ پس تمام جماعت ایشان برخاسته، او را نزد پیلطس بردند. ۲ و شکایت بر او آغاز نموده، گفتند: «این شخص را یافته‌ایم که قوم را گمراه می‌کند و از جزیه دادن به قیصر منع می‌نماید و می‌گوید که خود مسیح و پادشاه است.» ۳ پس پیلطس از او پرسیده، گفت: «آیا تو پادشاه یهود هستی؟» او در جواب وی گفت: «تومی‌گویی.» ۴ آنگاه پیلطس به روسای کهنه و جمیع قوم گفت که «در این شخص هیچ عیبی نمی‌یابم.» ۵ ایشان شدت نموده گفتند که «قوم رامی‌شوراند و در تمام یهودیه از جلیل گرفته تا به اینجا تعلیم می‌دهد.» ۶ چون پیلطس نام جلیل را شنید پرسید که «آیا این مرد جلیلی است؟» ۷ و چون مطلع شد که از ولایت هیروдіس است او را نزد وی فرستاد، چونکه هیروдіس در آن ایام در اورشلیم بود. ۸ اما هیروдіس چون عیسی را دید، بغایت شاد گردید زیرا که مدت مدیدی بود می‌خو. است او را ببیند چونکه شهرت او را بسیار شنیده بود و مترصد می‌بود که معجزه‌ای از او ببیند. ۹ پس چیزهای بسیار از وی پرسید لیکن او به وی هیچ جواب نداد. ۱۰ و روسای کهنه و کاتبان حاضر شده به شدت تمام بر وی شکایت می‌نمودند. ۱۱ پس هیروдіس با لشکریان خود او را افتضاح نموده و استهزا کرده لباس فاخر بر او پوشانید و نزد پیلطس او را باز فرستاد. ۱۲ و در همان روز پیلطس و هیروдіس با یکدیگر مصالحه کردند، زیرا قبل از آن در میانشان عداوتی بود. ۱۳ پس پیلطس روسای کهنه و سرداران و قوم را خوانده، ۱۴ به ایشان گفت: «این مرد را نزد من آوردید که قوم را می‌شوراند. الحال من او را در حضور شما امتحان کردم و از آنچه بر او ادعای کنید اثری نیافتم. ۱۵ و نه هیروдіس هم زیرا که شما را نزد او فرستادم و اینک هیچ عمل مستوجب قتل از او صادر نشده است. ۱۶ پس او را

۲۰ «و چون بینید که اورشلیم به لشکرها محاصره شده است آنگاه گفت: «بروید و فصیح را بجهت ما آماده کنید تابخویریم.» ۹ به بدانید که خرابی آن رسیده است. ۲۱ آنگاه هرکه در یهودیه باشد، وی گفتند: «در کجا می‌خواهی مهیا کنیم؟» ۱۰ ایشان را گفت: به کوهستان فرار کند و هرکه در شهر باشد، بیرون رود و هرکه «اینک هنگامی که داخل شهر شوید، شخصی با سبوی آب به در صحرا بود، داخل شهر نشود. ۲۲ زیرا که همان است ایام شما برمی‌خورد. به خانه‌ای که او درآید، از عقب وی بروید، ۱۱ و انتقام، تا آنچه مکتوب است تمام شود. ۲۳ لیکن وای بر آستان به صاحب‌خانه گوید، استاد تو را می‌گوید مهمانخانه کجا است و شیردهندگان در آن ایام، زیرا تنگی سخت بر روی زمین و غضب بر تا در آن فصیح را باشاگردان خود بخورم. ۱۲ او بالاخانه‌ای بزرگ این قوم حادث خواهد شد. ۲۴ و به دم شمشیر خواهند افتاد و در مفروش به شما نشان خواهد داد در آنجا مهیا سازید.» ۱۳ پس میان جمیع امت‌ها به اسیری خواهند رفت و اورشلیم پایمال امت‌ها رفته چنانکه به ایشان گفته بود یافتند و فصیح را آماده کردند. ۱۴ و خواهد شد تا زمانهای امت‌ها به انجام رسد. ۲۵ و در آفتاب و ماه چون وقت رسید با دوازده رسول بنشست. ۱۵ و به ایشان گفت: و ستارگان علامات خواهد بود و بر زمین تنگی و حیرت از برای «اشتیاق بی‌نهایت داشتیم که پیش از زحمت دیدن، این فصیح را امت‌ها روی خواهد نمود به سبب شوریدن دریا و امواجش. ۲۶ و باشما بخورم. ۱۶ زیرا به شما می‌گویم از این دیگر نمی‌خورم تا دل‌های مردم ضعف خواهد کرد از خوف و انتظار آن وقایعی که وقتی که در ملکوت خدا تمام شود.» ۱۷ پس پیاله‌ای گرفته، شکر بر ریع مسکون ظاهر می‌شود، زیرا قوت آسمان متزلزل خواهد شد. نمود و گفت: «این را بگیرید و در میان خود تقسیم کنید. ۱۸ زیرا ۲۷ و آنگاه پسر انسان را خواهند دید که بر ابری سوار شده با قوت به شما می‌گویم که تا ملکوت خدا نیاید، از میوه مودیگر نخواهم و جلال عظیم می‌آید. ۲۸ «و چون ابتدای این چیزها بشود راست نوشید.» ۱۹ و نان را گرفته، شکر نمود و پاره کرده، به ایشان داد شده، سرهای خود را بلند کنید از آن جهت که خلاصی شما و گفت: «این است جسد من که برای شما داده می‌شود، این را نزدیک است.» ۲۹ و برای ایشان مثلی گفت که «درخت انجیر به یادمن بهجا آید.» ۲۰ و همچنین بعد از شام پیاله را گرفت و و سایر درختان را ملاحظه نمایید، ۳۰ که چون می‌بینید شکوفه گفت: «این پیاله عهد جدید است در خون من که برای شما می‌کند خود می‌دانید که تابستان نزدیک است. ۳۱ و همچنین ریخته می‌شود. ۲۱ لیکن اینک دست آن کسی که مرا تسلیم شما نیز چون بینید که این امور واقع می‌شود، بدانید که ملکوت می‌کند با من در سفره است. ۲۲ زیرا که پسر انسان بر حسب خدا نزدیک شده است. ۳۲ هرآینه به شما می‌گویم که تا جمیع آنچه مقدر است، می‌رود لیکن وای بر آن کسی که او را تسلیم این امور واقع نشود، این فرقه نخواهد گذشت. ۳۳ آسمان و زمین کند.» ۲۳ آنگاه از یکدیگر شروع کردند به پرسیدن که کدامیک زایل می‌شود لیکن سخنان من زایل نخواهد شد. ۳۴ پس خود را از ایشان باشد که این کار بکند؟ ۲۴ و در میان ایشان نزاعی نیز حفظ کنید مبدا دل‌های شما از پرخوری و مستی و اندیشه‌های افتاد که کدامیک از ایشان بزرگتر می‌باشد؟ ۲۵ آنگاه به ایشان دنیوی، سنگین گردد و آن روز ناگهان بر شما آید. ۳۵ زیرا که مثل گفت: «سلاطین امت‌ها بر ایشان سروری می‌کنند و حکام خود را دامی بر جمیع سکنه تمام روی زمین خواهد آمد. ۳۶ پس در هر ولی نعمت می‌خوانند. ۲۶ لیکن شما چنین ماباشید، بلکه بزرگتر از وقت دعا کرده، بیدار باشید تا شایسته آن شوید که از جمیع این شما مثل کوچکتر باشد و پیشوا چون خادم. ۲۷ زیرا کدامیک چیزهایی که به وقوع خواهد پیوست نجات یابید و در حضور پسر بزرگتر است آنکه به غذا نشیند یا آنکه خدمت کند آیانست آنکه انسان بایستد.» ۳۷ و روزها را در هیكل تعلیم می‌داد و شبها نشسته است؟ لیکن من در میان شما چون خادم هستم. ۲۸ و بیرون رفته، در کوه معروف به زیتون به سر می‌برد. ۳۸ و هر بامداد شما کسانی می‌باشید که در امتحانهای من با من به سر بردید. قوم نزد وی در هیكل می‌شافتند تا کلام او را بشنوند. ۲۹ و من ملکوتی برای شما قرار می‌دهم چنانکه پدرم برای من مقرر فرمود. ۳۰ تا در ملکوت من از خوان من بخورید و بنوشید و بر کرسیها نشسته بردارده سبط اسرائیل داوری کنید.» ۳۱ پس ۲ روسای کهنه و کاتبان مترصد می‌بودند که چگونه او را به قتل رسانند، زیرا که از قوم ترسیدند. ۳ اما شیطان در یهودای مسمی به اسخریوطی که از جمله آن دوازده بود داخل گشت، ۴ و اورفته با روسای کهنه و سرداران سپاه گفتگو کرد که چگونه او را به ایشان تسلیم کند. ۵ ایشان شاد شده با او عهد بستند که نقدی به وی دهند. ۶ و اقبول کرده در صدد فرصتی برآمد که او را در نهانی از مردم به ایشان تسلیم کند. ۷ اما چون روز فطیر که در آن می‌بایست فصیح را ذبح کنند رسید، ۸ پطرس و یوحنا را فرستاده،

تفکرکنان گفتند، این وارث می‌باشد، بیایید او را بکشیم تا میراث از آن ماگردد. ۱۵ در حال او را از باغ بیرون افکنده کشتند. پس آن هیچ‌کس جرات آن نداشت که از وی سوالی کند. ۴۱ پس صاحب باغ بدیشان چه خواهد کرد؟ ۱۶ او خواهد آمد و باغبانان را هلاک کرده باغ را به دیگران خواهد سپرد.» پس چون شنیدند گفتند: ۱۷ به ایشان نظر افکنده گفت: «پس معنی این گفت به‌دست راست من بنشین ۴۳ تا دشمنان تو راپای انداز تو نوشته چیست، سنگی را که معماران رد کردند، همان سر زاویه سازم؟ ۴۴ پس چون داود او را خواند چگونگی پسر او شده است. ۱۸ و هرکه برآن سنگ افتد خرد شود، اما اگر آن بر کسی بیفتد او را نرم خواهد ساخت؟» ۱۹ آنگاه روسای کهنه و کاتبان خواستند که در همان ساعت او را گرفتارکنند. لیکن از قوم می‌پسندند و سلام در بازارها و صدر کنایس و بالا نشستن در ترسیدند زیرا که دانستند که این مثل را درباره ایشان زده بود. ۲۰ و ضیافتها را دوست می‌دارند. ۴۷ و خانه‌های بیوه‌زنان را می‌بلعند مراقب او بوده جاسوسان فرستادند که خود را صالح می‌نمودند تا نماز را به ریاکاری طول می‌دهند. اینها عذاب شدیدتر خواهند سختی از او گرفته، او را به حکم و قدرت والی بسپارند. ۲۱ پس از یافت.»

اوسوال نموده گفتند: «ای استاد می‌دانیم که تو به راستی سخن می‌رانی و تعلیم می‌دهی و از کسی روداری نمی‌کنی، بلکه طریق خدا را به صدق می‌آموزی، ۲۲ آیا بر ما جایز هست که جزیه به قیصر بدهیم یا نه؟» ۲۳ او چون مکر ایشان را درک کرد، بدیشان گفت: «مرا برای چه امتحان می‌کنید؟ ۲۴ دیناری به من نشان دهید. صورت ورقمش از کیست؟» ایشان در جواب گفتند: «از قیصر است.» ۲۵ او به ایشان گفت: «پس مال قیصر را به قیصر رد کنید و مال خدا را به خدا.» ۲۶ پس چون نتوانستند او را به سختی در نظر مردم ملزم سازند، از جواب او در عجب شده ساکت ماندند. ۲۷ و بعضی از صدوقیان که منکر قیامت هستند، پیش آمده از وی سوال کرده، ۲۸ گفتند: «ای استاد، موسی برای ما نوشته است که اگر کسی را برادری که زن داشته باشد بمیرد ویی اولاد فوت شود، باید برادرش آن زن را بگیرد تا برای برادر خود نسلی آورد. ۲۹ پس هفت برادر بودند که اولی زن گرفته اولاد نآورد، فوت شد. ۳۰ بعد دومین آن زن را گرفته، او نیز بی‌اولاد بمرد. ۳۱ پس سومین او را گرفت و همچنین تا هفتمین و همه فرزند نآورد، مردند. ۳۲ و بعد از همه، آن زن نیز وفات یافت. ۳۳ پس در قیامت، زن کدام‌یک از ایشان خواهد بود، زیرا که هر هفت او راداشتند؟» ۳۴ عیسی در جواب ایشان گفت: «ابنای این عالم نکاح می‌کنند و نکاح کرده می‌شوند. 165aīon) ۳۵ لیکن آنانی که مستحق رسیدن به آن عالم و به قیامت از مردگان شوند، نه نکاح می‌کنند و نه نکاح کرده می‌شوند. 165aīon) 36g) زیرا ممکن نیست که دیگر بمیرند از آن جهت که مثل فرشتگان و پسران خدای باشند، چونکه پسران قیامت هستند. ۳۷ و اما اینکه مردگان برمی‌خیزند، موسی نیز در ذکر بوته نشان داد، چنانکه خداوند را خدای ابراهیم و خدای اسحاق و خدای یعقوب خواند. ۳۸ و حال آنکه خدای مردگان نیست بلکه خدای زندگان است. زیرا همه نزد او زنده هستند.» ۳۹ پس بعضی از سر شما گم نخواهد شد. ۱۹ جانهای خود را به صبر دریابید.

نجات در این خانه پیدا شد. زیرا که این شخص هم پسر ابراهیم های خود را در راه می گسترند. ۳۷ و چون نزدیک به سرازیری کوه است. ۱۰ زیرا که پسرانسان آمده است تا گمشده را بجوید و زیتون رسید، تمامی شاگردانش شادی کرده، به آوازبلند خدا را نجاتبخشد. ۱۱ و چون ایشان این را شنیدند او مثلی زیاده کرده حمد گفتن شروع کردند، به سبب همه قوای که از او دیده بودند. آورد چونکه نزدیک به اورشلیم بود و ایشان گمان می بردند که ۳۸ و می گفتند مبارک باد آن پادشاهی که می آید، به نام خداوند ملکوت خدا می باید در همان زمان ظهور کند. ۱۲ پس گفت: سلامتی در آسمان و جلال در اعلی علین باد. ۳۹ آنگاه بعضی از «شخصی شریف به دیار بعید سفر کرد تا ملکی برای خود گرفته فریسان از آن میان بدو گفتند: «ای استاد شاگردان خود را نهیب مراجعت کند. ۱۳ پس ده نفر از غلامان خود را طلبیده ده قنطار به نما. ۴۰ او در جواب ایشان گفت: «به شما می گویم اگر اینها ایشان سپرده فرمود، تجارت کنید تا بیایم. ۱۴ اما اهل ولایت او، ساکت شوند، هرآینه سنگها به صداآیند. ۴۱ و چون نزدیک چونکه او را دشمن می داشتند ایلچیان در عقب او فرستاده گفتند، شده، شهر را نظاره کرد برآن گریان گشته، ۴۲ گفت: «اگر تو نیز نمی خواهی این شخص بر ما سلطنت کند. ۱۵ و چون ملک را می دانستی هم در این زمان خود آنچه باعث سلامتی تومیشد، گرفته مراجعت کرده بود، فرمود تا آن غلامانی را که به ایشان نقد سپرده بود حاضر کنند تا بفهمد هر یک چه سود نموده است. می آید که دشمنانت گرد تو سنگرها سازند و تو را احاطه کرده ۱۶ پس اولی آمده گفت، ای آقا قنطار تو ده قنطار دیگر نفع آورده از هرجانب محاصره خواهند نمود. ۴۴ و تو را و فرزندانت را در است. ۱۷ بدو گفت آفرین ای غلام نیکو. چونکه بر چیز کم اندرون تو بر خاک خواهند افکند در تو سنگی بر سنگی نخواهند امین بودی بر ده شهر حاکم شو. ۱۸ و دیگری آمده گفت، ای آقا قنطار تو پنج قنطار سود کرده است. ۱۹ او را نیز فرمود بر پنج شهر حکمرانی کن. ۲۰ و سومی آمده گفت، ای آقا اینک قنطار نمودن آغاز کرد. ۴۶ و به ایشان گفت: «مکتوب است که خانه تو موجود است، آن را در پارچه ای نگاه داشته ام. ۲۱ زیرا که از من خانه عبادت است لیکن شما آن را مغاره زردان ساخته اید. ۴۷ و هر روز در هیکل تعلیم می داد، اما روسای کهنه و کاتبان داری و از آنچه نکاشته ای درومی کنی. ۲۲ به وی گفت، از زبان و اکابر قوم قصد هلاک نمودن او می کردند. ۴۸ و نیافتند چه خودت بر توفتی می دهم، ای غلام شیر. دانسته ای که من مرد تندخوی هستم که بر میدارم آنچه را نگذاشته ام و درو می کنم آنچه را نپاشیده ام. ۲۳ پس برای چه نقد مرا نزد صرافان نگذاری تا چون آیم آن را با سود دریافت کنم؟ ۲۴ پس به حاضرین فرمود قنطار را از این شخص بگیرد و به صاحب ده قنطار بدهد. ۲۵ به او گفتند ای خداوند، وی ده قنطار دارد. ۲۶ زیرا به شمامی گویم به هرکه دارد داده شود و هرکه ندارد آنچه دارد نیز از او گرفته خواهد شد. ۲۷ اما آن دشمنان من که نخواستند من بر ایشان حکمرانی نمایم، در اینجا حاضر ساخته پیش من به قتل رسانید. ۲۸ و چون این را گفت، پیش رفته متوجه اورشلیم گردید. ۲۹ و چون نزدیک بیت فاجی و بیت عنیا بر کوه مسمی به زیتون رسید، دو نفر از شاگردان خود را فرستاده، ۳۰ گفت: «به آن قریه ای که پیش روی شما است بروید و چون داخل آن شدید، کوه الاغی بسته خواهید یافت که هیچ کس بر آن هرگز سوار نشده. آن را باز کرده بیاورید. ۳۱ و اگر کسی به شما گوید، چرا این را باز می کنید، به وی گویند خداوند او را لازم دارد. ۳۲ پس فرستادگان رفته آن چنانکه بدیشان گفته بود یافتند. ۳۳ و چون کوه را باز می کردند، مالکانش به ایشان گفتند چرا کوه را باز می کنید؟ ۳۴ گفتند خداوند او را لازم دارد. ۳۵ پس او را به نزد عیسی آوردند و رخت خود را بر کوه افکند، عیسی را سوار کردند. ۳۶ و هنگامی که او می رفت جامه

۲۰ روزی از آن روزها واقع شد هنگامی که او قوم را در هیکل تعلیم و بشارت می داد که روسا کهنه و کاتبان با مشایخ آمده، ۲ به وی گفتند: «به ما بگو که به چه قدرت این کارها را می کنی و کیست که این قدرت را به تو داده است؟» ۳ در جواب ایشان گفت: «من نیز از شما چیزی می پرسم. من به بگویند. ۴ تعمید یحیی از آسمان بود یا از مردم؟» ۵ ایشان با خود اندیشیده، گفتند که اگر گوئیم از آسمان، هرآینه گوید چرا به او ایمان نیاوردید؟ ۶ و اگر گوئیم از انسان، تمامی قوم ما را سنگسار کنند زیرا یقین می دارند که یحیی نبی است. ۷ پس جواب دادند که «نمی دانیم از کجا بود. ۸ عیسی به ایشان گفت: «من نیز شما را نمی گویم که این کارها را به چه قدرت به جا می آورم. ۹ و این مثل را به مردم گفتن گرفت که «شخصی تاکستانی غرس کرد و به باغبانش سپرده مدت مدیدی سفر کرد. ۱۰ و در موسم غلامی نزد باغبانان فرستاد تا از میوه باغ بدو سپارند. اما باغبانان او را زده، تهی دست بازگردانیدند. ۱۱ پس غلامی دیگر روانه نمود. او را نیز تازیانه زده بی حرمت کرده، تهی دست بازگردانیدند. ۱۲ و باز سومی فرستاد. او را نیز مجروح ساخته بیرون افکندند. ۱۳ آنگاه صاحب باغ گفت چه کنم؟ پسر حبیب خود را می فرستم شاید چون او را ببیند احترام خواهند نمود. ۱۴ اما چون باغبانان او را دیدند، با خود

۱۸ و برای ایشان نیز مثلی آورد در اینکه می باید همیشه دعا کرد و کاهلی نورزید. ۲ پس گفت که «در شهری داوری بود که نه ترس از خدا و نه باکی از انسان می داشت. ۳ و در همان شهر بیوه زنی بود که پیش وی آمده می گفت، داد مرا از دشمنم بگیر. ۴ و تا مدتی به وی اعتنا نمود و لکن بعد از آن با خود گفت هر چند از خدا نمی ترسم و از مردم باکی ندارم، ۵ لیکن چون این بیوه مرا زحمت می دهد، به داد او می رسم، مبادا پیوسته آمده مرا به رنج آورد. ۶ خداوند گفت بشنوید که این داوری انصاف چه می گوید؟ ۷ و آيا خدا برگزیدگان خود را که شبانه روز بدو استغاثه می کنند، دادرسی نخواهد کرد، اگرچه برای ایشان دیرغضب باشد؟ ۸ به شما می گویم که به زودی دادرسی ایشان را خواهد کرد. لیکن چون پسرانسان آید، آيا ایمان را بر زمین خواهد یافت؟ ۹ و این مثل را آورد برای بعضی که بر خود اعتماد می داشتند که عادل بودند و دیگران را حقیر می شمردند. ۱۰ که «دو نفر یکی فریسی و دیگری باجگیر به هیکل رفتند تا عبادت کنند. ۱۱ آن فریسی ایستاده بدینطور با خود دعا کرد که خدایا تو را شکر می کنم که مثل سایر مردم حریص و ظالم و زناکار نیستم و نه مثل این باجگیر، ۱۲ هر هفته دو مرتبه روزه می دارم و از آنچه پیدا می کنم دهیک می دهم. ۱۳ اما آن باجگیر دور ایستاده نخواست چشمان خود را به سوی آسمان بلند کند بلکه به سینه خود زده گفت، خدایا بر من گناهکار ترحم فرما. ۱۴ به شما می گویم که این شخص، عادل کرده شده به خانه خود رفت به خلاف آن دیگر، زیرا هر که خود را برافرازد، پست گردد و هر کس خویشتن را فروتن سازد، سرافرازی یابد. ۱۵ پس اطفال را نیز نزد وی آوردند تا دست برایشان گذارد. اما شاگردانش چون دیدند، ایشان را نهیب دادند. ۱۶ ولی عیسی ایشان را خوانده، گفت: «بچه ها را واگذارید تا نزد من آیند و ایشان را ممانعت نکنید، زیرا ملکوت خدا برای مثل اینها است. ۱۷ هر آینه به شما می گویم هر که ملکوت خدا را مثل طفل نپذیرد داخل آن نگردد.»

۱۸ و یکی از روماء از وی سوال نموده، گفت: «ای استاد نیکو چه کنم تا حیات جاودانی را وارث گردم؟» (aiōnios gl166) عیسی وی را گفت: «از بهره مرا نیکو می گویی و حال آنکه هیچ کس نیکو نیست جز یکی که خدا باشد. ۲۰ احکام را می دانی زنا مکن، قتل مکن، دزدی منما، شهادت دروغ مده و پدر و مادر خود را محترم دار.» ۲۱ گفت: «جمع اینها را از طفولیت خود نگاه داشته ام.» ۲۲ عیسی چون این را شنید بدو گفت: «هنوز تو را یک چیز باقی است. آنچه داری بفروش و به فقرا بده که در آسمان گنجی خواهی داشت، پس آمده مرا متابعت کن.» ۲۳ چون این را شنید محزون گفت، زیرا که دولت فراوان داشت. ۲۴ اما عیسی چون او را محزون دید گفت: «چه

دشوار است که دولتمندان داخل ملکوت خدا شوند. ۲۵ زیرا گذشتن شتر از سوراخ سوزن آسانتر است از دخول دولتمندی در ملکوت خدا.» ۲۶ اما شنوندگان گفتند: «پس که می تواند نجات یابد؟» ۲۷ او گفت: «آنچه نزد مردم محال است، نزد خدا ممکن است.» ۲۸ بطرس گفت: «اینک ما همه چیز را ترک کرده پیروی تو می کنیم.» ۲۹ به ایشان گفت: «هر آینه به شما می گویم، کسی نیست که خانه یا والدین یا زن یا برادران یا اولاد را بجهت ملکوت خدا ترک کند، ۳۰ جز اینکه در این عالم چند برابر یابد و در عالم آینده حیات جاودانی را.» (aiōn gl165, aiōnios gl166) ۳۱ پس آن دوازده را برداشته، به ایشان گفت: «اینک به اورشلیم می رویم و آنچه به زبان انبیادرباره پسر انسان نوشته شده است، به انجام خواهد رسید. ۳۲ زیرا که او را به امت ها تسلیم می کنند و استهزا و بی حرمتی کرده آب دهان بروی انداخته ۳۳ و تازیانه زده او را خواهند کشت و در روز سوم خواهد برخاست.» ۳۴ اما ایشان چیزی از این امور نفهمیدند و این سخن از ایشان مخفی داشته شد و آنچه می گفت، درک نکردند. ۳۵ و چون نزدیک اریحا رسید، کوری بجهت گدایی بر سر راه نشسته بود. ۳۶ و چون صدای گروهی را که می گذشتند شنید، پرسید چه چیز است؟ ۳۷ گفتند عیسی ناصری در گذر است. ۳۸ در حال فریاد برآورده گفت: «ای عیسی، ای پسر داود، بر من ترحم فرما.» ۳۹ و هر چند آنانی که پیش می رفتند او را نهیب می دادند تا خاموش شود، او بلندتر فریاد می زد که پسر داودا بر من ترحم فرما. ۴۰ آنگاه عیسی ایستاده فرمود تا او رانزد وی بیاورند. و چون نزدیک شد از وی پرسیده، ۴۱ گفت: «چه می خواهی برای توبکم؟» عرض کرد: «ای خداوند، تا بینا شوم.» ۴۲ عیسی به وی گفت: «بینا شو که ایمانت تو راشفا داده است.» ۴۳ در ساعت بینایی یافته، خدا را تمجیدکنان از عقب او افتاد و جمیع مردم چون این را دیدند، خدا را تسبیح خواندند.

۱۹ پس وارد اریحا شده، از آنجا می گذشت. ۲ که ناگاه شخصی زکی نام که رئیس باجگیران و دولتمند بود، ۳ خواست عیسی را ببیند که کیست و از کثرت خلق نتوانست، زیرا کوتاه قد بود. ۴ پس پیش دویده بردرخت افرازی برآمد تا او را ببیند. چونکه اومی خواست از آن راه عبور کند. ۵ و چون عیسی به آن مکان رسید، بالا نگریسته او را دید و گفت: «ای زکی پشتاب و به زیر بیا زیرا که باید امروز درخانه تو بمانم.» ۶ پس به زودی پایین شده او را به خرمی پذیرفت. ۷ و همه چون این را دیدند، همه کنان می گفتند که در خانه شخصی گناهکار به میهمانی رفته است. ۸ اما زکی برپا شده به خداوند گفت: «الحال ای خداوند نصف مایملک خود را به فقرامی دهم و اگر چیزی ناحق از کسی گرفته باشم، چهار برابر بدو رد می کنم.» ۹ عیسی به وی گفت: «امروز

بسر می برد. ۲۰ و فقری مقروح بود ایلعازر نام که او را بر درگاه او سوی اورشلیم می کرد از میانه سامره و جلیل می رفت. ۱۲ و چون به می گذاشتند، ۲۱ و آرزو می داشت که از پاره هایی که از خوان آن قریه ای داخل می شد ناگاه ده شخص ابرص به استقبال او آمدند و دولتمند می ریخت، خود را سیر کند. بلکه سگان نیز آمده زبان از دور ایستاده، ۱۳ به آواز بلند گفتند: «ای عیسی خداوند بر ما برزخمهای او می مالیدند. ۲۲ باری آن فقیر بمر و فرشتگان، او را ترحم فرما.» ۱۴ او به ایشان نظر کرده گفت: «بروید و خود را به به آغوش ابراهیم بردند و آن دولتمند نیز مرد و او را دفن کردند. کاهن بنمایید.» ایشان چون می رفتند، طاهر گشتند. ۱۵ و یکی ۲۳ پس چشمان خود را در عالم اموات گشوده، خود را در عذاب از ایشان چون دید که شفا یافته است، برگشته به صدای بلند خدا یافت. و ابراهیم را از دور و ایلعازر را در آغوشش دید. **Hadēs** ۱۹۸۶) ۲۴ آنگاه به آواز بلند گفت، ای پدرم ابراهیم، بر من ترحم کرد. و اواز اهل سامره بود. ۱۷ عیسی ملتفت شده گفت «آیا ده فرما و ایلعازر را بفروست تا سر انگشت خود را به آب تر ساخته نفر طاهر نشدند، پس آن نه کجا شدند؟ ۱۸ آیا هیچ کس یافت زبان مراخنک سازد، زیرا در این نار معذبم. ۲۵ ابراهیم گفت ای فرزند به خاطر آور که تو در ایام زندگانی چیزهای نیکوی خود را یافتی و همچنین ایلعازر چیزهای بد را، لیکن او الحال در تسلی است و تودر عذاب. ۲۶ و علاوه بر این در میان ما و شماورطه عظیمی است، چنانچه آثانی که می خوانند از اینجا به نزد شما عبور کنند، نمی توانند و نه نشینندگان آنجا نزد ما توانند گذشت. در میان شما است.» ۲۲ و به شاگردان خود گفت: «ایامی ۲۷ گفت ای پدر به تو التماس دارم که او را به خانه پدرم بفروستی. می آید که آرزو خواهید داشت که روزی از روزهای پسر انسان را ۲۸ زیرا که مرا پنج برادر است تا ایشان را آگاه سازد، مبدا ایشان نیز ببیند و نخواهد دید. ۲۳ و به شما خواهند گفت، اینک در فلان به این مکان عذاب بیایند. ۲۹ ابراهیم وی را گفت موسی و انبیا را دارند سخن ایشان را بشنود. ۳۰ گفت نه ای پدرما ابراهیم، لیکن اگر کسی از مردگان نزد ایشان رود، توبه خواهند کرد. ۳۱ وی را گفت هرگاه موسی و انبیا را نشنوند اگر کسی از مردگان نیز برخیزد، هدایت نخواهند پذیرفت.»

۱۷ و شاگردان خود را گفت: «لابد است از وقوع لغزشها، لیکن وای بر آن کسی که باعث آنها شود. ۲ او را بهتر می بود که سنگ آسیایی بر گردش آویخته شود و در دریا افکنده شود از اینکه یکی از این کودکان را لغزش دهد. ۳ احتراز کنید و اگر برادرت به تو خطا ورزد او را تنبیه کن و اگر توبه کند او را ببخش. ۴ و هرگاه در روزی هفت کرت به تو گناه کند و در روزی هفت مرتبه، برگشته به تو گوید توبه می کنم، او را ببخش.» ۵ آنگاه رسولان به خداوند گفتند: «ایمان ما رازپاد کن.» ۶ خداوند گفت: «اگر ایمان به قدر دانه خردلی می داشتید، به این درخت افراغ می گفتید که کنده شده در دریا نشانده شود اطاعت شما می کرد. ۷ «اما کیست از شما که غلامش به شخم کردن یا شبانی مشغول شود و وقتی که از صحرا آید به وی گوید، برودی بیا و بنشین. ۸ بلکه آیا بدو نمی گوید چیزی درست کن تا شام بخورم و کمر خود را بسته مرا خدمت کن تا بخورم و بنوشم وبعد از آن تو بخور و بیاشام؟ ۹ آیا از آن غلام منت می کشد از آنکه حکمهای او را بهجا آورد؟ گمان ندارم. ۱۰ همچنین شما نیز چون به هر چیزی که مامور شده اید عمل کردید، گوید که غلامان بی منفعت هستیم زیرا که آنچه بر ما واجب بود بهجا آوردیم.» ۱۱ و هنگامی که سفر به

می‌گویم که بر این منوال خوشی درآسمان رخ می‌نماید به سبب توبه فاحشه‌ها تلف کرده است، برای او گوساله پروری را ذبح کردی. یک گناهکار بیشتر از برای نود و نه عادل که احتیاج به توبه ندارند. ۳۱ او وی را گفت، ای فرزند تو همیشه با من هستی و آنچه از آن ۸ یا کدام زن است که ده درهم داشته باشد هرگاه یک درهم گم من است، مال تو است. ۳۲ ولی می‌بایست شادمانی کرد و شود، چراغی افروخته، خانه را جاروب نکند و به دقت تفحص مسرور شد زیرا که این برادر تو مرده بود، زنده گشت و گم شده نمایم تا آن رایباید؟ ۹ و چون یافت دوستان و همسایگان خود را بود، یافت گردید.»

جمع کرده می‌گوید با من شادی کنید زیاده‌درهم گمشده را پیدا کرده‌ام. ۱۰ همچنین به شمامی گویم شادی برای فرشتگان خدا روی می‌دهد به سبب یک خطاکار که توبه کند. ۱۱ بازگفت: «شخصی را دو پسر بود. ۱۲ روزی پسر کوچک به پدر خود گفت: ای پدر، رصداموالی که باید به من رسد، به من بده. پس اوامی‌ملک خود را بر این دو تقسیم کرد. ۱۳ و چندی نگذشت که آن پسر کهنتر، آنچه داشت جمع کرده، به ملکی بعید کوچ کرد و به عیاشی ناهنجار، سرمایه خود را تلف نمود. ۱۴ و چون تمام را صرف نموده بود، قحطی سخت در آن دیراحداث گشت و او به محتاج شدن شروع کرد. ۱۵ پس رفته خود را به یکی از اهل آن ملک پیوست. وی او را به املاک خود فرستاد تا گرازبانی کند. ۱۶ و آرزو می‌داشت که شکم خود را از خرنوبی که خوکان می‌خوردند سیر کند و هیچ کس او را چیزی نمی‌داد. ۱۷ «آخر به خود آمده، گفت چقدر از مزدوران پدرم نان فراوان دارند و من از گرسنگی هلاک می‌شوم، ۱۸ برخاسته نزد پدر خود می‌روم و بدوخواهم گفت ای پدر به آسمان و به حضور تو گناه کرده‌ام، ۱۹ و دیگر شایسته آن نیستم که پسر توخوانده شوم، مرا چون یکی از مزدوران خود بگیر. ۲۰ در ساعت برخاسته به سوی پدر خود متوجه شد. اما هنوز دور بود که پدرش او را دیده، ترجم نمود و دوان دوان آمده او را در آغوش خود کشیده، بوسید. ۲۱ پسر وی را گفت، ای پدر به آسمان و به حضور تو گناه کرده‌ام و بعد از این لایق آن نیستم که پسر تو خوانده شوم. ۲۲ لیکن پدر به غلامان خود گفت، جامه بهترین را از خانه آورده بدو بپوشانید و انگشتری بر دستش کنید و نعلین بر پایهایش، ۲۳ و گوساله پروری را آورده ذبح کنید تا بخوریم و شادی نماییم. ۲۴ زیرا که این پسر من مرده بود، زنده گردید و گم شده بود، یافت شد. پس به شادی کردن شروع نمودند. ۲۵ اما پسر بزرگ او در مزرعه بود. چون آمده نزدیک به خانه رسید، صدای ساز و رقص راشنید. ۲۶ پس یکی از نوکران خود را طلبیده پرسید این چیست؟ ۲۷ به وی عرض کرد برادرست آمده و پدرت گوساله پروری را ذبح کرده است زیرا که او را صحیح بازیافت. ۲۸ ولی او خشم نموده نخواست به خانه درآید تا پدرش بیرون آمده به او التماس نمود. ۲۹ اما او در جواب پدر خود گفت، اینک سالها است که من خدمت تو کرده‌ام و هرگز از حکم تو تجاوز نرزیده و هرگز بغالهای به من ندادی تا با دوستان خود شادی کنم. ۳۰ لیکن چون این پسرست آمد که دولت تو را با بود که ارغوان و کتان می‌پوشید و هر روزه در عیاشی با جلال

خواهند نشست. ۳۰ و اینک آخرین هستند که اولین خواهند رسید، غلام خود را فرستاد تا دعوت شدگان را گوید، بیاید زیرا بود و اولین که آخرین خواهند بود.» ۳۱ در همان روز چند نفر که الحال همه چیز حاضر است. ۱۸ لیکن همه به یک رای از فریسان آمده به وی گفتند: «دور شو و از اینجا برو زیرا که عذرخواهی آغاز کردند. اولی گفت: مزعمای خریدم و ناچار باید هیرودیس می خواهد تو را به قتل رساند.» ۳۲ ایشان را گفت: بروم آن را ببینم، از توخواهش دارم مرا معذور داری. ۱۹ و دیگری «بروید و به آن روباه گوید اینک امروز و فردا دیوها را بیرون می کنم گفت: پنج جفت گاو خریده ام، می روم تا آنها را ببازم، به تو و مریشان را صحت می بخشم و در روز سوم کامل خواهم شد. التماس دارم مرا عفو نمایی. ۲۰ سومی گفت: زنی گرفته ام و از ۳۳ لیکن می باید امروز و فردا و پس فردا راه روم، زیرا که محال این سبب نمی توانم بیایم. ۲۱ پس آن غلام آمده مولای خود را از است نبی بیرون از اورشلیم کشته شود. ۳۴ ای اورشلیم، ای اورشلیم این امور مطلع ساخت. آنگاه صاحب خانه غضب نموده به غلام که قاتل انبیا و سنگسار کننده مرسلین خود هستی، چند کرت خود فرمود: به بازارها و کوچه های شهر بشتاب و فقیران و لنگان خواستم اطفال تو را جمع کنم، چنانکه مرغ جوجه های خویش را و شلان و کوران را در اینجا بیاور. ۲۲ پس غلام گفت: ای آقا آنچه زیر بالهای خود می گیری و نخوستید. ۳۵ اینک خانه شما برای شما فرمودی شد و هنوز جای باقی است. ۲۳ پس آقا به غلام گفت: خراب گذاشته می شود و به شمامی گویم که مرا دیگر نخواهید دید به راهها و مرزهای بیرون رفته، مردم را به الحاح بیاور تا خانه من تا وقتی آید که گوید مبارک است او که به نام خداوند می آید.» پرسود. ۲۴ زیرا به شما می گویم هیچ یک از آنانی که دعوت شده بودند، شام مرا نخواهد چشید.» ۲۵ و هنگامی که جمعی کثیر

۱۴ و واقع شد که در روز سبت، به خانه یکی از روسای فریسیان برای غذا خوردن درآمد و ایشان مراقب او می بودند، ۲ و اینک شخصی مستسقی پیش او بود، ۳ آنگاه عیسی ملتفت شده فقها و فریسیان را خطاب کرده، گفت: «آیا در روز سبت شفا دادن جایز است؟» ۴ ایشان ساکت ماندند. پس آن مرد را گرفته، شفا داد و رها کرد. ۵ و به ایشان روی آورده، گفت: «کیست از شما که الاغ یا گاوش روز سبت در چاهی افتد و فور آن را بیرون نیاورد؟» ۶ پس در این امور از جواب وی عاجز ماندند. ۷ و برای مهمانان مثلی زد، چون ملاحظه فرمود که چگونه صدر مجلس را اختیاری کردند. پس به ایشان گفت: ۸ «چون کسی تو را به عروسی دعوت کند، در صدر مجلس منشین، مبدا کسی با ده هزار سپاه، قدرت مقاومت کسی را دارد که با بیست هزار بزرگتر از تو را هم وعده خواسته باشد. ۹ پس آن کسی که تو و او را وعده خواسته بودی باید و تو را گوید این کس را جای بده و تو با خجالت روی به صف نعال خواهی نهاد. ۱۰ بلکه چون مهمان کسی باشی، رفته در پایین بنشین تا وقتی که میزبان آید به تو گوید، ای دوست برتر نشین آنگاه تو را در حضور مجلسیان عزت خواهد بود. ۱۱ زیرا هر که خود را بزرگ سازد ذلیل گردد و هر که خویش را فرود آرد، سرافراز گردد.» ۱۲ پس به آن کسی که از او وعده خواسته بود نیز گفت: «وقتی که چاشت یا شام دهی دوستان یا برادران یا خویشان یا همسایگان دولت مند خود را دعوت مکن مبدا ایشان نیز تو را بخوانند و تو را عوض داده شود. ۱۳ بلکه چون ضیافت کنی، فقیران و لنگان و شلان و کوران را دعوت کن. ۱۴ که خجسته خواهی بود زیرا ندارند که تو را عوض دهند و در قیامت عادلان، به تو جزا عطا خواهد شد.» ۱۵ آنگاه یکی از مجلسیان چون این سخن را شنید گفت: «خوشبحال کسی که در ملکوت خدا غذا خورد.» ۱۶ به وی گفت: «شخصی ضیافتی آمده، دوستان و همسایگان را می طلبد و بدیشان می گوید با من عظیم نمود و بسیاری را دعوت نمود. ۱۷ پس چون وقت شام شادی کنی زیرا گوسفند گمشده خود را یافته ام. ۷ به شما

۱۵ و چون همه با جگیشان و گناهکاران به نزدش می آمدند تا کلام او را بشنوند، ۲ فریسیان و کاتبان، همه کنان می گفتند: «این شخص، گناهکاران را می پذیرد و با ایشان می خورد.» ۳ پس برای ایشان این مثل را زده، گفت: ۴ «کیست از شما که صد گوسفند داشته باشد و یکی از آنها گم شود که آن نود و نه را در صحران نگذارد و از عقب آن گمشده نرود تا آن را بیابد؟ ۵ پس مجلسیان چون این سخن را شنید گفت: «خوشبحال کسی که در ملکوت خدا غذا خورد.» ۱۶ به وی گفت: «شخصی ضیافتی آمده، دوستان و همسایگان را می طلبد و بدیشان می گوید با من عظیم نمود و بسیاری را دعوت نمود. ۱۷ پس چون وقت شام شادی کنی زیرا گوسفند گمشده خود را یافته ام. ۷ به شما

آن غلام که آفایش چون آید، او را در چنین کارمشغول یابد. بجوید، چیزی نیافت. ۷ پس به باغبان گفت اینک سه سال ۴۴ هرآینه به شما می گویم که او را بر همه مایملک خود خواهد است می آیم که از این درخت انجیر میوه بطلم و نمی یابم، آن گماشت. ۴۵ لیکن اگر آن غلام در خاطر خود گوید، آمدن را بر چرخ زمین رانیز باطل سازد. ۸ در جواب وی گفت، ای آقام به طول می انجامد و به زدن غلامان و کنیزان و به خوردن آقامسال هم آن را مهلت ده تا گردش را کنده کودبیزم، ۹ پس و نوشیدن و میگساریدن شروع کند، ۴۶ هرآینه مولای آن غلام اگر ثمر آورد والا بعد از آن، آن را ببر. ۱۰ و روز سبت در یکی از آید، در روزی که منتظر او نباشد و در ساعتی که او نداند و او کنایس تعلیم می داد. ۱۱ و اینک زنی که مدت هجده سال روح را دوپاره کرده نصیبش را با خیانتکاران قرار دهد. ۴۷ «اما آن ضعیف می داشت و منحنی شده ابد نمی توانست راست بایستد، غلامی که اراده مولای خویش رادانست و خود را مهیا نساخت تا در آنجا بود. ۱۲ چون عیسی او را دید وی را خوانده گفت: به اراده او عمل نماید، تازیانه بسیار خواهد خورد. ۴۸ اما آنکه «ای زن از ضعف خود خلاص شو.» ۱۳ و دست های خود را ندانسته کارهای شایسته ضرب کند، تازیانه کم خواهد خورد. و بر وی گذارد که در ساعت راست شده، خدا را تمجید نمود. به هر کسی که عطا زیاده شود از وی مطالبه زیادتیر گردد و نزد هرکه ۱۴ آنگاه رئیس کنیسه غضب نمود، از آنروکه عیسی او را در امانت بیشترنهند از او بازخواست زیادتیر خواهند کرد. ۴۹ من سبت شفا داد. پس به مردم توجه نموده، گفت: «شش روز آمدم تا آتشی در زمین افروزم، پس چه می خواهم اگر الان درگرفته است که باید کاربکنید در آنها آمده شفا یابید، نه در روزسبت.» است. ۵۰ اما مرا تعمدی است که بیابم و چه بسیار در تنگی ۱۵ خداوند در جواب او گفت: «ای ریاکار، آباهر یکی از شما در هستم، تا وقتی که آن بسراید. ۵۱ آیا گمان می برید که من آمده ام روز سبت گاو یا الاغ خود را از آخر باز کرده بیرون نمی برد تا تا سلامتی بر زمین بخشیم؟ نی بلکه به شما می گویم تفریق را. سیرایش کند؟ ۱۶ و این زنی که دختر ابراهیم است و شیطان او ۵۲ زیرا بعد از این پنج نفر که در یک خانه باشند دو از سه و سه رامدت هجده سال تا به حال بسته بود، نمی بایست او را در ازدو جدا خواهند شد، ۵۳ پدر از پسر و پسر از پدر و مادر از روز سبت از این بند رها نمود؟» ۱۷ و چون این را بگفت همه دختر و دختر از مادر و خارسو از عروس و عروس از خارسو مفارقت مخالفان او خجل گردیدند و جمع آن گروه شاد شدند، بسبب خواهند نمود. ۵۴ آنگاه باز به آن جماعت گفت: «هنگامی که همه کارهای بزرگ که از وی صادر می گشت. ۱۸ پس گفت: ابری بینید که از مغرب پدید آید، بی تامل می گوید باران می آید و «ملکوت خدا چه چیز را می ماندو آن را به کدام شی تشبیه نمایم. چنین می شود. ۵۵ و چون دیدید که باد جنوبی می وزد، می گوید ۱۹ دانه خردلی راماند که شخصی گرفته در باغ خود کاشت، گرما خواهد شد و می شود. ۵۶ ای ریاکاران، می توانید صورت پس روید و درخت بزرگ گردید، بحدی که مرغان هوا آمده در زمین و آسمان را تمیز دهید، پس چگونه این زمان را نمی شناسید؟ شاخه هایش آشیانه گرفتند.» ۲۰ بازگفت: «برای ملکوت خدا ۵۷ و چرا از خود به انصاف حکم نمی کنید؟ ۵۸ و هنگامی که مثل آورم؟ ۲۱ خمیرمایه ای را می ماند که زنی گرفته در سه که با مدعی خود نزد حاکم می روی، در راه سعی کن که از او پیمان آرد پنهان ساخت تا همه مخمرشد.» ۲۲ و در شهرها و برهی، مباد تو رانزد قاضی بکشد و قاضی تو را به سرهنگ سپارد و دهات گشته، تعلیم می داد و به سوی اورشلیم سفر می کرد، ۲۳ که سرهنگ تو را به زندان افکند. ۵۹ تو را می گویم تا فلس آخر را ادا شخصی به وی گفت: «ای خداوند آیا کم هستند که نجات یابند؟» او به ایشان گفت: ۲۴ «جد و جهد کنید تا از در تنگ داخل شوید. زیرا که به شما می گویم بسیاری طلب دخول خواهند

۱۳ در آن وقت بعضی آمده او را از جلیلانی خبر دادند کرد و نخواهند توانست. ۲۵ بعد از آنکه صاحب خانه برخیزد و در که پلاطس خون ایشان را با قربانی های ایشان آمیخته بود. را ببندد و شما بیرون ایستاده در را کوبیدن آغاز کنید و گوید عیسی در جواب ایشان گفت: «آیا گمان می برید که این خداوند خداوند را برای ما بازکن. آنگاه وی در جواب خواهد گفت جلیلان گناهکارتر بودند از سایر سکنه جلیل از این رو که چنین شما را نمی شناسم که از کجا هستید. ۲۶ در آن وقت خواهید زحمات دیدند؟ ۳، نی، بلکه به شما می گویم اگر توبه نکنید، گفت که در حضور تو خوردیم و آشامیدیم و در کوچه های ما همگی شما همچین هلاک خواهید شد. ۴ یا آن هجده نفری که تعلیم دادی. ۲۷ باز خواهد گفت، به شما می گویم که شما را نمی برج در سلوم بر ایشان افتاده ایشان را هلاک کرد، گمان می برید شناسم از کجا هستید؟ ای همه بدکاران از من دور شوید. ۲۸ در که از جمیع مردمان ساکن اورشلیم، خطاکارتر بودند؟ ۵ حاشا، آنجا گریه و فشار دندان خواهد بود، چون ابراهیم واسحق و یعقوب بلکه شما را می گویم که اگر توبه نکنید همگی شما همچین و جمیع انبیا را در ملکوت خدا بینید و خود را بیرون افکنده یابید هلاک خواهید شد.» ۶ پس این مثل را آورد که «شخصی درخت ۲۹ و از مشرق و مغرب و شمال و جنوب آمده در ملکوت خدا انجیری در تاکستان خود غرس نمود و چون آمدن میوه از آن

شد. بلی به شمامی گویم که از این فرقه بازخواست خواهد شد. گفت ای احمق در همین شب جان تو را از تو خواهند گرفت، ۵۲ وای بر شمای فقها، زیرا کلید معرفت را برداشته‌اید که خود آنگاه آنچه اندوخته‌ای، از آن که خواهد بود؟ ۲۱ همچنین است داخل نمی شوید و داخل شوندگان را هم مانع می‌شوید. ۵۳ و هر کسی که برای خود ذخیره کند و برای خدا دولتمند نباشد. چون او این سخنان را بدیشان می‌گفت، کاتبان و فریسیان با او ۲۲ پس به شاگردان خود گفت: «از این جهت به شما می‌گویم بشدت درآویختند و درمطالب بسیار سوالها از او می‌کردند. ۵۴ و که اندیشه مکنید بجهت جان خود که چه بخورید و نه برای بدن در کمین او می‌بودند تا نکته‌ای از زبان او گرفته مدعی اوبشوند. که چه پیوشید. ۲۳ جان از خوراک و بدن از پوشاک بهتر است. ۲۴ کلاغان را ملاحظه کنید که نه زراعت می‌کنند نه حصاد و ۱۲ و در آن میان، وقتی که هزاران از خلق جمع شدند، به نوعی که یکدیگر را پامال می‌کردند، به شاگردان خود به سخن گفتن شروع کرد. «اول آنکه از خمیرمایه فریسیان که ریاکاری است احتیاط کنید. ۲ زیرا چیزی نهفته نیست که آشکار نشود و نه مستوری که معلوم نگردد. ۳ بنابراین آنچه در تاریکی گفته‌اید در روشنائی شنیده خواهد شد و آنچه در خلوتخانه در گوش گفته‌اید بر پشت بامها ندا شود. ۴ لیکن ای دوستان من، به شما می‌گویم از قاتلان جسم که قدرت ندارند بیشتر از این بکنند، ترسان ماباشید. ۵ بلکه به شما نشان می‌دهم که از که باید ترسید، از او بترسید که بعد از کشتن، قدرت دارد که به جهنم بیفکند. بلی به شما می‌گویم از او بترسید. (Geenna g1067) ۶ آیا پنج گنجشک به دو فلس فروخته نمی شود و حال آنکه یکی از آنها نزد خدا فراموش نمی شود؟ ۷ بلکه مویهای سر شما همه شمرده شده است. پس بیم مکنید، زیرا که از چندان گنجشک بهتر هستید. ۸ «لیکن به شما می‌گویم هرکه نزد مردم به من اقرار کند، پسر انسان نیز پیش فرشتگان خدا او را اقرار خواهد کرد. ۹ اما هرکه مرا پیش مردم انکار کند، نزد فرشتگان خدا انکار کرده خواهد شد. ۱۰ و هرکه سختی برخلاف پسر انسان گوید، آزمیده شود. اما هرکه به روح القدس کفر گوید آزمیده نخواهد شد. ۱۱ و چون شما را در کانایس و به نزد حکام و دیوانیان برند، اندیشه مکنید که چگونه و به چه نوع حجت آویزد یا چه بگوید. ۱۲ زیرا که در همان ساعت روح القدس شما را خواهد آموخت که چه باید گفت. ۱۳ و شخصی از آن جماعت به وی گفت: «ای استاد، برادر مرا بفرما تا ارث پدر را با من تقسیم کند.» ۱۴ به وی گفت: «ای مرد که مرا بر شما دارویا مقسم قرار داده است؟» ۱۵ پس بدیشان گفت: «زنهار از طمع بپرهیزید زیرا اگرچه اموال کسی زیاد شود، حیات او از اموالش نیست.» ۱۶ و مثلی برای ایشان آورده، گفت: «شخصی دولتمند را از املاکش محصول وافر پیدا شد. ۱۷ پس با خود اندیشیده، گفت چه کنم؟ زیرا جایی که محصول خود را انبار کنم، ندارم. ۱۸ پس گفت چنین می‌کنم انبارهای خود را خراب کرده، بزرگتر بنا می‌کنم و در آن تمامی حاصل و اموال خود را جمع خواهم کرد. ۱۹ و نفس خود را خواهم گفت که ای جان اموال فراوان اندوخته شده بجهت چندین سال داری. الحال بیارم و به اکل و شرب و شادی پردازم. ۲۰ خدا وی را

گویم هر چند به علت دوستی برنخیزد تا بدودهد، لیکن بجهت لجاجت خواهد برخاست و هرآنچه حاجت دارد، بدو خواهد داد. ۹ «و من به شما می گویم سوال کنید که به شما داده خواهد شد. بود. ۳۱ ملکه جنوب در روزدوری با مردم این فرقه خواهد بطلبید که خواهید یافت. بگوید که برای شما باز کرده خواهد شد. ۱۰ زیرا هرکه سوال کند، یابد و هرکه بطلبد، خواهد یافت وهرکه کوید، برای او باز کرده خواهد شد. ۱۱ وکیست از شما که پدر باشد و پسرش از او نان خواهد، سنگی بدو دهد یا اگر ماهی خواهد، به عوض ماهی ماری بدو بخشد، ۱۲ یا اگر تخم مرغی بخوهد، عقری بدو عطا کند. ۱۳ پس اگر شما با آنکه شیرر هستید می دانید چیزهای نیکو را به اولاد خود باید داد، چند مرتبه زیادتیر پدر آسمانی شما روح القدس را خواهد داد به هرکه از او سوال کند.» ۱۴ و دیوی را که گنگ بود بیرون می کرد و چون دیو بیرون شد، گنگ گویا گردید و مردم تعجب نمودند. ۱۵ لیکن بعضی از ایشان گفتند که «دیوها را به یاری بعزلول رئیس دیوها بیرون می کند.» ۱۶ و دیگران از روی امتحان آیتی آسمانی از او طلب نمودند. ۱۷ پس او خیالات ایشان را درک کرده بدیشان گفت: می دهد.» ۳۷ و هنگامی که سخن می گفت یکی از فریسیان از «هر مملکتی که برخلاف خود منقسم شود، تباه گردد و خانه ای که بر خانه منقسم شود، منهدم گردد. ۱۸ پس شیطان نیز اگر به ضد خود منقسم شود سلطنت او چگونه پایدار بماند. زیرا می گوید بنشست. ۳۸ اما فریسی چون دید که پیش از چاشت دست که من به اعانت بعزلول دیوها را بیرون می کنم. ۱۹ پس اگرمن دیوها را به وساطت بعزلول بیرون می کنم، پسران شما به وساطت که آنها را بیرون می کنند؟ از اینجهت ایشان داوران بر شما خواهند بود. ۲۰ لیکن هرگاه به انگشت خدا دیوها را بیرون می کنم، هرآینه ملکوت خدا ناگاهان بر شما آمده است. ۲۱ وقتی که مرد زورآور سلاح پوشیده خانه خود را نگاه دارد، اموال او محفوظ می باشد. و از ددرسی و محبت خدا تجاوز می نماید، اینها را می باید به جا ۲۲ اما چون شخصی زورآور از او آید بر او غلبه یافته همه اسلحه او را که بدان اعتماد می داشت، از او می گیرد و اموال او را تقسیم می کند. ۲۳ کسی که با من نیست، برخلاف من است و آنکه با من جمع نمی کند، پراکنده می سازد. ۲۴ چون روح پلید از انسان بیرون آید به مکانهای بی آب بطلب آرامی گردش می کند و چون نیافت می گوید به خانه خود که از آن بیرون آمدم برمی گردم. ۲۵ پس چون آید، آن را جاروب کرده شده و آراسته می بیند. ۲۶ آنگاه می رود و هفت روح دیگر، شریرتر از خود برداشته داخل شده در آنجا ساکن می گردد و اواخر آن شخص از او انالش بدتر می شود.» ۲۷ چون او این سخنان را می گفت، زنی از آن میان به آواز بلند وی را گفت «خوشبحال آن رحمی که تو را حمل کرد و پستانهایی که مکیدی.» ۲۸ لیکن او گفت: «بلکه خوشبحال است که به سوی ایشان انبیا و رسولان می فرستم و بعضی از آنانی که کلام خدا را می شنوند و آن را حفظ می کنند.» ۲۹ و ایشان را خواهند کشت و بر بعضی جفا کرد، ۵۰ تا انتقام خون هنگامی که مردم بر او ازدحام می نمودند، سخن گفتن آغاز کرد که «اینان فرقه ای شریرند که آیتی طلب می کنند و آیتی بدیشان ۵۱ از خون هابیل تا خون زکریاکه در میان مذبح و هیكل کشته

از آنچه دارند بخورید و بیاشامید، زیرا که مزدور مستحق اجرت خود مثل نفس خود.» ۲۸ گفت: «نیکو جواب گفתי. چنین بکن است و از خانه به خانه نقل مکنید. ۸ و در هر شهری که رفتید و که خواهی زیست.» ۲۹ لیکن او چون خواست خود را عادل شما را پذیرفتند، از آنچه پیش شما گذارند بخورید. ۹ و میزبان نماید، به عیسی گفت: «و همسایه من کیست؟» ۳۰ عیسی در آنجا راشفا دهد و بدیشان گوید ملکوت خدا به شما نزدیک شده جواب وی گفت: «مردی که از اورشلیم به سوی اریحا می‌رفت، است. ۱۰ لیکن در هر شهری که رفتیدو شما را قبول نکردند، به بدستهای دزدان افتاد و او را برهنه کرده مجروح ساختند و او را نیم کوجه های آن شهر بیرون شده بگویند، ۱۱ حتی خاکی که از مرده واگذارده برفتند. ۳۱ اتفاق کاهنی ازان راه می‌آمد، چون او شهرشما بر ما نشسته است، بر شما می‌افشانیم. لیکن این را را بدید از کناره دیگر گرفت. ۳۲ همچنین شخصی لاوی نیز از بدانید که ملکوت خدا به شما نزدیک شده است. ۱۲ و به شما آنجا عبور کرده نزدیک آمد و بر او نگریسته از کناره دیگر گرفت. می‌گویم که حالت سدوم در آن روز، از حالت آن شهر سهل تر ۳۳ «لیکن شخصی سامری که مسافر بود نزدی آمده چون او را خواهد بود. ۱۳ وای بر توای خورزین؛ وای بر توای بیت صیدا، بدید، دلش بر وی بسوخت. ۳۴ پس پیش آمده بر زخمهای او زیرا اگر معجزاتی که در شما ظاهر شد در صور و صیدون ظاهر روغن و شراب ریخته آنها را بست و او را بر مرکب خود سوار کرده می‌شد، هرآینه مدتی درپلاس و خاکستر نشسته، توبه می‌کردند. به کاروانسرای رسانید و خدمت او کرد. ۳۵ بامدادان چون روانه ۱۴ لیکن حالت صور و صیدون در روز جزا، از حال شما آسانتر می‌شد، دو دینار درآورد به سیرایدار داد و بلبو گفت این شخص را خواهد بود. ۱۵ و توای کفرناحوم که سر به آسمان افراشته‌ای، تا متوجه باش و آنچه بیش از این خرج کنی، در حین مراجعت به تو به هجمن سرنگون خواهی شد. (Hades g86) ۱۶ آنکه شما را دهم. ۳۶ «پس به نظر تو کدام یک از این سه نفر همسایه بود با شوند، مرا شنیده و کسی که شما را حقیر شمارد مرا حقیر شمرده و آن شخص که به دست دزدان افتاد؟» ۳۷ گفت: «آنکه بر او هرکه مرا حقیر شمارد فرستنده مرا حقیر شمرده باشد.» ۱۷ پس آن رحمت کرد. «عیسی وی را گفت: «برو و تو نیز همچنان کن.» هفتاد نفر با خرمی برگشته گفتند: «ای خداوند، دیوها هم به ۳۸ و هنگامی که می‌رفتند او وارد بلدی شد و زنی که مرتاه نام اسم تو اطاعت مامی کنند.» ۱۸ بدیشان گفت: «من شیطان داشتم، او را به خانه خود پذیرفت. ۳۹ و او را خواهری مریم نام را دیدم که چون برق از آسمان می‌افتد. ۱۹ اینک شما را قوت بود که نزد پایهای عیسی نشسته کلام او را می‌شنید. ۴۰ اما مرتاه می‌بخشم که ماران و عقربها و تمامی قوت دشمن را پایمال کنید بجهت زیادتی خدمت مضطرب می‌بود. پس نزدیک آمده، گفت: و چیزی به شما ضرر هرگز نخواهد رسانید. ۲۰ ولی از این شادی «ای خداوند آیا تو را بابایی نیست که خواهر مرا واگذار که مکنید که ارواح اطاعت شما می‌کنند بلکه بیشتر شاد باشید که تنها خدمت کنم، او را بفرما تا مرا یاری کند.» ۴۱ عیسی در نامهای شما در آسمان مرقوم است.» ۲۱ در همان ساعت، عیسی جواب وی گفت: «ای مرتاه، ای مرتاه تو در چیزهای بسیار در روح وجد نموده گفت: «ای پدر مالک آسمان و زمین، تو اندیشه و اضطراب داری. ۴۲ لیکن یک چیز لازم است و مریم آن را سپاس می‌کنم که این امور را از نادانان و خردمندان مخفی داشتی و بر کودکان مکشوف ساختی. بلی‌ای پدر، چونکه همچنین منظور نظرتو افتاد.» ۲۲ و به سوی شاگردان خود توجه نموده گفت: «همه چیز را پدر به من سپرده است. و هیچ کس نمی شناسد که پسر کیست، جز پدر و نه که پدر کیست، غیر از پسر و هرکه پسر بخواد برای او مکشوف سازد.» ۲۳ و در خلوت به شاگردان خود التفات فرموده گفت: «خوشایحال چشمانی که آنچه شما می‌بینید، می‌بینند. ۲۴ زیرا به شما می‌گویم بسا انبیا و پادشاهان می‌خواستند آنچه شما می‌بینید، بنگرند و ندیدند و آنچه شما می‌شنوید، بشنوند و نشنیدند.» ۲۵ ناگاه یکی از فقها برخاسته از روی امتحان به وی گفت: «ای استاد چه کنم تا وارث حیات جاودانی گردم؟» (aiōnios g166) ۲۶ به وی گفت: «در تورات چه نوشته شده است و چگونه می‌خوانی؟» ۲۷ جواب داده، گفت: «اینکه خداوند خدای خود را به تمام دل و تمام نفس و تمام توانایی و تمام فکر خود محبت نما و همسایه خود را من خفته‌اند نمی توانم برخاست تا به تو دهم. ۸ به شما می‌

مراپروی کند می‌باید نفس خود را انکار نموده، صلیب خود را هر ترسیدند که آن را از وی ببرند. ۴۶ و در میان ایشان مباحثه روزه بردارد و مرا متابعت کند. ۲۴ زیرا هرکه بخوهد جان خود را شد که کدام‌یک ازما بزرگتر است. ۴۷ عیسی خیال دل ایشان خلاصی دهد آن را هلاک سازد و هر کس جان خود را بجهت من راملتفت شده طفلی بگیرد و او را نزد خود برپاداشت. ۴۸ و به تلف کرد، آن را نجات خواهد داد. ۲۵ زیرا انسان را چه فایده ایشان گفت: «هرکه این طفل را به نام من قبول کند، مرا قبول دارد که تمام جهان را ببرد و نفس خود را بر باد دهد یا آن را زیان کرده باشد و هرکه مرا پذیرد، فرستنده مرا پذیرفته باشد. زیرا هرکه رساند. ۲۶ زیرا هرکه از من و کلام من عار دارد پسر انسان نیز از جمیع شما کوچکتر باشد، همان بزرگ خواهد بود.» ۴۹ یوحنا وقتی که در جلال خود و جلال پدر و ملائکه مقدسه آید از او جواب داده گفت: «ای استاد شخصی را دیدیم که به نام تو عار خواهد داشت. ۲۷ لیکن هرآینه به شما می‌گویم که بعضی از دیوها را اخراج می‌کند و او را منع نمودیم، از آن رو که پیروی حاضرین در اینجا هستند که تا ملکوت خدا را نبینند ذائقه موت را مانمی کند.» ۵۰ عیسی بدو گفت: «او را مانعت نکنید. زیرا نخواهند چشید.» ۲۸ و از این کلام قریب به هشت روز گذشته هرکه ضد شما نیست با شماست.» ۵۱ و چون روزهای صعود او بود که پطرس و یوحنا و یعقوب را برداشته بر فراز کوهی برآمد تا دعا نزدیک می‌شد روی خود را به عزم ثابت به سوی اورشلم نهاد. کند. ۲۹ و چون دعای کرد هیات چهره او متبدل گشت و لباس ۵۲ پس رسولان پیش از خود فرستاده، ایشان رفته به بلدی از بلاد اوسفید و درخشان شد. ۳۰ که ناگاه دو مرد یعنی موسی و الیاس سامریان وارد گشتند تا برای اوتدارک بینند. ۵۳ اما او را جای با وی ملاقات کردند. ۳۱ و به هیات جلالی ظاهر شده درباره ندادند از آن رو که عازم اورشلم می‌بود. ۵۴ و چون شاگردان او، رحلت او که می‌بایست به زودی در اورشلم واقع شود گفتگویی یعقوب و یوحنا این را دیدند گفتند: «ای خداوند آیا می‌خواهی کردند. ۳۲ اما پطرس و رفیقش را خواب در ربود. پس بیدار شده بگویم که آتش از آسمان باریده اینها را فروگیرد چنانکه الیاس نیز جلال او و آن دو مرد را که با وی بودند، دیدند. ۳۳ و چون آن دو کرد؟ ۵۵ آنگاه روی گردانیده بدیشان گفت: «نمی‌دانید که شما نفر از او جدایی شدند، پطرس به عیسی گفت که «ای استاد، از کدام نوع روح هستید. ۵۶ زیرا که پسر انسان نیامده است تا بودن ما در اینجا خوب است. پس سه سایبان بسازیم یکی برای تو و یکی برای موسی و دیگری برای الیاس.» زیرا که نمی‌دانست چه رفتند. ۵۷ و هنگامی که ایشان می‌رفتند در اثرانی راه شخصی بدو می‌گفت. ۳۴ و این سخن هنوز بر زبانش می‌بود که ناگاه ابری پدیدار شده بر ایشان سایه افکند و چون داخل ابر می‌شدند، ترسان وی گفت: «روپاهان را سوراخها است و مرغان هوا را آشیانه‌ها، گردیدند. ۳۵ آنگاه صدایی از ابر برآمد که «این است پسر حسیب لیکن پسر انسان را جای سر نهادن نیست.» ۵۹ و به دیگری من، او را بشنوید.» ۳۶ و چون این آواز رسید عیسی را تنها یافتند و ایشان ساکت ماندند و از آنچه دیده بودند هیچ‌کس را در آن ایام خیزندادند. ۳۷ و در روز بعد چون ایشان از کوه به زیرآمدند، گروهی بسیار او را استقبال نمودند. ۳۸ که ناگاه مردی از آن میان فریادکنان گفت: «ای استاد به تو التماس می‌کنم که بر پسر من لطف فرمایی زیرا یگانه من است. ۳۹ که ناگاه روحی او رامی گیرد و دفعه صبیحه می‌زند و کف کرده مصروع می‌شود و او را فشرده به دشواری رها می‌کند. ۴۰ و از شاگردان درخواست کردم که او را بیرون کنند نتوانستند.» ۴۱ عیسی در جواب گفت: «ای فرقه بی‌ایمان کج روش، تا کی با شما باشم و متحمل شما گردم. پسر خود را اینجا بیاور.» ۴۲ و چون او می‌آمد دیو او را دریده مصروع نمود. اما عیسی آن روح خبیث را نهیب داده طفل را شفا بخشید و به پدرش سپرد. ۴۳ و همه از بزرگی خدامتحیر شدند و وقتی که همه از تمام اعمال عیسی متعجب شدند به شاگردان خود گفت: ۴۴ «این سخنان را در گوشهای خود فراگیرید زیرا که پسر انسان به دستهای مردم تسلیم خواهد شد.» ۴۵ ولی این سخن را درک نکردند و از ایشان مخفی داشته شد که آن را نفهمند و

۱۰ و بعد از این امور، خداوند هفتاد نفر دیگر را نیز تعیین فرموده، ایشان را جفت جفت پیش روی خود به هر شهری و موضعی که خود عزیمت آن داشت، فرستاد. ۲ پس بدیشان گفت: «حصاد بسیار است و عمله کم. پس از صاحب حصاد درخواست کنید تا عمله‌ها برای حصاد خود بیرون نماید. ۳ بروید، اینک من شما را چون بره‌ها در میان گرگان می‌فرستم. ۴ و کیسه و توشه‌دان و کفشها با خود برمدارید و هیچ‌کس را در راه سلام ننمایید، ۵ و در هرخانه‌ای که داخل شوید، اول گوید سلام بر این خانه باد. ۶ پس هرگاه ابن السلام در آن خانه باشد، سلام شما بر آن قرار گیرد والا به سوی شما راجع شود. ۷ و در آن خانه توقف ننمایید و

بینند نزد عیسی رسیدند و چون آدمی را که از او دیوها بیرون رفته بودند، دیدند که نزد پایهای عیسی رخت پوشیده و عاقل گشته نشسته است ترسیدند. ۳۶ و آنانی که این را دیده بودند ایشان را خبر دادند که آن دیوانه چطور شفا یافته بود. ۳۷ پس تمام خلق مرزوبوم جدریان از او خواهش نمودند که از نزد ایشان روانه شود، زیرا خوفی شدید بر ایشان مستولی شده بود. پس او به کشتی سوار شده مراجعت نمود. ۳۸ اما آن شخصی که دیوها از وی بیرون رفته بودند از او درخواست کرد که با وی باشد. لیکن عیسی او را روانه فرموده، گفت: ۳۹ «به خانه خود برگرد و آنچه خدا با تو کرده است حکایت کن.» پس رفته در تمام شهر از آنچه عیسی بدو نموده بود موعظه کرد. ۴۰ و چون عیسی مراجعت کرد خلق او را پذیرفتند زیرا جمیع مردم چشم به راه اومی داشتند. ۴۱ که ناگاه مردی، یاپرس نام که رئیس کنیسه بود به پایهای عیسی افتاده، به او التماس نمود که به خانه او بیاید. ۴۲ زیرا که او رادختر یگانه‌ای قریب به دوازده ساله بود که مشرف بر موت بود. و چون می‌رفت خلق بر او ازدحام می‌نمودند. ۴۳ ناگاه زنی که مدت دوازده سال به استحاضه مبتلا بود و تمام مایملک خود را صرف اطبانموده و هیچ‌کس نمی‌توانست او را شفا دهد، ۴۴ از پشت سر وی آمده، دامن ردای او را لمس نمود که در ساعت جریان خونش ایستاد. ۴۵ پس عیسی گفت: «کیست که مرا لمس نمود.» چون همه انکار کردند، بطرس و رفقایش گفتند: «ای استاد مردم هجوم آورده بر تو ازدحام می‌کنند و می‌گویند کیست که مرا لمس نمود؟» ۴۶ عیسی گفت: «البته کسی مرا لمس نموده است، زیرا که من درک کردم که قوتی از من بیرون شد.» ۴۷ چون آن زن دید که نمی‌تواند پنهان ماند، لرزان شده، آمد و نزد وی افتاده پیش همه مردم گفت که به چه سبب او را لمس نمود و چگونه فور شفا یافت. ۴۸ وی را گفت: «ای دختر خاطرجمع دار، ایمانت تو را شفا داده است، به سلامتی برو.» ۴۹ و این سخن هنوز بر زبان او بود که یکی از خانه رئیس کنیسه آمده به وی گفت: «دخترت مرد. دیگر استاد را زحمت مده.» ۵۰ چون عیسی این را شنید توجه نموده به وی گفت: «ترسان مباش، ایمان آور و بس که شفا خواهد یافت.» ۵۱ و چون داخل خانه شد، جبر بطرس و یوحنا و یعقوب و پدر و مادر دختر هیچ‌کس را نگذاشت که به اندرون آید. ۵۲ و چون همه برای او گریه و زاری می‌کردند او گفت: «گریان مباشید نمرده بلکه خفته است.» ۵۳ پس به او استهزا کردند چونکه می‌دانستند که مرده است. ۵۴ پس او همه را بیرون کرد و دست دختر را گرفته صدا زد و گفت: «ای دختر برخیز.» ۵۵ و روح او برگشت و فور برخاست. پس عیسی فرمود تا به وی خوراک دهند. ۵۶ و پدر و مادر او حیران شدند. پس ایشان را فرمود که هیچ‌کس را از این ماجرا خبر ندهند.

۹ پس دوازده شاگرد خود را طلبیده، به ایشان قوت و قدرت بر جمیع دیوها و شفا دادن امراض عطا فرمود. ۲ و ایشان را فرستاد تا به ملکوت خدا موعظه کنند و مرضیان را صحت بخشند. ۳ و بدیشان گفت: «هیچ چیز بجهت راه برمدارید نه عصا و نه توشه‌دان و نه نان و نه پول و نه برای یک نفر دو جامه. ۴ و به هرخانه‌ای که داخل شوید همان جا بمانید تا از آن موضع روانه شوید. ۵ و هرکه شما را نپذیرد، وقتی که از آن شهر بیرون شوید خاک پایهای خود را نیز بیفشانید تا بر ایشان شهادتی شود.» ۶ پس بیرون شده در دهات می‌گشتند و بشارت می‌دادند و در هر جا صحت می‌بخشیدند. ۷ اما هیروдіس تترارک، چون خبر تمام این وقایع را شنید مضطرب شد، زیرا بعضی می‌گفتند که یحیی از مردگان برخاسته است، ۸ و بعضی که الیاس ظاهر شده و دیگران، که یکی از انبیای پیشین برخاسته است. ۹ اما هیروдіس گفت: «سریحی را از تنش من جدا کردم ولی این کیست که درباره او چنین خبر می‌شنوم» و طالب ملاقات وی می‌بود. ۱۰ و چون رسولان مراجعت کردند، آنچه کرده بودند بدو بازگفتند. پس ایشان را برداشته به ویرانه‌ای نزدیک شهری که بیت صیدا نام داشت به خلوت رفت. ۱۱ اما گروهی بسیار اطلاع یافته در عقب وی شتافتند. پس ایشان را پذیرفته، ایشان را از ملکوت خدا اعلام می‌نمود و هرکه احتیاج به معالجه می‌داشت صحت می‌بخشید. ۱۲ و چون روز رو به زوال نهاد، آن دوازده نزد وی آمدند، گفتند: «مردم را مرخص فرما تا به دهات و اراضی این حوالی رفته منزل و خوراک برای خویشان پیدا نمایند، زیرا که در اینجا در صحرا می‌باشیم.» ۱۳ و بدیشان گفت: «شمایشان را غذا دهید.» گفتند: «ما را جز پنج نان و دوماهی نیست مگر برویم و بجهت جمیع این گروه غذا بخریم.» ۱۴ زیرا قریب به پنجهزار مرد بودند. پس به شاگردان خود گفت که ایشان را پنجاه پنجاه، دسته دسته، بنشانند. ۱۵ ایشان همچنین کرده همه را نشانیدند. ۱۶ پس آن پنج نان و دوماهی را گرفته، به سوی آسمان نگریست و آنها را برکت داد، پاره نمود و به شاگردان خود داد تا بپاشند مردم گذارند. ۱۷ پس همه خورده سیر شدند. و دوازده سبد پر از پاره های باقی‌مانده برداشتند. ۱۸ و هنگامی که او به تنهایی دعا می‌کرد و شاگردانش همراه او بودند، از ایشان پرسیده، گفت: «مردم مرا که می‌دانند؟» ۱۹ در جواب گفتند: «یحیی تعمیددهنده و بعضی الیاس و دیگران می‌گویند که یکی از انبیای پیشین برخاسته است.» ۲۰ بدیشان گفت: «شما مرا که می‌دانید؟» بطرس در جواب گفت: «مسیح خدا.» ۲۱ پس ایشان را قدغن بلیغ فرمود که هیچ‌کس را از این اطلاع مدهید. ۲۲ و گفت: «لازم است که پسر انسان زحمت بسیار بیند و از مشایخ و روسای کهنه و کاتبان رد شده کشته شود و روز سوم برخیزد.» ۲۳ پس به همه گفت: «اگر کسی بخواهد

«گمان می‌کنم آنکه او را زیادت‌ر بخشید.» به وی گفت: «نیکو که کلام را به دل راست و نیکو شنیده، آن را نگاه می‌دارند و گفتی.» ۴۴ پس به سوی آن زن اشاره نموده به شمعون گفت: با صبر، ثمر می‌آورند. ۱۶ «و هیچ کس چراغ را افروخته، آن «این زن را نمی‌بینی، به خانه تو آمدن آب بجهت پایهای من را زیرطرفی یا تختی پنهان نمی‌کند بلکه بر چراغدان می‌گذارند نیابردی، ولی این زن پایهای مرا به اشکها شست و به مویهای سر تا هرکه داخل شود روشنی را ببیند. ۱۷ زیرا چیزی نهان نیست خود آنها را خشک کرد. ۴۵ مرا نبوسیدی، لیکن این زن از وقتی که ظاهر نگردد و نه مستور که معلوم و هویدا نشود. ۱۸ پس داخل شدم از بوسیدن پایهای من بازایستاد. ۴۶ سر مرا به روغن احتیاطنماید که به چه طور می‌شوید، زیرا هرکه دارد بدو داده مسح نکردی، لیکن او پایهای مرا به عطر تدهین کرد. ۴۷ از این خواهد شد و از آنکه ندارد آنچه گمان هم می‌برد که دارد، از او جهت به تو می‌گویم، گناهان او که بسیار است آرمزیده شد، زیرا گرفته خواهد شد.» ۱۹ و مادر و برادران او نزد وی آمده به سبب که محبت بسیار نموده است. لیکن آنکه آرمزش کمتر یافت، ازدحام خلق نتوانستند او را ملاقات کنند. ۲۰ پس او را خیر محبت کمتر می‌نماید.» ۴۸ پس به آن زن گفت: «گناهان تو داده گفتند: «مادر و برادران بیرون ایستاده می‌خواهند تو را آرمزیده شد.» ۴۹ و اهل مجلس در خاطر خود تفکر آغاز کردند که ببینند.» ۲۱ در جواب ایشان گفت: «مادر و برادران من اینانند این کیست که گناهان را هم می‌آرمزد. ۵۰ پس به آن زن گفت: که کلام خدا را شنیده آن را به‌جا می‌آورند.» ۲۲ روزی از روزها «ایمانت تو را نجات داده است به سلامتی روانه شو.»

۸ و بعد از آن واقع شد که او در هر شهری و دهی گشته، موعظه می‌نمود و به ملکوت خدا بشارت می‌داد و آن دوازده با وی می‌بودند. ۲ و زنان چند که از ارواح پلید و مرضها شفا یافته بودند، یعنی مریم معروف به مجدلیه که از او هفت دیو بیرون رفته بودند، ۳ و یونا زوجه خوزا، ناظر هیروдіس و سوسن و بسیاری از زنان دیگر که از اموال خود او را خدمت می‌کردند. ۴ و چون گروهی بسیار فراهم می‌شدند و از هر شهر نزد او می‌آمدند مثلی آورده، گفت ۵ که «برزگری بجهت تخم کاشتن بیرون رفت. و وقتی که تخم می‌کاشت بعضی بر کناره راه ریخته شد و پامال شده، مرغان هوا آن را خوردند. ۶ و پارهای بر سنگلاخ افتاده چون روید از آنجهت که رطوبتی نداشت خشک گردید. ۷ و قدری در میان خارها افکنده شد که خارها با آن نمو کرده آن را خفه نمود. ۸ و بعضی در زمین نیکو پاشیده شده روید و صد چندان ثمر آورد.» چون این بگفت ندا درداد «هرکه گوش شنوا دارد بشنود.» ۹ پس شاگردانش از او سوال نموده، گفتند که «معنی این مثل چیست؟» ۱۰ گفت: «شما را دانستن اسرار ملکوت خدا عطا شده است و لیکن دیگران را به واسطه مثلها، تا نگریسته نبینند و شنیده درک نکنند. ۱۱ اما مثل این است که تخم کلام خداست. ۱۲ و آنانی که در کنار راه هستند کسانی می‌باشند که چون می‌شنوند، فوراً ابلیس آمده کلام را از دلهای ایشان می‌رباید، مبدا ایمان آورده نجات یابند. ۱۳ و آنانی که بر سنگلاخ هستند کسانی می‌باشند که چون کلام را می‌شنوند آن را به شادی می‌پذیرند و اینها ریشه ندارند پس تا مدتی ایمان می‌دارند و در وقت آزمایش، مرتد می‌شوند. ۱۴ اما آنچه در خارها افتاد اشخاصی می‌باشند که چون شنوند می‌روند و اندیشه‌های روزگار و لذت آن ایشان را خفه می‌کند و هیچ میوه به کمال نمی‌رسانند. ۱۵ اما آنچه در زمین نیکو واقع گشت کسانی می‌باشند

نتوانست آن را جنبش دهد زیرا که بر سنگ بنا شده بود. ۴۹ لیکن هر که شنید و عمل نیاورد مانند شخصی است که خانه‌ای بر روی زمین بی‌بنیاد بنا کرد که چون سیل بر آن صدمه زد، فور افتاد و خرابی آن خانه عظیم بود.»

۷ و چون همه سخنان خود را به سمع خلق به اتمام رسانید، وارد کفرناحوم شد. ۲ و یوزباشی را غلامی که عزیز او بود مریض و مشرف بر موت بود. ۳ چون خبر عیسی را شنید، مشایخ یهود را نزد وی فرستاده از او خواهش کرد که آمده غلام او را شفا بخشند. ۴ ایشان نزد عیسی آمده به الحاح نزد او التماس کرده گفتند: «مستحق است که این احسان را برایش به‌جا آوری. ۵ زیرا قوم ما را دوست می‌دارد و خود برای ما کنیسه را ساخت.» ۶ پس عیسی با ایشان روانه شد و چون نزدیک به خانه رسید، یوزباشی چند نفر از دوستان خود را نزد او فرستاده بدو گفت: «خداوند ارحمت مکش زیرا لایق آن نیست که زیر سقف من درآیی. ۷ و از این سبب خود را لایق آن ندانستم که نزد تو آییم، بلکه سخنی بگو تا بنده من صحیح شود. ۸ زیرا که من نیز شخصی هستم زیر حکم و لشکریان زیر دست خود دارم. چون به یکی گویم برو، می‌رود و به دیگری بیا، می‌آید و به غلام خود این را بکن، می‌کند.» ۹ چون عیسی این را شنید، تعجب نموده به سوی آن جماعتی که از عقب او می‌آمدند روی گردانیده، گفت: «به شمامی گویم چنین ایمانی، در اسرائیل هم نیافته‌ام.» ۱۰ پس فرستادگان به خانه برگشته، آن غلام بیمار را صحیح یافتند. ۱۱ و دو روز بعد به شهری مسمی به نائین می‌رفت و بسیاری از شاگردان او و گروهی عظیم، همراهش می‌رفتند. ۱۲ چون نزدیک به دروازه شهر رسید، ناگاه مبتلی را که پسر یگانه بیوه‌زنی بود می‌بردند و انبوهی کثیر از اهل شهر، با وی می‌آمدند. ۱۳ چون خداوند او را دید، دلش بر او سوخت و به وی گفت: «گریان مباش.» ۱۴ و نزدیک آمده تابوت را لمس نمود و حاملان آن بایستادند. پس گفت: «ای جوان تو رامی گویم برخیز.» ۱۵ در ساعت آن مرده راست بنشست و سخن گفتن آغاز کرد و او را به مادرش سپرد. ۱۶ پس خوف همه را فراگرفت و خدا راتمجیدکنان می‌گفتند که «نبی‌ای بزرگ در میان ما مبعوث شده و خدا از قوم خود تفقد نموده است.» ۱۷ پس این خبر درباره او در تمام یهودیه و جمیع آن مرز و بوم منتشر شد. ۱۸ و شاگردان یحیی او را از جمیع این وقایع مطلع ساختند. ۱۹ پس یحیی دو نفر از شاگردان خود را طلبیده، نزد عیسی فرستاده، عرض نمود که «آیا تو آن آینده هستی یا منتظر دیگری باشیم؟» ۲۰ آن دو نفر نزد وی آمده، گفتند: «یحیی تعمیددهنده ما را نزد تو فرستاده، می‌گوید آیا تو آن آینده هستی یا منتظر دیگری باشیم.» ۲۱ در همان ساعت، بسیاری را از مرضها و بلاها و ارواح پلید شفا داد و کوران بسیاری را بینایی بخشید. ۲۲ عیسی در جواب ایشان گفت: «بروید و

را گرفته بخورد و به رفقای خود نیز داد که خوردن آن جز به احسان کنید. ۲۸ و هرکه شما را لعن کند، برای او برکت بطلبید و کهنه روا نیست.» ۵ پس بدیشان گفت: «پسر انسان مالک روز برای هرکه با شما کینه دارد، دعای خیر کنید. ۲۹ و هرکه بر سبت نیز هست.» ۶ و در سبت دیگر به کینسه درآمده تعلیم رخسارتو زند، دیگری را نیز به سوی او بگردان و کسی که ردای تو می‌داد و در آنجا مردی بود که دست راستش خشک بود. ۷ و را بگیرد، قبا را نیز از او مضایقه مکن. ۳۰ هرکه از تو سوال کند کاتبان و فریسیان چشم بر اومی داشتند که شاید در سبت شفا بدو بدهد و هرکه مال تو را گیرد از وی باز نخواهد. ۳۱ و چنانکه دهد تا شکایتی بر او یابند. ۸ او خیالات ایشان را درک نموده، می‌خواهد مردم با شما عمل کنند، شما نیز به همانطور بایشان بدان مرد دست خشک گفت: «برخیز و در میان بایست.» در سلوک نمایید. ۳۲ «زیرا اگر محبان خود را محبت نمایید، شما حال برخاسته بایستاد. ۹ عیسی بدیشان گفت: «از شما چیزی را چه فضیلت است؟ زیرا گناهکاران هم محبان خود را محبت می‌پرسم که در روز سبت کدام رواست، نیکویی کردن یا بدی، می‌نمایند. ۳۳ و اگر احسان کنید با هرکه به شما احسان کند، رها نیدن جان یا هلاک کردن؟» ۱۰ پس چشم خود را بر جمیع چه فضیلت دارید؟ چونکه گناهکاران نیز چنین می‌کنند. ۳۴ و اگر ایشان گردانیده، بدو گفت: «دست خود را دراز کن.» او چنان قرض دهد به آنانی که امید بازگرفتن از ایشان دارید، شما را چه کرد و فور دستش مثل دست دیگر صحیح گشت. ۱۱ اما ایشان فضیلت است؟ زیرا گناهکاران نیز به گناهکاران قرض می‌دهند تا از حماقت پر گشته به یکدیگر می‌گفتند که «بایستی چه کنیم؟» از ایشان عوض گیرند. ۳۵ بلکه دشمنان خود را محبت نمایید ۱۲ و در آن روزها بر فراز کوه برآمد تا عبادت کند و آن شب را در واحسان کنید و بدون امید عوض، قرض دهید زیرا که اجر شما عبادت خدا به صبح آورد. ۱۳ و چون روز شد، شاگردان خود عظیم خواهد بود و پسران حضرت اعلی خواهد بود چونکه او با را پیش طلبیده دوازده نفر از ایشان را انتخاب کرده، ایشان را ناسپاسان ویدکاران مهربان است. ۳۶ پس رحیم باشید چنانکه نیز رسول خواند. ۱۴ یعنی شمعون که او را پطرس نیز نام نهاد و پدر شما نیز رحیم است. ۳۷ «داوری مکنید تا بر شما داوری برادرش اندریاس، یعقوب و یوحنا، فیلیپس و برتولما، ۱۵ متی و نشود و حکم مکنید تا بر شما حکم نشود و عفو کنید تا آرمزیده توما، یعقوب ابن حلفی و شمعون معروف به غیور. ۱۶ یهویدا شوید. ۳۸ بدهید تا به شما داده شود. زیرا پیمان نیکوی افشرد و برادر یعقوب و یهویدا اسخریوطی که تسلیم کننده وی بود. ۱۷ و با جنبائیده و لبریز شده را در دامن شما خواهند گذارد. زیرا که ایشان به زیر آمده، بر جای هموار بایستاد. و جمعی از شاگردان وی به همان پیمانه‌ای که می‌پیماید برای شما پیموده خواهند شد.» و گروهی بسیار از قوم، از تمام یهودیه و اورشلیم و کناره دریای صور ۳۹ پس برای ایشان مثلی زد که «آیا می‌تواند کور، کور را راهنمایی و صیدون آمدند تا کلام او را بشنوند و از امراض خود شفا یابند. کند؟ آیا هر دو در حرفه‌ای نمی‌افتند؟ ۴۰ شاگرد از معلم خویش ۱۸ و کسانی که از ارواح پلید معذب بودند، شفا یافتند. ۱۹ و بهتر نیست لیکن هرکه کامل شده باشد، مثل استاد خود بود. تمام آن گروه می‌خواستند او را لمس کنند. زیرا قوتی از وی صادر ۴۱ و چرا خسی را که در چشم برادر تو است می‌بینی و چوبی را شده، همه را صحت می‌بخشید. ۲۰ پس نظر خود را به شاگردان که در چشم خود داری نمی‌یابی؟ ۴۲ و چگونه بتوانی برادر خود خویش افکنده، گفت: «خوشابحال شما ای مساکین زیرالمکوت را گویی ای برادر اجازت ده تا خس را از چشم تو برآورم و چوبی را خدا از آن شما است. ۲۱ خوشابحال شما که اکنون گرسنه‌اید، که در چشم خود داری نمی‌بینی. ای ریاکار اول چوب را از زیرا که سیر خواهید شد. خوشابحال شما که الحال گریانید، چشم خود بیرون کن، آنگاه نیکو خواهی دید تا خس را از چشم زیرا خواهید خندید. ۲۲ خوشابحال شما وقتی که مردم بخاطر پسر برادر خود برآوری. ۴۳ «زیرا هیچ درخت نیکو میوه بد بار نمی‌آورد و انسان از شما نفرت گیرند و شما را از خود جدا سازند و دشنام نه درخت بد، میوه نیکو آورد. ۴۴ زیرا که هر درخت از میوه‌اش دهند و نام شما را مثل شیر پیرون کنند. ۲۳ در آن روز شاد باشید شناخته می‌شود از خارنجیر را نمی‌یابند و از بوته، انگور را نمی‌وجدنمایید زیرا اینک اجر شما در آسمان عظیم می‌باشد، زیرا که چینه‌اند. ۴۵ آدم نیکو از خزینه خوب دل خود چیز نیکو می‌آورد و به همینطور پدران ایشان با انبیا سلوک نمودند. ۲۴ «لیکن وای شخص شیر از خزینه بد دل خویش چیز بد بیرون می‌آورد. زیرا بر شما ای دولتمندان زیرا که تسلی خود را یافته‌اید. ۲۵ وای بر که از زیادتی دل زبان سخن می‌گوید. ۴۶ «و چون است که شما ای سیرشدگان، زیرا گرسنه خواهید شد. وای بر شما که الان مرا خداوند خداوند می‌گویید و آنچه می‌گویم بعمل نمی‌آورید. خندانید زیرا که ماتم و گریه خواهید کرد. ۲۶ وای بر شما وقتی ۴۷ هرکه نزد من آید و سخنان مرا بشنود و آنها را به‌جا آورد، شما را که جمیع مردم شما را تحسین کنند، زیرا همچنین پدران ایشان با نشان می‌دهم که به چه کس مشابیهت دارد. ۴۸ مثل شخصی انبیای کذب کردند. ۲۷ «لیکن ای شنوندگان شما را می‌گویم است که خانه‌ای می‌ساخت و زمین را کنده گود نمود و بنیادش دشمنان خود را دوست دارید و با کسانی که از شما نفرت کنند، رابر سنگ نهاد. پس چون سیلاب آمده، سیل بر آن خانه زور آورد،

به ملکوت خدا بشارت دهم، زیرا که برای همین کار فرستاده مرد، گناهان تو آمرزیده شد.» ۲۱ آنگاه کاتبان و فریسیان در خاطر خود تفکر نموده، گفتن گرفتند: «این کیست که کفر می گوید. شده‌ام.» ۴۴ پس در کنایس جلیل موعظه می نمود.

۵ و هنگامی که گروهی بر وی ازدحام می نمودند تا کلام خدا را بشنوند، او به کنار دریاچه جنیسارت ایستاده بود. ۲ و دو زورق رادر کنار دریاچه ایستاده دید که صیادان از آنها بیرون آمده، دامهای خود را شست و شومی نمودند. ۳ پس به یکی از آن دو زورق که مال شمعون بود سوار شده، از او درخواست نمود که از خشکی اندکی دور ببرد. پس در زورق نشسته، مردم را تعلیم می داد. ۴ و چون از سخن گفتن فارغ شد، به شمعون گفت: «به میانه دریاچه بران و دامهای خود را برای شکار بیندازید.» ۵ شمعون در جواب وی گفت: «ای استاد، تمام شب را رنج برده چیزی نگرفتیم، لیکن به حکم تو، دام را خواهیم انداخت.» ۶ و چون چنین کردند، مقداری کثیر از ماهی صید کردند، چنانکه نزدیک بود دام ایشان گسسته شود. ۷ و به رفقای خود که در زورق دیگر بودند اشاره کردند که آمده ایشان را امداد کنند. پس آمده هر دو زورق را پر کردند بقسمی که نزدیک بود غرق شوند. ۸ شمعون بطرس چون این را بدید، بر پایهای عیسی افتاده، گفت: «ای خداوند از من دور شو زیرا مردی گناهکارم.» ۹ چونکه به سبب صید ماهی که کرده بودند، دهشت بر او و همه رفقای وی مستولی شده بود. ۱۰ و هم چنین نیز بر یعقوب و یوحنا پسران زیدی که شریک شمعون بودند. عیسی به شمعون گفت: «مترس. پس از این مردم را صید خواهی کرد.» ۱۱ پس چون زورقها را به کنار آوردند همه را ترک کرده، از عقب او روانه شدند. ۱۲ و چون او در شهری از شهرها بود ناگاه مردی پر از برص آمده، چون عیسی را بدید، به روی درافتاد و از او درخواست کرده، گفت: «خداوند، اگر خواهی می توانی مرا طاهر سازی.» ۱۳ پس او دست آورده، وی را لمس نمود و گفت: «می خواهی. طاهر شو.» که فور برص از او زایل شد. ۱۴ و او را قدغن کرد که «هیچ کس را خبر مده، بلکه رفته خود را به کاهن بنما و هدیه ای بجهت طهارت خود، بطوری که موسی فرموده است، بگذاران تا بجهت ایشان شهادتی شود.» ۱۵ لیکن خبر او بیشتر شهرت یافت و گروهی بسیار جمع شدند تا کلام او را بشنوند و از مرضهای خود شفا یابند، ۱۶ و او به ویرانه ها عزت جسته، به عبادت مشغول شد. ۱۷ روزی از روزها واقع شد که او تعلیم می داد و فریسیان و فقها که از همه بلدان جلیل و یهودیه و اورشلیم آمده، نشسته بودند وقت خداوند برای شقای ایشان صادر می شد، ۱۸ که ناگاه چند نفر شخصی مفلوج را بر بستر آوردند و می خواستند او را داخل کنند تا پیش روی وی بگذارند. ۱۹ و چون به سبب انبوهی مردم راهی نیافتند که او را به خانه درآورند بر پشت بام رفته، او را با تختش از میان سفالها در وسط پیش عیسی گذاردند. ۲۰ چون او ایمان ایشان را دید، به وی گفت: «ای

مرد، گناهان تو آمرزیده شد.» ۲۱ آنگاه کاتبان و فریسیان در خاطر خود تفکر نموده، گفتن گرفتند: «این کیست که کفر می گوید. شده‌ام.» ۴۴ پس در کنایس جلیل موعظه می نمود.

شمعون، بن یهودا، بن یوسف، بن یونان، بن ایلیا قیم، ۳۱ ابن شد. ۲۲ و همه بر وی شهادت دادند و از سخنان فیض آمیزی ملیا، بن مینان، بن متاتا بن ناتان، بن داود، ۳۲ ابن یسی، بن که از دهانش صادر می‌شد، تعجب نموده، گفتند: «مگر این پسر عوید، بن بوغر، بن شلمون، بن نحشون، ۳۳ ابن عمیناداب، بن یوسف نیست؟» ۲۳ بدیشان گفت: «هرآینه این مثل را به من ارام، بن حصرون، بن فارص، بن یهودا، ۳۴ ابن یعقوب، بن خواهید گفت، ای طیبی خود را شفا بده. آنچه شنیده‌ایم که اسحق، بن ابراهیم، بن تارح، بن ناحور، ۳۵ ابن سروج، بن رعور، در کفرناحوم از تو صادر شد، اینجا نیز در وطن خویش بنما.» بن فالج، بن عابر، بن صالح، ۳۶ ابن قینان، بن ارفکشاد، بن ۲۴ و گفت: «هرآینه به شمامی گویم که هیچ نبی در وطن خویش سام، بن نوح، بن لامک، ۳۷ ابن متوشالچ، بن خنوخ، بن یارد، مقبول نباشد. ۲۵ و به تحقیق شما را می‌گویم که بسا بیوه‌زنان در اسرائیل بودند، در ایام الیاس، وقتی که آسمان مدت سه سال و شش ماه بسته ماند، چنانکه قحطی عظیم در تمامی زمین پدید شد. ۴ اما عیسی پر از روح القدس بوده، از اردن مراجعت کرد و روح آمد، ۲۶ و الیاس نزد هیچ کدام از ایشان فرستاده نشد، مگر نزد او را به بیابان برد. ۲ و مدت چهل روز ابلیس او را تجربه می‌نمود و در آن ایام چیزی نخورد. چون تمام شد، آخر گرسنه گردید. ۳ و ابلیس بدو گفت: «اگر پسر خدا هستی، این سنگ را بگو تا نان گردد.» ۴ عیسی در جواب وی گفت: «مکتوب است که انسان به نان فقط زیست نمی‌کند، بلکه به هر کلمه خدا.» ۵ پس ابلیس او را به کوهی بلند برده، تمامی ممالک جهان را در لحظه‌ای بدو نشان داد. ۶ و ابلیس بدو گفت: «جمع این قدرت و از جلیل فرود شده، در روزهای سبت، ایشان را تعلیم می‌داد. حشمت آنها را به تو می‌دهم، زیرا که به من سپرده شده است و ۳۲ و از تعلیم او در حیرت افتادند، زیرا که کلام او با قدرت می‌بود. به هر که می‌خواهم می‌بخشم. ۷ پس اگر تو پیش من سجده کنی، همه از آن تو خواهد شد.» ۸ عیسی در جواب او گفت: «ای شیطان، مکتوب است، خداوند خدای خود را پرستش کن و غیر او را عبادت منما.» ۹ پس او را به اورشلیم برده، برکنگره هیکل قرار داد و بدو گفت: «اگر پسر خدا هستی، خود را از اینجا به زیر انداز. ۱۰ زیرا مکتوب است که فرشتگان خود را درباره تو حکم فرماید تا تو را محافظت کنند. ۱۱ و تو را به دستهای خود بردارند، مبدا پایت به سنگی خورد.» ۱۲ عیسی در جواب وی گفت که «گفته شده است، خداوند خدای خود را تجربه مکن.» ۱۳ و چون ابلیس جمع تجربه را به اتمام رسانید، تا مدتی از او جدا شد. ۱۴ و عیسی به قوت روح، به جلیل برگشت و خبر او در تمامی آن نواحی شهرت یافت. ۱۵ و او در کنایس ایشان تعلیم می‌داد و همه او را تعظیم می‌کردند. ۱۶ و به ناصره جایی که پرورش یافته بود، رسید و بحسب دستور خود در روز سبت به کنیسه درآمد، برای تلاوت برخاست. ۱۷ آنگاه صحیفه اشعیا نبی را بدو دادند و چون کتاب را گشود، موضعی را یافت که مکتوب است ۱۸ «روح خداوند بر من است، زیرا که مرا مسح کرد تا فقیران را بشارت دهم و مرا فرستاد، تا شکسته دلان را شفا بخشم و اسیران را به رستگاری و کوران را به بنیایی، موعظه کنم و تا کویدگان را، آزاد سازم، ۱۹ و از سال پسندیده خداوند موعظه کنم.» ۲۰ پس کتاب را به هم پیچیده، به خادم سپرد و بنشست و چشمان همه اهل کنیسه بر وی دوخته می‌بود. ۲۱ آنگاه بدیشان شروع به گفتن کرد که «امروز این نوشته در گوشهای شما تمام

۳۲ نوری که کشف حجاب برای امت‌ها کند و قوم تو اسرائیل را صحیفه کلمات اشعایی نبی که می‌گوید: «صدای ندا کننده‌ای جلال بود.» ۳۳ و یوسف و مادرش از آنچه درباره او گفته شد، دریابان که راه خداوند را مهیا سازید و طرق او راراست نمایید. تعجب نمودند. ۳۴ پس شمعون ایشان را برکت داده، به مادرش ۵ هر وادی انباشته و هر کوه و تلی پست و هر کجی راست و هر مریم گفت: «اینک این طفل قرار داده شد، برای افتادن و برخاستن راه ناهموار صاف خواهد شد ۶ و تمامی بشر نجات خدا را بسیاری از آل اسرائیل و برای آیتی که به خلاف آن خواهند گفت. خواهند دید.» ۷ آنگاه به آن جماعتی که برای تعمید وی بیرون ۳۵ و در قلب تو نیز شمشیری فرو خواهد رفت، تا افکار قلوب می‌آمدند، گفت: «ای افعی‌زادگان، که شمارا نشان داد که از بسیاری مکشوف شود.» ۳۶ و زنی نبیه بود، حنا نام، دختر فنوئیل غضب آینده بگریزد؟ ۸ پس ثمرات مناسب توبه بیاورید و در ازسبط اشیر بسیار سالخورده، که از زمان بکارت هفت سال با خاطر خود این سخن را راه مدهید که ابراهیم پدر ماست، زیرا به شوهر بسر برده بود. ۳۷ و قریب به هشتاد و چهار سال بود که او شما می‌گویم خدا قادر است که از این سنگها، فرزندان برای بیوه گشته ازهیکل جدا نمی‌شد، بلکه شبانه‌روز به روزه و مناجات ابراهیم برانگیزانند. ۹ و الان نیز تیشه بر ریشه درختان نهاده شده در عبادت مشغول می‌بود. ۳۸ او در همان ساعت درآمده، خدا را است، پس هر درختی که میوه نیکو نیاورد، بریده و در آتش افکنده شکر نمود و درباره او به همه منتظرین نجات در اورشلیم، تکلم می‌شود. ۱۰ پس مردم از وی سوال نموده گفتند: «چه کنیم؟» نمود. ۳۹ و چون تمامی رسوم شریعت خداوند را به پایان برده ۱۱ او در جواب ایشان گفت: «هرکه دوجامه دارد، به آنکه ندارد بودند، به شهر خود ناصره جلیل مراجعت کردند. ۴۰ و طفل بدهد. و هرکه خوراک دارد نیز چنین کند.» ۱۲ و باجگیران نیز نمو کرده، به روح قوی می‌گشت و از حکمت پر شده، فیض برای تعمید آمده، بدو گفتند: «ای استاد چه کنیم؟» ۱۳ بدیشان خدا بروی می‌بود. ۴۱ و والدین او هر ساله بجهت عید فصح، گفت: «زیادتر از آنچه مقرر است، مگیرید.» ۱۴ سپاهیان نیز از به اورشلیم می‌رفتند. ۴۲ و چون دوازده ساله شد، موافق رسم او پرسیده، گفتند: «ماچه کنیم؟» به ایشان گفت: «بر کسی عید، به اورشلیم آمدند. ۴۳ و چون روزها را تمام کرده مراجعت ظلم نمکند و بر هیچ‌کس افترا مزیند و به مواجب خود اکتفا کنید.» می‌نمودند، آن طفل یعنی عیسی، در اورشلیم توقف نمود و یوسف ۱۵ و هنگامی که قوم مترصد می‌بودند و همه در خاطر خود درباره و مادرش نمی‌دانستند. ۴۴ بلکه چون گمان می‌بردند که او در یحیی تفکر می‌نمودند که این مسیح است یا نه، ۱۶ یحیی به همه قافله است، سفریکروزه کردند و او را در میان خویشان و آشنایان متوجه شده گفت: «من شما را به آب تعمید می‌دهم، لیکن خود می‌جستند. ۴۵ و چون او را نیافتند، در طلب او به اورشلیم شخصی تانواتر از من می‌آید که لیاقت آن ندارم که بند نعلین او را برگشتند. ۴۶ و بعد از سه روز، او را در هیکل یافتند که در میان باز کنم. اوشما را به روح‌القدس و آتش تعمید خواهد داد. ۱۷ او معلمان نشسته، سخنان ایشان را می‌شنود و از ایشان سوال همی غریبال خود را به‌دست خود دارد و خرمن خویش را پاک کرده، گندم کرد. ۴۷ و هرکه سخن او رامی‌شنید، از فهم و جوابهای او را در انبارخود ذخیره خواهد نمود و کاه را در آتشی که خاموشی متحیرمی‌گشت. ۴۸ چون ایشان او را دیدند، مضطرب شدند. نمی‌پذیرد خواهد سوزانید.» ۱۸ و به نصایح بسیار دیگر، قوم را پس مادرش به وی گفت: «ای فرزند چرا با ما چنین کردی؟ اینک بشارت می‌داد. ۱۹ اما هیرودیس تیتراک چون به سبب هیرودی، زن پدرت و من غمناک گشته تو را جستجو می‌کردیم.» ۴۹ او برادر او فیلیپس و سایر بدیهایی که هیرودیس کرده بود از وی توییح به ایشان گفت: «از بهرچه مرا طلب می‌کردید، مگردانسته‌اید یافت، ۲۰ این رانیز بر همه افزود که یحیی را در زندان حبس که باید من در امور پدر خود باشم؟» ۵۰ ولی آن سخنی را که نمود. ۲۱ اما چون تمامی قوم تعمید یافته بودند و عیسی هم تعمید بدیشان گفت، نفهمیدند. ۵۱ پس با ایشان روانه شده، به ناصره آمد و مطیع ایشان می‌بود و مادر او تمامی این امور را در خاطر خود جسمانی، مانند کبوتری بر او نازل شد. و آوازی از آسمان در رسید نگاه می‌داشت. ۵۲ و عیسی در حکمت و قامت و رضامندی نزد که تو پسر حبیب من هستی که به تو بخشوندم. ۲۳ و خود عیسی خدا و مردم ترقی می‌کرد.

۳ و در سال پانزدهم از سلطنت طیباریوس قیصر، در وقتی که پنطیوس پیلطس، والی یهودیه بود و هیرودیس، تیتراک جلیل و برادرش فیلیپس تیتراک ایطوریه تراخونیتس و لیسانیوس تیتراک آبلیه ۲ و حنا و قیفا روسای کهنه بودند، کلام خدا به یحیی ابن زکریا در بیابان نازل شده، ۳ به تمامی حوالی اردن آمده، به تعمید توبه بجهت آموزش گناهان موعظه می‌کرد. ۴ چنانچه مکتوب است در

راتهیدست رد نمود. ۵۴ بنده خود اسرائیل را یاری کرد، به یادگاری بود و نزدیک به زاییدن بود، ثبت گردد. ۶ و وقتی که ایشان رحمانیت خویش، ۵۵ چنانکه به اجداد ما گفته بود، به ابراهیم و (به ذریت او تا ابد الابد.) **jaiōn g165** ۵۶ و مریم قریب به سه ماه نزد وی ماند. پس به خانه خود مراجعت کرد. ۵۷ اما چون ایصابات را وقت وضع حمل رسید، پسری بزاد. ۵۸ و همسایگان صحرای بسمری بردند و در شب پاسبانی گله های خویش می کردند. و خویشان او چون شنیدند که خداوند رحمت عظمی بر وی کرده، ۹ ناگاه فرشته خداوند بر ایشان ظاهر شد و کبریایی خداوند بر گرد با او شادی کردند. ۵۹ و واقع شد در روز هشتم چون برای ختنه ایشان تأیید و بغایت ترسان گشتند. ۱۰ فرشته ایشان را گفت: طفل آمدند، که نام پدرش زکریا را بر او می نهادند. ۶۰ اما مادرش «مترسید، زیرا اینکه بشارت خوشی عظیم به شما می دهم که برای ملتفت شده، گفت: «نی بلکه به یحیی نامیده می شود.» ۶۱ به جمیع قوم خواهد بود. ۱۱ که امروز برای شما در شهر داود، وی گفتند: «از قبیلۀ تو هیچ کس این اسم را ندارد.» ۶۲ پس به نجات دهندۀ ای که مسیح خداوند باشد متولد شد. ۱۲ و علامت پدرش اشاره کردند که «او را چه نام خواهی نهاد؟» ۶۳ او تخته ای برای شمالین است که طفلی در قنடை پیچیده و در آخور خوابیده خواسته بنوشت که «نام او یحیی است» و همه متعجب شدند. خواهی یافت. ۱۳ در همان حال فوجی از لشکر آسمانی با ۶۴ در ساعت، دهان و زبان او باز گشته، به حمد خدا متکلم فرشته حاضر شده، خدا را تسبیح کنان می گفتند: ۱۴ «خدا را در شد. ۶۵ پس بر تمامی همسایگان ایشان، خوف مستولی گشت اعلی علین جلال و بر زمین سلامتی و در میان مردم رضامندی و جمیع این وقایع در همه کوهستان یهودیه شهرت یافت. ۶۶ و باد.» ۱۵ و چون فرشتگان از نزد ایشان به آسمان رفتند، شبانان با هرکه شنید، در خاطر خود تفکر نموده، گفت: «این چه نوع طفل خواهد بود؟» و دست خداوند با وی می بود. ۶۷ و پدرش زکریا از روح القدس پر شده نبوت نموده، گفت: ۶۸ «خداوند خدای اسرائیل متبارک باد، زیرا از قوم خود تفقد نموده، برای ایشان فدایی قرار داد. ۶۹ و شاخ نجاتی برای ما برافراشت، در خانه بنده خود داود. ۷۰ چنانچه به زبان مقدسین گفت که از بدو عالم انبیای اومی بودند، **jaiōn g165** ۷۱ رهایی از دشمنان ما و از دست آنانی که از ما نفرت دارند، ۷۲ تا رحمت را بر پدران ما به جا آرد و عهد مقدس خود را تذکر فرماید. ۷۳ سوگندی که برای پدر ما ابراهیم یاد کرد، ۷۴ که ما را فیض عطا فرماید، تا از دست دشمنان هشتم، وقت ختنه طفل رسید، او را عیسی نام نهادند، چنانکه خود رهایی یافته، او را بی خوف عبادت کنیم. ۷۵ در حضور او به قدوسیت و عدالت، در تمامی روزهای عمر خود. ۷۶ و نوای طفل نبی حضرت اعلی خوانده خواهی شد، زیرا پیش روی خداوند خواهی خرامید، تا طرق او را مهیا سازی، ۷۷ تا قوم او را معرفت نجات دهی، درآمزش گناهان ایشان. ۷۸ به احشای رحمت خدای ما که به آن سپیده از عالم اعلی از ما تفقد نمود، ۷۹ تا ساکنان در ظلمت و ظل موت را نور دهد. و پایهای ما را به طریق سلامتی هدایت نماید.» ۸۰ پس طفل نمو کرده، در روح قوی می گشت. و تا روز ظهور خود برای اسرائیل، در بیابان بسر می برد.

۲ و در آن ایام حکمی از اوغسطلس قیصر صادر گشت که تمام ربع مسکون را اسم نویسی کنند. ۲ و این اسم نویسی اول شد، هنگامی که کیریانیوس والی سوریه بود. ۳ پس همه مردم هر یک به شهر خود برای اسم نویسی می رفتند. ۴ و یوسف نیز از جلیل از بلده ناصره به یهودیه به شهر داود که بیت لحم نام داشت، رفت. زیرا که او از خاندان و آل داود بود. ۵ تا نام او با مریم که نامزد او

گفت: ۲۵ «به اینطور خداوند به من عمل نمود در روزهایی که مرا منظور داشت، تا ننگ مرا از نظر مردم بردارد.» ۲۶ و در ماه ششم جبرائیل فرشته از جانب خدا به بلدی از جلیل که ناصره نام داشت، فرستاده شد. ۲۷ نزد باکرای نامزد مردی مسمی به یوسف از خاندان داود و نام آن باکره مریم بود. ۲۸ پس فرشته نزد او داخل شده، گفت: «سلام بپرتوی نعمت رسیده، خداوند با توست و تو در میان زنان مبارک هستی.» ۲۹ چون او را دید، ازسختن او مضطرب شده، متفکر شد که این چه نوع تحت است. ۳۰ فرشته بدو گفت: «ای مریم ترسان مباش زیرا که نزد خدا نعمت یافته‌ای. ۳۱ واینک حامله شده، پسری خواهی زاید و او راعیسی خواهی نامید. ۳۲ او بزرگ خواهد بود و به پسر حضرت اعلی، مسمی شود، و خداوند خدایتخت پدرش داود را بدو عطا خواهد فرمود. ۳۳ و او بر خاندان یعقوب تا به ابد پادشاهی خواهد کرد و سلطنت او را نهایت نخواهد بود.» (aion) 165g) ۳۴ مریم به فرشته گفت: «این چگونه می‌شود و حال آنکه مردی را نشناخته‌ام؟» ۳۵ فرشته در جواب وی گفت: «روح‌القدس بر تو خواهد آمد و قوت حضرت اعلی بر تو سایه خواهد افکند، از آنجهت آن مولود مقدس، پسر خدا خوانده خواهد شد. ۳۶ و اینک ایصابات از خویشان تونیز درپیری به پسری حامله شده و این ماه ششم است، مر او را که نازاد می‌خواندند. ۳۷ زیرا نزد خدا هیچ امری محال نیست.» ۳۸ مریم گفت: «اینک کنیز خداوندم. مرا برحسب سخن تو واقع شود.» پس فرشته از نزد او رفت. ۳۹ در آن روزها، مریم برخاست و به بلدی ازکوهستان یهودیه بهشتاب رفت. ۴۰ و به خانه زکریا درآمده، به ایصابات سلام کرد. ۴۱ و چون ایصابات سلام مریم را شنید، بچه در رحم او به حرکت آمد و ایصابات به روح‌القدس پر شده، ۴۲ به آواز بلند صدا زده گفت: «تو در میان زنان مبارک هستی و مبارک است ثمره رحم تو. ۴۳ و ازکجا این به من رسید که مادر خداوند من، به نزد من آید؟ ۴۴ زیرا اینک چون آواز سلام تو گوش زدم من، بچه از خوشی در رحم من به حرکت آمد. ۴۵ و خوشایحال او که ایمان آورد، زیرا که آنچه از جانب خداوند به وی گفته شد، به انجام خواهد رسید.» ۴۶ پس مریم گفت: «جان من خداوند راتمجید می‌کند، ۴۷ و روح من به رهاننده من خدا بوجد آمد، ۴۸ زیرا برحقارت کنیز خود نظر افکند. زیرا هان از کنون تمامی طبقات مرا خوشحال خواهند خواند، ۴۹ زیرا آن قادر، به من کارهای عظیم کرده و نام او قدوس است، ۵۰ و رحمت او نسلا بعد نسل است. بر آنانی که از او می‌ترسند. ۵۱ به بازوی خود، قدرت را ظاهر فرمود و متکبران را به خیال دل ایشان پراکنده ساخت. ۵۲ جباران را از تختها به زیر افکند. و فروتنان را سرفراز گردانید. ۵۳ گرسنگان را به چیزهای نیکو سیر فرمود و دولتمندان

۱ از آنجهت که بسیاری دست خود را دراز کردند به سوی تالیف حکایت آن اموری که نزد ما به اتمام رسید، ۲ چنانچه آنانی که از ابتدائظارگان و خادمان کلام بودند به ما رسانیدند، ۳ من نیز مصلحت چنان دیدم که همه را من البدایه به تدقیق درپی رفته، به ترتیب به تو بنویسم ای تیوفلس عزیز، ۴ تا صحت آن کلامی که در آن تعلیم یافته‌ای دریابی. ۵ در ایام هیرودیس پادشاه یهودیه، کاهنی زکریا نام از فرقه ایبا بود که زن او از دختران هارون بود و ایصابات نام داشت. ۶ و هر دو در حضور خدا صالح و به جمیع احکام و فرائض خداوند، بی‌عیب سالک بودند. ۷ و ایشان را فرزندی نبود زیرا که ایصابات نازاد بود و هر دو دیرینه سال بودند. ۸ و واقع شد که چون به نوبت فرقه خود در حضور خدا کهنات می‌کرد، ۹ حسب عادت کهنات، نوبت او شد که به قدس خداوند درآمده، بخور بسوزاند. ۱۰ و در وقت بخور، تمام جماعت قوم بیرون عبادت می‌کردند. ۱۱ ناگاه فرشته خداوند به طرف راست مذبح بخور ایستاده، بر وی ظاهر گشت. ۱۲ چون زکریا را دید، در حیرت افتاده، ترس بر او مستولی شد. ۱۳ فرشته بدو گفت: «ای زکریا ترسان مباش، زیرا که دعای تو مستجاب گردیده است و زوجه ات ایصابات برای تو پسری خواهد زاید و او را یحیی خواهی نامید. ۱۴ و تو را خوشی و شادی رخ خواهد نمود و بسیاری از ولادت او مسرور خواهند شد. ۱۵ زیرا که در حضور خداوند بزرگ خواهد بود و شراب و مسکری نخواهد نوشید و از شکم مادر خود، پر از روح‌القدس خواهد بود. ۱۶ و بسیاری از بنی اسرائیل را، به سوی خداوند خدای ایشان خواهد برگردانید. ۱۷ و او به روح و قوت الیاس پیش روی وی خواهد خرامید، تا دلهای پدران را به طرف پسران و نافرمانان را به حکمت عادلان بگرداند تا قومی مستعد برای خدا مهیا سازد.» ۱۸ زکریا به فرشته گفت: «این را چگونه بدانم و حال آنکه من پیر هستم و زوجه‌ام دیرینه سال است؟» ۱۹ فرشته در جواب وی گفت: «من جبرائیل هستم که در حضور خدا می‌ایستم و فرستاده شدم تا به تو سخن گویم و از این امور تو را مؤده دهم. ۲۰ و الحال تا این امور واقع نگردد، گنگ شده یارای حرف زدن نخواهی داشت، زیرا سخن های مرا که در وقت خود به وقوع خواهد پیوست، باور نکردی.» ۲۱ و جماعت منتظر زکریایمی بودند و از طول توقف او در قدس متعجب شدند. ۲۲ اما چون بیرون آمده توانست با ایشان حرف زند، پس فهمیدند که در قدس رویایی دیده است، پس به سوی ایشان اشاره می‌کرد و ساکت ماند. ۲۳ و چون ایام خدمت او به اتمام رسید، به خانه خود رفت. ۲۴ و بعد از آن روزها، زن او ایصابات حامله شده، مدت پنج ماه خود را پنهان نمود و

زهر قاتلی بخورند ضرری بدیشان نرساند و هرگاه دستها بر مریضان گذارند شفا خواهند یافت.» ۱۹ و خداوند بعد از آنکه به ایشان سخن گفته بود، به سوی آسمان مرتفع شده، به دست راست خدا بنشست. ۲۰ و ایشان بیرون رفته، در هر جامو عظه می کردند و خداوند با ایشان کار می کرد و به آیاتی که همراه ایشان می بود، کلام را ثابت می گردانید.

که «او را مصلوب کن.» ۱۵ پس پیلاتس چون خواست که مردم راخشنود گرداند، برابا را برای ایشان آزاد کرد وعیسی را تازیانه زده، که مرد شریف از اعضای شورا و نیزمنتظر ملکوت خدا بود آمد تسلیم نمود تا مصلوب شود. ۱۶ آنگاه سپاهیان او را به سرائی که و جرات کرده نزد پیلاتس رفت و جسد عیسی را طلب نمود. دارالولایه است برده، تمام فوج را فراهم آوردند ۱۷ و جامه ای قرمز بر ۴۴ پیلاتس تعجب کرد که بدین زودی فوت شده باشد، پس او پوشانیدند و تاجی از خار بافته، بر سرش گذاردند ۱۸ و او را یوزباشی را طلبیده، از او پرسید که «آیا چندی گذشته وفات نموده سلام کردن گرفتند که «سلام ای پادشاه یهود!» ۱۹ و نی بر سر او است. داشت. ۴۶ پس کتانی خریده، آن را از صلیب به زیر آورد و به آن ۲۰ و چون او را استهزا کرده بودند، لباس قرمز را از وی کنده جامه خودش را پوشانیدند و او را بیرون بردند تا مصلوبش سازند. ۲۱ و سر قیرغلطانید. ۴۷ و مریم مجدلیه و مریم مادر یوشادیدند که کجا راهگداری را شمعون نام، از اهل قیروان که از بلوکات می آمد، و گذاشته شد.

۱۶ پس چون سبت گذشته بود، مریم مجدلیه و مریم مادر یعقوب و سالومه حنوط خریده، آمدند تا او را تدهین کنند. ۲ و صبح روز یکشنبه را بسیار زود وقت طلوع آفتاب بر سر قیرآمدند. ۳ و با یکدیگر می گفتند: «کیست که سنگ را برای ما از سر قبر بغلطانند؟» ۴ چون نگرستند، دیدند که سنگ غلطانیده شده است زیرا بسیار بزرگ بود. ۵ و چون به قبر درآمدند، جوانی را که جامه ای سفید دربرداشت بر جانب راست نشسته دیدند. پس متحیر شدند. ۶ او بدیشان گفت: «ترسان مباشید! عیسی ناصری مصلوب را می طلبید؟ او برخاسته است! در اینجا نیست. آن موضعی را که او را نهاده بودند، ملاحظه کنید. ۷ لیکن رفته، شاگردان او و بطرس را اطلاع دهید که پیش از شما به جلیل می رود. او را در آنجا خواهید دید، چنانکه به شما فرموده بود.» ۸ پس بزودی بیرون شده از قبر گریختند زیرا لرزه و حیرت ایشان را فرو گرفته بود و به کسی هیچ نگفتند زیرا می رسیدند. ۹ **note:**

The most reliable and earliest manuscripts do not include Mark 16:9-20. (و صبحگاهان، روز اول هفته چون برخاسته بود، نخستین به مریم مجدلیه که از او هفت دیوبیرون کرده بود ظاهر شد. ۱۰ و او رفته اصحاب او را که گریه و ماتم می کردند خبر داد. ۱۱ و ایشان چون شنیدند که زنده گشته و بدو ظاهر شده بود، باور نکردند. ۱۲ و بعد از آن به صورت دیگر به دو نفر از ایشان در هنگامی که به دهات می رفتند، هویدا گردید. ۱۳ ایشان رفته، دیگران را خبر دادند، لیکن ایشان را نیز تصدیق ننمودند. ۱۴ و بعد از آن بدان یازده هنگامی که به غذانشسته بودند ظاهر شد و ایشان را به سبب بی ایمانی و سخت دلی ایشان توبیخ نمود زیرا به آنانی که او را برخاسته دیده بودند، تصدیق ننمودند. ۱۵ پس بدیشان گفت: «در تمام عالم بروید و جمیع خلائق را به انجیل موعظه کنید. ۱۶ هر که ایمان آورده، تعمید یابد نجات یابد و اما هر که ایمان نیاورد بر او حکم خواهد شد. ۱۷ و این آیات همراه ایمانداران خواهد بود که به نام من دیوها را بیرون کنند و به زبانهای تازه حرف زنند. ۱۸ و مارها را بردارند و اگر

همه چیز نزد تو ممکن است. این پیاله را از من بگذران، لیکن نه متبارک هستی؟» ۶۲ عیسی گفت: «من هستم؛ و پسر انسان را به خواهش من بلکه به اراده تو.» ۳۷ پس چون آمد، ایشان را در خواهید دید که برطرف راست قوت نشسته، در ابرهای آسمان خواب دیده، پطرس را گفت: «ای شمعون، در خواب هستی؟ آیا می‌آید.» ۶۳ آنگاه رئیس کهنه جامه خود را چاک زده، گفت: نمی توانستی یک ساعت بیدار باشی؟ ۳۸ بیدار باشید و دعا کنید «دیگرچه حاجت به شاهدان داریم؟» ۶۴ کفر او را شنیدید! چه تادر آزمایش نیفتید. روح البته راغب است لیکن جسم ناتوان.» مصلحت می‌دانید؟» پس همه بر او حکم کردند که مستوجب ۳۹ و باز رفته، به همان کلام دعانمود. ۴۰ و نیز برگشته، ایشان را قتل است. ۶۵ و بعضی شروع نمودند به آب دهان بروی انداختن در خواب یافت زیرا که چشمان ایشان سنگین شده بود و ندانستند و روی او را پوشانیده، او را می‌زدند و می‌گفتند نبوت کن. ملازمان او را چه جواب دهند. ۴۱ و مرتبه سوم آمده، بدیشان گفت: او را می‌زدند. ۶۶ و در وقتی که پطرس در ایوان پایین بود، یکی «مابقی را بخوابید و استراحت کنید. کافی است! ساعت رسیده از کنیزان رئیس کهنه آمد ۶۷ و پطرس را چون دید که خود را است. اینک پسر انسان به دستهای گناهکاران تسلیم می‌شود. گرم می‌کند، بر او نگرسته، گفت: «تو نیز با عیسی ناصری ۴۲ برخیزی برویم که اکنون تسلیم کننده من نزدیک شد.» ۴۳ در ساعت وقتی که او هنوز سخن می‌گفت، یهو که یکی از آن توجه می‌گویی! و چون بیرون به دهلیز خانه رفت، ناگاه خروس دوازده بود، با گروهی بسیار باشمشیرها و چوبها از جانب روسای بانگ زد. ۶۹ و بار دیگر آن کنیزک او را دیده، به حاضرین گفتن کهنه و کاتبان و مشایخ آمدند. ۴۴ و تسلیم کننده او بدیشان نشانی داده، گفته بود: «هرکه را ببوسم، همان است. او را بگیرید بعد از زمانی حاضرین بار دیگر به پطرس گفتند: «در حقیقت تو و با حفظ تمام بپرید.» ۴۵ و در ساعت نزد وی شده، گفت: «یا از آنها می‌باشی زیرا که جلیلی نیز هستی ولهجه تو چنان است.» سیدی، یا سیدی.» و وی را بوسید. ۴۶ ناگاه دستهای خود را بر وی انداخته، گرفتندش. ۴۷ و یکی از حاضرین شمشیر خود را کشیده، بر یکی از غلامان رئیس کهنه زده، گوشش را پیرید. ۴۸ عیسی روی بدیشان کرده، گفت: «گویا بر دزد با شمشیرها و چوبها بجهت گرفتن من بیرون آمدید! ۴۹ هر روزدر و چون این را به‌خاطر آورد، بگریست.

۱۵ بامدادان، بی‌درنگ روسای کهنه بامشایخ و کاتبان و تمام اهل شورامشورت نمودند و عیسی را بند نهاده، بردند و به پیلطس تسلیم کردند. ۲ پیلطس از او پرسید: «آیا تو پادشاه یهودهستی؟» او در جواب وی گفت: «تو می‌گویی.» ۳ و چون روسای کهنه ادعای بسیار بر او می‌نمودند، ۴ پیلطس باز از او سوال کرده، گفت: «هیچ جواب نمی‌دهی؟ ببین که چقدر بر توشهات می‌دهند!» ۵ اما عیسی باز هیچ جواب نداد، چنانکه پیلطس متعجب شد. ۶ و در هر عید یک زندانی، هرکه رامی خواستند، بجهت ایشان آزاد می‌کرد. ۷ و برایانامی با شرکای فتنه او که در فتنه خونریزی کرده بودند، در حبس بود. ۸ آنگاه مردم صدازده، شروع کردند به‌خواستن که برحسب عادت با ایشان عمل نماید. ۹ پیلطس در جواب ایشان گفت: «آیا می‌خواهید پادشاه یهود را برای شما آزاد کنم؟» ۱۰ زیرا یافته بود که روسای کهنه او را از راه حسد تسلیم کرده بودند. ۱۱ اما روسای کهنه مردم را تحریض کرده بودند که بلکه برایا را برای ایشان رهاکند. ۱۲ پیلطس باز ایشان را در جواب گفت: «پس چه می‌خواهید بکنم با آن کس که پادشاه یهودش می‌گویید؟» ۱۳ ایشان بار دیگر فریاد کردند که «او را مصلوب کن!» ۱۴ پیلطس بدیشان گفت: «چرا؟ چه بدی کرده است؟» ایشان بیشتر فریاد برآوردند

اگر ممکن بودی، برگزیدگان را هم گمراه نمودندی. ۲۳ لیکن گرفتاری وی برآمد. ۱۲ و روز اول از عید فطیر که در آن فصح شما برحذر باشید! ۲۴ و در آن روزهای بعد از آن مصیبت خورشید راذیح می‌کردند، شاگردانش به وی گفتند: «کجایمی خواهی برویم تاریک گردد و ماه نور خود را بازگیرد، ۲۵ و ستارگان از آسمان فرو تدارک بینیم تا فصح را بخوری؟» ۱۳ پس دو نفر از شاگردان خود ریزند و قوای افلاک متزلزل خواهد گشت. ۲۶ آنگاه پسر انسان رافرتاده، بدیشان گفت: «به شهر بروید و شخصی با سیوی آب را ببیند که با قوت وجلال عظیم بر ابرها می‌آید. ۲۷ در آن به شما خواهد برخورد. از عقب وی بروید، ۱۴ و به هرجایی که وقت، فرشتگان خود را از جهات اربعه از انتهای زمین تا به اقصای درآید صاحب‌خانه را گوید: استاد می‌گوید مهمانخانه کجا است فلک فراهم خواهد آورد. ۲۸ «الحال از درخت انجیر مثلش را تافصح را با شاگردان خود آنجا صرف کنیم؟ ۱۵ و اوبالاخانه فراگیرید که چون شاخه‌اش نازک شده، برگ می‌آورد می‌دانید که بزرگ فروش و آماده به شما نشان می‌دهد. آنجا از بهر ما تدارک تابستان نزدیک است. ۲۹ همچنین شما نیز چون این چیزها را ببینید. ۱۶ شاگردانش روانه شدند و به شهر رفته، چنانکه او واقع ببیند، بدانید که نزدیک بلکه بر در است. ۳۰ هرآینه به فرموده بود، یافتند و فصح را آماده ساختند. ۱۷ شامگاهان با آن شمامی گویم تا جمیع این حوادث واقع نشود، این فرقه نخواهند دوازه آمد. ۱۸ و چون نشسته غذا می‌خوردند، عیسی گفت: گذشت. ۳۱ آسمان و زمین زایل می‌شود، لیکن کلمات من هرگز «هرآینه به شما می‌گویم که، یکی از شما که با من غذایی خورد، زایل نشود. ۳۲ ولی از آن روز و ساعت غیر از پدر هیچ کس اطلاع ندارد، نه فرشتگان در آسمان و نه پسر هم. ۳۳ «پس برحذر و گرفتند که آیا من آمم و دیگری که آیا من هستم. ۲۰ او در بیدار شده، دعا کنیز را نمی‌دانید که آن وقت کی می‌شود. جواب ایشان گفت: «یکی از دوازه که با من دست در قاب ۳۴ مثل کسی که عازم سفر شده، خانه خود را واگذارد وخادمان فروبرد! ۲۱ به درستی که پسر انسان بطوری که درباره او مکتوب خود را قدرت داده، هر یکی را به شغلی خاص مقرر نماید و دربان است، رحلت می‌کند. لیکن وای بر آن کسی که پسر انسان به او امر فرماید که بیدار بماند. ۳۵ پس بیدار باشید زیرا نمی‌دانید که واسطه او تسلیم شود. او راهبر می‌بود که تولد نیافتی. ۲۲ و در چه وقت صاحب‌خانه می‌آید، در شام یا نصف شب یا بانگ خروس یا صبح. ۳۶ مبدا ناگهان آمده شما را خفته یابد. ۳۷ اما بدیشان داد و گفت: «بگیرید و بخورید که این جسد من است.» آنچه به شما می‌گویم، به همه می‌گویم: بیدار باشید!»

۱۴ و بعد از دو روز، عید فصح و فطیر بوده که روسای کهنه و کاتبان مترصد بودند که به چه حيله او را دستگیر کرده، به قتل رسانند. ۲ لیکن می‌گفتند: «نه در عید مبدا در قوم اغتشاشی پدید آید.» ۳ و هنگامی که او در بیت عنیا در خانه شمعون ابرص به غذا نشسته بود، زنی با شیشه‌ای از عطر گرانها از سنبل خالص آمده، شیشه را شکسته، بر سر وی ریخت. ۴ و بعضی در خود خشم نموده، گفتند: «چرا این عطر تلف شد؟ ۵ زیرا ممکن بود این عطر زیادتر از سیصد دینار فروخته، به فقرا داده شود.» و آن زن را سرزنش نمودند. ۶ اما عیسی گفت: «او را واگذارید! از برای چه او راحمت می‌دهید؟ زیرا که با من کاری نیکو کرده است، ۷ زیرا که فقرا را همیشه با خود دارید و هرگاه بخواهید می‌توانید با ایشان احسان کنید، لیکن مرا با خود دائم ندارید. ۸ آنچه در قوه او بود کرد، زیرا که جسد مرا بجهت دفن، پیش تدهین کرد. ۹ هرآینه به شما می‌گویم در هر جایی از تمام عالم که به این انجیل موعظه شود، آنچه این زن کرد نیز بجهت یادگاری وی مذکور خواهد شد.» ۱۰ پس یهودای اسخریوطی که یکی از آن دوازه بود، به نزد روسای کهنه رفت تا او را بدیشان تسلیم کند. ۱۱ ایشان سخن او را شنیده، شاد شدند و بدو وعده دادند که نقدی بدو بدهند. و او در صدد فرصت موافق برای

از مردگان برخیزند، نه نکاح می کنند و نه منکوحه می گردند، بلکه مانند فرشتگان، در آسمان می باشند. ۲۶ اما در باب مردگان که برمی خیزند، در کتاب موسی در ذکربوته خوانده اید چگونه خدا او را خطاب کرده، گفت که منم خدای ابراهیم و خدای اسحاق و خدای یعقوب. ۲۷ و او خدای مردگان نیست بلکه خدای زندگان است. پس شما بسیار گمراه شده اید. ۲۸ و یکی از کاتبان، چون مباحثه ایشان را شنیده، دید که ایشان را جواب نیکو داد، پیش آمده، از او پرسید که «اول همه احکام کدام است؟» ۲۹ عیسی او را جواب داد که «اول همه احکام این است که بشنوی اسرائیل، خداوند خدای ما خداوند واحد است. ۳۰ و خداوند خدای خود را به تمامی دل و تمامی جان و تمامی خاطر و تمامی قوت خود محبت نما، که اول از احکام این است. ۳۱ و دوم مثل اول است که همسایه خود را چون نفس خود محبت نما. بزرگتر از این دو، حکمی نیست.» ۳۲ کاتب وی را گفت: «آفرین ای استاد، نیکو گفتی، زیرا خدا واحد است و سوا او دیگری نیست، ۳۳ و او را به تمامی دل و تمامی فهم و تمامی نفس و تمامی قوت محبت نمودن و همسایه خود را مثل خود محبت نمودن، از همه قربانی های سوختنی و هدایا افضل است.» ۳۴ چون عیسی بدید که عاقلانه جواب داد، به وی گفت: «از ملکوت خدا دور نیستی.» و بعد از آن، هیچ کس جرات نکرد که از او سوالی کند. ۳۵ و هنگامی که عیسی در هیکل تعلیم می داد، متوجه شده، گفت: «چگونه کاتبان می گویند که مسیح پسر داود است؟ ۳۶ و حال آنکه خود داود در روح القدس می گوید که خداوند به خداوند من گفت برطرف راست من بنشین تا دشمنان تو را پای انداز تو سازم؟ ۳۷ خود داود او را خداوند می خواند؛ پس چگونه او را پسر می باشد؟» و عوام الناس کلام او را به خشنودی می شنیدند. ۳۸ پس در تعلیم خود گفت: «از کاتبان احتیاط کنید که خرامیدن در لباس دراز و تعظیم های دربارها ۳۹ و کرسی های اول در کنایس و جایهای صدر در ضیافت ها را دوست می دارند. ۴۰ اینان که خانه های بیوه زنان را می بلعند و نماز را به ریاطول می دهند، عقوبت شدیدتر خواهند یافت.» ۴۱ و عیسی در مقابل بیت المال نشسته، نظاره می کرد که مردم به چه وضع پول به بیت المال می اندازند؛ و بسیاری از دولتمندان، بسیاری انداختند. ۴۲ آنگاه بیوه زنی فقیر آمده، دوفلس که یک ربع باشد انداخت. ۴۳ پس شاگردان خود را پیش خوانده، به ایشان گفت: «هرآینه به شما می گویم این بیوه زن مسکین از همه آنانی که در خانه انداختند، بیشتر داد. ۴۴ زیرا که همه ایشان از زیادتیی خود دادند، لیکن این زن از اجتماعندی خود، آنچه داشت انداخت، یعنی تمام معیشت خود را.»

۱۳ و چون او از هیکل بیرون می رفت، یکی از شاگردانش بدو گفت: «ای استاد ملاحظه فرما چه نوع سنگها و چه عمارت ها است!» ۲ عیسی در جواب وی گفت: «آیا این عمارت های عظیمه را می نگری؟ بدان که سنگی بر سنگی گذارده نخواهد شد، مگر آنکه به زیرافکنده شود!» ۳ و چون او بر کوه زیتون، مقابل هیکل نشسته بود، پطرس و یعقوب و یوحنا و اندریاس سر از وی پرسیدند: ۴ «ما را خبر بده که این امور کی واقع می شود و علامت نزدیک شدن این امور چیست؟» ۵ آنگاه عیسی در جواب ایشان سخن آغاز کرد که «زنها کسی شما را گمراه نکند! ۶ زیرا که بسیاری بر نام من آمده، خواهند گفت که من هستم و بسیاری را گمراه خواهند نمود. ۷ اما چون جنگها و اخبار جنگها را بشنوید، مضطرب مشوید زیرا که وقوع این حوادث ضروری است لیکن انتها هنوز نیست. ۸ زیرا که امتی بر امتی و مملکتی بر مملکتی خواهند برخاست و زلزله هادر جایها حادث خواهد شد و قحطی ها و اغتشاش ها پدید می آید؛ و اینها ابتدای دردهای زه می باشد. ۹ «لیکن شما از برای خود احتیاط کنید زیرا که شما را به شوراها خواهند سپرد و در کنایس تازیانه ها خواهند زد و شما را پیش حکام و پادشاهان بخطر من حاضر خواهند کرد تا برایشان شهادتی شود. ۱۰ و لازم است که انجیل اول بر تمامی امتها موعظه شود. ۱۱ و چون شما را گرفته، تسلیم کند، میندیشید که چه بگوئید و متفکر مباشید بلکه آنچه در آن ساعت به شما عطا شود، آن را گوئید زیرا گوینده شما نیستید بلکه روح القدس است. ۱۲ آنگاه برادر، برادر را و پدر، فرزند را به هلاکت خواهند سپرد و فرزندان بروالدین خود برخاسته، ایشان را به قتل خواهند رسانید. ۱۳ و تمام خلق بجهت اسم من شما را دشمن خواهند داشت. اما هر که تا به آخر صبر کند، همان نجات یابد. ۱۴ «پس چون مکروه ویرانی را که به زبان دانیال نبی گفته شده است، در جایی که نمی باید برپا بینید - آنکه می خواند بفهمد - آنگاه آنانی که در یهودیه می باشند، به کوهستان فرار کنند، ۱۵ و هر که بر بام باشد، به زیر نیاید و به خانه داخل نشود تا چیزی از آن ببرد، ۱۶ و آنکه در مزرعه است، برنگردد تا رخت خود را بردارد. ۱۷ اما وای بر آستان و شیر دهندگان در آن ایام. ۱۸ و دعا کنید که فرار شما در زمستان نشود، ۱۹ زیرا که در آن ایام، چنان مصیبتی خواهد شد که از ابتدای خلقتی که خدا آفرید تاکنون نشده و نخواهد شد. ۲۰ و اگر خداوند آن روزها را کوتاه نکردی، هیچ بشری نجات نیافتی. لیکن بجهت برگزیدگانی که انتخاب نموده است، آن ایام را کوتاه ساخت. ۲۱ «پس هرگاه کسی به شما گوید اینک مسیح در اینجاست یا اینک در آنجا، باور مکنید. ۲۲ زانرو که مسیحان دروغ و انبیای کذبه ظاهر شده، آیات و معجزات از ایشان صادر خواهد شد، بقسمی که

انجیری که برگ داشت از دور دیده، آمد تا شاید چیزی بر آن بیاید. اما چون نزد آن رسید، جز برگ بر آن هیچ نیافت زیرا که موسم انجیر نرسیده بود. ۱۴ پس عیسی توجه نموده، بدان فرمود: «از این پس تا به اید، هیچ کس از تو میوه نخواهد خورد.» و شاگردانش شنیدند. (aiōn g165) ۱۵ پس وارد اورشلیم شدند. و چون عیسی داخل هیكل گشت، به بیرون کردن آنانی که در هیكل خرید و فروش می کردند شروع نمود و تخت های صرافان و کرسیهای کیوترفروشان راواژگون ساخت، ۱۶ و نگذاشت که کسی با ظرفی از میان هیكل بگذرد، ۱۷ و تعلیم داده، گفت: «آیا مکتوب نیست که خانه من خانه عبادت تمامی امتها نامیده خواهد شد؟ اما شما آن را مغاره دزدان ساخته اید.» ۱۸ چون روسای کهنه و کاتبان این را بشنیدند، در صدد آن شدند که او را چطور هلاک سازند زیرا که از وی ترسیدند چون که همه مردم از تعلیم وی متحیر می بودند. ۱۹ چون شام شد، از شهر بیرون رفت. ۲۰ صبحگاهان، در اثنا راه، درخت انجیر را از ریشه خشک یافتند. ۲۱ بطرس به خاطر آورده، وی را گفت: «ای استاد، اینک درخت انجیری که نفرینش کردی خشک شده!» ۲۲ عیسی در جواب ایشان گفت: «به خدا ایمان آورید، ۲۳ زیرا که هرآینه به شما می گویم هرکه بدین کوه گوید منتقل شده، به دریا افکنده شو و در دل خود شک نداشته باشد بلکه یقین دارد که آنچه گویدی می شود، هرآینه هرآنچه گوید بدو عطا شود. ۲۴ بنابراین به شما می گویم آنچه در عبادت سوال می کنید، یقین بدانید که آن را یافته اید و به شما عطا خواهد شد. ۲۵ و وقتی که به دعا بایستید، هرگاه کسی به شما خطا کرده باشد، او را ببخشید تا آنکه پدر شما نیز که در آسمان است، خطایای شما را معاف دارد. ۲۶ اما هرگاه شما نبخشید، پدر شما نیز که در آسمان است تقصیرهای شما را نخواهد بخشید.» ۲۷ و باز به اورشلیم آمدند. و هنگامی که او در هیكل می خرامید، روسای کهنه و کاتبان و مشایخ نزد وی آمده، ۲۸ گفتند: «به چه قدرت این کارها را می کنی و کیست که این قدرت را به توداده است تا این اعمال را به جا آری؟» ۲۹ عیسی در جواب ایشان گفت: «من از شما نیز سخنی می پرسم، مرا جواب دهید تا من هم به شما گویم به چه قدرت این کارها را می کنم. ۳۰ تعمید یحیی از آسمان بود یا از انسان؟ مرا جواب دهید.» ۳۱ ایشان در دل های خود تفکر نموده، گفتند: «اگر گوئیم از آسمان بود، هرآینه گوید پس چرا بدو ایمان نیاوردید. ۳۲ و اگر گوئیم از انسان بود، «از خلق بیم داشتند از آنجا که همه یحیی را نبی ای برحق می دانستند. ۳۳ پس در جواب عیسی گفتند: «نمی دانیم.» عیسی بدیشان جواب داد: «من هم شما را نمی گویم که به کدام قدرت این کارها را به جا می آورم.»

همه را از طفولیت نگاه داشتم.» ۲۱ عیسی به وی نگرسته، بدهم جز آنانی را که از بهر ایشان مهیا شده است.» ۴۱ و آن ده او را محبت نمود و گفت: «تو را یک چیز ناقص است: برو و نفر چون شنیدند بر یعقوب و یوحنا خشم گرفتند. ۴۲ عیسی آنچه داری بفروش و به فقرا بده که در آسمان گنجی خواهی ایشان را خوانده، به ایشان گفت: «می دانید آنانی که حکام امتها یافت و بیا صلیب را برداشته، مرا پیروی کن.» ۲۲ لیکن او از شمرده می شوند برایشان ریاست می کنند و بزرگانشان بر ایشان این سخن ترش رو و محزون گشته، روانه گردید زیرا اموال بسیار مسلطند. ۴۳ لیکن در میان شما چنین نخواهد بود، بلکه هرکه داشت. ۲۳ آنگاه عیسی گرداگرد خود نگرسته، به شاگردان خود خواهد در میان شما بزرگ شود، خادم شما باشد. ۴۴ و هرکه گفت: «چه دشوار است که توانگران داخل ملکوت خدا شوند.» خواهد مقدم بر شما شود، غلام همه باشد. ۴۵ زیرا که پسر انسان ۲۴ چون شاگردانش از سخنان او در حیرت افتادند، عیسی باز نیز نیامده تامخدوم شود بلکه تا خدمت کند و تا جان خود را فدای توجه نموده، بدیشان گفت: «ای فرزندان، چه دشوار است دخول بسیاری کنند.» ۴۶ و وارد اریحا شدند. و وقتی که او باشاگردان آنانی که به مال و اموال توکل دارند در ملکوت خدا! ۲۵ سهل تر است که شتر به سوراخ سوزن درآید از اینکه شخص دولتمند به ملکوت خدا داخل شود!» ۲۶ ایشان بغایت متحیرگشته، با عیسی ناصری است، فریاد کردن گرفت و گفت: «ای عیسی یکدیگر می گفتند: «پس که می تواند نجات یابد؟» ۲۷ عیسی به ایشان نظر کرده، گفت: «نزد انسان محال است لیکن نزد خدا نیست زیرا که همه چیز نزد خدا ممکن است.» ۲۸ بطرس بدو گفتن گرفت که «اینک ما همه چیز را ترک کرده، تو را پیروی کرده ایم.» آنگاه آن کور را خوانده، بدو گفتند: «خاطر جمع دار برخیز که ۲۹ عیسی جواب فرمود: «هرآینه به شما می گویم کسی نیست که خانه یابرداران یا خواهران یا پدر یا مادر یا زن یا اولاد یا املاک را بجهت من و انجیل ترک کند، ۳۰ جزاینکه الحال در این زمان صد چندان یابد ازخانه ها و برادران و خواهران و مادران و فرزندان و املاک با زحمات، و در عالم آینده حیات جاودانی را. (aiōn g165, aiōnios g166) ۳۱ اما بسا اولین که آخرین

۱۱ و چون نزدیک به اورشلیم به بیت فاجی و بیت عنیا بر کوه می گردند و آخرین اولین.» ۳۲ و چون در راه به سوی اورشلیم می رفتند و عیسی در جلو ایشان می خرامید، در حیرت افتادند و چون از عقب او می رفتند، ترس بر ایشان مستولی شد. آنگاه آن دوازده را باز به کنارکشیده، شروع کرد به اطلاع دادن به ایشان از آنچه بر وی وارد می شد، ۳۳ که «اینک به اورشلیم می رویم و پسر انسان به دست روسای کهنه و کاتبان تسلیم شود و بر وی فتوی قتل دهند و او را به امتهای سپارند، ۳۴ و بر وی سخریه نموده، تازیانه اش زنند و آب دهان بر وی افکنند، او را خواهند کشت و روز سوم خواهد برخاست.» ۳۵ آنگاه یعقوب و یوحنا دو پسر زبدي نزدی آمده، گفتند: «ای استاد، می خواهیم آنچه از تو سوال کنیم برای ما بکنی.» ۳۶ ایشان را گفت: «چه می خواهید برای شما بکنم؟» ۳۷ گفتند: «به ما عطا فرما که یکی به طرف راست و دیگری برچپ تو در جلال تو بنشینیم.» ۳۸ عیسی ایشان را گفت: «نمی فهمید آنچه می خواهید. آیا می توانید آن پیاله ای را که من می نوشم، بنوشید و تعمیدی را که من می پذیرم، بپذیرید؟» ۳۹ وی را گفتند: «می توانیم.» عیسی بدیشان گفت: «پیاله ای را که من می نوشم خواهید آشامید و تعمیدی را که من می پذیرم خواهید پذیرفت. ۴۰ لیکن نشستن به دست راست و چپ من از آن من نیست که

۱۱ و چون نزدیک به اورشلیم به بیت فاجی و بیت عنیا بر کوه زیتون رسیدند، دو نفر از شاگردان خود را فرستاده، ۲ بدیشان گفت: «بدین قریه ای که پیش روی شما است بروید و چون وارد آن شدید، در ساعت کره الاغی را بسته خواهید یافت که تا به حال هیچ کس بر آن سوار نشده؛ آن را باز کرده، بیاورید. ۳ و هرگاه کسی به شما گوید چرا چنین می کنید، گویند خداوند بدین احتیاج دارد؛ بی تامل آن را به اینجا خواهد فرستاد.» ۴ پس رفته کره ای بیرون دروازه درشارع عام بسته یافتند و آن را باز می کردند، ۵ که بعضی از حاضرین بدیشان گفتند: «چه کار دارید که کره را باز می کنید؟» ۶ آن دو نفر چنانکه عیسی فرموده بود، بدیشان گفتند. پس ایشان را اجازت دادند. ۷ آنگاه کره را به نزد عیسی آورده، رخت خود را بر آن افکندند تا بر آن سوار شد. ۸ و بسیاری رخنهای خود و بعضی شاخه ها از درختان بریده، بر راه گسترانیدند. ۹ و آنانی که پیش و پس می رفتند، فریادکنان می گفتند: «هوشیعانا، مبارک باد کسی که به نام خداوند می آید. ۱۰ مبارک باد ملکوت پدر ما داود که می آید به اسم خداوند. هوشیعانا در اعلی علین.» ۱۱ و عیسی وارد اورشلیم شده، به هیكل درآمد و به همه چیز ملاحظه نمود. چون وقت شام شد با آن دوازده به بیت عنیا رفت. ۱۲ بامدادان چون از بیت عنیا بیرون می آمدند، گرسنه شد. ۱۳ ناگاه درخت

آتش و در آب انداخت تا او را هلاک کند. حال اگر می‌توانی بر ماترحم کرده، ما را مدد فرما.» ۲۳ عیسی وی را گفت: «اگر می‌توانی ایمان آری، مومن را همه چیز ممکن است.» ۲۴ در ساعت پدر طفل فریاد برآورد، گریه‌کنان گفت: «ایمان می‌آورم ای خداوند، بی‌ایمانی مرا امداد فرما.» ۲۵ چون عیسی دید که گروهی گرد او به شتاب می‌آیند، روح پلید را نهیب داده، به وی فرمود: «ای روح گنگ و کر من تو را حکم می‌کنم از او در آی و دیگر داخل او مشو!» ۲۶ پس صیحه زده و او را بشدت مصروع نموده، بیرون آمد و مانند مرده گشت، چنانکه بسیاری گفتند که فوت شد. ۲۷ اما عیسی دستش را گرفته، برخیزانیدش که برپایستاد. ۲۸ و چون به خانه درآمد، شاگردانش درخولت از او پرسیدند: «چرا ما نتوانستیم او را بیرون کنیم؟» ۲۹ ایشان را گفت: «این جنس به هیچ وجه بیرون نمی‌رود جز به دعا.» ۳۰ و از آنجا روانه شده، در جلیل می‌گشتند و نمی‌خواست کسی او را بشناسد، ۳۱ زیرا که شاگردان خود را اعلام فرموده، می‌گفت: «پسرانسان به‌دست مردم تسلیم می‌شود و او را خواهند کشت و بعد از مقتول شدن، روز سوم خواهد برخاست.» ۳۲ اما این سخن را درک نکردند و ترسیدند که از او بپرسند. ۳۳ و وارد کفرناحوم شده، چون به خانه درآمد، از ایشان پرسید که «در بین راه با یک دیگرچه مباحثه می‌کردید؟» ۳۴ اما ایشان خاموش ماندند، از آنجا که در راه با یکدیگر گفتگویی کردند در اینکه کیست بزرگتر. ۳۵ پس نشسته، آن دوازه را طلبیده، بدیشان گفت: «هرکه می‌خواهد مقدم باشد موخر و غلام همه بود. ۳۶ پس طفلی را برداشته، در میان ایشان بر پا نمود و او را در آغوش کشیده، به ایشان گفت: ۳۷ «هرکه یکی از این کودکان را به اسم من قبول کند، مراقبول کرده است و هرکه مرا پذیرفت نه مرا بلکه فرستنده مرا پذیرفته باشد. ۳۸ آنگاه یوحنا ملتفت شده، بدو گفت: «ای استاد، شخصی را دیدیم که به نام تو دیوها بیرون می‌کرد و متابعت ما نمی‌نمود؛ و چون متابعت مانمی کرد، او را ممانعت نمودیم.» ۳۹ عیسی گفت: «او را منع مکنید، زیرا هیچ‌کس نیست که معجزه‌ای به نام من بنماید و بتواند به زودی درحق من بد گوید. ۴۰ زیرا هرکه ضد ما نیست باماست. ۴۱ و هرکه شما را از این رو که از آن مسیح هستید، کاسه‌ای آب به اسم من بنوشاند، هرآینه به شما می‌گویم اجر خود را ضایع نخواهد کرد. ۴۲ و هرکه یکی از این کودکان را که به من ایمان آورند، لغزش دهد، او را بهتر است که سنگ آسیایی بر گردشش آویخته، در دریا افکنده شود. ۴۳ پس هرگاه دست تو را بلغزاند، آن را بیزیرا تو را بهتر است که شل داخل حیات شوی، ازاینکه با دو دست وارد جهنم گردی، در آتشی که خاموشی نپذیرد؛ (Geenna g1067) ۴۴ جایی که کرم ایشان نمیرد و آتش، خاموشی نپذیرد. ۴۵ و هرگاه پایت

۱۰ و از آنجا برخاسته، از آن طرف اردن به نواحی یهودیه آمد. و گروهی باز نزدی جمع شدند و او برحسب عادت خود، بازبدیشان تعلیم می‌داد. ۲ آنگاه فریسیان پیش آمده، از روی امتحان از او سوال نمودند که «آیا مرد را طلاق دادن زن خویش جایز است.» ۳ در جواب ایشان گفت: «موسی شما را چه فرموده است؟» ۴ گفتند: «موسی اجازت داد که طلاق نامه بنویسند و رهاکنند.» ۵ عیسی در جواب ایشان گفت: «به‌سبب سنگدلی شما این حکم را برای شما نوشت. ۶ لیکن از ابتدای خلقت، خدا ایشان را مرد و زن آفرید. ۷ از آن جهت باید مرد پدر و مادر خود را ترک کرده، با زن خویش بپیوندد، ۸ و این دو یک تن خواهند بود چنانکه از آن پس دو نیستند بلکه یک جسد. ۹ پس آنچه خدا پیوست، انسان آن را جدا نکند.» ۱۰ و در خانه باز شاگردانش از این مقدمه ازوی سوال نمودند. ۱۱ بدیشان گفت: «هرکه زن خود را طلاق دهد و دیگری را نکاح کند، برحق وی زنا کرده باشد. ۱۲ و اگر زن از شهر خود جداشود و منکوحه دیگری گردد، مرتکب زنا شود.» ۱۳ و بچه‌های کوچک را نزد او آوردند تاایشان را لمس نماید؛ اما شاگردان آوردگان را منع کردند. ۱۴ چون عیسی این را بدید، خشم نموده، بدیشان گفت: «بگذارید که بچه‌های کوچک نزد من آیند و ایشان را مانع نشوید، زیرا ملکوت خدا از امثال اینها است. ۱۵ هرآینه به شما می‌گویم هرکه ملکوت خدا را مثل بچه کوچک قبول نکند، داخل آن نشود.» ۱۶ پس ایشان را در آغوش کشید و دست بر ایشان نهاده، برکت داد. ۱۷ چون به راه می‌رفت، شخصی دوان دوان آمده، پیش او زانو زده، سوال نمود که «ای استادنیکو چه کنم تا وارث حیات جاودانی شوم؟» (jaiōnios g166) ۱۸ عیسی بدو گفت: «چرا مرا نیکو گفتی و حال آنکه کسی نیکو نیست جز خدا فقط؟ ۱۹ احکام را می‌دانی، زنا مکن، قتل مکن، دزدی مکن، شهادت دروغ مده، دغابازی مکن، پدر و مادر خود را حرمت دار.» ۲۰ او در جواب وی گفت: «ای استاد، این

کشتی سوار شده، به کناره دیگر عبور نمود. ۱۴ و فراموش کردند که نان بردارند و با خود در کشتی جز یک نان نداشتند. ۱۵ آنگاه ایشان را قدغن فرمود که «باخبر باشید و از خمیر مایه فریسیان و خمیرمایه هیرودیس احتیاط کنید!» ۱۶ ایشان با خوداندیشیده، گفتند: «از آن است که نان نداریم.» ۱۷ عیسی فهم کرده، بدیشان گفت: «چرا فکرمی کنید از آنچه که نان ندارید؟ آیا هنوز نفهمیده و درک نکرده‌اید و تا حال دل شما سخت است؟» ۱۸ آیا چشم داشته نمی بینید و گوش داشته نمی شنوید و به یاد ندارید؟ ۱۹ وقتی که پنج نان را برای پنج هزار نفر پاره کردم، چند سبد پر از پاره‌ها برداشتید؟» بلو گفتند: «دوازده.» ۲۰ «و وقتی که هفت نان را بجهت چهار هزار کس؛ پس زنبیل پر از ریزه‌ها برداشتید؟» گفتندش: «هفت.» ۲۱ پس بدیشان گفت: «چرا نمی فهمید؟» ۲۲ چون به بیت صیدا آمد، شخصی کور را نزد او آوردند و التماس نمودند که او را لمس نماید. ۲۳ پس دست آن کور را گرفته، او را از قریه بیرون برد و آب دهان بر چشمان او افکنده، و دست بر او گذارده از او پرسید که «چیزی می‌بینی؟» ۲۴ او بالا نگریسته، گفت: «مردمان را خرامان، چون درختها می‌بینم.» ۲۵ پس بار دیگر دستهای خود را بر چشمان او گذارده، او را فرمود تا بالا نگریست و صحیح گشته، همه چیز را به خوبی دید. ۲۶ پس او را به خانه‌اش فرستاده، گفت: «داخل ده مشو و هیچ کس را در آن جا خبر مده.» ۲۷ و عیسی با شاگردان خود به دهات قیصریه فیلیپس رفت. و در راه از شاگردانش پرسیده، گفت که «مردم مرا که می‌دانند؟» ۲۸ ایشان جواب دادند که «یحیی تعمیددهنده و بعضی الیاس و بعضی یکی از انبیا.» ۲۹ او از ایشان پرسید: «شما مرا که می‌دانید؟» پطرس در جواب او گفت: «تومسیح هستی.» ۳۰ پس ایشان را فرمود که «هیچ کس را از او خبر ندهند.» ۳۱ آنگاه ایشان را تعلیم دادن آغاز کرد که «لازم است پسر انسان بسیار زحمت کشد و از مشایخ و روسای کهنه و کاتبان رد شود و کشته شده، بعد از سه روز برخیزد.» ۳۲ و چون این کلام را علانیه فرمود، پطرس او را گرفته، به منع کردن شروع نمود. ۳۳ اما او برگشته، به شاگردان خود نگرسته، پطرس را نهیب داد و گفت: «ای شیطان از من دور شو، زیرا امور الهی را اندیشه نمی کنی بلکه چیزهای انسانی را.» ۳۴ پس مردم را با شاگردان خود خوانده، گفت: «هر که خواهد از عقب من آید، خویشتر را انکار کند و صلیب خود را برداشته، مرا متابعت نماید. ۳۵ زیرا هر که خواهد جان خود را نجات دهد، آن را هلاک سازد؛ و هر که جان خود را بجهت من وانجیل بر باد دهد آن را برهاند. ۳۶ زیرا که شخص را چه سود دارد هر گاه تمام دنیا را ببرد و نفس خود را بیازد؟ ۳۷ یا آنکه آدمی چه چیز را به عوض جان خود بدهد؟ ۳۸ زیرا هر که در این فرقه زناکار و خطاکار از من و

۷ و فریسیان و بعضی کاتبان از اورشلیم آمده، نزد او جمع شدند. ۲ چون بعضی از شاگردان او را دیدند که با دستهای ناپاک یعنی ناشسته نان می‌خورند، ملامت نمودند، ۳ زیرا که فریسیان و همه یهود تمسک به تقلید مشایخ نموده، تا دستها را بدقت نشویند غذا نمی‌خورند، ۴ و چون از بازارها آیند تا نشویند چیزی نمی‌خورند و بسیار رسوم دیگر هست که نگاه می‌دارند چون شستن پیاله‌ها و آفتابه‌ها و ظروف مس و کرسیها. ۵ پس فریسیان و کاتبان از او پرسیدند: «چون است که شاگردان تو به تقلید مشایخ سلوک نمی‌نمایند بلکه به دستهای ناپاک نان می‌خورند؟» ۶ در جواب ایشان گفت: «نیکو اخبار نموداشعیا درباره شما ی ریاکاران، چنانکه مکتوب است: این قوم به لبهای خود مرا حرمت می‌دارند لیکن دلشان از من دور است. ۷ پس مرا عبت عبادت می‌نمایند زیرا که رسوم انسانی را به جای فرایض تعلیم می‌دهند، ۸ زیرا حکم خدا را ترک کرده، تقلید انسان را نگاه می‌دارند، چون شستن آفتابه‌ها و پیاله‌ها و چنین رسوم دیگر بسیار بعمل می‌آورید.» ۹ پس بدیشان گفت که «حکم خدا رانیکو باطل ساخته‌اید تا تقلید خود را محکم بدارید. ۱۰ از اینجهت که موسی گفت پدر و مادر خود را حرمت دار و هرکه پدر یا مادر را دشنام دهد، البته هلاک گردد. ۱۱ لیکن شما می‌گویید که هرگاه شخصی به پدر یا مادر خود گوید: «آنچه از من نفع یابی قربان یعنی هدیه برای خداست» ۱۲ و بعد از این او را اجازت نمی‌دهید که پدر یا مادر خود را هیچ خدمت کند. ۱۳ پس کلام خدا را به تقلیدی که خود جاری ساخته‌اید، باطل می‌سازید و کارهای مثل این بسیار به‌جامی آورید.» ۱۴ پس آن جماعت را پیش خوانده، بدیشان گفت: «همه شما به من گوش دهید و فهم کنید. ۱۵ هیچ چیز نیست که از بیرون آدم داخل او گشته، بتواند او را نجس سازد بلکه آنچه از درونش صادر شود آن است که آدم را ناپاک می‌سازد. ۱۶ هرکه گوش شنوا دارد بشنود.» ۱۷ و چون از نزد جماعت به خانه درآمد، شاگردانش معنی مثل را از او پرسیدند. ۱۸ بدیشان گفت: «مگر شما نیز همچنین بی‌فهم هستید و نمی‌دانید که آنچه از بیرون داخل آدم می‌شود، نمی‌تواند او را ناپاک سازد، ۱۹ زیرا که داخل دلش نمی‌شود بلکه به شکم می‌رود و خارج می‌شود به مزبله‌ای که این همه خوراک را پاک می‌کند.» ۲۰ و گفت: «آنچه از آدم بیرون آید، آن است که انسان را ناپاک می‌سازد، ۲۱ زیرا که از درون دل انسان صادر می‌شود، خیالات بد و زنا و فسق و قتل و دزدی ۲۲ و طمع و خباثت و مکر و شهوت پرستی و چشم بد و کفر و غرور و جهالت. ۲۳ تمامی این چیزهای بد از درون صادر می‌گردد و آدم را ناپاک می‌گرداند.» ۲۴ پس از آنجا برخاسته به حوالی صور و صیدون رفته، به خانه درآمد و خواست که هیچ‌کس مطلع نشود،

جاداخل خانه‌ای شوید، در آن بمانید تا از آنجا کوچ کنید. ۱۱ و روانه دیده، بسیاری او را شناختند و از جمیع شهرها بر خشکی هرجا که شما را قبول نکنند و به سخن شما گوش نگیرند، از آن بدان سوشتاقتند و از ایشان سبقت جست، نزد وی جمع شدند. مکان بیرون رفته، خاک پایهای خود را بیفشانید تا بر آنها شهادتی ۳۴ عیسی بیرون آمده، گروهی بسیار دیده، بر ایشان ترحم فرمود گردد. هرآینه به شما می‌گویم حالت سدوم و غموره درروز جزا از زیر که چون گوسفندان بی‌شان بودند و بسیار به ایشان تعلیم دادن آن شهر سهل تر خواهد بود.» ۱۲ پس روانه شده، موعظه کردند گرفت. ۳۵ و چون بیشتری از روز سپری گشت، شاگردانش نزد که توبه کنند، ۱۳ و بسیار دیوها را بیرون کردند و مریضان کثیر وی آمده، گفتند: «این مکان ویرانه است و وقت منقضی شده. راروغن مالیده، شفا دادند. ۱۴ و هیرودیس پادشاه شنید زیرا که ۳۶ اینها را رخصت ده تا به اراضی و دهات این نواحی رفته، نان اسم اوشهرت یافته بود و گفت که «یحیی تعمیددهنده از مردگان بجهت خود بخزند که هیچ خوراکی ندارند.» ۳۷ درجواب ایشان برخاسته است و از این جهت معجزات از او به ظهور می‌آید. گفت: «شما ایشان را غذا دهید!» وی را گفتند: «مگر رفته، ۱۵ اما بعضی گفتند که الیاس است و بعضی گفتند که نبی‌ای دویست دینار نان بخیرم تا اینها را طعام دهیم!» ۳۸ بدیشان است یا چون یکی از انبیا. ۱۶ اما هیرودیس چون شنید گفت: گفت: «چند نان دارید؟ رفته، تحقیق کنید.» پس دریافت کرده، «این همان یحیی است که من سرش را از تن جدا کردم که از گفتند: «پنج نان و دو ماهی.» ۳۹ آنگاه ایشان رافرمود که «همه مردگان برخاسته است.» ۱۷ زیرا که هیرودیس فرستاده، یحیی را را دسته دسته بر سبزه بنشانید.» ۴۰ پس صف صف، صد صد و گرفتار نموده، او را در زندان بست بخاطر هیرودیا، زن برادر او پنجاه پنجاه نشستند. ۴۱ و آن پنج نان و دو ماهی را گرفته، به فیلیپس که او را در نکاح خویش آورده بود. ۱۸ از آن جهت که سوی آسمان نگرسته، برکت داد و نان را پاره نموده، به شاگردان یحیی به هیرودیس گفته بود: «نگاه داشتن زن برادر بر تو روا خود بسپرد تا پیش آنها بگذارند و آن دو ماهی را بر همه آنها تقسیم نیست.» ۱۹ پس هیرودیا از او کینه داشته، می‌خواست او را نمود. ۴۲ پس جمیع خورده، سیر شدند. ۴۳ و ازخرده های نان و به قتل رساند اما نمی‌توانست، ۲۰ زیرا که هیرودیس از یحیی ماهی، دوازده سبد پر کرده، برداشتند. ۴۴ و خورندگان نان، قریب می‌ترسید چونکه او را مرد عادل و مقدس می‌دانست و رعایتش به پنج هزارمرد بودند. ۴۵ فی الفور شاگردان خود را الحاح فرمود می‌نمود و هرگاه از اومی شنید بسیار به عمل می‌آورد و به خوشی که به کشتی سوار شده، پیش از او به بیت صیدا عبورکنند تا خود سخن او را اصفا می‌نمود. ۲۱ اما چون هنگام فرصت رسید که آن جماعت را مرخص فرماید. ۴۶ و چون ایشان را مرخص نمود، هیرودیس در روز میلاد خودامرای خود و سرتیبان و روسای جلیل بجهت عبادت به فراز کوهی برآمد. ۴۷ و چون شام شد، کشتی را ضیافت نمود؛ ۲۲ و دختر هیرودیا به مجلس درآمده، رقص درمیان دریا رسید و او تنها بر خشکی بود. ۴۸ وایشان را در راندن کرد و هیرودیس و اهل مجلس را شاد نمود. پادشاه بدان دختر کشتی خسته دید زیرا که بادمخالف بر ایشان می‌وزید. پس نزدیک گفت: «آنچه خواهی ازمن بطلب تا به تو دم.» ۲۳ و از برای او پاس چهارم از شب بر دریا خرامان شده، به نزد ایشان آمد و قسم خوردکه آنچه از من خواهی حتی نصف ملک مراهرآینه به تو خواست از ایشان بگذرد. ۴۹ اما چون او را بر دریا خرامان دیدند، عطا کنم.» ۲۴ او بیرون رفته، به مادرخود گفت: «چه بطلبی؟» تصور نمودند که این خیالی است. پس فریاد برآوردند، ۵۰ زیرا که گفت: «سر یحیی تعمیددهنده را.» ۲۵ در ساعت به حضور همه او را دیده، مضطرب شدند. پس بی‌درنگ بدیشان خطاب پادشاه درآمده، خواهش نموده، گفت: «می‌خواهم که الان سر کرده، گفت: «خاطر جمع دارید! من هستم، ترسان مباشید!» یحیی تعمیددهنده را در طبقی به من عنایت فرمای.» ۲۶ پادشاه ۵۱ و تا نزد ایشان به کشتی سوار شد، باد ساکن گردید چنانکه به شدت محزون گشت، لیکن بجهت پاس قسم و خاطر اهل بینهایت درخود متحیر و متعجب شدند، ۵۲ زیرا که معجزه نان را مجلس نخواست او را محروم نماید. ۲۷ بی‌درنگ پادشاه جلادی درک نکرده بودند زیرا دل ایشان سخت بود. ۵۳ پس از دریا فرستاده، فرمود تا سرش را بیاورد. ۲۸ و او به زندان رفته سر او را از گذشته، به‌سرزمین جنیسارت آمده، لنگر انداختند. ۵۴ و چون از تن جدا ساخته و بر طبقی آورده، بدان دختر داد و دختران را به کشتی بیرون شدند، مردم در حال او را شناختند، ۵۵ و در همه مادر خود سپرد. ۲۹ چون شاگردانش شنیدند، آمدند و بدن او را آن نواحی بشتان می‌گشتند و بیماران را بر تخت‌نهادند، هر جا برداشته، دفن کردند. ۳۰ و رسولان نزد عیسی جمع شده، از آنچه که می‌شنیدند که او در آنجا است، می‌آوردند. ۵۶ و هر جایی کرده و تعلیم داده بودند او را خبر دادند. ۳۱ بدیشان گفت شما که به دهات یا شهرها یا اراضی می‌رفت، مریضان را بر راهها به خلوت، به‌جای ویران بیابید و اندکی استراحت نمایند زیرا آمد و می‌گذارندو از او خواهش می‌نمودند که محض دامن ردای او را رفت چنان بود که فرصت نان خوردن نیز نکردند. ۳۲ پس به لمس کنند و هرکه آن را لمس می‌کرد شفای یافت. تنهایی در کشتی به موضعی ویران رفتند. ۳۳ و مردم ایشان را

بارها او را به کنده‌ها و زنجیرها بسته بودند و زنجیرها را گسیخته از اوصاف گذشته. پس در آن جماعت روی برگردانیده، گفت: و کنده‌ها را شکسته بود و احدی نمی توانست او را رام نماید، و ۵ «کیست که لباس مرا لمس نمود؟» ۳۱ شاگردانش بدو گفتند: پیوسته شب و روز در کوهها و قفرها فریاد می‌زد و خود را به سنگها «می‌بینی که مردم بر تو از دحام می‌نمایند! و می‌گویند کیست که مجروح می‌ساخت. ۶ چون عیسی را از دور دید، دوان دوان مرا لمس نمود؟!» ۳۲ پس به اطراف خود می‌نگریست تا آن آمده، او را سجده کرد، و ۷ به آواز بلند صیحه زده، گفت: «ای زن را که این کار کرده، ببیند. ۳۳ آن زن چون دانست که به عیسی، پسر خدای تعالی، مرا با تو چه کار است؟ تو را به خدا وی چه واقع شده، ترسان و لرزان آمد و نزد او به روی درافتاده، قسم می‌دهم که مرا معذب نسازی.» ۸ زیرا بدو گفته بود: «ای حقیقت امر را بالتمام به وی بازگفت. ۳۴ او وی را گفت: «ای روح پلید از این شخص بیرون بیا!» ۹ پس از او پرسید: «اسم تو دختر، ایمانت تو را شفا داده است. به سلامتی برو و از بلای چیست؟» «به وی گفت: «نام من لجنون است زیرا که بسیاریم.» خویش رستگار باش. ۳۵ او هنوز سخن می‌گفت که بعضی ۱۰ پس بدو التماس بسیار نمود که ایشان را از آن سرزمین بیرون از خانه رئیس کنیسه آمده، گفتند: «دخترت فوت شده؛ دیگر نکند. ۱۱ و در حوالی آن کوهها، گله گراز بسیاری می‌چرید. برای چه استاد را زحمت می‌دهی؟» ۳۶ عیسی چون سخنی را ۱۲ و همه دیوها از وی خواهش نموده، گفتند: «ما را به گرازا که گفته بودند شنید، در ساعت به رئیس کنیسه گفت: «مترس بفرست تا در آنها داخل شویم.» ۱۳ فور عیسی ایشان را اجازت ایمان آور و پس! ۳۷ و جز پطرس و یعقوب و یوحنا برادر یعقوب، داد. پس آن ارواح خیث بیرون شده، به گرازان داخل گشتند و آن هیچ‌کس را اجازت نداد که از عقب او بایند. ۳۸ پس چون به گله از بلندی به دریا جست و قریب بدو هزار بودند که در آب خانه رئیس کنیسه رسیدند، جمعی شوریده دید که گریه و نوحه خفه شدند. ۱۴ و خوک با نان فرار کرده، در شهر و مزرعه‌ها خبر بسیار می‌نمودند. ۳۹ پس داخل شده، بدیشان گفت: «چرا غوغا می‌دادند و مردم بجهت دیدن آن ماجرا بیرون شتافتند. ۱۵ و چون و گریه می‌کنید؟ دختر نمرده بلکه در خواب است.» ۴۰ ایشان بر نزد عیسی رسیده، آن دیوانه را که لجنون داشته بود دیدند که وی سخریه کردند لیکن او همه را بیرون کرده، پدر و مادر دختر را نشسته و لباس پوشیده و عاقل گشته است، بترسیدند. ۱۶ و آنانی با رفیقان خویش برداشته، به‌جایی که دختر خوابیده بود، داخل که دیده بودند، سرگذشت دیوانه و گرازان را بدیشان بازگفتند. شد. ۴۱ پس دست دختر را گرفته، به وی گفت: «طلیثا قومی.» ۱۷ پس شروع به التماس نمودند که از حدود ایشان روانه شود. که معنی آن این است: «ای دختر، تو را می‌گویم برخیز.» ۴۲ در ۱۸ و چون به کشتی سوار شد، آنکه دیوانه بود از وی استدعا نمود که با وی باشد. ۱۹ اما عیسی وی را اجازت نداد بلکه بدو گفت: «به خانه نزد خویشان خود برو و ایشان را خبر ده از آنچه خداوند با تو کرده است و چگونه به تو رحم نموده است.» ۲۰ پس روانه

۶ پس از آنجا روانه شده، به وطن خویش آمد و شاگردانش از عقب او آمدند. ۲ چون روز سبت رسید، در کنیسه تعلیم دادن آغاز نمود و بسیاری چون شنیدند، حیران شده گفتند: «از کجا بدین شخص این چیزها رسیده و این چه حکمت است که به او عطا شده است که چنین معجزات از دست او صادر می‌گردد؟ ۳ مگر این نیست نجار پسر مریم و برادر یعقوب و یوشا و یهوذا و شمعون؟ و خواهران او اینجا نزد ما نمی‌باشند؟» و از او لغزش خوردند. ۴ عیسی ایشان را گفت: «نبی بی‌حرمت نباشد جز در وطن خود و میان خویشان و در خانه خود. ۵ و در آنجا هیچ معجزه‌ای نتوانست نمود جز اینکه دستهای خود را بر چند مریض نهاده، ایشان را شفا داد. ۶ و از بی‌ایمانی ایشان متعجب شده، در دهات آن حوالی گشته، تعلیم همی داد. ۷ پس آن دوازده را پیش خوانده، شروع کرد به فرستادن ایشان جفت جفت و ایشان را بر ارواح پلید قدرت داد، ۸ و ایشان را قدغن فرمود که «جز عرصا فقط، هیچ چیز برندارید، نه توشه‌دان و نه پول در کمر بند خود، ۹ بلکه موزه‌ای در پا کنید و دو قبا در بر نکنید.» ۱۰ و بدیشان گفت: «در هر

خانه مردزورآور درآمده، اسباب او را غارت نماید، جزآنکه اول آن زورآور را ببندد و بعد از آن خانه او را تاراج می کند. ۲۸ هرآینه به شما می گویم که همه گناهان از بنی آدم آرمزیده می شود و هر قسم کفر که گفته باشند، ۲۹ لیکن هرکه به روح القدس کفر گوید، تا به ابد آرمزیده نشود بلکه مستحق عذاب جاودانی بود.» (aiōn) jg165, aiōnios g166

۳۰ زیرا که می گفتند روحی پلید دارد. ۳۱ پس برادران و مادر او آمدند و بیرون ایستاده، فرستادند تا او را طلب کنند. ۳۲ آنگاه جماعت گرد او نشسته بودند و به وی گفتند: «اینک مادرت و برادرانت بیرون تو را می طلبند.» ۳۳ در جواب ایشان گفت: «کیست مادر من و برادرانم کیانند؟» ۳۴ پس بر آنانی که گرد وی نشسته بودند، نظر افکنده، گفت: «اینانند مادر و برادرانم، ۳۵ زیرا هرکه اراده خدا را به جا آرده‌مان برادر و خواهر و مادر من باشد.»

۴ و باز به کناره دریا به تعلیم دادن شروع کردو جمعی کثیر نزد او جمع شدند بطوری که به کشتی سوار شده، بر دریا قرار گرفت و تمامی آن جماعت بر ساحل دریا حاضر بودند. ۲ پس ایشان را به مثلها چیزهای بسیار می آموخت و درتعلیم خود بدیشان گفت: ۳ «گوش گیرید! اینک بزرگتری بجهت تخم پاشی بیرون رفت. ۴ و چون تخم می پاشید، قدری بر راه ریخته شده، مرغان هوا آمده آنها را برچیدند. ۵ و پاره‌ای بر سنگلاخ پاشیده شد، در جایی که خاک بسیار نبود. پس چون که زمین عمق نداشت به زودی روید، ۶ و چون آفتاب برآمد، سوخته شد و از آترو که ریشه نداشت خشکید. ۷ و قدری در میان خاراها ریخته شد و خاراها نمو کرده، آن را خفه نمود که ثمری نیاورد. ۸ و مابقی در زمین نیکو افتاد و حاصل پیدا نمود که روید و نمو کرد و بارآورد، بعضی سی و بعضی شصت و بعضی صد.» ۹ پس گفت: «هرکه گوش شنوا دارد، بشنود!» ۱۰ و چون به خلوت شد، رفقای او با آن دوازده شرح این مثل را از او پرسیدند. ۱۱ به ایشان گفت: «به شما دانستن سر ملکوت خدا عطا شده، اما به آنانی که بیرونند، همه چیز به مثلها می شود، ۱۲ تا نگران شده بنگرند و نبینند و شنوا شده بشنوند و نفهمند، مبادا بازگشت کرده گناهان ایشان آرمزیده شود.» ۱۳ و بدیشان گفت: «آیا این مثل رانفهمیده‌اید؟ پس چگونه سایر مثلها را خواهیدفهمید؟ ۱۴ بزرگتر کلام را می کرد. ۱۵ و اینانند به کناره راه، جایی که کلام کاشته می شود؛ و چون شنیدند فور شیطان آمده کلام کاشته شده درقلب ایشان را می رباید. ۱۶ و ایضاً کاشته شده درسنگلاخ، کسانی می باشند که چون کلام را بشنوند، در حال آن را به خوشی قبول کنند، ۱۷ ولیکن ریشه‌ای در خود ندارند بلکه فانی می باشند؛ و چون صدمه‌ای یا زحمتی به سبب کلام روی دهد در ساعت لغزش می خورند. ۱۸ و کاشته شده در خاراها آنانی می باشند که چون کلام را شنوند، ۱۹ اندیشه های

دنیوی و غرور دولت و هوس چیزهای دیگر داخل شده، کلام را خفه می کند و بی ثمر می گردد. (aiōn g165) ۲۰ و کاشته شده درزمین نیکو آنانند که چون کلام را شنوند آن رامی پذیرند و ثمر می آورند، بعضی سی و بعضی شصت و بعضی صد.» ۲۱ پس بدیشان گفت: «آیا چراغ را می آورند تازی پیمانه‌ای یا تختی و نه بر چراغدان گذارند؟ ۲۲ زیرا که چیزی پنهان نیست که آشکارا نگردد و هیچ چیز مخفی نشود، مگر تا به ظهور آید. ۲۳ هرکه گوش شنوا دارد بشنود.» ۲۴ و بدیشان گفت: «باحذر باشید که چه می شنوید، زیرا به هر میزانی که وزن کنید به شما پیموده شود، بلکه از برای شما که می شنوید افزون خواهد گشت. ۲۵ زیرا هرکه دارد بدو داده شود و از هرکه ندارد آنچه نیز داردگرفته خواهد شد.» ۲۶ و گفت: «همچنین ملکوت خدا مانند کسی است که تخم بر زمین بپاشاند، ۲۷ و شب و روزبخواهد و برخیزد و تخم برود و نمو کند. چگونگی او نداند. ۲۸ زیرا که زمین به ذات خودثمر می آورد، اول علف، بعد خوشه، پس از آن دانه کامل در خوشه. ۲۹ و چون ثمر رسید، فور داس را بکار می برد زیرا که وقت حصاد رسیده است.» ۳۰ و گفت: «به چه چیز ملکوت خدا را تشبیه کنیم و برای آن چه مثل بزنیم؟ ۳۱ مثل دانه خردلی است که وقتی که آن را بر زمین کارند، کوچکترین تخمهای زمینی باشد. ۳۲ لیکن چون کاشته شد، می روید و بزرگتر از جمیع بقول می گردد و شاخه های بزرگ می آورد، چنانکه مرغان هوا زیر سایه اش می توانند آشیانه گیرند.» ۳۳ و به مثلهای بسیار مانند اینها بقدری که استطاعت شنیدن داشتند، کلام را بدیشان بیان می فرمود، ۳۴ و بدون مثل بدیشان سخن نگفت. لیکن در خلوت، تمام معانی را برای شاگردان خود شرح می نمود. ۳۵ و در همان روز وقت شام، بدیشان گفت: «به کناره دیگر عبور کنیم.» ۳۶ پس چون آن گروه رارخصت دادند، او را همانطوری که در کشتی بود برداشتند و چند زورق دیگر نیز همراه او بود. ۳۷ که ناگاه طوفانی عظیم از باد پدید آمد و امواج بر کشتی می خورد قسمی که برمی گشت. ۳۸ و او در موخر کشتی بر بالشی خفته بود. پس او را بیدار کرده گفتند: «ای استاد، آیا تو را باکی نیست که هلاک شویم؟» ۳۹ در ساعت او برخاسته، باد را نهیب داد و به دریا گفت: «ساکن شو و خاموش باش!» که باد ساکن شده، آرامی کامل پدید آمد. ۴۰ و ایشان را گفت: «از بهرچه چنین ترسانید و چون است که ایمان ندارید؟» ۴۱ پی بنهایت ترسان شده، به یکدیگر گفتند: «این کیست که باد و دریا هم او را اطاعت می کنند؟»

۵ پس به آن کناره دریا تا به سرزمین جدریان آمدند. ۲ و چون از کشتی بیرون آمد، فی الفور شخصی که روحی پلید داشت از قبور بیرون شده، بدو برخورد. ۳ که در قبور ساکن می بود و هیچ کس به زنجیرها هم نمی توانست او را بند نماید، ۴ زیرا که

غیر از خدای واحد، کیست که بتواند گناهان را بیامرزد؟» ۸ در ۲۷ و بدیشان گفت: «سبت بجهت انسان مقرر شد نه انسان ساعت عیسی در روح خود ادراک نموده که با خود چنین فکر می‌کند، بدیشان گفت: «از بهرچه این خیالات را به‌خاطر خود راه می‌دهید؟ ۹ کدام سهل تر است؟ مفلوج را گفتن گناهان تو آموخته شد؟ یا گفتن برخیز و بستر خود را برداشته بخرام؟ ۱۰ لیکن تا بدانی که پسر انسان را استطاعت آموزدن گناهان بر روی زمین هست... مفلوج را گفت: ۱۱ «تو را می‌گویم برخیز و بستر خود را برداشته، به خانه خود برو!» ۱۲ او برخاست و بی‌تأمل بستر خود را برداشته، پیش روی همه روانه شد بطوری که همه حیران شده، خدا را تعجبید نموده، گفتند: «مثل این امر هرگز ندیده بودیم!» ۱۳ و باز به کناره دریا رفت و تمام آن گروه نزد آمدند و ایشان را تعلیم می‌داد. ۱۴ و هنگامی که می‌رفت لاوی این حلفی را بر باجگاه نشسته دید. بدو گفت: «از عقب من بیا!» پس برخاسته، درعقب وی شتافت. ۱۵ و وقتی که او در خانه وی نشسته بود، بسیاری از باجگیران و گناهکاران با عیسی و شاگردانش نشستند زیرا بسیار بودند و پیروی او می‌کردند. ۱۶ و چون کاتبان و فریسیان او را دیدند که با باجگیران و گناهکاران می‌خورد، به شاگردان او گفتند: «چرا با باجگیران و گناهکاران اکل و شرب می‌نمایید؟» ۱۷ عیسی چون این را شنید، بدیشان گفت: «تندرستان احتیاج به طبیب ندارند بلکه مریضان. و من نیامدم تا عادلان را بلکه تا گناهکاران را به توبه دعوت کنم.» ۱۸ و شاگردان یحیی و فریسیان روزه می‌داشتند. پس آمده، بدو گفتند: «چون است که شاگردان یحیی و فریسیان روزه می‌دارند و شاگردان تو روزه نمی‌دارند؟» ۱۹ عیسی بدیشان گفت: «آیا ممکن است پسران خانه عروسی مادامی که داماد با ایشان است روزه بدارند؟ زمانی که داماد را با خود دارند، نمی‌توانند روزه‌دارند. ۲۰ لیکن ایامی می‌آید که داماد از ایشان گرفته شود. در آن ایام روزه خواهند داشت. ۲۱ و هیچ‌کس بر جامه کهنه، پاره‌ای از پارچه نو وصله نمی‌کند، والا آن وصله نو از آن کهنه جدایی گردد و دریدگی بدتر می‌شود. ۲۲ و کسی شراب نو را در مشکهای کهنه نمی‌ریزد وگرنه آن شراب نو مشکها را بدر و شراب ریخته، مشکها تلف می‌گردد. بلکه شراب نو را در مشکهای نو باید ریخت.» ۲۳ و چنان افتاد که روز سبتی از میان مزرعه‌ها می‌گذشت و شاگردانش هنگامی که می‌رفتند، به چیند خوشه‌ها شروع کردند. ۲۴ فریسیان بدو گفتند: «اینک چرا در روز سبت مرتکب عملی می‌باشند که روا نیست؟» ۲۵ او بدیشان گفت: «مگر هرگز نخوانده اید که داود چه کرد چون او و رفقایش محتاج وگرسنه بودند؟ ۲۶ چگونه در ایام ایثار رئیس کهنه به خانه خدا درآمده، نان تقدیمه را خورد که خوردن آن جز به کاهنان روا نیست و به رفقای خود نیز داد؟»

نمود و به آواز بلند صدازده، از او بیرون آمد. ۲۷ و همه متعجب شدند، بحدی که از همدیگر سوال کرده، گفتند: «این چیست و این چه تعلیم تازه است که ارواح پلید رانیز با قدرت امر می‌کند و اطاعتش می‌نمایند؟» ۲۸ و اسم او فور در تمامی مرز و بوم جلیل شهرت یافت. ۲۹ و از کنیسه بیرون آمده، فور با یعقوب و یوحنا به خانه شمعون و اندریاس درآمدند. ۳۰ و مادرزن شمعون تب کرده، خوابیده بود. در ساعت وی را از حالت او خبر دادند. ۳۱ پس نزدیک شده، دست او را گرفته، برخیزانیدش که همان وقت تب از او زایل شد و به خدمت گذاری ایشان مشغول گشت. ۳۲ شامگاه چون آفتاب به مغرب شد، جمیع مرضیان و مجانین را پیش او آوردند. ۳۳ و تمام شهر بر در خانه ازدحام نمودند. ۳۴ و بسا کسانی را که به انواع امراض مبتلا بودند، شفا داد و دیوهای بسیاری بیرون کرده، نگذاشت که دیوها حرف زنند زیرا که او را شناختند. ۳۵ بامدادان قبل از صبح برخاسته، بیرون رفت و به ویرانه‌ای رسیده، در آنجا به دعا مشغول شد. ۳۶ و شمعون و رفقایش در پی او شناختند. ۳۷ چون او را دریافتند، گفتند: «همه تو رامی طلبند.» ۳۸ بدیشان گفت: «به دهات مجاور هم برویم تا در آنها نیز موعظه کنم، زیرا که بجهت این کار بیرون آمدم.» ۳۹ پس در تمام جلیل در کنایس ایشان وعظ می‌نمود و دیوها را اخراج می‌کرد. ۴۰ و ابرصی پیش وی آمده، استدعا کرد و زانو زده، بدو گفت: «اگر بخواهی، می‌توانی مرا طاهر سازی!» ۴۱ عیسی ترحم نموده، دست خود را دراز کرد و او را لمس نموده، گفت: «می‌خواهم. طاهر شو!» ۴۲ و چون سخن گفت، فی الفور برص از او زایل شده، پاک گشت. ۴۳ و او را قدغن کرد و فور مرخص فرموده، ۴۴ گفت: «زنهار کسی را خبر مده، بلکه رفته خود را به کاهن بنما و آنچه موسی فرموده، بجهت تطهیر خود بگذران تا برای ایشان شهادتی بشود.» ۴۵ لیکن او بیرون رفته، به موعظه نمودن و شهرت دادن این امر شروع کرد، بقسمی که بعد از آن او نتوانست آشکارا به شهر درآید بلکه در ویرانه های بیرون بسر می‌برد و مردم از همه اطراف نزد وی می‌آمدند.

۲ و بعد از چندی، باز وارد کفرناحوم شده، چون شهرت یافت که در خانه است، ۲ بی درنگ جمعی ازدحام نمودند بقسمی که بیرون در نیز گنجایش نداشت و برای ایشان کلام را بیان می‌کرد. ۳ که ناگاه بعضی نزد وی آمده مفلوگی را به دست چهار نفر برداشته، آوردند. ۴ و چون به سبب جمعیت نتوانستند نزد او برسند، طاق جایی را که او بود باز کرده و شکافته، تختی را که مفلوج بر آن خوابیده بود، به زیر هشتند. ۵ عیسی چون ایمان ایشان را دید، مفلوج را گفت: «ای فرزند، گناهان تو آمرزیده شد.» ۶ لیکن بعضی از کاتبان که در آنجا نشسته بودند، در دل خود تفکر نمودند ۷ که «چرا این شخص چنین کفر می‌گوید؟

۱ ابتدا انجیل عیسی مسیح پسر خدا. ۲ چنانکه در اشعیا نبی مکتوب است، «اینک رسول خود را پیش روی تو می‌فرستم تاراه تو را پیش تو مهیا سازد. ۳ صدای ندا کننده‌ای در بیابان که راه خداوند را مهیا سازید و طرق او راز است نمایند.» ۴ یحیی تعمیددهنده در بیابان ظاهر شد و بجهت آموزش گناهان به تعمید توبه موعظه می‌نمود. ۵ و تمامی مرز و بوم یهودیه و جمیع سکنه اورشلیم نزد وی بیرون شدند و به گناهان خود معترف گردیده، در رود اردون از او تعمیدی یافتند. ۶ و یحیی را لباس از پشم شتر و کمربند چرمی بر کمر می‌بود و خوراک وی از مملخ و غسل بری. ۷ و موعظه می‌کرد و می‌گفت که «بعد از من کسی توانا تر از من می‌آید که لایق آن نیستم که خم شده، دوال نعلین او را باز کنم. ۸ من شما را به آب تعمید دادم. لیکن او شما را به روح القدس تعمید خواهد داد.» ۹ و واقع شد در آن ایام که عیسی از ناصره جلیل آمده در اردن از یحیی تعمید یافت. ۱۰ و چون از آب برآمد، در ساعت آسمان را شکافته دید و روح را که مانند کبوتری بروی نازل می‌شود. ۱۱ و آوازی از آسمان در رسید که «تو پسر حبیب من هستی که از تو خوشنودم.» ۱۲ پس بی‌درنگ روح وی را به بیابان می‌برد. ۱۳ و مدت چهل روز در صحرا بود و شیطان او را تجربه می‌کرد و با وحوش بسر می‌برد و فرشتگان او را پرستاری می‌نمودند. ۱۴ و بعد از گرفتاری یحیی، عیسی به جلیل آمده، به بشارت ملکوت خدا موعظه کرده، ۱۵ می‌گفت: «وقت تمام شد و ملکوت خدا نزدیک است. پس توبه کنید و به انجیل ایمان بیاورید.» ۱۶ و چون به کناره دریای جلیل می‌گشت، شمعون و برادرش اندریاس را دید که دامی در دریا می‌اندازند زیرا که صیاد بودند. ۱۷ عیسی ایشان را گفت: «از عقب من آید که شما را صیاد مردم گردانم.» ۱۸ بی‌تامل دامهای خود را گذارده، از پی او روانه شدند. ۱۹ و از آنجا قدری پیشتر رفته، یعقوب بن زبدي و برادرش یوحنا را دید که در کشتی دامهای خود را اصلاح می‌کنند. ۲۰ در حال ایشان را دعوت نمود. پس پدر خود زبدي را با مزدوران در کشتی گذارده، از عقب وی روانه شدند. ۲۱ و چون وارد کفرناحوم شدند، بی‌تامل در روز سبت به کنیسه درآمد، به تعلیم دادن شروع کرد، ۲۲ به قسمی که از تعلیم وی حیران شدند، زیرا که ایشان را مقتدرانه تعلیم می‌داد نه مانند کاتبان. ۲۳ و در کنیسه ایشان شخصی بود که روح پلید داشت. ناگاه صیحه زده، ۲۴ گفت: «ای عیسی ناصری ما را با تو چه کار است؟ آیا برای هلاک کردن ما آمدی؟ تو را می‌شناسم کیستی، ای قدوس خدا!» ۲۵ عیسی به وی نهیب داده، گفت: «خاموش شو و از او درآی!» ۲۶ در ساعت آن روح خبیث او را مضروب

۱۹ پس رفته، همه امت‌ها را شاگرد سازید و ایشان را به اسم اب و
ابن و روح‌القدس تعمید دهید. ۲۰ و ایشان را تعلیم دهید که همه
اموری را که به شما حکم کرده‌ام حفظ کنند. و اینک من هرروزه
تا انقضای عالم همراه شما می‌باشم.» آمین. (aiōn g165)

۳۲ و چون بیرون می‌رفتند، شخصی قبروانی شمعون نام را یافته، او یوسف جسد را برداشته، آن را در کتان پاک پیچیده، ۶۰ او را در را بجهت بردن صلیب مجبور کردند. ۳۳ و چون به موضعی که به قبری نو که برای خود از سنگ تراشیده بود، گذارد و سنگی بزرگ جلبتایی کاسه سر مسمی بود رسیدند، ۳۴ سرکه ممزوج به بر سر آن غلطانیده، برفت. ۶۱ و مریم مجدلیه و مریم دیگر در مر بجهت نوشیدن بدو دادند. اما چون چشید، نخواست که آنجا، در مقابل قبرنشسته بودند. ۶۲ و در فردای آن روز که بعد بنوشد. ۳۵ پس او را مصلوب نموده، رخت او را تقسیم نمودند از روز تهیه بودروسای کهنه و فریسیان نزد پیلطس جمع شده، و بر آنها قرعه انداختند تا آنچه به زبان نبی گفته شده بود تمام ۶۳ گفتند: «ای آقا ما را یاد است که آن گمراه‌کننده وقتی که شود که «رخت مرا درمیان خود تقسیم کردند و بر لباس من قرعه زنده بود گفت: «بعد از سه روز برمی‌خیزم.» ۶۴ پس بفرما قبر را انداختند.» ۳۶ و در آنجا به نگاهبانی او نشستند. ۳۷ و تقصیر تا سه روز نگاهبانی کنند مبادا شاگردانش در شب آمده، او را بدزدند نامه او را نوشته، بالای سرش آویختند که «این است عیسی، و به مردم گویند که از مردگان برخاسته است و گمراهی آخر، از پادشاه یهود!» ۳۸ آنگاه دو دزد یکی بر دست راست و دیگری اول بدتر شود.» ۶۵ پیلطس بدیشان فرمود: «شما کشیکچیان برچپش با وی مصلوب شدند. ۳۹ و راهگزاران سرهای خود را دارید. بروید چنانکه دانید، محافظت کنید.» ۶۶ پس رفتند و جنبانیده، کفر گویان ۴۰ می‌گفتند: «ای کسی که هیكل را خراب سنگ را مختوم ساخته، قبر را باکشیکچیان محافظت نمودند.

۲۸ و بعد از سبت، هنگام فجر، روز اول هفته، مریم مجدلیه و مریم دیگر بجهت دیدن قبرآمدند. ۲ که ناگاه زلزله‌ای عظیم حادث شد از آترو که فرشته خداوند از آسمان نزول کرده، آمد و سنگ را از در قبر غلطانیده، برآن بنشست. ۳ و صورت او مثل برق و لباسش چون برف سفید بود. ۴ و از ترس او کشیکچیان به لرزه درآمد، مثل مرده گردیدند. ۵ اما فرشته به زنان متوجه شده، گفت: شما ترسان میشاید! ۶ در اینجا نیست زیرا چنانکه گفته بود برخاسته است. بیایید جایی که خداوند خفته بود ملاحظه کنید، ۷ و به زودی رفته شاگردانش را خبر دهید که از مردگان برخاسته است. اینک پیش از شما به جلیل می‌رود. در آنجا او را خواهید دید. اینک شما را گفتم.» ۸ پس، از قبر با ترس و خوشی عظیم به زودی روانه شده، رفتند تا شاگردان او را اطلاع دهند. ۹ و در هنگامی که بجهت اخبار شاگردان او می‌رفتند، ناگاه عیسی بدیشان برخورده، گفت: «سلام بر شما باد!» پس پیش آمده، به قدمهای او چسبیده، او را پرستش کردند. ۱۰ آنگاه عیسی بدیشان گفت: «مترسید! رفته، برادرانم را بگویند که به جلیل بروند که در آنجا مرا خواهند دید.» ۱۱ و چون ایشان می‌رفتند، ناگاه بعضی از کشیکچیان به شهر شده، روسای کهنه را از همه این وقایع مطلع ساختند. ۱۲ ایشان با مشایخ جمع شده، شورا نمودند و نقره بسیار به سپاهیان داده، ۱۳ گفتند: «بگویند که شبانگاه شاگردانش آمده، وقتی که ما در خواب بودیم او را زدیدند. ۱۴ و هرگاه این سخن گوش زد والی شود، همانا ما او را بر گردانیم و شما را مطمئن سازیم.» ۱۵ ایشان پول را گرفته، چنانکه تعلیم یافتند کردند و این سخن تا امروز در میان یهود منتشر است. ۱۶ اما یازده رسول به جلیل، بر کوهی که عیسی ایشان را نشان داده بود رفتند. ۱۷ و چون او را دیدند، پرستش نمودند. لیکن بعضی شک کردند. ۱۸ پس عیسی پیش آمده، بدیشان خطاب کرده، گفت: «تمامی قدرت در آسمان و بر زمین به من داده شده است.

عیسی را گرفته بودند، او را نزدیکاً رئیس کهنه جایی که کاتبان و داشته، گفتند: «انداختن این در بیت المال جایز نیست زیرا خونبها مشایخ جمع بودند، بردند. ۵۸ اما پطرس از دور در عقب او آمده، است.» ۷ پس شورا نموده، به آن مبلغ، مزرعه کوزه‌گر را بجهت به خانه رئیس کهنه درآمد و با خادمان بنشست تا انجام کار را مقبره غریب‌خیزدند. ۸ از آن جهت، آن مزرعه تا امروز بحفل الدم ببیند. ۵۹ پس روسای کهنه و مشایخ و تمامی اهل شورا طلب مشهور است. ۹ آنگاه سخنی که به زبان ارمیای نبی گفته شده شهادت دروغ بر عیسی می‌کردند تا او را بقتل رسانند، ۶۰ لیکن بود تمام گشت که «سی پاره نقره را برداشتند، بهای آن قیمت نیافتند. با آنکه چند شاهد دروغ پیش آمدند، هیچ نیافتند. آخر دو کرده شده‌ای که بعضی از بنی‌اسرائیل بر او قیمت گذاردند. نفر آمده، ۶۱ گفتند: «این شخص گفت: "می‌توانم هیکل ۱۰ و آنها را بجهت مزرعه کوزه‌گر دادند، چنانکه خداوند به من خدا را خراب کنم و در سه روز بنا نمایم."» ۶۲ پس رئیس گفت: «۱۱ اما عیسی در حضور والی ایستاده بود. پس والی از او کهنه برخاسته، بدو گفت: «هیچ جواب نمی‌دهی؟ چیست که پرسیده، گفت: «آیا تو پادشاه یهود هستی؟» عیسی بدو گفت: اینها بر تو شهادت می‌دهند؟» ۶۳ اما عیسی خاموش ماند! تا «تو می‌گویی!» ۱۲ و چون روسای کهنه و مشایخ از او شکایت آنکه رئیس کهنه روی به وی کرده، گفت: «تو را به خدای حی می‌کردند، هیچ جواب نمی‌داد. ۱۳ پس پیلطس وی را گفت: قسم می‌دهم مارا بگوی که تو مسیح پس خدا هستی یا نه؟» «نمی‌شنوی چقدر بر تو شهادت می‌دهند؟» ۱۴ اما در جواب ۶۴ عیسی به وی گفت: «تو گفتی! و نیز شما رامی‌گویم بعد از وی، یک سخن هم نگفت، بقسمی که والی بسیار متعجب این پسر انسان را خواهید دید که بر دست راست قوت نشسته، بر شد. ۱۵ و در هر عیدی، رسم والی این بود که یک زندانی، ابرهای آسمان می‌آید!» ۶۵ در ساعت رئیس کهنه رخت خود هرکه را می‌خواستند، برای جماعت آزاد می‌کرد. ۱۶ و در آن راجاک زده، گفت: «کفر گفت! دیگر ما را چه حاجت به شهود وقت، زندانی مشهور، برابر نام داشت. ۱۷ پس چون مردم جمع است؟ الحال کفرش را شنیدید! ۶۶ چه مصلحت می‌بینید؟» شدند، پیلطس ایشان را گفت: «که را می‌خواهید برای شما آزاد ایشان در جواب گفتند: «مستوجب قتل است!» ۶۷ آنگاه آب کتم؟ برابر یا عیسی مشهور به مسیح را؟» ۱۸ زیرا که دانست او دهان بر رویش انداخته، او را پلپانه می‌زدند و بعضی سیلی زده، را از حسد تسلیم کرده بودند. ۱۹ چون بر مسند نشسته بود، ۶۸ می‌گفتند: «ای مسیح، به ما نبوت کن! کیست که تو را زده زنش نزد او فرستاده، گفت: «با این مرد عادل تو را کاری نباشد، است.» ۶۹ اما پطرس در ایوان بیرون نشسته بود که ناگاه کنیزی که زده، روسای کهنه و مشایخ، قوم را بر این ترغیب نمودند که برابر را زود وی آمده، گفت: «تو هم با عیسی جلیلی بودی!» ۷۰ و روسای کهنه و عیسی راهلاک سازند. ۲۱ پس والی بدیشان متوجه چون به دهلیز بیرون رفت، کنیزی دیگر او را دیده، به حاضرین شده، گفت: «کدامیک از این دو نفر را می‌خواهید بجهت شما گفت: «این شخص نیز از رفقای عیسی ناصری است!» ۷۲ باز رها کنیم؟ گفتند: «برابر را.» ۲۲ پیلطس بدیشان گفت: «پس قسم خورده، انکار نمود که «این مرد را نمی‌شناسم.» ۷۳ بعد از با عیسی مشهور به مسیح چه کنیم؟» جمیع گفتند: «مصلوب چندی، آثانی که ایستاده بودند پیش آمده، پطرس را گفتند: «البته شود!» ۲۳ والی گفت: «چرا؟ چه بدی کرده است؟» ایشان تو هم از اینها هستی زیرا که لهجه تو بر تودلالت می‌نماید!» بیشتر فریاد زده، گفتند: «مصلوب شود!» ۲۴ چون پیلطس دید ۷۴ پس آغاز لعن کردن و قسم خوردن نمود که «این شخص را که ثمری ندارد بلکه آشوب زیاده می‌گردد، آب طلبیده، پیش مردم نمی‌شناسم.» و در ساعت خروس بانگ زد ۷۵ آنگاه پطرس سخن عیسی را به یاد آورد که گفته بود: قبل از بانگ زدن خروس، سه عادل. شما ببینید.» ۲۵ تمام قوم در جواب گفتند: «خون او بر ما مرتبه مرا انکار خواهی کرد.» پس بیرون رفته زارزار بگریست.

۲۷ و چون صبح شد، همه روسای کهنه و مشایخ قوم بر عیسی شورا کردند که او را هلاک سازند. ۲ پس او را بر بند نهاده، بردند و به پنطیوس پیلطس والی تسلیم نمودند. ۳ در آن هنگام، چون یهودا تسلیم‌کننده او دید که بر او فتوا دادند، پشیمان شده، سی پاره نقره را به روسای کهنه و مشایخ رد کرده، ۴ گفت: «گناه کردم که خون بیگانه‌ای را تسلیم نمودم.» گفتند: «ما را چه، خود دانی!» ۵ پس آن نقره را درهیکل انداخته، روانه شد و رفته خود را خفه نمود. ۶ اما روسای کهنه نقره را بر

۹ زیرا ممکن بود این عطر به قیمت گران فروخته و به فقرا داده زدن خروس، سه مرتبه مرا انکار خواهی کرد!» ۳۵ پطرس به وی شود. ۱۰ عیسی این را درک کرده، بدیشان گفت: «چرا بدین گفت: «هرگاه مردنم با تو لازم شود، هرگز تو را انکار نکنم!» و زن زحمت می‌دهید؟ زیرا کار نیکو به من کرده است. ۱۱ زیرا که سایر شاگردان نیز همچنان گفتند. ۳۶ آنگاه عیسی با ایشان به فقرا را همیشه نزد خود دارید اما مرا همیشه ندارید. ۱۲ و این زن که موضعی که مسمی به جتسمانی بود رسیده، به شاگردان خود این عطر را بر بدنم مالید، بجهت دفن من کرده است. ۱۳ هرآینه گفت: «در اینجا بنشینید تا من رفته، در آنجا دعا کنم.» ۳۷ و به شما می‌گویم هر جایی که در تمام عالم بدین بشارت موعظه پطرس و دو پسر زیدی را برداشته، بی‌نهایت غمگین و دردناک کرده شود، کار این زن نیز بجهت یادگاری او مذکور خواهد شد. ۳۸ پس بدیشان گفت: «نفس من از غایت الم مشرف به ۱۴ «آنگاه یکی از آن دوازده که به یهودای اسخریوطی مسمی موت شده است. در اینجا مانده با من بیدار باشید.» ۳۹ پس بود، نزد روسای کهنه رفته، ۱۵ گفت: «مرا چند خواهید داد تا قدری پیش رفته، به روی درافتاد و دعا کرده، گفت: «ای پدر او را به شمتاسلم کنم؟» ایشان سی پاره نقره با وی قراردادند. من، اگر ممکن باشد این پیاله از من بگذرد؛ لیکن نه به خواهش ۱۶ و از آن وقت در صدد فرصت شد تا او را بدیشان تسلیم کند. من، بلکه به اراده تو.» ۴۰ و نزد شاگردان خود آمده، ایشان را در ۱۷ پس در روز اول عید فطیر، شاگردان نزد عیسی آمده، گفتند: خواب یافت. و به پطرس گفت: «آیا همچنین نمی‌توانستید یک «کجا می‌خواهی فصح را آماده کنیم تا بخوری؟» ۱۸ گفت: ساعت با من بیدار باشید؟ ۴۱ بیدار باشید و دعا کنید تا در معرض «به شهر، نزد فلان کس رفته، بدو گوید: «استاد می‌گوید وقت آزمایش نیفتید! روح راغب است، لیکن جسم ناتوان.» ۴۲ و من نزدیک شد و فصح را در خانه تو با شاگردان خود صرف بار دیگر رفته، باز دعا نموده، گفت: «ای پدر من، اگر ممکن می‌نمایم.» ۱۹ شاگردان چنانکه عیسی ایشان را امر فرمود کردند نباشد که این پیاله بدون نوشیدن از من بگذرد، آنچه اراده تو است و فصح را مهیا ساختند. ۲۰ چون وقت شام رسید با آن دوازده بشود. ۴۳ و آمده، باز ایشان را در خواب یافت زیرا که چشمان بنشست. ۲۱ و وقتی که ایشان غذا می‌خوردند، او گفت: «هرآینه ایشان سنگین شده بود. ۴۴ پس ایشان را ترک کرده، رفت و دفعه به شما می‌گویم که یکی از شما مرا تسلیم می‌کند!» ۲۲ پس سوم به همان کلام دعا کرد. ۴۵ آنگاه نزد شاگردان آمده، بدیشان بغایت غمگین شده، هریک از ایشان به وی سخن آغاز کردند که گفت: «ما بقی را بخوابید و استراحت کنید. الحال ساعت رسیده «خداوند! آیا من آم؟» ۲۳ او در جواب گفت: «آنکه دست با است که پسر انسان به دست گناهکاران تسلیم شود. ۴۶ برخیزید من در قاب فرو برد، همان کس مرا تسلیم نماید! ۲۴ هرآینه پسر برویم. اینک تسلیم کننده من نزدیک است!» ۴۷ و هنوز سخن انسان به همانطور که درباره او مکتوب است رحلت می‌کند. لیکن می‌گفت که ناگاه یهودا که یکی از آن دوازده بود با جمعی کثیر با وای بر آنکسی که پسر انسان بدست او تسلیم شود! آن شخص را شمشیرها و چوبه از جانب روساء کهنه و مشایخ قوم آمدند. ۴۸ و بهتر بودی که تولد نیافتی!» ۲۵ و یهودا که تسلیم کننده وی بود، به تسلیم کننده او بدیشان نشانی داده، گفته بود: «هرکه را بوسه جواب گفت: «ای استاد آیا من آم؟» به وی گفت: «تو خود زخم، همان است. او را محکم بگیرد.» ۴۹ در ساعت نزد عیسی گفتی!» ۲۶ و چون ایشان غذا می‌خوردند، عیسی نان را گرفته، آمده، گفت: «سلام یا سیدی!» و او را بوسید. ۵۰ عیسی وی را برکت داد و پاره کرده، به شاگردان داد و گفت: «بگیرید و بخورید، گفت: «ای رفیق، از بهرچه آمدی؟» آنگاه پیش آمده، دست این است بدن من.» ۲۷ و پیاله را گرفته، شکر نمود و بدیشان بر عیسی انداخته، او را گرفتند. ۵۱ و ناگاه یکی از همراهان داده، گفت: «همه شما از این بنوشید، ۲۸ زیرا که این است عیسی دست آورده، شمشیر خود را از غلاف کشیده، بر غلام خون من در عهد جدید که در راه بسیاری بجهت آموزش گناهان رئیس کهنه زد و گوشش را از تن جدا کرد. ۵۲ آنگاه عیسی ریخته می‌شود. ۲۹ اما به شمامی گویم که بعد از این از میوه من و شمشیر خود را غلاف کن، زیرا هرکه شمشیر دیگر نخواهم نوشید تا روزی که آن را با شما در ملکوت پدر خود، گیرد، به شمشیر هلاک گردد. ۵۳ آیا گمان می‌بری که نمی‌توانم تازه آشامم.» ۳۰ پس تسبیح خواندند و به سوی کوه زیتون روانه الحال از پدر خود درخواست کنم که زباده از دوازده فوج از ملائکه شدند. ۳۱ آنگاه عیسی بدیشان گفت: «همه شما امشب درباره برای من حاضر سازد؟ ۵۴ لیکن در این صورت کتب چگونه من لغزش می‌خورید چنانکه مکتوب است که شبان را می‌زنم و تمام گردد که همچنین می‌بایست بشود؟» ۵۵ در آن ساعت، به گوسفندان گله پراکنده می‌شوند. ۳۲ لیکن بعد از برخاستنم، پیش آن گروه گفت: گویا بر دزد بجهت گرفتن من با تیغها و چوبها از شما به جلیل خواهم رفت.» ۳۳ پطرس در جواب وی گفت: بیرون آمدید! هر روز با شما در هیکل نشسته، تعلیم می‌دادم و مرا «هر گاه همه درباره تو لغزش خورند، من هرگز نخورم.» ۳۴ عیسی نگرفتید. ۵۶ لیکن این همه شد تا کتب انبیا تمام شود.» در آن به وی گفت: «هرآینه به تو می‌گویم که در همین شب قبل از اینان وقت جمیع شاگردان او را واگذارده، بگیرند. ۵۷ و آنانی که

از ایشان پنج دانا و پنج نادان بودند. ۳ اما نادانان مشعلهای گرفته، به صاحب ده قطار بدهید. ۲۹ زیرا به هرکه دارد داده خود را برداشته، هیچ روغن با خود نبردند. ۴ لیکن دانایان، روغن شود و افزونی یابد و از آنکه ندارد آنچه دارد نیز گرفته شود. ۳۰ و در ظروف خود بامشعلهای خویش برداشتند. ۵ و چون آمدن آن غلام بی نفع را در ظلمت خارجی اندازید، جایی که گریه و داماد بطول انجامید، همه پینکی زده، خفتند. ۶ و در نصف فشار دندان خواهد بود. ۳۱ «اما چون پسر انسان در جلال خود شب صدایی بلند شد که «اینک دامادمی آید به استقبال وی باجمیع ملانکه مقدس خویش آید، آنگاه بر کرسی جلال خود بشتاید.» ۷ پس تمامی آن باکره‌ها برخاسته، مشعلهای خود را خواهد نشست، ۳۲ و جمیع امت‌ها در حضور او جمع شوند و اصلاح نمودند. ۸ و نادانان، دانایان را گفتند: «از روغن خود به آنها را از همدیگر جدایی کند به قسمی که شبان میشها را از بزها ما دهید زیرا مشعلهای ما خاموش می‌شود.» ۹ اما دانایان در جدایی کند. ۳۳ و میشها را بر دست راست و بزها را بر چپ جواب گفتند: «نمی‌شود، مبادا ما و شما را کفاف ندهد. بلکه خود قرار دهد. ۳۴ آنگاه پادشاه به اصحاب طرف راست گوید: نزد فرشتگان رفته، برای خود بخرید.» ۱۰ و درحینی که ایشان بیایدای برکت یافتگان از پدر من و ملکوتی را که از ابتدای عالم بجهت خرید می‌رفتند، داماد برسید و آنانی که حاضر بودند، با برای شما آماده‌شده است، به میراث گیرید. ۳۵ زیرا چون گرسنه وی به عروسی داخل شده، در بسته گردید. ۱۱ بعد از آن، باکره بودم مرا طعام دادید، تشنه بودم سیرآیم نمودید، غریب بودم مرا جا های دیگر نیز آمده، گفتند: «خداوند! برای ما باز کن.» ۱۲ او در دادید، ۳۶ عریان بودم مرا پوشانیدید، مریض بودم عیادت کردید، در جواب گفت: «هرآینه به شما می‌گویم شما را نمی‌شناسم.» حبس بودم دیدن من آمدید. ۳۷ آنگاه عادلان به پاسخ گویند: ای ۱۳ پس بیدار باشید زیرا که آن روز و ساعت را نمی‌دانید. ۱۴ «زیرا خداوند، کی گرسنه ات دیدیم تا طعام دهیم، یا تشنه ات یافتیم چنانکه مردی عازم سفر شده، غلامان خود را طلبید و اموال خود تا سیرآیت نمایم، ۳۸ یا کی تو را غریب یافتیم تا تو را جاده‌یم را بدیشان سپرد، ۱۵ یکی را پنج قطار و دیگری را دو وسومی را یا عریان تا پوشانیم، ۳۹ و کی تو را مریض یا محبوس یافتیم تا یک داد؛ هر یک را بحسب استعدادش. و بی‌دزنگ متوجه سفر عیادت کنی؟ ۴۰ پادشاه در جواب ایشان گوید: هرآینه به شما شد. ۱۶ پس آنکه پنج قطار یافته بود، رفته و با آنها تجارت می‌گویم، آنچه به یکی از این برادران کوچکترین من کردید، به من نموده، پنج قطار دیگر سود کرد. ۱۷ و همچنین صاحب دو قطار کرده‌اید. ۴۱ «پس اصحاب طرف چپ را گوید: ای ملعونان، از نیز دو قطار دیگر سود گرفت. ۱۸ اما آنکه یک قطار گرفته بود، رفته زمین را کند و نقد آقای خود را پنهان نمود. ۱۹ «و» **jaiōnios g166** (شده است. ۴۲ زیرا گرسنه بودم مرا خوراک بعد از مدت مدیدی، آقای آن غلامان آمده، از ایشان حساب خواست. ۲۰ پس آنکه پنج قطار یافته بود، پیش آمده، پنج قطار دیگر آورده، گفت: خداوند! پنج قطار به من سپردی، اینک پنج قطار دیگر سود کردم.» ۲۱ آقای او به وی گفت: آفرین ای غلام نیک متدین! بر چیزهای اندک امین بودی، تو را بر چیزهای بسیار خواهم گماشت. به شادی خداوند خود داخل شو! ۲۲ و صاحب دو قطار نیز آمده، گفت: ای آقا دو قطار تسلیم من نمودی، اینک دو قطار دیگر سود یافته‌ام. ۲۳ آقای وی را گفت: آفرین ای غلام

۲۶ و چون عیسی همه این سخنان را به اتمام رسانید، به شاگردان خود گفت: ۲ «می‌دانید که بعد از دو روز عید فصح است که پسر انسان تسلیم کرده می‌شود تا مصلوب گردد.» ۳ آنگاه روسای کهنه و کاتبان و مشایخ قوم در دیوانخانه رئیس کهنه که قیفا نام داشت جمع شده، ۴ شورا نمودند تا عیسی را به حيله گرفتار ساخته، به قتل رسانند. ۵ اما گفتند: «نه در وقت عید مبادا آشوبی در قوم بر پا شود.» ۶ و هنگامی که عیسی در بیت عنیا در خانه شمعون ابرص شد، ۷ زنی با شیشه‌ای عطر گرانبه‌ازد او آمده، چون بنشست بر سر وی ریخت. ۸ اما شاگردانش چون این را دیدند، غضب نموده، گفتند: «چرا این اسراف شده است؟

جمع می‌کند ونخواستید! ۳۸ اینک خانه شما برای شما ویران گذارده می‌شود. ۳۹ زیرا به شما می‌گویم از این پس مرا نخواهید دید تا بگوئید مبارک است او که به نام خداوند می‌آید.»

۲۴ پس عیسی از هیكل بیرون شده، برفت. و شاگردانش پیش آمدند تا عمارت‌های هیكل را بدو نشان دهند. ۲ عیسی ایشان را گفت: «آیا همه این چیزها را نمی‌بینید؟ هرآینه به شما می‌گویم در اینجا سنگی بر سنگی گذارده نخواهد شد که به زیر افکنده نشود!» ۳ و چون به کوه زیتون نشست بود، شاگردانش در خلوت نزدی آمده، گفتند: «به ما بگو که این امور کی واقع می‌شود و نشان آمدن تو و انقضای عالم چیست.» **aiōn g165)**

۴ عیسی در جواب ایشان گفت: «زنهار کسی شما را گمراه نکند! ۵ زانرو که بسا به نام من آمده خواهند گفت که من مسیح هستم و بسیاری را گمراه خواهند کرد. ۶ و جنگها و اخبار جنگها را خواهید شنید. زنهار مضطرب مشوید زیرا که وقوع این همه لازم است، لیکن انتها هنوز نیست. ۷ زیرا قومی با قومی و مملکتی با مملکتی مقاومت خواهند نمود و قحطیها و وباها و زلزله‌ها در جایها پدید آید. ۸ اما همه اینها آغازدرهای زه است. ۹ آنگاه شما را به مصیبت سپرده، خواهند کشت و جمیع امت‌ها بجهت اسم من از شما نفرت کنند. ۱۰ و در آن زمان، بسیاری لغزش خورده، یکدیگر را تسلیم کنند واز یکدیگر نفرت گیرند. ۱۱ و بسا انبیای کذب ظاهر شده، بسیاری را گمراه کنند. ۱۲ و بجهت افزونی گناه محبت بسیاری سرد خواهد شد. ۱۳ لیکن هرکه تا به انتها صبر کند، نجات یابد. ۱۴ و به این بشارت ملکوت در تمام عالم موعظه خواهد شد تا بر جمیع امت‌ها شهادتی شود؛ آنگاه انتها خواهد رسید. ۱۵ «پس چون مکروه ویرانی را که به زبان دانیال نبی گفته شده است، در مقام مقدس بر پاشده ببیند هرکه خواند دریافت کند ۱۶ آنگاه هرکه در یهودیه باشد به کوهستان بگریزد؛ ۱۷ و هرکه بر بام باشد، بجهت برداشتن چیزی از خانه به زیر نیاید؛ ۱۸ و هرکه در مزرعه است، بجهت برداشتن رخت خود برنگردد. ۱۹ لیکن وای برآستان و شیر دهندگان در آن ایام! ۲۰ پس دکانیت تا فرار شما در زمستان یا در سبت نشود، ۲۱ زیرا که در آن زمان چنان مصیبت عظیمی ظاهر می‌شود که از ابتدا عالم تا کنون نشده و نخواهد شد! ۲۲ و اگر آن ایام کوتاه نشدی، هیچ بشری نجات نیافتی، لیکن بخاطر برگزیدگان، آن روزها کوتاه خواهد شد. ۲۳ آنگاه اگر کسی به شما گوید: «اینک مسیح در اینجا یا در آنجا است» باور مکنید، ۲۴ زیرا که مسیحیان کاذب و انبیا کذب ظاهر شده، علامات و معجزات عظیمه چنان خواهند نمود که اگر ممکن بودی برگزیدگان را نیز گمراه کردند. ۲۵ اینک شما را پیش خبر دادم. ۲۶ «پس اگر شما را گویند: اینک در صحراست، بیرون مروید یا آنکه در خلوت

است، باور مکنید، ۲۷ زیرا همچنان که برق ازمشرق ساطع شده، گذارده می‌شود. ۳۹ زیرا به شما می‌گویم از این پس مرا نخواهید دید تا بگوئید مبارک است او که به نام خداوند می‌آید.»

فور بعد از مصیبت آن ایام، آفتاب تاریک گردد و ماه نور خود را ندهد و ستارگان ازآسمان فرو ریزند و قوت‌های افلاک متزلزل گردد. ۳۰ آنگاه علامت پسر انسان در آسمان پدید گردد در آن وقت، جمیع طوایف زمین سینه زنی کنندو پسر انسان را ببینند که بر ابرهای آسمان، با قوت و جلال عظیم می‌آید؛ ۳۱ و فرشتگان خود را باصور بلند آواز فرستاده، برگزیدگان او را ازبادهای اربعه از کران تا بکران فلک فراهم خواهندآورد. ۳۲ «پس از درخت انجیر مثلش را فراگیرید که چون شاخه‌اش نازک شده، برگها می‌آورد، می فهمید که تابستان نزدیک است. ۳۳ همچنین شما نیز چون این همه را ببینید، بفهمید که نزدیک بلکه بر در است. ۳۴ هرآینه به شما می‌گویم تا این همه واقع نشود، این طایفه نخواهد گذشت. ۳۵ آسمان و زمین زایل خواهد شد، لیکن سخنان من هرگز زایل نخواهد شد. ۳۶ «اما از آن روز و ساعت هیچ کس اطلاع ندارد، حتی ملائکه آسمان جز پدر من و بس. ۳۷ لیکن چنانکه ایام نوح بود، ظهور پسر انسان نیزچنان خواهد بود. ۳۸ زیرا همچنان که در ایام قبل از طوفان می‌خوردند و می‌آشامیدند و نکاح می‌کردند و منکوحه می‌شدند تا روزی که نوح داخل کشتی گشت، ۳۹ و نفهمیدند تا طوفان آمده، همه را ببرد، همچنین ظهور پسر انسان نیزخواهد بود. ۴۰ آنگاه دو نفری که در مزرع‌ای می‌باشند، یکی گرفته و دیگری واگذارده شود. ۴۱ و دو زن که دستاس می‌کنند، یکی گرفته و دیگری رها شود. ۴۲ پس بیدار باشید زیرا که نمی دانید در کدام ساعت خداوند شما می‌آید. ۴۳ لیکن این را بدانید که اگر صاحب‌خانه می‌دانست در چه پاس از شب دزد می‌آید، بیداری ماند و نمی گذاشت که به خانه‌اش نقب زند. ۴۴ لهدا شما نیز حاضر باشید، زیرا در ساعتی که گمان نبرید، پسر انسان می‌آید. ۴۵ «پس آن غلام امین و دانا کیست که آقایش او را بر اهل خانه خود بگمارد تا ایشان را در وقت معین خوراک دهد؟ ۴۶ خوشبحال آن غلامی که چون آقایش آید، او را در چنین کار مشغول یابد. ۴۷ هرآینه به شما می‌گویم که او را بر تمام مایملک خود خواهد گماشت. ۴۸ لیکن هرگاه آن غلام شریر با خود گوید که آقای من درآمدن تاخیر می‌نماید، ۴۹ و شروع کند به زدن همقطاران خود و خوردن و نوشیدن با میگساران، ۵۰ هرآینه آقای آن غلام آید، در روزی که منتظرنباشد و در ساعتی که نداند، ۵۱ و او را دو پاره کرده، نصیبش را با ریاکاران قرار دهد در مکانی که گریه و فشار دندان خواهد بود.

۲۵ «در آن زمان ملکوت آسمان مثل ده باره خواهد بود که مشعلهای خود را برداشته، به استقبال داماد بیرون رفتند. ۲ و

که خدا به شما گفته است، ۳۲ من هستم خدای ابراهیم و خدای اسحاق و خدای یعقوب؟ خدا، خدای مردگان نیست بلکه خدای زندگان است. ۳۳ و آن گروه چون شنیدند، از تعلیم وی متحیر شدند. ۳۴ اما چون فریسیان شنیدند که صدوقیان را مجاب نموده است، با هم جمع شدند. ۳۵ و یکی از ایشان که فقیه قسم خورد باید وفا کند. ۳۶ «ای استاد، افضل است؟ طلا یا هیکلی که طلا را مقدس می‌سازد؟ ۱۸» و کدام حکم در شریعت بزرگتر است؟ ۳۷ عیسی وی را گفت: «اینکه خداوند خدای خود را به همه دل و تمامی نفس و تمامی بر آن است قسم خورد، باید ادا کند. ۱۹ ای جهال و کوران، فکر خود محبت نما. ۳۸ این است حکم اول و اعظم. ۳۹ و کدام افضل است؟ هدیه یا مذبیح که هدیه را تقدیس می‌نماید؟ دوم مثل آن است یعنی همسایه خود را مثل خود محبت نما. ۲۰ پس هرکه به مذبیح قسم خورد، به آن و به هرچه بر آن است ۴۰ بدین دو حکم، تمام تورات و صحف انبیاء متعلق است.» ۴۱ و قسم خورده است؛ ۲۱ و هرکه به هیکل قسم خورد، به آن و به چون فریسیان جمع بودند، عیسی از ایشان پرسیده، ۴۲ گفت: او که در آن ساکن است، قسم خورده است؛ ۲۲ و هرکه به «درباره مسیح چه گمان می‌برید؟ او پسر کیست؟» بدو گفتند: آسمان قسم خورد، به کرسی خدا و به او که بر آن نشسته است، «پسر داود.» ۴۳ ایشان را گفت: «پس چطور داود در روح، او قسم خورده باشد. ۲۳ وای بر شمای کاتبان و فریسیان ریاکار که را خداوند می‌خواند؟ چنانکه می‌گوید: ۴۴ «خداوند به خداوند من نعنای و شبت و زیره را عشر می‌دهید و اعظم احکام شریعت، گفت، به دست راست من بنشین تادشمنان تو را پای انداز تو یعنی عدالت و رحمت و ایمان را ترک کرده‌اید! می‌بایست آنها را سازم.» ۴۵ پس هرگاه داود او را خداوند می‌خواند، چگونه پسرش به‌جا آورده، اینها را نیز ترک نکرده باشید. ۲۴ ای رهنمایان کور که می‌باشند؟ ۴۶ و هیچ کس قدرت جواب وی هرگز نداشت و نه پشه را صافی می‌کنید و شتر را فرو می‌برید! ۲۵ وای بر شمای کاتبان و فریسیان ریاکار، از آن رو که بیرون پیاله و بشقاب را پاک کسی از آن روز دیگر جرات سوال کردن از او نمود.

۲۳ آنگاه عیسی آن جماعت و شاگردان خود را خطاب کرده، ۲ گفت: «کاتبان و فریسیان بر کرسی موسی نشسته‌اند. ۳ پس آنچه به شما گویند، نگاه دارید و به‌جا آورید، لیکن مثل اعمال ایشان مکنید زیرا می‌گویند و نمی‌کنند. ۴ زیرا بارهای گران و دشوار رامی‌بندند و بر دوش مردم می‌نهند و خود نمی‌خواهند آنها را به یک انگشت حرکت دهند. ۵ و همه کارهای خود را می‌کنند تا مردم، ایشان را ببینند. حمایت‌های خود را عریض و دامن‌های قبای خود را پهن می‌سازند، ۶ و بالا نشستن در ضیافتها و کرسیهای صدر در کنایس را دوست می‌دارند، ۷ و تعظیم در کوچه‌ها را و اینکه مردم ایشان را آقا آقا بخوانند. ۸ لیکن شما آقا خوانده مشوید، زیرا استاد شما یکی است یعنی مسیح و جمیع شما برادرانید. ۹ و هیچ کس را بر زمین، پدر خود مخوانید زیرا پدر شما یکی است که در آسمان است. ۱۰ و پیشوا خوانده مشوید، زیرا پیشوای شما یکی است یعنی مسیح. ۱۱ و هرکه از شما بزرگتر باشد، خادم شما بود. ۱۲ و هرکه خود را بلند کند، پست گردد و هرکه خود را فروتن سازد سرفراز گردد. ۱۳ وای بر شمای کاتبان و فریسیان ریاکار که در ملکوت آسمان را به روی مردم می‌بندید، زیرا خود داخل آن نمی‌شوید و داخل شوندگان را از دخول مانع می‌شوید. ۱۴ وای بر شمای کاتبان و فریسیان ریاکار، زیرا خانه های بیوه‌زنان رامی‌بلعید و از روی ریا نماز را طولی می‌کنید؛ از آترو عذاب شدیدتر خواهید یافت. ۱۵ وای بر شمای کاتبان و فریسی

انسان بود، از مردم می‌ترسم زیرا همه یحیی را نبی می‌دانند.» نموده، فرمود: “دعوت‌شدگان را بگویند که اینک خوان خود را ۲۷ پس در جواب عیسی گفتند: «نمی‌دانیم.» بدیشان گفت: حاضر ساخته‌ام و گاو و پرواریهای من کشته شده و همه چیز «من هم شما را نمی‌گویم که به چه قدرت این کارها را می‌کنم. آماده است، به عروسی بیاوید.» ۵ ولی ایشان بی‌اعتنایی نموده، ۲۸ لیکن چه گمان دارید؟ شخصی را دو پسر بود. نزد نخستین راه خود را گرفتند، یکی به مزرعه خود و دیگری به تجارت خویش آمده، گفت: “ای فرزند امروز به تاختستان من رفته، به کار مشغول رفته. ۶ و دیگران غلامان او را گرفته، دشنام داده، کشتند. شو.” ۲۹ در جواب گفت: “نخواهم رفت.” اما بعد پشیمان ۷ پادشاه چون شنید، غضب نموده، لشکریان خود را فرستاده، آن گشته، برفت. ۳۰ و به دومین نیز همچنین گفت. او در جواب قاتلان را به قتل رسانید و شهر ایشان را بسوخت. ۸ آنگاه غلامان گفت: “ای آقا من می‌روم.” ولی زلفت. ۳۱ کدامیک از این خود را فرمود: “عروسی حاضر است؛ لیکن دعوت‌شدگان لیاقت دو خواهش پدر را به‌جا آورد؟” گفتند: «اولی.» عیسی بدیشان نداشتند. ۹ الا آن به شوارع عامه بریود و هرکه را بیاوید به عروسی گفت: «هرآینه به شما می‌گویم که باجگیران و فاحشه‌ها قبل از بطلبید.» ۱۰ پس آن غلامان به‌سر راه‌ها رفته، نیک و بد هرکه را شما داخل ملکوت خدا می‌گردند، ۳۲ زانرو که یحیی از راه یافتند جمع کردند، چنانکه خانه عروسی از مجلسیان مملو گشت. عدالت نزد شما آمد و بدو ایمان نیاوردید، اما باجگیران و فاحشه‌ها ۱۱ آنگاه پادشاه بهجت دیدن اهل مجلس داخل شده، شخصی را بدوایمان آوردند و شما چون دیدید آخر هم پشیمان نشدید تا بدو در آنجا دید که جامه عروسی در بر ندارد. ۱۲ بدو گفت: “ای عزیز ایمان آوردید. ۳۳ و مثلی دیگر بشنوید: صاحب‌خانه‌ای بود که چطور در اینجا آمدی و حال آنکه جامه عروسی در بر نداری؟” تاختستانی غرس نموده، خطیره‌ای گردش کشید و چرخشی در آن او خاموش شد. ۱۳ آنگاه پادشاه خادمان خود را فرمود: “این کند و برجی بنا نمود. پس آن را به دهقانان سپرده، عازم سفر شد. شخص را دست و پا بسته بردارید و در ظلمت خارجی اندازید، ۳۴ و چون موسم میوه نزدیک شد، غلامان خود را نزد دهقانان فرستاد جایی که گریه و فشار دندان باشد.” ۱۴ زیرا طلبیدگان بسیاری و تا میوه‌های او را بردارند. ۳۵ اما دهقانان غلامانش را گرفته، بعضی برگزیدگان کم. ۱۵ پس فریسیان رفته، شورا نمودند که چطور او را زدن و بعضی را کشتند و بعضی را سنگسار نمودند. ۳۶ باز در گفتگو گرفتار سازند. ۱۶ و شاگردان خود را با هیرودیان نزد وی غلامان دیگر، بیشتر از اولین فرستاده، بدیشان نیز به همانطور فرستاده، گفتند: «استادامی دانیم که صادق هستی و طریق خدا را سلوک نمودند. ۳۷ بالاخره پسر خود را نزد ایشان فرستاده، گفت: به راستی تعلیم می‌نمایی و از کسی باک نداری زیرا که به ظاهر “پسر مرا حرمت خواهند داشت.” ۳۸ اما دهقانان چون پسر را دیدند با خود گفتند: “این وارث است. بیاوید او را بکشیم و میراثش را ببریم.” ۳۹ آنگاه او را گرفته، بیرون تاختستان افکند، کرده، گفت: «ای ریاکاران، چرا مرا تجربه می‌کنید؟ ۱۹ سکه کشتند. ۴۰ پس چون مالک تاختستان آید، به آن دهقانان چه جزیه را به من بنمایید.» ایشان دیناری نزد وی آوردند. ۲۰ بدیشان خواهد کرد؟» ۴۱ گفتند: «البته آن بداران را به سختی هلاک کرد، گفت: «این صورت و رقم از آن کیست؟» ۲۱ بلو گفتند: «از خواهد کرد و باغ را به باغبانان دیگر خواهد سپرد که میوه‌هایش را آن قیصر.» بدیشان گفت: «مال قیصر را به قیصر ادا کنید و مال در موسم بلودهند.» ۴۲ عیسی بدیشان گفت: «مگر در کتب خدا رابه خدا! ۲۲ چون ایشان شنیدند، متعجب شدند او را هرگز نخوانده‌اید این که سنگی را که معمارانش ردنمودند، همان سر زاویه شده است. این از جانب خداوند آمد و در نظر ما عجیب است. ۴۳ از این جهت شما را می‌گویم که ملکوت گفت اگر کسی بی‌ولاد بمیرد، می‌باید برادرش زن او را نکاح خدا از شما گرفته شده، به امتی که میوه‌اش را بیاورند، عطا خواهد شد. ۴۴ و هرکه بر آن سنگ افتد، منکسر شود و اگر آن بر کسی افتد، نرمش سازد.» ۴۵ و چون روسای کهنه و فریسیان مثل‌هایش زن را به برادر خود ترک کرد. ۲۶ و همچنین دومین و سومین را شنیدند، دریافتند که درباره ایشان می‌گوید. ۴۶ و چون خواستند هفتمین. ۲۷ و آخر از همه آن زن نیز مرد. ۲۸ پس او در قیامت، او را گرفتار کنند، از مردم ترسیدند زیرا که او را نبی می‌دانستند. زن کدامیک از آن هفت خواهد بود زیرا که همه او را داشتند؟» ۲۹ عیسی در جواب ایشان گفت: «گمراه هستید از این رو که کتاب و قوت خدا را در نیافته‌اید، ۳۰ زیرا که در قیامت، نه نکاح می‌کنند و نه نکاح کرده می‌شوند بلکه مثل ملائکه خدا در آسمان می‌باشند. ۳۱ اما درباره قیامت مردگان، آیا نخوانده‌اید کلامی را عروسی بخواند و نخواستند بیاوید. ۴ باز غلامان دیگر روانه

شد، زیرا خوانده شدگان بسیارند و برگزیدگان کم.» ۱۷ و چون «دختر صهیون را گوید اینک پادشاه تو نزد تو می آید با فروتنی و عیسی به اورشلیم می رفت، دوازده شاگرد خود را در اثنای راه به سواره بر حمار و بر کره الاغ.» ۶ پس شاگردان رفته، آنچه عیسی خلوت طلبیده بدیشان گفت: ۱۸ «اینک به سوی اورشلیم می رویم بدیشان امر فرمود، بعمل آوردند ۷ و الاغ را با کره آورده، رخت و پسر انسان به روسای کهنه و کاتبان تسلیم کرده خواهد شد و خود را بر آنها انداختند و او بر آنها سوار شد. ۸ و گروهی بسیار، حکم قتل او را خواهند داد، ۱۹ و او را به امت ها خواهند سپرد تا رختهای خود را در راه گسترانیدند و جمعی از درختان شاخه ها و راسته ها کنند و تازیانه زند و مصلوب نمایند و در روز سوم خواهد بریده، در راه می گسترند. ۹ و جمعی از پیش و پس او رفته، برخاست.» ۲۰ آنگاه مادر دو پسر زبیدی با پسران خود نزدوی فریادکنان می گفتند: «هوشیعیان پسر داود، مبارک باد کسی که به آمده و پرستش نموده، از او چیزی درخواست کرد. ۲۱ بدو گفت: اسم خداوند می آید! هوشیعیان در اعلی علین!» ۱۰ و چون وارد «چه خواهش داری؟» گفت: «بفرما تا این دو پسر من در ملکوت اورشلیم شد، تمام شهر به آشوب آمده، می گفتند: «این کیست؟» تو، یکی بر دست راست و دیگری بر دست چپ تو بنشینند.» ۱۱ آن گروه گفتند: «این است عیسی نبی از ناصره جلیل.» ۲۲ عیسی در جواب گفت: «نمی دانید چه می خواهید. آیا ۱۲ پس عیسی داخل هیکل خدا گشته، جمیع کسانی را که در می توانید از آن کاسه ای که من می نوشم، بنوشید و تعمیدی را هیکل خرید و فروش می کردند، بیرون نمود و تختهای صرافان و که من می یابم، بپایید؟» بدو گفتند: «می توانیم.» ۲۳ ایشان را کرسیهای کبوترفروشان را و ازگون ساخت. ۱۳ و ایشان را گفت: گفت: «البته از کاسه من خواهید نوشید و تعمیدی را که من «مکتوب است که خانه من خانه دعا نامیده می شود. لیکن شما می یابم، خواهید یافت. لیکن نشستن به دست راست و چپ من، مغاره دزدانش ساخته اید.» ۱۴ و کوران و شلان در هیکل، نزد او از آن من نیست که بدهم، مگر به کسانی که از جانب پدرم برای آمدند و ایشان را شفا بخشید. ۱۵ اما روسای کهنه و کاتبان چون ایشان مهیا شده است.» ۲۴ اما چون آن ده شاگرد شنیدند، بر آن عجایی که از او صادر می گشت و کودکان را که در هیکل دوبرادر به دل رنجیدند. ۲۵ عیسی ایشان را پیش طلبیده، گفت: فریاد برآورده، «هوشیعیان پسر داود» می گفتند دیدند، غضبناک «آگاه هستید که حکام امت ها برایشان سروری می کنند و روسا گشته، ۱۶ به وی گفتند: «نمی شنوی آنچه اینها می گویند؟» بر ایشان مسلطند. ۲۶ لیکن در میان شما چنین نخواهد بود، عیسی بدیشان گفت: «بلی مگر نخواهید این که از دهان بلکه هر که در میان شما می خواهد بزرگ گردد، خادم شما باشد. کودکان و شیرخوارگان حمد را مهیا ساختی؟» ۱۷ پس ایشان را ۲۷ و هر که می خواهد در میان شما مقدم بود، غلام شما باشد. از شهر بسوی بیت عتیرافته، در آنجا شب را بسر برد. ۲۸ چنانکه پسر انسان نیامد تا مخدوم شود بلکه تا خدمت کند ۱۸ بامدادان چون به شهر مراجعت می کرد، گرسنه شد. ۱۹ و در و جان خود را در راه بسیاری فدا سازد.» ۲۹ و هنگامی که از اریحا بیرون می رفتند، گروهی بسیار از عقب او می آمدند. ۳۰ که ناگاه دومرد کور کنار راه نشسته، چون شنیدند که عیسی در گذر است، فریاد کرده، گفتند: «خداوند، پسر داود، بر ما ترحم کن!» ۳۱ و هر چند خلق ایشان را نهیب می دادند که خاموش شوند، بیشتر فریادکنان می گفتند: «خداوند، پسر داود، بر ما ترحم فرما!» ۳۲ پس عیسی ایستاده، به آواز بلند گفت: «چه نمودید، نه همین را که به درخت انجیر شد می کردید، بلکه هر می خواهید برای شما کنم؟» ۳۳ به وی گفتند: «خداوند، اینکه چشمان ما باز گردد!» ۳۴ پس عیسی ترحم نموده، چشمان ایشان را لمس نمود که در ساعت بینا گشته، از عقب او روانه شدند. ۲۳ و چون به هیکل درآمد، تعلیم می داد، روسای کهنه و مشایخ قوم نزد او آمده، گفتند: «به چه قدرت این اعمال را می نمای و کیست که این قدرت را به تو داده است؟» ۲۴ عیسی در جواب ایشان گفت: «من نیز از شما سخنی می پرسم. اگران را به من گوید، من هم به شما گویم که این اعمال را به چه قدرت می نمایم: ۲۵ تعمید یحیی از کجا بود؟ از آسمان یا از انسان؟» ایشان با خود تفکر کرده، گفتند که «اگر گوئیم از آسمان بود، هرآینه گوید پس چرا به وی ایمان نیاوردید. ۲۶ و اگر گوئیم از

۳۴ پس مولای او در غضب شده، او را به جلادان سپرد تا تمام قرض را بدهد. ۳۵ به همینطور پدر آسمانی من نیز با شما عمل خواهد نمود، اگر هر یکی از شما برادر خود را از دل نبخشد.»

۱۹ و چون عیسی این سخنان را به اتمام رسانید، از جلیل روانه شده، به حلدیهودیه از آن طرف اردن آمد. ۲ و گروهی بسیار از عقب او آمدند و ایشان را در آنجا شفا بخشید. ۳ پس فریسیان آمدند تا او را امتحان کنند و گفتند: «آیا جایز است مرد، زن خود را به هر علتی طلاق دهد؟» ۴ او در جواب ایشان گفت: «مگر نخوانده‌اید که خالق در ابتدا ایشان را مرد و زن آفرید، ۵ و گفت از این جهت مرد، پدر و مادر خود را رها کرده، به زن خویش پیوند و هر دو یک تن خواهند شد؟ ۶ بنابراین بعد از آن دنیستند بلکه یک تن هستند. پس آنچه را خدا پیوست انسان جدا نسازد.» ۷ به وی گفتند: «پس از بهرچه موسی امر فرمود که زن را طلاقنامه دهند و جدا کنند؟» ۸ ایشان را گفت: «موسی به سبب سنگدلی شما، شما را اجازت داد که زنان خود را طلاق دهید. لیکن از ابتدا چنین نبود. ۹ و به شما می‌گویم هر که زن خود را بغیر علت زنا طلاق دهد و دیگری را نکاح کند، زانی است و هر که زن مطلقه‌ای را نکاح کند، زنا کند.» ۱۰ شاگردانش بدو گفتند: «اگر حکم شوهر باز چنین باشد، نکاح نکردن بهتر است!»

۱۱ ایشان را گفت: «تمامی خلق این کلام را نمی‌پذیرند، مگر به کسانی که عطا شده است. ۱۲ زیرا که خصی‌ها می‌باشند که از شکم مادر چنین متولد شدند و خصی‌ها هستند که از مردم خصی شده‌اند و خصی‌ها می‌باشند که بجهت ملکوت خدا خود را خصی نموده‌اند. آنکه توانایی قبول دارد بپذیرد.» ۱۳ آنگاه چند بچه کوچک را نزد او آوردند تا دستهای خود را بر ایشان نهاده، دعا کند. اما شاگردان، ایشان را نهیب دادند. ۱۴ عیسی گفت: «بچه‌های کوچک را بگذارید و از آمدن نزد من، ایشان را منع نکنید، زیرا ملکوت آسمان از مثل اینها است.» ۱۵ و دستهای خود را بر ایشان گذارده از آن جا روانه شد. ۱۶ ناگاه شخصی آمده، وی را گفت: «ای استاد نیکو، چه عمل نیکو کم تا حیات جاودانی یابم؟» **aiōnios g166** ۱۷ وی را گفت: «از چه سبب مرا نیکو گفتی و حال آنکه کسی نیکو نیست، جز خدا فقط. لیکن اگر بخواهی داخل حیات شوی، احکام را نگاه دار.» ۱۸ بدو گفت: «کدام احکام؟» عیسی گفت: «قتل مکن، زنا مکن، دزدی مکن، شهادت دروغ مده، ۱۹ و پدر و مادر خود را حرمت دار و همسایه خود را مثل نفس خود دوست دار.» ۲۰ جوان وی را گفت: «همه اینها را از طفولیت نگاه داشته‌ام. دیگر مرا چه ناقص است؟» ۲۱ عیسی بدو گفت: «اگر بخواهی کامل شوی، رفته مایملک خود را بفروش و به فقراء بده که در آسمان گنجی خواهی داشت؛ و آمده مرا متابعت نما.» ۲۲ چون جوان این

سخن را شنید، دل تنگ شده، رفت زیرا که مال بسیار داشت. ۲۳ عیسی به شاگردان خود گفت: «هرآینه به شما می‌گویم که شخص دولتمند به ملکوت آسمان به دشواری داخل می‌شود. ۲۴ و باز شمارا می‌گویم که گذشتن شتر از سوراخ سوزن، آسانتر است از دخول شخص دولتمند در ملکوت خدا.» ۲۵ شاگردان چون شنیدند، بغایت متحیر گشته، گفتند: «پس که می‌تواند نجات یابد؟» ۲۶ عیسی متوجه ایشان شده، گفت: «نزدانسان این محال است لیکن نزد خدا همه چیز ممکن است.» ۲۷ آنگاه پطرس در جواب گفت: «ایک ما همه چیزها را ترک کرده، تو را متابعت می‌کنیم. پس ما را چه خواهد بود؟» ۲۸ «عیسی ایشان را گفت: «هرآینه به شما می‌گویم شما که مرا متابعت نموده‌اید، در معاد وقتی که پسر انسان بر کرسی جلال خود نشیند، شما نیز به دوازده کرسی نشسته، بر دوازده سیط اسرائیل داوری خواهید نمود. ۲۹ و هر که بخاطر اسم من، خانه‌ها یا برادران یا خواهران پدر یا مادر یا زن یا فرزندان یا زمینها را ترک کرد، صد چندان خواهد یافت و وارث حیات جاودانی خواهد گشت. **aiōnios** ۳۰ لیکن بسا اولین که آخرین می‌گردند و آخرین، اولین!

۲۰ «زیرا ملکوت آسمان صاحب‌خانه‌ای را ماند که بامدادان بیرون رفت تا عمه بجهت تاکستان خود به مزد بگیرد. ۲ پس با عمه، روزی یک دینار قرار داده، ایشان را به تاکستان خود فرستاد. ۳ و قریب به ساعت سوم بیرون رفته، بعضی دیگر را در بازار بیکار ایستاده دید. ۴ ایشان را نیز گفت: “شما هم به تاکستان بروید و آنچه حق شما است به شما می‌دهم.” پس رفتند. ۵ باز قریب به ساعت ششم و نهم رفته، همچنین کرد. ۶ و قریب به ساعت یازدهم رفته، چند نفر دیگر بیکار ایستاده یافت. ایشان را گفت: “از بهرچه تمامی روز در اینجا بیکار ایستاده‌اید؟” ۷ گفتندش: “هیچ کس ما را به مزد نگرفت.” بدیشان گفت: “شما نیز به تاکستان بروید و حق خویش را خواهید یافت.” ۸ و چون وقت شام رسید، صاحب تاکستان به ناظر خود گفت: “مزدوران را طلبیده، از آخرین گرفته تا اولین مزد ایشان را ادا کن.” ۹ پس یازده ساعتیان آمده، هر نفری دیناری یافتند. ۱۰ و اولین آمده، گمان بردند که بیشتر خواهند یافت. ولی ایشان نیز هر نفری دیناری یافتند. ۱۱ اما چون گرفتند، به صاحب‌خانه شکایت نموده، ۱۲ گفتند که “این آخرین، یک ساعت کار کردند و ایشان را با ما که متحمل سختی و حرارت روز گردیده‌ایم مساوی ساخته‌ای؟” ۱۳ او در جواب یکی از ایشان گفت: “ای رفیق بر تو ظلمی نکردم. مگر به دیناری با من قرار ندادی؟ ۱۴ حق خود را گرفته برو. می‌خواهم بدین آخری مثل تو دهم. ۱۵ آیا مرا جایز نیست که از مال خود آنچه خواهم بکنم؟ مگر چشم توید است از آن رو که من نیکو هستم؟” ۱۶ بنابراین اولین آخرین و آخرین اولین خواهند

و تا چند متحمل شما کردم؟ او را نزد من آورید.» ۱۸ پس عیسی آسمان است می‌بیند. ۱۱ زیرا که پسر انسان آمده است تا گم او را نهیب داده، دیو از وی بیرون شد و در ساعت، آن پسر شفا یافت. ۱۹ اما شاگردان نزد عیسی آمده، در خلوت از او پرسیدند: «چرا می‌توانستیم او را بیرون کنیم؟ ۲۰ عیسی ایشان را گفت: «به سبب بی‌ایمانی شما. زیرا هرآینه به شما می‌گویم، اگر ایمان به قدر دانه خردلی می‌داشتید، بدین کوه می‌گفتید از اینجا بدانجا منتقل شو، البته منتقل می‌شد و هیچ امری بر شما محال نمی‌بود. پدر شما که در آسمان است این نیست که یکی از این کوچکان ۲۱ لیکن این جنس جز به دعا و روزه بیرون نمی‌رود.» ۲۲ و چون هلاک گردد. ۱۵ «و اگر برادرت به تو گناه کرده باشد، برو و او ایشان در جلیل می‌گشتند، عیسی بدیشان گفت: «پسر انسان را میان خود و او در خلوت الزام کن. هرگاه سخن تو را گوش بدست مردم تسلیم کرده خواهد شد، ۲۳ و او را خواهند کشت و در روز سوم خواهد برخاست.» پس بسیار محزون شدند. ۲۴ و دیگر با خود برادر تاز زبان دو یا سه شاهد، هر سخنی ثابت شود. چون ایشان وارد کفرناحوم شدند، محصلان دو درهم نزد پطرس ۱۷ و اگر سخن ایشان را رد کند، به کلیسا بگو. و اگر کلیسا را آمده، گفتند: «آیا استاد شما دو درهم را نمی‌دهد؟» ۲۵ گفت: قبول نکنند، در نزد تو مثل خارجی یا باجگیر باشد. ۱۸ هرآینه به «بلی.» و چون به خانه درآمد، عیسی بر او سبقت نموده، گفت: «ای شمعون، چه گمان داری؟ پادشاهان جهان از چه آنچه بر زمین گشایید، در آسمان گشوده شده باشد. ۱۹ باز به کسان عشر و جزیه می‌گیرند؟ از فرزندان خویش یا از بیگانگان؟» ۲۰ زیرا جایی که دو یا سه نفر به ۲۶ پطرس به وی گفت: «از بیگانگان.» عیسی بدو گفت: «پس بخواهند متفق شوند، هرآینه از جانب پدر من که در آسمان است یقین پسران آزادند! ۲۷ لیکن مبدا که ایشان را برنجانیم، به کناره دریا رفته، قلابی ببنداز و اول ماهی که بیرون می‌آید، گرفته و اسم من جمع شوند، آنجا در میان ایشان حاضر.» ۲۱ آنگاه دهانش را باز کرده، مبلغ چهار درهم خواهی یافت. آن را برداشته، پطرس نزد او آمده، گفت: «خداندا، چند مرتبه برادرم به من خطا ورزد، می‌باید او را آمرزید؟ آیا تا هفت مرتبه؟» ۲۲ عیسی بدو گفت: «تو را نمی‌گویم تا هفت مرتبه، بلکه تا هفتاد هفت مرتبه! ۲۳ از آنجهت ملکوت آسمان پادشاهی راماند که با غلامان خود اراده محاسبه داشت. ۲۴ و چون شروع به حساب نمود، شخصی را نزد او آوردند که ده هزار قنطار به او بدهکار بود. ۲۵ و چون چیزی نداشت که ادا نماید، آقایش امر کرد که او را با زن و فرزندان و تمام مایملک او فروخته، طلب را وصول کنند. ۲۶ پس آن غلام رویه زمین نهاده او را پرستش نمود و گفت: «ای آقای مرا مهلت ده تا همه را به تو ادا کنم.» ۲۷ آنگاه آقای آن غلام بر وی ترحم نموده، او را رها کرد و قرض او را بخشید. ۲۸ لیکن چون آن غلام بیرون رفت، یکی از همقطاران خود را یافت که از او صد دینار طلب داشت. او را برگرفت و گلویش را فشرده، گفت: «طلب مرا ادا کن!» ۲۹ پس آن همقطار بر پایهای او افتاده، التماس نموده، گفت: «مرا مهلت ده تا همه را به تو رد کنم.» ۳۰ اما او قبول نکرد بلکه رفته، او را در زندان انداخت تا قرض را ادا کند. ۳۱ چون همقطاران وی این وقایع را دیدند، بسیار غمگین شده، رفتند و آنچه شده بود به آقای خود بازگفتند. ۳۲ آنگاه مولایش او را طلبید، گفت: «ای غلام شریر، آیا تمام آن قرض را محض خواهش تو به تو نبخشیدم؟ ۳۳ پس ایاتو را نیز لازم نبود که بر همقطار خود رحم کنی چنانکه من بر تو رحم کردم؟»

۱۸ در همان ساعت، شاگردان نزد عیسی آمده، گفتند: «چه کس در ملکوت آسمان بزرگتر است؟» ۲ آنگاه عیسی طفلی طلب نموده، در میان ایشان برپا داشت ۳ و گفت: «هرآینه به شما می‌گویم تا بازگشت نکنید و مثل طفل کوچک نشوید، هرگز داخل ملکوت آسمان نخواهید شد. ۴ پس هرکه مثل این بچه کوچک خود را فروتن سازد، همان در ملکوت آسمان بزرگتر است. ۵ و کسی که چنین طفلی را به اسم من قبول کند، مرا پذیرفته است. ۶ و هرکه یکی از این صغار را که به من ایمان دارند، لغزش دهد او را بهتر می‌بود که سنگ آسیایی بر گردنش آویخته، در قعر دریا غرق می‌شد! ۷ وای بر این جهان به سبب لغزشها؛ زیرا که لابد است از وقوع لغزشها، لیکن وای بر کسی که سبب لغزش باشد. ۸ پس اگر دست یا پای تو را بلغزاند، آن را قطع کرده، از خود دور انداز زیرا تو را بهتر است که لنگ یا شل داخل حیات شوی از آنکه با دو دست یا دو پا در نار جاودانی افکنده شوی. (aiōnios) 9g166 و اگر چشم تو را لغزش دهد، آن را قلع کرده، از خود دور انداز زیرا تو را بهتر است بایک چشم وارد حیات شوی، از اینکه با دو چشم در آتش جهنم افکنده شوی. (Geenna) 10g1067 ۱۰ زنهاری یکی از این صغار را حقیر بشمارید، زیرا شما را می‌گویم که ملائکه ایشان دائم در آسمان روی پدر مرا که در

چهار هزار مرد بودند. ۳۹ پس آن گروه را رخصت داد و به کشتی سوار شده، به حدود مجدل آمد.

۱۶ آنگاه فریسیان و صدوقیان نزد او آمده، از روی امتحان از وی خواستند که آیتی آسمانی برای ایشان ظاهر سازد. ۲ ایشان را جواب داد که «در وقت عصر می‌گویند هوا خوش خواهد بود زیرا آسمان سرخ است؛ ۳ و صبحگاهان می‌گویند امروز هوا بد خواهد شد زیرا که آسمان سرخ و گرفته است. ای ریاکاران می‌دانید صورت آسمان را تمیز دهید، اما اطلاعات زمانها را نمی‌توانید! ۴ فرقه شریر زناکار، آیتی می‌طلبند و آیتی بدیشان عطا نخواهد شد جز آیت یونس نبی.» پس ایشان را رها کرده، روانه شد. ۵ و شاگردانش چون بدان طرف می‌رفتند، فراموش کردند که نان بردارند. ۶ عیسی ایشان را گفت: «آگاه باشید که از خمیرمایه فریسیان و صدوقیان احتیاط کنید!» ۷ پس ایشان در خود تفکر نموده، گفتند: «از آن است که نان برنداشته‌ایم.» ۸ عیسی این را درک نموده، بدیشان گفت: «ای سست‌ایمانان، چرا در خود تفکری کنید از آنچه‌ت که نان نیاورده‌اید؟ ۹ آیا هنوز نفهمیده و یاد نیاورده‌اید آن پنج نان و پنج هزار نفر و چند سبدی را که برداشتید؟ ۱۰ و نه آن هفت نان و چهار هزار نفر و چند زنبیلی را که برداشتید؟» ۱۱ پس چرا نفهمیدید که درباره نان شما را نگفتم که از خمیرمایه فریسیان و صدوقیان احتیاط کنید؟» ۱۲ آنگاه دریافتند که نه از خمیرمایه نان بلکه از تعلیم فریسیان و صدوقیان حکم به احتیاط فرموده است. ۱۳ و هنگامی که عیسی به نواحی قیصریه فیلیس آمد، از شاگردان خود پرسیده، گفت: «مردم مرا که پسر انسانم چه شخص می‌گویند؟» ۱۴ گفتند: «بعضی یحیی تعمیددهنده و بعضی الیاس و بعضی ارمیا یا یکی از انبیاء.» ۱۵ ایشان را گفت: «شما مرا که می‌دانید؟» ۱۶ شمعون پطرس در جواب گفت که «تویی مسیح، پسر خدای زنده!» ۱۷ عیسی در جواب وی گفت: «خوشایحال توای شمعون بن یونا! زیرا جسم و خون این را بر تو کشف نکرده، بلکه پدر من که در آسمان است. ۱۸ و من نیز تو را می‌گویم که تویی پطرس و بر این صخره کلیسای خود را بنا می‌کنم و ابواب جهنم بر آن استیلا نخواهد یافت. Hades) ۱۹ و کلیدهای ملکوت آسمان را به تو می‌سپارم؛ و آنچه بر زمین ببندی در آسمان بسته گردد و آنچه در زمین گشایی در آسمان گشاده شود. ۲۰ آنگاه شاگردان خود را قدغن فرمود که به هیچ‌کس نگویند که او مسیح است. ۲۱ و از آن زمان عیسی به شاگردان خود خبر دادن آغاز کرد که رفتن او به اورشلیم و زحمت بسیار کشیدن از مشایخ و روسای کهنه و کاتبان و کشته شدن و در روز سوم برخاستن ضروری است. ۲۲ و پطرس او را گرفته، شروع کرد به منع نمودن و گفت: «حاشا از توای خداوند که این بر تو هرگز واقع نخواهد شد!» ۲۳ اما او برگشته، پطرس را گفت: «دور جواب گفت: «ای فرقه بی‌ایمان کج رفتار، تا به کی با شما باشیم

۱۷ و بعد از شش روز، عیسی، پطرس و یعقوب و برادرش یوحنا را برداشته، ایشان را در خلوت به کوهی بلند برد. ۲ و بدیشان گفت: «ای سست‌ایمانان، چرا در خود تفکری کنید از آنچه‌ت که نان نیاورده‌اید؟ ۹ آیا هنوز نفهمیده و یاد نیاورده‌اید آن پنج نان و پنج هزار نفر و چند سبدی را که برداشتید؟ ۱۰ و نه آن هفت نان و چهار هزار نفر و چند زنبیلی را که برداشتید؟» ۱۱ پس چرا نفهمیدید که درباره نان شما را نگفتم که از خمیرمایه فریسیان و صدوقیان احتیاط کنید؟» ۱۲ آنگاه دریافتند که نه از خمیرمایه نان بلکه از تعلیم فریسیان و صدوقیان حکم به احتیاط فرموده است. ۱۳ و هنگامی که عیسی به نواحی قیصریه فیلیس آمد، از شاگردان خود پرسیده، گفت: «مردم مرا که پسر انسانم چه شخص می‌گویند؟» ۱۴ گفتند: «بعضی یحیی تعمیددهنده و بعضی الیاس و بعضی ارمیا یا یکی از انبیاء.» ۱۵ ایشان را گفت: «شما مرا که می‌دانید؟» ۱۶ شمعون پطرس در جواب گفت که «تویی مسیح، پسر خدای زنده!» ۱۷ عیسی در جواب وی گفت: «خوشایحال توای شمعون بن یونا! زیرا جسم و خون این را بر تو کشف نکرده، بلکه پدر من که در آسمان است. ۱۸ و من نیز تو را می‌گویم که تویی پطرس و بر این صخره کلیسای خود را بنا می‌کنم و ابواب جهنم بر آن استیلا نخواهد یافت. Hades) ۱۹ و کلیدهای ملکوت آسمان را به تو می‌سپارم؛ و آنچه بر زمین ببندی در آسمان بسته گردد و آنچه در زمین گشایی در آسمان گشاده شود. ۲۰ آنگاه شاگردان خود را قدغن فرمود که به هیچ‌کس نگویند که او مسیح است. ۲۱ و از آن زمان عیسی به شاگردان خود خبر دادن آغاز کرد که رفتن او به اورشلیم و زحمت بسیار کشیدن از مشایخ و روسای کهنه و کاتبان و کشته شدن و در روز سوم برخاستن ضروری است. ۲۲ و پطرس او را گرفته، شروع کرد به منع نمودن و گفت: «حاشا از توای خداوند که این بر تو هرگز واقع نخواهد شد!» ۲۳ اما او برگشته، پطرس را گفت: «دور جواب گفت: «ای فرقه بی‌ایمان کج رفتار، تا به کی با شما باشیم

کشتی سوار شده، پیش از وی به کناره دیگر روانه شوند تا آن گروه کینه شود. ۱۴ ایشان را واگذارید، کوران راهنمایان کوراند و هرگاه را رخصت دهد. ۲۳ و چون مردم را روانه نمود، به خلوت برای کور، کور را راهنما شود، هر دو در چاه افتند. ۱۵ پطرس در عبادت بر فراز کوهی برآمد. و وقت شام در آنجا تنها بود. ۲۴ اما جواب او گفت: «این مثل را برای ما شرح فرما.» ۱۶ عیسی کشتی در آن وقت در میان دریا به سبب بادمخالف که می‌وزید، به امواج گرفتار بود. ۲۵ و درپاس چهارم از شب، عیسی بر دریا نیافته‌اید که آنچه از دهان فرو می‌رود، داخل شکم می‌گردد و در خرامیده، به سوی ایشان روانه گردید. ۲۶ اما چون شاگردان، او را می‌زدند می‌شود؟ ۱۸ لیکن آنچه از دهان برآید، از دل صادر بر دریا خرامان دیدند، مضطرب شده، گفتند که خیالی است؛ و از می‌گردد و این چیزها است که انسان را نجس می‌سازد. ۱۹ زیرا خوف فریاد برآوردند. ۲۷ اما عیسی ایشان را بی‌تامل خطاب کرده، که از دل برمی‌آید، خیالات بد و قتلها و زناها و فسقها و دزدیها گفت: «خاطر جمع دارید! منم ترسان مباشید!» ۲۸ پطرس در و شهادت دروغ و کفرها. ۲۰ اینها است که انسان را نجس جواب او گفت: «خداوند، اگر تویی مرا بفرما تا بر روی آب، نزد می‌سازد، لیکن خوردن بدستهایی ناشسته، انسان را نجس نمی‌توانم. ۲۹ گفت: «بیا!» در ساعت پطرس از کشتی فرود گرانده. ۲۱ پس عیسی از آنجا بیرون شده، به دیارصور و صیدون شده، بر روی آب روانه شد تا نزد عیسی آید. ۳۰ لیکن چون باد را رفت. ۲۲ ناگاه زن کنعانی‌ای از آن حدود بیرون آمده، فریادکنان شدید دید، ترسان گشت و مشرف به غرق شده، فریاد برآورد، وی را گفت: «خداوند، پسر داود، بر من رحم کن زیرا دختر من گفت: «خداوند مرادریاب.» ۳۱ عیسی بی‌درنگ دست آورده، او سخت دیوانه است. ۲۳ لیکن هیچ جوابش نداد تا شاگردان او را برگرفت و گفت: «ای کم‌ایمان، چرا شک آوردی؟» ۳۲ و چون پیش آمده، خواهش نمودند که «او را مرخص فرمای زیرا در عقب به کشتی سوار شدند، باد ساکن گردید. ۳۳ پس اهل کشتی آمده، ما شورش می‌کنند.» ۲۴ او در جواب گفت: «فرستاده نشده‌ام او را برپشتش کرده، گفتند: «فی الحقیقه تو پسر خدا هستی!» مگر بجهت گوسفندان گم شده خاندان اسرائیل.» ۲۵ پس آن زن ۳۴ آنگاه عبور کرده، به زمین جنیسره آمدند، ۳۵ و اهل آن موضع آمده، او را پرستش کرده، گفت: «خداوند مرا یاری کن.» ۲۶ در او را شناخته، به همگی آن نواحی فرستاده، همه بیماران را نزد او جواب گفت که «نان فرزندان را گرفتن و نزد سگان انداختن آوردند، ۳۶ و از او اجازت خواستند که محض دامن ردایش را جایز نیست.» ۲۷ عرض کرد: «بلی خداوند، زیرا سگان نیز از پاره لمس کنند و هرکه لمس کرد، صحت کامل یافت.

۱۵ آنگاه کاتبان و فریسیان اورشلیم نزد عیسی آمده، گفتند: ۲ «چون است که شاگردان تو از تقلید مشایخ تجاوز می‌نمایند، زیرا هرگاه نان می‌خورند دست خود را نمی‌شویند؟» ۳ او در جواب ایشان گفت: «شما نیز به تقلید خویش، از حکم خدا چرا تجاوز می‌کنید؟ ۴ زیرا خدا حکم داده است که مادر و پدر خود را حرمت دار و هرکه پدر یا مادر را دشنام دهد البته هلاک گردد. ۵ لیکن شما می‌گویید هرکه پدر یا مادر خود را گوید آنچه از من به تو نفع رسد هدیه‌ای است، ۶ و پدر یا مادر خود را بعد از آن احترام نمی‌نماید. پس به تقلید خود، حکم خدا را باطل نموده‌اید. ۷ ای راکاران، اشعیا در باره شما نیکو نبوت نموده است که گفت: ۸ این قوم به زبانهای خود به من تقرب می‌جویند و به لبهای خویش مرا تمجید می‌نمایند، لیکن دلشان از من دور است. ۹ پس عبادت مرا عبث می‌کنند زیرا که احکام مردم را بمنزله فرایض تعلیم می‌دهند.» ۱۰ و آن جماعت را خوانده، بدیشان گفت: «گوش داده، بفهمید؟ ۱۱ نه آنچه به دهان فرومی‌رود انسان را نجس می‌سازد بلکه آنچه از دهان بیرون می‌آید انسان را نجس می‌گرداند.» ۱۲ آنگاه شاگردان وی آمده، گفتند: «آیا می‌دانی که فریسیان چون این سخن را شنیدند، مکروهش داشتند؟» ۱۳ او در جواب گفت: «هر نهالی که پدر آسمانی من نکاشته باشد،

دانه خردل ۳۱ بار دیگر مثلی برای ایشان زده، گفت: «ملکوت آمد، ایشان را در کنیسه ایشان تعلیم داد، بقسمی که متعجب آسمان مثل دانه خردلی است که شخصی گرفته، در مزرعه خویش شده، گفتند: «از کجا این شخص چنین حکمت و معجزات را کاشت. ۳۲ وهرچند از سایر دانه‌ها کوچکتر است، ولی چون نمو کند بزرگترین بقول است و درختی می‌شودچنانکه مرغان هوا آمده در شاخه هایش آشیانه می‌گیرند.» ۳۳ و مثلی دیگر برای ایشان گفت که ملکوت آسمان خمیرمایه‌ای را ماند که زنی آن را گرفته، رسانید؟» ۵۷ و درباره او لغزش خوردند. لیکن عیسی بدیشان در سه کیل خمیر پنهان کرد تا تمام، مخمر گشت. ۳۴ همه این گفت: «نبی بی‌حرمت نباشد مگر در وطن و خانه خویش.» ۵۸ و معانی را عیسی با آن گروه به مثلهاگفت و بدون مثل بدیشان هیچ نگفت، ۳۵ تا تمام گردد کلامی که به زبان نبی گفته شد: «دهان خود را به مثلها باز می‌کنم و به چیزهای مخفی شده ازبانی عالم تنطق خواهم کرد.» ۳۶ آنگاه عیسی آن گروه را مرخص کرده، داخل خانه گشت و شاگردانش نزد وی آمده، گفتند:

۱۴ در آن هنگام هیروдіس تیتراخ چون شهرت عیسی را شنید، ۲ به خادمان خود گفت: «این است یحیی تعمیددهنده که ازمردگان برخاسته است، و از این جهت معجزات از او صادر می‌گردد.» ۳ زیرا که هیروдіس یحیی را بخاطر هیروдіا، زن برادر خود فیلیپس گرفته، در بند نهاده و در زندان انداخته بود؛ ۴ چون که یحیی بدو همی گفت: «نگاه داشتن وی بر تو حلال نیست.» ۵ و وقتی که قصد قتل او کرد، از مردم ترسید زیرا که او را نبی می‌دانستند. ۶ اما چون بزم میلاد هیروдіس را می‌آراستند، دختر هیروдіا درمجلس رقص کرده، هیروдіس را شاد نمود. ۷ از این‌رو قسم خورده، وعده داد که آنچه خواهدبدو بدهد. ۸ و او از ترغیب مادر خود گفت که «سریحی تعمیددهنده را الان در طبقی به من عنایت فرما.» ۹ آنگاه پادشاه برنجید، لیکن بجهت پاس قسم و خاطر همشینیان خود، فرمود که بدهند. ۱۰ و فرستاده، سر یحیی را در زندان از تن جدا کرد، ۱۱ و سر او را در طشتی گذارده، به دختر تسلیم نمودند و او آن را نزد مادر خود برد. ۱۲ پس شاگردانش آمده، جسد او را برداشته، به خاک سپردند و رفته، عیسی را اطلاع دادند. ۱۳ و چون عیسی این را شنید، به کشتی سوارشده، از آنجا به ویرانه‌ای به خلوت رفت. و چون مردم شنیدند، از شهرها به راه خشکی از عقب وی روانه شدند. ۱۴ پس عیسی بیرون آمده، گروهی بسیار دیده، بر ایشان رحم فرمود و بیماران ایشان را شفا داد. ۱۵ و در وقت عصر، شاگردانش نزد وی آمده، گفتند: «این موضع ویرانه است و وقت الان گذشته. پس این گروه رامرخص فرما تا به دهات رفته بجهت خود غذابخزند.» ۱۶ عیسی ایشان را گفت: «احتیاج به رفتن ندارند. شما ایشان را غذا دهید.» ۱۷ بدو گفتند: «در اینجا جز پنج نان و دو ماهی نداریم!» ۱۸ گفت: «آنها را اینجا به نزد من بیاورید!» ۱۹ و بدان جماعت فرمود تا بر سبزه نشستند و پنج نان و دو ماهی را گرفته، به سوی آسمان نگرسته، برکت داد و نان را پاره کرده، به شاگردان سپرد و شاگردان بدان جماعت. ۲۰ و همه خورده، سیر شدند و از پاره های باقی‌مانده دوازده سبد پرکرده، برداشتند. ۲۱ و خورندگان سوای زنان واطفال قریب به پنج هزار مرد بودند. ۲۲ بی‌درنگ عیسی شاگردان خود را اصرارنمود تا به

بد هستی زیرا که زبان از زیادتى دل سخن مى گوید. ۳۵ مرد نیکو شده، بار آورد، بعضى صد و بعضى شصت و بعضى سی. ۹ هرکه از خزانه نیکوى دل خود، چیزهای خوب بر مى آورد و مرد بد از گوش شنوادر بشنود.» ۱۰ آنگاه شاگردانش آمده، به وی گفتند: خزانه بد، چیزهای بد بیرون مى آورد. ۳۶ لیکن به شما مى گویم که «ازچه جهت با اینها به مثلها سخن مى رانی؟» ۱۱ در جواب ایشان هرسخن باطل که مردم گویند، حساب آن را در روزداوری خواهند گفت: «دانستن اسرار ملکوت آسمان به شما عطا شده است، داد. ۳۷ زیرا که از سخنان خودعادل شمرده خواهی شد و از لیکن بدیشان عطا نشده، ۱۲ زیرا هرکه دارد بدو داده شود و افزونی سخنهای تو بر توحکم خواهد شد.» ۳۸ آنگاه بعضی از کاتبان یابد. اما کسی که ندارد آنچه دارد هم از او گرفته خواهد شد. و فریسیان در جواب گفتند: «ای استاد مى خواهیم از تو آیتی ۱۳ از این جهت با اینها به مثلها سخن مى گویم که نگراند و ببینیم.» ۳۹ او در جواب ایشان گفت: «فرقه شریر و زناکارآیتی نمی بینند و شنوا هستند و نمی شنوند و نمی فهمند. ۱۴ و در حق می طلبند و بدیشان جز آیت یونس نبی داده نخواهد شد. ۴۰ زیرا ایشان نبوت اشعیا تمام مى شود که مى گوید: “به سمع خواهید همچنانکه یونس سه شبانه روز در شکم ماهی ماند، پسر انسان نیز شنید و نخواهد فهمید و نظر کرده، خواهید نگریست و نخواهد سه شبانه روز در شکم زمین خواهد بود. ۴۱ مردمان نینوا درروز دید. ۱۵ زیرا قلب این قوم سنگین شده و به گوشها به سنگینی داوری با این طایفه برخاسته، بر ایشان حکم خواهند کرد زیرا که شنیده اند و چشمان خود را بر هم نهاده اند، مبادیه چشمها ببینند به موعظه یونس توبه کردند واینک بزرگتری از یونس در اینجا است. و به گوشها بشنوند و به دلهابفهمند و بازگشت کنند و من ایشان ۴۲ ملکه جنوب در روز داوری با این فرقه برخاسته، برایشان حکم را شفا دهم.” ۱۶ لیکن خوشابه حال چشمان شما زیرا که مى بینند خواهد کرد زیرا که از اقصای زمین آمد تا حکمت سلیمان را و گوشهای شما زیرا که مى شنوند ۱۷ زیرا هرآینه به شما مى گویم بشنود، و اینک شخصی بزرگتر از سلیمان در اینجا است. ۴۳ و بسا انبیا وعادلان خواستند که آنچه شما مى بینید، ببینند و ندیدند وقتی که روح پلید از آدمی بیرون آید، درطلب راحت به جایهای و آنچه مى شنوید، بشنوند و نشنوندند. ۱۸ پس شما مثل بزرگتر را بی آب گردش مى کند و نمى یابد. ۴۴ پس مى گوید “به خانه خود بشنوید. ۱۹ کسی که کلمه ملکوت را شنیده، آن را نفهمید، که از آن بیرون آمدم بر مى گردم، “و چون آید، آن را خالی و شیرمى آید و آنچه در دل او کاشته شده است مى رباید، همان جاروب شده و آراسته مى بیند. ۴۵ آنگاه مى رود و هفت روح دیگر است آنکه در راه کاشته شده است. ۲۰ و آنکه بر سنگلاخ بدتر از خود رابرداشته، مى آورد و داخل گشته، ساکن آنجامی شوند ریخته شده، اوست که کلام را شنیده، فی الفور به خشنودی قبول و انجام آن شخص بدتر از آغازش مى شود. همچنین به این فرقه مى کند، ۲۱ و لکن ریشه ای در خود ندارد، بلکه فانی است و شریر خواهد شد.» ۴۶ او با آن جماعت هنوز سخن مى گفت هرگاه سختی یا صدمه ای به سبب کلام بر او وارد آید، در ساعت که ناگاه مادر و برادرانش در طلب گفتگوی وی بیرون ایستاده لغزش مى خورد. ۲۲ و آنکه در میان خاها ریخته شد، آن است بودند. ۴۷ و شخصی وی را گفت: «اینک مادر تو و برادرانت بیرون ایستاده، مى خواهند باتو سخن گویند.» ۴۸ در جواب قایل کند و بی ثمر گردد. 155 jaion) ۲۳ و آنکه درزمین نیکو کاشته شد، آن است که کلام را شنیده، آن را مى فهمد و بارآور شده، به سوی شاگردان خود دراز کرده، گفت: «اینانند مادر من و بعضی صد و بعضی شصت و بعضی سی ثمر مى آورد.» ۲۴ و برادرانم. ۵۰ زیرا هرکه اراده پدر مرا که در آسمان است به جا آورد، مثلی دیگر بجهت ایشان آورده، گفت: «ملکوت آسمان مردی را مانند که تخم نیکو درزمین خود کاشت: ۲۵ و چون مردم در خواب بودند دشمنش آمده، در میان گندم، کرکاس ریخته، برفت. ۲۶ و وقتی که گندم روید و خوشه برآورد، کرکاس نیز ظاهر شد. ۲۷ پس نوکران صاحب خانه آمده، به وی عرض کردند: “ای آقامگر که او به کشتی سوار شده، قرار گرفت و تمامی آن گروه بر ساحل ایستادند؛ ۳ و معانی بسیار به مثلها برای ایشان گفت: “وقتی بزرگتری بجهت پاشیدن تخم بیرون شد. ۴ و چون تخم گندم: “ایامی خواهی برویم آنها را جمع کنیم؟” ۲۹ فرمود: “نی، مى پاشید، قدری در راه افتاد و مرغان آمده، آن را خوردند. ۵ و مبادا وقت جمع کردن کرکاس، گندم را بآنها برکنید. ۳۰ بگذارید بعضی برسنگلاخ جایی که خاک زیاد نداشت افتاده، بزودی سبز شد، چونکه زمین عمق نداشت، ۶ و چون آفتاب برآمد بسوخت و دروگران راخواهم گفت که اول کرکاسها را جمع کرده، آنها را برای سوختن بافاهه ببندید اما گندم را در انبارمن ذخیره کنید.” مثل و خاها نمو کرده، آن را خفه نمود. ۸ و برخی درزمین نیکو کاشته

کردیم، سینه نزدیدی. ۱۸ زیرا که یحیی آمد، نه می خورد و نه ادعایی بر او وارد آورد. ۱۱ وی به ایشان گفت: «کیست از شما می آشامید، می گویند دیو دارد. ۱۹ پسر انسان آمد که می خورد و می نوشد، می گویند اینک مردی پرخور و میگسار و دوست باجگیران و گناهکاران است. لیکن حکمت از فرزندان خود تصدیق کرده شده است.» وعده آرامش درون ۲۰ آنگاه شروع به ملامت نمود بر آن شهرهایی که اکثر از معجزات وی در آنها ظاهر شد زیرا که توبه نکرده بودند: ۲۱ «وای بر توای خورزی! وای بر توای بیت صیدا! زیرا اگر معجزاتی که در شما ظاهر گشت، در صور و صیدون ظاهر می شد، هرآینه مدتی در پلاس و خاکستر توبه می نمودند. ۲۲ لیکن به شما می گویم که در روز جزا حالت صور و صیدون از شما سهاستر خواهد بود. ۲۳ و توای کفرناحوم که تا به فلک سرافراشته ای، به جهنم سرنگون خواهی شد زیرا هرگاه معجزاتی که در تو پدید آمد درسوم ظاهر می شد، هرآینه تا امروز باقی می ماند. (Hadēs g86) ۲۴ لیکن به شما می گویم که در روز جزا حالت زمین سدم از تو سهل تر خواهد بود.» ۲۵ در آن وقت عیسی توجه نموده، گفت: «ای پدر، مالک آسمان و زمین، تو را ستایش می کنم که این امور را از دانایان و خردمندان پنهان داشتی و به کودکان مکشوف فرمودی! ۲۶ بلی ای پدر، زیرا که همچنین منظور نظر تو بود. ۲۷ پدر همه چیز را به من سپرده است و کسی پسر را نمی شناسد بجز پدر و نه پدر را هیچ کس می شناسد غیر از پسر و کسی که پسر بخواید بدو مکشوف سازد. ۲۸ بیاید نزد من ای تمام زحمتکشان و گرانباران و من شما را آرامی خواهم بخشید. ۲۹ یوغ مرا بر خود گیرید و از من تعلیم یابید زیرا که حلیم و افتاده دل می باشم و در نفوس خود آرامی خواهید یافت؛ ۳۰ زیرا یوغ من خفیف است و بار من سبک.»

۱۲ در آن زمان، عیسی در روز سبت از میان کشتزارها می گذشت و شاگردانش چون گرسنه بودند، به چیدن و خوردن خوشه ها آغاز کردند. ۲ اما فریسیان چون این را دیدند، بدو گفتند: «اینک شاگردان تو عملی می کنند که کردن آن در سبت جایز نیست.» ۳ ایشان را گفت: «مگر نخوانده اید آنچه داود و رفیقانش کردند، وقتی که گرسنه بودند؟ ۴ چه طور به خانه خدا درآمده، نانهای تقدمة را خورد که خوردن آن بر او و رفیقانش حلال نبود بلکه بر کاهنان فقط. ۵ ا در تورات نخوانده اید که در روزهای سبت، کهنه درهیکل سبت را حرمت نمی دارند و بی گناه هستند؟ ۶ لیکن به شما می گویم که در اینجا شخصی بزرگتر از هیکل است! ۷ و اگر این معنی را درک می کردید که رحمت می خواهم نه قربانی، بی گناهان را مذمت نمی نمودید. ۸ زیرا که پسرانسان مالک روز سبت نیز است.» ۹ و از آنجا رفته، به کنیسه ایشان درآمد، ۱۰ که ناگاه شخص دست خشکی حاضر بود. پس از وی پرسیده، گفتند: «آیا در روز سبت شفا دادن جایز است یا نه؟» تا

پیراهن یا کفشها یا عصا برنارید، زیرا که مزدور مستحق خوراک آمده‌ام تا سلامتی بر زمین بگذارم. نیامده‌ام تا سلامتی بگذارم بلکه خوداست. ۱۱ و در هر شهری یا قریه‌ای که داخل شوید، بپرسید شمشیر را. ۳۵ زیرا که آمده‌ام تا مرد را از پدر خود و دختر را از که در آنجا که لیاقت دارد؛ پس در آنجا بمانید تا بیرون روید. مادر خویش و عروس را از مادر شوهرش جداسازم. ۳۶ و دشمنان ۱۲ و چون به خانه‌ای درآیید، بر آن سلام نمایید؛ ۱۳ پس اگر شخص، اهل خانه او خواهند بود. ۳۷ و هرکه پدر یا مادر را بیش خانه لایق باشد، سلام شما بر آن واقع خواهد شد و اگر نالایق از من دوست دارد؛ لایق من نباشد و هرکه پسر یا دختر را از من بود، سلام شما به شما خواهد برگشت. ۱۴ و هرکه شما را قبول زیاده دوست دارد، لایق من نباشد. ۳۸ و هرکه صلیب خود را نکند یا به سخن شما گوش ندهد، از آن خانه یا شهر بیرون شده، برنداشت، از عقب من نیاید، لایق من نباشد. ۳۹ هرکه جان خود خاک پایهای خود را برفشانید. ۱۵ هرآینه به شما می‌گویم که در را دریابد، آن راه‌لاک سازد و هرکه جان خود را بخاطر من هلاک روز جزا حالت زمین سدوم و غموره از آن شهر سهل تر خواهد بود. کرد، آن را خواهد دریافت. ۴۰ هرکه شما را قبول کند، مرا قبول ۱۶ هان، من شما را مانند گوسفندان در میان گرگان می‌فرستم؛ کرده و کسی که مرا قبول کرده، فرستند مرا قبول کرده باشد. ۴۱ و پس مثل مارها هوشیار و چون کبوتران ساده باشید. ۱۷ اما از مردم آنکه نبی‌ای را به اسم نبی پذیرد، اجرت نبی باید و هرکه عادل را برحذر باشید، زیرا که شما را به مجلسها تسلیم خواهند کرد و در به اسم عادل پذیرفت، مزد عادل را خواهد یافت. ۴۲ و هرکه یکی کنایس خود شما را تازیانه خواهند زد، ۱۸ و در حضور حکام و از این صغار را کاسه‌ای از آب سرد محض نام شاگرد نوشاند، هرآینه سلاطین، شما را بخاطر من خواهند برد تا بر ایشان و بر امت‌ها به شما می‌گویم اجر خود را ضایع نخواهد ساخت.»

شهادتی شود. ۱۹ اما چون شما را تسلیم کنند، اندیشه نکنید که چگونه یا چه بگویید زیرا در همان ساعت به شما عطا خواهد شد که چه باید گفت، ۲۰ زیرا گوینده شما نیستید بلکه روح پدر شما، در شما گوینده است. ۲۱ و برادر، برادر را و پدر، فرزند را به موت تسلیم خواهند کرد و فرزندان بر والدین خود برخاسته، ایشان را به قتل خواهند رسانید؛ ۲۲ و به جهت اسم من، جمیع مردم از شما نفرت خواهند کرد. لیکن هرکه تا به آخر صبر کند، نجات یابد. ۲۳ و وقتی که در یک شهر بر شما جفا کنند، به دیگری فرار کنید زیرا هرآینه به شما می‌گویم تا پسر انسان نیاید، از همه شهرهای اسرائیل نخواهید پرداخت. ۲۴ شاگرد از معلم خود افضل نیست و نه غلام از آقایش برتر. ۲۵ کافی است شاگرد را که چون استاد خویش گردد و غلام را که چون آقای خود شود. پس اگر صاحب‌خانه را بعزلویل خواندند، چقدر زیاده‌تر اهل خانه‌اش را. ۲۶ لهذا از ایشان مترسید زیرا چیزی مستور نیست که مکشوف نگردد و نه مجهولی که معلوم نشود. ۲۷ آنچه در تاریکی به شما می‌گویم، در روشنایی بگویید، و آنچه در گوش شنوید بر بامها موعظه کنید. ۲۸ و از قاتلان جسم که قادر بر کشتن روح نی‌اند، بیم نکنید بلکه از او بترسید که قادر است بر هلاک کردن روح و جسم را نیز در جهنم. **Geenna g1067** ۲۹ آیا دوگنجشک به یک فلس فروخته نمی‌شود؟ و حال آنکه یکی از آنها جز به حکم پدر شما به زمین نمی‌افتد. ۳۰ لیکن همه مویهای سر شما نیزشمرده شده است. ۳۱ پس ترسان مباشید زیرا شما از گنجشکان بسیار افضل هستید. ۳۲ پس هرکه مرا پیش مردم اقرار کند، من نیز در حضور پدر خود که در آسمان است، او را اقرار خواهم کرد. ۳۳ اما هرکه مرا پیش مردم انکار نماید، من هم در حضور پدر خود که در آسمان است او را انکار خواهم نمود. ۳۴ گمان مبرید که ۱۷ می‌گویند: “برای شما نمی‌نواختیم، رقص نکردید؛ نوحه‌گری

۳۴ واینگ تمام شهر برای ملاقات عیسی بیرون آمد. چون او را دیدند، التماس نمودند که از حدودایشان بیرون رود.

۹ پس به کشتی سوار شده، عبور کرد و به شهر خویش آمد. ۲ ناگاه مفلوچی را بر بستر خوابانیده، نزد وی آوردند. چون عیسی ایمان ایشان را دید، مفلوچ را گفت: «ای فرزند، خاطر جمع دار که گناهانت آمرزیده شد.» ۳ آنگاه بعضی از کاتبان با خود گفتند: «این شخص کفر می‌گوید.» ۴ عیسی خیالات ایشان را درک نموده، گفت: «از بهرچه خیالات فاسد به‌خاطر خود راه می‌دهید؟ ۵ زیرا کدام سهل تر است، گفتن اینکه گناهان تو آمرزیده شد یا گفتن اینکه برخاسته به‌بخرام؟ ۶ لیکن تا بدانید که پسرانسان را قدرت آمرزیدن گناهان بر روی زمین هست... آنگاه مفلوچ را گفت: «برخیز و بستر خود را برداشته، به خانه خود روانه شو!» ۷ درحال برخاسته، به خانه خود رفت! ۸ و آن گروه چون این عمل را دیدند، متعجب شده، خدایی را که این نوع قدرت به مردم عطا فرموده بود، تمجید نمودند. ۹ چون عیسی از آنجا می‌گذشت، مردی رامسمی به متی به باج گاه نشسته دید. بدو گفت: «مرا متابعت کن.» در حال برخاسته، از عقب وی روانه شد. ۱۰ و واقع شد چون او در خانه به غذا نشسته بود که جمعی از باجگیران و گناهکاران آمده، با عیسی و شاگردانش بنشستند. ۱۱ «و فریسان چون دیدند، به شاگردان او گفتند: «چرا استاد شما با باجگیران و گناهکاران غذا می‌خورد؟» ۱۲ عیسی چون شنید، گفت: «نه تندرستان بلکه مریضان احتیاج به طبیب دارند. ۱۳ لکن رفته، این را دریافت کنید که “رحمت می‌خواهم نه قربانی”، زیرا نیامده‌ام تا عادلان را بلکه گناهکاران را به توبه دعوت نمایم.» ۱۴ آنگاه شاگردان یحیی نزد وی آمده، گفتند: «چون است که ما و فریسان روزه بسیاری داریم، لکن شاگردان تو روزه نمی‌دارند؟» ۱۵ عیسی بدیشان گفت: «آیا پسران خانه عروسی، مادامی که داماد با ایشان است، می‌توانند ماتم کنند؟ و لکن ایامی می‌آید که داماد از ایشان گرفته شود؛ در آن هنگام روزه خواهند داشت. ۱۶ و هیچ‌کس بر جامه کهنه پاره‌ای از پارچه نو وصله نمی‌کند زیرا که آن وصله از جامه جدا می‌گردد و دیدگی بدتر می‌شود. ۱۷ و شراب نو را درمشکهای کهنه نمی‌ریزند والا مشکها دریده شده، شراب ریخته و مشکها تباه گردد. بلکه شراب نو را در مشکهای نو می‌ریزند تا هر دو محفوظ باشد.» ۱۸ او هنوز این سخنان را بدیشان می‌گفت که ناگاه رئیس آمد و او را پرستش نموده، گفت: «اکون دختر من مرده است. لکن بیا و دست خود را بر وی گذار که زیست خواهد کرد.» ۱۹ پس عیسی به اتفاق شاگردان خود برخاسته، از عقب او روان شد. ۲۰ و اینک زنی که مدت دوازده سال به مرض استحاضه مبتلا می‌بود، از عقب او آمده، دامن ردای او را لمس نمود، ۲۱ زیرا با خود گفته بود: «اگر محض ردایش را لمس

۱۰ و دوازده شاگرد خود را طلبیده، ایشان را بر ارواح پلید قدرت داد که آنها را بیرون کنند و هر بیماری و رنجی را شفا دهند. ۲ و نامهای دوازده رسول این است: اول شمعون معروف به پطرس و برادرش اندریاس؛ یعقوب بن زبدي و برادرش یوحنا؛ ۳ فیلیس و برتولما؛ توما و متای باجگیر؛ یعقوب بن حلفی و لبی معروف به تدی؛ ۴ شمعون قانونی و یهوای اسخریوطی که او را تسلیم نمود. ۵ این دوازده را عیسی فرستاده، بدیشان وصیت کرده، گفت: «از راه امت‌ها مروید و دربلدی از سامریان داخل مشوید، ۶ بلکه نزدگوسفندان گم شده اسرائیل بروید. ۷ و چون می‌روید، موعظه کرده، گوید که ملکوت آسمان نزدیک است. ۸ بیماران را شفا دهید، ابرصان را طاهر سازید، مردگان را زنده کنید، دیوها را بیرون نمایید. مفت یافته‌اید، مفت بدهید. ۹ طلا یا نقره یا مس در کمرهای خود ذخیره نکنید، ۱۰ و برای سفر، توشه‌دان یا دو

طریقی که مودی به حیات است و یابندگان آن کمند. ۱۵ «اما از گفت: «هرآینه به شما می‌گویم که چنین ایمانی در اسرائیل هم انبیای کذب احتراز کنید، که به لباس میشها نزد شما می‌آیند نیافته‌ام. ۱۱ و به شما می‌گویم که بسا از مشرق و مغرب آمده، ولی در باطن، گرگان درنده می‌باشند. ۱۶ ایشان را از میوه های درملکوت آسمان با ابراهیم و اسحاق و یعقوب خواهند نشست؛ ایشان خواهید شناخت. آیا انگور را از خار و انجیر را از انخس ۱۲ اما پسران ملکوت بیرون افکنده خواهند شد، در ظلمت خارجی می‌چینند؟ ۱۷ همچنین هر درخت نیکو، میوه نیکو می‌آورد و جایی که گریه و فشار دندان باشد. ۱۳ پس عیسی به یوزباشی درخت بد، میوه بد می‌آورد. ۱۸ نمی‌تواند درخت خوب میوه بد گفت: «برو، بر وفق ایمانت تو را عطا شود،» که در ساعت آورد، و نه درخت بد میوه نیکو آورد. ۱۹ هر درختی که میوه نیکو خادم او صحت یافت. ۱۴ و چون عیسی به خانه پطرس آمد، نیاورد، بریده و در آتش افکنده شود. ۲۰ لہذا از میوه های ایشان، مادرزن او را دید که تب کرده، خوابیده است. ۱۵ پس دست او ایشان را خواهید شناخت. ۲۱ «نه هرکه مرا» خداوند، خداوند، را لمس کرد و تب او را رها کرد. پس برخاسته، به خدمت گذاری گوید داخل ملکوت آسمان گردد، بلکه آنکه اراده پدرم را که در ایشان مشغول گشت. ۱۶ اما چون شام شد، بسیاری از دیوانگان آسمان است به‌جا آورد. ۲۲ بسا در آن روز مرا خواهند گفت: را به بیرون آوردند و محض سخنی ارواح را بیرون کرد و همه مریضان «خداوند، خداوند، آیا به نام تو نبوت نمودیم و به اسم تو را شفا بخشید. ۱۷ تا سخنی که به زبان اشعیای نبی گفته شده دیوها را اخراج نکردیم و به نام تو معجزات بسیار ظاهر نساختم؟» بود تمام گردد که «او ضعف های ما را گرفت و مرض های ما ۲۳ آنگاه به ایشان صریح خواهم گفت که “هرگز شما را نشناختم! رابرداشت.» ۱۸ چون عیسی جمعی کثیر دور خود دید، فرمان داد ای بدکاران از من دور شوید!» ۲۴ «پس هرکه این سخنان مرا تا به کناره دیگر روند. ۱۹ آنگاه کاتبی پیش آمده، بدو گفت: بشنود و آنها را به‌جا آرد، او را به مردی دانا تشبیه می‌کنم که خانه «استادا هرجا روی، تو رامتابعت کنم.» ۲۰ عیسی بدو گفت: خود را بر سنگ بنا کرد. ۲۵ و باران باریده، سیلابهاروان گردید «روباها را سوراخها و مرغان هوا را آشیانه‌ها است. لیکن پسر و بادها وزیده، بدان خانه زورآور شدو خراب نگردید زیرا که بر انسان را جای سر نهادن نیست.» ۲۱ و دیگری از شاگردانش بدو سنگ بنا شده بود. ۲۶ و هرکه این سخنان مرا شنیده، به آنها عمل گفت: «خداوند اول مرا رخصت ده تا رفته، پدر خود را دفن نکرد، به مردی نادان ماند که خانه خود را بر ریگ بنا نهاد. ۲۷ و کنم.» ۲۲ عیسی وی را گفت: «مرا متابعت کن و بگذار که باران باریده، سیلابها جاری شد و بادها وزیده، بدان خانه زور آورد مردگان، مردگان خود را دفن کنند.» ۲۳ چون به کشتی سوار و خراب گردید و خرابی آن عظیم بود.» ۲۸ و چون عیسی این شد، شاگردانش از عقب او آمدند. ۲۴ ناگاه اضطراب عظیمی در سخنان را ختم کرد آن گروه از تعلیم او در حیرت افتادند، ۲۹ زیرا خواب بود. ۲۵ پس شاگردان پیش آمده، او را بیدار کرده، گفتند: «خداوند، ما را دریاب که هلاک می‌شویم!» ۲۶ بدیشان گفت:

۸ و چون او از کوه به زیر آمد، گروهی بسیار از عقب او روانه شدند. ۲ که ناگاه ابرصی آمد و او را پرستش نموده، گفت: «ای خداوند اگر بخواهی، می‌توانی مرا طاهر سازی.» ۳ عیسی دست آورد، او را لمس نمود و گفت: «می‌خواهم؛ طاهر شو!» که فور برص او طاهر گشت. ۴ عیسی بدو گفت: «زنهار کسی را اطلاع ندهی بلکه رفته، خود را به کاهن بنما و آن هدیه‌ای را که موسی فرمود، بگذاران تا بجهت ایشان شهادتی باشد.» ۵ و چون عیسی وارد کفرناحوم شد، یوزباشی‌ای نزد وی آمد و بدو التماس نمود، ۶ گفت: «ای خداوند، خادم من مفلوج در خانه خوابیده و بشدت متالم است.» ۷ عیسی بدو گفت: «من آمده، او را شفا خواهم داد.» ۸ یوزباشی در جواب گفت: «خداوند، لایق را بفرست.» ۳۲ ایشان را گفت: «بروید!» در حال بیرون شده، آن‌نی‌ام که زیرسقف من آیی. بلکه فقط سخنی بگو و خادم من داخل گله گرازان گردیدند که فی‌الغور همه آن گرازان از بلندی به صحت خواهد یافت. ۹ زیرا که من نیز مردی زیرحکم هستم و دریا جسته، در آب هلاک شدند. ۳۳ اما شبانان گریخته، به سپاهیان را زیر دست خود دارم؛ چون به یکی گویم برو، می‌رود و شهر رفتند و تمام آن حادثه و ماجرای دیوانگان را شهرت دادند. به دیگری بیا، می‌آید و به غلام خود فلان کار را بکن، می‌کند.» ۱۰ عیسی چون این سخن را شنید، متعجب شده، به همراهان خود

صدقه دهی، پیش خود کرنا منواز چنانکه ریاکاران در کنایس و چه خوردید یا چه آشامید و نه برای بدن خود که چه بپوشید. آیا بازارها می‌کنند، تا نزد مردم اکرام یابند. هرآینه به شما می‌گویم اجر جان، از خوراک و بدن از پوشاک بهتر نیست؟ ۲۶ مرغان هوا را خود رایافته‌اند. ۳ بلکه تو چون صدقه دهی، دست چپ تو از نظرکنید که نه می‌کازند و نه می‌دروند و نه در انبارها ذخیره می‌کنند آنچه دست راست می‌کند مطلع نشود، ۴ تاصدقه تو در نهان و پدر آسمانی شما آنها را می‌پروراند. آیا شما از آنها بمراتب بهتر باشد و پدر نهان بین تو، تو را آشکارا اجر خواهد داد. ۵ «و چون نیستید؟ ۲۷ و کیست از شما که به تفکر بتواند ذراعی بقرامت عبادت کنی، مانند ریاکاران مباش زیرا خوش دارند که در کنایس و خود افزایش؟ ۲۸ و برای لباس چرا می‌اندیشید؟ در سوسنهای گوشه های کوچه‌ها ایستاده، نماز گذارند تا مردم ایشان را ببینند. چمن تامل کنید، چگونه نمو می‌کنند! نه محنت می‌کشند و نه هرآینه به شما می‌گویم اجر خود را تحصیل نموده‌اند. ۶ لیکن می‌ریسند! ۲۹ لیکن به شما می‌گویم سلیمان هم با همه جلال تو چون عبادت کنی، به حجره خود داخل شو و در را بسته، خود چون یکی از آنها آراسته نشد. ۳۰ پس اگر خدا علف صحرا پدر خود را که در نهان است عبادت نما؛ و پدر نهان بین تو، را که امروز هست وفردا در تنور افکنده می‌شود چنین بپوشاند، ای تو را آشکارا جزا خواهد داد. ۷ و چون عبادت کنید، مانند امت‌ها تکرار باطل مکنید زیرا ایشان گمان می‌برند که به سبب زیاد گفتن مستجاب می‌شوند. ۸ پس مثل ایشان مباشید زیرا که پدر شما حاجات شما را می‌داند پیش از آنکه از او سوال کنید. داند که بدین همه چیز احتیاج دارید. ۳۳ لیکن اول ملکوت خدا ۹ «پس شما به اینطور دعا کنید: «ای پدر ما که در آسمانی، نام و عدالت او را بطلبید که این همه برای شما مزید خواهد شد. تو مقدس باد. ۱۰ ملکوت تو بیاید. اراده تو چنانکه در آسمان است، بر زمین نیز کرده شود. ۱۱ نان کفاف ما را امروز به ما

بده. ۱۲ و قرض های ما را ببخش چنانکه ما نیز قرضداران خود را می‌بخشیم. ۱۳ و ما را در آزمایش مياور، بلکه از شیر ما راهایی ده. ۱۴ «زیرا هرگاه تقصیرات مردم را بدیشان نیاموزید، پدر آسمانی شما، شما را نیز خواهد آموزد. ۱۵ اما اگر تقصیرهای مردم را نیاموزید، پدر شما هم تقصیرهای شما را نخواهد آموزد. ۱۶ «اما چون روزه‌دارید، مانند ریاکاران ترشو مباشید زیرا که صورت خویش را تغییر می‌دهند تا در نظر مردم روزه‌دار نمایند. هرآینه به شما می‌گویم اجر خود را یافته‌اند. ۱۷ لیکن تو چون روزه‌داری، سر خود را تدهین کن و روی خود را بشوی ۱۸ تا در نظر مردم روزه‌دار نمایی، بلکه در حضور پدرت که در نهان است؛ و پدر نهان بین تو، تو را آشکارا جزا خواهد داد. ۱۹ «گنجها برای خود بر زمین نیندوید، جایی که بید و زنگ زبان می‌رساند و جایی که دزدان نقب می‌زنند و دزدی می‌نمایند. ۲۰ بلکه گنجها بجهت خود در آسمان بیندوید، جایی که بید و زنگ زبان نمی‌رساند و جایی که دزدان نقب نمی‌زنند و دزدی نمی‌کنند. ۲۱ زیرا هر جا گنج تو است دل تو نیز در آنجا خواهد بود. ۲۲ «چراغ بدن چشم است؛ پس هرگاه چشمت بسیط باشد تمام بدن تو روشن بود؛ ۲۳ اما اگر چشم تو فاسد است، تمام جسدت تاریک می‌باشد. پس اگر نوری که در تو است ظلمت باشد، چه ظلمت عظیمی است! ۲۴ «هیچ کس دو آقا را خدمت نمی‌تواند کرد، زیرا یا از یکی نفرت دارد و یا دیگری محبت، و یاب یکی می‌چسبد و دیگر را حقیر می‌شمارد. محال است که خدا و ممونا را خدمت کنید. ۲۵ «بنابراین به شما می‌گویم، از بهر جان خود اندیشه مکنید که

۷ «حکم مکنید تا بر شما حکم نشود. ۲ زیر ابدان طریقی که حکم کنید بر شما نیز حکم خواهد شد و بدان پیمانهای که پیمایید برای شما خواهند پیمود. ۳ و چون است که خس را در چشم برادر خود می‌بینی و چوبی را که چشم خود داری نمی‌یابی؟ ۴ یا چگونه به برادر خود می‌گویی «اجازت ده تا خس را از چشمت بیرون کنم» و اینک چوب در چشم تو است؟ ۵ ای ریاکار، اول چوب را از چشم خود بیرون کن، آنگاه نیک خواهی دید تا خس را از چشم برادرت بیرون کنی! ۶ «آنچه مقدس است، به سگان مدهید و نه مروریدهای خود را پیش گرازان اندازید، مباد آنها را پایمال کنند و برگشته، شما را بدرند. ۷ «سوال کنید که به شما داده خواهد شد؛ بطلبید که خواهید یافت؛ بگوید که برای شما باز کرده خواهد شد. ۸ زیرا هر که سوال کند، یابد و کسی که بطلبد دریافت کند و هر که بگوید برای او گشاده خواهد شد. ۹ و کدام آدمی است از شما که پسرش نانی از او خواهد و سنگی بدو دهد؟ ۱۰ یا اگر ماهی خواهد ماری بدو بخشد؟ ۱۱ پس هرگاه شما که شیر هستید، دادن بخشش های نیکو را به اولاد خود می‌دانید، چقدر زیاده پدر شما که در آسمان است چیزهای نیکو را به آنانی که از او سوال می‌کنند خواهد بخشید! ۱۲ لہذا آنچه خواهید که مردم به شما کنند، شما نیز بدیشان همچنان کنید، زیرا این است تورات و صحف انبیا. ۱۳ «از در تنگ داخل شوید. زیرا فراخ است آن در و وسیع است آن طریقی که مودی به هلاکت است و آنانی که بدان داخل می‌شوند بسیارند. ۱۴ زیرا تنگ است آن در و دشوار است آن

در روح، زیرا ملکوت آسمان از آن ایشان است. ۴ خوشایحال ۲۷ «شنیده‌اید که به اولین گفته شده است «زمانکم. ۲۸ لیکن ماتمیان، زیرا ایشان تسلی خواهند یافت. ۵ خوشایحال حلیمان، من به شما می‌گویم، هر کس به زنی نظر شهوت اندازد، همان دم زیرا ایشان وارث زمین خواهند شد. ۶ خوشایحال گرسنگان و در دل خود با او زنار کرده است. ۲۹ پس اگر چشم راست تو تشنگان عدالت، زیرا ایشان سیر خواهند شد. ۷ خوشایحال رحم کنندگان، زیرا بر ایشان رحم کرده خواهد شد. ۸ خوشایحال پاک دلان، زیرا ایشان خدا را خواهند دید. ۹ خوشایحال صلح کنندگان، زیرا ایشان پسران خدا خوانده خواهند شد. ۱۰ خوشایحال زحمت کشان برای عدالت، زیرا ملکوت آسمان از آن ایشان است. ۱۱ خوشحال باشید چون شما را فحش گویند و جفا رسانند، وبخاطر من هر سخن بدی بر شما کاذبانه گویند. ۱۲ خوش باشید از زن خودمفارقت جوید، طلاق نامه‌ای بدو بدهد. ۳۲ لیکن من و شادی عظیم نمایم، زیرا اجر شما در آسمان عظیم است زیرا که به شما می‌گویم، هر کس بغیر علت زنا، زن خود را از خود جدا به همینطور بر اینیای قبل از شما جفایم رسانیدند. ۱۳ «شما نمک جهانی! لیکن اگر نمک فاسد گردد، به کدام چیز باز نمکین زنا کرده باشد. ۳۳ «باز شنیده‌اید که به اولین گفته شده است شود؟ دیگر مصرفی ندارد جز آنکه بیرون افکند، پایمال مردم که «قسم دروغ مخور، بلکه قسم های خود را به خداوند وفا شود. ۱۴ شما نور عالمید. شهری که بر کوهی بنا شود، نتوان کن. ۳۴ لیکن من به شما می‌گویم، هرگز قسم مخورید، نه به پنهان کرد. ۱۵ و چراغ را نمی‌افروزند تا آن را زیر پیمانه نهند، آسمان زیرا که عرش خداست، ۳۵ و نه به زمین زیرا که پای انداز بلکه تا بر چراغدان گذارند؛ آنگاه به همه کسانی که در خانه اوست، و نه به ارشلیم زیرا که شهر پادشاه عظیم است، ۳۶ و نه باشند، روشنائی می‌بخشد. ۱۶ همچنین بگذارید نور شما بر مردم به‌سر خود قسم یاد کن، زیرا که مویی را سفید یا سیاه نمی‌توانی بناید تا اعمال نیکوی شما را دیده، پدر شما را که در آسمان است تمجید نمایند. ۱۷ «گمان میرید که آمده‌ام تا تورات یا صحف انبیا را باطل سازم. نیامده‌ام تا باطل نمایم بلکه تا تمام به چشمی و دندان به دندان» ۳۹ لیکن من به شما می‌گویم، کنم. ۱۸ زیرا هر آینه به شما می‌گویم، تا آسمان و زمین زایل نشود، با شیر مقاومت مکنید بلکه هرکه برخساره راست تو طیانچه زند، همزه یا نقطه‌ای از تورات هرگز زایل نخواهد شد تا همه واقع شود. دیگری را نیز به سوی او بگردان، ۴۰ و اگر کسی خواهد با تو پس هرکه یکی از این احکام کوچکترین را بشکند و به مردم دعوا کند و قبیای تو را بگیرد، عباى خود را نیز بلوواگذار، ۴۱ و چنین تعلیم دهد، در ملکوت آسمان کمترین شمرده شود. اما هرگاه کسی تو را برای یک میل مجبور سازد، دو میل همراه او هرکه بعمل آورد و تعلیم نماید، او در ملکوت آسمان بزرگ خوانده خواهد شد. ۲۰ زیرا به شما می‌گویم، تا عدالت شما بر عدالت کاتبان و فریسیان افزون نشود، به ملکوت آسمان هرگز داخل نخواهید شد. ۲۱ «شنیده‌اید که به اولین گفته شده است «قتل مکن و هرکه قتل کند سزاوار حکم شود. ۲۲ لیکن من به شما می‌گویم، هرکه به برادر خود بی‌سبب خشم گیرد، مستوجب حکم باشد و هرکه برادر خود را راقا گوید، مستوجب قصاص باشد و هرکه احمق گوید، مستحق آتش جهنم بود. (Geenna g1067)

۲۳ پس هرگاه هدیه خود را به قربانگاه ببری و آنجا به‌خاطرت آید که برادرت بر تو حقی دارد، ۲۴ هدیه خود را پیش قربانگاه واگذار و رفته، اول با برادر خویش صلح نما و بعد آمده، هدیه خود را بگذار. ۲۵ با مدعی خود مادامی که با وی در راه هستی صلح کن، مبدا مدعی، تو را به قاضی سپارد و قاضی، تو را به داروغه تسلیم کند و در زندان افکنده شوی. ۲۶ هرآینه به تو می‌گویم، که تا فلس آخر را ادا نکنی، هرگز از آنجا بیرون نخواهی آمد.

۶ «زهار عدالت خود را پیش مردم به‌جامی‌ورید تا شما را ببیند و الا نزد پدر خود که در آسمان است، اجری ندارد. ۲ پس چون

و در آن ایام، یحیی تعمیددهنده در بیابان یهودیه ظاهر شد و موعظه کرده، می گفت: ۲ «توبه کنید، زیرا ملکوت آسمان نزدیک است.» ۳ زیرا همین است آنکه اشعای نبی از او خبر داده، می گوید: «صدای ندا کننده‌ای در بیابان که راه خداوند را مهیا سازید و طرق او را راست نمایید.» ۴ و این یحیی لباس از پشم شترمی داشت، و کمربند چرمی بر کمر و خوراک او ازملخ و غسل بری می بود. ۵ در این وقت، اورشلیم و تمام یهودیه وجمع حوالی اردن نزد او بیرون می آمدند، و ۶ به گناهان خود اعتراف کرده، در اردن از وی تعمیدی یافتند. ۷ پس چون بسیاری از فریسیان و صدوقیان را دید که بجهت تعمید وی می آیند، بدیشان گفت: «ای افعی زادگان، که شما را اعلام کرد که از غضب آینده بگریزد؟ ۸ اکنون ثمره شایسته توبه بیاورید، و این سخن را به خاطر خود راه دهید که پدر ما ابراهیم است، زیرا به شما می گویم خدا قادر است که از این سنگها فرزندان برای ابراهیم برانگیزاند. ۱۰ و الحال تیشه بر ریشه درختان نهاده شده است، پس هر درختی که ثمره نیکو نیابد، بریده و در آتش افکنده شود. ۱۱ من شمارا به آب به جهت توبه تعمید می دهم. لکن او که بعد از من می آید از من تواناتر است که لایق برداشتن نعلین او نیست؛ او شما را به روح القدس و آتش تعمید خواهد داد. ۱۲ و غریبال خود را دردست دارد و خرمن خود را نیکو پاک کرده، گندم خویش را در انبار ذخیره خواهد نمود، ولی کاه رادر آتشی که خاموشی نمی پذیرد خواهدسوزانید.» ۱۳ آنگاه عیسی از جلیل به اردن نزد یحیی آمد تا از او تعمید یابد. ۱۴ اما یحیی او را منع نموده، گفت: «من احتیاج دارم که از تو تعمید یابم و تونزد من می آیی؟» ۱۵ عیسی در جواب وی گفت: «الان بگذار زیرا که ما را همچنین مناسب است تا تمام عدالت را به کمال رسانیم.» ۱۶ اما عیسی چون تعمید یافت، فور از آب برآمد که در ساعت آسمان بروی گشاده شد و روح خدا را دید که مثل کبوتری نزول کرده، بر وی می آید. ۱۷ آنگاه خطایی از آسمان درسید که «این است پسر حبیب من که از او خوشنودم.»

578

طفل و مادرش را برداشته، به زمین اسرائیل روانه شو زیرا آنانی که قصد جان طفل داشتند فوت شدند.» ۲۱ پس برخاسته، طفل و

عیسی گفت: «ای پدر اینها را ببامرز، زیرا که نمی دانند چه می کنند.» پس جامه های او را تقسیم کردند و قرعه افکندند.

لوقا ۲۳:۳۴

کسی ظلم را به لباس خود بیوشاند. قول یهوه صباپوت این است حزن سلوک نماییم؟ ۱۵ و حال متکبران را سعادتمند می خوانیم پس از روحهای خود با حذر بوده، زنهار خیانت نورزید. ۱۷ شما و بدکاران نیز فیروز می شوند و ایشان خدا را امتحان می کنند و خداوند را به سخنان خود خسته نموده اید و می گوئید: چگونگی او را (معهذا) ناجی می گردند. ۱۶ آنگاه ترسندگان خداوند با یکدیگر خسته نموده ایم؟ از اینکه گفته اید همه بدکاران به نظر خداوند مکالمه کردند و خداوند گوش گرفته، ایشان را استماع نمود و پسندیده می باشند و او از ایشان مسرور است یا اینکه خدایی که کتاب یادگاری به جهت ترسندگان خداوند و به جهت آنانی که دآوری کند کجا است؟

ایشان در آن روزی که من تعیین نموده ام، ملک خاص من خواهند بود و بر ایشان ترحم خواهم نمود، چنانکه کسی بر پسرش که او را خدمت می کند ترحم می نماید. ۱۸ و شمارگشته، در میان عادلان و شیران و در میان کسانی که خدا را خدمت می نمایند و کسانی که او را خدمت نمی نمایند، تشخیص خواهید نمود.

۳ اینک من رسول خود را خواهم فرستاد و اوطریق را پیش روی من مهیا خواهد ساخت و خداوندی که شما طالب او می باشید، ناگهان به هیکل خود خواهد آمد، یعنی آن رسول عهدی که شما از او مسرور می باشید. هان او می آید! قول یهوه صباپوت این است. ۲ اما کیست که روزآمدن او را محتمل تواند شد؟ و کیست که در حین ظهور وی تواند ایستاد؟ زیرا که او مثل آتش فالگر و مانند صابون گازران خواهد بود. ۳ و مثل قالگر و مصفی کننده آمد و جمیع متکبران و جمیع بدکاران کاه خواهند بود و یهوه نقره خواهد نشست و بنی لای را طاهر ساخته، ایشان را مانند طلا صباپوت می گوید: آن روز که می آید ایشان را چنان خواهد سوزانید و نقره مصفی خواهد گردانید تا ایشان هدیه ای برای خداوند به عدالت بگذرانند. ۴ آنگاه هدیه یهودا و اورشلیم پسندیده خداوند برای شما که از اسم من می رسید آفتاب عدالت طلوع خواهد شد چنانکه درایم قدیم و سالهای پیشین می بود. ۵ و من کرد و برپالهای وی شفا خواهد بود و شما بیرون آمده، مانند برای دآوری نزد شما خواهم آمد و به ضد جادوگران و زناکاران و گوساله های پرواری جست و خیز خواهید کرد. ۳ و یهوه صباپوت آنانی که قسم دروغ می خوردند و کسانی که بر مزدور در مزدش و می گوید: شیران را پایمال خواهید نمود زیرا در آن روزی که من بیهو زنان و یتیمان ظلم می نمایند و غریب را از حق خودش دور می تعیین نموده ام، ایشان زیر کف پایهای شما خاسته خواهند بود. سازند و از من نمی ترسند، بزودی شهادت خواهم داد. قول یهوه ۴ تورات بنده من موسی را که آن را با فرایض و احکام به جهت صباپوت این است. ۶ زیرا من که یهوه می باشم، تبدیل نمی پذیرم تمامی اسرائیل در حوریب امر فرمودم بیاد آورید. ۵ اینک من ایلیای و از این سبب شما ای پسران یعقوب هلاک نمی شوید. ۷ شما از نبی را قبل از رسیدن روز عظیم و مهیب خداوند نزد شما خواهم ایام پدران خود از فرایض من تجاوز نموده، آنها را نگاه نداشته اید. فرستاد. ۶ و او دل پدران را بسوی پسران و دل پسران را بسوی اما یهوه صباپوت می گوید: بسوی من بازگشت نمایید و من بسوی پدران خواهد برگردانید، مبدا بیایم و زمین را به لعنت بزنم.

شما بازگشت خواهم کرد، اما شما می گوئید به چه چیز بازگشت نمایم. ۸ آیا انسان خدا را گول زند؟ اما شما مرا گول زده اید و می گوئید در چه چیز تو را گول زده ایم؟ در عشرها و هدا یا. ۹ شما سخت ملعون شده اید زیرا که شما یعنی تمامی این امت مرا گول زده اید. ۱۰ تمامی عشرها را به مخزنهای من بیاورید تا در خانه من خوراک باشد و یهوه صباپوت می گوید مرا به اینطور امتحان نمایید که آیا روزنه های آسمان را برای شما نخواهم گشاد و چنان برکتی بر شما نخواهم ریخت که گنجایش آن نخواهد بود؟ ۱۱ و یهوه صباپوت می گوید: خورنده را به جهت شما منع خواهم نمود تا ثمرات زمین شما را ضایع نسازد و مو شما در صحرا بی بار نشود. ۱۲ و همه امت هاشما را خوشحال خواهند خواند زیرا یهوه صباپوت می گوید که شما زمین مرغوب خواهید بود. ۱۳ خداوند می گوید: به ضد من سخنان سخت گفته اید و می گوئید به ضد تو چه گفته ایم؟ ۱۴ گفته اید: بی فایده است که خدا را عبادت نمایم و چه سود از اینکه اوامر او را نگاه داریم و بحضور یهوه صباپوت با

نذر کرده، آن را ذبح نماید. زیرا که یهوه صباوت می گوید: من پادشاه عظیم می باشم واسم من در میان امت ها مهیب خواهد بود.

۱ واسطه ملاکی. ۲ خداوند می گوید که شما را دوست داشته ام. اما شما می گوید: چگونه ما را دوست داشته ای؟ آیا عیسو برادر یعقوب نبود و خداوند می گوید که یعقوب را دوست داشتم، ۳ و از عیسو نفرت نمودم و کوه های او را ویران و میراث وی را نصیب شغال های بیابان گردانیدم. ۴ چونکه ادم می گوید: منهدم شده ایم اما خواهیم برگشت و مخروبه ها را بنا خواهیم نمود. یهوه صباوت چنین می فرماید: ایشان بنا خواهند نمود اما من منهدم خواهم ساخت و ایشان را به سرحد شرارت و به قومی که خداوند بر ایشان تا به ابد غضبناک می باشد مسمی خواهند ساخت. ۵ و چون چشمان شما این را بیند خواهید گفت: خداوند از حدود اسرائیل متعظم باد! ۶ پسر، پدر خود و غلام، آقای خویش را احترام می نماید. پس اگر من پدر هستم احترام من کجا است؟ و اگر من آقا هستم هیبت من کجا است؟ یهوه صباوت به شما تکلم می کند. ای کاهنانی که اسم مرا حقیر می شمارید و می گوید چگونه اسم تو را حقیر شمرده ایم؟ ۷ نان نجس بر مذبح من می گذرانید و می گوید چگونه تو را بی حرمت نموده ایم؟ از اینکه می گوید خوان خداوند محقر است. ۸ و چون کور را برای قربانی می گذرانید، آیا قبیح نیست؟ و چون لنگ یا بیمار را می گذرانید، آیا قبیح نیست؟ آن را به حاکم خود هدیه بگذاران و آیا او از تو راضی خواهد شد یا تو را مقبول خواهد داشت؟ قول یهوه صباوت این است. ۹ و الان از خدا مسائل نما تا بر ما ترجم نماید. یهوه صباوت می گوید این ازدست شما واقع شده است، پس آیا هیچ کدام از شما را مستجاب خواهد فرمود؟ ۱۰ کاش که یکی از شما می بود که درها را ببندد تا آتش بر مذبح من بیجا نیفروزد. یهوه صباوت می گوید: در شما هیچ خوشی ندارم و هیچ هدیه از دست شما قبول نخواهم کرد. ۱۱ زیرا که از مطلع آفتاب تا مغربش اسم من در میان امت ها عظیم خواهد بود؛ و بخور و هدیه طاهر در هر جا به اسم من گذرانیده خواهد شد، زیرا یهوه صباوت می گوید که اسم من در میان امت ها عظیم خواهد بود. و بخور و هدیه طاهر در هر جا به اسم من گذرانیده خواهد شد، زیرا یهوه صباوت می گوید که اسم من در میان امت ها عظیم خواهد بود. ۱۲ اما شما آن را بی حرمت می سازید چونکه می گوید که خوان خداوند نجس است و ثمره آن یعنی طعامش محقر است. ۱۳ و یهوه صباوت می فرماید که شما می گوید اینک این چه زحمت است و آن را اهانت می کنید و چون (حیوانات) دیده شده و لنگ و بیمار را آورده، آنها را برای هدیه می گذرانید آیا من آنها را از دست شما قبول خواهم کرد؟ قول خداوند این است. ۱۴ پس ملعون باد هر که فریب دهد و بآنکه نرنه ای در گله خود دارد معیوبی برای خداوند

۲ و الان ای کاهنان این وصیت برای شما است! ۲ یهوه صباوت می گوید که اگر نشنوید و آن را در دل خود جا ندهید تا اسم مرا تمجید نمایید، من بر شما لعن خواهم فرستاد و بریرکات شما لعن خواهم کرد، بلکه آنها را لعن کرده ام چونکه آن را در دل خود جا ندادید. ۳ انیک من زراعت را به سبب شما نهیب خواهم نمود و بر رویهای شما سرگین یعنی سرگین عیده های شما را خواهم پاشید و شما را با آن خواهند برداشت. ۴ و خواهید دانست که من این وصیت را بر شما فرستاده ام تا عهد من با لاوی باشد. قول یهوه صباوت این است. ۵ عهد من باوی عهد حیات و سلامتی می بود و آنها را به سبب ترسی که از من می داشت به وی دادم و به سبب آنکه از اسم من هراسان می بود. ۶ شریعت حق در دهان او می بود و بی انصافی بر لبهایش یافت نمی شد بلکه در سلامتی و استقامت با من سلوک می نمود و بسیاری را از گناه برمی گردانید. ۷ زیرا که لبهای کاهن می باید معرفت را حفظ نمایند تا شریعت را از دهانش بطلبد چونکه اورسول یهوه صباوت می باشد. ۸ اما یهوه صباوت می گوید که شما از طریق تجاوز نموده، بسیاری را در شریعت لغزش دادید و عهد لاوی را شکستید. ۹ بنابراین من نیز شما را نزد تمامی این قوم خوار و پست خواهم ساخت زیرا که طریق مرا نگاه نداشته و در اجرای شریعت طرفداری نموده اید. ۱۰ آیا جمیع ما را یک پدر نیست و آیا یک خدا ما را نیافریده است؟ پس چرا عهد پدران خود را بی حرمت نموده، با یکدیگر خیانت می ورزیم؟ ۱۱ یهودا خیانت ورزیده است و رجاسات را در اسرائیل و اورشلم بعمل آورده اند زیرا که یهودا مقدس خداوند را که او آن را دوست می داشت بی حرمت نموده، دختر خدای بیگانه را به زنی گرفته است. ۱۲ پس خداوند هر کس را که چنین عمل نماید، هم خوانده و هم جواب دهنده را از خیمه های یعقوب منقطع خواهد ساخت و هر کس را نیز که برای یهوه صباوت هدیه بگذارند. ۱۳ و این را نیز بار دیگر بعمل آورده اید که مذبح خداوند را با لشکها و گریه و ناله پوشانیده اید و از این جهت هدیه را باز منظور نمی دارد و آن را از دست شما مقبول نمی فرماید. ۱۴ اما شما می گوید سبب این چیست؟ سبب این است که خداوند در میان تو و زوجه جوانی ات شاهد بوده است و تو به وی خیانت ورزیده ای، با آنکه او بار تو و زوجه هم عهد تو می بود. ۱۵ و آیا او یکی را نیافرید با آنکه بقیه روح را می داشت و از چه سبب یک را (فقط فرمود)؟ از این جهت که ذریت الهی را طلب می کرد. پس از روحهای خود با حذر باشی و زنهار احدی به زوجه جوانی خود خیانت نرزد. ۱۶ زیرا یهوه خدای اسرائیل می گوید که از طلاق نفرت دارم و نیز از اینکه

طبخ خواهند کرد و در آنوقت بار دیگر هیچ کنعانی در خانه یهوه
صبایوت نخواهد بود.

زنان ایشان علیحده، و ۱۴ و جمیع قبایلی که باقی مانده باشند هر قبیله علیحده، و زنان ایشان علیحده.

۱۳ در آن روز برای خاندان داود و ساکنان اورشلیم چشمه‌ای به جهت گناه و نجاست مفتوح خواهد شد. ۲ و یهوه صباپوت می‌گوید در آن روز نامهای بنتها را از روی زمین منقطع خواهم ساخت که بار دیگر آنها را بیاد نخواهند آورد و انبیا و روح پلید را نیز از زمین دور خواهم کرد. ۳ و هرکه بار دیگر نبوت نمایند پدر و مادرش که او را تولید نموده‌اند، وی را خواهند گفت که زنده نخواهی ماند زیرا که به اسم یهوه دروغ می‌گویی. و چون نبوت نماید پدر و مادرش که او را تولید نموده‌اند، وی را عرضه تیغ خواهند ساخت. ۴ و در آن روز هر کدام از آن انبیای چون نبوت می‌کنند، از رویاهای خویش خجل خواهند شد و جامه پشمین به جهت فریب دادن نخواهند پوشید. ۵ و هر یک خواهد گفت: من نبی نیستم بلکه زرع کننده زمین می‌باشم زیرا که از طفولیت خود به غلامی فروخته شده‌ام. ۶ و او را خواهند گفت: این جراحات که در دستهای تومی باشد چیست؟ و او جواب خواهد داد: آنهایی است که در خانه دوستان خویش به آنها مجروح شده‌ام. ۷ یهوه صباپوت می‌گوید: «ای شمشیر به ضد شبان من و به ضد آن مردی که هملوش من است برخیز! شبان را بزن و گوسفندان پراکنده خواهند شد و من دست خود را بر کوچکان خواهم برگردانید.» ۸ و خداوند می‌گوید که «در تمامی زمین دوحصه منقطع شده خواهد مرد و حصه سوم در آن باقی خواهد ماند. ۹ و حصه سوم را از میان آتش خواهم گذرانید و ایشان را مثل قال گذاشتن نقره قال خواهم گذاشت و مثل مصفی ساختن طلا ایشان را مصفی خواهم نمود و اسم مرا خواهند خواند و من ایشان را اجابت نموده، خواهم گفت که ایشان قوم من هستند و ایشان خواهند گفت که یهوه خدای ما می‌باشد.»

۱۴ اینک روز خداوند می‌آید و غنیمت تودر میان تقسیم خواهد شد. ۲ و جمیع امت‌ها را به ضد اورشلیم برای جنگ جمع خواهم کرد و شهر را خواهند گرفت و خانه‌ها را تاراج خواهند نمود و زنان را بی‌عصمت خواهند کرد و نصف اهل شهر به اسیری خواهند رفت و بقیه قوم از شهر منقطع نخواهند شد. ۳ و خداوند بیرون آمده، با آن قوم‌ها مقاتله خواهد نمود چنانکه در روز جنگ مقاتله نمود. ۴ و در آن روز پایهای او بر کوه زیتون که از طرف مشرق به مقابل اورشلیم است خواهد ایستاد و کوه زیتون در میانش از مشرق تا مغرب منشق شده، دره بسیار عظیمی خواهد شد و نصف کوه بطرف شمال و نصف دیگرش بطرف جنوب منتقل خواهد گردید. ۵ و بسوی دره کوههای من فرار خواهید کرد زیرا که دره کوهها تا به اصل خواهد رسید و شما خواهید گریخت

جمع خواهم کرد زیرا که ایشان را فدیه داده‌ام وافزوده خواهند شد چنانکه در قبل افزوده شده بودند. ۹ و ایشان را در میان بگیر. ۱۶ زیرا اینک من شبانی را در این زمین خواهم برانگیخت قوم‌ها خواهم کاشت و مرا در مکان های بعید بیاد خواهند آورد و که از هالکان تفقد نخواهد نمود و گم شدگان را نخواهد طلبید و باپسران خود زیست نموده، مراجعت خواهند کرد. ۱۰ و ایشان را مجروحان را معالجه نخواهد کرد و ایستادگان را نخواهد پرورد از زمین مصر باز خواهم آورد واز اشور جمع خواهم نمود و به زمین جلعاد ولبنان داخل خواهم ساخت و آن گنجایش ایشان را نخواهد داشت. ۱۱ و او از دریای مصیبت عبورنموده، امواج دریا را خواهد زد و همه ژرفیهای نهر خشک خواهد شد و حشمت اشور زایل خواهد گردید و عصبای مصر نیست خواهد شد. ۱۲ و ایشان را در خداوند قوی خواهم ساخت ودر نام او سالک خواهند شد. قول خداوند این است.

۱۲ وحی کلام خداوند درباره اسرائیل. قول خداوند است که آسمانها راگسترانید و بنیاد زمین را نهاد و روح انسان را دراندرون او ساخت. ۲ اینک من اورشلیم را برای جمیع قوم های مجاورش کاسه سرگیجش خواهم ساخت و این بر یهودا نیز حینی که اورشلیم را محاصره می‌کنند خواهد شد. ۳ و درآن روز، اورشلیم را برای جمیع قوم‌ها سنگی گران بار خواهم ساخت و همه کسانی که آن را بر خود بار کنند، سخت مجروح خواهند شد وجمیع امت های جهان به ضد او جمع خواهند گردید. ۴ خداوند می‌گوید در آن روز من همه اسبان را به حیرت و سواران آنها را به جنون مبتلاخواهم ساخت. و چشمان خود را بر خاندان یهودا باز نموده، همه اسبان قوم‌ها را به کوری مبتلا خواهم کرد. ۵ و سروان یهودا در دل خودخواهند گفت که ساکنان اورشلیم در خدای خودیهو صباویت آنها برایشان شفقت ندارند. ۶ زیرا خداوند می‌گوید: بر ساکنان این قوت من می‌باشند. ۶ در آن روزسروان یهودا را مثل آتشدانی زمین بار دیگر ترحم نخواهم نمود واینک من هر کس از مردمان را بدست همسایه‌اش و به‌دست پادشاهش تسلیم خواهم نمود و زمین را ویران خواهند ساخت و از دست ایشان رهایی نخواهم بخشید. ۷ پس من گله ذبح یعنی ضعیف ترین گله را چرانیدم و دو عضا برای خود گرفتم که یکی از آنها را نعمه نامیدم و دیگری را حبال نام نهادم و گله را چرانیدم. ۸ و دریک ماه سه شبان را منقطع ساختم و جان من ازایشان بیزار شد و جان ایشان نیز از من متنفرگردید. ۹ پس گفتم شما را نخواهم چرانید. آنکه مردنی است بمیرد و آنکه هلاک شدنی است هلاک شود و باقی ماندگان گوشت یکدیگر را بخورند. ۱۰ پس عصبای خود نعمه را گرفته، آن راشکستم تا عهدی را که با تمامی قوم‌ها بسته بودم شکسته باشم. ۱۱ پس در آن روز شکسته شد و آن ضعیف ترین گله که منتظر من می‌بودند فهمیدند که این کلام خداوند است. ۱۲ و به ایشان گفتم: اگر در نظر شما پسند آید مزد مرا بدهید والا ندهید. پس به جهت مزد من، سی پاره نقره وزن کردند. ۱۳ و خداوند مرا گفت: آن را نزد کوزه‌گر بینداز، این قیمت گران را که مرا به آن قیمت کردند. پس سی پاره نقره را گرفته، آن را در خانه خداوند نزد کوزه‌گر انداختم. ۱۴ و عصبای دیگر خود حبال راشکستم تا برادری را که در میان یهودا و اسرائیل بود شکسته باشم. ۱۵ و لاوی علیحده، و زنان ایشان علیحده، و قبیله شمعی علیحده، و

۱۱ ای لبنان درهای خود را باز کن تا آتش، سروهای آزاد تو را بسوزاند. ۲ ای صنوبر ولوله نما زیرا که سرو آزاد افتاده است (ودرختان) بلند خراب شده. ای بلوطهای باشان ولوله نمایند زیرا که جنگل منبع افتاده است. ۳ صدای ولوله شبانان است زیرا که جلال ایشان خراب شده؛ صدای غرش شیران زیان است زیرا که شوکت اردن ویران گردیده است. ۴ بیهو خدای من چنین می‌فرماید که گوسفندان ذبح را بچران ۵ که خریداران ایشان آنها را ذبح می‌نمایند و مجرم شمرده نمی‌شوند و فروشندهگان ایشان می‌گویند: خداوند متبارک باد زیرا که دولت‌مند شده‌ایم. و شبانان آنها برایشان شفقت ندارند. ۶ زیرا خداوند می‌گوید: بر ساکنان این قوت من می‌باشند. ۶ در آن روزسروان یهودا را مثل آتشدانی زمین بار دیگر ترحم نخواهم نمود واینک من هر کس از مردمان را بدست همسایه‌اش و به‌دست پادشاهش تسلیم خواهم نمود و زمین را ویران خواهند ساخت و از دست ایشان رهایی نخواهم بخشید. ۷ پس من گله ذبح یعنی ضعیف ترین گله را چرانیدم و دو عضا برای خود گرفتم که یکی از آنها را نعمه نامیدم و دیگری را حبال نام نهادم و گله را چرانیدم. ۸ و دریک ماه سه شبان را منقطع ساختم و جان من ازایشان بیزار شد و جان ایشان نیز از من متنفرگردید. ۹ پس گفتم شما را نخواهم چرانید. آنکه مردنی است بمیرد و آنکه هلاک شدنی است هلاک شود و باقی ماندگان گوشت یکدیگر را بخورند. ۱۰ پس عصبای خود نعمه را گرفته، آن راشکستم تا عهدی را که با تمامی قوم‌ها بسته بودم شکسته باشم. ۱۱ پس در آن روز شکسته شد و آن ضعیف ترین گله که منتظر من می‌بودند فهمیدند که این کلام خداوند است. ۱۲ و به ایشان گفتم: اگر در نظر شما پسند آید مزد مرا بدهید والا ندهید. پس به جهت مزد من، سی پاره نقره وزن کردند. ۱۳ و خداوند مرا گفت: آن را نزد کوزه‌گر بینداز، این قیمت گران را که مرا به آن قیمت کردند. پس سی پاره نقره را گرفته، آن را در خانه خداوند نزد کوزه‌گر انداختم. ۱۴ و عصبای دیگر خود حبال راشکستم تا برادری را که در میان یهودا و اسرائیل بود شکسته باشم. ۱۵ و لاوی علیحده، و زنان ایشان علیحده، و قبیله شمعی علیحده، و

پدران شماخشم مرا به هیجان آوردند و یهوه صباوت می گوید که بچه الاغ سوار است. ۱۰ و من اریبه را از افرایم و اسب را از از آن پشیمان نشدم. ۱۵ همچنین در این روزها رجوع نموده، قصد اورشلیم منقطع خواهم ساخت و کمان جنگی شکسته خواهم خواهم نمود که به اورشلیم و خاندان یهودا احسان نمایم. پس شد و او با امتها به سلامتی تکلم خواهند نمود و سلطنت او از ترسان مایشید. ۱۶ و این است کارهایی که باید بکنید: با یکدیگر دریا تا دریا و از نهر تا اقصای زمین خواهد بود. ۱۱ و اما من راست گویند و در دروازه های خود انصاف و داوری سلامتی را اسیران تو را نیز به واسطه خون عهد تو از چاهی که در آن آب اجرا دارید. ۱۷ و در دلهای خود برای یکدیگر بدی میندیشید و نیست رها کردم. ۱۲ ای اسیران امید، به ملاذ متیع مراجعت قسم دروغ را دوست مدارید، زیرا خداوند می گوید از همه این کارها نمائید. امروز نیز خبر می دهم که به شما (نصیب) مضاعف رد نفرت دارم. ۱۸ و کلام یهوه صباوت بر من نازل شده، گفت: خواهم نمود. ۱۳ زیرا که یهودا را برای خود زه خواهم کرد و ۱۹ «یهوه صباوت چنین می گوید: روزه ماه چهارم و روزه ماه پنجم افرایم را تیرکمان خواهم ساخت و پسران تو را ای صهیون به ضد و روزه ماه هفتم و روزه ماه دهم برای خاندان یهودا به شادمانی و پسران تو ای یاون خواهم برانگیخت و تو را مثل شمشیر جبار خواهم سرور و عیدهای خوش مبدل خواهد شد پس راستی و سلامتی را گردانید. ۱۴ و خداوند بالای ایشان ظاهر خواهد شد و تیر او مانند دوست بدارید. ۲۰ یهوه صباوت چنین می گوید: بار دیگر واقع برقی خواهد جست و خداوند یهوه کرنا را نواخته، بر گردبادهای خواهد شد که قومها و ساکنان شهرهای بسیار خواهند آمد. ۲۱ و جنوبی خواهد تاخت. ۱۵ یهوه صباوت ایشان را حمایت خواهد ساکنان یک شهر به شهر دیگر رفته، خواهند گفت: بیاید برویم تا کرد و ایشان غذا خورده، سنگهای فلاخن را پایمال خواهند کرد و از خداوند مسالت نمایم و یهوه صباوت را بطلبیم و من نیز خواهم نوشیده، مثل از شراب نعره خواهند زد و مثل جامها و مانند گوشه آمد. ۲۲ و قوم های بسیار و امت های عظیم خواهند آمد تا یهوه های مذبح بر خواهند شد. ۱۶ و یهوه خدای ایشان ایشان را در صباوت را در اورشلیم بطلبند و از خداوند مسالت نمایند. ۲۳ یهوه آن روز مثل گوسفندان قوم خود خواهد رهانید زیرا که مانند جواهر صباوت چنین می گوید در آن روزها ده نفر از همه زبانهای امتها تاج بر زمین او خواهند درخشید. ۱۷ زیرا که حسن و زیبایی اوچه به دامن شخص یهودی چنگ زده، متمسک خواهد شد و خواهند قدر عظیم است. گندم جوانان را و عصیر انگور دوشیزگان را خرم گفت همراه شما می آیم زیرا شنیده ایم که خدا با شما است.» خواهد ساخت.

۹ وحی کلام خداوند بر زمین حدراخ (نازل می شود) و دمشق **۱۰** باران را در موسم باران آخر از خداوند بطلبید. از خداوند محل آن می باشد، زیرا که نظر انسان و نظر تمامی اسباط اسرائیل که بر قها را می سازد او به ایشان باران فراوان هرکس در زمییش گیاه بسوی خداوند است. ۲ و بر حماات نیز که مجاور آن است و بر خواهد بخشید. ۲ زیرا که ترافیم سخن باطل می گویند و فالگیران صور و صیدون اگرچه بسیار دانشمند می باشد. ۳ و صور برای رویاهای دروغ می بینند و خوابهای باطل بیان می کنند و تسلی یهوده خود ملاذی متیع ساخت و نقره را مثل غبار و طلا را مانند گل می دهند، از این جهت مثل گوسفندان آواره می باشند و از نبودن کوچه ها تابناست. ۴ اینک خداوند او را اخراج خواهد کرد و قوتش شبان ذلیل می گردند. ۳ خشم من بر شبانان مشتعل شده است را که در دریا می باشد، تلف خواهد ساخت و خودش به آتش و به بزهای نزعوت خواهم رسانید زیرا که یهوه صباوت ازگله سوخته خواهد شد. ۵ اشقلون چون این را بیند خواهد ترسید و غزه خود یعنی از خاندان یهودا تفقد خواهد نمود و ایشان را مثل اسب بسیار دردناک خواهد شد و عقرون نیز زیرا که اعتماد او خجل جنگی جلال خود خواهد گردانید. ۴ از او سنگ زاویه و از او میخ خواهد گردید و پادشاه از غزه هلاک خواهد شد و اشقلون مسکون و از اوکمان جنگی و از او همه ستمکاران با هم بیرون می آیند. نخواهد گشت. ۶ و حرام زادهای در اشدود جلوس خواهند نمود و ۵ و ایشان مثل جباران (دشمنان خود را) در گل کوچها در عرصه حشمت فلسطینیان را منقطع خواهم ساخت. ۷ و خون او را از جنگ پایمال خواهند کرد و محاربه خواهند نمود زیرا خداوند با دهانش بیرون خواهم آورد و رجاستش را از میان دندانهایش؛ و بقیه ایشان است و اسب سواران خجل خواهند گردید. ۶ و من خاندان اونیز به جهت خدای ما خواهد بود و خودش مثل امیری در یهودا و یهودا را تقویت خواهم کرد و خاندان یوسف را خواهم رهانید و عقرون مانند ییوسی خواهد شد. ۸ و من گرداگرد خانه خود به ایشان را به امنیت ساکن خواهم گردانید، زیرا که بر ایشان رحمت ضد لشکر اردوخواهم زد تا کسی از آن عبور و مرور نکند و ظالم دارم و چنان خواهد بود که گویا ایشان را ترک ننموده بودم زیرا بار دیگر از میان آنها گذر نخواهد کرد زیرا که حال به چشمان یهوه خدای ایشان من هستم؛ پس ایشان را اجابت خواهم نمود. خود مشاهده نموده ام. ۹ ای دختر صهیون بسیار وجد بنما و ای ۷ و بنی افرایم مثل جباران شده، دل ایشان گویا از شراب مسرور دختر اورشلیم آواز شادمانی بده! اینک پادشاه تونزد تو می آید. خواهد شد و پسران ایشان چون این را بینند شادی خواهند نمود و او عادل و صاحب نجات و حلیم می باشد و بر الاغ و بر کره دل ایشان در خداوند وجد خواهد کرد. ۸ و ایشان را صدا زده،

بیرون می‌روند و اسبان سفید در عقب آنها بیرون می‌روند و ابلقها به سنگین ساختند. ۱۲ بلکه دل‌های خویش را (مثل) الماس سخت زمین جنوب بیرون می‌روند.» ۷ و آن اسبان قوی بیرون رفته، آرزو نمودند تا شریعت و کلامی را که یهوه صباوت به روح خود به دارند که بروند و در جهان گردش نمایند؛ و او گفت: «بروید و واسطه انبیای سلف فرستاده بود نشنوند، بنابراین خشم عظیمی از در جهان گردش نمایند.» پس در جهان گردش کردند. ۸ و او به جانب یهوه صباوت صادر شد. ۱۳ پس واقع خواهد شد چنانکه من ندا درداد و مرا خطاب کرده، گفت: «بین آنهايي که به زمین او ندا کرد و ایشان نشنیدند، همچنان یهوه صباوت می‌گوید ایشان شمال بیرون رفته‌اند، خشم مرا در زمین شمال فرو نشانیدند.» فریاد خواهند برآورد و من نخواهم شنید. ۱۴ و ایشان را بر روی ۹ و کلام خداوند به من نازل شده، گفت: ۱۰ «از اسیران یعنی تمامی امت‌هایی که نشانخته بودند، به گردباد پراکنده خواهم از حلدای و طوییا و یدعیا که از بابل آمده‌اند بگیر و در همان ساخت و زمین در عقب ایشان چنان ویران خواهد شد که کسی در روز بیا و به خانه یوشیالین صفیا داخل شو. ۱۱ پس نقره و طلا آن عبور و تردد نخواهد کرد پس زمین مرغوب را ویران ساخته‌اند.»

بگیر و تاجی ساخته، آن را بر سر یهوشع بن یهوصادق رئیس کهنه بگذار. ۱۲ و او را خطاب کرده، بگو: یهوه صباوت چنین می‌فرماید و می‌گوید: اینک مردی که به شاخه مسمی است و از مکان خود خواهد رویید و هیکل خداوند را بنا خواهند نمود. ۱۳ پس او هیکل خداوند را بنا خواهد نمود و جلال را متحمل خواهد شد و بر کرسی او جلوس نموده، حکمرانی خواهد کرد و بر کرسی او کاهن خواهد بود و مشورت سلامتی در میان هر دوی ایشان خواهد بود. ۱۴ و آن تاج برای حالم و طوییا و یدعیا و حین بن صفنیا به جهت یادگاری در هیکل خداوند خواهد بود. ۱۵ و آنانی که دورند خواهند آمد و در هیکل خداوند بنا خواهند نمود و خواهید دانست که یهوه صباوت مرا نزد شما فرستاده است و اگر قول یهوه خدای خویش را بکلی اطاعت نمایند این واقع خواهد شد.»

۷ و در سال چهارم داریوش پادشاه واقع شد که کلام خداوند در صباوت چنین می‌گوید: اینک من قوم خود را از زمین مشرق و روز چهارم ماه نهم که ماه کسلو باشد بر زکریا نازل شد. ۲ و از زمین مغرب آفتاب خواهم رها نید. ۸ و ایشان را خواهم آورد اهل بیت تیل یعنی شراصر و رجم ملک و کسان ایشان فرستاده که دراورشلیم سکونت نمایند و ایشان قوم من خواهند بود و من بودند تا از خداوند مسالت نمایند. ۳ و به کاهنانی که در خانه یهوه صباوت بودند و به انبیا تکلم نموده، گفتند: «آیا در ماه پنجم می‌باید که من گریه کنم و زهد ورزم چنانکه در این سالها کردم؟» ۴ پس یهوه صباوت به من نازل شده، گفت: ۵ «تمامی صباوت را برای بنا نمودن هیکل نهادند واقع شد. ۱۰ زیرا قبل از قوم زمین و کاهنان را خطاب کرده، بگو: چون در این هفتاد سال در ماه پنجم و ماه هفتم روزه داشتید و نوحه گری نمودید، به سبب دشمن برای هرکه خروج و دخول می‌کرده‌ای سلامتی نبود آیا برای من هرگز روزه می‌داشتید؟ ۶ و چون می‌خورید و چون و من همه کسان را به ضد یکدیگر واداشتم. ۱۱ اما الان یهوه می‌نوشید، آیا به جهت خود نمی‌خورید و برای خود نمی‌نوشید؟ صباوت می‌گوید: من برای بقیه این قوم مثل ایام سابق نخواهم ۷ آیا کلامی را که خداوند به واسطه انبیای سلف ندا کرد، هنگامی بود. ۱۲ زیرا که زرع سلامتی خواهد بود و میوه خود را خواهد که اورشلیم مسکون و امن می‌بود و شهرهای مجاورش و جنوب و داد و زمین محصول خود را خواهد آورد و آسمان شبنم خویش هامون مسکون می‌بود (نمی‌دانید؟)» ۸ و کلام خداوند بر زکریا را خواهد بخشید و من بقیه این قوم را مالک جمیع این چیزها نازل شده، گفت: ۹ «یهوه صباوت امر فرموده، چنین می‌گوید: خواهم گردانید. ۱۳ و واقع خواهد شد چنانکه شمایی خاندان براستی داوری نمایید و با یکدیگر احسان و لطف معمول دارید. یهودا وای خاندان اسرائیل در میان امت‌ها (مورد) لعنت شده‌اید، ۱۰ و بر بیوه‌زنان و یتیمان و غریبان و فقیران ظلم منماید و در همچنان شما را نجات خواهم داد تا (مورد) برکت بشوید؛ پس دل‌های خود بر یکدیگر بدی مینیدیشید. ۱۱ اما ایشان از گوش مترسید و دستهای شما قوی باشد. ۱۴ زیرا که یهوه صباوت چنین گرفتن ابا نمودند و سرکشی کرده، گوش‌های خود را از شنیدن می‌گوید: چنانکه قصد نمودم که به شما بدی برسانم حینی که

خداوند تو را نهیب نماید! خداوند که اورشلیم را برگزیده است تو را نهیب نماید. آیالین نیم سوزی نیست که از میان آتش روده شده است؟» ۳ و یهوشع به لباس پلید ملیس بود و به حضور فرشته ایستاده بود. ۴ و آنانی را که به حضور وی ایستاده بودند خطاب کرده، گفت: «لباس پلید را از برش بیرون کنید.» و او را گفت: «ببین عصیان را از تو بیرون کردم و لباس فاخر به تو زرینی که روغن طلا را از خود می‌ریزد چیستند؟» ۱۳ او مرا جواب پوشانیدم. ۵ و من گفتم که عمامه طاهر بر سرش بگذارند. پس عمامه طاهر بر سرش گذاردند و او را به لباس پوشانیدند و فرشته آقام. ۱۴ گفت: «اینها پسران روغن زیت می‌باشند که نزد خداوند ایستاده بود. ۶ و فرشته خداوند یهوشع را اعلام نموده، مالک تمامی جهان می‌ایستند.»

گفت: ۷ «یهوه صباپوت چنین می‌فرماید: اگر به طریق های من سلوک نمایی و ودیعت مرا نگاه داری تو نیز خانه مرا داوری خواهی نمود و صحن های مرا محافظت خواهی کرد و تو را در میان آنانی که نزد من می‌ایستند بار خواهم داد. ۸ پس ای یهوشع رئیس کهنه بشنو تو و رفقایبت که به حضور تو می‌نشینند، زیرا که ایشان مردان علامت هستند. (بشنوید) زیرا که اینک من بنده خود شاخه را خواهم آورد. ۹ و همانا آن سنگی که به حضور یهوشع می‌گذارم، بر یک سنگ هفت چشم می‌باشد. اینک یهوه صباپوت می‌گوید که من نقش آن را رقم خواهم کرد و عصیان این زمین را در یک روز رفع خواهم نمود. ۱۰ و یهوه صباپوت می‌گوید که هر کدام از شما همسایه خود را زیر مو و زیر انجیر خویش دعوت خواهید نمود.»

۴ و فرشته‌ای که با من تکلم می‌نمود، برگشته، مرا مثل شخصی که از خواب بیدار شود بیدار کرد، ۲ و به من گفت: «چه چیز می‌بینی؟» گفتم: «نظر کردم و اینک شمعدانی که تماشش طلاست و روغندانش بر سرش و هفت چراغش بر آن است و هر چراغ که بر سرش می‌باشد هفت لوله دارد. ۳ و به پهلوی آن دو درخت زیتون که یکی بطرف راست روغندان و دیگری بطرف چپش می‌باشد.» ۴ و من توجه نموده، فرشته‌ای را که با من تکلم می‌نمود خطاب کرده، گفتم: «ای آقام اینها چه می‌باشد؟» ۵ و فرشته‌ای که با من تکلم می‌نمود مرا جواب داد و گفت: «آیا نمی‌دانی که اینها چیست؟» گفتم: «نمای آقام.» او در جواب من گفت: «این است کلامی که خداوند به زربابل می‌گوید: نه به قدرت و نه به قوت بلکه به روح من. قول یهوه صباپوت این است. ۷ ای کوه بزرگ تو چیستی؟ در حضور زربابل به همواری مبدل خواهی شد و سنگ سران را بیرون خواهد آورد و صدا خواهد زد فیض فیض بر آن باشد.» ۸ و کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: ۹ «دستهای زربابل این خانه را بنیاد نهاد و دستهای وی آن را تمام خواهد کرد و خواهی دانست که یهوه صباپوت مرا نزد شما فرستاده است. ۱۰ زیرا کیست که روز امور کوچک را خوار شمارد زیرا که این هفت مسرور خواهند شد چینی

۶ و بار دیگر چشمان خود را برافراشته، نگریستم و اینک چهار ارابه از میان دو کوه بیرون می‌رفت و کوهها کوههای مسین بود. ۲ درارابه اول اسبان سرخ و در ارابه دوم اسبان سیاه، ۳ و در ارابه سوم اسبان سفید و در ارابه چهارم اسبان ابلق قوی بود. ۴ و فرشته را که با من تکلم می‌نمود خطاب کرده، گفتم: «ای آقام اینها چیستند؟» ۵ فرشته در جواب من گفت: «اینها چهار روح افلاک می‌باشند که از ایستادن به حضور مالک تمامی جهان بیرون می‌روند. ۶ اما آنکه اسبان سیاه را دارد، اینها بسوی زمین شمال

شد و خداوند صهیون را باز تسلی خواهد داد و اورشلیم را بار دیگر خواهد برگزید.» ۱۸ پس چشمان خود را برافراشته، نگرستم و اینک چهار شاخ بود. ۱۹ و به فرشته‌ای که با من تکلم می‌نمود گفتم: «اینها چیستند؟» او مرا گفت: «اینها شاخها می‌باشند که یهودا و اسرائیل و اورشلیم را پراکنده ساخته‌اند.» ۲۰ و خداوند چهار آهنگر به من نشان داد. ۲۱ و گفتم: «اینان برای چه کار می‌آیند؟» او در جواب گفت: «آنها شاخها می‌باشند که یهودا را چنان پراکنده نموده‌اند که احدی سر خود را بلند نمی‌تواند کرد و اینها می‌آیند تا آنها را بترسانند و شاخهای امت هایی را که شاخ خود را بر زمین یهودا برافراشته، آن را پراکنده ساخته‌اند بیرون افکنند.»

۲ و چشمان خود را برافراشته، نگرستم و مردی که ریسمانکاری به‌دست خود داشت دیدم. ۲ و گفتم که «کجا می‌روی؟» او مرا گفت: «به جهت پیمودن اورشلیم تا ببینم عرضش چه و طولش چه می‌باشد.» ۳ و اینک فرشته‌ای که با من تکلم می‌نمود بیرون رفت و فرشته دیگر برای ملاقات وی بیرون آمده، ۴ وی را گفت: «بشتاب و این جوان را خطاب کرده، بگو: اورشلیم به‌سبب کثرت مردمان و بهایمی که در اندرونش خواهند بود، مثل دهات بی‌حصار مسکون خواهد شد. ۵ و خداوند می‌گوید که من به اطرافش دیواری آتشین خواهم بود و در اندرونش جلال خواهم بود. ۶ هان هان خداوند می‌گوید از زمین شمال بگریزد زیرا که شما را مثل چهار باد آسمان پراکنده ساختم.» قول خداوند این است. ۷ هان ای صهیون که با دختر بابل ساکن هستی، خویشتر را رستگار ساز. ۸ زیرا یهوه صباوت که مرا بعد از جلال نزد امت هایی که شما را غارت کردند فرستاده است، چنین می‌گوید که هرکه شما را لمس نماید مردمک چشم او را لمس نموده است. ۹ «زیرا اینک من دست خود را بر ایشان خواهم افشاند و ایشان غارت بندگان خودشان خواهند شد و شما خواهید دانست که یهوه صباوت مرا فرستاده است. ۱۰ ای دختر صهیون ترنم نما و شادی کن زیرا خداوند می‌گوید که اینک می‌آیم و در میان تو ساکن خواهم شد. ۱۱ و در آن روز امت های بسیار به خداوند ملصق شده، قوم من خواهند شد و من در میان تو سکنی خواهم گرفت و خواهی دانست که یهوه صباوت مرا نزد تو فرستاده است. ۱۲ و خداوند یهودا را در زمین مقدس برای ملک خود به تصرف خواهد آورد و اورشلیم را بار دیگر خواهد برگزید. ۱۳ ای تمامی بشر به حضور خداوند خاموش باشید زیرا که او از مسکن مقدس خود برخاسته است.»

۳ و یهوشع رئیس کهنه را به من نشان داد که به حضور فرشته خداوند ایستاده بود و شیطان به‌دست راست وی ایستاده، تا با او مخاصمه نماید. ۲ و خداوند به شیطان گفت: «ای شیطان

۱ در ماه هشتم از سال دوم داریوش، کلام خداوند بر زکریا ابن برکیا ابن عدوی نبی نازل شده، گفت: ۲ «خداوند بر پدران شما بسیار غضبناک بود. ۳ پس به ایشان بگو: یهوه صباوت چنین می‌گوید بسوی من بازگشت کنید. قول یهوه صباوت این است. و یهوه صباوت می‌گوید: من به سوی شما رجوع خواهم نمود. ۴ شما مثل پدران خود مبادید که انبیا سلف ایشان را ندا کرده، گفتند یهوه صباوت چنین می‌گوید ازراههای زشت خود و از اعمال بد خویش بازگشت نمایید، اما خداوند می‌گوید که ایشان نشنیدند و به من گوش ندادند. ۵ پدران شما کجا هستند و آیا انبیا همیشه زنده می‌مانند؟ ۶ لیکن کلام و فرایض من که به بندگان خود انبیا فرموده بودم، آیا پدران شما را در نگرفت؟ و چون ایشان بازگشت نمودند، گفتند چنانکه یهوه صباوت قصد نمود که موافق راهها و اعمال ما به ما عمل نماید همچنان به ما عمل نموده است.» ۷ در روز بیست و چهارم ماه یازدهم که ماه شباط باشد، از سال دوم داریوش، کلام خداوند بر زکریا ابن برکیا ابن عدوی نبی نازل شده، گفت: ۸ در وقت شب دیدم که اینک مردی بر اسب سرخ سوار بود و در میان درختان آس که در وادی بود ایستاده و در عقب او اسبان سرخ و زرد و سفید بود. ۹ و گفتم: «ای آقایم اینها چیستند؟» و فرشته‌ای که با من تکلم می‌نمود، مرا گفت: «من تو را نشان می‌دهم که اینها چیستند.» ۱۰ پس آن مرد که در میان درختان آس ایستاده بود، جواب داد و گفت: «اینها کسانی می‌باشند که خداوند ایشان را برای تردد نمودن در جهان فرستاده است.» ۱۱ و ایشان به فرشته خداوند که در میان درختان آس ایستاده بود جواب داده، گفتند: «ما در جهان تردد نموده‌ایم و اینک تمامی جهان مستریح و آرام است.» ۱۲ و فرشته خداوند جواب داده، گفت: «ای یهوه صباوت تا به کی بر اورشلیم و شهرهای یهودا که در این هفتاد سال غضبناک می‌بودی رحمت نخواهی نمود؟» ۱۳ و خداوند با سخنان نیکو و کلام تسلی آمیز آن فرشته‌ای را که با من تکلم می‌نمود جواب داد. ۱۴ پس فرشته‌ای که با من تکلم می‌نمود مرا گفت: «ندا کرده بگو یهوه صباوت چنین می‌گوید: در باره اورشلیم و صهیون غیرت عظیمی داشتم. ۱۵ و برامت های مطمئن سخت غضبناک شدم زیرا که اندک غضبناک می‌بودم لیکن ایشان بالا را زیاده کردند. ۱۶ بنابراین خداوند چنین می‌گوید: به اورشلیم با رحمت‌ها رجوع خواهم نمود و خانه من در آن بنا خواهد شد. قول یهوه صباوت این است و ریسمانکاری بر اورشلیم کشیده خواهد شد. ۱۷ بار دیگر ندا کرده، بگو که یهوه صباوت چنین می‌گوید: شهرهای من بار دیگر به سعادت‌مندی لبریز خواهد

ارابه‌ها و سواران آنها راسرنگون خواهم کرد و اسبها و سواران آنها به شمشیر یکدیگر خواهند افتاد. ۲۳ یهوه صبايوت می گوید: در آن روزای بنده من زربابل بن شالتیئیل، تو را خواهم گرفت و خداوند می گوید که تو را مثل نگین خاتم خواهم ساخت زیرا که من تو را برگزیده‌ام. قول یهوه صبايوت این است. می گوید: در آن روزای بنده من زربابل بن شالتیئیل، تو را خواهم گرفت و خداوند می گوید که تو را مثل نگین خاتم خواهم ساخت زیرا که من تو را برگزیده‌ام. قول یهوه صبايوت این است.

زربابل قوی دل باش وای یهوشع بن یهوصادق رئیس کهنه قوی دل باش وای تمامی قوم زمین قوی دل باشید و خداوند می فرماید که مشغول بشوید زیرا که من با شما هستم. قول یهوه صباوت این است. ۵ بر حسب کلام آن عهدی که در حین بیرون آوردن شما از مصر با شما بستم و چونکه روح من در میان شما قائم می باشد، ترسان مباشید. ۶ زیرا که یهوه صباوت چنین می گوید: یک دفعه دیگر و آن نیز بعد از اندک زمانی، آسمانها و زمین دریا و خشکی را متزلزل خواهم ساخت. ۷ تمامی امت ها را متزلزل خواهم ساخت و فضیلت جمیع امت ها خواهند آمد و یهوه صباوت می گوید که این خانه را از جلال پر خواهم ساخت. ۸ یهوه صباوت می گوید: نقره از آن من و طلا از آن من است. ۹ یهوه صباوت می گوید: جلال آخر این خانه از جلال نخستینش عظیم تر خواهد بود و در این مکان، سلامتی را خواهم بخشید. قول یهوه صباوت این است. ۱۰ در روز بیست و چهارم ماه نهم از سال دوم داریوش، کلام خداوند بواسطه حجی نبی نازل شده، گفت: ۱۱ یهوه صباوت چنین می گوید: از کاهنان درباره شریعت سوال کن و بپرس. ۱۲ اگر کسی گوشت مقدس را در دامن جامه خود برداردو دامنش به نان یا آتش یا شراب یا روغن یا به هر قسم خوراک دیگر برخورد، آیا آن مقدس خواهد شد؟ و کاهنان جواب دادند که نه. ۱۳ پس حجی پرسید: اگر کسی که از مبی نجس شده باشد یکی از اینها را لمس نماید آیا آن نجس خواهد شد؟ و کاهنان در جواب گفتند که نجس خواهد شد. ۱۴ پس حجی تکلم نموده، گفت: خداوند می فرماید این قوم همچنین هستند و این امت به نظر من همچنین می باشد و همه اعمال دستهای ایشان چنین است و هر هدیه ای که در آنجا می برند نجس می باشد. ۱۵ و الان دل خود رامشغول سازید از این روز و قبل از این، پیش از آنکه سنگی برسنگی در هیکل خداوند گذاشته شود. ۱۶ در تمامی این ایام چون کسی به توده بیست (من) می آمد فقط ده (من) بود و چون کسی به مینخانه می آمد تا پنجاه رطل از آن بکشد، فقط بیست رطل بود. ۱۷ و شما را و تمامی اعمال دستهای شما را به باد سموم و یقان و تگرگ زدم. لیکن خداوند می گوید بسوی من بازگشت نمودید. ۱۸ الان دل خود را مشغول سازید از این روز به بعد، یعنی از روز بیست و چهارم ماه نهم، از روزی که بنیاد هیکل خداوند نهاده شد، دل خود را مشغول سازید. ۱۹ آیا تخم هنوز در انبار است و مو و انجیر و انار و درخت

۱ در روز اول ماه ششم از سال دوم داریوش پادشاه، کلام خداوند به واسطه حجی نبی ویه زربابل بن شالتیئیل والی یهودا و به یهوشع بن یهوصادق رئیس کهنه رسیده، گفت: ۲ یهوه صباوت تکلم نموده، چنین می فرماید: این قوم می گویند وقت آمدن ما یعنی وقت بنا نمودن خانه خداوند نرسیده است. ۳ پس کلام خداوند به واسطه حجی نبی نازل شده، گفت: ۴ آیا وقت شماست که شما در خانه های مسقف خود ساکن شوید و این خانه خراب بماند؟ ۵ پس حال یهوه صباوت چنین می گوید دل خود را به راههای خویش مشغول سازید. ۶ بسیار کاشته اید و اندک حاصل می کنید. می خورید اما سیر نمی شوید و می نوشید لیکن سیراب نمی گردید. (رخت) می پوشید اما گرم نمی شوید و آنکه مزد می گیرد، مزد خویش را در کیسه سوراخ دار می گذارد. ۷ پس یهوه صباوت چنین می گوید: دل خود را به راههای خود مشغول سازید. ۸ به کوه برآمده و چوب آورده، خانه را بنا نمایید و خداوند می گوید: از آن راضی شده، جلال خواهم یافت. ۹ منتظر بسیار بودید و اینک کم شد و چون آن رابه خانه آوردید من بر آن دمیدم. یهوه صباوت می پرسد که سبب این چیست؟ سبب این است که خانه من خراب می ماند و هر کدام از شما به خانه خویش می شنایید. ۱۰ از این سبب، آسمانها بخاطر شما از شبنم باز داشته می شود و زمین از محصولش بازداشته می گردد. ۱۱ و من بر زمین ویر کوهها و بر غله و عصیر انگور و روغن زیتون ویر هر آنچه زمین می رویاند و بر انسان و بهایم و تمامی مشقت های دستها خشکسالی را خواندم. ۱۲ آنگاه زربابل بن شالتیئیل و یهوشع بن یهوصادق رئیس کهنه و تمامی بقیه قوم به قول یهوه خدای خود و به کلام حجی نبی چنانکه یهوه خدای ایشان او را فرستاده بود گوش دادند، و قوم از خداوند ترسیدند. ۱۳ و حجی، رسول خداوند، پیغام خداوند را برای قوم بیان کرده، گفت: خداوند می گوید که من با شما هستم. ۱۴ و خداوند روح زربابل بن شالتیئیل والی یهودا و روح یهوشع بن یهوصادق، رئیس کهنه، و روح تمامی بقیه قوم را برانگیزاند تا برونند و در خانه یهوه صباوت خدای خود به کار پردازند. ۱۵ در روز بیست و چهارم ماه ششم از سال دوم داریوش پادشاه، این واقع شد.

۲ در روز بیست و یکم ماه هفتم، کلام خداوند بواسطه حجی نبی نازل شده، گفت: ۲ زربابل بن شالتیئیل والی یهودا و یهوشع بن یهوصادق رئیس کهنه، و بقیه قوم را خطاب کرده، بگو: ۳ کیست در میان شما که باقی مانده و این خانه را در جلال نخستینش دیده باشد؟ پس الان در نظر شما چگونه می نماید؟ آیا در نظر شما ناچیز نمی نماید؟ ۴ اما الان خداوند می گوید: ای

۳ وای بر شهر فتنه انگیز نجس ظلم کننده! ۲ آواز را نمی شنود و تادیب را نمی پذیرد بر خداوند توکل نمی نماید و بر خدای خودتقرب نمی جوید. ۳ سرورانش در اندرونش شیران غران و داورانش گرگان شب که چیزی تاصبح باقی نمی گذارند. ۴ انبیایش مغرور وخیانتکارند. کاهنانش قدس را نجس می سازند وبه شریعت مخالف می ورزیدند. ۵ خداوند دراندرونش عادل است و بی انصافی نمی نماید. هرپامداد حکم خود را روشن می سازد و کوتاهی نمی کند، اما مرد ظالم حیا را نمی داند. ۶ امت ها را منقطع ساختم که برجهای ایشان خراب شده است و کوچه های ایشان را چنان ویران کرده ام که عبورکننده ای نباشد. شهرهای ایشان چنان منهدم گردیده است که نه انسانی و نه ساکنی باقی مانده است. ۷ و گفتم: کاش که از من می ترسیدی وتادیب را می پذیرفتی. تا آنکه مسکن او معدوم نمی شد، موافق هرآنچه بر او تعیین نموده بودم. لکن ایشان صبح زود برخاسته، اعمال خود را فاسد گردانیدند. ۸ بنابراین خداوند می گوید: برای من منتظر باشید تا روزی که به جهت غارت برخیزم زیرا که قصد من این است که امت ها را جمع نمایم وممالک را فراهم آورم تا غضب خود و تمامی حدت خشم خویش را بر ایشان بریزم زیرا که تمامی جهان به آتش غیرت من سوخته خواهد شد. ۹ زیرا که در آن زمان، زبان پاک به امت ها بازخواهم داد تا جمیع ایشان اسم یهوه را بخوانند وبه یک دل او را عبادت نمایند. ۱۰ از ماورای نهرهای حبش پرستندگانم یعنی دخترپراکندگانم هدیه ای برای من خواهند آورد. ۱۱ درآن روز از همه اعمال که به من عصبان ورزیده ای خجل نخواهی شد زیرا که در آن زمان آنانی را که از تکبر تو مسرورند، از میانت دورخواهم کرد و بار دیگر در کوه مقدس من تکبر نخواهی نمود. ۱۲ اما در میان تو قومی ذلیل ومسکین باقی خواهم گذاشت و ایشان بر اسم خداوند توکل خواهند نمود. ۱۳ و بقیه اسرائیل بی انصافی نخواهند نمود و دروغ نخواهند گفت ودر دهان ایشان زبان فریبنده یافت نخواهد شد زیرا که ایشان چرا کرده، به آرامی خواهندخواست و ترساننده ای نخواهد بود. ۱۴ ای دختر صهیون ترنم نما! ای اسرائیل آواز شادمانی بده! ای دختر اورشلیم به تمامی دل شادمان شو و وجد نما! ۱۵ خداوند عقوبت های تو را برداشته و دشمنانت را دور کرده است. یهوه پادشاه اسرائیل در میان تو است پس بار دیگر بلا را نخواهی دید. ۱۶ در آن روز به اورشلیم گفته خواهد شد که مترس! ای صهیون دستهای تو سست نشود! ۱۷ یهوه خدایت در میان تو قدیراست و نجات خواهد داد. او بر تو شادی بسیارخواهد نمود و در محبت خود آرامی خواهدیافت و با سرودها بر تو شادی خواهد نمود. ۱۸ آنانی را که به جهت عیدها محزون می باشند واز آن تو هستند جمع خواهم نمود که عار برایشان بار سنگین می بود. ۱۹ اینک در آن زمان بر

همه آنانی که بر تو ظلم می کردند، مکافات خواهم رسانید و لنگان را خواهم رهانید و رانده شدگان را جمع خواهم کرد و آنانی را که عارایشان در تمامی زمین می بود محل تسبیح و اسم خواهم گردانید. ۲۰ در آن زمان شما را در خواهم آورد و در آزمون شما را جمع خواهم کرد زیرا خداوند می گوید: حینی که اسیران شما را بنظر شما باز آورم آنگاه شما را در میان تمامی قوم های زمین محل اسم و تسبیح خواهم گردانید.

آتش غیبت او سوخته خواهد شد، زیرا که بر تمامی ساکنان جهان هلاکتی هولناک وارد خواهد آورد.

۱ پادشاه یهودا، بر صفنیا ابن کوشی ابن جدلیا بن امریا ابن حزقیا نازل شد. ۲ خداوند می گوید که همه چیزها را از روی زمین بالکل هلاک خواهم ساخت. ۳ انسان و بهایم را هلاک می سازم. مرغان هوا و ماهیان دریا و سنگهای مصادم را با شیرین هلاک می سازم. و انسان را از روی زمین منقطع می نمایم. قول خداوند این است. ۴ دست خود را بر یهودا و بر جمیع سکنه اورشلیم دراز می نمایم. و بقیه بعل و اسمهای موبدان و کاهنان را از این مکان منقطع می سازم. ۵ و آنانی را که لشکر آسمان را بر بامهای پرستند، و آن پرستندگان را که به یهوه قسم می خورند و آنانی را که به ملکوم سوگند می خورند، ۶ و آنانی را که از پیروی یهوه مرتد شده اند، و آنانی را که خداوند را نمی طلبند و از اومسالت نمی نمایند. ۷ به حضور خداوند یهوه خاموش باش، زیرا که روز خداوند نزدیک است، چونکه خداوند قربانی ای مهیا کرده است و دعوت شدگان خود را تقدیس نموده است. ۸ و در روز قربانی خداوند واقع خواهد شد که من سروران و پسران پادشاه و همه آنانی که لباس بیگانه می پوشند عقوبت خواهم رسانید. ۹ و در آن روز بر همه آنانی که بر آستانه می جهند عقوبت خواهم رسانید و بر آنانی که خانه خداوند خود را از ظلم و فریب پرمی سازند. ۱۰ و خداوند می گوید که در آن روز صدای نعره ای از دروازه ماهی و ولوله ای از محله دوم و شکستگی عظیمی از تنها مسموع خواهد شد. ۱۱ ای ساکنان مکتیش ولوله نمایند زیرا که تمامی قوم کنعان تلف شده و همه آنانی که نقره را برمی دارند منقطع گردیده اند. ۱۲ و در آنوقت اورشلیم را به چراغها تفتیش خواهم نمود و بر آنانی که بر درهای خود نشسته اند و در دلهای خود می گویند خداوند نه نیکویی می کند و نه بدی، عقوبت خواهم رسانید. ۱۳ بنابراین، دولت ایشان تاراج و خانه های ایشان خراب خواهد شد؛ و خانه ها بنا خواهند نمود، اما در آنها ساکن نخواهند شد و تاکستانها غرس خواهند کرد، اما شراب آنها را نخواهند نوشید. ۱۴ روز عظیم خداوند نزدیک است، نزدیک است و بزودی هر چه تمام تر می رسد. آواز روز خداوند مسموع است و مرد زورآور در آن به تلخی فریاد برخواید آورد. ۱۵ آن روز، روز غضب است، روز تنگی و اضطراب، روز خرابی و ویرانی، روز تاریکی و ظلمت، روز ابرها و ظلمت غلیظ، ۱۶ روز کرنا و هنگامه جنگ به ضد شهرهای حصاردار و به ضد برجهای بلند. ۱۷ و مردمان را چنان به تنگ می آورم که کورانه راه خواهند رفت زیرا که به خداوند گناه ورزیده اند. پس خون ایشان مثل غبار و گوشت ایشان مانند سرگین ریخته خواهد شد. ۱۸ در روز غضب خداوند نه نقره و نه طلای ایشان را تواند رها نهد و تمامی جهان از

روح نیست. ۲۰ اما خداوند در هیکل قدس خویش است پس تمامی جهان به حضور وی خاموش باشد.

۳ دعای حقیق نبی بر شجونات. ۲ ای خداوند چون خبر تو را شنیدم ترسان گردیدم. ای خداوند عمل خویش را در میان سالها زنده کن! در میان سالها آن را معروف ساز و در حین غضب رحمت را بیاد آور. ۳ خدا از تیمان آمد و قدوس از جبل فاران، سلاه. جلال او آسمانها را پوشانید و زمین از تسبیح او مملو گردید. ۴ پرتو او مثل نور بود و از دست وی شعاع ساطع گردید. و ستر قوت او در آنجا بود. ۵ پیش روی وی ویا می‌رفت و آتش تب نزد پایهای اومی بود. ۶ او بایستاد و زمین را پیمود. او نظر افکند و امت‌ها را پراکنده ساخت و کوههای ازلی جستند و تلهای ابدی خم شدند. طریق های اوجودانی است. ۷ خیمه های کوشان را در بلادیدم. و چادرهای زمین مدیان لرزان شد. ۸ ای خداوند آیا بر نهرها غضب تو افروخته شد یا خشم تو بر نهرا و غیظ تو بر دریا وارد آمد، که بر اسبان خود و ارابه های فتح مندی خویش سوار شدی؟ ۹ کمان تو تمام برهنه شد، موافق قسمهایی که در کلام خود برای اسباط خورده‌ای، سلاه. زمین را به نهرا منشق ساختی. ۱۰ کوهها تو را دیدند و لرزان گشتند و سیلاب هاجاری شد. لجه آواز خود را داد و دستهای خویش را به بالا برافراشت. ۱۱ آفتاب و ماه در برجهای خود ایستادند. از نور تیرهایت و از پرتو نیزه براق تو برفتند. ۱۲ باغضب در جهان خرامیدی، و با خشم امت‌ها را پایمال نمودی. ۱۳ برای نجات قوم خویش و خلاصی مسیح خود بیرون آمدی. سر را از خاندان شیرین زدی و اساس آن را تا به گردن عریان نمودی، سلاه. ۱۴ سر سرداران ایشان را به عصای خودشان مجروح ساختی، حینی که مثل گردباد آمدند تا مرا پراکنده سازند. خوشی ایشان در این بود که مسکینان را در خفیه ببلعدند. ۱۵ با اسبان خود بردیا و بر انبوه آبهای بسیار خرامیدی. ۱۶ چون شنیدم احشایم بلرزید و از آواز آن لبهایم بجنبید، و پوسیدگی به استخوانهایم داخل شده، در جای خود لرزیدم، که در روز تنگی استراحت یابم هنگامی که آن که قوم را ذلیل خواهد ساخت، بر ایشان حمله آورد. ۱۷ اگرچه انجیر شکوفه نیاورد و میوه در موهایافت نشود و حاصل زیتون ضایع گردد و مزرعه‌ها آذوقه ندهد، و گله‌ها از آغل منقطع شود و رنده‌ها در طویله‌ها نباشد، ۱۸ لیکن من در خداوند شادمان خواهم شد و در خدای نجات خویش وجد خواهم نمود. ۱۹ یهوه خداوند قوت من است و پایهایم را مثل پایهای آهومی گرداند و مرا بر مکان های بلندم خرامان خواهد ساخت. برای سالار مغنیان بر ذوات اوتار.

را بنویس و آن را بر لوحها چنان نقش نما که دونده آن را بتواند خواند. ۳ زیرا که رویا هنوز برای وقت معین است و به مقصدمی شتابد و دروغ نمی گوید. اگرچه تاخیر نمایدبرایش منتظر باش زیرا که البته خواهد آمد و درنگ نخواهد نمود. ۴ اینک جان مرد متکبر در اوراست نمی باشد، اما مرد عادل به ایمان خودزیست خواهد نمود. ۵ به درستی که شراب فریبنده است و مرد مغرور آرامی نمی پذیرد، که شهوت خود را مثل عالم اموات می افزاید و خودش مثل موت، سیر نمی شود. بلکه جمیع امتها را نزد خود جمع می کند و تمامی قومها را برای خویشتن فراهم می آورد. Sheol h7585) ۶ پس آیا جمیع ایشان بر وی مثلی نخواهند زد

و معمای طعن آمیز بر وی (نخواهندآورد)؟ و نخواهندگفت: وای بر کسی که آنچه را که از آن وی نیست می افزاید؟ تا به کی؟ و خویشتن را زیر بار رهنهایی نهد. ۷ آیا گزندگان بر تو ناگهان برنخواهندخاست و آزارندگانت بیدار نخواهند شد و تو راتاراج نخواهند نمود؟ ۸ چونکه تو امت های بسیاری را غارت کرده ای، تمامی بقیه قومها تو را غارت خواهند نمود، به سبب خون مردمان و ظلمی که بر زمین و شهر و جمیع ساکنانش نموده ای. ۹ وای بر کسی که برای خانه خود بدی را کسب نموده است تا آشیانه خود را بر جای بلند ساخته، خویشتن را از دست بلا برهاند. ۱۰ رسوایی را به جهت خانه خویش تدبیرکرده ای به اینکه قوم های بسیار را قطع نموده و برضد جان خویش گناه ورزیده ای. ۱۱ زیرا که سنگ از دیوار فریاد برخواید آورد و تیر از میان چوبها آن را جواب خواهد داد. ۱۲ وای بر کسی که شهری به خون بنا می کند و قریه ای به بی انصافی استوار می نماید. ۱۳ آیا این از جانب یهوه صباوت نیست که قومها برای آتش مشقت می کشند و طوایف برای بطلت خویشتن راخته می نمایند؟ ۱۴ زیرا که جهان از معرفت جلال خداوند مملو خواهد شد به نحوی که آبهداریا را مستور می سازد. ۱۵ وای بر کسی که همسایه خود را می نوشاند و بر تو که زهر خویش را ریخته، او را نیز مست می سازی تا برهنگی او را بنگری. ۱۶ تو از رسوایی به عوض جلال سیر خواهی شد. تو نیزبنوش و غلغه خویش را منکشف ساز. کاسه دست راست خداوند بر تو وارد خواهد آمد و قی رسوایی بر جلال تو خواهد بود. ۱۷ زیرا ظلمی که بر لبنان نمودی و هلاکت حیوانات که آنها را ترسانیده بود، تو را خواهد پوشانید. به سبب خون مردمان و ظلمی که بر زمین و شهر و بر جمیع ساکنانش رسانیدی. ۱۸ از بت تراشیده چه فایده است که سازنده آن، آن را بتراشد یا از بت ریخته شده و معلم دروغ، که سازنده آن بر صنعت خودتوکل بنماید و بتهای گنگ را بسازد. ۱۹ وای بر کسی که به چوب بگوید بیدار شو و به سنگ گنگ که برخیز! آیا می شود که آن تعلیم دهد؟ اینک به طلا و نقره پوشیده می شود لکن در اندرونش مطلق

۱ وحی که حقوق نبی آن را دید. ۲ ای خداوند تا به کی فریاد برمی آورم و نمی شنوی؟ تا به کی نزد تو از ظلم فریادبرمی آورم و نجات نمی دهی؟ ۳ چرا بی انصافی رابه من نشان می دهی و بر ستم نظر می نمایی و غضب و ظلم پیش روی من می باشد؟ منازعه پدید می آید و منخاصمت سر خود را بلند می کند. ۴ از این سبب، شریعت سست شده است و عدالت هرگز صادر نمی شود. چونکه شیریزان عادلان را احاطه می نمایند. بنابراین عدالت معوج شده صادر می گردد. ۵ در میان امتها نظر کنید و ملاحظه نمایید ویشدت متحیر شوید. زیرا که در ایام شما کاری می کنم که اگر شما را هم از آن مخبر سازند، باورنخواهید کرد. ۶ زیرا که اینک آن امت تلخ و تندخو، یعنی کلدانیان را برمی انگیزانم که دروسعت جهان می خرانند تا مسکن هایی را که از آن ایشان نیست به تصرف آورند. ۷ ایشان هولناک و مهیب می باشند. حکم و جلال ایشان از خودایشان صادر می شود. ۸ اسبان ایشان از پلنگها جلاکتر و از گرگان شب تیزوترند و سواران ایشان جست و خیز می کنند. و سواران ایشان از جای دور آمده، مثل عقابی که برای خوراک بشتابد می پرند. ۹ جمیع ایشان برای ظلم می آیند. عزیمت روی ایشان بطرف پیش است و اسیران رامثل ریگ جمع می کنند. ۱۰ و ایشان پادشاهان راستهزا می نمایند و سروران مسخره ایشان می باشند. بر همه قلعهها می خندند و خاک راتوده نموده، آنها را مسخر می سازند. ۱۱ پس مثل باد بشتاب رفته، عبور می کنند و مجرم می شوند. این قوت ایشان خدای ایشان است. ۱۲ ای یهوه خدای من! ای قلوب من! آیا تو ازال نیستی؟ پس نخواهیم مرد. ای خداوند ایشان را برای داوری معین کرده ای وای صخره، ایشان را برای تادیب تاسیس نموده ای. ۱۳ چشمان تو پاکتر است از اینکه به بدی بنگری و به بی انصافی نظر نمی توانی کرد. پس چرا خیانتکاران راملاحظه می نمایی و حینی که شریر کسی را که ازخودش عادل تر است می بلعد، خاموش می مانی؟ ۱۴ و مردمان را مثل ماهیان دریا و مانندحشراتی که حاکمی ندارند می گردانی؟ ۱۵ اوهمگی ایشان را به قلاب برمی کشد و ایشان را به دام خود می گیرد و در تور خویش آنها را جمع می نماید. از اینجهت، مسرور و شادمان می شود. ۱۶ بنابراین، برای دام خود قربانی می گذرانند و برای تور خویش بخور می سوزانند. چونکه نصیب او از آنها فربه و خوراک وی لذیذ می شود. ۱۷ آیا از اینجهت دام خود را خالی خواهد کرد و از پیوسته کشتن امتها دریغ نخواهد نمود؟

۲ بر دیده بانگاه خود می ایستم و بر برج برپایم شوم. و مراقب خواهم شد تا ببینم که اوبه من چه خواهد گفت و درباره شکایتم چه جواب خواهد داد. ۲ پس خداوند مرا جواب داد و گفت: رویا

انداخته‌اند و جمیع بزرگان‌ش به زنجیرها بسته شده‌اند. ۱۱ پس تو نیز مست شده، خویشتن را پنهان خواهی کرد و ملجایی به سبب دشمن خواهی جست. ۱۲ جمیع قلعه هایت به درختان انجیر با نوپرها مشابه خواهد بود که چون تکانیده شود به دهان خورنده می‌افتد. ۱۳ اینک اهل تو دراندرونت زنان می‌باشند. دروازه های زمینت برای دشمنانت بالکل گشاده شده، آتش پشت بندهایت را می‌سوزاند. ۱۴ برای محاصره ات آب بیاور. قلعه های خود را مستحکم ساز. به گل داخل شو و ملاط را پا بزنی و کوره آجر پزی را مرمت نما. ۱۵ در آنجا آتش تو را خواهد سوزانید و شمشیر تو را منقطع ساخته، تو را مثل کرم خواهد خورد، خویشتن را مثل کرم کثیر کن و مثل ملخ بی شمار گردان. ۱۶ تاجران را از ستارگان آسمان زیاده‌تر کردی. مثل کرمها تاراج می‌کنند و می‌پرند. ۱۷ تاجداران تو مانند ملخهایند و سردارانت مانند انبوه جراداند که در روز سرد بر دیوارها فرود می‌آیند، اما چون آفتاب گرم شود می‌پرند و جای ایشان معلوم نیست که کجاست. ۱۸ ای پادشاه آشور شبانانت به خواب رفته و شرفایت خوابیده‌اند و قوم تو بر کوهها پراکنده شده، کسی نیست که ایشان را جمع کند. ۱۹ برای شکستگی تو التیامی نیست و جراحات تو علاج نمی‌پذیرد و هرکه آوازه تو را می‌شنود بر تو دستک می‌زند، زیرا کیست که شرارت تو بر او علی‌الدوام وارد نمی‌آید؟

می‌رانند، در چهارسوها بهم برمی‌خورند. نمایش آنها مثل مشعلها است و مانند برقه‌ها می‌دوند. ۵ او بزرگان خود را به یاد می‌آورد و ایشان در راه رفتن لغزش می‌خورند. دوان دوان به حصار می‌آیند و منجنیق را حاضر می‌سازند. ۶ دروازه‌های نه‌راه‌گشاده است و قصر گداخته می‌گردد. ۷ و حصص برهنه شده، (به اسیری) برده می‌شود و کنیزانش مثل ناله فاخته‌ها سینه زنان ناله می‌کنند. ۸ و نینوا از روزی که به وجود آمد، مانند برکه آب می‌بود. اما اهلش فرار می‌کنند، (و اگرچه صدا می‌زنند) که «بایستید! بایستید!»، لیکن احدی تلفت نمی‌شود. ۹ نفره را غارت کنید و طلا را به یغما برید زیرا که اندوخته‌های او را و کثرت هرگونه متاع نفیسه‌اش را انتهای نیست. ۱۰ او خالی و ویران و خراب است و دلش گداخته و زانوهایش لرزان و در همه کمرها درد شدید می‌باشد و رنگ رویهای همه پریده است. ۱۱ بیشه شیران و مرتع شیران ژیان کجا است که در آن شیر نر و شیر ماده و شیر بچه می‌خرامیدند و ترسانده‌ای نبود؟ ۱۲ شیر نر برای حاجت بچه‌های خود می‌درید و به جهت شیرهای ماده‌اش خفه می‌کرد و مغاره‌های خود را از شکار و بیشه‌های خویش راز صید پر می‌ساخت. ۱۳ اما الان یهوه صباوت می‌گوید: «من به ضد تو هستم و ارباب هایش را به دود خواهم سوزانید و شمشیر، شیران ژیان تو را هلاک خواهد ساخت و شکار تو را از زمین منقطع خواهم نمود و آواز ایلچیان دیگر مسموع نخواهد شد.»

۳ وای بر شهر خون ریز که تمامش از دروغ و قتل مملو است و غارت از آن دور نمی‌شود! ۲ آواز تازیانه‌ها و صدای غرغر چرخ‌ها و جهیدن اسبان و جستن ارباب‌ها. ۳ سواران هجوم می‌آورند و شمشیرها براق و نیزه‌ها لامع می‌باشند کثرت مجروحان و فراوانی مقتولان و لاشه‌ها را انتها نیست. بر لاشهای یکدیگر می‌افتند. ۴ از کثرت زنی زانیه خوش منظر که صاحب سحرهاست و امت‌ها را به زناهای خود و قبایل را به جادوگریهای خویش می‌فروشد. ۵ اینک یهوه صباوت می‌گوید: «من به ضد تو هستم و دامنه‌های را بر روی تو منکشف ساخته، عورت تو را بر امت‌ها و رسوایی تو را بر مملکت‌ها ظاهر خواهم ساخت. ۶ و نجاسات بر تو ریخته تو را ذلیل خواهم ساخت و تو را عبرت خواهم گردانید.

۷ و واقع خواهد شد که هرکه تو را ببند از تو فرار کرده، خواهد گفت: نینوا ویران شده است! کیست که برای وی ماتم گیرد و از کجا برای توتعزیه کنندگان بطلبم؟» ۸ آیا تو از نوآمون بهتر هستی که در میان نه‌راه‌ساکن بوده، آنها او را احاطه می‌داشت که دریا حصار او و بحرهای دیوار او می‌بود؟ ۹ حبش و مصر قوتش می‌بودند و آن انتها نداشت، فوط و لوبیم از معاونت کنندگان تو می‌بودند. ۱۰ معجزاجلای وطن شده و به اسیری رفته است و اطفالش نیز بر سر هر کوچه کوبیده شده‌اند و بر شرفایش قرعه

۱ القوشی. ۲ یهوه خدای غیور و انتقام گیرنده است. خداوند انتقام گیرنده و صاحب غضب است. خداوند از دشمنان خویش انتقام می‌گیرد و برای خصمان خود خشم را نگاه می‌دارد. ۳ خداوند دیر غضب و عظیم القوت است و گناه را هرگز بی سزا نمی‌گذارد. راه خداوند در تند باد و طوفان است و ابرها خاک پای او می‌باشد. ۴ دریا را عتاب می‌کند و آن را می‌خشکاند و جمیع نه‌راه را خشک می‌سازد. باشان و کرمل کاهیده می‌شوند و گل لبنان پژمرده می‌گردد. ۵ کوهها از او متزلزل و تلها گداخته می‌شوند و جهان از حضور وی متحرک می‌گردد و ربع مسکون و جمیع ساکنانش. ۶ پیش خشم وی که تواند ایستاد؟ و در حدت غضب او که تواند برخاست؟ غضب او مثل آتش ریخته می‌شود و صخره‌ها از او خرد می‌گردد. ۷ خداوند نیکو است و در روز تنگی ملجا می‌باشد و متوکلان خود را می‌شناسد. ۸ و به سیل سرشار، مکان آن را بالکل خراب خواهد ساخت و تاریکی دشمنان او را تعاقب خواهند نمود. ۹ کدام تدبیر را به ضد خداوند توانید نمود؟ او دفعه هلاک خواهد کرد و مصیبت دفعه دیگر برپا نخواهد شد. ۱۰ زیرا اگرچه مثل خارها بهم پیچیده و مانند می‌گساران مست بشوند، لیکن چون کاه خشک بالکل سوخته خواهند شد. ۱۱ مشیر بلعال که به ضد خداوند بد می‌اندیشد، از تو بیرون آمده است. ۱۲ خداوند چنین می‌گوید: «اگرچه ایشان در قوت سالم و در شماره نیز بسیار باشند لیکن منقطع شده، در خواهند گذشت. و اگرچه تو را ذلیل ساختم، لیکن بار دیگر تو را ذلیل نخواهم نمود. ۱۳ و الان یوغ او را از گردن تو خواهم شکست و بندهای تو را خواهم گسیخت.» ۱۴ و خداوند درباره تو امر فرموده است که بار دیگر دیرینی به نام تو نخواهد بود و از خانه خدایانت بتهای تراشیده و اصنام ریخته شده را منقطع خواهم نمود و قبر تو را خواهم ساخت زیرا خوار شده‌ای. ۱۵ اینک بر کوهها پایهای مبشر که سلامتی را ندا می‌کنند! ای یهودا عیدهای خود را نگاه دار و نذرهای خود را وفا کن زیرا که مرد بلعال بار دیگر از تو نخواهد گذشت بلکه بالکل منقطع خواهد شد.

۲ خراب کننده در مقابل تو برمی‌آید. حصار را حفظ کن، راه را دیدبانی نما، کمر خود را قوی گردان و قوت خویش را بسیار زیاد کن. ۲ زیرا خداوند عظمت یعقوب را مثل عظمت اسرئیل باز می‌آورد و تاراج کنندگان ایشان را تاراج می‌کنند و شاخه‌های موه‌های ایشان را تلف می‌نمایند. ۳ سپر جباران او سرخ شده و مردان جنگی به قرمز ملبس و ارباب‌ها در روز تهیه او از فولاد لامع است و نیزه‌ها متحرک می‌باشد. ۴ ارباب‌ها را در کوچه‌ها بتندی

۶ آنچه خداوند می گوید بشنوید! برخیز و نزد کوهها مخاصمه نما و تنها آواز تو را بشنوند. ۲ ای کوهها مخاصمه خداوند را بشنودای اساسهای جاودانی زمین! زیرا خداوند را باقوم خود مخاصمه ای است و با اسرائیل محاکمه خواهد کرد. ۳ ای قوم من به تو چه کرده ام و به چه چیز تو را خسته ساختم؟ به ضد من شهادت بده. ۴ زیرا که تو را از زمین مصر برآوردم و تو را ازخانه بندگی فدیه دادم و موسی و هارون و مریم را پیش روی تو ارسال نمودم. ۵ ای قوم من آنچه را که بالاق پادشاه موآب مشورت داد و آنچه بلعام بن بعور او را جواب فرستاد بیاد آور و آنچه را که از شطیم تا جلیلال (واقع شد به خاطر دار) تعادلت خداوند را بدانی. ۶ با چه چیز به حضورخداوند بیایم و نزد خدای تعالی رکوع نمایم؟ آیا با قربانی های سوختنی و با گوساله های یک ساله به حضور وی بیایم؟ ۷ آیا خداوند از هزارها قوج و از ده هزارها نهر روغن راضی خواهد شد؟ آیا نخست زاده خود را به عوض معصیت و ثمره بدن خویش را به عوض گناه جانم بدهم؟ ۸ ای مرد ازآنچه نیکو است تو را اخبار نموده است؛ و خداوند از تو چه چیز را می طلبد غیر از اینکه انصاف را بجا آوری و رحمت را دوست بداری و در حضور خدای خویش با فروتنی سلوک نمایی؟ ۹ آواز خداوند به شهر ندا می دهد و حکمت اسم او را مشاهده می نماید. عصا و تعیین کننده آن را بشنوید. ۱۰ آیا تا به حال گنجهای شرارت و ایفای ناقص ملعون در خانه شریان می باشد؟ ۱۱ آیا من با میزانهای شرارت و با کیسه سنگهای ناراست بری خواهم شد؟ ۱۲ زیرا که دولتمندان او از ظلم مملواند و ساکنانش دروغ می گویند و زبان ایشان در دهانشان فریب محض است. ۱۳ پس من نیز تو را به سبب گناهات به جراحات مهلک مجروح ساخته، خراب خواهم نمود. ۱۴ تو خواهی خورد اما سیر نخواهی شد و گرسنگی تو در اندرونت خواهد ماند و بیرون خواهی برد اما رستگار نخواهی ساخت و آنچه را که رستگار نمایی من به شمشیر تسلیم خواهم نمود. ۱۵ تو خواهی کاشت اما نخواهی دروید؛ توزیتون را به پا خواهی فشرد اما خویشش را به روغن ندهی نخواهی نمود؛ و عصیر انگور را اما شراب نخواهی نوشید. ۱۶ زیرا که قوانین عمری و جمیع اعمال خاندان اخاب نگاه داشته می شود و به مشورت های ایشان سلوک می نماید تا تو را به ویرانی و ساکنانش را به سخریه تسلیم نمایم، پس عار قوم مرا متحمل خواهید شد.

۷ وای بر من زیرا که مثل جمع کردن میوه ها و مانند چیدن انگورهایی شده ام که نه خوشه ای برای خوراک دارد و نه نویر انجیری که جان من آن را می خواهد. ۲ مرد متقی از جهان ناپود شده، و راست کردار از میان آدمیان معدوم گردیده است. جمع ایشان برای خون کمین می گذارند و یکدیگر را به دام صید می نمایند. ۳ دستهای ایشان برای شرارت چالاک است، رئیس

کرد و روز بر ایشان تاریک خواهد شد. ۷ و رایان خجل و فالگیران بسیار بر تو جمع شده، می گویند که صهیون نجس خواهد شد و رسوا شده، جمیع ایشان لبهای خود را خواهند پوشانید چونکه چشمان ما بر او خواهد نگرست. ۱۲ اما ایشان تدبیرات خداوند را از جانب خدا جواب نخواهد بود. ۸ و لیکن من از قوت روح نمی داند و مشورت او را نمی فهمد زیرا که ایشان را مثل بافه‌ها خداوند و از انصاف و توانایی مملو شده‌ام تا یعقوب را از عصبان او در خرم‌نگاه جمع کرده است. ۱۳ ای دختر صهیون برخیز و اسرائیل را از گناهش خبر دهم. ۹ ای روسای خاندان یعقوب پاپمال کن زیرا که شاخ تو را آهن خواهم ساخت و سهمای تو وای داوران خاندان اسرائیل این را بشنود! شما که از انصاف نفرت رابرنج خواهم نمود و قوم‌های بسیار را خواهی کویید و حاصل دارید و تمامی راستی را منحرف می‌سازید. ۱۰ و صهیون را به ایشان را برای یهوه و دولت ایشان را برای خداوند تمامی زمین خون و اورشلیم را به ظلم بنا می‌نمایید. ۱۱ روسای ایشان برای وقف خواهی نمود.

۵ ای دختر افواج، الان در فوجها جمع خواهی شد! ایشان به ضد ما سنگرهابسته‌اند. با عصا بر رخسار داور اسرائیل خواهند زد. ۲ و توای بیت لحم افزانه اگرچه در هزاره‌های یهودا کوچک هستی، از تو برای من کسی بیرون خواهد آمد که بر قوم من اسرائیل حکمرانی خواهد نمود و طلوع‌های او از قدیم و از ایام ازل بوده است. ۳ بنابراین ایشان را تا زمانی که زن حامله بزیاد خواهد گردید.

۴ و در ایام آخر، کوه خانه خداوند بر قله کوه‌ها ثابت خواهد شد و بر فوق تلها برافراشته خواهد گردید و قوم‌ها بر آن روان خواهند شد. ۲ و امت‌های بسیار عزیمت کرده، خواهند گفت: بیایید تا به کوه خداوند و به خانه‌های یعقوب برآئیم تا طریق‌های خویش را به ما تعلیم دهد و به راههای وی سلوک نماییم زیرا که شریعت از صهیون و کلام خداوند از اورشلیم صادر خواهد شد. ۳ و او در میان قوم‌های بسیار داوری خواهد نمود و امت‌های به مقابل او برپا خواهیم داشت. ۶ و ایشان زمین آشور و مدخل عظیم را از جای دور تنبیه خواهد کرد و ایشان شمشیرهای خود را برای گلاوآهن و نیزه‌های خویش را برای اره‌ها خواهند شکست و از آشور رهایی خواهد داد، هنگامی که به زمین مداخل شده، امتی بر امتی شمشیر نخواهد کشید و بار دیگر جنگ را نخواهند آموخت. ۴ و هر کس زیر مو خود و زیر انجیر خویش خواهد نشست و ترساننده‌ای نخواهد بود زیرا که دهان یهوه صباوت تکلم نموده می‌آید که برای انسان انتظار نمی‌کشد و به جهت بنی آدم صبر است. ۵ زیرا که جمیع قوم‌ها هر کدام به اسم خدای خویش سلوک می‌نمایند اما ما به اسم یهوه خدای خود تا ابد الیاد سلوک خواهیم نمود. ۶ خداوند می‌گوید که در آن روز لنگان را جمع خواهیم کرد و رانده شدگان و آنانی را که مبتلا ساخته‌ام فراهم پاپمال می‌کند و می‌درد و رهانده‌ای نمی‌باشد. ۹ و دست تو خواهم آورد. ۷ و لنگان را بیتی و دور شدگان را قوم قوی خواهم ساخت و خداوند در کوه صهیون برایشان از الان تا ابد الیاد سلطنت خواهند نمود. ۸ و توای برج گله وای کوه دختر صهیون این به تو منقطع و اراهیت را معدوم خواهم نمود. ۱۱ و شهرهای ولایت خواهد رسید و سلطنت اول یعنی مملکت دختر اورشلیم خواهد آمد. تو را خراب نموده، همه قلعه‌هایت را منهدم خواهم ساخت. ۹ الان چرا فریاد برمی‌آوری؟ آیا در تو پادشاهی نیست و آیا مشیر تو نایود شده است که درد تو را مثل زنی که می‌زاید گرفته است؟ در تو یافت نشوند. ۱۳ و بتهای تراشیده و تمثالهای تو را از ۱۰ ای دختر صهیون مثل زنی که می‌زاید درد زه کشیده، وضع حمل نما زیرا که الان از شهر بیرون رفته، در صحرا خواهی نشست و به بابل رفته، در آنجا رهایی خواهی یافت و در آنجا خداوند تو منهدم خواهم ساخت. ۱۵ و با خشم و غضب از امت‌هایی که را از دست دشمنانتهای خواهد داد. ۱۱ و الان امت‌های نمی‌شنوند انتقام خواهم کشید.

چنین می‌گوید: هان من بر این قبیله بلایی را تدبیر می‌نمایم که شما گردن خود را از آن نتوانید بیرون آورد و متکبرانه نخواهید خرامید زیرا که آن زمان زمان بد است. ۴ در آن روز بر شما مثل خواهند زد و مرثیه سوزناک خواهند خواند و خواهند گفت بالکل هلاک شده‌ایم. نصیب قوم مرا به دیگران داده است. چگونه آن را از من دور می‌کند و زمینهای مرا به مردان تقسیم می‌نماید. ۵ بنابراین برای تو کسی نخواهد بود که ریسمان را به قرعه در جماعت خداوند بکشد. ۶ ایشان نبوت کرده، می‌گویند نبوت مکنید. اگر به اینها نبوت ننمایند رسوایی دور نخواهد شد. ۷ ای که به خاندان یعقوب مسمی هستی آيا روح خداوند قاصر شده است و آیا اینها اعمال اومی باشد؟ آیا کلام من برای هر که به استقامت سالک می‌باشد نیکو نیست؟ ۸ لکن قوم من در این روزها به دشمنی برخاسته‌اند. شما ردا را از رخت آنانی که به اطمینان می‌گذرند و از جنگ روگرداند می‌کنید. ۹ و زنان قوم مرا از خانه های مرغوب ایشان بیرون می‌کنید و زینت مرا از اطفال ایشان تا به ابد می‌گیرید. ۱۰ برخیزید و بیروید زیرا که این آرامگاه شما نیست چونکه نجس شده است. شما را به هلاکت سخت هلاک خواهد ساخت. ۱۱ اگر کسی به بطالت و دروغ سالک باشد و کاذبانه گوید که من برای تو درباره شراب و مسکرات نبوت خواهم نمود هرآینه اونی این قوم خواهد بود. ۱۲ ای یعقوب، من البته تمامی اهل تو را جمع خواهم نمود و بقیه اسرائیل را فراهم آورده، ایشان را مثل گوسفندان بصره در یک جا خواهم گذاشت. ایشان مثل گله‌ای که در آغل خود باشد، به سبب کثرت مردمان غوغا خواهند کرد. ۱۳ رخنه کننده پیش روی ایشان برآمده است. ایشان رخنه نموده و از دروازه عبور کرده، از آن بیرون رفته‌اند و پادشاه ایشان پیش روی ایشان و خداوند بر سر ایشان پیش رفته است.

۳ و گفتم: ای روسای یعقوب وای داوران خاندان اسرائیل بشنوید! آیا بر شما نیست که انصاف را بدانید؟ ۲ آنانی که از نیکویی نفرت دارند و بر بدی مایل می‌باشند و پوست را از تن مردم و گوشت را از استخوانهای ایشان می‌کنند، ۳ و کسانی که گوشت قوم مرا می‌خورند و پوست ایشان را از تن ایشان می‌کنند و استخوانهای ایشان را خرد کرده، آنها را گویا در دیگ و مثل گوشت در پاتیل می‌ریزند. ۴ آنگاه نزد خداوند استغاثه خواهند نمود و ایشان را اجابت نخواهند نمود بلکه روی خود را در آفرمان از ایشان خواهد پوشانید چونکه مرتکب اعمال زشت شده‌اند.

۵ خداوند درباره انبیایی که قوم مرا گمراه می‌کنند و به دندانهای خود می‌گزند و سلامتی راندا می‌کنند و اگر کسی چیزی به دهان ایشان نگذارد با او تدارک جنگ می‌بینند، چنین می‌گوید: ۶ از این جهت برای شما شب خواهد بود که رویا نبینید و ظلمت برای شما خواهد بود که فالگیری ننمایید. آفتاب بر انبیاء غروب خواهد

۱ کلام خداوند که بر میکاه مورثی در ایام یوتام و آحاز و حزقیا، پادشاهان یهودانازل شد و آن را درباره سامره و اورشلیم دید. ۲ ای جمیع قوما بشنوید وای زمین و هرچه در آن است گوش بدهید، و خداوند یهوه یعنی خداوند از هیکل قدسش بر شما شاهد باشد. ۳ زیرا اینک خداوند از مکان خود بیرون می‌آید و نزول نموده، بر مکان های بلند زمین می‌خرامد. ۴ و کوهها زیر او گداخته می‌شود و وادیهها منشق می‌گردد، مثل موم پیش آتش و مثل آب که به نشیب ریخته شود. ۵ این همه به سبب عصیان یعقوب و گناه خاندان اسرائیل است. عصیان یعقوب چیست؟ آیا سامره نیست؟ و مکان های بلند یهودا چیست؟ آیا اورشلیم نمی‌باشد؟ ۶ پس سامره را به توده سنگ صحرا و مکان غرس نمودن موها مبدل خواهم ساخت و سنگهایش را به دره ریخته، بنیادش را منکشف خواهم نمود. ۷ و همه بتهای تراشیده شده آن خرد و همه مزدهایش به آتش سوخته خواهد شد و همه تمائیش را خراب خواهم کرد زیرا که از مزدفاحشه آنها را جمع کرد و به مزد فاحشه خواهد برگشت. ۸ به این سبب ماتم گرفته، ولوله خواهم نمود و برهنه و عریان راه خواهم رفت و مثل شغالها ماتم خواهم گرفت و مانند شتر مرغها نوحه گری خواهم نمود. ۹ زیرا که جراحت های وی علاج پذیر نیست چونکه به یهودا رسیده و به دروازه های قوم من یعنی به اورشلیم داخل گردیده است. ۱۰ در جت خبر مرسانید و هرگز گریه منمایید. در خانه عفره، در غبار خویشتن را غلطانیدم. ۱۱ ای ساکنه شافیر عریان و خجل شده، بگذر. ساکنه صانان بیرون نمی‌آید. ماتم بیت ایصل مکانش را از شما می‌گیرد. ۱۲ زیرا که ساکنه ماروت به جهت نیکویی درد زه می‌کشد، چونکه بلا از جانب خداوند به دروازه اورشلیم فرود آمده است. ۱۳ ای ساکنه لاکیش اسب تندرو را اراهه ببند. او ابتدای گناه دختر صهیون بود، چونکه عصیان اسرائیل در تو یافت شده است. ۱۴ بنابراین طلاق نامه‌ای به مورث جت خواهی داد. خانه های اکذیب، چشمه فریبده برای پادشاهان اسرائیل خواهد بود. ۱۵ ای ساکنه مریشه بار دیگر مالکی بر تو خواهم آورد. جلال اسرائیل تا به عدلام خواهد آمد. ۱۶ خویشتن را برای فرزندان نازنین خود گر ساز و موی خود را بتراش. گری سر خود را مثل کرکس زیاد کن زیرا که ایشان از نزد تو به اسیری رفته‌اند.

۲ وای بر آنانی که بر بسترهای خود ظلم را تدبیر می‌نمایند و مرتکب شرارت می‌شوند. در روشنائی صبح آن را بجا می‌آورند، چونکه در قوت دست ایشان است. ۲ بر زمینها طمع می‌ورزند و آنها را غصب می‌نمایند و برخانه‌ها نیز و آنها را می‌گیرند و بر مرد و خانه‌اش و شخص و میراثش ظلم می‌نمایند. ۳ بنابراین خداوند

می‌شوی؟ ۳ پس حال‌ای خداوند جانم را از من بگیر زیرا که مردن از زنده ماندن برای من بهتر است.» ۴ خداوند گفت: «آیا صواب است که خشمناک شوی؟» ۵ و یونس از شهر بیرون رفته، بطرف شرقی شهر نشست و در آنجا سایه بانی برای خود ساخته زیر سایه‌اش نشست تا ببیند بر شهرچه واقع خواهد شد. ۶ و یهوه خدا کدویی رویانید و آن را بالای یونس نمود تا بر سر وی سایه افکنده، او را از حزنش آسایش دهد و یونس از کدو بی‌نهایت شادمان شد. ۷ اما در فردای آن روز در وقت طلوع فجر خدا کرمی پیدا کرد که کدو رازد و خشک شد. ۸ و چون آفتاب برآمد خدا باد شرقی گرم وزانید و آفتاب بر سر یونس تائید به حدی که بی‌تاب شده، برای خود مسالت نمود که بمیرد و گفت: «مردن از زنده ماندن برای من بهتر است.» ۹ خدا به یونس جواب داد: «آیا صواب است که به جهت کدو غضبناک شوی؟» او گفت: «صواب است که تا به مرگ غضبناک شوم.» ۱۰ خداوند گفت: «دل تو برای کدو بسوخت که برای آن زحمت نکشیدی و آن را نمودادی که در یک شب بوجود آمد و در یک شب ضایع گردید. ۱۱ و آیا دل من به جهت نینوا شهر بزرگ نسوزد که در آن بیشتر از صد و بیست هزار کس می‌باشند که در میان راست و چپ تشخیص نتوانند داد و نیز بهایم بسیار؟»

۲ و یونس از شکم ماهی نزد یهوه خدای خود دعا نمود ۲ و

گفت: «در تنگی خود خداوند را خواندم و مرا مستجاب فرمود.

اَشْکَمِ هَاوِیْه تَضَرَّعَ نَمُودم و آواز مرا شنیدی. (Sheol h7585)

۱ و کلام خداوند بر یونس بن امتای نازل شده، گفت: ۲ «برخیز و به نینوا شهر بزرگ برو و بر آن ندا کن زیرا که شرارت ایشان به حضور من برآمده است.» ۳ اما یونس برخاست تا از حضور خداوند به ترشیش فرار کند و به یافا فرود آمده، کشتی‌ای یافت که عازم ترشیش بود. پس کرایه‌اش را داده، سوار شد تا همراه ایشان از حضور خداوند به ترشیش برود. ۴ و خداوند باد شدیدی در دریاورازید که تلاطم عظیمی در دریا پدید آمد چنانکه نزدیک بود که کشتی شکسته شود. ۵ و ملاحان ترسان شده، هر کدام نزد خدای خود استغاثه نمودند و اسباب را که در کشتی بود آوردند و دعا می‌نزدند که یونس را از درون کشتی فرود شده، دراز شد و خواب سنگینی او را در ربود. ۶ و اما من به آواز تشکر برای تو قربانی خواهم گذرانید، و به آنچه ناخدای کشتی نزد او آمده، وی را گفت: «ای که خفته‌ای تو را چه شده است؟ برخیز و خدای خود را بخوان شاید که خدا ما را بخاطر آورد تا هلاک نشویم.» ۷ و به یکدیگر گفتند: «بیاید قرعه بیندازیم تا بدانیم که این بلا به سبب چه کس بر ما وارد شده است؟» پس چون قرعه انداختند، قرعه به نام یونس درآمد. ۸ پس او را گفتند: «ما را اطلاع ده که این بلا به سبب چه کس بر ما عارض شده؟ شغل تو چیست و از کجا آمده‌ای و وطن کدام است و از چه قوم هستی؟» ۹ او ایشان را جواب داد که: «من عبرانی هستم و از یهوه خدای آسمان که دریا و خشکی را آفریده است ترسان می‌باشم.» ۱۰ پس آن مردمان سخت ترسان شدند و او را گفتند: «چه کرده‌ای؟» زیرا که ایشان می‌دانستند که از حضور خداوند فرار کرده است چونکه ایشان را اطلاع داده بود. ۱۱ و او را گفتند: «تا تو چه کنیم تا دریا برای ما ساکن شود؟» زیرا دریا در تلاطم همی افزود. ۱۲ او به ایشان گفت: «مرا برداشته، به دریا بیندازید و دریا برای شما ساکن خواهد شد، زیرا می‌دانم این تلاطم عظیم به سبب من بر شما وارد آمده است. ۱۳ اما آن مردمان سعی نمودند تا کشتی را به خشکی برسانند اما نتوانستند زیرا که دریا به ضد ایشان زیاده و زیاده تلاطم می‌نمود. ۱۴ پس نزد یهوه دعا کرده، گفتند: «آهای خداوند به خاطر جان این شخص هلاک نشویم و خون بی‌گناه را بر ما مگذار زیرا توای خداوند هر چه می‌خواهی می‌کنی.» ۱۵ پس یونس را برداشته، در دریا انداختند و دریا از تلاطمش آرام شد. ۱۶ و آن مردمان از خداوند سخت ترسان شدند و برای خداوند قربانی‌ها گذرانیدند و نذرها نمودند. ۱۷ و اما خداوند ماهی بزرگی پیدا کرد که یونس را فروبرد و یونس سه روز و سه شب در شکم ماهی ماند.

۳ پس کلام خداوند بار دوم بر یونس نازل شده، گفت: ۲ «برخیز و به نینوا شهر بزرگ برو و آن وعظ را که من به تو خواهم گفت به ایشان ندا کن.» ۳ آنگاه یونس برخاسته، بر حسب فرمان خداوند به نینوا رفت و نینوا شهر بزرگ بود که مسافت سه روز داشت. ۴ و یونس به مسافت یک روز داخل شهر شده، به ندا کردن شروع نمود و گفت بعد از چهل روز نینوا سرنگون خواهد شد. ۵ و مردمان نینوا به خدا ایمان آوردند و روزه راندا کرده، از بزرگ تا کوچک پلاس پوشیدند. ۶ و چون پادشاه نینوا از این امر اطلاع یافت، از کرسی خود برخاسته، ردای خود را از برکنند و پلاس پوشیده، بر خاکستر نشست. ۷ و پادشاه و اکابرش فرمان دادند تا در نینوا ندا دردادند و مفرموده، گفتند که «مردمان و بهایم و گاو و گوسفندان چیزی نخورند و نچرند و آب ننوشند. ۸ و مردمان و بهایم به پلاس پوشیده شوند و نزد خدا بشدت استغاثه نمایند و هر کس از راه بدخود و از ظلمی که در دست او است بازگشت نماید. ۹ کیست بداند که شاید خدا برگشته، پشیمان شود و از حدت خشم خود رجوع نماید تا هلاک نشویم.» ۱۰ پس چون خدا اعمال ایشان را دید که از راه زشت خود بازگشت نمودند، آنگاه خدا از بالای که گفته بود که به ایشان برساند پشیمان گردید و آن را بعمل نیاورد.

۴ اما این امر یونس را به غایت ناپسند آمد و غیظش افروخته شد، ۲ و نزد خداوند دعانموده، گفت: «آهای خداوند، آیا این سخن من نبود حینی که در ولایت خود بودم و از این سبب به فرار کردن به ترشیش مبادرت نمودم زیرا می‌دانستم که تو خدای کریم و رحیم و دیر غضب و کثیر احسان هستی و از بلا پشیمان

تصرف خواهند آورد و بنیامین جلعاد را (متصرف خواهد شد). ۲۰ و اسیران این لشکر بنی اسرائیل ملک کنعانیان راتا صرفه به تصرف خواهند آورد و اسیران اورشلیم که در صفارد هستند شهرهای جنوب را به تصرف خواهند آورد. ۲۱ و نجات دهندگان به کوه صهیون برآمده، بر کوه عیسو داوری خواهند کرد و ملکوت از آن خداوند به زمین فرود بیاورد، تکبر دلت، تورا فریب داده است. ۴ خداوند خواهد شد.

می گوید: اگرچه خویشش را مثل عقاب بلند سازی و آشیانه خود را در میان ستارگان بگذاری من تو را از آنجا فرودخواهم آورد. ۵ اگر دزدان یا غارت کنندگان شب نزد تو آیند، (چگونه هلاک شدی؟) آیا بقدرکفایت غارت نمی کنند؟ و اگر انگورچینان نزد تو آیند آیا بعضی خوشه ها را نمی گذارند؟ ۶ چیزهای عیسو چگونه تفتیش شده و چیزهای مخفی او چگونه تفحص گردیده است؟ ۷ همه آنانی که با تو همعهد بودند تو را بسرحدفرستادند و صلح اندیشان تو، تو را فریب داده، بر تو غالب آمدند و خوردندگان نان تو دامی زیر توگستردند. در ایشان فطانتی نیست. ۸ خداوند می گوید: آیا در آن روز حکیمان ا دوم را و فطانت را از کوه عیسو ناپود نخواهم گردانید؟ ۹ و جباران توای تیمان هراسان خواهند شد تا هر کس از کوه عیسو به قتل منقطع شود. ۱۰ به سبب ظلمی که بر برادرت یعقوب نمودی، خجالت تو را خواهد پوشانید و تا به ابد منقطع خواهی شد. ۱۱ در روزی که به مقابل وی ایستاده بودی، هنگامی که غریبان اموال او را غارت نمودند و بیگانگان به دروازه هایش داخل شدند و براورشلم قرقه انداختند، تو نیز مثل یکی از آنها بودی. ۱۲ بر روز برادر خود هنگام مصیبتش نگاه مکن و بر بنی یهودا در روز هلاکت ایشان شادی منما و در روز تنگی ایشان لاف مز. ۱۳ و به دروازه های قوم من در روز بلای ایشان داخل مشو و تو نیز بر بدی ایشان در روز بلای ایشان منگر و دست خود را بر اموال ایشان در روز بلای ایشان دراز مکن. ۱۴ و بر سر دو راه مایست تا فراریان ایشان را منقطع سازی و باقی ماندگان ایشان را در روز تنگی تسلیم منما. ۱۵ زیرا که روزخداوند بر جمیع امت ها نزدیک است و چنانکه عمل نمودی همچنان به تو عمل کرده خواهد شد و اعمالت بر سرت خواهد برگشت. ۱۶ زیراچنانکه بر کوه مقدس من نوشیدید، همچنان جمیع امت ها خواهند نوشید و آشامیده، خواهند بلعید و چنان خواهند شد که گویا نبوده اند. ۱۷ اما بر کوه صهیون نجات خواهد بود و مقدس خواهد شد و خاندان یعقوب میراث خود را به تصرف خواهند آورد. ۱۸ و خاندان یعقوب آتش و خاندان یوسف شعله و خاندان عیسو کاه عوبدیا خواهند بود و در میان ایشان مشتعل شده، ایشان را خواهد سوزانید و برای خاندان عیسو بقیتی نخواهد ماند زیرا خداوند تکلم نموده است. ۱۹ و اهل جنوب کوه عیسو را و اهل هامون فلسطینیان را به تصرف خواهند آورد و صحرای افرایم و صحرای سامره را به

۱۶ پس حال کلام خداوند را بشنو: تو می‌گویی به ضد اسرائیل نبوت مکن و به ضد خاندان اسحاق تکلم منما. ۱۷ لهذا خداوند چنین می‌گوید: زن تو در شهر مرتکب زنا خواهد شد و پسران و دختران به شمشیر خواهند افتاد و زمینت به ریسمان تقسیم خواهد شد و تو در زمین نجس خواهی مرد و اسرائیل از زمین خود البته به اسیری خواهد رفت.»

۸ خداوند یهوه به من چنین نمودار ساخت و اینک سبیدی پر از میوه‌ها. ۲ و گفت: «ای عاموس چه می‌بینی؟» من جواب دادم که «سبیدی از میوه.» و خداوند به من گفت: «انتها بر قوم من اسرائیل رسیده است و از ایشان دیگر در نخواهم گذشت.» ۳ خداوند یهوه می‌گوید که در آن روز سرودهای هیکل به ولوله مبدل خواهد شد و لاشهای بسیار خواهد بود و آنها را در هر جا به خاموشی بیرون خواهند انداخت. ۴ ای شما که می‌خواهید فقیران را ببلعید و مسکینان زمین را هلاک کنید این را بشنوید. ۵ و می‌گویند که غره ماه کی خواهد گذشت تا غله را بفروشیم و روز سبت تا انبارهای گندم را بگشاییم و ایفا را کوچک و متقال را بزرگ ساخته، میزانه‌ها را قلب و معوج نماییم. ۶ و مسکینان را به نقره و فقیران را به نعلین بخریم و پس مانده گندم را بفروشیم. ۷ خداوند به جلال یعقوب قسم خورده است که هیچکدام از اعمال ایشان را هرگز فراموش نخواهم کرد. ۸ آیا به این سبب زمین متزلزل نخواهد شد و همه ساکنانش ماتم نخواهند گرفت و تماشا مثل نهر بر نخواهد آمد و مثل نیل مصر سیلان نخواهد کرد و فرو نخواهد نشست. ۹ و خداوند یهوه می‌گوید: «که در آن روز آفتاب را در وقت ظهر فرو خواهم برد و زمین را در روز روشن تاریک خواهم نمود. ۱۰ و عیدهای شما را به ماتم و همه سرودهای شما را به مرثیه تبدیل خواهم ساخت. و بر هر کمر پلاس و بر هر سر گری برخواهم آورد و آن را مثل ماتم پسر یگانه و آخرش را مانند روز تلخی خواهم گردانید.» ۱۱ اینک خداوند یهوه می‌گوید: «ایامی می‌آید که گرسنگی بر زمین خواهم فرستاد نه گرسنگی از نان و نه تشنگی از آب بلکه از شنیدن کلام خداوند. ۱۲ و ایشان از دریا تا دریا و از شمال تا مشرق پراکنده خواهند شد و گردش خواهند کرد تا کلام خداوند را بطلیند اما آن را نخواهند یافت. ۱۳ در آن روز دوشیزگان جمیل و جوانان از تشنگی ضعف خواهند کرد. ۱۴ آثانی که به گناه سامره قسم خورده، می‌گویند که «ای دان به حیات خدای تو و به طریقت بر شمع قسم می‌خوریم»، خواهند افتاد و بار دیگر نخواهند برخاست.

۹ خداوند را دیدم که نزد مذبح ایستاده بود و گفت: «تاجهای ستونها را بزن تا آستانه‌ها بلرزد و آنها را بر سر همه مردم بینداز و باقی ماندگان ایشان را به شمشیر خواهم کشت و فراری‌ای از ایشان

یهوه خدای لشکرهاچنین می گوید: در همه چهارسوها نوحه گری خواهد بود و در همه کوچه ها وای وای خواهند گفت و فلاحان را خانه بیرون برند آنگاه به کسی که در اندرون خانه باشد خواهند برای ماتم و آتانی را که مرثیه خوانی آموخته شده اند، برای نوحه گری خواهند خواند. ۱۷ و در همه تاکستانها نوحه گری خواهد بود، زیرا خداوند می گوید که من در میان تو عبور خواهم کرد. ۱۸ وای بر شما که مشتاق روز خداوند می باشید. روز خداوند برای شماچه خواهد بود؟ تاریکی و نه روشنائی! ۱۹ مثل کسی که از شیری فرار کند و خرسی بدو برخورد، یا کسی که به خانه داخل و ثمره عدالت را به افستین مبدل ساخته اید. ۱۳ و به ناجیز شده، دست خود را بر دیوار بند و ماری او را بگزد. ۲۰ آیا روز شادی می کنید و می گوید آیا با قوت خویش شاخها برای خود پیدا خداوند تاریکی نخواهد بود و نه روشنائی و ظلمت غلیظی که در آن هیچ درخشندگی نباشد؟ ۲۱ من از عیدهای شما نفرت و کراحت دارم و(عطری) محفل های مقدس شما را استشمam نخواهم کرد. ۲۲ و اگرچه قربانی های سوختنی وهدایای آردی خود را برای من بگذارید، آن را قبول نخواهم کرد و ذبایح سلامتی پرواریهای شما را منظور نخواهم داشت. ۲۳ آهنگ سرودهای خود را از من دور کن زیرا نغمه بریطهای تو را گوش نخواهم کرد. ۲۴ و انصاف مثل آب و عدالت مانند نهر دایمی جاری بشود. ۲۵ ای خاندان اسرائیل آیا شما قربانی ها و هدایای برای من مدت چهل سال در بیابان گذرانیدید؟ ۲۶ نی بلکه خیمه ملوکم خود و تمثال اصنام خویش و کوکب خدایان خود را که به جهت خویشتن ساخته بودید برداشتید. ۲۷ پس یهوه که نام او خدای لشکرها می باشد، می فرماید که من شما را به آن طرف دمشق جلای وطن خواهم ساخت.

۷ خداوند یهوه به من چنین نمودار ساخت که اینک در ابتدای رویدن حاصل رش دوم ملخها آفرید و هان حاصل رش دوم بعد از چیدن پادشاه بود. ۲ و چون تمامی گیاه زمین را خورده بودند، گفتم: «ای خداوند یهوه مستدعی آنکه غفو فرمای! چگونه یعقوب برخیزد چونکه کوچک است؟» ۳ و خداوند از این پشیمان شد و خداوند گفت: «نخواهد شد.» ۴ خداوند یهوه به من چنین نمودار ساخت و اینک خداوند یهوه آتش را خواند که محاکمه بکند. پس لجه عظیم رابعلید و زمین را سوزانید. ۵ پس گفتم: «ای خداوند یهوه از این باز ایست! یعقوب چگونه برخیزد چونکه کوچک است؟» ۶ و خداوند از این پشیمان شد و

خداوند یهوه گفت: «این نیز نخواهد شد.» ۷ و به من چنین نمودار ساخت که خداوند بر دیوارقایمی ایستاده بود و شاقولی در دستش بود. ۸ و خداوند مرا گفت: «ای عاموس چه می بینی؟» گفتم: «شاقولی.» خداوند فرمود: «اینک من شاقولی در میان قوم خود اسرائیل می گذارم و بار دیگر از ایشان درنخواهم گذشت. ۹ و مکانهای بلند اسحاق ویران و مقدس های اسرائیل خراب خواهد شد و به ضد خاندان یرعام با شمشیر خواهم برخاست.» ۱۰ و امصیای کاهن بیت ثیل نزد یرعام پادشاه اسرائیل فرستاده، گفت: «عاموس در میان خاندان اسرائیل بر تو فتنه می انگیزد و زمین سخنان او رامتحمّل نتواند شد. ۱۱ زیرا عاموس چنین می گوید: یرعام به شمشیر خواهد مرد و اسرائیل از زمین خود البته به اسیری خواهد رفت.» ۱۲ و امصیا به عاموس گفت: «ای رایى برو و به زمین یهودا فرار کن و در آنجا نان بخور و در آنجا نبوت کن.» ۱۳ اما در بیت ثیل بار دیگر نبوت منما چونکه آن مقدس پادشاه و خانه سلطنت می باشد.» ۱۴ عاموس در جواب امصیا گفت: «من نه نبی هستم و نه پسر نبی بلکه رمه بان بودم و انجیرهای بری را می چیدم. ۱۵ و خداوند مرا از عقب گوسفندان گرفت و خداوند مرا گفت: برو و بر قوم من اسرائیل نبوت نما.

۶ وای بر آتانی که در صهیون ایمن و درکوهستان سامره مطمئن هستند که نقبای امت های اولی که خاندان اسرائیل نزد آنها آمدند می باشند. ۲ به کله عبور کنید و ملاحظه نمایید واز آنجا به حمات بزرگ بروید و به جت فلسطینیان فرود آید؛ آیا آنها از این ممالک نیکوتر است یا حدود ایشان از حدود شما بزرگتر؟ ۳ شما که روز بلا را دور می کنید و مسند ظلم را نزدیک می آورید. ۴ که بر تختهای عاج می خوابید و بر بسترها دراز می شوید و برها را ازگله و گوساله ها را از میان حظیره ها می خورید. ۵ که با نغمه بریط می سرباید و آلات موسیقی رامثل داود برای خود اختراع می کنید. ۶ و شراب راز کاسه ها می نوشید و خویشتن را به بهترین عطریات تدهین می نمایید اما به جهت مصیبت یوسف غمگین نمی شوید. ۷ بنابراین ایشان الان با سیران اول به اسیری خواهند رفت و صدای عیش کنندگان دور خواهد شد. ۸ خداوند یهوه به ذات خود قسم خورده ویهوه خدای لشکرها فرموده است که من ازحشمت یعقوب نفرت دارم و قصرهایش نزد من مکروه است. پس شهر را با هرچه در آن است تسلیم خواهم نمود. ۹ و اگر ده نفر در یک شهرباقی مانده باشند ایشان خواهند مرد. ۱۰ و چون

و ملاحظه نمایید که چه هنگامه های عظیم در وسط آن و چه نمودید. ۱۱ و بعضی از شما را به نهجی که خدا سدوم و عموره ظلمها در میانش واقع شده است. ۱۰ زیرا خداوند می گوید: آنانی را واژگون ساخت سرنگون نمودم و مانند مشعلی که از میان آتش که ظلم و غارت را در قصرهای خود ذخیره می کنند راست کرداری گرفته شود بودید. معهذا خداوند می گوید بسوی من بازگشت را نمی دانند. ۱۱ بنابراین خداوند یهوه چنین می گوید: دشمن به نمودید. ۱۲ بنابراین ای اسرائیل به اینطور با تو عمل خواهم نمود و هر طرف زمین خواهد بود و قوت تو را از تو به زیر خواهد آوردو چونکه به اینطور با تو عمل خواهم نمود، پس ای اسرائیل خویشتن قصرهایت تاراج خواهد شد. ۱۲ خداوند چنین می گوید: چنانکه را مهیاساز تا با خدای خود ملاقات نمایی. ۱۳ زیرا اینک آن که شبان دوساق یا نرمه گوش را از دهان شیر رها می کند، همچنان کوهها را ساخته و باد را آفریده است و انسان را از فکرهای خودش بنی اسرائیل که در سامره در گوشه های بستری و در دمشق در فراشی اطلاع می دهد و فجرا به تاریکی مبدل می سازد و بر بلندیهایی ساکنند رهایی خواهند یافت. ۱۳ خداوند یهوه خدای لشکرها می خرامد، یهوه خدای لشکرها اسم او می باشد.

گوید: بشنویید و به خاندان یعقوب شهادت دهید. ۱۴ زیرا در روزی که عقوبت تقصیرهای اسرائیل را به وی رسانم بر مذبح های بیت ثیل نیز عقوبت خواهم رسانید و شاخهای مذبح قطع شده، به زمین خواهد افتاد. ۱۵ و خداوند می گوید که خانه زمستانی را باخانه تابستانی خراب خواهم کرد و خانه های عاج تلف خواهد شد و خانه های عظیم منهدم خواهد گردید.»

۴ ای گاوان باشان که بر کوههای سامره می باشید و بر خواهد داشت. ۴ زیرا خداوند به خاندان اسرائیل چنین می گوید: مسکینان ظلم نموده، فقیران را ستم می کنید و به آقایان ایشان مرا بطلبید و زنده بمانید. ۵ اما بیت ثیل را مطلبید و به جلجال می گوید ییاورید تا بنوشیم، این کلام را بشنویید! ۲ خداوند یهوه به داخل مشویدو به بشریعی مرید، زیرا جلجال البته به اسیری خواهد قدوسیت خود قسم خورده است که اینک ایامی بر شما می آید که رفت و بیت ثیل نیست خواهد شد. ۶ خداوند را بطلبید و زنده شما را با غلها خواهند کشید و باقی ماندگان شما را با قلابهای مانید، مبادا او مثل آتش در خاندان یوسف افروخته شده، بسوزاند ماهی. ۳ و خداوند می گوید که هر یک از شما از شکافهای و کسی در بیت ثیل نباشد که آن را خاموش کند. ۷ ای شما روپروی خود بیرون خواهد رفت و شما به هر مون افکنده خواهید شد. ۴ به بیت ثیل بیایید و عصیان بوزرید و به جلجال آمده، می اندازید، ۸ آن که ثریا و جبار را آفرید و فجر را به سایه موت عصیان را زیاد کنید و هر بامداد قربانی های خود را بیاورید و هر سه روز ساخت و روز را مثل شب تاریک گردانید و آبهای دریا را روز عرهای خود را. ۵ و قربانی های تشکر باخمیرمایه بگزارانید خوانده، آنها را بر روی زمین ریخت، یهوه اسم او می باشد؛ و هدایای تبرعی را ندا کرده، اعلان نماید زیرا ای بنی اسرائیل ۹ آنکه خرابی را بر زورآوران می رساند چنانکه خرابی بر قلعه ها همین پسندیده شما است! قول خداوند یهوه این است. ۶ و من وارد می آید؛ ۱۰ ایشان از آنانی که در محکمه حکم می کنند، نیز نظافت دندان را در جمیع شهرهای شما و احتیاج نان را در نفرت دارند و راستگوین را مکروه می دارند. ۱۱ بنابراین چونکه جمیع مکانهای شما به شما دادم. معهذا خداوند می گوید بسوی مسکینان را پامال کردید و هدایای گندم از ایشان گرفتید، خانه ها من بازگشت نمودید. ۷ و من نیز حینی که سه ماه تا درو مانده را از سنگهای تراشیده بنا خواهید نموداما در آنها ساکن نخواهید بود، باران را از شما منع نمودم و بر یک شهر بارانیدم و بر شهر شد و تاکستانهای دلپسند غرس خواهید نمود و لیکن شراب آنها دیگر نبارانیدم و بر یک قطعه باران آمد و قطعه دیگر که باران نیافت رانخواهید نوشید. ۱۲ زیرا تقصیرهای شما رامی دانم که بسیار خشک شد. ۸ پس اهل دو یا سه شهر بسوی یک شهر برای است و گناهان شما را که عظیم می باشد، زیرا عادلان را به تنگ نوشیدن آب آواره شدند، اما سیراب نگشتند و خداوند می گوید که می آورید و رشوه می گیرید و فقیران را در محکمه از حق ایشان بسوی من بازگشت نمودید. ۹ و شمارا به باد سموم و یرقان منحرف می سازید. ۱۳ لهدا هرکه عاقل باشد در آن زمان خاموش مبتلا ساختم و ملخ بسیاری از باغها و تاکستانها و انجیرها و خواهد ماند زیرا که زمان بد خواهد بود. ۱۴ نیکویی را بطلبید و نه زیتونهای شما را خورد. معهذا خداوند می گوید بسوی من بازگشت بدی را تا زنده بمانید و بدین منوال یهوه خدای لشکرها با شما نمودید. ۱۰ و یا را به رسم مصر بر شما فرستادم و جوانان شما را خواهد بود، چنانکه می گوید. ۱۵ از بدی نفرت کنید و نیکویی را به شمشیر کشتن و اسبان شما را بردند و عقوبت اردوهای شما دوست دارید و انصاف را در محکمه ثابت نمائید، شاید که یهوه به بینی شما برآمد. معهذا خداوند می گوید بسوی من بازگشت خدای لشکرها بر بقیه یوسف رحمت نماید. ۱۶ بنابراین، خداوند

عقوبتش را نخواهم برگردانید زیرا که شریعت خداوند را ترک نموده، فرایض او را نگاه نداشتند و دروغهای ایشان که پدرانشان آنها را

پیری نمودند ایشان را گمراه کرد. ۵ پس آتش بر یهودا خواهم فرستاد تا قصرهای اورشلیم را بسوزانند. ۶ خداوند چنین می گوید: به سبب سه و چهار تقصیر اسرائیل عقوبتش را نخواهم برگردانید زیرا که مرد عادل را به نقره و مسکین را به زوج نعلین فروختند. ۷ و به غبار زمین که بر سرمسکینان است حرص دارند و راه حلیمان را منحرف می سازند و پسر و پدر به یک دختر درآمده، اسم قدوس مرا بی حرمت می کنند. ۸ و بر رختی که گرو می گیرند، نزد هر مذبح می خوانند و شراب جریمه شدگان را در خانه خدای خود می نوشند. ۹ و حال آنکه من اموریان را که قامت ایشان مانند قد سرو آزاد بود و ایشان مثل بلوط تنومند بودند، پیش روی ایشان هلاک ساختم و میوه ایشان را از بالا و ریشه های ایشان را از پایین تلف نمودم. ۱۰ و من شما را از زمین مصر برآورده، چهل سال در میان گردش دادم تا زمین اموریان را به تصرف آورید. ۱۱ و بعضی از پسران شما را انبیاء بعضی از جوانان شما را نذیر قرار دادم. خداوند می گوید: ای بنی اسرائیل آیا چنین نیست؟ ۱۲ اما شما نذیره ها را شراب نوشانیدید و انبیاء را نهی نموده، گفتید که نبوت نکنید. ۱۳ اینک من شما را تنگ خواهم گذارد چنانکه ارا بهای که از بافه ها بر باشد، تنگ گذارده می شود. ۱۴ و مقر برای تندرو فوت خواهد شد و تنومند به توانایی خویش غالب نخواهد آمد و جبار جان خود را نخواهد رها نمود. ۱۵ و تیرانداز نخواهد ایستاد و تیزپا خود را نخواهد رها نمود و اسب سوار جان خود را خلاصی نخواهد داد. ۱۶ و خداوند می گوید که شجاع ترین جباران در آن روز عریان خواهند گریخت.

۳ این کلام را بشنوید که خداوند آن را به ضد شمای بنی اسرائیل و به ضد تمامی خاندانی که از زمین مصر بیرون آوردم، تعلق نموده و گفته است: ۲ من شما را فقط از تمامی قبایل زمین شناختم پس عقوبت تمام گناهان شما را بر شما خواهم رسانید. ۳ آیا دو نفر با هم راه می روند جز آنکه متفق شده باشند؟ آیا شیر در جنگل غرش می کند حینی که شکار نداشته باشد؟ آیا شیر ثیان آواز خود را از بیشه اش می دهد حینی که چیزی نگرفته باشد؟ ۴ آیا مرغ به دام زمین می افتد، جایی که تله برای او نباشد؟ آیا دام از زمین برداشته می شود، حینی که چیزی نگرفته باشد؟ ۵ آیا کرنا در

شهر نواخته می شود و خلق نترسند؟ ۶ آیا بلابر شهر وارد بیاید و خداوند آن را نفرموده باشد؟ ۷ زیرا خداوند یهوه کاری نمی کند جز اینکه سرخویش را به بندگان خود انبیا مکشوف می سازد. ۸ شیر غرش کرده است، کیست که نترسد؟ خداوند یهوه تکلم نموده است: کیست که نبوت ننماید؟ ۹ بر قصرهای اشدود و بر قصرهای زمین مصر ندا کنید و بگویید بر کوههای سامره جمع شوید

۱ آنها را در ایام عزیا، پادشاه یهودا و ایام یرعام بن یوآش، پادشاه اسرائیل در سال قبل از زلزله درباره اسرائیل دید. ۲ پس گفت: خداوند از صهیون نعره می زند و آواز خود را از اورشلیم بلند می کند و مرتع های شبانان ماتم می گیرند و قله کرمش خشک می گردد. ۳ خداوند چنین می گوید: به سبب سه و چهار تقصیر دمشق عقوبتش را نخواهم برگردانید زیرا که جلعاد را به چومه های آهنین کوفتند. ۴ پس آتش در خاندان حزائیل خواهم فرستاد تا قصرهای بنهد را بسوزانند. ۵ و پشت بندهای دمشق را خواهم شکست و ساکنان را از همواری آن و صاحب عصا را از بیت عدن منقطع خواهم ساخت و خداوند می گوید که قوم ارام به قیر به اسیری خواهند رفت. ۶ خداوند چنین می گوید: به سبب سه و چهار تقصیر غزه عقوبتش را نخواهم برگردانید زیرا که تمامی (قوم را) به اسیری بردند تا ایشان را به ادوم تسلیم نمایند. ۷ پس آتش به حصارهای غزه خواهم فرستاد تا قصرهایش را بسوزانند. ۸ و ساکنان را از اشدود و صاحب عصا را از اشقلون منقطع ساخته، دست خود را به عقرون فرو خواهم آورد و خداوند یهوه می گوید که باقی ماندگان فلسطینیان هلاک خواهند شد. ۹ خداوند چنین می گوید: به سبب سه و چهار تقصیر صور عقوبتش را نخواهم برگردانید زیرا که تمامی (قوم را) به اسیری برده، ایشان را به ادوم تسلیم نمودند و عهد برادران را به یاد نیاوردند. ۱۰ پس آتش بر حصارهای صور خواهم فرستاد تا قصرهایش را بسوزانند. ۱۱ خداوند چنین می گوید: به سبب سه و چهار تقصیر ادوم عقوبتش را نخواهم برگردانید زیرا که برادر خود را به شمشیر تعاقب نمود و رحمهای خویش را تباه ساخت و خشم او پیوسته می درید و غضب خود را دایم نگاه می داشت. ۱۲ پس آتش بر تیمان خواهم فرستاد تا قصرهای بصره را بسوزانند. ۱۳ خداوند چنین می گوید: به سبب سه و چهار تقصیر بنی عمون عقوبتش را نخواهم برگردانید زیرا که زنان حامله جلعاد را شکم پاره کردند تا حدود خویش را وسیع گردانند. ۱۴ پس آتش در حصارهای ربه مشتعل خواهم ساخت تا قصرهایش را با صدای عظیمی در روز جنگ و باتندبادی در روز طوفان بسوزانند. ۱۵ و خداوند می گوید که پادشاه ایشان به اسیری خواهد رفت او و سرورانش جمع.

۲ چهار تقصیر موآب عقوبتش را نخواهم برگردانید زیرا که استخوانهای پادشاه ادوم را آهک پختند. ۲ پس آتش بر موآب می فرستم تا قصرهای قریوت را بسوزانند و موآب با هنگامه و خروش و صدای کرنا خواهد مرد. ۳ و خداوند می گوید که داور را از میانش منقطع خواهم ساخت و همه سرورانش را با وی خواهم کشت. ۴ خداوند چنین می گوید: به سبب سه و چهار تقصیر یهودا

فرستم تا از آنها سیر شوید و شما را بار دیگر در میان امت‌ها عار از حدود ایشان دور کنید. ۷ اینک من ایشان را از مکانی که نخواهم ساخت. ۲۰ و لشکرشمالی را از شما دور کرده، به زمین ایشان را به آن فروختید، خواهم برانگیزانید و اعمال شما را به سر خشک ویران خواهم راند که مقدمه آن بر دریای شرقی وساقه‌اش بر شماخواهم برگردانید. ۸ و پسران و دختران شما را به‌دست بنی دریای غربی خواهد بود و بوی بدش بلند خواهد شد و عقوبتش بیهودا خواهد فروخت تا ایشان را به سبائیان که امتی بعید می‌باشند برخواهد آمد زیرا کارهای عظیم کرده است.» ۲۱ ای زمین مترس! بفروشد زبیرا خداوند این را گفته است. ۹ این را در میان امت‌ها وجد و شادی بنما زیرا پیوه کارهای عظیم کرده است. ۲۲ ای ندا کنید. تدارک جنگ بینید و جباران را برانگیزانید. تمامی مردان بهایم صحرا مترسید زیرا که مرتع‌های بیابان سبز شد و درختان میوه خود را آورد و انجیر و مو قوت خویش را دادند. ۲۳ ای پسران و اره‌های خویش را برای نیزه‌ها خرد کنید و مرد ضعیف بگوید: صهیون در پیوه خدای خویش وجد و شادی نماید، زیرا که باران من قوی هستم. ۱۱ ای همه امت‌ها بشتابید و بیابید و از هر اولین را به اندازه‌اش به شما داده است و باران اول و آخر را در وقت طرف جمع شوید! ای خداوند شجاعان خود را به آنجا فرودآور! برای شما بارانیده است. ۲۴ پس خرمن از گندم پر خواهد شد ۱۲ امت‌ها برانگیخته شوند و به وادی پیهوشافط برآیند زیرا که من و معصره‌ها از شیر و روغن لبریز خواهد گردید. ۲۵ و سالهایی در آنجا خواهم نشست تا بر همه امت‌هایی که به اطراف آن را که ملخ و لنبه و سوس و سن یعنی لشکر عظیم من که بر شما فرستاده بودم خوردند به شما رد خواهم نمود. ۲۶ و غذای بسیارخورده، سیر خواهید شد و اسم پیوه خدای خود را که برای شما کارهای عجیب کرده است، تسبیح خواهید خواند و قوم من جماعتها در وادی قضا! زیرا روز خداوند در وادی قضا نزدیک است. تا به ابد خجل نخواهند شد. ۲۷ و خواهید دانست که من در ۱۵ آفتاب و ماه سیاه می‌شوند و ستارگان تابش خود را بازمی‌دارند. میان اسرائیل می‌باشم و من پیوه خدای شما هستم دیگری نیست ۱۶ و خداوند از صهیون نعره می‌زند و آواز خود را از اورشلیم بلند و قوم من خجل نخواهند شد تا ابد الابد. ۲۸ و بعد از آن روح می‌کند و آسمان وزمین متزلزل می‌شود، اما خداوند ملجای قوم خود را بر همه بشر خواهم ریخت و پسران و دختران شما نبوت خود را بر ملاذ بنی اسرائیل خواهد بود. ۱۷ پس خواهید دانست که خواهند نمود و پیران شما و جوانان شما رویاها خواهند دید. ۲۹ و من پیوه خدای شما در کوه مقدس خویش صهیون ساکن می‌باشم در آن ایام روح خود را بر غلامان و کنیزان نیز خواهم ریخت. ۳۰ و اورشلیم مقدس خواهد بود و بیگانگان دیگر از آن عبور نخواهند آیات را از خون و آتش و ستونهای دود در آسمان و زمین ظاهرخواهم نمود. ۱۸ و در آن روزکوها عصیر انگور را خواهند چکانید و ساخت. ۳۱ آفتاب به تاریکی و ماه به خون مبدل خواهد شد، کوها به شیر جاری خواهد شد و تمامی وادیهای یهودا به آب پیش از ظهور یوم عظیم و مهیب خداوند. ۳۲ و واقع خواهد شد جاری خواهد گردید و چشمه‌ای از خانه خداوند بیرون آمده، وادی هرکه نام خداوند را بخواند نجات یابد زیرا در کوه صهیون و در شطیمن را سیراب خواهد ساخت. ۱۹ مصر ویران خواهد شد و ادم اورشلیم چنانکه خداوند گفته است بقیتی خواهد بود و در میان به بیابان بایر مبدل خواهد گردید، به سبب ظلمی که بر بنی یهودا باقی ماندگان آنانی که خداوند ایشان را خوانده است.

۳ زیرا اینک در آن ایام و در آن زمان چون اسیری یهودا و اورشلیم را برگردانیده باشم، ۲ آنگاه جمیع امت‌ها را جمع کرده، به وادی پیهوشافط فرود خواهم آورد و در آنجا با ایشان درباره قوم خود و میراث خویش اسرائیل محاکمه خواهم نمود زیرا که ایشان را در میان امت‌ها پراکنده ساخته و زمین مرا تقسیم نموده‌اند. ۳ و بر قوم من قرعه انداخته و پسری در عوض فاحشه‌ای داده و دختری به شراب فروخته‌اند تا بنوشند. ۴ و حال‌ای صور و صیدون و تمامی دیار فلسطینیان شما را با من چه کار است؟ آیا شما به من جزا می‌رسانید؟ و اگر به من جزا برسانید من جزای شما را بزودی هرچه تمام تر به سر شما رد خواهم نمود. ۵ چونکه نقره و طلا و نفایس زیبای مرا گرفته، آنها را به هیکل‌های خود درآوردید. ۶ و پسران یهودا و پسران اورشلیم را به پسران یونانیان فروختید تا ایشان را

۲ در صهیون کرنا بنوازید و در کوه مقدس من صدا بلند کنید!

تمامی ساکنان زمین بلرزد زیرا روز خداوند می‌آید و نزدیک است.

۱ نازل شد. ۲ ای مشایخ این را بشنوید! وای جمیع ساکنان زمین این را گوش بگیرید! آیا مثل این درایام شما یا در ایام پدران بر کوهها! امتی عظیم و قوی که مانند آن از ازل نبوده و بعد از شما واقع شده است؟ ۳ شما از این به پسران خود و پسران شما به پسران خویش و پسران ایشان به طبقه بعد خبر بدهید. ۴ آنچه آتش می‌سوزاند و در عقب ایشان شعله ملتهب می‌گردد. پیش از سن باقی ماند، ملخ می‌خورد و آنچه ازملخ باقی ماند، لنبه می‌خورد و آنچه از لنبه باقی ماند، سوس می‌خورد. ۵ ای مستان است و نیز از ایشان احدی رهایی نمی‌یابد. ۶ منظر ایشان مثل بیدار شده، گریه کنید وای همه میگساران به جهت عصیانگور ولوله نمایید زیرا که از دهان شما منقطع شده است. ۶ زیرا اربابه‌ها بر قله کوهها جست و خیزمی کنند؛ مثل صدای شعله آتش که امتی قوی و بیشمار به زمین من هجوم می‌آورند. دندانه‌ای که کاه رومی سوزاند؛ مانند امت عظیمی که برای جنگ صف ایشان دندانه‌ای شیر است و اضراس ایشان اضراس هژبر است. بسته باشند. ۶ از حضور ایشان قوم هامی لرزند. تمامی رویها ۷ تاکستان مرا ویران و انجیرهای مرا خراب کرده و پوست آنها رنگ پریده می‌شود. ۷ مثل جباران می‌دوند، مثل مردان جنگی بر را بالکل کنده، بیرون انداخته‌اند و شاخه‌های آنها سفید شده حصارها برمی‌آیند و هر کدام به راه خود می‌آیند و طریقه‌های خود را است. ۸ مثل دختری که برای شوهر جوانی خود پلاس می‌پوشد، ماتم بگیر. ۹ هدیه آردی و هدیه ریختنی از خانه خداوند منقطع شده است. کاهنانی که خدام خداوند هستند ماتم می‌گیرند. ۱۰ صحرا خشک شده و زمین ماتم می‌گردد زیرا گندم تلف شده خانه‌ها برمی‌آیند. مثل دزدان از پنجره‌ها داخل می‌شوند. ۱۰ از و شیره خشک گردیده و روغن ضایع شده است. ۱۱ ای فلاخان حضور ایشان زمین متزلزل و آسمانها مرتشم می‌شود؛ آفتاب و ماه خجل شوید وای باغبانان ولوله نمایید به جهت گندم و جو زیرا محصول زمین تلف شده است. ۱۲ موها خشک و انجیرها ضایع آواز خود را پیش لشکر خویش بلند می‌کند، زیرا اردوی او بسیار شده؛ انار و خرما و سیب و همه درختان صحرا خشک گردیده، عظیم است و آنکه سخن خود را بجا می‌آورد، قدیراست. زیرا روز زیر خوشی از بنی آدم رفع شده است. ۱۳ ای کاهنان پلاس در خداوند عظیم و بی‌نهایت مهیب است و کیست که طاقت آن را بر کرده، نوحه‌گری نماید وای خادمان مذبح ولوله کنید وای داشته باشد. ۱۲ و لکن الان خداوند می‌گوید با تمامی دل ویا خادمان خدای من داخل شده، در پلاس شب رابسر برید، زیرا که هدیه آردی و هدیه ریختنی ازخانه خدای شما باز داشته شده است. ۱۴ روزه و گریه و ماتم بسوی من بازگشت نماید. ۱۳ و دل خود را ۱۴ روزه رعین نماید و محفل مقدس را ندا کنید! مشایخ نماید زیرا که اورثوف و رحیم است و دیرخشم و کثیراحسان و تمامی ساکنان زمین را به خانه یهوه خدای خودجمع نموده، نزد خداوند تضرع نماید. ۱۵ وای برآن روز زیرا روز خداوند نزدیک است و مثل هلاکتی از قادر مطلق می‌آید. ۱۶ آیا ماکولات درنظر ما منقطع نشد و سرور و شادمانی از خانه خدای ما. ۱۷ دانه‌ها زیر کلوخها پوسید. مخزنه‌ویران و انبارها خراب شد زیرا گندم تلف جماعت را تقدیس نماید، پیران و کودکان و شیرخوارگان را فراهم گردید. ۱۸ بهایم چه قدر ناله می‌کنند و رمه‌های گاوآن شوریده احوالند، چونکه مرتعی ندارند وگله‌های گوسفند نیز تلف شده‌اند. ۱۷ کاهنانی که خدام خداوند هستند در میان رواق و مذبح گریه ۱۹ ای خداوند نزد تو تضرع می‌نمایم زیرا که آتش مرتع‌های صحرا کنند و بگویند: «ای خداوند بر قوم خویش شفقت فرما و میراث را سوزانده و شعله همه درختان صحرا را افروخته است. ۲۰ بهایم صحرایم خشک شده و چرا در میان قومها بگویند که خدای ایشان کجا است؟» ۱۸ پس خداوند برای زمین خود به غیرت خواهد آمد و بر قوم خویش شفقت خواهد نمود. ۱۹ و خداوند قوم خود را اجابت نموده، خواهدگفت: «اینک من گندم و شیر و روغن را برای شمامی

مثل درخت زیتون و عطرش مانند لبنان خواهد بود. ۷ آنانی که زیر سایه اش ساکن می باشند، مثل گندم زیست خواهند کرد و مانند موها گل خواهند آورد. انتشار او مثل شراب لبنان خواهد بود. ۸ افرایم خواهد گفت: مرا دیگر با بتها چه کار است؟ و من او را اجابت کرده، منظور خواهم داشت. من مثل صنوبر تر و تازه می باشم. میوه تو از من یافت می شود. ۹ کیست مرد حکیم که این چیزها را بفهمد و فهمی که آنها را بدانند؟ زیرا طریق های خداوند مستقیم است و عادلان در آنها سلوک می نمایند، اما خطاکاران در آنها لغزش می خورند.

رفت های من با هم مشتعل شده است. ۹ حدت خشم خود را درباره آنها می گویند که اشخاصی که قربانی می گذرانند گوساله ها جاری نخواهم ساخت و بار دیگر افرایم را هلاک نخواهم نمود زیرا رابیوسند. ۳ بنابراین، ایشان مثل ابرهای صبح و مانند شبنمی که خدا هستم و انسان نی و در میان تو قدوس هستم، پس به غضب بروی می گذرد، هستند. و مثل کاه که از خرمن پراکنده شود و نخواهم آمد. ۱۰ ایشان خداوند را پیروی خواهند نمود. او مثل شیر مانند دود که از روزن برآید. ۴ اما من از زمین مصر (تا حال) بیهوش غرش خواهد نمود و چون غرش نماید فرزندان از مغرب به لوزه خدای توهستم و غیر از من خدای دیگر را نمی شناسی و سواي خواهند آمد. ۱۱ مثل مرغان از مصر و مانند کیوتران از زمین آشور من نجات دهنده ای نیست. ۵ من تو را دریابان در زمین بسیار لرزان خواهند آمد. خداوند می گوید که ایشان را در خانه های خشک شناختم. ۶ چون چریدند، سیر شدند و چون سیر شدند، ایشان ساکن خواهم گردانید. ۱۲ افرایم مرا به دروغها و خاندان دل ایشان مغرور گردید و از این جهت مرا فراموش کردند. ۷ پس اسرائیل به مکرها احاطه کرده اند و یهودا هنوز با خدا و با قدوس من برای ایشان مثل شیر خواهم بود و مانند پلنگ به سر راه در کمین خواهم نشست. ۸ و مثل خرسی که بچه هایش را از وی امین ناپایدار است.

۱۲ افرایم باد را می خورد و باد شرقی راتعاقب می کند. تمامی روز دروغ و خرابی را می افزاید و ایشان با آشور عهد می بندند و روغن (به جهت هدیه) به مصر برده می شود. ۲ خداوند را با یهودا مخاصمه ای است و یعقوب را برحسب راهایش عقوبت رسانیده، بر وفق اعمالش او را جزا خواهد داد. ۳ و پاشنه برادر خود را در رحم گرفت و در حین قوتش با خدامجاهده نمود. ۴ با فرشته مجاهده نموده، غالب آمد. گریان شده، نزد وی تضرع نمود. در بیت ثیل او را یافت و در آنجا با ما تکلم نمود. ۵ اما خداوند، خدای لشکرهاست و یادگاری او بیهوش است. ۶ اما تو بسوی خدای خود بازگشت نما و رحمت و راستی را نگاه داشته، دائم منتظر خدای خود باش. ۷ و سوداگری است که میزان فریب در دست او می باشد و ظلم را دوست می دارد. ۸ و افرایم می گوید: «به درستی که دولت مند شده ام و توانگری را برای خود تحصیل نموده ام و در تمامی کسب من بی انصافی ای که گناه باشد، در من نخواهند یافت.» ۹ اما من از زمین مصر (تا حال) بیهوش خدای تو هستم و تو را بار دیگر مثل ایام مواسم در خیمه ها ساکن خواهم گردانید. ۱۰ به انبیا نیز تکلم نمودم و رویاها افرودم و بواسطه انبیا مثلها زدم. ۱۱ به درستی که ایشان در جلعاد محض گناه و بطلت گردیدند و در جلعال گاوها قربانی کردند. و مذبح های ایشان نیز مثل توده های سنگ در شیارهای زمین می باشد. ۱۲ و یعقوب به زمین ارام فرار کرد و اسرائیل به جهت زن خدمت نمود و برای زن شبنایی کرد. ۱۳ و خداوند اسرائیل را بواسطه نبی از مصر برآورد و او به دست نبی محفوظ گردید. ۱۴ افرایم خشم بسیار تلخی به هیجان آورد، پس خداوندش خون او را بر سرش وا گذاشت و عار او را بر وی رد نمود.

۱۴ هنگامی که افرایم به لوزه سخن گفت، خویشتن را در اسرائیل مرتفع نمود؛ اما چون در امر بلع مجرم شد، بمرد. ۲ و الان گناهان می افزاید و از نقره خود بتهای ریخته شده و تمائیل موافق عقل خود می سازند که همه آنها عمل صنعتگران می باشد و ۱۴ ای اسرائیل بسوی بیهوش خدای خود بازگشت نما زیرا به سبب گناه خود لغزیده ای. ۲ با خود سخنان گرفته، بسوی خداوند بازگشت نمایند و او را گویند: «تمامی گناه را عفو فرما و ما را به لطف مقبول فرما، پس گوساله های لبهای خویش را ادا خواهیم نمود. ۳ آشور ما را نجات نخواهد داد و بر اسبان سوار نخواهیم شد و بار دیگر به عمل دستهای خود نخواهیم گفت که شما خدایان ما هستید چونکه از تو یتیمان رحمت می یابند.» ۴ ارتداد ایشان را شفا داده، ایشان را مجان دوست خواهم داشت زیرا خشم من از ایشان برگشته است. ۵ برای اسرائیل مثل شبنم خواهم بود و او مانند سوسنها گل خواهد کرد و مثل لبنان ریشه های خود را خواهد دوانید. ۶ شاخه هایش منتشر شده، زیبایی او

بخورد نجس خواهد شد، زیرا خوراک ایشان برای اشتیهای ایشان او می‌لرزند زیرا که از آن دور شده است. ۶ و آن رانیز به آشور است. پس آن در خانه خداوند داخل نخواهد شد. ۵ پس در ایام به جهت هدیه برای پادشاه دشمن خواهند برد. افزایم خجالت موسم و در ایام عیدهای خداوند چه خواهید کرد؟ ۶ زیرا اینک خواهد کشید و اسرائیل از مشورت خود رسوا خواهد شد. ۷ پادشاه از ترس هلاکت رفته‌اند، اما مصر ایشان را جمع خواهد کرد و سامره مثل کف بر روی آب نابودمی شود. ۸ و مکانهای بلند موف ایشان را دفن خواهد نمود. مکانهای نفیسه نقره ایشان را آن که گناه اسرائیل می‌باشد ویران خواهد شد و خار و خس خاراها به تصرف خواهند گرفت و در منازل ایشان شوکها خواهد برمذبح های ایشان خواهد روید و به کوهها خواهد گفت که ما را بود. ۷ ایام عقوبت می‌آید. ایام مکافات می‌رسد و اسرائیل این را ببوشانید و به تلها که بر ما ییفتید. ۹ ای اسرائیل از ایام جعبه گناه خواهند دانست. نبی احمق گردید و صاحب روح دیوانه شد کرده‌ای. در آنجا ایستادند و جنگ با فرزندان شرارت درجعبه به به سبب کثرت گناه و فراوانی بغض تو. ۸ افزایم از جانب خدای ایشان نرسید. ۱۰ هر گاه بخوام ایشان را تادیب خواهم نمود و من دیده بان بود. دام صیاد بر تمامی طریقه‌های انبیایگسترده شد. قوم‌ها به ضد ایشان جمع خواهند شد، هنگامی که به دو گناه در خانه خدای ایشان عداوت است. ۹ مثل ایام جعبه فساد را به خود بسته شوند. ۱۱ و افزایم گوساله آموخته شده است که کوفتن نهایت رسانیده‌اند، پس عصبان ایشان را بیاد می‌آورد و گناه ایشان خرمن را دوست می‌دارد و من بر گردن نیکوی او گذر کردم و من رامکافات خواهد داد. ۱۰ اسرائیل را مثل انگورها در بیابان یافتم. بر افزایم یوغ می‌گذارم. یهودا شیار خواهد کرد و یعقوب مازو برای پدران شما را مثل نویر انجیر در ابتدای موسمش دیدم. اما ایشان خودخواهد کشید. ۱۲ برای خود به عدالت بکارید و به حسب به بلع فغور رفتند و خویشتن را برای رسوایی نذیره ساختند و مانند معشوقه خود مکروه شدند. ۱۱ جلال افزایم مثل مرغ می‌پرد. که وقت است که خداوند رابطلیب تا بیاید و بر شما عدالت را زاییدن و حامله شدن و در رحم قرارگرفتن نخواهد شد. ۱۲ و اگر بیاراند. ۱۳ شرارت را شیار کردید و ظلم را درو نمودید و ثمره دروغ فرزندان را بیرورانند ایشان را بی‌اولاد خواهم ساخت به حدی که را خوردید، چونکه به طریق خود و به کثرت جباران خویش اعتماد انسانی نخواهد ماند. وای بر ایشان حینی که من نیز از ایشان دور نمودید. ۱۴ لهندانگامه‌ای در میان قوم های تو خواهد برخاست شوم. ۱۳ افزایم حینی که او را برگزیدم مثل صور در مرتع نیکو و تمامی قلعه هایت خراب خواهد شد به نهجی که سلمان، بیت مغروس بود، اما افزایم پسران خود را برای قاتل بیرون خواهد آورد. اریل را در روز جنگ خراب کرد که مادر با فرزندانش خرد شدند. ۱۴ ای خداوند به ایشان بده. چه بدهی؟ رحم سقط کننده و ۱۵ همچنین بیت ثیل به سبب شدت شرارت شما به شما عمل پستانهای خشک به ایشان بده. ۱۵ تمامی شرارت ایشان در خواهد نمود. در وقت طلوع فجر پادشاه اسرائیل بالکل هلاک جلجال است زیرا که در آنجا از ایشان نفرت داشتم. پس ایشان را خواهد شد.

به سبب اعمال زشت ایشان از خانه خود خواهم راند و ایشان را دیگر دوست نخواهم داشت چونکه جمیع سروران ایشان فتنه انگیزند. ۱۶ افزایم خشک شده است و ریشه ایشان خشک گردیده، میوه نمی‌آورند و اگر نیز بربایند نتایج مرغوب رحم ایشان را خواهم کشت. ۱۷ خدای من ایشان را ترک خواهد نمود چونکه او را نشنیدند، پس در میان امت‌ها آواره خواهند شد.

۱۰ اسرائیل مو برومند است که میوه برای خود می‌آورد. هرچه جذب نمودم و به جهت ایشان مثل کسانی بودم که یوغ را از میوه زیاد می‌آورد، مذبح‌ها را زیاد می‌سازد و هرچه زمینش نیکوتر می‌شود، تمائیل را نیکوتر بنامی کند. ۲ دل ایشان پر از نفاق زمین مصر نخواهد برگشت، اما آشور پادشاه ایشان خواهد شد است. الان مجرم می‌شوند و او مذبح های ایشان را خراب و چونکه از بازگشت نمودن ابا کردند. ۶ شمشیر بر شهرهایش تمائیل ایشان را منهدم خواهد ساخت. ۳ زیرا که الحال می‌گویند: «پادشاه نداریم چونکه از خداوند نمی‌ترسیم، پس پادشاه برای ما چه تواند کرد؟» ۴ ایشان قسم های دروغ خورده و عهدها بسته، مرتد گردند. و هرچند ایشان را بسوی حضرت اعلی دعوت نمایند سخنان (باطل) می‌گویند و عدالت مثل حنظل در شیراهای زمین لکن کسی خویشتن را بر نمی‌افزاید. ۸ ای افزایم چگونه تو را ترک می‌روید. ۵ ساکنان سامره برای گوساله های بیت آون می‌ترسند کنم وای اسرائیل چگونه تو را تسلیم نمایم؟ چگونه تو را مثل ادمه زیرا که قومش برای آن ماتم می‌گیرند و کاهانش به جهت جلال نمایم و تو را مثل صیوئیم سازم؟ دل من در اندرونم منقلب شده و

با تو چه کنم؟ زیرا نیکویی تو مثل ابرهای صبح و مانند شبنم است که بزودی می‌گذرد. ۵ بنابراین من ایشان را بوسیله انبیا قطع نمودم و به سخنان دهان خود ایشان را کثمت و داوری من مثل نور ساطع می‌شود. ۶ زیرا که رحمت را پسند کردم و نه قربانی را و معرفت خدا را بیشتر از قربانی‌های سوختنی. ۷ اما ایشان مثل آدم از عهد تجاوز نمودند و در آنجا به من خیانت ورزیدند.

۸ جلعادشهر گناهکاران و خون آلود است. ۹ و چنانکه رهنان برای مردم در کمین می‌باشند، همچنان جمعیت کاهنان در راه شکیم می‌کشند زیرا که ایشان مرتکب قیاحت شده‌اند. ۱۰ در خاندان اسرائیل عملی هولناک دیدم: افرایم در آنجا مرتکب زنا شده، اسرائیل خویش را نجس ساخته است. ۱۱ و برای تو نیازی یهودا حصادی معین شده است هنگامی که اسیری قوم خود را خواهم برگردانید.

۷ چون اسرائیل را شفا می‌دادم، آنگاه گناه افرایم و شرارت سامره منکشف گردید، زیرا که مرتکب فریب شده‌اند. دزدان داخل می‌شوند و رهنان در بیرون تاراج می‌نمایند. ۲ و در دل خود تفکر نمی‌کنند که من تمامی شرارت ایشان را به یاد آورده‌ام. الان اعمالشان ایشان را احاطه می‌نماید و آنها در نظر من واقع شده است. ۳ پادشاه را بشرارت خویش و سروران را به دروغهای خود شادمان می‌سازند. ۴ جمیع ایشان زناکارند مثل تنوری که خباز آن را مشتعل سازد که بعد از سرشتن خمیر تا مخمر شدنش از زیرانگیختن آتش باز می‌ایستد. ۵ در یوم پادشاه ما، سروران از گرمی شراب، خود را بیمار ساختند و او دست خود را به استهزا کنندگان دراز کرد. ۶ زیرا که دل خود را به مکاید خویش مثل تور نزدیک آوردند؛ و تمامی شب خباز ایشان می‌خوابد و صبحگاهان آن مثل آتش ملتهب مشتعل می‌شود. ۷ جمیع ایشان مثل تنور گرم شده، داوران خویش را می‌بلعد و همه پادشاهان ایشان می‌افتند و در میان ایشان کسی نیست که مریخواوند. ۸ افرایم با قومها مخلوط شده است. افرایم قرص نانی است که برگردانیده نشده است. ۹ غریبان قوتش را خورده‌اند و او نمی‌داند. سفیدی بر مویهای او پاشیده شده است و او نمی‌داند. ۱۰ فخر اسرائیل پیش رویش شهادت می‌دهد اما ایشان به یهوه خدای خود بازگشت نمی‌نمایند و با وجود این همه او را نمی‌طلبند. ۱۱ افرایم مانند کبوتر ساده دل، بی‌فهم است. مصر را می‌خواند و بسوی آشور می‌رود. ۱۲ و چون می‌روند من دام خود را بر ایشان می‌گسترانم و ایشان را مثل مرغان هوا به زیر می‌اندام و ایشان را بر وفق اخباری که به جماعت ایشان رسیده است، تادیب می‌نمایم. ۱۳ وای بر ایشان زیرا که از من فرار کردند. هلاکت بر ایشان باد زیرا که به من عصیان ورزیدند. اگرچه من ایشان را فدیة دادم، لکن به ضد من دروغ گفتند. ۱۴ و از دل خود نزد من استغاثه نمی‌نمایند بلکه بر بسترهای

۹ ای اسرائیل مثل قوم‌ها شادی و وجد منمازیرا از خدای خود زنا نمودی و در همه خرمنها اجرت را دوست داشتی. ۲ خرمنها و چرخشتهای ایشان را پرورش نخواهد داد و شیوه در آن ضایع خواهد شد. ۳ در زمین خداوند ساکن نخواهند شد بلکه افرایم به مصر خواهد برگشت و ایشان در آشور چیزهای نجس خواهند خورد. ۴ برای خداوند شراب نخواهند ریخت و مقبول او نخواهند شد. قربانی‌های ایشان مثل خوراک ماتمیان خواهد بود و هر که از آنها

بنی اسرائیل ایام بسیاری بدون پادشاه و بدون رئیس و بدون قربانی و که بزم ایشان تمام شود مرتکب زنا می‌شوند و حاکمان ایشان بدون تمثال و بدون ایفود و توافیم خواهند ماند. ۵ و بعد از آن افتضاح را بسیار دوست می‌دارند. ۱۹ باد ایشان را در بالهای خود بنی اسرائیل بازگشت نموده، یهوه خدای خویش و پادشاه خود داود را خواهند طلبید و در ایام بازپسین بسوی خداوند و احسان او با ترس خواهند آمد.

۴ ای بنی اسرائیل کلام خداوند را بشنوید زیرا خداوند را با ساکنان زمین محاکمه‌ای است چونکه نه راستی و نه رافت و ۲ عاصیان در کشتار مبالغه نموده‌اند؛ پس من همگی ایشان را نه معرفت خدادر زمین می‌باشد. ۲ بلکه لعنت و دروغ و قتل تادیب خواهم نمود. ۳ من افرایم را می‌شناسم و اسرائیل از من و دزدی و زناکاری. و تعدی می‌نمایند و خونریزی و خونریزی مخفی نیست زیرا که حال، توای افرایم مرتکب زنا شده‌ای و ملحق می‌شود. ۳ بنابراین، زمین ماتم می‌کند و همه ساکنانش با اسرائیل خویشتن را نجس ساخته است. ۴ کارهای ایشان مانع حیوانات صحرا و مرغان هوا کاهیده می‌شوند و ماهیان دریا نیز تلف می‌گردند. ۴ اما احدی مجادله نمایند و احدی توبیخ نکنند، زیرا که قوم تو مثل مجادله کنندگان با کاهنان می‌باشند. ۵ و تو در ایشان شهادت می‌دهد. اسرائیل و افرایم در گناه خود می‌لغزند و وقت روز خواهی لغزید و نبی نیز با تو در وقت شب خواهد لغزید و یهودانیز همراه ایشان خواهد لغزید. ۶ گوسفندان و گاوان خود و من مادر تو را هلاک خواهم ساخت. ۶ قوم من از عدم معرفت هلاک شده‌اند. چونکه تو معرفت را ترک نمودی من نیز تو را ترک نمودم که برای من کاهن نشوی و چونکه شریعت خدای خود را زیرافزندان اجنبی تولید نموده‌اند. الان هلالها ایشان را با ملکهای فراموش کردی من نیز فرزندان تو را فراموش خواهم نمود. ۷ هر قدر ایشان خواهد بلعید. ۸ در جعبه کرنا و در رame سرنا بنوازید و که ایشان افزوده شدند، همان قدر به من گناه ورزیدند. پس جلال درپیت آون صدا بزید در عقب توای بنیامین. ۹ افرایم در روز عتاب ایشان را به رسوایی مبدل خواهم ساخت. ۸ گناه قوم مرا خوراک خود ساختند و دل خویش را به عصیان ایشان مشغول نمودند. ۱۰ سروران اسرائیل مثل نقل کنندگان حدود می‌باشند. پس خشم و کاهنان مثل قوم خواهند بود و عقوبت راههای ایشان را بر ایشان خواهم ریخت. ۱۱ افرایم مقهور شده و خواهم رسانید و جزای اعمال ایشان را به ایشان خواهم داد. ۱۰ و در داوری گفته گردیده است زیرا که به پیروی تقالید خرسند می خواهند خورد اما سیر نخواهد شد و زنا خواهند کرد، اما افزوده باشد. ۱۲ بنابراین من برای افرایم مثل بید شده‌ام و برای خاندان نخواهد گردید زیرا که عبادت خداوند را ترک نموده‌اند. ۱۱ زنا و یهودا مانند پوسیدگی. ۱۳ چون افرایم بیماری خود را و یهودا شراب و شیره دل ایشان رامی رباید. ۱۲ قوم من از چوب خود جراحت خویش را دیدند، افرایم به آشور رفته و نزد پادشاهی که مسئلت می‌کنند و عصبی ایشان بدیشان خبر می‌دهد. زیرا که روح دشمن بود فرستاده است اما او شمارا شفا نمی‌تواند داد و جراحت زناکاری ایشان را گمراه کرده است و از اطاعت خدای خود زنا کرده‌اند. ۱۳ بر قله های کوهها قربانی می‌گذرانند و بر تلها زیر درختان بلوط و سفیددار و ون، چونکه سایه خوب دارد، بخورمی رفته خواهم ریود و رهانده‌ای نخواهد بود. ۱۵ من روانه شده، به سوزانند. از این جهت دختران شما زنامی کنند و عروسهای شما فاحشه گری می‌نمایند. ۱۴ و من دختران شما را حبینی که زنا می‌کنند و عروسهای شما را حبینی که فاحشه گری می‌نمایند سزا نخواهم داد زیرا که خود ایشان بازانیه‌ها عزلت می‌گیرند و با فاحشه‌ها قربانی می‌گذرانند. پس قومی که فهم ندارند خواهند افتاد. ۱۵ ای اسرائیل اگر تو زنا می‌کنی، یهودا مرتکب جرم نشود. پس به جلجال نروید و به بیت آون برنمایید و به حیات یهوه قسم نخورید. ۱۶ به درستی که اسرائیل مثل گاو سرکش، سرکشی نموده است. الان خداوند ایشان را مثل بره‌ها در مرتع وسیع خواهد چرانید. ۱۷ افرایم به بتها ملصق شده است؛ پس او را واگذارید. ۱۸ حبینی

۶ بیایید نزد خداوند بازگشت نمایم زیرا که او دریده است و ما را شفا خواهد داد؛ او زده است و ما را شکسته بندی خواهد نمود. ۲ بعد از دو روز ما را زنده خواهد کرد. در روز سوم ما را خواهد برخیزانید و در حضور او زیست خواهیم نمود. ۳ پس خداوند را بشناسیم و به جد و جهد معرفت او را تعاقب نمایم. طلوع او مثل فجر یقین است و بر ما مثل باران و مانند باران آخر که زمین را سیراب می‌کند خواهد آمد. ۴ ای افرایم با تو چه کنم؟ ای یهودا

۸ اما او نمی دانست که من بودم که گندم و شیره و روغن را به او می دادم و نقره و طلائی را که برای بعل صرف می کردند برایش می افرودم. ۹ پس من گندم خود را در فصلش و شیره خویش را درموسمش باز خواهم گرفت و پشم و کتان خود را که می بایست برهنگی او را پوشانم برخواهم داشت. ۱۰ و الان قباحه او را به نظر عاشقانش منکشف خواهم ساخت و احدی او را از دست شده اند. ۱۱ و تمامی شادی او و عیدها و هلالها و سبها و جمیع مواسمش را موقوف خواهم ساخت. ۱۲ و موا و یزرعیل نام بنه زیرا که بعد از اندک زمانی انتقام خون یزرعیل را از خاندان ییهو خواهم گرفت و مملکت خاندان اسرائیل را تلف خواهم ساخت. ۱۳ و در آن روز کمان اسرائیل را در وادی یزرعیل خواهم شکست. ۱۴ پس بار دیگر حامله شده، دختری زایید و اووی را گفت: «او را لوروحامه نام بگذار، زیرا باردیگر بر خاندان اسرائیل رحمت نخواهم فرمود، بلکه ایشان را از میان بالکل خواهم برداشت. ۱۵ لیکن بر خاندان یهودا رحمت خواهم فرمود و ایشان را به یهوه خدای ایشان نجات خواهم داد و ایشان را به کمان و شمشیر و جنگ و اسبان و سواران نخواهم رها کنید. ۱۶ و چون لوروحامه را از شیر بازداشته بود، حامله شده، پسر زایید. ۱۷ و او گفت: «نام او را لوعمی بخواه زیرا که شما قوم من نیستید و من (خدای) شما نیستم. ۱۸ لیکن شماره بنی اسرائیل مثل ریگ دریا خواهد بود که نتوان پیمود و نتوان شمرد و در مکانی که به ایشان گفته می شد شما قوم من نیستید، در آنجا گفته خواهد شد پسران خدای حی می باشید. ۱۹ و بنی یهودا و بنی اسرائیل با هم جمع خواهند شد و یک رئیس به جهت خود نصب نموده، از آن زمین برخوانند آمد زیرا که روز یزرعیل، روز عظیمی خواهد بود.»

۲ به برادران خود عمی بگویند و به خواهران خویش روحامه! ۳ محاجه نمایند! با مادر خود محاجه نمایند زیرا که او زن من نیست و من شوهر او نیستم. ۴ لهذا زنای خود را از پیش رویش و فاحشگی خویش را از میان پستانهایش رفع بنمایید. ۵ مبادا رخت او را کنده، وی را برهنه نمایم و او را مثل روز ولادتش گردانیده، مانند یابان و اگدارم و مثل زمین خشک گردانیده، به تشنگی بکشم. ۶ و بر پسرانش رحمت نخواهم فرمود چونکه فرزندان زنا می باشند. ۷ زیرا مادر ایشان زنا نموده و والده ایشان بی شرمی کرده است که گفت: «در عقب عاشقان خود که نان و آب و پشم و کتان و روغن و شربت به من داده اند خواهم رفت. ۸ و بنایران، راه تو را به خاراخواهم بست و گرد او دیواری بنا خواهم نمود تاراهای خود را نیابد. ۹ و هر چند عاشقان خود را تعاقب نماید به ایشان نخواهد رسید و هر چند ایشان را بطلبید نخواهد یافت. ۱۰ پس خواهد گفت: «می روم و نزد شوهر نخستین خود برمی گردم زیرا در آنوقت از کنون مرا خوشتر می گذشت.»

که به ضد عهد شرارت می‌ورزند با مکرها گمراه خواهد کرد. درخشید و آنانی که بسیاری را به راه عدالت رهبری می‌نمایند اما آنانی که خدای خویش را می‌شناسند قوی شده، (کارهای مانند ستارگان خواهند بود تا ابدالابد. ۴ اما توای دانیال کلام را عظیم) خواهند کرد. ۳۳ و حکیمان قوم بسیاری را تعلیم خواهند مخفی دار و کتاب را تا زمان آخر مهر کن. بسیاری بسرعت تردد داد، لیکن ایامی چند به شمشیر و آتش و اسیری و تاراج خواهند خواهند نمود و علم افزوده خواهد گردید. ۵ پس من دانیال نظر افتاد. ۳۴ و چون بیفتند نصرت کمی خواهد یافت و بسیاری با کردم و اینک دو نفر دیگری به اینطرف و دیگری به آنطرف نهر فریب به ایشان ملحق خواهند شد. ۳۵ و بعضی از حکیمان به ایستاده بودند. ۶ و یکی از ایشان به آن مرد ملبس به کتان که جهت امتحان ایشان لغزش خواهد خورد که تا وقت آخر طاهر و بالای آبهای نهر ایستاده بود گفت: «انتهای این عجایب تا بکی سفید بشوند زیرا که زمان معین هنوز نیست. ۳۶ «و آن پادشاه خواهد بود؟» ۷ و آن مرد ملبس به کتان را که بالای آبهای نهر موافق اراده خود عمل نموده، خویش را بر همه خدایان افراشته و ایستاده بود شنیدم که دست راست و دست چپ خود را بسوی بزرگ خواهد نمود و به ضد خدای خدایان سخنان عجیب خواهد آسمان برافراشته، به حی ابدی قسم خورد که برای زمانی و دو گفت و تا انتهای غضب کامیاب خواهد شد زیرا آنچه مقدر است زمان و نصف زمان خواهد بود و چون پراکندگی قوت قوم مقدس به وقوع خواهد پیوست. ۳۷ و به خدای پدران خود و به فضیلت به انجام رسد، آنگاه همه این امور به اتمام خواهد رسید. ۸ و من زنان اعتنا نخواهد نمود، بلکه بهیچ خدا اعتنا نخواهد نمود زیرا شنیدم اما درک نکردم پس گفتم: «ای آقایم آخر این امور چه خویش را از همه بلندتر خواهد شمرد. ۳۸ و در جای او خدای خواهد بود؟» ۹ او جواب داد که «ای دانیال برو زیرا این کلام تا قلعه‌ها را تکریم خواهد نمود و خدایی را که پدران او را نشناختند زمان آخر مخفی و مختم شده است. ۱۰ بسیاری طاهر و سفید با طلا و نقره و سنگهای گرانها و نفایس تکریم خواهد نمود. ۳۹ و مصفی خواهد گردید و شیران شرارت خواهند ورزید و هیچ با قلعه‌های حصین مثل خدای بیگانه عمل خواهد نمود و آنانی را کدام از شیران نخواهند فهمید لیکن حکیمان خواهند فهمید. که بدو اعتراف نمایند در جلال ایشان خواهد افزود و ایشان را بر ۱۱ و از هنگام موقوف شدن قربانی دایمی و نصب نمودن رجاست اشخاص بسیار تسلط خواهد داد و زمین را برای اجرت (ایشان) ویرانی، هزار و دویست و نود روز خواهد بود. ۱۲ خوشایه حال آنکه تقسیم خواهد نمود. ۴۰ «و در زمان آخر پادشاه جنوب با وی انتظار کشد و به هزار و سیصد و سی و پنج روز برسد. ۱۳ اما تو مقاتله خواهد نمود و پادشاه شمال با اربابها و سواران و کشتیهای تابه آخرت برو زیرا که مستریخ خواهی شد و در آخر این ایام در بسیار مانند گردباد به ضد او خواهد آمد و به زمینها سیلان کرده، نصیب خود قایم خواهی بود.»

از آنها عبور خواهد کرد. ۴۱ و به فخر زمینها وارد خواهد شد و بسیاری خواهند افتاد اما اینان یعنی اودم و مواب و روسای بنی عمون از دست او خلاصی خواهند یافت. ۴۲ و دست خود را بر کشورهای دراز خواهد کرد و زمین مصر رهایی نخواهد یافت. ۴۳ و بر خزانه‌های طلا و نقره و بر همه نفایس مصر استیلا خواهد یافت و لیبن و حبشیان در موکب او خواهند بود. ۴۴ لیکن اخبار از مشرق و شمال او را مضطرب خواهد ساخت، لهذا با خشم عظیمی بیرون رفته، اشخاص بسیاری را تیه کرده، بالکل هلاک خواهد ساخت. ۴۵ و خیمه‌های ملوکانه خود را در کوه مجید مقدس در میان دو دریا برپا خواهد نمود، لیکن به اجل خود خواهد رسید و معینی نخواهد داشت.

۱۲ «و در آن زمان میکائیل، امیر عظیمی که برای پسران قوم تو ایستاده است خواهد برخاست و چنان زمان تنگی خواهد شد که از حینی که امتی به وجود آمده است تا امروز نبوده و در آن زمان هر یک از قوم تو که در دفتر مکتوب یافت شود رستگار خواهد شد. ۲ و بسیاری از آنانی که در خاک زمین خوابیده اندیدار خواهند شد، اما اینان به جهت حیات جاودانی و آنان به جهت خجالت و حقارت جاودانی. ۳ و حکیمان مثل روشنائی افلاک خواهند

۱۱ ایستاده بودم تا او را استوار سازم وقوت دهم. ۲ «و الان تو را به راستی اعلام می‌نمایم. اینک سه پادشاه بعد از این در فارس خواهند برخاست و چهارمین از همه دولتمندتر خواهد بود و چون به سبب توانگری خویش قوی گردد همه را به ضد مملکت یونان برخواد انگیزخت. ۳ و پادشاهی جبار خواهد برخاست و بر مملکت عظیمی سلطنت خواهد نمود و برحسب اراده خود عمل خواهد کرد. ۴ و چون برخیزد سلطنت او شکسته خواهد شد و بسوی بادهای اربعه آسمان تقسیم خواهد گردید. اما نه به ذریت او و نه موافق استقلالی که او می‌داشت، زیرا که سلطنت او از ریشه کنده شده و به دیگران غیر از ایشان داده خواهد شد. ۵ و پادشاه جنوب با یکی از سرداران خود قوی شده، بر او غلبه خواهد یافت و سلطنت خواهد نمود و سلطنت اوسلطنت عظیمی خواهد بود. ۶ و بعد از انقضای سالها ایشان همدستان خواهند شد و دختر پادشاه جنوب نزد پادشاه شمال آمده، با اومصلاحه خواهد نمود. لیکن قوت بازوی خود را نگاه نخواهد داشت و او و بازویش برقرار نخواهد ماند و آن دختر و آنانی که او را خواهند آورد و پدرش و آنکه او را تقویت خواهد نمود در آن زمان تسلیم خواهند شد. ۷ «و کسی از رمونه های ریشه هایش در جای او خواهد برخاست و با لشکری آمده، به قلعه پادشاه شمال داخل خواهد شد و با ایشان (جنگ) نموده، غلبه خواهد یافت. ۸ و خدایان و پتلهای ریخته شده ایشان را نیز با ظروف گرانهای ایشان از طلا و نقره به مصر به اسیری خواهد برد و سالهایی چند از پادشاه شمال دست خواهد برداشت. ۹ و به مملکت پادشاه جنوب داخل شده، باز به ولایت خود مراجعت خواهد نمود. ۱۰ و پسرانش محاربه خواهند نمود و گروهی از لشکرها عظیم را جمع خواهند کرد و ایشان داخل شده، مثل سیل خواهند آمد و عبور خواهند نمود و برگشته، تا به قلعه او جنگ خواهند کرد. ۱۱ و پادشاه جنوب خشمناک شده، بیرون خواهد آمد و با وی یعنی با پادشاه شمال جنگ خواهد نمود و وی گروه عظیمی برپا خواهد کرد و آن گروه به دست وی تسلیم خواهند شد. ۱۲ و چون آن گروه برداشته شود، دلش مغرور خواهد شد و کرورها را هلاک خواهد ساخت اما قوت نخواهد یافت. ۱۳ پس پادشاه شمال مراجعت کرده، لشکری عظیم تر ازاول برپا خواهد نمود و بعد از انقضای مدت سالها با لشکر عظیمی و دولت فراوانی خواهد آمد. ۱۴ و در آنوقت بسیاری با پادشاه جنوب مقاومت خواهند نمود و بعضی از ستمکیشان قوم توخویشتن را خواهند برافراشت تا رویا را ثابت نمایند اما ایشان خواهند افتاد. ۱۵ «پس پادشاه شمال خواهد آمد و سگهارپا نموده، شهر حصاردار را خواهد گرفت و نه افواج جنوب و نه برگزیدگان او یاری مقاومت خواهند داشت بلکه وی را هیچ یاری مقاومت نخواهد بود. ۱۶ و آنکس که به ضد وی

ما و معصیت‌های پدران ما اورشلیم و قوم تو نزد همه مجاوران ما رسوا من بر کنار نهر عظیم یعنی دجله بودم. ۵ و چشمان خود را شده است. ۱۷ پس حال‌ای خدای ما دعا و تضرعات بنده خود برافراشته دیدم که ناگاه مردی ملبس به کتان که کمربندی از را اجابت فرما و روی خود را بر مقدس خویش که خراب شده طلای اوفازیر کمر خود داشت، ۶ و جسد او مثل زبرجد وروی وی است به‌خاطر خداوندیت متجلی فرما. ۱۸ ای خدایم گوش خود مانند برق و چشمانش مثل شعله‌های آتش و بازوها و پایهایش را فراگیر و بشنو و چشمان خود را باز کن و به خرابیهای ما و شهری مانند رنگ برنج صیقلی و آواز کلام او مثل صدای گروه عظیمی که به اسم تو مسمی است نظر فرما، زیرا که ما تضرعات خود را بود. ۷ و من دانیال تنها آن رویا را دیدم و کسانی که همراه من نه برای عدالت خویش بلکه برای رحمت‌های عظیم تو به حضور بودند رویا را ندیدند لیکن لرزش عظیمی بر ایشان مستولی شد و تومی نمایم. ۱۹ ای خداوند بشنو! ای خداوند بیامرز! ای خداوند تاخیر عظیم را مشاهده می‌نمودم و قوت در من باقی نماند و خرمی من استماع نموده، به عمل آور! ای خدای من به‌خاطر خودت تاخیر عظیم را مشاهده می‌نمودم و قوت در من باقی نماند و خرمی من منمازیرا که شهر تو و قوم تو به اسم تو مسمی می‌باشند. ۲۰ و به پژمردگی مبدل گردید و دیگر هیچ طاقت نداشتم. ۹ اما آواز چون من هنوز سخن می‌گفتم و دعایم نمودم و به گناهان خود سخنانش راشنیدم و چون آواز کلام او را شنیدم به روی خود بر زمین و گناهان قوم خویش اسرائیل اعتراف می‌کردم و تضرعات خود افتاده، بیهوش گردیدم. ۱۰ که ناگاه دستی مرا لمس نمود و مرا بر رابرای کوه مقدس خدایم به حضور یهوه خدای خویش معروض دو زانو و کف دستهایم برخیزانید. ۱۱ و او مرا گفت: «ای دانیال می‌داشتم، ۲۱ چون هنوز در دعامتکلم می‌بودم، آن مرد جبرائیل مرد بسیارمحبوب! کلامی را که من به تو می‌گویم فهم کن ویر که او را در رویای اول دیده بودم بسرعت پرواز نموده، به وقت پایهای خود بایست زیرا که الان نزد تو فرستاده شدیم.» و چون هدیه شام نزد من رسید، ۲۲ و مرا اعلام نمودو با من متکلم این کلام را به من گفت لرزان بایستادم. ۱۲ و مرا گفت: «ای شده، گفت: «ای دانیال الان من بیرون آمده‌ام تا تو را فطانت و دانیال مترس زیرا از روزاول که دل خود را بر آن نهاده‌ای که بفهمی فهم بخرشم. ۲۳ درابتدای تضرعات تو امر صادر گردید و من و به حضور خدای خود تواضع نمایی سخنان تومستجاب گردید و آمدم تا تو را خبر دهم زیرا که تو بسیار محبوب هستی، پس در من به‌سبب سخنان آمده‌ام. ۱۳ اما رئیس مملکت فارس بیست این کلام تامل کن و رویا را فهم نما. ۲۴ هفتاد هفته برای قوم و یک روز بامن مقاومت نمود و میکائیل که یکی از روسای اولین تو و برای شهر مقدست مقرر می‌باشد تا تقصیرهای آنها تمام است به اعانت من آمد و من در آنجا نزد پادشاهان فارس ماندم. شود وگناهان آنها به انجام رسد و کفاره به جهت عصیان کرده ۱۴ و من آمدم تا تو را از آنچه در ایام آخر بر قوم تو واقع خواهد شود و عدالت جاودانی آورده شود و رویا و نبوت مختم گردد و شداطلاع دهم زیرا که این‌رویا برای ایام طویل است.» ۱۵ و چون قدس‌الاقداس مسح شود. ۲۵ پس بدان و بفهم که از صدور فرمان اینگونه سخنان را به من گفته بود به روی خود بر زمین افتاده، به جهت تعمیر نمودن و بناکردن اورشلیم تا (ظهور) مسیح رئیس، گنگ شدم. ۱۶ که ناگاه کسی به شبیه بنی آدم لبهایم را لمس هفت هفته و شصت و دو هفته خواهد بودو (اورشلیم) با کوچه‌ها نمود و من دهان خود را گشوده، متکلم شدم و به آن کسی که و حصار در زمانهای تنگی تعمیر و بنا خواهد شد. ۲۶ و بعد پیش من ایستاده بود گفتم: «ای آقایم از این‌رویاورد شدیدی مرا از آن شصت و دو هفته، مسیح منقطع خواهد گردید واز آن او درگرفته است و دیگر هیچ قوت نداشتم. ۱۷ پس چگونه بنده آقایم نخواهد بود، بلکه قوم آن رئیس که می‌آید شهر و قدس را خراب بتواند با آقایم گفتگو نماید و حال آنکه از آن وقت هیچ قوت خواهند ساخت و آخر او در آن سیلاب خواهد بود و تا آخر جنگ درمن برقرار نبوده، بلکه نفس هم در من باقی نمانده است.» خرابیها معین است. ۲۷ و او با اشخاص بسیار دریک هفته عهد را ۱۸ پس شبیه انسانی بار دیگر مرا لمس نموده، تقویت داد، ۱۹ و استوار خواهد ساخت و در نصف آن هفته قربانی و هدیه را موقوف گفت: «ای مرد بسیارمحبوب مترس! سلام بر تو باد و دلیر و قوی باش!» چون این را به من گفت تقویت یافتم و گفتم: «ای آقایم بگو زیرا که مرا قوت دادی.» ۲۰ پس گفت: «آیا می‌دانی که سبب آمدن من نزد تو چیست؟ و الان برمی‌گردم تا با رئیس فارس جنگ نمایم و به معجزه بیرون رفتم اینک رئیس یونان خواهد آمد. ۲۱ لیکن تو را از آنچه در کتاب حق مرقوم است اطلاع خواهم داد و کسی غیر از رئیس شما میکائیل نیست که مرا به ضد اینها مددکند.

در سال سوم کورش پادشاه فارس، امری بر دانیال که به بلطشصر مسمی بود کشف گردید و آن امر صحیح و مشقت عظیمی بود. پس امر را فهمید و رویا را دانست. ۲ در آن ایام من دانیال سه هفته تمام ماتم گرفتم. ۳ خوراک لذیذ نخوردم و گوشت و شراب به دهانم داخل نشد و تا انقضای آن سه هفته خویشتن را تدهین نمودم. ۴ و در روز بیست وچهارم ماه اول

گشت آن شاخ بزرگ شکسته شد و در جایش چهار شاخ معتبر بسوی بادهای اربعه آسمان برآمد. ۹ و از یکی از آنها یک شاخ کوچک برآمد و به سمت جنوب و مشرق و فخر زمینها بسیار بزرگ شد. ۱۰ و به ضد لشکر آسمانها قوی شده، بعضی از لشکر و ستارگان را به زمین انداخته، پایمال نمود. ۱۱ و به ضد سردار لشکر بزرگ شد و قربانی دایمی از او گرفته شد و مکان مقدس او منهدم گردید. ۱۲ و لشکری به ضد قربانی دایمی، به سبب عصیان (قوم به وی) داده شد و آن (لشکر) راستی را به زمین انداختند و او (موافق رای خود) عمل نموده، کامیاب گردید. ۱۳ و مقدسی را شنیدم که سخن می گفت و مقدس دیگری از آن یک که سخن می گفت، پرسید که رویا درباره قربانی دایمی و معصیت مهلک که قدس و لشکر را به پایمال شدن تسلیم می کند تا بکی خواهد بود. ۱۴ و او به من گفت: «تا دو هزار و سیصد شام وصیح، آنگاه مقدس تطهیر خواهد شد.» ۱۵ و چون من دانیال رویا را دیدم و معنی آن را طلبیدم، ناگاه شبیه مردی نزد من بایستاد. ۱۶ و آواز آدمی را از میان (نهر) اولای شنیدم که ندا کرده، می گفت: «ای جبرائیل این مرد را از معنی این رویا مطلع ساز.» ۱۷ پس او نزد جایی که ایستاده بودم آمد و چون آمد من ترسان شده، به روی خود درافتم و او مرا گفت: «ای پسر انسان بدانکه این رویا برای زمان آخر می باشد.» ۱۸ و حینی که او با من سخن می گفت، من بروی خود بر زمین در خواب سنگین می بودم و او مرا لمس نموده، در جایی که بودم برپا داشت. ۱۹ و گفت: «اینک من تو را از آنچه در آخر غضب واقع خواهد شد اطلاع می دهم زیرا که انتها در زمان معین واقع خواهد شد. ۲۰ اما آن قوج صاحب دو شاخ که آن را دیدی پادشاهان مادیان و فارسیان می باشد. ۲۱ و آن بز سر ستبر پادشاه یونان می باشد و آن شاخ بزرگی که در میان دو چشمش بود پادشاه اول است. ۲۲ و اما آن شکسته شدن و چهار در جایش برآمدن، چهار سلطنت از قوم او اما نه از قوت او برپا خواهند شد. ۲۳ و در آخر سلطنت ایشان چون گناه عاصیان به اتمام رسیده باشد، آنگاه پادشاهی سخت روی و در مکرها ماهر، خواهد برخاست. ۲۴ و قوت او عظیم خواهد شد، لیکن نه از توانایی خودش. و خرابیهایی عجیب خواهد نمود و کامیاب شده، (موافق رای خود) عمل خواهد نمود و عظما و قوم مقدسان را هلاک خواهند نمود. ۲۵ و از مهارت او مکر در دستش پیش خواهد رفت و در دل خود مغرور شده، بسیاری را بگته هلاک خواهد ساخت و با امیر امیران مقاومت خواهد نمود، اما بدون دست، شکسته خواهد شد. ۲۶ پس روایی که درباره شام و صبح گفته شد یقین است اما تو رویا را بر هم نه زیرا که بعد از ایام بسیار واقع خواهد شد.» ۲۷ آنگاه من دانیال تا اندک

نظر کردم تا بالهایش کنده گردید و او از زمین برداشته شده، بر پایهای خود مثل انسان قرار داده گشت و دل انسان به او داده شد. که چشمان و دهانی را که سخنان تکبرآمیز می گفت داشت و ۵ و اینک وحش دوم دیگر مثل خرس بود و بر یک طرف خود بلند شد و دهانش در میان دندانهایش سه دنده بود ووی را چنین گفتند: بر خیز و گوشت بسیار بخور. ۶ بعد از آن نگرستم و اینک دیگری مثل پلنگ بود که بر پشتش چهار بال مرغ داشت و این وحش چهار سر داشت و سلطنت به او داده شد. ۷ بعد از آن در رویاهای شب نظر کردم و اینک وحش چهارم که هولناک و مهیب و بسیار زورآور بود و دندانهای بزرگ آهین داشت و باقی مانده رامی خورد و پاره پاره می کرد و به پایهای خویش پایمال می نمود و مخالف همه وحوشی که قبل از او بودند بود و ده شاخ داشت. ۸ پس در این شاخهاتامل می نمودم که اینک از میان آنها شاخ کوچک دیگری برآمد و پیش رویش سه شاخ از آن شاخهای اول از ریشه کنده شد و اینک این شاخ چشمانی مانند چشم انسان و دهانی که به سخنان تکبرآمیز متکلم بود داشت. ۹ «و نظر می کردم تا کرسیها برقرار شد و قدیم الایام جلوس فرمود و لباس او مثل برف سفید و موی سرش مثل پشم پاک و عرش اوشعله های آتش و چرخهای آن آتش ملتهب بود. ۱۰ نهی از آتش جاری شده، از پیش روی او بیرون آمد. هزاران هزار او را خدمت می کردند و کرورها کرور به حضور وی ایستاده بودند. دیوان برپا شد و دفترها گشوده گردید. ۱۱ آنگاه نظر کردم به سبب سخنان تکبرآمیزی که آن شاخ می گفت. پس نگرستم تا آن وحش کشته شد و جسد او

هلاک گردیده، به آتش مشتعل تسلیم شد. ۱۲ اما سایر وحوش سلطنت را از ایشان گرفتند، لکن درازی عمر تا زمانی و وقتی به ایشان داده شد. ۱۳ و در رویای شب نگرستم و اینک مثل پسر انسان با ابرهای آسمان آمد و نزد قدیم الایام رسید و او را به حضور وی آوردند. ۱۴ و سلطنت و جلال و ملکوت به او داده شد تا جمیع قومها و امتها و زبانها او را خدمت نمایند. سلطنت او سلطنت جاودانی و بی زوال است و ملکوت او زایل نخواهد شد. ۱۵ «اما روح من دانیال در جسد مدهوش شد و رویاهای سرم مرا مضطرب ساخت. ۱۶ و به یکی از حاضرین نزدیک شده، حقیقت این همه امور را از وی پرسیدم و او به من تکلم نموده، تفسیر امور را برای من بیان کرد، ۱۷ که این وحش عظیمی که (عدد) ایشان چهار است چهار پادشاه می باشند که از زمین خواهند برخاست. ۱۸ امامقدس حضرت اعلی سلطنت را خواهند یافت و مملکت را تا به ابد و تا ابدالابد متصرف خواهند بود. ۱۹ آنگاه آرزو داشتم که حقیقت امرا دربار وحش چهارم که مخالف همه دیگران و بسیار هولناک بود و دندانهای آهنین و جنگالهای برنجین داشت و سایرین را می خورد و پاره پاره می کرد و به پایهای خود پایمال می نمود بدانم. ۲۰ و کیفیت ده شاخ را که بر سر او بود و آن

۸ در سال سوم سلطنت بلشصر پادشاه، رویایی بر من دانیال ظاهر شد بعد از آنکه اول به من ظاهر شده بود. ۲ و در رویا نظر کردم و می دیدم که من در دارالسلطنه شوشن که در ولایت عیلام می باشد بودم و در عالم رویا دیدم که نزد نهر اولای می باشم. ۳ پس چشمان خود را برافراشته، دیدم که ناگاه قوچی نزد نهر ایستاده بود که دو شاخ داشت و شاخهایش بلند بود و یکی از دیگری بلندتر و بلندترین آنها آخر برآمد. ۴ و قوچ را دیدم که به سمت مغرب و شمال و جنوب شاخ می زد و هیچ وحشی با او مقاومت نتوانست کرد و کسی نبود که از دستش رهایی دهد و بر حسب رای خود عمل نموده، بزرگ می شد. ۵ و حینی که متفکر می بودم اینک بز نری از طرف مغرب بر روی تمامی زمین می آمد و زمین را لمس نمی کرد و در میان چشمان بر نر شاخی معتبر بود. ۶ و به سوی آن قوچ صاحب دو شاخ که آن را نزد نهر ایستاده دیدم آمد و بشدت قوت خویش نزد او دوید. ۷ و او را دیدم که چون نزد قوچ رسید با او بشدت غضبناک شده، قوچ را زد و هر دو شاخ او را شکست و قوچ را یارای مقاومت با وی نبود پس وی را به زمین انداخته، پایمال کرد و کسی نبود که قوچ را از دستش رهایی دهد. ۸ و بز نر بی نهایت بزرگ شد و چون قوی

دانیال را به ارغوان ملبس ساختند و طوق زرین بر گردنش (نهادند) و به پادشاه عرض کردند که «ای پادشاه بدان که قانون مادیان و دربارهاش ندا کردند که در مملکت حاکم سوم می‌باشد. ۳۰ در و فارسبان این است که هیچ فرمان یاحکمی که پادشاه آن را همان شب بلشصر پادشاه کلدانیان کشته شد. ۳۱ و داریوش مادی استوار نماید تبدیل نشود.» ۱۶ پس پادشاه امر فرمود تا دانیال را در حالی که شصت و دوساله بود سلطنت را یافت.

گفت: «خدای تو که او را پیوسته عبادت می‌نمایی تو را رهایی خواهد داد.» ۱۷ و سنگی آورده، آن را بر دهنه چاه نهادند و پادشاه آن را به مهر خود و مهر امرای خویش مختوم ساخت تا امر درباره دانیال تبدیل نشود. ۱۸ آنگاه پادشاه به قصر خویش رفته، شب را به روزه بسربرد و به حضور وی اسباب عیش او را نیاوردند و خواش از او رفت. ۱۹ پس پادشاه صبح زود وقت طلوع فجر برخاست و به تعجیل به چاه شیران رفت. ۲۰ و چون نزد چاه شیران رسید به آواز حزین دانیال را صدا زد و پادشاه دانیال را خطاب کرده، گفت: «ای دانیال بنده خدای حی آيا خدايت که او را پیوسته عبادت می‌نمایی به رهایی‌دنت از شیران قادر بوده است؟» ۲۱ آنگاه دانیال به پادشاه جواب داد که «ای پادشاه تا به ابد زنده باش! ۲۲ خدای من فرشته خود را فرستاده، دهان شیران را بست تا به من ضرری نرسانند چونکه به حضور وی در من گناهی یافت نشد و هم در حضور توای پادشاه تقصیری نوزیده بودم.» ۲۳ آنگاه پادشاه بی‌نهایت شادمان شده، امر فرمود که دانیال را از چاه برآورند و دانیال را از چاه برآورند و از آن جهت که بر خدای خود توکل نموده بود در او هیچ ضرری یافت نشد. ۲۴ و پادشاه امر فرمود تا آن اشخاص را که بر دانیال شکایت آورده بودند حاضر ساختند و ایشان را با پسران و زنان ایشان در چاه شیران انداختند و هنوز به ته چاه نرسیده بودند که شیران بر ایشان حمله آورده، همه استخوانهای ایشان را خرد کردند. ۲۵ بعد از آن داریوش پادشاه به جمیع قومها و امتهای وزبانهایی که در تمامی جهان ساکن بودند نوشت که «سلامتی شما افزون باد! ۲۶ در حضور من فرمانی صادر شده است که در هر سلطنتی از ممالک من (مردمان) به حضور خدای دانیال لرزان و ترسان باشند زیرا که او خدای حی و تا ابد الابد قیوم است. و ملکوت او بی‌زوال و سلطنت او غیرمتمنای است. ۲۷ او است که نجات می‌دهد و می‌رهاند و آیات و عجایب را در آسمان و در زمین ظاهر می‌سازد و اوست که دانیال را از چنگ شیران رهایی داده است.» ۲۸ پس این دانیال در سلطنت داریوش و در سلطنت کورش فارسی فیروز می‌بود.

در سال اول بلشصر پادشاه بابل، دانیال در بسترش خوابی و رویاهای سرش را دید. پس خواب را نوشت و کلیه مطالب را بیان نمود. ۲ پس دانیال متکلم شده، گفت: «شبگاهان در عالم رویا شده، دیدم که ناگاه چهار باد آسمان بر روی دریای عظیم تاختند. ۳ و چهار وحش بزرگ که مخالف یکدیگر بودند از دریا بیرون آمدند. ۴ اول آنها مثل شیر بود و بالهای عقاب داشت و من

۶ و داریوش مصلحت دانست که صد و بیست والی بر مملکت نصب نماید تا بر تمامی مملکت باشند. ۲ و بر آنها سه وزیر که یکی از ایشان دانیال بود تا آن والیان به ایشان حساب دهند و هیچ ضرری به پادشاه نرسد. ۳ پس این دانیال بر سایر وزراء و والیان تفوق جست زیرا که روح فاضل در او بود و پادشاه اراده داشت که او را بر تمامی مملکت نصب نماید. ۴ پس وزیران و والیان بهانه می‌جستند تا شکایتی در امور سلطنت بر دانیال بیاورند اما نتوانستند که هیچ علتی یا تقصیری بیابند، چونکه او امین بود و خطایی یا تقصیری در او هرگز یافت نشد. ۵ پس آن اشخاص گفتند که «در این دانیال هیچ علتی پیدا نخواهیم کرد مگر اینکه آن را درباره شریعت خدایش در او بیابیم.» ۶ آنگاه این وزراء و والیان نزد پادشاه جمع شدند و او را چنین گفتند: «ای داریوش پادشاه تا به ابد زنده باش. ۷ جمیع وزرای مملکت و روسا و والیان و مشیران و حاکمان با هم مشورت کرده‌اند که پادشاه حکمی استوار کند و قدغن بلیغی نماید که هر کسی که تا سی روز از خدایی یا انسانی سوای توای پادشاه مسالتي نماید در چاه شیران افکنده شود. ۸ پس ای پادشاه فرمان را استوار کن و نوشته را امضا فرما تا موافق شریعت مادیان و فارسبان که منسوخ نمی‌شود تبدیل نگردد.» ۹ بنابراین داریوش پادشاه نوشته و فرمان را امضا نمود. ۱۰ اما چون دانیال دانست که نوشته امضا شده است به خانه خود درآمد و پنجره‌های بالاخانه خود را به سمت اورشلیم باز نموده، هر روز سه مرتبه زانو می‌زد و دعا می‌نمود و چنانکه قبل از آن عادت می‌داشت نزد خدای خویش دعامی کرد و تسبیح می‌خواند. ۱۱ پس آن اشخاص جمع شده، دانیال را یافتند که نزد خدای خود مسالت و تضرع می‌نماید. ۱۲ آنگاه به حضور پادشاه نزدیک شده، درباره فرمان پادشاه عرض کردند که «ای پادشاه آيا فرمانی امضا نمودی که هر که تا سی روز نزد خدایی یا انسانی سوای توای پادشاه مسالتي نماید در چاه شیران افکنده شود؟» پادشاه در جواب گفت: «این امر موافق شریعت مادیان و فارسبان که منسوخ نمی‌شود صحیح است.» ۱۳ پس ایشان در حضور پادشاه جواب دادند و گفتند که «این دانیال که از اسیران یهودا می‌باشد به توای پادشاه و به فرمانی که امضا نموده‌ای اعتنای نمی‌دهد، بلکه هر روز سه مرتبه مسالت خود را می‌نماید.» ۱۴ آنگاه پادشاه چون این سخن را شنید بر خویش بشمار بسیار خشمگین گردید و دل خود را به رهایی‌دنت دانیال مشغول ساخت و تا غروب آفتاب برای استخلاص او سعی می‌نمود. ۱۵ آنگاه آن اشخاص نزد پادشاه جمع شدند

رامتبارک خواندم و حی سרمدی را تسبیح و حمد گفتم زیرا که بلطشصر مسمی نمود یافت شد. پس حال دانیال طلبیده شود و سلطنت او سلطنت جاودانی و ملکوت او تا ابدالابد است. ۳۵ و تفسیر رابیان خواهد نمود. ۱۳ آنگاه دانیال را به حضور پادشاه جمیع ساکنان جهان هیچ شمرده می‌شوند و با جنود آسمان و سکنه جهان بر وفق اراده خود عمل می‌نماید و کسی نیست که دست او را بازدارد یا او را بگوید که چه می‌کنی. ۳۶ در همان زمان عقل من به من برگشت و به جهت جلال سلطنت من حشمت و زینتم به من باز داده شد و مشیرانم و امرایم مرا طلبیدند و بر سلطنت خود استوار گردیدم و عظمت عظیمی بر من افزوده شد. ۳۷ الان من که نبوکدنصر هستم پادشاه آسمانها را تسبیح و تکبیر و حمد می‌گویم که تمام کارهای او حق و طریق‌های وی عدل است و کسانی که با تکبر راه می‌روند، او قادر است که ایشان را پست نماید.

۵ بلشصر پادشاه ضیافت عظیمی برای هزار نفر از امرای خود برپا داشت و در حضور آن هزار نفر شراب نوشید. ۲ بلشصر در کیف شراب امر فرمود که ظروف طلا و نقره را که جدش نبوکدنصر از هیکل اورشلیم برده بود بیاورند تا پادشاه و امرایش و زوجه‌ها و متعه‌هایش از آنها بنوشند. ۳ آنگاه ظروف طلا را که از هیکل خانه خدا که در اورشلیم است گرفته شده بود آوردند و پادشاه و امرایش و زوجه‌ها و متعه‌هایش از آنها نوشیدند. ۴ شراب می‌نوشیدند و خدایان طلا و نقره و برنج و آهن و چوب و سنگ را تسبیح می‌خواندند. ۵ در همان ساعت انگشت‌های دست انسانی بیرون آمد و در برابر شمع‌دان بر گچ دیوار قصر پادشاه نوشت و پادشاه کف دست را که می‌نوشت دید. ۶ آنگاه هیئت پادشاه متغیر شد و فکرهایش او را مضطرب ساخت و بندهای کمرش سست شده، زانهایش بهم می‌خورد. ۷ پادشاه به آواز بلند صدا زد که جادوگران و کلدانیان و منجمان را احضار نمایند. پس پادشاه حکیمان بابل را خطاب کرده، گفت: «هر که این نوشته را بخواند و تفسیرش را برای من بیان نماید به ارغوان ملبس خواهد شد و طوق زرین بر گردنش (نهاده خواهد شد) و حاکم سوم در مملکت خواهد بود.» ۸ آنگاه جمیع حکمای پادشاه داخل شدند اما نتوانستند نوشته را بخوانند یا تفسیرش را برای پادشاه بیان نمایند. ۹ پس بلشصر پادشاه، بسیار مضطرب شد و هیئتش در او متغیر گردید و امرایش مضطرب شدند. ۱۰ اما ملکه به سبب سخنان پادشاه و امرایش به مهمانخانه درآمد و ملکه متکلم شده، گفت: «ای پادشاه تا به ابد زنده باش! فکرهای تو را مضطرب نسازد و هیئت تو متغیر نشود. ۱۱ شخصی در مملکت تو هست که روح خدایان قدوس دارد و در ایام پدرت روشنایی و فطانت و حکمت مثل حکمت خدایان در او پیدا شد و پدرت نبوکدنصر پادشاه یعنی پدر توای پادشاه او را رئیس مجوسیان و جادوگران و کلدانیان و منجمان ساخت. ۱۲ چونکه روح فاضل و معرفت و فطانت و تعبیرخواهی و حل معماها و گشودن عقده‌ها در این دانیال که پادشاه او را به

۴ از نبوکدنصر پادشاه، به تمامی قومها و امتها و زبانها که بر تمامی زمین ساکنند سلامتی شما افزون باد! ۲ من مصلحت دانستم که آیات و عجایبی را که خدای تعالی به من نموده است بیان نمایم. ۳ آیات او چه قدر بزرگ و عجایب او چه قدر عظیم است. ملکوت او ملکوت جاودانی است و سلطنت او تا ابدالابد. ۴ من که نبوکدنصر هشتم در خانه خود مطمئن و در قصر خویش خرم می‌بودم. ۵ خوابی دیدم که مرا ترسانید و فکرهایم در بستم و رویاهای سرم مرا مضطرب ساخت. ۶ پس فرمانی از من صادرگردید که جمیع حکیمان بابل را به حضورم بیاورند تا تعبیر خواب را برای من بیان نمایند. ۷ آنگاه مجوسیان و جادوگران و کلدانیان و منجمان حاضر شدند و من خواب را برای ایشان بازگفتم لیکن تعبیرش را برای من بیان نتوانستند نمود. ۸ بالاخره دانیال که موافق اسم خدای من به بلطشصر مسمی است و روح خدایان قدوس قدوس در او می‌باشد، درآمد و خواب را به او بازگفتم. ۹ که «ای بلطشصر، رئیس مجوسیان، چون می‌دانم که روح خدایان قدوس در تو می‌باشد و هیچ سری برای تو مشکل نیست، پس خوابی که دیده‌ام و تعبیرش را به من بگو. ۱۰ رویاهای سرم در بستم این بود که نظر کردم و اینک درختی در وسط زمین که ارتفاعش عظیم بود. ۱۱ این درخت بزرگ و قوی گردید و بلندیش تا به آسمان رسید و منظرش تا اقصای تمامی زمین بود. ۱۲ برگهایش جمیل و میوه‌اش بسیار و آذوقه برای همه در آن بود. حیوانات صحرا در زیر آن سایه گرفتند و مرغان هوا برشاخه هایش ماوا گردیدند و تمامی بشر از آن پرورش یافتند. ۱۳ در رویاهای سرم در بستم نظر کردم و اینک پاسبانی و مقدسی از آسمان نازل شد، ۱۴ که به آواز بلند ندا درداد و چنین گفت: درخت را ببرید و شاخه هایش را قطع نمایید و برگهایش را بیفشانید و میوه هایش را پراکنده سازید تا حیوانات از زیرش و مرغان از شاخه هایش آواره گردند. ۱۵ لیکن کنده ریشه هایش را با بند آهن و برنج در زمین در میان سبزه های صحرا واگذارید و از شبنم آسمان ترشود و نصیب او از علف زمین با حیوانات باشد. ۱۶ دل او از انسانیت تبدیل شود و دل حیوان را به او بدهند و هفت زمان پراو بگذرد. ۱۷ این امر از فرمان پاسبانان شده و این حکم از کلام مقدسین گردیده است تا زندگان بدانند که حضرت متعال بر ممالک آدمیان حکمرانی می‌کند و آن را بهره‌کشی می‌خواهد می‌دهد و پست‌ترین مردمان را بر آن نصب می‌نماید. ۱۸ این خواب را من که نبوکدنصر پادشاه هشتم دیدم و توای بلطشصر تعبیرش را بیان کن زیرا که تمامی حکیمان مملکت من نتوانستند مرا از تعبیرش اطلاع دهند، اما تو می‌توانی چونکه روح خدایان قدوس در تو می‌باشد.» ۱۹ آنگاه دانیال که به بلطشصر مسمی می‌باشد، ساعتی متحیر ماند و فکرهاش او را مضطرب ساخت. پس پادشاه متکلم شده، گفت: «ای بلطشصر خواب و

میشک و عبدنغو رابر کارهای ولایت بابل نصب کرد و اما دانیال میشلک و عبدنغو در جواب پادشاه گفتند: «ای نبوکدنصر! درباره این امر ما رایاکی نیست که تو را جواب دهیم. ۱۷ اگر چنین است، خدای ما که او را می‌پرستیم قادر است که ما را از تون

۳ نبوکدنصر پادشاه تمثالی از طلا که ارتفاعش شصت ذراع و عرضش شش ذراع بود ساخت و آن را در همواری دورا درولایت بابل نصب کرد. ۲ و نبوکدنصر پادشاه فرستاد که امرا و روسا و والیان و داوران و خزانه‌داران و مشیران و وکیلان و جمیع سروران ولایتها را جمع کنند تا به جهت تبرک تمثالی که نبوکدنصر پادشاه نصب نموده بود بیایند. ۳ پس امرا و روسا و والیان و داوران و خزانه‌داران و مشیران و وکیلان و جمیع سروران ولایتها به جهت تبرک تمثالی که نبوکدنصر پادشاه نصب نموده بود جمع شده، پیش تمثالی که نبوکدنصر نصب کرده بود ایستادند. ۴ و منادی به آواز بلند ندا کرد، می‌گفت: «ای قومها و امتها و زبانهای شما حکم است؛ ۵ که چون آواز کرنا و سرنا و عود و بریط و سنتور و کمانچه و هر قسم آلات موسیقی را بشنوید، آنگاه به رو افتاده، تمثال طلا را که نبوکدنصر پادشاه نصب کرده است سجده نمایند. ۶ و هرکه به رو نیفتد و سجده ننماید در همان ساعت در میان تون آتش ملتهب افکنده خواهد شد.» ۷ لهذا چون همه قومها آواز کرنا و سرنا و عود و بریط و سنتور و هر قسم آلات موسیقی را شنیدند، همه قومها و امتها و زبانها به رو افتاده، تمثال طلا را که نبوکدنصر پادشاه نصب کرده بود سجده نمودند. ۸ اما در آنوقت بعضی کلدانیان نزدیک آمده، بر یهودیان شکایت آوردند، ۹ و به نبوکدنصر پادشاه عرض کرده، گفتند: «ای پادشاه تا به اید زنده باش! ۱۰ توای پادشاه فرمانی صادر نمودی که هرکه آواز کرنا و سرنا و عود و بریط و سنتور و کمانچه و هر قسم آلات موسیقی را بشنود به رو افتاده، تمثال طلا را سجده نماید. ۱۱ و هرکه به رو نیفتد و سجده ننماید در میان تون آتش ملتهب افکنده شود. ۱۲ پس چند نفر یهود که ایشان را بر کارهای ولایت بابل گماشته‌ای هستند، یعنی شدرك و میشلک و عبدنغو. این اشخاص‌ای پادشاه، تو را احترام نمی‌نمایند و خدایان تو را عبادت نمی‌کنند و تمثال طلا را که نصب نموده‌ای سجده نمی‌نمایند.» ۱۳ آنگاه نبوکدنصر با خشم و غضب فرمود تا شدرك و میشلک و عبدنغو را حاضر کنند. پس این اشخاص را در حضور پادشاه آوردند. ۱۴ پس نبوکدنصر ایشان را خطاب کرده، گفت: «ای شدرك و میشلک و عبدنغو! آیا شما عمد خدایان مرا نمی‌پرستید و تمثال طلا را که نصب نموده‌ام سجده نمی‌کنید؟ ۱۵ الان اگر مستعد بشوید که چون آواز کرنا و سرنا و عود و بریط و سنتور و کمانچه و هر قسم آلات موسیقی را بشنوید به رو افتاده، تمثالی را که ساختم سجده نمایید، (فبها) و اما اگر سجده ننمایید، در همان ساعت در میان تون آتش ملتهب انداخته خواهید شد و کدام خدایی است که شما را از دست من رهایی دهد.» ۱۶ شدرك و

میشک و عبدنغو در جواب پادشاه گفتند: «ای نبوکدنصر! درباره این امر ما رایاکی نیست که تو را جواب دهیم. ۱۷ اگر چنین است، خدای ما که او را می‌پرستیم قادر است که ما را از تون آتش ملتهب برهاند و او ما را از دست توای پادشاه خواهد رهاشد. ۱۸ و اگر نه، ای پادشاه تو را معلوم باد که خدایان تو را عبادت نخواهیم کرد و تمثال طلا را که نصب نموده‌ای سجده نخواهیم نمود.» ۱۹ آنگاه نبوکدنصر از خشم مملو گردید و هیئت چهارش بر شدرك و میشلک و عبدنغو متغیر گشت و متکلم شده، فرمود تا تون را هفت چندان زیاده تر از عادتش بتابند. ۲۰ و به قویترین شجاعان لشکر خود فرمود که شدرك و میشلک و عبدنغو را ببندند و در تون آتش ملتهب بیندازند. ۲۱ پس این اشخاص را در رداها و جبهه و عمامه‌ها و سایر لباسهای ایشان بستند و در میان تون آتش ملتهب افکندند. ۲۲ و چونکه فرمان پادشاه سخت بود و تون بی‌نهایت تابیده شده، شعله آتش آن کسان را که شدرك و میشلک و عبدنغو را برداشته بودند کشت. ۲۳ و این سه مرد یعنی شدرك و میشلک و عبدنغو در میان تون آتش ملتهب بسته افتادند. ۲۴ آنگاه نبوکدنصر پادشاه در حیرت افتاد و وزودی هرچه تمامتر برخاست و مشیران خود را خطاب کرده، گفت: «آیا سه شخص نیستیم و در میان آتش بینداختیم؟» ایشان در جواب پادشاه عرض کردند که «صحیح است ای پادشاه!» ۲۵ اودر جواب گفت: «اینک من چهار مرد می‌بینم که گشاده در میان آتش می‌خرامند و ضرری به ایشان نرسیده است و منظر چهارمین شبیه پسر خدا است.» ۲۶ پس نبوکدنصر به دهنه تون آتش ملتهب نزدیک آمد و خطاب کرده، گفت: «ای شدرك و میشلک و عبدنغو! ای بندگان خدای تعالی بیرون شوید و بیایید.» پس شدرك و میشلک و عبدنغو از میان آتش بیرون آمدند. ۲۷ و امرا و روسا و والیان و مشیران پادشاه جمع شده، آن مردان را دیدند که آتش به بدنهای ایشان اثری نکرده و موئی از سر ایشان نسوخته و رنگ ردای ایشان تبدیل نشده، بلکه بوی آتش به ایشان نرسیده است. ۲۸ آنگاه نبوکدنصر متکلم شده، گفت: «متبارک باد خدای شدرك و میشلک و عبدنغو که فرشته خود را فرستاد و بندگان خویش را که بر او توکل داشتند و به فرمان پادشاه مخالفت ورزیدند و بدنهای خود را تسلیم نمودند تا خدای دیگری سوای خدای خویش را عبادت و سجده ننمایند، رهایی داده است. ۲۹ بنابراین فرمانی از من صادر شد که هر قوم و امت و زبان که حرف ناشایسته‌ای به ضد خدای شدرك و میشلک و عبدنغو بگویند، پاره پاره شوند و خانه‌های ایشان به مزبله مبدل گردد، زیرا خدایی دیگر نیست که بدین منوال رهایی تواند داد.» ۳۰ آنگاه پادشاه (منصب) شدرك و میشلک و عبدنغو را در ولایت بابل برتری داد.

دانیال داخل شده، از پادشاه درخواست نمود که مهلت به وی داده بدون دستها جدا شده، پاپهای آهنین و گلین آن تمثال را زد و آنها شود تا تعبیر را برای پادشاه اعلام نماید. ۱۷ پس دانیال به خانه را خرد ساخت. ۳۵ آنگاه آهن و گل و برنج و نقره و طلا با هم خورفته، رفقای خوش حنیا و میشائیل و عزریا را از این امر اطلاع خرد شد و مثل کاه خرمن تابستانی گردیده، باد آنها را چنان برد که داد، ۱۸ تا دربار این راز از خدای آسمانها رحمت بطلبد مبادا که جایی به جهت آنها یافت نشد. و آن سنگ که تمثال را زده دانیال و رفقایش با سایر حکیمان بابل هلاک شوند. ۱۹ آنگاه آن بود کوه عظیمی گردید و تمامی جهان را پر ساخت. ۳۶ خواب راز به دانیال در رویای شب کشف شد. پس دانیال خدای آسمانها همین است و تعبیرش را برای پادشاه بیان خواهیم نمود. ۳۷ ای را مبارک خواند. ۲۰ و دانیال متکلم شده، گفت: «اسم خدا تا پادشاه پادشاهان هستی زیرا خدای آسمانها سلطنت و ابدالاد مبارک باد زیرا که حکمت و توانایی از آن وی است. اقتدار و قوت وحشمت به تو داده است. ۳۸ و در هر جایی که ۲۱ و او وقتها و زمانها را تبدیل می کند. پادشاهان را معزول می نماید بنی آدم سکونت دارند حیوانات صحرا و مرغان هوا را به دست و پادشاهان را نصب می کند. حکمت را به حکیمان می بخشد تو تسلیم نموده و تو را بر جمیع آنها مسلط گردانیده است. آن وفطانت پیشه گان را تعلیم می دهد. ۲۲ اوست که چیزهای عمیق سر طلا تو هستی. ۳۹ و بعد از تو سلطنتی دیگر پست تر از تو و پنهان را کشف می نماید. به آنچه در ظلمت است عارف خواهد برخاست و سلطنت سومی دیگر از برنج که بر تمامی جهان می باشد و نور نزد وی ساکن است. ۲۳ ای خدای پدران من تو سلطنت خواهد نمود. ۴۰ و سلطنت چهارم مثل آهن قوی خواهد را شکر می گویم و تسبیح می خوانم زیرا که حکمت و توانایی را به بود زیرا آهن همه چیز را خرد و نرم می سازد. پس چنانکه آهن من عطا فرمودی و الان آنچه را که از تو درخواست کرده ایم به من همه چیز را نرم می کند، همچنان آن نیز خرد و نرم خواهد ساخت. اعلام نمودی چونکه ما را از مقصود پادشاه اطلاع دادی.» ۲۴ و ۴۱ و چنانکه پاپها و انگشتها را دیدی که قدری از گل کوزه گر و از این جهت دانیال نزد اریوک که پادشاه او را به جهت هلاک قدری از آهن بود، همچنان این سلطنت منقسم خواهد شد و قدری ساختن حکمای بابل مامور کرده بود رفت، و به وی رسیده، چنین از قوت آهن در آن خواهد ماند موافق آنچه دیدی که آهن با گل گفت که «حکمای بابل را هلاک مساز. مرا به حضور پادشاه ببر و سفالین آمیخته شده بود. ۴۲ و اما انگشتهای پاپهای قدری تعبیر را برای پادشاه بیان خواهم نمود.» ۲۵ آنگاه اریوک دانیال را از آهن و قدری از گل بود، همچنان این سلطنت قدری قوی و بزرگی به حضور پادشاه رسانید و وی را چنین گفت که «شخصی قدری زودشکن خواهد بود. ۴۳ و چنانکه دیدی که آهن با گل را از اسیران یهود یافته ام که تعبیر را برای پادشاه بیان تواند نمود.» سفالین آمیخته شده بود، همچنین اینها خویشتن را با ذریت انسان ۲۶ پادشاه دانیال را که به بلطشصر مسمی بود خطاب کرده، آمیخته خواهند کرد. اما به نحوی که آهن با گل ممزوج نمی گفت: «آیا تومی توانی خوابی را که دیده ام و تعبیرش را برای من شود، همچنین اینها با یکدیگر ملصق نخواهند شد. ۴۴ و در ایام بیان نمایی؟» ۲۷ دانیال به حضور پادشاه جواب داد و گفت: این پادشاهان خدای آسمانها سلطنتی را که تا ابدالاد زایل نشود، «رازی را که پادشاه می طلبد، نه حکیمان و نه جادوگران و نه برپاخواهد نمود و این سلطنت به قومی دیگر منتقل نخواهد شد، مجوسیان و نه منجمان می توانند آن را برای پادشاه حل کنند. بلکه تمامی آن سلطنتها را خرد کرده، مغلوب خواهد ساخت و ۲۸ لیکن خدایی در آسمان هست که کاشف اسرار می باشد و او خودش تا ابدالاد استوار خواهد ماند. ۴۵ و چنانکه سنگ را نبوکدنصر پادشاه را از آنچه در ایام آخر واقع خواهد شد اعلام دیدی که بدون دستها از کوه جدا شده، آهن و برنج و گل و نقره و نموده است. خواب تو و رویای سرت که در بستر دیده ای این طلا را خرد کرد، همچنین خدای عظیم پادشاه را از آنچه بعد از است: ۲۹ ای پادشاه فکرای تو بر بستر دربار آنچه بعد از این واقع می شود مخبر ساخته است. پس خواب صحیح و تعبیرش واقع خواهد شد به خاطر آمد و کاشف الاسرار، تو را از آنچه واقع یقین است.» ۴۶ آنگاه نبوکدنصر پادشاه به روی خود در افتاده، خواهد شد مخبر ساخته است. ۳۰ و اما این راز بر من از حکمتی دانیال را سجده نمود و امر فرمود که هدایا و عطریات برای او که من بیشتر از سایر زندگان دارم مشکوف نشده است، بلکه تا بگذرانند. ۴۷ و پادشاه دانیال را خطاب کرده، گفت: «به درستی تعبیر بر پادشاه معلوم شود و فکرای خاطر خود را بدانی. ۳۱ توای که خدای شما خدای خدایان و خداوند پادشاهان و کاشف اسرار پادشاه می دیدی و اینک تمثال عظیمی بود و این تمثال بزرگ که است، چونکه تو قادر بر کشف این راز شده ای.» ۴۸ پس پادشاه درخشندگی آن بی نهایت و منظر آن هولناک بود پیش روی تو برپا دانیال را معظم ساخت و هدایای بسیار و عظیم به او داد و او را بر شد. ۳۲ سراین تمثال از طلای خالص و سینه و بازوهایش از نقره و تمامی ولایت بابل حکومت داد و رئیس روسا بر جمیع حکمای شکم و رانهایش از برنج بود. ۳۳ و ساقهایش از آهن و پاپهایش بابل ساخت. ۴۹ و دانیال از پادشاه درخواست نمود تا شدرک و قدری از آهن و قدری از گل بود. ۳۴ و مشاهده می نمودی تاسنگی

ایشان را به حضور نبوکدنصر آورد. ۱۹ و پادشاه با ایشان گفتگو کرد و از جمیع ایشان کسی مثل دانیال وحننیا و میثائیل و عزریا یافت نشد پس درحضور پادشاه ایستادند. ۲۰ و در هر مسئله حکمت و فطانت که پادشاه از ایشان استفسارکرد، ایشان را از جمیع مجوسیان و جادوگرانی که در تمام مملکت او بودند ده مرتبه بهتر یافت. ۲۱ ودانیال بود تا سال اول کورش پادشاه.

۲ و در سال دوم سلطنت نبوکدنصر، نبوکدنصر خوابی دید و روحش مضطرب شده، خواب از وی دور شد. ۲ پس پادشاه امرفرمود که مجوسیان و جادوگران و فالگیران وکلدانیان را بخوانند تا خواب پادشاه را برای اوتعبیر نمایند و ایشان آمده، به حضور پادشاه ایستادند. ۳ و پادشاه به ایشان گفت: «خوابی دیده‌ام وروحم برای فهمیدن خواب مضطرب است.» ۴ کلدانیان به زبان ارامی به پادشاه عرض کردند که «پادشاه تا به ابد زنده بماند! خواب را برای بندگانت بیان کن و تعبیر آن را خواهیم گفت.» ۵ پادشاه در جواب کلدانیان فرمود: «فرمان ازمن صادر شد که اگر خواب و تعبیر آن را برای من بیان نکنید پاره پاره خواهید شد و خانه های شما را مزبله خواهند ساخت. ۶ و اگر خواب وتعبیرش را بیان کنید، بخششها و انعامها و اکرام عظیمی از حضور من خواهید یافت. پس خواب و تعبیرش را به من اعلام نمایید.» ۷ ایشان باریگر جواب داده، گفتند که «پادشاه بندگان خود را از خواب اطلاع دهد و آن را تعبیر خواهیم کرد.» ۸ پادشاه در جواب گفت: «یقین می‌دانم که شما فرصت می‌جوید، چون می‌بینید که فرمان ازمن صادر شده است. ۹ لیکن اگر خواب را به من اعلام ننمایید برای شما فقط یک حکم است. زیراکه سخنان دروغ و باطل را ترتیب داده‌اید که به حضور من بگوئید تا وقت تبدیل شود. پس خواب را به من بگوئید و خواهم دانست که آن را تعبیر توانید نمود.» ۱۰ کلدانیان به حضور پادشاه جواب داده، گفتند، که «کسی بر روی زمین نیست که مطلب پادشاه را بیان تواند نمود، لهذا هیچ پادشاه یا حاکم یا سلطانی نیست که چنین امری را از هرمجوسی یا جادوگر یا کلدانی بپرسد. ۱۱ و مطلبی که پادشاه می‌پرسد، چنان بدیع است که احدی غیر از خدایانی که مسکن ایشان با انسان نیست، نمی تواند آن را برای پادشاه بیان نماید.» ۱۲ از این جهت پادشاه خشم نمود و به شدت غضبناک گردیده، امر فرمود که جمیع حکیمان بابل را هلاک کنند. ۱۳ پس فرمان صادر شد و به صدد کشتن حکیمان برآمدند و دانیال و رفیقانش را می‌طلبیدند تا ایشان را به قتل رسانند. ۱۴ آنگاه دانیال با حکمت و عقل به اریوک رئیس جلادان پادشاه که برای کشتن حکیمان بابل بیرون می‌رفت، سخن گفت. ۱۵ و اریوک سردار پادشاه را خطاب کرده، گفت: «چرا فرمان از حضور پادشاه چنین سخت است؟» آنگاه اریوک دانیال را از کیفیت امر مطلع ساخت. ۱۶ و

۱ در سال سوم سلطنت یهوایقم پادشاه یهودا، نبوکدنصر پادشاه بابل به اورشلیم آمده، آن را محاصره نمود. ۲ و خداوند یهوایقم پادشاه یهودا را با بعضی از ظروف خانه خدا به‌دست او تسلیم نمود و او آنها را به زمین شعار به خانه خدای خود آورد و ظروف را به بیت‌المال خدای خویش گذاشت. ۳ و پادشاه اشفناز رئیس خواجه‌سرایان خویش را امر فرمود که بعضی ازبنی اسرائیل و از اولاد پادشاهان و از شرفا را بیاورد. ۴ جوانانی که هیچ عیبی نداشته باشند و نیکو منظر و در هرگونه حکمت ماهر و به علم داناو به فنون فهم باشند که قابلیت برای ایستادن درقصر پادشاه داشته باشند و علم و زبان کلدانیان را به ایشان تعلیم دهند. ۵ و پادشاه وظیفه روزینه ازطعام پادشاه و از شرابی که او می‌نوشید تعیین نمود (امر فرمود) که ایشان را سه سال تربیت نمایند و بعد از انقضای آن مدت در حضور پادشاه حاضر شوند. ۶ و در میان ایشان دانیال وحننیا و میثائیل و عزریا از بنی یهودا بودند. ۷ ورئیس خواجه‌سرایان نامها به ایشان نهاد، اما دانیال را به بلطشصر و حننیا را به شدراک و میثائیل را به میشاک و عزریا را به عبدنغو مسمی ساخت. ۸ اما دانیال در دل خود قصد نمود که خویشش را از طعام پادشاه و از شرابی که او می‌نوشید نجس نسازد. پس از رئیس خواجه‌سرایان درخواست نمود که خویشش را نجس نسازد. ۹ و خدا دانیال را نزد رئیس خواجه‌سرایان محترم و مکرم ساخت. ۱۰ پس رئیس خواجه‌سرایان به دانیال گفت: «من از آقای خود پادشاه که خوراک و مشروبات شما را تعیین نموده است می‌ترسم. چرا چهره های شما را از سایر جوانانی که انبای جنس شما می‌باشند، زشتتر ببیند و همچنین سر مرا نزد پادشاه در خطر خواهد انداخت.» ۱۱ پس دانیال به رئیس ساقیان که رئیس خواجه‌سرایان او را بر دانیال و حننیا و میثائیل و عزریا گماشته بود گفت: ۱۲ «مستدعی آنکه بندگان خود را ده روزتجربه نمای و به ما بقول برای خوردن بدهند و آب به جهت نوشیدن. ۱۳ و چهره های ما وچهره های سایر جوانانی را که طعام پادشاه را می‌خورند به حضور تو ملاحظه نمایند و به نهجی که خواهی دید با بندگان عمل نمای.» ۱۴ و او ایشان را در این امر اجابت نموده، ده روزایشان را تجربه کرد. ۱۵ و بعد از انقضای ده روزمعلوم شد که چهره های ایشان از سایر جوانانی که طعام پادشاه را می‌خوردند نیکوتر و فره تریود. ۱۶ پس رئیس ساقیان طعام ایشان و شراب را که باید بنوشند برداشت و بقول به ایشان داد. ۱۷ اما خدا به این چهار جوان معرفت و ادراک در هر گونه علم و حکمت عطا فرمود و دانیال درهمه رویاها و خوابها فهمیم گردید. ۱۸ و بعد از انقضای روزهایی که پادشاه امر فرموده بود که ایشان را بیاورند، رئیس خواجه‌سرایان

قدس اقداس به پهلوی سرحد لاویان خواهد بود. ۱۳ و مقابل حد ۳۲ و بطرف مشرق چهارهزار و پانصد (نی) و سه دروازه یعنی کاهنان حصه‌ای که طولش بیست و پنجهزار و عرضش ده هزار دروازه یوسف یک و دروازه بنیامین یک و دروازه دان یک. ۳۳ و (نی) باشد برای لاویان خواهد بود، پس طول تماش بیست و بطرف جنوب چهار هزار و پانصد پیمایش و سه دروازه یعنی دروازه پنجهزار و عرضش ده هزار (نی) خواهد بود. ۱۴ و از آن چیزی شمعون یک و دروازه یساکار یک و دروازه زبولون یک. ۳۴ و بطرف نخواند فروخت و مبادله نخواهند نمود و نوپ‌های زمین صرف مغرب چهار هزار و پانصد (نی) و سه دروازه یعنی دروازه جاد یک دیگران نخواهد شد زیرا که برای خداوند مقدس می‌باشد. ۱۵ و دروازه اشیر یک و دروازه نفتالی یک. ۳۵ و محیطش هجده پنجهزار (نی) که از عرضش مقابل آن بیست و پنجهزار (نی) باقی هزار (نی) می‌باشد و اسم شهر از آن روز یهوه شمه خواهد بود.»

می‌ماند عام خواهد بود، به جهت شهر و مسکن هاو نواحی شهر.

و شهر در وسطش خواهد بود. ۱۶ و پیمایشهای آن این است:

بطرف شمال چهارهزار و پانصد و بطرف جنوب چهار هزار و پانصد و به طرف مشرق چهار هزار و پانصد و به طرف مغرب چهار هزار و پانصد (ذراع). ۱۷ و نواحی شهر بطرف شمال دویست و پنجاه و بطرف جنوب دویست و پنجاه و بطرف مشرق دویست و پنجاه و بطرف مغرب دویست و پنجاه خواهد بود. ۱۸ و آنچه از طولش مقابل هدیه مقدس باقی می‌ماند بطرف مشرق ده هزار و بطرف مغرب ده هزار (نی) خواهد بود و این مقابل هدیه مقدس باشد و محصولش خوراک آنانی که در شهر کار می‌کنند خواهد بود. ۱۹ و کارکنان شهر از همه اسباط اسرائیل آن را کشت خواهند کرد. ۲۰ پس تمامی هدیه بیست و پنجهزار در بیست و پنجهزار (نی) باشد این هدیه مقدس را با ملک شهر مربع خواهید گذرانید. ۲۱ و بقیه آن بهر دوطرف هدیه مقدس و ملک شهر از آن رئیس خواهد بود؛ و این حصه رئیس نزد حد شرقی در برابر آن بیست و پنجهزار (نی) هدیه و نزد حد غربی هم برابر بیست و پنجهزار (نی) هدیه خواهد بود؛ و هدیه مقدس و مقدس خانه درمیانش خواهد بود. ۲۲ و از ملک لاویان و از ملک شهر که در میان ملک رئیس است، حصه‌ای در میان حد یهودا و حد بنیامین از آن رئیس خواهد بود. ۲۳ و اما برای بقیه اسباط از طرف مشرق تا طرف مغرب برای بنیامین یک قسمت. ۲۴ و نزد حد بنیامین از طرف مشرق تا طرف مغرب برای شمعون یک قسمت. ۲۵ و نزد حد شمعون از طرف مشرق تا طرف مغرب برای یساکار یک قسمت. ۲۶ و نزد حد یساکار از طرف مشرق تا طرف مغرب برای زبولون یک قسمت. ۲۷ و نزد حد زبولون از طرف مشرق تا طرف مغرب برای جاد یک قسمت. ۲۸ و نزد حد جاد بطرف جنوب به جانب راست حد (زمین) از تamar تا آب مریمه قادش و نهر (مصر) و دریای بزرگ خواهد بود. ۲۹ خداوند یهوه می‌گوید: «این است زمینی که برای اسباط اسرائیل به ملکیت تقسیم خواهید کرد و قسمت های ایشان این می‌باشد. ۳۰ و این است مخرج های شهر بطرف شمال چهار هزار و پانصد پیمایش. ۳۱ و دروازه های شهر موافق نامهای اسباط اسرائیل باشد یعنی سه دروازه بطرف شمال. دروازه رثوین یک و دروازه یهودایک و دروازه لاوی یک.

بود یک مقدار بود. ۲۳ و به گرداگرد آنها بطرف آن چهار طاقها بود سیرایم که در میان سرحد دمشق و سرحد حمات است و حصر و مطبخها زیر آن طاقها از هر طرفش ساخته شده بود. ۲۴ و مرا وسطی که نزد سرحد حوران است. ۱۷ و حد از دریا حصر عینان گفت: «اینها مطبخها می باشد که خادمان خانه در آنها ذابیح قوم جانب شمالی. ۱۸ و بطرف شرقی در میان حوران و دمشق و را طبخ می نمایند.»

۴۷ و مرا نزد دروازه خانه آورد و اینک آنها از زیر آستانه خانه بسوی مشرق جاری بود، زیرا که روی خانه به سمت مشرق بود و آن آنها از زیر جانب راست خانه از طرف جنوب مذبح جاری بود. ۲ پس مرا از راه دروازه شمالی بیرون برده، از راه خارج به دروازه بیرونی به راهی که به سمت مشرق متوجه است گردانید و اینک آنها از جانب راست جاری بود. ۳ و چون آمدن مرد بسوی مشرق بیرون رفت، ریسمانکاری در دست داشت و هزار ذراع پیموده، مرا از آب عبور داد و آنها به قوزک می رسید. ۴ پس هزار ذراع پیمود و مرا از آنها عبور داد و آب به زانو می رسید و باز هزار ذراع پیموده، مرا عبور داد و آب به کمر می رسید. ۵ پس هزار ذراع پیمود و نهی بود که از آن نتوان عبور کرد زیرا که آب زیاده شده بود، آبی که در آن می شود شنا کرد نهی که از آن عبور نتوان کرد. ۶ و مرا گفت: «ای پسر انسان آیا این را دیدی؟» پس مرا از آنجا برده، به کنار نهر برگردانید. ۷ و چون برگشتم اینک بر کنار نهر از اینطرف و از آنطرف درختان بی نهایت بسیار بود. ۸ و مرا گفت: «این آنها بسوی ولایت شرقی جاری می شود و به عربیه فرود شده، به دریا می رود و چون به دریا داخل می شود آبهایش شفا می یابد. ۹ و واقع خواهد شد که هر ذی حیات خزندهای در هر جایی که آن نهر داخل شود، زنده خواهد گشت و ماهیان از حد زیاده پیدا خواهد شد، زیرا چون این آنها به آنجا می رسد، آن شفا خواهد یافت و هر جایی که نهر جاری می شود، همه چیز زنده می گردد. ۱۰ و صیادان بر کنار آن خواهند ایستاد و از عین جدی تا عین عجلایم موضعی برای پهن کردن دامها خواهد بود و ماهیان آنها به حسب جنسها، مثل ماهیان دریای بزرگ از حد زیاده خواهند بود. ۱۱ اما خلا بها و تالابهایش شفا نخواهد یافت بلکه به نمک تسلیم خواهد شد. ۱۲ و بر کنار نهر به اینطرف و آنطرف هر قسم درخت خوراکی خواهد رویید که برگهای آنها پژمرده نشود و میوه های آنها لایق قطع خواهد بود و هر ماه میوه تازه خواهد آورد زیرا که آبش از مقدس جاری می شود و میوه آنها برای خوراک و برگهای آنها به جهت علاج خواهد بود.» ۱۳ خداوند یهوه چنین می گوید: «این است حدودی که زمین را برای دوازده سبط اسرائیل به آنها تقسیم خواهید نمود. برای یوسف دوقسمت. ۱۴ و شما هر کس مثل دیگری آن را به تصرف خواهد آورد زیرا که من دست خود را برافراشتم که آن را به پدران شما بدهم پس این زمین به قرعه به شما به ملکیت داده خواهد شد. ۱۵ و حدود زمین این است. بطرف شمال از دریای بزرگ بطرف حتلون تا مدخل صدد. ۱۶ حمات و ویروته و

۴۸ «و این است نامهای اسباط: از طرف شمال تا جانب حتلون و مدخل حمات و حصر عینان نزد سرحد شمالی دمشق تا جانب حمات حد آنها از مشرق تا مغرب. برای دان یک قسمت. ۲ و نزد حد دان از طرف مشرق تا طرف مغرب برای اشیر یک قسمت. ۳ و نزد حد اشیر از طرف مشرق تا طرف مغرب برای نفتالی یک قسمت. ۴ و نزد حد نفتالی از طرف مشرق تا طرف مغرب برای منسی یک قسمت. ۵ و نزد حد منسی از طرف مشرق تا طرف مغرب برای افرایم یک قسمت. ۶ و نزد حد افرایم از طرف مشرق تا طرف مغرب برای روثین یک قسمت. ۷ و نزد حد روثین از طرف مشرق تا طرف مغرب برای یهودایک قسمت. ۸ و نزد حد یهودا از طرف مشرق تا طرف مغرب هدیهای که می گذرانید خواهد بود که عرضش بیست و پنج هزار (نی) و طولش از جانب مشرق تا جانب مغرب موافق یکی از این قسمتها باشد و مقدس در میانش خواهد بود. ۹ و طول این هدیه ای که برای خداوند می گذرانید بیست و پنج هزار (نی) و عرضش ده هزار (نی) خواهد بود. ۱۰ و این هدیه مقدس برای اینان یعنی برای کاهنان می باشد و طولش بطرف شمال بیست و پنج هزار و عرضش بطرف مغرب ده هزار و عرضش بطرف جنوب بیست و پنج هزار (نی) می باشد و مقدس خداوند در میانش خواهد بود. ۱۱ و این برای کاهنان مقدس از بنی صادوق که ودیعت مرا نگاه داشته اند خواهد بود، زیرا ایشان هنگامی که بنی اسرائیل گمراه شدند و لاوایان نیز ضلالت ورزیدند، گمراه نگردیدند. ۱۲ لهذا این برای ایشان از هدیه زمین، هدیه

۱۳ «و هدیه‌ای که بگذرانید این است: یک سدس ایفا از هر یک ایفا برای هر قوچ و هرچه از دستش برآید برای بره‌ها و یک حומר گندم و یک سدس ایفا از هر حומר جو بدهید. ۱۴ و قسمت هین روغن برای هر ایفا بگذرانند. ۸ و هنگامی که رئیس داخل معین روغن برحسب بت روغن یک عشر بت از هر کر یا حومرده شود از راه رواق دروازه درآید و از همان راه بیرون رود. ۹ و هنگامی بت باشد زیرا که ده بت یک حומר می‌باشد. ۱۵ و یک گوسفند که اهل زمین در مواسم به حضور خداوند داخل شوند، آنگاه هرکه از دویست گوسفند از مرتع‌های سیراب اسرائیل برای هدیه آردی از راه دروازه شمالی به جهت عبادت داخل شود، از راه دروازه و قربانی سوختنی و ذبایح سلامتی بدهند تا برای ایشان کفاره جنوبی بیرون رود. و هرکه از راه دروازه جنوبی داخل شود، از راه بشود. قول خداوند یهوه این است. ۱۶ و تمامی قوم زمین این دروازه شمالی بیرون رود و از آن دروازه که از آن داخل شده باشد، هدیه را برای رئیس در اسرائیل بدهند. ۱۷ و رئیس قربانی‌های برگردد بلکه پیش روی خود بیرون رود. ۱۰ و چون ایشان داخل سوختنی و هدایای آردی و هدایای ریختنی را در عیدها و هلال‌ها و شوند رئیس در میان ایشان داخل شود و چون بیرون روند با هم سبت‌ها و همه مواسم خاندان اسرائیل بدهد و او قربانی گناه و هدیه بیرون روند. ۱۱ و هدیه آردی‌اش در عیدها و مواسم یک ایفا برای آردی و قربانی سوختنی و ذبایح سلامتی را به جهت کفاره برای هر گاو یک ایفا برای هر قوچ و هرچه از دستش برآید برای بره‌ها و خاندان اسرائیل بگذرانند.» ۱۸ خداوند یهوه چنین می‌گوید: «در یک هین روغن برای هر ایفا خواهد بود. ۱۲ و چون رئیس هدیه غره ماه اول، گاوی جوان بی‌عیب گرفته، مقدس را طاهرخواهی تبرعی را خواه قربانی سوختنی یا ذبایح سلامتی به جهت هدیه نمود. ۱۹ و کاهن قدری از خون قربانی گناه گرفته، آن را بر چهار تبرعی برای خداوند بگذرانند، آنگاه دروازه‌ای را که به سمت مشرق چوب‌خانه و بر چهار گوشه خروج مذبح و بر چهار چوب دروازه متوجه است بگشایند و او قربانی سوختنی و ذبایح سلامتی خود را صحن اندرونی خواهد پاشید. ۲۰ و همچنین در روز هفتم ماه برای بگذرانند به طوری که آنها را در روز سبت می‌گذرانند. پس بیرون هرکه سهو یا غفلت خطا ورزدخواهی کرد و شما برای خانه کفاره رود و چون بیرون رفت دروازه را ببینند. ۱۳ و یک بره یک ساله خواهید نمود. ۲۱ و در روز چهاردهم ماه اول برای شماهفت روز بی‌عیب هر روز به جهت قربانی سوختنی برای خداوند خواهی عید فصیح خواهد بود که در آنها نان فطیر خورده شود. ۲۲ و در گذرانید، هر صبح آن را بگذران. ۱۴ و هر بامداد هدیه آردی آن را آن روز رئیس، گاوقربانی گناه را برای خود و برای تمامی اهل زمین خواهی گذرانید، یعنی یک سدس ایفا و یک ثلث هین روغن بگذرانند. ۲۳ و در هفت روز عید، یعنی در هر روز از آن هفت که بر آرد نرم پاشیده شود که هدیه آردی دایمی برای خداوند به روز، هفت گاو و هفت قوچ بی‌عیب به جهت قربانی سوختنی فریضه ابدی خواهد بود. ۱۵ پس بره و هدیه آردی‌اش و روغنش برای خداوند و هر روز یک بز نر به جهت قربانی گناه بگذرانند. را هر صبح به جهت قربانی سوختنی دایمی خواهند گذرانید.» ۲۴ و هدیه آردیش را یک ایفا برای هر گاو و یک ایفا برای هر قوچ ۱۶ خداوند یهوه چنین می‌گوید: «چون رئیس بخششی به یکی از و یک هین روغن برای هر ایفا بگذرانند. ۲۵ و از روز پانزدهم ماه پسران خود بدهد، حق ارثیت آن از آن پسرانش خواهد بود و ملک هفتم، در وقت عید موافق اینها یعنی موافق قربانی گناه و قربانی سوختنی و هدیه آردی و روغن تا هفت روز خواهد گذرانید.»

۴۶ خداوند یهوه چنین می‌گوید: «دروازه صحن اندرونی که به سمت مشرق متوجه است در شش روز شغل بسته بماند و در روز سبت مفتوح شود و در روز اول ماه گشاده گردد. ۲ و رئیس از راه رواق دروازه بیرونی داخل شود و نزد چهار چوب دروازه بایستد و کاهنان قربانی سوختنی و ذبیحه سلامتی او را بگذرانند و او بر آستانه دروازه سجده نماید، پس بیرون برود اما دروازه تا شام بسته نشود. ۳ و اهل زمین در سبت‌ها و هلال‌ها نزد دهنه آن دروازه به حضور خداوند سجده نمایند. ۴ و قربانی سوختنی که رئیس در روز سبت برای خداوند بگذرانند، شش بره بی‌عیب و یک قوچ بی‌عیب خواهد بود. ۵ و هدیه آردی‌اش یک ایفا برای هر قوچ باشد و هدیه‌اش برای بره‌ها هرچه از دستش برآید و یک هین روغن برای هر ایفا. ۶ و در غره ماه یک گاوجوان بی‌عیب و شش بره و یک قوچ که بی‌عیب باشد. ۷ و هدیه آردی‌اش یک ایفا برای هر گاو

آواره شدن بنی اسرائیل از من دوری ورزیده، از عقب بتهای خویش شود هفت روز برای وی بشمارند. ۲۷ و خداوند یهوه می‌فرماید در آواره گردیدند، متحمل گناه خود خواهند شد، ۱۱ زیرا خادمان روزی که به صحن اندرونی قدس داخل شود تا در قدس خدمت مقدس من و مستحفظان دروازه های خانه و ملازمان خانه هستند و ایشان قربانی های سوختنی و ذایب قوم را ذبح می‌نمایند و به حضور ایشان برای خدمت ایشان می‌ایستند. ۱۲ و از این جهت اسرائیل ملک ندهید زیرا که من ملک ایشان خواهم بود. ۲۹ و که به حضور بتهای خویش ایشان را خدمت نمودند و برای خاندان ایشان هدایای آردی و قربانی های گناه و قربانی های جرم را بخورند اسرائیل سنگ مصادم گناه شدند. بنابراین خداوند یهوه می‌گوید: و همه موقوفات اسرائیل از آن ایشان خواهد بود. ۳۰ و اول تمامی دست خود را به ضد ایشان برافراشتم که متحمل گناه خود خواهند شد. ۱۳ و به من نزدیک نخواهند آمد و به کهنات من نخواهند پرداخت و به هیچ چیز مقدس در قدس الاقداس نزدیک نخواهند آمد، بلکه خجالت خویش و رجاسات خود را که بعمل آوردند شده‌ای را از مرغ یا بهایم نخورد.

۴۵ «و چون زمین را به جهت ملکیت به قرعه تقسیم نمایم، حصه مقدس را که طولش بیست و پنج هزار (نی) و عرضش ده هزار (نی) باشد هدیه‌ای برای خداوند بگذارید و این به تمامی حدودش از هر طرف مقدس خواهد بود. ۲ و از این پانصد در پانصد (نی) از هر طرف مربع برای قدس خواهد بود و نواحی آن از هر طرف پنج‌هزار ذراع. ۳ و از این پیمایش طول بیست و پنج هزار و عرض ده هزار (نی) خواهی پیمود تا در آن جای مقدس قدس الاقداس باشد. ۴ و این برای کاهنانی که خادمان مقدس باشند و به جهت خدمت خداوند نزدیک می‌آیند، حصه مقدس از زمین خواهد بود تا جای خانه‌ها به جهت ایشان و جای مقدس به جهت قدس باشد. ۵ و طول بیست و پنج هزار و عرض ده هزار (نی) به جهت لایوانی که خادمان خانه باشند خواهد بود تا ملک ایشان برای بیست خانه باشد. ۶ و ملک شهر را که عرضش پنجاه هزار و طولش بیست و پنجاه هزار (نی) باشد موازی آن هدیه مقدس قرار خواهید داد و این از آن تمامی خاندان اسرائیل خواهد بود. ۷ و از اینطرف و از آنطرف هدیه مقدس و ملک شهر مقابل هدیه مقدس و مقابل ملک شهر از جانب غربی به سمت مغرب و از جانب شرقی به سمت مشرق حصه رئیس خواهد بود و طولش موازی یکی از قسمت‌ها از حدمغرب تا حد مشرق خواهد بود. ۸ و این در آن زمین در اسرائیل ملک او خواهد بود تا روسای من بر قوم من دیگر ستم نمایند و ایشان زمین را به خاندان اسرائیل برحسب اسباط ایشان خواهند داد. ۹ «خداوند یهوه چنین می‌گوید: ای سروران اسرائیل باز ایستید و جور و ستم را دور کنید و انصاف و عدالت را بجا آورید و ظلم خود را از قوم من رفع نمایید. قول خداوند یهوه این است: ۱۰ میزان راست و ایفای راست و بت راست برای شما باشد ۱۱ و ایفا و بت یکمقدار باشد به نوعی که بت به عشر حومر و ایفا به عشر حومر مساوی باشد. مقدار آنها برحسب حومر باشد. ۱۲ و مثقال بیست جیره باشد. و منای شما بیست مثقال و بیست و پنج مثقال و پانزده مثقال باشد.

متحمل خواهند شد. ۱۴ لیکن ایشان را به جهت تمامی خدمت خانه و برای هر کاری که در آن کرده می‌شود، مستحفظان و دیعت آن خواهم ساخت. ۱۵ «لیکن لایوان کهنه از بنی صادوق که درحینی که بنی اسرائیل از من آواره شدند و دیعت مقدس مرا نگاه داشتند، خداوند یهوه می‌گوید که ایشان به جهت خدمت من نزدیک خواهند آمد و به حضور من ایستاده بپیه و خون را برای من خواهند گذرانید. ۱۶ و ایشان به مقدس من داخل خواهند شد و به جهت خدمت من به خوان من نزدیک خواهند آمد و دیعت مرا نگاه خواهند داشت. ۱۷ و هنگامی که به دروازه های صحن اندرونی داخل شوند لباس کتانی خواهند پوشید و چون در دروازه های صحن اندرونی و در خانه مشغول خدمت باشند، هیچ لباس پشمین نپوشند. ۱۸ عمامه های کتانی بر سر ایشان و زیرجامه کتانی بر کمرهای ایشان باشد و هیچ چیزی که عرق آورد در بر نکنند. ۱۹ و چون به صحن بیرونی یعنی به صحن بیرونی نزد قوم بیرون روند، آنگاه لباس خویش را که در آن خدمت می‌کنند بیرون کرده، آن را در حجره های مقدس بگذارند و به لباس دیگر مجلس شوند و قوم را در لباس خویش تقدیس ننمایند. ۲۰ و ایشان سر خود را تراشند و گیسوهای بلند نگذارند بلکه موی سر خود را بچینند. ۲۱ و کاهن وقت درآمدنش در صحن اندرونی شراب ننوشد. ۲۲ و زن بیوه یا مطلقه را به زنی نگیرند، بلکه باکره‌ای که از ذریعت خاندان اسرائیل باشد یا بیوه‌ای را که بیوه کاهن باشد بگیرند. ۲۳ و فرق میان مقدس و غیرمقدس را به قوم من تعلیم دهند و تشخیص میان طاهر و غیرطاهر را به ایشان اعلام نمایند. ۲۴ و چون در مرافعه‌ها به جهت محاکمه بایستند، برحسب احکام من داوری بنمایند و شرایع و فرائض مرا در جمیع مواسم من نگاه دارند و سبت های مرا تقدیس نمایند. ۲۵ و احدی از ایشان به میته آدمی نزدیک نیامده، خویش را نجس نسازد مگر اینکه به جهت پدر یا مادر یا پسر یا دختر یا برادر یا خواهری که شوهر نداشته باشد، جایز است که خویش را نجس سازد. ۲۶ و بعد از آنکه طاهر

۳ و مثل منظر آن رویایی بود که دیده بودم یعنی مثل آن رویا که ذریت صادق می‌باشند و به جهت خدمت من به من نزدیک در وقت آمدن من، برای تخریب شهر دیده بودم و رویاهامثل آن می‌آیند یک گوساله به جهت قربانی گناه بده. ۲۰ و از خوش رویا بود که نزد نهر خابور مشاهده نموده بودم. پس به روی خود گرفته، بر چهار شاخش و بر چهار گوشه خروج و بر حاشیه‌ای که درافتادم. ۴ پس جلال خداوند از راه دروازه‌ای که رویش به سمت مشرق بود به خانه درآمد. ۵ و روح مرا برداشته، به صحن اندرونی آورد و اینک جلال خداوند خانه را مملو ساخت. ۶ و هاتفی را شنیدم که از میان خانه به من تکلم می‌نماید و مردی پهلوی من ایستاده بود. ۷ و مرا گفت: «ای پسر انسان این است مکان کرسی من و مکان کف پایهایم که در آن در میان بنی اسرائیل تا به ابد ساکن خواهم شد و خاندان اسرائیل هم خودایشان و هم پادشاهان ایشان بار دیگر به زناها و لاشعاری پادشاهان خود در مکان های بلند خویش نام قدوس مرا بی‌حرمت نخواهند ساخت. روز تو بر نری برای قربانی گناه بگذران و ایشان گوساله‌ای و قوچی ۸ ازاینکه آستانه های خود را نزد آستانه من و پاهوهای خویش را به از گله هر دویی عیب بگذرانند. ۲۶ هفت روز ایشان کفاره برای پهلوی باهوهای من برپا کرده‌اند و در میان من و ایشان فقط دیواری است، پس اسم قدوس مرا به رجاسات خویش که آنها را بعمل آورده‌اند بی‌حرمت ساخته‌اند، لهذا من در خشم خود ایشان را قربانی های سوختنی و ذبایح سلامتی شما را بر مذهب بگذرانند و تلف نموده‌ام. ۹ حال زناهای خود و لاشعاری پادشاهان خویش را من شما را قبول خواهم کرد. قول خداوند یهوه این است.»

از من دور بنمایند و من در میان ایشان تا به ابد سکونت خواهم نمود. ۱۰ و توای پسر انسان خاندان اسرائیل را از این خانه مطلع ساز تا از گناهان خود خجل شوند و ایشان نمونه آن را ببینند. ۱۱ و اگر از هرچه بعمل آورده‌اند خجل شوند، آنگاه صورت خانه را و نمونه و مخرجها و مدخلها و تمامی شکلها و همه فرائض و جمیع صورتهای و تمامی قانونهایش را برای ایشان اعلام نما و به نظر ایشان بنویس تا تمامی صورتش و همه فرائضش را نگاه داشته، به آنها عمل نمایند. ۱۲ و قانون خانه این است که تمامی حدودش بر سرکه از همه اطرافش قدس اقداس باشد. اینک قانون خانه همین است. ۱۳ و پیمایشهای مذهب به ذراعها که هر ذراع یک ذراع و یک قبضه باشد این است. سینه‌اش یک ذراع و عرضش یک ذراع و حاشیه‌ای که گرداگرد لیش می‌باشد یک وجب و این پشت مذهب می‌باشد. ۱۴ و از سینه روی زمین تا خروج پایینی دو ذراع و عرضش یک ذراع و از خروج کوچک تا خروج بزرگ چهار ذراع و عرضش یک ذراع. ۱۵ و آتش دانش چهار ذراع و از آتش دان چهار شاخ برآمده بود. ۱۶ و طول آتش دان دوازده و عرضش دوازده و از هر چهار طرف مربع بود. ۱۷ و طول خروج چهارده و عرضش چهارده بر چهار طرفش بود و حاشیه‌ای که گرداگردش بودین ذراع و دایره سینه‌اش یک ذراع و پله هایش به سمت مشرق متوجه بود. ۱۸ و او مرا گفت: «ای پسر انسان خداوند یهوه چنین می‌فرماید: این است قانون های مذهب در روزی که آن را بسازند تا قربانی های سوختنی بر آن بگذرانند و خون بر آن بپاشند. ۱۹ و خداوند یهوه می‌فرماید که به لاویان کهنه که از

۴۴ و مرا به راه دروازه مقدس بیرونی که به سمت مشرق متوجه بود، باز آورد و آن بسته شده بود. ۲ و خداوند مرا گفت: «این دروازه بسته بماند و گشوده نشود و هیچ‌کس از آن داخل نشود زیرا که یهوه خدای اسرائیل از آن داخل شده، لهذا بسته بماند. ۳ و اما رئیس، چونکه اورئیس است در آن به جهت خوردن غذا به حضور خداوند بنشیند و از راه رواق دروازه داخل شود و از همان راه بیرون رود.» ۴ پس مرا از راه دروازه شمالی پیش روی خانه آورد و نگریستم و اینک جلال خداوند خانه خداوند را مملو ساخته بود و بروی خود درافتادم. ۵ و خداوند مرا گفت: «ای پسر انسان دل خود را به هرچه تو را گویم درباره تمامی قانون های خانه خداوند و همه قواعدش مشغول ساز و به چشمان خود ببین و به گوشهای خود بشنو و دل خویش را به مدخل خانه و به همه مخرج های مقدس مشغول ساز. ۶ و به این متمدین یعنی به خاندان اسرائیل بگو: خداوند یهوه چنین می‌فرماید: ای خاندان اسرائیل از تمامی رجاسات خویش باز ایستید. ۷ زیرا که شما اجنبیان نامختون دل و نامختون گوشت را داخل ساختید تا در مقدس من بوده، خانه مرا ملوث سازند. و چون شما غذایی من یعنی پیه و خون را گذرانیدید، ایشان علاوه بر همه رجاسات شما عهد مرا شکستند. ۸ و شما ودیعت اقداس مرا نگاه نداشتید، بلکه کسان به جهت خویشتن تعیین نمودید تا ودیعت مرا در مقدس من نگاه دارند. ۹ «خداوند یهوه چنین می‌فرماید: هیچ شخص غریب نامختون دل و نامختون گوشت از همه غریبانی که در میان بنی اسرائیل باشند به مقدس من داخل نخواهد شد. ۱۰ بلکه آن لاویان نیز که در حین

متمکن نشود. ۷ و غرفه‌ها خانه را بالاتر و بالاتر احاطه کرده، ذراع بود. ۳ مقابل بیست ذراع که از آن صحن اندرونی بود و وسیعتر می‌شد، زیرا که خانه را بالاتر و بالاتر گرداگرد خانه احاطه مقابل سنگفرشی که از صحن بیرونی بود دهلیزی رویروی دهلیزی می‌کرد و از این جهت خانه بسوی بالا وسیعتر می‌بود، و همچنین در سه طبقه بود. ۴ و پیش روی حجره‌ها بطرف اندرون خردنی به از طبقه تحتانی به طبقه وسطی تا طبقه فوقانی بالامی رفتند. ۸ و عرض ده ذراع بود و راهی یک ذراع و درهای آنها بطرف شمال بلندی خانه را از هر طرف ملاحظه نمودم و اساس های غرفه‌ها بود. ۵ و حجره های فوقانی کوتاه بود زیرا که دهلیزها از آنها یک نی تمام، یعنی شش ذراع بزرگ بود. ۹ و بطرف بیرون عرض می‌گرفتند بیشتر از آنچه آنها از حجره های تحتانی و وسطی بنیان دیواری که به جهت غرفه‌ها بود پنج ذراع بود و فسحت باقی‌مانده می‌گرفتند. ۶ چونکه سه طبقه بود و ستونها مثل ستونهای صحن‌ها مکان غرفه های خانه بود. ۱۰ و در میان حجره‌ها، عرض بیست نداشت و از این سبب، طبقه فوقانی از طبقات تحتانی و وسطی از ذراعی گرداگرد خانه بهرطرفش بود. ۱۱ و درهای غرفه هابسوی زمین تنگتر می‌شد. ۷ و طول دیواری که بطرف بیرون مقابل حجره فسحت بود. یک در بسوی شمال و در دیگر به سوی جنوب و هابسوی صحن بیرونی رویروی حجره‌ها بود پنجاه ذراع بود. ۸ زیرا عرض مکان فسحت پنج ذراع گرداگرد. ۱۲ و عرض بنیانی که طول حجره هایی که در صحن بیرونی بود پنجاه ذراع بود و اینک رویروی مکان منفصل بود در گوشه سمت مغرب هفتاد ذراع و جلو هیکل صد ذراع بود. ۹ و زیر این حجره‌ها از طرف شرقی عرض دیوارگرداگرد بنیان پنج ذراع و طولش نود ذراع بود. ۱۳ و مدخلی بود که از آن به آنها از صحن بیرونی داخل می‌شدند. طول خانه را صد ذراع پیمود و طول مکان منفصل و بنیان و ۱۰ و در حجم دیوار صحن که بطرف مشرق بود پیش روی مکان دیوارهایش را صد ذراع. ۱۴ و عرض جلو خانه و مکان منفصل به منفصل و مقابل بنیان حجره‌ها بود. ۱۱ و راه مقابل آنها مثل سمت مشرق صد ذراع بود. ۱۵ و طول بنیان را تا پیش مکان نمایش راه حجره های سمت شمال بود، عرض آنها مطابق طول منفصل که در عقبش بود یا ایوانهایش از اینطرف و آنطرف صد آنها بود و تمامی مخرج های اینها مثل رسم آنها و درهای آنها. ذراع پیمود و هیکل اندرونی و رواقهای صحنها را. ۱۶ و آستانه‌ها ۱۲ و مثل درهای حجره های سمت جنوب دری بر سر راه بود و پنجره های مشبک و ایوانها گرداگرد در سه طبقه مقابل آستانه از یعنی بر راهی که راست پیش روی دیوار مشرقی بود جایی که زمین تا پنجره‌ها از هر طرف چوب پوش بود و پنجره‌ها هم پوشیده به آنها داخل می‌شدند. ۱۳ و مرا گفت: «حجره های شمالی بود. ۱۷ تا بالای درها و تا خانه اندرونی و بیرونی و بر تمامی دیوار و حجره های جنوبی که پیش روی مکان منفصل است، حجره های گرداگرد از اندرون و بیرون به همین پیمایشها. ۱۸ و کروبیان و مقدس می‌باشد که کاهنانی که به خداوند نزدیک می‌آیند قدس نخلها در آن ساخته شده بود و در میان هر دو کروی یک نخل اقداس را در آنها می‌خوردند و قدس اقداس و هدایای آردی و قربانی بود و هرکروی دو رو داشت. ۱۹ یعنی روی انسان بسوی نخل های گناه و قربانی های جرم را در آنها می‌گذارند زیرا که این از اینطرف و روی شیر بسوی نخل از اینطرف بر تمامی خانه بهر مکان مقدس است. ۱۴ و چون کاهنان داخل آنها می‌شوند دیگر از طرفش ساخته شده بود. ۲۰ و از زمین تا بالای درها کروبیان و قدس به صحن بیرونی بیرون نمی‌آیند بلکه لباسهای خود را که در نخلها مصور بود و بر دیوار هیکل هم چنین. ۲۱ و باهوهای هیکل آنها خدمت می‌کنند در آنها می‌گذارند زیرا که آنها مقدس می‌باشد مربع بود و منظر جلودقدس مثل منظر آن بود. ۲۲ و مذبح چوبین و لباس دیگر پوشیده، به آنچه به قوم تعلق دارد نزدیک می‌آیند.» بود. بلندی‌اش سه ذراع و طولش دو ذراع و گوشه هایش و طولش و ۱۵ و چون پیمایشهای خانه اندرونی را به اتمام رسانید، مرا بسوی دیوارهایش از چوب بود. و او مرا گفت: «میزی که در حضور دروازه‌ای که رویش به سمت مشرق بود بیرون آورد و آن را از هر خداوندی باشد این است.» ۲۳ و هیکل و قدس را دو در بود. طرف پیمود. ۱۶ جانب شرقی آن را به نی پیمایش، پانصد نی ۲۴ و هر در رادو لنگه بود و این دو لنگه تا می‌شد. یک در را پیمود یعنی به نی پیمایش آن را از هر طرف (پیمود). ۱۷ و جانب دولنگه و در دیگر را دو لنگه. ۲۵ و بر آنها یعنی بر درهای هیکل شمالی را به نی پیمایش از هر طرف پانصد نی پیمود. ۱۸ و جانب کروبیان و نخلها مصور بود بطوری که در دیوارها مصور بود و جنوبی را به نی پیمایش، پانصد نی پیمود. ۱۹ پس به سوی جانب آستانه چوبین پیش روی رواق بطرف بیرون بود. ۲۶ بر جانب رواق غربی برگشته، آن را به نی پیمایش پانصد نی پیمود. ۲۰ هرچهار پنجره های مشبک به اینطرف و به آنطرف بود و همچنین بر غرفه جانب آن را پیمود و آن را دیواری بود که طولش پانصد و عرضش های خانه و بر آستانه‌ها.

۴۲ و مرا به صحن بیرونی از راه سمت شمالی بیرون برد و مرا ۴۳ و مرا نزد دروازه آورد، یعنی به دروازه‌ای که به سمت به حجره‌ای که مقابل مکان منفصل و رویروی بنیان بطرف شمال مشرق متوجه بود. ۲ و اینک جلال خدای اسرائیل از طرف مشرق بود آورد. ۲ جلو طول صد ذراعی در شمالی بود و عرضش پنجاه آمد و آواز او مثل آبهای بسیار بود و زمین از جلال او منور گردید.

پنجاه ذراع بود. ۱۶ وحجره‌ها و اسب‌های آنها را به اندرون دروازه بسوی صحن بیرونی بود. و نخلها بر اسب‌هایش از اینطرف و از پنجره‌های مشبک بهر طرف بود و همچنین رواقها را. و پنجره‌ها آنطرف بود و زین‌هاش هشت پله داشت. ۳۸ و نزد اسب‌های دروازه‌ها بطرف اندرون گرداگرد بود و بر اسب‌ها نخلها بود. ۱۷ پس مرا به اطافی بادروازاش بود که در آن قربانی‌های سوختنی رامی شستند. صحن بیرونی آورد و اینک اطاقها و سنگ فرشی که برای صحن از ۳۹ و در رواق دروازه دو میز از اینطرف و دو میز از آن طرف بود تا بر هر طرفش ساخته شده بود. و سی اطاق بر آن سنگ فرش بود. آنها قربانی‌های سوختنی و قربانی‌های گناه قربانی‌های جرم را ۱۸ و سنگ فرش یعنی سنگ فرش پائینی به‌جانب دروازه‌ها یعنی به ذبح نمایند. ۴۰ و به یک جانب از طرف بیرون نزد زینه دهنه اندازه طول دروازه‌ها بود. ۱۹ و عرضش را از برابر دروازه پائینی تا دروازه شمالی دومیز بود. و به‌جانب دیگر که نزد رواق دروازه بود دو پیش صحن اندرونی از طرف بیرون صد ذراع به سمت مشرق و میز بود. ۴۱ چهار میز از اینطرف و چهار میز از آنطرف به پهلوی سمت شمال پیمود. ۲۰ و طول و عرض دروازه‌ای را که رویش دروازه بود یعنی هشت میز که بر آنها ذبح می‌کردند. ۴۲ و چهار بطرف شمال صحن بیرونی بود پیمود. ۲۱ و حجره‌هایش سه میز برای قربانی‌های سوختنی از سنگ تراشیده بود که طول هر یک از اینطرف و سه از آنطرف و اسب‌هایش و رواقهایش موافق پیمایش یک ذراع و نیم و عرضش یک ذراع و نیم و بلندیش یک ذراع بود دروازه اول بود. طولش پنجاه ذراع و عرضش بیست و پنج ذراع. و بر آنها آلائی را که به آنها قربانی‌های سوختنی و ذبایح را ذبح ۲۲ و پنجره‌هایش و رواقهایش و نخلهایش موافق پیمایش دروازه‌ای می‌نمودند، می‌نهادند. ۴۳ و کناره‌های یک قبضه قد در اندرون که رویش به سمت مشرق است بود. و به هفت پله به آن برمی از هر طرف نصب بود و گوشت قربانی‌ها بر می‌ها بود. ۴۴ و بیرون آمدند و رواقهایش پیش روی آنها بود. ۲۳ و صحن اندرونی را دروازه اندرونی، اطاقهای مغنیان در صحن اندرونی به پهلوی دروازه دروازه‌ای در مقابل دروازه دیگر بطرف شمال و بطرف مشرق بود. و شمالی بود و روی آنها به سمت جنوب بود و یکی به پهلوی دروازه از دروازه تادروازه صد ذراع پیمود. ۲۴ پس مرا بطرف جنوب برد. مشرقی که رویش بطرف شمال می‌بود بود. ۴۵ و او مرا گفت: و اینک دروازه‌ای به سمت جنوب و اسب‌هایش و رواقهایش را مثل «این اطاقی که رویش به سمت جنوب است، برای کاهنانی که این پیمایشها پیمود. ۲۵ و برای آن و برای رواقهایش پنجره‌ها و دیعت خانه را نگاه می‌دارند می‌باشد. ۴۶ و اطافی که رویش مثل آن پنجره‌ها گرداگردش بود. و طولش پنجاه ذراع و عرضش به سمت شمال است، برای کاهنانی که و دیعت مذبح را نگاه بیست و پنج ذراع بود. ۲۶ و زینه‌های آن هفت پله داشت. و می‌دارند می‌باشد. اینانند پسران صادق از بنی لای که نزدیک رواقش پیش آنها بود. و آن را نخلهایکی از اینطرف و دیگری خداوندی آید تا او را خدمت نمایند.» ۴۷ و طول صحن را صد از آنطرف بر اسب‌هایش بود. ۲۷ و صحن اندرونی بطرف جنوب دروازه‌ای داشت و از دروازه تا دروازه به سمت جنوب صد ذراع خانه بود. ۴۸ و مرا به رواق خانه آورد. و اسب‌های رواق را پنج پیمود. ۲۸ و مرا از دروازه جنوبی به صحن اندرونی آورد. و دروازه ذراع از اینطرف و پنج ذراع از آنطرف پیمود. و عرض دروازه را سه جنوبی را مثل این پیمایشها پیمود. ۲۹ و حجره‌هایش و اسب‌هایش ذراع از اینطرف و سه ذراع از آنطرف. ۴۹ و طول رواق بیست و رواقهایش موافق این پیمایشها بود. و در آن و در رواقهایش ذراع و عرضش یازده ذراع. و نزد زین‌هاش که از آن برمی آمدند، دو پنجره‌ها گرداگردش بود و طولش پنجاه ذراع و عرضش بیست و

۴۱ و مرا به هیکل آورد و عرض اسب‌ها را شش ذراع از اینطرف و عرض آنها را شش ذراع از آنطرف که عرض خیمه بود پیمود. ۲ و عرض مدخل ده ذراع بود و جانبهای مدخل از اینطرف پنج ذراع و از آنطرف پنج ذراع بود و طولش را چهل ذراع و عرضش را بیست ذراع پیمود. ۳ و به اندرون داخل شده، اسب‌های مدخل را دو ذراع و مدخل را شش ذراع و عرض مدخل را هفت ذراع پیمود. ۴ و طولش را بیست ذراع و عرضش را بیست ذراع پیش روی هیکل پیمود و مرا گفت: «این قدس الاقداس است.» ۵ و دیوار خانه را شش ذراع پیمود. و عرض غرفه‌ها که گرداگرد خانه بهر طرف می‌بود چهار ذراع بود. ۶ و غرفه‌ها روی همدیگر سه طبقه بود و در هر رسته‌ای سی و در دیواری که به جهت غرفه‌ها گرداگرد خانه بود، داخل می‌شد تا (در آن) متمکن شود و در دیوار خانه

از صحرا نخواهند آورد و چوب از جنگلها نخواهند برید زیرا که شوند و ترساننده‌ای نباشد، آنگاه خجالت خود را و خیانتی را که اسلحه‌ها را به آتش خواهند سوزانید. و خداوند بیهو می‌گوید که به من ورزیده‌اند متحمل خواهند شد. ۲۷ و چون ایشان را از میان غارت کنندگان خود را غارت خواهند کرد و تاراج کنندگان خویش امت‌ها برگردانم و ایشان را از زمین دشمنانشان جمع نمایم، آنگاه را تاراج خواهند نمود. ۱۱ و در آن روز موضعی برای قیود اسرائیل در نظر امت‌های بسیار در ایشان تقدیس خواهم شد. ۲۸ و یعنی وادی عابریم را بطرف مشرق دریا به جوج خواهم داد. و خواهند دانست که من بیهو خدای ایشان هستم، از آن روکه من راه عبور کنندگان رامسدود خواهد ساخت. و در آنجا جوج و ایشان را در میان امت‌ها جلای وطن ساختم و ایشان را به زمین تمامی جمعیت، او را دفن خواهند کرد و آن را وادی هامون جوج خودشان جمع کردم و بار دیگر کسی را از ایشان در آنجا باقی خواهند نامید. ۱۲ و خاندان اسرائیل مدت هفت ماه ایشان را دفن خواهند کرد تا زمین را طاهر سازند. ۱۳ و تمامی اهل زمین ایشان را دفن خواهند کرد. و خداوند بیهو می‌گوید: روزمجد من اسرائیل خواهم ریخت.»

۴۰ در سال بیست و پنجم اسیری ما در ابتدای سال، در دهم ماه که سال چهاردهم بعد از تسخیر شهر بوده، در همان روز دست خداوند بر من نازل شده، مرا به آنجا برد. ۲ در روپاهای خدا مرا به زمین اسرائیل آورد. و مرا بر کوه بسیار بلند قرار داد که بطرف جنوب آن مثل بنای شهر بود. ۳ و چون مرا به آنجا آورد، اینک مردی که نمایش او مثل نمایش برنج بود و در دستش ریسمانی از کتان و نی برای پیمودن بود و نزد دروازه ایستاده بود. ۴ آن مرد مرا گفت: «ای پسر انسان به چشمان خود بین و به گوشهای خویش بشنو و دل خود را به هرچه به تو نشان دهم، مشغول ساز زیرا که تو را در اینجا آوردم تا این چیزها را به تو نشان دهم. پس خاندان اسرائیل را از هرچه می‌بینی آگاه ساز.» ۵ و اینک حصاری بیرون خانه گرداگردش بود. و به‌دست آن مرد نی پیمایش شش ذراعی بود که هر ذراعش یک ذراع و یک قبضه بود. پس عرض بنا را یک نی و بلندیش را یک نی پیمود. ۶ پس نزد دروازه‌ای که بسوی مشرق متوجه بود آمده، به پله هایش برآمد. و آستانه دروازه را پیمود که عرضش یک نی بود و عرض آستانه دیگر را که یک نی بود. ۷ و طول هر غرفه یک نی بود و عرضش یک نی. و میان غرفه‌ها مسافت پنج ذراع. و آستانه دروازه نزد رواق دروازه از طرف اندرون یک نی بود. ۸ و رواق دروازه را از طرف اندرون یک نی پیمود. ۹ پس رواق دروازه را هشت ذراع و اسبرهایش را دو ذراع پیمود. و رواق دروازه بطرف اندرون بود. ۱۰ و حجره‌های دروازه بطرف شرقی، سه از اینطرف و سه از آنطرف بود. و هر سه را یک پیمایش و اسبرها را از اینطرف و آنطرف یک پیمایش بود. ۱۱ و عرض دهانه دروازه را ده ذراع و طول دروازه را سیزده ذراع پیمود. ۱۲ و محجری پیش روی حجره‌ها از اینطرف یک ذراع و محجری از آنطرف یک ذراع و حجره‌ها از این طرف شش ذراع و از آنطرف شش ذراع بود. ۱۳ و عرض دروازه را از سقف یک حجره تا سقف دیگری بیست و پنج ذراع پیمود. و دروازه در مقابل دروازه بود. ۱۴ و اسبرها را شصت ذراع ساخت و رواق گرداگرد دروازه به اسبرها رسید. ۱۵ و پیش دروازه مدخل تا پیش رواق دروازه اندرونی

۲۷ و مسکن من برایشان خواهد بود و من خدای ایشان خواهم بود زمین را پوشانده خواهی برآمد. در ایام بازپسین این به وقوع خواهد و ایشان قوم من خواهند بود. ۲۸ پس چون مقدس من در میان پیوست که تو را به زمین خودخواهم آورد تا آنکه امت‌ها حینی که ایشان تا به ابد بر قرار بوده باشد، آنگاه امت‌ها خواهند دانست که من خویشتن را در توای جوج به نظر ایشان تقدیس کرده باشم مرا بشناسند.» ۱۷ خداوند یهوه چنین می‌گوید: «آیا توانکس نیستی من یهوه هستم که اسرائیل را تقدیس می‌نمایم.»

۳۸ و کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: ۲ «ای پسر انسان نظر خود را بر جوج که از زمین ماجوج و رئیس روش و ماشک و توپال است بدار و بر او نبوت نما. ۳ و بگو خداوند یهوه چنین می‌فرماید: اینک من ای جوج رئیس روش و ماشک و توپال به ضد تو هستم. ۴ و تو را برگردانیده، قلاب خود را به چانه ات می‌گذارم و تو را با تمامی لشکرت بیرون می‌آورم. اسبان و سواران که جمیع ایشان با اسلحه تمام آراسته، جمعیت عظیمی با سپرها و مجن‌ها و همگی ایشان شمشیرها به‌دست گرفته، ۵ فارس و کوش و فوط با ایشان و جمیع ایشان با سپر و خود، ۶ جومر و تمامی افواجش و خاندان توجرمه از اطراف شمال با تمامی افواجش و قوم های بسیاری همراه تو. ۷ پس مستعد شو و تو و تمامی جمعیت که نزد تو جمع شده‌اند، خویشتن را مهیا سازید و تو مستحفظ ایشان باش. ۸ بعد از روزهای بسیار از تو تفقد خواهد شد. و در سالهای آخر به زمینی که از شمشیر استرداد شده است، خواهی آمد که آن از میان قوم های بسیار برکوههای اسرائیل که به خرابه دایمی تسلیم شده بود، جمع شده است و آن از میان قوم‌ها بیرون آورده شده و تمامی اهلس به امنیت ساکن می‌باشند. ۹ اما تو بر آن خواهی برآمد و مثل بادشدید داخل آن خواهی شد و مانند ابرها زمین را خواهی پوشانید. تو و جمیع افواج و قوم های بسیار که همراه تو می‌باشند.» ۱۰ خداوند یهوه چنین می‌فرماید: «در آن روز چیزها در دل تو خطوط خواهد کرد و تدبیری زشت خواهی نمود. ۱۱ و خواهی گفت: به زمین بی حصار برمی‌آیم. بر کسانی که به اطمینان و امنیت ساکنند می‌آیم که جمیع ایشان بی حصارند و پشت بندها و دروازه‌ها ندارند. ۱۲ تا تاراج نمایی و غنیمت را بری و دست خود را به خرابه هایی که معمور شده است و به قومی که از میان امت‌ها جمع شده‌اند، برگردانی که ایشان مواشی و اموال اندوخته‌اند و در وسط جهان ساکنند. ۱۳ شیا و ددان و تجار ترشیش و جمیع شیران ژبان ایشان تو را خواهند گفت: آیا به جهت گرفتن غارت آمده‌ای؟ و آیا به جهت بردن غنیمت جمعیت خود را جمع کرده‌ای تا نقره و طلا برداری و مواشی و اموال را بریایی و غارت عظیمی ببری؟ ۱۴ «بنابر این ای پسر انسان نبوت نموده، جوج را بگو که خداوند یهوه چنین می‌فرماید: در آن روز حینی که قوم من اسرائیل به امنیت ساکن باشند آیا تو نخواهی فهمید؟ ۱۵ و از مکان خویش از اطراف شمال خواهی آمد تو و قوم های بسیار همراه تو که جمیع ایشان اسب‌سوار و جمعیتی عظیم و تیرها و چوب دستی و نیزه‌ها را آتش زده، خواهند سوزانید. و مدت لشکری کثیر می‌باشند، ۱۶ و بر قوم من اسرائیل مثل ابری که

۳۹ «پس توای پسر انسان درباره جوج نبوت کرده، بگو خداوند یهوه چنین می‌فرماید که اینک ای جوج رئیس روش و ماشک و توپال من به ضد تو هستم. ۲ و تو را برمی گردانم و رهبری می‌نمایم و تو را از اطراف شمال برآورده، بر کوههای اسرائیل خواهی آورد. ۳ و کمان تو را از دست چپت انداخته، تیرهای تو را از دست راست خواهی افکند. ۴ و تو و همه افواج و قوم هایی که همراه تو هستند بر کوههای اسرائیل خواهید افتاد و تو را به هرجس مرغان شکاری و به حیوانات صحرا به جهت خوراک خواهی داد. ۵ خداوند یهوه می‌گوید که به روی صحرا خواهی افتاد زیرا که من تکلم نموده‌ام. ۶ و آتشی بر ماجوج و بر کسانی که در جزایر به امنیت ساکنند خواه فرستاد تابدانند که من یهوه هستم. ۷ و نام قدوس خود را در میان قوم خویش اسرائیل، معروف خواه ساخت و دیگر نمی‌گذارم که اسم قدوس من بی‌حرمت شود تا امت‌ها بدانند که من یهوه قدوس اسرائیل می‌باشم. ۸ اینک خداوند یهوه می‌گوید: آن می‌آید و به وقوع خواهد پیوست. و این همان روز است که درباره‌اش تکلم نموده‌ام. ۹ و ساکنان شهرهای اسرائیل بیرون خواهند آمد و اسلحه یعنی مجن و سپر و کمان و تیرها و چوب دستی و نیزه‌ها را آتش زده، خواهند سوزانید. و مدت لشکری کثیر می‌باشند، ۱۶ و بر قوم من اسرائیل مثل ابری که

به یاد آوردید، آنگاه به سبب گناهان و رجاسات خود خویشتر را می گویند: استخوانهای ما خشک شد و امید ما ضایع گردید و درنظر خود مکروه خواهید داشت.» ۳۲ و خداوند یهوه می گوید: خودمان منقطع گشتیم. ۱۲ لهذا نبوت کرده، به ایشان بگو: «بدانید که من این را به خاطر شما نکرده‌ام. پس ای خاندان اسرائیل خداوند یهوه چنین می فرماید: اینک من قبرهای شما را می گشایم. به سبب راههای خود خجل و رسوا شوید.» ۳۳ خداوند یهوه چنین و شما را ای قوم من از قبرهای شما درآورده، به زمین اسرائیل خواهم می فرماید: «در روزی که شما را از تمامی گناهانتان طاهر سازم، آورد. ۱۳ وای قوم من چون قبرهای شما را بگشایم و شما را از شهرها را مسکون خواهم ساخت و خرابه‌ها معمور خواهد شد. قبرهای شما بیرون آورم، آنگاه خواهید دانست که من یهوه هستم. ۳۴ و زمین ویران که به نظر جمیع رهگذریان خراب می بود، شیار ۱۴ و روح خود را در شما خواهم نهاد تا زنده شوید. و شما را در خواهد شد. ۳۵ و خواهند گفت این زمینی که ویران بود، مثل باغ زمین خودتان مقیم خواهم ساخت. پس خواهید دانست که من عدن گردیده است و شهرهایی که خراب و ویران و منهدم بود، یهوه تکلم نموده و بعمل آورده‌ام. قول خداوند این است.» ۱۵ و حصاردار و مسکون شده است. ۳۶ و امت هایی که به اطراف کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: ۱۶ «وَتَوَاتَى پسر انسان یک شما باقی مانده باشد، خواهند دانست که من یهوه مخروبات را بنا عصا برای خود بگیر و بر آن بنویس برای یهودا و برای بنی اسرائیل کرده و ویرانه‌ها را غرس نموده‌ام. من که یهوه هستم تکلم نموده رفقای وی. پس عصای دیگر بگیر و بر آن بنویس برای یوسف و بعمل آورده‌ام.» ۳۷ خداوند یهوه چنین می گوید: «برای این عصای افرایم و تمامی خاندان اسرائیل رفقای وی. ۱۷ و آنها را باردیگر خاندان اسرائیل از من مسالت خواهند نمود تا آن را برای برای خودت با یکدیگر یک عصا ساز تا در دستت یک باشد. ایشان بعمل آورم. من ایشان را بامردمان مثل گله کثیر خواهم ۱۸ و چون ابناء قومت تو را خطاب کرده، گویند: آیا ما را خبر نمی گردانید. ۳۸ مثل گله های قربانی یعنی گله اورشلیم در موسمهایش دهی که از این کارها مقصود تو چیست؟ ۱۹ آنگاه به ایشان همچنان شهرهای مخروب از گله های مردمان پر خواهد شد و بگو: خداوند یهوه چنین می فرماید: اینک من عصای یوسف را که ایشان خواهند دانست که من یهوه هستم.»

۳۷ دست خداوند بر من فرود آمده، مرا درروح خداوند بیرون برد و در همواری قرار داد و آن از استخوانها پر بود. ۲ و مرا به هرطرف آنها گردانید. و اینک آنها بر روی همواری بی نهایت زیاده و بسیار خشک بود. ۳ و او مرا گفت: «ای پسر انسان آیا می شود که این استخوانها زنده گردند؟» گفتم: «ای خداوند یهوه تو می دانی.» ۴ پس مرا فرمود: «براین استخوانها نبوت نموده، به اینها بگو: ای استخوانهای خشک کلام خداوند را بشنوید! ۵ خداوند یهوه به این استخوانها چنین می گوید: اینک من روح به شما درمی آورم تا زنده شوید. ۶ و پیه‌ها بر شما خواهم نهاد و خویشتر را دیگر به بتها و رجاسات و همه معصیت های خودنچس گوشت بر شما خواهم آورد و شما را به پوست خواهم پوشانید و در شما روح خواهم نهاد تا زنده شوید. پس خواهید دانست که من آنها گناه ورزیده‌اند نجات داده، ایشان را طاهر خواهم ساخت. و یهوه هستم.» ۷ پس من چنانکه مامور شدم نبوت کردم. و چون ایشان قوم من خواهند بود و من خدای ایشان خواهم بود. ۲۴ و نبوت نمودم، آوازی مسموم گردید. و اینک تزلزلی واقع شد و بند من دادم، پادشاه ایشان خواهد بود. و یک شیان برای جمیع استخوانها به یکدیگر یعنی هر استخوانی به استخوانش نزدیک شد. ۸ و نگریستم و اینک پیه‌ها و گوشت به آنها برآمد و پوست آنها را از بالا پوشانید. امادر آنها روح نبود. ۹ پس او مرا گفت: «بر روح یعقوب دادم و پدران ایشان در آن ساکن می بودند، ساکن خواهند نبوت نما! ای پسر انسان بر روح نبوت کرده، بگو: خداوند یهوه شد. و ایشان و پسران ایشان و پسران پسران ایشان تا به ابد در چنین می فرماید که ای روح ازبادهای اربع بیا و به این کشتگان آن سکونت خواهند نمود و بنده من داود تا ابدالاباد رئیس ایشان بدم تا ایشان زنده شوند.» ۱۰ پس چنانکه مرا امر فرمود، نبوت نمودم. و روح به آنها داخل شد و آنها زنده گشته، بر پایهای خود لشکر بی نهایت عظیمی ایستادند. ۱۱ و او مرا گفت: «ای پسر انسان این استخوانها تمامی خاندان اسرائیل می باشند. اینک ایشان

گردانید. ۱۲ و خواهی دانست که من یهوه تمامی سخنان کفرآمیز چنین می گوید: «چونکه ایشان درباره تو می گویند که مردمان را که به ضد کوههای اسرائیل گفته‌ای، شنیده‌ام. چونکه گفتی: می‌بلعی و امت های خویش را بی‌اولاد می‌گردانی، ۱۴ پس خداوند خراب گردید و برای خوراک ما داده شد. ۱۳ و شما به دهان خود به ضد من تکرر نموده، سخنان خویش را بر من افزودید و من آنها را شنیدم. ۱۴ خداوند یهوه چنین می گوید: حینی که تمامی جهان شادی کنند من تو را ویران خواهم ساخت. ۱۵ وچنانکه بر میراث خاندان اسرائیل حینی که ویران شد شادی نمودی، همچنان با تو عمل خواهم نمود. و توای کوه سعیر و تمام ادم جمع ویران خواهید شد. پس خواهند دانست که من یهوه هستم.»

طریق ایشان به نظرم من مثل نجاست زن حایض می‌بود. ۱۸ لهنذا به سبب خونی که بر زمین ریختند و آن را به بتهای خود نجس ساختند، من خشم خود را بر ایشان ریختم. ۱۹ و ایشان را در میان امت‌ها پراکنده ساختم و در کشورها متفرق گشتند. و موافق راهها و اعمال ایشان، بر ایشان داوری نمودم. ۲۰ و چون به امت هایی که بطرف آنها رفتند رسیدند، آنگاه اسم قدوس مرا بی‌حرمت ساختند. زیرا درباره ایشان گفتند که اینان قوم یهوه می‌باشند و از زمین او بیرون آمده‌اند. ۲۱ لیکن من بر اسم قدوس خود که خاندان اسرائیل آن را در میان امت هایی که بسوی آنها رفته بودند بی‌حرمت ساختند شقت نمودم. ۲۲ «بنابراین به خاندان اسرائیل بگو: خداوند یهوه چنین می‌فرماید: ای خاندان اسرائیل من این را نه به خاطر شما بلکه بخاطر اسم قدوس خود که آن را در میان امت هایی که به آنها رفته، بی‌حرمت نموده‌اید بعمل می‌آورم. ۲۳ و اسم عظیم خود را که در میان امت‌ها بی‌حرمت شده است و شما آن را در میان آنها بی‌عصمت ساخته‌اید، تقدیس خواهم نمود. و خداوند یهوه می گوید: حینی که بنظر ایشان در شما تقدیس کرده شوم، آنگاه امت‌ها خواهند دانست که من یهوه هستم. ۲۴ و شما را از میان امت‌ها می‌گیرم واز جمیع کشورها جمع می‌کنم و شما را در زمین خود در خواهم آورد. ۲۵ و آب پاک بر شما خواهم پاشید و طاهر خواهید شد. و شما را از همه نجاسات واز همه بتهای شما طاهر خواهم ساخت. ۲۶ و دل تازه به شما خواهم داد و روح تازه در اندرون شما خواهم نهاد. و دل سنگی را ازجسد شما دور کرده، دل گوشتین به شما خواهم داد. ۲۷ و روح خود را در اندرون شما خواهم نهاد و شما را به فرایض خود سالک خواهم گردانید تا احکام مرا نگاه داشته، آنها را بجا آورید. ۲۸ و در زمینی که به پدران شما دادم ساکن شده، قوم من خواهید بود و من خدای شما خواهم بود. ۲۹ و شما را از همه نجاسات شمانجاست خواهم داد. و غله را خوانده، آن را فراوان خواهم ساخت و دیگر قحط بر شما نخواهم فرستاد. ۳۰ و میوه درختان و حاصل زمین را فراوان خواهم ساخت تا دیگر در میان امت هامتحمّل رسوایی قحط نشوید. ۳۱ و چون راههای قبیح و اعمال ناپسند خود را ایشان بشوی و ایشان را دیگر بی‌اولاد نسازی.» ۱۳ و خداوند یهوه

یهوه می‌فرماید: به حیات خودم قسم هر آینه چونکه گله من به ایشان خواهم بود و بنده من داود در میان ایشان رئیس خواهد بود. تاراج رفته وگوسفندانم خوراک همه حیوانات صحرا گردیده، شبانی من که یهوه هستم گفته‌ام. ۲۵ و عهد سلامتی را با ایشان خواهم ندارند. و شبانان من گوسفندانم را نطلبیدند. بلکه شبانان خویشتر بست. و حیوانات مودی را از زمین نابود خواهم ساخت و ایشان در را چرانیدند و گله مرا رعایت ننمودند. ۹ «بنابراین ای شبانان! بیابان به امنیت ساکن شده، در جنگلها خواهند خوابید. ۲۶ و کلام خداوند را بشنوید! ۱۰ خداوند یهوه چنین می‌فرماید: اینک ایشان را و اطراف کوه خود را برکت خواهم ساخت. و باران را در من به ضد شبانان هستم. و گوسفندان خود را از دست ایشان موسمش خواهم بارانید و بارشهای برکت خواهد بود. ۲۷ و درختان خواهم طلبید. و ایشان را از چرانیدن گله معزول خواهم ساخت تا صحرایوه خود را خواهندآورد و زمین حاصل خویش را خواهد داد. شبانان خویشتر را دیگر نچرانند. و گوسفندان خود را از دهان و ایشان در زمین خود به امنیت ساکن خواهند شد. و حینی که ایشان خواهم رهايند تا خوراک ایشان نباشند. ۱۱ زیراخداوند یهوه چوبهای یوغ ایشان را شکسته و ایشان را از دست آتانی که ایشان چنین می‌گوید: هان من خودم گوسفندان خویش را طلبیده، آنها را را مملوک خود ساخته بودند رهاينده باشم، آنگاه خواهند دانست تفقد خواهم نمود. ۱۲ چنانکه شبان حینی که در میان گوسفندان که من یهوه هستم. ۲۸ و دیگر در میان امت‌ها به تاراج نخواهد پراکنده خود می‌باشد، گله خویش را تفقد می‌نماید، همچنان من رفت و حیوانات صحرا ایشان را نخواهند خورد بلکه به امنیت، بدون گوسفندان خویش را تفقد نموده، ایشان را از هر جایی که در روز ترساننده‌ای ساکن خواهند شد. ۲۹ و برای ایشان درختستان ناموری ابراهو تاریکی غلیظ پراکنده شده بودند خواهم رهايند. ۱۳ و ایشان بر پا خواهم داشت. و دیگر از قحط در زمین تلف نخواهند شد. و را از میان قوم‌ها بیرون آورده، از کشورها جمع خواهم نمود. و به بار دیگر متحمل سرزنش امت‌ها نخواهند گردید. ۳۰ و خداوند زمین خودشان درآورده، بر کوههای اسرائیل و در وادیه‌ها و جمیع یهوه می‌گوید: خاندان اسرائیل خواهند دانست که من یهوه خدای معمورات زمین ایشان را خواهم چرانید. ۱۴ ایشان را بر مرتع نیکو ایشان با ایشان هستم و ایشان قوم من می‌باشند. ۳۱ و خداوند خواهم چرانید و آرام گاه ایشان بر کوههای بلند اسرائیل خواهد بود. و آنجا در آرام گاه نیکو و مرتع پرگياه خواهند خوابید. و بر هستید و من خدای شما می‌باشم.»

کوههای اسرائیل خواهند چرید. ۱۵ خداوند یهوه می‌گوید که من گوسفندان خود را خواهم چرانید و من ایشان را خواهم خوابانید. ۱۶ گم شدگان را خواهم طلبید و رانده شدگان را باز خواهم آورد و شکسته‌ها را شکسته بندی نموده، بیماران را قوت خواهم داد. لیکن فریخان و زورآوران را هلاک ساخته، بر ایشان به انصاف رعایت خواهم نمود. ۱۷ و اما به شمای گوسفندان من، خداوند یهوه چنین می‌فرماید: هان من در میان گوسفند و گوسفند و در میان قوچهای و بزهای نر داوری خواهم نمود. ۱۸ آیا برای شما کم بود که مرتع نیکو را چرانیدید بلکه بقیه مرتع خود را نیز به پایهای خویش پایمال ساختید؟ و آب زلال را نوشیدید بلکه باقی مانده را به پایهای خویش گل آلود ساختید؟ ۱۹ و گوسفندان من آنچه را که از پای شما پایمال شده است، می‌چرند و آنچه را که به پای شما گل آلود گشته است، می‌نوشند. ۲۰ بنابراین خداوند یهوه به ایشان چنین می‌گوید: هان من خودم در میان گوسفندان فربه وگوسفندان لاغر داوری خواهم نمود. ۲۱ چونکه شما به پهلوی و کتف خود تنه می‌زنید و همه ضعیفان را به شاخهای خود می‌زنید، حتی اینکه ایشان را بیرون پراکنده ساخته‌اید، ۲۲ پس من گله خود را نجات خواهم داد که دیگر به تاراج برده نشوند و در میان گوسفند و گوسفند داوری خواهم نمود. ۲۳ و یک شبان بر ایشان خواهم گماشت که ایشان را بچرانند یعنی بنده خود داورا که ایشان را رعایت بنماید و او شبان ایشان خواهد بود. ۲۴ و من یهوه خدای

۳۵ و کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: ۲ «ای پسر انسان نظر خود را بر کوه سعیر بدار و به ضد آن نبوت نما! ۳ و آن را بگو خداوند یهوه چنین می‌فرماید: اینکای کوه سعیر من به ضد تو هستم. و دست خود را بر تودراز کرده، تو را ویران و محل دهشت خواهم ساخت. ۴ شهرهایت را خراب خواهم نمود تاویران شده، بدانی که من یهوه هستم. ۵ چونکه عداوت دائمی داشتی و بنی اسرائیل را در زمان مصیبت ایشان و هنگام عقوبت آخر به دم شمشیرتسلیم نمودی، ۶ لهذا خداوند یهوه چنین می‌گوید: به حیات خودم قسم که تو را به خون تسلیم خواهم نمود که خون تو را تعاقب نماید. چون از خون نفرت نداشتی، خون تو را تعاقب خواهد نمود. ۷ و کوه سعیر را محل دهشت ویران ساخته، روندگان و آیندگان را از آن منقطع خواهم ساخت. ۸ و کوههایش را از کشتگانش مملو می‌کنم که مقتولان شمشیر بر تلها و دره‌ها و همه وادیهای تو بیفتند. ۹ و تو را خرابه های دائمی می‌سازم که شهرهایت دیگر مسکون نشودو بدانید که من یهوه هستم. ۱۰ چونکه گفתי این دوامت و این دو زمین از آن من می‌شود و آن را به تصرف خواهیم آورد با آنکه یهوه در آنجا است.» ۱۱ بنابراین خداوند یهوه چنین می‌گوید: «به حیات خودم قسم که موافق خشم و حسدی که به ایشان نمودی، از کینه‌ای که با ایشان داشتی با تو عمل خواهم نمود. و چون بر تو داوری کرده باشم، خویشتر را بر تو در میان ایشان معروف خواهم

از طریقش متنبه سازی، آنگاه آن مرد شیر در گناه خود خواهد زمین شد و ما بسیار هستیم که زمین به ارث به ما داده شده است. مرد، اما خون او را از دست تو خواهم طلبید. ۹ اما اگر تو آن ۲۵ بنابراین به ایشان بگو: خداوند یهوه چنین می‌فرماید: (گوشت مردشیر را از طریقش متنبه سازی تا از آن بازگشت نماید و او از را) با خویش می‌خورید و چشمان خود را بسوی بتهای خویش طریق خود بازگشت نکند، آنگاه اودر گناه خود خواهد مرد، اما برمی‌افزاید و خون می‌ریزد. پس آیشما وارث زمین خواهید شد؟ تو جان خود را رستگار ساخته‌ای. ۱۰ پس توای پسر انسان به ۲۶ «بر شمشیرهای خود تکیه می‌کنید ومرتکب رجاسات شده، هر خاندان اسرائیل بگو: شما بدین مضمون می‌گویید: چونکه عصبان کدام از شما زن همسایه خود را نجس می‌سازید. پس آیا وارث و گناهان ما بر گردن مااست و بهسبب آنها کاهیده شده‌ایم، این زمین خواهید شد؟ ۲۷ بدینطور به ایشان بگوکه خداوند یهوه پس چگونه زنده خواهیم ماند؟ ۱۱ «به ایشان بگو: خداوند یهوه چنین می‌فرماید: به حیات خودم قسم البته آنانی که در خرابه‌ها می‌فرماید: به حیات خودم قسم که من از مردن مرد شیرخوش هستند به شمشیرخواهند افتاد. و آنانی که بر روی صحرائند برای نیستم بلکه (خوش هستم) که شیر ازطریق خود بازگشت نموده، خوراک به حیوانات خواهم داد. و آنانی که درقلعه‌ها و مغارهایند زنده ماند. ای خاندان اسرائیل بازگشت نمایید! از طریق های از وبا خواهند مرد. ۲۸ و این زمین را ویران و محل دهشت خواهم بد خویش بازگشت نمایم زیرا چرا بمیرید؟ ۱۲ و توای پسرانسان ساخت وغرور قوتش ناپود خواهد شد. و کوههای اسرائیل به حدی به پسران قوم خود بگو: عدالت مرد عادل در روزی که مرتکب ویران خواهد شد که رهگذری نباشد. ۲۹ و چون این زمین را گناه شود، او را نخواهد رهایند. و شرارت مرد شیر در روزی که او بهسبب همه رجاساتی که ایشان بعمل آورده‌اند ویران و محل ازشرارت خود بازگشت نماید، باعث هلاکت وی نخواهد شد. و دهشت ساخته باشم، آنگاه خواهند دانست که من یهوه هستم. مرد عادل در روزی که گناه ورزد، به عدالت خود زنده نتواند ماند. ۳۰ اما توای پسر انسان پسران قوم به پهلوی دیوارها و نزد درهای ۱۳ حینی که به مرد عادل گویم که البته زنده خواهی ماند، اگر خانه‌ها درباره توسخن می‌گویند. و هر یک به دیگری و هر کس به اوبه عدالت خود اعتماد نموده، عصبان ورزد، آنگاه عدالتش هرگز برادرش خطاب کرده، می‌گوید بیایید و بشنوید! چه کلام است که به یاد آورده نخواهد شد بلکه درعصبانی که ورزیده است خواهد از جانب خداوند صادمی شود. ۳۱ و نزد تو می‌آیند بطوری که مرد. ۱۴ و هنگامی که به مرد شیر گویم: البته خواهی مرد! اگر او قوم (من) می‌آیند. و مانند قوم من پیش تو نشسته، سخنان تو از گناه خود بازگشت نموده، انصاف و عدالت بجا آورد، ۱۵ و را می‌شنوند، اما آنها را بجا نمی‌آورند. زیرا که ایشان به دهان اگر آن مرد شیر رهن راپس دهد و آنچه دزدیده بود رد نماید و خود سخنان شیرین می‌گویند. لیکن دل ایشان دربی حرص ایشان به فرائض حیات سلوک نموده، مرتکب بی‌انصافی نشود، والبتّه می‌رود. ۳۲ واینک تو برای ایشان مثل سرود شیرین مطرب خوشنوا زنده خواهد ماند و نخواهد مرد. ۱۶ تمام گناهی که ورزیده بود و نیک نواز هستی. زیرا که سخنان تو رامی‌شنوند، اما آنها را بجا بر او به یاد آورده نخواهد شد. چونکه انصاف و عدالت را بجا نمی‌آورند. ۳۳ و چون این واقع می‌شود و البته واقع خواهد شد، آورده است، البته زنده خواهد ماند. ۱۷ اما پسران قوم تومی‌گویند آنگاه خواهند دانست که نبی در میان ایشان بوده است.»

که طریق خداوند موزون نیست، بلکه طریق خود ایشان است که موزون نیست. ۱۸ هنگامی که مرد عادل از عدالت خود برگشته، عصبان ورزد، بهسبب آن خواهد مرد. ۱۹ و چون مرد شیر از شرارت خود بازگشت نموده، انصاف و عدالت را بجا آورد بهسبب آن زنده خواهد ماند. ۲۰ اما شما می‌گویید که طریق خداوند موزون نیست. ای خاندان اسرائیل من بر هر یکی از شما موافق طریق هایش داوری خواهم نمود.» ۲۱ و در روز پنجم ماه دهم از سال دوازدهم اسیری ما واقع شد که کسی که از اورشلیم فرارکرده بود نزد من آمده، خبر داد که شهر تسخیرشده است. ۲۲ و در وقت شام قبل از رسیدن آن فراری دست خداوند بر من آمده، دهان مراگشود. پس چون او در وقت صبح نزد من رسید، دهانم گشوده شد و دیگر گنگ نبودم. ۲۳ و کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: ۲۴ «ای پسر انسان ساکنان این خرابه های زمین اسرائیل می‌گویند: ابراهیم یک نفر بود حینی که وارث این

۳۴ و کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: ۲ «ای پسر انسان به ضد شبانان اسرائیل نبوت نما و نبوت کرده، به ایشان یعنی به شبانان بگو: خداوند یهوه چنین می‌فرماید: وای بر شبانان اسرائیل که خویشتن را می‌چرانند. آیا نمی‌باید شبانان گله را بچرانند؟ ۳ شما پیه را می‌خورید وپشم را می‌پوشید و پرورایها را می‌کشید، اما گله را نمی‌چرانید. ۴ ضعیفان را تقویت نمی‌دهید و بیماران را معالجه نمی‌نمایید و شکسته‌ها را شکسته بندی نمی‌کنید و رانده شدگان را پس نمی‌آورید و گم شدگان را نمی‌طلبید، بلکه بر آنها با جور و ستم حکمرانی می‌نمایید. ۵ پس بدون شبان پراکنده می‌شوند و خوراک همه حیوانات صحرا گردیده، آواره می‌گردند. ۶ گوسفندان من بر جمیع کوهها و بر همه تلهای بلند آواره شده‌اند. و گله من بر روی تمامی زمین پراکنده گشته، کسی ایشان را نمی‌طلب و برای ایشان تفحص نمی‌نماید. ۷ پس ای شبانان کلام خداوند را بشنوید! ۸ خداوند

۸ و خداوند یهوه می‌فرماید، که تمامی نبرهای درخشنده آسمان را و جمیع ایشان نامختون و مقتول شمشیرند. زیرا که در زمین زندگان برای تو سیاه کرده، تاریکی بر زمینت خواهم آورد. ۹ و چون باعث هیبت بودند. پس با آنانی که به هاویه فروز می‌روند، هلاکت تو را در میان امت‌ها بر زمینهای که ندانسته‌ای آورده باشم، متحمل خجالت خویش خواهند بود. در میان کشتگان قرار داده آنگاه دلهای قوم های عظیم را محزون خواهم ساخت. ۱۰ و قوم شد. ۲۶ در آنجا ماشک و توبال و تمامی جمعیت آنها هستند. های عظیم را بر تومتحیر خواهم ساخت. و چون شمشیر خود رایش روی ایشان جلوه دهم، پادشاهان ایشان به شدت دهشتناک خواهند شد. و در روز انهدام توهر یک از ایشان برای جان خود هر لحظه‌ای خواهند لرزید.» ۱۱ زیرا خداوند یهوه چنین می‌گوید: خویش به هاویه فروز رفته‌اند، نخواهند خوابید. و ایشان شمشیرهای «شمشیرپادشاه بابل بر تو خواهد آمد. ۱۲ و به شمشیرهای جباران که جمیع ایشان از ستمکیشان امت هامی باشند، جمعیت تو را به زیر خواهم انداخت. و ایشان غرور مصر را نابود ساخته، تمامی جمعیتش هلاک خواهند شد. ۱۳ و تمامی بهایم او را از کناره‌های آبهای عظیم هلاک خواهم ساخت. و پای انسان دیگر آنها را گل آلودنخواهد ساخت. و سم بهایم آنها را گل آلودنخواهد ساخت. شمشیر قرار داده شدند. و ایشان با نامختونان و آنانی که به هاویه ۱۴ آنگاه خداوند یهوه می‌گوید: آبهای آنها را ساکت گردانیده، نهرهای آنها را ماندن روغن جاری خواهم ساخت. ۱۵ و چون زمین مصر را ویران کنم و آن زمین از هرچه در آن باشد خالی شود و به جبروت خویش باعث آن بودند، خجل خواهند شد. پس با چون جمیع ساکنانش را هلاک کنم، آنگاه خواهند دانست که من یهوه هستم.» ۱۶ و خداوند یهوه می‌گوید: «مرثیای که ایشان خواهند خواند همین است. دختران امت‌ها این مرثیه را خواهند خواند. برای مصر و تمامی جمعیتش این مرثیه را خواهند خواند.» ۱۷ و در روز پانزدهم ماه از سال دوازدهم واقع شد که کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: ۱۸ «ای پسر انسان برای جمعیت مصر ولوله نما و هم او را و هم دختران امت های عظیم را با آنانی که به هاویه فروز می‌روند، به اسفلهای زمین فرود آور. ۱۹ از چه کس زیاتر هستی؟ فرود بیا و بانامختون بخواب. ۲۰ ایشان در میان مقتولان شمشیر خواهند افتاد. (مصر) به شمشیر تسلیم شده است. پس او را و تمامی جمعیتش را بکشید. ۲۱ اقویای جباران از میان عالم اموات او را و انصار او را خطاب خواهند کرد. ایشان نامختون به شمشیر کشته شده، فرود آمده، خواهند خوابید. (Sheol h7585) ۲۲ «در آنجا آشور و تمامی جمعیت او هستند. قهرهای ایشان گرداگرد ایشان است و جمیع ایشان کشته شده از شمشیر افتاده‌اند. ۲۳ که قهرهای ایشان به اسفلهای هاویه قرار داده شد و جمعیت ایشان به اطراف قهرهای ایشان‌اند. ۲۴ در آنجا عیلام و تمامی جمعیتش هستند. قهرهای ایشان گرداگرد ایشان است و جمیع ایشان مقتول و از شمشیر افتاده‌اند و به اسفلهای زمین نامختون فروز رفته‌اند، زیرا که در زمین زندگان باعث هیبت بوده‌اند. پس با آنانی که به هاویه فروز می‌روند، متحمل خجالت خویش خواهند بود. ۲۵ بستری برای او و تمامی جمعیتش در میان مقتولان قرار داده‌اند. قهرهای ایشان گرداگرد ایشان است

۳۳ و کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: ۲ «ای پسر انسان پسران قوم خود را خطاب کرده، به ایشان بگو: اگر من شمشیری بر زمینی آورم و اهل آن زمین کسی را از میان خود گرفته، او را به جهت خود به دیده بانی تعیین کنند، ۳ و او شمشیر را بپند که بر آن زمین می‌آید و کرنا را نواخته، آن قوم را متنبه سازد، ۴ و اگر کسی صدای کرنا را شنیده، متنبه نشود، آنگاه شمشیرآمده، او را گرفتار خواهد ساخت و خونش برگردنش خواهد بود. ۵ چونکه صدای کرنا را شنید و متنبه نگردد، خون او بر خودش خواهد بود و اگر متنبه می‌شد جان خود را می‌رهانید. ۶ و اگر دیده بان شمشیر را بپند که می‌آید و کرنا را نواخته قوم را متنبه نسازد و شمشیر آمده، کسی را از میان ایشان گرفتار سازد، آن شخص در گناه خود گرفتار شده است، اما خون او را از دست دیده بان خواهم طلبید. ۷ و من تو را ای پسر انسان برای خاندان اسرائیل به دیده بانی تعیین نمودم تا کلام را از دهانم شنیده، ایشان را از جانب من متنبه سازی. ۸ حینی که من به مرد شیر گویم: ای مرد شیر البته خواهی مرد! اگر تو سخن نگوئی تا آن مرد شیر را

از سال یازدهم، کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: ۲۱ «ای خواهند نمود. و شاخه هایش برکوهها و در جمیع دره‌ها خواهد پسر انسان بازوی فرعون پادشاه مصر را خواهم شکست. وایک افتاد و اغصان اونزد همه وادیهای زمین شکسته خواهد شد. وجمیع شکسته بندی نخواهد شد و بر آن مرهم نخواهند گذارد و کرباس قوم های زمین از زیر سایه او فرود آمده، اورا ترک خواهند نمود. نخواهند بست تا قادر برگرفتن شمشیر بشود. ۲۲ بنابراین خداوند ۱۳ و همه مرغان هوا بر تنه افتاده او آشیانه گرفته، تمامی حیوانات بیهو چنین می‌گوید: هان من به ضد فرعون پادشاه مصرهستم و هر صحرا پرشاخه هایش ساکن خواهند شد. ۱۴ تا آنکه هیچکدام از دو بازوی او هم درست و هم شکسته را خرد خواهم کرد و شمشیر درختانی که نزد آنها می‌باشند قدخود را بلند نکنند و سرهای خود را از دستش خواهم انداخت. ۲۳ و مصریان را در میان امت‌ها را در میان ابرهایرنیفرانند. و زورآوران آنها از همگانی که سیراب پراکنده و در میان کشورها متفرق خواهم ساخت. ۲۴ و بازوهای می‌باشند، در بلندی خود نایستند. زیرا که جمیع آنها در اسفلهای پادشاه بابل را تقویت نموده، شمشیرخود را به‌دست او خواهم زمین در میان پسران انسانی که به هاویه فرود می‌روند به مرگ داد. و بازوهای فرعون را خواهم شکست که به حضور وی به ناله تسلیم شده‌اند.» ۱۵ و خداوند بیهو چنین می‌گوید: «در روزی که کشتگان ناله خواهد کرد. ۲۵ پس بازوهای پادشاه بابل را تقویت خواهم نمود. و بازوهای فرعون خواهد افتاد و چون شمشیر خود را به‌دست پادشاه بابل داده باشم و او آن را بر زمین مصر درازکرده باشد، آنگاه خواهند دانست که من بیهو هستم. ۲۶ و چون مصریان را در میان امت هاپراکنده و ایشان را در کشورها متفرق ساخته باشم، ایشان خواهند دانست که من بیهو هستم.»

۳۱ و در روز اول ماه سوم از سال یازدهم، کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: ۲ «ای پسر انسان به فرعون پادشاه مصر و به جمعیت او بگو: کیست که در بزرگیت به اوشباهت داری؟ ۳ اینک آشور سرو آزاد لبنان باشاچه های جمیل و برگهای سایه‌گستر و قد بلندمی بود و سر او به ابرها می‌بود. ۴ آنها او را نموداد. و لجه او را بلند ساخت که نه‌های آنها بهر طرف بوستان آن جاری می‌شد و جویهای خویش را بطرف همه درختان صحرا روان می‌ساخت. ۵ ازاین جهت قد او از جمیع درختان صحرا بلندترشده، شاخه هایش زیاده گردید و اغصان خود رانمو داده، آنها از کثرت آنها بلند شد. ۶ و همه مرغان هوا در شاخه هایش آشیانه ساختند. و تمامی حیوانات صحرا زیر اغصانش بچه آوردند. و جمیع امت های عظیم در سایه‌اش سکنی گرفتند. ۷ پس در بزرگی خود و در درازی شاخه های خویش خوشنما شد چونکه ریشه‌اش نزد آبهای بسیار بود. ۸ سروهای آزاد باغ خدا آن را نتوانست پنهان کرد. و صنوبرها به شاخه هایش مشابهت نداشت. و چنارها مثل اغصانش نبود بلکه هیچ درخت در باغ خدا به زیبایی او مشابه نبود. ۹ من او را به کثرت شاخه هایش به حدی زیبایی دادم که همه درختان عدن که در باغ خدا بود بر او حسد بردند.» ۱۰ بنابراین خداوند بیهو چنین می‌فرماید: «چونکه قد تو بلند شده است، و او سر خود را در میان ابرها برافراشته و دلش از بلندیش مغرورگردیده است، ۱۱ از این جهت من او را به‌دست قوی ترین (پادشاه) امت‌ها تسلیم نمود و او آنچه را که می‌باید به وی خواهد کرد. و من او را به‌سبب شرارتش بیرون خواهم‌انداخت. آسمان را خواهم پوشانید و ستارگانش راتاریک کرده، آفتاب را به ۱۲ وغریبان یعنی ستمکیشان امت‌ها او را منقطع ساخته، ترک

۳۲ و در روز اول ماه دوازدهم از سال دوازدهم واقع شد که کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: ۲ «ای پسر انسان برای فرعون پادشاه مصر مرثیه بخوان و او را بگو تو به شیرزبان امت‌ها بزرگی خود و در درازی شاخه های خویش خوشنما شد چونکه ریشه‌اش نزد آبهای بسیار بود. ۸ سروهای آزاد باغ خدا آن را نتوانست پنهان کرد. و صنوبرها به شاخه هایش مشابهت نداشت. و چنارها مثل اغصانش نبود بلکه هیچ درخت در باغ خدا به زیبایی او مشابه نبود. ۹ من او را به کثرت شاخه هایش به حدی زیبایی دادم که همه درختان عدن که در باغ خدا بود بر او حسد بردند.» ۱۰ بنابراین خداوند بیهو چنین می‌فرماید: «چونکه قد تو بلند شده است، و او سر خود را در میان ابرها برافراشته و دلش از بلندیش مغرورگردیده است، ۱۱ از این جهت من او را به‌دست قوی ترین (پادشاه) امت‌ها تسلیم نمود و او آنچه را که می‌باید به وی خواهد کرد. و من او را به‌سبب شرارتش بیرون خواهم‌انداخت. آسمان را خواهم پوشانید و ستارگانش راتاریک کرده، آفتاب را به ۱۲ وغریبان یعنی ستمکیشان امت‌ها او را منقطع ساخته، ترک

نهرایت بیرون خواهم کشید و تمامی ماهیان نهرایت به فلسفای تو خواهند چسبید. ۵ و تو را با تمامی ماهیان نهرایت در بیابان پراکنده خواهم ساخت و به روی صحرا افتاده، بار دیگر تو را جمع نخواهند کرد و فراهم نخواهند آورد. و تو را خوراک حیوانات زمین و مرغان هواخواهم ساخت. ۶ و جمیع ساکنان مصر خواهند دانست که من یهوه هستم چونکه ایشان برای خاندان اسرائیل عصای نئین بودند. ۷ چون دست تو را گرفتند، خرد شدی. و کتفهای جمیع ایشان را چاک زدی. و چون بر تو تکیه نمودند، شکسته شدی. و کمرهای جمیع ایشان را لرزان گردانیدی. ۸ بنابراین خداوند یهوه چنین می‌فرماید: «اینگ من بر تو شمشیری آورده، انسان و بهایم را از تو منقطع خواهم ساخت. ۹ و زمین مصر ویران و خراب خواهد شد. پس خواهند دانست که من یهوه هستم، چونکه می‌گفت: نهر از آن من است و من آن را ساخته‌ام. ۱۰ بنابراین اینک من به ضد تو به ضد نهرهایت هستم و زمین مصر را از مجدل تا اسوان و تا حدود حبشستان بالکل خراب و ویران خواهم ساخت. ۱۱ که پای انسان از آن عبور ننماید و پای حیوان از آن گذر نکند و مدت چهل سال مسکون نشود. ۱۲ و زمین مصر را در میان زمینهای ویران ویران خواهم ساخت و شهرهای در میان شهرهای مخروب مدت چهل سال خراب خواهد ماند. و مصریان را در میان امت‌ها پراکنده و در میان کشورها متفرق خواهم ساخت.» ۱۳ زیرا خداوند یهوه چنین می‌فرماید: «بعد از انقضای چهل سال مصریان را از قوم‌هایی که در میان آنها پراکنده شوند، جمع خواهم نمود. ۱۴ و اسیران مصر را باز آورده، ایشان را به زمین فتوس یعنی به زمین مولد ایشان راجع خواهم گردانید و در آنجا مملکت پست خواهند بود. ۱۵ و آن پست‌ترین ممالک خواهد بود. و بار دیگر طوایف بترتی نخواهند نمود. و من ایشان را قلیل خواهم ساخت تا برامت‌ها حکمرانی ننمایند. ۱۶ و آن بار دیگر برای خاندان اسرائیل محل اعتماد نخواهد بود تا بسوی ایشان متوجه شده، گناه را به یاد آورند. پس خواهند دانست که من خداوند یهوه هستم.» ۱۷ و در روز اول ماه اول از سال بیست و هفتم کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: ۱۸ «ای پسرانسان نبوکدرصر پادشاه بابل از لشکر خود به ضد صور خدمت عظیمی گرفت که سرهای همه بی‌مو گردید و دوشهای همه پوست کنده شد. لیکن از صور به جهت خدمتی که به ضد آن نموده بود، خودش و لشکرش هیچ مزد نیافتند.» ۱۹ لهذا خداوند یهوه چنین می‌فرماید: «اینگ من زمین مصر را به نبوکدرصر پادشاه بابل خواهم بخشید. و جمعیّت آن را گرفتار کرده، غنیمت را به یغما و اموالش را به تاراج خواهد برد تا اجرت لشکرش بشود. ۲۰ و خداوند یهوه می‌گوید: زمین مصر را به جهت خدمتی که کرده است، اجرت اوخواهم داد چونکه این کار را برای من کرده‌اند. ۲۱ و در آن روز

کشتیهایی خود فرود آمده، در زمین می‌ایستند. ۳۰ و برای تو آواز باشی. و در میان سنگهای آتشین می‌خرامیدی. ۱۵ از روزی خود را بلند کرده، به تلخی ناله می‌کنند و خاک بر سر خود ریخته، که آفریده شدی تا وقتی که بی‌انصافی در تو یافت شد به رفتار در خاکستر می‌غلطند. ۳۱ و برای تو موی خود را کنده، پلاس خود کامل بودی. ۱۶ اما از کثرت سوداگریت بطل تو راز ظلم بر می‌پوشند و با مرارت جان ونوحه تلخ برای تو گریه می‌کنند. ۳۲ و ساختند. پس خطا ورزیدی و من تو راز کوه خدا بیرون انداختم. و در نوحه خود برای تو مرثیه می‌خوانند. و بر تو نوحه گری نموده، تو رای کروی سایه گستر، از میان سنگهای آتشین تلف نمودم. می‌گویند: کیست مثل صور و کیست مثل آن شهری که در میان ۱۷ دل تو از زیبایی مغرور گردید و به سبب جمالت حکمت خود دریا خاموش شده است؟ ۳۳ هنگامی که بضاعت تو از دریا بیرون را فاسد گردانیدی. لہذا تو را بر زمین می‌اندازم و تو را پیش روی می‌آمد، قومهای بسیاری را سیر می‌گردانیدی و پادشاهان جهان را پادشاهان می‌گذارم تا بر تو بنگرند. ۱۸ به کثرت گناهت و بی به فراوانی اموال و متاع خود توانگر می‌ساختی. ۳۴ اما چون از انصافی تجارت مقدس های خویش رای عصمت ساختی. پس دریا، در عمق های آبها شکسته شدی، متاع و تمامی جمعیت تو آتشی از میان بیرون می‌آورد که تو را بسوزاند و تو را به نظر جمیع درمیان تلف شد. ۳۵ جمیع ساکنان جزایر به سبب تو متحیر بینندگان بر روی زمین خاکستر خواهم ساخت. ۱۹ و همه گشته و پادشاهان ایشان به شدت دهشت زده و پریشان حال آشنایان از میان قومها بر تو متحیر خواهند شد. و تو محل دهشت گردیده‌اند. ۳۶ تجار قومها بر تو صغیر می‌زنند و تو محل دهشت شده، دیگر تا به ابد نخواهی بود.»

و به ضدش نبوت نما. ۲۲ و بگو خداوند یهوه چنین می‌فرماید: ۲۸ و کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: ۲ «ای پسر انسان به رئیس صور بگو: خداوند یهوه چنین می‌فرماید: چونکه دلت مغرور شده است و می‌گویی که من خدا هستم و بر کرسی خدایان در وسط دریا نشسته‌ام، و هر چند انسان هستی و نه خدا لیکن دل خود را مانند دل خدایان ساخته‌ای. ۳ اینک تو از دانیال حکیم تر هستی و هیچ سری از تو مخفی نیست؟ ۴ و به حکمت و فطانت خویش توانگری برای خود اندوخته و طلا و نقره در خزاین خود جمع نموده‌ای. ۵ و فراوانی حکمت و تجارت خویش دولت خود را افزوده‌ای پس به سبب توانگری دلت مغرور گردیده است.» ۶ بنابراین خداوند یهوه چنین می‌فرماید: «چونکه تو دل خود را مثل دل خدایان گردانیده‌ای، ۷ پس اینک من غریبان و ستم کیشان امت‌ها را بر تو خواهم آورد که شمشیرهای خود را به ضد زیبایی حکمت تو کشیده، جمال تو را ملوث سازند. ۸ و تو را به هاویه فرود آورند. پس به مرگ آتانی که در میان دریا کشته شوند خواهی مرد. ۹ آیا به حضور قاتلان خود خواهی گفت که من خدا هستم؟ نی بلکه در دست قاتلان انسان خواهی بود و نه خدا. ۱۰ از دست غریبان به مرگ نامختونان کشته خواهی شد، زیرا خداوند یهوه می‌فرماید که من این را گفته‌ام.» ۱۱ و کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: ۱۲ «ای پسر انسان برای پادشاه صور مرثیه بخوان و وی را بگو خداوند یهوه چنین می‌فرماید: تو خاتم کمال و مملو حکمت و کامل جمال هستی. ۱۳ در عدن در باغ خدا بودی و هر گونه سنگ گرانها از عقیق احمر و یاقوت اصفر و عقیق سفید و زبرجد و جزع و یشب و یاقوت کبود و بهرمان و زمرد پوشش تو بود. و صنعت دفعا و ناپهت در تو از طلا بود که در روز خلقت تو آنها مهیا شده بود. ۱۴ تو کروی مسح شده به جهت خود ساخته‌ام! ۴ لہذا قلابها در چانه ات می‌گذارم و سایه گستر بودی. و تو را نصب نمودم تا بر کوه مقدس خدا بوده

۲۹ و در روز دوازدهم ماه دهم از سال دهم کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: ۲ «ای پسر انسان نظر خود را به طرف فرعون پادشاه مصر بدار و به ضد او و تمامی مصر نبوت نما. ۳ و متکلم شده، بگو: خداوند یهوه چنین می‌فرماید: اینکای فرعون پادشاه مصر من به ضد تو هستم. ای اژدهای بزرگ که در میان زمرد پوشش تو بود. و صنعت دفعا و ناپهت در تو از طلا بود که در روز خلقت تو آنها مهیا شده بود. ۱۴ تو کروی مسح شده به جهت خود ساخته‌ام! ۴ لہذا قلابها در چانه ات می‌گذارم و ماهیان نهرهای رابه فلسهت خواهم چسپانید و تو را از میان

آورده، برج‌های با تهرای خود منهدم خواهد ساخت. ۱۰ و بلوط‌های باشان ساختند و نشیمن‌های را از شمشاد جزایر کنیم که اسبان‌ش آنقدر زیاد خواهد بود که گرد آنها تو را خواهد پوشانید. به عاج منبض شده بود ترتیب دادند. ۷ کتان مطرز مصری بادیان و چون به دروازه هایت داخل شود چنانکه به شهر خننه دار درمی تو بود تا برای تو علمی بشود. و شرع تو از آسمان‌جویی و ارغوان آیند، حصارهای از صدای سواران و ارایه‌ها و کالسکه‌ها متزلزل از جزایر ایشه بود. ۸ اهل سیدون و ارواد پاروزن تو بودند و حکمای خواهد گردید. ۱۱ و به سم اسبان خود همه کوجه هایت راپایمال توای صور که در تو بودند ناخدا یان تو بودند. ۹ مشایخ جبیل و کرده، اهل تو را به شمشیر خواهد کشت. و بناهای فخر تو به حکم‌ایش در تو بوده، قلافلان تو بودند. تمامی کشتیهای دریا و زمین خواهد افتاد. ۱۲ و توانگری تو را تاراج نموده، تجارت تو را به ملاحان آنها در تو بودند تا برای تو تجارت نمایند. ۱۰ فارس و لود یغما خواهند برد. و حصارهای را خراب نموده، خانه های مرغوب و فوط در افواج مردان جنگی تو بودند. سپرها و خودها بر تو تو را منهدم خواهند نمود. و سنگها و چوب و خاک تو را در آب آویزان کرده، ایشان تو را زینت دادند. ۱۱ بنی ارواد با سپاهیان بر خواهند ریخت. ۱۳ و آواز نغمات تو را ساکت خواهم گردانید که حصارهای از هر طرف و جمادیان بر برج‌های بودند. و سپرهای صدای عودهای دیگر مسموم نشود. ۱۴ و تو را به صخره‌ای خود را بر حصارهای از هر طرف آویزان کرده، ایشان زیبایی تو را صاف مبدل خواهم گردانید تا محل پهن کردن دامها بشوی و بار کامل ساختند. ۱۲ ترشیش به فراوانی هر قسم اموال سوداگران تو دیگرنا نخواهی شد. زیرا خداوند یهوه می‌فرماید: من که یهوه بودند. نقره و آهن و روی و سرب به عوض بضاعت تو می‌دادند. هشتم این را گفته‌ام. ۱۵ خداوند یهوه به صور چنین می‌گوید: ۱۳ یاوان و توبال و ماشک سوداگران تو بودند. ۱۴ اهل خاندان «آیا جزیره‌ها از صدای انهدام تو متزلزل نخواهد شده‌نگامی که توجرمه اسبان و سواران و قاطران به عوض بضاعت تو می‌دادند. مجروحان ناله کشند و در میان تو کشتار عظیمی بشود؟ ۱۶ و ۱۵ بنی ددان سوداگران تو و جزایر بسیار بازارگانان دست تو بودند. جمیع سروران دریا از کرسیهای خود فرود آیند. و ردهای خود را شاخهای عاج و آبوس را با تومعاوضت می‌کردند. ۱۶ ارام به از خود بیرون کرده، رخوت قلابدوی خویش را بکنند. و به ترسها فراوانی صنایع توسوداگران تو بودند. بهرمان و ارغوان و پارچه های ملبس شده، بر زمین بنشینند و آن فان لرزان گردیده، درباره تو متحیر قلابدوی و کتان نازک و مرجان و لعل به عوض بضاعت تو شوند. ۱۷ پس برای تو مرثیه خوانده، تو را خواهند گفت: ای که از دریا معمور بودی چگونه تبه گشتی! آن شهر نامداری که در دریا زورآور می‌بود که با ساکنان خود هیبت خویش را بر جمیع سکنه ۱۸ دمشق به فراوانی صنایع تو و کثرت هر قسم اموال با شراب دریامستولی می‌ساخت. ۱۸ الان در روز انهدام توجزیره‌ها می‌لرزند. حلبون و پشم سفید با تو سودامی کردند. ۱۹ ودان و یاوان ریسمان و جزایری که در دریامی باشد، از رحلت تو مدهوش می‌شوند. به عوض بضاعت تو می‌دادند. آهن مصنوع و سلیخه و قصب ۱۹ زیر خداوند یهوه چنین می‌گوید: چون تو را شهر مخروب مثل الذریه از متاعهای تو بود. ۲۰ ددان با زین پوشهای نفیس به جهت شهرهای غیرمسکون گردانم و لجه‌ها را بر تو برآورده، تو را به آبهای بسیارمستور سازم، ۲۰ آنگاه تو را با آنانی که به هاویه فرو می‌روند، دست تو بودند. با بره‌ها و قوجه‌ها و بزها با تو داد و ستد می‌کردند. نزد قوم قدیم فرود آورده، تو را در اسفلهای زمین در خرابه های ۲۲ تجار شبا و رعمه سوداگران تو بودند. بهترین همه ادویه جات ابدی با آنانی که به هاویه فرو می‌روند ساکن خواهم گردانید تا دیگرمسکون نشوی و دیگر جلال تو را در زمین زندگان جای ۲۳ حران و کنه و عدن و تجار شبا و آشور و کلمد سوداگران تو نخواهم داد. ۲۱ و خداوند یهوه می‌گوید: تو را محل وحشت بودند. ۲۴ اینان با نفایس و ردهای آسمان‌جویی و قلابدوی و خواهم ساخت که نابود خواهی شد و تو را خواهند طلبید اما تالاب‌الاباد یافت نخواهی شد.»

۲۷ و کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: ۲ «اما توای پسر انسان برای صور مرثیه بخوان! ۳ و به صور بگو: ای که نزد مدخل دریاساکنی و برای جزیره های بسیار تاجر طوایف می‌باشی! خداوند یهوه چنین می‌گوید: ای صورتو گفته‌ای که من کمال زیبایی هستم. ۴ حدود تودر وسط دریا است و بنایانت زیبایی تو را کامل ساخته‌اند. ۵ همه تخته هایت را از صنوبر ستبر ساختند و سرو آزاد لبنان را گرفتند تا دکلهای تو بسازند. ۶ پاروهای را از

بودم عمل نمودم. ۱۹ و قوم به من گفتند: «آیا ما را خبر نمی دهی اینک من حدود موآب را از شهرها یعنی از شهرهای حدودش که که این کارهایی که می کنی به ما چه نسبت دارد؟» ۲۰ ایشان را فخر زمین می باشد یعنی بیت یشیموت و بعل معون و قریه تایم جواب دادم که کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: ۲۱ «به مفتوح خواهم ساخت. ۱۰ برای بنی مشرق آن را با بنی عمون خاندان اسرائیل بگو: خداوند یهوه چنین می فرماید که هان من (مفتوح خواهم ساخت) و به تصرف ایشان خواهم داد تا بنی مقدس خود را که فخر جلال شما و آرزوی چشمان شما و لذت عمون دیگر در میان امت هامذکور نشوند. ۱۱ و بر موآب داوری جانهای شما است، بی عصمت خواهم نمود. و پسران و دختران خواهم نمود و خداوند دانست که من یهوه می باشم.» ۱۲ خداوند شما که ایشان را ترک خواهید کرد، به شمشیر خواهند افتاد. یهوه چنین می گوید: «از این جهت که ادم از خاندان یهودا انتقام ۲۲ و به نهجی که من عمل نمودم، شما عمل خواهید نمود. کشیده اند و درانتقام کشیدن از ایشان خطایی عظیم ورزیده اند، شاربهای خود را نخواهید پوشانید و طعام مردگان را نخواهید خورد. ۱۳ بنابراین خداوند یهوه چنین می فرماید: دست خود را بر ادم دراز ۲۳ عمامه های شما برسر و کفشهای شما در پایهای شما بوده، کرده، انسان و بهایم را از آن منقطع خواهم ساخت و آن را ویران ماتم وگریه نخواهید کرد. بلکه به سبب گناهان خود کاهیده شده، کرده، از تیمان تا ددان به شمشیر خواهند افتاد. ۱۴ و به دست قوم بسوی یکدیگر آه خواهید کشید. ۲۴ و حزقیال برای شما آیتی خود اسرائیل انتقام خود را از ادم خواهم کشید و موافق خشم و خواهد بود موافق هرآنچه او کرد، شما عمل خواهید نمود. و حینی غضب من به ادم عمل خواهد نمود. و خداوند یهوه می گوید که این واقع شود خواهید دانست که من خداوند یهوه می باشم. که انتقام مرا خواهند فهمید.» ۱۵ خداوند یهوه چنین می گوید: ۲۵ «و اما توای پسر انسان! در روزی که من قوت و سرور فخر و «چونکه فلسطینیان انتقام کشیدند و با کینه دل خود انتقام سخت آرزوی چشمان و رفعت جانهای ایشان یعنی پسران و دختران ایشان کشیدند تا آن را به عداوت ابدی خراب نمایند، ۱۶ بنابراین را از ایشان گرفته باشم، آیا واقع نخواهد شد ۲۶ که در آن روز هرکه خداوند یهوه چنین می فرماید: اینک من دست خود را بر فلسطینیان رهایی باید نزد تو آمده، این را به سمع تو خواهد رسانید؟ ۲۷ پس دراز نموده، کریتیان را منقطع خواهم ساخت و باقی ماندگان در آن روز دهنان برای آنانی که رهایی یافته اند باز خواهد شد و ساحل دریا را هلاک خواهم نمود. ۱۷ و باسرنش غضب آمیز متکلم شده، دیگر گنگ نخواهی بود و برای ایشان آیتی خواهی انتقام سخت از ایشان خواهم گرفت. پس چون انتقام خود را از یهود و خواهند دانست که من یهوه می باشم.» ایشان کشیده باشم، آنگاه خواهند دانست که من یهوه هستم.»

۲۵ و کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: ۲ «ای پسر ۲۶ و در سال یازدهم در غره ماه واقع شد که کلام خداوند بر انسان نظر خود را بر بنی عمون بدار و به ضد ایشان نبوت نما. من نازل شده، گفت: ۲ «ای پسر انسان چونکه صور درباره ۳ و به بنی عمون بگو: کلام خداوند یهوه را بشنوید! خداوند یهوه اورشلیم می گوید هه، دروازه امت ها شکسته شد و حال به من چنین می فرماید: چونکه درباره مقدس من حینی که بی عصمت منتقل گردیده است. و چون او خراب گردید من توانگر خواهم شد و درباره زمین اسرائیل، حینی که ویران گردید و درباره خاندان شد. ۳ بنابراین خداوند یهوه چنین می گوید: هانای صور من به یهودا، حینی که به اسیری رفته هه گفتم، ۴ بنابراین همانا من تو ضد تومی باشم و امت های عظیم بر تو خواهم برانگیخت به را به بنی مشرق تسلیم می کنم تا در تو تصرف نمایند. و خیمه نهجی که دریا امواج خود را برمی انگیزاند. ۴ و حصار صور را های خود را در میان تو زده، مسکن های خویش را در تو بر خراب کرده، برجهایش را منهدم خواهند ساخت و غبارش را از آن پاخواهند نمود. و ایشان میوه تو را خواهند خورد و شیر تو را خواهند خواهم رفت و آن را به صخره ای صاف تبدیل خواهم نمود. ۵ و نوشید. و ره را آرامگاه شتران و (زمین) بنی عمون را خوابگاه گله او محل پهن کردن دامها در میان دریا خواهد شد، زیرا خداوند هاخواهم گردانید و خواهید دانست که من یهوه هستم. ۶ زیرا یهوه می فرماید که من این را گفته ام. و آن تاراج امت هاخواهد خداوند یهوه چنین می گوید: چونکه تو بر زمین اسرائیل دستک گردید. ۶ و دخترانش که در صحرای باشند به شمشیر کشته می زنی و پا بر زمین می کوبی و به تمامی کینه دل خود شادی خواهند شد. پس ایشان خواهند دانست که من یهوه هستم.» می نمایی، ۷ بنابراین هان من دست خود را بر تو دراز خواهم ۷ زیرا خداوند یهوه چنین می فرماید: «اینک من نبوکدرصر پادشاه کرد و تو را تاراج امت هاخواهم ساخت. و تو را از میان قوم ها بابل، پادشاه پادشاهان را از طرف شمال بر صور با اسبان و اربه ها منقطع ساخته، از میان کشورها نابود خواهم ساخت. و چون تو و سواران و جمعیت و خلق عظیمی خواهم آورد. ۸ و اودختران تو راهلاک ساخته باشم، آنگاه خواهی دانست که من یهوه هستم.» را در صحرا به شمشیر خواهد کشت. و بر جها به ضد تو بنا ۸ خداوند یهوه چنین می گوید: «چونکه موآب و سعیر گفته اند که خواهد نمود. و سنگرها در برابر تو خواهد ساخت. و مترسها در اینک خاندان اسرائیل مانند جمیع امت ها می باشند، ۹ بنابراین برابر تو برپاخواهد داشت. ۹ و منجنیقهای خود را بر حصارهای

تمامی حاصل تو را خواهند گرفت و تو را عریان و برهنه و خامه گذاشت. تا آنکه برهنگی زناکاری تو و قباح و فاحشه گری تو را از زمین نابود خواهم ساخت. پس جمیع زنان متنبه خواهند شد ظاهر شود. ۳۰ و این کارها را به توخواهم کرد، از این جهت که در عقب امت‌ها زاناموده، خویشتر از از بتهای ایشان نجس بر شما خواهند رسانید. و متحمل گناهان بتهای خویش خواهید شد ساخته‌ای. ۳۱ و چونکه به طریق خواهر خودسلوک نمودی، جام او و خواهید دانست که من خداوندیهو می‌باشم.»

۲۴ و در روز دهم ماه دهم از سال نهم کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: ۲ «ای پسر انسان اسم امروز را برای خود بنویس، اسم همین روز را، زیرا که در همین روز پادشاه بابل برورشلیم هجوم آورد. ۳ و برای این خاندان فتنه انگیز ملى آورد، به ایشان بگو: خداوند یهوه چنین می‌گوید: دیگر را بگذار. آن را بگذار و آب نیز در آن بریز. ۴ قطعه هایش یعنی هر قطعه نیکو و ران و دوش را در میانش جمع کن و از بهترین استخوان آن را بر ساز. ۵ و بهترین گوسفندان را بگیر و استخوانها را زیرش دسته کرده، آن را خوب بجوشان تا استخوانهایی که در اندرونش هست پخته شود. ۶ بنابراین خداوند یهوه چنین می‌گوید: وای بر آن شهر خونریز! وای بر آن دیگی که زنگش در میانش است و زنگش از میانش در نیامده است! آن را به قطعه هایش بیرون آور و قرعه بر آن انداخته نشود. ۷ زیرا خونی که ریخت در میانش می‌باشد. آن را بر صخره صاف نهاد و بر زمین نریخت تا از خاک پوشانیده شود. ۸ من خون او را بر صخره صاف نهادم که پنهان نشود تا آنکه حدت خشم را برانگیخته انتقام بکشم. ۹ بنابراین خداوند یهوه چنین می‌گوید: وای بر آن شهر خونریز! من نیز توده هیزم را بزرگ خواهم ساخت. ۱۰ هیزم زیاد بیاور و آتش بیغورزو گوشت را مهیا ساز و ادویه جات در آن بریز و استخوانها سوخته بشود. ۱۱ پس آن را بر اخگر خالی بگذار تا تابیده شده مشش سوخته گردد و نجاستش در آن گداخته شود و زنگش نابود گردد. ۱۲ او از مشقت‌ها خسته گردید، اما زنگ بسیاری از وی بیرون نیامد. پس زنگش در آتش بشود. ۱۳ در نجاسات تو قباح است چونکه تو را تطهیر نمودم. اما طاهر نشدی. لهذا تا غضب خود را بر تو به اتمام نرسانم، دیگر از نجاست خود طاهر نخواهی شد. ۱۴ من که یهوه هستم این را گفته‌ام و به وقوع خواهد پیوست و آن را بجا خواهم آورد. پس خداوند یهوه می‌گوید: دست نخواهم برداشت و شفقت نخواهم نمود و پشیمان نخواهم شد و برحسب رفتار و بر وفق اعمال بر تو داوری خواهند کرد.» ۱۵ و کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: ۱۶ «ای پسر انسان اینک من آرزوی چشمانت را بگفته از تو خواهم گرفت. ماتم و گریه منما و اشک از چشمت جاری نشود. ۱۷ آه بکش و خاموش شو و برای مرده ماتم بگیر. بلکه عمامه بر سرت بیج و کشف به پایت بکن و شاربهایت را میپوشان و طعام مرده را مخور.» ۱۸ پس بامدادان با قوم تکلم نمودم و وقت عصر زن من مرد و صبحگاهان به نهجی که مامور شده

۲۳ و کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: ۲۴ «ای پسر انسان فاسد گردید و بیشتر از زناکاری خواهرش زنا نمود. ۱۲ و بر بنی او را بگو: تو زمینی هستی که طاهر نخواهی شد. و باران در روز آشور عاشق گردید که جمیع ایشان حاکمان و سرداران مجاور او غضب بر تو نخواهد بارید. ۲۵ فتنه انبیای آن در میان می‌باشد. بودند و ملیس به آسمانجونی و فارسان اسب‌سوار و جوانان دلپسند ایشان مثل شیر غران که شکار رامی درد، جانها را می‌خورند. و بودند. ۱۳ و دیدم که او نیز نجس گردیده و طریق هردوی ایشان گنجها و نفایس رامی برند. و بیوه‌زان را در میانش زیاد می‌سازند. یک بوده است. ۱۴ پس زناکاری خود رازید نمود، زیرا صورتهای ۲۶ کاهنانش به شریعت من مخالفت ورزیده، موقوفات مرا حلال مردان که بر دیوارها نقش شده بود یعنی تصویرهای کلدانیان را که می‌سازند. و در میان مقدس و غیر مقدس تمیز نمی‌دهند و در میان به شنجرف کشیده شده بود، دید. ۱۵ که کمرهای ایشان به نجس و طاهر فرق نمی‌گذارند. و چشمان خود را از سبت های من کمربندها بسته و عمامهای رنگارنگ بر سر ایشان پیچیده بود. و می‌پوشاند و من در میان ایشان بی‌حرمت گردیده‌ام. ۲۷ سرورانش جمیع آنها مانند سرداران و به شبیه اهل بابل که مولد ایشان زمین مانند گرگان درنده خون می‌ریزند و جانها را هلاک می‌نمایند تا سود کلدانیان است بودند. ۱۶ و چون چشم او بر آنها افتاد، عاشق ناحق ببرند. ۲۸ و انبیاایش ایشان را به گل ملاط اندود نموده، ایشان گردید. و رسولان نزد ایشان به زمین کلدانیان فرستاد. ۱۷ و رویاهای باطل می‌بیند و برای ایشان تفال دروغ زده، می‌گویند که پسران بابل نزد وی در بستر عشق بازی درآمده، او را از زناکاری خداوند یهوه چنین گفته است با آنکه یهوه تکلم ننموده. ۲۹ و قوم خود نجس ساختند. پس چون خود را از ایشان نجس یافت، زمین به شدت ظلم نموده و مال یکدیگر را غضب کرده‌اند. و طبع وی از ایشان متفر گردید. ۱۸ و چون که زناکاری خود بر فقیران و مسکینان جفانموده، غریبان را به بی‌انصافی مظلوم را آشکار کرد و عورت خود را منکشف ساخت، جان من از او ساخته‌اند. ۳۰ و من در میان ایشان کسی را طلبیدم که دیوار را بنا متفر گردید، چنانکه جانم از خواهرش متفر شده بود. ۱۹ اما او نماید و برای زمین به حضور من در شکاف بایستد تا آن را خراب آیام جوانی خود را که در آنها در زمین مصر زناکرده بود به یاد نمایم، اما کسی را نیافتم. ۳۱ پس خداوند یهوه می‌گوید: خشم آورده، باز زناکاری خود را زیاد نمود. ۲۰ و بر معشوقه های ایشان خود را برایشان ریخته‌ام و ایشان را به آتش غضب خویش هلاک عشق ورزید که گوشت ایشان، مثل گوشت الاغان و نطفه ایشان چون نطفه اسبان می‌باشد. ۲۱ و قباحث جوانی خود را حینی که مصریان پستانهای را به خاطر سینه های جوانیت افشردند به یاد آوردی. ۲۲ «بنابر این ای اهلویه خداوند یهوه چنین می‌فرماید: اینک

۲۳ و کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: ۲ «ای پسر انسان دو زن دختر یک مادر بودند. ۳ و ایشان در مصر زنا کرده، در جوانی خود زناکار شدند. در آنجا سینه های ایشان را مالیدند و پستانهای بکارت ایشان را افشردند. ۴ و نامهای ایشان بزرگتر اهو له و خواهر او اهلویه بود. و ایشان از آن من بوده، پسران دختران زاییدند. و اما نامهای ایشان اهو له، سامره می‌باشد و اهلویه، اورشلیم. ۵ و اهو له از من رو تافته، زنا نمود و بر محبان خود یعنی بر آشوریان که مجاور او بودند عاشق گردید؛ ۶ کسانی که به آسمانجونی ملیس بودند؛ حاکمان و سرداران که همه ایشان جوانان دلپسند و فارسان اسب‌سوار بودند. ۷ و به ایشان یعنی به جمیع برگزیدگان بنی آشور فاحشگی خود را بذل نمود و خود را از جمیع بتهای آنانی که بر ایشان عاشق می‌بود نجس می‌ساخت. ۸ و فاحشگی خود را که در مصر می‌نمود، ترک نکرد. زیرا که ایشان در آیام جوانیش با او هم‌خواب می‌شدند و پستانهای بکارت او را افشرد، زناکاری خود را بر وی می‌ریختند. ۹ لهذا من او را به دست عاشقانش یعنی به دست بنی آشور که او بر ایشان عشق می‌ورزید، تسلیم نمودم. ۱۰ که ایشان عورت او را منکشف ساخته، پسران و دخترانش را گرفتند. و او را به شمشیر کشتند که در میان زنان عبرت گردید و بر وی داوری نمودند. ۱۱ «و چون خواهرش اهلویه این را دید، در عشق‌بازی خویش از او زیادت

دستهای خود را بهم خواهم زد و حدث خشم خویش را ساکن اجل تو برسد! ای که بتها را به ضد خود ساخته، خویش را نجس خواهم گردانید. من یهوه هستم که تکلم نموده‌ام.» ۱۸ و کلام نموده‌ای! ۴ به سبب خونی که ریخته‌ای مجرم شده‌ای و به سبب خداوند بر من نازل شده، گفت: ۱۹ «تو ای پسر انسان دو راه بهتایی که ساخته‌ای نجس گردیده‌ای. لهذا اجل خویش را نزدیک به جهت خود تعیین نما تا شمشیر پادشاه بابل از آنها بیاید. هر آورده، به انتهای سالهای خود رسیده‌ای. لهذا تورا نزد امت‌ها عار دوی آنها از یک زمین بیرون می‌آید. و علامتی بر پا کن. آن را بر و نزد جمیع کشورها مسخره گردانیده‌ام. ۵ ای پلید نام! وای بر سر راه شهر بر پا نما. ۲۰ راهی تعیین نما تا شمشیر به ربه بنی فتنه! آنانی که به تو نزدیک و آنانی که از تو دورند بر تو سخریه عمون و به یهودا در اورشلیم منبع بیاید. ۲۱ زیرا که پادشاه بابل بر خواهند نمود. ۶ اینک سروران اسرائیل، هر کس به قدر قوت شاهراه، به سر دو راه ایستاده است تا تغال زند و تیرها را بهم زده، خویش مرتکب خونریزی در میان تومی بودند. ۷ پدر و مادر را در از ترافیم سوال می‌کند و به جگر می‌نگرد. ۲۲ به دست راستش میان تو اهانت نمودند. و غریبان را در میان تو مظلوم ساختند ویر تغال اورشلیم است تا منجنیقها بر پا کند و دهان را برای کشتار یتیمان و بیوه‌زنان در میان تو ستم نمودند. ۸ و تو مقدس های مرا بگشاید و آواز را به گلبانگ بلند نماید و منجنیقها بر دروازه‌ها بر پا خوار شمرده، سبب های مرایی عصمت نمودی. ۹ و بعضی در کند و سنگرها بسازد و برجها بناماید. ۲۳ لیکن در نظر ایشان میان تو به جهت ریختن خون، نامی می‌نمودند. و بر کوهها که قسم برای آنها خورده‌اند، تغال باطل می‌نماید. و او گناه ایشان در میان تو غذا می‌خوردند. و در میان تو مرتکب قباحات می‌شدند. رابه یاد می‌آورد تا گرفتار شوند.» ۲۴ بنابراین خداوند یهوه چنین ۱۰ و عورت پدران را در میان تو منکشف می‌ساختند. و زنان می‌گوید: «چونکه شما تقصیرهای خویش را منکشف ساخته و حیاض را در میان تویی عصمت می‌نمودند. ۱۱ یکی در میان تو خطایای خود را در همه اعمال خویش ظاهر نموده، عصیان خود را با زن همسایه خود عمل زشت نمود. و دیگری عروس خویش را به یاد آوراندید، پس چون به یاد آورده شدید دستگیر خواهید شد. جور بی‌عصمت کرد. و دیگری خواهرش، یعنی دختر پدر خود ۲۵ و تو ای رئیس شیر اسرائیل که به زخم مهلک مجروح شده‌ای و را ذلیل ساخت. ۱۲ و در میان تو به جهت ریختن خون رشوه اجل تو در زمان عقوبت آورده است، ۲۶ خداوند یهوه چنین خوردند و سود و ربح گرفتند. و تو مال همسایه خود را به زور می‌گویی: عمامه را دور کن و تاج را بردار. چنین نخواهد ماند. غصب کردی و مرا فراموش نمودی. قول خداوند یهوه این است. آنچه را که پست است بلند نما و آنچه را که بلند است پست ۱۳ لهذا هان من به سبب حرص تو که مرتکب آن شده‌ای و کن. ۲۷ و من آن را سرنگون، سرنگون، سرنگون خواهم ساخت. به سبب خونی که در میان خودت ریخته‌ای، دستهای خود را بهم و این دیگر واقع نخواهد شد تا آنکس بیاید که حق اومی باشد. و می‌زنم. ۱۴ پس در ایامی که من به تو مکافات رسانم آیا دلت من آن را به وی عطا خواهم نمود. ۲۸ «تو ای پسر انسان نبوت قوی و دستهایت محکم خواهد بود؟ من که یهوه هستم تکلم کرده، بگو: خداوند یهوه درباره بنی عمون و سرزنش ایشان چنین نمودم و بعمل خواهم آورد. ۱۵ و تو را در میان امت هاپراکنده و می‌فرماید: بگو که شمشیر، شمشیر برای کشتار کشیده شده در میان کشورها متفرق ساخته، نجاسات تو را از میان نابود است و به غایت صیقلی گردیده تا برق بشود. ۲۹ چونکه برای تو خواهم ساخت. ۱۶ و به نظر امت‌ها بی‌عصمت خواهی شد و رویای باطل دیده‌اند و برای تو تغال دروغ زده‌اند تا تو را بر گردنهای خواهی دانست که من یهوه هستم.» ۱۷ و کلام خداوند بر من مقتولان شیر بگذارند که اجل ایشان در زمان عقوبت آخر رسیده نازل شده، گفت: ۱۸ «ای پسر انسان خاندان اسرائیل نزد من است. ۳۰ لهذا آن رابه غلافش برگردان و بر تو در مکانی که درد شده‌اند و جمیع ایشان مس و روی و آهن و سرب در میان آفریده شده‌ای و در زمینی که تولد یافته‌ای داوری خواهم نمود. کوره و درد نقره شده‌اند. ۱۹ بنابراین خداوند یهوه چنین می‌گوید: ۳۱ و خشم خود را بر تو خواهم ریخت و آتش غیظ خود را بر تو چونکه همگی شمارد شده‌اید، لهذا من شما را در میان اورشلیم خواهم دمید. و تو را به دست مردان وحشی که برای هلاک نمودن جمع خواهم نمود. ۲۰ چنانکه نقره و مس و آهن و سرب و چالاکند تسلیم خواهم نمود. ۳۲ و تو برای آتش هیزم خواهی شد روی را در میان کوره جمع کرده، آتش بر آنها می‌مند تا گداخته و خونت در آن زمین خواهد ماند. پس به یاد آورده نخواهی شد زیرا شد، همچنان من شمارا در غضب و حدث خشم خویش جمع کرده، در آن خواهم نهاد و شما را خواهم گداخت. ۲۱ و شما را جمع کرده، آتش غضب خود را بر شما خواهم دمید که در

۲۲ و کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: ۲ «ای پسر انسان آیا داوری خواهی نمود؟ آیا بر شهر خونریز داوری خواهی نمود؟ پس آن را از همه رجاساتش آگاه ساز. ۳ و بگو خداوند یهوه چنین می‌فرماید: ای شهری که خون را در میان خودت می‌ریزی تا

خود تا امروز نجس می‌سازید؟ پس ای خاندان اسرائیل آیا من از شما طلبیده بشوم؟ خداوند یهوه می‌فرماید به حیات خودم قسم که از شما طلبیده بشوم؟ خداوند یهوه می‌فرماید به حیات خودم قسم که از شما طلبیده نخواهم شد. ۳۲ و آنچه به‌خاطر شما خطور می‌کند لهیب ملتهب آن خاموش نخواهد شد و همه رویها از جنوب تا هرگز واقع نخواهد شد که خیال می‌کنید. مثل امت‌ها و مانند قبایل کشورها گردیده، (بنهای) چوب و سنگ را عبادت خواهید نمود. ۳۳ زیرا خداوند یهوه می‌فرماید: به حیات خودم قسم که هرآینه با دست قوی و بازوی برافراشته و خشم ریخته شده بر شما آورده،

سلطنت خواهم نمود. ۳۴ و شما را از میان امت‌ها بیرون آورده، به‌دست قوی و بازوی برافراشته و خشم ریخته شده اززمینهای که در آنها پراکنده شده‌اید جمع خواهم نمود. ۳۵ و شما را به بیابان امت‌ها درآورده، در آنجا بر شما روبرو دآوری خواهم نمود. ۳۶ و خداوند یهوه می‌گوید: چنانکه بر پدران شما دربیابان زمین مصر دآوری نمودم، همچنین بر شما دآوری خواهم نمود. ۳۷ و شما را زیر عصاگرانیده، به بند عهد درخواهم آورد. ۳۸ و آثانی را که متهم شده و از من عاصی گردیده‌اند، از میان شما جدا خواهم نمود و ایشان را از زمین غربت ایشان بیرون خواهم آورد. لیکن به زمین اسرائیل داخل نخواهند شد و خواهید دانست که من یهوه هستم. ۳۹ اما به شما ای خاندان اسرائیل خداوند یهوه چنین می‌گوید: «همه شما نزدبتهای خود رفته، آنها را عبادت کنید. لیکن بعد ازاین البته مرا گوش خواهید داد. و اسم قدوس مرا دیگر با هدایا و بتهای خود بی‌عصمت نخواهید ساخت. ۴۰ زیرا خداوند یهوه می‌فرماید: در کوه مقدس من بر کوه بلند اسرائیل تمام خاندان اسرائیل جمیع در آنجا مرا عبادت خواهند کرد و در آنجا از ایشان راضی شده، ذبایح جنبانیدنی شما و نوبرهای هدایای شما را با تمامی موقوفات شما خواهم طلبید. ۴۱ و چون شما را از امت‌ها بیرون آورم و شما را از زمینهایی که در آنها پراکنده شده‌اید جمع نمایم، آنگاه هدایای خوشبوی شما را از شما قبول خواهم کرد و به نظر امت‌ها در میان شما تقدیس کرده خواهم شد. ۴۲ و چون شما را به زمین اسرائیل یعنی به زمینی که دربارهاش دست خود را برافراشتم که آن را به پدران شما بدهم بیاورم، آنگاه خواهید دانست که من یهوه هستم. ۴۳ و در آنجا طریق‌های خود و تمامی اعمال خویش را که خویشتن را به آنها نجس ساخته‌اید، به یاد خواهید آورد. و از همه اعمال قبیح که کرده‌اید، خویشتن را به نظر خودم کرده خواهید داشت. ۴۴ و ای خاندان اسرائیل خداوند یهوه می‌فرماید: هنگامی که با شما محض خاطر اسم خود و نه به سزای رفتار قبیح شما و نه موافق اعمال فاسد شما عمل نموده باشم، آنگاه خواهید دانست که من یهوه هستم. ۴۵ و کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: ۴۶ «ای پسر انسان روی خود را بسوی جنوب متوجه ساز و به سمت جنوب تکلم نما و بر جنگل صحرای جنوب نبوت کن. ۴۷ و به آن جنگل جنوب بگو: کلام خداوند را

۲۱ و کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: ۲ «ای پسر انسان روی خود را بسوی اورشلیم بدار و به مکان‌های بلند مقدس تکلم نما. و به زمین اسرائیل نبوت کن. ۳ و به زمین اسرائیل بگو: خداوند چنین می‌فرماید: اینک من به ضد تو هستم. و شمشیر خود را از غلافش کشیده، عادلان و شیران را از میان تو منقطع خواهم ساخت. ۴ و چونکه عادلان و شیران را از میان تو منقطع می‌سازم، بنابراین شمشیر من بر تمامی بشر از جنوب تا شمال از غلافش بیرون خواهد آمد. ۵ و تمامی بشر خواهند فهمید که من یهوه شمشیر خود را از غلافش بیرون کشیدم تا باز به آن برنگردد. ۶ پس تو ای پسر انسان آه بکش! باشکستگی کمر و مرارت سخت به نظر ایشان آه بکش. ۷ و اگر به تو گویند که چرا آه می‌کشی؟ بگو: به‌سبب آوازه‌ای که می‌آید. زیرا که همه دلها گداخته و تمامی دستها سست گردیده و همه جانها کاهیده و جمیع زانوها مثل آب بیتاب خواهد شد. خداوند یهوه می‌گوید: همانا آن می‌آید و به وقوع خواهد پیوست. ۸ و کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: ۹ «ای پسر انسان نبوت کرده، بگو: خداوند چنین می‌فرماید: بگو که شمشیر، شمشیر تیز شده و نیز صیقلی گردیده است. ۱۰ تیز شده است تا کشتار نماید و صیقلی گردیده تا براق شود. پس آیا ما شادی نمایم؟ عصای پسر من همه درختان را خوار می‌شمارد. ۱۱ و آن برای صیقلی شدن داده شد تا آن را به‌دست گیرند. و این شمشیر تیز شده و صیقلی گردیده است تا به‌دست قاتل داده شود. ۱۲ ای پسر انسان فریاد برآوز و ولوله نما زیرا که این بر قوم من و بر جمیع سروران اسرائیل وارد می‌آید. ترسها به‌سبب شمشیر بر قوم من عارض شده است. لهنذا بر ران خود دست بزن. ۱۳ زیرا که امتحان است. و چه خواهد بود اگر عصای (دیگران را) خوار می‌شمارد، دیگر نباشد. قول خداوند یهوه این است: ۱۴ و تو ای پسر انسان نبوت کن و دستهای خود را بهم بزن و شمشیردفعه سوم تکرار بشود. شمشیر مقتولان است. شمشیر آن مقتول عظیم که ایشان را احاطه می‌کند. ۱۵ شمشیر برنده‌ای به ضد همه دروازه‌های ایشان قرار دادم تا دلها گداخته شود و هلاکت‌ها زیاده شود. آه (شمشیر) براق گردیده و برای کشتار تیز شده است. ۱۶ جمع شده، به‌جانب راست برو و آراسته گردیده، به‌جانب چپ توجه نما. بهر طرف که رخسارهایت متوجه می‌باشد. ۱۷ و من نیز

هایش بیرون آمده، میوه‌اش را سوزانید. به نوعی که یک شاخه قوی برای عصای سلاطین نمانده است. این مرتبه است و مرتبه خواهد بود.»

۲۰ و در روز دهم ماه پنجم از سال هفتم بعضی از مشایخ اسرائیل به جهت طلبیدن خداوند آمدند و پیش من نشستند. ۲ آنگاه کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: ۳ «ای پسر انسان مشایخ اسرائیل را خطاب کرده، به ایشان بگو: خداوند یهوه چنین می‌فرماید: آیا شما برای طلبیدن من آمدید؟ خداوند یهوه می‌گوید: به حیات خود قسم که از شما طلبیده نخواهم شد. ۴ ای پسر انسان آیا بر ایشان حکم خواهی کرد؟ آیا بر ایشان حکم خواهی کرد؟ پس رجاسات پدران ایشان را بدیشان بفهمان. ۵ و به ایشان بگو: خداوند یهوه چنین می‌فرماید در روزی که اسرائیل را برگردم و دست خود را برای ذریت خاندان یعقوب برافراشتم و خود را به ایشان در زمین مصر معروف ساختم و دست خود را برای ایشان برافراشته، گفتم: من یهوه خدای شما هستم، ۶ در همان روز دست خود را برای ایشان برافراشتم که ایشان را از زمین مصر به زمینی که برای ایشان بازدید کرده بودم بیرون آورم. زمینی که به شیر و شهد جاری است و فخرهمه زمینها می‌باشد. ۷ و به ایشان گفتم: هر کس از شما رجاسات چشمان خود را دور کند و خویشتن را به بتهای مصر نجس نسازد، زیرا که من یهوه خدای شما هستم. ۸ اما ایشان از من عاصی شده، نخواستند که به من گوش گیرند. و هر کس از ایشان رجاسات چشمان خود را دور نکرد و بتهای مصر را ترک ننمود. آنگاه گفتم که خشم خود را بر ایشان خواهم ریخت و غضب خویش را در میان زمین مصر بر ایشان به اتمام خواهم رسانید. ۹ لیکن محض خاطر اسم خود عمل نمودم تا آن در نظر امت هایی که ایشان در میان آنها بودند و در نظر آنها خود را به بیرون آوردن ایشان از زمین مصر، به ایشان شناسانیدم، بی‌حرمت نشود. ۱۰ پس ایشان را از زمین مصر بیرون آورده، به بیابان رسانیدم. ۱۱ و فرائض خویش را به ایشان دادم و احکام خود را که هرکه به آنها عمل نماید به آنها زنده خواهد ماند، به ایشان تعلیم دادم. ۱۲ و نیز سبت های خود را به ایشان عطا فرمودم تا علامتی در میان من و ایشان بشود و بدانند که من یهوه هستم که ایشان را تقدیس می‌نمایم. ۱۳ «لیکن خاندان اسرائیل در بیابان از من عاصی شده، در فرائض من سلوک نمودند. و احکام مرا که هرکه به آنها عمل نماید از آنها زنده ماند، خوار شمرند و سبت هایم را بسیاری حرمت نمودند. آنگاه گفتم که خشم خود را بر ایشان ریخته، ایشان را در بیابان هلاک خواهم ساخت. ۱۴ لیکن محض خاطر اسم خود عمل نمودم تا آن به نظر امت هایی که ایشان را به حضور آنها بیرون آوردم بی‌حرمت نشود. ۱۵ و من نیز دست خود را برای ایشان در بیابان برافراشتم که ایشان را به

از ستم برداشته، انصاف حقیقی را در میان مردمان اجرا دارد، ۹ و پس حالای خاندان اسرائیل بشنود: آیا طریق من غیر موزون است به فرایض من سلوک نموده و احکام مرا نگاه داشته، به راستی و آیاترطق شما غیر موزون نیست؟ ۲۶ چونکه مرد عادل از عدالتش عمل نماید. خداوند بیهوش می‌فرماید که آن شخص عادل است و برگردد و ظلم کند در آن خواهد مرد. به سبب ظلمی که کرده است البته زنده خواهد ماند. ۱۰ «اما اگر او پسری ستم پیشه و خونریز خواهد مرد. ۲۷ و چون مرد شریر را از شرارتی که کرده است تولید نماید که یکی از این کارها را بعمل آورد، ۱۱ و هیچکدام بازگشت نماید و انصاف و عدالت را بجا آورد، جان خود را زنده از آن اعمال نیکو را بعمل نیاورد بلکه برکوها نیز بخورد و زن نگاه خواهد داشت. ۲۸ چونکه تعقل نموده، از تمامی تقصیرهایی همسایه خود را بی‌عصمت سازد، ۱۲ و بر فقیران و مسکینان ظلم که کرده بود بازگشت کرد البته زنده خواهد ماند و نخواهد مرد. نموده، مال مردم را به غضب ببرد و گرو را پس ندهد، بلکه ۲۹ لیکن شما ای خاندان اسرائیل می‌گویید که طریق خداوند موزون چشمان خود را بسوی بتها برافراشته، مرتکب رجاسات بشود، نیست. ای خاندان اسرائیل آیا طریق من غیر موزون است و آیاترطق ۱۳ و نقد را به سود داده، ربح گیرد، آیا او زنده خواهد ماند؟ شما غیر موزون نیست؟» ۳۰ بنابراین خداوند بیهوش می‌گوید: «ای البته او زنده نخواهد ماند و به سبب همه رجاساتی که بجا آورده خاندان اسرائیل من پرهریک از شما موافق رفتارش داوری خواهم است خواهد مرد و خورش بر سرش خواهد بود. ۱۴ «و اگر پسری تولید نماید که تمامی گناهان را که پدرش بجا می‌آورد دیده، گناه موجب هلاکت شما نشود. ۳۱ تمامی تقصیرهای خویش بترسد و مثل آنها عمل ننماید، ۱۵ و بر کوهها نخورد و چشمان را که مرتکب آنها شده‌اید از خود دور اندازید و دل تازه و روح خود را بسوی بتهای خاندان اسرائیل برنفریزد وزن همسایه خویش تازه‌ای برای خود ایجاد کنید. زیرا که ای خاندان اسرائیل برای چه را بی‌عصمت نکنند، ۱۶ و بر کسی ظلم نکنند و گرو نگیرند و بمیرید؟ ۳۲ زیرا خداوند بیهوش می‌گوید: من از مرگ آنکس که مال احدی را به غضب نبرد بلکه نان خود را به گرسنگان دهد می‌میرد مسروزمی باشم. پس بازگشت نموده، زنده مانید.»

۱۹ «پس تو این مرثیه را برای سروران اسرائیل بخوان ۲ و ویرهنگان را به جامه پوشاند، ۱۷ و دست خود را از فقیران برداشته، سود و ربح نگیرد و احکام مرا بجا آورد، به فرایض من سلوک نماید، او به سبب گناه پدرش نخواهد مرد بلکه البته زنده خواهد ماند. ۱۸ و اما پدرش چونکه با برادران خود به شدت ظلم نموده، مال ایشان را غضب نمود و اعمال شنیع را در میان قوم خود بعمل آورد او البته به سبب گناهانش خواهد مرد. ۱۹ «لیکن شما می‌گویید چرا چنین است؟ آیا پسر متحمل گناه پدرش نمی‌باشد؟ اگر پسر انصاف و عدالت را بجا آورد، تمامی فرایض مرا نگاه دارد و به آنها عمل نماید، او البته زنده خواهد ماند. ۲۰ هر که گناه کند او خواهد مرد. پسر متحمل گناه پدرش نخواهد بود و پدر متحمل گناه پسرش نخواهد بود. عدالت مرد عادل بر خودش خواهد بود و شرارت مرد شریر بر خودش خواهد بود. ۲۱ «و اگر مرد شریر از همه گناهانی که ورزیده باشد بازگشت نماید و جمیع فرایض مرا نگاه داشته، انصاف و عدالت را بجا آورد او البته زنده مانده نخواهد مرد. ۲۲ تمامی تقصیرهایی که کرده باشد به ضد او به یاد آورده نخواهد شد بلکه در عدالتی که کرده باشد زنده خواهد ماند.» ۲۳ خداوند بیهوش می‌فرماید: «آیا من از مردن مرد شریر مسرور می‌باشم؟ نی بلکه از اینکه از رفتار خود بازگشت نموده، زنده ماند. ۲۴ و اگر مرد عادل از عدالتش برگردد و ظلم نموده، موافق همه رجاساتی که شریران می‌کنند عمل نماید آیا او زنده خواهد ماند؟ نی بلکه تمامی عدالت او که کرده است به یاد آورده نخواهد شد و در خیانتی که نموده و در گناهی که ورزیده است خواهد مرد. ۲۵ «اما شما می‌گویید که طریق خداوند موزون نیست.

۱ بگو: مادر تو چه بود. او در میان شیران شیر ماده می‌خواید و بچه های خود را در میان شیران ژیان می‌پرورد. ۳ و یکی از بچه های خود را تربیت نمود که شیرزبان گردید و به دریدن شکار آموخته شد و مردمان را خورد. ۴ و چون امت‌ها خبر او را شنیدند، در حفرة ایشان گرفتار گردید و او را در غلها به زمین مصر بردند. ۵ و چون مادرش دید که بعد از انتظار کشیدن امیدش بریده شد، پس از بچه هایش دیگری را گرفته، او را شیری ژیان ساخت. ۶ و او در میان شیران گردش کرده، شیرزبان گردید و به دریدن شکار آموخته شده، مردمان را خورد. ۷ و قصرهای ایشان را ویران و شهرهای ایشان را خراب نمود و زمین و هرچه در آن بود از آواز غرش او تهی گردید. ۸ و امت‌ها از کشورها از هر طرف بر او هجوم آورده، دام خود را بر او گسترانیدند که به حفرة ایشان گرفتار شد. ۹ و او را در غلها کشیده، در قفس گذاشتند و نزد پادشاه بابل بردند و او را در قلعه‌ای نهاندن تا آواز او دیگر بر کوههای اسرائیل مسوم نشود. ۱۰ «مادر تو مثل درخت مو مانند خودت نزد آنها غرس شده، به سبب آبهای بسیار میوه آورد و شاخه بسیار داشت. ۱۱ و شاخه های قوی برای عصاهای سلاطین داشت. و قد آن در میان شاخه های پر برگ به حدی بلند شد که از کثرت اغصانش ارتفاعش نمایان گردید. ۱۲ اما به غضب کنده و به زمین انداخته شد. و باد شرقی میوه‌اش را خشک ساخت و شاخه های قویش شکسته و خشک گردیده، آتش آنها را سوزانید. ۱۳ و الان در بیابان در زمین خشک و تشنه مغروس است. ۱۴ و آتش از عصاهای شاخه

قباحت ورجاسات خود را متحمل خواهی شد. ۵۹ زیرا خداوند یهوه بدهند. آیا کسی که اینکارها را کرده باشد، کامیاب شود یا رهایی چنین می‌گوید: به نهجی که تو عمل نمودی من با تو عمل خواهم یابد؟ و یا کسی که عهد را شکسته است خلاصی خواهد یافت؟» نمود، زیرا که قسم را خوار شمرده، عهد را شکستی. ۶۰ لیکن ۱۶ خداوند یهوه می‌گوید: «به حیات خودم قسم که البته در من عهد خود را که در ایام جوانیت با تو بستم به یادخواهم آورد مکان آن پادشاه که او را به پادشاهی نصب کرد و او قسم وی را و عهد جاودانی با تو استوار خواهم داشت. ۶۱ و هنگامی که خوارشمرده، عهد او را شکست یعنی نزد وی در میان بابل خواهد خواهران بزرگ و کوچک خود را پذیرفته باشی، آنگاه راههای خود مرد. ۱۷ و چون سنگرها بر پا سازند ویرجها بنا نمایند تا جانهای را به یاد آورده، خجل خواهی شد. و من ایشان را به جای دختران بسیاری را منقطع سازند، آنگاه فرعون با لشکر عظیم و گروه کثیر به تو خواهم داد، لیکن نه از عهد تو. ۶۲ و من عهد خود را با تو اورا در جنگ اعانت نخواهد کرد. ۱۸ چونکه قسم را خوار شمرده، استوار خواهم ساخت وخواهی دانست که من یهوه هستم. ۶۳ تا عهد را شکست و بعد از آنکه دست خود را داده بود همه اینکارها آنکه به یاد آورده، خجل شوی. و خداوند یهوه می‌فرماید که چون را بعمل آورد، پس رهایی نخواهی یافت.» ۱۹ بنابراین خداوند یهوه من همه کارهای تو را آزموده باشم، بار دیگر به سبب رسوایی چنین می‌گوید: «به حیات خودم قسم که سوگند مرا که او خوار شمرده و عهد مرا که شکسته است البته آنها را بر سر او وارد خواهم

آورد. ۲۰ و دام خود را بر او خواهم گسترانید و اودر کمند من گرفتار خواهد شد و او را به بابل آورده، در آنجا بر وی دربار انسان، معمایی بیاور و مثلی درباره خاندان اسرائیل بزن. ۳ و خیانتی که به من ورزیده است محاکمه خواهم نمود. ۲۱ و تمامی بگو خداوند یهوه چنین می‌فرماید: عقاب بزرگ که بالهای سترگ وینهای دراز پر از پره‌ای رنگارنگ دارد به لبنان آمد و سر سرو آزاد را گرفت. ۴ و سر شاخه هایش را کنده، آن را به زمین تجارت آورده، در شهر سوداگران گذاشت. ۵ و از تخم آن زمین گرفته، آن را در زمین باروری نهاد و نزد آبهای بسیار گذاشته، آن را مثل درخت بید، غرس نمود. ۶ و آن نمو کرده، مو وسیع کوتاه قد گردید که شاخه هایش بسوی او مایل شد و ریشه هایش در زیر وی می‌بود. پس موی شده شاخه‌ها رویانید و نهالها آورد. ۷ و عقاب بزرگ دیگری با بالهای سترگ و پره‌های بسیار آمد و اینک این موریشه های خود را بسوی او برگردانید و شاخه های خویش را از کرته های بستان خود بطرف او بیرون کرد تا او وی را سیراب نماید. ۸ در زمین نیکو نزد آبهای بسیار کاشته شد تا شاخه هارویانیده، میوه بیابود و مو قشنگ گردد. ۹ بگو که خداوند یهوه چنین می‌فرماید: پس آیا کامیاب خواهد شد؟ آیا او ریشه هایش را نخواهد کند و میوه اش را نخواهد چید تا خشک شود؟ تمامی برگهای تازه اش خشک خواهد شد و بدون قوت عظیم و خلق بسیاری از ریشه‌ها کنده خواهد شد. ۱۰ اینک غرس شده است اما کامیاب نخواهد شد. بلکه چون باد شرقی بر آن بوزد بالکل خشک خواهد شد و در بوستانی که در آن رویید پژمرده خواهد گردید.» ۱۱ و کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: ۱۲ «به این خاندان متمرد بگو که آیا معنی این چیزها را نمی‌دانید؟ بگو که اینک پادشاه بابل به اورشلیم آمده، پادشاه و سرورانش را گرفت و ایشان را نزد خود به بابل برد. ۱۳ و از ذریه ملوک گرفته، با او عهد بست و او را قسم داد و زوآوران زمین را برد. ۱۴ تا آنکه مملکت پست شده، سربلند نکند اما عهد او را نگاه داشته، استواربماند. ۱۵ و لیکن او از وی عاصی شده، ایلچیان خود را به مصر فرستاد تا اسبان و خلق بسیاری به او

۱۸ و کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: ۲ «شما چه کار دارید که این مثل را درباره زمین اسرائیل می‌زنید و می‌گویید: پدران انگور ترش خوردند و دندانهای پسران کند گردید.» ۳ خداوند یهوه می‌گوید: «به حیات خودم قسم که بعد از این این مثل را در اسرائیل نخواهید آورد. ۴ اینک همه جانها از آن منند چنانکه جان پدر است، همچنین جان پسر نیز، هردوی آنها از آن می‌باشند. هر کسی که گناه ورزد او خواهد مرد. ۵ و اگر کسی عادل باشد و انصاف و عدالت را بعمل آورد، ۶ و بر کوهها نخورد و چشمان خود را بسوی پنهان خاندان اسرائیل برنفرزند و زن همسایه خود را بی‌عصمت نکند و به زن حایض نزدیکی ننماید، ۷ و بر کسی ظلم نکند و گروقرضدار را به او رد نماید و مال کسی را به غصب نبرد، بلکه نان خود را به گرسنگان بدهد و برهنگان را به جامه پوشاند، ۸ و نقد را به سودنهد و ربخ نگیرد، بلکه دست خود را

و ایشان را تسلیم نمودی که برای آنها از آتش گذرانیده شوند؟ بر توقعیت خواهند رسانید. پس من تو را از زنا کاری بازخواهم

۲۲ و در تمامی رجاسات و زنا خود ایام جوانی خود را حینی که داشت و بار دیگر اجرت نخواهی داد. ۴۲ و حدت خشم خود را عریان و برهنه بودی و درخون خود می غلطیدی بیاد نیاوردی.» بر تو فرو خواهم نشانید و غیرت من از تو خواهد برگشت و آرام

۲۳ و خداوند بیهو می گوید: «وای بر تو! وای بر تو! زیرا بعد از گرفته، بار دیگر غضب نخواهم نمود. ۴۳ چونکه ایام جوانی خود تمامی شرارت خود، ۲۴ خراباتهای برای خود بنا نمودی و عمارات را به یاد نیاورده، مرا به همه اینکارها رنجانیدی، از این جهت بلندتر هر کوجه برای خود ساختی. ۲۵ بسر هر راه عمارت‌های خداوند بیهو می گوید که اینک نیز رفتار تو را بر سرت وارد خواهم بلند خود را بنا نموده، زیبایی خود را مکروه ساختی و برای هر آورد و علاوه بر تمامی رجاسات دیگر این عمل قبیح را مرتکب راهگدزی پایهای خویش را گشوده، زناکاریهای خود را افزودی. نخواهی شد. ۴۴ «اینک هرکه مثل می آورد این مثل را بر تو آورده، ۲۶ و با همسایگان خود پسران مصر که بزرگ گوشت می باشند، خواهد گفت که مثل مادر، مثل دخترش می باشد. ۴۵ تو دختر زنا نمودی و زناکاری خود را افزوده، خشم مرا بهیجان آوردی. مادر خود هستی که از شوهر و پسران خود نفرت می داشت. و ۲۷ لهذا اینک من دست خود را بر تو دراز کرده، وظیفه تو را قطع خواهرخواهران خود هستی که از شوهران و پسران خویش نفرت نمودم و تو را به آرزوی دشمنان یعنی دختران فلسطینیان که از می دارند. مادر شما حتی بود و پدر شما اموری. ۴۶ و خواهر بزرگ رفتار قبیح تو خجل بودند، تسلیم نمودم. ۲۸ و چونکه سیر نشدی تو سامره است که با دختران خود بطرف چپ تو ساکن می باشد. با بنی آشور نیز زنا نمودی و با ایشان نیز زنا نموده، سیرنگشتی. و خواهر کوچک تو سدوم است که با دختران خود بطرف راست تو ۲۹ و زناکاریهای خود را از زمین کنعان تا زمین کلدانیان زیاد نمودی ساکن می باشد. ۴۷ اما تو در طریق های ایشان سلوک نکردی و از این هم سیرنشدی.» ۳۰ خداوند بیهو می گوید: «دل تو و مثل رجاسات ایشان عمل ننمودی. بلکه گویا این سهل بود چه قدر ضعیف است که تمامی این اعمال را که کار زن زانیه که تو در همه رفتار خود از ایشان زیاده فاسد شدی.» ۴۸ پس سلیطه می باشد، بعمل آوردی. ۳۱ که بسر هر راه خرابات خود را خداوند بیهو می گوید: «به حیات خودم قسم که خواهر تو سدوم و بنا نمودی و در هر کوجه عمارات بلند خود را ساختی و مثل دخترانش موافق اعمال تو و دخترانت عمل ننمودند. ۴۹ اینک گناه فاحشه های دیگر نبودی چونکه اجرت را خوار شمردی. ۳۲ ای خواهرت سدوم این بود که تکبر و فراوانی نان و سعادت‌مندی رفاهیت زن زانیه که غریبان را به جای شوهر خود می گیری! ۳۳ به جمیع برای او و دخترانش بود و فقیران و مسکینان را دستگیری ننمودند. فاحشه ها اجرت می دهند. ۳۴ و عادت تو در زناکاریت برعکس ۵۰ و مغرور شده، در حضور من مرتکب رجاسات گردیدند. لهذا سایر زنان است. چونکه کسی به جهت زناکاری از عقب تو چنانکه صلاح دیدم ایشان را از میان برداشتم. ۵۱ و سامره نصف نمی آید و تو اجرت می دهی و کسی به تو اجرت نمی دهد. گناهانت را مرتکب نشد، بلکه تو رجاسات خود را از آنها زیاده پس عادت تو بر عکس دیگران است.» ۳۵ بنابراین ای زانیه! نمودی و خواهران خود را به تمامی رجاسات خویش که بعمل کلام خداوند را بشنو! ۳۶ خداوند بیهو چنین می گوید: «چونکه آوردی مبری ساختی. ۵۲ پس تو نیز که بر خواهران خود حکم نقد تو ریخته شد و عریانی تو از زناکاریت با عاشقانت و با همه دادی خجالت خود را متحمل بشو. زیرا به گناهانت که در آنها بتهای رجاسات و از خون پسرانت که به آنها دادی مکشوف بیشتر از ایشان رجاسات نمودی ایشان از تو عادلتر گردیدند. لهذا گردید، ۳۷ لهذا هان من جمیع عاشقانت را که به ایشان ملتذ تو نیز خجل شو و رسوایی خود را متحمل باش چونکه خواهران خود بودی و همه آنانی را که دوست داشتی، با همه کسانی که از را مبری ساختی. ۵۳ و من اسیری ایشان یعنی اسیری سدوم و ایشان نفرت داشتی جمع خواهم نمود. و ایشان را از هر طرف نزد دخترانش و اسیری سامره و دخترانش و اسیری اسیران تو را در میان تو فراهم آورده، برهنگی تو را به ایشان مکشوف خواهم ساخت، تا ایشان خواهم برگردانید. ۵۴ تا خجالت خود را متحمل شده، از تمامی عریانیات رابینند. ۳۸ و بر تو فتوی زانی را که زنا می کند هرچه کرده ای شرمنده شوی چونکه ایشان را تسلی داده ای. ۵۵ و خونریزی می باشند، خواهم داد. و خون غضب و غیرت را بر تو وارد خواهرانت یعنی سدوم و دخترانش به حالت نخستین خود خواهند خواهم آورد. ۳۹ و تو را به بدست ایشان تسلیم نموده، خراباتهای تو برگشت. و سامره و دخترانش به حالت نخستین خود خواهند را خراب و عمارات بلند تو را منهدم خواهند ساخت. و لباس را از برگشت. و تو و دخترانت به حالت نخستین خود خواهید برگشت. تو خواهند کند و زیورهای قشنگ تو را خواهند گرفت و تو را عریان ۵۶ اما خواهر تو سدوم در روز تکبر تو به زبانت آورده نشد. ۵۷ قبل و برهنه خواهند گذاشت. ۴۰ و گروهی بر تو آورده، تو را به سنگها از آنکه شرارت تو مکشوف بشود. مثل آن زمانی که دختران آرام سنگسار خواهند کرد و به شمشیرهای خود تو را پاره پاره خواهند مذمت می کردند و جمیع مجاورانش یعنی دختران فلسطینیان که تو را نمود. ۴۱ و خانه های تو را به آتش سوزانیده، در نظر زنان بسیار از هر طرف خوار می شمرند.» ۵۸ پس خداوند می فرماید که «تو

۱۶ اگرچه این سه مرد در میانش باشند، خداوند یهوه می‌گوید: به ۱۶ و کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: ۲ «ای پسر انسان اورشلیم را ازرجاستش آگاه ساز! ۳ و بگو خداوند یهوه به اورشلیم چنین می‌فرماید: اصل و ولادت تو اززمین کنعان است. پدرت اموری و مادرت حتی بود. ۴ و اما ولادت تو. در روزی که متولد شدی نفت را نبردند و تو را به آب غسل ندادند و طاهر نساختند و نمک نمالیدند و به قنداقه نپیچیدند. ۵ چشمی بر تو شفقت نمود و بر تو مرحمت نفرمود تا یکی از اینکارها را برای تو بعمل آورد. بلکه در روز ولادتت جان تو را خوار شمرده، تو را بر روی صحرا انداختند. ۶ و من از نزد تو گذر نمودم و تو را در خونت غلطان دیدم. پس تو را گفتم: ای که به خونت آلوده هستی زنده شو! بلی گفتم: ای که به خونت آلوده هستی، زنده شو! ۷ و تو را مثل نباتات صحرا بسیار افزودم تا نمو کرده، بزرگ شدی و به زیبایی کامل رسیدی. پستانهایت برخاسته و مویهای بلند شد، لیکن برهنه و عریان بودی. ۸ «و چون از تو گذر کردم بر تو نگرستم و اینک زمان تو زمان محبت بود. پس دامن خود را بر تو پهن کرده، عریانی تو را مستور ساختم و خداوند یهوه می‌گوید که با تو قسم خوردم و با تو عهد بستم و از آن من شدی. ۹ و تو را به آب غسل داده، تو را از خونت طاهر ساختم و تو را به روغن تدهین کردم. ۱۰ و تو را به لباس قلابدزی ملیس ساختم و نعلین پوست خر به پایت کردم و تو را به کتان نازک آراسته و به ابریشم پیراسته ساختم. ۱۱ و تو را به زیورها زینت داده، دستبندها بردست و گردن بندی بر گردنت نهادم. ۱۲ و حلقه‌ای در بینی و گوشواره‌ها در گوشهایت و تاج جمالی بر سرت نهادم. ۱۳ پس با طلا و نقره آرایش یافتی و لباست از کتان نازک و ابریشم قلابدزی بود و آرد مید و عسل و روغن خوردی و بی‌نهایت جمیل شده، به درجه ملوکانه ممتاز گشتی. ۱۴ و آوازه تو به سبب زیباییت در میان امت‌ها شایع شد. زیرا خداوند یهوه می‌گوید که آن زیبایی از جمال من که بر تو نهاده بودم کامل شد. ۱۵ «اما بر زیبایی خود توکل نمودی و به سبب آوازه خویش زناکار گردیدی و زناي خویش را برهر رهگذری ریختی و از آن او شد. ۱۶ و از لباسهای خود گرفتی و مکان های بلند رنگارنگ برای خود ساخته، بر آنها زنا نمودی که مثل اینکارها واقع نشده و نخواهد شد. ۱۷ و زیورهای زینت خود را از طلا و نقره (من که به تو داده بودم) گرفته، تمثالهای مردان را ساخته با آنها زانمودی. ۱۸ و لباس قلابدزی خود را گرفته، به آنها پوشانیدی و روغن و بخور مرا پیش آنها گذاشتی. ۱۹ و نان مرا که به تو داده بودم و آردمیده و روغن و عسل را که رزق تو ساخته بودم، پیش آنها برای هدیه خوشبویی نهادی و چنین شد. قول خداوند یهوه این است. ۲۰ و پسران و دخترانت را که برای من زاییده بودی گرفته، ایشان را به جهت خوراک آنها ذبح نمودی. آیا زنا کاری تو کم بود ۲۱ که پسران مرا نیز کشتی

۱۵ و کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: ۲ «ای پسر انسان درخت مو در میان سایر درختان چیست و شاخه مو در میان درختان جنگل چه می‌باشد؟ ۳ آیا چوب از آن برای کردن هیچ کاری گرفته می‌شود؟ یا میخی از آن برای آویختن هیچ طرفی می‌گیرند؟ ۴ هان آن را برای هیزم در آتش می‌اندازند و آتش هر دو طرفش رامی سوزاند و میانش نیم‌سوخته می‌شود پس آیا برای کاری مفید است؟ ۵ اینک چون تمام بود برای هیچ کار مصرف نداشت. چند مرتبه زیاد وقتی که آتش آن را سوزانیده و نیم‌سوخته باشد، دیگر برای هیچ کاری مصرف نخواهد داشت.» ۶ بنابراین خداوند یهوه چنین می‌گوید: «مثل درخت مو که آن را از میان درختان جنگل برای هیزم و آتش تسلیم کرده‌ام، همچنان سکنه اورشلیم را تسلیم خواهم نمود. ۷ و نظر خود را برایشان خواهم دوخت. از یک آتش بیرون می‌آیندو آتشی دیگر ایشان را خواهد سوزانید. پس چون نظر خود را بر ایشان دوخته باشم، خواهید دانست که من یهوه هستم.» ۸ و خداوند یهوه می‌گوید: «به سبب خیانتی که ورزیده‌اند زمین را ویران خواهم ساخت.»

بود. ۹ پس دست من بر انبیایی که رویای باطل دیدند و غیب گویی کاذب کردند دراز خواهد شد و ایشان در مجلس قوم من داخل نخواهند شد و در دفتر خاندان اسرائیل ثبت نخواهند گردید و به زمین اسرائیل وارد نخواهند گشت و شما خواهید دانست که آنگاه خواهید دانست که من بیهو می باشم.»

من خداوند بیهو می باشم. ۱۰ و از این جهت که قوم مرا گمراه کرده، گفتند که سلامتی است در حینی که سلامتی نبود و یکی از ایشان دیوار را بنا نمود و سایرین آن را به گل ملاط مالیدند. ۱۱ پس به آنانی که گل ملاط را مالیدند بگو که آن خواهد افتاد. باد شدید آن را خواهد شکافت. ۱۲ و هان چون دیوار بیفتد، آیا شما را نخواهند گفت: کجاست آن اندودی که به آن اندود گردید؟» ۱۳ لهذا خداوند بیهو چنین می گوید: «من آن را به باد شدید در غضب خود خواهم شکافت و باران سیال در خشم من خواهد بارید و تگرگهای سخت برای فانی ساختن آن در غیظ من خواهد آمد. ۱۴ و آن دیوار را که شما به گل ملاط اندود کردید منهدم نموده، به زمین یکسان خواهم ساخت و پی آن منکشف خواهد شد. و چون آن بیفتد شما در میانش هلاک خواهید شد و خواهید دانست که من بیهو هستم. ۱۵ پس چون خشم خود را بر دیوار و بر آنانی که آن را به گل ملاط اندود کردند به اتمام رسانیده باشم، آنگاه به شما خواهم گفت: دیوار نیست شده و آنانی که آن را اندود کردند نابود گشته اند. ۱۶ یعنی انبیای اسرائیل که درباره اورشلیم نبوت می نمایند و برایش رویای سلامتی را می بینند با آنکه خداوند بیهو می گوید که سلامتی نیست. ۱۷ و توای پسرانسان نظر خود را بر دختران قوم خویش که از افکار خود نبوت می نمایند بدار و بر ایشان نبوت نما، ۱۸ و بگو خداوند بیهو چنین می فرماید: وای بر آنانی که بالشها برای مفصل هر بازویی می دوزند و مندیلهای برای سر هر قاضی می سازند تا جانها را صید کنند! آیا جانهای قوم مرا صید خواهید کرد و جانهای خود را زنده نگاه خواهید داشت؟ ۱۹ و مرا در میان قوم من برای مشقت جویی و لقمه نانی بی حرمت می کنید چونکه به قوم من که به دروغ شما گوش می گیرند دروغ گفته، جانهایی را که مستوجب موت نیستند می کشید و جانهایی را که مستحق حیات نمی باشند زنده نگاه می دارید. ۲۰ لهذا خداوند بیهو چنین می گوید: اینک من به ضد بالشهای شما هستم که به واسطه آنها جانها را مثل مرغان صید می کنید. و آنها را از بازوهای شما خواهم درید و کسانی را که جانهای ایشان را مثل مرغان صید می کنید، رهایی خواهم داد. ۲۱ و مندیلهای شما را خواهم درید و قوم خود را از دست شما خواهم رهانید و دیگر در دست شما نخواهند بود تا ایشان را صید کنید پس خواهید دانست که من بیهو هستم. ۲۲ چونکه شما به دروغ خود، دل مرد عادل را که من محزون نساختم، محزون ساخته اید و دستهای

برکوهی که بطرف شرقی شهر است قرار گرفت. ۲۴ و روح مرا برداشت و در عالم رویا مرا به روح خدا به زمین کلدانیان نزد اسیران برد و آن رویایی که دیده بودم از نظر من مرتفع شد. ۲۵ و تمامی کلام خداوند را که به من نشان داده بود، برای اسیران بیان کردم.

۱۲ و کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: ۲ «ای پسر انسان تو در میان خاندان فتنه انگیز ساکن می باشی که ایشان را چشمها به جهت دیدن هست اما نمی بینند و ایشان را گوشها به جهت شنیدن هست اما نمی شنوند، چونکه خاندان فتنه انگیز می باشند. ۳ اما توای پسر انسان اسباب جلای وطن را برای خود مهیا ساز. و درنظر ایشان در وقت روز کوچ کن و از مکان خود به مکان دیگر به حضور ایشان نقل کن، شاید بفهمند. اگرچه خاندان فتنه انگیز می باشند. ۴ و اسباب خود را مثل اسباب جلای وطن در وقت روز به نظر ایشان بیرون آور. و شامگاهان مثل کسانی که برای جلای وطن بیرون می روند بیرون شو. ۵ و شکافی برای خود در دیوار به حضور ایشان کرده، از آن بیرون ببر. ۶ و در حضور ایشان آن را بر دوش خود بگذار و در تاریکی بیرون ببر و روی خود را بپوشان تا زمین را نبینی. زیرا که تو راعلامتی برای خاندان اسرائیل قرار داده ام.» ۷ پس به نهجی که مامور شدم، عمل نمودم و اسباب خود را مثل اسباب جلای وطن در وقت روز بیرون آوردم. و شبانگاه شکافی برای خود به دست خویش در دیوار کردم و آن را در تاریکی بیرون برده، به حضور ایشان بر دوش برداشتم. ۸ و بامدادان کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: ۹ «ای پسر انسان، آیا خاندان اسرائیل یعنی این خاندان فتنه انگیز به تو نگفتند: این چه کار است که می کنی؟ ۱۰ پس به ایشان بگو خداوند یهوه چنین می گوید: این وحی اشاره به رئیسی است که دراورشلیم می باشد و به تمامی خاندان اسرائیل که ایشان در میان آنها می باشند ۱۱ بگو: من علامت برای شما هستم. به نهجی که من عمل نمودم، همچنان به ایشان کرده خواهد شد و جلای وطن شده، به اسیری خواهند رفت. ۱۲ و رئیسی که درمیان ایشان است (اسباب خود را) در تاریکی بردوش نهاده، بیرون خواهد رفت. و شکافی دردیوار خواهند کرد تا از آن بیرون بپردازند. و او روی خود را خواهد پوشانید تا زمین را به چشمان خود نبیند. ۱۳ و من دام خود را بر او خواهم گسترانید و در کمند من گرفتار خواهد شد. و او را به بابل به زمین کلدانیان خواهم برد و اگرچه در آنجا خواهد مرد، ولی آن را نخواهد دید. ۱۴ و جمیع مجاوران و معاونانش و تمامی لشکر او را بسوی هر باد پراکنده ساخته، شمشیری در عقب ایشان برهنه خواهم ساخت. ۱۵ و چون ایشان را در میان امتها پراکنده ساخته و ایشان را در میان کشورهای متفرق نموده باشم، آنگاه خواهند دانست که من یهوه هستم. ۱۶ لیکن عدد قبلی از میان ایشان از شمشیر و قحط و وبا باقی خواهم گذاشت تا همه رجاسات خود را در میان امت هایی

۱۳ و کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: ۲ «ای پسر انسان به ضد انبیای اسرائیل که نبوت می نمایند، نبوت نما. و به آنانی که ازافکار خود نبوت می کنند، بگو کلام خداوند را بشنوید! ۳ خداوند یهوه چنین می گوید: وای برانبیاء احمق که تابع روح خویش می باشند و هیچ ندیده اند. ۴ ای اسرائیل انبیای تو مانند رویاهان درخراپها بوده اند. ۵ شما به رخنهها برنیماید و دیوار را بدر کمند من گرفتار خواهید شد. و او را به بابل به زمین کلدانیان خواهم برد و اگرچه در آنجا خواهد مرد، ولی آن را نخواهد دید. ۱۴ و جمیع مجاوران و معاونانش و تمامی لشکر او را بسوی هر باد پراکنده ساخته، شمشیری در عقب ایشان برهنه خواهم ساخت. ۱۵ و چون ایشان را در میان امتها پراکنده ساخته و ایشان را در میان کشورهای متفرق نموده باشم، آنگاه خواهند دانست که من یهوه هستم. ۱۶ لیکن عدد قبلی از میان ایشان از شمشیر و قحط و وبا باقی خواهم گذاشت تا همه رجاسات خود را در میان امت هایی

کروبیان بود درازکرده، آن را برداشت و به دست آن مردی که به من نازل شده، مرافرمود: «بگو که خداوند چنین می‌فرماید: ای کتان، ملبس بود نهاد و او آن را گرفته، بیرون رفت. ۸ و در خاندان اسرائیل شما به اینطور سخن می‌گویند و اما من خیالات دل کروبیان شبیه صورت دست انسان زیربالیهای ایشان ظاهر شد. ۹ و شما را می‌دانم. ۶ بسیاری را در این شهر کشته‌اید و کوچی هایش نگریستم و اینک چهار چرخ به پهلوی کروبیان یعنی یک چرخ را از کشتگان پرکرده‌اید. ۷ لهذا خداوند بیهوه چنین می‌گوید: به پهلوی یک کروبی و چرخ دیگر به پهلوی کروی دیگر ظاهر کشتگان شما که در میان گذاشته‌اید، گوشت می‌باشند و شهر شد. و نمایش چرخها مثل صورت سنگ زبرجد بود. ۱۰ و اما دیگ است. لیکن شما را آزمایش بیرون خواهم برد. ۸ شما نمایش ایشان چنین بود. آن چهار را یک شباهت بود که گویا از شمشیرمی‌ترسید، اما خداوند بیهوه می‌گوید شمشیر را بر شما چرخ در میان چرخ باشد. ۱۱ و چون آنها می‌رفت بر چهار جانب خواهم آورد. ۹ و شما را از میان شهر بیرون برده، شما را به دست خود می‌رفت و چنینی که می‌رفت به هیچ سو میل نمی‌کرد، بلکه غریبان تسلیم خواهم نمودم بر شما داوری خواهم کرد. ۱۰ به به‌جایی که سر به آن متوجه می‌شد از عقب آن می‌رفت. و چون شمشیرخواهید افتاد و در حدود اسرائیل بر شما داوری خواهم نمود می‌رفت به هیچ سو میل نمی‌کرد. ۱۲ و تمامی بدن و پشتها و خواهید دانست که من بیهوه هستم. ۱۱ این شهر برای شما دستها و بالهای ایشان و چرخهایی که آن چهار داشتند دیگ نخواهد بود و شما در آن گوشت نخواهید بود، بلکه در حدود از هر طرف پر از چشمها بود. ۱۳ و به سمع من به آن چرخها ندا اسرائیل بر شما داوری خواهم نمود. ۱۲ و خواهید دانست که من درداندن که «ای چرخها!» ۱۴ و هر یک را چهار رو بود. روی آن بیهوه هستم که در فرایض من سلوک ننمودید و احکام مرا بجا اول روی کروی بود و روی دوم روی انسان و سوم روی شیر و نیاریدید، بلکه برحسب احکام امت‌هایی که به اطراف شمامی چهارم روی عقاب. ۱۵ پس کروبیان صعود کردند. این همان باشند عمل نمودید. ۱۳ و واقع شد که چون نبوت کردم، فلطیا حیوان است که نزد نهر خابور دیده بودم. ۱۶ و چون کروبیان این بنایا مرد. پس به روی خوددرافتاده، به آواز بلند فریاد نمودم می‌رفتند، چرخها به پهلوی ایشان می‌رفت و چون کروبیان بالهای و گفتم: «آهای خداوند بیهوه آیا تو بقیه اسرائیل را تمام هلاک خود را برافراشته، از زمین صعود می‌کردند، چرخها نیز از پهلوی خواهی ساخت؟» ۱۴ و کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: ایشان بر نمی‌گشت. ۱۷ چون ایشان می‌ایستادند آنها می‌ایستاد ۱۵ «ای پسر انسان برادران تو یعنی برادرانت که از اهل خاندان تو و چون ایشان صعود می‌نمودند، آنها با ایشان صعود می‌نمود، می‌باشند و تمامی خاندان اسرائیل جمیع کسانی می‌باشند که زیرا که روح حیوان در آنها بود. ۱۸ و جلال خداوند از بالای سکنه اورشلیم به ایشان می‌گویند: شما از خداوند دورشوید و این آستانه خانه بیرون آمد و بر زیر کروبیان قرار گرفت. ۱۹ و چون زمین به ما به ملکیت داده شده است. ۱۶ بنابراین بگو: خداوند کروبیان بیرون رفتند بالهای خود را برافراشته، به نظر من از زمین بیهوه چنین می‌گوید: اگرچه ایشان را در میان امت‌ها دور کنم و صعود نمودند. و چرخها پیش روی ایشان بود و نزد دهنه دروازه ایشان را در میان کشورها پراکنده سازم، اما من برای ایشان در آن شرقی خانه خداوند ایستادند. و جلال خدای اسرائیل از طرف بالا کشورهایی که به آنها رفته باشند اندک زمانی مقدس خواهم بود. بر ایشان قرار گرفت. ۲۰ این همان حیوان است که زیر خدای ۱۷ پس بگو خداوند بیهوه چنین می‌فرماید: شما را از میان امت‌ها اسرائیل نزد نهرخابور دیده بودم، پس فهمیدم که اینان کروبیانند. جمع خواهم کرد و شما را از کشورهایی که در آنها پراکنده شده‌اید ۲۱ هر یک را چهار روی و هر یک را چهار بال بود و زیر بالهای فراهم خواهم آورد و زمین اسرائیل را به شما خواهم داد. ۱۸ و ایشان شبیه دستهای انسان بود. ۲۲ و اما شبیه رویهای ایشان چنین به آنجا داخل شده، تمامی مکروهات و جمیع رجاسات آن را از بود. همان رویها بود که نزد نهر خابور دیده بودم. هم نمایش ایشان میانش دور خواهند کرد. ۱۹ و ایشان را یکدل خواهم داد و در وهم خود ایشان (چنان بودند) و هر یک به راه مستقیم می‌رفت. اندرون ایشان روح تازه خواهم نهاد و دل سنگی را از جسد ایشان دور کرده، دل گوشتی به ایشان خواهم بخشید. ۲۰ تا در فرایض من سلوک نمایند و احکام مرا نگاه داشته، آنها را بجا آورند. و ایشان قوم من خواهند بود و من خدای ایشان خواهم بود. ۲۱ اما آنانی که دل ایشان از عقب مکروهات و رجاسات ایشان می‌رود، پس خداوند بیهوه می‌گوید: من رفتارایشان را بر سر ایشان وارد خواهم آورد. ۲۲ آنگاه کروبیان بالهای خود را برافراشتند و چرخها به پهلوی ایشان بود و جلال خدای اسرائیل از طرف بالا بر ایشان قرار گرفت. ۲۳ و جلال خداوند از بالای میان شهر صعود نموده، نبوت کن. ای پسر انسان نبوت کن. ۵ آنگاه روح خداوند بر

اورشلیم نزددهنه دروازه صحن اندرونی که بطرف شمال متوجه بدارد.» ۲ و اینک شش مرد از راه دروازه بالایی که بطرف شمال است برد که در آنجا نشیمن تمثال غیرت انگیز می‌باشد. متوجه است آمدند و هرکس تبرخود را در دستش داشت. و در میان ۴ و اینک جلال خدای اسرائیل مانند آن رویایی که در هامون دیده ایشان یک مرد ملبس شده به کتان بود و دوات کاتب درکمرش. و بودم ظاهر شد. ۵ و او مرا گفت: «ای پسر انسان چشمان خود را ایشان داخل شده، نزد مذبح برنجین ایستادند. ۳ و جلال خدای بسوی راه شمال برافرازا!» و چون چشمان خود را بسوی راه شمال اسرائیل از روی آن کروی که بالای آن بود به آستانه خانه برآمد و برافراشتم، اینک بطرف شمالی دروازه مذبح این تمثال غیرت در به آن مردی که به کتان ملبس بود و دوات کاتب را درکمر داشت مدخل ظاهر شد. ۶ و او مرا گفت: «ای پسر انسان آیا تو آنچه را خطاب کرد. ۴ و خداوند به او گفت: «از میان شهر یعنی از میان که ایشان می‌کنند می‌بینی؟ یعنی رجاسات عظیمی که خاندان اورشلیم بگذر و برپیشانی کسانی که به سبب همه رجاساتی که در اسرائیل در اینجا می‌کنند تا از مقدس خود دور بشوم؟ اما باز آن کرده می‌شود آه و ناله می‌کنند نشانی بگذار. ۵ و به آنان به رجاسات عظیم تر خواهی دید.» ۷ پس مرا به دروازه صحن آورد و سمع من گفت که در عقب او از شهر بگذرید و هلاک سازید و دیدم که اینک سوراخی در دیوار است. ۸ و او مرا گفت: «ای چشمان شما شفقت نکند و ترحم ننماید. ۶ پیران و جوانان و پسر انسان دیوار را بکن.» و چون دیوار را کندم، اینک دروازه‌ای دختران و اطفال و زنان را تمام به قتل رسانید، اما به هرکسی که پدید آمد. ۹ و او مرا گفت: «داخل شو و رجاسات شنیعی را این نشان را دارد نزدیک مشوید و از قدس من شروع کنید.» پس از که ایشان در اینجا می‌کنند ملاحظه نما. ۱۰ پس چون داخل مردان پیری که پیش خانه بودند شروع کردند. ۷ و به ایشان فرمود: شدم، دیدم که هرگونه حشرات و حیوانات نجس و جمیع بتهای «خانه را نجس سازید و صحنها را از کشتگان پر ساخته، بیرون خاندان اسرائیل بر دیوار از هر طرف نقش شده بود. ۱۱ و هفتاد آید.» پس بیرون آمدند و در شهر به کشتن شروع کردند. ۸ و چون نفر از مشایخ خاندان اسرائیل پیش آنها ایستاده بودند و یازنیا این ایشان می‌کشتند و من باقی مانده بودم به روی خود درافتاده، شافان در میان ایشان ایستاده بود و هرکس مجمرهای در دست استغاثه نمودم و گفتم: «آهای خداوند یهوه آیا چون غضب خود را خودداشت و بوی ابر بخور بالا می‌رفت. ۱۲ و او مرا گفت: «ای بر اورشلیم می‌ریزی تمامی بقیه اسرائیل را هلاک خواهی ساخت؟» پسر انسان آیا آنچه را که مشایخ خاندان اسرائیل در تاریکی و ۹ او مرا جواب داد: «گناه خاندان اسرائیل و یهودا بی نهایت عظیم هرکس در حجره های بتهای خویش می‌کنند دیدی؟ زیرای گویند است وزمین از خون مملو و شهر از ستم پر است. زیرای گویند: که خداوند ما را نمی بیند و خداوند این زمین را ترک کرده است. خداوند زمین را ترک کرده است و خداوند نمی بیند. ۱۰ پس ۱۳ و به من گفت که باز رجاسات عظیم تر از اینهایی که ایان چشم من نیز شفقت نخواهد کرد و من رحمت نخواهم فرمود، می‌کنند خواهی دید.» ۱۴ پس مرا به دهنه دروازه خانه خداوند که بلکه رفتار ایشان را بر سر ایشان خواهم آورد.» ۱۱ و اینک آن بطرف شمال بود آورد. و اینک در آنجا بعضی زنان نشسته، برای مردی که به کتان ملبس بود و دوات را درکمر داشت، جواب داد تموز می‌گریستند. ۱۵ و او مرا گفت: «ای پسر انسان آیا این را و گفت: «به نهجی که مرا امر فرمودی عمل نمودم.»

۱۰ پس نگرستم و اینک بر فلکی که بالای سر کرویابان بود چیزی مثل سنگ یاقوت کبود و مثل نمایش شبیه تخت بر زیر آنها ظاهر شد. ۲ و آن مرد را که به کتان ملبس بود خطاب کرده گفت: «در میان چرخها در زیر کرویابان برو و دستهای خود را از اخگرهای آتشی که در میان کرویابان است پر کن و بر شهر پاش.» و او در نظر من داخل شد. ۳ و چون آن مرد داخل شد، کرویابان بطرف راست خانه ایستاده بودند و ابر، صحن اندرونی را پر کرد. ۴ و جلال خداوند از روی کرویابان به آستانه خانه برآمد و خانه از ابر پر شد و صحن از فروغ جلال خداوند مملو گشت. ۵ و صدای بالهای کرویابان تا به صحن بیرونی مثل آواز خدای قادر مطلق حینی که تکلم می‌کند، مسموع شد. ۶ و چون آن مرد را که ملبس به کتان بود امر فرموده، گفت که «آتش را از میان چرخها از

۹ و او به آواز بلند به گوش من ندا کرده، گفت: «ووکلاهی شهر میان کرویابان بردار.» آنگاه داخل شده، نزد چرخهای ایستاد. ۷ و را نزدیک بیاور و هرکس آلت خراب کننده خود را در دست خود یکی از کرویابان دست خود را از میان کرویابان به آتشی که در میان

رجاسات خودنموده‌اند مکروه خواهد داشت. ۱۰ و خواهند دانست تمامی جمعیت ایشان قرار گرفته است. ایشان نخواهند برگشت که من یهوه هستم و عبث نگفتم که این بالا بر ایشان وارد خواهم و هیچکس به گناه خویش زندگی خود را تقویت نخواهد داد. آورد.» ۱۱ خداوند یهوه چنین می‌گوید: «به‌دست خود بز و ۱۴ کرنا را نواخته و همه‌چیز را مهیا ساخته‌اند، اما کسی به جنگ پای خود را بر زمین بکوب و بگو: وای بر تمامی رجاسات و نمی‌رود. زیرا که غضب من بر تمامی جمعیت ایشان قرار گرفته شریر خاندان اسرائیل زیرا که به شمشیر و قحط و وبا خواهد افتاد. است. ۱۵ شمشیر در بیرون است و وبا و قحط در اندرون. آنکه در ۱۲ آنکه دور باشد به وبا خواهد مرد و آنکه نزدیک است به شمشیر صحرا است به شمشیر می‌میرد و آنکه در شهر است قحط و وبا او خواهد افتاد و آنکه باقی‌مانده و در محاصره باشد از گرسنگی خواهد را هلاک می‌سازد. ۱۶ و رستگاران ایشان فرار می‌کنند و مثل فاخته مرد و من حدت خشم خود را بر ایشان به اتمام خواهم رسانید. های دره‌ها بر کوهها می‌باشند. و هر کدام از ایشان به سبب گناه ۱۳ و خواهید دانست که من یهوه هستم، هنگامی که کشتگان خود تاله می‌کنند. ۱۷ همه دستها سست شده و جمیع زانوها مثل ایشان در میان بتهای ایشان به اطراف مذبح های ایشان، بر هر آب بیتاب گردیده است. ۱۸ و پلاس در برمی‌کنند و وحشت تل بلند و برقله های تمام کوهها و زیر هر درخت سبز و زیر هر ایشان را می‌پوشاند و بر همه چهره‌ها خجلت و بر جمیع سرها بلوط کشن، در جایی که هدایای خوشبو برای همه بتهای خود گری می‌باشد. ۱۹ نقره خود را در کوچه‌ها می‌ریزند و طلای می‌گذرانیدند یافت خواهند شد. ۱۴ و دست خود را بر ایشان دراز ایشان مثل چیز نجس می‌باشد. نقره و طلای ایشان در روز غضب کرده، زمین را در تمام مسکن های ایشان خرابتر و ویرانتر از بیابان خواهند ایشان را نتواند رها کنید. جانهای خود را سیر نمی‌کنند و دبله خواهم ساخت. پس خواهند دانست که من یهوه هستم.»

بنظهای خویش را بر نمی‌سازند زیرا گناه ایشان سنگ مصادم آنها شده است. ۲۰ «و او زیبایی زینت خود را در کبریا قرار داده بود، اما ایشان بتهای مکروهات و رجاسات خویش را در آن ساختند. بنابراین آن را برای ایشان مثل چیز نجس خواهم گردانید. ۲۱ و آن را به‌دست غربیان به تاراج و به شیران جهان به غارت خواهم داد و آن را بی‌عصمت خواهند ساخت. ۲۲ و روی خود را از ایشان خواهم برگردانید و مکان مستور مرا بی‌عصمت خواهند نمود و ظالمان داخل آن شده، آن را بی‌عصمت خواهند ساخت. ۲۳ زنجیر را بساز، زیرا که زمین از جرهمای خونریزی پر است و شهر از ظلم مملو. ۲۴ و اشار امت‌ها را خواهم آورد و درخانه های ایشان تصرف خواهند نمود و تکبیر و زورآوران را زایل خواهم ساخت و آنها را مکان های مقدس ایشان را بی‌عصمت خواهند نمود. ۲۵ هلاکت می‌آید و سلامتی را خواهند طلبید، اما یافت نخواهد شد. ۲۶ مصیبت بر مصیبت می‌آید و آوازه بر آوازه مسموم می‌شود. رویا از نبی می‌طلبند، اما شریعت از کاهنان و مشورت از مشایخ ناپود شده است. ۲۷ پادشاه ماتم می‌گیرد و رئیس به حیرت ملیس می‌شود و دستهای اهل زمین می‌لرزد. و موافق راههای ایشان با ایشان عمل خواهم نمود و بر وفق استحقاق ایشان ایشان را داوری خواهم نمود. پس خواهند دانست که من یهوه هستم؟

و در سال ششم در روز پنجم از ماه ششم، چون من در خانه خود نشسته بودم و مشایخ یهودا پیش من نشسته بودند، آنگاه دست خداوند یهوه در آنجا بر من فرود آمد. ۲ و دیدم که اینک شبیهی مثل صورت آتش بود یعنی از نمایش کمر او تا پایین آتش و از کمر او تا بالا مثل منظر درخشندگی مانند صورت برنج لامع گرفته است. ۱۳ زیرا که فروشنده‌گان اگرچه در میان زندگان زنده ماندند، به آنچه فروخته باشند نخواهند برگشت، چونکه غضب بر روح، مرا در میان زمین و آسمان برداشت و مرا در رویاهای خدا به

مثقال برای هر روز. وقت به وقت آن را خواهی خورد. ۱۱ و آب را تورا منقطع خواهم ساخت و چشم من شفقت نخواهد نمود و من به پیمایش یعنی سدس یک هین خواهی نوشید. آن را وقت به نیز رحمت نخواهم فرمود. ۱۲ یک ثلث تو در میانست از وبا خواهند وقت خواهی نوشید. ۱۳ و قرصهای نان جو که می‌خوری، آنها مرد و ازگرسنگی تلف خواهند شد. و یک ثلث به اطرافت به را بر سرگین انسان در نظر ایشان خواهی پخت. ۱۴ و خداوند شمشیر خواهند افتاد و ثلث دیگر را بسوی هرباد پراکنده ساخته، فرمود به همین منوال بنی‌اسرائیل نان نجس در میان امت‌هایی شمشیر را در عقب ایشان خواهم فرستاد. ۱۳ پس چون غضب که من ایشان را به میان آنها پراکنده می‌سازم خواهند خورد.» من به اتمام رسیده باشد و حدت خشم خویش را بر ایشان ریخته ۱۴ پس گفتم: «آهای خداوند یهوه اینک جان من نجس نشده و باشم، آنگاه پشیمان خواهم شد. و چون حدت خشم خویش از طفولیت خود تا به حال میته یادیده شده را نخورده‌ام و خوراک را بر ایشان به اتمام رسانده باشم، آنگاه خواهند دانست که نجس به دهانم زرقه است.» ۱۵ آنگاه به من گفت: «بدان که من یهوه این را درغیرت خویش گفته‌ام. ۱۴ و تو را در در نظر سرگین گاو را به عوض سرگین انسان به تو دادم، پس نان خود را همه رهگذریان در میان امت‌هایی که به اطراف تومی باشند، به بر آن خواهی پخت.» ۱۶ و مرا گفت: «ای پسر انسان اینک خرابی و رسوایی تسلیم خواهم نمود. ۱۵ و چون بر تو به خشم و من عصای نان را در اورشلیم خواهم شکست و نان را به وزن و غضب و سرزنشهای سخت داوری کرده باشم، آنگاه این موجد عار عسرت خواهند خورد و آب را به پیمایش و حیرت خواهند نوشید. و مذمت و عبرت و دهشت برای امت‌هایی که به اطراف تو ۱۷ زیرا که محتاج نان و آب خواهند شد و به حیرت بر یکدیگر نظر می‌باشند خواهد بود. من که یهوه هستم این را گفتم. ۱۶ و چون خواهند انداخت و به سبب گناهان خود گداخته خواهند شد. تیره‌ای بد قحطی را که برای هلاکت می‌باشد و من آنها را به جهت خرابی شما می‌فرستم در میان شما انداخته باشم، آنگاه فقط را بر شما سخت‌تر خواهم گردانید و عصای نان شما را خواهم شکست. ۱۷ و قحط و حیوانات درنده در میان تو خواهم فرستاد تا تو را بی‌اولاد گردانند و وبا و خون از میان تو عبور خواهد کرد و شمشیری بر تو وارد خواهم آورد. من که یهوه هستم این را گفتم.»

۵ بگیر و آن را مثل استره حجام به جهت خود بکار برده، آن را بر سر و ریش خود بگذران و ترازویی گرفته، مویها را تقسیم کن. ۲ و چون روزهای محاصره را به اتمام رسانیده باشی، یک ثلث را در میان شهر به آتش بسوزان و یک ثلث را گرفته، اطراف آن را با تیغ بزن و ثلث دیگر را به بادها بپاش و من در عقب آنها شمشیری خواهم فرستاد. ۳ و اندکی از آن را گرفته، آنها را در دامن خود بیند. ۴ و باز قدری از آنها را بگیر و آنها را در میان آتش نظر خود را بر کوههای اسرائیل بدوز و درباره آنها نبوت کن. ۳ و انداخته، آنها را به آتش بسوزان و آتشی برای تمام خاندان اسرائیل از آن بیرون خواهد آمد.» ۵ خداوند یهوه چنین می‌گوید: «من این یهوه به کوهها و تله‌ها و وادیها و دره‌ها چنین می‌فرماید: اینک من اورشلیم را در میان امت‌ها قرار دادم و کشورها را بر هر طرف آن. ۶ و شمشیری بر شمالی‌آزم و مکان‌های بلند شما را خراب خواهم او از احکام من بدتر از امت‌ها و از فرائض من بدتر از کشورهایی کرد. ۴ و مذبح‌های شما منهدم و تمثالهای شمسی شما شکسته که گرداگرد اومی باشد، عصیان ورزیده است زیرا که اهل او احکام خواهد شد و کشتگان شما را پیش بتهای شما خواهند انداخت. مرا ترک کرده، به فرائض من سلوک ننموده‌اند.» ۷ بنابراین خداوند و لاشهای بنی‌اسرائیل را پیش بتهای ایشان خواهم گذاشت و یهوه چنین می‌گوید: «چونکه شما زیاده از امت‌هایی که گرداگرد استخوانهای شما را گرداگرد مذبح‌های شما خواهم پاشید. ۶ و شما می‌باشند غوغا نمودید و به فرائض من سلوک نکرده، احکام در جمیع مسکن شما شهرها خراب و مکان‌های بلند ویران مرا بعمل نیاوردید، بلکه موافق احکام امت‌هایی که گرداگرد شما خواهد شد تا آنکه مذبح‌های شما خراب و ویران شود و بتهای می‌باشند نیز عمل ننمودید، ۸ لهذا خداوند یهوه چنین می‌گوید: شما شکسته و نابود گرد و تمثالهای شمسی شما منهدم و اعمال من اینک من به ضد تو هستم و در میان تو به نظر امت‌ها داورها شما محو شود. ۷ و چون کشتگان شما در میان شما بیفتند، آنگاه خواهم نمود. ۹ و با تو به سبب جمیع رجاسات کارها خواهم کرد خواهی دانست که من یهوه هستم. ۸ اما بقیته نگاه خواهم که قبل از این نکرده باشم و مثل آنها هم دیگر نخواهم کرد. داشت. و چون در میان کشورها پراکنده شوید، بقیه السیف شما در ۱۰ بنابراین پدران در میان تو پسران را خواهند خورد و پسران پدران میان امت‌ها ساکن خواهند شد. ۹ و نجات‌یافتگان شما در میان خویش را خواهند خورد و بر تو داورها نموده، تمامی بقیت تو امت‌ها در جایی که ایشان را به اسیری برده‌اند مرا یاد خواهند رابسوی هر باد پراکنده خواهم ساخت.» ۱۱ لهذا خداوند یهوه داشت. چونکه دل زناکار ایشان را که از من دور شده است می‌گوید: «به حیات خودم قسم چونکه تو مقدس مرا بتمامی خواهم شکست و چشمان ایشان را که در عقب بتهای ایشان زنا رجاسات و جمیع مکروهات خویش نجس ساختی، من نیز البته کرده‌ام - پس خویشتن را به سبب اعمال زشتی که در همه

۳ پس مرا گفت: «ای پسر انسان آنچه را که می یابی بخور. بنهم تا بمیرد، چونکه تو او را تهدید نمودی، او در گناه خود خواهد مرد و عدالتی که بعمل آورده بود به یاد آورده نخواهد شد. لیکن خون او را از دست تو خواهم طلبید. ۲۱ و اگر تو مرد عادل را تهدید کنی که آن مرد عادل گناه نکند و او خطا نرزد البته زنده خواهد ماند، چونکه تهدید پذیرفته است و تو جان خود را نجات داده‌ای.» ۲۲ و دست خداوند در آنجا بر من نهاده شد و او مرا گفت: «برخیز و به هامون بیرون شو که در آنجا با تو سخن خواهم گفت.» ۲۳ پس برخاسته، به هامون بیرون رفتم و اینک جلال خداوند مثل جلالی که نزد نهر خابور دیده بودم، در آنجا برپا شد و من به روی خود در افتادم. ۲۴ و روح داخل من شده، مرا بر پایهایم برپا داشت و او مرا خطاب کرده، گفت: «برو و خویشتن را در خانه خود ببند. ۲۵ و اما توای پسر انسان اینک بندها بر تو خواهند نهاد و تو را به آنها خواهند بست اما در میان ایشان بیرون مرو. ۲۶ و من زبان تو را به کامت خواهم چسباند تا گنگ شده، برای ایشان ناصح نباشی. زیرا که ایشان خاندان فتنه انگیز می باشند. ۲۷ اما وقتی که من با تو تکلم نمایم، آنگاه دهان تو را خواهم گشود و به ایشان خواهی گفت: خداوند یهوه چنین می فرماید. آنگاه آنکه شنوا باشند بشنوند و آنکه ابا نمایند ابا کند. زیرا که ایشان خاندان فتنه انگیز می باشند.»

۴ «و تو نیزای پسر انسان آجری بگیر و آن را پیش روی خود بگذار و شهر اورشلیم را بر آن نقش نما. ۲ و آن را محاصره کن و در برابرش برجها ساخته، سنگری در مقابلش برپا نما و به اطرافش اردو زده، منجیقها به هر سوی آن برپا کن. ۳ و تابه آهنین برای خود گرفته، آن را در میان خود و شهر، دیواری آهنین بگذار و روی خود را بر آن بدار و محاصره خواهد شد و تو آن را محاصره کن تا آیتی به جهت خاندان اسرائیل بشود. ۴ پس تو بر پهلوی چپ خود بخواب و گناه خاندان اسرائیل را بر آن بگذار. موافق شماره روزهایی که بر آن بخوابی، گناه ایشان را متحمل خواهی شد. ۵ و من سالهای گناه ایشان را مطابق شماره روزها یعنی سیصد و نود روز بر تو نهاده‌ام. پس متحمل گناه خاندان اسرائیل خواهی شد. ۶ و چون اینها را به انجام رسانیده باشی، باز به پهلوی راست خود بخواب و چهل روز متحمل گناه خاندان یهودا خواهی شد. هر روزی را به جهت سالی برای تو قرار داده‌ام. ۷ و بازوی خود را برهنه کرده، روی به محاصره اورشلیم بدار و به ضد آن نبوت کن. ۸ و اینک بندها بر تومی نهم و تا روزهای محاصره ات را به اتمام نرسانیده باشی از پهلوی به پهلوی دیگر نخواهی غلطید. ۹ پس گندم و جو و باقلا و عدس و ارزن و جلبان برای خود گرفته، آنها را در یک ظرف بریز و خوراکی از آنها برای خود بپز و تمامی روزهایی که به پهلوی خود می خوابی، یعنی سیصد و نود روز آن را خواهی خورد. ۱۰ و غذایی که می خوری به وزن خواهد بود، یعنی بیست

چون آنها می‌رفتند، اینها می‌رفت و چون آنها می‌ایستادند، اینها می‌ایستاد. و چون آنها از زمین بلند می‌شدند، چرخها پیش روی آنها از زمین بلند می‌شد، زیرا روح حیوانات در چرخها بود. ۲۲ و شباهت فلکی که بالای سر حیوانات بود مثل منظر بلور مهیب بود و بالای سر آنها پهن شده بود. ۲۳ و بالهای آنها زیر فلک بسوی یکدیگر مستقیم بود و دو بال هریک از این طرف می‌پوشانید و دو بال هر یک از آن طرف بدنهای آنها را می‌پوشانید. ۲۴ و چون می‌رفتند، من صدای بالهای آنها را مانند صدای آبهای بسیار، مثل آواز حضرت اعلی و صدای هنگامه را مثل صدای فوج شنیدم. زیرا که چون می‌ایستادند بالهای خویش را فرو می‌هشتمند. ۲۵ و چون درحین ایستادن بالهای خود را فرو می‌هشتمند، صدایی از فلکی که بالای سر آنها بود مسموع می‌شد. ۲۶ و بالای فلکی که بر سر آنها بود شباهت تختی مثل صورت یاقوت کبود بود و برآن شباهت تخت، شباهتی مثل صورت انسان برفوق آن بود. ۲۷ و از منظر کمر او بطرف بالا مثل منظر برج تابان، مانند نمایش آتش در اندرون آن و گرداگردش دیدم. و از منظر کمر او به طرف پایین مثل نمایش آتشی که از هر طرف درخشان بود دیدم. ۲۸ مانند نمایش قوس قزح که در روزباران در ابر می‌باشد، همچنین آن درخندگی گرداگرد آن بود. این منظر شباهت جلال یهوه بود و چون آن را دیدم، به روی خود درافتادم و آوازقائلی را شنیدم،

۲ که مرا گفت: «ای پسر انسان بر پایهای خودبایست تا با تو سخن گویم.» ۲ و چون این را به من گفت، روح داخل من شده، مرا بر پایهایم برپا نمود. و او را که با من متکلم نمود شنیدم. ۳ که مرا گفت: «ای پسر انسان من تو را نزد بنی اسرائیل می‌فرستم، یعنی نزد امت فتنه انگیزی که به من فتنه انگیزخته‌اند. ایشان و پدران ایشان تا به امروز بر من عصیان ورزیده‌اند. ۴ و پسران ایشان سخت رو و قسی القلب هستند و من تو را نزد ایشان می‌فرستم تا به ایشان بگویی: خداوند یهوه چنین می‌فرماید. ۵ و ایشان خواه بشنوند و خواه نشنوند، زیرا خاندان فتنه انگیز می‌باشند، خواهند دانست که نبی‌ای در میان ایشان هست. ۶ و توای پسر انسان از ایشان مترس و از سخنان ایشان بیم مکن اگرچه خارها و شوکها با تو باشد و در میان عقربها ساکن باشی، اما از سخنان ایشان مترس و از رویهای ایشان هراسان مشو، زیرا که ایشان خاندان فتنه انگیز می‌باشند. ۷ پس کلام مرا به ایشان بگو، خواه بشنوند و خواه نشنوند، چونکه فتنه انگیز هستند. ۸ و توای پسر انسان آنچه را که من به تو می‌گویم بشنو و مثل این خاندان فتنه انگیز عاصی مشو بلکه دهان خود را گشوده، آنچه را که من به تو می‌دهم بخور.» ۹ پس نگرستم و اینک دستی بسوی من دراز شد و در آن طوماری بود. ۱۰ و آن را پیش من بگشود که رو و پشتش هر دو نوشته بود و نوحه و ماتم و وای بر آن مکتوب بود.

۱ و روز پنجم ماه چهارم سال سیام، چون من در میان اسیران نزد نهر خابور بودم، واقع شد که آسمان گشوده گردید و رویهای خدا را دیدم. ۲ در پنجم آن ماه که سال پنجم اسیری یهو پاکین پادشاه بود، ۳ کلام یهوه بر حزقیال بن بوزی کاهن نزد نهر خابور در زمین کلدانیان نازل شد و دست خداوند در آنجا بر او بود. ۴ پس نگرستم و اینک باد شدیدی از طرف شمال برمی‌آید و ابر عظیمی و آتش جهنده و درخشندگی‌ای گرداگردش و از میانش یعنی از میان آتش، مثل منظر برج تابان بود. ۵ و از میانش شبیه چهار حیوان پدید آمد و نمایش ایشان این بود که شبیه انسان بودند. ۶ و هریک از آنها چهاررو داشت و هریک از آنها چهار بال داشت. ۷ و پایهای آنها پایهای مستقیم و کف پای آنها مانند کف پای گوساله بود و مثل منظر برج صیقلی درخشان بود. ۸ و زیر بالهای آنها از چهار طرف آنها دستهای انسان بود و آن چهار رویها و بالهای خود را چنین داشتند. ۹ و بالهای آنها به یکدیگر پیوسته بود و چون می‌رفتند رو نمی‌تافتند، بلکه هریک به راه مستقیم می‌رفتند. ۱۰ و اما شباهت رویهای آنها (این بود که) آنها روی انسان داشتند و آن چهار روی شیر بطرف راست داشتند و آن چهار روی گاو بطرف چپ داشتند و آن چهار روی عقاب داشتند. ۱۱ و رویها و بالهای آنها از طرف بالا از یکدیگر جدا بود و دو بال هریک به همدیگر پیوسته و دو بال دیگر بدن آنها را می‌پوشانید. ۱۲ و هر یک از آنها به راه مستقیم می‌رفتند و به هر جایی که روح می‌رفت آنها می‌رفتند و درحین رفتن رو نمی‌تافتند. ۱۳ و اما شباهت این حیوانات (این بود که) صورت آنها مانند شعله‌های اخگرهای آتش افروخته شده، مثل صورت مشعلها بود. و آن آتش در میان آن حیوانات گردش می‌کرد و درخشان می‌بود و از میان آتش برق می‌جید. ۱۴ و آن حیوانات مثل صورت برق می‌دیدند و برمی‌گشتند. ۱۵ و چون آن حیوانات را ملاحظه می‌کردم، اینک یک چرخ به پهلوی آن حیوانات برای هر روی (هر کدام از) آن چهار بر زمین بود. ۱۶ و صورت چرخها و صنعت آنها مثل منظر برج بود و آن چهار یک شباهت داشتند. و صورت و صنعت آنها مثل چرخ در میان چرخ بود. ۱۷ و چون آنها می‌رفتند، بر چهار جانب خود می‌رفتند و در حین رفتن به هیچ طرف میل نمی‌کردند. ۱۸ و فلکه‌های آنها بلند و مهیب بود و فلکه‌های آن چهار از هر طرف از چشمها پر بود. ۱۹ و چون آن حیوانات می‌رفتند، چرخها در پهلوی آنها می‌رفت و چون آن حیوانات از زمین بلند می‌شدند، چرخها بلند می‌شد. ۲۰ و هر جایی که روح می‌رفت آنها می‌رفتند، به هر جا که روح سیر می‌کرد و چرخها پیش روی آنها بلند می‌شد، زیرا که روح حیوانات در چرخها بود. ۲۱ و

خداوند که نفخه بینی ما می بود درحفره های ایشان گرفتار شد، که درباره اومی گفتم زیر سایه او در میان امت ها، زیست خواهیم نمود. ۲۱ مسرور باش و شادی کن ای دختر ادم که در زمین عوص ساکن هستی! بر تو نیز این جام خواهد رسید و مست شده، عریان خواهی شد. ۲۲ ای دختر صهیون سزای گناه تو تمام شد و تو را دیگر جلای وطن نخواهد ساخت. ای دختر ادم، عقوبت گناه تو را به تو خواهد رسانید و گناهان تو را کشف خواهد نمود.

۵ ای یهوه آنچه بر ما واقع شد به یاد آور و ملاحظه فرموده، عار ما را ببین. ۲ میراث ما از آن غریبان و خانه های ما از آن اجنبیان گردیده است. ۳ ما یتیم و بی پدر شده ایم و مادران ما مثل بیوه ها گردیده اند. ۴ آب خود را به نقره می نوشیم و هیزم ما به مافروخته می شود. ۵ تعاقب کنندگان ما به گردن ما رسیده اند و خسته شده، راحت نداریم. ۶ با اهل مصر و آشور دست دادیم تا از نان سیرشویم. ۷ پدران ما گناه ورزیده، نابود شده اند و مامتحمل عصیان ایشان گردیده ایم. ۸ غلامان بر ما حکمرانی می کنند و کسی نیست که از دست ایشان رهایی دهد. ۹ از ترس شمشیر اهل بیابان، نان خود را بخطر جان خویش می یابیم. ۱۰ پوست ما به سبب سموم قحط مثل تنور سوخته شده است. ۱۱ زنان را در صهیون بی عصمت کردند و دوشیزگان را در شهرهای یهودا. ۱۲ سروران از دست ایشان به دار کشیده شده و به مشایخ اعتنا نمودند. ۱۳ جوانان سنگهای آسیا را برمی دارند و کودکان زیر بار هیزم می افتند. ۱۴ مشایخ از دروازه ها نابود شدند و جوانان از نغمه سرایی خویش. ۱۵ شادی دل ما نیست شد و رقص ما به ماتم مبدل گردید. ۱۶ تاج از سر ما افتاد، وای بر ما زیرا که گناه کردیم. ۱۷ از این جهت دل ما بیتاب شده است و به سبب این چیزها چشمان ما تار گردیده است. ۱۸ یعنی به خاطر کوه صهیون که ویران شد و رویاهان در آن گردش می کنند. ۱۹ اما توای یهوه تا ابدالاباد جلوس می فرمایی و کرسی تو تا جمیع درها خواهد بود. ۲۰ پس برای چه ما را تا به ابد فراموش کرده و ما را مدت مدیدی ترک نموده ای. ۲۱ ای یهوه ما را بسوی خود برگردان و بازگشت خواهیم کرد و ایام ما را مثل زمان سلف تازه کن. ۲۲ و الا ما را بالکل رد نموده ای و بر مایی نهایت غضبناک شده ای.

یوغ را در جوانی خود بردارد. ۲۸ به تنهایی بنشیند و ساکت باشد زیرا که اوآن را بر وی نهاده است. ۲۹ دهان خود را بر خاک بگذارد که شاید امیدباشد. ۳۰ رخسار خود را به زندگان بسپارد و ازخیجالت سیر شود. ۳۱ زیرا خداوند تا به ابد او را ترک نخواهدنمود. ۳۲ زیرا اگرچه کسی را محزون سازد لیکن برحسب کثرت رفت خود رحمت خواهد فرمود. ۳۳ چونکه بنی آدم از دل خود نمی رنجاند و محزون نمی سازد. ۳۴ تمامی اسیران زمین را زیر پا پامال کردن، ۳۵ و منحرف ساختن حق انسان به حضورحضرت اعلی، ۳۶ و منقلب نمودن آدمی در دعویش منظورخداوند نیست. ۳۷ کیست که بگوید و واقع شود اگر خداوندامر نفرموده باشد. ۳۸ آیا از فرمان حضرت اعلی هم بدی و هم نیکویی صادر نمی شود؟ ۳۹ پس چرا انسان تا زنده است و آدمی بهسبب سزای گناهان خویش شکایت کند؟ ۴۰ راههای خود را تجسس و تفحص بنماییم و بسوی خداوند بازگشت کنیم. ۴۱ دلها و دستهای خویش را بسوی خدایی که در آسمان است برافرازیم، ۴۲ (و بگویم): «ما گناه کردیم و عصیان ورزیدیم و تو عفو نفرمودی. ۴۳ خویشتن را به غضب پوشانیده، ما را تعاقب نمودی و به قتل رسانیده، شفقت نفرمودی. ۴۴ خویشتن را به ابر غلیظ مستور ساختی، تادعای ما نگذرد. ۴۵ ما را در میان امتهای فضله و خاکروبه گردانیده‌ای.» ۴۶ تمامی دشمنان ما بر ما دهان خود رامی گشایند. ۴۷ خوف و دام و هلاکت و خرابی بر ما عارض گردیده است. ۴۸ بهسبب هلاکت دختر قوم من، نه‌های آب از چشمانم می‌ریزد. ۴۹ چشم من بلا انقطاع جاری است و بازمنی ایستد. ۵۰ تا خداوند از آسمان ملاحظه نماید و ببیند. ۵۱ چشمانم به جهت جمیع دختران شهرم، جان مرا می‌رنجاند. ۵۲ آنانی که بی‌سبب دشمن منند مرا مثل مرغ بشدت تعاقب می‌نمایند. ۵۳ جان مرا در سیاه چال منقطع ساختند وسنگها بر من انداختند. ۵۴ آنها از سر من گذشت پس گفتم: منقطع شدم. ۵۵ آنگاه‌ای خداوند، از عمق های سیاه چال اسم تو را خواندم. ۵۶ آواز مرا شنیدی، پس گوش خود را از آه واستغاثه من مپوشان! ۵۷ در روزی که تو را خواندم نزدیک شده، فرمودی که نترس. ۵۸ ای خداوند دعوی جان مرا انجام داده و حیات مرا فدیه نموده‌ای! ۵۹ ای خداوند ظلمی را که به من نموده انددیدهای پس مرا دادرسی فرما! ۶۰ تمامی کینه ایشان و همه تدبیرهایی را که به ضد من کردند دیده‌ای. ۶۱ ای خداوند مذمت ایشان را و همه تدبیرهایی را که به ضد من کردند شنیده‌ای! ۶۲ سخنان مقاومت کنندگانم را و فکراهی را که تمامی روز به ضد من دارند (دانسته‌ای). ۶۳ نشستن و برخاستن ایشان را ملاحظه فرمازیرا که من سرود ایشان شده‌ام. ۶۴ ای خداوند موافق اعمال دستهای ایشان مکافات به ایشان برسان. ۶۵ غشاوه قلب به ایشان بده و تعاقب می‌کنند و برای ما در صحرا کمین می‌گذارند. ۲۰ مسیح

کرده، مکان اجتماع خویش را منهدم ساخته است. بیهو، عیدها که از گرسنگی به سر هرکوچه بیهوش می‌گردند نزد او برافراز، و سبت‌ها را در صهیون به فراموشی داده است. و در حدت خشم ۲۰ (وبگو): ای بیهو بنگر و ملاحظه فرما که چنین عمل را به چه خویش پادشاهان و کاهنان را خوار نموده است. ۷ خداوند مذبح خود را مکروه داشته و مقدس خویش را خوار نموده و دیوارهای قصرهایش را به دست دشمنان تسلیم کرده است. و ایشان درخانه بیهو مثل ایام عیدها صدا می‌زنند. ۸ بیهو قصد نموده است که حصارهای دخترصهیون را منهدم سازد. پس ریسمانکار کشیده، دست خود را از هلاکت باز نداشته، بلکه خندق و حصار را به ماتم درآورده است که با هم نوحه می‌کنند. ۹ دروازه هایش به زمین فرو رفته است پشت بندهایش را خراب و خرد ساخته است. پادشاه و پرورده و تربیت نموده بودم دشمن من ایشان را تلف نموده است.

۳ من آن مرد هستم که از عضای غضب وی مذلت دیده‌ام. ۲ او مرا رهبری نموده، به تاریکی درآورده است و نه به روشنایی. ۳ به درستی که دست خویش را تمامی روز به ضد من بارها برگردانیده است. ۴ گوشت و پوست مرا مندرس ساخته و استخوانهایم را خرد کرده است. ۵ به ضد من بنا نموده، مرا به تلیخی و مشقت احاطه کرده است. ۶ مرا مثل آنانی که از قدیم مرده‌اند در تاریکی نشانیده است. ۷ گرد من حصار کشیده که نتوانم بیرون آمد و زنجیر مرا سنگین ساخته است. ۸ و نیز چون فریاد و استغاثه می‌نمایم دعای مرا منع می‌کند. ۹ راههای مرا با سنگهای تراشیده سد کرده است و طریقی‌هایم را کج نموده است. ۱۰ او برای من خرسی است در کمین نشسته و شیرری که در بیشه خود می‌باشد. ۱۱ راه مرا منحرف ساخته، مرا دریده است و مرا مهیوت گردانیده است. ۱۲ کمان خود را زه کرده، مرا برای تیرهای خویش، هدف ساخته است. ۱۳ و تیرهای ترکش خود را به گرده های من فرو برده است. ۱۴ من به جهت تمامی قوم خود مضحکه و تمامی روز سرود ایشان شده‌ام. ۱۵ مرا به تلخی‌ها سیر کرده و مرا به افسنتین مست گردانیده است. ۱۶ دندانهایم را به سنگ ریزها شکسته و مرا به خاکستر پوشانیده است. ۱۷ تو جان مرا از سلامتی دور انداختی و من سعادت‌مندی را فراموش کردم، ۱۸ و گفتم که قوت و امید من از بیهو تلف شده است. ۱۹ مذلت و شقاوت مرا افسنتین و تلیخی به یادآور. ۲۰ تو البته به یاد خواهی آورد زیرا که جان من در من منحنی شده است. ۲۱ و من آن را در دل خود خواهم گذرانید و ازاین سبب امیدوار خواهم بود. ۲۲ از رافت های خداوند است که تلف نشدیم زیرا که رحمت های او بی‌زوال است. ۲۳ آنها هر صبح تازه می‌شود و امانت تو بسیار است. ۲۴ و جان من می‌گوید که خداوند نصیب من است، بنابراین بر او امیدوارم. ۲۵ خداوند به جهت کسانی که بر او توکل دارند و برای آنانی که او را می‌طلبند نیکو است. ۲۶ خوب است که انسان امیدوار باشد و باسکوت انتظار نجات خداوند را بکشد. ۲۷ برای انسان نیکو است که

است. خداوند قوت مرا زایل ساخته و مرا به دست کسانی که با ایشان مقاومت نتوانم نمود تسلیم کرده است. ۱۵ خداوند جمیع شجاعان مرا در میانم تلف ساخته است. جماعتی بر من خوانده است تاجوانان مرا منکسر سازند. و خداوند آن دوشیزه یعنی دختر یهودا را در چرخشت پایمال کرده است. ۱۶ به سبب این چیزها گریه می کنم. از چشم من، از چشم من آب می ریزد زیرا تسلی دهنده و تازه کننده جانم از من دور است. پسرانم هلاک شده اند زیرا که دشمن، غالب آمده است. ۱۷ صهیون دستهای خود را دراز می کند اما پراپش تسلی دهندهای نیست. یهوه درباره یعقوب امر فرموده است که مجاورانش دشمن او بشوند، پس اورشلیم در میان آنها مکروه گردیده است. ۱۸ یهوه عادل است زیرا که من از فرمان او عصیان ورزیده ام. ای جمیع امت ها بشنوید و غم مرا مشاهده نمایید! دوشیزگان و جوانان من به اسیری رفته اند. ۱۹ محبان خویش را خواندم اما ایشان مرا فریب دادند. کاهنان و مشایخ من که خوراک می جستند تا جان خود را تازه کنند در شهر جان دادند. ۲۰ ای یهوه نظر کن زیرا که در تنگی هستم. احشایم می جوشد و دلم در اندرون من منقلب شده است چونکه به شدت عصیان ورزیده ام. در بیرون شمشیر هلاک می کند و در خانه ها مثل موت است. ۲۱ می شنوند که آه می کشم اما برای تسلی دهندهای نیست. دشمنانم چون بالای مرا شنیدند، مسرور شدند که تو این را کرده ای. اما توروژی را که اعلان نموده ای برای وی مدد کنندهای نیست. دشمنانش او را دیده، بر خرابیهایش خندیدند. ۸ اورشلیم به شدت گناه ورزیده و از این سبب مکروه گردیده است. جمیع آنانی که او را محترم می داشتند او را خوار می شمارند چونکه برهنگی او را دیده اند. و خودش نیز آه می کشد و به عقب برگشته است. ۹ نجاست او در دامنش می باشد و آخرت خویش را به یاد نمی آورد. و بطور عجیب پست گردیده، برای وی تسلی دهندهای نیست. ای یهوه مذلت مرا بین زیرا که دشمن تکبر می نماید. ۱۰ دشمن دست خویش را بر همه نفایس اودراز کرده است. زیرا امت هایی را که امر فرمودی که به جماعت تو داخل نشوند دیده است که به مقدس او در می آیند. ۱۱ تمام قوم او آه کشیده، نان می جویند. تمام نفایس خود را به جهت خوراک داده اند تا جان خود را تازه کنند. ای یهوه بین و ملاحظه فرما زیرا که من خوار شده ام. ۱۲ ای جمیع راه گذریان آیا این در نظر شما هیچ است؟ ملاحظه کنید و ببینید آیا غمی مثل غم من بوده است که بر من عارض گردیده و یهوه در روز حدت خشم خویش مرا به آن مبتلا ساخته است؟ ۱۳ آتش از اعلی علین به استخوانهای من فرستاده، آنها را زبون ساخته است. دام برای پایهایم گسترانیده، مرا به عقب برگردانیده، و مراویران در تمام روز غمگین ساخته است. ۱۴ یوغ عصیان من به دست وی محکم بسته شده، آنها به هم پیچیده بر گردن من برآمده

۱ چگونگی شهری که پر از مخلوق بود منفردنشسته است! چگونگی آنکه در میان امت ها بزرگ بود مثل بیوه زن شده است! چگونگی آنکه در میان کشورها ملکه بود خراجگذار گردیده است! ۲ شبانگاه زارزار گریه می کند و اشکهایش بر رخسارهایش می باشد. از جمیع محبانش برای وی تسلی دهندهای نیست. همه دوستانش بدو خیانت ورزیده، دشمن او شده اند. ۳ یهودا به سبب مصیبت و سختی بندگی، جلای وطن شده است. در میان امت ها نشسته، راحت نمی یابد. و جمیع تعاقب کنندگانش در میان جایهای تنگ به او در رسیده اند. ۴ راههای صهیون ماتم می گیرند، چونکه کسی به عیدهای او نمی آید. همه دروازه هایش خراب شده، کاهنانش آه می کشند. دوشیزگانش در مرارت می باشند و خودش در تلخی. ۵ خصمانش سر شده اند و دشمنانش فیروز گردیده، زیرا که یهوه به سبب کثرت عصیان، او را ذلیل ساخته است. اطفالش پیش روی دشمن به اسیری رفته اند. ۶ و تمامی زیبایی دختر صهیون از او زایل شده، سرورانش مثل غزالهایی که مرتعی پیدانمی کنند گردیده، از حضور تعاقب کننده بی قوت می روند. ۷ اورشلیم در روزهای مذلت و شقاوت خویش تمام نفایسی را که در ایام سابق داشته بوده یاد می آورد. زیرا که قوم او به دست دشمن افتاده اند و برای وی مدد کنندهای نیست. دشمنانش او را دیده، بر خرابیهایش خندیدند. ۸ اورشلیم به شدت گناه ورزیده و از این سبب مکروه گردیده است. جمیع آنانی که او را محترم می داشتند او را خوار می شمارند چونکه برهنگی او را دیده اند. و خودش نیز آه می کشد و به عقب برگشته است. ۹ نجاست او در دامنش می باشد و آخرت خویش را به یاد نمی آورد. و بطور عجیب پست گردیده، برای وی تسلی دهندهای نیست. ای یهوه مذلت مرا بین زیرا که دشمن تکبر می نماید. ۱۰ دشمن دست خویش را بر همه نفایس اودراز کرده است. زیرا امت هایی را که امر فرمودی که به جماعت تو داخل نشوند دیده است که به مقدس او در می آیند. ۱۱ تمام قوم او آه کشیده، نان می جویند. تمام نفایس خود را به جهت خوراک داده اند تا جان خود را تازه کنند. ای یهوه بین و ملاحظه فرما زیرا که من خوار شده ام. ۱۲ ای جمیع راه گذریان آیا این در نظر شما هیچ است؟ ملاحظه کنید و ببینید آیا غمی مثل غم من بوده است که بر من عارض گردیده و یهوه در روز حدت خشم خویش مرا به آن مبتلا ساخته است؟ ۱۳ آتش از اعلی علین به استخوانهای من فرستاده، آنها را زبون ساخته است. دام برای پایهایم گسترانیده، مرا به عقب برگردانیده، و مراویران در تمام روز غمگین ساخته است. ۱۴ یوغ عصیان من به دست وی محکم بسته شده، آنها به هم پیچیده بر گردن من برآمده

۲ صهیون را به ظلمت پوشانیده و جلال اسرائیل را از آسمان به زمین افکنده است. و قدمگاه خویش را در روز خشم خود به یاد نیاورده است. ۲ خداوند تمامی مسکن های یعقوب را هلاک کرده و شفقت ننموده است. قلعه های دختر یهودا را در غضب خود منهدم ساخته، و سلطنت و سرورانش را به زمین انداخته، بی عصمت ساخته است. ۳ در حدت خشم خود تمامی شاخهای اسرائیل را منقطع ساخته، دست راست خود را از پیش روی دشمن برگردانیده است. و یعقوب را مثل آتش مشتعل که از هر طرف می بلعد سوزانیده است. ۴ کمان خود را مثل دشمن زه کرده، با دست راست خود مثل عدو برپا ایستاده است. و همه آنانی را که در خیمه دختر صهیون نیکو منظر بودند به قتل رسانیده، غضب خویش را مثل آتش ریخته است. ۵ خداوند مثل دشمن شده، اسرائیل را هلاک کرده و تمامی قصرهایش را منهدم ساخته و قلعه هایش را خراب نموده است. و برای دختری یهودا ماتم و ناله را افزوده است. ۶ و سایبان خود را مثل (کپری) در بوستان خراب

شدند، از شهر گرفت. ۲۶ و نبوزردان رئیس جلادان ایشان را برداشته، نزد پادشاه بابل به ربله برد. ۲۷ و پادشاه بابل ایشان را در ربله درزمین حمات زده، به قتل رسانید پس یهودا ازولایت خود به اسیری رفتند. ۲۸ و این است گروهی که نبوکدرصر به اسیری برد. در سال هفتم سه هزار و بیست و سه نفر از یهود را. ۲۹ و در سال هجدهم نبوکدرصر هشتصد و سی و دو نفر از اورشلیم به اسیری برد. ۳۰ و در سال بیست و سوم نبوکدرصر نبوزردان رئیس جلادان هفتصد و چهل و پنج نفر از یهودا را به اسیری برد. پس جمله کسان چهار هزار و ششصد نفر بودند. ۳۱ و در روز بیست و پنجم ماه دوازدهم از سال سی و هفتم اسیری یهوایقیم پادشاه یهودا واقع شد که اوایل مروءک پادشاه بابل در سال اول سلطنت خود سر یهوایقیم پادشاه یهودا را از زندان برافراشت. ۳۲ و با او سخنان دلاویز گفت و کرسی او را بالاتر از کرسیهای سایر پادشاهانی که با او در بابل بودند گذاشت. ۳۳ و لباس زندانی او را تبدیل نمود و او در تمامی روزهای عمرش همیشه نزد وی نان می خورد. ۳۴ و برای معیشت او وظیفه دائمی یعنی قسمت هر روز در روزش در تمام ایام عمرش تا روز وفاتش از جانب پادشاه بابل به او داده می شد.

می‌گوید: «اینک ایامی می‌آید که به بتهايش عقوبت خواهم رسانيد شهرچنان سخت شد که برای اهل زمین نان نبود. ۷ پس در شهر و در تمامی زمینش مجروحان ناله خواهند کرد. ۵۳ اگرچه بابل رخنه‌ای ساختند و تمام مردان جنگی درشب از راه دروازه‌ای که در تا به آسمان خويشتن را برافزاد و اگرچه بلندی قوت خويش را میان دو حصار نزد باغ پادشاه بود فرار کردند. و کلدانیان شهر را حصين نماند، لیکن خداوند می‌گوید: غارت کنندگان از جانب احاطه نموده بودند. و ایشان به راه عربۀ رفتند. ۸ و لشکر کلدانیان من براو خواهند آمد. ۵۴ صدای غوغا از بابل می‌آید و آواز شکست پادشاه را تعاقب نموده، در بیابان اریحا به صدقیا رسیدند و تمامی عظیمی از زمین کلدانیان. ۵۵ زیرا خداوند بابل را تاراج می‌نماید لشکرش از او پراکنده شدند. ۹ پس پادشاه را گرفته، او را نزد و صدای عظیم را از میان آن نابود می‌کند و امواج ایشان مثل پادشاه بابل به ربله در زمین حمات آوردند و او بر وی فتوی داد. آبهای بسیار شورش می‌نماید و صدای آواز ایشان شنیده می‌شود. ۱۰ و پادشاه بابل پسران صدقیا را پیش رویش به قتل رسانید و ۵۶ زیرا که بر آن یعنی بر بابل غارت کننده برمی‌آید و جبارانش جمیع سروران یهودا را نیز درریله کشت. ۱۱ و چشمان صدقیا را گرفتار شده، کمانهای ایشان شکسته می‌شود. چونکه یهوه خدای کور کرده، او را بدو زنجیر بست. و پادشاه بابل او را به بابل برده، مجازات است و البته مکافات خواهد رسانید. ۵۷ و پادشاه که وی را تا روز وفاتش در زندان انداخت. ۱۲ و در روز دهم ماه پنجم اسم او یهوه صبايوت است می‌گوید که من سروران و حکیمان از سال نوزدهم سلطنت نبوکدصر ملک پادشاه بابل، نبوزردان رئیس و حاکمان و والیان و جبارانش را مست خواهم ساخت و به خواب جلاخان که به حضور پادشاه بابل می‌ایستاده اورشلیم آمد. ۱۳ و دایمی که از آن بیدار نشوند، خواهند خوابید. ۵۸ یهوه صبايوت خانه خداوند و خانه پادشاه را سوزانید و همه خانه های اورشلیم و چنین می‌گوید که حصارهای وسیع بابل بالکل سرنگون خواهد شد و هر خانه بزرگ را به آتش سوزانید. ۱۴ و تمامی لشکر کلدانیان دروازه های بلندش به آتش سوخته خواهد گردید و امت‌ها به جهت که همراه رئیس جلاخان بودند تمامی حصارهای اورشلیم را بهر بطالت مشقت خواهند کشید و قبایل به جهت آتش خويشتن را طرف منهدم ساختند. ۱۵ و نبوزردان رئیس جلاخان بعضی از خسته خواهند کرد. ۵۹ کلامی که ارمیا نبی به‌سرایا ابن نیریا ابن فقیران خلق و بقیه قوم را که در شهر باقی مانده بودند و خارجی را محسبا مرا فرمود هنگامی که او با صدقیا پادشاه یهودا در سال که بطرف پادشاه بابل شده بودند و بقیه جمعیت را به اسیری چهارم سلطنت وی به بابل می‌رفت. و سرايا رئیس دستگاه بود. ۱۶ اما نبوزردان رئیس جلاخان بعضی از مسکینان زمین را برای ۶۰ و ارمیاتام بلا را که بر بابل می‌بایست بیاید در طوماری نوشت باغبانی و فلاحي واگذاشت. ۱۷ و کلدانیان ستونهای برنجینی که یعنی تمامی این سخنانی را که درباره بابل مکتوب است. ۶۱ و در خانه خداوند بود و پایه‌ها و دریاچه برنجینی که در خانه خداوند ارمیا به‌سرایا گفت: «چون به بابل داخل شوی، آنگاه بین و تمامی بود، شکستند و تمامی برنج آنها را به بابل بردند. ۱۸ و دیگها و این سخنان را بخوان. ۶۲ و بگو: ای خداوند تو درباره این مکان خاکندازها و گلگیرها و کاسه‌ها و قاشقهاو تمامی اسباب برنجینی فرموده‌ای که آن را هلاک خواهی ساخت به حدی که احدی از آن را که به آنها خدمت می‌کردند برند. ۱۹ و رئیس جلاخان پیاله‌ها انسان یا از بهایم در آن ساکن نشود بلکه خرابه ابدی خواهد شد. و مجمرها و کاسه‌ها و دیگها و شمعدانها و قاشقهاو لنگها را یعنی ۶۳ و چون ازخواندن این طومار فارغ شدی، سنگی به آن بیندو آن طلای آنچه را که از طلا بود و نقره آنچه را که از نقره بود برد. را به میان فرات بینداز. ۶۴ و بگو همچنین بابل به‌سبب بلایی که من بر او وارد می‌آورم، غرق خواهد گردید و دیگر برپا نخواهد شد بود و سلیمان پادشاه آنها را برای خانه خداوند ساخته بود. برنج همه این اسباب بی اندازه بود. ۲۱ و اما ستونها، بلندی یکستون

هجده ذراع و ریسمان دوازده ذراعی آنها را احاطه داشت و حجم ۵۲ صدقیا بیست و یکساله بود که آغاز سلطنت نمود و آن چهار انگشت بود و تهی بود. ۲۲ و تاج برنجین بر سرش و یازده سال در اورشلیم پادشاهی کرد و اسم مادرش حمیطل دختر بلندی یکتاج پنج ذراع بود. و شبکه و انارها گرداگرد تاج همه ارمیا از لینه بود. ۲ و آنچه در نظر خداوند ناپسند بود موافق هراتچه یهو یاقیم کرده بود، بعمل آورد. ۳ زیرا به‌سبب غضبی که خداوند بر اورشلیم و یهودا داشت به حدی که آنها را از نظر خداوند اذخا واقع شد که صدقیا بر پادشاه بابل عاصی گشت. ۴ و واقع شد که نبوکدصر پادشاه بابل باتمامی لشکر خود در روز دهم ماه دهم سال نهم سلطنت خويش بر اورشلیم برآمد و در مقابل آن اردو زده، سنگری گرداگردش بنا نمودند. ۵ و شهر تا سال یازدهم صدقیا پادشاه در محاصره بود. ۶ و در روز نهم ماه چهارم قحطی در

صبايوت به ذات خود قسم خورده است که من تو را از مردمان ۳۲ معبرها گرفتار شد و نی‌ها را به آتش سوختند و مردان جنگی مثل ملخ پر خوام ساخت و بر تو گلبانگ خواهند زد. ۱۵ «او مضطرب گردیدند. ۳۳» زیرا که یهوه صبايوت خدای اسرائیل زمین را به قوت خود ساخت و ربع مسکون را به حکمت خویش چنین می‌گوید: دختر بابل مثل خرمن در وقت کوبیدنش شده است استوار نمود. و آسمانها را به عقل خود گسترانید. ۱۶ چون آوازی و بعد از اندک زمانی وقت درو بدو خواهد رسید. ۳۴ نبوکدرصر دهد غوغای آنها در آسمان پدید می‌آید. ابرها از اقصای زمین پادشاه بابل مرا خورده و تلف کرده است و مرا ظرف خالی ساخته برمی آورد و برقها برای باران می‌سازد و باد را از خزانه های خود مثل آژدها بر بلعیده، شکم خود را از نفایس من پر کرده و مرا مطرود بیرون می‌آورد. ۱۷ جمیع مردمان وحشی‌اند و معرفت ندارند و نموده است. ۳۵ و ساکنه صهیون خواهد گفت ظلمی که بر من و هرکه تمثالی می‌سازد خجل خواهد شد. زیرا که بت ریخته شده برچسب من شده بر بابل فرود شود. و اورشلیم خواهد گفت: خون او دروغ است و در آن هیچ نفس نیست. ۱۸ آنها باطل و کار بر من ساکنان زمین کلدانیان وارد آید. ۳۶ بنابراین خداوند چنین مسخره می‌باشد. در روزی که به محاکمه می‌آیند تلف خواهند می‌گوید: اینک من دعوی تو را به انجام خواهم رسانید و انتقام تو را شد. ۱۹ او که نصیب یعقوب است مثل آنها نمی‌باشد. زیرا خواهم کشید و نهر او را خشک ساخته، چشمه‌اش را خواهم که او سازنده همه موجودات است و (اسرائیل) عصای میراث خشکانید. ۳۷ و بابل به تنها و مسکن شغالها و محل دهشت و وی است و اسم او یهوه صبايوت می‌باشد. ۲۰ «تو برای من مسخره مبدل شده، احدی در آن ساکن نخواهد شد. ۳۸ مثل کویال و اسلحه جنگ هستی. پس از تو امت‌ها را خرد خواهم شیران با هم غرش خواهند کرد و مانند شیرپچگان نعره خواهند زد. ساخت و از تومالک را هلاک خواهم نمود. ۲۱ و از تو اسب و ۳۹ و خداوند می‌گوید: هنگامی که گرم شوند برای ایشان بزمی سوارش را خرد خواهم ساخت و از تو اربه و سوارش را خرد خواهم برپا کرده، ایشان را مست خواهم ساخت تا وجدنموده، به خواب ساخت. ۲۲ و از تو مرد وزن را خرد خواهم ساخت و از تو پیر و دایمی بخواند که از آن بیدارنشوند. ۴۰ و ایشان را مثل بروه‌ها و طفل را خرد خواهم ساخت و از تو جوان و دوشیزه را خرد خواهم قوچها و بزهای نر به مسلخ فرود خواهم آورد. ۴۱ چگونه شیشک ساخت. ۲۳ و از تو شبان و گله‌اش را خرد خواهم ساخت. و از تو گرفتار شده و افتخار تمامی جهان تسخیر گردیده است! چگونه خویشران و گاوانش را خرد خواهم ساخت. و از تو حاکمان و بابل در میان امت‌ها محل دهشت گشته است! ۴۲ دریا بر بابل والیان را خرد خواهم ساخت. ۲۴ و خداوند می‌گوید: به بابل و برآمده و آن به کثرت امواجش مستور گردیده است. ۴۳ شهرهایش جمیع سکنه زمین کلدانیان جزای تمامی بدی را که ایشان به خراب شده، به زمین خشک و بیابان مبدل گشته. ۴۴ و من بیل صهیون کرده‌اند در نظر شما خواهم رسانید. ۲۵ اینک خداوند را در بابل سزا خواهم داد و آنچه را که بلعیده است ازدهانش می‌گوید: ای کوه مخرب که تمامی جهان را خراب می‌سازی بیرون خواهم آورد. و امت‌ها بار دیگر به زیارت آن نخواهند رفت و من به ضد تو هستم! و دست خود را بر تو بلند کرده، تو را از حصار بابل خواهد افتاد. ۴۵ «ای قوم من از میانش بیرون آید و هر روی صخره‌ها خواهم غلطانید و تورا کوه سوخته شده خواهم کدام جان خود را از حدت خشم خداوند برهانید. ۴۶ و دل شما ساخت! ۲۶ و از توستگی به جهت سر زاویه یا سنگی به جهت ضعف نکند و از آوازه‌ای که در زمین مسموع شود مترسید. زیرا که بنیاد نخواهند گرفت، بلکه خداوند می‌گوید که توخرابی ابدی در آن سال آوازه‌ای شنیده خواهد شد و در سال بعد از آن آوازه‌ای خواهی شد. ۲۷ «علمها در زمین برافرازد و کرنا در میان امت‌ها دیگر. و در زمین ظلم خواهد شد و حاکم به ضدحاکم (خواهد بنوازد. امت‌ها را به ضد او حاضر سازید و ممالک آزارات و منی و برآمد). ۴۷ بنابراین اینک ایامی می‌آید که به بتهای بابل عقوبت اشکناز را بر وی جمع کنید. سرداران به ضد وی نصب نمایند و خواهم رسانید و تمامی زمینش خجل خواهد شد و جمیع مقتولانش اسبان رامثل ملخ مودار برآورید. ۲۸ امت‌ها را به ضد وی مهیا در میانش خواهند افتاد. ۴۸ اما آسمانها و زمین و هرچه در آنها سازید. پادشاهان مادیان و حاکمانش و جمیع والیانش و تمامی اهل باشد بر بابل ترنم خواهند نمود. زیرا خداوند می‌گوید که غارت زمین سلطنت او را. ۲۹ و جهان متزلزل و دردناک خواهد شد. زیرا کنندگان از طرف شمال بر او خواهند آمد. ۴۹ چنانکه بابل باعث که فکهای خداوند به ضد بابل ثابت می‌ماند تا زمین بابل را ویران افتادن مقتولان اسرائیل شده است، همچنین مقتولان تمامی جهان و غیرمسکون گرداند. ۳۰ و شجاعان بابل از جنگ دست برمی دربابل خواهند افتاد. ۵۰ ای کسانی که از شمشیر رستگار شده دارند و در ملاذهای خویش می‌نشینند و جبروت ایشان زایل شده، ایدربوید و توقف ننمایید و خداوند را از جای دورمتذکر شوید و مثل زن گشته‌اند و مسکنهایش سوخته و پشت بندهایش شکسته اورشلیم را به‌خاطر خود آورید.» ۵۱ ما خجل گشته‌ایم زانرو که شده است. ۳۱ قاصد برابر قاصد و پیک برابر پیک خواهد دوید عار را شنیدیم و رسوایی چهره ما را پوشانیده است. زیرا که غریبان تا پادشاه بابل را خبر دهد که شهرش از هر طرف گرفته شد. به مقدسهای خانه خداوند داخل شده‌اند. ۵۲ بنابراین خداوند

صبايوت با زمين کلدانيان کاري دارد. ۲۶ بر او از همه اطراف بياييد و انبارهاي او را بگشايد، او را مثل توده هاي انباشته بالکل هلاک سازيد و چيزي از او باقي نماند. ۲۷ همه گاوانش را به سلاح خانه فرود آورده، بکشيد. واي بر ايشان! زيرا که يوم ايشان و زمان عقوبت ايشان رسيده است. ۲۸ آوازفرايان و نجات يافتگان از زمين بابل مسموع مي شود که از انتقام يهوه خدای ما و انتقام هيکل او در صهيون اخبار مي نمايند. ۲۹ تيراندازان را به ضد بابل جمع کنيد. اي همگاني که کمان را زه مي کنيد، در برابر او از هر طرف اردو زنيده تا لاحدي رهايي نيايد و بر وفق اعمالش او را جزا دهد و مطابق هراچه کرده است به او عمل نماييد. زيرا که به ضد خداوند و به ضد قدوس اسرائيل تکبر نموده است. ۳۰ لهذا خداوندمي گويد که جوانانش در کوچه هايش خواهند افتاد و جميع مردان جنگيش در آن روز هلاک خواهند شد. ۳۱ «اينک خداوند يهوه صبايوت مي گويد: اي متکبر من برضد تو هستم. زيرا که يوم تو و زماني که به تو عقوبت برسانم رسيده است. ۳۲ و آن متکبر لغزش خورده، خواهد افتاد و کسي او را نخواهد برخيزانيد و آتش در شهرهايش خواهم افروخت که تمامي حوالی آنها را خواهد سوزانيد. ۳۳ يهوه صبايوت چنين مي گويد: بني اسرائيل و بني يهودا با هم مظلوم شدند و همه آنان که ايشان را اسير کردند ايشان را محکم نگاه مي دارند و از رها کردن ايشان ابا مي نمايند. ۳۴ امولي ايشان که اسم او يهوه صبايوت مي باشد زورآور است و دعوی ايشان را البته انجام خواهد داد و زمين را آرامي خواهد بخشيد و ساکنان بابل را بي آرام خواهد ساخت. ۳۵ خداوند مي گويد: شمشيري بر کلدانيان است و بر ساکنان بابل و سرورانش و حکيمانش. ۳۶ شمشيري بر کاذبان است و احمق خواهد گرديد. شمشيري بر جيران است و مشوش خواهند شد. ۳۷ شمشيري بر اسبان و بر ارابه هايش مي باشد و بر تمامي مخلوق مختلف که در ميانش هستند و مثل زنان خواهند شد. شمشيري بر خزانه هايش است و غارت خواهد شد. ۳۸ خشکسالي برآبهايش مي باشد و خشک خواهد شد زيرا که آن زمين تنها است و بر اصنام ديوانه شده اند. ۳۹ بنايرين وحوش صحرا با گرگان ساکن خواهند شد و شتر مرغ در آن سکونت خواهد داشت و بعد از آن تا به ابد مسکون نخواهد شد و نسل بعد نسل معمور نخواهد گرديد.» ۴۰ خداوندمي گويد: «چنانکه خدا سدوم و عموره و شهرهاي مجاور آنها را واگون ساخت، همچنان کسي آنجا ساکن نخواهد شد و احدي از بني آدم در آن ماوا نخواهد گرزيد. ۴۱ اينک قومي از طرف شمال مي آيند و امتي عظيم و پادشاهان بسيار از کرانه هاي جهان برانگيخته خواهند شد. ۴۲ ايشان کمان و نیزه خواهند گرفت. ايشان ستم پيشه هستند و ترجم نخواهند نمود. آواز ايشان مثل شورش دريا است و بر اسبان سوار شده، در برابر توای دختر بابل مثل مردان جنگي صف آرايي مي باشي! عاقبت تو و نهايت طمع تو رسيده است! ۱۴ يهوه

۵۱ «خداوند چنين مي گويد: «اينک من بر بابل و بر ساکنان و ستمقاومت کنندگانم بادی مهلک برمي انگيزانم. ۲ و من بر بابل خرمن کوبان خواهم فرستاد و آن را خواهد کوييد و زمين آن را خالی خواهند ساخت زيرا که ايشان در روز بلا آن را از هر طرف احاطه خواهند کرد. ۳ تيرانداز بر تيرانداز و برآنکه به زره خویش مفتخر مي باشد تير خود رايندازد. و بر جوانان آن ترحم ننماييد بلکه تمام لشکر آن را بالکل هلاک سازيد. ۴ و ايشان بر زمين کلدانيان مقتول و در کوچه هايش مجروح خواهند افتاد. ۵ زيرا که اسرائيل و يهودا از خدای خویش يهوه صبايوت متروک نخواهند شد، اگرچه زمين ايشان از گناهی که به قدوس اسرائيل ورزيده اند پر شده است. ۶ از ميان بابل بگريزيد و هر کس جان خود را برهاند مبادا در گناه آن هلاک شويد. زيرا که اين زمان انتقام خداوند است و اومکافات به آن خواهد رسانيد. ۷ بابل در دست خداوند جام طلایی است که تمام جهان را مست مي سازد. امت ها از شرايش نوشيده، و از اين جهت امت ها ديوانه گرديده اند. ۸ بابل به ناگهان افتاده و شکسته شده است برای آن ولوله نماييد. بلسان به جهت جراحت آن بگريد که شايد شفا يابد. ۹ بابل را معالجه نموديم اما شفا نپذيرفت. پس آن را ترک کنيد و هر کدام از ما به زمين خود برويم زيرا که داوری آن به آسمانها رسيده و به افلاک بلند شده است. ۱۰ خداوند عدالت ما رامکشوف خواهد ساخت. پس بياييد و اعمال يهوه خدای خویش را در صهيون اخبار نماييم. ۱۱ تيرها را تيز کنيد و سپرها را به دست گريد زيرا خداوند روح پادشاهان ماديان را برانگيخته است و فکر او به ضد بابل است تا آن را هلاک سازد. زيرا که اين انتقام خداوند و انتقام هيکل اومي باشد. ۱۲ بر حصارهاي بابل، علمها برافرايزو آن را نيکو حراست نموده، کشيکچيان قراردهيد و کمين بگذاريد. زيرا خداوند قصد نموده وهم آنچه را که درباره ساکنان بابل گفته به عمل آورده است. ۱۳ ای که بر آبهای بسيار ساکنی و از گنجها معمور می باشی! عاقبت تو و نهايت طمع تو رسيده است! ۱۴ يهوه

و به خلاف شما تدبیری نموده است. ۳۱ خداوند فرموده است پیش روی گله راه روید. ۹ زیرا اینکه من جمعیت امت های عظیم که برخیزید و برامت مطمئن که در امنیت ساکن اند هجوم آورید. را از زمین شمال برمی انگیزانم و ایشان را بر بابل می آورم و ایشان ایشان را نه دروازه ها و نه پشت بندها است و به تنهایی ساکن در برابر آن صف آرای خواهند نمود و درآنوقت گرفتار خواهد شد. می باشند. ۳۲ خداوند می گوید که شتران ایشان تاراج و کثرت تیرهای ایشان مثل تیرهای جبار هلاک کننده که یکی از آنها مواشی ایشان غارت خواهد شد و آنانی را که گوشه های موی خود خالی برنگردد خواهد بود. ۱۰ خداوند می گوید که کلدانیان تاراج را می تراشند بسوی هر باد پراکنده خواهم ساخت و هلاکت ایشان خواهند شد و هرکه ایشان را غارت نماید سیر خواهد گشت. را از هر طرف ایشان خواهم آورد. ۳۳ و حاصور مسکن شغالها و ۱۱ زیرا شما ای غارت کنندگان میراث من شادی و وجد کردید ویرانه ابدی خواهد شد به حدی که کسی در آن ساکن نخواهد و مانند گوساله ای که خرمن را پایمال کند، جست و خیز نمودید گردید و احدی از بنی آدم در آن ماوا نخواهد گزید. ۳۴ کلام و مانند اسبان زورآور شبیه زدید. ۱۲ مادر شما بسیار خجل خداوند درباره عیلام که بر ارمیا نبی در ابتدای سلطنت صدقیا خواهد شد و والده شمارسو خواهد گردید. هان او موخر امت ها پادشاه یهودا نازل شده، گفت: ۳۵ «یهوه صباویت چنین می گوید: و بیابان و زمین خشک و عربه خواهد شد. ۱۳ به سبب خشم اینک من کمان عیلام و مایه قوت ایشان را خواهم شکست. خداوند مسکون نخواهد شد بلکه بالکل ویران خواهد گشت. و ۳۶ و چهار باد را از چهار سمت آسمان بر عیلام خواهم وزانید و هرکه از بابل عبور نمایند متحیر شده، به جهت تمام بلایایش صغیر ایشان را بسوی همه این بادها پراکنده خواهم ساخت به حدی که خواهند زد. ۱۴ ای جمیع کمان داران در برابر بابل از هر طرف صف هیچ امتی نباشد که پراکندگان عیلام نزد آنها نیایند. ۳۷ و اهل آرای نمایند. تیرها بر او بیندازید و دریغ منماید زیرا به خداوند گناه عیلام را به حضور دشمنان ایشان و به حضور آنانی که قصد جان ورزیده است. ۱۵ از هر طرف بر او نعره زند چونکه خویشتن ایشان دارند مشوش خواهم ساخت. و خداوند می گوید که بر راتسلیم نموده است. حصارهایش افتاده و دیوارهایش منهدم شده ایشان بلا یعنی حدت خشم خویش را وارد خواهم آورد و شمشیر را است زیرا که این انتقام خداوند است. پس از او انتقام بگیرید و در عقب ایشان خواهم فرستاد تا ایشان را بالکل هلاک سازم. بطوری که او عمل نموده است همچنان با او عمل نمایند. ۱۶ و ۳۸ و خداوند می گوید: من کرسی خود را در عیلام برپا خواهم از بابل، بزرگان و آنانی را که داس را در زمان درو بکار می برند نمود و پادشاه و سروران را از آنجا ناپود خواهم ساخت. ۳۹ لیکن خداوند می گوید: در ایام آخر اسیران عیلام را باز خواهم آورد.»

۵۰ کلامی که خداوند درباره بابل و زمین کلدانیان به واسطه ارمیا نبی گفت: ۲ «در میان امت ها اخبار و اعلام نمایند، علمی برافراشته، اعلام نمایند و مخفی مدارید. بگویند که بابل گرفتار شده، و بیل خجل گردیده است. مردوک خرد شده و اصنام او رسوا و بتهایش شکسته گردیده است ۳ زیرا که امتی از طرف شمال بر او می آید و زمینش را ویران خواهد ساخت به حدی که کسی در آن ساکن نخواهد شد و هم انسان و هم بهایم فرار کرده، خواهند رفت. ۴ خداوند می گوید که در آن ایام و در آن زمان بنی اسرائیل و بنی یهودا با هم خواهند آمد. ایشان گریه کنان خواهند آمد و یهوه خدای خود را خواهند طلبید. ۵ و رویهای خود را بسوی صهیون نهاده، راه آن را خواهند پرسید و خواهند گفت بیایید و به عهد ابدی که فراموش نشود به خداوند ملصق شویم. ۶ «قوم من گوسفندان گم شده بودند و شبانان ایشان ایشان را گمراه کرده، بر کوهها آواره ساختند. از کوه به تل رفته، آرامگاه خود را فراموش کردند. ۷ هرکه ایشان را می یافت ایشان را می خورد و دشمنان ایشان می گفتند که گناه نداریم زیرا که به یهوه که مسکن عدالت است و به یهوه که امید پدران ایشان بود، گناه ورزیدند. ۸ از میان بابل فرار کنید و از زمین کلدانیان بیرون آید. و مانند بزهای نر

۴۴ آنکه از ترس بگریزد در حفره خواهد افتاد و آنکه از حفره برآید گرفتار دام خواهد شد، زیرا خداوند فرموده است که سال عقوبت ایشان را بر ایشان یعنی بر مواب خواهد آورد. ۴۵ فراریان بی تاب شده، در سایه حبشیون ایستاده اند زیرا که آتش از حبشیون و نار از میان سیحون بیرون آمده، حدود مواب و فرق سر فتنه انگیزان را خواهد سوزانید. ۴۶ وای بر توای مواب! قوم کموش هلاک شده اند زیرا که پسرانت به اسیری و دخترانت به جلای وطن گرفتار گردیده اند. ۴۷ لیکن خداوند می گوید که در ایام آخر، اسیران مواب را بازخواهم آورد. حکم درباره مواب تا اینجا است.»

۴۹ درباره بنی عمون، خداوند چنین می گوید: «آیا اسرائیل پسران ندارد و آیا او را وارثی نیست؟ پس چرا ملکم جاد را به تصرف آورده و قوم او در شهرهای ساکن شده اند؟ ۲ لهذا اینک خداوند می گوید: ایامی می آید که نعره جنگ را در ربه بنی عمون خواهم شنواید و تل ویران خواهد گشت و دهاتش به آتش سوخته خواهد شد. و خداوند می گوید که اسرائیل متصرفان خویش را به تصرف خواهد آورد.» ۳ ای حبشیون ولوله کن، زیرا که عای خراب شده است. ای دهات ربه فریاد برآورد و یلاسل پوشیده، ماتم گیرید و بر حصارها گردش نمایید. زیرا که ملکم با کاهنان و سروران خود باهم به اسیری می روند. ۴ ای دختر مرتد چرا ازوادیاها یعنی وادیهای برومند خود فخرمی نمایی؟ ای تو که به خزاین خود توکل می نمایی (و می گویی) کیست که نزد من تواندم آمد؟ ۵ اینک خداوند یهوه صباپوت می گوید: «من از جمیع مجاورانت خوف بر تو خواهم آورد هر یکی از شما پیش روی خود پراکنده خواهد شد و کسی نخواهد بود که پراکندگان را جمع نماید. ۶ لیکن خداوند می گوید: بعد از این اسیران بنی عمون را باز خواهم آورد.» ۷ درباره ادم یهوه صباپوت چنین می گوید: «آیا دیگر حکمت در تیمان نیست؟ و آیامشورت از فهمان زایل شده و حکمت ایشان نابود گردیده است؟ ۸ ای ساکنان ددان بگریزد و رو تافته در جایهای عمیق ساکن شوید. زیرا که بلای عیسو و زمان عقوبت وی را بر او خواهم آورد. ۹ اگر انگورچینان نزد تو آیند، آیا بعضی خوشه ها را نمی گذارند؟ و اگر دزدان در شب (آیند)، آیا به قدر کفایت غارت نمی نمایند؟ ۱۰ اما من عیسو را برهنه ساخته و جایهای مخفی او را مکشوف گردانیده ام که خویشش را نتواند پنهان کرد. ذریت او و برادران و همسایگانش هلاک شده اند و خودش نابود گردیده است. ۱۱ یتیمان خود را ترک کن و من ایشان را زنده نگاه خواهم داشت و بیوه زنان بر من توکل بنمایند. ۱۲ زیرا خداوند چنین می گوید: اینک آنانی که رسم ایشان نبود که این جام را بنوشند، البته خواهند نوشید و آیا تو بی سزا خواهی ماند؟ بی سزا نخواهی ماند بلکه البته خواهی نوشید. ۱۳ زیرا خداوند می گوید به ذات خودم قسم می خورم که بصره مورد

هرکه از آن عبور نماید متحیر شده، به سبب همه صدماتش صغیر خواهد زد. ۱۸ خداوند می گوید: چنانکه سدوم و عموره و شهرهای مجاور آنها و ازگون شده است، همچنان کسی در آنجا ساکن نخواهد شد و احدی از بنی آدم در آن ماوا نخواهد گزید. ۱۹ اینک او مثل شیر از طغیان اردن به آن مسکن منبع برخواید آمد، زیرا که من وی را در لحظه ای از آنجا خواهم راند. و کیست آن برگزیده ای که او را بر آن بگمارم؟ زیرا کیست که مثل من باشد و کیست که مرا به محاکمه بیاورد و کیست آن شبانی که به حضور من تواند ایستاد؟» ۲۰ بنابراین مشورت خداوند را که درباره ادم نموده است و تقدیرهای او را که درباره ساکنان تیمان فرموده است بشنوید. البته ایشان صغیران گله را خواهند ربود و هر آینه مسکن ایشان را برای ایشان خراب خواهد ساخت. ۲۱ از صدای افتادن ایشان زمین متزلزل گردید و آواز فریاد ایشان تا به بحر قلزم مسموع شد. ۲۲ اینک او مثل عقاب برآمده، پرواز می کند و بالهای خویش را بر بصره پهن می نماید و دل شجاعان ادم در آن روز مثل دل زنی که درد زه داشته باشد خواهد شد. ۲۳ درباره دمشق: «حمات و ارفاد خجل گردیده اند زیرا که خبر بد شنیده، گداخته شده اند. ۲۴ دمشق ضعیف شده، رویه فرار نهاده و لرزه او را در گرفته است. آلام و دردها او را مثل زنی که می زاید گرفته است. ۲۵ چگونه شهر نامور و قریه ابتهاج من متروک نشده است؟ ۲۶ لهذا یهوه صباپوت می گوید: جوانان او در کوجه هایش خواهند افتاد و همه مردان جنگی او در آن روز هلاک خواهند شد. ۲۷ و من آتش در حصارهای دمشق خواهم افروخت و قصرهای بنهد را خواهد سوزانید.» ۲۸ درباره قیدار و ممالک حاصور که نبوکدصر پادشاه بابل آنها را مغلوب ساخت، خداوند چنین می گوید: «برخیزید و برقیدار هجوم آورید و بنی مشرق را تاراج نمایید. ۲۹ خیمه ها و گله های ایشان را خواهند گرفت. پرده ها و تمامی اسباب و شتران ایشان را برای خویشش خواهند برد و بر ایشان ندا خواهند داد که خوف از هر طرف! ۳۰ بگریزد و به زودی هرچه تا متمر فرار نماید. ای ساکنان حاصور درجایهای عمیق ساکن شوید.» زیرا خداوند می گوید: «نبوکدصر پادشاه بابل به ضد شما مشورتی کرده

۴۸ درباره موآب، یهوه صبايوت خدای اسرائيل چنین می گوید: ۲۱ و داوری بر زمین همواری رسیده است. ۲۲ و بر دیون و نبو «وای بر نبویرا که خراب شده است. قریه تایم خجل و گرفتار گردیده است. و مسجبات رسوا و منهدم گشته است. ۲ فخر موآب زایل شده، در حبشون برای وی تقدیرهای بد کردند. بیابید و او را منقطع سازیم تا دیگر قوم نباشد. تو نیزای مدمین ساکت خواهی شد و شمشیر تو را تعاقب خواهند نمود. ۳ آواز ناله از حوروئیم مسموع می شود. هلاکت و شکستگی عظیم. ۴ موآب بهم شکسته است و صغیرهای او فریاد برمی آورند. ۵ زیرا که به فراز لوحیت با گریه سخت برمی آیند و ازسرازی حوروئیم صدای شکست یافتن ازشمنان شنیده می شود. ۶ بگریزد و جانهای خود را برهاند و مثل درخت عرعر در بیابان باشید. ۷ زیرا از این جهت که به اعمال و گنجهای خویش توکل نمودی تو نیز گرفتار خواهی شد. و کموش با کاهنان و سرورانش با هم به اسیری خواهند رفت. ۸ و غارت کننده به همه شهرها خواهد آمد و هیچ شهر خلاصی نخواهد یافت و برحسب فرمان خداوند اهل وادی تلف خواهند شد و اهل همواری هلاک خواهند گردید. ۹ بالهایه موآب بدهید تا پرواز نموده، بگریزد و شهرهایش خراب و غیرمسکون خواهد شد. ۱۰ ملعون باد کسی که کار خداوند را با غفلت عمل نماید و ملعون باد کسی که شمشیر خود را از خون بازدارد. ۱۱ موآب از طفولیت خودمستریح بوده و بر دردهای خود نشسته است و ازطرف به ظرف ریخته نشده و به اسیری نرفته است. از این سبب طعمش در او مانده است و خوشبویی او تغییر نیافته است. ۱۲ بنابراین اینک خداوند می گوید: روزها می آید که من ریزندگان می فرستم که او را بریزند و ظروف او را خالی کرده، مشکهایش را پاره خواهند نمود. ۱۳ و موآب از کموش شرمند خواهد شد چنانکه خاندان اسرائيل از بیت نیل که اعتماد ایشان بود، شرمند شده اند. ۱۴ چگونه می گوید که ماشجاعان و مردان قوی برای جنگ می باشیم؟ ۱۵ موآب خراب شده دود شهرهایش متصاعد می شود و جوانان برگزیده اش به قتل فرود می آیند. پادشاه که نام او یهوه صبايوت می باشد این را می گوید: ۱۶ رسیدن هلاکت موآب نزدیک است و بالای او بزودی هرچه تمامتر می آید. ۱۷ ای جمیع مجاورانش و همگانی که نام او را می دانید برای وی ماتم گیرید. بگویند عصای قوت و چوبدستی زیبایی چگونه شکسته شده است! ۱۸ ای دختر دیون که (در امنیت) ساکن هستی از جلال خود فرود آی و در جای خشک بنشین زیرا که غارت کننده موآب بر تو هجوم می آورد و قلعه های تو را منهدم می سازد. ۱۹ ای تو که در عروعر ساکن هستی به سر راه بایست و نگاه کن و از فراریان و ناجیان پیرس و بگو که چه شده است؟ ۲۰ موآب خجل شده، زیرا که شکست یافته است پس ولوله و فریاد برآورد. در ارنون اخبار نمایید که موآب هلاک گشته است.

۴۶ کلام خداوند درباره امت‌ها که به ارمیانازل شد؛ ۲ درباره مصر و لشکر فرعون نکو که نزد نهر فرات در کرکمیش بودند و نبوکدصر پادشاه بابل ایشان را در سال چهارم بیهوایم بن یوشیا پادشاه یهودا شکست داد: ۳ «مجن و سیر را حاضر کنید و برای جنگ نزدیک آید. ۴ ای سواران اسبان را بیارید و سوار شوید و با خودهای خود بایستید. نیزه‌ها را صیقل دهید و زره‌ها را بپوشید. ۵ خداوند می‌گوید: چرا ایشان را می‌بینم که هراسان شده، به عقب برمی‌گردند و شجاعان ایشان خرد شده، بالکل منهزم می‌شوند و به عقب نمی‌نگرند، زیرا که خوف از هر طرف می‌باشد. ۶ تیزروان فرار نکنند و زورآوران رهایی نیابند. بطرف شمال به کنار نهر فرات می‌لغزند و می‌افتند. ۷ این کیست که مانند رود نیل سیلان کرده است و آبهای او مثل نه‌رهایش متلاطم می‌گردد؟ ۸ مصر مانند رود نیل سیلان کرده است و آبهایش مثل نه‌رها متلاطم گشته، می‌گوید: من سیلان کرده، زمین را خواهم پوشانید و شهر و ساکنانش را هلاک خواهم ساخت. ۹ ای اسبان، برآید وای ارا‌به‌ها تند بروید و شجاعان بیرون بروند. ای اهل حبش و فوت که سپرداران هستی‌دوای لودیان که کمان را می‌گیرید و آن را می‌کشید. ۱۰ زیرا که آن روز روز انتقام خداوند بیهو صبا‌یوت می‌باشد که از دشمنان خود انتقام بگیرد. پس شمشیر هلاک کرده، سیر می‌شود و ازخون ایشان مست می‌گردد. زیرا خداوند بیهو صبا‌یوت در زمین شمال نزد نهر فرات ذبحی دارد. ۱۱ ای باکره دختر مصر به جلعاد برای و بلسان بگیر. درمانهای زیاد را عبت به‌کار می‌بری. برای تو علاج نیست. ۱۲ امت‌ها رسوایی تو را می‌شنوند و جهان از ناله تو پر شده است زیرا که شجاع بر شجاع می‌لغزد و هر دوی ایشان با هم می‌افتند.» ۱۳ کلامی که خداوند درباره آمدن نبوکدصر پادشاه بابل و مغلوب ساختن زمین مصر به ارمیانی گفت: ۱۴ «به مصر خبر دهید و به مجدل اعلام نمایید و به نوف و تحفنجیس اطلاع دهید. بگوئید بریا شوید و خویشتان را آماده سازید زیرا که شمشیر مجاوران را هلاک کرده است. ۱۵ زورآوران چرا به زیر افکنده می‌شوند و نمی‌توانند ایستاد؟ زیرا خداوند ایشان را پراکنده ساخته است. ۱۶ بسیاری را لغزانیده است و ایشان بر یکدیگر می‌افتند، و می‌گویند: برخیزید و از شمشیر بران نزد قوم خود و به زمین مولد خویش برگردیم. ۱۷ در آنجا فرعون، پادشاه مصر را هلاک می‌نامند و فرصت را از دست داده است. ۱۸ پادشاه که نام او بیهو صبا‌یوت می‌باشد می‌گوید به حیات خودم قسم که او مثل تابور، در میان کوه‌ها و مانند کرم، نزد دریا خواهد آمد. ۱۹ ای دختر مصر که در (امنیت) ساکن هستی، اسباب جلای وطن را برای خود مهیا ساز زیرا که نوف ویران و سوخته و غیرمسکون گردیده است. ۲۰ مصر گوساله بسیار نیکو منظر است اما هلاکت از طرف شمال می‌آید

۴۷ کلام خداوند درباره فلسطینیان که برارمیابی نازل شد قبل از آنکه فرعون غزه را مغلوب بسازد. ۲ خداوند چنین می‌گوید: «اینک آب‌ها از شمال برمی‌آید و مثل نه‌ری سیلان می‌کند و زمین را با آنچه در آن است و شهر و ساکنانش را درمی‌گیرد. و مردمان فریاد برمی‌آورند و جمیع سکنه زمین و لوله می‌نمایند ۳ از صدای سمهای اسبان زورآورش و ازغوغای ارا‌به‌هایش و شورش چرخهایش. ویدران به‌سبب سستی دستهای خود به فرزندان خویش اعتنا نمی‌کنند. ۴ به‌سبب روزی که برای هلاکت جمیع فلسطینیان می‌آید که هر نصرت کنند‌های را که باقی می‌ماند از صور و صیدون منقطع خواهد ساخت. زیرا خداوند فلسطینیان یعنی بقیه جزیره کفتور را هلاک خواهد ساخت. ۵ اهل غزه بریده مو گشته‌اند و اشقلون و بقیه وادی ایشان هلاک شده است. تا به کی بدن خود را خواهی خراشید؟ ۶ آ‌ای شمشیر خداوند تا به کی آرام نخواهی گرفت؟ به غلاف خود برگشته، مستریخ و آرام شو. ۷ چگونه می‌توانی آرام بگیری، با آنکه خداوند تو را بر اشقلون و بر ساحل دریا مامور فرموده و تو را به آنجا تعیین نموده است؟»

و شماردر میان تمامی امت های زمین مورد لعنت و عاریشود. نماید. لهذا زمین شما ویران و مورد دهشت و لعنت و غیرمسکون ۹ آیا شرارت پدران خود و شرارت پادشاهان یهودا و شرارت زنان گردیده، چنانکه امروز شده است. ۲۳ چونکه بخورسوزانیدید و به ایشان و شرارت خود و شرارت زنان خویش را که در زمین یهودا خداوند گناه ورزیده، به قول خداوند گوش ندادید و به شریعت و کوچه های اورشلیم بعمل آوردید، فراموش کرده‌اید؟ ۱۰ و تا امروز فرائض و شهادت او سلوک نمودید، بنابراین این بلا مثل امروز بر متواضع نشده و ترسان نگشته‌اند و به شریعت و فرائض من که به شما وارد شده است. ۲۴ و ارمیا به تمامی قوم و به جمیع زنان حضورشما و به حضور پدران شما گذاشته‌ام، سالک نگردیده‌اند. گفت: «ای تمامی یهودا که در زمین مصر هستید کلام خداوند را ۱۱» بنابراین یهوه صبايوت خدای اسرائیل چنین می‌گوید: اینک بشنوید! ۲۵ یهوه صبايوت خدای اسرائیل چنین می‌گوید: شما من روی خود را بر شما به بلا می‌گردانم تا تمامی یهودا را هلاک و زنان شما هم بادهان خود تکلم می‌نمایید و هم با دستهای کتم. ۱۲ و بقیه یهودا را که رفتن به مصر و ساکن شدن در آنجا را خودیجا می‌آوردید و می‌گوئید نذرهای را که کردیم البته وفا خواهیم جزم نموده‌اند، خواهم گرفت تا جمیع ایشان در زمین مصر هلاک نمود و بخور برای ملکه آسمان خواهیم سوزانید و هدایای ریختنی شوند. و ایشان به شمشیر وقحط خواهند افتاد و از خرد و بزرگ به برای اوخواهم ریخت. پس نذرهای خود را استوارخواهید کرد و شمشیر وقحط تلف شده، خواهند مرد و مورد نفرین ودهشت و نذرهای خود را وفا خواهید نمود. ۲۶ بنابراین ای تمامی یهودا که لعنت و عار خواهند گردید. ۱۳ و به آنانی که در زمین مصر در زمین مصرساکن هستید کلام خداوند را بشنوید. اینک خداوند ساکن شوند به شمشیروقحط و وبا عقوبت خواهم رسانید. چنانکه می‌گوید: من به اسم عظیم خود قسم خوردم که اسم من بار دیگر به اورشلیم عقوبت رسانیدم. ۱۴ و از بقیه یهودا که به زمین مصر به دهان هیچکدام ازیهود در تمامی زمین مصر آورده نخواهد شد رفته، در آنجا سکونت پذیرند احدی خلاصی نخواهد یافت و باقی ونخواهند گفت: به حیات خداوند یهوه قسم. ۲۷ اینک من بر نخواهد ماند تا به زمین یهودا که ایشان مشتاق برگشتن و ساکن ایشان به بدی مراقب خواهم بود و نه به نیکویی تا جمیع مردان شدن در آنجا خواهند شد مراجعت نمایند. زیرا احدی از ایشان غیر یهودا که در زمین مصر می‌باشند به شمشیر و قحط هلاک شده، از ناجیان مراجعت نخواهد کرد. ۱۵ آنگاه تمامی مردانی که آگاه تمام شوند. ۲۸ لیکن عدد قلیلی از شمشیر رهایی یافته، از زمین بودند که زنان ایشان برای خدایان غیر بخور می‌سوزانند وجمیع مصر به زمین یهودا مراجعت خواهند نمود و تمامی بقیه یهودا که زنانی که حاضر بودند با گروهی عظیم و تمامی کسانی که در زمین به جهت سکونت آنجا در زمین مصر رفته‌اند، خواهنددانست که مصر در فنروس ساکن بودند، در جواب ارمیا گفتند: ۱۶ «ما تو را کلام کدامیک از من و ایشان استوارخواهد شد. ۲۹ و خداوند در این کلامی که به اسم خداوند به ما گفتی گوش نخواهیم می‌گوید: این است علامت برای شما که من در اینجا به شما گرفت. ۱۷ بلکه بهر چیزی که از دهان ماصادر شود البته عمل عقوبت خواهم رسانید تا بدانید که کلام من درباره شمالیته به خواهم نمود و برای ملکه آسمان بخورسوزانید، هدیه ریختنی به بدی استوار خواهد شد. ۳۰ خداوند چنین می‌گوید: اینک من جهت او خواهم ریخت چنانکه خود ما و پدران ما و پادشاهان و فرعون حفرة پادشاه مصر را به دست دشمنانش و به دست آنانی سروران ما در شهرهای یهودا و کوچه های اورشلیم می‌کردیم. زیرا که قصد جان اودارند تسلیم خواهم کرد. چنانکه صدقیا پادشاه که در آن زمان از نان سیر شده، سعادتمند می‌بودیم و بلا رانمی یهودا را به دست دشمنش نبوکدرصر پادشاه بابل که قصد جان او دیدیم. ۱۸ اما از زمانی که بخورسوزانیدن را برای ملکه آسمان می‌داشت، تسلیم نمودم.»

و ریختن هدایای ریختنی را به جهت او ترک نمودیم، محتاج همه چیز شدیم و به شمشیر و قحط هلاک گردیدیم. ۱۹ و چون به جهت ملکه آسمان بخور می‌سوزانیدیم و هدیه ریختنی برای او می‌ریختیم، آیا بی اطلاع شوهران خویش قرصها به شبیه او می‌پختیم و هدیه ریختنی به جهت او می‌ریختیم؟ ۲۰ پس ارمیا تمامی قوم را از مردان و زنان و همه کسانی که این جواب را بدو داده بودند خطاب کرده، گفت: ۲۱ «آیا خداوند بخوری را که شما و پدران شما و پادشاهان و سروران شما واهل ملک در شهرهای یهودا و کوچه های اورشلیم سوزانیدند، بیاد نیاورده و آیا به‌خاطر اوخطور نکرده است؟ ۲۲ چنانکه خداوند به‌سبب شرارت اعمال شما و رجاساتی که بعمل آورده بودید، دیگر نتوانست تحمل هر جایی که بروی جانن را به تو به غنیمت خواهم بخشید.»

بر شما رحمت خواهیم فرمود تا او بر شما لطف نماید و شما را به پادشاه و همه کسانی را که بنوزردان رئیس جلاخان، به جدلیا زمین خودتان پس بفرستد. ۱۳ اما اگر گویند که در این زمین این اخیقام بن شافان سپرده بود و ارمیای نبی و باروک بن نیریا را. نخواهیم ماند و اگر سخن یهوه خدای خود را گوش نگیرید، ۱۴ و ۷ به زمین مصر رفتند زیرا که قول خداوند را گوش نرفتند و به بگویند نی بلکه به زمین مصر خواهیم رفت زیرا که در آنجا جنگ تحفنجیس آمدند. ۸ پس کلام خداوند در تحفنجیس بر ارمیانازل نخواهیم دید و آواز کرنا نخواهیم شنید و برای نان گرسنه نخواهیم شد، گفت: ۹ «سنگهای بزرگ به دست خود بگیر و آنها را در شد و در آنجا ساکن خواهیم شد، ۱۵ پس حال بنابرین ای بقیه نظر مردان یهودا را سعه ای که نزد دروازه خانه فرعون در تحفنجیس یهودا کلام خداوند را بشنوید: یهوه صباپوت خدای اسرائیل چنین است با گنج پوشان. ۱۰ و به ایشان بگو که یهوه صباپوت خدای می گوید: اگر به رفتن به مصر جازم می باشید و اگر در آنجا رفته، اسرائیل چنین می گوید: اینک من فرستاده، بنده خود بنوکدصر ساکن شوید، ۱۶ آنگاه شمشیری که از آن می رسید البته آنجا در پادشاه بابل را خواهیم گرفت و کرسی او را بر این سنگهایی که مصر به شما خواهد رسید و قحطی که از آن هراسان هستید آنجا پوشانیدم خواهم نهاد و او سایبان خود را بر آنها خواهد افراشت. در مصر شما را خواهد دریافت و در آنجا خواهید مرد. ۱۷ و جمیع ۱۱ آمده، زمین مصر را خواهد زد و آنانی را که مستوجب موت اند کسانی که برای رفتن به مصر و سکونت در آنجا جازم شده اند، از شمشیر و قحط و وبا خواهند مرد و احدی از ایشان از آن بلایی که مستوجب شمشیرند به شمشیر (خواهد سپرد). ۱۲ و آتشی در من بر ایشان می سانس باقی نخواهد ماند و خلاصی نخواهد یافت. خانه های خدایان مصر خواهم افروخت و آنها را خواهد سوزانید و ۱۸ زیرا که یهوه صباپوت خدای اسرائیل چنین می گوید: چنانکه به اسیری خواهد برد و خویشتر را به زمین مصر ملبس خواهد خشم و غضب من بر ساکنان اورشلیم ریخته شد، همچنان غضب من به مجرد ورود شما به مصر بر شما ریخته خواهد شد و شما مورد نفرین و دهشت و لعنت و عار خواهید شد و این مکان را دیگر نخواهید دید.» ۱۹ ای بقیه یهودا خداوند به شما می گوید به را به آتش خواهد سوزانید.»

مصر مرید، یقین بدانید که من امروز شما را تهدید نمودم. ۲۰ زیرا خویشتر را فریب دادید چونکه مرا نزد یهوه خدای خود فرستاده، گفتید که برای ما نزد یهوه خدای ما مسالت نما و ما را موافق هر آنچه یهوه خدای ما بگوید، مخبر ساز و آن را بعمل خواهیم آورد. ۲۱ پس امروز شما را مخبر ساختم اما شما نه به قول یهوه خدای خود و نه بهیچ چیزی که به واسطه من نزد شما فرستادگوش گرفتید. ۲۲ پس الان یقین بدانید که شما درمکانی که می خواهید بروید و در آن ساکن شوید از شمشیر و قحط و وبا خواهید مرد.»

۴۳ و چون ارمیا فارغ شد از گفتن به تمامی قوم، تمامی کلام یهوه خدای ایشان را که یهوه خدای ایشان آن را به واسطه او نزد ایشان فرستاده بود یعنی جمیع این سخنان را، ۲ آنگاه عزریا بن هوشعیا و یوحانان بن قاریح و جمیع مردان متکبر، ارمیا را خطاب کرده، گفتند: «تودروغ می گویی، یهوه خدای ما تو را نفرستاده است تا بگویی به مصر مرید و در آنجا سکونت نمائید. ۳ بلکه باروک بن نیریا تو را بر ما برانگیخته است تا ما را به دست کلدانیان تسلیم نموده، ایشان ما را بکشند و به بابل به اسیری ببرند.» ۴ و یوحانان بن قاریح و همه سرداران لشکر و تمامی قوم فرمان خداوند چرا این شرارت عظیم را بر جان خود وارد می آورید تا خویشتر را را که در زمین یهودا بمانند، اطاعت ننمودند. ۵ بلکه یوحانان بن قاریح و همه سرداران لشکر، بقیه یهودا را که از میان تمامی امت هایی که در میان آنها پراکنده شده بودند برگشته، در زمین یهودا برای سکونت رفته اند برای خدایان غیر بخورسوزانیده، خشم مرا به ساکن شده بودند گرفتند. ۶ یعنی مردان و زنان و اطفال و دختران اعمال دستهای خود به هیجان می آورید تا من شما را منقطع سازم

به زمین یهودا نزد جدلیا به مصفه آمدند و شراب و میوه جات بسیار قصد مقاتله با اسماعیل بن نتنیا روانه شده، او را نزد دریاچه بزرگ و فراوان جمع نمودند. ۱۳ و یوحانان بن قاریخ و همه سرداران که درجبعون است یافتند. ۱۳ و چون جمیع کسانی که با اسماعیل لشکری که در بیابان بودند نزد جدلیا به مصفه آمدند، ۱۴ و او را بودند یوحانان بن قاریخ و تمامی سرداران لشکر را که همراهش گفتند: «آیا هیچ می دانی که بعلیس پادشاه بنی عمون اسماعیل بودند دیدند خوشحال شدند. ۱۴ و تمامی کسانی که اسماعیل از بن نتنیا رافرسواده است تا تو را بکشد؟» اما جدلیا ابن اخیقام مصفه به اسیری می برد روتافته، برگشتند و نزد یوحانان بن قاریخ ایشان را باور نکرد. ۱۵ پس یوحانان بن قاریخ جدلیا را در مصفه آمدند. ۱۵ اما اسماعیل بن نتنیا با هشت نفر از دست یوحانان خفیه خطاب کرده، گفت: «اژ بده که بروم و اسماعیل بن نتنیا فرار کرد و نزد بنی عمون رفت. ۱۶ و یوحانان بن قاریخ با همه رابکشم و کسی آگاه نخواهد شد. چرا او تو رابکشد و جمیع سرداران لشکر که همراهش بودند، تمامی بقیه قومی را که از دست یهودیانی که نزد تو فراهم آمده اند پراکنده شوند و بقیه یهودیان تلف اسماعیل بن نتنیا از مصفه بعد از کشته شدن جدلیا ابن اخیقام گردند؟» ۱۶ اما جدلیا ابن اخیقام به یوحانان بن قاریخ گفت: خلاصی داده بود بگرفت، یعنی مردان دلیر جنگی و زنان و اطفال «این کار را مکن زیرا که درباره اسماعیل دروغ می گویی.» و خواجه سرایان را که ایشان را در جبعون خلاصی داده بود؛ ۱۷ و ایشان رفته، در جیروت کهام که نزد بیت لحم است منزل گرفتند

۴۱ و در ماه هفتم واقع شد که اسماعیل بن نتنیا ابن الیشاماع که از نسل پادشاهان بود با بعضی از روسای پادشاه و ده نفر همراهش نزد جدلیا ابن اخیقام به مصفه آمدند و آنجا در مصفه با هم نان خوردند. ۲ و اسماعیل بن نتنیا و آن ده نفر که همراهش بودند برخاسته، جدلیا ابن اخیقام بن شافان را به شمشیر زدند و او را که پادشاه بابل به حکومت زمین نصب کرده بود کشت. ۳ و هوشعیا و تمامی خلق از خرد و بزرگ پیش آمدند، ۲ و به ارمیا اسماعیل تمامی یهودیانی را که همراه او یعنی با جدلیا در مصفه بودند و کلدانیانی را که در آنجا یافت شدند و مردان جنگی را و به جهت تمامی این بقیه نزد یهوه خدای خود مسالت نمایی زیرا کشت. ۴ و در روز دوم بعد از آنکه جدلیا را کشته بود کسی که ما قلیلی از کثیر باقی مانده ایم چنانکه چشمانت ما را می بیند. از آن اطلاع نیافته بود، ۵ هشتاد نفر با ریش تراشیده و گریبان ۳ تا یهوه خدایت ما را به راهی که باید برویم و به کاری که باید دریده و بدن خراشیده هدایا و بخور با خود آورده، از شکیم و شیلوه بکنیم اعلام نماید. ۴ پس ارمیای نبی به ایشان گفت: «شنیدم. و سامره آمدند تا به خانه خداوند ببرند. ۶ و اسماعیل بن نتنیا اینک من برحسب آنچه به من گفته اید، نزد یهوه خدای شما به استقبال ایشان از مصفه بیرون آمد و در رفتن گریه می کرد و مسالت خواهم نمود و هرچه خداوند در جواب شما بگوید به شما چون به ایشان رسید گفت: «نزد جدلیا ابن اخیقام بیایید.» ۷ و اطلاع خواهم داد و چیزی از شما باز نخواهم داشت.» ۵ ایشان هنگامی که ایشان به میان شهر رسیدند اسماعیل بن نتنیا و کسانی که همراهش بودند ایشان را کشته، در حفره انداختند. ۸ اما در که برحسب تمامی کلامی که یهوه خدایت به واسطه تو نزد ما میان ایشان ده نفر پیدا شدند که به اسماعیل گفتند: «ما را مکش بفرستد عمل خواهیم نمود. ۶ خواه نیکو باشد و خواه بد، کلام زیرا که ما را ذخیره ای از گندم و جو و روغن و عسل در صحرای یهوه خدای خود را که تو را نزد اومی فرستیم اطاعت خواهیم نمود می باشد.» پس ایشان را وا گذاشته، در میان برادران ایشان نکشت. تا آنکه قول یهوه خدای خود را اطاعت نموده، برای ماسعادتندی و ۹ و حفره ای که اسماعیل بدنهای همه کسانی را که به سبب جدلیا بشود.» ۷ و بعد از ده روز واقع شد که کلام خداوند برارمی نازل کشته در آن انداخته بود همان است که آسا پادشاه به سبب بعشا شد. ۸ پس یوحانان بن قاریخ و همه سرداران لشکر که همراهش بودند و تمامی قوم را از کوچک و بزرگ خطاب کرده، ۹ به ایشان پرکرد. ۱۰ پس اسماعیل تمامی بقیه قوم را که در مصفه بودند با گفت: «یهوه خدای اسرائیل که شما مرا نزد وی فرستادید تا دعای دختران پادشاه و جمیع کسانی که در مصفه باقی مانده بودند شما را به حضور او برسانم چنین می فرماید: ۱۰ اگر فی الحقیقه که نبوزردان رئیس جلالان به جدلیا ابن اخیقام سپرده بود، اسیر در این زمین بماند آنگاه شما را بنا نموده، منهدم نخواهم ساخت ساخت و اسماعیل بن نتنیا ایشان را اسیر ساخته، می رفت تا نزد و غرس کرده، نخواهم کند، زیرا از بلایی که به شما رسانیدم بنی عمون بگذرد. ۱۱ اما چون یوحانان بن قاریخ و تمامی سرداران پشیمان شدم. ۱۱ از پادشاه بابل که از او بیم دارید ترسان ماباشید. لشکری که همراهش بودند از تمامی فتنه ای که اسماعیل بن نتنیا بلی خداوند می گوید از او ترسان ماباشید زیرا که من با شما هستم تا کرده بود خبر یافتند، ۱۲ آنگاه جمیع کسان خود را برداشتند و به شما را نجات بخشم و شما را از دست او رهایی دهم. ۱۲ و من

تو را به قتل نرسانیم، ۲۶ آنگاه به ایشان بگو: من عرض خود من تو را در آن روز نجات خواهم داد و به دست کسانی که از را به حضور پادشاه رسانیدم تا مرابه خانه یونان باز نفرستد تا ایشان می‌ترسی تسلیم نخواهی شد. ۱۸ زیرا خداوند می‌گوید که در آنجا نمیرم». ۲۷ پس جمیع سروران نزد ارمیا آمده، از اوسوال تو را البته رهایی خواهم داد و به شمشیر نخواهی افتاد، بلکه از نمودند و او موافق همه این سخنانی که پادشاه به او امر فرموده بود این جهت که بر من توکل نمودی جان تو برایت غنیمت خواهد به ایشان گفت. پس از سخن گفتن با او باز ایستادند چونکه مطلب شد.

فهمیده نشد. ۲۸ و ارمیا در صحن زندان تا روز فتح شدن اورشلیم ماند و هنگامی که اورشلیم گرفته شد در آنجا بود.

۴۰ کلامی که از جانب خداوند بر ارمیا نازل شد بعد از آنکه

نبوزردان رئیس جلادان او را از رame رهایی داد و وی را از میان تمامی اسیران اورشلیم و یهودا که به بابل جلائی وطن می‌شدند و او در میان ایشان به زنجیرها بسته شده بود برگرفت. ۲ و رئیس جلادان ارمیا را گرفته، وی را گفت: «یهوه خدایت این بلا را درباره این مکان فرموده است. ۳ و خداوند بر حسب کلام خود این را به وقوع آورده، عمل نموده است. ۴ و حال اینک من امروز تو را از زنجیرهایی که بردستهای تو است رها می‌کنم. پس اگر در نظرت پسند آید که با من به بابل بیایی بیا و تو را نیکو متوجه خواهم شد. و اگر در نظرت پسند نیاید که همراه من به بابل آیی، پس میا و بدان که تمامی زمین پیش تو است هر جایی که در نظرت خوش و پسند آید که بروی به آنجا برو.» ۵ و وقتی که او هنوز برنگشته بود (وی را گفت): «نزد جدلیا ابن اخیقام بن شافان که پادشاه بابل او را بر شهرهای یهودا نصب کرده است برگرد و نزد او در میان قوم ساکن شو یا هر جایی که می‌خواهی بروی برو.» پس رئیس جلادان او را توشه راه و هدیه داد و او را رها نمود. ۶ و ارمیا نزد جدلیا ابن اخیقام به مصطفی آمده، نزد او در میان قومی که در زمین باقی مانده بودند ساکن شد. ۷ و چون تمامی سرداران لشکر که در صحرا بودند و مردان ایشان شنیدند که پادشاه بابل جدلیا ابن اخیقام را بر زمین نصب کرده و مردان و زنان و اطفال و فقیران زمین را که به بابل برده نشده بودند به او سپرده است، ۸ آنگاه ایشان نزد جدلیا به مصطفی آمدند یعنی اسماعیل بن نتنیا و یوحانان و یونانان پسران قاریح و سرایا ابن تنحومت و پسران عیقای نطوفاتی و یزینا پسر معکاتی ایشان و مردان ایشان. ۹ و جدلیا ابن اخیقام بن شافان برای ایشان و کسان ایشان قسم خورده، گفت: «از خدمت نمودن به کلدانیان مترسید. در زمین ساکن شوید و پادشاه بابل را بندگی نمایند و برای شما نیکو خواهد شد. ۱۰ و اما من اینک در مصطفی ساکن خواهم شد تا به حضور کلدانیانی که نزد ما آیند حاضر شوم و شما شراب و میوه جات و روغن جمع کرده، در ظروف خود بگذارید و در شهرهایی که برای خود گرفته‌اید ساکن باشید.» ۱۱ و نیز چون تمامی یهودیانی که در مواب و در میان بنی عمون و در ادم و سایر ولایات بودند شنیدند که پادشاه بابل و بقیه‌ای از یهود را واگذاشته و جدلیا ابن اخیقام بن شافان را بر ایشان گماشته است، ۱۲ آنگاه جمیع یهودیان از هرجایی که پراکنده شده بودند مراجعت کردند و آن روز در نظر تو واقع خواهد شد. ۱۷ لیکن خداوند می‌گوید:

کلدانیان نمی روم.» لیکن برتیا به وی گوش نداد و ارمیا را گرفته او عبدملک حبشی امر فرموده، گفت: «سی نفر از اینجا همراه خود را نزد سروران آورد. ۱۵ و سروران بر ارمیا خشم نموده، او را زنده و بردار و ارمیای نبی را قبل از آنکه بمیرد از سیاه چال برآور.» ۱۱ پس او را در خانه یونانان کاتب به زندان انداختند زیرا آن را زندان عبدملک آن کسان را همراه خود برداشته، به خانه پادشاه از زیر ساخته بودند. ۱۶ و چون ارمیا در سیاه چال به یکی از حجره‌ها خزانه داخل شد و از آنجا پارچه های مندرس و رقعہ های پوسیده داخل شده بود و ارمیا روزهای بسیاری در آنجا مانده بود، ۱۷ آنگاه گرفته، آنها را با ریسمانها به سیاه چال نزد ارمیافرو هشت. ۱۲ و صدقیا پادشاه فرستاده، او را آورد و پادشاه در خانه خود خفیه از او سوال نموده، گفت که «آیا کلامی از جانب خداوند هست؟» های پوسیده را زیر بغل خود در زیر ریسمانها بگذار.» و ارمیا چنین ارمیا گفت: «هست و گفت به دست پادشاه بابل تسلیم خواهی کرد. ۱۳ پس ارمیا را با ریسمانها کشیده، او را از سیاه چال برآوردند شد.» ۱۸ و ارمیا به صدقیا پادشاه گفت: «و به تو و بندگانت و ارمیا در صحن زندان ساکن شد. ۱۴ و صدقیا پادشاه فرستاده، این قوم چه گناه کرده‌ام که مرا به زندان انداخته‌اید؟ ۱۹ و انبیای ارمیا نبی را به مدخل سومی که در خانه خداوند بود نزد خود آورد و شما که برای شما نبوت کرده، گفتند که پادشاه بابل بر شما و بر پادشاه به ارمیا گفت: «من از تو مطلبی می‌پرسم، از من چیزی این زمین نخواهد آمد کجا می‌باشند؟ ۲۰ پس الان ای آقایان پادشاه مخفی مدار.» ۱۵ ارمیا به صدقیا گفت: «اگر تو را خبر دهم بشو: تمنا اینکه استدعای من نزد تو پذیرفته شود که مرا به خانه آیا هر آینه مرا نخواهی کشت و اگر تو را پند دهم مرا نخواهی یونانان کاتب پس نفرستی مبادا در آنجا بمیرم.» ۲۱ پس صدقیا شنید؟ ۱۶ آنگاه صدقیا پادشاه برای ارمیا خفیه قسم خورده، پادشاه امر فرمود که ارمیا را در صحن زندان بگذارند. و هر روز گفت: «به حیات یهوه که این جان را برای ما آفرید قسم که تو قرص نانی از کوزه خبازان به او دادند تا همه نان از شهر تمام شد. در نخواهم کشت و تو را به دست این کسانی که قصد جان تو پس ارمیا در صحن زندان ماند.

۳۸ و شطفیا ابن متان و جدلیا ابن فشحور و یوکل بن شلمیا و فشحور بن ملکیا سخنان ارمیا را شنیدند که تمامی قوم را بدانها مخاطب ساخته، گفت: ۲ «خداوند چنین می‌گوید: هر که در این شهر بماند از شمشیر و قحط و وبا خواهد مرد اما هر که نزد کلدانیان بیرون رود خواهد زیست و جانش برای او غنیمت شده، زنده خواهد ماند. ۳ خداوند چنین می‌گوید: این شهر البته به دست لشکر پادشاه بابل تسلیم شده، آن را تسخیر خواهد نمود.» ۴ پس آن سروران به پادشاه گفتند: «تمنا اینکه این مرد کشته شود زیرا که بدین منوال دستهای مردان جنگی را که در این شهر باقی مانده‌اند و دستهای تمامی قوم را سست می‌کند چونکه مثل این سخنان به ایشان می‌گوید. زیرا که این مرد سلامتی این قوم را نمی طلبد بلکه ضرر ایشان را.» ۵ صدقیا پادشاه گفت: «اینک او در دست شماست زیرا پادشاه به خلاف شما کاری نمی‌تواند کرد.» ۶ پس ارمیا را گرفته او را در سیاه چال ملکیا ابن ملک که در صحن زندان بود انداختند و ارمیا را به ریسمانها فرو هشتند و در آن سیاه چال آب نبود لیکن گل بود و ارمیا به گل فرو رفت. ۷ و چون عبدملک حبشی که یکی از خواجہ‌سرایان و درخانه پادشاه بود شنید که ارمیا را به سیاه چال انداختند (و به دروازه بنیامین نشسته بود)، ۸ آنگاه عبدملک از خانه پادشاه بیرون آمد و به پادشاه عرض کرده، گفت: ۹ «کای آقایان پادشاه این مردان در آنچه به ارمیای نبی کرده و او را به سیاه چال انداخته‌اند شریانه عمل نموده‌اند و او در جایی که هست از گرسنگی خواهد مرد زیرا که در شهر هیچ نان باقی نیست.» ۱۰ پس پادشاه به

خداوند ندا کردند. ۱۰ و باروک سخنان ارمیا را از آن طومار در پادشاه یهودا آن راسوزانید بر آن بنویس. ۲۹ و به یهوایقیم پادشاه خانه خداوند در حجره جمریا ابن شافان کاتب در صحن فوقانی نزد یهودا بگو خداوند چنین می‌فرماید: تو این طومار را سوزانیدی و دهه دروازه جدید خانه خداوند به گوش تمامی قوم خواند. ۱۱ و گفתי چرا در آن نوشتی که پادشاه بابل البته خواهد آمد و این زمین چون میکایا ابن جمریا ابن شافان تمامی سخنان خداوند را از را خراب کرده، انسان و حیوان را از آن نابود خواهد ساخت. آن طومارشنید، ۱۲ به خانه پادشاه به حجره کاتب آمد واینک ۳۰ بنابراین خداوند درباره یهوایقیم پادشاه یهودا چنین می‌فرماید که جمیع سروران در آنجا نشسته بودند یعنی الیشاماع کاتب و دلایا و برایش کسی نخواهد بود که برکسی داود بنشیند و لاش او روز در این شمعیا و الناتان بن عکبور و جمریا ابن شافان و صدقیا ابن گرما و شب در سرما بیرون افکنده خواهد شد. ۳۱ و بر او و حننیا وسایر سروران. ۱۳ پس میکایا تمامی سخنانی را که از باروک برذریش و بر بندگانش عقوبت گناه ایشان را خواهد آورد و بر ایشان وقتی که آنها را به گوش خلق از طومار می‌خواند شنید برای ایشان و بر سکنه اورشلیم و مردمان یهودا تمامی آن بالا را که درباره ایشان بازگفت. ۱۴ آنگاه تمامی سروران یهودی ابن نتنیا ابن شلمیا ابن گفته‌ام خواهم رسانید زیرا که مرا نشنیدند». ۳۲ پس ارمیا طوماری کوشی را نزد باروک فرستادند تا بگوید: «آن طوماری را که به گوش قوم خواندی به‌دست خود گرفته، بیا». پس باروک بن نیریا طوماری را که یهوایقیم پادشاه یهودا به آتش سوزانیده بود از دهان ارمیا طومار را به‌دست خود گرفته، نزد ایشان آمد. ۱۵ و ایشان وی را گفتند: «بنشین و آن را به گوشهای ما بخوان». و باروک به گوش ایشان خواند. ۱۶ و واقع شد که چون ایشان تمامی این سخنان را شنیدند با ترس به یکدیگر نظر افکندند و به باروک گفتند: «البته تمامی این سخنان را به پادشاه بیان خواهیم کرد». ۱۷ و از باروک سوال کرده، گفتند: «ما را خبر بده که تمامی این سخنان را چگونه از دهان او نوشتی». ۱۸ باروک به ایشان گفت: «او تمامی این سخنان را از دهان خود برای من می‌خواند و من با مرکب در طومار می‌نوشتم». ۱۹ سروران به باروک گفتند: «تو و ارمیا رفته، خویشتن را پنهان کنی تا کسی نداند که کجایی باشید». ۲۰ پس طومار را در حجره الیشاماع کاتب گذاشته، به‌سرای پادشاه رفتند و تمامی این سخنان را به گوش پادشاه بازگفتند. ۲۱ و پادشاه یهودی را فرستاد تا طومار را بیاورد و یهودی آن را از حجره الیشاماع کاتب آورده، در گوش پادشاه و در گوش تمامی سرورانی که به حضور پادشاه حاضر بودند خواند. ۲۲ و پادشاه در ماه نهم در خانه زمستانی نشسته و آتش پیش وی بر منقل افروخته بود. ۲۳ و واقع شد که چون یهودی سه چهار ورق خوانده بود، (پادشاه) آن را با قلم‌تراش قطع کرده، در آتشی که بر منقل بود انداخت تا تمامی طومار در آتشی که در منقل بود سوخته شد. ۲۴ و پادشاه و همه بندگانش که تمامی این سخنان را شنیدند نه ترسیدند و نه جامه خود را چاک زدند. ۲۵ لیکن الناتان و دلایا و جمریا از پادشاه التماس کردند که طومار را نسوزاند اما به ایشان گوش نگرفت. ۲۶ بلکه پادشاه یرحمیئیل شاهزاده و سرایا ابن عزریل و شلمیا ابن عبدئیل را امر فرمود که باروک کاتب و ارمیا نبی را بگیرند. ۲۷ و بعد از آنکه پادشاه طومار و سخنانی را که باروک از دهان ارمیا نوشته بود سوزانید کلام خداوند بر ارمیا نازل شده، گفت: ۲۸ «طوماری دیگر برای خود باز گیر و همه سخنان اولین را که در طومار نخستین که یهوایقیم

۳۷ و صدقیا ابن یوشیا پادشاه به‌جای کنیاهاو ابن یهوایقیم که نبوکدرصر پادشاه بابل او را بر زمین یهودا به پادشاهی نصب کرده بود سلطنت نمود. ۲ و او و بندگانش و اهل زمین به کلام خداوند که به واسطه ارمیا نبی گفته بود گوش ندادند. ۳ و صدقیا پادشاه، یهوکل بن شلمیا و صفنیا ابن معسیا کاهن را نزد ارمیای نبی فرستاد که بگویند: «نزد یهوه خدای ما به جهت ما استغاثه نما». ۴ و ارمیا در میان قوم آمد و شد می‌نمود زیرا که او را هنوز در زندان نینداخته بودند. ۵ و لشکر فرعون از مصر بیرون آمدند و چون کلدانیانی که اورشلیم را محاصره کرده بودند خبر ایشان را شنیدند از پیش اورشلیم رفتند. ۶ آنگاه کلام خداوند بر ارمیا نبی نازل شده، گفت: ۷ «یهوه خدای اسرائیل چنین می‌فرماید: به پادشاه یهودا که شما را نزد من فرستاد تا از من مسالت نمایید چنین بگویند: اینک لشکر فرعون که به جهت اعانت شما بیرون آمده‌اند، به ولایت خود به مصر مراجعت خواهند نمود. ۸ و کلدانیان خواهند برگشت و با این شهر جنگ خواهند کرد و آن را تسخیر نموده، به آتش خواهند سوزانید. ۹ و خداوند چنین می‌گوید که خویشتن را فریب ندهید و مگویند که کلدانیان از نزد ما البته خواهند رفت زیرا که نخواهند رفت. ۱۰ بلکه اگر تمامی لشکر کلدانیانی را که با شما جنگ می‌نمایند چنان شکست می‌دادید که از ایشان غیر از مجروح شدگان کسی نمی‌ماند، باز هر کدام از ایشان از خیمه خود برخاسته، این شهر را به آتش می‌سوزانیدند». ۱۱ و بعد از آنکه لشکر کلدانیان از ترس لشکر فرعون از اورشلیم کوچ کرده بودند، واقع شد ۱۲ که ارمیا از اورشلیم بیرون می‌رفت تا به زمین بنیامین برود و در آنجا از میان قوم نصیب خود را بگیرد. ۱۳ و چون به دروازه بنیامین رسید رئیس کشیک‌چیان مسمی به یرئیا ابن شلمیا ابن حننیا در آنجا بود و او ارمیای نبی را گرفته، گفت: «نزد کلدانیان می‌روی؟» ۱۴ ارمیا گفت: «دروغ است نزد

خواهم کرد کسانی را که از عهد من تجاوز نمودند و وفانمودند به استوار گردیده است و تا امروز شراب نمی نوشند و وصیت پدر کلام عهدی که به حضور من بستند، حینی که گوساله را دو خود را اطاعت می نمایند، اما من به شما سخن گفتم و صبح پاره کرده، در میان پاره هایش گذاشتند. ۱۹ یعنی سروران یهودا زودبرخاسته، تکلم نمودم و مرا اطاعت نکردید. ۱۵ و بندگان خود و سروران اورشلیم و خواجه سرایان و کاهنان و تمامی قوم زمین را که انبیا را نزد شما فرستادم و صبح زودبرخاسته، ایشان را ارسال نموده، در میان پاره های گوساله گذر نمودند. ۲۰ و ایشان را به دست گفتم هر کدام از راه بد خود بازگشت نمایند و اعمال خود را اصلاح دشمنان ایشان و به دست آسانی که قصد جان ایشان دارند، خواهم کنید و خدایان غیر را پیروی نمایم و آنها را عبادت مکنید تا سپرد و لاشهای ایشان خوراک مرغان هوا و حیوانات زمین خواهد در زمینی که به شما و به پدران شما داده ام ساکن شوید. اما شد. ۲۱ و صدقیا پادشاه یهودا و سروانش را به دست دشمنان شما گوش نگرفتید و مرا اطاعت ننمودید. ۱۶ پس چونکه پسران ایشان و به دست آسانی که قصد جان ایشان دارند و به دست لشکر یوناداب بن رکاب وصیت پدر خویش را که به ایشان فرموده است پادشاه بابل که از نزد شما رفته اند تسلیم خواهم کرد. ۲۲ اینک اطاعت می نمایند و این قوم مرا اطاعت نمی کنند، ۱۷ بنابراین خداوند می گوید من امری فرمایم و ایشان را به این شهر باز خواهم یهوه خدای صباوت خدای اسرائیل چنین می گوید: اینک من بر آوردو با آن جنگ کرده، آن را خواهند گرفت و به آتش خواهند سوزانید و شهرهای یهودا را ویران و غیرمسکون خواهم ساخت.»

۳۵ کلامی که از جانب خداوند در ایام یهوایقیم بن یوشیا پادشاه یهودا بر ارمیا نازل شده، گفت: ۲ «به خانه رکابیان برو و به ایشان سخن گفته، ایشان را به یکی از حجره های خانه خداوند بیاور و به ایشان شراب بنوشان.» ۳ پس یازنیا ابن ارمیا ابن حبصنیا و برادرانش و جمیع پسرانش و تمامی خاندان رکابیان را برداشتم، ۴ و ایشان را به خانه خداوند به حجره پسران حنان بن یجدلیا مرد خدا که به پهلوی حجره سروران و بالای حجره معسیا ابن شلوم، مستحفظ آستانه بود آوردم. ۵ و کوزه های پر از شراب و پیاله ها پیش رکابیان نهاده، به ایشان گفتم: «شراب بنوشید.» ۶ ایشان گفتند: «شراب نمی نوشیم زیرا که پدر ما یوناداب بن رکاب ما را وصیت نموده، گفت که شما و پسران شما ابد شراب ننوشید. ۷ و خانه هابنا مکنید و کشت نمایم و تاکستانها غرس مکنید و آنها را نداشته باشید بلکه تمامی روزهای خود را در بگیری تا هر کدام از ایشان از راه بد خود بازگشت نمایند و من خیمه ها ساکن شوید تا روزهای بسیاری روی زمینی که شما در آن غریب هستید زنده بمانید. ۸ و ما به سخن پدر خود یوناداب بن رکاب و بهرچه او به ما امر فرمود اطاعت نموده، در تمامی عمر خود شراب ننوشیدیم، نه ما و نه زنان ما و نه پسران ما و نه دختران ما. ۹ و خانه ها برای سکونت خود بنا نکردیم و تاکستانها و املاک و مزرعه ها برای خود نگرفتیم. ۱۰ و در خیمه ها ساکن شده، اطاعت نمودیم و به آنچه پدر ما یوناداب ما را امر فرمود عمل نمودیم. ۱۱ لیکن وقتی که نبوکدنصر پادشاه بابل به زمین برآمد گفتم: بیاید از ترس لشکر کلدانیان و لشکر ارامیان به اورشلیم داخل شویم پس در اورشلیم ساکن شدیم.» ۱۲ پس کلام خداوند بر ارمیا نازل فرموده است عظیم می باشد.» ۸ پس باروک بن نیریا بهرآنچه شده، گفت: ۱۳ «یهوه صباوت خدای اسرائیل چنین می گوید: ارمیا نبی او را امر فرموده بود عمل نمود و کلام خداوند را در خانه برو و به مردان یهودا و ساکنان اورشلیم بگو که خداوند می گوید: خداوند از آن طومار خواند. ۹ و در ماه نهم از سال پنجم یهوایقیم آیا تادیب نمی پذیرید و به کلام من گوش نمی گیرید؟ ۱۴ سخنان بن یوشیا پادشاه یهودا برای تمامی اهل اورشلیم و برای همه کسانی یوناداب بن رکاب که به پسران خود وصیت نمود که شراب ننوشید که از شهرهای یهودا به اورشلیم می آمدند برای روزه به حضور

می‌گوید اسیران این زمین را مثل سابق باز خواهیم آورد. ۱۲ یهوه چشمان تو چشمان پادشاه بابل را خواهد دید و دهانش با دهان تو صباپوت چنین می‌گوید: در اینجایی که ویران و از انسان و بهایم گفتگو خواهد کرد و به بابل خواهی رفت. ۴ لیکن ای صدقیا پادشاه خالی است و در همه شهرهای بار دیگر مسکن شبنانی که گله‌ها را می‌خوابانند خواهد بود. ۱۳ و خداوند می‌گوید که در شهرهای شمشیر نخواهی مرد، ۵ بلکه به سلامتی خواهی مرد. و چنانکه کوهستان و شهرهای همواری و شهرهای جنوب و در زمین بنیامین برای پدران یعنی پادشاهان پیشین که قبل از تو بودند (عطریات) و در حوالی اورشلیم و شهرهای یهودا گوسفندان بار دیگر از زیر دست سوزانیدند، همچنان برای تو خواهند سوزانید و برای تو ماتم گرفته، شمارندگان خواهند گذشت. ۱۴ اینک خداوند می‌گوید: ایامی خواهد گفت: آهای آقا. زیرا خداوند می‌گوید: من این سخن می‌آید که آن وعده نیکو را که درباره خاندان اسرائیل و خاندان را گفتم. ۶ پس ارمیا نبی تمامی این سخنان را به صدقیا پادشاه یهودا دادم و فاجعه خواهد نمود. ۱۵ در آن ایام و در آن زمان شاخه یهودا در اورشلیم گفت، ۷ هنگامی که لشکر پادشاه بابل با عدالت برای داود خواهم رویانید و او انصاف و عدالت را در زمین اورشلیم و با همه شهرهای باقی یهود یعنی با لاکیش و عزیقه جاری خواهد ساخت. ۱۶ در آن ایام یهودا نجات خواهد یافت و جنگ می‌نمودند. زیرا که این دو شهر از شهرهای حصاردار یهودا اورشلیم به امنیت مسکون خواهد شد و اسمی که به آن نامیده فقط باقی‌مانده بود. ۸ کلامی که از جانب خداوند بر ارمیا نازل می‌شود این است: یهوه صدقینو. ۱۷ زیرا خداوند چنین می‌گوید شد بعد از آنکه صدقیا پادشاه با تمامی قومی که در اورشلیم بودند که از داود کسی که بر کرسی خاندان اسرائیل بنشیند کم نخواهد شد. ۹ تا هر کس غلام شد. ۱۸ و از لایوان کهنه کسی که قربانی‌های سوختنی بگذرانند عبرانی خود و هر کس کنیز عبرانیه خویش را به آزادی رها کند و و هدایای آردی بسوزاند و ذبایح همیشه ذبح نماید از حضور من هیچکس برادر یهود خویش را غلام خود نسازد. ۱۰ پس جمیع کم نخواهد شد. ۱۹ و کلام خداوند بر ارمیا نازل شده، گفت: سروران و تمامی قومی که داخل این عهد شدند اطاعت نموده، هر ۲۰ «خداوند چنین می‌گوید: اگر عهد مرا با روز وعهد مرا با شب کدام غلام خود را و هر کدام کنیز خویش را به آزادی رها کردند و باطل توانید کرد که روز و شب در وقت خود نشود، ۲۱ آنگاه عهد ایشان را دیگر به غلامی نگاه نداشتند بلکه اطاعت نموده، ایشان من با بنده من داود باطل خواهد شد تا برایش پسری که بر کرسی را رهایی دادند. ۱۱ لکن بعد از آن ایشان برگشته، غلامان و او سلطنت نمایند نباشد و با لایوان کهنه که خادم من می‌باشند. کنیزان خود را که به آزادی رها کرده بودند، باز آوردند و ایشان را ۲۲ چنانکه لشکر آسمان را نتوان شمرد و ریگ دریا را قیاس نتوان به علف به غلامی و کنیزی خود گرفتند. ۱۲ و کلام خداوند بر کرد، همچنان ذریه بنده خود داود و لایوان را که مرا خدمت ارمیا از جانب خداوند نازل شده، گفت: ۱۳ «یهوه خدای اسرائیل می‌نماید زیاده خواهیم گردانید.» ۲۳ و کلام خداوند بر ارمیا نازل شده، گفت: ۲۴ «آیا نمی‌بینی که این قوم چه حرف می‌زنند؟ مصر از خانه بندگی بیرون آورد عهد بسته، گفتم ۱۴ که در آخر می‌گویند که خداوند آن دو خاندان را که برگزیده بود ترک نموده هر هفت سال هر کدام از شما برادر عبرانی خود را که خویشان را است. پس قوم مرا خوار می‌شمارند که در نظر ایشان دیگر قومی به تو فروخته باشد رها کنی. و چون تو را شش سال بندگی کرده نباشند. ۲۵ خداوند چنین می‌گوید: اگر عهد من با روز و شب اطاعت نمودند و گوش خود را به من فرا نداشتند. ۱۵ و شما در نمی‌بود و قانون‌های آسمان و زمین را قرار نمی‌دادم، ۲۶ آنگاه نیز ذریه یعقوب و نسل بنده خود داود را ترک می‌نمودم و از ذریه او بر اولاد ابراهیم و اسحاق و یعقوب حاکمان نمی‌گرفتم. زیرا که اسیران ایشان را باز خواهیم آورد و برایشان ترحم خواهیم نمود.»

آن روتافته اسم مرا بی‌عصمت کردید و هر کدام از شما غلام خود را و هر کس کنیز خویش را که ایشان را برحسب میل ایشان به آزادی رها کرده بودید، باز آوردید و ایشان را به علف به غلامی و کنیزی خود گرفتید. ۱۷ بنابراین خداوند چنین می‌گوید: چونکه شما مرا اطاعت ننمودید و هر کس برای برادر خود و هر کدام برای همسایه خویش به آزادی ندا نکردید، اینک خداوند می‌گوید: من برای شما آزادی را به شمشیر و وبا و قحط ندادمی کنم و شما را در میان تمامی ممالک جهان مشوش خواهم گردانید. ۱۸ و تسلیم

ایشان را امر فرمودی که بکنند عمل نمودند. بنابراین تو تمام این دوری نورزند. ۴۱ و از احسان نمودن به ایشان مسرور خواهم بلا را به ایشان وارد آوردی. ۲۴ اینک سنگرها به شهر رسیده است شد و ایشان را برآستی و به تمامی دل و جان خود در این زمین تا آن را تسخیر نمایند و شهر به دست کلدانیانی که با آن جنگ می کنند به شمشیر و قحط و وبا تسلیم می شود و آنچه گفته بودی تمامی این بالای عظیم را به این قوم رسانیدم، همچنان تمامی واقع شده است و اینک تو آن را می بینی. ۲۵ و توای خداوند یهوه به من گفتی که این مزرعه را برای خود به نقره بخر و شاهدان بگیر و حال آنکه شهر به دست کلدانیان تسلیم شده است. ۲۶ پس یهیم خالی شده و به دست کلدانیان تسلیم گردیده است، مزرعه ها کلام خداوند به ارمیا نازل شده، گفت: ۲۷ «اینک من یهوه خدای تمامی بشر هستم. آیا هیچ امر برای من مشکل می باشد؟ نوشت و مختوم خواهد نمود و شاهدان خواهند گرفت، در زمین ۲۸ بنابراین خداوند چنین می گوید: اینک من این شهر را به دست بنیامین و حوالی اورشلیم و شهرهای یهودا و در شهرهای کوهستان کلدانیان و به دست نبوکدنصر پادشاه بابل تسلیم می کنم و او آن را و شهرهای همواری و شهرهای جنوب زیرا خداوند می گوید اسیران خواهد گرفت. ۲۹ و کلدانیانی که با این شهر جنگ می کنند آمده، ایشان را باز خواهم آورد.»

این شهر را آتش خواهند زد و آن را با خانه هایی که برپامهای آنها برای بعل بخورسوزانیدند و هدایای ریختنی برای خدایان غیر ریخته خشم مراهیجان آوردند، خواهند سوزانید. ۳۰ زیرا که بنی اسرائیل و بنی یهودا از طفولیت خود پیوسته شرارت ورزیدند و خداوند می گوید که بنی اسرائیل به اعمال دستهای خود خشم مرادیم بهیجان آوردند. ۳۱ زیرا که این شهر از روزی که آن را بنا کردند تا امروز باعث هیجان خشم و غضب من بوده است تا آن را از حضور خود دور اندازم. ۳۲ به سبب تمام شرارتی که بنی اسرائیل و بنی یهودا، ایشان و پادشاهان و سروران و کاهنان و انبیای ایشان و مردان یهودا و ساکنان اورشلیم کرده، خشم مرا بهیجان آورده اند. ۳۳ و پشت به من داده اند و نه رو. و هرچند ایشان را تعلیم دادم بلکه صبح زود برخاسته، تعلیم دادم لیکن گوش نگرفتند و تادیب نپذیرفتند. ۳۴ بلکه رجاسات خود را در خانه ای که به اسم من مسمی است برپا کرده، آن رانجس ساختند. ۳۵ و مکان های بلند بعل را که دروادی ابن هنوم است بنا کردند تا پسران و دختران خود را برای مولک از آتش بگذرانند. عملی که ایشان را امر نفرمودم و به خاطر من خطور نمود که چنین رجاسات را بجا آورده، یهودا را مرتکب گناه گردانند. ۳۶ پس الان از این سبب یهوه خدای اسرائیل در حق این شهر که شما دربارش می گوید که به دست پادشاه بابل به شمشیر و قحط و وبا تسلیم شده است، چنین می فرماید: ۳۷ «اینک من ایشان را از همه زمین هایی که ایشان را در خشم و حدت و غضب عظیم خود رانده ام جمع خواهم کرد و ایشان را به این مکان باز آورده، به اطمینان ساکن خواهم گردانید. ۳۸ و ایشان قوم من خواهند بود و من خدای ایشان خواهم بود. ۳۹ و ایشان را یک دل و یک طریق خواهم داد تا به جهت خیریت خویش و پسران خویش که بعد از ایشان خواهند بود همیشه اوقات از من بترسند. ۴۰ و عهد جاودانی با ایشان خواهم بست که از احسان نمودن به ایشان برنخواهم گشت و ترس خود را در دل ایشان خواهم نهاد تا از من آنانی که هدایای تشکر به خانه خداوند می آورند. زیرا خداوند

که پدران انگور ترش خوردند و دندان پسران کند گردید. ۳۰ بلکه ۵ و خداوند می‌گوید که صدقیا را به بابل خواهد برد و او در آنجا هر کس به گناه خودخواهد مرد و هرکه انگور ترش خورد دندان وی تا حینی که از او تفقد نمایم خواهد ماند. زیرا که شما باکلدانیان کند خواهد شد.» ۳۱ خداوند می‌گوید: «اینک ایامی می‌آید که جنگ خواهید کرد، اما کامیاب نخواهید شد.» ۶ و ارمیا گفت: باخاندان اسرائیل و خاندان یهودا عهد تازه‌ای خواهم بست. ۳۲ نه «کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: ۷ اینک حنمثیل پسر مثل آن عهدی که با پدران ایشان بستم در روزی که ایشان را عمومی تو شلوم نزد تو آمده، خواهد گفت مزرعه مرا که در عناتوت دستگیری نمودم تا از زمین مصر بیرون آورم زیرا که ایشان عهد است برای خود بخر زیرا حق انفکاک از آن تو است که آن را مرا شکستند، با آنکه خداوند می‌گوید من شوهر ایشان بودم.» ۸ پس حنمثیل پسر عمومی من بر وفق کلام خداوند نزد ۳۳ اما خداوند می‌گوید: «اینست عهدی که بعد از این ایام با من در صحن زندان آمده، مرا گفت: «تئنا اینکه مزرعه مرا که در خاندان اسرائیل خواهم بست. شریعت خود را در باطن ایشان عناتوت در زمین بنیامین است بخری زیرا که حق ارثیت و حق خواهم نهاد و آن را بر دل ایشان خواهم نوشت و من خدای ایشان انفکاکش از آن تو است پس آن را برای خود بخر.» آنگاه دانستم خواهم بود و ایشان قوم من خواهند بود. ۳۴ و بار دیگر کسی که این کلام از جانب خداوند است. ۹ پس مزرعه‌ای را که در به همسایه‌اش و شخصی به برادرش تعلیم نخواهد داد و نخواهد عناتوت بود از حنمثیل پسر عمومی خود خریدم و وجه آن راهفده گفت خداوند را بشناس. زیرا خداوند می‌گوید: جمیع ایشان از مثقال نقره برای وی وزن نمودم. ۱۰ و قباله را نوشته، مهر کردم و خرد و بزرگ مرا خواهد شناخت، چونکه عصیان ایشان را خواهم آمرزید و گناه ایشان را دیگر به یاد نخواهم آورد.» ۳۵ خداوند که را هم آن را که برحسب شریعت و فریضه مختم بود و هم آن را که آفتاب را به جهت روشنایی روز و قانونهای ماه و ستارگان را برای روشنایی شب قرار داده است و دریا را به حرکت می‌آورد تا امواجش حضور پسر عمومی خود حنمثیل و به حضور شهودی که قباله خروش نمایند و اسم او یهوه صباپوت می‌باشد، چنین می‌گوید. خریدار امضا کرده بودند و به حضور همه یهودایی که در صحن ۳۶ پس خداوند می‌گوید: «اگر این قانونها از حضور من برداشته زندان نشسته بودند، سپردم. ۱۳ و باروک را به حضور ایشان شود، آنگاه ذریت اسرائیل نیز زایل خواهند شد تا به حضور من وصیت کرده، گفتیم: ۱۴ «یهوه صباپوت خدای اسرائیل چنین قوم دایمی نباشند.» ۳۷ خداوند چنین می‌گوید: «اگر آسمانهای علوی پیموده شوند و اساس زمین سفلی را تفحص توان نمود، است و هم آن را که باز است، بگیرو آنها را در ظرف سفالین آنگاه من نیز تمامی ذریت اسرائیل را به سبب آنچه عمل نمودند بگذار تا روزهای بسیار بماند. ۱۵ زیرا یهوه صباپوت خدای اسرائیل ترک خواهم کرد. کلام خداوند این است.» ۳۸ یهوه می‌گوید: چنین می‌گوید: دیگر باره خانه‌ها و مزرعه‌ها و تاکستانها در این زمین «اینک ایامی می‌آید که این شهر از برج حنثیل تا دروازه زاپوه بنا خواهد شد. ۳۹ و ریسمان کار به خط مستقیم تا تل جارب بیرون خواهد رفت و بسوی جوعت دور خواهد زد. ۴۰ و تمامی وادی لاشها و خاکستر و تمامی زمینها تا وادی قدرون و بطرف مشرق تا بلند خود آفریدی و چیزی برای تو مشکل نیست ۱۸ که به هزاران زاپوه دروازه اسبان، برای خداوند مقدس خواهد شد و بار دیگر تا ایشان می‌رسانی! خدای عظیم جبار که اسم تو یهوه صباپوت می‌باشد. ۱۹ عظیم المشورت و قوی العمل که چشمات بر تمامی راههای بنی آدم مفتوح است تا بهر کس برحسب راههایش و بر

۳۲ کلامی که در سال دهم صدقیا پادشاه یهودا که سال هجدهم نبوکدصر پادشاه بابل نازل شد. ۲ و وفق ثمره اعمالش جزا دهد. ۲۰ که آیات و علامات در زمین مصر در آن وقت لشکر پادشاه بابل اورشلیم را محاصره کرده بودند و در اسرائیل و در میان مردمان تا امروز قرار دادی و از برای خود ارمیا نبی در صحن زندانی که در خانه پادشاه یهودا بود محبوس بود. ۳ زیرا صدقیا پادشاه یهودا او را به زندان انداخته، گفت: «چرا نبوت می‌کنی و می‌گویی که خداوند چنین می‌فرماید. اینک من این شهر را به دست پادشاه بابل تسلیم خواهم کرد و آن را تسخیر خواهد نمود. ۴ و صدقیا پادشاه یهودا از دست کلدانیان نخواهد رست بلکه البته به دست پادشاه بابل تسلیم شده، دهانش با دهان وی تکلم خواهد نمود و چشمش چشم وی را خواهد دید.

گردید. ۲۰ وپسرانش مانند ایام پیشین شده، جماعتش درحضور به رقص شادی خواهندکرد و جوانان و پیران با یکدیگر. زیرا که من بقرار خواهند ماند و بر جمیع ستمگانش عقوبت خواهم رسانید. ۲۱ و حاکم ایشان از خود ایشان بوده، سلطان ایشان از المی که کشیده‌اند تسلی داده، فرحناک خواهم گردانید. ۱۴ و میان ایشان بیرون خواهد آمد و او را مقرب می‌گردانم تا نزدیک من خداوند می‌گوید: «جان کاهنان را از پیه تر و تازه خواهم ساخت بیاید زیرا خداوند می‌گوید: کیست که جرات کند نزد من آید؟ و قوم من از احسان من سیر خواهند شد.» ۱۵ خداوند چنین ۲۲ و شما قوم من خواهید بود و من خدای شما خواهم بود. می‌گوید: «آواری در رame شنیده شد ماتم و گریه بسیار تلخ که ۲۳ اینک باد شدید خداوند با حدت غضب وگرددادهای سخت راحیل برای فرزندان خود گریه می‌کند و برای فرزندان خود تسلی بیرون می‌آید که بر سر شیران هجوم آورد. ۲۴ تا خداوند تدبیرات دل خود رایجا نیاورد و استوار نفرماید، حدت خشم اونخواهد می‌فرماید که برای اعمال خود اجرت خواهی گرفت و ایشان از برگشت. در ایام آخر این را خواهیدفهمید.»

۳۱ خداوند می‌گوید: «در آن زمان من خدای تمامی قبایل اسرائیل خواهم بود و ایشان قوم من خواهند بود. ۲ خداوند چنین می‌گوید: قومی که از شمشیر رستند در بیابان فیض یافتند، هنگامی که من رفتم تا برای اسرائیل آرامگاهی پیدا کنم.» ۳ خداوند از جای دور به من ظاهر شد (وگفت): «با محبت ازلی تو را دوست داشتم، از این جهت تو را به رحمت جذب نمودم. ۴ ای باکره اسرائیل تو را بار دیگر بنا خواهم کرد و تو بناخواهی شد و بار دیگر با دفتهای خود خویشتن راخواهی آراست و در رقصهای مطربان بیرون خواهی آمد. ۵ بار دیگر تاکستانها بر کوههای سامره غرس خواهی نمود و غرس کنندگان غرس نموده، میوه آنها را خواهند خورد. ۶ زیرا روزی خواهد بود که دیده بانان بر کوهستان افرایم نداخواهند کرد که برخیزید و نزد یهوه خدای خودبه صهیون برآییم.» ۷ زیرا خداوند چنین می‌گوید: «به جهت یعقوب به شادمانی ترنم نمایید و به جهت سرامت‌ها آواز شادی دهید. اعلام نمایندو تسبیح بخوانید و بگویند: ای خداوند قوم خودبقیه اسرائیل را نجات بده! ۸ اینک من ایشان را اززمین شمال خواهم آورد و از کرانه های زمین جمع خواهم نمود و با ایشان کوران و لنگان وآبستان و زنانی که می‌زایند با هم گروه عظیمی به اینجا باز خواهند آمد. ۹ با گریه خواهند آمد و من ایشان را با تضرعات خواهم آورد. نزد نه‌های آب ایشان را به راه صاف که در آن نخواهند لغزیده‌ری خواهم نمود زیرا که من پدر اسرائیل هستم و افرایم نخست زاده من است. ۱۰ ای امت‌ها کلام خداوند را بشنوید و در میان جزایریعیده اخبار نمایید و بگویند آنکه اسرائیل راپراکنده ساخت ایشان را جمع خواهد نمود وچنانکه شبان گله خود را (نگاه دارد) ایشان رامحافظت خواهد نمود. ۱۱ زیرا خداوند یعقوب را فدیه داده و او را از دست کسی که از او قوی تربود رهانیده است. ۱۲ و ایشان آمده، بر بلندی صهیون خواهند سرایید و نزد احسان خداوندیعنی نزد غله و شیر و روغن و نتاج گله و رme روان خواهند شد و جان ایشان مثل باغ سیرآب خواهد شد و بار دیگر هرگز غمگین نخواهندگشت. ۱۳ آنگاه باکره‌ها

امت هابی که ایشان را در میان آنها رانده‌ام، لعنت و دهشت و پدران ایشان داده‌ام، باز خواهم رسانید تا آن را به تصرف آورند.» مسخره و عار باشند. ۱۹ چونکه خداوند می‌گوید: کلام مرا که به ۴ و این است کلامی که خداوند درباره اسرائیل و یهودا گفته واسطه بندگان خود انبیا نزد ایشان فرستادم نشنیدند با آنکه صبح زود برخاسته، آن را فرستادم اما خداوند می‌گوید که شما نشنیدید. خوف است و سلامتی نمی. ۶ سوال کنید و ملاحظه نمایید که ۲۰ و شمای جمیع اسیرانی که از اورشلیم به بابل فرستادم کلام خداوند را بشنود. ۲۱ یهوه صباپوت خدای اسرائیل درباره اخاب بن قولای و درباره صدقیا ابن معسیا که برای شما به اسم من کاذبانه نبوت می‌کنند، چنین می‌گوید: اینک من ایشان را به‌دست نوبودنصریادشاه بابل تسلیم خواهم کرد و او ایشان را درحضور شما خواهد کشت. ۲۲ و از ایشان برای تمامی اسیران یهودا که در بابل می‌باشند لعنت گرفته، خواهد گفت که خداوند تو را مثل صدقیاو اخاب که پادشاه بابل ایشان را در آتش سوزانید، بگرداند. ۲۳ چونکه ایشان در اسرائیل حماقت نمودند و با زنان همسایگان خود زنا کردند و به اسم من کلامی را که به ایشان امرنفرموده بودم کاذبانه گفتند و خداوند می‌گوید که من عارف و شاهد هستم. ۲۴ «و شمععیای نحلامی را خطاب کرده، بگو: ۲۵ یهوه صباپوت خدای اسرائیل تکلم نموده، چنین می‌گوید: از آنجایی که تو رسایل به اسم خود نزد تمامی قوم که در اورشلیم‌اند و نزدصفنیا ابن معسیا کاهن و نزد جمیع کاهنان فرستاده، گفتی: ۲۶ که خداوند تو را به‌جای یهویداد کاهن که کهنات نصب نموده است تا برخانه خداوند وکلا باشید. برای هر شخص معجون که خویشستن را نبی می‌نماید تا او را درکنده‌ها و زنجیرها ببندی. ۲۷ پس الان چرا ارمیاعناوتی را که خود را برای شما نبی می‌نمایدتوبیخ نمی‌کنی؟ فیصل دهد تا التیام یابی ویرایت دواهای شفابخشنده‌ای نیست. ۲۸ زیرا که او نزد ما به بابل فرستاده، گفت که این اسیری بطول خواهدانجامید پس خانه‌ها بنا کرده، ساکن شوید و باغهاغرس نموده، میوه آنها را بخورید.» ۲۹ و صفنیای کاهن این رساله را به گوش ارمیانیی خواند. ۳۰ پس کلام خداوند بر ارمیا نازل شد، گفت: ۳۱ «نزد جمیع اسیران فرستاده، بگوکه خداوند درباره شمععیای نحلامی چنین می‌گوید: چونکه شمعیا برای شما نبوت می‌کند و من او را نفرستاده‌ام و او شما را وامیدارد که به دروغ اعتماد نمایند، ۳۲ بنابراین خداوند چنین می‌گوید: اینک من بر شمععیای نحلامی و ذریت وی عقوبت خواهم رسانید و برایش تو عافیت خواهم رسانید و جراحات تو را شفا خواهم داد، از کسی که در میان این قوم ساکن باشد، نخواهد ماند و خداوندی گوید او آن احسانی را که من برای قوم خودمی‌کنم نخواهد دید، زیرا که درباره خداوند سخنان فتنه انگیز گفته است.»

می‌گوید تا روزی که از ایشان تفقد نمایم در آنجا خواهد ماند و بعد از آن آنها را بیرون آورده، به این مکان باز خواهم آورد.»

۲۸ و در همان سال در ابتدای سلطنت صدقیا پادشاه یهودا در ماه پنجم از سال چهارم واقع شد که حننیا ابن عزور نبی که از جبعون بود مرا در خانه خداوند در حضور کاهنان و تمامی قوم خطاب کرده، گفت: ۲ «یهوه صباوت خدای اسرائیل بدین مضمون تکلم نموده و گفته است من یوغ پادشاه بابل را شکسته‌ام. ۳ بعد از انقضای دو سال من همه ظرف های خانه خداوند را که نبوکدنصر پادشاه بابل از این مکان گرفته، به بابل برد به اینجا بازخواهم آورد. ۴ و خداوند می‌گوید من یکنیا ابن یهوایقم پادشاه یهودا و جمیع اسیران یهودا را که به بابل رفته‌اند به اینجا باز خواهم آورد زیرا که یوغ پادشاه بابل را خواهم شکست.»

۵ آنگاه ارمیا نبی به حننیا نبی در حضور کاهنان و تمامی قومی که در خانه خداوند حاضر بودند گفت؛ ۶ پس ارمیا نبی گفت: «آمین خداوند چنین بکند و خداوند سخنان را که به آنها نبوت کردی استوار نماید و ظروف خانه خداوند و جمیع اسیران را از بابل به اینجا باز بیاورد. ۷ لیکن این کلام را که من به گوش تو و به سمع تمامی قوم می‌گویم بشنو: ۸ انبیایی که از زمان قدیم قبل از من و قبل از تو بوده‌اند درباره زمینهای بسیاری و ممالک عظیم به جنگ و بلا و وبا نبوت کرده‌اند. ۹ اما آن نبی‌ای که بسلامتی نبوت کند اگر کلام آن نبی واقع گردد، آنگاه آن نبی معروف خواهد شد که خداوند فی الحقیقه او را فرستاده است.» ۱۰ پس حننیا نبی یوغ را از گردن ارمیا نبی گرفته، آن را شکست. ۱۱ و حننیا به حضور تمامی قوم خطاب کرده، گفت: «خداوند چنین می‌گوید: بهمین طور یوغ نبوکدنصر پادشاه بابل را بعد از انقضای دو سال از گردن جمیع امت‌ها خواهم شکست.» و ارمیا نبی به راه خود رفت. ۱۲ و بعد از آنکه حننیا نبی یوغ را از گردن ارمیانی شکسته بود کلام خداوند بر ارمیا نازل شده، گفت: ۱۳ «برو و حننیا نبی را بگو: خداوند چنین می‌گوید: یوغهای چوبی را شکستی اما بجای آنها یوغهای آهنین را خواهی ساخت. ۱۴ زیرا که یهوه صباوت خدای اسرائیل چنین می‌گوید: من یوغی آهنین بر گردن جمیع این امت‌ها نهادم تا نبوکدنصر پادشاه بابل را خدمت نمایند پس او را خدمت خواهند نمود و نیز حیوانات صحرا را به او دادم.» ۱۵ آنگاه ارمیا نبی به حننیا نبی گفت: «ای حننیا بشنو! خداوند تو را فرستاده است بلکه تو این قوم را و امیداری که به دروغ توکل نمایند. ۱۶ بنابراین خداوند چنین می‌گوید: اینک من تو را از روی این زمین دور می‌اندازم و تو امسال خواهی مرد زیرا که سخنان فتنه انگیز به ضد خداوند گفتی.» ۱۷ پس در ماه هفتم همانسال حننیا نبی مرد.

الان راهها و اعمال خود را اصلاح ننماید و قول یهوه خدای خود بندگی ننماید. ۷ و تمامی امت‌ها او را و پسرش و پسر پسرش را را بشنوید تا خداوند از این بلایی که درباره شما فرموده است خدمت خواهند نمود تا وقتی که نوبت زمین او نیز برسد. پس امت پشیمان شود. ۱۴ اما من اینک در دست شما هستم موافق آنچه های بسیار و پادشاهان عظیم او را بنده خود خواهند ساخت. ۸ و در نظر شما پسند و صواب آید بعمل آرید. ۱۵ لیکن اگر شما مرا واقع خواهد شد که هر امتی و مملکتی که نبوکدنصر پادشاه بابل را به قتل رسانید یقین بدانید که خون بی گناهی را بر خویشتن و بر خدمت ننمایند و گردن خویش را زیر یوغ پادشاه بابل نگذارند این شهر و ساکنانش وارد خواهید آورد. زیرا حقیقت خداوند مرا نزد شما فرستاده است تا همه این سخنان را به گوش شما برسانم.»

خواهم داد تا ایشان را به دست او هلاک کرده باشم. ۹ و اما ۱۶ آنگاه روسا و تمامی قوم به کاهنان و انبیاء گفتند که «این مرد مستوجب قتل نیست زیرا به اسم یهوه خدای ما به ما سخن گفته خود که به شما حرف می‌زند و می‌گویند پادشاه بابل را خدمت است.» ۱۷ و بعضی از مشایخ زمین برخاسته، تمامی جماعت قوم ننمایید گوش مگیرید. ۱۰ زیرا که ایشان برای شما کاذبانه نبوت را خطاب کرده، گفتند ۱۸ که «می‌کای مورشی در ایام حزقیا می‌کنند تا شما را از زمین شما دور نمایند و من شما را پراکنده پادشاه یهودا نبوت کرد و به تمامی قوم یهودا تکلم نموده، گفت: سازم تا هلاک شوید. ۱۱ اما آن امتی که گردن خود را زیر یوغ یهوه صباوت چنین می‌گوید که صهیون را مثل مزرعه شیار خواهند کرد و اورشلیم خراب شده، کوه این خانه به بلندیهای جنگل امت را در زمین خودایشان مقیم خواهم ساخت و آن را زرع نموده، مبدل خواهد گردید. ۱۹ آیا حزقیا پادشاه یهودا و تمامی یهودا او در آن ساکن خواهند شد.» ۱۲ و به صدقیا پادشاه یهودا همه این را کشتند؟ نی بلکه از خداوند بترسید و نزد خداوند استدعا نمود و سخنان را بیان کرده، گفت: «گردنهای خود را زیر یوغ پادشاه بابل خداوند از آن بلایی که درباره ایشان گفته بود پشیمان گردید. بگذارید و او را و قوم او را خدمت ننمایند تا زنده بمانند. ۱۳ چرا پس ما بالای عظیمی بر جان خود وارد خواهیم آورد.» ۲۰ و نیز تو و قومت به شمشیر و قحط و وبا بمیرید چنانکه خداوند درباره شخصی اوریا نام این شعبیا از قریب یعاریم بود که به نام یهوه نبوت کرد و او به ضد این شهر و این زمین موافق همه سخنان ارمیا نبوت کرد. ۲۱ و چون یهوایقیم پادشاه و جمیع شجاعانش و تمامی سرورانش سخنان او را شنیدند پادشاه قصد جان او نمود و چون اوریا این را شنید بترسید و فرار کرده، به مصر رفت. ۲۲ و یهوایقیم من به دروغ نبوت می‌کنند تا من شما را اخراج کنم و شما با پادشاه کسان به مصر فرستاد یعنی الناتان بن عکبور و چند نفر را انبیایی که برای شما نبوت می‌نمایند هلاک شوید.» ۱۶ و به با او به مصر (فرستاد). ۲۳ و ایشان اوریا را از مصر بیرون آورد، او را نزد یهوایقیم پادشاه رسانیدند و او را به شمشیر کشته، بدن او را به قبرستان عوام الناس انداخت. ۲۴ لیکن دست اخیقام بن شافان با ارمیا بود تا او را به دست قوم نسیارند که او را به قتل رسانند.

۲۷ در ابتدای سلطنت یهوایقیم بن یوشیا پادشاه یهودا این کلام از جانب خداوند بر ارمیا نازل شده، گفت: ۲ خداوند به من چنین گفت: «بندها و یوغها برای خود بساز و آنها را برگردن خود بگذار. ۳ و آنها را نزد پادشاه ادم و پادشاه مواب و پادشاه بنی عمون و پادشاه صور و پادشاه صیدون به دست رسولانی که به اورشلیم نزد صدقیا پادشاه یهودا خواهند آمد بفرست. ۴ و ایشان را برای آقایان ایشان امر فرموده، بگو یهوه صباوت خدای اسرائیل چنین می‌گوید: به آقایان خود بدین مضمون بگوید: ۵ من جهان و انسان و حیوانات را که بر روی زمینند به قوت عظیم و بازوی افراشته خود آفریدم و آن را بهره‌گر در نظر من پسند آمد بخشیدم. ۶ و الان من تمامی این زمینها را به دست بنده خود نبوکدنصر پادشاه بابل دادم و نیز حیوانات صحرا را به او بخشیدم تا او را

اگر ایشان انبیا می‌باشند و کلام خداوند بایشان است پس الان از یهوه صباوت استدعا بکنند تا ظروفی که در خانه خداوند و در خانه پادشاه یهودا و اورشلیم باقی است به بابل برده نشود. ۱۹ زیرا که یهوه صباوت چنین می‌گوید: درباره ستونها و دریاچه و پایه ها و سایر ظروفی که در این شهر باقی مانده است، ۲۰ و نبوکدنصر پادشاه بابل آنها را حینی که یکنیا بن یهوایقیم پادشاه یهودا و جمیع شرفا یهودا و اورشلیم را از اورشلیم به بابل برد نگرفت. ۲۱ به درستی که یهوه صباوت خدای اسرائیل درباره این ظروفی که در خانه خداوند و در خانه پادشاه یهودا و اورشلیم باقی مانده است چنین می‌گوید: ۲۲ که آنها به بابل برده خواهد شد و خداوند

که ارمیا آن را درباره جمیع امت‌ها نبوت کرده است خواهد آورد. «اینک بلا ازامت به امت سرایت می‌کند و باد شدید عظیمی ۱۴ زیرا که امت‌های بسیار و پادشاهان عظیم ایشان را بنده خود از کرانه‌های زمین برانگیخته خواهد شد.» ۳۳ و در آن روز کشتگان خواهند ساخت و ایشان را موافق افعال ایشان و موافق اعمال دستهای ایشان مکافات خواهم رسانید.» ۱۵ زانرو که یهوه خدای ماتم نخواهند گرفت و ایشان را جمع نخواهند کرد و دفن نخواهند اسرائیل به من چنین گفت که «کاسه شراب این غضب را از نمود بلکه بر روی زمین سرگین خواهند بود. ۳۴ ای شبانان ولوله دست من بگیر و آن را به جمیع امت‌هایی که تو را نزد آنها می‌فرستم بنوشان. ۱۶ تا بیاشامند و به سبب شمشیری که من در میان ایشان می‌فرستم نوان شوند و دیوانه گردند.» ۱۷ پس کاسه را ظرف مرغوب خواهید افتاد. ۳۵ و ملجای برای شبانان و مفر برای از دست خداوند گرفتم و به جمیع امت‌هایی که خداوند مرا روسای گله نخواهد بود. ۳۶ هین فریاد شبانان و نعره روسای گله! نزد آنها فرستادنشانیدم. ۱۸ یعنی به اورشلیم و شهرهای یهودا و زیرخداوندان مرتفعات ایشان را ویران ساخته است. ۳۷ و مرتفعات پادشاهانش و سرورانش تا آنها را خرابی و دهشت و سخریه و لعنت سلامتی به سبب حدت خشم خداوند خراب شده است. ۳۸ مثل چنانکه امروز شده است گردانم. ۱۹ و به فرعون پادشاه مصر شیر بیشه خود را ترک کرده است زیرا که زمین ایشان به سبب خشم و بندگانش و سرورانش و تمامی قومش. ۲۰ و به جمیع امت‌های هلاک کننده و به سبب حدت غضبش ویران شده است.

مختلف و به جمیع پادشاهان زمین عوض و به همه پادشاهان زمین فلسطینیان یعنی اشقلون و غزه و عقرون و بقیه اشدود. ۲۱ و به ادوم و مواب و بنی عمون. ۲۲ و به جمیع پادشاهان صور و همه پادشاهان صیدون و به پادشاهان جزایری که به آن طرف دریا می‌باشند. ۲۳ و به ددان و تیما و بوز و به همگانی که گوشه های موی خود را می‌تراشند. ۲۴ و به همه پادشاهان عرب و به جمیع پادشاهان امت‌های مختلف که در بیابان ساکنند. ۲۵ و به جمیع پادشاهان زمیری و همه پادشاهان عیلام و همه پادشاهان مادی. ۲۶ و به جمیع پادشاهان شمال خواه قریب و خواه بعید هر یک با مجاور خود و به تمامی ممالک جهان که بر روی زمینند و پادشاه شیشک بعد از ایشان خواهد آشامید. ۲۷ و به ایشان بگو: یهوه صباپوت خدای اسرائیل چنین می‌فرماید: «بنوشید و مست شوید و قی کنید تا از شمشیری که من در میان شما می‌فرستم بپایید و برنخیزید. ۲۸ و اگر از گرفتن کاسه از دست تو و نوشیدنش ابا نمایند آنگاه به ایشان بگو: یهوه صباپوت چنین می‌گوید: البته خواهید نوشید. ۲۹ زیرا اینک من به رسانیدن بلا بر این شهری که به اسم من مسمی است شروع خواهم نمود و آیا شما بالکل بی‌عقوبت خواهید ماند؟ بی‌عقوبت نخواهید ماند زیرا یهوه صباپوت می‌گوید که من شمشیری بر جمیع ساکنان جهان مامور می‌کنم. ۳۰ پس تو به تمامی این سخنان برایشان نبوت کرده، به ایشان بگو: خداوند از اعلیٰ علین غرش می‌نماید و از مکان قدس خویش آواز خود را می‌دهد و به ضد مرتع خویش به شدت غرش می‌نماید و مثل آنانی که انگور رامی افشزند، بر تمامی ساکنان جهان نعره می‌زند، ۳۱ و صدا به کرانه‌های زمین خواهد رسید زیرا خداوند را با امت‌ها دعوی است و او بر هر ذی جسد داوری خواهد نمود و شیرین را به شمشیر تسلیم خواهد کرد.» قول خداوند این است. ۳۲ یهوه صباپوت چنین گفت:

نیست و مانند چکشی که صخره را خردمی کند؟» ۳۰. لهذا خداوند می‌گوید: «اینک من به ضد این انبیایی که کلام مرا از بکدیگر می‌زدند هستم.» ۳۱ و خداوند می‌گوید: «اینک من به ضد این انبیا هستم که زبان خویش را بکار برده، می‌گویند: او گفته است.» ۳۲ و خداوند می‌گوید: «اینک من به ضد اینان هستم که به خواهیای دروغ نبوت می‌کنند و آنها را بیان کرده، قوم مرا به دروغها و خیالهای خود گمراه می‌نمایند. و من ایشان را نفرستادم و مامور نکردم پس خداوند می‌گوید که به این قوم هیچ نفع نخواهند رسانید. ۳۳ و چون این قوم یا نبی یا کاهنی از تو سوال نموده، گویند که وحی خداوند چیست؟ پس به ایشان بگو: کدام وحی؟ قول خداوند این است که شما را ترک خواهم نمود. ۳۴ و آن نبی یا کاهن یا قومی که گویند وحی یهوه، همانا بر آن مرد و برخانه‌اش عقوبت خواهم رسانید. ۳۵ و هر کدام از شما به همسایه خویش و هر کدام به برادر خود چنین گویند که خداوند چه جواب داده است و خداوند چه گفته است؟ ۳۶ لیکن وحی یهوه را دیگر ذکر ننمایید زیرا کلام هر کس وحی او خواهد بود چونکه کلام خداوند حقی یعنی یهوه صباوت خداوند ما را منحرف ساخته‌اید. ۳۷ و به نبی چنین بگو که خداوند به تو چه جواب داده و خداوند به تو چه گفته است؟ ۳۸ و اگر می‌گویند: وحی یهوه، پس یهوه چنین می‌فرماید چونکه این سخن یعنی وحی یهوه را گفتید یا آنکه نزد شما فرستاده، فرمودم که وحی یهوه را مگویند، ۳۹ لهذا اینک من شما را بالکل فراموش خواهم کرد و شما را با آن شهری که به شما و به پدران داده بودم از حضور خود دور خواهم انداخت. ۴۰ و عار ابدی و رسوایی جاودانی را که فراموش نخواهد شد بر شما عارض خواهم گردانید.»

۲۵ کلامی که در سال چهارم یهوایم بن یوشیا، پادشاه یهودا که سال اول نبوکدرصر پادشاه بابل بود بر ارمیا درباره تمامی قوم یهودا نازل شد. ۲ و ارمیا نبی تمامی قوم یهودا و جمیع سکنه اورشلیم را به آن خطاب کرده، گفت: ۳ «از سال سیزدهم یوشیا این آموں پادشاه یهودا تا امروز که بیست و سه سال باشد کلام خداوند بر من نازل می‌شد و من به شما سخن می‌گفتم و صبح زود برخاسته، تکلم می‌نمودم اما شما گوش نمی‌دادید. ۴ و خداوند جمیع بندگان خود انبیا را نزد شما فرستاد و صبح زود برخاسته، ایشان را ارسال نمود اما نشنیدید و گوش خود را فرا نگرفتید تا استماع ننمایید. ۵ و گفتند: هر یک از شما از راه بد خود و اعمال شیرخویش بازگشت ننماید و در زمینی که خداوند به شما و به پدران شما از ازل تا به ابد بخشیده است ساکن باشید. ۶ و از عقب خدایان غیر نروید و آنها را عبادت و سجده ننمایید و به اعمال دستهای خود غضب مرا به هیجان میارید مبادا بر شما بلا برسانم.» ۷ اما خداوند می‌گوید: «مرا اطاعت ننمودید بلکه

۲۴ و بعد از آنکه نبوکدرصر پادشاه بابل یکنیا بن یهوایم پادشاه یهودا را باروسای یهودا و صنعتگران و آهنگران از اورشلیم اسیر نموده، به بابل برد، خداوند دو سبدانجیر را که پیش هیکل خداوند گذاشته شده بود به من نشان داد ۲ که در سبد اول، انجیر بسیار نیکو مثل انجیر نوپر بود و در سبد دیگر انجیر بسیار بد بود که چنان زشت بود که نمی‌شود خورد. ۳ و خداوند مرا گفت: «ای ارمیا چه می‌بینی؟» گفتم: «انجیر. اما انجیرهای نیکو، بسیار نیکو است و انجیرهای بد بسیار بد است که از بدی آن رانمی‌توان خورد.» ۴ و کلام خداوند به من نازل شده، گفت: ۵ «یهوه خدای اسرائیل چنین می‌گوید: مثل این انجیرهای خوب همچنان اسیران یهودا را که ایشان را از اینجا به زمین کلدانیان برای نیکویی فرستادم منظور خواهم داشت. ۶ و چشمان خود را بر ایشان به نیکویی خواهم انداخت و ایشان را به این زمین باز خواهم آورد و ایشان را بنا کرده، منهدم نخواهم ساخت و غرس نموده، ریشه ایشان را نخواهم کند. ۷ و دلی به ایشان خواهم بخشید تا مرا

از آنجا می‌کنند. ۲۵ و تو را به‌دست آنانی که قصد جان تو دارند یافته‌ام. ۱۲ بنابراین طریق ایشان مثل جاییهای لغزنده در تاریکی و به‌دست آنانی که از ایشان ترسانی و به‌دست نبوکدنصر پادشاه غلیظ برای ایشان خواهد بود که ایشان رانده شده در آن خواهند بابل و به‌دست کلدانیان تسلیم خواهم نمود. ۲۶ و تو و مادر تو را افتاد. زیرا خداوند می‌گوید که «درسال عقوبت ایشان بلا بر ایشان که تو را زاید، به زمین غریبی که در آن تولد نیافتید خواهد انداخت عارض خواهم گردانید. ۱۳ و در انبیای سامره حماقتی دیده‌ام که در آنجا خواهید مرد. ۲۷ اما به زمینی که ایشان بسیار آرزو برای بعل نبوت کرده، قوم من اسرائیل را گمراه گردانیده‌اند. ۱۴ و دارند که به آن برگردند مراجعت نخواهند نمود.» ۲۸ آیا این مرد در انبیای اورشلیم نیز چیزهولناک دیدم. مرتکب زنا شده، به دروغ کنیاها و ظرفی خوار شکسته می‌باشد و یا ظرفی ناپسندیده است؟ سلوک می‌نمایند و دستهای شیران را تقویت می‌دهند مبادا هر یک چرا او باولادش به زمینی که آن را نمی‌شناسند انداخته و افکنده از ایشان از شرارت خویش بازگشت نماید. و جمیع ایشان برای شده‌اند؟ ۲۹ ای زمین‌ای زمین‌ای زمین، کلام خداوند را بشنو! من مثل سدوم و سکنان آن مانند عموره گردیده‌اند.» ۱۵ بنابراین خداوند چنین می‌فرماید: «این شخص را بی‌ولاد و کسی که در یهوه صباوت درباره آن انبیا چنین می‌گوید: «اینک من به ایشان روزگار خود کامیاب نخواهد شد بنویس، زیرا که هیچکس از ذریت افسستین خواهم خوراند و آب تلخ به ایشان خواهم نوشانید زیرا که وی کامیاب نخواهد شد و بر کرسی داود نخواهد نشست، و بار از انبیای اورشلیم نفاق در تمامی زمین منتشر شده است.» ۱۶ یهوه دیگر در یهودا سلطنت نخواهد نمود.»

۲۳ خداوند می‌گوید: «وای بر شبانانی که گله مرتع مرا رویای دل خود را بیان می‌کنند و نه از دهان خداوند. ۱۷ و به هلاک و پراکنده می‌سازند.» ۲ بنابراین، یهوه خدای اسرائیل آنانی که مرا حقیر می‌شمارند پیوسته می‌گویند: خداوند می‌فرماید درباره شبانانی که قوم مرا می‌چرانند چنین می‌گوید: «شما گله مرا پراکنده ساخته و رانده ایدو به آنها توجه ننموده‌اید. پس خداوند می‌گوید اینک من عقوبت بدی اعمال شما را بر شما خواهم رسانید. ۳ و من بقیه گله خویش را از همه زمینهای که ایشان را به آنها رانده‌ام جمع خواهم کرد و ایشان را به آغلهای ایشان باز خواهم آورد که بارور و بسیار خواهند شد. ۴ و برای ایشان شبانانی که ایشان را بچرانند برپا خواهم نمود که بار دیگر ترسان و مشوش نخواهند شد و مفقود نخواهند گردید.» قول خداوند این است. ۵ خداوند می‌گوید: «اینک ایامی می‌آید که شاخه‌ای عادل برای داود برپا می‌کنم و پادشاهی سلطنت نموده، به فطانت رفتار خواهد کرد و انصاف و عدالت را در زمین مجرا خواهد داشت. ۶ در ایام وی یهودا نجات خواهد یافت و اسرائیل با امنیت ساکن خواهد شد و اسمی که به آن نامیده می‌شود این است: یهوه صدقینو (یهوه عدالت ما). ۷ بنابراین خداوند می‌گوید: اینک ایامی می‌آید که دیگر نخواهند گفت قسم به حیات یهوه که بنی اسرائیل را از زمین مصر برآورد. ۸ بلکه قسم به حیات یهوه که ذریت خاندان اسرائیل را از زمین شمال و از همه زمینهای که ایشان را به آنها رانده بودم بیرون آورده، رهبری نموده است و در زمین خود ساکن خواهند شد.» ۹ به سبب انبیا دل من در اندرونم شکسته و همه استخوانهایم مسترخ شده است، مثل شخص مست و مانند مرد مغلوب شراب از جهت خداوند و از جهت کلام مقدس او گردیده‌ام. ۱۰ زیرا که زمین پر از زناکاران است و به سبب لعنت زمین ماتم می‌کند و مرتع های بیابان خشک شده است زیرا که طریق ایشان بد و توانایی ایشان باطل است. ۱۱ چونکه هم انبیا و هم کاهنان منافقانند و خداوند می‌گوید: شرارت ایشان را هم در خانه خود

این شهر جمع خواهیم کرد. ۵ و من به دست دراز و بازوی قوی خراب کنندگان که هریک با آلتش باشد معین می‌کنم و ایشان و به غضب و حدت و خشم عظیم با شما مقاتله خواهیم نمود. بهترین سروهای آزاد تو را قطع نموده، به آتش خواهند افکند. ۸ و وساکنان این شهر را هم از انسان و هم از بهایم خواهیم زد که امت های بسیار چون از این شهر عبور نمایند به یکدیگر خواهند به وبای سخت خواهند مرد. ۷ و خداوند می‌گوید که بعد از آن گفت که خداوند به این شهر عظیم چرا چنین کرده است. ۹ و صدقیا پادشاه یهودا و بندگانش و این قوم یعنی آنانی را که از وبایو جواب خواهند داد از این سبب که عهد یهوه خدای خود را ترک شمشیر و قحط در این شهر باقی مانده باشند به دست نبوکدرصر کردند و خدایان غیر را سجد و عبادت نمودند. ۱۰ «برای مرده پادشاه بابل و به دست دشمنان ایشان و به دست جویندگان جان گریه نمائید و برای او ماتم مگیرید. زارزار بگیرید برای او که ایشان تسلیم خواهیم نمود تا ایشان را به دم شمشیر بکشد و او بر می‌رود زیرا که دیگر مراجعت نخواهد کرد و زمین مولد خویش ایشان رفت و شفتت و ترحم نخواهد نمود. ۸ و به این قوم بگو را نخواهد دید. ۱۱ زیرا خداوند درباره شلوم بن یوشیا پادشاه که خداوند چنین می‌فرماید: اینک من طریق حیات و طریق موت یهودا که بجای پدر خود یوشیا پادشاه شده و از این مکان بیرون را پیش شمامی گذارم؛ ۹ هر که در این شهر بماند از شمشیر رفته است چنین می‌گوید که دیگر به اینجا برنخواهد گشت. و قحط و وبا خواهد مرد، اما هر که بیرون رود و به دست کلدانیانی ۱۲ بلکه در مکانی که او را به اسیری برده اند خواهد مرد و این که شما را محاصره نموده اند بیفتد، زنده خواهد ماند و جانش زمین را باز نخواهد دید. ۱۳ «وای بر آن کسی که خانه خود را برای او غنیمت خواهد شد. ۱۰ زیرا خداوند می‌گوید: من روی به بی‌انصافی و کوشکهای خویش را به ناحق بنامی کنده که از خود را بر این شهر به بدی و نه به نیکویی برگردانیدم و به دست همسایه خود مجان خدمت می‌گردیدم مردش را به او نمی‌دهد. پادشاه بابل تسلیم شده، آن را به آتش خواهد سوزانید. ۱۱ «و ۱۴ که می‌گوید خانه وسیع و اطافهای مروح برای خود بنا می‌کنم درباره خاندان پادشاه یهودا بگو کلام خداوند را بشنویید: ۱۲ ای خاندان داود خداوند چنین می‌فرماید: بامدادان به انصاف داوری نمائید و مغضوبان را از دست ظالمان برهانید حدت خشم من سروهای آزاد مکارمت می‌نمایی، سلطنت خواهی کرد؟ آیا بدرت به سبب بدی اعمال شمامثل آتش صادر گردد و مشتعل شده، خاموش کننده‌ای نباشد. ۱۳ خداوند می‌گوید: ای ساکنه وادی وای صخره هامون که می‌گوید کیست که به ضد ما فرود آید و آنگاه سعادت مندی می‌شد. مگر شناختن من این نیست؟ خداوند می‌گوید: ۱۷ اما چشمان و دل تو نیست جز برای حرص خودت ۱۴ و خداوند می‌گوید بر حسب ثمره اعمال شما به شما عقوبت و برای ریختن خون بی‌گناهان و برای ظلم و ستم تا آنها را بجا خواهم رسانید و آتشی در جنگل این (شهر) خواهم افروخت که چنین می‌گوید: که برایش ماتم نخواهند گرفت و نخواهند گفت: تمامی حوالی آن را خواهد سوزانید.»

۲۲ خداوند چنین گفت: «به خانه پادشاه یهودا فرود آی و در آنجا به این کلام متکلم شو ۲ و بگو: ای پادشاه یهودا که بر کرسی داود نشسته‌ای، تو و بندگانت و قومت که به این دروازه‌ها داخل می‌شوید کلام خداوند را بشنویید: ۳ خداوند چنین می‌گوید: انصاف و عدالت را اجرا دارید و مغضوبان را از دست ظالمان برهانید و بر غربا و یتیمان و بیوه‌زان ستم و جور نمائید و خون بی‌گناهان را در این مکان مرزید. ۴ زیرا اگر این کار را بجا آورید همانا پادشاهانی که بر کرسی داود بنشینند، از دروازه‌های این خانه داخل خواهند شد و هر یک با بندگان و قوم خود بر اربابها و اسبان سوار خواهند گردید. ۵ اما اگر این سخنان را نشنوید خداوند می‌گوید که به ذات خود قسم خوردم که این خانه خراب خواهد شد. ۶ زیرا خداوند درباره خاندان پادشاه یهودا چنین می‌گوید: اگرچه تو نزد من جلعاد و قله لبنان می‌باشی لیکن من تو را به بیابان و شهرهای غیر مسکون مبدل خواهم ساخت. ۷ و بر تو

۶ بنابراین خداوند می‌گوید: اینک ایامی می‌آید که این مکان به و گرفتار نموده، به بابل خواهند برد. ۶ و توای فشحور با جمیع توفت یا به وادی ابن هنوم دیگر نامیده نخواهد شد بلکه به وادی سکنه خانه ات به اسیری خواهیدرفت. و تو با جمیع دوستان قتل. ۷ و مشورت یهودا و اورشلیم را در این مکان باطل خواهم که نزد ایشان به دروغ نبوت کردی، به بابل داخل شده، در گردانید و ایشان را از حضور دشمنان ایشان و به‌دست آنانی که آنجا خواهید مرد و در آنجا دفن خواهید شد. ۸ ای خداوند مرا قصد جان ایشان دارند خواهم انداخت و لاشهای ایشان را خوراک فریفتی پس فریفته شدم. ازمن زورآورتر بودی و غالب شدی. تمامی مرغان هوا و حیوانات زمین خواهم ساخت. ۸ و این شهر را مایه روزمضحکه شدم و هر کس مرا استهزا می‌کند. ۸ زیرها را گاه حیرت و سخریه خواهم گردانید به حدی که هرکه از آن عبور می‌خواهم تکلم نمایم ناله می‌کنم و به ظلم و غارت ندا می‌نمایم. کندمتحیر شده، به‌سبب جمیع بلایایش سخریه خواهد نمود. ۹ و زیرا کلام خداوند تمامی روز برای من موجب عار و استهزا گردیده گوشت پسران ایشان و گوشت دختران ایشان را به ایشان خواهم است. ۹ پس گفتم که او را ذکر نخواهم نمود و بار دیگر به خورانید و در محاصره و تنگی که دشمنان ایشان و جویندگان جان اسم او سخن نخواهم گفت، آنگاه در دل من مثل آتش افروخته ایشان بر ایشان خواهندآورد، هر کس گوشت همسایه خود را شد و در استخوانهایم بسته گردید و از خودداری خسته شده، خواهد خورد. ۱۰ آنگاه کوزه را به نظر آنانی که همراه تو می‌روند باز نتوانستم ایستاد. ۱۰ زیرا که از بسیاری مذمت شنیدم و از بشکن. ۱۱ و ایشان را بگو: یهوه صباوت چنین می‌گوید: به هر جانب خوف بود و جمیع اصدقای من گفتند بر اوشکایت نوعی که کسی کوزه کوزه‌گر را می‌شکند و آن را دیگر اصلاح نتوان کنید و ما شکایت خواهیم نمود و مراقب لغزیدن من می‌باشند (و کرد همچنان این قوم و این شهر را خواهم شکست و ایشان را می‌گویند) که شاید اوفریخته خواهد شد تا بر وی غالب آمده، در توفت دفن خواهند کرد تا جایی برای دفن کردن باقی نماند. انتقام خود را از او بکشیم. ۱۱ لیکن خداوند با من مثل جبار ۱۲ خداوند می‌گوید: به این مکان و به ساکنانش چنین عمل قاهر است از این جهت ستمکاران من خواهند لغزید و غالب خواهم نمود و این شهر را مثل توفت خواهم ساخت. ۱۳ و خانه نخواهند آمد و چونکه به فطانت رفتار نمودند به رسوایی ابدی که های اورشلیم و خانه های پادشاهان یهودا مثل مکان توفت نجس فراموش نخواهند شد بی‌نیاهیت خجل خواهندگردید. ۱۲ اما می خواهد شد یعنی همه خانه هایی که بر پامهای آنها بخور برای یهوه صباوت که عادلان را می آزمای و کردها و دلها را مشاهده تمامی لشکر آسمان سوزانیدند و هدایای ریختنی برای خدایان غیر می‌کنی، بشود که انتقام تو را از ایشان ببینم زیرا که دعوی خویش ریختند. ۱۴ پس ارمیا از توفت که خداوند او را به جهت نبوت را نزد تو کشف نمودم. ۱۳ برای خداوند بسراید و خداوند را کردن به آنجا فرستاده بود باز آمد و در صحن خانه خداوند ایستاده، تسبیح بخوانید زیرا که جان مسکینان را از دست شیران رهایی به تمامی قوم گفت: ۱۵ «یهوه صباوت خدای اسرائیل چنین داده است. ۱۴ ملعون باد روزی که در آن مولود شدم و مبارک می‌گوید: اینک من بر این شهر و بر همه قریه هایش، تمامی بلایا مباد روزی که مادر مرا زایید. ۱۵ ملعون باد کسی که پدر مرا را که درباره‌اش گفتم وارد خواهم آورد زیرا که گردن خود را سخت بسیارشادمان گردانید. ۱۶ و آنکس مثل شهرهایی که خداوند آنها را شفتت نموده واژگون ساخت بشود و فریادی در صبح و نعره‌ای در وقت ظهر بشنود. ۱۷ زیرا که مرا از رحم نکشت تا مادرم قبر من باشد و رحم او همیشه آبستن ماند. ۱۸ چرا از رحم بیرون آمدم تا مشقت و غم را مشاهده نمایم و روزهایم در خجالت تلف شود؟

۲۰ و فشحور بن امیر کاهن که ناظر اول خانه خداوند بود، ارمیا نبی را که به این امور نبوت می‌کرد شنید. ۲۰ پس فشحور ارمیا نبی را زده، او را در کنده‌ای که نزد دروازه عالی بنیامین که نزد خانه خداوند بود گذاشت. ۳ و در فرادی آن روز فشحور ارمیا را از کنده بیرون آورد و ارمیاوی را گفت: «خداوند اسم تو را نه فشحور بلکه ماجور مسایب خوانده است. ۴ زیرا خداوند چنین می‌گوید: اینک من تو را مورث ترس خود و جمیع دوستان می‌گردانم و وی فرستاده، گفت: ۲ «برای ما از خداوند مسالت نما زیرا که ایشان به شمشیر دشمنان خود خواهند افتاد و چشمانت خواهد دید و تمامی یهودا را به‌دست پادشاه بابل تسلیم خواهم کرد که او کارهای عجیب خود با ما عمل نماید تا او از ما برگردد. ۳ و ارمیا ایشان را به بابل به اسیری برده، ایشان را به شمشیر به قتل خواهد رسانید. ۵ و تمامی دولت این شهر و تمامی مشقت آن را و جمیع نفایس آن را تسلیم خواهم کرد و همه خزانه های پادشاهان یهودا را به‌دست دشمنان ایشان خواهم سپرد که ایشان را غارت کرده محاصره نموده‌اند جنگ می‌کنید برمی گردانم و ایشان را در اندرون

میاورید و هیچکار مکتید بلکه روز سبت را تقدیس نمایید چنانکه مثل این چیزها راشنیده باشد؟ دوشیزه اسرائیل کار بسیار زشت کرده به پدران شما امر فرمودم.» ۲۳ اما ایشان نشنیدند و گوش خود را است. ۱۴ آیا برف لبنان از صخره صحرا بازیستد یا آبهای سرد فرزندانشند بلکه گردنهای خود را سخت ساختند تانشنوند و تادبید که از جای دور جاری می شود خشک گردد؟ ۱۵ زیرا که قوم من را نپذیرند. ۲۴ و خداوند می گوید: «اگر مرا حقیقت بشنوی و در مرا فراموش کرده برای اباطیل بخور می سوزانند و آنها ایشان را از روز سبت، هیچ باری از دروازه های این شهر داخل نسازید و روز راههای ایشان یعنی از طریق های قدیم می لغزانند تا در کوره راهها سبت را تقدیس نموده، هیچکار در آن نکنید، ۲۵ آنگاه پادشاهان به راههایی که ساخته نشده است راه بروند. ۱۶ تا زمین خود و سروان بر کرسی داود نشسته و بر اراهها و اسبان سوار شده، رامایه حیرت و سخریه ابدی بگردانند به حدی که هرکه از آن ایشان و سروان ایشان مردان یهودا و ساکنان اورشلیم از دروازه گذر کند متحیر شده، سر خود را خواهد جنبانید. ۱۷ من مثل های این شهر داخل خواهند شد و این شهر تا به ابد مسکون باد شرقی ایشان را از حضور دشمنان پراکنده خواهم ساخت و خواهد بود. ۲۶ و از شهرهای یهودا و از نواحی اورشلیم و از زمین در روز مصیبت ایشان پشت را به ایشان نشان خواهم داد و نه رو بنیامین و از همواری و کوهستان و جنوب خواهند آمد و قربانی را.» ۱۸ آنگاه گفتند: «بیاید تا به ضد ارمیا تدبیر هانماییم زیرا های سوختنی و ذبایح و هدایای آردی و بخور خواهند آورد و ذبایح که شریعت از کاهنان و مشورت از حکیمان و کلام از انبیا ضایع تشکر را به خانه خداوند خواهند آورد. ۲۷ و اگرما نشنیده روز سبت را تقدیس ننمایید و در روز سبت باری برداشته، به شهرهای را گوش ندهیم.» ۱۹ ای خداوند مرا گوش بده و آواز دشمنان مرا اورشلیم داخل سازید آنگاه در دروازه های آتشی خواهم افروخت که قصرهای اورشلیم را خواهد سوخت و خاموش نخواهد شد.»

۱۸ کلامی که از جانب خداوند به ارمیا نازل شده، گفت: ۲ «برخیز و به خانه کوزه گر فرود آی که در آنجا کلام خود را به تو خواهم شنواید.» ۳ پس به خانه کوزه گر فرود شدم و اینک او بر چرخها کار می کرد. ۴ و ظرفی که از گل می ساخت در دست کوزه گر ضایع شد پس دوباره ظرفی دیگر از آن ساخت بطوری که به نظر کوزه گر پسند آمد که بسازد. ۵ آنگاه کلام خداوند به من نازل شده، گفت: ۶ «خداوند می گوید: ای خاندان اسرائیل آیا من مثل این کوزه گر با شما عمل نتوانم نمود زیرا چنانکه گل در دست کوزه گر است، همچنان شما ای خاندان اسرائیل در دست من می باشید. ۷ هنگامی که درباره امتی یا مملکتی برای کندن و منهدم ساختن و هلاک نمودن سخنی گفته باشم، ۸ اگر آن امتی که درباره ایشان گفته باشم از شرارت خویش بازگشت نمایند، ۹ و هنگامی که درباره امتی یا مملکتی به جهت بنا کردن و غرس نمودن سخن گفته باشم، ۱۰ اگر ایشان در نظر من شرارت ورزند و قول مرا نشنوند آنگاه از آن نیکویی که گفته باشم که برای ایشان بکنم خواهم برگشت. ۱۱ الان مردان یهودا و ساکنان اورشلیم را خطاب کرده، بگو که خداوند چنین می گوید: اینک بلایی خواهم آورد که گوش هر کس که آن را بشنود صدا خواهد من به ضد شما بلایی مهیا می سازم و قصدی به خلاف شما کرد. ۴ زانو که مرا ترک کردند و این مکان را خوار شمردند و می نمایند. پس شما هر کدام از راه زشت خود بازگشت نمایند بخور در آن برای خدایان غیر که نه خود ایشان و نه پدران ایشان و راهها و اعمال خود را اصلاح کنید. ۱۲ اما ایشان خواهند و نه پادشاهان یهودا آنها را شناخته بودند سوزانیدند و این مکان را گفت: امید نیست زیرا که افکار خود را پیروی خواهیم نمود و هر از خون بی گناهان مملو ساختند. ۵ و مکان های بلند برای بعل کدام موافق سرکشی دل شیر خود رفتار خواهیم کرد. ۱۳ بنابراین بنا کردند تاپسران خود را به جای قربانی های سوختنی برای بعل خداوند چنین می گوید: در میان امت ها سوال کنید کیست که بسوزانند که من آن را امر نفرموده و نگفته و در دلم نگذاشته بود.

نخواهند نوشید. ۸ و تو به خانه بزم داخل مشو و با ایشان برای امکان های بلند تو را نیز به سبب گناهی که در همه حدود خود اکل و شرب منشین. ۹ زیرا که یهوه صباوت خدای اسرائیل ورزیده‌ای. ۴ و تو از خودت نیز ملک خویش را که به تو داده‌ام چنین می‌گوید: اینک من در ایام شما و در نظر شما آواز خوشی بی‌ززع خواهی گذاشت و دشمنان را در زمینی که نمی‌دانی و آوازشادمانی و آواز داماد و آواز عروس را از این مکان خواهم خدمت خواهی نمود زیرا آتشی در غضب من افروخته‌اید که تا به برداشت. ۱۰ و هنگامی که همه این سخنان را به این قوم بیان ابد مشتعل خواهد بود. ۵ و خداوند چنین می‌گوید: «ملعون باد کنی و ایشان از توپرسند که خداوند از چه سبب تمامی این بلای کسی که بر انسان توکل دارد و بشر را اعتماد خویش سازد و دلش از عظیم را به ضد ما گفته است و عصیان و گناهی که به یهوه یهوه منحرف باشد. ۶ و او مثل درخت عرعر در بیابان خواهد بود خدای خود ورزیده‌ایم چیست؟ ۱۱ آنگاه تو به ایشان بگو: خداوند و چون نیکویی آید آن را نخواهد دید بلکه در مکان های خشک می‌گوید: از این جهت که پدران شما مرا ترک کردند و خدایان غیر بیابان در زمین شوره غیمرسکون ساکن خواهد شد. ۷ مبارک باد را پیروی نموده، آنها راعبادت و سجده نمودند و مرا ترک کرده، کسی که بر خداوند توکل دارد و خداوند اعتماد او باشد. ۸ او شریعت مرا نگاه نداشتند. ۱۲ و شما از پدران خویش زیاده شرارت مثل درخت نشانده بر کنار آب خواهد بود که ریشه های خویش ورزیدید چونکه هریک از شما سرکشی دل شریر خود را پیروی رابسوی نهر پهن می‌کند و چون گرما بیاید نخواهد رسید و برگش نمودید و به من گوش نگرفتید. ۱۳ بنابراین من شما را از این زمین شاداب خواهد ماند و درخشکسالی اندیشه نخواهد داشت و از به زمینی که شما و پدران شما ندانستاید خواهم انداخت و در آنجا آوردن میوه باز نخواهد ماند. ۹ دل از همه چیز فریبده تراست و شبانه‌روز خدایان غیر را عبادت خواهید نمود زیرا که من بر شما ترحم بسیار مریض است کیست که آن را بداند؟ ۱۰ «من یهوه تفتیش نخواهم نمود. ۱۴» بنابراین خداوند می‌گوید: اینک ایامی می‌آید کننده دل و آرماییده گرده هاهستم تا بهر کس برحسب راهایش و که بار دیگر گفته نخواهد شد قسم به حیات یهوه که بنی اسرائیل بر وفق ثمره اعمالش جزا دهم. ۱۱ مثل کبک که بر تخمهایی را از زمین مصر بیرون آورد. ۱۵ بلکه قسم به حیات یهوه که که نهاده باشد بنشیند، همچنان است کسی که مال را به بی بنی اسرائیل را از زمین شمال و همه زمینهایی که ایشان را به آنها انصافی جمع کند. در نصف روزهای آن راترک خواهد کرد و در رانده بود برآورد. زیرا من ایشان را به زمینی که به پدران ایشان آخرت خود احقق خواهد بود. ۱۲ موضع قدس ما کرسی جلال داده‌ام باز خواهم آورد. ۱۶ خداوند می‌گوید: اینک ماهی گیران و از ازل مرتفع است. ۱۳ ای خداوند که امید اسرائیل هستی بسیار را خواهم فرستاد تا ایشان را صید نمایند و بعد از آن صیادان همگانی که تو را ترک نمایند خجل خواهند شد. آثانی که از بسیار را خواهم فرستاد تا ایشان را از هرکوه و هر تل و از سوراخهای من منحرف شوند درزمین مکتوب خواهند شد چونکه خداوند صخره‌ها شکارکنند. ۱۷ زیرا چشمانم بر همه راههای ایشان است را که چشمه آب حیات است ترک نموده‌اند. ۱۴ ای خداوند و آنها از نظر من پنهان نیست و عصیان ایشان از چشمان من مرا شفا بده، پس شفا خواهم یافت. مرانجات بده، پس ناجی مخفی نی. ۱۸ و من اول عصیان و گناهان ایشان را مکافات خواهم شد زیرا که تو تسبیح من هستی. ۱۵ اینک ایشان به من مضاعف خواهم رسانید چونکه زمین مرا به لاشهای رجاسات خود می‌گویند: «کلام خداوند کجاست؟ الان واقع بشود. ۱۶ و اما ملوث نموده و میراث مرا به مکروهات خویش مملو ساخته‌اند.» من از بودن شبان برای پیروی تو تعجیل نمودم و تو می‌دانی که یوم ۱۹ ای خداوند که قوت من و قلعه من و در روزنگی پناهگاه من بلا را نخواستم. آنچه از لپهایم بیرون آمد به حضور تو ظاهر بود. هستی! امت‌ها از کرانه‌های زمین نزد تو آمده، خواهند گفت: پدران ۱۷ برای من باعث ترس میباش که در روز بلاملجای من تویی. ما جز دروغ و باطل و چیزهایی را که فایده نداشت وارث هیچ ۱۸ ستمکاران من خجل شوند اما من خجل نشوم. ایشان هراسان نشدند. ۲۰ آیا می‌شود که انسان برای خود خدایان بسازد و حال آنکه آنها خدا نیستند؟ ۲۱ «بنابراین هان این مرتبه ایشان را عارف خواهم گردانید بلی دست خود و جبروت خویش را معروف ایشان «برو و نزد دروازه پسران قوم که پادشاهان یهودا از آن داخل می‌شوند و از آن بیرون می‌روند و نزد همه دروازه های اورشلیم بایست. ۲۰ و به ایشان بگو: ای پادشاهان یهودا و تمامی یهودا و جمیع ۱۷ «نگاه یهودا به قلم آهنین و نوک الماس مرقوم است. و بر لوح دل ایشان و بر شاخهای مذبح های شما منقوش است. بشنوید! ۲۱ خداوند چنین می‌گوید: برخوشتن با حذر باشید و در مادامی که پسران ایشان مذبح های خود و اشیریم خویش را نزد درختان سبز و بر تلهای بلند یاد می‌دارند، ۳ ای کوه من که در صحرا هستی توانگری و تمامی خزاین تو را به تاراج خواهم داد

به شکستگی عظیم و صدمه بینهایت سخت شکسته شده است. می گوید: «البته تو را برای نیکویی رها خواهم ساخت و هر آینه ۱۸ اگر به صحرا بیرون روم اینک کشتگان شمشیر و اگر به شهر دشمن را در وقت بلا و در زمان تنگی نزد تومتذلل خواهم گردانید. داخل شوم اینک بیماران از گرسنگی. زیرا که هم انبیا و کهنه در ۱۲ آيا آهن می تواند آهن شمالی و برنج را بشکنند؟ ۱۳ توانگری زمین تجارت می کند و هیچ نمی داند». ۱۹ آيا يهودا را بالکل و خزینه هایت را نه به قیمت، بلکه به همه گناهان و در تمامی ترک کرده ای و آيا جاننت صهیون را مکروه داشته است؟ چرا ما را حدودت به تاراج خواهم داد. ۱۴ و تو را همراه دشمنان به چنان زده ای که برای ما هیچ علاجی نیست؟ برای سلامتی انتظار زمینی که نمی دانی خواهم کوچانید زیرا که ناری در غضب من کشیدیم اما هیچ خیری نیامد و برای زمان شفا و اینک اضطراب افروخته شده شما را خواهد سوخت». ۱۵ ای خداوند تو این را پدید آمد. ۲۰ ای خداوند به شرارت خود و به عصیان پدران می دانی پس مرا بیادآورده، از من تفقد نما و انتقام مرا از ستمکارانم خویش اعتراف می نمایم زیرا که به تو گناه ورزیده ایم. ۲۱ به خاطر بگیر و به دیرغذایی خویش مرا تلف منما و بدان که به خاطر تو اسم خود ما را رد منما. کرسی جلال خویش را خوار مشمار. عهد خود را که با ما بستی به یاد آورده، آن را مشکن. ۲۲ آيا در میان اباطیل امت ها هستند که باران ببارانند و آيا آسمان می تواند بارش بدهد؟ مگر تو ای پیهو خدای ما همان نیستی و به تو امیدوار ننشستم و شادی ننمودم. به سبب دست تو به تنهایی ننشستم زیرا که مرا ازخشم مملو ساختی. ۱۸ درد من چرا دایمی است و جراحات من چرا مهلک و علاج ناپذیر می باشد؟ آيا تو برای من مثل چشمه فریبنده و آب ناپایدار خواهی شد؟ ۱۹ بنابراین خداوند چنین می گوید: «اگر بازگشت نمایی من بار دیگر تو را به حضور خود قایم خواهم ساخت و اگر نفایس را از ردایل بیرون کنی، آنگاه تو مثل دهان من خواهی بود و ایشان نزد تو خواهند برگشت و تو نزد ایشان بازگشت نخواهی نمود. ۲۰ و من تو را برای این قوم دیوار برنجین حصاردار خواهم ساخت و باتو جنگ خواهند نمود، اما بر تو غالب نخواهند آمد زیرا خداوند می گوید: من برای نجات دادن ورهاندین تو با تو هستم. ۲۱ و تو را از دست شریان خواهم رهانید و تو را از کف ستمکیشان فدیه خواهم نمود.»

۱۵ و خداوند مرا گفت: «اگرچه هم موسی و سموئیل به حضور من می ایستادند جان من به این قوم مایل نمی شد. ایشان را از حضور من دور انداز تا بیرون روند. ۲ و اگر به تو بگویند به کجا بیرون رویم، به ایشان بگو: خداوند چنین می فرماید: آنکه مستوجب موت است به موت و آنکه مستحق شمشیر است به شمشیر و آنکه سزاوار قحط است به قحط و آنکه لایق اسیری است به اسیری. ۳ و خداوند می گوید: برایشان چهار قسم خواهم گماشت: یعنی شمشیر برای کشتن و سگان برای دریدن و مرغان هوا و حیوانات صحرا برای خوردن و هلاک ساختن. ۴ و ایشان را در تمامی ممالک جهان مشوش خواهم ساخت. به سبب منسی این حرقیا پادشاه یهودا و کارهایی که او در اورشلیم کرد. ۵ زیرا ای اورشلیم کیست که بر تو ترحم نماید و کیست که برای تو ماتم گیرد و کیست که یکسو پروت تا از سلامتی تو بپرسد؟ ۶ خداوند می گوید: چونکه تو مرا ترک کرده، به عقب برگشتی من نیز دست خود را بر مادرانی که ایشان را بزایند و پدرانی که ایشان را در این زمین تولید تو دراز کرده، تو را هلاک ساختم زیرا که از پشیمان شدن بیزار نمایند چنین می گوید: ۴ به بیماریه ای مهلک خواهند مرد. برای گشتم. ۷ و ایشان را در دروازه های زمین با غریاب خواهم بیخت و ایشان ماتم نخواهند گرفت و دفن نخواهند شد بلکه بر روی زمین قوم خود را بی اولاد ساخته، هلاک خواهم نمود چونکه از راههای سرگین خواهند بود. و به شمشیر و قحط تباه خواهند شد و خود بازگشت نکردند. ۸ ییوه زنان ایشان برایم از ریگ دریا زاده شده اند، پس بر ایشان در وقت ظهر بر مادر جوانان تاراج کننده ای خواهم آورد و ترس و آشفتگی را بر شهر ناگهان مستولی خواهم گردانید. ۹ زاینده هفت ولد زبون شده، جان بداد و آفتاب او که هنوز روز باقی بود غروب کرد و او خجل و رسوا گردید. و خداوند برداشت. ۶ هم بزرگ و هم کوچک در این زمین خواهند مرد و می گوید: من بقیه ایشان را پیش روی دشمنان ایشان به شمشیر دفن نخواهند شد. و برای ایشان ماتم نخواهند گرفت و خویشتن را خواهم سپرد». ۱۰ وای بر من که تو ای مادرم مرا مرد جنگجو و مجروح نخواهند ساخت و موی خود را نخواهند تراشید. ۷ و برای نزاع کننده ای برای تمامی جهان زاییدی. نه به ربوا دادم و نه به ربوا ماتم گری نان را پاره نخواهند کرد تا ایشان را برای مردگان تعزیت گرفتیم. معهذرا هر یک از ایشان مرا لعنت می کنند. ۱۱ خداوند نمایند و کاسه تعزیت را با ایشان برای پدر یا مادر ایشان هم

آدمی می چسبد، همچنان تمامی خاندان اسرائیل و تمامی خاندان ۱۴ کلام خداوند که درباره خشک سالی به ارمیا نازل شد. یهودا را به خویشتن چسبانیدم تا برای من قوم و اسم و فخر و زینت باشند اما نشیندند. ۱۲ پس این کلام را به ایشان بگو: یهوه خدای اسرائیل چنین می گوید: هر مشک از شراب بر خواهد شد و ایشان به تو خواهند گفت: مگر مانمی دانیم که هر مشک از شراب بر خواهد شد؟ ۱۳ پس به ایشان بگو: خداوند چنین می گوید: جمیع ساکنان این زمین را با پادشاهانی که بر کرسی داود می نشینند و کاهنان و انبیا و جمیع سکنه اورشلیم را به مستی پر خواهم ساخت. ۱۴ و خداوند می گوید: ایشان را یعنی پدران و پسران را با یکدیگر بهم خواهم انداخت. از هلاک ساختن ایشان شفقت و رفت و رحمت نخواهم نمود. ۱۵ بشنوید و گوش فراگیرید و مغرور مشوید زیرا خداوند تکلم می نماید. ۱۶ برای یهوه خدای خود جلال را توصیف نمایند قبل از آنکه تاریکی را پدید آورد و پایهای شما بر کوههای ظلمت بلغزد. و چون منتظر نور باشید آن را به سایه موت مبدل ساخته، به ظلمت غلیظ تبدیل نماید. ۱۷ و اگر این را نشنوید، جان من در خفا به سبب تکبر شما گریه خواهد کرد و چشم من راززار گریسته، اشکها خواهد ریخت از این جهت که گله خداوند به اسیری برده شده است. ۱۸ به پادشاه و ملکه بگو: «خویش را فروتن ساخته، بنشیند زیرا که افسرها یعنی تاجهای جلال شما افتاده است. ۱۹ شهرهای جنوب مسدود شده، کسی نیست که آنها را مفتوح سازد. و تمامی یهودا اسیر شده، بالکل به اسیری رفته است. ۲۰ چشمان خود را بلند کرده، آنانی را که از طرف شمال می آیند بنگرید. گله ای که به تو داده شد و گوسفندان زیبایی تو کجا است؟ ۲۱ اما چون او یارانت را به حکمرانی تو نصب کند چه خواهی گفت؟ چونکه تو ایشان را بر ضرر خود آموخته کرده ای. آیا دردها مثل زنی که می زاید تو را فرو نخواهد گرفت؟ ۲۲ و اگر در دل خود گویی این چیزها چرا به من واقع شده است، (بدانکه) به سبب کثرت گناهانت دامنهایت گشاده شده و پاشنه هایت به زور برهنه گردیده است. ۲۳ آیا حیثی، پوست خود را تبدیل تواند نمود یا پلنگ، پیسه های خویش را؟ آنگاه شما نیز که به بدی کردن معتاد شده اید نیکویی توانید کرد؟ ۲۴ و من ایشان را مثل کاه که پیش روی باد صحرا رانده شود پراکنده خواهم ساخت. ۲۵ خداوند می گوید: «قرعه تو و نصیبی که از جانب من برای تو پیموده شده این است، چونکه مرا فراموش کردی و به دروغ اعتماد نمودی. ۲۶ پس من نیز دامنهایت را پیش روی تو منکشف خواهم ساخت و رسوایی تو دیده خواهد شد. ۲۷ فسق و شبهه های تو و زشتی زناکاری تو و رجاسات تو را بر تلهای بیابان مشاهده نمودم. وای بر توای اورشلیم تا به کی دیگر طاهر نخواهی شد!»

وقت مصیبت خویش مریخوانند ایشان را اجابت نخواهم نمود. ۸ و میراث من مثل شیرجنگل برای من گردید. و به ضد من آواز ۱۵ محبوبه مرا در خانه من چه کار است چونکه شرارت ورزیده خود را بلند کرد از این جهت از او نفرت کردم. ۹ آیامیراث من است. آیا تضرعات و گوشت مقدس می‌تواند گناه تو را از تو دور برآیم مثل مرغ شکاری رنگارنگ که مرغان دور او را گرفته باشند بکند؟ آنگاه می‌توانستی وجد نمایی.» ۱۶ خداوند تو را زیتون شده است؟ بریود و جمیع حیوانات صحرا را جمع کرده، آنها شاداب که به میوه نیکوخوشما باشد مسمی نموده. اما به آواز رابیورید تا بخورند. ۱۰ شبانان بسیار تاکستان مرا خراب کرده، غوغای عظیم آتش در آن افروخته است که شاخه هایش شکسته میراث مرا پایمال نمودند. و میراث مرغوب مرا به بیابان ویران مبدل گردید. ۱۷ زیرا یهوه صباوت که تو را غرس نموده بود بلای بر تو ساختند. ۱۱ آن را ویران ساختند و آن ویران شده نزد من ماتم فرموده است به سبب شرارتی که خاندان اسرائیل و خاندان یهودا گرفته است. تمامی زمین ویران شده، چونکه کسی این را در دل به ضد خویشستن کردند و برای بعل بخورسوزانیده، خشم مرا به خود راه نمی دهد. ۱۲ بر تمامی بلندیهای صحرا، تاراج کنندگان هیجان آوردند. ۱۸ و خداوند مرا تعلیم داد پس دانستم. آنگاه هجوم آوردند زیرا که شمشیر خداوند از کنار زمین تا کنار دیگرش اعمال ایشان را به من نشان دادی. ۱۹ و من مثل بره دست آموز هلاک می‌کنم و برای هیچ بشری ایمنی نیست. ۱۳ گندم کاشتند که به مذبح برند بودم. و نمی دانستم که تدبیرات به ضد من و خار درویدند، خویشستن را به رنج آورده، نفع نبردند. و از محصول نموده، می‌گفتند: «درخت را بامیوه‌اش ضایع سازیم و آن را از شما به سبب حدت خشم خداوند خجل گردیند. ۱۴ خداوند زمین زندگان قطع نمایم تا اسمش دیگر مذکور نشود.» ۲۰ اما ای درباره جمیع همسایگان شریخود که ضرر می‌رسانند به ملکی که یهوه صباوت که داور عادل و امتحان کننده باطن و دل هستی، قوم خود اسرائیل را مالک آن ساخته است چنین می‌گوید: «اینک بشود که انتقام کشیدن تو را از ایشان ببینم زیرا که دعوی خود را ایشان را از آن زمین برمی‌کنم و خاندان یهودا را از میان ایشان نزد تو ظاهر ساختم. ۲۱ لهذا خداوند چنین می‌گوید: «درباره اهل برمی‌کنم. ۱۵ و بعد از برگرداندن ایشان رجوع خواهم کرد و بر ایشان عنایت که قصد جان تو دارند و می‌گویند به نام یهوه نبوت مکن ترجم خواهم نمود و هر کس از ایشان را به ملک خویش و هر کس مبدا از دست ما کشته شوی. ۲۲ از این جهت یهوه صباوت را به زمین خود باز خواهم آورد. ۱۶ و اگر ایشان طریق های قوم مرا چنین می‌گویند: اینک بر ایشان عقوبت خواهم رسانید. و جوانان نیکو یاد گرفته، به اسم من یعنی به حیات یهوه قسم خورند چنانکه ایشان به شمشیر خواهند مرد و پسران و دختران ایشان از گرسنگی ایشان قوم مرا تعلیم دادند که به بعل قسم خورند، آنگاه ایشان در هلاک خواهند شد. ۲۳ و برای ایشان بقیه‌ای نخواهد ماند زیرا که میان قوم من بنا خواهند شد. ۱۷ اما اگر نشنوند آنگاه آن امت را من بر اهل عنایت در سال عقوبت ایشان بلایی خواهم رسانید.» بالکل برکنده، هلاک خواهم ساخت.» کلام خداوند این است.

۱۲ ای خداوند تو عادل تر هستی از اینکه من با تو محابه ۱۳ خداوند به من چنین گفت که «برو و کمر بند کتانی برای نمایم. لیکن درباره احکامات با تو سخن خواهم راند. چرا راه خود بخر و آن را به کمر خود ببند و آن را در آب فرو میر.» ۲ پس شیران بر خوردار می‌شود و جمیع خیانتکاران ایمن می‌باشند؟ ۲ تو کمر بند را موافق کلام خداوند خریدم و به کمر خود بستم. ۳ و ایشان را غرس نمودی پس ریشه زدند و نمو کرده، میوه نیز آوردند. کلام خداوند بار دیگر به من نازل شده، گفت: ۴ «این کمر بند تو به دهان ایشان نزدیکی، اما از قلب ایشان دور. ۳ اما توای را که خریدی و به کمر خود بستی بگیر و به فرات رفته، آن را در خداوند مرا می‌شناسی و مرا دیده، دل مرا نزد خود امتحان کرده‌ای. شکاف صخره پنهان کن.» ۵ پس رفتم و آن را در فرات بر حسب ایشان را مثل گوسفندان برای ذبح بیرون کش و ایشان را به جهت آنچه خداوند به من فرموده بود پنهان کردم. ۶ و بعد از مرور ایام روز قتل تعیین نما. ۴ زمین تا به کی ماتم خواهد نمود و گیاه بسیار خداوند مرا گفت: «برخاسته، به فرات برو و کمر بندی را که تمامی صحرا خشک خواهد ماند. حیوانات و مرغان به سبب شرارت تو را امر فرمودم که در آنجا پنهان کنی از آنجا بگیر.» ۷ پس به ساکنانش تلف شده اند زیرا می‌گویند که او آخرت ما را نخواهد فرات رفتم و کنده کمر بند را از جایی که آن را پنهان کرده بودم دید. ۵ اگر وقتی که با پیادگان دویدی تو را خسته کردند پس گرفتم و اینک کمر بند پوسیده و لایق هیچکار نبود. ۸ و کلام چگونه با اسبان می‌توانی برابری کنی؟ و هر چند در زمین سالم، خداوند به من نازل شده، گفت: ۹ «خداوند چنین می‌فرماید: ایمن هستی در طغیان اردن چه خواهی کرد؟ ۶ زیرا که هم تکبر یهودا و تکبر عظیم اورشلیم را همچنین تباه خواهم ساخت. برادرانت وهم خاندان پدرت به تو خیانت نمودند و ایشان نیز در ۱۰ و این قوم شیری که از شنیدن قول من ابا نموده، سرکشی دل عقب تو صدای بلند می‌کنند پس اگر چه سخنان نیکو به تو بگویند خود را پیروی می‌نمایند و در عقب خدایان غیر رفته، آنها را عبادت ایشان را باور مکن. ۷ من خانه خود را ترک کرده، میراث خویش و سجده می‌کنم، مثل این کمر بندی که لایق هیچکار نیست رادور انداختم. و محبوبه خود را به دست دشمنانش تسلیم نمودم. خواهند شد. ۱۱ زیرا خداوند می‌گوید: چنانکه کمر بند به کمر

۱۰ ای خاندان اسرائیل کلامی را که خداوند به شما می گوید بشنوید! ۲ خداوند چنین می گوید: «طریق امت ها را یاد بگیرید و از علامات افلاک مترسید زیرا که امت ها از آنها می ترسند. ۳ چونکه رسوم قومها باطل است که ایشان درختی از جنگل با ترمی برند که صنعت دستهای نجار می باشد. ۴ و آن را به نقره و طلا زینت داده، با میخ و چکش محکم می کنند تا متحرک نشود. ۵ و آنها مثل مترس در بوستان خیار می باشند که سخن نمی توانند گفت و آنها را می باید برداشت چونکه راه نمی توانند رفت. از آنها

مترسید زیرا که ضرر نتوانند رسانید و قوت نفع رسانیدن هم ندارند.» ۶ ای یهوه مثل تو کسی نیست! تو عظیم هستی و اسم تو در قوت عظیم است! ۷ ای پادشاه امت ها کیست که از تو ترسد زیرا که این به تو می شاید چونکه در جمیع حکیمان امت ها و در تمامی ممالک ایشان مانند تو کسی نیست. ۸ جمیع ایشان وحشی و احمق می باشند تادیب باطل چوب (بت) است. ۹ نقره کوبیده شده از ترشیش و طلا از افواز که صنعت صنعتگر و عمل دستهای زرگر باشد می آورند. لاجورد و ارغوان لباس آنها و همه اینها عمل حکمت پیشگان است. ۱۰ اما یهوه خدای حق است و او خدای حی و پادشاه سرمدی می باشد. از غضب او زمین متزلزل می شود و امت ها قهر او را متحمل نتوانند. ۱۱ به ایشان چنین بگوئید: «خدایانی که آسمان و زمین را ساخته اند از روی زمین و از زیر آسمان تلف خواهند شد.» ۱۲ او زمین را به قوت خود ساخت و ربع مسکون را به حکمت خویش استوار نمود و آسمان را به عقل خود گسترانید. ۱۳ چون آوازی دهد غوغای آنها در آسمان پدید می آید. ابرها از اقصای زمین برمی آورد و برقها برای باران می سازد و باد را از خانه های خود بیرون می آورد. ۱۴ جمیع مردمان وحشی اند و معرفت ندارند و هرکه تمثالی می سازد خجل خواهد شد. زیرا که بت ریخته شده او دروغ است و در آن هیچ نفس نیست. ۱۵ آنها باطل و کار مسخرگی می باشد در روزی که به محاکمه می آیند تلف خواهند شد. ۱۶ او که نصیب یعقوب است مثل آنها نمی باشد. زیرا که او سازنده همه موجودات است و اسرائیل عصای میراث وی است و اسم او یهوه صباپوت می باشد. ۱۷ ای که در تنگی ساکن هستی، بسته خود را از زمین بردار! ۱۸ زیرا خداوند چنین می گوید: «اینک من این مرتبه ساکنان این زمین را از افلاخن خواهم انداخت و ایشان را به تنگ خواهم آورد تا بفهمند.» ۱۹ وای بر من به سبب صدمه من. ۲۰ خیمه من خراب شد و تمامی طنابهای من گسیخته گردید، پسرانم از من بیرون رفته، نایاب شدند. کسی نیست که خیمه مرا پهن کند و پرده های مرا بپا نماید. ۲۱ زیرا که شبانان وحشی شده اند و خداوند را طلب نمی نمایند بنابراین کامیاب نخواهند شد و همه گله های ایشان پراکنده خواهد گردید. ۲۲ اینک صدای خبری می آید

۱۱ این است کلامی که از جانب خداوند به ارمیا نازل شده، گفت: ۲ «کلام این عهد را بشنوید و به مردان یهودا و ساکنان اورشلیم بگوئید. ۳ و تو به ایشان بگو یهوه خدای اسرائیل چنین می گوید: ملعون باد کسی که کلام این عهد را نشنود. ۴ که آن را به پدران شما در روزی که ایشان را از زمین مصر از کوره آهنین بیرون آورد امر فرموده، گفتم قول مرا بشنوید و موافق هر آنچه به شما امر بفرمایم آن را بجا بیاورید تا شما قوم من باشید و من خدای شما باشم. ۵ و تا قسمی را که برای پدران شما خوردم وفا ننایم که زمینی را که به شیر و عسل جاری است چنانکه امروز شده است به ایشان بدهم.» پس من در جواب گفتم: «ای خداوند آمین.» ۶ پس خداوند مرا گفت: «تمام این سخنان را در شهرهای یهودا و کوچه های اورشلیم ندا کرده، بگو که سخنان این عهد را بشنوید و آنها را بجا آورید. ۷ زیرا از روزی که پدران شما را از زمین مصر برآورد تا امروز ایشان را تاکید سخت نمودم و صبح زود برخاسته، تاکید نموده، گفتم قول مرا بشنوید. ۸ اما نشنیدند و گوش خود را فرانداشتند بلکه پیروی سرکشی دل شریر خود را نمودند. پس تمام سخنان این عهد را بر ایشان وارد آوردم چونکه امر فرموده بودم که آن را وفا نمایند اما وفا ننمودند.» ۹ و خداوند مرا گفت: «فتهای در میان مردان یهودا و ساکنان اورشلیم پیدا شده است. ۱۰ به خطایای پدران پیشین خود که از شنیدن این سخنان ابا نمودند برگشتند و ایشان خدایان غیر را پیروی نموده، آنها را عبادت نمودند. و خاندان اسرائیل و خاندان یهودا عهدی را که با پدران ایشان بسته بودم شکستند.» ۱۱ بنابراین خداوند چنین می گوید: «اینک من بلایی را که از آن نتوانند درست بر ایشان خواهم آورد. و نزد من استغاثه خواهند کرد اما ایشان را اجابت نخواهم نمود. ۱۲ و شهرهای یهودا و ساکنان اورشلیم رفته، نزدخدایانی که برای آنها بخور می سوزانندند فریاد خواهند کرد اما آنها در وقت مصیبت ایشان هرگز ایشان را نجات نخواهند داد. ۱۳ زیرا که ای یهوداشماره خدایان تو بقدر شهرهای تو می باشد و برحسب شماره کوچه های اورشلیم مذبح های رسوایی برپا داشتید یعنی مذبح ها به جهت بخورسوزانیدن برای بعل. ۱۴ پس تو برای این قوم دعامکن و به جهت ایشان آواز تضرع و استغاثه بلندمنما زیرا که چون در

رسانم خواهند لغزید.» ۱۳ خداوند می‌گوید: «ایشان را بالکل تلافی خواهم نمود که نه انگور بر مو و نه انجیر بردخت انجیر یافت شود و برگها پژمرده خواهد شد و آنچه به ایشان بدهم از ایشان زایل خواهد شد.» ۱۴ پس ما چرا می‌نشینیم؟ جمع بشوید تا به شهرهای حصاردار داخل شویم و در آنها ساکت باشیم. زیرا که یهوه خدای ما ما را ساکت گردانیده و آب تلخ به ما نوشانیده است زانو که به خداوند گناه ورزیده‌ایم. ۱۵ برای سلامتی انتظار کشیدیم اما هیچ خیر حاصل نشد و برای زمان شفا و اینک آشفتگی پدید آمد. ۱۶ صهیل اسبان او از دان شنیده شد و از صدای شبیه زورآوانش تمامی زمین متزلزل گردید زیرا که آمده‌اند و زمین و هرچه در آن است و شهر و ساکنانش را خورده‌اند. ۱۷ زیرا خداوند می‌گوید: «اینک من در میان شما مارها و افعیها خواهم فرستاد که آنها را افسون نتوان کرد و شما را خواهند گریه.» ۱۸ کاش که ازغم خود تسلی می‌یافتم. دل من در اندروم ضعف بهم رسانیده است. ۱۹ اینک آواز تضرع دختر قوم من از زمین دور می‌آید که آیا خداوند در صهیون نیست و مگر پادشاهش در آن نیست پس چراخشم مرا به پنهانی خود و باطیل بیگانه به هیجان آوردند؟ ۲۰ موسم حصاد گذشت و تابستان تمام شد و ما نجات نیافتیم. ۲۱ به سبب جراحت دختر قوم خود مجروح شده و ماتم گرفته‌ام و حیرت مرا فرو گرفته است. ۲۲ آیا بلسان در جلعاد نیست و طیبی در آن نی؟ پس دختر قوم من چرا شفانیافته است؟

۹ چشمه اشک. تا روز و شب برای کشتگان دختر قوم خود گریه می‌کردم. ۲ کاش که در بیابان منزل مسافران می‌داشتم تا قوم خود را ترک کرده، از نزد ایشان می‌رفتم چونکه همگی ایشان زناکارو جماعت خیانت کارند. ۳ زبان خویش را مثل کمان خود به دروغ می‌کشند. در زمین قوی شده‌اند اما نه برای راستی زیرا خداوند می‌گوید: «از شرارت به شرارت ترقی می‌کنند و مرانمی شناسند.» ۴ هر یک از همسایه خویش باحذر باشند و به هیچ برادر اعتماد ننمایند زیرا هر برادر از پا درمی‌آورد و هر همسایه به نمایی گردش می‌کند. ۵ و هر کس همسایه خود را فریب می‌دهد و ایشان ب راستی تکلم نمی‌نمایند و زبان خود را به دروغ‌گویی آموخته‌اند و از کج رفتاری خسته شده‌اند. ۶ خداوند می‌گوید که «مسکن تودر میان فریب است و از مکر خویش نمی‌خواهند که مرا بشناسند.» ۷ بنابراین یهوه صباپوت چنین می‌گوید: «اینک من ایشان را قال گذاشته، امتحان خواهم نمود. زیرا به‌خاطر دختر قوم خود چه توانم کرد؟ ۸ زبان ایشان تیر مهلک است که به فریب سخن می‌رانند. به زبان خود با همسایه خویش سخنان صلح‌آمیز می‌گویند، اما در دل خود برای او کمین می‌گذارند.» ۹ پس خداوند می‌گوید: «آیا به سبب این چیزها ایشان راعقوبت نرسانم و آیا جانم از چنین قومی انتقام نکشد؟» ۱۰ برای کوهها

آنکه من صبح زود برخاسته، به شما تکلم نموده، سخن راندم نجس ساختند. ۳۱ و مکان های بلند خود را در توفت که در وادی امانشیدید و شما را خواندم اما جواب ندادید. ۱۴ از این جهت به این حنوم است بنا نمودند تا پسران و دختران خویش را در آتش این خانه‌ای که به اسم من مسمی است و شما به آن توکل دارید بسوزانند که من اینکار را امر نفرموده بودم و بخاطر خویش نیاورده. و به مکانی که به شما و به پدران شما دادم به نوعی که به شیلو ۳۲ بنابراین خداوند می‌گوید: اینک روزها می‌آید که آن باریگر به عمل نمودم عمل خواهم کرد. ۱۵ و شما را از حضور خود خواهم توفت و وادی این حنوم مسمی نخواهد شد بلکه به وادی قتل و در راند به نوعی که جمیع برادران شما یعنی تمام ذریت افرایم را توفت دفن خواهند کرد تا جایی باقی نماند. ۳۳ و لاشهای این راندم. ۱۶ پس تو برای این قوم دعا مکن و به جهت ایشان آواز قوم خوراک مرغان هوا و جانوران زمین خواهد بود و کسی آنها را تضرع و استغاثه بلند منما و نزد من شفاعت مکن زیرا که من تو نخواهد ترسانید. ۳۴ و از شهرهای یهودا و کوچه های اورشلیم آواز را اجابت نخواهم نمود. ۱۷ آیا آنچه را که ایشان در شهرهای شادمانی و آواز خوشی و صدای داماد و صدای عروس را نابود یهودا و کوچه های اورشلیم می‌کنند نمی‌بینی؟ ۱۸ پسران، هیزم جمع می‌کنند و پدران، آتش می‌افروزند و زنان، خمیری سرشند تا قرصها برای ملکه آسمان بسازند و هدایای ریختنی برای خدایان غیر ریخته مرامتغیر سازند. ۱۹ اما خداوند می‌گوید آیا مرامتغیر می‌سازند؟ نی بلکه خویشتن را تا رویهای خود را رسوا سازند. ۲۰ بنابراین خداوند یهوه چنین می‌گوید: اینک خشم و غضب من بر این مکان برانسان و بر بهایم و بر درختان صحرا و بر محصول زمین ریخته خواهد شد و افروخته شده، خاموش نخواهد گردید. ۲۱ «یهوه صباپوت خدای اسرائیل چنین می‌گوید: قربانی های سوختنی خود را بر ذبایح خویش مزید کنید و گوشت بنخورید. ۲۲ زیرا که به پدران شما سخن نگفتم و در روزی که ایشان را از زمین مصر بیرون آوردم آنها را درباره قربانی های سوختنی و ذبایح امر نفرمودم. ۲۳ بلکه ایشان را به این چیز امر فرموده، گفتم که قول مرا بشنوید و من خدای شما خواهم بود و شما قوم من خواهید بود و بهر طریقی که به شما حکم نمایم سلوک نمایید تا برای شما نیکو باشد. ۲۴ اما ایشان نشنیدند و گوش خود را فرا نداشتند بلکه بر حسب مشورتها و سرکشی دل شریر خود رفتار نمودند و به عقب افتادند و پیش نیامدند. ۲۵ از روزی که پدران شما از زمین مصر بیرون آمدند تا امروز جمیع بندگان خود انبیا را نزد شما فرستادم بلکه هر روز صبح زود برخاسته، ایشان را ارسال نمودم. ۲۶ اما ایشان نشنیدند و گوش خود را فراموش داشتند بلکه گردن خویش را سخت نموده، از پدران خود بدتر عمل نمودند. ۲۷ پس تو تمامی این سخنان را به ایشان بگو اما تو را نخواهند شنید و ایشان را بخوان اما ایشان تو را جواب نخواهند داد. ۲۸ و به ایشان بگو: ایان قومی می‌باشند که قول یهوه خدای خویش را نمی‌شنوند و تادیب نمی‌پذیرند زیرا راستی نابود گردیده و از دهان ایشان قطع شده است. ۲۹ (ای اورشلیم) موی خود را تراشیده، دور ببنداز و بر بلندبها آواز نوحه برافراز زیرا خداوند طبقه مغضوب خود رازد و ترک نموده است. ۳۰ «چونکه خداوند می‌گوید بنی یهودا آنچه را که در نظر من ناپسند است بعمل آورند و رجاسات خویش را در خانه‌ای که به اسم من مسمی است برپانموده، آن را

استخوانهای پادشاهان یهودا و استخوانهای سرورانش و استخوانهای کهنه و استخوانهای انبیا و استخوانهای سکنه اورشلیم را از قبرهای ایشان بیرون خواهند آورد. ۲ و آنها را پیش آفتاب و ماه و تمامی لشکر آسمان که آنها را دوست داشته و عبادت کرده و پیروی نموده و جستجو و سجده کرده‌اند پهن خواهند کرد و آنها را جمع نخواهند نمود و دفن نخواهند کرد بلکه بر روی زمین سرگین خواهد بود. ۳ و یهوه صباپوت می‌گوید که تمامی بقیه این قبیله شیر که باقی می‌مانند در هر مکانی که باقی‌مانده باشند و من ایشان را بسوی آن رانده باشم مرگ را بر حیات ترجیح خواهند داد. ۴ «و ایشان را بگو خداوند چنین می‌فرماید: اگر کسی بیفتد آیا نخواهد برخاست و اگر کسی مرتد شود آیا بازگشت نخواهد نمود؟ ۵ پس چرا این قوم اورشلیم به ارتداد دایمی مرتد شده‌اند و به فریب متمسک شده، از بازگشت نمودن ابامی نمایند؟ ۶ من گوش خود را فرا داشته، شنیدم اما برآستی تکلم ننمودند و کسی از شرارت خویش توبه نکرده و نگفته است چه کرده‌ام بلکه هر یک مثل اسبی که به جنگ می‌دود به راه خود رجوع می‌کند. ۷ لقلق نیز در هوا موسم خود رامی‌داند و فاخته و پرستوک و کلنک زمان آمدن خود را نگاه می‌دارند لیکن قوم من احکام خداوند را نمی‌دانند. ۸ چگونه می‌گویند که ما حکیم هستیم و شریعت خداوند با ما است. به تحقیق قلم کاذب کاتبان به دروغ عمل می‌نماید. ۹ حکیمان شرمند و مدهوش و گرفتار شده‌اند. اینک کلام خداوند را ترک نموده‌اند پس چه نوع حکمتی دارند. ۱۰ بنابراین زنان ایشان را به دیگران خواهم داد و مزرعه های ایشان را به مالکان دیگر. زیرا که جمیع ایشان چه خرد و چه بزرگ پر از طمع می‌باشند و همگی ایشان چه نبی و چه کاهن به فریب عمل می‌نمایند. ۱۱ و جراحات قوم مرا اندک شفایی داده‌اند چونکه می‌گویند سلامتی است، سلامتی است، با آنکه سلامتی نیست. ۱۲ آیا چون مرتکب رجاسات شدند خجل گردیدند؟ نی ابد خجل نشدند بلکه حیا را احساس ننمودند بنابراین خداوند می‌گوید: در میان افتادگان خواهند افتاد و حینی که من به ایشان عقوبت

صبايوت چنين مي فرمايد: «درختان را قطع نموده، مقابل اورشليم مي آورم و امتي عظيم از اقصاي زمين خواهند برخاست. ۲۳ و سنگر برپا نماييد. زيرا اين است شهري كه سزاوار عقوبت است كمان و نيزه خواهند گرفت. ايشان مردان ستمكيش مي باشند كه چونكه اندرونش تمام ظلم است. ۷ مثل چشمه اي كه آب خود ترحم ندارند. به آواز خود مثل دريا شورش خواهند نمود و بر اسبان رامي جوشانده همچنان او شرارت خويش رامي جوشانده. ظلم و سوار شده، مثل مردان جنگي به ضد تو اي دختر صهيون صف تاراج در اندرونش شنيده مي شود و بيماريها و جراحت دايم در نظر آريي خواهند كرد». ۲۴ آوازه اين را شنيديم و دستهاي ما سست من است. ۸ اي اورشليم، تاديب را پذير مبدا جان من از تو بيزار گرديد. تنگي و درد مثل زني كه مي زايد ما را درگرفته است. ۲۵ به شود و تو را ويران و زمين غيرمسكون گردانم». ۹ يهوه صبايوت چنين مي گويد كه «بقيه اسرائيل را مثل مو خوشه چيني خواهند كرد پس مثل كسي كه انگور مي چيند دست خود را بر شاخه هايش در خاكستر بغلطان. ماتم پسر يگانه ونوحه گري تلخ براي خود برگردان». ۱۰ كيستند كه به ايشان تكلم نموده، شهادت دهم تا بشنوند. هان گوش ايشان نامختون است كه نتوانند شنيد. اينك كلام خداوند براي ايشان عارگريده است و در آن رغبته ندارند. ۲۸ همه ايشان سخت متمرد شده اند و براي نمامي ۱۱ و من ازحدت خشم خداوند پر شده ام و از خودداري خسته گرديده ام پس آن را در كوچه ها بر اطفال و بر مجلس جوانان با هم بريز. زيرا كه شوهر و زن هر دو گرفتار خواهند شد و شيخ با ديرينه روز. ۱۲ و خانه ها و مزرعه ها و زنان ايشان با هم از آن ديگران خواهند شد زيرا خداوند مي گويد كه «دست خود را به ضد ساكنان اين زمين درازخواهم كرد. ۱۳ چونكه جميع ايشان چه خرد و چه بزرگ، پر از طمع شده اند و همگي ايشان چه نبي و چه كاهن، فريب را بعمل مي آورند. ۱۴ و جراحت قوم مرا اندك شفائي دادند، چونكه مي گويند سلامتي است، سلامتي است با آنكه سلامتي نيست». ۱۵ آيا چون مرتكب رجاسات شدند خجل گرديدند؟ ني ابد خجل نشدند بلكه حيا را احساس نمودند. بنايرين خداوندمي گويد كه «در ميان افتادگان خواهند افتاد وحيثي كه من به ايشان عقوبت رسانم خواهند لغزيد». ۱۶ خداوند چنين مي گويد: «بر طريق هابايستيد و ملاحظه نماييد و درباره طريق هاي قديم سوال نماييد كه طريق نيكو كدام است تا درآن سلوك نموده، براي جان خود راحت بيابيد، ليكن ايشان جواب دادند كه در آن سلوك نخواهيم كرد. ۱۷ و من پاسبانان بر شما گماشتم (كه مي گفتند): به آواز كرنا گوش دهيد، اما ايشان گفتند گوش نخواهيم داد. ۱۸ پس اي امت هابشنيويد و اي جماعت آنچه را كه در ميان ايشان است بدانيد! ۱۹ اي زمين بشنو اينك من بلابي براين قوم مي آورم كه ثمره خيالات ايشان خواهد بود زيرا كه به كلام من گوش ندادند و شريعت مرا نيز ترك نمودند. ۲۰ چه فايده دارد كه بخور از سباو قصب الزريره از زمين بعيد براي من آورده مي شود. قرباني هاي سوختني شما مقبول نيست و ذبايح شما پسنديده من ني». ۲۱ بنايرين خداوند چنين مي گويد: «اينك من پيش روي اين قوم سنگهاي لغزش دهنده خواهم نهاد و پدران و پسران با هم از آنها لغزش خواهند خورد و ساكن زمين با همسايه اش هلاك خواهند شد». ۲۲ خداوند چنين مي گويد: «اينك قومي از زمين شمال

می‌کشد و دستهای خود را دراز کرده، می‌گوید: وای بر من زیرا که و شهرهای حصاردار تو را که به آنها توکل می‌نمایی با شمشیر جان من به سبب قاتلان بیهوش شده است.

روزها نیز شما را بالکل هلاک نخواهم ساخت. ۱۸ لیکن خداوند می‌گوید: «در آن ۵ «در کوچه های اورشلیم گردش کرده، ببینید و بفهمید و گویند که یهوه خدای ما جرات‌مندی این بالاها را بر ما وارد آورده در چهارسوهاش تفتیش نمایند که آیا کسی را که به انصاف عمل نماید و طالب راستی باشد توانید یافت تا من آن را بیامزم؟ ۲ و اگرچه بگویند: قسم به حیات یهوه، لیکن به دروغ قسم می‌خورند.» ۳ ای خداوند آیا چشمان تو براستی نگران نیست؟ ایشان را زدی اما محزون نشدند. و ایشان را تلف نمودی اما نخواستند تادیب را بپذیرند. روپهای خود را از صخره سختتر گردانیدند و نخواستند بازگشت نمایند. ۴ و من گفتم: «به درستی که ایشان فقیرند و جاهل هستند که راه خداوند و احکام خدای خود را نمی‌دانند. ۵ پس نزد بزرگان می‌روم و با ایشان تکلم خواهم نمود زیرا که ایشان طریق خداوند و احکام خدای خود را می‌دانند.» لیکن ایشان متفق یوغ را شکسته و بندها را گسیخته‌اند. ۶ از این جهت شیری از جنگل ایشان را خواهد کشت و گرگ بیابان ایشان را تاراج خواهد کرد و پلنگ برشهرهای ایشان در کمین خواهد نشست و هرکه از آنها بیرون رود دریده خواهد شد، زیرا که تقصیرهای ایشان بسیار و ارتدادهای ایشان عظیم است. ۷ «چگونه تو را برای این بیامزم که پسرانت مرا ترک کردند و به آنچه خدا نیست قسم خوردند و چون من ایشان را سیر نمودم مرتکب زنا شدند و در خانه های فاحشه‌ها ازدحام نمودند. ۸ مثل اسبان پرورده شده مست شدند که هر یکی از ایشان برای زن همسایه خود شیبه می‌زند. ۹ و خداوند می‌گوید: «آیا به سبب این کارها عقوبت نخواهم رسانید و آیا جان من از چنین طایفه‌ای انتقام نخواهد کشید؟» ۱۰ بر حصارهایش برآید و آنها را خراب کنی اما بالکل هلاک مکنید و شاخه هایش را قطع نمایند زیرا که از آن خداوند نیستند. ۱۱ خداوند می‌گوید: «هر آینه خاندان اسرائیل نخواهد کشید؟ ۳۰ امری عجیب و هولناک در زمین واقع شده خاندان یهودا به من به شدت خیانت ورزیده‌اند.» ۱۲ خداوند را انکار نموده، می‌گویند که او نیست و بلا به ما نخواهد رسید و شمشیر و قحط را نخواهیم دید. ۱۳ و انبیا باد می‌شوند و کلام در ایشان نیست پس به ایشان چنین واقع خواهد شد. ۱۴ بنابراین یهوه خدای صباوت چنین می‌گوید: «چونکه این کلام را گفتید همانان کلام خود را در دهان تو آتش و این قوم راهیزم خواهم ساخت و ایشان را خواهد سوزانید.» ۱۵ خداوند می‌گوید: «ای خاندان اسرائیل، اینک من امتی را از دور بر شما خواهم آورد. یعنی دختر صهیون را منقطع خواهم ساخت. ۳ و شبانان با گله امتی که زورآورند و امتی که قدیمند و امتی که زبان ایشان را نمی‌دانی و گفتار ایشان را نمی‌فهمی. ۱۶ ترکش ایشان قبر گشاده است و جمیع ایشان جبارند. ۱۷ و خرمن و نان تو را که پسران و دختران آن را می‌باید بخورند خواهند خورد و گوسفندان رو به زوال نهاده است و سایه های عصر دراز می‌شود. ۵ برخیزید! و گاوآن تو را خواهند خورد و انگورها و انجیرهای تو را خواهند خورد و در شب برآیم تا قصرهایش را منهدم سازیم. ۶ زیرا که یهوه

ای بنی بنیامین از اورشلیم فرار کنی و کرنا را در تقوع بنوازد و علامتی بر بیت هکاریم برافرازی زیرا که بلایی از طرف شمال وشکست عظیمی رو خواهد داد. ۲ و من آن دخترجمیل و لطیف خاندان اسرائیل، اینک من امتی را از دور بر شما خواهم ساخت. ۳ و شبانان با گله امتی که زورآورند و امتی که قدیمند و امتی که زبان ایشان را نمی‌دانی و گفتار ایشان را نمی‌فهمی. ۱۶ ترکش ایشان قبر گشاده است و جمیع ایشان جبارند. ۱۷ و خرمن و نان تو را که پسران و دختران آن را می‌باید بخورند خواهند خورد و گوسفندان رو به زوال نهاده است و سایه های عصر دراز می‌شود. ۵ برخیزید! و گاوآن تو را خواهند خورد و انگورها و انجیرهای تو را خواهند خورد و در شب برآیم تا قصرهایش را منهدم سازیم. ۶ زیرا که یهوه

خواهند رفت و ایشان از زمین شمال به آن زمینی که نصیب پدران قوم و به اورشلیم گفته خواهد شد که باد سموم از بلندیهای بیابان ایشان ساختن با هم خواهند آمد. ۱۹ و گفتم که من تو را چگونه بسوی دختر قوم من خواهد وزیدنه برای افشاندن و پاک کردن در میان پسران قرار دهم و زمین مرغوب و میراث زیباترین امتها را خرمن. ۱۲ باد شدید از اینها برای من خواهد وزید و من نیز الان به تو دهم؟ پس گفتم که مرا پدر خواهی خواند و از من دیگر مرتد برایشان داوریها خواهم فرمود. ۱۳ اینک او مثل ابر میآید و اربه نخواهی شد. ۲۰ خداوند میگوید: هر آینه مثل زنی که به شوهر خود خیانت ورزد همچنین شمای خاندان اسرائیل به من خیانت ورزیدی. ۲۱ آواز گریه و تضرعات بنی اسرائیل از بلندیهای شنیده و شو کن تا نجات یابی! تا به کی خیالات فاسد تو در دلت بماند؟ می شود زیرا که راههای خود را منحرف ساخته و یهوه خدای خود را فراموش کرده اند. ۲۲ ای فرزندان مرتد بازگشت نمایید و من اعلان می کند. ۱۶ امتها را اطلاع دهید، هان به ضد اورشلیم ارتدادهای شما را شفا خواهم داد.» (ومی گویند): «اینک نزد تو می آیم زیرا که تو یهوه خدای ما هستی. ۲۳ به درستی که ازدحام کوهها را تلهای باطل می باشد. زیرا به درستی که نجات اسرائیل در یهوه خدای ما است. ۲۴ و خجالت مشقت پدران ما، یعنی ربه و گله و پسران و دختران ایشان را از طفولیت ما تلف کرده است. ۲۵ در خجالت خود می خوایم و رسوایی ما، ما را می پوشاند زیرا که هم ما و هم پدران ما از طفولیت خود تا امروز به یهوه خدای خویش گناه ورزیده و آواز یهوه خدای خویش را نشنیده ایم.»

۴ بازگشت نمایی، اگر نزد من بازگشت نمایی و اگر رجاسات خود را از خود دور نمایی پراکنده نخواهی شد. ۲ و به راستی و انصاف و عدالت به حیات یهوه قسم خواهی خورد و امت هاخویشتن را به او مبارک خواهند خواند و به وی فخر خواهند کرد.» ۳ زیرا خداوند به مردان یهودا و اورشلیم چنین می گوید: «زمینهای خود را شیار کنید و در میان خارها مکارید. ۴ ای مردان یهودا و ساکنان اورشلیم خویشتن را برای خداوند مختون سازید و غلغه دلهای خود را دور کنید مبدا حدت خشم من به سبب بدی اعمال شما مثل آتش صادر شده، افروخته گردد و کسی آن را خاموش نتواند کرد. ۵ در یهودا اخبار نمایید و در اورشلیم اعلان نموده، بگویند و در زمین کرنا بنوازید و به آواز بلند ندا کرده، بگویند که جمع شوید تا به شهرهای حصاردار داخل شویم. ۶ علمی بسوی صهیون برافرازید و برای پناه فرار کرده، توقف ننمایید زیرا که من بلایی و شکستی عظیم از طرف شمال می آورم. ۷ شیر از بیسه خود برآمده و هلاک کننده امتها حرکت کرده، از مکان خویش درآمده است تا زمین تو را ویران سازد و شهرهای خراب شده، غیرمسکون گردد. ۸ از این جهت پلاس پوشیده، ماتم گیرید و ولوله کنید زیرا که حدت خشم خداوند از ما برنگشته است. ۹ و خداوند می گوید که در آن روز دل پادشاه و دل سروران شکسته خواهد شد و کاهنان متحیر و انبیا مشوش خواهند گردید.» ۱۰ پس گفتم: «آای خداوند یهوه! به تحقیق این قوم و اورشلیم را بسیار فرب دادی زیرا گفتی شما را سلامتی خواهد بود و حال آنکه شمشیر به جان رسیده است.» ۱۱ در آن زمان به این

سبز خوابیده، زنا کردی. ۲۱ و من تو را مو اصيل و تخم تمام نمودم؟ مگر آن زمین بسیار ملوث نخواهد شد؟ لیکن خداوند می نیکو غرس نمودم پس چگونه نهال مو بیگانه برای من گردیده‌ای؟ گوید: تو با یاران بسیار زنا کردی اما نزد من رجوع نما. ۲ چشمان ۲۲ پس اگرچه خویشش را با اثنان بشویی و صابون برای خود زیاده خود را به بلندبها برافرازی و ببین که کدام جا است که در آن با تو بکار بری، اما خداوند یهوه می‌گوید که گناه تو پیش من رقم شده هم‌خواب نشده‌اند. برای ایشان بسر راهها مثل (زن) عرب در است. ۲۳ چگونه می‌گویی که نجس نشدم و در عقب بعلمم بیابان نشستی و زمین را به زنا و بدرفتاری خود ملوث ساختی. نرفتم؟ طریق خویش را در وادی بنگر و به آنچه کردی اعتراف ۳ پس بارش‌ها بازداشته شد و باران بهاری نیامد و تو را جبین زن نمای شتر تیزرو که در راههای خود می‌دوی! ۲۴ مثل گورخر زانیه بوده، حیارا از خود دور کردی. ۴ آیا از این به بعد مرا هستی که به بیابان عادت داشته، در شهوت دل خود باد را بو صدانخواهی زد که‌ای پدر من، تو یار جوانی من بودی؟ ۵ آیا می‌کشد. کیست که از شهوتش او را برگرداند؟ آنانی که او را غضب خود را تا به ابد خواهد نمود و آن را تا به آخر نگاه خواهد می‌طلبند خسته نخواهند شد و او را در ماهش خواهند یافت. داشت؟ اینک این را گفتمی اما اعمال بد را بجا آورده، کامیاب ۲۵ پای خود را از برهنگی و گلوی خویش را از تشنگی باز دار. اما شدی. ۶ و خداوند در ایام پوشیا پادشاه به من گفت: «آیا گفتمی نی امید نیست زیرا که غریبان را دوست داشتم و از عقب ملاحظه کردی که اسرائیل مرتد چه کرده است؟ چگونه به فراز هر ایشان خواهم رفت. ۲۶ مثل دزدی که چون گرفتار شود خجل کوه بلند و زیر هر درخت سبز رفته در آنجا زنا کرده است؟ ۷ و گردد. همچنین خاندان اسرائیل با پادشاهان و سروان و کاهنان و بعد از آنکه همه این کارها را کرده بود من گفتم نزد من رجوع نما، انبیای ایشان خجل خواهند شد. ۲۷ که به چوب می‌گویند تو پدر اما رجوع نکرد و خواهر خائن او یهودا این را بدید. ۸ و من دیدم با من هستی و به سنگ که تو مرا زانیده‌ای زیرا که پشت به من دادند آنکه اسرائیل مرتد زنا کرد و از همه جهات او را بیرون کردم و طلاق و نه رو. اما در زمان مصیبت خود می‌گویند: برخیز و ما را نجات نام‌ای به وی دادم لکن خواهر خائن او یهودا ترسید بلکه او نیز ده. ۲۸ پس خدایان تو که برای خود ساختی کجایند؟ ایشان رفته، مرتکب زنا شد. ۹ واقع شد که به سبب سهل انگاری او در در زمان مصیبت برخیزند و تو را نجات دهند. زیرا که‌ای یهودا زناکاریش زمین ملوث گردید و او با سنگها و چوبها زانمود. ۱۰ و خدایان تو به شماره شهرهای تومی باشند. ۲۹ خداوند می‌گوید: نیز خداوند می‌گوید: با وجود این همه، خواهر خائن او یهودا نزد «چرا با من مخاصمه می‌نماید جمع شما بر من عاصی شده‌اید. من با تمامی دل خود رجوع نکرد بلکه با ریاکاری. ۱۱ پس ۳۰ پسران شما را عیث زده‌ام زیرا که تادیب رانمی پذیرند. شمشیر خداوند مرا گفت: «اسرائیل مرتد خویشش را از یهودای خائن عادلتر شما مثل شیر درنده انبیای شما را هلاک کرده است. ۳۱ ای نموده است. ۱۲ لهذا برو و این سخنان را بسوی شمال ندا کرده، شما که اهل این عصر می‌باشید کلام خداوند را بفهمید! آیا من بگو: خداوند می‌گوید: ای اسرائیل مرتد رجوع نما! و بر تو غضب برای اسرائیل مثل بیابان یا زمین ظلمت غلیظ شده‌ام؟ پس قوم من نخواهم نمود زیرا خداوند می‌گوید: من روف هستم و تا به ابد چرا می‌گویند که روسای خود شده‌ایم و بار دیگر نزد تو نخواهیم خشم خود را نگاه نخواهم داشت. ۱۳ فقط به گناهانت اعتراف آمد. ۳۲ آیا دوشیزه زیور خود را یا عروس آرایش خود را فراموش نما که بر یهوه خدای خویش عاصی شدی و راههای خود را زیر کند؟ اما قوم من روزهای بیشمار مرا فراموش کرده‌اند. ۳۳ چگونه راه هر درخت سبز برای بیگانگان منشعب ساختی و خداوند می‌گوید خود را مهبامی سازی تا محبت را بطلبی؟ بنابراین زنان بد رانیز به که شما آواز مرا نشنیدید. ۱۴ پس خداوند می‌گوید: ای پسران راههای خود تعلیم دادی. ۳۴ در دامنه‌ای تو نیز خون جان فقیران مرتد رجوع نمایند زیرا که من شوهر شما هستم و از شما یک نفر از بی‌گناه یافته شد. آنها را درنقب زند نیافتم بلکه بر جمیع آنها. شهری و دو نفر از قبیله‌ای گرفته، شما را به صهیون خواهم آورد. ۳۵ و می‌گویی: چونکه بی‌گناه هستم غضب او از من برگردانیده ۱۵ و به شما شبانان موافق دل خود خواهم داد که شما را به خواهد شد. اینک به سبب گفتنت که گناه نکرده‌ام بر تو داوری معرفت و حکمت خواهند چرانید. ۱۶ «و خداوند می‌گوید که خواهم نمود. ۳۶ چرا اینقدر می‌شتابی تا راه خود را تبدیل نمایی؟ چون در زمین افزوده و بارور شوی در آن ایام بار دیگر تابوت عهد چنانکه از آشور خجل شدی همچنین از مصر نیز خجل خواهی یهوه را به زبان نخواهند آورد و آن به‌خاطر ایشان نخواهد آمد و آن را شد. ۳۷ از این نیز دستهای خود را بر سرست نهاده، بیرون خواهی ذکر نخواهند کرد و آن را زیارت نخواهند نمود و بار دیگر ساخته آمد. چونکه خداوند اعتماد تو را خوار شمرده است پس از ایشان نخواهد شد. ۱۷ زیرا در آن زمان اورشلیم را کرسی یهوه خواهند نامید و تمامی امت‌ها به آنجا به جهت اسم یهوه به اورشلیم جمع خواهند شد و اورشلیم را خواهند شد و اورشلیم را دیگر پیروی سرکشی دل‌های شیرخود را نخواهند نمود. ۱۸ و در آن ایام خاندان یهودا با خاندان اسرائیل راه

۳ و می‌گوید: «اگر مرد، زن خود را طلاق دهد او از وی جدا شده، زن مرد دیگری بشود آیا بار دیگر به آن زن رجوع خواهد

۲ و کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: ۲ «برو و به

گوش اورشلیم ندا کرده، بگو خداوند چنین می گوید: غیرت جوانی

۱ کلام ارمیا ابن حلقیا از کاهنانی که درعناتوت در زمین تو ومحببت نامزد شدن تو را حینی که از عقب من دریابان و بنیامین بودند. ۲ که کلام خداوند در ایام یوشیا ابن آمون پادشاه در زمین لم یزرع می خرامیدی برایت به خاطر می آورم. ۳ اسرائیل یهودا درسال سیزدهم از سلطنت او بر وی نازل شد. ۳ و درایام برای خداوند مقدس ونویر محصول او بود. خداوند می گوید: آتانی یهوایقم بن یوشیا پادشاه یهودا تا آخر سال یازدهم صدقیا ابن یوشیا که اورا بخورند مجرم خواهند شد و بلا بر ایشان مستولی خواهد پادشاه یهودا نازل می شد تا زمانی که اورشلیم در ماه پنجم به گردید. ۴ ای خاندان یعقوب و جمیع قبایل خانواده اسرائیل کلام اسیری برده شد. ۴ پس کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: خداوند را بشنوید! ۵ خداوند چنین می گوید: «پدران شما در من ۵ «قبل از آنکه تو را در شکم صورت بندم تو راشناختم و قبل چه بی انصافی یافتند که از من دوری ورزیدند و اباطیل را پیروی از بیرون آمدنت از رحم تو راتقدیس نمودم و تو را نبی امت ها قرار دادم. ۶ پس گفتم: «آهای خداوند یهوه اینک من تکلم مصر برآورد و ما را در بیابان و زمین ویران و پر از حفره ها و زمین کردن را نمی دانم چونکه طفل هستم. ۷ اما خداوند مرا گفت: خشک و سایه موت وزمینی که کسی از آن گذر نکند و آدمی در «مگو من طفل هستم، زیرا هر جایی که تو را بفرستم خواهی رفت آن ساکن نشود رهبری نمود؟ ۷ و من شما را به زمین بستانها آوردم و بهرچه تورا امر فرمایم تکلم خواهی نمود. ۸ از ایشان مترس تا میوه ها و طبیات آن را بخورید، اما چون داخل آن شدید زمین مرا زیرا خداوند می گوید: من با تو هستم و تورا رهایی خواهم داد. ۸ کاهنان نگفتند: یهوه ۹ آنگاه خداوند دست خود را دراز کرده، دهان مرا لمس کرد و کجاست و خوانندگان تورات مرا نشناختند و شبانان بر من عاصی خداوند به من گفت: «اینک کلام خود را در دهان تو نهادم. شدند و انبیا برای بعل نبوت کرده، در عقب چیزهای بی فایده ۱۰ بدان که تو را امروز بر امت ها و ممالک مبعوث کردم تا از ریشه رفتند. ۹ بنابراین خداوند می گوید: بار دیگر با شما مخاصمه برکنی و منهدم سازی و هلاک کنی و خراب نمایی و بنا نمایی و خواه نمود و با پسران پسران شما مخاصمه خواهم کرد. ۱۰ پس غرس کنی. ۱۱ پس کلام خداوند بر من نازل شده، گفت: «ای به جزیره های کنیم گذر کرده، ملاحظه نمایند و به قیدار فرستاده به ارمیا چه می بینی؟ گفتم: «شاخه ای از درخت بادام می بینم. ۱۱ دقت تعقل نمایند و دریافت کنید که آیا حادثه ای مثل این واقع ۱۲ خداوند مرا گفت: «نیکو دیدی زیرا که من بر کلام خود دیده شده باشد؟ ۱۱ که آیا هیچ امتی خدایان خویش را عوض کرده بانی می کنم تا آن راه انجام رسانم. ۱۳ پس کلام خداوند بار باشند با آنکه آنها خدانمیستند؟ اما قوم من جلال خویش را به دیگر به من رسیده، گفت: «چه چیز می بینی؟» گفتم: «دیگی آنچه فایده ای ندارد عوض نمودند. ۱۲ پس خداوند می گوید: ای جوشنده می بینم که رویش از طرف شمال است. ۱۴ و خداوند آسمانها از این متحیر باشید و به خود لرزیده، به شدت مشوش مرا گفت: «بلایی از طرف شمال بر جمیع سکنه این زمین منبسط شوید! ۱۳ زیرا قوم من دو کار بد کرده اند. مرا که چشمه آب خواهد شد. ۱۵ زیرا خداوند می گوید اینک من جمیع قبایل ممالک حیاتم ترک نموده و برای خود حوضها کنده اند، یعنی حوضهای شمالی را خواهم خواند و ایشان آمده، هر کس کرسی خود را در شکسته که آب را نگاه ندارد. ۱۴ آبا اسرائیل غلام یا خانه زاد دهنه دروازه اورشلیم و بر تمامی حصارهایش گرداگرد و به ضد تمامی شهرهای یهودا برپا خواهد داشت. ۱۶ و بر ایشان احکام آواز خود را بلند کردند و زمین او را ویران ساختند و شهرهای خود را دربار همه شرارتشان جاری خواهم ساخت چونکه مرا ترک سوخته و غیرمسکون گردیده است. ۱۶ و پسران نوف و تحفنیس کردند و برای خدایان غیر بخورسوزانیدند و اعمال دستهای خود را فرق تورا شکسته اند. ۱۷ آیا این را بر خویشان واردنیوردی چونکه سجده نمودند. ۱۷ پس توکمر خود را ببند و برخاسته، هرآنچه را یهوه خدای خود را حینی که تورا رهبری می نمود ترک کردی؟ من به توامر فرمایم به ایشان بگو و از ایشان هراسان مباش، مبدا تو ۱۸ و الان تو را باره مصر چه کار است تا آب شیحور را بنوشی؟ را پیش روی ایشان مشوش سازم. ۱۸ زیرا اینک من تو را امروز شهر وتو را با راه آشور چه کار است تا آب فرات را بنوشی؟ ۱۹ خداوند حصاردار و ستون آهنین و حصارهای برنجین به ضد تمامی زمین یهوه صباوت چنین می گوید: «شرارت تو، تو را تنبیه کرده و ارتداد برای پادشاهان یهودا و سروران و کاهنانش و قوم زمین ساختم. تو، تو را تو بیخ نموده است پس بدان و ببین که این امرزشت و تلخ ۱۹ و ایشان با تو جنگ خواهند کرد اما بر تو غالب نخواهند آمد، است که یهوه خدای خود را ترک نمودی و ترس من در تو نیست. زیرا خداوند می گوید: من با تو هستم و تو را رهایی خواهم داد. ۲۰ زیرا از زمان قدیم یوغ تو را شکستم و بندهای تو را گسیختم وگفتی بندگی نخواهم نمود زیرا بر هر تل بلند وزیر هر درخت

و آنچه را که غرس می‌نمایند دیگران نخواهند خورد. زیرا که ایام قوم مانند نهر سرشار به او خواهم رسانید. و شما خواهید مکید و در من مثل ایام درخت خواهد بود و برگریذگان من از عمل دستهای آغوش او برداشته شده، بر زانوهایش بناز پرورده خواهید شد.» خود تمتع خواهد برد. ۲۳ زحمت بیجانخواهند کشید و اولاد به ۱۳ و مثل کسی که مادرش او را تسلی دهد همچنین من شمارا جهت اضطراب نخواهند زاید زیرا که اولاد برکت یافتگان خداوند تسلی خواهم داد و در اورشلم تسلی خواهید یافت.» ۱۴ پس چون هستند و ذریت ایشان با ایشانند. ۲۴ و قبل از آنکه بخوانند من این را ببیند دل شما شادمان خواهد شد و استخوانهای شما مثل جواب خواهم داد. و پیش از آنکه سخن گویند من خواهم شنید. ۲۵ گرگ و بزه با هم خواهند چرید و شیر مثل گاو کاه خواهد خورد خداوند شد اما بر دشمنان خود غضب خواهد نمود. ۱۵ زیرا اینک و خوراک مار خاک خواهد بود. خداوند می‌گوید که در تمامی را با حدت و عتاب خویش را با شعله آتش به انجام رساند. ۱۶ زیرا

خداوند با آتش و شمشیر خود بر تمامی بشر داوری خواهد نمود و مقتولان خداوند بسیار خواهند بود. ۱۷ و خداوند می‌گوید: «آنانی که از عقب یکنفر که در وسط باشد خویش را در باغات تقدیس و تطهیر می‌نمایند و گوشت خنزیر و رجاسات و گوشت موش می‌خورند با هم تلف خواهند شد. ۱۸ و من اعمال و خیالات ایشان راجزا خواهم داد و آمده، جمیع امت‌ها و زبانها راجع خواهم کرد و ایشان آمده، جلال مرا خواهند دید. ۱۹ و آیتی در میان ایشان برپاخواهم داشت و آنانی را که از ایشان نجات یابند نزد امت‌ها به ترشیش و فول و تیراندازان لود و توبال و یونان و جزایر بعیده که آوازه مرا شنیده‌اند و جلال مرا ندیده‌اند خواهم فرستاد تا جلال مرا در میان امت‌ها شایع سازند.» ۲۰ و خداوند می‌گوید که ایشان جمیع برادران شما را از تمامی امت‌ها بر اسبان و اربابها و تخت روانها و قاطران و شتران به کوه مقدس من اورشلم به جهت خداوند هدیه خواهند آورد. چنانکه بنی اسرائیل هدیه خود را در ظرف پاک به خانه خداوند می‌آورند. ۲۱ و خداوند می‌گوید که از ایشان نیز کاهنان و لایوان خواهند گرفت. ۲۲ زیرا خداوند می‌گوید: «چنانکه آسمانهای جدید و زمین جدیدی که من آنها را خواهم ساخت در حضور من پایدار خواهد ماند همچنان ذریت شما و اسم شما پایدار خواهد ماند.» ۲۳ و خداوند می‌گوید که از غره ماه تا غره دیگر و از سبت تا سبت دیگر تمامی بشر خواهند آمد تا به حضور من سجده نمایند. ۲۴ و ایشان بیرون رفته، لاشهای مردمانی را که بر من عاصی شده‌اند ملاحظه خواهند کرد زیرا کرم ایشان نخواهد مرد و آتش ایشان خاموش نخواهد شد و ایشان نزد تمامی بشر مکروه خواهند بود.

۶۶ خداوند چنین می‌گوید: «آسمانها کرسی من و زمین پای انداز من است، پس خانه‌ای که برای من بنا می‌کنید کجا است؟ و مکان آرام من کجا؟» ۲ خداوند می‌گوید: «دست من همه این چیزها را ساخت پس جمیع اینها بوجود آمد اما به این شخص که مسکین و شکسته دل و از کلام من لرزان باشد، نظر خواهم کرد. ۳ کسی که گاوی ذبح نماید مثل قاتل انسان است و کسی که گوسفندی ذبح کند مثل شخصی است که گردن سگ را بشکند. و آنکه هدیه‌ای بگذراند مثل کسی است که خون خنزیری را بریزد و آنکه بخورسوزاند مثل شخصی است که بتی را تبریک نماید و ایشان راههای خود را اختیار کرده‌اند و جان ایشان از رجاسات خودشان مسرور است. ۴ پس من نیز مصیبت های ایشان را اختیار خواهم کرد و ترسهای ایشان را بر ایشان عارض خواهم گردانید، زیرا چون خواندم کسی جواب نداد و چون تکلم نمودم ایشان نشنیدند بلکه آنچه را که در نظر من ناپسند بود بعمل آوردند و آنچه را که نخواستم اختیار کردند.» ۵ ای آنانی که از کلام خداوند می‌لرزید سخن او را بشنوید. برادران شما که از شما نفرت دارند و شما را بخاطر اسم من از خود می‌رانند می‌گویند: خداوند تمجید کرده شود تا شادی شما را ببینم لیکن ایشان خجل خواهند شد. ۶ آواز غوغا از شهر، صدایی از هیكل، آواز خداوند است که به دشمنان خود مکافات می‌رساند. ۷ قبل از آنکه درد زه بکشد، زاید. پیش از آنکه درد او را فروگیرد اولاد نرینه‌ای آورد. ۸ کیست که مثل این را شنیده و کیست که مثل این را دیده باشد؟ آیا و لایقی در یک روز مولود گردد و قومی یکدفعه زاییده شود؟ زیرا صهیون به مجرد درد زه کشیدن پسران خود را زاید. ۹ خداوند می‌گوید: «آیا من بغم رحم برسانم و نزیانم؟» و خدای تومی گوید: «آیا من که زایانده هستم، رحم را ببندم؟» ۱۰ ای همه آنانی که اورشلم را دوست می‌دارید با او شادی کنید و برایش وجد نمایید. وای همه آنانی که برای او ماتم می‌گیرید، با او شادی بسیار نمایید. ۱۱ تا از پستانهای تسلیات او میکید و سیر شوید و بدوشید و از فراوانی جلال او محظوظ گردید. ۱۲ زیرا خداوند چنین می‌گوید: «اینک من سلامتی را مثل نهر و جلال امت‌ها را

و دشمنان ما مکان قدس تو را پایمال نمودند. ۱۹ و ما مثل کسانی که تو هرگز برایشان حکمرانی نکرده باشی و به نام تو نامیده نشده باشی گردیده‌ایم.

۶۴ کاش که آسمانها را منشق ساخته، نازل می شدی و کوهها از رویت تو متزلزل می گشت. ۲ مثل آتشی که خورده چوبها را مشتعل سازد و ناری که آب را به جوش آورد تا نام خود را بر دشمنان معروف سازی و امتها از رویت تو لرزان گردند. ۳ حینی که کارهای هولناک را که منتظر آنها نبودیم بجا آوردی. آنگاه نزول فرمودی و کوهها از رویت تو متزلزل گردید. ۴ زیرا که از ایام قدیم نشنیدند و استماع نمودند و چشم خدای را غیر از تو که برای منتظران خویش پیراورد ندید. ۵ تو آنانی را که شادمانند و عدالت را بجا می آورند و به راههای تو تو را به یاد می آورند ملاقات می کنی. اینک تو غضبناک شدی و ما گناه کرده‌ایم در اینها مدت مدیدی بسر بردیم و آیا نجات توانیم یافت؟ ۶ زیرا که جمیع ما مثل شخص نجس شده‌ایم و همه اعمال عادلانه ما مانند لته ملوث می باشد. و همگی ما مثل برگ، پژمرده شده، گناهان ما مثل باد، ما را می ریايد. ۷ و کسی نیست که اسم تو را بخواند یا خویشتر را برانگیزاند تا به تو متمسک شود زیرا که روی خود را از ما پوشیده‌ای و ما را به سبب گناهان ما گداخته‌ای. ۸ اما الان ای خداوند، تو پدر ما هستی. ما گل هستیم و تو صانع ما هستی و جمیع ما مصنوع دستهای تو می باشیم. ۹ ای خداوند بشدت غضبناک مباش و گناه را تا به ابد بخاطر مدار. هان ملاحظه نما که همگی ما قوم تو هستیم. ۱۰ شهرهای مقدس تو بیابان شده. صهیون، بیابان و اورشلیم، ویرانه گردیده است. ۱۱ خانه مقدس و زیبای ما که پدران ما تو را در آن تسبیح می خواندند به آتش سوخته شده و تمامی نفایس ما به خرابی مبدل گردیده است. ۱۲ ای خداوند آیا با وجود این همه، خودداری می کنی و خاموش شده، ما را بشدت رنجور می سازی؟

۶۵ «آنانی که مرا طلب نمودند مرا جستند و آنان که مرا نطلبیدند مرا یافتند. و به قومی که به اسم من نامیده نشدند گفتم لبیک لبیک. ۲ تمامی روز دستهای خود را بسوی قوم متمردی که موافق خیالات خود به راه ناپسندیده سلوک می نمودند دراز کردم. ۳ قومی که پیش رویم غضب مرا همیشه بهیجان می آورند، که درباغات قربانی می گذرانند و بر آجرها بخورمی سوزانند. ۴ که در قبرها ساکن شده، در مغاره هامنزل دارند، که گوشت خنزیر می خورند و خورش نجاسات در ظروف ایشان است. ۵ که می گویند: «در جای خود بایست و نزدیک من میازیرا که من از تو مقدس تر هستم.» اینان دود دربینی من می باشند و آتشی که تمامی روز مشتعل است. ۶ همانا این پیش من مکتوب

است. پس ساکت نخواهم شد بلکه پاداش خواهم داد و به آغوش ایشان مکافات خواهم رسانید. ۷ خداوند می گوید درباره گناهان شما و گناهان پدران شما باهم که بر کوهها بخورسوزانیدید و مرا بر تلها هانت نمودید پس جزای اعمال شما را اول به آغوش شما خواهم رسانید.» ۸ خداوند چنین می گوید: «چنانکه شیره درخوشه یافت می شود و می گویند آن را فاسد مساز زیرا که برکت در آن است. همچنان به خاطر بندگان خود عمل خواهم نمود تا (ایشان را) بالکل هلاک نسازم. ۹ بلکه نسلی از یعقوب و وارثی برای کوههای خویش از یهودا به ظهور خواهم آورد. و برگزیدگان ورثه آن و بندگانم ساکن آن خواهند شد. ۱۰ و شارون، مرتع گله‌ها و وادی عاکور، خوابگاه رماها به جهت قوم من که مرا طلبیده‌اند خواهد شد. ۱۱ و اما شما که خداوند را ترک کرده و کوه مقدس مرا فراموش نموده‌اید، و مانده‌ای به جهت بخت مهیا ساخته و شراب ممزوج به جهت اتفاق ریخته‌اید، ۱۲ پس شما را به جهت شمشیر مقدر ساختم و جمیع شما برای قتل خم خواهید شد زیرا که چون خواندم جواب ندادید و چون سخن گفتم نشنیدید و آنچه را که در نظر من ناپسند بود بعمل آوردید و آنچه را که نخواستم برگزیدید.» ۱۳ بنابراین خداوند یهوه می گوید: «هان بندگان من خواهند خورد اما شما گرسنه خواهید بود اینک بندگانم خواهند نوشید اما شما تشنه خواهید بود. همانا بندگانم شادی خواهند کرد اما شما خجل خواهید گردید. ۱۴ اینک بندگانم از خوشی دل، ترم خواهند نمود اما شما از کدورت دل، فریاد خواهید نمود و از شکستگی روح، و لوله خواهید کرد. ۱۵ و نام خود را برای برگزیدگان من به جای لعنت، ترک خواهید نمود پس خداوند یهوه تو را بقتل خواهد رسانید و بندگان خویش را به اسم دیگر خواهد نامید. ۱۶ پس هرکه خویشتر را بروی زمین برکت دهد خویشتر را به خدای حق برکت خواهد داد و هرکه بروی زمین قسم خورده خدای حق قسم خواهد خورد. زیرا که تنگیهای اولین فراموش شده و از نظر من پنهان گردیده است. ۱۷ زیرا اینک من آسمانی جدید و زمینی جدید خواهم آفرید و چیزهای پیشین بیاد نخواهد آمد و بخاطر نخواهد گذشت. ۱۸ بلکه از آنچه من خواهم آفرید، شادی کنید و تا به ابد وجد نمایید زیرا اینک اورشلیم را محل وجد و قوم او را محل شادمانی خواهم آفرید. ۱۹ و از اورشلیم وجد خواهم نمود و از قوم خود شادی خواهم کرد و آواز گریه و آواز ناله بار دیگر در اوشیده نخواهد شد. ۲۰ و بار دیگر طفل کم روز از آنجا نخواهد بود و نه مرد پیر که عمر خود را به اتمام نرسانیده باشد زیرا که طفل در سن صدسالگی خواهد مرد لیکن گناهکار صد ساله ملعون خواهد بود. ۲۱ و خانه‌ها بنا کرده، در آنها ساکن خواهند شد و تاکستانها غرس نموده، میوه آنها را خواهند خورد. ۲۲ بنا نخواهند کرد تا دیگران سکونت نمایند

دوست می‌دارم و از غارت و ستم نفرت می‌دارم و اجرت ایشان را ۶۳ این کیست که از ادم با لباس سرخ ازبصره می‌آید؟ به راستی به ایشان خواهم داد و عهد جاودانی با ایشان خواهم بست. ۹ و نسل ایشان در میان امت‌ها و فریت ایشان در میان قوم‌ها معروف خواهند شد. هرکه ایشان را ببیند اعتراف خواهد نمود که ایشان ذریت مبارک خداوند می‌باشند. ۱۰ در خداوند شادی بسیار می‌کنم و جان من در خدای خود وجد می‌نماید زیرا که مرا به‌جامه نجات مجلس ساخته، ردای عدالت را به من پوشانید. چنانکه داماد خویش را به تاج آرایش می‌دهد و عروس، خود را به زیورها زینت می‌بخشد. ۱۱ زیرا چنانکه زمین، نباتات خود را می‌رویانند و باغ، زرع خویش را نمو می‌دهد، همچنان خداوند یهوه عدالت و تسبیح را پیش روی تمامی امت‌ها خواهد رویانید.

۶۲ به‌خاطر صهیون سکوت نخواهم کرد و به‌خاطر اورشلیم خاموش نخواهم شد تا عدالتش مثل نور طلوع کند و نجاتش مثل چراغی که افروخته باشد. ۲ و امت‌ها، عدالت تو را و جمیع پادشاهان، جلال تو را مشاهده خواهند نمود. و تو به اسم جدیدی که دهان خداوند آن را قرار می‌دهد مسمی خواهی شد. ۳ و تو تاج جلال، در دست خداوند و افسرملوکانه، در دست خدای خود خواهی بود. ۴ و تودیدگر به متروک مسمی نخواهی شد و زمین را ربابر دیگر خرابه نخواهند گفت، بلکه تو را حفصیه و زمین را بعوله خواهند نامید زیرا خداوند از تومسرور خواهد شد و زمین تو منکوحه خواهد گردید. ۵ زیرا چنانکه مردی جوان دوشیزه‌ای را به نکاح خویش در می‌آورد هم چنان پسرانت تو را منکوحه خود خواهند ساخت و چنانکه داماد از عروس مبتهج می‌گردد هم چنان خدایت از تومسرور خواهد بود. ۶ ای اورشلیم دیده بانان برحصارهای تو گماشته‌ام که هر روز و هر شب همیشه سکوت نخواهند کرد. ای متذکران خداوند خاموش مباشید! ۷ و او را آرامی ندهید تا اورشلیم را استوار کرده، آن را در جهان محل تسبیح بسازد. ۸ خداوند به‌دست راست خود و به بازوی قوی خویش قسم خورده، گفته است که بار دیگر غله تو را ماکول دشمنان نسازم و غریبان، شراب تو را که برایش زحمت کشیده‌ای نخواهند نوشید. ۹ بلکه آنانی که آن را می‌چینند آن را خورده، خداوند را تسبیح خواهند نمود و آنانی که آن را جمع می‌کنند آن را در صحنهای قدس من خواهند نوشید. ۱۰ بگذرید از دروازه هابگذرید. طریق قوم را مهیا سازید و شاهراه را بلند کرده، مرتفع سازید و سنگها را برچیده علم را به جهت قوم‌ها برپا نمایید. ۱۱ اینک خداوند تاقصای زمین اعلان کرده است، پس به دختر صهیون بگوئید اینک نجات تو می‌آید. همانا اجرت او همراهش و مکافات او پیش رویش می‌باشد. ۱۲ و ایشان را به قوم مقدس و فدیه شدگان خداوند مسمی خواهند ساخت و تو به مطلوب و شهر غیر متروک نامیده خواهی شد.

را به جای لباس در بر کرد و غیرت را مثل ردا پوشید. ۱۸ بر وفق رسانند خم شده، نزد تو خواهند آمد و جمیع آنانی که تو را اهانت اعمال ایشان، ایشان را جزا خواهد داد. به خصمان خود حدت خشم را و به دشمنان خویش مکافات و به جزایر پادشاه را خواهد رسانید. ۱۹ و از طرف مغرب ازنم یهوه و از طلوع آفتاب از جلال متروک و مبعوض بودی و کسی از میان تو گذرنمی کرد. من تو را وی خواهند ترسید زیرا که او مثل نهر سرشاری که باد خداوندان را براند خواهد آمد. ۲۰ و خداوند می گوید که نجات دهنده ای برای صهیون و برای آنانی که در یعقوب از معصیت بازگشت نمایند و خواهی فهمید که من یهوه نجات دهنده تو هستم و من قدیر خواهد آمد. ۲۱ و خداوند می گوید: «اما عهد من با ایشان این اسرائیل، ولی تو می باشم. ۱۷ به جای برنج، طلا خواهم آورد و است که روح من که بر تو است و کلام من که در دهان تو به جای آهن، نقره و به جای چوب، برنج و به جای سنگ، آهن گذاشته ام از دهان تو و از دهان ذریت تو واز دهان ذریت تو خواهم آورد و سلامتی را ناظران تو و عدالت را حاکمان تو خواهم دور نخواهد شد.» خداوند می گوید: «از الان و تا ابدالابد.»

۶۰ برخیز و درخشان شو زیرا نور تو آمده و جلال خداوند بر تو طالع گردیده است. ۲ زیرا اینک تاریکی جهان را و ظلمت غلیظ طوایف را خواهد پوشانید اما خداوند بر تو طلوع خواهد نمود و جلال وی بر تو ظاهر خواهد شد. ۳ و امت ها بسوی نور تو و پادشاهان بسوی درخشندگی طلوع تو خواهند آمد. ۴ چشمان خود را به اطراف خویش برافراز و ببین که جمیع آنها جمع شده، نزد تو می آیند. پسرانت از دور خواهند آمد و دخترانت را در آغوش خواهند آورد. ۵ آنگاه خواهی دید و خواهی درخشید و دل تو لرزان شده، وسیع خواهد گردید، زیرا که توانگری دریا بسوی تو گردانیده خواهد شد و دولت امت ها نزد تو خواهد آمد. ۶ کثرت

۶۱ روح خداوند یهوه بر من است زیرا خداوند مرا مسح کرده است تا مسکینان را بشارت دهم و مرا فرستاده تا شکسته دلان را التیام بخشم و اسیران را به رستگاری و محبوسان را به آزادی ندا کنم. ۲ و تا از سال پسندیده خداوند و از یوم انتقام خدای ما ندانم و جمیع ماتمیان را تسلی بخشم. ۳ تا قرار دهم برای اینها کیستند که مثل ابر پرواز می کنند و مانند کبوتران بر وزنهای خود؟ ۹ به درستی که جزیره ها و کشتیهایی ترشیش اول انتظار مرا خواهند کشید تا پسران تو را از دور و نقره وطلای ایشان را با ایشان بیاورند، به جهت اسم یهوه خدای تو و به جهت قدوس تمجید وی نامیده شوند. ۴ و ایشان خرابه های قدیم را بنا خواهند اسرائیل زیرا که تو را زینت داده است. ۱۰ و غریبان، حصارهای تو نمود و ویرانه های سلف را بر پا خواهند داشت و شهرهای خراب را بنا خواهند نمود و پادشاهان ایشان تو را خدمت خواهند کرد زیرا که در غضب خود تو رازدم لیکن به لطف خویش تو را ترحم غریبان برپاشده، غله های شما را خواهند چرانید و بیگانگان، خواهم نمود. ۱۱ دروازه های تو نیز دائم باز خواهد بود و شب و فلاحان و باغبانان شما خواهند بود. ۶ و شما کاهنان خداوند روز بسته نخواهد گردید تا دولت امت ها رازند تو بیاورند و پادشاهان نامیده خواهید شد و شما را به خدام خدای ما مسمی خواهند ایشان همراه آورده شوند. ۱۲ زیرا هر امتی و مملکتی که تو را خدمت نکند تلف خواهد شد و آن امت ها تمام هلاک خواهند گردید. ۱۳ جلال لبنان با درختان صنوبر و کاج و چنار با هم برای تو آورده خواهند شد تا مکان مقدس مرا زینت دهند و جای پایهای درزمین خود نصیب مضاعف خواهند یافت و شادی جاودانی خود را تمجیدخواهم نمود. ۱۴ و پسران آنانی که تو را ستم می برای ایشان خواهد بود. ۸ زیرا من که یهوه هستم عدالت را

گل و لجن برمی اندازد می باشند. ۲۱ خدای من می گوید که های بلند زمین سوارخواهم کرد. و نصیب پدرت یعقوب را به شریزان را سلامتی نیست.

۵۸ آواز خود را بلند کن و دریغ مدار و آواز خود را مثل کرنا **۵۹** هان دست خداوند کوتاه نیست تازنهاند و گوش او بلند کرده، به قوم من تقصیر ایشان را و به خاندان یعقوب گناهان سنگین نی تا نشنود. ۲ لیکن خطایای شما در میان شما و خدای ایشان را اعلام نما. ۳ و ایشان هر روز مرا می طلبند و ازدانستن شما حایل شده است و گناهان شما روی او را از شما پوشانیده طریق های من مسرور می باشد. مثل امتی که عدالت را بجا آورده، است تا نشنود. ۳ زیرا که دستهای شما به خون و انگشتهای شما حکم خدای خود را ترک نمودند. احکام عدالت را از من سوال به شرارت آلوده شده است. لبهای شما به دروغ تکلم می نمایند نموده، از تقرب جستن به خدا مسرور می شوند (ومی گویند): چرا وزبانه های شما به شرارت تنطق می کند. ۴ احدی به عدالت دعوی روزه داشتیم و ندیدی و جانهای خویش را رنجانیدیم و ندانستی. نمی کند و هیچکس به راستی داوری نمی نماید. به بطالت توکل اینک شما درروز روزه خویش خود را می یابید و برعمله های دارند و به دروغ تکلم می نمایند. به ظلم حامله شده، شرارت رامی خود ظلم می نمایند. ۴ اینک به جهت نزاع و مخاصمه روزه زایند. ۵ از تخمهای افعی بچه برمی آورند و پرده عنکبوت می یابند. می گیرید و به لطمه شرارت می زنید. «امروز روزه نمی گیرید که هرکه از تخمهای ایشان بخورد می میرد و آن چون شکسته گردد آواز خود را در اعلی علین بشنوائید. ۵ آیا روزه ای که من می پسندم افعی بیرون می آید. ۶ پرده های ایشان لباس نخواهد شد و خویشن مثل این است، روزی که آدمی جان خود را برنجاند و سر خود را را از اعمال خود نخواهند پوشانید زیرا که اعمال ایشان اعمال مثل نی خم ساخته، پلاس و خاکستر زیر خود بگستراند؟ آیا این شرارت است و عمل ظلم در دستهای ایشان است. ۷ پایهای راروزه و روز مقبول خداوند می خوانی؟ ۶ «مگر روزه ای که من ایشان برای بدی دوان و به جهت ریختن خون بی گناهان شتابان می پسندم این نیست که بندهای شرارت را بگشاید و گره های است. افکار ایشان افکار شرارت است و در راههای ایشان ویرانی و یوغ را بازکنید و مظلومان را آزاد سازید و هر یوغ را بشکنید؟ ۷ مگر خرابی است. ۸ طریق سلامتی را نمی دانند و در راههای ایشان این نیست که نان خود را به گرسنگان تقسیم نمایی و فقیران رانده انصاف نیست. جاده های کج برای خود ساخته اند و هرکه در شده را به خانه خود بیاوری و چون برهنه را ببینی او را پیوشانی و آنها سالک باشد سلامتی را نخواهد دانست. ۹ بنابراین انصاف از خود را از آنانی که از گوشت تومی باشند مخفی نسازی؟ ۸ آنگاه ما دور شده است و عدالت به ما نمی رسد. انتظار نور می کشیم و نور تو مثل فجر طالع خواهد شد و صحت تو بزودی خواهد رویید و اینک ظلمت است و منتظر روشنائی هستیم اما در تاریکی غلیظ عدالت تو پیش تو خواهد خرامید و جلال خداوند ساقه تو خواهد سالک می باشیم. ۱۰ و مثل کوران برای دیوار تلمس می نمایم بود. ۹ آنگاه دعاخواهی کرد و خداوند تو را اجابت خواهد فرمود و مانند بی چشمان کورانه راه می رویم. در وقت ظهر مثل شام استغاثه خواهی نمود و او خواهد گفت که اینک حاضر هستیم. لغزش می خوریم و در میان تندرستان مانند مردگانیم. ۱۱ جمیع ما اگر یوغ و اشاره کردن به انگشت و گفتن ناحق را از میان خود دور مثل خرسها صدا می کنیم و مانند فاخته ها ناله می نمایم، برای کنی، ۱۰ و آرزوی جان خود را به گرسنگان بخششی و جان ذلیلان انصاف انتظاری کشیم و نیست و برای نجات و از ما دور می راسیر کنی، آنگاه نور تو در تاریکی خواهد درخشید و تاریکی غلیظ شود. ۱۲ زیرا که خطایای ما به حضور تو بسیار شده و گناهان تو مثل ظهر خواهد بود. ۱۱ و خداوند تو را همیشه هدایت نموده، ما به ضد ما شهادت می دهد چونکه خطایای ما با ما است و جان تو را در مکان های خشک سیر خواهد کرد و استخوانهایت را گناهان خود را می دانیم. ۱۳ مرتد شده، خداوند را انکار نمودیم. قوی خواهد ساخت و تو مثل باغ سیراب و مانند چشمه آب از پیروی خدای خود انحراف ورزیدیم به ظلم و فتنه تکلم کردیم و که آتش کم نشود خواهی بود. ۱۲ و کسان تو خرابه های قدیم به سخنان کذب حامله شده، از دل آنها رانتطق نمودیم. ۱۴ و را بناخواهند نمود و تو اساسهای دوره های بسیار را برپا خواهی داشت و تو را عمارت کننده رخنه ها و مرمت کننده کوچه ها راستی در کوچه ها افتاده است و استقامت نمی تواند داخل شود. برای سکونت خواهند خواند. ۱۳ «اگر پای خود را از سبت نگاه ۱۵ و راستی مفقود شده است و هرکه ازبندی اجتناب نماید خود را داری و خوشی خود را در روز مقدس من بجا نیاوری و سبت را به یغما می سپارد. و چون خداوند این را دید در نظر او بد آمد که خوشی و مقدس خداوند و محترم بخوانی و آن را محترم داشته، به انصاف وجود نداشت. ۱۶ و او دید که کسی نبود و تعجب نمود راههای خود رفتار نمایی و خوشی خود را نجویی و سخنان خود را که شفاعت کننده ای وجود نداشت از این جهت بازوی وی برای نگوئی، ۱۴ آنگاه در خداوند متلذذ خواهی شد و تو را بر مکان او نجات آورد و عدالت او وی را دستگیری نمود. ۱۷ پس عدالت را مثل زره پوشید و خود نجات را بر سر خویش نهاد. و جامه انتقام

خواهدگردید. ۱۲ زیرا که شما با شادمانی بیرون خواهیدرفت و با سلامتی هدایت خواهید شد. کوهها وتلها در حضور شما به شادی ترنم خواهند نمود وجمع درختان صحرا دستک خواهند زد. ۱۳ بهجای درخت خار صنوبر و بهجای خس آس خواهد رویید و برای خداوند اسم و آیت جاودانی که منقطع نشود خواهد بود.

۵۶ و خداوند چنین می گوید: «انصاف رانگاه داشته، عدالت را جاری نمایند، زیرا که آمدن نجات من و منکشف شدن عدالت من نزدیک است. ۲ خوشایحال انسانی که این را بجا آورد و بنی آدمی که به این متمسک گردد، که سبت را نگاه داشته، آن را بی حرمت نکند و دست خویش را از هر عمل بد بازدارد.» ۳ ۳ غریبی که با خداوند مقترن شده باشد تکلم نکند و نگویدکه خداوند مرا از قوم خود جدا نموده است وخصی هم نگوید که اینک من درخت خشک هستم. ۴ زیرا خداوند درباره خصیهایی که سبت های مرا نگاه دارند و آنچه را که من خوش دارم اختیار نمایند و به عهد من متمسک گردند، چنین می گوید ۵ که «به ایشان در خانه خود و دراندرون دیوارهای خویش یادگاری و اسمی بهتر از پسران و دختران خواهم داد. اسمی جاودانی که منقطع نخواهد شد به ایشان خواهم بخشید. ۶ و غریبانی که با خداوند مقترن شده، او را خدمت نمایند و اسم خداوند را دوست داشته، بنده او بشوند. یعنی همه کسانی که سبت را نگاه داشته، آن را بی حرمت نسازند و به عهد من متمسک شوند. ۷ ایشان را به کوه قدس خودخواهم آورد و ایشان را در خانه عبادت خودشادمان خواهم ساخت و قربانی های سوختنی وذبایح ایشان بر مذبح من قبول خواهد شد، زیراخانه من به خانه عبادت برای تمامی قومها مسمی خواهد شد.» ۸ و خداوند بیهوه که جمع کننده رانده شدگان اسرائیل است می گوید که «بعد از این دیگران را با ایشان جمع خواهم کرد علاوه برآنانی که از ایشان جمع شده اند.» ۹ ای تمام حیوانات صحرا وای جمیع حیوانات جنگل بیابید و بخورید! ۱۰ دیده بانان اوکورند، جمیع ایشان معرفت ندارند و همگی ایشان سگان گنگ اند که نمی توانند بانگ کنند. ۱۱ و این سگان حریصند که نمی توانندسیر بشوند و ایشان شبانند که نمی توانندبفهمند. جمیع ایشان به راه خود میل کرده، هریکی بطرف خود طالب سود خویش می باشد. ۱۲ (و می گویند) بیابید شراب بیاوریم و ازمسکرات مست شویم و فردا مثل امروز روزعظیم بلکه بسیار زیاده خواهد بود.

۵۷ مرد عادل تلف شد و کسی نیست که این را در دل خود بگذراند و مردان روف برداشته شدند و کسی فکر نمی کند که عادلان ازمعرض بلا برداشته می شوند. ۲ آنانی که به استقامت سالک می باشند بسلامتی داخل شده، بربسترهای خویش آرامی

خواهند یافت. ۳ و اماشمای پسران ساحره و اولاد فاسق و زانیه به اینجا نزدیک آید! ۴ بر که تمسخر می کنید و برکه دهان خود را باز می کنید و زبان را درازمی نمایید؟ آیا شما اولاد عصیان و ذریت کذب نیستید ۵ که در میان بلوطها و زیر هر درخت سبزخویشتن را به حرارت می آورید و اطفال را دروادیها زیر شکاف صخرهها ذبح می نمایید؟ ۶ در میان سنگهای ملسای وادی نصیب تو است همینها قسمت تو می باشد. برای آنها نیزهدیه ریختنی ریختنی و هدیه آردی گذرانیدی آیا من از اینها تسلی خواهم یافت؟ ۷ بر کوه بلند ورفیع بستر خود را گستریدی و به آنجا نیز برآمده، قربانی گذرانیدی. ۸ و پشت درها و باهوها یادگارخود را وا گذاشتی زیرا که خود را به کسی دیگرغیر از من مکشوف ساختی و برآمده، بستر خودرا پهن کردی و درمیان خود و ایشان عهد بسته، بستر ایشان را دوست داشتی جایی که آن را دیدی. ۹ و با روغن در حضور پادشاه رفته، عطریات خود را بسیار کردی و رسولان خود را بجای دور فرستاده، خویشتن را تا به هاویه پست گردانیدی.

(Sheol h7585) ۱۰ طولانی بودن راه درمانده شدی اما نگفتی که امید نیست. تازگی قوت خود رایافتی پس از این جهت ضعف بهم نرسانیدی. ۱۱ از که ترسان و هراسان شدی که خیانت ورزیدی و مرا بیاد نیاورده، این را در دل خود جاناندای؟ آیا من از زمان قدیم نیز ساکت نماندم پس از این جهت از من نترسیدی؟ ۱۲ من عدالت و اعمال تو را بیان خواهم نمود که تو را منفعت نخواهد داد. ۱۳ چون فریاد برمی آوری اندوخته های خودت تو را خلاصی بدهد و لکن باد جمیع آنها را خواهد برداشت و نفس آنها راخواهد برد. اما هرکه بر من توکل دارد مالک زمین خواهد بود و وارث جبل قدس من خواهد گردید. ۱۴ و گفته خواهد شد برافرازید! راه را برافرازید ومهیما سازید! و سنگ مصادم را از طریق قوم من بردارید! ۱۵ زیرا او که عالی و بلند است و ساکن درابدیت می باشد و اسم او قدوس است چنین می گوید: «من در مکان عالی و مقدس ساکنم و نیزیا کسی که روح افسرده و متواضع دارد. تا روح متواضعان را احیا نمایم و دل افسردگان را زنده سازم. ۱۶ زیرا که تا به ابد مخاصمه نخواهم نمودو همیشه خشم نخواهم کرد مبادا روحها وجانهایی که من آفریدم به حضور من ضعیف به هم رسانند. ۱۷ به سبب گناه طمع وی غضبناک شده، او را زدم و خود را مخفی ساخته، خشم نمودم و او به راه دل خود رو گردانیده، برفت. ۱۸ طریق های او را دیدم و او را شفا خواهم داد او را هدایت نموده، به او و به آنانی که با وی ماتم گیرند تسلی بسیار خواهم داد.» ۱۹ خداوند که آفریننده ثمره لبها است می گوید: «بر آنانی که دورند سلامتی باد و بر آنانی که نزدیکند سلامتی باد و من ایشان را شفا خواهم بخشید.» ۲۰ اماشریران مثل دریای متلاطم که نمی تواند آرام گیرد و آبهایش

گوسفندان گمراه شده بودیم و هر یکی از ما به راه خود برگشته بود سلامتی من متحرک نخواهد گردید.» خداوند که بر تو رحمت و خداوند گناه جمیع ما را بر وی نهاد. ۷ او مظلوم شد اما تواضع می کند این را می گوید. ۱۱ «ای رنجانیده و مضطرب شده که نموده، دهان خود را نگشود. مثل پروای که برای ذبح می برند و تسلی نیافتی اینک من سنگهای تو را در سنگ سرمه نصب مانند گوسفندی که نزد پشم برنده اش بی زبان است همچنان دهان خواهم کرد و بنیاد تو را در یاقوت زردخواهم نهاد. ۱۲ و مناره های خود را نگشود. ۸ از ظلم و اذآوری گرفته شد. و از طبقه او که تو را از لعل و دروازه هایت را از سنگهای بهرام و تمامی حدود تو تفکر نمود که اواز زمین زندگان منقطع شد و به جهت گناه قوم را از سنگهای گران قیمت خواهم ساخت. ۱۳ و جمیع پسران از من مضروب گردید؟ ۹ و قبر او را با شیران تعیین نمودند و بعد از خداوند تعلیم خواهند یافت و پسران را سلامتی عظیم خواهد بود. مردنش با دولتمندان. هر چند هیچ ظلم نکرد و در دهان وی حيله ای ۱۴ در عدالت ثابت شده و از ظلم دور مانده، نخواهی ترسید و نبود. ۱۰ اما خداوند را پسند آمد که او را مضروب نموده، به هم از آشفتگی دور خواهی ماند و به تو نزدیکی نخواهد نمود. دردها مبتلا سازد. چون جان او را قریانی گناه ساخت. آنگاه ذریت ۱۵ همانا جمع خواهند شد اما نه به اذن من. آتانی که به ضد خود را خواهد دید و عمر او دراز خواهد شد و مسرت خداوند در تجمع شوند به سبب تو خواهند افتاد. ۱۶ اینک من آهنگری را که دست او میسر خواهد بود. ۱۱ ثمره مشقت جان خویش را خواهد زغال را به آتش دمیده، آلتی برای کار خود بیرون می آورد، آفریدم. و دید و سیر خواهد شد. و بنده عادل من به معرفت خود بسیاری را من نیز هلاک کننده را برای خراب نمودن آفریدم. ۱۷ هر آلتی که عادل خواهد گردانید زیرا که او گناهان ایشان را بر خویش حمل به ضد تو ساخته شود پیش نخواهد برد و هزبانی را که برای خواهد نمود. ۱۲ بنابراین او را در میان بزرگان نصیب خواهم داد و محاکمه به ضد تو برخیزد تکذیب خواهی نمود. این است نصیب غنیمت را باز و آوران تقسیم خواهد نمود، به جهت اینکه جان خود بندگان خداوند و عدالت ایشان از جانب من.» خداوند می گوید. را به مرگ ریخت و از خطاکاران محسوب شد و گناهان بسیاری را بر خود گرفت و برای خطاکاران شفاعت نمود.

۵۴ ای عافره ای که نژاده ای بسرا! ای که درد زه نکشیده ای قیمت بخیرید. ۲ چرا نقره را برای آنچه نان نیست و مشقت خویش را برای آنچه سیر نمی کند صرف می کنی. گوش داده، از من بشنوید و چیزهای نیکو را بخورید تا جان شما از فریبی متلذذ شود. ۳ گوش خود را فرا داشته، نزد من بیایید و تا جان شما زنده گردد بشنوید و من باشما عهد جاودانی یعنی رحمت های امین داود را خواهم بست. ۴ اینک من او را برای طوایف شاهد گردانیدم. رئیس و حاکم طوایف. ۵ هان امتی را که نشناخته بودی دعوت خواهی نمود. و امتی که تو را نشناخته بودند نزد تو خواهند دوید. به خاطر پیوه که خدای تو است و قدوس اسرائیل که تو را تمجید نموده است.» ۶ خداوند را مادامی که یافت می شود بطلید و مادامی که نزدیک است او را بخوانید. ۷ شیر راه خود را و گناه کار افکار خویش را ترک نماید و بسوی خداوند بازگشت کند و بر وی رحمت خواهد نمود و بسوی خدای ما که مغفرت عظیم خواهد کرد. ۸ زیرا خداوند می گوید که افکار من افکار شما نیست و طریق های شما طریق های من نیست. ۹ زیرا چنانکه آسمان از زمین بلندتر است همچنان طریق های من از طریق های شما و افکار من از افکار شما بلندتر می باشد. ۱۰ و چنانکه باران و برف از آسمان می بارد و به آنجا بر نمی گردد بلکه زمین را سیراب کرده، آن را بارور و برومند می سازد و بزرگ را تخم و خورنده رانان می بخشد، ۱۱ همچنان کلام من که از دهانم صادر گردد خواهد بود. نزد من بی ثمر نخواهد برگشت بلکه آنچه را که خواستم بجا خواهد آورد و برای آنچه آن را فرستادم کامران خواهد گردید، لیکن احسان من از تو زایل نخواهد شد و عهد

ماند. ۹ بیدار شوای بازوی خداوند بیدار شو و خویشتن را با قوت اسیر شده‌ای بندهای گردن خود را بگشا! ۳ زیرا خداوند چنین ملبس ساز. مثل ایام قدیم و دوره های سلف بیدار شو. آیا تو آن می‌گویی: مفت فروخته کشتید و بی‌نقره فدیه داده خواهید شد. نیستی که رهبر را قطع نموده، ازدها رامجروح ساختی. ۱۰ آیا تو ۴ چونکه خداوند بیهو چنین می‌گوید: که درایم سابق قوم من به آن نیستی که دریا و آبهای لجه عظیم را خشک کردی و عمق مصر فرود شدند تا در آنجا ساکن شوند و بعد از آن آشور بر ایشان های دریا را راه ساختی تا فدیه شدگان عبور نمایند؟ ۱۱ و فدیه بی‌سبب ظلم نمودند. ۵ اما الان خداوند می‌گوید: در اینجا مرا شدگان خداوند بازگشت نموده، با ترنم به صهیون خواهند آمد چه‌کار است که قوم من مجان گرفتار شده‌اند. و خداوند می‌گوید: و خوشی جاودانی بر سرایشان خواهد بود و شادمانی و خوشی آنانی که بر ایشان تسلط دارند صیحه می‌زند و نام من دائم هر روز را خواهند یافت و غم و ناله فرار خواهد کرد. ۱۲ من هستم، اهانت می‌شود. ۶ بنابراین قوم من اسم مرا خواهند شناخت. و من که شما را تسلی می‌دهم. پس تو کیستی که از انسانی در آن روز خواهند فهمید که تکلم کننده من هستم، هان من که می‌میرد می‌ترسی و از پسر آدم که مثل گیاه خواهد گردید. هستم. ۷ چه زیبا است بر کوهها پایهای مبشر که سلامتی را ندا ۱۳ و خداوند را که آفریننده تو است که آسمانها را گسترانید و بنیاد می‌کند و به خیرات بشارت می‌دهدو نجات را ندا می‌کند و به زمین را نهاد فراموش کرده‌ای و دائم تمامی روز از خشم ستمکار صهیون می‌گویی که خدای تو سلطنت می‌نماید. ۸ آواز دیده بانان وقتی که به جهت هلاک کردن مهیا می‌شود می‌ترسی. و خشم تو است که آواز خود را بلند کرده، با هم ترنم می‌نمایند زیرا وقتی ستمکار کجا است؟ ۱۴ اسیران ذلیل بزودی رها خواهند شد و در حفره نخواهند مرد و نان ایشان کم نخواهد شد. ۱۵ زیرا من بیهو ۹ ای خرابه های اورشلیم به آواز بلند با هم ترنم نمایند، زیرا خداوند خدای تو هستم که دریا را به تلاطم می‌آورم تا امواجش نعره زند، قوم خود را تسلی داده، و اورشلیم را فدیه نموده است. ۱۰ خداوند بیهو صباوت اسم من است. ۱۶ و من کلام خود را در دهان تو ساعد قدوس خود را در نظر تمامی امت‌ها بالا زده است و جمیع گذاشتم و تو را زیر سایه دست خویش پنهان کردم تا آسمانها کرانه های زمین نجات خدای ما را دیده‌اند. ۱۱ ای شما که غرس نمایم و بنیادزمینی نهیم و صهیون را گویم که تو قوم من ظروف خداوند را برمی داریدیکسو شوید یکسو شوید و از اینجا هستی. ۱۷ خویشتن را برانگیزای اورشلیم! خویشتن را برانگیخته، بیرون رویو چیز ناپاک را لمس ننمایید و از میان آن بیرون رفته، برخیز! ای که از دست خداوند کاسه غضب او را نوشیدی و درد خویشتن را طاهر سازی. ۱۲ زیرا که به تعجل بیرون نخواهید رفت کاسه سرگیجی را نوشیده، آن را تا ته آشامیدی. ۱۸ از جمیع و گریزان روانه نخواهید شد، چونکه بیهو پیش روی شما خواهد پسرانی که زاییده است یکی نیست که او راهبری کند و از تمامی خرامید و خدای اسرائیل ساقه شما خواهد بود. ۱۳ اینک بنده پسرانی که تربیت نموده، کسی نیست که او را دستگیری نماید. من با عقل رفتار خواهد کرد و عالی و رفیع و بسیار بلند خواهد ۱۹ این دیوال بر تو عارض خواهد شد، کیست که برای تو ماتم شد. ۱۴ چنانکه بسیاری از تو در عجب بودند (از آن جهت که کند؟ یعنی خرابی و هلاکت و قحط و شمشیر، پس چگونه تو را منظر او از مردمان و صورت او از بنی آدم بیشترتباه گردیده بود). تسلی دهیم. ۲۰ پسران تو را ضعف گرفته، پسر همه کوجه‌ها مثل دهان خود را خواهند بست زیرا چیزهایی را که برای ایشان بیان تو مملو شده‌اند. ۲۱ پس‌ای زحمت کشیده این را بشنو! وای شده بود خواهند دید و آنچه را که نشنیده بودند خواهند فهمید.

مست شده اما نه از شراب! ۲۲ خداوند تو بیهو و خدای تو که دردعوی قوم خود ایستادگی می‌کند چنین می‌گوید: اینک کاسه سرگیجی را و درد کاسه غضب خویش را از تو خواهم گرفت و آن را بار دیگر نخواهی آشامید. ۲۳ و آن را به‌دست آنانی که بر تو ستم می‌نمایند می‌گذارم که به‌جان تومی‌گویند: خم شو تا از تو بگذریم و تو پشت خود را مثل زمین و مثل کوجه به جهت راه گذریان گذاشته‌ای.

۵۳ کیست که خبر ما را تصدیق نموده و کیست که ساعد خداوند بر او منکشف شده باشد؟ ۲ زیرا به حضور وی مثل نهال و مانند ریشه در زمین خشک خواهد روید. او را نه صورتی و نه جمالی می‌باشد. و چون او رامی‌نگریم منظری ندارد که مشتاق او باشیم. ۳ خوار و نزد مردمان مردود و صاحب غمها ورنج دیده و مثل کسی که رویها را از او بیوشاند و خوار شده که او را به حساب نیاوردیم. ۴ لکن او غم‌های ما را بر خود گرفت و درد‌های ما را

۵۲ بیدار شوای صهیون! بیدار شو و قوت خود را بیوشای بر خویش حمل نمود. و ما او را از جانب خدا زحمت کشیده و شهر مقدس اورشلیم! لباس زیبایی خویش را در بر کن زیرا که مضروب و مبتلا گمان بردیم. ۵ و حال آنکه به‌سبب تقصیرهای نامختون و ناپاک بار دیگر داخل تو نخواهد شد. ۲ ای اورشلیم مامجروح و به‌سبب گناهان ما کوفته گردید. و تادیب سلامتی خود را از گرد بقیشان و برخاسته، بنشین! وای دختر صهیون که ما بر وی آمد و از زخمهای او ماشفا یافتیم. ۶ جمیع ما مثل

بچه شیر خواره خود را فراموش کرده بر پسر رحم خویش ترحم را پوشش آن می‌گردانم.» ۴ خداوند یهوه زبان تلامیذ را به من نماید؛ اینان فراموش می‌کنند امامن تو را فراموش نخواهم نمود. داده است تا بدانم که چگونه خستگان را به کلام تقویت دهم. ۱۶ اینک تو را برکف دستهای خود نقش نمودم و حصارهای دائم هر بامداد بیدار می‌کند. گوش مرا بیدار می‌کند تا مثل تلامیذ در نظر من است. ۱۷ پسران به تعجیل خواهند آمد و آنانی که بشنوم. ۵ خداوند یهوه گوش مرا گشود و مخالفت نکردم و به تو را خراب و ویران کردند از تو بیرون خواهند رفت. ۱۸ چشمان عقب بزن گشتم. ۶ پشت خود را به زندگان و رخسار خود را به خود را به هر طرف بلند کرده، ببین جمیع اینها جمع شده، نزد تو موکنان دادم و روی خود را از رسوایی و آب دهان پنهان نکردم. می‌آیند. خداوند می‌گوید: «به حیات خودم قسم که خود را به ۷ چونکه خداوند یهوه مرا اعانت می‌کند پس رسوا نخواهم شد از جمیع اینها مثل زیورملیس خواهی ساخت و مثل عروس خویشتن این جهت روی خود را مثل سنگ خارا ساختم و می‌دانم که خجل رابه آنها خواهی آراست. ۱۹ زیرا خرابه‌ها و ویرانه‌های تو و زمین نخواهم گردید. ۸ آنکه مرا تصدیق می‌کند نزدیک است. پس تو که تباه شده بود، اما الان تو از کثرت ساکنان تنگ خواهی کیست که با من مخاصمه نماید تا با هم بایستیم و کیست که بر شد و هلاک کنندگان دور خواهند گردید. ۲۰ پسران تو که من دعوی نمایند پس او نزدیک من بیاید. ۹ اینک خداوند یهوه مرا بی‌اولاد می‌بودی در سمع تو (به یکدیگر) خواهند گفت: این اعانت می‌کند پس کیست مرا ملزم سازد. همانا همگی ایشان مثل مکان برای من تنگ است، مرا جایی بده تا ساکن شوم. ۲۱ و رخت مندرس شده، بید ایشان را خواهد خورد. ۱۰ کیست از تو درد دل خود خواهی گفت: کیست که اینها را برای من زاییده شما که از خداوند می‌ترسد و آواز بنده او را می‌شنود؟ هرکه در است و حال آنکه من بی‌اولاد و نازاد و جلای وطن و متروک ظلمت سالک باشد و روشنائی ندارد، او به اسم یهوه توکل نماید و می‌بودم. پس کیست که اینها را پرورش داد. اینک من به تنهایی به خدای خویش اعتماد بکنم. ۱۱ هان جمیع شما که آتش ترک شده بودم پس اینها کجا بودند؟» ۲۲ خداوند یهوه چنین می‌افروزد و کمر خود را به مشعلها می‌بندید، در روشنائی آتش می‌گوید: «اینک من دست خود را بسوی امت هادراز خواهم کرد و علم خویش را بسوی قوم هاخواهم برافراشت. و ایشان پسران را در آغوش خود خواهند آورد و دختران بر دوش ایشان برداشته خواهند شد. ۲۳ و پادشاهان لالا‌های تو و ملکه‌های ایشان دایه‌های تو خواهند بود و نزد تو رو به زمین افتاده، خاک پای تو را خواهند لیسید و تو خواهی دانست که من یهوه هستم و آنانی که منتظر من باشند خجل نخواهند گردید. ۲۴ آیا غنیمت از جبار گرفته شود یا اسیران از مرز قاهر رهنایده گردند. ۲۵ زیرا خداوند چنین می‌گوید: «اسیران نیز از جبار گرفته خواهند شد و غنیمت از دست ستم پیشه رهنایده خواهد گردید. زیرا که من با دشمنان تو مقاومت خواهم نمود و من پسران تو را نجات خواهم داد. ۲۶ و به آنانی که بر تو ظلم نمایند گوشت خودشان را خواهم خوراند و به خون خود مثل شراب مست خواهند شد و تمامی بشر خواهند دانست که من یهوه نجات‌دهنده تو و ولی تو و قدیر یعقوب هستم.»

۵۱ ای پیروان عدالت و طالبان خداوند مرا بشنوید! به صخره‌ای که از آن قطع گشته و به حفرة چاهی که از آن کنده شده‌اید نظر کنید. ۲ به پدر خود ابراهیم و به ساره که شما را زاید نظر نماید زیرا او یک نفر بود حینی که او رادعوت نمودم و او را برکت داده، کثیر گردانیدم. ۳ به تحقیق خداوند صهیون را تسلی داده، تمامی خرابه‌هایش را تسلی بخشیده است و بیابان او را مثل عدن و هامون او را مانند جنت خداوند ساخته است. خوشی و شادی در آن یافت می‌شود و تسبیح و آواز ترنم. ۴ ای قوم من به من توجه نماید وای طایفه من به من گوش دهید. زیرا که شریعت از نزد من صادر می‌شود و داوری خود را برقرار می‌کنم تا قوم‌ها را روشنائی بشود. ۵ عدالت من نزدیک است و نجات من ظاهر شده، بازوی من قوم‌ها را داوری خواهد نمود و جزیره‌ها منتظر من شده، به

۵۰ خداوند چنین می‌گوید: «طلاق نامه مادر شما که او را طلاق دادم کجاست؟ یا کیست از طلبکاران من که شما را به او فروختم؟ اینک شما به سبب گناهان خود فروخته شدید و مادر شما به جهت تقصیرهای شما طلاق داده شد. ۲ چون آدمم چرا همچنین خواهند مرد اما نجات من تا به ابد خواهد ماند و عدالت کسی نبود؟ و چون ندا کردم چرا کسی جواب نداد؟ آیا دست من من زایل نخواهد گردید. ۷ ای شما که عدالت را می‌شناسید! وای به هیچ وجه کوتاه شده که نتواند نجات دهد یا درمن قدرتی قومی که شریعت من در دل شما است! مرا بشنوید. از مذمت نیست که رهایی دهم؟ اینک به عتاب خود دریا را خشک می‌کنم مردمان مترسید و از دشنام ایشان هراسان مشوید. ۸ زیرا که بید و نه‌رها را بیابان می‌سازم که ماهی آنها از بی‌آبی متعفن شود و از ایشان را مثل جامه خواهد زد و کرم ایشان را مثل پشم خواهد خورد تشنگی بمیرد. ۳ آسمان را به ظلمت ملبس می‌سازم و پلاس اما عدالت من تا ابد الابد و نجات من نسل‌بعد نسل باقی خواهد

۴۸ ای خاندان یعقوب که به نام اسرائیل مسمی هستید و از آب یهودا صادر شده‌اید، و به اسم یهوه قسم می‌خورید و خدای اسرائیل را ذکر می‌نمایید، اما نه به صداقت و راستی، این را بشنوید. ۲ زیرا که خویشتن را از شهر مقدس می‌خوانند و بر خدای اسرائیل که اسمش یهوه صباوت است اعتماد می‌دارند. ۳ چیزهای اول را از قدیم اخبار کردم و از دهان من صادر شده، آنها را اعلام نمودم بگفته به عمل آوردم و واقع شد. ۴ چونکه دانستم که تو سخت دل هستی و گردنت بند آهنین و پیشانی تو برنجین است. ۵ بنابراین تو را از قدیم مخبر ساختم و قبل از وقوع تو را اعلام نمودم. مبدا بگویی که بت من آنها را بجا آورده و بت تراشیده و صنم ریخته شده من آنها را امر فرموده است. ۶ چونکه همه این چیزها را شنیدی آنها را ملاحظه نما. پس آیاشما اعتراف نخواهید کرد، و از این زمان چیزهای تازه را به شما اعلام نمودم و چیزهای مخفی را که ندانسته بودید. ۷ در این زمان و نه در ایام قدیم آنها آفریده شد و قبل از امروز آنها را نشنیده بودی مبدا بگویی اینک این چیزها را می‌دانستم. ۸ البته نشنیده و هر آینه ندانسته و البته گوش توقبل از این باز نشده بود. زیرا می‌دانستم که بسیاریانکار هستی و از رحم (مادرت) عاصی خوانده شدی.

۴۹ ای جزیره‌ها از من بشنوید! وای طوایف از جای دور گوش دهید! خداوند مرا از رحم دعوت کرده واز احساسی مادرم اسم مرا ذکر نموده است. ۲ و دهان مرا مثل شمشیر تیز ساخته، مرا زیر سایه دست خودپنهان کرده است. و مرا تیر صیقلی ساخته درترکش خود مخفی نموده است. ۳ و مرا گفت: ای اسرائیل تو بنده من هستی که از تو خویشتن راتمجید نموده‌ام! ۴ اما من گفتم که عبث زحمت کشیدم و قوت خود را بی‌فایده و باطل صرف کردم لیکن حق من با خداوند و اجرت من با خدای من می‌باشد. ۵ و الان خداوند که مرا از رحم برای بندگی خویش سرشت تا یعقوب را نزد اوپازآورم و تا اسرائیل نزد وی جمع شوند می‌گوید(و در نظر خداوند محترم هستم و خدای من قوت من است). ۶ پس می‌گوید: این چیز قلیلی است که بنده من بشوی تا اسباط یعقوب را برپاکنی و ناجیان اسرائیل را باز آوری. بلکه تو را نورامت‌ها خواهم گردانید و تا اقصای زمین نجات من خواهی بود. ۷ خداوند که ولی و قدوس اسرائیل می‌باشد به او که نزد مردم محقر و نزد امت‌ها مکروه و بنده حاکمان است چنین می‌گوید: پادشاهان دیده برپا خواهند شد و سروران سجده خواهند نمود، به سبب خداوند که امین است و قدوس اسرائیل که تو را برگزیده است. ۸ خداوند چنین می‌گوید: «در زمان رضامندی تو را اجابت نمودم و در روز نجات تو را اعانت کردم. و تو را حفظ نموده عهد قوم خواهم ساخت تا زمین را معمور سازی و نصیب های خراب شده را (به ایشان) تقسیم نمایم. ۹ و به اسیران بگویی: بیرون روید و به آنانی که درظلمتند خویشتن را ظاهر سازید. و ایشان درراهها خواهند چرید و مرتعهای ایشان بر همه صحراهای کوهی خواهد بود. ۱۰ گرسنه و تشنه نخواهند بود و حرارت و آفتاب به ایشان ضررنخواهد رسانید زیرا آنکه بر ایشان ترحم داردایشان را هدایت خواهد کرد و نزد چشمه های آب ایشان را رهبری خواهد نمود. ۱۱ و تمامی کوههای خود را طریق‌ها خواهم ساخت وراههای من بلند خواهد شد. ۱۲ اینک بعضی ازجای دور خواهند آمد و بعضی از شمال و از مغرب و بعضی از دیار سینیم.» ۱۳ ای آسمان‌ترنم کنید! وای زمین وجد نما! وای کوهها آوازشادمانی دهید! زیرا خداوند قوم خود را تسلی می‌دهد و بر مظلومان خود ترحم می‌فرماید. ۱۴ اما صهیون می‌گوید: «یهوه مرا ترک نموده و خداوند مرا فراموش کرده است.» ۱۵ آیا زن

۲۰ ای ره‌اشدگان از امت‌ها جمع شده، بیایید و با هم نزدیک نخواهد نمود و نجات را به جهت اسرائیل که جلال من است در شوید. آنانی که چوب بتهای خود را برمی دارند و نزد خدایی که صهیون خواهم گذاشت.

نخستین ره‌انیددعا می‌نمایند معرفت ندارند. ۲۱ پس اعلان نموده، ایشان را نزدیک آورید تا با یکدیگر مشورت نمایند. کیست که این را از ایام قدیم اعلان نموده و از زمان سلف اخبار کرده است؟ آیا نه من که یهوه هستم و غیر از من خدایی دیگر نیست؟ خدای عادل و نجات‌دهنده و سوای من نیست. ۲۲ ای جمیع کرانه‌های زمین به من توجه نمایند و نجات یابید زیرا من خدا هستم و دیگری نیست. ۲۳ به ذات خود قسم خوردم و این کلام به عدالت از دهانم صادر گشته برنخواهد گشت که هر زانو پیش من خم خواهد شد و هر زبان به من قسم خواهد خورد. ۲۴ مرا خواهند گفت عدالت و قوت فقط در خداوند می‌باشد و بسوی او خواهند آمد و همگانی که به او خشمناکند خجل خواهند گردید. و تمامی ذریت اسرائیل در خداوند عادل شمرده شده، فخر خواهند کرد.

۴۶ بیل خم شده و نبو منحنی گردیده بتهای آنها بر حیوانات که در عشرت بسر می‌بری و دراطمینان ساکن هستی این را بشنو. و بهایم نهاده شد. آنهایی که شما برمی داشتید حمل گشته و ای که در دل خود می‌گویی من هستم و غیر از من دیگری نیست بارحیوانات ضعیف شده است. ۲ آنها جمیع منحنی و خم شده، و بیوه نخواهم شد و بی‌اولادی را نخواهم دانست. ۹ پس این دو آن بار را نمی‌توانند ره‌انید بلکه خود آنها به اسیری می‌روند. ۳ ای چیز یعنی بی‌اولادی و بیوگی بغنه در یکروز به تو عارض خواهد شد خاندان یعقوب و تمامی بقیه خاندان اسرائیل که از بطن برمن و باوجود کثرت سحر تو و افراط افسونگری زیاد توانها بشدت حمل شده و از رحم برداشته می‌بوده‌اید! ۴ و تا به پیری شما من بر تو استیلا خواهد یافت. ۱۰ زیرا که بر شرارت خود اعتماد همان هستم و تا به شیخوخیت من شما را خواهم برداشت. من نموده، گفتم کسی نیست که مرا ببیند. و حکمت و علم تو، تو آفریدم و من برخوام داشت و من حمل کرده، خواهم ره‌انید. را گمراه ساخت و در دل خود گفتم: من هستم و غیر از من ه مرا با که شبیه و مساوی می‌سازید و مرا با که مقابل می‌نمایند تا دیگری نیست. ۱۱ پس بلایی که افسون آن رانخواهی دانست بر مشابه شوم؟ ۶ آنانی که طلا را از کیسه می‌ریزند و نقره را به تو عارض خواهد شد و مصیبتی که به دفع آن قادر نخواهی شد تو میزان می‌سنجند، زرگری را اجیر می‌کنند تا خدایی از آن بسازد پس را فروخواهد گرفت و هلاکتی که ندانسته‌ای ناگهان بر تو استیلا سجده کرده، عبادت نیز می‌نمایند. ۷ آن را بردوش برداشته، خواهد یافت. ۱۲ پس در افسونگری خود و کثرت سحر خویش می‌بند و به‌جایش می‌گذارند و اومی ایستد و از جای خود حرکت نمی‌تواند کرد. نزد او استغاثه هم می‌نمایند اما جواب نمی‌دهد توانی برد و شاید که غالب توانی شد. ۱۳ از فراوانی مشورت‌های وایشان را از تنگی ایشان نتواند ره‌انید. ۸ این را بیاد آورید و مردانه بگوئید. وای عاصیان آن را در دل خود تفکر نمایید! ۹ چیزهای و آنانی که در غره ماهها اخبار می‌دهند بایستند و تو را از آنچه بر تو اول را از زمان قدیم به یاد آورید. زیرا من قادر مطلق هستم و دیگری واقع شدنی است نجات دهند. ۱۴ اینک مثل کاهبن شده، آتش نیست. خدا هستم و نظیر من نی. ۱۰ آخر را از ابتدا و آنچه را که ایشان را خواهد سوزانید که خویش را از سورت زبانه آن نخواهند واقع نشده از قدیم بیان می‌کنم و می‌گویم که اراده من برقرار خواهد ره‌انید و آن اخگری که خود را نزد آن گرم سازند و آتشی که در ماند و تمامی مسرت خویش را بجاخواهم آورد. ۱۱ مرغ شکاری برابش بنشینند نخواهد بود. ۱۵ آنانی که از ایشان مشقت کشیدی را از مشرق و هم مشورت خویش را از جای دور می‌خوانم. من برای تو چنین خواهند شد و آنانی که از طفولیت با تو تجارت گفتم و البته بجا خواهم آورد و تقدیر نمودم و البته به وقوع خواهد رسید هر کس بجای خود آواره خواهد گردید و کسی که تو را رسانید. ۱۲ ای سخت‌دلان که از عدالت دور هستید مرا بشنوید. رهایی ندهند نخواهد بود.

۱۳ عدالت خود را نزدیک آوردم و دور نمی‌باشد و نجات من تاخیر

و شمشاد را غرس نموده، باران آن را نمو می‌دهد. ۱۵ پس برای دروازه‌ها دیگر بسته نشود چنین می‌گوید ۲ که «من پیش روی تو شخص به جهت سوخت بکار می‌آید و از آن گرفته، خود را گرم خواهم خرامید و جایهای ناهموار را هموار خواهم ساخت. و درهای می‌کند و آن را فروخته نان می‌پزد و خدایی ساخته، آن رامی پرستد برنجین را شکسته، پشت بندهای آهنین را خواهم برید. ۳ و از آن بیتی ساخته، پیش آن سجده می‌کند. ۱۶ بعضی از آن را گنجهای ظلمت و خزاین مخفی را به تو خواهم بخشید تا بدانی در آتش می‌سوزاند ویر بعضی گوشت پخته می‌خورد و کباب را که من یهوه که تو را به اسمت خوانده‌ام خدای اسرائیل می‌باشم. برشته کرده، سیر می‌شود و گرم شده، می‌گوید: وه گرم شده، آتش ۴ به‌خاطر بنده خود یعقوب و برگزیده خویش اسرائیل، هنگامی که را دیدم. ۱۷ و از بقیه آن خدایی یعنی بت خویش را می‌سازد مرا نشناختی تو را به اسمت خواندم و ملقب ساختم. ۵ من و پیش آن سجده کرده، عبادت می‌کند و نزد آن دعا نموده، یهوه هستم و دیگری نیست و غیر از من خدایی نی. من کمر تو را می‌گوید: مرا نجات بده چونکه تو خدای من هستی. ۱۸ ایشان بستم هنگامی که مرا نشناختی. ۶ تا از مشرق آفتاب و مغرب آن نمی‌دانند و نمی‌فهمند زیرا که چشمان ایشان رابسته است تا بدانند که سواي من احدی نیست. من یهوه هستم و دیگری نی. نبینند و دل ایشان را تا تعقل نمایند. ۱۹ و تفکر ننموده، معرفت ۷ پدیدآورنده نور و آفریننده ظلمت. صانع سلامتی و آفریننده بدی. و فطانتی ندارند تا بگویند نصف آن را در آتش سوختیم و بر زغالش من یهوه صانع همه این چیزها هستم. ۸ ای آسمانها از بالا بیارند نیز نان پختیم و گوشت را کباب کرده، خوردیم پس آیا از بقیه آن تا افلاک عدالت را فرو ریزد و زمین بشکافت تا نجات وعدالت نمو بیتی بسازیم و به تنه درخت سجده نماییم؟ ۲۰ خاکستر را خوراک کنند و آنها را با هم برپاوند زیرا که من یهوه این را آفریده‌ام. ۹ وای خودمی سازد و دل فریب خورده او را گمراه می‌کند که جان خود برکسی که با صانع خود چون سفالی با سفالهای زمین مخاصمه را نتواند رها کند و فکر نمی‌نماید که آید دست راست من دروغ نماید. آیا کوزه به کوزه‌گر بگوید چه چیز راساختی؟ یا مصنوع نیست. ۲۱ «ای یعقوب وای اسرائیل اینها را بیادآور چونکه تو تو درباره تو بگوید که اودست ندارد؟ ۱۰ وای بر کسی که به بنده من هستی. تو را سرشتمای اسرائیل تو بنده من هستی از من پدر خودگوید: چه چیز را تولید نمودی و به زن که چه زایدی. فراموش نخواهی شد. ۲۲ تقصیرهای تو را مثل ابر غلیظ و گناهات ۱۱ خداوند که قدوس اسرائیل و صانع آن می‌باشد چنین می‌گوید: را مانند ابر محو ساختم. پس نزد من بازگشت نما زیرا تو را فدیه درباره امور آینده از من سوال نمایند و پسران مرا و اعمال دستهای کرده‌ام. ۲۳ ای آسمانها ترنم نمایند زیرا که خداوند این را کرده مرابه من تفویض نمایند. ۱۲ من زمین را ساختم و انسان را بر آن است! وای اسفلهای زمین! فریاد برآورد وای کوهها و جنگلها و هر آفریدم. دستهای من آسمانها را گسترانید و من تمامی لشکرهای درختی که در آنها باشد بسرایید! زیرا خداوند یعقوب را فدیه کرده آنها را امر فرمودم. ۱۳ من او را به عدالت برانگیختم و تمامی است و خویشتن را در اسرائیل تمجید خواهد نمود.» ۲۴ خداوند راههایش را راست خواهم ساخت. شهر مرا بنا کرده، اسیرانم را آزاد که ولی تو است و تو را از رحم سرشته است چنین می‌گوید: من خواهد نمود، اما نه برای قیمت و نه برای هدیه. یهوه صباوت این یهوه هستم و همه چیز را ساختم. آسمانها را به تنهایی گسترانیدم و رامی گوید.» ۱۴ خداوند چنین می‌گوید: «حاصل مصر و تجارت زمین را پهن کردم و با من که بود. ۲۵ آنکه آیات کاذبان را باطل حیش و اهل سبا که مردان بلند قدمی باشند نزد تو عبور نموده، از می‌سازد و جادوگران را احق می‌گرداند. و حکیمان را بعقب برمی آن تو خواهند بود. و تابع تو شده در زنجیرها خواهند آمد و پیش تو گرداند و علم ایشان را به جهالت تبدیل می‌کند. ۲۶ که سخنان خم شده و نزد تو التماس نموده، خواهند گفت: البته خدا در بندگان خود را برقرار می‌دارد و مشورت رسولان خویش را به انجام تو است و دیگری نیست و خدایی نی.» ۱۵ ای خدای اسرائیل می‌رساند، که درباره اورشلیم می‌گوید معمور خواهد شد و درباره و نجات‌دهنده یقین خدایی هستی که خود را پنهان می‌کنی. شهرهای یهودا که بنا خواهد شد و خرابی‌های آن را برپا خواهم ۱۶ جمیع ایشان خجل و رسوا خواهند شد و آنانی که بنها می‌سازند داشت. ۲۷ آنکه به لجه می‌گوید که خشک شو و نه‌رهایت را با هم به رسوایی خواهند رفت. ۱۷ اما اسرائیل به نجات جاودانی خشک خواهم ساخت. ۲۸ و درباره کورش می‌گوید که او شبان از خداوند ناجی خواهند شد و تا ابد آباد خجل و رسوا نخواهند من است و تمامی مسرت مرا به اتمام خواهد رسانید و درباره گردید. ۱۸ زیرا یهوه آفریننده آسمان که خدا است که زمین را اورشلیم می‌گوید بنا خواهد شد و درباره هیکل که بنیاد تو نهاده سرشت و ساخت و آن را استوار نمود و آن را عبث نیافرید بلکه به جهت سکونت مصور نمود چنین می‌گوید: «من یهوه هستم و دیگری نیست. ۱۹ در خفا و درجایی از زمین تاریخ تکلم

۴۵ خداوند به مسیح خویش یعنی به کورش که دست راست او را گرفتیم تا به حضور وی امت‌ها را مغلوب سازم و کمرهای پادشاهان را بگشایم تا درها را به حضور وی مفتوح نمایم و

وشعلدش تو را نخواهد سوزانید. ۳ زیرا من یهوه خدای تو و قدوس تو نهادم و به بخور تو را به تنگ نیاوردم. ۲۴ نی معطر را به اسرائیل نجات‌دهنده توهستم. مصر را فدیه تو ساختم و حبش و جهت من به نقره نخریدی و به پیه ذبایح خویش مرا سیر نساختی. سبا را به عوض تو دادم. ۴ چونکه در نظر من گرانبها و مکرم بودی و من تو را دوست می‌داشتم پس مردمان را به عوض تو و به تنگ آوردی. ۲۵ من هستم من که بخاطر خود خطایای تو طوایف را در عوض جان تو تسلیم خواهم نمود. ۵ مترس زیر ارمحو ساختم و گناهان تو را بیاد نخواهم آورد. ۲۶ مرا یاد بده که من با توهستم و ذریت تو را از مشرق خواهم آورد و تو راز را با هم محاکمه نمایم. حجت خود را بیآور تا تصدیق شوی. مغرب جمع خواهم نمود. ۶ به شمال خواهم گفت که «بده ۲۷ اجداد اولین تو گناه ورزیدند و واسطه‌های تو به من عاصی و» به جنوب که «ممانعت مکن». پسران مرا از جای دور و دخترانم را از کرانه‌های زمین بیاور. ۷ یعنی هرکه را به اسم من

نامیده شود او را به جهت جلال خویش آفریده و او را مصور نموده و ساخته باشم. ۸ قومی را که چشم دارند اما کور هستند و گوش دارند اما کرمی باشند بیرون آور. ۹ جمیع امت‌ها با هم جمع شوند و قبیله‌ها فراهم آیند پس در میان آنها کیست که از این خبر دهد و امور اولین را به ما اعلام نماید. شهود خود را بیاورد تا تصدیق شوند یا استماع نموده، اقرار بکنند که این راست است. ۱۰ یهوه می‌گوید که «شما و بنده من که او را برگزیده‌ام شهود من می‌باشید. تا دانسته، به من ایمان آورید و بفهمید که من او هستم و پیش از من خدایی مصور نشده و بعد از من هم نخواهد شد. ۱۱ من، من یهوه هستم و غیر از من نجات‌دهنده‌ای نیست. ۱۲ من اخبار نموده و نجات داده‌ام و اعلام نموده و در میان شما خدای غیر نبوده است. خداوند می‌گوید که شما شهود من هستید و من خدا هستم. ۱۳ و از امروز نیز من او می‌باشم و کسی که از دست من تواند رهانید نیست. من عمل خواهم نمود و کیست که آن را رد نماید؟» ۱۴ خداوند که ولی شما و قدوس اسرائیل است چنین می‌گوید: «بخاطر شما به بابل فرستادم و همه ایشان را مثل فراریان فرود خواهم آورد و کلدانیان را نیز در کشتیهای وجد ایشان. ۱۵ من خداوند قدوس شما هستم. آفریننده اسرائیل و پادشاه شما.» ۱۶ خداوند که راهی در دریا و طریقی در آبهای عظیم می‌سازد چنین می‌گوید: ۱۷ «آنکه ارابه‌ها و اسبها و لشکر و قوت آن را بیرون می‌آورد، ایشان با هم خواهند خوابید و نخواهند برخاست و منطفی شده، مثل فتیله خاموش خواهند شد. ۱۸ چیزهای اولین را بیاد نیاورید و در امور قدیم تفکر ننمایید. ۱۹ اینک من چیزنویی بوجود می‌آورم و آن الان بظهور می‌آید. آیا آن را نخواهید دانست؟ بدرستی که راهی در بیابان و نهرا در هامون قرار خواهم داد. ۲۰ حیوانات صحرا گرگان و شترمرغها را تمجید خواهند نمود چونکه آب در بیابان و نهرا در صحرا بوجود می‌آورد تا قوم خود و برگزیدگان خویش را سیراب نمایم. ۲۱ این قوم را برای خود ایجاد کردم تا تسبیح مرا بخوانند. ۲۲ اما توای یعقوب مرا نخواندی و توای اسرائیل از من به تنگ آمدی! ۲۳ گوسفندان قربانی‌های سوختنی خود را برای من نیاوردی و به ذبایح خود مرا ترکم نمودی! به هدایا بندگی بر

زمین خشک را به چشمه های آب مبدل خواهم ساخت. ۱۹ در وقایع نخستین واقع شد و من از چیزهای نو اعلام می کنم و قبل بیابان سرو آزاد و شطیم و آس و درخت زیتون را خواهم گذاشت و از آنکه بوجود آید شما را از آنها خبر می دهم.» ۱۰ ای شما در صحرا صنوبر و کاج و چنار را با هم غرس خواهم نمود. ۲۰ تا که به دریا فرود می روید و ای آنچه در آن است! ای جزیره ها و بییند و بدانند و تفکر نموده، با هم تامل نمایند که دست خداوند ساکنان آنها سرود نو را به خداوند و ستایش وی را از اقصای زمین این را کرده و قدوس اسرائیل این را ایجاد نموده است. ۲۱ خداوند بسرایید! ۱۱ صحرا و شهرهایش وقریه هایی که اهل قیدار در آنها می گوید: دعوی خود را پیش آورید و پادشاه یعقوب می گوید: براهین ساکن باشند آواز خود را بلند نمایند و ساکنان سالع ترنم نموده، قوی خویش را عرضه دارید. ۲۲ آنچه را که واقع خواهد شد نزدیک از قله کوهها نعره زنند! ۱۲ برای خداوند جلال را توصیف نمایند آورده، برای ما اعلام نمایند. چیزهای پیشین را و کیفیت آنها را و تسبیح او را در جزیره های خوانند! ۱۳ خداوند مثل جبار بیرون بیان کنبد تا تفکر نموده، آخر آنها را بدانیم یا چیزهای آینده را به می آید و مانند مرد جنگی غیرت خویش را برمی انگیزاند. فریاد مابشنوانید. ۲۳ و چیزها را که بعد از این واقع خواهد شد بیان کرده، نعره خواهد زد و بر دشمنان خویش غلبه خواهد نمود. کنبد تا بدانیم که شما خدایانید. باری نیکویی یا بدی را بجا آورید ۱۴ از زمان قدیم خاموش وساکت مانده، خودداری نمودم. الان تا ملتفت شده، با هم ملاحظه نماییم. ۲۴ اینک شما ناچیز مثل زنی که می زاید نعره خواهم زد و دم زده آه خواهم کشید. هستید و عمل شما هیچ است و هرکه شما را اختیار کند رجس ۱۵ کوهها و تله را خراب کرده، تمامی گیاه آنها را خشک خواهد است. ۲۵ کسی را از شمال برانگیختم و او خواهد آمد و کسی را از مشرق آفتاب که اسم مرا خواهد خواند و او بر سروران مثل برگل خواهد آمد و مانند کوزه گری که گل را پایمال می کند. ۲۶ کیست که از ابتدا خبر داد تا بدانیم و از قبل تابگییم که او راست است. پیش ایشان به نور و کجی را به راستی مبدل خواهم ساخت. البته خبر دهنده ای نیست و اعلام کننده ای نی و کسی هم نیست این کارها را بجا آورده، ایشان را رها نخواهم نمود. ۱۷ آنانی که که سخنان شما را بشنود. ۲۷ اول به صهیون گفتم که اینک هان برتبهای تراشیده اعتماد دارند و به اصنام ریخته شده می گویند که این چیزها (خواهد رسید) و به اورشليم بشارت دهنده ای بخشیدم. خدایان ما شما به عقب برگردانیده، بسیار خجل خواهند شد. ۲۸ و نگرستم و کسی یافت نشد و در میان ایشان نیز مشورت دهنده ای نبود که چون از ایشان سوال نمایم جواب نتواند داد. ۲۹ اینک جمیع ایشان باطلند و اعمال ایشان هیچ است و بتهای ریخته شده ایشان باد و بطالت است.

۴۲ اینک بنده من که او را دستگیری نمودم و برگزیده من که جانم از او خشنوداست، من روح خود را بر او می نهم تا انصاف را برای امتها صادر سازد. ۲ او فریاد نخواهد زد و آواز خود را بلند نخواهد نمود و آن را در کوچه ها نخواهد شنواید. ۳ نی خرد شده و رانخواهد شکست و فتیله ضعیف را خاموش نخواهد ساخت تا عدالت را به راستی صادر گرداند. ۴ او ضعیف نخواهد گردید و منکسر نخواهد شد تا انصاف را بر زمین قرار دهد و جزیره ها منظر شریعت او باشند. ۵ خدا یهوه که آسمانها را آفرید و آنها را پهن کرد و زمین و نتایج آن را گسترانید و نفس را به قومی که در آن باشند و روح را بر آنانی که در آن سالکند می دهد چنین می گوید: ۶ «من که یهوه هستم تو را به عدالت خوانده ام و دست تو را گرفته، تو را نگاه خواهم داشت و تو را عهد قوم و نور امتها خواهم گردانید. ۷ تا چشمان کوران را بگشایی و اسیران را از زندان و نشینندگان در ظلمت را از محبس بیرون آوری. ۸ من تو را به اسمت خواندم پس تو از آن من هستی. ۲ چون از آنها یهوه هستم و اسم من همین است. و جلال خود را به کسی بگذری من با تو خواهم بود و چون از نهرا (عبور نمایی) تو را دیگر و ستایش خویش را به بتهای تراشیده نخواهم داد. ۹ اینک فرو نخواهند گرفت. و چون از میان آتش روی، سوخته نخواهی شد

۴۳ و الان خداوند که آفریننده توای یعقوب، و صانع توای خواهم گردانید. ۷ تا چشمان کوران را بگشایی و اسیران را از زندان و نشینندگان در ظلمت را از محبس بیرون آوری. ۸ من تو را به اسمت خواندم پس تو از آن من هستی. ۲ چون از آنها یهوه هستم و اسم من همین است. و جلال خود را به کسی بگذری من با تو خواهم بود و چون از نهرا (عبور نمایی) تو را دیگر و ستایش خویش را به بتهای تراشیده نخواهم داد. ۹ اینک فرو نخواهند گرفت. و چون از میان آتش روی، سوخته نخواهی شد

بازوی وی برایش حکمرانی می‌نماید. اینک اجرت او با وی است و عقوبت وی پیش روی او می‌آید. ۱۱ او مثل شبان گله خود را خواهد خرامید و درمانده نخواهند گردید.

۴۱ ای جزیره‌ها به حضور من خاموش شوید! و قبیله‌ها قوت تازه بهم رسانند! نزدیک بیابند آنگاه تکلم نمایند. با هم به محاکمه نزدیک بیاییم. ۲ کیست که کسی را از مشرق برانگیخت که عدالت او را نزد پایهای وی می‌خواند؟ امت‌ها را به وی تسلیم می‌کند و او را بر پادشاهان مسلط می‌گرداند. و ایشان را مثل غبار به شمشیر وی و مثل کاه که پراکنده می‌گردد به کمان وی تسلیم خواهد نمود. ۳ ایشان را تعاقب نموده، به راهی که با پایهای خود نرفته بود بسلامتی خواهد گذشت. ۴ کیست که این را عمل نموده و بجا آورده، و طبقات را از ابتدا دعوت نموده است؟ من که بیهو و اول و با آخرین می‌باشم من هستم. ۵ جزیره‌ها دیدند و ترسیدند و اقصای زمین بلرزیدند و تقرب جست، آمدند. ۶ هر کس همسایه خود را اعانت کرد و به برادر خود گفت: قوی‌دل باش. ۷ نجار زرگر را و آنکه باجکش صیقل می‌کند سندان زننده را تقویت می‌نماید و در باره لجم می‌گوید: که خوب است و آن را به میخها محکم می‌سازد تا متحرک نشود. ۸ اما توای اسرائیل بنده من وای یعقوب که تو را برگزیده‌ام وای ذریت دوست من ابراهیم! ۹ که تو را از اقصای زمین گرفته، تو را از کرانه هایش خوانده‌ام و به تو گفته‌ام تو بنده من هستی، تو را برگزیدم و ترک ننمودم. ۱۰ مترس زیرا که من با توهستم و مشوش مشو زیرا من خدای تو هستم. تو را تقویت خواهم نمود و البته تو را معاونت خواهم داد و تو را به دست راست عدالت خود دستگیری خواهم کرد. ۱۱ اینک همه آنانی که بر تو خشم دارند خجل و رسوا خواهند شد و آنانی که با تو معارضه نمایند ناچیز شده، هلاک خواهند گردید. ۱۲ آنانی که با تو مجادله نمایند جستجو کرده، نخواهی یافت و آنانی که با تو جنگ کنند نیست و نابود خواهند شد. ۱۳ زیرا من که بیهو خدای تو هستم دست راست تو گرفته، به تو می‌گویم: مترس زیرا من تو را نصرت خواهم داد. ۱۴ ای کرم یعقوب و شرمه اسرائیل مترس زیرا خداوند و قدوس اسرائیل که ولی تومی باشد می‌گوید: من تو را نصرت خواهم داد. ۱۵ اینک تو را گردون تیز نو دندانه دار خواهم ساخت و کوهها را پایمال کرده، خرد خواهی نمود و تلها را مثل کاه خواهی ساخت. ۱۶ آنها را خواهی افشاند و باد آنها را برداشته، گردباد آنها را پراکنده خواهد ساخت. لیکن تو از خداوند شادمان خواهی شد و به قدوس اسرائیل فخر خواهی نمود. ۱۷ فقیران و مسکینان آب را می‌جویند و نمی‌یابند و زبان ایشان از تشنگی خشک می‌شود. من که بیهو هستم ایشان را اجابت خواهم نمود. خدای اسرائیل هستم ایشان را ترک نخواهم کرد. ۱۸ بر تلهای خشک نهرها و در میان وادیها چشمه‌ها جاری خواهم نمود. و بیابان را به برکه آب و

۳۸ در آن ایام حزقیل بیمار و مشرف به موت شد و اشعیا ابن آموص نبی نزد وی آمده، او را گفت: «خداوند چنین می گوید: تدارک خانه خود را ببین زیرا که می میری و زنده نخواهی ماند.»

۲ آنگاه حزقیل روی خود را بسوی دیوارگردانیده، نزد خداوند دعا نمود، **۳** و گفت: «ای خداوند مستدعی اینکه بیاد آوری که چگونه به حضور تو به امانت و به دل کامل سلوک نموده ام و آنچه در نظر تو پسند بوده است بجا آورده ام.» پس حزقیل زارزار بگریست. **۴** و کلام خداوند بر اشعیا نازل شده، گفت: **۵** «برو و به حزقیل بگو یهوه خدای پدرت داود چنین می گوید: دعای تو را شنیدم و اشکهایت را دیدم. ایکم من بر روزهای تو پانزده سال افزودم. **۶** و تو را و این شهر را از دست پادشاه آشور خواهم رها نمود. و این شهر را حمایت خواهم نمود. **۷** و علامت از جانب خداوند که خداوند این کلام را که گفته است بجا خواهد آورد این است: **۸** اینک سایه درجانی که از آفتاب بر ساعت آفتابی آهاز پایین رفته است ده درجه به عقب برمی گردانم.» پس آفتاب از درجانی که بر ساعت آفتابی پایین رفته بود، ده درجه برگشت. **۹** مکتوب حزقیل پادشاه یهوذا وقتی که بیمار شد و از بیماریش شفا یافت: **۱۰** من گفتم: «اینک در فیروزی ایام خود به درهای هاویه می روم و از بقیه سالهای خود محروم می شوم.» **(Sheol h7585)** **۱۱** گفتم: خداوند را مشاهده نمی نمایم. خداوند را در زمین زندگان نخواهم دید. من با ساکنان عالم فنا انسان را دیگر نخواهم دید. **۱۲** خانه من کنده گردید و مثل خیمه شبان از من برده شد. مثل نساج عمر خود را پیچیدم. او مرا از نورد خواهد برید. روز وشب مرا تمام خواهی کرد. **۱۳** تا صبح انتظار کشیدم. مثل شیر همچنین تمامی استخوانهایم رامی شکنند. روز و شب مرا تمام خواهی کرد. **۱۴** مثل پوست که جیک جیک می کند صدامی نمایم. و مانند فاخته ناله می کنم و چشمانم ازنگریستن به بالا ضعیف می شود. ای خداوند در تنگی هستم کفیل من باش. **۱۵** «چه بگویم چونکه او به من گفته است و خود او کرده است. تمامی سالهای خود را به سبب تلخی جانم آهسته خواهم رفت. **۱۶** ای خداوند به این چیزها مردمان زیست می کنند و به اینها و بس حیات روح من می باشد. پس مرا شفا بده و مرا زنده نگاه دار. **۱۷** اینک تلخی سخت من باعث سلامتی من شد. از راه لطف جانم را از چاه هلاکت برآوردی زیرا که تمامی گناهانم را به پشت سر خود انداختی. **۱۸** زیرا که هاویه تو را حمد نمی گوید و موت تو را تسبیح نمی خواند. و آنانی که به حفره فرو می روند به امانت تو امیدوار نمی باشند. **(Sheol h7585)** **۱۹** زندگانند، زندگانند که تو را حمد می گویند، چنانکه من امروز می گویم. پدران به پسران راستی تو را تعلیم خواهند داد. **۲۰** خداوند به جهت نجات من حاضر است، پس سرودهایم را در تمامی روزهای عمر خود در

خانه خداوند خواهیم سرایید.» **۲۱** و اشعیا گفته بود که قرصی از انجیر بگیرد و آن را بر دمل بنهد که شفا خواهد یافت. **۲۲** و حزقیل گفته بود علامتی که به خانه خداوند برخواهم آمد چیست؟

۳۹ در آن زمان مروک بلدان بن بلدان پادشاه بابل مکتوبی و هدیه ای نزد حزقیل فرستاد زیرا شنیده بود که بیمار شده وصحت یافته است. **۲** و حزقیل از ایشان مسرور شده، خانه خزاین خود را از نقره و طلا و عطریات و روغن معطر و تمام خانه اسلحه خویش و هر چه را که در خزاین او یافت می شد به ایشان نشان داد و در خانه اش و در تمامی مملکتش چیزی نبود که حزقیل آن را به ایشان نشان نداد. **۳** پس اشعیا نبی نزد حزقیل پادشاه آمده، وی را گفت: «این مردمان چه گفتند و نزد تو از کجا آمدند؟» حزقیل گفت: «از جای دور یعنی از بابل نزد من آمدند.» **۴** او گفت: «در خانه تو چه دیدند؟» حزقیل گفت: «هر چه در خانه من است دیدند و چیزی در خزاین من نیست که به ایشان نشان ندادم.» **۵** پس اشعیا به حزقیل گفت: «کلام یهوه صباوت را بشنو: **۶** اینک روزها می آید که هر چه در خانه تو است و آنچه پدرانت تا امروز ذخیره کرده اند به بابل برده خواهد شد. و خداوند می گوید که چیزی از آنها باقی نخواهد ماند. **۷** و بعضی از پسرانت را که از تو پدید آیند و ایشان را تولید نمایی خواهند گرفت و در قصر پادشاه بابل خواجه سرا خواهند شد.» **۸** حزقیل به اشعیا گفت: «کلام خداوند که گفتی نیکو است و دیگر گفت: هر آینه در ایام من سلامتی و امان خواهد بود.»

۴۰ تسلی دهید! قوم مرا تسلی دهید! خدای شما می گوید: **۲** سخنان دلاویزه اورشلیم گوید و او را ندا کنید که اجتهاد اوتمام شده و گناه وی آمرزیده گردیده، و از دست خداوند برای تمامی گناهانش دو چندان یافته است. **۳** صدای ندا کننده ای در بیابان، راه خداوند را مهیا سازید و طریقی برای خدای ما در صحرا راست نمایید. **۴** هر دره ای برافراشته و هر کوه وتلی پست خواهد شد. و کجیها راست و ناهمواریها هموار خواهد گردید. **۵** و جلال خداوند مکشوف گشته، تمامی بشر آن را با هم خواهند دید زیرا که دهان خداوند این را گفته است. **۶** هائقی می گوید: «ندا کن.» وی گفت: «چه چیز را ندا کنم؟ تمامی بشر گیاه است و همگی زیبایی اش مثل گل صحرا. **۷** گیاه خشک و گلش پژمرده می شود زیرا نفخه خداوند بر آن دمیده می شود. البته مردمان گیاه هستند. **۸** گیاه خشک شد و گل پژمرده گردید، لیکن کلام خدای ما تا ابد آباد استوار خواهد ماند.» **۹** ای صهیون که بشارت می دهی به کوه بلند برای! وای اورشلیم که بشارت می دهی آوازت را با قوت بلند کن! آن را بلند کن و مترس و به شهرهای یهوذا بگو که «هان خدای شما است!» **۱۰** اینک خداوند یهوه با قوت می آید و

الباقیم ناظر خانه و شبیای کاتب و مشایخ کهنه را ملبس به پلاس پادشاه آشور نزد من دعانمودی، ۲۲ کلامی که خداوند در باره اش نزد اشعیا ابن آموص نبی فرستاد. ۳ و به وی گفتند: «حزقیا گفته این است: آن باکره دختر صهیون تو را حقیر شمرده، استهزا چنین می گوید که امروز روزتنگی و تادیب و اهانت است زیرا نموده است و دختر اورشلیم سر خود را به تو جنبانیده است. که پسران بقم رحم رسیده اند و قوت زاییدن نیست. ۴ شایدیهو ۲۳ کیست که او را اهانت کرده، کفر گفته ای و کیست که بر وی خدایت سخنان ریشاقتی را که آقایش پادشاه آشور او را برای اهانت آواز بلند کرده، چشمان خود را به علین افزاشته ای؟ مگر قدوس نمودن خدای حی فرستاده است بشنود و سخنانی را که یهو اسرائیل نیست؟ ۲۴ و واسطه بندگان خداوند راهانت کرده، خدایت شنیده است توبیخ نماید. پس برای بقیه ای که یافت گفته ای به کثرت ارا به های خود برپلندی کوهها و به اطراف لبنان می شوند تضرع نما.» ۵ و بندگان حزقیا پادشاه نزد اشعیا آمدند. برآمدها و بلندترین سروهای آزادش و بهترین صنوبرهایش را قطع ۶ و اشعیا به ایشان گفت: «به آقای خود چنین گوید که یهو چنین نموده، به بلندی اقصایش و به درختستان بوستانش داخل شده ام. می فرماید: از سخنانی که شنیدی که بندگان پادشاه آشور مرا ۲۵ و من حفره زده، آب نوشیدم و به کف پای خود تمامی نهرهای بدانها کفر گفته اند مترس. ۷ همانا روحی بر او می فرستم که خبری مصر را خشک خواهم کرد. ۲۶ «آیا نشنیده ای که من این را از شنیده، به ولایت خود خواهد برگشت و او را در ولایت خودش به زمان سلف کرده ام و از ایام قدیم صورت داده ام و الان آن را به وقوع شمشیر هلاک خواهم ساخت.» ۸ پس ریشاقتی مراجعت کرده، آورده ام تا تو به ظهور آمده و شهرهای حصار دار را خراب نموده به پادشاه آشور ریافت که با لبه جنگ می کرد زیرا شنیده بود که توده های ویران مبدل سازی. ۲۷ از این جهت ساکنان آنها کم از لاکیش کوچ کرده است. ۹ و او درباره ترهافه پادشاه کوش خبری قوت بوده، ترسان و خجل شدند. مثل علف صحرا و گیاه سبز و شنید که به جهت مقاتله با تیورین آمده است. پس چون این را علف پشت بام و مثل مزرعه قبل از نمورکدنش گردیدند. ۲۸ اما شنید (باز) ایلچیان نزد حزقیا فرستاده، گفت: ۱۰ «به حزقیا پادشاه من نشستن تو را و خروج و دخولت و خشمی را که بر من داری یهو چنین گوید: خدای تو که به او توکل می نمایی تو را فریب می دهم. ۲۹ چونکه خشمی که به من داری و غرور تو به گوش ندهد و نگوید که اورشلیم به دست پادشاه آشور تسلیم نخواهد من برآمده است. بنابراین مهار خود را به بینی تو و لگام خود را به شد. ۱۱ اینک تو شنیده ای که پادشاهان آشور با همه ولایتها لبهایت گذاشته، تو را به راهی که آمده ای برخوام گردانید. ۳۰ و چه کرده و چگونه آنها را بالکل هلاک ساخته اند و آیاتو رهایی علامت برای تو این خواهد بود که امسال غله خود روخواهی خورد خواهی یافت؟ ۱۲ و آیا خدایان امت هایی که پدران من آنها را و سال دوم آنچه از آن بروید و در سال سوم بکارید و بدروید و هلاک ساختند مثل جوزان و حاران و رصف و بنی عدن که در تاکستانها غرس نموده، میوه آنها را بخورید. ۳۱ و بقیه ای که تلسارمی باشند ایشان را نجات دادند. ۱۳ پادشاه حمات کجا از خاندان یهو رستگار شوند بار دیگر به پایین ریشه خواهند زد و است و پادشاه ارفاد و پادشاه شهر سفروایم و هینع و عوا؟» ۱۴ و به بالا میوه خواهند آورد. ۳۲ زیرا که بقیه ای از اورشلیم و رستگاران حزقیا مکتوب را از دست ایلچیان گرفته، آن را خواند و حزقیا به از کوه صهیون بیرون خواهند آمد. غیرت یهو صباپوت این را بجا خانه خداوند درآمده، آن را به حضور خداوند پهن کرد. ۱۵ و خواهد آورد. ۳۳ بنابراین خداوند درباره پادشاه آشور چنین می گوید حزقیا نزد خداوند دعا کرده، گفت: ۱۶ «ای یهو صباپوت خدای که به این شهرداخل نخواهد شد و به اینجا تیر نخواهد انداخت اسرائیل که بر کرویایان جلوس می نمایی! تویی که بتهنایی بر تمامی و در مقابلش با سپر نخواهد آمد و منجنیق درپیش او برنخواهد ممالک جهان خداهستی و تو آسمان و زمین را آفریده ای. ۱۷ ای افراشت. ۳۴ به راهی که آمده است به همان برخواید گشت و به خداوند گوش خود را فراگرفته، بشنوای خداوند چشمان خود را این شهر داخل نخواهد شد. خداوند این را می گوید. ۳۵ زیرا که گشوده، ببین و همه سخنان سنحاریب را که به جهت اهانت این شهر را حمایت کرده، به خاطر خود و به خاطر بنده خویش داود نمودن خدای حی فرستاده است استماع نما! ۱۸ ای خداوند آن را نجات خواهم داد.» ۳۶ پس فرشته خداوند بیرون آمده، صد راست است که پادشاهان آشور همه ممالک و زمین ایشان را وهشتاد و پنجهزار نفر از اردوی آشور را زد و بامدادان چون برخاستند خراب کرده. ۱۹ و خدایان ایشان را به آتش انداخته اند زیرا که اینک جمیع آنها لاشهای مرده بودند. ۳۷ و سنحاریب پادشاه آشور خدا نبودند بلکه ساخته دست انسان از چوب و سنگ. پس به این کوچ کرده، روانه گردید و برگشته در نینوی ساکن شد. ۳۸ و واقع سبب آنها را تباه ساختند. ۲۰ پس حال ای یهو خدای ما ما را از شد که چون او در خانه خدای خویش نسروک عبادت می کرد، دست او رهایی ده تا جمیع ممالک جهان بدانند که تو تنها یهو پسرانش ادرملک و شرآصر او را به شمشیر زدند و ایشان به زمین هستی.» ۲۱ پس اشعیا ابن آموص نزد حزقیا فرستاده، گفت: اراراط فرار کردند و پسرش آسرحدون به جایش سلطنت نمود. «یهو خدای اسرائیل چنین می گوید: چونکه درباره سنحاریب

خواهد کرد و در آنجا کرکسها با یکدیگر جمع خواهند شد. شده‌ای؟ ۶ هان بر عصای این نی خرد شده یعنی بر مصر توکل ۱۶ از کتاب خداوند تفتیش نموده، مطالعه کنید. یکی از اینها گم می‌نماید که اگر کسی بر آن تکیه کند به دستش فرو رفته، آن را نخواهد شد و یکی جفت خود را مفقود نخواهد یافت زیرا که دهان او این را امر فرموده و روح او اینها را جمع کرده است. که بر وی توکل نمایند. ۷ و اگر مرا گویی که بیهوده خدای خود ۱۷ و او برای آنها قرعه انداخته و دست او آن را به جهت آنها با توکل داریم آیا او آن نیست که حرقیا مکان های بلند و مذبح های ریسمان تقسیم نموده است. و تا ابدالایاد متصرف آن خواهند شد و نسلا بعدنسل در آن سکونت خواهند داشت.

۳۵ بیابان و زمین خشک شادمان خواهند شد و صحرا به وجد آمده، مثل گل سرخ خواهد شکفت. ۲ شکوفه بسیار نموده، باشادمانی و ترنم شادی خواهد کرد. شوکت لبنان و زیبایی کرمل و شارون به آن عطا خواهد شد. جلال یهوه و زیبایی خدای ما را مشاهده خواهند نمود. ۳ دستهای سست را قوی سازید و زانوهای لرزنده را محکم گردانید. ۴ به دل‌های خائف بگویید: قوی شوید و مترسید اینک خدای شما بالانتقام می‌آید. او با عقوبت الهی می‌آید و شما رانجات خواهد داد. ۵ آنگاه چشمان کوران باز خواهد شد و گوشهای کران مفتوح خواهد گردید. ۶ آنگاه لنگان مثل غزال جست و خیز خواهند نمود و زبان گنگ خواهد سرایید. زیرا که آنها در بیابان ونهرها در صحرا خواهد جوشید. ۷ و سراب به برکه و مکان های خشک به چشمه های آب مبدل خواهد گردید. در مسکنی که شغالها می‌خوابند علف و بویا و نی خواهد بود. ۸ و در آنجاشاهراهی و طریقی خواهد بود و به طریق مقدس نامیده خواهد شد و نجسان از آن عبور نخواهند کرد بلکه آن به جهت ایشان خواهد بود. و هرکه در آن راه سالک شود اگرچه هم جاهل باشد همراه نخواهد گردید. ۹ شیری در آن نخواهد بود و حیوان درنده‌ای بر آن برنخواهد آمد و در آنجایافت نخواهد شد بلکه ناجیان بر آن سالک خواهند گشت. ۱۰ و فدیه شدگان خداوند بازگشت نموده، با ترنم به صهیون خواهند آمد و خوشی جاودانی بر سر ایشان خواهد بود. و شادمانی و خوشی را خواهند یافت و غم و ناله فرار خواهد کرد.

۳۶ و در سال چهاردهم حرقیا پادشاه واقع شد که سنحاریب پادشاه آشور بر تمامی شهرهای حصاردار یهودا برآمده، آنها را تسخیر نمود. ۲ و پادشاه آشور ریشاکی را از لاکیش به اورشلیم نزد حرقیا پادشاه با موکب عظیم فرستاد و او نزد قنات برکه فوقانی به راه مزرعه گازر ایستاد. ۳ و الیاقیم بن حلفیا که ناظرخانه بود و شبینی کاتب و یوآخ بن آساف وقایع نگار نزد وی بیرون آمدند. ۴ و ریشاکی به ایشان گفت: «به حرقیا بگویید سلطان عظیم پادشاه آشور چنین می‌گوید: این اعتماد شما که بر آن توکل می‌نمایید چیست؟ ۵ می‌گویم که مشورت و قوت جنگ سخنان باطل است. الان کیست که بر او توکل نموده‌ای که به من عاصی

۳۷ و واقع شد که چون حرقیا پادشاه این را شنید لباس خود را است. الان کیست که بر او توکل نموده‌ای که به من عاصی چاک زده و پلاس پوشیده، به خانه خداوند داخل شد. ۲ و

۳۳ وای بر توای غارتگر که غارت نشدی وای خیانت کاری که با تو خیانت نوزیدند. هنگامی که غارت را به اتمام رسانیدی غارت خواهی شد و زمانی که از خیانت نمودن دست برداشتی به تو خیانت خواهند ورزید. ۲ ای خداوند بر ما ترجم فرما زیرا که منتظر تومی باشیم و هر بامداد بازوی ایشان باش و در زمان تنگی نیز نجات ما بشو. ۳ از آواز غوغا، قوم هاگریختند و چون خویشتن را برافرازی امت هاپراکنده خواهند شد. ۴ غارت شما را جمع خواهند کرد بطوری که موران جمع می نمایند ویر آن خواهند جهید بطوری که ملخها می جهند. ۵ خداوند متعال می باشد زانرو که دراعلی علین ساکن است و صهیون را از انصاف وعدالت مملو خواهد ساخت. ۶ و فراوانی نجات وحکمت و معرفت استقامت اوقات تو خواهد شد. و ترس خداوند خزینه او خواهد بود. ۷ اینک شیجاعان ایشان در بیرون فریاد می کنند و رسولان سلامتی زارزار گریه می نمایند. ۸ شاهراهایویران می شود و راه گذریان تلف می گردند. عهدرا شکسته است و شهرها را خوار نموده، به مردمان اعتنا نکرده است. ۹ زمین ماتم کنان کاهیده شده است و لبنان خجل گشته، تلف گردیده است و شارون مثل بیابان شده و باشان و کرمل برگهای خود را ریخته اند. ۱۰ خداوند می گوید که الان برمی خیزم و حال خود را برمی افرازم و اکنون متعال خواهم گردید. ۱۱ و شما از کاه حامله شده، خس خواهید زاید. و نفس شما آتشی است که شما را خواهد سوزانید. ۱۲ و قومها مثل آهک سوخته و مانندخارهای قطع شده که از آتش مشتعل گرددخواهند شد. ۱۳ ای شما که دور هستید آنچه را که کرده ام بشنوید وای شما که نزدیک می باشید جبروت مرا بدانید. ۱۴ گناه کارانی که در صهیون اندمی ترسند و لرزه منافقان را فرو گرفته است، (ومی گویند): کیست از ما که در آتش سوزنده ساکن خواهد شد و کیست از ما که در نارهای جاودانی ساکن خواهد گردید؟ ۱۵ اما آنکه به صداقت سالک باشد و به استقامت تکلم نماید و سود ظلم را خوار شمارد و دست خویش را از گرفتن رشوه بیفشاند و گوش خود را از اصغای خون ریزی ببندد و چشمان خود را از دیدن بدیها بر هم کند، ۱۶ او در مکان های بلند ساکن خواهد شد و ملجای او ملاذ صخره ها خواهد بود. نان او داده خواهد شد و آب او ایمن خواهد بود. ۱۷ چشمانت پادشاه را در زیباییش خواهد دید و زمین بی پایان را خواهد نگریست. ۱۸ دل تومتذکر

۳۴ ای امتها نزدیک آید تا بشنوید! وای قومها اصغا نمایید! جهان و پری آن بشنوند. ربع مسکون و هرچه از آن صادر باشد. ۲ زیرا که غضب خداوند بر تمامی امتها و خشم وی بر جمیع لشکرها ی ایشان است پس ایشان رابه هلاکت سپرده، بقتل تسلیم نموده است. ۳ وکشکان ایشان دور افکنده می شوند و عفونت لاشهای ایشان برمی آید. و از خون ایشان کوههاگداخته می گردد. ۴ و تمامی لشکر آسمان از هم خواهند پاشید و آسمان مثل طومار پیچیده خواهد شد. و تمامی لشکر آن پژمرده خواهند گشت، بطوریکه برگ از مو بریزد و مثل میوه نارس از درخت انجیر. ۵ زیرا که شمشیر من درآسمان سیراب شده است. و اینک بر ادم و برقوم مغضوب من برای دوری نازل می شود. ۶ شمشیر خداوند بر خون شده و از پیه فره گردیده است یعنی از خون بره ها و بزها و از پیه گرده قوچها. زیرا خداوند را در بصره قربانی است و ذبح عظیمی در زمین ادم. ۷ و گاوان وحشی باآنها خواهند افتاد و گوساله ها با گاوان نر. و زمین ایشان از خون سیراب شده، خاک ایشان از پیه فره خواهد شد. ۸ زیرا خداوند را روز انتقام و سال عقوبت به جهت دعوی صهیون خواهد بود. ۹ و نهادهای آن به قیر و غبار آن به کبریت مبدل خواهد شد وزمینش قیر سوزنده خواهد گشت. ۱۰ شب و روزخاموش نشده، دودش تا به ابد خواهد برآمد. نسلا بعد نسل خراب خواهد ماند که کسی تابیدالاباد در آن گذر نکند. ۱۱ بلکه مرغ سقا وخارپشت آن را تصرف خواهند کرد و بوم وغراب در آن ساکن خواهند شد و ریسمان خرابی و شاقول ویرانی را بر آن خواهد کشید. ۱۲ و ازآشرف آن کسی در آنجا نخواهد بود که او را به پادشاهی بخوانند و جمیع روسایش نیست خواهند شد. ۱۳ و در قصرهایش خارها خواهد رویید و در قلعه هایش خشک و شتر خار و مسکن گرگ و خانه شترمرغ خواهد شد. ۱۴ و وحوش بیابان با شغال خواهند برخورد و غول به رفیق خود ندا خواهد داد و عفريت نیز در آنجا ماواگریده، برای خود آرامگاهی خواهد یافت. ۱۵ درآنجا تیرمار آشیانه ساخته، تخم خواهد نهاد و برآن نشست، بچه های خود را زیر سایه خود جمع

خواهند خورد. ۲۵ و در روز کشتار عظیم که برجه‌ها در آن خواهد ۸ آنگاه آشور به شمشیری که از انسان نباشد خواهد افتاد و تیغی افتاد نهرها و جویهای آب برهر کوه بلند و به هر تل مرتفع جاری که از انسان نباشد او راهلاک خواهد ساخت و او از شمشیر خواهد شد. ۲۶ و در روزی که خداوند شکستگی قوم خود را ببندد و ضربه جراحات ایشان را شفا دهد و روشنائی ماه مثل روشنائی از ترس زایل خواهد شد و سرورانش از علم مبهوت خواهند گردید. آفتاب و روشنائی آفتاب هفت چندان مثل روشنائی هفت روز خواهد بود. ۲۷ اینک اسم خداوند از جای دور می‌آید، در غضب خود گوید.

سوزنده و در ستون غلیظ و لبه‌ایش پر از خشم و زبانش مثل آتش سوزان است. ۲۸ و نفخه او مثل نهر سرشار تا به گردن می‌رسد تا آنکه امت‌ها را به غریب مصیبت ببیزد و دهنه ضلالت را بر چانه قوم‌ها بگذارد. ۲۹ و شما را سرودی خواهد بود مثل شب تقدیس نمودن عید و شادمانی دل مثل آنانی که روانه می‌شوند تا به آوازنی به کوه خداوند نزد صخره اسرائیل بیایند. ۳۰ و خداوند جلال آواز خود را خواهد شنوید و فرود آوردن خود را با شدت غضب و شعله آتش سوزنده و طوفان و سیل و سنگهای تگرگ ظاهر خواهد ساخت. ۳۱ زیرا که آشور به آواز خداوند شکسته خواهد شد و او را با عصا خواهد زد. ۳۲ و هر ضرب عصای قضا که خداوند به وی خواهد آورد با دَف و بربط خواهد بود و باجنگهای پر شورش با آن مقاتله خواهد نمود. ۳۳ زیرا که توفت از قبل مهیا شده و برای پادشاه آماده گردیده است. آن را عمیق و وسیع ساخته است که توده‌اش آتش و هیزم بسیار است و نفخه خداوند مثل نهر کبریت آن را مشتعل خواهد ساخت.

۳۱ وای بر آنانی که به جهت اعانت به مصرفرود آیند و بر اسبان تکیه نمایند و برارابه‌ها زانرو که کثیرند و بر سواران زانرو که بسیار قوی‌اند توکل کنند اما بسوی قدوس اسرائیل نظر نکنند و خداوند را طلب نمایند. ۲ و او نیز حکیم است و بلا را می‌آورد و کلام خود را بر نخواهد گردانید و به ضد خاندان شیران و اعانت بدکاران خواهد برخاست. ۳ اما مصریان انسانند و نه خدا و اسبان ایشان جسدند و نه روح و خداوند دست خود را دراز می‌کند و اعانت کننده را لغزان و اعانت کرده شده را افتان گردانیده هر دوی ایشان هلاک خواهند شد. ۴ زیرا خداوند به من چنین گفته است چنانکه شیر و شیر ژبان بر شکار خود غرش می‌نماید هنگامی که گروه شبانان بروی جمع شوند و از صدای ایشان ترسیده از غوغای ایشان سر فرو نمی‌آورد همچنان یهوه صباوت نزول می‌فرماید تا برای کوه صهیون و تل آن مقاتله نماید. ۵ مثل مرغان که در طیران باشند همچنان یهوه صباوت اورشلیم را حمایت خواهد نمود و حمایت کرده، آن را رستگار خواهد ساخت و از آن درگذشته، خلاصی خواهد داد. ۶ ای بنی اسرائیل بسوی آن کس که بر وی بینهایت عصیان ورزیده‌اید بازگشت نمایند. ۷ زیرا که در آن روز هر کدام از ایشان بتهای نقره و بتهای طلای خود را که دستهای شما آنها را به جهت گناه خویش ساخته است ترک خواهند نمود. پایهای گاو و الاغ را رها می‌سازید.

را به کسی که خواندن نداند داده، می‌گویند این را بخوان و او کوهان شتران نزد قومی که منفعت ندارند می‌برند. ۷ چونکه می‌گوید خواندن نمی‌دانم. ۱۳ و خداوند می‌گوید: «چونکه این اعانت مصریان عبث و بی‌فایده است از این جهت ایشان را قوم ازدهان خود به من تقرب می‌جویند و به لبهای خویش مرا رهب الجلس نامیدم. ۸ الان بیا و این رادر نزد ایشان بر لوحی تمجید می‌نمایند اما دل خود را از من دور کرده‌اند و ترس ایشان از بنویس و بر طوماری مرقوم ساز تا برای ایام آینده تا ابدالایاد بماند. من وصیتی است که از انسان آموخته‌اند، ۱۴ بنابراین اینک من بار ۹ زیرا که این قوم فتنه انگیز و پسران دروغگومی باشند. پسرانی دیگر را این قوم عمل عجیب و غریب بجا خواهند آورد و حکمت که نمی‌خواهند شریعت خداوند را استماع نمایند. ۱۰ که به حکیمان ایشان باطل و فهم فهیمان ایشان مستور خواهد شد.» راثان می‌گویند: رویت مکیند و به انبیا که برای ما به راستی نبوت ۱۵ وای بر آنانی که مشورت خود را از خداوند بسیار عمیق پنهان ننمایید بلکه سخنان شیرین به ما گویند و به مکیاد نبوت کنید. می‌کنند و اعمال ایشان در تاریکی می‌باشد و می‌گویند: «کیست ۱۱ از راه منحرف شوید و از طریق تجاوز نماید و قدوس اسرائیل را که ما را ببیند کیست که ما را بشناسد؟» ۱۶ ای زیر و زبرکنندگان از نظر ما دور سازید. ۱۲ بنابراین قدوس اسرائیل چنین می‌گوید: هرچیز! آیا کوزه‌گر مثل گل محسوب شود یا مصنوع درباره صانع «چونکه شما این کلام را ترک کردید و بر ظلم و فساد اعتماد خود گوید ماننا ساخته است و یا تصویر درباره مصورش گوید که فهم ندارد؟ ۱۷ آیا در اندک زمانی واقع نخواهد شد که لبنان به بوستان مثل شکاف نزدیک به افتادن که در دیوار بلند پیش آمده باشد و مبدل گردد و بوستان به جنگل محسوب شود؟ ۱۸ و در آن روز خرابی آن در لحظه‌ای بغته پدید آید خواهد بود. ۱۴ و شکستگی کران کلام کتاب را خواهند شنید و چشمان کوران از میان ظلمت آن مثل شکستگی کوزه کوزه‌گر خواهد بود که بی‌محبا خرد می‌شود و تاریکی خواهد دید. ۱۹ و حلیمان شادمانی خود را در خداوند بطوری که از پاره هایش پاره‌ای به جهت گرفتن آتش از آتشدان یا مزید خواهند کرد و مسکینان مردمان در قدوس اسرائیل وجد خواهند برداشتن آب از حوض یافت نخواهد شد.» ۱۵ زیرا خداوند یهوه نمود. ۲۰ زیرا که ستمگران نابود و استهزاکنندگان معلوم خواهند قدوس اسرائیل چنین می‌گوید: «به انابت و آرامی نجات می‌یافتید شد و پیروان شرارت منقطع خواهند گردید. ۲۱ که انسان را به وقوت شما از راحت و اعتماد می‌بود، امانخواستید. ۱۶ و گفتید: سخنی مجرم می‌سازد و برای کسی که در محکمه حکم می‌کند نی بلکه بر اسبان فرامی‌کنیم، لهذا فرار خواهید کرد و بر اسبان دام می‌گسترانند و عادل را به بطلالت منحرف می‌سازند. ۲۲ بنابراین نیز روسوار می‌شویم لهذا تعاقب کنندگان شما نیز روخواهند شد. خداوند که ابراهیم را فدیه داده است درباره خاندان یعقوب چنین ۱۷ هزار نفر از نهب یک نفر فرار خواهند کرد و شما از نهب پنج می‌گویند که از این به بعد یعقوب خجل نخواهد شد و رنگ نفر خواهید گریخت تا مثل بیدق بر قله کوه و علم بر تلی باقی چهره‌اش دیگر نخواهد پرید. ۲۳ بلکه چون فرزندان خود را که مانید.» ۱۸ و از این سبب خداوند انتظار می‌کشد تا بر شما رفت عمل دست من می‌باشد در میان خویش بیند آنگاه ایشان اسم مرا تقدیس خواهند نمود و قدوس یعقوب را تقدیس خواهند کرد و از خدای اسرائیل خواهند ترسید. ۲۴ و آنانی که روح گمراهی دارند ۱۹ زیرا که قوم در صهیون در اورشلیم ساکن خواهند بود و هرگز فهم خواهند شد و متمردان تعلیم را خواهند آموخت.

۳۰ خداوند می‌گوید که وای بر پسران فتنه انگیز که مشورت می‌کنند لیکن نه از من و عهد می‌بندند لیکن نه از روح من، تا گناه را برگناه مزید نمایند. ۲ که برای فرود شدن به مصر عزیمت می‌کنند اما از دهان من سوال نمی‌نمایند و به قوت فرعون پناه می‌گیرند و به سایه مصر اعتماد دارند. ۳ لهذا قوت فرعون خجالت و اعتماد به سایه مصر رسوایی شما خواهد بود. ۴ زیرا که سروران او در صوغن هستند و ایلچیان وی به حانیس رسیده‌اند. ۵ همگی ایشان از قومی که برای ایشان فایده ندارند خجل خواهند شد که نه معاونت و نه منفعتی بلکه خجالت و رسوایی نیز برای ایشان خواهد بود. ۶ وحی درباره بهیموت جنوبی: از میان زمین تنگ و ضیق که از آنجا شیر ماده و اسد واقعی و مار آتشین پرنده می‌آید. توانگری خویش را بر پشت الاغان و گنجهای خود را بر

است مثل نوبر انجیرها قبل از تابستان خواهد بود که چون بیننده آن را بیندوختی که هنوز در دستش باشد آن را فرو می برد. ۵ و تقدیری را که از جانب خداوند یهوه صباویت بر تمامی زمین می آید در آن روز یهوه صباویت به جهت بقیه قوم خویش تاج جلال شنیده ام. ۲۳ گوش گیرید و آواز مرا بشنوید و متوجه شده، کلام مرا و افسر جمال خواهد بود. ۶ و روح انصاف برای آنانی که به استماع نمایند. ۲۴ آیا بزرگ، همه روز به جهت تخم پاشیدن شیار دوری می نشینند و وقت برای آنانی که جنگ را به دروازه هابرمی می کند و آیا همه وقت زمین خود را می شکافد و هموار می نماید؟ گرداند (خواهد بود). ۷ و لکن اینان نیز از شراب گمره شده اند و ۲۵ آیا بعد از آنکه رویش را هموار کرد گشیش رانمی باشد و زیره را از مسکرات سرگشته گردیده اند. هم کاهن و هم نبی از مسکرات نمی افشاند و گندم را در شیارها و جو را در جای معین و ذرت را گمره شده اند و از شراب بلعیده گردیده اند. از مسکرات سرگشته درحدودش نمی گذارد؟ ۲۶ زیرا که خدایش او را به راستی می آموزد شده اند و در رویا گمره گردیده اند و در دوری میبوت گشته اند. و او را تعلیم می دهد. ۲۷ چونکه گشیش با گردن نیز کوبیده نمی ۸ زیرا که همه سفروها از قی و نجاست پر گردیده و جایی نمانده شود و چرخ اراهه بر زیره گردانیده نمی گردد، بلکه گشیش به عصا است. ۹ کدام را معرفت خواهد آموخت و اخبار را به که خواهد فهمانید؟ آیا نه آنانی را که از شیر بازداشته و از پستانها گرفته شده اند؟ ۱۰ زیرا که حکم بر حکم و حکم بر حکم، قانون بر آن بگرداند آن را خرد نمی کند. ۲۹ این نیز از جانب یهوه صباویت قانون و قانون بر قانون اینجا اندکی و آنجا اندکی خواهد بود. ۱۱ که با لیبهای الکن و زبان غریب با این قوم تکلم خواهد نمود.

۲۹ وای بر اریئیل! وای بر اریئیل! شهری که داود در آن خیمه زد. سال بر سال مزید کنید و عیدها دور زنند. ۲ و من اریئیل را به تنگی خواهم انداخت و ماتم و نوحه گری خواهد بود و آن برای من مثل اریئیل خواهد بود. ۳ و بر توبه هر طرف اردو زده، تو را به قانون بر قانون و قانون بر قانون اینجا اندکی و آنجا اندکی خواهد بود تا بروند و به پشت افتاده، منکسر گردند و به دام افتاده، گرفتار شوند. ۱۴ بنابراین ای مردان استهزا کننده وای حاکمان این قوم که در اورشلیم اند کلام خداوند را بشنوید. ۱۵ از آنجاکه گفته اید با موت عهد بسته ایم و با هاویه همدستان شده ایم، پس چون تازیانه مهلک بگذرد به ما نخواهد رسید زیرا که دروغها را ملجای خود نمودیم و خویشتن را زیر مکر مستور ساختیم. **Sheol h7585)** ۱۶ بنابراین خداوند یهوه چنین می گوید: «اینگ در صهیون سنگ بنیادی نهادم یعنی سنگ آزموده و سنگ زاویه ای گرانها و اساس محکم پس هر که ایمان آورد تعجیل نخواهد نمود. ۱۷ و انصاف را ریسمان می گردانم و عدالت را ترازو و تگرگ ملجای دروغ را خواهد رفت و آبه ستر را خواهد برد. ۱۸ و عهد شما با موت باطل خواهد شد و میثاق شما با هاویه ثابت نخواهد ماند و چون تازیانه شدید بگذرد شما از آن پایمال خواهید شد. **Sheol h7585)** ۱۹ هر وقت که بگذرد شما را گرفتار خواهد ساخت زیرا که هر بامداد هم در روز و هم در شب خواهد گذشت و فهمیدن اخبار باعث هیبت محض خواهد شد. ۲۰ زیرا که بستر کوتاه تر است از آنکه کسی بر آن دراز شود و لحاف تنگ تر است از آنکه کسی خویشتن را ببوشاند. ۲۱ زیرا خداوند چنانکه در کوه فراصیم (کرد) خواهد برخاست و چنانکه در وادی جبعون (نمود) خشمناک خواهد شد، تا کار خود یعنی کار عجیب خود را بجا آورد و عمل خویش یعنی عمل غریب خویش را به انجام رساند. ۲۲ پس الان و اومی گوید: نمی توانم چونکه مختوم است. ۱۲ و آن طومار

۱۲ و قلعه بلند حصارهای را خم کرده، بزر خواهد افکند و بر بگذرد. ۲۱ زیرا اینک خداوند از مکان خود بیرون می‌آید تا سزای زمین با غبار یکسان خواهد ساخت.

رامکشوف خواهد ساخت و کشتگان خویش را دیگر پنهان نخواهد نمود.

۲۶ در آن روز این سرود در زمین یهوداسراییده خواهد شد؛ ما را شهری قوی است که دیوارها و حصار آن نجات است.

۲ دروازه‌ها را بگشایید تا امت عادل که امانت را نگاه می‌دارند

داخل شوند. ۳ دل ثابت را در سلامتی کامل نگاه خواهی داشت،

زیرا که بر توتوکل دارد. ۴ بر خداوند تا به اید توکل نمایید، چونکه

در یاه یهوه صخره جاودانی است. ۵ زیرا آثانی را که بر بلندیه‌ها

ساکند فرود می‌آورد. و شهر رفیع را به زیر می‌اندازد. آن را به زمین

انداخته، با خاک یکسان می‌سازد. ۶ پایها آن را پیمال خواهد

کرد. یعنی پایهای فقیران و قدمهای مسکینان. ۷ طریق عادلان

استقامت است. ای تو که مستقیم هستی طریق عادلان را هموار

خواهی ساخت. ۸ پس‌ای خداوند در طریق داوریه‌ای توانتظار

تو را کشیده‌ایم. و جان ما به اسم تو و ذکر تو مشتاق است.

۹ شبانگاه به‌جان خود مشتاق تو هستم. و بامدادان به روح خود در

اندرونم تو رامی طلبم. زیرا هنگامی که داوریه‌ای تو بر زمین آید

سکنه ربع مسکون عدالت را خواهد آموخت. ۱۰ هرچند بر شریر

ترحم شود عدالت را نخواهد آموخت. در زمین راستان شرارت

می‌ورزد و جلال خداوند را مشاهده نمی‌نماید. ۱۱ ای خداوند

دست تو برافراشته شده است امانی ببند. لیکن چون غیرت تو را

برای قوم ملاحظه کنند خجل خواهند شد. و آتش نیردشمنان را

فرو خواهد برد. ۱۲ ای خداوند سلامتی را برای ما تعیین خواهی

نمود. زیرا که تمام کارهای ما را نیز برای ما به عمل آورده‌ای.

۱۳ ای یهوه خدای ما آقایان غیر از تو بر ما استیلا داشتند. اما به تو

فقط اسم تو را ذکر خواهیم کرد. ۱۴ ایشان مردند و زنده نخواهند

شد. خیالها گردیدند و نخواهند برخاست. بنابراین ایشان را سزا

داده، هلاک ساختی و تمام ذکر ایشان را محو نمودی. ۱۵ قوم را

افزودی‌ای خداوند قوم را مزید ساخته، خویش را جلال دادی. و

تمامی حدود زمین را وسیع گردانیدی. ۱۶ ای خداوند ایشان در

حین تنگی، تو را خواهند طلبید. و چون ایشان را تادیب نمایی

دعاهای خفیه خواهند ریخت. ۱۷ مثل زن حامله‌ای که نزدیک

زاییدن باشد و درد او را گرفته، از آلام خود فریاد بکند همچنین

ما نیزای خداوند در حضور تو هستیم. ۱۸ حامله شده، درده

ما را گرفت و باد را زاییدیم. و در زمین هیچ نجات به ظهور

نیاوریم. و ساکنان ربع مسکون نیفتادند. ۱۹ مردگان تو زنده

خواهند شد و جسد‌های من خواهند برخاست. ای شما که در

خاک ساکنید بیدار شده، ترنم نمایید! زیرا که شبنم تو شبنم نباتات

است. و زمین مردگان خود را بیرون خواهد افکند. ۲۰ ای قوم من

بیایید به حجره‌های خویش داخل شوید و درهای خود را در عقب

خویش ببندید. خویش را اندک لحظه‌ای پنهان کنید تا غضب

۲۷ در آن روز خداوند به شمشیر سخت عظیم محکم خود

آن مار تیز رو لویاتان را و آن مار پیچیده لویاتان را سزا خواهد داد و

آن اژدها را که در دریا است خواهد کشت. ۲ در آن روز برای آن

تاکستان شراب بسرایید. ۳ من که یهوه هستم آن را نگاه می‌دارم و

هر دقیقه آن را آبیاری می‌نمایم. شب و روز آن را نگاهبانی می‌نمایم

که مبادا احدی به آن ضرر برساند. ۴ خشم ندارم. کاش که خس

و خار با من به جنگ می‌آمدند تا بر آنها هجوم آورده، آنها را

با هم می‌سوزانیدم. ۵ یا به قوت من متمسک می‌شد تا بامن

صلح بکند و با من صلح می‌نمود. ۶ در ایام آینده یعقوب ریشه

خواهد زد و اسرائیل غنچه و شکوفه خواهد آورد. و ایشان روی ربع

مسکون را از میوه پر خواهند ساخت. ۷ آیا او را زد بطوری که

دیگران او را زدند؟ یا کشته شد بطوری که مقتولان وی کشته

شدند؟ ۸ چون او را دور ساختی به اندازه با وی معارضه نمودی.

با باد سخت خویش او را در روز بادشرقی زایل ساختی. ۹ بنابراین

گناه یعقوب از این کفاره شده و رفع گناه او تمامی نتیجه آن

است. چون تمامی سنگهای مذبح را مثل سنگهای آهک نرم شده

می‌گرداند آنگاه اشیریم و بتهای آفتاب دیگر برپا نخواهد شد.

۱۰ زیرا که آن شهرحصین منفرد خواهد شد و آن مسکن، مهجور

و مثل بیابان واگذاشته خواهد شد. در آنجا گوساله‌ها خواهند چرید

و در آن خوابیده، شاخه هایش را تلف خواهند کرد. ۱۱ چون

شاخه هایش خشک شود شکسته خواهد شد. پس زنان آمده،

آنها را خواهند سوزانید، زیرا که ایشان قوم بیفهم هستند. لهذا

آفریننده ایشان برایشان ترحم نخواهد نمود و خالق ایشان بر ایشان

شفقت نخواهد کرد. ۱۲ و در آن روز واقع خواهد شد که خداوند

از مسیل نهر (فرات) تا وادی مصر غله را خواهد کوبید. و شمای

بنی‌اسرائیل یکی یکی جمع کرده خواهد شد. ۱۳ و در آن روز

واقع خواهد شد که کرنای بزرگ نواخته خواهد شد و گم شدگان

زمین آشور و رانده شدگان زمین مصر خواهند آمد. و خداوند را در

کوه مقدس یعنی در اورشلیم عبادت خواهند نمود.

۲۸ وای بر تاج تکبر میگساران افرایم و برگل پژمرده زیبایی

جلال وی، که بر سر وادی بارور مغلوبان شراب است. ۲ اینک

خداوند کسی زورآور و توانا دارد که مثل تگرگ شدید و طوفان

مهلک و مانند سیل آبهای زورآورسشار، آن را به زور بر زمین

خواهد انداخت. ۳ و تاج تکبر میگساران افرایم زیر پایها پامال

خواهد شد. ۴ و گل پژمرده زیبایی جلال وی که بر سر وادی بارور

منجیقهای خود را افراشته، قصرهای آن را منهدم و آن را به خرابی زمین ترس و حفره و دام بر تو است. ۱۸ واقع خواهد شد که مبدل خواهند ساخت. ۱۴ ای کشتیهای ترشیش و لوله نمایند زیر هرکه از آواز ترس بگریزد به حفره خواهد افتاد و هرکه از میان حفره که قلعه شما خراب شده است. ۱۵ و در آن روز واقع خواهد شد برآید گرفتار دام خواهد شد زیرا که روزنه های علیین باز شده و که صور، هفتاد سال مثل ایام یک پادشاه فراموش خواهد شد و اساسهای زمین متزلزل می باشد. ۱۹ زمین بالکل منکسر شده. بعد از انقضای هفتاد سال برای صور مثل سرود زانیه خواهد بود. زمین تمام از هم پاشیده و زمین به شدت متحرک گشته است. ۱۶ ای زانیه فراموش شده برپا گرفته، در شهر گردش نما. خوش ۲۰ زمین مثل مستان افشان و خیزان است و مثل سایه بان به چپ و بنوا و سرودهای بسیار بخوان تا به یاد آورده شوی. ۱۷ و بعد از راست متحرک و گناهش بر آن سنگین است. پس افتاده است که انقضای هفتاد سال واقع می شود که خداوند از صور تفقد خواهد بار دیگر نخواهد برخاست. ۲۱ و در آن روز واقع خواهد شد که نمود و به اجرت خویش برگشته با جمیع ممالک جهان که بر روی خداوند گروه شریفان را بر مکان بلند ایشان و پادشاهان زمین را زمین است زنا خواهد نمود. ۱۸ و تجارت و اجرت آن برای خداوند بر زمین سزا خواهد داد. ۲۲ و ایشان مثل اسیران در چاه جمع وقف شده ذخیره و اندوخته نخواهد شد بلکه تجارتش برای مقربان خداوند شد و در زندان بسته خواهند گردید و بعد از روزهای بسیار، درگاه خداوند خواهد بود تا به سیری بخورند و لباس فاخر بپوشند. ایشان طلبیده خواهند شد. ۲۳ و ماه خجل و آفتاب رسوا خواهد گشت زیرا که یهوه صباوت در کوه صهیون و در اورشلیم و به حضور مشایخ خویش، با جلال سلطنت خواهند نمود.

۲۴ اینک خداوند زمین را خالی و ویران می کند، و آن را واژگون ساخته، ساکنانش را پراکنده می سازد. ۲ و مثل قوم، مثل کاهن و مثل بنده، مثل آقایش و مثل کنیز، مثل خاتونش و مثل مشتری، مثل فروشنده و مثل قرض دهنده، مثل قرض گیرنده و مثل سودخور، مثل سود دهنده خواهد بود. ۳ و زمین بالکل خالی و بالکل غارت خواهد شد زیرا خداوند این سخن را گفته است. ۴ زمین ماتم می کند و پژمرده می شود. ربع مسکون کاهیده و پژمرده می گردد، شریفان اهل زمین کاهیده می شوند. ۵ زمین زیر ساکنانش ملوث می شود زیرا که از شرایع تجاوز نموده و فرائض را تبدیل کرده و عهد جاودانی را شکسته اند. ۶ بنابراین لعنت، جهان را فانی کرده است و ساکنانش سزا یافته اند لهذا ساکنان زمین سوخته شده اند و مردمان، بسیار کم باقی مانده اند. ۷ شیره انگور ماتم می گیرد و مو کاهیده می گردد و تمامی شادلان آه می کشند. ۸ شادمانی دفا تلف شده، آواز عزت کنندگان باطل و شادمانی بریطها ساکت خواهد شد. ۹ شراب را با سرودها خواهند آشامید و مسکرات برای نوشندگان تلخ خواهد شد. ۱۰ قریه خرابه منهدم می شود و هر خانه بسته می گردد که کسی داخل آن نتواند شد. ۱۱ غوغایی برای شراب در کوچه ها است. هرگونه شادمانی تاریک گردیده و سرور زمین رفع شده است. ۱۲ ویرانی در شهر باقی است و دروازه هایش به هلاکت خرد شده است. ۱۳ زیرا که در وسط زمین در میان قوم هایش چنین خواهد شد مثل تکانیدن زیتون و مانند خوشه هایی که بعد از چیدن انگور باقی می ماند. ۱۴ اینان آواز خود را بلند کرده، ترم خواهند نمود و درباره کربایی خداوند از دریا صدا خواهند زد. ۱۵ از این جهت خداوند را در بلاد مشرق و نام یهوه خدای اسرائیل را در جزیره های دریا تمجید نماید. ۱۶ از کرانه های زمین سرودها را شنیدیم که عادلان را جلال باد. اما گفتم: وا حسرتا، وا حسرتا، وای بر من! خیانت کاران خیانت ورزیده، خیانت کاران به شدت خیانت ورزیده اند. ۱۷ ای ساکن

می‌خواهید بیرسید و بازگشت نموده، بیایید.» ۱۳ وحی درباره درخواهد انداخت و البته تو را خواهد پوشانید. ۱۸ والته تو را مثل عرب: ای قافله‌های ددانیان در جنگل عرب منزل کنید. ۱۴ ای گوی سخت خواهد پیچید و به زمین وسیع تو را خواهد افکند و در ساکنان زمین تیما تشنگان را به آب استقبال کنید و فراریان را آنجا خواهی مرد و در آنجا اربابه‌های شوکت تو رسوایی خانه آقایت به خوراک ایشان پذیره شوید. ۱۵ زیرا که ایشان از شمشیرها خواهد شد. ۱۹ و تو را از منصبت خواهم راند و از مکانت به زیر فرامی‌کنند. از شمشیر برهنه و کمان زه شده و از سختی جنگ. افکنده خواهی شد. ۲۰ و در آن روز واقع خواهد شد که بنده ۱۶ زانزو که خداوند به من گفته است بعد از یکسال موافق سالهای خویش الیاقیم بن حلقیا را دعوت خواهم نمود. ۲۱ و او را به‌جامه مزدوران تمامی شوکت قیدار تلف خواهد شد. ۱۷ و بقیه شماره تو ملیس ساخته به کمربندت محکم خواهم ساخت و اقتدار تو را تیراندازان و جباران بنی قیدار قلیل خواهد شد چونکه یهوه خدای به‌دست اوخواهم داد و او ساکنان اورشلیم و خاندان یهودارادر خواهد بود. ۲۲ و کلید خانه داود را بر دوش وی خواهم نهاد و اسرائیل این را گفته است.

۲۲ وحی درباره وادی رویا: الان تو را چه شد که کلیه بر بامها برآمدی؟ ۲ ای که پر از شورشها هستی وای شهرپرغوای وای قریه مفتخر. کشتگان کشته شمشیر نیستند و در جنگ هلاک نشده‌اند. ۳ جمیع سرورانت با هم گریختند و بدون تیراندازان اسیر گشتند. همگانی که در تو یافت شدند با هم اسیر گردیدند و به‌جای دور فرار کردند. ۴ بنابراین گفتم نظر خود را از من بگردانید زیرا که با تلخی گریه می‌کنم. برای تسلی من درباره خرابی دختر قوم الحاح مکنید. ۵ زیرا خداوند یهوه صباپوت روز آشفته‌گی و پامالی و پریشانی‌ای در وادی رویا دارد. دیوارها را منهدم می‌سازند و صدای استغاثه تا به کوهها می‌رسد. ۶ و عیلام با افواج مردان و سواران ترکش را برداشته است و قیر سیر را مکشوف نموده است، ۷ و وادیهای بهترینت از اربابه‌ها پر شده، سواران پیش دروازه هایت صف آرای می‌نمایند، ۸ و پوشش یهودا برداشته می‌شود و در آن روز به اسلحه خانه جنگل نگاه خواهید کرد. ۹ و رخنه‌های شهر داود را که بسیارند خواهید دید و آب برکه تحتانی را جمع خواهید نمود. ۱۰ و خانه‌های اورشلیم را خواهید شمرد و خانه‌ها را به جهت حصاربندی دیوارها خراب خواهید نمود. ۱۱ و در میان دو دیوار حوضی برای آب برکه قدیم خواهید ساخت اما به صانع آن نخواهید نگرست و به آنکه آن را از ایام پیشین ساخته است نگران نخواهید شد. ۱۲ و در آن روز خداوند یهوه صباپوت (شما را) به گریستن و ماتم کردن و کندن مو و پوشیدن پلاس خواهد خواند. ۱۳ و اینک شادمانی و خوشی و کشتن گاو و ذبح کردن گوسفندان و خوردن گوشت و نوشیدن شراب خواهد بود که بخوریم و بنوشیم زیرا که فردا می‌مریم. ۱۴ و یهوه صباپوت درگوش من اعلام کرده است که این گناه شما تابمیرید هرگز کفار نخواهد شد. خداوند یهوه صباپوت این را گفته است. ۱۵ خداوند یهوه صباپوت چنین می‌گوید: «برو و نزد این خزانه‌دار یعنی شبنا که ناظر خانه است داخل شو و به او بگو: ۱۶ تو را در اینجا چه کار است و در اینجا که را داری که در اینجا قبری برای خود کنده‌ای؟ ای کسی که قبر خود را در مکان بلند می‌کنی و مسکنی برای خویشتن در صخره می‌تراشی.» ۱۷ اینک‌ای مرد، خداوند البته تو را

۲۳ وحی درباره صور ای کشتیهای ترشیش ولوله نماید زیرا که بحدی خراب شده است که نه خانه‌ای و نه مدخلی باقی‌مانده. از زمین کتیم خبر به ایشان رسیده است. ۲ ای ساکنان ساحل که تاجران صیدون که از دریا عبور می‌کنند تو را پراخته‌اند آرام گیرید. ۳ و دخل او از محصول شیحور و حصاد نیل بر آبهای بسیار می‌بود پس او تجارت گاه امت‌ها شده است. ۴ ای صیدون خجل شو زیرا که دریا یعنی قلعه دریا متکلم شده، می‌گوید درد زه نکشیده‌ام و نزیاده‌ام و جوانان را نپرورده‌ام و دوشیزگان را تربیت نکرده‌ام. ۵ چون این خبر به مصر برسد از اخبار صور بسیار دردناک خواهند شد. ۶ ای ساکنان ساحل دریا به ترشیش بگذرید و ولوله نماید. ۷ آیا این شهر مفتخر شما است که قدیمی و از ایام سلف بوده است و پایهایش او را به‌جای دور برده، تا در آنجا ماوا گیرند؟ ۸ کیست که این قصد را درباره صور آن شهر تاج بخش که تجار وی سروران و بازگاتان او شرفای جهان بوده‌اند نموده است. ۹ یهوه صباپوت این قصد را نموده است تا تکبر تمامی جلال را خوار سازد و جمیع شرفای جهان را محقر نماید. ۱۰ ای دختر ترشیش از زمین خود مثل نیل بگذر زیرا که دیگر هیچ بند برای تو نیست. ۱۱ اودست خود را بر دریا دراز کرده، مملکتها را متحرک ساخته است. خداوند درباره کنعان افرموده است تا قلعه هایش را خراب نمایند. ۱۲ و گفته است: ای دوشیزه ستم رسیده وای دختر صیدون دیگر مفتخر نخواهی شد. برخاسته، به کتیم بگذر اما در آنجا نیز راحت برای تو نخواهد بود. ۱۳ اینک زمین کلدانیان که قومی نبودند و آشور آن را به جهت صحرانشینان بنیاد نهاد. ایشان

خداوند یهوه صبايوت چنین می گوید. ۵ و آب از دریا (نیل) کم شده، نهر خراب و خشک خواهد گردید. ۶ و نهرها متعفن شده، جویهای ماصور کم شده می خشکد و نی و بوریا پرمده خواهد شد. ۷ و مرغزاری که بر کنار نیل ویر دهنه نیل است و همه مزرعه های نیل خشک و رانده شده و نابود خواهد گردید. ۸ و ماهی گیران ماتم می گیرند و همه آنانی که قلاب به نیل اندازند زاری می کنند و آنانی که دام بر روی آب گسترانند افسرده خواهند شد. ۹ و عاملان کتان شانه زده و بافندگان پارچه سفید خجل خواهند شد. ۱۰ و ارکان او سالیده و جمیع مزدوران رنجیده دل خواهند شد. ۱۱ سروران صوعن بالکل احمق می شوند و مشورت مشیران دانشمند فرعون وحشی می گردد. پس چگونه به فرعون می گوید که من پسر حکما و پسر پادشاهان قدیم می باشم. ۱۲ پس حکیمان تو کجایند تا ایشان تو را اطلاع دهند و بدانند که یهوه صبايوت درباره مصر چه تقدیر نموده است. ۱۳ سروران صوعن ابله شده و سروران نوف فریب خورده اند و آنانی که سنگ زاویه اسباط مصر هستند آن را گمراه کرده اند. ۱۴ و خداوند روح خیرگی در وسط آن آمیخته است که ایشان مصریان را در همه کارهای ایشان گمراه کرده اند

مثل مستان که در قی خود افتان و خیزان راه می روند. ۱۵ و مصریان را کاری نخواهد ماند که سر یا دم نخل یا بوریا بکند. ۱۶ در آن روز اهل مصر مثل زنان می باشند و از حرکت دست یهوه صبايوت که آن را بر مصر به حرکت می آورد لرزان و هراسان خواهند شد. ۱۷ و زمین یهودا باعث خوف مصر خواهد شد که هرکه ذکر آن را بشنود خواهد ترسید به سبب تقدیری که یهوه صبايوت بر آن مقدر نموده است. ۱۸ در آن روز پنج شهر در زمین مصر به زبان کنعان متکلم شده، برای یهوه صبايوت قسم خواهند خورد و یکی شهر هلاکت نامیده خواهد شد. ۱۹ در آن روز مذبجی برای خداوند در میان زمین مصر و ستونی نزد حدودش برای خداوند خواهد بود. ۲۰ و آن آیتی و شهادتی برای یهوه صبايوت در زمین مصر خواهد بود. زیرا که نزد خداوند به سبب جفا کنندگان خویش استغاثه خواهد نمود و او نجات دهنده و حمایت کننده ای برای ایشان خواهد فرستاد و ایشان را خواهد رهانید. ۲۱ و خداوند بر مصریان معروف خواهد شد و در آن روز مصریان خداوند را خواهند شناخت و با ذبایح و هدایا او را عبادت خواهند کرد و برای خداوند نذر کرده، آن را وفا خواهند نمود. ۲۲ و خداوند مصریان را خواهد زد و به زدن شفا خواهد داد زیرا چون بسوی خداوند بازگشت نمایند ایشان را اجابت نموده، شفا خواهد داد. ۲۳ در آن روز شهرهای از مصر به آشور خواهد بود و آشوریان به مصر و مصریان به آشور خواهند رفت و مصریان با آشوریان عبادت خواهند نمود. ۲۴ در آن روز اسرائیل سوم مصر و آشور خواهد شد و آنها در میان جهان برکت خواهند بود.

۲۵ زیرا که یهوه صبايوت آنها را برکت داده خواهد گفت قوم من مصر و صنعت دست من آشور و میراث من اسرائیل مبارک باشند.

۲۰ در سالی که توتان به اشدود آمد هنگامی که سرجون پادشاه آشور او را فرستاد، پس با اشدود جنگ کرده، آن را گرفت. ۲ در آن وقت خداوند به واسطه اشعیا ابن آموص تکلم نموده، گفت: «برو و پلاس را از کمر خود بگشا و نعلین را از پای خود بیرون کن.» و او چنین کرده، عریان و پا برهنه راه می رفت. ۳ و خداوند گفت: «چنانکه بنده من اشعیا سه سال عریان و پا برهنه راه رفته است تا آیتی و علامتی درباره مصر و کوش باشد، ۴ بهمان طور پادشاه آشور اسیران مصر و جلاء وطن کوش را از جوانان و پیران عریان و پا برهنه و مکشوف سرین خواهد برد تا رسوایی مصر باشد. ۵ و ایشان به سبب کوش که ملجای ایشان است و مصر که فخر ایشان باشد مضطرب و خجل خواهند شد. ۶ و ساکنان این ساحل در آن روز خواهند گفت: اینک ملجای ما که برای اعانت به آن فرار کردیم تاز دست پادشاه آشور نجات یابیم چنین شده است، پس ما چگونه نجات خواهیم یافت؟»

۲۱ وحی درباره بیابان بحر: چنانکه گردباد در جنوب می آید، این نیز از بیابان از زمین هولناک می آید. ۲ رویای سخت برای من منکشف شده است، خیانت پیشه خیانت می کند و تاراج کننده تاراج می نماید. ای عیلام برای وای مدیان محاصره نما. تمام ناله آن را ساکت گردانیدم. ۳ از این جهت کمر من از شدت درد پر شده است و درد زه مثل درد زنی که می زاید مراد گرفته است. پیچ و تاب می خورم که نمی توانم بشنوم، مدهوش می شوم که نمی توانم ببینم. ۴ دل من می طپد و هیبت مرا ترسانید. او شب لذت مرا برابم به خوف مبدل ساخته است. ۵ سفره را مهیا ساخته و فرش را گسترانیده به اکل و شرب مشغول می باشند. ای سروران برخیزید و سپرها را روغن بمالید. ۶ زیرا خداوند به من چنین گفته است: «برو و دیده بان را قرار بده تا آنچه را که ببیند اعلام نماید. ۷ و چون فوج سواران جفت جفت و فوج الاغان و فوج شتران را ببیند آنگاه به دقت تمام توجه بنماید.» ۸ پس او مثل شیر صدا زد که «ای آقا من دایم در روز بر محرس ایستاده ام و تمامی شب بردیده بانگاه خود بقرار می باشم. ۹ و اینک فوج مردان و سواران جفت جفت می آیند و او مزید کرده، گفت: بابل افتاد افتاده است و تمامی تمثال های تراشیده خدایانش را بر زمین شکسته اند.» ۱۰ ای کوفته شده من وای محصول خرمن من آنچه از یهوه صبايوت خدای اسرائیل شنیدم به شما اعلام می نمایم. ۱۱ وحی درباره دومه: کسی از سعیر به من ندا می کند که «ای دیده بان از شب چه خبر؟ ای دیده بان از شب چه خبر؟» ۱۲ دیده بان می گوید که صبح می آید و شام نیز. اگر پرسیدن

تکبر و خیلاء و کبر و خشم او را شنیدیم و فخر او باطل است. بنابراین نهالهای دلیذیغرس خواهی نمود و قلمه های غریب را ۷ بدین سبب مواب به جهت مواب ولوله می کند و تمامی ایشان خواهی کاشت. ۱۱ در روزی که غرس می نمایي آن را نموخواهی ولوله می نمایند. به جهت بنیادهای قبر حارست ناله می کنید زیرا داد و در صبح مزروع خود را به شکوفه خواهی آورد اما محصولش که بالکل مضروب می شود. ۸ زیرا که مزروع های حشبیون و در روز آفت مهلك و حزن علاج ناپذیر بر باد خواهد رفت. ۱۲ وای موهای سبمه پژمرده شد و سروران امت ها تاکهایش راشکستند. بر شورش قوم های بسیار که مثل شورش دریا شورش می نمایند آنها تا به یعزیر رسیده بود و در بیابان پراکنده می شد و شاخه هایش و خروش طوایفی که مثل خروش آبهای زورآور خروش می کنند. منتشر شده، از دریای گذشت. ۹ بنابراین برای مو سبمه به ۱۳ طوایف مثل خروش آبهای بسیاری خروشد اما ایشان را عتاب گریه یعزیرخواهم گریست. ای حشبیون و العاله شما را بااشکهای خود سیراب خواهم ساخت زیرا که بریموها و انگورهای گلبنانگ باد رانده خواهند شد و مثل غبار در برابرگردد. ۱۴ در وقت شام افتاده است. ۱۰ شادی و ابتهاج از بستانها برداشته شد و در اینک خوف است و قبل از صبح نابود می شوند. نصیب تاراج تاکستانها ترنم و آواز شادمانی نخواهد بود و کسی شراب را در کنندگان ما و حصه غارت نمایندگان ما همین است.

چرخشتها پیمال نمی کند. صدای شادمانی را خاموش گردانیدم. ۱۱ لهذااحشای من مثل بربط به جهت مواب صدا می زندو بطن من برای قبر حارس. ۱۲ و هنگامی که مواب در مکان بلند خود حاضر شده، خویش را خسته کند و به مکان مقدس خود برای دعایباید کامیاب نخواهد شد. ۱۳ این است کلامی که خداوند درباره مواب از زمان قدیم گفته است. ۱۴ اما الان خداوند تکلم نموده، می گوید که بعد از سه سال مثل سالهای مزدور جلال مواب با تمامی جماعت کثیر اومحققر خواهد شد و بقیه آن بسیار کم و بی قوت خواهند گردید.

۱۷ وحی درباره دمشق: اینک دمشق از میان شهرها برداشته می شود و توده خراب خواهد گردید. ۲ شهرهای عروعر متروک می شود و به جهت خوابیدن گله ها خواهد بود و کسی آنها را نخواهد ترسانید. ۳ و حصار از افرایم تلف خواهد شد و سلطنت ادمش و از بقیه ارام. و مثل جلال بنی اسرائیل خواهند بود زیرا که یهوه صباوت چنین می گوید. ۴ و در آن روز جلال یعقوب ضعیف می شود و فرهی جسدش به لاغری تبدیل می گردد. ۵ و چنان خواهد بود که دروگران زرع راجمع کنند و دستهای ایشان سنبله ها را درو کنند. و خواهد بود مثل وقتی که در وادی رفایم سنبله ها را بچینند. ۶ و خوشه های چند در آن باقی ماند و مثل وقتی که زیتون را بتکانند که دو یاسه دانه بر سر شاخه بلند و چهار یا پنج دانه برشاخچه های بارور آن باقی ماند. یهوه خدای اسرائیل چنین می گوید. ۷ در آن روز انسان بسوی آفریننده خود نظرخواهد کرد و چشمانش بسوی قدوس اسرائیل خواهد نگریست. ۸ و بسوی مذبح هایی که به دستهای خود ساخته است نظر نخواهد کرد و به آنچه با انگشتهای خویش بنا نموده یعنی اشیریم و بتهای آفتاب نخواهد نگریست. ۹ در آن روز شهرهای حصینش مثل خرابه هایی که در جنگل یا بر کوه بلند است خواهد شد که آنها را از حضور بنی اسرائیل واگذاشتند و ویران خواهد شد. ۱۰ چونکه خدای نجات خود را فراموش کردی و صخره قوت خویش را به یاد نیاوردی

۱۹ وحی درباره مصر: اینک خداوند بر اثر تیزرو سوار شده، به مصر می آید و بتهای مصر از حضور وی خواهدلرزد و دلهای مصریان در اندرون ایشان گداخته خواهد شد. ۲ و مصریان را بر مصریان خواهم برانگیخت. برادر را برادر خود و همسایه باهمسایه خویش و شهر با شهر و کشور با کشورجنگ خواهند نمود. ۳ و روح مصر در اندرونش افسرده شده، مشورتش را باطل خواهم گردانید وایشان از بتها و فالگیران و صاحبان اجنه وجادوگران سوال خواهند نمود. ۴ و مصریان را به دست آقای ستم کیش تسلیم خواهم نمود وپادشاه زورآور بر ایشان حکمرانی خواهد کرد.

کریسهای ایشان برمی دارد. (Sheol h7585) ۱۰. جمیع اینها تو را خطاب کرده، می گویند: «آیاتو نیز مثل ما ضعیف شده‌ای و مانند ما گردیده‌ای.» ۱۱ جلال تو و صدای بریطهای تو به هاویه فرود شده است. کرماه زیر تو گسترانیده شده و موها تو را می پوشانند. (Sheol h7585) ۱۲ ای زهره دختر صبح چگونه از آسمان افتاده‌ای؟ ای که امت‌ها را ذلیل می ساختی چگونه به زمین افکنده شده‌ای؟ ۱۳ و تو در دل خود می گفتی: «به آسمان صعود نموده، کرسی خود را بالای ستارگان خدا خواهم افراشت. و بر کوه اجتماع در اطراف شمال جلوس خواهم نمود. ۱۴ بالای بلندیهایی ابرها صعود کرده، مثل حضرت اعلی خواهم شد.»

۱۵ لکن به هاویه به اسفلهای حفره فرود خواهی شد. (Sheol h7585) ۱۶ آنانی که تو را بینند بر تو چشم دوخته و در تو تامل نموده، خواهند گفت: «آیا این آن مرداست که جهان را متزلزل و ممالک را مرتعش می ساخت؟ ۱۷ که ربع مسکون را ویران می نمود و شهرهایش را منهدم می ساخت و اسیران خود را به خانه های ایشان رها نمی کرد؟» ۱۸ همه پادشاهان امت‌ها جمیع هر یک در خانه خود با جلال می خوانند. ۱۹ اما تو از قبر خود بیرون افکنده می شوی و مثل شاخه مکروه و مانند لباس کشنگانی که با شمشیر زده شده باشد، که به سنگهای حفره فرو می روند و مثل لاشه پایمال شده. ۲۰ با ایشان در دفن متحد نخواهی بود چونکه زمین خود را ویران کرده، قوم خویش را کشته‌ای. ذریت شریان تا به ابد مذکور نخواهند شد. ۲۱ برای پسران به سبب گناه پدران ایشان قتل را مهیا سازید، تا ایشان برنخیزند و در زمین تصرف ننمایند و روی ربع مسکون را از شهرها پر نسازند. ۲۲ و یهوه صباوت می گوید: «من به ضد ایشان خواهم برخاست.» و خداوند می گوید: «اسم و بقیه را و نسل و ذریت را از بابل منقطع خواهم ساخت. ۲۳ و آن را نصیب خاریشتها و خلاهای آب خواهم گردانید و آن را با جاروب هلاکت خواهم رفت.» یهوه صباوت می گوید. ۲۴ یهوه صباوت قسم خورده، می گوید: «یقین به طوری که قصد نموده‌ام همچنان واقع خواهد شد. و به نهجی که تقدیر کرده‌ام همچنان بجا آورده خواهد گشت. ۲۵ و آشور را در زمین خودم خواهم شکست و او را بر کوههای خویش پایمال خواهم کرد. و یوغ او از ایشان رفع شده، بار وی از گردن ایشان برداشته خواهد شد.» ۲۶ تقدیری که بر تمامی زمین مقدر گشته، این است. و دستی که بر جمیع امت‌ها دراز شده، همین است. ۲۷ زیرا که یهوه صباوت تقدیر نموده است، پس کیست که آن را باطل گرداند؟ و دست اوست که دراز شده است پس کیست که آن را برگرداند؟ ۲۸ در سالی که آحاز پادشاه مرد این وحی نازل شد: ۲۹ ای جمیع فلسطین شادی مکن از اینکه عصابی که تو را می زد شکسته شده است. زیرا که از ریشه مار افعی بیرون می آید و

۱۶ بره‌ها را که خراج حاکم زمین است از سالف بسوی بیابان به کوه دختر صهیون بفرستید. ۲ دختران موآب مثل مرغان آواره و مانند آشیانه ترک شده نزد معبرهای ارنون خواهند شد. ۳ مشورت بدهید و انصاف را بجای آورید، و سایه خود را در وقت ظهر مثل شب بگردان. رانده شدگان را پنهان کن و فراریان را تسلیم ننما. ۴ ای موآب بگذار که رانده شدگان من نزد تو ماوا گزینند. و برای ایشان از روی تاراج کننده پناه گاه باش. زیرا ظالم نابود می شود و تاراج کننده تمام می گردد و ستمکار از زمین تلف خواهد شد. ۵ و کرسی به رحمت استوار خواهد گشت و کسی به راستی بر آن در خیمه داود خواهد نشست که داوری کند و انصاف را بطلبد و به جهت عدالت تعجیل نماید. ۶ غرور موآب و بسیاری

بنی عمون ایشان را اطاعت خواهند کرد. ۱۵ و خداوند زبانه دریای مصر را تباه ساخته، دست خود را با باد سوزان بر نهر دراز خواهد کرد، و آن را با هفت نهرش خواهد زد و مردم را با کفش به آن عبور خواهد داد. ۱۶ و به جهت بقیه قوم او که از آشور باقی مانده باشند شاه راهی خواهد بود. چنانکه به جهت اسرائیل در روز برآمدن ایشان از زمین مصر بود.

۱۲ و در آن روز خواهی گفت که «ای خداوند تو را حمد می گویم زیرا به من غضبناک بودی اما غضبت برگردانیده شده، مراتسلی می دهی. ۲ اینک خدا نجات من است بر اوتوکل نموده، نخواهم ترسید. زیرا یاه یهوه قوت و تسبیح من است و نجات من گردیده است.» ۳ بنابراین با شادمانی از چشمه های نجات آب خواهید کشید. ۴ و در آن روز خواهید گفت: «خداوند را حمد گوید و نام او را بخوانید و اعمال او را در میان قوم ها اعلام کنید و ذکر نمایید که اسم او متعال می باشد. ۵ برای خداوند بسرایید زیرا کارهای عظیم کرده است و این در تمامی زمین معروف است. ۶ ای ساکنه صهیون صدا را برافراشته، بسرای زیرا قدوس اسرائیل در میان تو عظیم است.»

۱۳ وحی درباره بابل که اشعیا این آموخ آن را دید. ۲ علمی بر کوه خشک برپا کنید و آواز به ایشان بلند نمایید، با دست اشاره کنید تا به درهای نجبا داخل شوند. ۳ من مقدسان خود

رامامور داشتم و شجاعان خویش یعنی آنانی را که در کبریای من وجد می نمایند به جهت غضب دعوت نمودم. ۴ آواز گروهی در کوه ها مثل آواز خلقی کثیر. آواز غوغای ممالک امت ها که جمع شده باشند. یهوه صباوت لشکر را برای جنگ سان می بیند. ۵ ایشان از زمین بعید و از کرانه های آسمان می آیند. یعنی خداوند با اسلحه غضب خود تا تمامی جهان را ویران کند. ۶ و لوله کنید زیرا که روز خداوند نزدیک است، مثل هلاکتی از جانب قادر مطلق می آید. ۷ از این جهت همه دست ها سست می شود و دلهای همه مردم گداخته می گردد. ۸ و ایشان متحیر شده، المها و دردهای زه بر ایشان عارض می شود، مثل زنی که می زاید درد می کشند. بر یکدیگر نظر حیرت می اندازند و رویهای ایشان رویهای شعله ور می باشد. ۹ اینک روز خداوند با غضب و شدت خشم و ستم کشی می آید، تا جهان را ویران سازد و گناهکاران را آزمایش هلاک نماید. ۱۰ زیرا که ستارگان آسمان و برجهایش روشنایی خود را نخواهند داد. و آفتاب در وقت طلوع خود تاریک خواهد شد و ماه روشنایی خود را نخواهد تابانید. ۱۱ و من ربع مسکون را به سبب گناه و شریران را به سبب عصیان ایشان سزا خواهم داد، و غرور متکبران را تباہ خواهم ساخت و تکبر جباران را به زیر خواهم انداخت. ۱۲ و مردم را از زر خالص و انسان را از طلای اوفیر کمیابتر خواهم

۱۴ زیرا خداوند بر یعقوب ترحم فرموده، اسرائیل را بار دیگر خواهد برگزید و ایشان را در زمینشان آرامی خواهد داد. و غربا با ایشان ملحق شده، با خاندان یعقوب ملحق خواهند گردید. ۲ و قوم ها ایشان را برداشته، به مکان خودشان خواهند آورد. و خاندان اسرائیل ایشان را در زمین خداوند برای بندگی و کنیزی، مملوک خود خواهند ساخت. و اسیر کنندگان خود را اسیر کرده، بر ستمکاران خویش حکمرانی خواهند نمود. ۳ و در روزی که خداوند تو را از الم واضطرابت و بندگی سخت که بر تو می نهادند خلاصی بخشد واقع خواهد شد، ۴ که این مثل را بر پادشاه بابل زده، خواهی گفت: چگونه آن ستمکار تمام شد و آن جور پیشه چگونه فانی گردید. ۵ خداوند عصبای شیران و چوگان حاکمان را شکست. ۶ آنکه قوم ها را به خشم با صدمه متوالی می زد و بر امت ها به غضب با جفای بیحد حکمرانی می نمود، ۷ تمامی زمین آرام شده و ساکت گردیده اند و به آواز بلند ترنم می نمایند. ۸ صنوبرها نیز و سروهای آزاد لبنان درباره توشادمان شده، می گویند: «از زمانی که تو خواجهای قطع کننده ای بر ما برنیا مد است.» ۹ هاویه از زیر برای تو متحرک است تا چون بیایی تو را استقبال نماید، و مردگان یعنی جمیع بزرگان زمین را برای تو بیدار می سازد. و جمیع پادشاهان امت ها را از

کرکمش نیست و آیاحامات مثل افراد نی، و آبا سامره مانند دمشق نمی باشد؟ ۱۰ چنانکه دست من بر ممالک بتهاستیلا یافت و بتهای تراشیده آنها از بتهای اورشلیم و سامره بیشتر بودند. ۱۱ پس ۲۹ از معبر عبور کردند و در جبع منزل گزیدند، اهل رامه هراسان آیا به نهجی که به سامره و بتهایش عمل نمودم به اورشلیم و بتهایش چنین عمل نخواهم نمود؟ ۱۲ و واقع خواهد شد بعد از آنکه خداوند تمامی کار خود را با کوه صهیون و اورشلیم به انجام رسانیده باشد که من از ثمره دل مغرورپادشاه آشور و از فخر چشمان متکبر وی انتقام خواهم کشید. ۱۳ زیرا می گوید: «به قوت دست خود و به حکمت خویش چونکه فهمی هستم این را کردم و حدود قومها را منتقل ساختم و خزاین ایشان را غارت نمودم و مثل جبار سروران ایشان را به زیر انداختم. ۱۴ و دست من دولت قومها را مثل آشیانه ای گرفته است و به طوری که تخمهای متروک را جمع کنند من تمامی زمین را جمع کردم. و کسی نبود که بال را بجنبانند یا دهان خود را بگشاید یا جک جک بنماید.» ۱۵ آیا تیر بر کسی که به آن می شکند فخرخواهد نمود یا اره بر کسی که آن را می کشد افتخار خواهد کرد، که گویا عصا بلند کننده خود را بجنبانند یا چوب دست آنچه را که چوب نباشد بلند نماید؟ ۱۶ بنابراین خداوند یهوه صباپوت برفرهان او لاغری خواهد فرستاد و زیر جلال اوسوختنی مثل سوختن آتش افروخته خواهد شد. ۱۷ و نور اسرائیل نار و قدوس وی شعله خواهد شد، و در یکرور خار و خشش را سوزانیده، خواهد خورد. ۱۸ و شوکت جنگل و بستان او هم روح و هم بدن را تبه خواهد ساخت و مثل گداختن مریض خواهد شد. ۱۹ و بقیه درختان وجنگلش قلیل العدد خواهد بود که طفلی آنها را ثبت تواند کرد. ۲۰ و در آن روز واقع خواهد شد که بقیه اسرائیل و ناجیان خاندان یعقوب بار دیگر بزننده خودشان اعتماد نخواهند نمود. بلکه برخداوند که قدوس اسرائیل است به اخلاص اعتماد خواهند نمود. ۲۱ و بقیه ای یعنی بقیه یعقوب بسوی خدای قادر مطلق بازگشت خواهند کرد. ۲۲ زیرا هرچند قوم تو اسرائیل مثل ریگ دریا باشند فقط از ایشان بقیتی بازگشت خواهند نمود. هلاکتی که مقدر است به عدالت مجرا خواهد شد ۲۳ زیرا خداوند یهوه صباپوت هلاکت و تقدیری در میان تمام زمین به عمل خواهد آورد. ۲۴ بنابراین خداوند یهوه صباپوت چنین می گوید: «ای قوم من که در صهیون ساکنید از آشور مترسید، اگرچه شما را به چوب بزند وعصای خود را مثل مصریان بر شما بلند نماید. ۲۵ زیرا بعد از زمان بسیار کمی غضب تمام خواهد شد و خشم من برای هلاکت ایشان خواهد بود.» ۲۶ و یهوه صباپوت تازیانه ای بر وی خواهد برانگیخت چنانکه در کشتار مدیان برصخره غراب. و عصای او بر دریا خواهد بود و آن را بلند خواهد کرد به طوری که بر مصریان کرده بود. ۲۷ و در آن روز واقع خواهد شد که بارو از دوش تو و یوغ او از گردن تو رفع

۱۱ و نهالی از تنه یسی بیرون آمده، شاخه ای از ریشه هایش خواهد شکفت. ۲ و روح خداوند بر او قرار خواهد گرفت، یعنی روح حکمت و فهم و روح مشورت و قوت و روح معرفت و ترس خداوند. ۳ و خوشی او در ترس خداوند خواهد بود و موافق رویت چشم خود داوری نخواهد کرد و بر وفق سمع گوشهای خویش تنبیه نخواهد نمود. ۴ بلکه مسکینان را به عدالت داوری خواهد کرد و به جهت مظلومان زمین برآستی حکم خواهد نمود. و جهان را به عصای دهان خویش زده، شیران را به نفعه لبهای خود خواهد کشت. ۵ و کمر بند کمرش عدالت خواهد بود و کمر بند میانش امانت. ۶ و گرگ با بره سکونت خواهد داشت و پلنگ با بزغاله خواهد خوابید و گوساله و شیر و پرورای با هم، و طفل کوچک آنها را خواهد راند. ۷ و گاویا خرس خواهد چرید و بچه های آنها با هم خواهند خوابید و شیر مثل گاو کاه خواهد خورد. ۸ و طفل شیرخواره بر سوراخ مار بازی خواهد کرد و طفل از شیر باز داشته شده دست خود را برخانه افعی خواهد گذاشت. ۹ و در تمامی کوه مقدس من ضرر و فسادی نخواهند کرد زیرا که جهان از معرفت خداوند پر خواهد بود مثل آبهایی که دریا را می پوشاند. ۱۰ و در آن روز واقع خواهد شد که ریشه یسی به جهت علم قومها برپا خواهد شد و امت ها آن را خواهند طلبید و سلامتی او با جلال خواهد بود. ۱۱ و در آن روز واقع خواهد گشت که خداوند بار دیگر دست خود را دراز کند تا بقیه قوم خویش را که از آشور و مصر و فتروس وحیش و عیلام و شنعار و حمات و از جزیره های دریا باقی مانده باشند باز آورد. ۱۲ و به جهت امتها علمی برافراشته، رانده شدگان اسرائیل را جمع خواهد کرد، و پراکندگان یهودا را از چهار طرف جهان فراهم خواهد آورد. ۱۳ و حسد افرایم رفع خواهد شد و دشمنان یهودا منقطع خواهند گردید. افرایم بریهدا حسد نخواهد برد و یهودا افرایم را دشمنی نخواهد نمود. ۱۴ و به جانب مغرب بر دوش فلسطینیان بریده، بنی مشرق را با هم غارت خواهند نمود. و دست خود را بر ادوم و موآب دراز کرده،

این قوم سلوک ننمایم وگفت: ۱۲ «هرآنچه را که این قوم فتنه براسرائیل واقع گردید. ۹ و تمامی قوم خواهند دانست یعنی افرایم و می نامند، شما آن را فتنه ننماید و از ترس ایشان ترسان و خائف ساکنان سامره که از غرور و تکبر دل خود می گویند. ۱۰ خشتها میباشد. ۱۳ یهوه صبايوت را تقدیس ننماید و او ترس و خوف افتاده است اما با سنگهای تراشیده بنا خواهیم نمود؛ چوبهای افراغ شما باشد. ۱۴ و او (برای شما) مکان مقدس خواهد بود اما برای در هم شکست اما سرو آزاد بجای آنهامی گذاریم. ۱۱ بنابراین هردو خاندان اسرائیل سنگ مصادم و صخره لغزش دهنده و برای خداوند دشمنان رصین رابضد او خواهد برافراشت و خصمان او را ساکنان اورشلیم دام و تله. ۱۵ و بسیاری از ایشان لغزش خورده، خواهند افتاد و شکسته شده و بدام افتاده، گرفتار خواهند گردید.» ایشان اسرائیل را با دهان گشوده خواهند خورد. اما با این همه ۱۶ شهادت را به هم بپیچ و شریعت را در شاگردانم مختوم ساز. خشم او برگردانیده نشده و دست او هنوز دراز است. ۱۳ و ۱۷ و من برای خداوند که روی خود را از خاندان یعقوب مخفی این قوم بسوی زنده خودشان بازگشت ننموده و یهوه صبايوت را می سازد انتظار کشیده، امیدوار او خواهم بود. ۱۸ اینک من و نطلبیده اند. ۱۴ بنابراین خداوند سر و دم و نخل و نی را از اسرائیل پسرانی که خداوند به من داده است، از جانب یهوه صبايوت که در یک روز خواهد برید. ۱۵ مرد پیر و مرد شریف سر است و در کوه صهیون ساکن است به جهت اسرائیل آیات و علامات نی ای که تعلیم دروغ می دهد، دم می باشد. ۱۶ زیرا که هادیان هستیم. ۱۹ و چون ایشان به شما گویند که از اصحاب اجنه این قوم ایشان را گمراه می کنند و پیروان ایشان بلعیده می شوند. و جادوگرانی که جیک جیک و زمزم می کنند سوال کنید، (گویند) ۱۷ از این سبب خداوند از جوانان ایشان مسرور نخواهد شد و بر «آیا قوم از خدای خود سوال ننمایند و آیا از مردگان به جهت یتیمان و یهوه زنان ایشان ترحم نخواهد نمود. چگونه جمیع ایشان زندگان سوال باید نمود؟» ۲۰ به شریعت و شهادت (توجه نمایند) منافق و شریرند و هر دهانی به حماقت متکلم می شود با اینهمه و اگر موافق این کلام سخن نگویند، پس برای ایشان روشنائی غضب او برگردانیده نشده و دست او هنوز دراز است. ۱۸ زیرا که نخواهد بود. ۲۱ و با عسرت و گرسنگی در آن خواهند گشت و شرارت مثل آتش می سوزاند و خار و خس را می خورد، و دربوته هنگامی که گرسنه شوند خویشتن را مشوش خواهند ساخت و های جنگل افروخته شده، دود غلیظ پیاپی می شود. ۱۹ از غضب پادشاه و خدای خود را لعنت کرده، به بالا خواهند نگریست. یهوه صبايوت زمین سوخته شده است و قوم هیزم آتش گشته اند و ۲۲ و به زمین نظر خواهند انداخت و اینک تنگی و تاریکی و کسی بربرادر خود شفت ندارد. ۲۰ از جانب راست می ربایند و ظلمت پریشانی خواهد بود و به تاریکی غلیظ رانده خواهند شد. گرسنه می مانند و از طرف چپ می خورند و سیر نمی شوند و هرکس گوشت بازوی خود را می خورد. ۲۱ منسی افرایم را و افرایم منسی را و هر دوی ایشان بضد یهودا متحد می شوند. با اینهمه غضب او برگردانیده نشده و دست او هنوز دراز است.

۹ لیکن برای او که در تنگی می بود، تاریکی نخواهد شد. در زمان پیشین زمین زبولون و زمین نفتالی را دلیل نقتالی را دلیل ساخت، اما در زمان آخر آن را به راه دریا به آن طرف اردن در جلیل امت هامحترم خواهد گردانید. ۲ قومی که در تاریکی سالک می بودند، نور عظیمی خواهند دید و بر ساکنان زمین سایه موت نور ساطع خواهد شد. ۳ تو قوم را بسیار ساخته، شادی ایشان را زیاد گردانیدی. منحرف سازند و حق فقیران قوم مرا برانید تا آنکه یهوه زنان غارت به حضور تو شادی خواهند کرد مثل شادمانی وقت درو و مانند کسانی که در تقسیم نمودن غنیمت وجد می نمایند. ۴ زیرا که یوغ بارو را و عصای گردنش یعنی عصای جفا کننده وی را شکستی چنانکه در روز میان کردی. ۵ زیرا همه اسلحه مسلحان در غوغا است و رخوت ایشان به خون آغشته است اما برای سوختن و هیزم آتش خواهند بود. ۶ زیرا که برای ما ولدی زاییده و پسر آ شور که عصای غضب من است. و عصایی که در دست ایشان به ما بخشیده شد و سلطنت بر دوش او خواهد بود و اسم او است خشم من می باشد. ۶ او را بر امت منافق می فرستم و نزد عجیب و مشیر و خدای قدیر و پدر سرمدی و سرور سلامتی خوانده خواهد شد. ۷ ترقی سلطنت و سلامتی او را بر کرسی داود و ایشان را مثل گل کوچها پایمال سازند. ۷ اما او چنین گمان بر مملکت وی انتها نخواهد بود تا آن را به انصاف و عدالت از الان تا ابد الابد ثابت و استوار نماید. غیرت یهوه صبايوت این است که امت های بسیار را هلاک و منقطع بسازد. ۸ زیرا را بجا خواهد آورد. ۸ خداوند کلامی نزد یعقوب فرستاد و آن می گوید آیا سرداران من جمیع پادشاه نیستند؟ ۹ آیا کَلنو مثل

شنیدم که می گفت: «که را بفرستم و کیست که برای ما برود؟» زمینی که شما از هر دو پادشاه آن می ترسید، متروک خواهد شد. گفتم: «لیک مرا بفرست.» ۹ گفت: «برو و به این قوم بگو البته ۱۷ خداوند بر تو و بر قومت و برخاندان پدرت ایامی را خواهد آورد خواهید شنید، اما نخواهید فهمید و هرآینه خواهید نگرست اما درک نخواهید کرد. ۱۰ دل این قوم را فره ساز و گوشهای ایشان را سنگین نما و چشمان ایشان را ببند، مبدا با چشمان خودببینند و با گوشهای خود بشنوند و با دل خود بفهمند و بازگشت نموده، آشوند صغیر خواهد زد. ۱۹ تمامی آنها برآمده، در وادیهای ویران شفا یابند.» ۱۱ پس من گفتم: «ای خداوند تا به کی؟» او و شکافهای صخره و بر همه بوته های خاردار و بر همه مرتع ها فرود گفت: «تا وقتی که شهرها ویران گشته، غیر مسکون باشد و خانه ها بدون آدمی و زمین خراب و ویران شود. ۱۲ و خداوند مردمان را دور کند و در میان زمین خرابیهای بسیار شود. ۱۳ اما باز موی پایها را خواهد تراشید و ریش هم سترده خواهد شد. ۲۱ و در عثری در آن خواهد بود و آن نیز بار دیگر تلف خواهد گردید مثل آن روز واقع خواهد شد که شخصی یک گاو جوان و دو گوسفند درخت بلوط و چنار که چون قطع می شودکنده آنها باقی می ماند، زنده نگاه خواهد داشت. ۲۲ و از فراوانی شیر که می دهند کوه همچنان ذریع مقدس کنده آن خواهد بود.»

۷ و در ایام آحاز بن یوتام بن عزیا پادشاه یهودا، واقع شد که رصین، پادشاه آرام و فتح بن رملیا پادشاه اسرائیل بر اورشلیم برآمدند تا با آن جنگ نمایند، اما نتوانستند آن را فتح نمایند. ۲ و به خاندان داود خبر داده، گفتند که ارام در افرایم اردو زده اند و دل او و دل مردمانش بلرزید به طوری که درختان جنگل از باد می لرزد. ۳ آنگاه خداوند به اشعیا گفت: «تو با پسر خود شارپاشوب به

انتهای قنات برکه فوقانی به راه مزرعه گازز به استقبال آحاز بیرون شو. ۴ و وی را بگو: باحذر و آرام باش مترس و دلت ضعیف نشود از این دودم مشعل دودافشان، یعنی از شدت خشم رصین و ارام و پسر رملیا. ۵ زیرا که ارام با افرایم و پسر رملیا برای ضرر تو مشورت کرده، می گویند: ۶ بر یهودا برآییم و آن رامحاصره کرده، به جهت خویشتن تسخیر نماییم و پسر طبطیل را در آن به پادشاهی نصب کنیم.» ۷ خداوند یهوه چنین می گوید که «این بجا آورده نمی شود و واقع نخواهد گردید. ۸ زیرا که سرارام، دمشق و سر دمشق، رصین است و بعد از شصت و پنج سال افرایم شکسته می شود به طوری که دیگر قومی نخواهد بود. ۹ و سر افرایم سامره و سر سامره پسر رملیا است و اگر باورنکنید هرآینه ثابت نخواهد ماند.» ۱۰ و خداوند بار دیگر آحاز را خطاب کرده، گفت: ۱۱ «آیتی به جهت خود از یهوه خدایت بطلب. آن را یا از عمق ها بطلب یا از اعلی علین بالا.» (Sheol h7585) ۱۲ آحاز گفت: «نمی طلبم و خداوند را امتحان نخواهم نمود.» ۱۳ گفت: «ای خاندان داود بشنوید! آیا شما را چیزی سهل است که مردمان را بیزار کنید بلکه می خواهید خدای مرا نیز بیزار کنید. ۱۴ بنابراین خود خداوند به شما آیتی خواهد داد: اینک بارکه حامله شده، پسر می زاید و نام او را عمانوئیل خواهد خواند. ۱۵ که و غسل خواهد خورد تا آنکه ترک کردن بدی و اختیار کردن خوبی را بداند. ۱۶ زیرا قبل از آنکه پسر، ترک نمودن بدی و اختیار کردن خوبی را بداند، خداوند با دست قوی به من چنین گفت و مرا تعلیم داد که به راه

۵ سرود محبوب خود را درباره تاکستانش برای محبوب خود بسرایم. ۲ و آن را کنده از سنگها پاک کرده و موبهترین در آن غرس نمود و برجی در میانش بناکرد و چرخشتی نیز در آن کند. پس منتظر می‌بود تا انگور بیاورد اما انگور بد آورد. ۳ پس الانای ساکنان اورشلیم و مردان یهودا، در میان من و تاکستان من حکم کنید. ۴ برای تاکستان من دیگرچه توان کرد که در آن نکرده‌ام؟ پس چون منتظر بودم که انگور بیاورد چرا انگور بد آورد؟ ۵ لهذا الان شما را اعلام می‌نمایم که من به تاکستان خودچه خواهم کرد. حصارش را برمی دارم و چراگاه خواهد شد؛ و دیوارش را منهدم می‌سازم و وایمال خواهد گردید. ۶ و آن را خراب می‌کنم که نه پازش و نه کنده خواهد شد و خار و خس در آن خواهد روید، و ایرها را امر می‌فرمایم که بر آن باران نیاراند. ۷ زیرا که تاکستان یهوه صباپوت خاندان اسرائیل است و مردان یهودا نهال شادمانی او می‌باشند. و برای انصاف انتظارکشید و اینک تعدی و برای عدالت و اینک فریاد شد. ۸ وای بر آنانی که خانه را به خانه ملحق و مزرعه را به مزرعه ملحق سازند تا مکانی باقی نماند. و شما در میان زمین به تنهایی ساکن می‌شوید. ۹ یهوه صباپوت در گوش من گفت: «به درستی که خانه‌های بسیار خراب خواهد شد، و خانه‌های بزرگ و خوش نما غیرمسکون خواهد گردید. ۱۰ زیرا که ده جفت گاو زمین یک بت خواهد آورد و یک حומר تخم یک ایفه خواهد داد.» ۱۱ وای بر آنانی که صبح زود برمی خیزند تادری مسکرات برونند، و شب دیر می‌نشینند تا شراب ایشان را گرم نماید ۱۲ و در برمه‌های ایشان عود و بریط و دف و نای و شراب می‌باشد. اما به فعل خداوند نظر نمی‌کنند و به عمل دستهای وی نمی‌نگرند. ۱۳ بنابراین قوم من به سبب عدم معرفت اسیر شده‌اند و شریفان ایشان گرسنه و عوام ایشان از تشنگی خشک گردیده. ۱۴ از این سبب هاویه حرص خود را زیاد کرده و دهان خویش را بی‌حد باز نموده است و جلال و جمهور و شوکت ایشان و هرکه در ایشان شادمان باشد در آن فرو می‌رود. (Sheol h7585) ۱۵ و مردم خم خواهند شد و مردان ذلیل خواهند گردید و چشمان متکبران پست خواهد شد. ۱۶ و یهوه صباپوت به انصاف متعال خواهد بود و خدای قدوس به عدالت تقدیس کرده خواهد شد. ۱۷ آنگاه بره‌های (غریبا) در مرتع‌های ایشان خواهند چرید و غریبان ویرانه‌های پروارهای ایشان را خواهند خورد. ۱۸ وای بر آنانی که عصیان را به ریسمانهای بطلت و گناه را گویا به طناب ارایه می‌کشند. ۱۹ و می‌گویند باشد که او تعجیل نموده، کار خود را بشتاباند تا آن را ببینیم. و مقصود قدوس اسرائیل نزدیک شده، بیاید تا آن را بدانیم. ۲۰ وای بر آنانی که بدی را نیکویی و نیکویی را بدی می‌نامند، که ظلمت را به‌جای نور و نور را به‌جای ظلمت می‌گذارند، و تلخی را به‌جای شیرینی و شیرینی را به‌جای

۶ در سالی که عزرا پادشاه مرد، خداوند رادیدم که بر کرسی بلند و عالی نشسته بود، و هیكل از دامنهای وی پر بود. ۲ و سرافین بالای آن ایستاده بودند که هر یک از آنها شش بال داشت، و با دو از آنها روی خود را می‌پوشانید و بادو پایهای خود را می‌پوشانید و با دو پروازی نمود. ۳ و یکی دیگری را صدا زده، می‌گفت: «قدوس قدوس قدوس یهوه صباپوت، تمامی زمین از جلال او مملو است.» ۴ و اساس آستانه ازآواز او که صدا می‌زد می‌لرزد و خانه از دود پرشد. ۵ پس گفتم: «وای بر من که هلاک شده‌ام زیرا که مرد ناپاک لب هستم و در میان قوم ناپاک لب ساکنم و چشمانم یهوه صباپوت پادشاه را دیده است.» ۶ آنگاه یکی از سرافین نزد من پرید و در دست خود اخگری که با انبر از روی مذبح گرفته بود، داشت. ۷ و آن را بر دهانم گذارده، گفت که «اینک این لبهایت را لمس کرده است و عصیانیت رفع شده و گناهت کفاره گشته است.» ۸ آنگاه آواز خداوند را

سجده می نمایند. ۹ و مردم خم شده و مردان پست می شوند. خورد. ۱۱ وای بر شیران که ایشان را بدی خواهد بود چونکه لهذا ایشان را نخواستی آزمیزد. ۱۰ از ترس خداوند و از کبریای مکافات دست ایشان به ایشان کرده خواهد شد. ۱۲ و اما قوم جلال وی به صخره داخل شده، خویشتن را در خاک پنهان کن. من، کودکان بر ایشان ظلم می کنند و زنان بر ایشان حکمرانی ۱۱ چشممان بلند انسان پست و تکبر مردان خم خواهد شد و در می نمایند. ای قوم من، راهنمایان شما همراه کنندگان و طریق آن روز خداوند به تنهایی متعال خواهد بود. ۱۲ زیرا که برای راههای شما را خراب می کنند. ۱۳ خداوند برای محاجه برخاسته بیهو صباوت روزی است که بر هرچیز بلند و عالی خواهد آمد و به جهت داوری قومها ایستاده است. ۱۴ خداوند بامشاخ قوم برهرچیز مرتفع، و آنها پست خواهد شد؛ ۱۳ و برهمه سروهای خود و سروران ایشان به محاکمه درخواهد آمد، زیرا شما هستید آزاد بلند و رفیع لبنان و بر تمامی بلوطهای باشان؛ ۱۴ و بر همه که تاکستانها راخورداید و غارت فقیران در خانه های شماست. کوههای عالی و برجیم تلهای بلند؛ ۱۵ و بر هریرج مرتفع و بر ۱۵ خداوند بیهو صباوت می گوید: «شمارا چه شده است که قوم هرحصار منبع؛ ۱۶ و برهمه کشتیهایی ترشیش ویرهمه مصنوعات مرا می کوبید و رویهای فقیران را خرد می نمایند؟» ۱۶ و خداوند مرغوب؛ ۱۷ و کبریای انسان خم شود و تکبر مردان پست خواهد شد. و در آن روز خداوند به تنهایی متعال خواهد بود، ۱۸ وبتها افراشته وغمزات چشم راه می روند و به ناز می خرامند و به پایهای بالکل تلف خواهند شد. ۱۹ و ایشان به مغاره های صخره ها و خویش خلخالها را به صدا می آورند. ۱۷ بنابراین خداوند فرق سر حفره های خاک داخل خواهند شد، بهسبب ترس خداوند وکبریای دختران صهیون را کل خواهد ساخت و خداوند عورت ایشان جلال وی هنگامی که او برخیزد تا زمین را متزلزل سازد. ۲۰ در آن را برهنه خواهد نمود. ۱۸ و در آن روز خداوند زینت خلخالها روز مردمان، بنهای نقره و بنهای طلای خود را که برای عبادت و پیشانی بندها و هالاهل را دور خواهد کرد. ۱۹ و گوشواره ها و خویش ساخته اند، نزد موش کوران و خفاشها خواهند انداخت، دستبندها و روبندها را، ۲۰ و دستارها و زنجیرها و کمربندها و ۲۱ تا به مغاره های صخره ها و شکافهای سنگ خارا داخل شوند، عطرانها و تعویذها را، ۲۱ و انگشترها و حلقه های بینی را، ۲۲ و بهسبب ترس خداوند و کبریای جلال وی هنگامی که او برخیزد تا رخوت نفیسه و رداها و شالها و کیسه ها را، ۲۳ و آینه ها و کتان زمین را متزلزل سازد. ۲۲ شما از انسانی که نفس او دربینی اش می باشد دست برکشید زیرا که او به چه چیز محسوب می شود؟

۳ زیرا اینک خداوند بیهو صباوت پایه ورکن را از اورشلیم و یهودا، یعنی تمامی پایه نان و تمامی پایه آب را دور خواهد کرد، ۲ و شجاعان و مردان جنگی و داوران و انبیا وفالگیران و مشایخ را، ۳ و سرداران پنجاهه و شریفان و مشیران و صنعت گران ماهر و ساحران حاذق را. ۴ و اطفال را بر ایشان حاکم خواهم ساخت و **۴** و در آن روز هفت زن به یک مرد متمسک شده، خواهند کودکان بر ایشان حکمرانی خواهند نمود. ۵ و قوم مظلوم خواهند شد، هرکس ازدست دیگری و هرشخص از همسایه خویش. و اطفال بر پیران و پستان بر شریفان ترمز خواهند نمود. ۶ چون شخصی به برادر خویش در خانه پدرش متمسک شده، بگوید: «تو را رخوت هست پس حاکم ما شو و این خرابی در زیر دست تو باشد»، باقی ماند و هرکه در اورشلیم ترک شود مقدس خوانده خواهد شد ۷ در آن روز او آواز خود را بلند کرده، خواهد گفت: «من علاج یعنی هرکه در اورشلیم دردفر حیات مکتوب باشد. ۴ هنگامی که کننده نتوانم شد زیرا درخانه من نه نان و نه لباس است پس مرا خداوند چرک دختران صهیون را بشوید و خون اورشلیم را به روح حاکم قوم مسازید.» ۸ زیرا اورشلیم خراب شده و یهودا منهدم انصاف و روح سوختگی از میانش رفع نماید، ۵ خداوند بر جمیع گشته است، از آن جهت که لسان و افعال ایشان به ضد خداوند مساکن کوه صهیون ویر محفلپایش ابر و دود در روز و درخشندگی می باشد تا چشممان جلال اورا به ننگ آورند. ۹ سیمای رویهای آتش مشتعل در شب خواهد آفرید، زیرا که بر تمامی جلال آن ایشان به ضدایشان شاهد است و مثل سدوم گناهان خود را افاش پوششی خواهد بود. ۶ و در وقت روز سایه بانی به جهت سایه از کرده، آنها را مخفی نمی دارند. وای برجانهای ایشان زیرا که به جهت خویشتن شرارت را بعمل آورده اند. ۱۰ عادلان را بگویند که ایشان را سعادت مندی خواهد بود زیرا از ثمره اعمال خویش خواهند

۲۰ اما اگر ابا نموده، تهر دکنید شمشیر شما را خواهد خورد زیرا که دهان خداوند چنین می گوید. ۲۱ شهر امین چگونه زانیه شده است. آنکه از انصاف مملو می بود و عدالت در وی سکونت می داشت، اما حال قاتلان. ۲۲ نقره تو به درد مبدل شده، و شراب تو از آب ممزوج گشته است. ۲۳ سروران تو متهم شده و رفیق دزدان گردیده، هریک از ایشان رشوه را دوست می دارند و در پی هدایا می روند. یتیمان را دادرسی نمی نمایند و دعوی بیوه زنان نزد ایشان نمی رسد. ۲۴ بنابرین، خداوند بیوه صباوت، قدیر اسرائیل می گوید که من از خصمان خود استراحت خواهم یافت و از دشمنان خویش انتقام خواهم کشید. ۲۵ و دست خود را بر تو برگردانیده، درد تو را بالکل پاک خواهم کرد، و تمامی ریمت را دور خواهم ساخت. ۲۶ و داوران تو را مثل اول و مشیران تو را مثل ابتدا خواهم برگردانید و بعد از آن، به شهر عدالت و قریه امین مسمی خواهی شد. ۲۷ صهیون به انصاف فدیة داده خواهد شد و انابت کنندگان به عدالت. ۲۸ و هلاکت عاصیان و گناهکاران با هم خواهد شد و آنانی که خداوند را ترک نمایند، نابود خواهند گردید. ۲۹ زیرا ایشان از درختان بلوطی که شما خواسته بودید خجل خواهند شد و از باغاتی که شما برگزیده بودید رسوا خواهند گردید. ۳۰ زیرا شما مثل بلوطی که برگش پژمرده و مانند باغی که آب نداشته باشد خواهید شد. ۳۱ و مرد زورآور پرهز کتان و عملش شعله خواهد شد و هردوی آنها با هم سوخته خواهند گردید و خاموش کنندۀای نخواهد بود.

۲ کلامی که اشعیا ابن آموص درباره یهودا و اورشلیم دید. ۲ و در ایام آخر واقع خواهد شد که کوه خانه خداوند برقله کوهها ثابت خواهد شد و فوق تلهابرافراشته خواهد گردید و جمیع امتها بسوی آن روان خواهند شد. ۳ و قوم های بسیار عزیمت کرده، خواهند گفت: «بیایید تا به کوه خداوند و به خانه خدای یعقوب برآییم تا طریق های خویش را به ما تعلیم دهد و به راههای وی سلوک نماییم.» زیرا که شریعت از صهیون و کلام خداوند از اورشلیم صادر خواهد شد. ۴ و اوامتها را داوری خواهد نمود و قوم های بسیاری را تنبیه خواهد کرد و ایشان شمشیرهای خود را برای گاوآهن و نیزه های خویش را برای اره ها خواهند شکست و امتی بر امتی شمشیر نخواهد کشید و بار دیگر جنگ را نخواهند آموخت. ۵ ای خاندان یعقوب بیاید تا در نور خداوند سلوک نماییم. ۶ زیرا قوم خود یعنی خاندان یعقوب را ترک کرده ای، چونکه از رسوم مشرقی مملو و مانند فلسطینیان فالگیر شده اند و با پسران غربا دست زده اند، ۷ و زمین ایشان از نقره و طلا پر شده و خزاین ایشان را انتهای نیست، و زمین ایشان از اسبان پر است و ارابه های ایشان را انتهای نیست؛ ۸ و زمین ایشان از بتها پر است؛ صنعت دستهای خویش را که به انگشتهای خود ساخته اند

۱ رویای اشعیا ابن آموص که آن را درباره یهودا و اورشلیم، در روزهای عزیا و یوتام و آحاز و حزقی پادشاهان یهودا دید. ۲ ای آسمان بشنو وای زمین گوش بگیر زیرا خداوند سخن می گوید. پسران پروردم و برافراشتم اما ایشان بر من عصیان ورزیدند. ۳ گاوما لک خویش را و الاغ آخور صاحب خود رامی شناسد، اما اسرائیل نمی شناسند و قوم من فهم ندارند. ۴ وای بر امت خطاکار و قومی که زیر بار گناه می باشند و بر ذریت شیران و پسران مفسد. خداوند را ترک کردند و قدوس اسرائیل را اهانت نمودند و بسوی عقب منحرف شدند. ۵ چرا دیگر ضرب یابید و زیاده فتنه نمایید؟ تمامی سر بیمار است و تمامی دل مریض. ۶ از کف پا تا به سر در آن تندرستی نیست بلکه جراحت و کوفگی و زخم متعفن، که نه بخیه شده و نه بسته گشته و نه با روغن التیام شده است. ۷ ولایت شما ویران و شهرهای شما به آتش سوخته شده است. غریبان، زمین شما را در نظر شما می خورد و آن مثل واژگونی بیگانگان خراب گردیده است. ۸ و دختر صهیون مثل سایه بان در تاکستان و مانند کپر در بوستان خیار و مثل شهر محاصره شده، متروک است. ۹ اگر بیوه صباوت بقیه اندکی برای ما وای نمی گذاشت، مثل سدوم می شدیم و مانند عموره می گشتیم. ۱۰ ای حاکمان سدوم کلام خداوند را بشنوید وای قوم عموره شریعت خدای ما را گوش بگیرید. ۱۱ خداوند می گوید از کثرت قربانی های شما مرا چه فایده است؟ از قربانی های سوختنی قوچها و پیه پروریاها سیر شده ام و به خون گاو و بره ها و بره ها رغبت ندارم. ۱۲ وقتی که می آید تا به حضور من حاضر شوید، کیست که این را از دست شما طلبیده است که دربار مرا پایمال کنید؟ ۱۳ هدایای باطل دیگر میاورید. بخور نزد من مکروه است و غره ماه و سبت و دعوت جماعت نیز. گناه را با محفل مقدس نمی توانم تحمل نمایم. ۱۴ غره ها و عیدهای شما را جان من نفرت دارد؛ آنها برای من بار سنگین است که از تحمل نمودن خسته شده ام. ۱۵ هنگامی که دستهای خود را دراز می کنید، چشمان خود را از شما خواهم پوشانید و چون دعای بسیاری کنید، اجابت نخواهم نمود زیرا که دستهای شما پر از خون است. ۱۶ خویشتن را شسته، طاهر نمائید و بدی اعمال خویش را از نظر من دور کرده، از شرارت دست بردارید. ۱۷ نیکوکاری را بیاموزید و انصاف را بطلبید. مظلومان را رهایی دهید. یتیمان را دادرسی کنید و بیوه زنان را حمایت نمایید. ۱۸ خداوند می گوید بیایید تا با همدیگر محاجه نماییم. اگر گناهان شما مثل ارغوان باشد مانند برف سفید خواهد شد و اگر مثل قرمز سرخ باشد، مانند پشم خواهد شد. ۱۹ اگر خواهش داشته، اطاعت نمایند، نیکویی زمین را خواهید خورد.

مثل برج لبنان است که بسوی دمشق مشرف می‌باشد. ۵ سرت بر تو مثل کرمل و موی سرت مانند ارغوان است. و پادشاه در طره هایش اسیر می‌باشد. ۶ ای محبوبه، چه بسیار زیبا و چه بسیار شیرین به سبب لذتها هستی. ۷ این قامت تو مانند درخت خرما و پستانهای مثل خوشه های انگور می‌باشد. ۸ گفتم که به درخت خرما برآمده، شاخه هایش را خواهم گرفت. و پستانهای مثل خوشه های انگور و بوی نفس تو مثل سیبها باشد. ۹ و دهان تو مانند شراب بهترین برای محبوبم که به ملایمت فرو رود و لبهای خفتگان را متکلم سازد. ۱۰ من از آن محبوب خود هستم و اشتیاقی وی بر من است. ۱۱ بیای محبوب من به صحرا بیرون برویم، و در دهات ساکن شویم. ۱۲ و صبح زود به تاکستانها برویم و ببینیم که آیا انگور گل کرده و گلگهایش گشوده و انارها گل داده باشد. در آنجا محبت خود را به تو خواهم داد. ۱۳ مهر گیاهبایی خود را می‌دهد و نزد درهای ما هر قسم میوه نفیس تازه و کهنه هست که آنها را برای توای محبوب من جمع کرده‌ام.

۸ کاش که مثل برادر من که پستانهای مادر مرا می‌کشد می‌بودی، تا چون تو را بیرون می‌یافتم تو را می‌بوسیدم و مرا رسوایی ساختند. ۲ تو را رهبری می‌کردم و به خانه مادرم در می‌آوردم تا مرا تعلیم می‌دادی تا شراب ممزوج و عصیر انار خود را به تو می‌نوشتادم. ۳ دست چپ او زیر سر من می‌بود و دست راستش مرا در آغوش می‌کشید. ۴ ای دختران اورشلیم شما را قسم می‌دهم که محبوب مرا تا خودش نخواهد بیدار نکنید و برنیزانید. ۵ این کیست که بر محبوب خود تکیه کرده، از صحرا برمی‌آید؟ ۶ مرا مثل خاتم بر دلت و مثل نگین بر بازویت بگذار، زیرا که محبت مثل موت زورآور است و غیرت مثل هاویه ستم کیش می‌باشد. شعله هایش شعله های آتش و لهیب یهوه است. (Sheol h7585) ۷ آبهای بسیار محبت را خاموش نتواند کرد و سیلها آن را نتواند فرو نشانید. اگر کسی تمامی اموال خانه خویش را برای محبت بدهد آن را البته خوار خواهند شمرد. ۸ ما را خواهری کوچک است که پستان ندارد. به جهت خواهر خود در روزی که او را خواستگاری کنند چه بکنیم؟ ۹ اگر دیوار می‌بود، بر او برج نقره‌ای بنا می‌کردیم. و اگر دروازه می‌بود، او را به تخته های سرو آزادمی پوشانیدیم. ۱۰ من دیوار هستم و پستانهایم مثل برجهاست. لہذا در نظر او از جمله یابندگان سلامتی شده‌ام. ۱۱ سلیمان تاکستانی در بعل هامون داشت و تاکستان را به ناطوران سپرد، که هر کس برای میوه‌اش هزار نقره بدهد. ۱۲ تاکستانم که از آن من است پیش روی من می‌باشد. برای توای سلیمان هزار و برای ناطوران میوه‌اش، دویست خواهد بود. ۱۳ ای (محبوبه) که در باغات می‌نشینی، رفیقان آواز تو را می‌شنوند، مرا نیز بشنوان. ۱۴ ای محبوب من، فرار کن و مثل غزال یا بچه آهو بر کوههای عطریات باش.

قرمز و دهانت جمیل است و شقیقه هایت درعقب برقع تو مانند محبوب تو را بر سایر محبوبان چه فضیلت است که ما را چنین پاره انار است. ۴ گردنت مثل برج داود است که به جهت سلاح قسم می‌دهی؟ ۱۰ محبوب من سفید و سرخ‌فام است، و برهزارها خانه بنا شده است و در آن هزار سیر یعنی همه سیرهای شجاعان افزاشته شده است. ۱۱ سر او طلای خالص است و زلفهایش به آویزان است. ۵ دو پستان مثل دو بچه توام آهو می‌باشد که در هم پیچیده و مانند غراب سیاه فام است. ۱۲ چشمانش کیوتران میان سوسنها می‌چزند، ۶ تا نسیم روز بوزد و سایه‌ها بگیرد. به نذر نه‌های آب است، با شیر شسته شده و در چشم‌خانه خود کوه مر و به تل کندر خواهم رفت. ۷ ای محبوبه من، تمامی تو زیبا نیست. ۱۳ رخسارهایش مثل باغچه بلسان و پشته های ریاحین می‌باشد. در توعیبی نیست. ۸ بیا با من از لبنان ای عروس، با من می‌باشد. لبهایش سوسنها است که از آنها مر صافی می‌چکد. از لبنان بیا. از قله امانه از قله شیر و حرمون از مغاره های شیرها و از ۱۴ دستهایش حلقه های طلاست که به زبرد منقش باشد و بر او کوههای پلنگها بنگر. ۹ ای خواهر و عروس من دلم را به یکی از عاج شفاف است که به یاقوت زرد مرصع بود. ۱۵ ساقهایش چشمانت و به یکی از گردن بندهای گردنت ربودی. ۱۰ ای خواهر ستونهای مرمر بر پایه های زر ناب موسس شده، سیمایش مثل و عروس من، محبت‌هایت چه بسیار لذیذ است. محبت‌هایت از لبنان و مانند سروهای آزاد برگزیده است. ۱۶ دهان او بسیار شیرین شراب چه بسیار نیکوتر است و بوی عطرها از جمیع عطرها. و تمام او مرغوبترین است. این است محبوب من و این است یار ۱۱ ای عروس من، لبهای تو عسل را می‌چکاند زیر زبان تو عسل و من ای دختران اورشلیم.

شیر است و بوی لباس مثل بوی لبنان است. ۱۲ خواهر و عروس من، باغی بسته شده است. چشمه مقفل و منبع مختوم است. ۱۳ نهال‌های بستان انارها با میوه های نفیسه و بان و سنبل است. ۱۴ سنبل و زعفران و نی و دارچینی با انواع درختان کندر، مر و عود با جمیع عطرها نفیسه. ۱۵ چشمه باغها و برکه آب زنده و نهرهایی که از لبنان جاری است. ۱۶ ای باد شمال، برخیز وای باد جنوب، بیا. بریاغ من بوز تا عطرهاش منتشر شود. محبوب من به باغ خود بیاید و میوه نفیسه خود را بخورد.

۵ ای خواهر و عروس من، به باغ خود آمدم. مر خود را با عطرهایم چیدم. شانه عسل خود را با عسل خویش خوردم. شراب خود را با شیر خویش نوشیدم. ای دوستان بخورید وای یاران بنوشید و به سیری بیاشامید. ۲ من در خواب هستم اما دلم بیدار است. آواز محبوب من است که در را می‌گوید: «از برای من» ۹ اما کیوتر من و کامله من یکی است. او یگانه مادر خویش و باز کن‌ای خواهر من! ای محبوبه من و کیوترم وای کامله من! مختاره والده خود می‌باشد. دختران او را دیده، خجسته گفتند. زیرا که سر من از شبنم و زلفهایم از ترشحات شب پر است. ۳ رخت خود را بچگونه آن را بپوشم؟ پایهای خود را شستم کیست که مثل صبح می‌درخشند؟ و مانند ماه جمیل و مثل آفتاب چگونه آنها را چرکین نمایم؟ ۴ محبوب من دست خویش را از سوراخ در داخل ساخت و احشایم برای وی به جنبش آمد. ۵ من فرود شدم تا سبزیهای وادی را بنگرم و ببینم که آیا مو شکوفه آورده برخاستم تا در را به جهت محبوب خود باز کنم، و از دستم مرو از ۱۲ بی‌آنکه تلفت شوم که ناگاه جانم مرا انگشتهایم مر صافی بر دسته قفل بچکید. ۶ به جهت محبوب مثل عرابه های عمیناداب ساخت. ۱۳ برگرد، برگردای شولمیت خود باز کردم اما محبوبم روگردانیده، رفته بود. چون او سخن می‌گفت جان از من بدر شده بود. او را جستجو کردم و نیافتم او را خواندم و جواب نداد. ۷ کشیک‌چانی که در شهرگردش می‌کنند مرا یافتند، بزدند و مجروح ساختند. دیده بانهای حصارها برقع مرا از من گرفتند. ۸ ای دختران اورشلیم، شما را قسم می‌دهم که اگر محبوب مرا بباید وی را گوید که من مریض عشق هستم. ۹ ای زیباترین زنان، محبوب تو از سایر محبوبان چه برتری دارد و

در شولمیت چه می‌بینی؟ مثل محفل دولشکر. ۲ ناف تو مثل کاسه مدور است که شراب مزوج در آن کم نباشد. بر تو توده گندم است که سوسنها آن را احاطه کرده باشد. ۳ دو پستان تو مثل دو بچه توام غزال است. ۴ گردن تو مثل برج عاج و چشمانت مثل برکه های حبشون نزد دروازه بیت ریم. بینی تو

غزل غزلها

ما ایستاده، از پنجره‌ها می‌نگرد و از شبکه‌ها خویشتن را نمایان می‌سازد. ۱۰ محبوب من مرا خطاب کرده، گفت: «ای محبوبه من وای زیبایی من برخیز و بیا. ۱۱ زیرا اینک زمستان گذشته و باران تمام شده ورفته است. ۱۲ گلها بر زمین ظاهر شده و زمان الحان رسیده و آواز فاخته در ولایت ما شنیده می‌شود. ۱۳ درخت انجیر میوه خود را می‌رساند و موها گل آورده، رایحه خوش می‌دهد. ای محبوبه من وای زیبایی من، برخیز و بیا.» ۱۴ ای کبوتر من که در شکافهای صخره و درستر سنگهای خارا هستی، چهره خود را به من بنما و آوازت را به من بشنوان زیرا که آواز تو لذیذ و چهره ات خوشنما است. ۱۵ شغالها، شغالهای کوچک را که تاختناها را خراب می‌کنند برای ما بگیرند، زیرا که تاختناهای ما گل آورده است. ۱۶ محبوبم از آن من است و من از آن وی هستم. در میان سوسنها می‌چرانند. ۱۷ ای محبوب من، برگرد و تا نسیم روز بوزد و سایه‌ها بگریزد، (مانند) غزال یا بچه آهو بر کوههای باتر باش.

۳ شبانگاه در بستر خود او را که جانم دوست می‌دارد طلبیدم. او را جستجو کردم اما نیافتم. ۲ گفتم الان برخاسته، در کوچه‌ها و شوارع شهر گشته، او را که جانم دوست می‌دارد خواهم طلبید. او را جستجو کردم اما نیافتم. ۳ کشیکچپانی که در شهر گردش می‌کنند مرا یافتند. گفتم که «آیا محبوب جان مرا دیده‌اید؟» ۴ از ایشان چندان پیش نرفته بودم که او را که جانم دوست می‌دارد یافتیم. و او را گرفته، رها نکردم تا به خانه مادر خود و به حجره والده خویش درآوردم. ۵ ای دختران اورشلیم، شما را به غزالها و آهوهای صحرا قسم می‌دهم که محبوب مرا تا خودش نخواهد بیدار مکنید و برمی‌نگیزانید. ۶ این کیست که مثل ستونهای دود از بیابان برمی‌آید و به و بخور و به همه عطریات تاجران معطر است؟ ۷ اینک تخت روان سلیمان است که شصت جبار از جباران اسرائیل به اطراف آن می‌باشند. ۸ همگی ایشان شمشیر گرفته و جنگ آزموده هستند. شمشیر هر یک به سبب خوف شب

۱ غزل غزلها که از آن سلیمان است. ۲ او مرا به بوسه های دهان خود ببوسد زیرا که محبت تو از شراب نیکوتر است. ۳ عطرها ی توبوی خوش دارد و اسم تو مثل عطر ریخته شده می‌باشد. بنابراین دوشیزگان، تو را دوست می‌دارند. ۴ مرا بکش تا در عقب تو بدویم. پادشاه مرا به حجله های خود آورد. از تو وجد و شادی خواهیم کرد. محبت تو را از شراب زیاده ذکر خواهیم نمود. تو را از روی خلوص دوست می‌دارند. ۵ ای دختران اورشلیم، من سیه فام اما جمیل هستم، مثل خیمه های قیدار و مانند پرده های سلیمان. ۶ بر من نگاه نکنید چونکه سیه فام هستم، زیرا که آفتاب مرا سوخته است. پسران مادرم بر من خشم نموده، مرا ناطور تاختناها ساختند، اما تاختنا خود را دیده بانی ننمودم. ۷ ای حبیب جان من، مرا خبر ده که کجایم چرانی و در وقت ظهر گله را کجا می‌خوابانی؟ زیرا چرا نزد گله های رفیقانت مثل آواره گردم. ۸ ای جمیل تر از زنان، اگر نمی دانی، در اثر گله‌ها بیرون رو و بزغاله هایت را نزد مسکن های شبانان بچران. ۹ ای محبوبه من، تو را به اسبی که در اربابه رفوعن باشد تشبیه داده‌ام. ۱۰ رخسار هایت به جواهرها و گردنت به گردن بندها چه بسیار جمیل است. ۱۱ زنجیرهای طلا با حبه های نقره برای تو خواهیم ساخت. ۱۲ چون پادشاه بر سفره خودی نشیند، سنبل من بوی خود را می‌دهد. ۱۳ محبوب من، مرا مثل طبله مر است که در میان پستانهای من می‌خوابد. ۱۴ محبوب من، برایم مثل خوشه بان دریاغهای عین جدی می‌باشد. ۱۵ اینک تو زیبا هستی ای محبوبه من، اینک تو زیبا هستی و چشمات مثل چشمان کبوتر است. ۱۶ اینک تو زیبا و شیرین هستی ای محبوب من و تخت ما هم سبز است. ۱۷ تیرهای خانه ما از سرو آزاد است و سقف ما از چوب صنوبر.

۲ من نرگس شارون و سوسن وادیها هستم. ۲ چنانکه سوسن در میان خاراها همچنان محبوبه من در میان دختران است. ۳ چنانکه سیب در میان درختان جنگل همچنان محبوب من در میان پسران است. در سایه وی به شادمانی نشستم و میوه اش برای کام شیرین بود. ۴ مرا به میخانه آورد و علم وی بالای سر من محبت بود. ۵ مرا به قرصهای کشمش تقویت دهید و مرا به سیبها تازه سازید، زیرا که من از عشق بیمار هستم. ۶ دست چپش در زیر سر من است و دست راستش مرا در آغوش می‌کشد. ۷ ای دختران اورشلیم، شما را به غزالها و آهوهای صحرا قسم می‌دهم که محبوب مرا تا خودش نخواهد بیدار نکنید و برمی‌نگیزانید. ۸ آواز محبوب من است، اینک بر کوهها جستان و بر تلها خیزان می‌آید. ۹ محبوب من مانند غزال پایچه آهو است. اینک او در عقب دیوار

۴ اینک تو زیبا هستی ای محبوبه من، اینک تو زیبا هستی و چشمتان از پشت برقع تومثل چشمان کبوتر است و موهایت مثل گله بزها است که بر جانب کوه جلعاد خوابیده‌اند. ۲ دندانهای مثل گله گوسفندان پشم بریده که از شستن برآمده باشند و همگی آنها توأم زاییده و در آنها یکی هم نازاد نباشد. ۳ لبهایت مثل رشته

را از دل خود بیرون کن و بدی را از جسد خویش دور نمازیرا که جوانی و شباب باطل است.

۱۲ پس آفریننده خود را در روزهای جوانی ات بیاد آور قبل از آنکه روزهای بلا برسد و سالها برسد که بگویی مرا از اینها خوشی نیست. ۲ قبل از آنکه آفتاب و نور و ماه و ستارگان تاریک شود و ابرها بعد از باران برگردد؛ ۳ در روزی که محافظان خانه بلرزند و صاحبان قوت، خویششان را خم نمایند و دستاس کنندگان چونکه کم‌اند باز ایستند و آنانی که از پنجره هامی نگرند تاریک شوند. ۴ و درها در کوچه بسته شود و آواز آسیاب پست گردد و از صدای گنجشک برخیزد و جمیع مغنیات ذلیل شوند. ۵ و از هر بلندی بترسند و خوفها در راه باشد و درخت بادام شکوفه آورد و ملخی بار سنگین باشد و اشتها بریده شود. چونکه انسان به خانه جاودانی خود می‌رود و نوحه‌گران در کوچه گردش می‌کنند. ۶ قبل از آنکه مفتول نقره گسیخته شود و کاسه طلا شکسته گردد و سب و نزد چشمه خرد شود و چرخ بر چاه منکسر گردد، ۷ و خاک به زمین برگردد به طوری که بود. و روح نزد خدا که آن را بخشیده بود رجوع نماید. ۸ باطل اباطیل جامعه می‌گوید همه چیز بطلالت است. ۹ و دیگر چونکه جامعه حکیم بود باز هم معرفت را به قوم تعلیم می‌داد و تفکر نموده، غوررسی می‌کرد و مثل های بسیار تالیف نمود. ۱۰ جامعه تفحص نمود تا سخنان مقبول را پیدا کند و کلمات راستی را که به استقامت مکتوب باشد. ۱۱ سخنان حکیمان مثل سکهای گاوانی است و کلمات ارباب جماعت مانند میخهای محکم شده می‌باشد، که از یک شبان داده شود. ۱۲ و علاوه بر اینها، ای پسر من پند بگیر. ساختن کتابهای بسیار انتها ندارد و مطالعه زیاد، تعب بدن است. ۱۳ پس ختم تمام امر را بشنویم. از خدا بترس و اوامر او را نگاه دار چونکه تمامی تکلیف انسان این است. ۱۴ زیرا خدا هر عمل را با هر کارمخفی خواه نیکو و خواه بد باشد، به محاکمه خواهد آورد.

۵ زانو که زندگان می‌دانند که باید بمیرند، امام‌دگان هیچ نمی‌دانند و برای ایشان دیگر اجرت نیست چونکه ذکر ایشان فراموش می‌شود. ۶ هم محبت و هم نفرت و حسد ایشان، حال نابود از آنها مجروح می‌شود و آنکه درختان رامی برد از آنها در خطر شده است و دیگر تا به ابد برای ایشان از هرآنچه زیرآفتاب کرده می‌افتد. ۱۰ اگر آهن کند باشد و دمش را تیز نکنند باید قوت زیاده می‌شود، نصیبی نخواهد بود. ۷ پس رفته، نان خود را به شادی بخور و شراب خود را به خوشدلی بنوش چونکه خدا اعمال تو را قبل از این قبول فرموده است. ۸ لباس تو همیشه سفید باشد و بر سر تو روغن کم نشود. ۹ جمیع روزهای عمر باطل خود را که او تو را در زیر آفتاب بدهد با زنی که دوست می‌داری در جمیع روزهای بطلت خود خوش بگذران. زیرا که از حیات خود و از زحمتی که زیر آفتاب می‌کشی نصیب تو همین است. ۱۰ هرچه دست به جهت عمل نمودن بیاید، همان را با توانایی خود به عمل آور چونکه در عالم اموات که به آن می‌روی نه کار و نه تدبیر و نه علم و نه حکمت است. **Sheol h7585** ۱۱ برگشتم و زیر آفتاب دیدم که مسابقات برای تیزروان و جنگ برای شجاعان و نان نیز برای حکیمان و دولت برای فهیمان و نعمت برای عالمان نیست، زیرا که برای جمیع ایشان وقتی و اتفاقی واقع می‌شود. ۱۲ و چونکه انسان نیز وقت خود را نمی‌داند، پس مثل ماهیانی که در تور سخت گرفتار و گنجشکانی که در دام گرفته می‌شوند، همچنان بنی آدم به وقت نامساعد هرگاه آن بر ایشان ناگهان بیفتد گرفتار می‌گردند. ۱۳ و نیز این حکم را در زیر آفتاب دیدم و آن نزد من عظیم بود: ۱۴ شهری کوچک بود که مردان در آن قلیل العدد بودند و پادشاهی بزرگ بر آن آمده، آن را محاصره نمود و سنگرهای عظیم برپا کرد. ۱۵ و در آن شهر مردی فقیر حکیم یافت شد، که شهر را به حکمت خود رهانید، اما کسی آن مرد فقیر را بیاد نیاورد. ۱۶ آنگاه من گفتم حکمت از شجاعت بهتر است، هرچند حکمت این فقیر را خوار شمردند و سخنانش را نشنیدند. ۱۷ سخنان حکیمان که به آرامی گفته شود، از فریاد حاکمی که در میان احمقان باشد زیاده مسموع می‌گردد. ۱۸ حکمت از اسلحه جنگ بهتر است. اما یک خطاکار نیکویی بسیار را فاسد توان نمود.

۱۱ نان خود را بروی آنها بینداز، زیرا که بعد از روزهای بسیار آن را خواهی یافت. ۲ نصیبی به هفت نفر بلکه به هشت نفر ببخش زیرا که نمی‌دانی چه بلا بر زمین واقع خواهد شد. ۳ اگر ابرها پر از باران شود، آن را بر زمین می‌باراند و اگر درخت بسوی جنوب یا بسوی شمال بیفتد، درهمانجا که درخت افتاده است خواهد ماند. ۴ آنکه به باد نگاه می‌کند، نخواهد کشت و آنکه به ابرها نظر نماید، نخواهد دروید. ۵ چنانکه تونمی دانی که راه باد چیست یا چگونه استخواندار رحم زن حامله بسته می‌شود، همچنین عمل خدا را که صانع کل است نمی‌فهمی. ۶ بامدادان نخ خود را بکار و شامگاهان دست خود را بازمدار زیرا تو نمی‌دانی کدامیک از آنها این یا آن کامیاب خواهد شد یا هر دو آنها مثل هم نیکو خواهد گشت. ۷ البته روشنائی شیرین است و دیدن آفتاب برای چشمان نیکو است. ۸ هرچند انسان سالهای بسیار زیست نماید و در همه آنها شادمان باشد، لیکن باید روزهای تاریکی را به یاد آورد چونکه بسیار خواهد بود. پس هرچه واقع می‌شود بطلت است. ۹ ای جوان در وقت شباب خود شادمان باش و در روزهای جوانی ات دلت تو را خوش سازد و در راههای قلبت و بر وفق رویت چشمانت سلوک نما، لیکن بدان مکان اسفل می‌نشینند. ۷ غلامان را بر اسبان دیدم و امیران را مثل

زندگی می‌بخشد. ۱۳ اعمال خدا را ملاحظه نما زیرا کیست که بر روح تسلط داشته باشد تا روح خود را نگاه دارد و کسی بروز بتواند آنچه را که او کج ساخته است راست نماید؟ ۱۴ در روز موت تسلط ندارد؛ و در وقت جنگ مرخصی نیست و شرارت سعادت‌مندی شادمان باش و درروز شقاوت تامل نما زیرا خدا این را صاحبش را نجات نمی دهد. ۱۵ این همه را دیدم و دل خود را بر به ازاء آن قرار داد که انسان هیچ چیز را که بعد از او خواهد شد هر عملی که زیر آفتاب کرده شود مشغول ساختم، وقتی که انسان دریافت نتواند کرد. ۱۵ این همه را در روزهای بطالت خود دیدم. بر انسان به جهت ضررش حکمرانی می کند. ۱۰ و همچنین مرد عادل هست که در عدالتش هلاک می شود و مرد شریر هست دیدم که شیران دفن شدند، و آمدند و از مکان مقدس رفتند و که در شرارتش عمر دراز دارد. ۱۶ پس گفتم به افراط عادل مباش درشهری که در آن چنین عمل نمودند فراموش شدند. این نیز و خود را زیاده حکیم میندار مبادا خویش را هلاک کنی. ۱۷ و بطالت است. ۱۱ چونکه فتوی برعمل بد برودی مجرا نمی شود، به افراط شریر مباش و احمق مشو مبادا پیش ازاجلت بمیری. از این جهت دل بنی آدم در اندرون ایشان برای بدکرداری جازم ۱۸ نیکو است که به این متمسک شوی و از آن نیز دست خود می شود. ۱۲ اگرچه گناهکار صد مرتبه شرارت ورزد و عمر دراز را برنداری زیرا هرکه از خدا برسد، از این هر دو بیرون خواهد کند، معذرا می دانم برای آنانی که از خدا برتسند و به حضور وی آمد. ۱۹ حکمت مرد حکیم را توانایی می بخشد بیشتر از ده خائف باشند سعادت‌مندی خواهد بود. ۱۳ اما برای شریر سعادت‌مندی حاکم که در یک شهر باشند. ۲۰ زیرامرد عادل در دنیا نیست نخواهد بود و مثل سایه، عمر دراز نخواهد کرد چونکه از خدا که نیکویی ورزد و هیچ خطا ننماید. ۲۱ و نیز به همه سخنانی نمی ترسد. ۱۴ بطالتی هست که بر روی زمین کرده می شود، که گفته شود دل خود را منه، مبادا بنده خود را که تو را لعنت یعنی عادلان هستند که بر ایشان مثل عمل شیران واقع می شود و می کند بشنوی. ۲۲ زیرا دلت می داند که تو نیز بسیار بارها دیگران شیرانند که بر ایشان مثل عمل عادلان واقع می شود. پس گفتم را لعنت نموده ای. ۲۳ این همه را با حکمت آزمودم و گفتم به که این نیز بطالت است. ۱۵ آنگاه شادمانی را مدح کردم زیرا که حکمت خواهم پرداخت اما آن از من دور بود. ۲۴ آنچه هست برای انسان زیر آسمان چیزی بهتر از این نیست که بخورد و بنوشد دور و بسیار عمیق است. پس کیست که آن را دریافت نماید؟ و شادی نماید و این در تمامی ایام عمرش که خدا در زیر آفتاب ۲۵ پس برگشته دل خود را بر معرفت و بحث و طلب حکمت به وی دهد در محنتش با او باقی ماند. ۱۶ چونکه دل خود را بر عقل مشغول ساختم تا بدانم که شرارت حماقت است و حماقت آن نهادم تا حکمت را بفهمم و تا شغلی را که بر روی زمین کرده دیوانگی است. ۲۶ و دریافتیم که زنی که دلش دامها و تله‌ها است شود بینیم (چونکه هستند که شب و روز خواب را به چشمان خود و دستهایش کمیندها می باشد، چیز تلختر از موت است. هرکه نمی بینند)، ۱۷ آنگاه تمامی صنعت خدا را دیدم که انسان، مقبول خدا است، از وی رستگار خواهد شد اما خطاکار گرفتار وی کاری را که زیر آفتاب کرده می شود نمی تواند درک نماید و هرچند خواهد گردید. ۲۷ جامعه می گوید که اینک چون این را با آن انسان برای تجسس آن زیاده تر تفحص نماید آن را کمتر درک مقابله کردم تا نتیجه را دریابم این را دریافتیم، ۲۸ که جان من تا به می نماید و اگرچه مرد حکیم نیز گمان برد که آن را می داند اما آن حال آن را جستجو می کند و نیافتیم. یک مرد از هزار یافتیم اما از را درک نخواهد نمود.

جمع آنها زنی نیافتیم. ۲۹ همانا این را فقط دریافتیم که خدا آدمی را راست آفرید، اما ایشان مخترعات بسیار طلبیدند.

۸ کیست که مثل مرد حکیم باشد و کیست که تفسیر امر را بفهمد؟ حکمت روی انسان را روشن می سازد و سختی چهره او تبدیل می شود. ۲ من تو را می گویم حکم پادشاه را نگاه دار و این را به سبب سوگند خدا. ۳ شتاب مکن تا از حضور وی بروی و در امر بد جزم منما زیرا که او هرچه می خواهد به عمل می آورد. ۴ جایی که سخن پادشاه است قوت هست و کیست که به او بگوید چه می کنی؟ ۵ هرکه حکم را نگاه دارد هیچ امر بد را نخواهد دید. و دل مرد حکیم وقت و قانون را می داند. ۶ زیرا که برای هر مطلب وقتی و قانونی است چونکه شرارت انسان بر وی سنگین است. ۷ زیرا آنچه را که واقع خواهد شد او نمی داند؛ و کیست که او را خبر دهد که چگونه خواهد شد؟ ۸ کسی نیست

۹ زیرا که جمیع این مطالب را در دل خود نهادم و این همه را غور نمودم که عادلان و حکیمان و اعمال ایشان در دست خداست. خواه محبت و خواه نفرت، انسان آن را نمی فهمد. همه چیز پیش روی ایشان است. ۲ همه چیز برای همه کس مساوی است. برای عادلان و شیران یک واقعه است؛ برای خوبان و طاهران و نجسان؛ برای آنکه ذبح می کند و برای آنکه ذبح نمی کند واقعه یکی است. چنانکه نیکانند همچنان گناهکارانند؛ و آنکه قسم می خورد و آنکه از قسم خوردن می ترسد مساوی اند. ۳ در تمامی اعمالی که زیر آفتاب کرده می شود، از همه بدتر این است که یک واقعه بر همه می شود و اینکه دل بنی آدم از شرارت پراست و مادامی که زنده هستند، دیوانگی در دل ایشان است و بعد از آن به مردگان می پیوندند. ۴ برای برای آنکه با تمامی زندگان می پیوندند، امید هست چونکه سگ زنده از شیر مرده بهتر است.

۵ چون به خانه خدا بروی، پای خود را نگاه دار زیرا تقرب ۶ مصیبتی هست که زیر آفتاب دیدم و آن بر مردمان سنگین جستن به جهت استماع، از گذرانیان قربانی های احمقان بهتر است: ۲ کسی که خدا به او دولت و اموال و عزت دهد، به است، چونکه ایشان نمی دانند که عمل بد می کنند. ۲ با دهان حدی که هرچه جاننش آرزو کند برایش باقی نباشد، اما خدا او خود تعجیل منما و دلت برای گفتن سخنی به حضور خدا نشتابد راقوت نداده باشد که از آن بخورد بلکه مرد غریبی از آن بخورد. زیرا خدا در آسمان است و تو بر زمین هستی پس سخنان کم این نیز بطلالت و مصیبت سخت است. ۳ اگر کسی صد پسر باشد. ۳ زیر خواب از کثرت مشقت پیدا می شود و آواز احمق از پیاور و سالهای بسیار زندگانی نماید، به طوری که ایام سالهایش کثرت سخنان. ۴ چون برای خدا نذر نمایی دروفاي آن تاخیر منما بسیار باشد اما جانش از نیکویی سیر نشود و برایش جنازه ای برپا زیرا که او از احمقان خوشنود نیست؛ پس به آنچه نذر کردی وفا نما. ۵ بهتر است که نذر نمایی از اینکه نذر نموده، وفا کنی. بطلالت آمد و به تاریکی رفت و نام او در ظلمت مخفی شد. ۶ مگذار که دهانت جسد تو را خطاکار سازد و در حضور فرشته ۵ و آفتاب رانیز ندید و ندانست. این بیشتر از آن آرامی دارد. مگو که این سهو شده است. چرا خدا به سبب قول تو غضبناک ۶ و اگر هزار سال بلکه دو چندان آن زیست کند و نیکویی را شده، عمل دستهایت را باطل سازد؟ ۷ زیرا که این از کثرت نبیند، آیا همه به یکجا نمی روند؟ ۷ تمامی مشقت انسان برای خوابها و باطل و کثرت سخنان است؛ لیکن تو از خدا بترس. دهانش می باشد؛ و معیذا جان او سیر نمی شود. ۸ زیرا که مرد ۸ اگر ظلم را بر فقیران و برکنندگان انصاف و عدالت را در کشوری حکیم را از احمق چه برتری است؟ و برای فقیری که می داند چه بینی، از این امر مشوش مباش زیرا آنکه بالاتر از بالا است ملاحظه طور پیش زندگان سلوک نماید، چه فایده است؟ ۹ رویت چشم می کند و حضرت اعلی فوق ایشان است. ۹ و منفعت زمین برای از شهوت نفس بهتر است. این نیز بطلالت و در پی باد زحمت همه است بلکه مزرعه، پادشاه را نیز خدمت می کند. ۱۰ آنکه نقره کشیدن است. ۱۰ هرچه بوده است به اسم خود از زمان قدیم را دوست دارد ازقره سیر نمی شود، و هر که توانگری را دوست دارد مسمی شده است و دانسته شده است که او آدم است و به آن از دخل سیر نمی شود. این نیز بطلالت است. ۱۱ چون نعمت کسی که از آن توانا تر است منازعه نتواند نمود. ۱۱ چونکه چیزهای زیاده شود، خوردن گانش زیاد می شوند؛ و به جهت مالکشی چه بسیار هست که بطلالت رامی افزاید. پس انسان را چه فضیلت منفعت است غیر از آنکه آن را به چشم خود می بیند؟ ۱۲ خواب است؟ ۱۲ زیرا کیست که بداند چه چیز برای زندگانی انسان عمله شیرین است خواه کم و خواه زیاد بخورد، اما سیری مرد نیکو است، در مدت ایام حیات باطل وی که آنها را مثل سایه دولتمند و رانمی گذارد که بخواهد. ۱۳ بلایی سخت بود که آن صرف می نماید؟ و کیست که انسان را از آنچه بعد از او زیر آفتاب را زیر آفتاب دیدم یعنی دولتی که صاحبش آن را برای ضرر خود واقع خواهد شد مخبر سازد؟

۷ نیک نامی از روغن معطر بهتر است و روزمات از روز نگاه داشته بود. ۱۴ و آن دولت از حادثه بد ضایع شد و پسری آورد اما چیزی در دست خود نداشت. ۱۵ چنانکه از رحم مادرش بیرون آمد، همچنان برهنه به حالتی که آمد خواهد برگشت واز مشقت خود چیزی نخواهد یافت که به دست خود ببرد. ۱۶ و این نیز بلای سخت است که از هر جهت چنانکه آمد همچنین خواهد رفت؛ و او را چه منفعت خواهد بود از اینکه در پی باد زحمت کشیده است؟ ۱۷ و تمامی ایام خود را در تاریکی می خورد و با بیماری و خشم، بسیار محزون می شود. ۱۸ اینک آنچه من دیدم که خوب و نیکویی باشد، این است که انسان در تمامی ایام عمر خود که خدا آن را به او می بخشد بخورد و بنوشد و از تمامی مشقتی که زیر آسمان می کشد به نیکویی تمتع ببرد زیرا که نصیبش همین است. ۱۹ و نیز هر انسانی که خدا دولت و اموال به او ببخشد و او را قوت عطا فرماید که از آن بخورد و نصیب خود را برداشته، از محنت خود سرسروشود، این بخشش خدا است. ۲۰ زیرا روزهای عمر خود را بسیار به یاد نمی آورد چونکه خدا او را از شادی دلش اجابت فرموده است.

۷ نیک نامی از روغن معطر بهتر است و روزمات از روز ولادت. ۲ رفتن به خانه ماتم از رفتن به خانه ضیافت بهتر است زیرا که این آخرت همه مردمان است و زندگان این را در دل خود می نهند. ۳ حزن از خنده بهتر است زیرا که از غمگینی صورت دل اصلاح می شود. ۴ دل حکیمان در خانه ماتم است و دل احمقان در خانه شادمانی. ۵ شنیدن عتاب حکیمان بهتر است از شنیدن سرود احمقان، ۶ زیرا خنده احمقان مثل صدای خارا در زیر دیگ است و این نیز بطلالت است. ۷ به درستی که ظلم، مرد حکیم را جاهل می گرداند و رشوه، دل را فاسد می سازد. ۸ انتهای امر از ابتدایش بهتر است و دل حلیم از دل مغرور نیکوتر. ۹ در دل خود به زودی خشمناک مشو زیرا خشم در سینه احمقان مستقر می شود. ۱۰ مگو چرا روزهای قدیم از این زمان بهتر بود زیرا که در این خصوص از روی حکمت سوال نمی کنی. ۱۱ حکمت مثل میراث نیکو است بلکه به جهت بینندگان آفتاب نیکوتر. ۱۲ زیرا که حکمت ملجایی است و نقره ملجایی؛ اما فضیلت معرفت این است که حکمت صاحبانش را

باشد چه حاصل می‌شود؟ ۲۳ زیرا تمامی روزهایش حزن و مشقتش می‌برد و برای همه یک نفس است و انسان بر بهایم برتری ندارد غم است، بلکه شبانگاه نیز دلش آرامی ندارد. این هم بطلالت چونکه همه باطل هستند. ۲۰ همه به یکجا می‌روند و همه از است. ۲۴ برای انسان نیکو نیست که بخورد و بنوشد و جان خود خاک هستند و همه به خاک رجوع می‌نمایند. ۲۱ کیست روح را از مشقتش خوش سازد. این را نیز من دیدم که از جانب خدا انسان را بداند که به بالا صعود می‌کند یا روح بهایم را که پایین است. ۲۵ زیرا کیست که بتواند بدون او بخورد یا تمتع برد؟ بسوی زمین نزول می‌نماید؟ ۲۲ لهذا فهمیدم که برای انسان چیزی ۲۶ زیرا به کسی که در نظر او نیکو است، حکمت و معرفت بهتر از این نیست که از اعمال خود مسرور شود، چونکه نصیب خوشی را می‌بخشد؛ اما به خطاکار مشقت اندوختن و ذخیره همین است. و کیست که او را بازآورد تا آنچه را که بعد از او واقع نمودن را می‌دهد تا آن را به کسی که در نظر خدا پسندیده است خواهد شد مشاهده نماید؟
بدهد. این نیز بطالت و دربی باد زحمت کشیدن است.

۴ پس من برگشته، تمامی ظلمهایی را که زیر آفتاب کرده
۳ برای هر چیز زمانی است و هر مطلبی را زیر آسمان وقتی می‌شود، ملاحظه کردم. و اینک اشکهای مظلومان و برای ایشان است. ۲ وقتی برای ولادت و وقتی برای موت. وقتی برای غرس تسلی دهنده‌ای نبود! و زور بطرف جفاکنندگان ایشان بود اما برای نمودن و وقتی برای کندن مغروس. ۳ وقتی برای قتل و وقتی برای ایشان تسلی دهنده‌ای نبود! ۲ و من مردگانی را که قبل از آن مرده شفا. وقتی برای منهدم ساختن و وقتی برای بنا نمودن. ۴ وقتی بودند، بیشتر از زندگانی که تا بحال زنده‌اند آفرین گفتم. ۳ و کسی برای گریه و وقتی برای خنده. وقتی برای ماتم و وقتی برای رقص. را که تا بحال بوجود نیامده است، از هر دو ایشان بهتر دانستم ۵ وقتی برای پراکنده ساختن سنگها و وقتی برای جمع ساختن چونکه عمل بد را که زیر آفتاب کرده می‌شود، ندیده است. ۴ و سنگها. وقتی برای در آغوش کشیدن و وقتی برای اجتناب از در تمامی محنت و هر کامیابی را دیدم که برای انسان باعث حسد آغوش کشیدن. ۶ وقتی برای کسب و وقتی برای خسارت. وقتی از همسایه او می‌باشد. و آن نیز بطالت و دربی باد زحمت کشیدن برای نگاه داشتن و وقتی برای دور انداختن. ۷ وقتی برای دریدن و است. ۵ مرد کاهل دستهای خود را بر هم نهاده، گوشت خویشتن وقتی برای دوختن. وقتی برای سکوت و وقتی برای گفتن. ۸ وقتی را می‌خورد. ۶ یک کف پر از راحت ازدو کف پر از مشقت و برای محبت و وقتی برای نفرت. وقتی برای جنگ و وقتی برای دربی باد زحمت کشیدن بهتر است. ۷ پس برگشته، بطالت دیگر صلح. ۹ پس کارکننده را از زحمتی که می‌کشد چه منفعت را زیر آسمان ملاحظه نمودم. ۸ یکی هست که ثانی ندارد و او است؟ ۱۰ مشقتی را که خدا به بنی آدم داده است تا در آن راپسری یا برادری نیست و مشقتش را انتها نی و چشمش نیز زحمت کشند، ملاحظه کردم. ۱۱ او هر چیز را در وقتش نیکو از دولت سیر نمی‌شود. و می‌گوید از برای که زحمت کشیده، ساخته است و نیز ابديت را در دلهای ایشان نهاده، بطوری که جان خود را از نیکویی محروم سازم؟ این نیز بطالت و مشقت انسان کاری را که خدا کرده است، از ابتدا تا انتها دریافت نتواند سخت است. ۹ دو از یک بهترند چونکه ایشان را از مشقتشان کرد. ۱۲ پس فهمیدم که برای ایشان چیزی بهتر از این نیست که اجرت نیکو می‌باشد؛ ۱۰ زیرا اگر بیفتند، یکی از آنها رفیق خود را شادی کنند و در حیات خود به نیکویی مشغول باشند. ۱۳ و خواهد برخیزانید. لکن وای بر آن یکی که چون بیفتد دیگری نباشد نیز بخشش خدا است که هر آدمی بخورد و بنوشد و از تمامی که او را برخیزاند. ۱۱ و اگر دو نفر نیز بخواند، گرم خواهد شد زحمت خود نیکویی بیند. ۱۴ و فهمیدم که هر آنچه خدا می‌کند اما یک نفر چگونه گرم شود. ۱۲ و اگر کسی بر یکی از ایشان تا ابد آباد خواهد ماند، و بر آن چیزی نتوان افزود و از آن چیزی حمله آورد، هر دو با او مقاومت خواهند نمود. و ریسمان سه لا نتوان کاست و خدا آن را به عمل می‌آورد تا از او بترسند. ۱۵ آنچه برودی گسیخته نمی‌شود. ۱۳ جوان فقیر و حکیم از پادشاه هست از قدیم بوده است و آنچه خواهد شد قدیم است و آنچه را پیر و خرف که پذیرفتن نصیحت را دیگر نمی‌داند بهتر است. که گذشته است خدای طلبد. ۱۶ و نیز مکان انصاف را زیر ۱۴ زیرا که او از زندان به پادشاهی بیرون می‌آید و آنکه به پادشاهی آسمان دیدم که در آنجا ظلم است و مکان عدالت را که در آنجا مولود شده است فقیر می‌گردد. ۱۵ دیدم که تمامی زندگانی که بی‌انصافی است. ۱۷ و در دل خود گفتم که خدا عادل و ظالم را زیر آسمان راه می‌روند، بطرف آن پسر دوم که بجای او برخیزد، داوری خواهد نمود زیرا که برای هر امر و برای هر عمل در آنجا می‌شوند. ۱۶ و تمامی قوم یعنی همه کسانی را که او بر ایشان وقتی است. ۱۸ و درباره امور بنی آدم در دل خود گفتم: این واقع حاکم شود انتها نیست. لیکن اعقاب ایشان به او رغبت ندارند. می‌شود تا خدا ایشان را بیازماید و تا خود ایشان بفهمند که مثل به درستی که این نیز بطالت و دربی باد زحمت کشیدن است. بهایم می‌باشند. ۱۹ زیرا که وقایع بنی آدم مثل وقایع بهایم است برای ایشان یک واقعه است؛ چنانکه این می‌میرد به همانطور آن نیز

برای خود کردم و خانه‌ها برای خود ساختم و تاکستانها به جهت خود غرس نمودم. ۵ باغها و فردوسها به جهت خود ساختم و در آنها هر قسم درخت میوه دار غرس نمودم. ۶ حوضهای آب برای خود ساختم تا درختستانی را که در آن درختان بزرگ می‌شود، آبیاری نمایم. ۷ غلامان و کنیزان خریدم و خانه زادن داشتم و مرا نیز بیشتر از همه کسانی که قبل از من در اورشلیم بودند اموال از ربه و گله بود. ۸ نقره و طلا و اموال خاصه پادشاهان و کشورها نیز برای خود جمع کردم؛ و مغنیان و مغنیات و لذات بنی آدم یعنی بانو و بانوان به جهت خود گرفتم. ۹ پس بزرگ شدم و بر تمامی کسانی که قبل از من در اورشلیم بودند برتری یافتیم و حکمتم نیز با من برقرار ماند، ۱۰ و هرچه چشمانم آرزو می‌کرد از آنها دریغ نداشتم، و دل خود را از هیچ خوشی باز نداشتم زیرا دلم در هر محنت من شادی می‌نمود و نصیب من از تمامی مشقتم همین بود. ۱۱ پس به تمامی کارهایی که دستهایم کرده بود و به مشقتی که در عمل نمودن کشیده بودم نگریستم؛ و اینک تمامی آن بطالت و دربی باد زحمت کشیدن بود و در زیر آفتاب هیچ منفعت نبود. ۱۲ پس توجه نمودم تا حکمت و حماقت و جهالت را ملاحظه نمایم؛ زیرا کسی که بعد از پادشاه بیاید چه خواهد کرد؟ مگر نه آنچه قبل از آن کرده شده بود؟ ۱۳ و دیدم که برتری حکمت بر حماقت مثل برتری نور بر ظلمت است. ۱۴ چشمان مرد حکیم در سر وی است اما احق در تاریکی راه می‌رود. با وجود آن دریافت کردم که بهر دو ایشان یک واقعه خواهد رسید. ۱۵ پس در دل خود تفکر کردم که چون آنچه به احق واقع می‌شود، به من نیز واقع خواهد گردید، پس من چرا بسیار حکیم بشوم؟ و در دل خود گفتم: این نیز بطالت است، ۱۶ زیرا که هیچ ذکری از مردحکیم و مرد احق تا به ابد نخواهد بود. چونکه در ایام آینده همه چیز به اتمام فراموش خواهد شد. و مرد حکیم چگونه می‌میرد آیا نه مثل احق؟ ۱۷ لهذا من از حیات نفرت داشتم زیرا اعمالی که زیر آفتاب کرده می‌شود، در نظر من ناپسند آمد چونکه تمام بطالت و دربی باد زحمت کشیدن است. ۱۸ پس تمامی مشقت خود را که زیر آسمان کشیده بودم مکروه داشتم از اینجهت که باید آن را به کسی که بعد از من بیاید واگذارم. ۱۹ و کیست بداند که او حکیم یا احق خواهد بود، و معهذرا بر تمامی مشقتی که من کشیدم و برحمتی که زیر آفتاب ظاهر ساختم، او تسلط خواهد یافت. این نیز بطالت است. ۲۰ پس من برگشته، ۲۱ درباره خنده گفتم که مجنون است و درباره شادمانی که دل خویش را از تمامی مشقتی که زیر آفتاب کشیده بودم مایوس چه می‌کند. ۳ در دل خود غور کردم که بدن خود را با شراب بیوروم، با آنکه دل من مرا به حکمت (ارشاد نماید) و حماقت را و کامیابی است و آن را نصیب شخصی خواهد ساخت که در آن بدست آورم تا ببینم که برای بنی آدم چه چیز نیکو است که آن را زحمت نکشیده باشد. این نیز بطالت و بلای عظیم است. ۲۲ زیرا زیر آسمان در تمامی ایام عمر خود به عمل آوردم. ۴ کارهای عظیم

۱ کلام جامعه بن داود که در اورشلیم پادشاه بود: ۲ باطل اباطیل، جامعه می‌گوید، باطل اباطیل، همه چیز باطل است. ۳ انسان را از تمامی مشقتش که زیر آسمان می‌کشد چه منفعت است؟ ۴ یک طبقه می‌روند و طبقه دیگری آیند و زمین تا به ابد پایدار می‌ماند. ۵ آفتاب طلوع می‌کند و آفتاب غروب می‌کند و به جایی که از آن طلوع نمود می‌شتابد. ۶ بادی بطرف جنوب می‌رود و بطرف شمال دور می‌زند؛ دوزنان دوزنان می‌رود و باد به مدارهای خود برمی‌گردد. ۷ جمیع نه‌رها به دریا جاری می‌شود اما دریا پر نمی‌گردد؛ به مکانی که نه‌رها از آن جاری شد به همان جا باز برمی‌گردد. ۸ همه چیزها پر از خستگی است که انسان آن را بیان نتواند کرد. چشم از دیدن سیر نمی‌شود و گوش از شنیدن مملو نمی‌گردد. ۹ آنچه بوده است همان است که خواهد بود، و آنچه شده است همان است که خواهد شد و زیر آفتاب هیچ چیز تازه نیست. ۱۰ آیا چیزی هست که درباره‌اش گفته شود: بین این تازه است. در ده‌هایی که قبل از ما بود آن چیز قدیم بود. ۱۱ ذکری از پیشینیان نیست، و از آیندگان نیز که خواهند آمد، نزد آنانی که بعد از ایشان خواهند آمد، ذکری نخواهد بود. ۱۲ من که جامعه هستم بر اسرائیل در اورشلیم پادشاه بودم، ۱۳ و دل خود را بر آن نهادم که در هر چیزی که زیر آسمان کرده می‌شود، با حکمت تفحص و تجسس نمایم. این مشقت سخت است که خدا به بنی آدم داده است که به آن زحمت بکشند. ۱۴ و تمامی کارهایی را که زیر آسمان کرده می‌شود، دیدم که اینک همه آنها بطالت و دربی باد زحمت کشیدن است. ۱۵ کج را راست نتوان کرد و ناقص را بشمار نتوان آورد. ۱۶ در دل خود تفکر نموده، گفتم: اینک من حکمت را به غایت افزودم، بیشتر از همگانی که قبل از من بر اورشلیم بودند؛ و دل من حکمت و معرفت را بسیار دریافت نمود؛ ۱۷ و دل خود را بر دانستن حکمت و دانستن حماقت و جهالت مشغول ساختم. پس فهمیدم که این نیز دربی باد زحمت کشیدن است. ۱۸ زیرا که در کثرت حکمت کثرت غم است و هر که علم را بیفزاید، حزن را می‌افزاید.

۲ من در دل خود گفتم: الان بیا تا تو را به عیش و عشرت بیازمایم؛ پس سعادت‌مندی را ملاحظه نما. و اینک آن نیز بطالت بود. ۲ درباره خنده گفتم که مجنون است و درباره شادمانی که دل خویش را از تمامی مشقتی که زیر آفتاب کشیده بودم مایوس چه می‌کند. ۳ در دل خود غور کردم که بدن خود را با شراب بیوروم، با آنکه دل من مرا به حکمت (ارشاد نماید) و حماقت را و کامیابی است و آن را نصیب شخصی خواهد ساخت که در آن بدست آورم تا ببینم که برای بنی آدم چه چیز نیکو است که آن را زحمت نکشیده باشد. این نیز بطالت و بلای عظیم است. ۲۲ زیرا زیر آسمان در تمامی ایام عمر خود به عمل آوردم. ۴ کارهای عظیم

تاکستان غرس می نماید. ۱۷ کمر خود را با قوت می بندد، و بازوهای خویش را قوی می سازد. ۱۸ تجارت خود را می بیند که نیکو است، و چراغش در شب خاموش نمی شود. ۱۹ دستهای خود را به دوک دراز می کند، و انگشتهای چرخ را می گیرد. ۲۰ کفهای خود را برای فقیران مبسوط می سازد، و دستهای خویش را برای مسکینان دراز می نماید. ۲۱ به جهت اهل خانه اش از برف نمی ترسد، زیرا که جمیع اهل خانه او به اطلس ملبس هستند. ۲۲ برای خود اسبابهای زینت می سازد. لباسش از کتان نازک و ارغوان می باشد. ۲۳ شوهرش در دربارها معروف می باشد، و در میان مشایخ ولایت می نشیند. ۲۴ جامه های کتان ساخته آنها را می فروشد، و کمربندها به تاجران می دهد. ۲۵ قوت و عزت، لباس او است، و درباره وقت آینده می خندد. ۲۶ دهان خود را به حکمت می گشاید، و تعلیم محبت آمیز بر زبان وی است. ۲۷ به رفتار اهل خانه خود متوجه می شود، و خوراک کاهلی نمی خورد. ۲۸ پسرانش برخاسته، او را خوشحال می گویند، و شوهرش نیز او را می ستاید. ۲۹ دختران بسیار اعمال صالحه نمودند، اما توپر جمیع ایشان برتری داری. ۳۰ جمال، فریبنده و زیبایی، باطل است، اما زنی که از خداوند می ترسد ممدوح خواهد شد. ۳۱ وی را از ثمره دستهایش بدهید و اعمالش او را نزد دروازه ها بستانید.

کسی را می بینی که در سخن گفتن عجول است، امید بر احمق عقاب در هوا و طریق مار بر صخره، و راه کشتی در میان دریا و زیاده است از امید براو. ۲۱ هرکه خادم خود را از طفولیت به نازمی راه مرد با دخترپاکوه. ۲۰ همچنان است طریق زن زانیه، می خورد پرورد، آخر پسر او خواهد شد. ۲۲ مرد تندخو نزاع برمی انگیزاند، ودهان خود را پاک می کند و می گوید گناه نکردم. ۲۱ به سبب و شخص کج خلق در تقصیر می افزاید. ۲۳ تکبر شخص او را سه چیز زمین متزلزل می شود، و به سبب چهار که آنها را تحمل پست می کند، اما مردحلیم دل، به جلال خواهد رسید. ۲۴ هرکه با دزد معاشرت کند خویشش رادشمن دارد، زیرا که لعنت می شود از غذا سیر شده باشد، ۲۳ به سبب زن مکروهه چون منکوحه و اعتراف نمی نماید. ۲۵ ترس از انسان دام می گستراند، اما هرکه بر خداوند توکل نماید سرافراز خواهد شد. ۲۶ بسیاری لطف حاکم را می طلبند، اما داری انسان از جانب خداوند است. ۲۷ مرد ظالم نزد عادلان مکروه است، و هرکه در طریق، مستقیم است نزد شیران مکروه می باشد.

۳۰ کلمات و پیغام آگور بن یاقه. وحی آن مرد به ایثیل یعنی به ایثیل و اکال. ۲ یقین من از هر آدمی وحشی تر هستم، و فهم انسان را ندارم. ۳ من حکمت را نیاموخته ام و معرفت قدوس را ندانسته ام. ۴ کیست که به آسمان صعود نمود و از آنجا نزول کرد؟ کیست که باد را در مشت خود جمع نمود؟ و کیست که آب را در جامه بند نمود؟ کیست که تمامی اقصای زمین را استوار ساخت؟ نام او چیست و پسر او چه اسم دارد؟ بگو اگر اطلاع داری. ۵ تمامی کلمات خدا مصطفی است. او به جهت متوکلان خود سیر است. ۶ به سخنان او چیزی میفزاید، مبدا تو را توییخ نماید و تکذیب شوی. ۷ دو چیز از تو درخواست نمودم، آنها را قبل از آنکه بمیرم از من بازمدار: ۸ بطلالت و دروغ را از من دور کن، مرا نه فقر ده و نه دولت. به خوراک که نصیب من باشد مرابریور، ۹ مبدا سیر شده، تو را انکار نمایم و بگویم که خداوند کیست. و مبدا فقیر شده، دزدی نمایم، واسم خدای خود را به باطل برم. ۱۰ بنده را نزد آقایش متهم مساز، مبدا تو را لعنت کند و مجرم شوی. ۱۱ گروهی می باشند که پدر خود را لعنت می نمایند، و مادر خویش را برکت نمی دهند. ۱۲ گروهی می باشند که در نظر خود پاک اند، اما از نجاست خود غسل نیافته اند. ۱۳ گروهی می باشند که چشمانشان چه قدر بلند است، و مؤگانشان چه قدر برافراشته. ۱۴ گروهی می باشند که دندانهایشان شمشیرها است، و باز کن، و برای دادرسی جمیع بیچارگان. ۹ دهان خود را باز دندانهای آسیای ایشان کاردها تا فقیران را از روی زمین و مسکینان کرده، به انصاف داوری نما، و فقیر و مسکین را دادرسی فرما. ۱۰ زن صالحه را کیست که پیدا تواند کرد؟ قیمت او از لعلها می گویند. سه چیز است که سیر نمی شود، بلکه چهار چیز که نمی گوید که کافی است: ۱۶ هابویه و رحم نازاد، و زمینی که از آب سیر نمی شود، و آتش که نمی گوید که کافی است. (Sheol) h7585

۳۱ کلام لموئیل پادشاه، پیغامی که مادرش به او تعلیم داد. ۲ چه گویم ای پسر من، چه گویم ای پسر رحم من! و چه گویم ای پسر نذرهای من! ۳ قوت خود را به زنان مده، و نه طریقهای خویش را به آنچه باعث هلاکت پادشاهان است. ۴ پادشاهان را نمی شایدای لموئیل، پادشاهان را نمی شاید که شراب بنوشند، و نه امیران را که مسکرات را بخواهند. ۵ مبدا بنوشند و فرایض را فراموش کنند، و داوری جمیع ذلایان را منحرف سازند. ۶ مسکرات را به آنانی که مشرف به هلاکتندیده. و شراب را به تلخ جانان، ۷ تا بنوشند و فقر خود را فراموش کنند، و مشقت خویش را دیگر بیاد نیاورند. ۸ دهان خود را برای گنگان برافراشته. ۱۱ گروهی می باشند که دندانهایشان شمشیرها است، و باز کن، و برای دادرسی جمیع بیچارگان. ۹ دهان خود را باز دندانهای آسیای ایشان کاردها تا فقیران را از روی زمین و مسکینان کرده، به انصاف داوری نما، و فقیر و مسکین را دادرسی فرما. ۱۰ زن صالحه را کیست که پیدا تواند کرد؟ قیمت او از لعلها می گویند. سه چیز است که سیر نمی شود، بلکه چهار چیز که نمی گوید که کافی است: ۱۶ هابویه و رحم نازاد، و زمینی که از آب سیر نمی شود، و آتش که نمی گوید که کافی است. (Sheol) h7585 چشمی که پدر را استهزا می کند و اطاعت مادر رغبت کار می کند. ۱۴ او مثل کشتیهای تجار است، که خوراک را خوار می شمارد، غرایبهای وادی آن را خواهند کند و بچه های عقاب آن را خواهند خورد. ۱۸ سه چیز است که برای من زیاده عجیب است، بلکه چهار چیز که آنها را نتوانم فهمید: ۱۹ طریق ۱۶ درباره مزرعه فکر کرده، آن را می خرد، و ازکسب دستهای خود

ابدون سیر نمی شوند، همچنان چشمان انسان سیر نخواهند شد. دولت می شتابد بی سزا نخواهد ماند. ۲۱ طرفداری نیکو نیست، و به جهت لقمه‌ای نان، آدمی خطاکار می‌شود. ۲۲ مرد تنگ همچنان انسان از دهان ستایش کنندگان خود (آزموده می‌شود). ۲۲ احق را میان بلغور در هاون با دسته بکوب، و حماقتش از آن یافت. ۲۳ کسی که آدمی را تنبیه نماید، آخر شکرخواهد یافت، بیرون نخواهد رفت. ۲۳ به حالت گله خود نیکو توجه نما، و دل خود را به ربه خود مشغول ساز، ۲۴ زیرا که دولت دائمی نیست، مادر خود را غارت نماید وگوید گناه نیست، مصاحب هلاک و تاج هم نسلابعد نسل (پایدار) نی. ۲۵ علف را می‌برند و گیاه سبز می‌روید، وعلوفه کوهها جمع می‌شود، ۲۶ بره‌ها برای لباس تو، و برها به جهت اجاره زمین به‌کار می‌آیند، ۲۷ و شیر برها برای خوراک تو و خوراک خاندانت، و معیشت کنیزانت کفایت خواهد کرد. ۲۸ تعاقب کنندهای نیست، اما عادلان مثل شیر شجاعند.

۲۸ تعاقب کنندهای نیست، اما عادلان مثل شیر شجاعند. ۲ از معصیت اهل زمین حاکمانش بسپارمی شوند، اما مرد فهیم و دانا استقامتش برقرارخواهد ماند. ۳ مرد رئیس که بر مسکینان ظلم می‌کند مثل باران است که سیلان کرده، خوراک باقی نگذارد. ۴ هرکه شریعت را ترک می‌کند شیران رامی ستاید، اما هرکه شریعت را نگاه دارد از ایشان نفرت دارد. ۵ مردمان شیر انصاف را درک نمی‌نمایند، اماطالبان خداوند همه‌چیز را می‌فهمند. ۶ فقیری که در کاملیت خود سلوک نماید بهتر است از کج رونده دو راه اگرچه دولتمند باشد. ۷ هرکه شریعت را نگاه دارد پسری حکیم است، اما مصاحب مسرفان، پدر خویش را رسوایی سازد. ۸ هرکه مال خود را به ربا و سود بیفزاید، آن ابراری کسی که بر فقیران ترحم نماید، جمع می‌نماید. ۹ هرکه گوش خود را از شنیدن شریعت برگرداند، دعای او هم مکروه می‌شود. ۱۰ هرکه راستان را به راه بد گمراه کند به حفره خود خواهد افتاد، اما صالحان نصیب نیکوخواهند یافت. ۱۱ مرد دولتمند در نظر خود حکیم است، اما فقیر خردمند او را تفتیش خواهد نمود. ۱۲ چون عادلان شادمان شوند فخر عظیم است، اما چون شیران برافراشته شوند مردمان خود را مخفی می‌سازند. ۱۳ هرکه گناه خود را بپوشاند برخوردارنخواهد شد، اما هرکه آن را اعتراف کند و ترک نماید رحمت خواهد یافت. ۱۴ خوشبحال کسی که دائم می‌ترسد، اما هرکه دل خود را سخت سازد به بلا گرفتار خواهد شد. ۱۵ حاکم شریر بر قوم مسکین، مثل شیر غرنده و خرس گردنده است. ۱۶ حاکم ناقص العقل بسیار ظلم می‌کند، اما هرکه از رشوه نفرت کند عمر خود را درازخواهد ساخت. ۱۷ کسی که متحمل بار خون شخصی شود، به هاویه می‌شتابد. زنه‌ار کسی او را باز ندارد. ۱۸ هرکه به استقامت سلوک نماید رستگارخواهد شد، اما هرکه در دو راه کج رو باشد دریکی از آنها خواهد افتاد. ۱۹ هرکه زمین خود را زرع نماید از نان سیرخواهد شد، اما هرکه پیروی باطلان کند از فقرسیر خواهد شد. ۲۰ مرد امین برکت بسیار خواهد یافت، اماآنکه دربی

۲۹ کسی که بعد از تنبیه بسیار گردنکشی می‌کند، ناگهان منکسر خواهد شد وعلاجی نخواهد بود. ۲ چون عادلان افزوده گردند قوم شادی می‌کنند، اما چون شیران تسلط یابند مردم ناله می‌نمایند. ۳ کسی که حکمت را دوست دارد پدر خویش را مسرور می‌سازد، اما کسی که با فاحشه‌ها معاشرت کند اموال را تلف می‌نماید. ۴ پادشاه ولایت را به انصاف پایدار می‌کند، اما مرد رشوه خوار آن را ویران می‌سازد. ۵ شخصی که همسایه خود را چاپلوسی می‌کند دام برای پایپایش می‌گستراند. ۶ در معصیت مرد شریر دامی است، اما عادل ترتم و شادی خواهد نمود. ۷ مرد عادل دعوی فقیر را درک می‌کند، اماشریر برای دانستن آن فهم ندارد. ۸ استهزاکنندگان شهر را به آشوب می‌آورند، اما حکیمان خشم را فرومی‌نشانند. ۹ اگر مرد حکیم با احق دعوی دارد، خواه غضبناک شود خواه بخندد او را راحت نخواهد بود. ۱۰ مردان خون ریز از مرد کامل نفرت دارند، اما راستان سلامتی جان او را طالبند. ۱۱ احق تمامی خشم خود را ظاهر می‌سازد، اما مرد حکیم به تاخیر آن را فرومی‌نشانند. ۱۲ حاکمی که به سخنان دروغ گوش گیرد، جمیع خادمانش شریر خواهند شد. ۱۳ فقیر و ظالم با هم جمع خواهند شد، و خداوند چشمان هر دوی ایشان را روشن خواهد ساخت. ۱۴ پادشاهی که مسکینان را به راستی داوری نماید، کرسی وی تا به ابد پایدار خواهد ماند. ۱۵ چوب و تنبیه، حکمت می‌بخشد، اماپسری که بی‌لگام باشد، مادر خود را خجل خواهد ساخت. ۱۶ چون شیران افزوده شوند تقصیر زیاده می‌گردد، اما عادلان، افتادن ایشان را خواهند دید. ۱۷ پسر خود را تادیب نما که تو را راحت خواهد رسانید، و به‌جان تو لذت خواهدبخشید. ۱۸ جایی که رویا نیست قوم گردنکش می‌شوند، اما خوشبحال کسی که شریعت را نگاه می‌دارد. ۱۹ خادم، محض سخن متنبه نمی‌شود، زیرااگرچه بفهمد اجابت نمی‌نماید. ۲۰ آیا

وزبان ملایم، استخوان را می شکند. ۱۶ اگر عسل یافتی بقدر ۱۹ مثل کسی است که همسایه خود را فریب دهد، و می گوید آیا کفایت بخور، مبدا ازان پر شده، قی کنی. ۱۷ پای خود را از زیاد شوخی نمی کردم؟ ۲۰ از نبودن هیزم آتش خاموش می شود، و رفتن به خانه همسایه ات باز دار، مبدا از تو سیر شده، از توفرت از نبودن نم از منازعه ساکت می گردد. ۲۱ زغال برای اخگرها و نماید. ۱۸ کسی که درباره همسایه خود شهادت دروغ دهد، مثل هیزم برای آتش است، و مرد فتنه انگیز به جهت برانگیختن نزاع. تبریز و شمشیر و تیر تیز است. ۱۹ اعتماد بر خیانتکار در روز ۲۲ سخنان نمام مثل خوراک لذیذ است، که به عمقهای دل تنگی، مثل دندان کرم زده و پای مرتعش می باشد. ۲۰ سراییدن فرو می رود. ۲۳ لبهای پرمحبت با دل شیر، مثل نقره ای پردرد سرودها برای دلنتگ، مثل کندن جامه در وقت سرما و ریختن سرکه است که بر ظرف سفالین اندوده شود. ۲۴ هرکه بغض دارد با بر شوره است. ۲۱ اگر دشمن تو گرسنه باشد او را نان بخوران، و لبهای خود نیرنگ می نماید، و در دل خود فریب را ذخیره می کند. اگر تشنه باشد او را آب بنوشان، ۲۲ زیرا اخگرها بر سرش خواهی ۲۵ هنگامی که سخن نیکو گوید، او را باور مکن زیرا که در قلبش انباشت، و خداوند تو را پاداش خواهد داد. ۲۳ چنانکه باد شمال هفت چیز مکرره است. ۲۶ هرچند بغض او به حيله مخفی شود، باران می آورد، همچنان زبان غیبتگو چهره را خشمناک می سازد. اماخباثت او در میان جماعت ظاهر خواهد گشت. ۲۷ هرکه ۲۴ ساکن بودن در گوشه پشت بام بهتر است از بودن با زن جنگجو حفره ای بکند در آن خواهد افتاد، و هرکه سنگی بغلطاند بر او در خانه مشترک. ۲۵ خبر خوش از ولایت دور، مثل آب سرد برای خواهد برگشت. ۲۸ زبان دروغگو از مجروح شدگان خود نفرت جان تشنه است. ۲۶ مرد عادل که پیش شیر خم شود، مثل دهن چاپلوس هلاکت را ایجاد می کند.

چشمه گل آلود و منبع فاسد است. ۲۷ زیاد عسل خوردن خوب نیست، همچنان طلبیدن جلال خود جلال نیست. ۲۸ کسی که بر روح خود تسلط ندارد، مثل شهر منهدم و بی حصار است.

۲۶ چنانکه برف در تابستان و باران درحصاد، همچنین حرمت برای احمق شایسته نیست. ۲ لعنت، بی سبب نمی آید، چنانکه گنجشک در طیران و پرستوک در پریدن. ۳ شلاق به جهت اسب و لگام برای الاغ، و جوب از برای پشت احمقان است. ۴ احمق را موافق حماقتش جواب مده، مباداتو نیز مانند او بشوی. ۵ احمق را موافق حماقتش جواب بده، مبادا خویشتن را حکیم بشمارد. ۶ هرکه پیغامی به دست احمق بفرستد، پایهای خود را می برد و ضرر آواره گردد. ۹ روغن و عطر دل را شاد می کند، همچنان حلاوت خود را می نوشد. ۷ ساقهای شخص لنگ بی تمکین است، و مثلی که از دهن احمق برآید همچنان است. ۸ هرکه احمق را حرمت کند، مثل کیسه جواهر در توده سنگها است. ۹ مثلی که از دهن احمق برآید، مثل خاری است که در دست شخص مست رفته باشد. ۱۰ تیرانداز همه را مجروح می کند، همچنان است هرکه احمق را به مزد گیرد و خطاکاران را اجیر نماید. ۱۱ چنانکه سگ به قی خود برمی گردد، همچنان احمق حماقت خود را تکرار می کند. ۱۲ آیا شخصی را می بینی که در نظر خود حکیم است، امید داشتن بر احمق از امید بر او بیشتر است. ۱۳ کاهل می گوید که شیر در راه است، و اسد در میان کوجه ها است. ۱۴ چنانکه در بر پاشنه اش می گردد، همچنان کاهل بر بستر خویش. ۱۵ کاهل دست خود را در قاب فرو می برد و از برآوردن آن به دهانش خسته می شود. ۱۶ کاهل در نظر خود حکیمتر است از هفت مرد که جواب عاقلانه می دهند. ۱۷ کسی که برود و در نزاعی که به او تعلق ندارد متعرض شود، مثل کسی است که گوشهای سگ را بگیرد. ۱۸ آدم دیوانه ای که مشعلها و تیرها و موت رامی اندازد، صورت به صورت است، همچنان دل انسان به انسان. ۲۰ هاویه و

تو مسرور خواهد گردید. ۲۶ ای پسر دل خود را به من بده، و رنجیده مساز، و بر شیران حسد مبر، ۲۰ زیرا که به جهت چشمان تو به راههای من شاد باشد، ۲۷ چونکه زن زانیه حفره‌ای بدکاران اجر نخواهد بود، و چراغ شیران خاموش خواهد گردید. عمیق است، و زن بیگانه چاه تنگ. ۲۸ او نیز مثل راهزن در ۲۱ ای پسر من از خداوند و پادشاه بترس، و بامفسدان معاشرت کمین می‌باشد، و خیانتکاران را در میان مردم می‌افزاید. ۲۹ وای از منما، ۲۲ زیرا که مصیبت ایشان ناگهان خواهد برخاست، و عاقبت آن کیست و شقاوت از آن که و نزاعها از آن کدام و زاری از آن سالهای ایشان را کیست که بدانند؟ ۲۳ اینها نیز از (سخنان) کیست و جراحت های بی سبب از آن که و سرخی چشمان از آن حکیمان است طرفداری در داوری نیکو نیست. ۲۴ کسی که به کدام؟ ۳۰ آنانی را است که شرب مدام می‌نمایند، و برای چشیدن شیر بگویند تو عادل هستی، امت‌ها او را لعنت خواهند کرد و شراب مزوج داخل می‌شوند. ۳۱ به شراب نگاه مکن وقتی که طوایف از او نفرت خواهند نمود. ۲۵ اما برای آنانی که او را توبیخ سرخ‌فام است، حینی که حبابهای خود را در جام ظاهر می‌سازد، نمایند شادمانی خواهد بود، و برکت نیکو به ایشان خواهد رسید. و به ملایمت فرو می‌رود. ۳۲ اما در آخر مثل مار خواهد گزید، و ۲۶ آنکه به کلام راست جواب گویند لبها رامی‌بوسد. ۲۷ کار خود ماندافعی نیش خواهد زد. ۳۳ چشمان تو چیزهای غریب را خواهد دید، و دل تو به چیزهای کج تنطق خواهد نمود، ۳۴ و مثل خانه خویش را بنا نما. ۲۸ بر همسایه خود بی‌جهت شهادت کسی که در میان دریا می‌خواهد خواهی شد، یا مانند کسی که بر سر مده، و بالبهای خود فریب مده، ۲۹ و مگو به طوری که او به دکل کشتی می‌خسبد، ۳۵ و خواهی گفت: مرا زدند لیکن درد من عمل کرد من نیز بای عمل خواهم نمود، و مرد را برحسب را احساس نکردم، مرا زجر نمودند لیکن نفهمیدم. پس کی بیدار اعمالش پادشاه خواهم داد. ۳۰ از مزرعه مرد کاهل، و از تاکستان خواهم شد؟ همچنین معاودت می‌کنم و بار دیگر آن را می‌طلبم. شخص ناقص العقل گذشتم. ۳۱ و اینک بر تمامی آن خاها می‌روید، و خس تمامی روی آن را می‌پوشانید، و دیوارسنگیش خراب شده بود، ۳۲ پس من نگریسته متفکر شدم، ملاحظه کردم و ادب آموختم. ۳۳ اندکی خفت و اندکی خواب، و اندکی بر هم نهادن دستها به جهت خواب. ۳۴ پس فقر تو مثل راهزن بر تو خواهد آمد، و نیازمندی تو مانند مرد مسلح.

۲۴ بر مردان شیرین حسد مبر، و آرزو مدارتا با ایشان معاشرت نمایی، ۲ زیرا که دل ایشان در ظلم تفکر می‌کند و لبهای ایشان درباره مشقت تکلم می‌نماید. ۳ خانه به حکمت بنا می‌شود، و با فطانت استوار می‌گردد، ۴ و به معرفت اطافها پر می‌شود، از هر گونه اموال گرانبها و نفایس. ۵ مرد حکیم در قدرت می‌ماند، و صاحب معرفت در توانایی ترقی می‌کند، ۶ زیرا که با حسن تدبیر باید جنگ بکني، و ازکثرت مشورت دهندگان نصرت است. ۷ حکمت برای احمق زیاده بلند است، دهان خود را در دربار باز و تفحص نمودن امر جلال پادشاهان است. ۳ آسمان را در نمی‌کند. ۸ هرکه برای بدی تفکر می‌کند، او را فتنه انگیزی بلندی و زمین را در عمقش، و دل پادشاهان را تفتیش نتوان نمود. گویند. ۹ فکر احمقان گناه است، و استهزاکننده نزد آدمیان درد را از نقره دور کن، تا ظرفی برای زرگریرون آید. ۵ شیران را مکروه است. ۱۰ اگر در روز تنگی سستی نمایی، قوت توتنگ از حضور پادشاه دور کن، تاکرسی او در عدالت پایدار بماند. می‌شود. ۱۱ آنانی را که برای موت برده شوند خلاص کن، و از ۶ در حضور پادشاه خویش را برمیفرز، و درجای بزرگان مایست، رهانید آنانی که برای قتل مهیا اند کوتاهی منما. ۱۲ اگر گویی ۷ زیرا بهتر است تو را گفته شود که اینجا بالایا، از آنکه به حضور این را ندانستیم، آیا آزماییده دلها نمی‌فهمد؟ و حافظ جان تو سروی که چشمانت او رادیده است تو را پایین برند. ۸ برای نمی‌دانند؟ و به هرکس برحسب اعمالش مکافات نخواهد داد؟ نزاع به تعجیل بیرون مرو، مبدا درآخرش چون همسایه ات تو ۱۳ ای پسر من غسل را بخور زیرا که خوب است، و شان غسل را را خجل سازد، ندانی که چه باید کرد. ۹ دعوی خود را با چونکه به کامت شیرین است. ۱۴ همچنین حکمت را برای همسایه ات بکن، اما رازدیگری را فاش مساز، ۱۰ مبدا هرکه جان خود بیاموز، اگر آن را بیایی آنگاه اجرت خواهد بود، و امید بشنود تو را ملامت کند، و بدنامی تو رفع نشود. ۱۱ سخنی که در تومنقطع نخواهد شد. ۱۵ ای شیر برای منزل مرد عادل در کمین محلس گفته شود، مثل سیبهای طلا در مرصعکاری نقره است. مباش، و آرامگاه او را خراب مکن، ۱۶ زیرا مرد عادل اگرچه ۱۲ مودب حکیم برای گوش شنوا، مثل حلقه طلا و زیور زر خالص هفت مرتبه بیفتد خواهد برخاست، اما شیران در بلا خواهند افتاد. است. ۱۳ رسول امین برای فرستندگان خود، چون خنکی یخ در ۱۷ چون دشمن بیفتد شادی مکن، و چون بلغزد دلت وجد موسم حصاد می‌باشد، زیرا که جان آقایان خود را تازه می‌کند. ننماید، ۱۸ مبدا خداوند این را ببیند و در نظرش ناپسند آید، و ۱۴ کسی که از بخششهای فرینده خود فخر می‌کند، مثل ابرها و غضب خود را از او برگرداند. ۱۹ خویش را به سبب بدکاران باد بی‌باران است. ۱۵ با تحمل داور را به رای خود توان آورد،

استهزاکننده می‌شود، و به افزونی تکبر عمل می‌کند. ۲۵ شهوت خواهد نمود، و جان تاراج کنندگان ایشان را به تاراج خواهد داد. مرد کاهل او را می‌کشد، زیرا که دستهایش از کار کردن ابا ۲۴ با مرد تندخو معاشرت مکن، و با شخص کج خلق همراه می‌نماید. ۲۶ هستند که همه اوقات به شدت حریص می‌باشند، مباح، ۲۵ مبدا راههای او را آموخته شوی و جان خود را در دام اما مرد عادل بذل می‌کند و امساک نمی‌نماید. ۲۷ قربانی های گرفتار سازی. ۲۶ ازجمله آنانی که دست می‌دهند مباح و نه از شیران مکروه است، پس چندمرتبه زیاده هنگامی که به عوض آنانی که برای قرضها ضامن می‌شوند. ۲۷ اگر چیزی نداری که بدی آنها رami گذرانند. ۲۸ شاهد دروغگو هلاک می‌شود، اما ادا نمایی پس چراییست تو را از زیر بردارد. ۲۸ حد قدیمی را که کسی که استماع نماید به راستی تکلم خواهد کرد. ۲۹ مرد پدران قرار داده اند منتقل مساز. ۲۹ آیا مردی را که در شغل شریر روی خود را بی‌حیا می‌سازد، و مرد راست، طریق خویش را خویش ماهر باشد می‌بینی؟ او در حضور پادشاهان خواهد ایستاد، مستحکم می‌کند. ۳۰ حکمتی نیست و نه فطانتی و نه مشورتی پیش پست فطرتان نخواهد ایستاد.

که به ضد خداوند به کار آید. ۳۱ اسب برای روز جنگ مهیا است، اما نصرت از جانب خداوند است.

۲۳ چون با حاکم به غذا خوردن نشینی، در آنچه پیش روی

تو است تامل نما. ۲ و اگر مرد اکول هستی کارد بر گلولی

۲۲ نیک نامی از کثرت دولتمندی افضل است، و فیض خودبگذار. ۳ به خوراکیهای لطیف او حریص مباح، زیرا که غذای از نقره و طلا بهتر. ۲ دولتمند و فقیر با هم ملاقات می‌کنند، فریبنده است. ۴ برای دولتمند شدن خود را زحمت مرسا واز آفریننده هر دوی ایشان خداوند است. ۳ مرد زیرک، بلا را می‌بیند عقل خود باز ایست. ۵ آیا چشمان خود را بر آن خواهی دوخت و خویشتن را مخفی می‌سازد و جاهلان می‌گذرند و در عقوبت که نیست می‌باشد؟ زیرا که دولت البته برای خودبالمی می‌سازد، و گرفتار می‌شوند. ۴ جزای تواضع و خداترسی، دولت و جلال مثل عقاب در آسمان می‌پرد. ۶ نان مرد تنگ نظر را مخور، و به و حیات است. ۵ خارا و دامها در راه کجروان است، اما هرکه جهت خوراکیهای لطیف او حریص مباح. ۷ زیرا چنانکه در دل جان خود را نگاه دارد از آنها دور می‌شود. ۶ طفل را در راهی که باید برود تربیت نما، و چون پیر هم شود از آن انحراف نخواهد ورزید. ۷ توانگر بر فقیر تسلط دارد، و مدیون غلام طلب کار می‌باشد. ۸ هرکه ظلم بکار بلا خواهد دروید، و عصای غضبش سخن مگو، زیرا حکمت کلامت را خوار خواهد شمرد. ۱۰ حد زایل خواهد شد. ۹ شخصی که نظر او باز باشد مبارک خواهد بود، قدیم را منتقل مساز، و به مزرعه یتیمان داخل مشو، ۱۱ زیرا که زیرا که از نان خود به فقرا می‌دهد. ۱۰ استهزاکننده را دور نما و ولی ایشان زورآور است، و با تو دردجوی ایشان مقاومت خواهد نزاع رفع خواهد شد، و مجادله و خجالت ساکت خواهد گردید. کرد. ۱۲ دل خود را به ادب مایل گردان، و گوش خود را به کلام ۱۱ هرکه طهارت دل را دوست دارد، و لبهای ظریف دارد پادشاه معرفت. ۱۳ از طفل خود تادیب را باز مدار که اگر او را با چوب دوست او می‌باشد. ۱۲ چشمان خداوند معرفت را نگاه می‌دارد بزنی نخواهد مرد، ۱۴ پس او را با چوب بز، و جان او را از هاویه و سخنان خیانتکاران را باطل می‌سازد. ۱۳ مرد کاهل می‌گوید شیر نجات خواهی داد. (Sheol h7585) ۱۵ ای پسر من اگر دل تو بیرون است، و درکوچه‌ها کشته می‌شوم. ۱۴ دهان زنان بیگانه حکیم باشد، دل من (بلی دل) من شادمان خواهد شد. ۱۶ و چاه عمیق است، و هرکه مغضوب خداوند باشد در آن خواهد افتاد. ۱۵ حماقت در دل طفل بسته شده است، اما چوب تادیب متکلم شود. ۱۷ دل تو به جهت گناهکاران غیور نباشد، اما به آن را از او دور خواهد کرد. ۱۶ هرکه بر فقیر برای فایده خویش ظلم نماید، و هرکه به دولتمندان ببخشد البته محتاج خواهد شد. هست، و امید تو منقطع نخواهد شد. ۱۹ پس توای پسر بشنو و ۱۷ گوش خود را فرا داشته، کلام حکما را بشنو، و دل خود را به حکیم باش، و دل خود را در طریق مستقیم گردان. ۲۰ از زمره تعلیم من مایل گردان، ۱۸ زیرا پسندیده است که آنها را در دل می‌گساران مباح، و از آنانی که بدنهای خود را تلف می‌کنند. خودنگاه داری، و بر لبهایت جمیع ثابت ماند، ۱۹ تا اعتماد تو بر ۲۱ زیرا که می‌گسار و مسرف، فقیر می‌شود و صاحب خواب به خداوند باشد. امروز تو را تعلیم دادم، ۲۰ آیا امور شریف را برای تو خره‌ها ملبس خواهد شد. ۲۲ پدر خویش را که تو را تولید نمود ننوشتی؟ شامل بر مشورت معرفت، ۲۱ تا قانون کلام راستی را گوش گیر، و مادر خود را چون پیر شود خوار مشمار. ۲۳ راستی را اعلام نمایم، و تو کلام راستی را نزد فرستندگان خود پس بیری؟ بخر و آن را مفروش، و حکمت و ادب و فهم را. ۲۴ پدر فرزند ۲۲ فقیر را از آن جهت که ذلیل است تاراج نمنا، و مسکین را عادل به غایت شادمان می‌شود، و والد پسر حکیم از او مسرور در دربار، ستم مرسا، ۲۳ زیرا خداوند دعوی ایشان را فیصل خواهد گشت. ۲۵ پدرت و مادرت شادمان خواهند شد، ووالده

ساکن می‌ماند، و به هیچ بلاگرفتار نخواهد شد. ۲۴ مرد کاهل از خداوند است، پس مردراه خود را چگونه بفهمد؟ ۲۵ شخصی دست خود را در بغلش پنهان می‌کند، و آن را هم به دهان خود که چیزی را به تعجیل مقدس می‌گوید، و بعد از نذر کردن بر نمی‌آورد. ۲۵ استهزاکننده را تادیب کن تا جاهلان زیرک شوند، استفسار می‌کند، دردام می‌افتد. ۲۶ پادشاه حکیم شیران را و شخص فهم را تنبیه نما و معرفت رادریک خواهد نمود. ۲۶ هرکه پراکنده می‌سازد وجوم را بر ایشان می‌گرداند. ۲۷ روح انسان، بر پدر خود ستم کند و مادرش را براند، پسری است که رسوایی و چراغ خداوند است که تمامی عمقهای دل را تفتیش می‌نماید. خجالت می‌آورد. ۲۷ ای پسر من شنیدن تعلیمی را ترک نما، که ۲۸ رحمت و راستی پادشاه را محافظت می‌کند، و کرسی او به تو را از کلام معرفت همراه می‌سازد. ۲۸ شاهد لثیم انصاف را رحمت پایدار خواهد ماند. ۲۹ جلال جوانان قوت ایشان است، و استهزا می‌کند، و دهان شیران گناه را می‌بلعد. ۲۹ قصاص به عزت پیران موی سفید. ۳۰ ضربهای سخت از بدی طاهر می‌کند جهت استهزاکنندگان مهیاست، و تازیانه‌ها برای پشت احمقان. و تازیانه‌ها به عمق دل فرو می‌رود.

۲۰ شراب استهزا می‌کند و مسکرات عریده می‌آورد، و هرکه ۲۱ دل پادشاه مثل نهرهای آب در دست خداوند است، آن را به آن فریفته شود حکیم نیست. ۲ هیبت پادشاه مثل غرش شیر به هر سو که بخواهد برمی‌گرداند. ۲ هر راه انسان در نظر خودش است، و هرکه خشم او را به هیجان آورد، به‌جان خود خطامی راست است، اما خداوند دلها را می‌آزماید. ۳ عدالت و انصاف را ورزد. ۳ از نزاع دور شدن برای انسان عزت است، اما هر مرد بجا آوردن، نزد خداوند از قربانی‌ها پسندیده تر است. ۴ چشمان احمق مجادله می‌کند. ۴ مرد کاهل به‌سبب زمستان شیار نمی‌بلند و دل متکبر و چراغ شیران، گناه است. ۵ فکرای مرد کند، لهذا در موسم حصاد گدایی می‌کند و نمی‌یابد. ۵ مشورت ز رنگ تمام به فراخی می‌انجامد، اما هرکه عجول باشد برای احتیاج در دل انسان آب عمیق است، اما مرد فهم آن را می‌کشد. ۶ بسا تعجیل می‌کند. ۶ تحصیل گنجها به زبان دروغگو، بخاری است کسانی که هر یک احسان خویش را اعلام می‌کنند، اما مرد امین بر هوا شده برای جویندگان موت. ۷ ظلم شیران ایشان را به را کیست که پیدا کند. ۷ مرد عادل که به کاملیت خود سلوک هلاکت می‌اندازد، زیرا که از بجا آوردن انصاف ابا می‌نماید. نماید، پسرانش بعد از او خجسته خواهند شد. ۸ پادشاهی که ۸ طریق مردی که زیر بار (گناه) باشد بسیار کج است، اما اعمال بر کرسی داوری نشیند، تمامی بدی را از چشمان خود پراکنده مرد طاهر، مستقیم است. ۹ در زاویه پشت بام ساکن شدن بهتر می‌سازد. ۹ کیست که تواند گوید: «دل خود را طاهر ساختم، و است، از ساکن بودن با زن ستیزه گر در خانه مشترک. ۱۰ جان از گناه خویش پاک شدم.» ۱۰ سنگهای مختلف و پیمانه های شیر مشتاق شرارت است، و برهمسایه خود ترجم نمی‌کند. مختلف، هر دوی آنها نزد خداوند مکروه است. ۱۱ طفل نیز ۱۱ چون استهزاکننده سیاست یابد جاهلان حکمت می‌آموزند، و از افعالش شناخته می‌شود، که آیا اعمالش پاک و راست است چون مرد حکیم تربیت یابد معرفت را تحصیل می‌نماید. ۱۲ مرد یا نه. ۱۲ گوش شنوا و چشم بینا، خداوند هر دو آنها را آفریده عادل در خانه شیر تامل می‌کند که چگونه اشرار به تباهی واژگون است. ۱۳ خواب را دوست مدار مبادا فقیر شوی. چشمان خود را می‌شوند. ۱۳ هرکه گوش خود را از فریاد فقیر می‌بندد، او نیز فریاد باز کن تا از نان سیر گردی. ۱۴ مشتری می‌گوید بد است، بد خواهد کرد و مستجاب نخواهد شد. ۱۴ هدیه‌ای در خفا خشم را است، اما چون رفت آنگاه فخر می‌کند. ۱۵ طلا هست و لعلها فرو می‌نشانند، و رشوه‌ای در بغل، غضب سخت را. ۱۵ انصاف بسیار، اما لبهای معرفت جواهر گرانبها است. ۱۶ جامه آنکس را کردن خرمی عادلان است، اما باعث پریشانی بدکاران می‌باشد. بگیر که به جهت غریب ضامن است، و او را به رهن بگیر که ۱۶ هرکه از طریق تعقل همراه شود، درجماعت مردگان ساکن ضامن بیگانگان است. ۱۷ نان فریب برای انسان لذیذ است، اما خواهد گشت. ۱۷ هرکه عیش را دوست دارد محتاج خواهد شد، بعد دهانش از سنگ ریزه‌ها پر خواهد شد. ۱۸ فکرها به مشورت و هرکه شراب و روغن را دوست دارد دولت‌مند نخواهد گردید. محکم می‌شود، و باحسن تدبیر جنگ نما. ۱۹ کسی که به نمایی ۱۸ شیران فدیه عادلان می‌شوند وخیانتکاران به عوض راستان. گردش کند اسرار را فاش می‌نماید، لهذا با کسی که لبهای خود ۱۹ در زمین بایر ساکن بودن بهتر است از بودن با زن ستیزه گر و را می‌گشاید معاشرت ننماید. ۲۰ هرکه پدر و مادر خود را لعنت جنگجوی. ۲۰ در منزل حکیمان خزانه مرغوب و روغن است، اما کند چراغش در ظلمت غلیظ خاموش خواهد شد. ۲۱ اموالی مرد احمق آنها را تلف می‌کند. ۲۱ هرکه عدالت و رحمت را که اولاً به تعجیل حاصل می‌شود، عاقبتش مبارک نخواهد شد. متابعت کند، حیات و عدالت و جلال خواهد یافت. ۲۲ مرد ۲۲ مگو که از بدی انتقام خواهم کشید، بلکه برخداوند توکل نما حکیم به شهر جباران برخواید آمد، وقلعه اعتماد ایشان را به زیر و تو را نجات خواهد داد. ۲۳ سنگهای مختلف نزد خداوند می‌اندازد. ۲۳ هرکه دهان و زبان خویش را نگاه دارد، جان خود را مکروه است، و ترازوهای متقلب نیکو نیست. ۲۴ قدمهای انسان از تنگیها محافظت می‌نماید. ۲۴ مرد متکبر و مغرور مسمی به

چرا به دست احمق باشد؟ و حال آنکه هیچ فهم ندارد. ۱۷ دوست از شهر قوی سختتر است، و منازعت با او مثل پشت بندهای خالص در همه اوقات محبت می‌نماید، و برادر به جهت تنگی قصر است. ۲۰ دل آدمی از میوه دهانش پر می‌شود و از محصول مولود شده است. ۱۸ مرد ناقص العقل دست می‌دهد و در لبهایش، سیر می‌گردد. ۲۱ موت و حیات در قدرت زبان است، و حضور همسایه خود ضامن می‌شود. ۱۹ هرکه معصیت را دوست آتانی که آن را دوست می‌دارند میوه‌اش را خواهند خورد. ۲۲ هرکه دارد منازعه را دوست می‌دارد، و هرکه در خود را بلند سازد خرابی را زوجه‌ای یابد چیز نیکو یافته است، و رضامندی خداوند را تحصیل می‌طلبد. ۲۰ کسی که دل کج دارد نیکویی را نخواهد یافت. و کرده است. ۲۳ مرد فقیر به تضرع تکلم می‌کند، اما شخص هرکه زبان دروغگو دارد در بلا گرفتار خواهد شد. ۲۱ هرکه فرزند دولتمند به سختی جواب می‌دهد. ۲۴ کسی که دوستان بسیار دارد احمق آورد برای خویشتن غم پیدا می‌کند، و پدر فرزند ابله شادی خویشتن را هلاک می‌کند، اما دوستی هست که از برادر چسبنده تر نخواهد دید. ۲۲ دل شادمان شفا نیکو می‌بخشد، اما روح می‌باشد.

شکسته استخوانها را خشک می‌کند. ۲۳ مرد شریر رشوه را از بغل می‌گیرد، تاراههای انصاف را منحرف سازد. ۲۴ حکمت در مد نظر مرد فهم است، اما چشمان احمق در اقصای زمین می‌باشد. ۲۵ پسر احمق برای پدر خویش حزن است، و به جهت مادر خویش تلخی است. ۲۶ عادلان را نیز سرزنش نمودن خوب نیست، و نه ضرب زدن به نجبا به سبب راستی ایشان. ۲۷ صاحب معرفت سخنان خود را بازمی‌دارد، و هرکه روح حلیم دارد مرد فطانت پیشه است. ۲۸ مرد احمق نیز چون خاموش باشد او را حکیم می‌شمارند، و هرکه لبهای خود را می‌بندد فهم است.

۱۸ می‌باشد، و به هر حکمت صحیح مجادله می‌کند. ۲ احمق از فطانت مسرور نمی‌شود، مگر تا آنکه عقل خود را ظاهر سازد. ۳ هنگامی که شریر می‌آید، حقارت هم می‌آید، و با اهانت، خجالت می‌رسد. ۴ سخنان دهان انسان آب عمیق است، و چشمه حکمت، نهر جاری است. ۵ طرفداری شریان برای منحرف ساختن داوری عادلان نیکو نیست. ۶ لبهای احمق به منازعه داخل می‌شود، و دهانش برای ضربها صدا می‌زند. ۷ دهان احمق هلاکت وی است، و لبهایش برای جان خودش دام است. ۸ سخنان نام مثل لقمه های شیرین است، و به عمق شکم فرو می‌رود. ۹ او نیز که در کار خود اهمال می‌کند برادر هلاک کننده است. ۱۰ اسم خداوند برج حصین است که مرد عادل در آن می‌دود و ایمن می‌باشد. ۱۱ توانگری شخص دولتمند شهر محکم اوست، و در تصور وی مثل حصار بلند است. ۱۲ پیش از شکستگی، دل انسان متکبر می‌گردد، و تواضع مقدمه عورت است. ۱۳ هرکه سخنی را قبل از شنیدنش جواب دهد برای وی حماقت و عار می‌باشد. ۱۴ روح انسان بیماری او را متحمل می‌شود، اما روح شکسته را کیست که متحمل آن بشود. ۱۵ دل مرد فهم معرفت را تحصیل می‌کند، و گوش حکیمان معرفت را می‌طلبد. ۱۶ هدیه شخص، از برایش وسعت پیدای کند و او را به حضور بزرگان می‌رساند. ۱۷ هرکه در دعوی خود اول آید صادق می‌نماید، اما حریفش می‌آید و او را می‌آزماید. ۱۸ قرعه نزاعها را ساکت می‌نماید و زورآوران را از هم جدا می‌کند. ۱۹ برادر رنجیده

۱۹ فقیری که در کاملیت خود سالک است، از دروغگویی که احمق باشد بهتر است. ۲ دلی نیز که معرفت ندارد نیکو نیست و هرکه به پایهای خویش می‌شتابد گناه می‌کند. ۳ حماقت انسان، راه او را کج می‌سازد، و دلش از خداوند خشنماک می‌شود. ۴ توانگری دوستان بسیار پیدا می‌کند، اما فقیر از دوستان خود جدا می‌شود. ۵ شاهد دروغگو بی‌سزا نخواهد ماند، و کسی که به دروغ تنطق کند رهایی نخواهد یافت. ۶ بسیاری پیش امیران تذلل می‌نمایند، و همه کس دوست بدل کننده است. ۷ جمیع برادران مرد فقیر از او نفرت دارند، و به طریق اولی دوستانش از او دور می‌شوند، ایشان را به سخنان، تعاقب می‌کند و نیستند. ۸ هرکه حکمت را تحصیل کند جان خود را دوست دارد. و هرکه فطانت را نگاه دارد، سعادت‌مندی خواهد یافت. ۹ شاهد دروغگو بی‌سزا نخواهد ماند، و هرکه به کذب تنطق نماید هلاک خواهد گردید. ۱۰ عیش و عشرت احمق را نمی‌شاید، تا چه رسد به غلامی که بر نجبا حکمرانی می‌کند. ۱۱ عقل انسان خشم او را نگاه می‌دارد، و گذشتن از تقصیر جلال او است. ۱۲ خشم پادشاه مثل غرش شیر است، و رضامندی او مثل شبنم بر گیاه است. ۱۳ پسر جاهل باعث الم پدرش است، و نزاعهای زن مثل آبی است که دائم در چکیدن باشد. ۱۴ خانه و دولت ارث اجدادی است، اما زوجه عاقله از جانب خداوند است. ۱۵ کاهلی خواب سنگین می‌آورد، و شخص اهمال کار، گرسنه خواهد ماند. ۱۶ هرکه حکم را نگاه دارد جان خویش را محافظت می‌نماید، اما هرکه طریق خود را سبک گیرد، خواهد مرد. ۱۷ هرکه بر فقیر ترجم نماید به خداوند قرض می‌دهد، و احسان او را به او رد خواهد نمود. ۱۸ پسر خود را تادیب نما زیرا که امید هست، اما خود را به کشتن او وامدار. ۱۹ شخص تندخو متحمل عقوبت خواهد شد، زیرا اگر او را خلاصی دهی آن را باید مکرر بجا آوری. ۲۰ پند را بشنو و تادیب می‌طلبد. ۱۶ هدیه شخص، از برایش وسعت پیدای کند و او را به حضور بزرگان می‌رساند. ۱۷ هرکه در دعوی خود اول آید صادق می‌نماید، اما حریفش می‌آید و او را می‌آزماید. ۱۸ قرعه نزاعها را ساکت می‌نماید و زورآوران را از هم جدا می‌کند. ۱۹ برادر رنجیده

برقرار می‌ماند. ۲۳ برای انسان از جواب دهانش شادی حاصل متکبران. ۲۰ هرکه در کلام تعقل کند سعادت‌مندی خواهد یافت، می‌شود، و سخنی که در محالش گفته شود چه بسیار نیکو است. و هرکه به خداوند توکل نماید خوشحال او. ۲۱ هرکه دل حکیم ۲۴ طریق حیات برای عاقلان به سوی بالا است، تا از هاویه اسفل دارد فهم خوانده می‌شود، و شیرینی لبها علم را می‌افزاید. ۲۲ عقل دور شود. (JSheol h7585) ۲۵ خداوند خانه متکبران را منهدم برای صاحبش چشمه حیات است، اما تادیب احمقان، حماقت می‌سازد، اما حدود بیوه‌ن را استوار می‌نماید. ۲۶ تدبیرهای فاسد است. ۲۳ دل مرد حکیم دهان او را عاقل می‌گرداند، و علم را بر نزد خداوند مکروه است، اما سخنان پسندیده برای طاهران است. لبهایش می‌افزاید. ۲۴ سخنان پسندیده مثل شان عمل است، برای ۲۷ کسی که حریص سود باشد خانه خود رامکدر می‌سازد، اما جان شیرین است و برای استخوانها شفا دهنده. ۲۵ راهی هست که هرکه از هدیه‌ها نفرت دارد خواهد زیست. ۲۸ دل مرد عادل در نظر انسان راست است، اما عاقبت آن راه، موت می‌باشد. جواب دادن تفکر می‌کند، اما دهان شیران، چیزهای بد را جاری ۲۶ اشتاهی کارگر برایش کار می‌کند، زیرا که دهانش او را بر آن می‌سازد. ۲۹ خداوند از شیران دور است، اما دعای عادلان را تحریض می‌نماید. ۲۷ مرد لئیم شرارت را می‌اندیشد، و برلبهایش می‌شود. ۳۰ نور چشمان دل را شادمان می‌سازد، و خبرنیکو مثل آتش سوزنده است. ۲۸ مرد دروغگو نزاع می‌پاشد، و نام استخوانها را پر مغز می‌نماید. ۳۱ گوشی که تنبیه حیات را دوستان خالص را از همدیگر جدا می‌کند. ۲۹ مرد ظالم همسایه بشنود، در میان حکیمان ساکن خواهد شد. ۳۲ هرکه تادیب را خود را اغوا می‌نماید، او را به راه غیر نیکو هدایت می‌کند. ترک نماید، جان خود را حقیر می‌شمارد، اما هرکه تنبیه را بشنود ۳۰ چشمان خود را بر هم می‌زند تا دروغ را اختراع نماید، و لبهایش عقل را تحصیل می‌نماید. ۳۳ ترس خداوند ادیب حکمت است، را می‌خاید و بدی را به انجام می‌رساند. ۳۱ سفیدمویی تاج وتواضع پیشرو حرمت می‌باشد.

۱۶ تدبیرهای دل از آن انسان است، اما نطق زبان از جانب خداوند می‌باشد. ۲ همه راههای انسان در نظر خودش پاک است، اما خداوند روحها را ثابت می‌سازد. ۳ اعمال خود را به

خداوند تفویض کن، تافکرها تو استوار شود. ۴ خداوند هر چیز را برای غایت آن ساخته است، و شیران را نیز برای روز بلا. با مخاصمت. ۲ بنده عاقل بر پسر پست فطرت مسلط خواهد بود، ۵ هرکه دل مغرور دارد نزد خداوند مکروه است، و او هرگز میرا و میراث را با برادران تقسیم خواهد نمود. ۳ بوته برای نقره و کوره نخواهد شد. ۶ از رحمت و راستی، گناه کفاره می‌شود، و به ترس خداوند، از بدی اجتناب می‌شود. ۷ چون راههای شخص پسندیده خداوند باشد، دشمنانش را نیز با وی به مصالحه می‌آورد. گوش می‌دهد. ۵ هرکه فقیر را استهزا کند آفریننده خویش رامذمت ۸ اموال اندک که با انصاف باشد بهتر است، از دخل فراوان می‌کند، و هرکه از بلا خوش می‌شود بی سزا نخواهد ماند. ۶ تاج بدون انصاف. ۹ دل انسان در طریقش تفکر می‌کند، اما خداوند پیران، پسران پسرانند، و جلال فرزندان، پدران ایشانند. ۷ کلام قدمهایش را استوار می‌سازد. ۱۰ وحی بر لبهای پادشاه است، و کبرآمیز احمق را نمی‌شاید، و چندمرتبه زیاده لبهای دروغگو نجبا دهان او درداوری تجاوز نمی‌نماید. ۱۱ ترازو و سنگهای راست از آن خداوند است و تمامی سنگهای کیسه صنعت وی می‌باشد. ۹ هرکه گناهی را مستور کند طالب ۱۲ عمل بد نزد پادشاهان مکروه است، زیرا که کرسی ایشان از محبت می‌باشد، اما هرکه امری را تکرار کند دوستان خالص را از عدالت برقرار می‌ماند. ۱۳ لبهای راستگو پسندیده پادشاهان است، وراستگورگان را دوست می‌دارند. ۱۴ غضب پادشاهان، رسولان موت است امامرد حکیم آن را فرو می‌نشانند. ۱۵ در نور چهره پادشاه لهذا قصد ستمکیش نزد او فرستاده می‌شود. ۱۲ اگر خرسی که حیات است، و رضامندی او مثل ابر نوبهاری است. ۱۶ تحصیل بچه هایش کشته شود به انسان برخورد، بهتر است از مرد احمق حکمت از زر خالص چه بسیار بهتر است، و تحصیل فهم از نقره برگزیده تر. ۱۷ طریق راستان، اجتناب نمودن از بدی است، و خانه او دور نخواهد شد. ۱۴ ابتدای نزاع مثل رخنه کردن آب هرکه راه خود را نگاه دارد جان خویش را محافظت می‌نماید. است، پس مخاصمه را ترک کن قبل از آنکه به مجادله برسد. ۱۸ تکبر پیش رو هلاکت است، و دل مغرور پیش رو خرابی. ۱۹ با ۱۵ هرکه شیر را عادل شمارد و هرکه عادل را ملزم سازد، هر دوی تواضع نزد حلیمان بودن بهتر است، از تقسیم نمودن غنیمت با ایشان نزد خداوند مکروهند. ۱۶ قیمت به جهت خریدن حکمت

ارث خواهد داد، و دولت گناهکاران برای عادلان ذخیره خواهد شد. ۲۳ در مزرعه فقیران خوراک بسیار است، اما هستند که از ازامهای موت اجتناب نمایند. ۲۸ جلال پادشاه از کثرت مخلوق بی‌انصافی هلاک می‌شوند. ۲۴ کسی که چوب را بازدارد، از پسر است، و شکستگی سلطان از کمی مردم است. ۲۹ کسی که خویش نفرت می‌کند، اما کسی که او را دوست می‌دارد او را به دیرغضب باشد کثیرالفهم است، و کج خلق حماقت را به نصیب سعی تمام تادیب می‌نماید. ۲۵ مرد عادل برای سیری جان خود می‌خورد، اما شکم شریان محتاج خواهد بود.

۱۴ هر زن حکیم خانه خود را بنا می‌کند، اما زن جاهل آن را با دست خود خراب می‌نماید. ۲ کسی که به راستی خود سلوک می‌نماید از خداوند می‌ترسد، اما کسی که در طریق خود کج رفتار است او را تحقیر می‌نماید. ۳ در دهان احمق چوب تکبر است، اما لبهای حکیمان ایشان را محافظت خواهد نمود. ۴ جایی که گاو نیست، آخور پاک است، اما از قوت گاو، محصول زیاد می‌شود. ۵ شاهد امین دروغ نمی‌گوید، اما شاهد دروغ به کذب تنطق می‌کند. ۶ استهزاکننده حکمت را می‌طلبد و نمی‌یابد. اما به جهت مرد فهیم علم آسان است. ۷ از حضور مرد احمق دور شو، زیرا لبهای معرفت را در او نخواهی یافت. ۸ حکمت مرد زیرک این است که راه خود را درک نماید، اما حماقت احمقان فریب است. ۹ احمقان به گناه استهزا می‌کنند، اما در میان راستان رضامندی است. ۱۰ دل شخص تلخی خویشتن را می‌داند، و غریب در خوشی آن مشارکت ندارد. ۱۱ خانه شریان منهدم خواهد شد، اما خیمه راستان شکوفه خواهد آورد. ۱۲ راهی هست که به نظر آدمی مستقیم می‌نماید، اما عاقبت آن، طرق موت است.

۱۵ جواب نرم خشم را برمی گرداند، اما سخن تلخ غیظ را به هیجان می‌آورد. ۲ زبان حکیمان علم را زینت می‌بخشد، اما دهان احمقان به حماقت تنطق می‌نماید. ۳ چشمان خداوند در همه جاست، و بر بدن و نیکان می‌نگرد. ۴ زبان ملایم، درخت حیات است و کجی آن، شکستگی روح است. ۵ احمق تادیب پدر خود را خوار می‌شمارد، اما هرکه تنبیه را نگاه دارد زیرک می‌باشد. ۶ در خانه مرد عادل گنج عظیم است، اما محصول شریان، کدورت است. ۷ لبهای حکیمان معرفت را منتشر می‌سازد، اما دل احمقان، مستحکم نیست. ۸ قربانی شریان نزد خداوند مکروه است، اما دعای راستان پسندیده اوست. ۹ راه شریان نزد خداوند مکروه است، اما پیروان عدالت را دوست می‌دارد. ۱۰ برای هرکه طریق را ترک نماید تادیب سخت است، و هرکه از تنبیه نفرت کند خواهد مرد. ۱۱ هاویه و ابدون در حضور خداوند است، پس چند مرتبه زیاده دلهای بنی آدم، (Sheol

jh7585) استهزاکننده تنبیه را دوست ندارد، و نزد حکیمان نخواهد رفت. ۱۳ دل شادمان چهره را زینت می‌دهد، اما از تلخی دل روح منکسر می‌شود. ۱۴ دل مرد فهیم معرفت را می‌طلبد، اما دهان احمقان حماقت را می‌چرد. ۱۵ تمامی روزهای مصیبت کشان بد است، اما خوشی دل ضیافت دائمی است. ۱۶ اموال اندک با ترس خداوند بهتر است از گنج عظیم با اضطراب. ۱۷ خوان بقول در جایی که محبت باشد بهتر است، از گاو پرواری که با آن عداوت باشد. ۱۸ مرد تندخو نزاع را برمی‌انگیزد، اما شخص دیرغضب خصومت را ساکن می‌گرداند. ۱۹ راه کاهلان مثل خارپست است، اما طریق راستان شاهراه است. ۲۰ پسر حکیم پدر را شادمان می‌سازد، اما مرد احمق مادر خویش را حقیر می‌شمارد. ۲۱ حماقت در نظر شخص ناقص العقل خوشی است، اما مرد فهیم به راستی سلوک می‌نماید. ۲۲ از عدم مشورت، تدبیرها باطل می‌شود، اما از کثرت مشورت دهندگان

۲۴ هستند که می‌پاشند و بیشتر می‌اندوزند و هستند که زیاده از امشیران از بلا پر خواهند شد. ۲۲ لبهای دروغگو نزد خداوند آنچه شاید نگاه می‌دارند اما به نیازمندی می‌انجامد. ۲۵ شخص مکروه است، اما عاملان راستی پسندیده او هستند. ۲۳ مرد سخی فریه می‌شود، و هرکه سیراب می‌کند خود نیز سیراب خواهد زیرک علم را مخفی می‌دارد، اما دل احمقان حماقت را شایع گشت. ۲۶ هرکه غله را نگاه دارد مردم او را لعنت خواهند کرد، می‌سازد. ۲۴ دست شخص زرتنگ سلطنت خواهند نمود، اما مرد اما بر سر فروشنده آن برکت خواهند بود. ۲۷ کسی که نیکویی را کاهل بندگی خواهد کرد. ۲۵ کدورت دل انسان، او را منحنی بطلید رضامندی رامی جوید، و هرکه بدی را بطلید بر او عارض می‌سازد، اما سخن نیکو او را شادمان خواهد گردانید. ۲۶ مرد خواهد شد. ۲۸ کسی که بر توانگری خود توکل کند، خواهد عادل برای همسایه خود هادی می‌شود، اما راه شیران ایشان را افتاد، اما عادلان مثل برگ سبز شکوفه خواهند آورد. ۲۹ هرکه گمراه می‌کند. ۲۷ مرد کاهل شکار خود را بریان نمی‌کند، اهل خانه خود را برنجانند نصیب او باد خواهد بود، و احمق بنده امارزنگی، توانگری گرانهای انسان است. ۲۸ در طریق عدالت حکیم دلال خواهند شد. ۳۰ ثمره مرد عادل درخت حیات است، حیات است، و درگذرگاههایش موت نیست.

و کسی که جانها را صید کند حکیم است. ۳۱ اینک مرد عادل بر زمین جزا خواهد یافت، پس چند مرتبه زیاده مرد شریر و گناهکار.

۱۲ هرکه تادیب را دوست می‌دارد معرفت را دوست می‌دارد، اما هرکه از تنبیه نفرت کند وحشی است. ۲ مرد نیکو رضامندی خداوند را تحصیل می‌نماید، اما او صاحب تدبیر فاسد را ملزم خواهد ساخت. ۳ انسان از بدی استوار نمی‌شود، اما ریشه عادلان جنبش نخواهد خورد. ۴ زن صالحه تاج شوهر خود می‌باشد، اما زنی که خجل سازد مثل پوسیدگی در استخوانهایش می‌باشد. ۵ فکرای عادلان انصاف است، اما تدابیرشیران فریب است. ۶ سخنان شیران برای خون در کمین است، اما دهان راستان ایشان را رهایی می‌دهد. ۷ شیران واژگون شده، نیست می‌شوند، اما خانه عادلان برقرار می‌ماند. ۸ انسان برحسب عقلش مملوح می‌شود، اما کج دلال خجل خواهند گشت. ۹ کسی که حقیر باشد و خادم داشته باشد، بهتر است از کسی که خویشش را برافرازد و محتاج نان باشد. ۱۰ مرد عادل برای جان حیوان خود تفکرمی‌کند، اما رحمتهای شیران ستم کیشی است. ۱۱ کسی که زمین خود را زرع کند از نان سیر خواهد شد، اما هرکه اباطیل را پیروی نماید ناقص العقل است. ۱۲ مرد شریر به شکار بدکاران طمع می‌ورزد، اما ریشه عادلان میوه می‌آورد. ۱۳ در تقصیر لبها دام مهلك است، اما مرد عادل از تنگی بیرون می‌آید. ۱۴ انسان از ثمره دهان خود از نیکویی سیرمی‌شود، و مکافات دست انسان به او رد خواهند شد. ۱۵ راه احمق در نظر خودش راست است، اما هرکه نصیحت را بشنود حکیم است. ۱۶ غضب احمق فور آشکار می‌شود، اما خردمند خجالت را می‌پوشاند. ۱۷ هرکه به راستی تنطق نماید عدالت را ظاهر می‌کند، و شاهد دروغ، فریب را. ۱۸ هستند که مثل ضرب شمشیر حرفهای باطل می‌زنند، اما زبان حکیمان شفا می‌بخشد. ۱۹ لب راستگو تا به ابد استوار می‌ماند، اما زبان دروغگو طرفه العینی است. ۲۰ در دل هرکه تدبیر فاسد کند فریب است، اما مشورت دهندگان صلح را شادمانی است. ۲۱ هیچ بدی به مرد صالح واقع نمی‌شود،

۱۳ پسر حکیم تادیب پدر خود را اطاعت می‌کند، اما استهزاکننده تهدید رانمی‌شوند. ۲ مرد از میوه دهانش نیکویی را می‌خورد، اما جان خیانتهکاران، ظلم را خواهد خورد. ۳ هرکه دهان خود را نگاه دارد جان خویش را محافظت نماید، اما کسی که لبهای خود را بگشاید هلاک خواهد شد. ۴ شخص کاهل آرزو می‌کند و چیزی پیدانمی‌کند. اما شخص زرتنگ فریه خواهد شد. ۵ مرد عادل از دروغ گفتن نفرت دارد، اما شیررسو و خجل خواهد شد. ۶ عدالت کسی را که در طریق خود کامل است محافظت می‌کند، اما شرارت، گناهکاران را هلاک می‌سازد. ۷ هستند که خود را دولتمند می‌شمارند و هیچ ندارند، و هستند که خویشش را فقیر می‌انگارند و دولت بسیار دارند. ۸ دولت شخص فدیہ جان او خواهد بود، اما فقیر تهدید را نخواهد شنید. ۹ نور عادلان شادمان خواهد شد، اما چراغ شیران خاموش خواهد گردید. ۱۰ از تکبر جز نزاع چیزی پیدا نمی‌شود، اما باآنانی که پند می‌پذیرند حکمت است. ۱۱ دولتی که از بطلت پیدا شود در تناقص می‌باشد، اما هرکه به دست خود اندوزد در تریاید خواهد بود. ۱۲ امیدوی که در آن تعویق باشد باعث بیماری دل است، اما حصول مراد درخت حیات می‌باشد. ۱۳ هرکه کلام را خوار شمارد خویشش را هلاک می‌سازد، اما هرکه از حکم می‌ترسد ثواب خواهد یافت. ۱۴ تعلیم مرد حکیم چشمه حیات است، تا از دامهای مرگ رهایی دهد. ۱۵ عقل نیکو نعمت را می‌بخشد، اما راه خیانتهکاران، سخت است. ۱۶ هر شخص زیرک با علم عمل می‌کند. اما احمق حماقت را منتشر می‌سازد. ۱۷ قاصد شریر در بلا گرفتار می‌شود، اما رسول امین شفا می‌بخشد. ۱۸ فقر و اهانت برای کسی است که تادیب راترک نماید، اما هرکه تنبیه را قبول کند محترم خواهد شد. ۱۹ آرزویی که حاصل شود برای جان شیرین است، اما اجتناب از بدی، مکروه احمقان می‌باشد. ۲۰ با حکیمان رفتار کن و حکیم خواهی شد، اما رفیق جاهلان ضرر خواهد یافت. ۲۱ بلا گناهکاران را تعاقب می‌کند، اما عادلان، جزای نیکو خواهند یافت. ۲۲ مرد صالح پسران را

آن خواهی بود. ۱۳ زن احمق یاوه‌گو است، جاهل است و هیچ نمی‌داند، ۱۴ و نزد در خانه خود می‌نشیند، در مکانهای بلند شهر بر کرسی، ۱۵ تا راه روندگان را بخواند، و آنانی را که به راههای خود برآستی می‌روند. ۱۶ هرکه جاهل باشد به اینجا برگردد، و به ناقص‌العقل می‌گوید: ۱۷ «آبهای دزدیده شده شیرین است، و نان خفیه لذیذ می‌باشد.» ۱۸ و اونمی‌داند که مردگان در آنجا هستند، و دعوت‌شدگانش در عمقهای هاویه می‌باشند. (Sheol)

h7585)

است. ۲۶ چنانکه سرکه برای دندان و دود برای چشمان است، همچنین است مرد کاهل برای آنانی که او را می‌فرستند. ۲۷ ترس خداوند عمر را طویل می‌سازد، اما سالهای شیرین کوتاه خواهد شد. ۲۸ انتظار عادلان شادمانی است، اما امیدشیرین ضایع خواهد شد. ۲۹ طریق خداوند به جهت کاملان قلعه است، اما به جهت عاملان شر هلاکت می‌باشد. ۳۰ مرد عادل هرگز متحرک نخواهد شد، اما شیران در زمین ساکن نخواهند گشت. ۳۱ دهان صدیقان حکمت را می‌روپاند، اما زبان دروغگویان از ریشه‌کننده خواهد شد. ۳۲ لبهای عادلان به امور مرضیه عارف است، اما دهان شیران پر از دروغ‌ها است.

۱۰ امثال سلیمان: پسر حکیم پدر خود رامسرور می‌سازد، اما پسر احمق باعث حزن مادرش می‌شود. ۲ گنجهای شرارت منفعت ندارد، اما عدالت از موت رهایی می‌دهد. ۳ خداوند جان مرد عادل را نمی‌گذارد گرسنه بشود، اما آرزوی شیران را باطل می‌سازد. ۴ کسی که به دست سست کار می‌کند فقیر می‌گردد، اما دست چاپک غنی می‌سازد. ۵ کسی که در تابستان جمع کند پسر عاقل است، اما کسی که در موسم حصاد می‌خواهد، پسر شرم‌آورنده است. ۶ بر سر عادلان برکت‌ها است، اما ظلم دهان شیران را می‌پوشاند. ۷ یادگار عادلان مبارک است، اما اسم شیران خواهد گندید. ۸ دانادل، احکام را قبول می‌کند، اما احمق پرگو تلف خواهد شد. ۹ کسی که به راستی راه رود، در امنیت سالک گردد، و کسی که راه خود را کج می‌سازد آشکار خواهد شد. ۱۰ هرکه چشمک می‌زند الم می‌رساند، اما احمق پرگو تلف می‌شود. ۱۱ دهان عادلان چشمه حیات است، اما ظلم دهان شیران را می‌پوشاند. ۱۲ بغض نزاع‌ها می‌انگیزاند، اما محبت هر گناه را مستور می‌سازد. ۱۳ در لبهای فطانت پیشگان حکمت یافت می‌شود، اما چوب به جهت پشت مرد ناقص‌العقل است. ۱۴ حکیمان علم را ذخیره می‌کنند، اما دهان احمق نزدیک به هلاکت است. ۱۵ اموال دولت‌مندان شهر حصاردار ایشان می‌باشد، اما بی‌نوبی فقیران هلاکت ایشان است. ۱۶ عمل مرد عادل مودی به حیات است، اما محصول شیر به گناه می‌انجامد. ۱۷ کسی که تادیب را نگاه دارد در طریق حیات است، اما کسی که تنبیه را ترک نماید گمراه می‌شود. ۱۸ کسی که بغض را می‌پوشاند دروغ‌گویی باشد. کسی که بهتان را شیوع دهد احمق است. ۱۹ کثرت کلام از گناه خالی نمی‌باشد، اما آنکه لبهایش را ضبط نماید عاقل است. ۲۰ زبان عادلان نقره خالص است، اما دل شیران لاشیء می‌باشد. ۲۱ لبهای عادلان بسیاری را رعایت می‌کند، اما احمقان از بی‌عقلی می‌میرند. ۲۲ برکت خداوند دولت‌مند می‌سازد، و هیچ زحمت بر آن نمی‌افزاید. ۲۳ جاهل در عمل بد اهتزاز دارد، و صاحب فطانت در حکمت. ۲۴ خوف شیران به ایشان می‌رسد، و آرزوی عادلان به ایشان عطا خواهد شد. ۲۵ مثل گذشتن گردباد، شیر نابود می‌شود، اما مرد عادل بنیاد جاودانی

۱۱ ترازوی با تقبل نزد خداوند مکروه است، اما سنگ تمام پسندیده او است. ۲ چون تکبر می‌آید خجالت می‌آید، اما حکمت با متواضعان است. ۳ کاملیت راستان ایشان را هدایت می‌کند، اما کجی خیانتکاران ایشان را هلاک می‌سازد. ۴ توانگری در روز غضب منفعت ندارد، اما عدالت از موت رهایی می‌بخشد. ۵ عدالت مرد کامل طریق او را راست می‌سازد، اما شیر از شرارت خود هلاک می‌گردد. ۶ عدالت راستان ایشان را خلاصی می‌بخشد، اما خیانتکاران در خیانت خود گرفتار می‌شوند. ۷ چون مرد شیر بمیرد امید او ناپود می‌گردد، و انتظار زورآوران تلف می‌شود. ۸ مرد عادل از تنگی خلاص می‌شود و شریه‌جای او می‌آید. ۹ مرد منافق به دهانش همسایه خود را هلاک می‌سازد، و عادلان به معرفت خویش نجات می‌یابند. ۱۰ از سعادت‌مندی عادلان، شهر شادی می‌کند، و از هلاکت شیران ابتهاج می‌نماید. ۱۱ از برکت راستان، شهر مرتفع می‌شود، اما از دهان شیران منهدم می‌گردد. ۱۲ کسی که همسایه خود را حقیر شمارد ناقص‌العقل می‌باشد، اما صاحب فطانت ساکت می‌ماند. ۱۳ کسی که به نامی گردش می‌کند، سرها افافش می‌سازد، اما شخص امین دل، امر را مخفی می‌دارد. ۱۴ جایی که تدبیر نیست مردم می‌افتند، اما سلامتی از کثرت مشیران است. ۱۵ کسی که برای غریب ضامن شود البته ضرر خواهد یافت، و کسی که ضمانت را مکروه دارد امین می‌باشد. ۱۶ زن نیکوسیرت عزت را نگاه می‌دارد، چنانکه زورآوران دولت را محافظت می‌نمایند. ۱۷ مرد رحیم به خویشین احسان می‌نماید، اما مرد ستم کیش جسد خود را می‌رنجاند. ۱۸ شیر اجرت فریبده تحصیل می‌کند، اما کارنده عدالت مزد حقیقی را. ۱۹ چنانکه عدالت مودی به حیات است، همچنین هرکه شرارت را پیروی نماید او را به موت می‌رساند. ۲۰ کج خلقان نزد خداوند مکروهند، اما کاملان طریق پسندیده او می‌باشند. ۲۱ یقین شیر میرا نخواهد شد، اما ذریت عادلان نجات خواهند یافت. ۲۲ زن جمیل بی‌عقل حلقه زرین است در بینی گراز. ۲۳ آرزوی عادلان نیکویی محض است، اما انتظار شیران، غضب می‌باشد.

در خانه‌اش قرار نمی‌گیرد. ۱۲ گاهی درکوچه‌ها و گاهی در خواهد یافت. ۱۸ دولت و جلال با من است. توانگری جاودانی شوارع عام، و نزد هر گوشه‌ای در کمین می‌باشد. ۱۳ پس او وعدالت. ۱۹ ثمره من از طلا و زر ناب بهتر است، و حاصل را بگرفت و بوسید و چهره خود را بی‌حیا ساخته، او را گفت: من از نقره خالص. ۲۰ در طریق عدالت می‌خرام، در میان ۱۴ «نزدمن ذلیح سلامتی است، زیرا که امروز نذرهای خود را راههای انصاف، ۲۱ تا مال حقیقی را نصیب محبان خود گردانم، وفا نمودم. ۱۵ از این جهت به استقبال تو بیرون آمدم، تا روی و خزینه‌های ایشان را مملو سازم. ۲۲ خداوند مرا مبدء طریق خود تو را به سعی تمام بطلبم و حال تو را یافتم. ۱۶ بر بستر خود داشت، قبل از اعمال خویش از ازل. ۲۳ من از ازل برقرار بودم، دوشکها گسترانیده‌ام، با دیباها از کتان مصری. ۱۷ بستر خود را با از ابتدا پیش از بودن جهان. ۲۴ هنگامی که لجه هان بود من مر و عود و سلیخه معطر ساخته‌ام. ۱۸ بیاتا صبح از عشق سیر مولود شدم، وقتی که چشمه‌های پر آزاب وجود نداشت. ۲۵ قبل شویم، و خویش را از محبت خرم سازیم. ۱۹ زیرا صاحبخانه در از آنگاه کوه‌ها برپا شود، پیش از تنها مولود گردیدم. ۲۶ چون خانه نیست، و سفر دور رفته است. ۲۰ کیسه نقره‌ای به‌دست زمین و صحرایا را هنوز نساخته بود، و نه اول غبار ربع مسکون گرفته و تا روز بدر تمام مراجعت نخواهد نمودم.» ۲۱ پس او را از را. ۲۷ وقتی که او آسمان را مستحکم ساخت من آنجا بودم، و زیادتی سخنانش فریفته کرد، واز تملق لبهایش او را اغوا نمود. هنگامی که دایره را برسطح لجه قرار داد. ۲۸ وقتی که افلاک را ۲۲ در ساعت ازعقب او مثل گاوی که به سلاخ خانه می‌رود، بالااستوار کرد، و چشمه‌های لجه را استوار گردانید. ۲۹ چون به روانه شد و مانند احمق به زنجیرهای قصاص. ۲۳ تا تیر به جگرش دریا حد قرار داد، تا آنها از فرمان اوتجاوز نکنند، و زمانی که فرو رود، مثل گنجشکی که به دام می‌شتابید و نمی‌داند که به بنیاد زمین را نهاد. ۳۰ آنگاه نزد او معمار بودم، و روزبروز شادی خطر جان خود می‌رود. ۲۴ پس حالای پسران مرا بشنوید، و به می‌نمودم، و همیشه به حضور او اهتزاز می‌کردم. ۳۱ و اهتزاز سخنان دهانم توجه نماید. ۲۵ دل تو به راههایش مایل نشود، و من در آبادی زمین وی، و شادی من بانی آدم می‌بود. ۳۲ پس به طریقه‌هایش گمراه مشو، ۲۶ زیرا که او بسیاری را مجروح‌انداخته الانای پسران مرا بشنوید، و خوشابحال آنانی که طریقه‌های مرا نگاه است، و جمیع کشتگانش زورآوراند. ۲۷ خانه او طریق هاویه دارند. ۳۳ تادیب را بشنوید و حکیم باشید، و آن را ردنمایید. ۳۴ آنگاه خوشابحال کسی که مرا بشنود، و هرروز نزد درهای من دیده است و به حجره‌های موت مودی می‌باشد. (Sheol h7585)

۸ آیا حکمت ندا نمی‌کند، و فطانت آواز خود را بلند نمی‌نماید؟ ۲ به‌سر مکان‌های بلند، به کناره راه، در میان طریقه‌ها می‌ایستد. ۳ به‌جانب دروازه‌ها به دهنه شهر، نزد مدخل دروازه‌ها صدا می‌زند. ۴ که شما را ای مردان می‌خوانم و آواز من به بنی آدم است. ۵ ای جاهلان زیرکی را بفهمید وای احمقان عقل رادرك نماید. ۶ بشنوید زیرا که به امور عالیه تکلم می‌نمایم و تراشیده است. ۲ ذلیح خود را ذبح نموده و شراب خود را ممزوج گشادن لبهایم استقامت است. ۷ دهانم به راستی تنطق می‌کند و ساخته و سفره خود را نیز آراسته است. ۳ کنیزان خود را فرستاده، لبهایم شرارت را مکروه می‌دارد. ۸ همه سخنان دهانم برحق است و درآنها هیچ چیز کج یا معوج نیست. ۹ تمامی آنها نزد مرد فهیم بیاید، و هرکه ناقص العقل است او را می‌گوید. ۵ بیاید از غذای واضح است و نزد یابندگان معرفت مستقیم است. ۱۰ تادیب من بخورید، و از شرابی که ممزوج ساخته‌ام بنوشید. ۶ جهالت را مرا قبول کنید و نه نقره را، و معرفت را بیشتر از طلای خالص. ترک کرده، زنده بمانید، و به طریق فهم سلوک نمایید. ۷ هرکه ۱۱ زیرا که حکمت از لعلها بهتر است، و جمیع نفایس را به او استهزاکننده را تادیب نماید، برای خویشتن رسوایی را تحصیل کند، برابر نتوان کرد. ۱۲ من حکمتم و در زیرکی سکونت دارم، و هرکه شریر را تنبیه نماید برای او عیب می‌باشد. ۸ استهزاکننده را معرفت تدبیر را یافته‌ام. ۱۳ ترس خداوند، مکروه داشتن بدی تنبیه منما مبادا از توفرت کند، اما مرد حکیم را تنبیه نما که است. غرور و تکبر و راه بد و دهان دروغگو را مکروه می‌دارم. تو را دوست خواهد داشت. ۹ مرد حکیم را پند ده که زیاده ۱۴ مشورت و حکمت کامل از آن من است. من فهم هستم و حکیم خواهد شد. مرد عادل را تعلیم ده که علمش خواهد افزود. قوت از آن من است. ۱۵ به من پادشاهان سلطنت می‌کنند، ۱۰ ابتدای حکمت ترس خداوند است، و معرفت قدوس فطانت و داوران به عدالت فتوا می‌دهند. ۱۶ به من سروران حکمرانی می‌باشد. ۱۱ زیرا که به واسطه من روزهای تو کثیر خواهد شد، و می‌نماید و شریفان و جمیع داوران جهان. ۱۷ من دوست می‌دارم سالهای عمر از برایت زیاده خواهد گردید. ۱۲ اگر حکیم هستی، آنانی را که مرا دوست می‌دارند. و هرکه مرا به جد و جهد بطلبد مرا برای خویشتن حکیم هستی. و اگر استهزا نمایی به تنهایی متحمل

او نمی داند. ۷ و الانای پسرانم مرابشنوید، و از سخنان دهانم خواهد آمد. در لحظه‌ای منکسر خواهد شد و شفا نخواهد یافت. انحراف موزید. ۸ طریق خود را از او دور ساز، و به در خانه ۱۶ شش چیز است که خداوند از آنها نفرت دارد، بلکه هفت چیز اوندیک مشو. ۹ مبدا عتفوان جوانی خود را به دیگران بدهی، و که نزد جان وی مکروه است. ۱۷ چشمان متکبر و زبان دروغگو، سالهای خویش را به ستم کیشان. ۱۰ و غریبان از اموال تو سیر و دستهایی که خون بی‌گناه را می‌ریزد. ۱۸ دلی که تدابیر فاسد را شوند، و ثمره محنت تو به خانه بیگانه رود. ۱۱ که در عاقبت اختراع می‌کند. پایی که در زبان کاری تیزرو می‌باشند. ۱۹ شاهد خودنوحه گری نمایی، هنگامی که گوشت و بدنت فانی شده دروغگو که به کذب متکلم شود. و کسی که در میان برادران باشد، ۱۲ و گویی چرا ادب را مکروه داشتم، و دل من تنبیه را نزاعها بپاشد. ۲۰ ای پسر من اوامر پدر خود را نگاه دار و تعلیم خوار شمرد، ۱۳ و آواز مرشدان خود را نشنیدم، و به معلمان خود مادر خویش را ترک منما. ۲۱ آنها را بر دل خود دائم ببند، و آنها گوش ندادم. ۱۴ نزدیک بود که هر گونه بدی را مرتکب شوم، در را بر گردن خویش بیاویز. ۲۲ حینی که به راه می‌روی تو را هدایت میان قوم و جماعت. ۱۵ آب را از منبع خود بنوش، و نه‌های خواهد نمود، و حینی که می‌خواهی بر تو دیده بانی خواهد کرد، و جاری را از چشمه خویش. ۱۶ جویهای تو بیرون خواهد ریخت، و وقتی که بیدار شوی با تو مکالمه خواهد نمود. ۲۳ زیرا که احکام نه‌های آب در شوارع عام، ۱۷ و از آن خودت به تنهایی خواهد (ایشان) چراغ و تعلیم (ایشان) نور است، و توبیخ تدبیرآمیز طریق بود، و نه از آن غریبان با تو. ۱۸ چشمه تو مبارک باشد، و از زن حیات است. ۲۴ تا تو را از زن خبیثه نگاه دارد، و از چاپلوسی زبان جوانی خویش مسرور باش، ۱۹ مثل غزال محبوب و آهوی جمیل. زن بیگانه. ۲۵ در دلت مشتاق جمال وی مباش، و از پلکهایش پستانهایش تو را همیشه خرم سازد، و از محبت او دائم محفوظ فریفته مشو، ۲۶ زیرا که به سبب زن زانیه، شخص برای یک قرص باش. ۲۰ لیکن ای پسر من، چرا از زن بیگانه فریفته شوی؟ و نان محتاج می‌شود، و زن مرد دیگر، جان گرانها را صید می‌کند. سینه زن غریب را در برگیری؟ ۲۱ زیرا که راههای انسان در مدنظر ۲۷ آیا کسی آتش را در آغوش خود بگیرد و جامه‌اش سوخته نشود؟ خداوند است، و تمامی طریقه‌های وی را می‌سنجد. ۲۲ تقصیرهای ۲۸ یا کسی بر اخگرهای سوزنده راه رود و پایهایش سوخته نگردد؟ شیر او را گرفتار می‌سازد، و به بندهای گناهان خود بسته می‌شود. ۲۹ همچنین است کسی که نزد زن همسایه خویش داخل شود، زیرا ۲۳ او بدون ادب خواهد مرد، و به کثرت حماقت خویش تلف خواهد گردید.

۶ ای پسر، اگر برای همسایه خود ضامن شده، و به جهت شخص بیگانه دست داده باشی، ۲ و از سخنان دهان خود در دام افتاده، و از سخنان دهانت گرفتار شده باشی، ۳ پس ای پسر من، این را بکن و خویش را راهی ده چگونه به دست همسایه ات افتاده‌ای. برو و خویش را فروتن ساز و از همسایه خود التماس نما. ۴ خواب را به چشمان خود راه مده، و نه پینکی راه مژگان خویش. ۵ مثل آهو خویش را از کمند و مانند گنجشک از دست صیاد خلاص کن. ۶ ای شخص کاهل نزد مورچه برو، و در راههای او تامل کن و حکمت را بیاموز، ۷ که وی را پیشوایی نیست و نه سرور و نه حاکمی. ۸ اما خوراک خود را تابستان مهیا می‌سازد و آذوقه خویش را در موسم حصاد جمع می‌کند. ۹ ای کاهل، تا به چند خواهی خوابیدی و از خواب خودکی خواهی برخاست؟ ۱۰ اندکی خفت و اندکی خواب، و اندکی بر هم نهادن دستها به جهت خواب. ۱۱ پس فقر مثل راهزن بر تو خواهد آمد، و نیازمندی بر تو مانند مرد مسلح. ۱۲ مرد ثلیم و مرد زشت خوی، با اعوجاج دهان رفتار می‌کند. ۱۳ با چشمان خود غمزه می‌زند و با پایهای خویش حرف می‌زند. با انگشتهای خویش اشاره می‌کند. ۱۴ در دلش دروغها است و پیوسته شرارت را اختراع می‌کند. ۱۵ بنابر این مصیبت بر او ناگهان می‌کند. نزاعها را می‌پاشد.

۷ ای پسر من سخنان مرا نگاه دار، و اوامر مرا نزد خود ذخیره نما. ۲ اوامر مرا نگاه دار تازنده بمانی، و تعلیم مرا مثل مردمک چشم خویش. ۳ آنها را بر انگشتهای خود ببند و آنها را بر لوح قلب خود مرقوم دار. ۴ به حکمت بگو که تو خواهر من هستی ۹ ای کاهل، تا به چند خواهی خوابیدی و از خواب خودکی خواهی برخاست؟ ۱۰ اندکی خفت و اندکی خواب، و اندکی بر هم نهادن دستها به جهت خواب. ۱۱ پس فقر مثل راهزن بر تو خواهد آمد، و نیازمندی بر تو مانند مرد مسلح. ۱۲ مرد ثلیم و مرد زشت خوی، با اعوجاج دهان رفتار می‌کند. ۱۳ با چشمان خود غمزه می‌زند و با پایهای خویش حرف می‌زند. با انگشتهای خویش اشاره می‌کند. ۱۴ در دلش دروغها است و پیوسته شرارت را اختراع می‌کند. ۱۵ بنابر این مصیبت بر او ناگهان می‌کند. نزاعها را می‌پاشد.

دل خود بر خداوند توکل نما و بر عقل خود تکیه مکن. ۶ در ترک نمایید. ۳ زیرا که من برای پدر خود پسر بودم، و در نظر همه راهبهای خود او را بشناس، و اوطریقهایت را راست خواهد مادرم عزیز و یگانه. ۴ و او مرا تعلیم داده، می گفت: «دل تو به گردانید. ۷ خویشتن را حکیم مپندار، از خداوند بترس و از بدی سخنان من متمسک شود، و اوامر مرا نگاه دار تا زنده بمانی. اجتناب نما. ۸ این برای ناف تو شفا، و برای استخوانهای مغز ۵ حکمت راتحصیل نما و فهم را پیدا کن. فراموش مکن و از خواهد بود. ۹ از مایملک خود خداوند را تکریم نما و از نوپهای کلمات دهانم انحراف موز. ۶ آن را ترک نمما که تو را محافظت همه محصول خویش. ۱۰ آنگاه انبارهای تو به وفور نعمت پر خواهد نمود. آن را دوست دار که تو را نگاه خواهد داشت. خواهد شد، و چرخشهای تو از شیر انگور لبریز خواهد گشت. ۷ حکمت از همه چیز افضل است. پس حکمت را تحصیل نما ۱۱ ای پسر من، تادیب خداوند را خوار مشمار، و توبیخ او را و به هر آنچه تحصیل نموده باشی، فهم را تحصیل کن. ۸ آن مکروه مدار. ۱۲ زیرا خداوند هر که را دوست دارد تادیب می نماید، را محترم دار، و تو را بلند خواهد ساخت. و اگر او را در آغوش مثل پدر پسر خویش را که از اوسرور می باشد. ۱۳ خوشابحال بکشی تو را معظم خواهد گردانید. ۹ بر سر تو تاج زیبایی خواهد کسی که حکمت را پیدا کند، و شخصی که فطانت را تحصیل نهاد. و افسر جلال به تو عطا خواهد نمود.» ۱۰ ای پسر من نماید. ۱۴ زیرا که تجارت آن از تجارت نقره و محصول از طلای بشنو و سخنان مرا قبول نما، که سالهای عمرت بسیار خواهد خالص نیکوتر است. ۱۵ از لعلها گرانباتر است و جمیع نفایس تو شد. ۱۱ راه حکمت را به تو تعلیم دادم، و به طریقه های راستی تو با آن برابری نتواند کرد. ۱۶ به دست راست وی طول ایام است، راهدایت نمودم. ۱۲ چون در راه بروی قدمهای توتنگ نخواهد و به دست چپش دولت و جلال. ۱۷ طریقه های وی طریقه های شد، و چون بدوی لغزش نخواهی خورد. ۱۳ ادب را به چنگ شادمانی است و همه راهبهای وی سلامتی می باشد. ۱۸ به جهت آور و آن را فرو مگذار. آن را نگاه دار زیرا که حیات تو است. آنانی که او را به دست گیرند، درخت حیات است و کسی که به او ۱۴ به راه شریان داخل مشو، و در طریق گناهکاران سالک مباش. متمسک می باشد خجسته است. ۱۹ خداوند به حکمت خود ۱۵ آن را ترک کن و به آن گذر نمما، و از آن اجتناب کرده، زمین را بنیاد نهاد، و به عقل خویش آسمان را استوار نمود. ۲۰ به بگذر. ۱۶ زیرا که ایشان تا بدی نکرده باشند، نمی خوانند و علم او لجهه منشق گردید، و افلاک شبنم رامی چکانید. ۲۱ ای اگر کسی را نلغزانیده باشند، خواب از ایشان منقطع می شود. پسر من، این چیزها از نظر تودور نشود. حکمت کامل و تمیز را ۱۷ چونکه نان شرارت را می خورند، و شراب ظلم رامی نوشند. نگاه دار. ۲۲ پس برای جان تو حیات، و برای گردنت زینت ۱۸ لیکن طریق عادلان مثل نور مشرق است که تا نهار کامل خواهد بود. ۲۳ آنگاه در راه خود به امنیت سالک خواهی شد، و روشنائی آن در تلایدمی باشد. ۱۹ و اما طریق شریان مثل ظلمت پایت نخواهد لغزید. ۲۴ هنگامی که بخوابی، نخواهی ترسید و غلیظت است، و نمی داند که از چه چیز می لغزند. ۲۰ ای پسر من، چون دراز شوی خوابت شیرین خواهد شد. ۲۵ از خوف ناگهان به سخنان من توجه نما و گوش خود را به کلمات من فرا گیر. نخواهی ترسید، و نه از خرابی شریان چون واقع شود. ۲۶ زیرا ۲۱ آنها از نظر تو دور نشود. آنها را در اندرون دل خود نگاه دار. خداوند اعتماد تو خواهد بود و پای تو را از دام حفظ خواهد ۲۲ زیرا که آنها را بیاید برای او حیات است، و برای تمامی جسد نمود. ۲۷ احسان را از اهلش باز مدار، هنگامی که بجا آوردنش در او شفا می باشد. ۲۳ دل خود را به حفظ تمام نگاه دار، زیرا که قوت دست توست. ۲۸ به همسایه خود مگو برو و بازگرد، و فردا به مخرج های حیات از آن است. ۲۴ دهان دروغگو را از خود بینداز، تو خواهم داد، با آنکه نزد تو حاضر است. ۲۹ بر همسایه ات و لبهای کج را از خویشتن دور نما. ۲۵ چشمات به استقامت قصد بدی مکن، هنگامی که او نزد تو در امنیت ساکن است. نگران باشد، و مؤکانت پیش روی تو راست باشد. ۲۶ طریق پایهای ۳۰ با کسی که به تو بدی نکرده است، بی سبب مخاصمه نمما. خود را هموار ساز، تا همه طریقه های تو مستقیم باشد. ۲۷ به طرف ۳۱ بر مرد ظالم حسد میر و هیچکدام از راهبهای را اختیار مکن. راست یا چپ منحرف مشو، و پای خود را از بدی نگاه دار.

۳۲ زیرا که خلقان نزد خداوند مکروهند، لیکن سر او نزد راستان است، ۳۳ لعنت خداوند بر خانه شریان است. اما مسکن عادلان را برکت می دهد. ۳۴ یقین که مستهزئین را استهزا می نماید، اما متواضعان را فیض می بخشد. ۳۵ حکیمان وارث جلال خواهند شد، اما احمقان خجالت را خواهند برد.

۴ ای پسران، تادیب پدر را بشنوید و گوش دهید تا فطانت را و قدمهایش به هاویه متمسک می باشد. (Sheol h7585) ۶ به بفهمید، ۲ چونکه تعلیم نیکو به شما می دهد. پس شریعت مرا طریق حیات هرگز سالک نخواهد شد. قدمهایش آواره شده است و

ترس خداوند را اختیار نمودند، ۳۰ و نصیحت مرا پسند نکردند، و تمامی توبیخ مرا خوار شمردند، ۳۱ بنابراین، از میوه طریق خود خواهند خورد، و از تدبیر خویش سیر خواهند شد. ۳۲ زیرا که ارتداد جاهلان، ایشان را خواهد کشت و راحت غافلانه احمقان، ایشان را هلاک خواهد ساخت. ۳۳ اما هر که ما بشنود در امنیت ساکن خواهد بود، و از ترس بلا مستریح خواهد ماند.»

۲ ای پسر من اگر سخنان مرا قبول می‌نمودی و اوامر مرا نزد خود نگاه می‌داشتی، ۲ تاغوش خود را به حکمت فراگیری و دل خود را به فطانت مایل گردانی، ۳ اگر فهم را دعوت می‌کردی و آواز خود را به فطانت بلند می‌نمودی، ۴ اگر آن را مثل نقره می‌طلبیدی و مانند خزانه های مخفی جستجو می‌کردی، ۵ آنگاه ترس خداوند را می‌فهمیدی، و معرفت خدا را حاصل می‌نمودی. ۶ زیرا خداوند حکمت را می‌بخشد، و از دهان وی معرفت و فطانت صادر می‌شود. ۷ به جهت مستقیمان، حکمت کامل را ذخیره می‌کند و برای آنانی که درک‌المیت سلوک می‌نمایند، سیر می‌باشد، ۸ تا طریقهای انصاف را محافظت نماید و طریق مقدسان خویش را نگاه دارد. ۹ پس آنگاه عدالت و انصاف را می‌فهمیدی، و استقامت و هر طریق نیکو را. ۱۰ زیرا که حکمت به دل تو داخل می‌شد و معرفت نزد جان تو عزیز می‌گشت. ۱۱ تمیز، تو را محافظت می‌نمود، و فطانت، تو را نگاه می‌داشت، ۱۲ تا تو را از راه شریر رهایی بخشد، و از کسانی که به سخنان کج متکلم می‌شوند. ۱۳ که راههای راستی را ترک می‌کنند، و به طریقهای تاریکی سالک می‌شوند. ۱۴ از عمل بد خشنودند، و از دروغهای شریر خرسندند. ۱۵ که در راههای خود معوجند، و در طریقهای خویش کج رو می‌باشند. ۱۶ تا تو را از زن اجنبی رهایی بخشد، و از زن بیگانه‌ای که سخنان تملق‌آمیز می‌گوید؛ ۱۷ که مصاحب جوانی خود را ترک کرده، و عهد خدای خویش را فراموش نموده است. ۱۸ زیرا خانه او به موت فرو می‌رود و طریقهای او به مردگان. ۱۹ کسانی که نزد وی روند برنخواهند گشت، و به طریقهای حیات نخواهند رسید. ۲۰ تا به راه صالحان سلوک نمایی و طریقهای عادلان را نگاه داری. ۲۱ زیرا که راستان در زمین ساکن خواهند شد، و کاملان در آن باقی خواهند ماند. ۲۲ لیکن شریران از زمین منقطع خواهند شد، و ریشه خیانتکاران از آن کنده خواهد گشت.

۳ ای پسر من، تعلیم مرا فراموش مکن و دل تو اوامر مرا نگاه دارد، ۲ زیرا که طول ایام و سالهای حیات و سلامتی را برای تو خواهد افزود. ۳ زنه‌ار که رحمت و راستی تو را ترک نکنند. آنها را بر گردن خود ببند و بر لوح دل خود مرقوم دار. ۴ آنگاه نعمت و رضامندی نیکو، در نظر خدا و انسان خواهی یافت. ۵ به تمامی

۱ امثال سلیمان بن داود پادشاه اسرائیل ۲ به جهت دانستن حکمت و عدل، و برای فهمیدن کلمات فطانت. ۳ به جهت اکتساب ادب معرفت آمیز، و عدالت و انصاف و استقامت. ۴ تا ساده دلان را زیرکی بخشد، و جوانان را معرفت و تمیز. ۵ تا مرد

حکیم بشنود و علم را بیفزاید. و مرد فهم تدابیر را تحصیل نماید. ۶ تا امثال و کنایات را بفهمند، کلمات حکیمان و غوامض ایشان را. ۷ ترس یهوه آغاز علم است. لیکن جاهلان حکمت و ادب را خوار می‌شمارند. ۸ ای پسر من تادیب پدر خود را بشنو، و تعلیم مادر خویش را ترک ننما. ۹ زیرا که آنها تاج زیبایی برای سر تو، و جواهر برای گردن تو خواهد بود. ۱۰ ای پسر من اگر گناهکاران تو را فریفته سازند، قبول ننما. ۱۱ اگر گویند: «همراه ما بیا تا برای خون در کمین بنشینیم، و برای بی‌گناهان بی‌جهت پنهان شویم، ۱۲ مثل هاویه ایشان را زنده خواهیم بلعید، و تندرست مانند آنانی که به گور فرو می‌روند. (Sheol h7585) ۱۳ هر گونه اموال

نفیسه را پیدا خواهیم نمود. و خانه های خود را از غنیمت مملو خواهیم ساخت. ۱۴ قرعه خود را در میان ما بینداز. و جمع ما را یک کیسه خواهد بود.» ۱۵ ای پسر من با ایشان در راه مرو. و پای خود را از طریقهای ایشان باز دار ۱۶ زیرا که پایهای ایشان برای شرارت می‌دود و به جهت ریختن خون می‌شتابند. ۱۷ به تحقیق، گسترده دام در نظر هر بالدار بی‌فایده است. ۱۸ لیکن ایشان به جهت خون خود کمین می‌سازند، و برای جان خویش پنهان می‌شوند. ۱۹ همچنین است راههای هر کس که طماع سود باشد، که آن جان مالک خود را هلاک می‌سازد. ۲۰ حکمت در بیرون ندا می‌دهد و در شوارع عام آواز خود را بلند می‌کند. ۲۱ در سرچهارراهها در دهنه دروازه‌ها می‌خواند و در شهریه سخنان خود متکلم می‌شود ۲۲ که «ای جاهلان تا به کی جهالت را دوست خواهید داشت؟ و تا به کی مستهزین از استهزا شادی می‌کنند و احمقان از معرفت نفرت می‌نمایند؟ ۲۳ به سبب عتاب من بازگشت نمایید. اینک روح خود را بر شما افاضه خواهم نمود و کلمات خود را بر شما اعلام خواهم کرد. ۲۴ زیرا که چون خواندم، شما ابانمودید و دستهای خود را افزایش و کسی اعتنا نکرد. ۲۵ بلکه تمامی نصیحت مرا ترک نمودید و توبیخ مرا نخواستید. ۲۶ پس من نیز در حین مصیبت شما خواهم خندید و چون ترس بر شما مستولی شود استهزا خواهم نمود. ۲۷ چون خوف مثل باد تند بر شما عارض شود، و مصیبت مثل گردباد به شما دررسد، حینی که تنگی وضیق بر شما آید. ۲۸ آنگاه مرا خواهند خواند لیکن اجابت نخواهم کرد، و صبحگاهان مراجستجو خواهند نمود اما مرا نخواهند یافت. ۲۹ چونکه معرفت را مکروه داشتند، و

و بیوه‌زان را پایدار می‌نماید. لیکن طریق شیران را کج می‌سازد. امت‌ها و سروران و همه داوران جهان. ۱۲ ای جوانان و دوشیزگان ۱۰ خداوند سلطنت خواهد کرد تا ابدالاباد و خدای توی صهیون، نیز و پیران و اطفال. ۱۳ نام خداوند را تسبیح بخوانند، زیرا نام او تنهامتعال است و جلال او فوق زمین و آسمان. ۱۴ واو شاخی
نسلا بعد نسل. هملویاه!

۱۴۷ هملویاه، زیرا خدای ما را سراییدن نیکو است و دل
پسند، و تسبیح خواندن شایسته است! ۲ خداوند اورشلیم را بنامی

کند و پراکندگان اسرائیل را جمع می‌نماید. ۳ شکسته دلان را شفا می‌دهد و جراحت های ایشان را می‌بندد. ۴ عدد ستارگان را می‌شمارد و جمیع آنها را به نام می‌خواند. ۵ خداوند ما بزرگ است و قوت او عظیم و حکمت وی غیرمتناهی. ۶ خداوند مسکینان را برمی‌افزاید و شیران را به زمین می‌اندازد. ۷ خداوند را با تشکر بسرایید. خدای ما را با بریط سرود بخوانید. ۸ که آسمانها را با ابرها می‌پوشاند و باران را برای زمین مهیامی نماید و گیاه را بر کوهها می‌رویانند. ۹ که بهایم را آذوقه می‌دهد و بچه های غراب را که او رامی خوانند. ۱۰ در قوت اسب رغبت ندارد، و ازساقهای انسان راضی نمی باشد. ۱۱ رضامندی خداوند از ترسندگان وی است و از آنانی که به رحمت وی امیدوارند. ۱۲ ای اورشلیم، خداوند را تسبیح بخوان. ای صهیون، خدای خود را حمد بگو. ۱۳ زیرا که پشت بندهای دروازه هایت را مستحکم کرده و فرزندانیت را در اندرون مبارک فرموده است. ۱۴ که حدود تو را سلامتی می‌دهد و تو را از مغز گندم سیر می‌گرداند. ۱۵ که کلام خود را بر زمین فرستاده است و قول او به زودی هرچه تمام تر می‌دود. ۱۶ که برف را مثل پشم می‌باراند، و ژاله را مثل خاکستر می‌پاشد. ۱۷ که تگرگ خود را در قطعه‌ها می‌اندازد؛ و کیست که پیش سرمای او تواند ایستاد؟ ۱۸ کلام خود را می‌فرستد و آنها را می‌گدازد. باد خویش را می‌وزاند، پس آنها جاری می‌شود. ۱۹ کلام خود را به یعقوب بیان کرده، و فرائض و داوریهای خویش را به اسرائیل. ۲۰ با هیچ امتی چنین نکرده است و داوریهای او را ندانسته‌اند. هملویاه!

۱۵۰ هملویاه! خدا را در قدس او تسبیح بخوانید. در فلک قوت او، او را تسبیح بخوانید! ۲ او را به سبب کارهای عظیم او تسبیح بخوانید. او را به حسب کثرت عظمتش تسبیح بخوانید. ۳ او را به آواز کرنا تسبیح بخوانید. او را با بریط و عود تسبیح بخوانید. ۴ او را با دف و رقص تسبیح بخوانید. او را با ذوات اوتار و نی تسبیح بخوانید. ۵ او را با صنجهای بلندآواز تسبیح بخوانید. او را با صنجهای خوش صدا تسبیح بخوانید. ۶ هرکه روح دارد، خداوند را تسبیح بخواند. هملویاه!

۱۴۸ هملویاه! خداوند را از آسمان تسبیح بخوانید! در اعلی

علیین او را تسبیح بخوانید! ۲ ای همه فرشتگانش او را تسبیح بخوانید. ای همه لشکرهای او او را تسبیح بخوانید. ۳ ای آفتاب و ماه او را تسبیح بخوانید. ای همه ستارگان نور او را تسبیح بخوانید. ۴ ای فلک الافلاک او را تسبیح بخوانید، وای آبهایی که فوق آسمانهایید. ۵ نام خداوند را تسبیح بخوانید؛ زیرا که او امر فرمود پس آفریده شدند. ۶ و آنها را پایدار نمود تا ابدالاباد و قانونی قرار داد که از آن در نگذرند. ۷ خداوند را از زمین تسبیح بخوانید، ای نهنگان و جمیع لجه‌ها. ۸ ای آتش و تگرگ و برف و مه و باد تند که فرمان او را بهجا می‌آورید. ۹ ای کوهها و تمام تل‌ها و درختان میوه دار و همه سروهای آزاد. ۱۰ ای وحوش و جمیع بهایم وحشرات و مرغان بالدار. ۱۱ ای پادشاهان زمین و جمیع

دلم در اندرونم متحیر گردیده است. ۵ ایام قدیم را به یاد می‌آورم. تسبیح داود ای خدای من، ای پادشاه، تو را متعال در همه اعمال توفکر نموده، در کارهای دست تو تامل می‌کنم. ۶ دستهای خود را بسوی تو دراز می‌کنم. جان من مثل زمین خشک، تشنه تو است، سلاه. ۷ ای خداوند، بزودی مرا اجابت فرما زیرا روح من کاهیده شده است. روی خود را از من مپوشان، مبدا مثل فروزندگان به هاویه بشوم. ۸ بامدادان رحمت خود را به من بشنوان زیرا که بر تو توکل دارم. طریقی را که بر آن بروم، مرا بیاموز زیرا نزد تو جان خود را برمی افرازم. ۹ ای خداوند مرا از دشمنانم برهان زیرا که نزد تو پناه برده‌ام. ۱۰ مرا تعلیم ده تا اراده تو را بجای آورم زیرا خدای من تو هستی. روح مهربان تو مراد زمین هموار هدایت بنماید. ۱۱ به‌خاطر نام خودای خداوند مرا زنده ساز. به‌خاطر عدالت خویش جان مرا از تنگی برهان. ۱۲ و به‌خاطر رحمت خود، دشمنانم را منقطع ساز. و همه مخالفان جان مرا هلاک کن زیرا که من بنده تو هستم.

۱۴۴ مزمور داود خداوند که صخره من است، متبارک باد! که دستهای مرا به جنگ وانگشتهای مرا به حرب تعلیم داد! ۲ رحمت من اوست و ملجای من و قلعه بلند من و رهاننده من و سپر من و آنکه بر او توکل دارم، که قوم مرا در زیر طاعت من می‌دارد. ۳ ای خداوند، آدمی چیست که او را بشناسی؟ و پسر انسان که او را به حساب بیاوری؟ ۴ انسان مثل نفسی است و روزهایش مثل سایه‌ای است که می‌گذرد. ۵ ای خداوند آسمانهای خود را خم ساخته، فرود بیا. و کوهها را لمس کن تا دود شوند. ۶ رعد را جهنده ساخته، آنها را پراکنده ساز. تیرهای خود را بفرست و آنها را منهدم نما. ۷ دست خود را از اعلی بفرست، و مرا رهانیده، از آبهای بسیار خلاصی ده، یعنی از دست پسران اجنبی. ۸ که دهان ایشان به باطل سخن می‌گویند، و دست راست ایشان، دست دروغ است. ۹ ای خدا، تو راسرودی تازه می‌سرایم. با بریط ذات ده تار، تو راترم خواهم نمود. ۱۰ که پادشاهان را نجات می‌بخشی، و بنده خود داود را از شمشیر مهلک می‌رهانی. ۱۱ مرا از دست اجنبیان برهان و خلاصی ده، که دهان ایشان به باطل سخن می‌گویند. و دست راست ایشان دست دروغ است. ۱۲ تا پسران ما در جوانی خود نمو کرده، مثل نهالها باشند. و دختران ما مثل سنگهای زاویه تراشیده شده به مثال قصر. ۱۳ و انبارهای ما پر شده، به انواع نعمت ریزان شوند. و گله های ما هزارها و کرورهدار صحراهای ما بزیایند. ۱۴ و گاوان ما باربردار شوند و هیچ رخنه و خروج و ناله‌ای در کوچه های ما نباشد. ۱۵ خوشبحال قومی که نصیب ایشان این است. خوشبحال آن قوم که یهوه خدای ایشان است.

۱۴۶ هلولیاه! ای جان من خداوند راتسبیح بخوان! ۲ تا زنده هستم، خداوند را حمد خواهم گفت. مادامی که وجود دارم، خدای خود را خواهم سراپید. ۳ بر روستا توکل نکنید و نه بر ابن آدم که نزد او اعانتی نیست. ۴ روح او بیرون می‌رود و او به خاک خود برمی گردد و در همان روز فکرهاش نابود می شود. ۵ خوشبحال آنکه خدای یعقوب مددکار اوست، که امید او بر پیهوه خدای وی می‌باشد، ۶ که آسمان و زمین را آفرید و دریا و آنچه را که در آنهاست؛ که راستی را نگاه دارد تا ابدالاباد؛ ۷ که مظلومان را دادرسی می‌کند؛ و گرسنگان رانان می‌بخشد. خداوند اسیران را آزاد می‌سازد. ۸ خداوند چشمان کوران را باز می‌کند. خداوند خد شندگان را برمی افرازد. خداوند عادلان رادوست می‌دارد. ۹ خداوند غریبان را محافظت می‌کند و یتیمان

۹ اگر بالهای سحر را بگیرم و مرد ظالم را شرارت صید خواهد کرد تا او را هلاک کند ۱۲ می دانم در اقصای دریا ساکن شوم، ۱۰ در آنجا نیز دست تو مرا خواهد گرفت. ۱۱ و گفتم: هر آینه عادلان نام تو را حمد خواهند گفت و راستان به «یقین تاریکی مرا خواهد پوشانید.» که در حال شب گرداگرد من حضور تو ساکن خواهند شد.

روشنایی گردید. ۱۲ تاریکی نیز نزد تو تاریک نیست و شب مثل روز روشن است و تاریکی و روشنایی یکی است. ۱۳ زیرا که تو بر دل من مالک هستی؛ مرا در رحم مادرم نقش بستی. ۱۴ تو را حمد خواهم گفت زیرا که به طور مهیب و عجیب ساخته شده‌ام. کارهای تو عجیب است و جان من این رانیکو می‌داند. ۱۵ استخوانهایم از تو پنهان نبود وقتی که در نهان ساخته می‌شدم و در اسفل زمین نقش‌بندی می‌گشتم. ۱۶ چشمان تو جنین مرا دیده است و در دفتر تو همه اعضای من نوشته شده، در روزهای که ساخته می‌شد، وقتی که یکی از آنها وجود نداشت. ۱۷ ای خدا، فکراهی تو نزد من چه قدر گرمی است و جمله آنها چه عظیم است! ۱۸ اگر آنها را بشمارم، از ریگ زیاده است. وقتی که بیداری شوم هنوز نزد تو حاضر هستم. ۱۹ یقین‌ای خدا شیران را خواهی کشت. پس‌ای مردمان خون ریز از من دور شوید. ۲۰ زیرا سخنان مکرآمیز درباره تو می‌گویند و دشمنانت نام تو را به باطل می‌برند. ۲۱ ای خداوند آیا نفرت نمی‌دارم از آنانی که تو را نفرت می‌دارند، و آیامخالفت تو را مکرره نمی‌شمارم؟ ۲۲ ایشان را به نفرت تام نفرت می‌دارم. ایشان را دشمنان خویش می‌شمارم. ۲۳ ای خدا مرا تفتیش کن و دل مرا بشناس. مریبازما و فکراهی مرا بدان، ۲۴ و ببین که آیا در من راه فساد است! و مرا به طریق جاودانی هدایت فرما.

۱۴۰ برای سالار مغنیان. مزمور داود ای خداوند، مرا از مرد شیر رهایی ده و از مرد ظالم مرا محفوظ فرما! ۲ که در دل‌های خود در شرارت تفکر می‌کنند و تمامی روز برای جنگ جمع می‌شوند. ۳ دندانهای خود را مثل مار تیز می‌کنند و زهرافعی زیر لب ایشان است، سلاه. ۴ ای خداوند مرا از دست شیر نگاه دار، از مرد ظالم مرا محافظت فرما که تدبیر می‌کنند تا پایهای مرا بلغزانند. ۵ متکبران برای من تله و ریسمانها پنهان کرده و دام به‌سر راه گسترده، و کمندها برای من نهاده‌اند، سلاه. ۶ ای خداوند گفتم: «تو خدای من هستی. ای خداوند آواز تضرع مرا بشنو!» ۷ ای یهوه خداوند که قوت نجات من هستی، تو سر مرا در روز جنگ پوشانیده‌ای. ۸ ای خداوند، آرزوهای شیر را برایش برمی‌آور و تدابیر ایشان را به انجام مرسا مبادا سرافراشته شوند، سلاه. ۹ و اما سرهای آنانی که مرا احاطه می‌کنند، شرارت لب‌های ایشان، آنها را خواهد پوشانید. ۱۰ اخگرهای سوزنده را برایشان خواهند ریخت، ایشان را در آتش خواهد انداخت و در ژرفیها که دیگر نخواهند برخاست. ۱۱ مرد بدگو در زمین پایدار نخواهد شد.

۱۴۳ مزمور داود ای خداوند دعای مرا بشنو و به تضرع من گوش ده! در امانت و عدالت خویش مرا اجابت فرما! ۲ و بر بنده خود به محاکمه برمی‌آ. زیرا زنده‌ای نیست که به حضور تو عادل شمرده شود. ۳ زیرا که دشمن بر جان من جفا کرده، حیات مرا به زمین کوبیده است و مرا در ظلمت ساکن گردانیده، مثل آنانی که مدتی مرده باشند. ۴ پس روح من در من مدهوش شده، و

ایشان را به میراث داد، یعنی به میراث قوم خود اسرائیل. ۱۳ ای می دهد، زیرا که رحمت او تا ابدالاباد است. ۲۶ خدای آسمانها خداوند، نام توست تا ابدالاباد؛ وای خداوند، یادگاری توست تا

۱۳۷ نزد نهرهای بابل آنجا نشستیم وگریه نیز کردیم، چون صهیون را به یاد آوردیم. ۲ بریطهای خود را آویختیم بردرختان بید که در میان آنها بود. ۳ زیرا آنانی که مارا به اسیری برده بودند، در آنجا از ما سرودخواستند؛ و آنانی که ما را تاراج کرده بودند، شادمانی (خواستند) که «یکی از سرودهای صهیون را برای ما بسرایید». ۴ چگونه سرود خداوند را، در زمین بیگانه بخوانیم؟ ۵ اگر تو راای اورشليم فراموش کنم، آنگاه دست راست من فراموش کند. ۶ اگر تو را به یادنیاروم، آنگاه زبانم به کامم بچسبد، اگر اورشليم را بر همه شادمانی خود ترجیح ندهم. ۷ ای خداوند، روز اورشليم را برای بنی ادم به یادآور، که گفتند: «منهدم سازید، تا بنیادش منهدم سازید!» ۸ ای دختر بابل که خراب خواهی شد، خوشبحال آنکه به تو جزا دهد چنانکه تو به ماجرا دادی! ۹ خوشبحال آنکه اطفال تو را بگیرد وایشان را به صخره ها بزند.

۱۳۶ خداوند را حمد گویند زیرا که نیکو است و رحمت او تا ابدالاباد است. ۲ خدای خدایان را حمد گویند، زیرا که رحمت او تا ابدالاباد است. ۳ رب الارباب را حمد گویند، زیرا که رحمت او تا ابدالاباد است. ۴ او را که تنها کارهای عجیب عظیم می کند، زیرا که رحمت او تا ابدالاباد است. ۵ او را که آسمانها را به حکمت آفرید، زیرا که رحمت او تا ابدالاباد است. ۶ او را که زمین را بر آنها گسترانید، زیرا که رحمت او تا ابدالاباد است. ۷ او را که نیروهای بزرگ آفرید زیرا که رحمت او تا ابدالاباد است. ۸ آفتاب را برای سلطنت روز، زیرا که رحمت او تا ابدالاباد است. ۹ ماه و ستارگان را برای سلطنت شب، زیرا که رحمت او تا ابدالاباد است. ۱۰ که مصر را در نخست زادگانش زد، زیرا که رحمت او تا ابدالاباد است. ۱۱ و اسرائیل را از میان ایشان بیرون آورد، زیرا که رحمت او تا ابدالاباد است. ۱۲ با دست قوی و بازوی دراز، زیرا که رحمت او تا ابدالاباد است. ۱۳ او را که بحر قلزم را به دو بهره تقسیم کرد، زیرا که رحمت او تا ابدالاباد است. ۱۴ و اسرائیل را از میان آن گذرانید، زیرا که رحمت او تا ابدالاباد است. ۱۵ و فرعون و لشکر او را در بحرقلزم انداخت، زیرا که رحمت او تا ابدالاباد است. ۱۶ او را که قوم خویش را در صحرا رهبری نمود، زیرا که رحمت او تا ابدالاباد است. ۱۷ او را که پادشاهان بزرگ را زد، زیرا که رحمت او تا ابدالاباد است. ۱۸ و پادشاهان نامور را کشت، زیرا که رحمت او تا ابدالاباد است. ۱۹ سیحون پادشاه اموریان را، زیرا که رحمت او تا ابدالاباد است. ۲۰ و عوج پادشاه باشان را، زیرا که رحمت او تا ابدالاباد است. ۲۱ و زمین ایشان را به ارثیت داد، زیرا که رحمت او تا ابدالاباد است. ۲۲ یعنی به ارثیت بنده خویش اسرائیل، زیرا که رحمت او تا ابدالاباد است. ۲۳ و ما را در مذلت ما به یاد آورد، زیرا که رحمت او تا ابدالاباد است. ۲۴ و مارا از دشمنان ما رهایی داد، زیرا که رحمت او تا ابدالاباد است. ۲۵ که همه بشر را روزی

۱۳۹ برای سالار مغنیان. مزبور داود ای خداوند مرا آزموده وشناخته ای. ۲ تو نشستن و برخاستن مرا می دانی و فکرهای مرا از دور فهمیده ای. ۳ راه و خوابگاه مرا تفتیش کرده ای و همه طریق های مرا دانسته ای. ۴ زیرا که سخنی بر زبان من نیست، جز اینکه توای خداوند آن را تمام دانسته ای. ۵ از عقب و از پیش مرا احاطه کرده ای و دست خویش را بر من نهاده ای. ۶ این گونه معرفت برایم زیاده عجیب است. و بلند است که بدان نمی توانم رسید. ۷ از روح تو کجا بروم؟ و از حضور تو کجا بگیرم؟ ۸ اگر به آسمان صعود کنم، تو آنجاستی! و اگر در هاویه بستر بگسترانم اینک

گرداگرد سفره تو. ۴ اینک همچنین مبارک خواهد بود کسی که قوت تو. ۹ کاهنان تو به عدالت ملیس شوند و مقدسانت ترنم از خداوند می‌ترسد. ۵ خداوند تو را از صهیون برکت خواهد داد، و نمایند. ۱۰ به‌خاطر بنده خودداد، روی مسیح خود را برمگردان. در تمام ایام عمرت سعادت اورشلیم را خواهی دید. ۶ پسران پسران خود را خواهی دید. سلامتی بر اسرائیل باد.

۱۲۹ سرود درجات چه بسیار از طفولیت مرا اذیت رسانیدند. اسرائیل الان بگویند: ۲ چه بسیار از طفولیت مرا اذیت رسانیدند. لیکن بر من غالب نیامدند. ۳ شیار کنندگان بر پشت من شیار کردند، و شیارهای خود را دراز نمودند. ۴ اما خداوند عادل است و بندهای شیران را گسیخت. ۵ خجل و برگردانیده شوند همه کسانی که از صهیون نفرت دارند. ۶ مثل گیاه بر پشت بام‌های باشند، که پیش از آن که آن را بچینند می‌خشکد. ۷ که درونده دست خود را از آن پر نمی‌کند و نه دسته بند آغوش خود را. ۸ و راهگذاران نمی‌گویند برکت خداوند بر شما باد. شما را به نام خداوند مبارک می‌خوانیم.

۱۳۳ سرود درجات از داود اینک چه خوش و چه دلپسند است که برادران به یکدلی با هم ساکن شوند. ۲ مثل روغن نیکو بر سر است که به ریش فرو می‌آید، یعنی به ریش هارون که به دامن ردایش فرو می‌آید. ۳ و مثل شبنم حرمون است که بر کوههای صهیون فرو می‌آید. زیرا که در آنجا خداوند برکت خود را فرموده است یعنی حیات را تا ابدالابد.

۱۳۴ سرود درجات هان خداوند را متبارک خوانید، ای جمیع بندگان خداوند که شبانگاه در خانه خداوند می‌ایستید! ۲ دستهای خود را به قدس برافرازید، و خداوند را متبارک خوانید. ۳ خداوند که آسمان و زمین را آفرید، تو را از صهیون برکت خواهد داد.

۱۳۱ سرود درجات از داود ای خداوند دل من متکبر نیست و نه چشم‌انم برافراشته و خویشتن را به کارهای بزرگ مشغول نساختم، و نه به کارهایی که از عقل من بعید است. ۲ بلکه جان خود را آرام و ساکت ساختم، مثل بچه‌ای از شیر باز داشته شده، نزد مادر خود. جانم در من بود، مثل بچه‌ای از شیر باز داشته شده. ۳ اسرائیل بر خداوند امیدوار باشند، از الان و تا ابدالابد.

۱۳۲ سرود درجات ای خداوند برای داود به یاد آور، همه مذلتهای او را. ۲ چگونه برای خداوند قسم خورد و برای قادر مطلق یعقوب نذر نمود ۳ که به خیمه خانه خود هرگز داخل نخواهم شد، و بر بستر تخت‌خواب خود برنخوام آمد. ۴ خواب به چشمان خود نخواهم داد و نه پیکنی به مژگان خویش، ۵ تا مکانی برای خداوند پیدا کنم و مسکنی برای قادر مطلق یعقوب. ۶ اینک ذکر آن را در افراشته شدیم و آن را در صحرای یعاریم یافتیم. ۷ به مسکن‌های او داخل شویم و نزد قدمگاه وی پرستش نماییم. ۸ ای خداوند به آرامگاه خود برخیز و بیا، تو و تابوت

توافر داده گردد، ای زبان حبله گر؟ ۴ تیرهای تیزجباران با اخگرهای چون خشم ایشان بر ما افروخته بود. ۴ آنگاه آنها ما را غرق می کرد طاق! ۵ وای بر من که در ماشک ماوا گزیده ام و در خیمه های و نهراها بر جان ما می گذشت. ۵ آنگاه آبهای پر زور، از جان ما قیدار ساکن شده ام. ۶ چه طویل شد سکونت جان من با کسی که می گذشت. ۶ متبارک باد خداوند که ما را شکار برای دندانهای سلامتی را دشمن می دارد. ۷ من از اهل سلامتی هستم، لیکن ایشان نساخت. ۷ جان ما مثل مرغ از دام صیادان خلاص شد. چون سخن می گویم، ایشان آماده جنگ می باشند. دام گسسته شد و ما خلاصی یافتیم. ۸ اعانت ما به نام یهوه است، که آسمان وزمین را آفرید.

۱۲۱ سرود درجات چشمان خود را به سوی کوهها برمی افرازم، که از آنجا اعانت من می آید. [ترجمه درست این آیه اینست: «چشمان خود را بسوی کوهها برمی افرازم. اعانت من از کجا می آید؟»] ۲ اعانت من از جانب خداوند است، که آسمان ۲ کوهها گرداگرد اورشلیم است؛ و خداوند گرداگرد قوم خود، از و زمین را آفرید. ۳ او نخواهد گذاشت که پای تو لغزش خورد. او ۳ الان و تا ابدالباد است. ۳ زیرا که عصای شیرین بر نصیب که حافظ توست نخواهد خوابید. ۴ اینک او که حافظ اسرائیل است، نمی خوابد و به خواب نمی رود. ۵ خداوند حافظ تو می باشد. خداوند به دست راست سایه تو است. ۶ آفتاب در روز به تو اذیت نخواهد رسانید و نه ماهتاب در شب. ۷ خداوند تو را از هر بدی نگاه می دارد. او جان تو را حفظ خواهد کرد. ۸ خداوند سلامتی بر اسرائیل باد. خروج و دخول را نگاه خواهد داشت، از الان و تا ابدالباد.

۱۲۲ سرود درجات از داود شادمان می شدم چون به من می گفتند: «به خانه خداوند برویم.» ۲ پاییهای ما خواهد ایستاد، به اندرون دروازه های تو، ای اورشلیم! ۳ ای اورشلیم که بنا شده ای مثل شهری که تمام با هم پیوسته باشد، ۴ که بدانجا اسباط بالا می روند، یعنی اسباط یاه، تا شهادت باشد برای اسرائیل و تا نام یهوه را تسبیح بخوانند. ۵ زیرا که در آنجا کرسیهای داوری بر پا شده است، یعنی کرسیهای خاندان داود. ۶ برای سلامتی اورشلیم مسالت کنید. آنانی که تو را دوست می دارند، خجسته حال خواهند شد. ۷ سلامتی در باره های تو باشد، و رفاهیت در قصرهای تو. ۸ به خاطر برادران و یاران خویش، می گویم که سلامتی بر تو باد. ۹ به خاطر خانه یهوه خدای ما، سعادت تو را خواهم طلبید.

۱۲۳ سرود درجات به سوی تو چشمان خود را برمی افرازم، ای که بر آسمانها جلوس فرموده ای! ۲ اینک مثل چشمان غلامان به سوی آقایان خود، و مثل چشمان کنیزی به سوی خاتون خویش، همچنان چشمان ما به سوی یهوه خدای ماست تا بر ما کرم بفرماید. ۳ ای خداوند بر ما کرم فرما، بر ما کرم فرما زیراچه بسیار از اهانت پر شده ایم. ۴ چه بسیار جان ما پر شده است، از استهزای مستریحان و اهانت متکبران.

۱۲۴ سرود درجات از داود اگر خداوند با ما نمی بود، اسرائیل الان بگوید؛ ۲ اگر خداوند با ما نمی بود، وقتی که آدمیان با ما مقاومت نمودند، ۳ آنگاه هر آینه ما را زنده فرو می بردند،

۱۲۵ سرود درجات آنانی که بر خداوند توکل دارند، مثل کوه صهیون اند که جنبش نمی خورد و پایدار است تا ابدالباد. ۲ کوهها گرداگرد اورشلیم است؛ و خداوند گرداگرد قوم خود، از الان و تا ابدالباد است. ۳ زیرا که عصای شیرین بر نصیب که حافظ توست نخواهد گرفت، مبدا عادلان دست خود را به گناه دراز کنند. ۴ ای خداوند به صالحان احسان فرما و به آنانی که راست دل می باشند. ۵ و اما آنانی که به راههای کج خود مایل می باشند، خداوند ایشان را با بدکاران رهبری خواهد نمود.

۱۲۶ سرود درجات چون خداوند اسیران صهیون را بازآورد، مثل خواب بینندگان شدیم. ۲ آنگاه دهان ما از خنده پر شد و زبان ما از ترنم. آنگاه در میان امتها گفتند که «خداوند با ایشان کارهای عظیم کرده است.» ۳ خداوند برای ما کارهای عظیم کرده است که از آنها شادمان هستیم. ۴ ای خداوند اسیران ما را باز آور، مثل نهراها در جنوب. ۵ آنانی که با اشکهای کارند، با ترنم درو خواهند نمود. ۶ آنکه با گریه بیرون می رود و تخم برای زراعت می برد، هر آینه با ترنم خواهد برگشت و بافه های خویش را خواهد آورد.

۱۲۷ سرود درجات از سلیمان اگر خداوند خانه را بنا نکند، بنیانش زحمت بی فایده می کشند. اگر خداوند شهر را پاسبانی نکند، پاسبانان بی فایده پاسبانی می کنند. ۲ بی فایده است که شما صبح زود برمی خیزید و شب دیر می خوابید و نان مشقت را می خورید. همچنان محبوبان خویش را خواب می بخشد. ۳ اینک پسران میراث از جانب خداوند می باشند و ثمره رحم، اجرتی از اوست. ۴ مثل تیرها در دست مرد زور آور، همچنان هستند پسران جوانی. ۵ خوشبحال کسی که ترکش خود را از ایشان پر کرده است. خجل نخواهند شد بلکه با دشمنان، در دروازه سخن خواهند راند.

۱۲۸ سرود درجات خوشبحال هرکه از خداوند می ترسد و بر طریق های او سالک می باشد. ۲ عمل دستهای خود را خواهی خورد. خوشبحال تو و سعادت با تو خواهد بود. ۳ زن تو مثل مو بارآور به اطراف خانه تو خواهد بود و پسرانت مثل نهالهای زیتون،

خود را برای بجا آوردن فرائض تو مایل ساختم، تا ابدالآباد و تا خواهم داشت. ۱۴۷ بر طلوع فجر سبقت جست، استغاثه کردم، و نهایت. ۱۱۳ مردمان دو رو را مکروه داشتم، لیکن شریعت تو را کلام تو را انتظار کشیدم. ۱۴۸ چشمانم بر پاسهای شب سبقت دوست می‌دارم. ۱۱۴ ستر و سپر من تو هستی. به کلام تو انتظار جست، تا در کلام تو تفکر بنمایم. ۱۴۹ به حسب رحمت خود آواز می‌کشم. ۱۱۵ ای بدکاران، از من دور شوید! و اوامر خدای مرا بشنو. ای خداوند موافق داوریهای خود مرا زنده ساز. ۱۵۰ آنانی خویش را نگاه خواهم داشت. ۱۱۶ مرا به حسب کلام خود تأیید که در پی خیانت می‌روند، نزدیک می‌آیند، و از شریعت تو دور می‌کن تا زنده شوم و از امید خود خجل نگردم. ۱۱۷ مرا تقویت کن باشند. ۱۵۱ ای خداوند تو نزدیک هستی و جمیع اوامر تو راست تا رستگار گردم و بر فرائض تو دائم نظر نمایم. ۱۱۸ همه کسانی را است. ۱۵۲ شهادت تو را از زمان پیش دانستم که آنها را بنیان که از فرائض تو گمراه شده‌اند، حقیر شمرده‌ای زیرا که مکر ایشان کرده‌ای تا ابدالآباد. ۱۵۳ بر مذلت من نظر کن و مرا خلاصی ده دروغ است. ۱۱۹ جمیع شیران زمین را مثل درد هلاک می‌کنی. زیرا که شریعت تو را فراموش نکرده‌ام. ۱۵۴ در دعوی من دادرسی بنابراین شهادت تو را دوست می‌دارم. ۱۲۰ موی بدن من از خوف فرموده، مرا نجات ده و به حسب کلام خویش مرا زنده ساز. تو برخاسته است و از داوریهای تو ترسیدم. ۱۲۱ داد و عدالت را ۱۵۵ نجات از شیران دور است زیرا که فرائض تو را نمی‌طلبند. به‌جا آوردم. مرا به ظلم کنندگانم تسلیم منما. ۱۲۲ برای سعادت ۱۵۶ ای خداوند، رحمت‌های تو بسیار است. به حسب داوریهای بنده خود ضامن شو تا متکبران بر من ظلم نکنند. ۱۲۳ چشمانم خود مرا زنده ساز. ۱۵۷ جفا کنندگان و خصمان من بسیارند. اما برای نجات تو تار شده است و برای کلام عدالت تو. ۱۲۴ با اظهادهای تو رو برنگردانیدم. ۱۵۸ خیانت کاران را دیدم و مکروه بنده خویش موافق رحمانیت عمل نما و فرائض خود را به من داشتم زیرا کلام تو را نگاه نمی‌دارند. ۱۵۹ بین که وصایای تو بیاموز. ۱۲۵ من بنده تو هستم. مرا فهمم گردان تا شهادت تو را را دوست می‌دارم. ای خداوند، به حسب رحمت خود مرا زنده دانسته باشم. ۱۲۶ وقت است که خداوند عمل کند زیرا که ساز! ۱۶۰ جمله کلام تو راستی است و تمامی داورى عدالت تو تا شریعت تو را باطل نموده‌اند. ۱۲۷ بنابراین، اوامر تو را دوست ابدالآباد است. ۱۶۱ سرورانی بی‌جهت بر من جفا کردند. اما دل می‌دارم، زایدتر از طلا و زر خالص. ۱۲۸ بنابراین، همه وصایای تو من از کلام تو ترسان است. ۱۶۲ من در کلام توشادمان هستم، را در هر چیز راست می‌دانم، و هر راه دروغ را مکروه می‌دارم. مثل کسی که غنیمت وافر پیدانموده باشد. ۱۶۳ از دروغ کراهت و ۱۲۹ شهادت تو عجیب است. ازین سبب جان من آنها را نگاه نفرت دارم. اما شریعت تو را دوست می‌دارم. ۱۶۴ هر روز تو راهفت می‌دارد. ۱۳۰ کشف کلام تو نورمی بخشد و ساده دلان را فهمم مرتبه تسبیح می‌خوانم، برای داوریهای عدالت تو. ۱۶۵ آنانی را که می‌گرداند. ۱۳۱ دهان خود را نیکو باز کرده، نفس زدم زیرا که شریعت تو را دوست می‌دارند، سلامتی عظیم است و هیچ چیز مشتاق وصایای تو بودم. ۱۳۲ بر من نظر کن و کرم فرما، بر حسب باعث لغزش ایشان نخواهد شد. ۱۶۶ ای خداوند، برای نجات تو عادت تو به آنانی که نام تو را دوست می‌دارند. ۱۳۳ قدم‌های مرا امیدوار هستم و اوامر تو را بجا می‌آورم. ۱۶۷ جان من شهادت تو در کلام خودت پایدار ساز، تا هیچ بدی بر من تسلط نیابد. را نگاه داشته است و آنها را بی‌نهایت دوست می‌دارم. ۱۶۸ وصایا ۱۳۴ مرا از ظلم انسان خلاصی ده، تا وصایای تو را نگاه دارم. و شهادت تو را نگاه داشته‌ام زیرا که تمام طریقه‌های من در مد ۱۳۵ روی خود را بر بنده خود روشن ساز، و فرائض خود را به من نظر تو است. ۱۶۹ ای خداوند، فریاد من به حضور تو برسد. به بیاموز. ۱۳۶ نه‌های آب از چشمانم جاری است زیرا که شریعت حسب کلام خود مرا فهمم گردان. ۱۷۰ مناجات من به حضور تو تو را نگاه نمی‌دارند. ۱۳۷ ای خداوند تو عادل هستی و داوریهای برسد. به حسب کلام خود مرا خلاصی ده. ۱۷۱ لبهای من حمد تو راست است. ۱۳۸ شهادت خود را به راستی امر فرمودی و به تو را جاری کند زیرا فرائض خود را به من آموخته‌ای. ۱۷۲ زبان من امانت الی نهایت. ۱۳۹ غیرت من مرا هلاک کرده است زیرا که کلام تو را بسراید زیرا که تمام اوامر تو عدل است. ۱۷۳ دست تو دشمنان من کلام تو را فراموش کرده‌اند. ۱۴۰ کلام تو بی‌نهایت برای اعانت من بشود زیرا که وصایای تو را برگزیده‌ام. ۱۷۴ ای مصفی است و بنده تو آن را دوست می‌دارد. ۱۴۱ من کوچک و خداوند برای نجات تو مشتاق بوده‌ام و شریعت تو تلذذ من است. حقیر هستم، اما وصایای تو را فراموش نکرده‌ام. ۱۴۲ عدالت تو ۱۷۵ جان من زنده شود تا تو را تسبیح بخواند و داوریهای تو معاون عدل است تا ابدالآباد و شریعت تو راست است. ۱۴۳ تنگی و من باشد. ۱۷۶ مثل گوسفند گم شده، آواره گشتم. بنده خود را ضیق مرا در گرفته است، اما اوامر تو تلذذ من است. ۱۴۴ شهادت طلب نما، زیرا که اوامر تو را فراموش نکرده‌ام.

تو عادل است تا ابدالآباد. مرا فهمم گردان تا زنده شوم. ۱۴۵ به تمامی دل خوانده‌ام. ای خداوند مراجوب ده تا فرائض تو را نگاه دارم! ۱۴۶ تو را خوانده‌ام، پس مرا نجات ده. و شهادت تو را نگاه و از زبان حیلہ گر. ۳ چه چیز به تو داده شود و چه چیز بر

۴۲ تا بتوانم ملامت کننده خود را جواب دهم زیرا بر کلام تو زیرا که شریعت تو تلذذ من است. ۷۸ متکبران خجیل شوند زیرا توکل دارم. ۴۳ و کلام راستی را از دهانم بالکل مگیر زیرا که به دروغ مرا اذیت رسانیدند. و اما من در وصایای تو تفکرمی داوریهای تو امیدوارم ۴۴ و شریعت تو را دائم نگاه خواهم داشت تا کنم. ۷۹ ترسندگان تو به من رجوع کنند و آنانی که شهادت ابدالاباد. ۴۵ و به آزادی راه خواهم رفت زیرا که وصایای تو را تو را می دانند. ۸۰ دل من در فرایض تو کامل شود، تا خجیل طلبیده‌ام. ۴۶ و در شهادت تو به حضور پادشاهان سخن خواهم نشوم. ۸۱ جان من برای نجات تو کاهیده می شود. لیکن به گفت و خجیل نخواهم شد. ۴۷ و از وصایای تو تلذذ خواهم یافت کلام تو امیدوار هستم. ۸۲ چشمان من برای کلام تو تار گردیده که آنها را دوست می دارم. ۴۸ و دستهای خود را به اوامر تو که است و می گویم کی مراتسلی خواهی داد. ۸۳ زیرا که مثل مشک دوست می دارم بر خواهم افراشت و در فرایض تو تفکر خواهم در دود گردیده‌ام. لیکن فرایض تو را فراموش نکرده‌ام. ۸۴ چند نمود. ۴۹ کلام خود را با بنده خویش به یاد آور که مرا بر آن است روزهای بنده تو؟ و کی بر جفاکنندگانم داری خواهی نمود؟ امیدوار گردانیدی. ۵۰ این در مصیبت تسلی من است زیرا قول ۸۵ متکبران برای من حفرها زدند زیرا که موافق شریعت تو نیستند. تو مرا زنده ساخت. ۵۱ متکبران مرا بسیار استهزا کردند، لیکن ۸۶ تمامی اوامر تو امین است. بر من ناحق جفا کردند. پس مرا از شریعت تو رو نگردانیدم. ۵۲ ای خداوند داوریهای تو را از قدیم به امداد فرما. ۸۷ نزدیک بود که مرا از زمین نابود سازند. اما من یاد آوردم و خویشتن را تسلی دادم. ۵۳ حلدت خشم مرا در گرفته وصایای تو را ترک نکردم. ۸۸ به حسب رحمت خود مرا زنده است، به سبب شیرانی که شریعت تو را ترک کرده‌اند. ۵۴ فرایض ساز تاشهادت دهان تو را نگاه دارم. ۸۹ ای خداوند کلام تو تا تو سرودهای من گردید، در خانه غربت من. ۵۵ ای خداوند نام ابدالاباد در آسمانها پایدار است. ۹۰ امانت تو نسلا بعد نسل تو را در شب به یاد آوردم و شریعت تو را نگاه داشتم. ۵۶ این بهره است. زمین را آفریده‌ای و پایدار می ماند. ۹۱ برای داوریهای تو تا من گردید، زیرا که وصایای تو را نگاه داشتم. ۵۷ خداوند نصیب امروز ایستاده‌اند زیرا که همه بنده تو هستند. ۹۲ اگر شریعت من است. گفتیم که کلام تو را نگاه خواهم داشت. ۵۸ رضامندی تو تلذذ من نمی بود، هرآینه در مذلت خود هلاک می شدم. تو را به تمامی دل خود طلبیدم. به حسب کلام خود بر من رحم ۹۳ وصایای تو را تا به ابد فراموش نخواهم کرد زیرا به آنها مرا زنده فرما. ۵۹ در راههای خود تفکر کردم و پایهای خود را به شهادت ساخته‌ای. ۹۴ من از آن تو هستم مرا نجات ده زیرا که وصایای تو تو مایل ساختم. ۶۰ شتاییدم و درنگ نکردم تا اوامر تو را نگاه را طلبیدم. ۹۵ شیران برای من انتظار کشیدند تا مرا هلاک کنند. دارم. ۶۱ ریسمانهای شیران مرا احاطه کرد، لیکن شریعت تو را لیکن در شهادت تو تامل می کنم. ۹۶ برای هر کمالی انتهایی فراموش نکردم. ۶۲ در نصف شب برخاستم تا تو را حمد گویم دیدم، لیکن حکم تو بی نهایت وسیع است. ۹۷ شریعت تو را برای داوریهای عدالت تو. ۶۳ من همه ترسندگان را رفیق هستم، چقدر دوست می دارم. ۹۸ اوامر تو مرا از دشمنانم حکیم تر ساخته و آنانی را که وصایای تو را نگاه می دارند. ۶۴ ای خداوند زمین از است زیرا که همیشه نزد من می باشد. ۹۹ از جمیع معلمان خود رحمت تو پر است. فرایض خود را به من بیاموز. ۶۵ با بنده خود فهیم تر شدم زیرا که شهادت تو تفکر من است. ۱۰۰ از مشایخ احسان نمودی، ای خداوند موافق کلام خویش. ۶۶ خردمندی خردمندتر شدم زیرا که وصایای تو را نگاه داشتم. ۱۰۱ پایهای نیکو و معرفت را به من بیاموز زیرا که به اوامر تو ایمان آوردم. خود را از هر راه بد نگاه داشتم تا آن که کلام تو را حفظ کنم. ۶۷ قبل از آنکه مصیبت را ببینم من گمراه شدم لیکن الان کلام تو ۱۰۲ از داوریهای تو رو برنگردانیدم، زیرا که تو مرا تعلیم دادی. را نگاه داشتم. ۶۸ تو نیکو هستی و نیکویی می کنی. فرایض خود ۱۰۳ کلام تو به مذاق من چه شیرین است و به دهانم از غسل را به من بیاموز. ۶۹ متکبران بر من دروغ بستند. و اما من به شیرین تر. ۱۰۴ از وصایای تو فطانت را تحصیل کردم. بنابراین هر تمامی دل وصایای تو را نگاه داشتم. ۷۰ دل ایشان مثل پیه فربه راه دروغ را مکرره می دارم. ۱۰۵ کلام تو برای پایهای من چراغ، و است. و اما من در شریعت تو تلذذ می یابم. ۷۱ مرا نیکو است که برای راههای من نور است. ۱۰۶ قسم خوردم و آن را وفا خواهم مصیبت را دیدم، تا فرایض تو را بیاموزم. ۷۲ شریعت دهان تو برای نمود که داوریهای عدالت تو را نگاه خواهم داشت. ۱۰۷ بسیار من بهتر است از هزاران طلا و نقره. ۷۳ دستهای تو مرا ساخته و ذلیل شده‌ام. ای خداوند، موافق کلام خود مرا زنده ساز! ۱۰۸ ای آفریده است. مرا فهیم گردان تا اوامر تو را بیاموزم. ۷۴ ترسندگان خداوند هدایای تبرعی دهان مرا منظور فرما و داوریهای خود را به من توچون مرا ببیند شادمان گردند زیرا به کلام تو امیدوار هستم. ۷۵ ای بیاموز. ۱۰۹ جان من همیشه در کف من است، لیکن شریعت خداوند دانسته‌ام که داوریهای تو عدل است، و برحق مرا مصیبت تو را فراموش نمی کنم. ۱۱۰ شیران برای من دام گذاشته‌اند، داده‌ای. ۷۶ پس رحمت تو برای تسلی من بشود، موافق کلام اما از وصایای تو گمراه نشدم. ۱۱۱ شهادت تو را تا به ابد تو با بنده خویش. ۷۷ رحمت های توبه من برسد تا زنده شوم میراث خود ساخته‌ام زیرا که آنها شادمانی دل من است. ۱۱۲ دل

۱۱۸ خداوند را حمد گویند زیرا که نیکوست و رحمت او تا ابدالابد است. ۲ اسرائیل بگویند که «رحمت او تا ابدالابد است.» ۳ خاندان هارون بگویند که «رحمت او تا ابدالابد است.» ۴ ترسندگان خداوند بگویند که «رحمت او تا ابدالابد است.» ۵ در تنگی یاه را خواندم. یاه مرا اجابت فرموده، در جای وسیع آورد. ۶ خداوند با من است، پس نخواهم ترسید. انسان به من چه تواند کرد؟ ۷ خداوند برایم از مددکاران من است. پس من بر نفرت کنندگان خود آرزوی خویش را خواهم دید. ۸ به خداوند پناه بردن بهتر است از توکل نمودن بر آدمیان. ۹ به خداوند پناه بردن بهتر است از توکل نمودن بر امیران. ۱۰ جمیع امتهای مرا احاطه کردند، لیکن به نام خداوند ایشان را هلاک خواهم کرد. ۱۱ مرا احاطه کردند و دور مرا گرفتند، لیکن به نام خداوند ایشان را هلاک خواهم کرد. ۱۲ مثل زنبورها مرا احاطه کردند و مثل آتش خارها خاموش شدند. زیرا که به نام خداوند ایشان را هلاک خواهم کرد. ۱۳ بر من سخت هجوم آوردی تا بیفتم، لیکن خداوند مرا عانت نمود. ۱۴ خداوند قوت و سرود من است و نجات من شده است. ۱۵ آواز ترنم و نجات درخیمه های عادلان است. دست راست خداوند باشجاعت عمل می کند. ۱۶ دست راست خداوند متعال است. دست راست خداوند با شجاعت عمل می کند. ۱۷ نمی میرم بلکه زیست خواهم کرد و کارهای یاه را ذکر خواهم نمود. ۱۸ یاه مرا به شدت تنبیه نموده، لیکن مرا به موت نسپرده است. ۱۹ دروازه های عدالت را برای من بگشاید! به آنها داخل شده، یاه را حمد خواهم گفت. ۲۰ دروازه خداوند این است. عادلان بدان داخل خواهند شد. ۲۱ تو را حمد می گویم زیرا که مرا اجابت فرموده و نجات من شده ای. ۲۲ سنگی را که معماران رد کردند، همان سر زاویه شده است. ۲۳ این از جانب خداوند شده و در نظر ما عجیب است. ۲۴ این است روزی که خداوند ظاهر کرده است. در آن وجد و شادی خواهیم نمود. ۲۵ آه ای خداوند نجات ببخش! آه ای خداوند سعادت عطا فرما! ۲۶ متبارک باد او که به نام خداوند می آید. شما را از خانه خداوند برکت می دهیم. ۲۷ پیوه خدایی است که ما را روشن ساخته است. ذبیحه را به ریسمانها بر شاخهای قربانگاه ببندید. ۲۸ تو خدای من هستی تو، پس تو را حمد می گویم. خدای من، تو را متعال خواهم خواند. ۲۹ خداوند را حمد گویند زیرا که نیکوست و رحمت او تا ابدالابد است.

۱۱۹ ۱ خوشباه حال کاملان طریق که به شریعت خداوند سالکند. ۲ خوشباه حال آنانی که شهادت او را حفظ می کنند و به تمامی دل او را می طلبند. ۳ کج روی نیز نمی کنند و به طریق های وی سلوک می نمایند. ۴ تو وصایای خود را امر فرموده ای تا آنها را تمام نگاه داریم. ۵ کاش که راههای من مستحکم شود تا

خواهد بود و عدالتش تا به ابد پایدار است. ۴ نور برای راستان در آنها هستند، و هر که بر آنها توکل دارد. ۹ ای اسرائیل بر خداوند تاریکی طلوع می‌کند. او کریم و عادل است. ۵ فرخنده توکل نما. او معاون و سپر ایشان است. ۱۰ ای خاندان هارون است شخصی که رؤف و قرض دهنده باشد. او کارهای خود را بر خداوند توکل نمایید. او معاون و سپر ایشان است. ۱۱ ای به انصاف استوار می‌دارد. ۶ زیرا که تا به ابد جنبش نخواهد ترسندگان خداوند، بر خداوند توکل نمایید. او معاون و سپر ایشان خورد. مرد عادل تا به ابد مذکور خواهد بود. ۷ از خبر بد نخواهد است. ۱۲ خداوند ما را به یاد آورده، برکت می‌دهد. خاندان ترسید. دل او پایدار است و بر خداوند توکل دارد. ۸ دل او استوار اسرائیل را برکت خواهد داد و خاندان هارون را برکت خواهد داد. است و نخواهد ترسید تا آرزوی خویش را بر دشمنان خود ببیند. ۱۳ ترسندگان خداوند را برکت خواهد داد، چه کوچک و چه ۹ بذل نموده، به فقرا بخشیده است؛ عدالتش تا به ابد پایدار بزرگ. ۱۴ خداوند شما را ترقی خواهد داد، شما و فرزندان شما است. شاخ او با عزت افزاشته خواهد شد. ۱۰ شیر این را دیده، را. ۱۵ شما مبارک خداوند هستید که آسمان و زمین را آفرید. غضبناک خواهد شد. دندانهای خود را فشرده، گذاشته خواهد فرمود. ۱۷ مردگان نیستند که یاه را تسبیح می‌خواند؛ و نه آنانی گشت. آرزوی شیران زایل خواهد گردید.

۱۱۳ هلولیاه! ای بندگان خداوند، تسبیح بخوانید. نام خداوند را تسبیح بخوانید. ۲ نام خداوند مبارک باد، از الان تا ابد الیابد. ۳ از مطلع آفتاب تا مغرب آن، نام خداوند را تسبیح خوانده شود. ۴ خداوند بر جمیع امتهای متعال است و جلال وی فوق آسمانها. ۵ کیست مانند یهوه خدای ما که بر اعلیٰ علین نشست است؟ ۶ و متواضع می‌شود تا نظر نماید بر آسمانها و بر زمین. ۷ که مسکین را از خاک برمی‌دارد و فقیر را از مزبله برمی‌افرازد. ۸ تا او را با بزرگان بنشانند یعنی با بزرگان قوم خویش. ۹ زن نازار را خانه نشین می‌سازد و مادر فرحناک فرزندان. هلولیاه!

۱۱۶ خداوند را محبت می‌نمایم زیرا که آواز من و تضرع مرا شنیده است. ۲ زیرا که گوش خود را به من فرا داشته است، پس مدت حیات خود، او را خواهم خواند. ۳ ریسمان های موت مرا احاطه کرد و تنگیهای هاویه مرا دریافت، تنگی و غم پیدا کردم. **Sheol h7585**) ۴ آنگاه نام خداوند را خواندم. آهای خداوند جان مرا رهایی ده! ۵ خداوند رؤف و عادل است و خدای ما رحیم است. ۶ خداوند ساده دلان را محافظت می‌کند. ذلیل بودم و مرا نجات داد. ۷ ای جان من به آرامی خود برگرد، زیرا خداوند به تو احسان نموده است. ۸ زیرا که جان مرا از موت خلاصی دادی و چشمانم را از اشک و پایهایم را از لغزیدن. ۹ به حضور خداوند سالک خواهم بود، در زمین زندگان. ۱۰ ایمان آوردم پس سخن گفتم. من بسیار مستمند شدم. ۱۱ در پیریشانی خود گفتم که «جمیع آدمیان دروغ گویند.» ۱۲ خداوند را چه ادا کنم، برای همه احسانهایی که به من نموده است؟ ۱۳ پیاله نجات را خواهم گرفت و نام خداوند را خواهم خواند. ۱۴ نذرهای خود را به خداوند ادا خواهم کرد، به حضور تمامی قوم او. ۱۵ موت مقدسان خداوند در نظر وی گرانها است. ۱۶ آهای خداوند،

۱۱۵ ما را نی، ای خداوند! ما را نی، بلکه نام خود را جلال ده! به سبب رحمت و به سبب راستی خویش. ۲ امتهای چربگویند که «خدای ایشان الان کجاست؟» ۳ اما خدای ما در آسمانهاست. آنچه را که اراده نموده به عمل آورده است. ۴ بتهای ایشان نقره و طلاست، از صنعت دستهای انسان. ۵ آنها را دهان است و سخن نمی‌گویند. آنها را چشمهاست و نمی‌بینند. ۶ آنها را گوشهاست و نمی‌شنوند. آنها را بینی است و نمی‌بویند. ۷ دستها دارند و لمس نمی‌کنند. و پایها و راه نمی‌روند. و به گلوی خود تنطق نمی‌نمایند. ۸ سازندگان آنها مثل

۱۱۷ ای جمیع امتهای خداوند را تسبیح بخوانید! ای تمامی قبایل! او را حمد گویند! ۲ زیرا که رحمت او بر ما عظیم است و راستی خداوند تا ابد الیابد. هلولیاه!

خلاصی یابند. به دست راست خود نجات ده و مرا اجابت فرما. از فریبی کاهیده می شود. ۲۵ و من نزد ایشان عارگردیده ام. چون خدا در قدوسیت خود سخن گفته است، پس وجد خواهم مرا می بیند سر خود را می جنبانند. ۲۶ ای یهوه خدای من مرا نمود. شکم را تقسیم می کنم و وادی سکوت را خواهم پیمود. اعانت فرما، و به حسب رحمت خود مرا نجات ده، ۲۷ تا بدانند ۸ جلعاد از آن من است و منسی از آن من. و افرایم خود سر من. و یهوذا عصای سلطنت من. ۹ موآب ظرف شست و شوی من لعنت بکنند، اما تو برکت بده. ایشان برخیزند و خجل گردند و است، و بر ادم نعلین خود را خواهم انداخت و بر فلسطین فخر خواهم نمود. ۱۰ کیست که مرا به شهر حصین درآورد؟ کیست و خجالت خویش را مثل ردا بپوشند. ۳۰ خداوند را به زبان خود که مرا به ادم رهبری نماید؟ ۱۱ آیا نه توای خدا که ما را ترک بسیار تشکر خواهم کرد و او را در جماعت کثیر حمد خواهم کرده ای؟ و توای خدا که بالشرکهای ما بیرون نمی آیی؟ ۱۲ ما را گفت. ۳۱ زیرا که به دست راست مسکین خواهد ایستاد تا او را از بر دشمن امداد فرما، زیرا که مدد انسان باطل است. ۱۳ در خدا با آنانی که بر جان او فتوا می دهند بربانند. شجاعت کار خواهیم کرد و او دشمنان ما را پایمال خواهد نمود.

۱۱۰ مزمور داود یهوه به خداوند من گفت: «به دست راست

۱۰۹ برای سالار مغنیان. مزمور داودی خدای تسبیح من، من بشنن تا دشمنان را پای انداز تو سازم.» ۲ خداوند عصای خاموش مباح! ۲ زیرا که دهان شرارت و دهان فریب را بر من قوت تو را از صهیون خواهد فرستاد. در میان دشمنان خود حکمرانی گشوده اند، و به زبان دروغ بر من سخن گفته اند. ۳ به سخنان کینه کن. ۳ قوم تو در روز قوت تو، هدایای تبرعی می باشند. در مرا احاطه کرده اند و بی سبب با من جنگ نموده اند. ۴ به عوض زینتهای قدوسیت، شبنم جوانی تو از رحم صحرگاه برای توست. محبت من، با من مخالفت می کنند، و اما من دعا. ۵ و به عوض ۴ خداوند قسم خورده است و پشیمان نخواهد شد که «تو کاهن نیکویی به من بدی کرده اند. و به عوض محبت، عداوت نموده. هستی تا ابدالاباد، به رتبه ملک مصدق.» ۵ خداوند که به دست ۶ مردی شیر را براو بگمار، و دشمن به دست راست او بایستد. راست توست؛ در روز غضب خود پادشاهان را شکست خواهد ۷ هنگامی که در محاکمه بیاید، خطا کار بیرون آید و دعای او داد. ۶ در میان امتها داوری خواهد کرد. از لاشها پر خواهد گناه بشود. ۸ ایام عمرش کم شود و منصب او را دیگری ضبط ساخت و سر آنها را در زمین وسیع خواهد کوبید. ۷ از نهر سر راه نماید. ۹ فرزندان او بیتیم بشوند و زوجه وی بیوه گردد. ۱۰ و فرزندان خواهد نوشید. بنابراین سر خود را برخواه افراشت.

۱۱۱ هلولاه! خداوند را به تمامی دل حمد خواهم گفت، در مجلس رستان و در جماعت. ۲ کارهای خداوند عظیم است، و همگانی که به آنها رغبت دارند در آنها تفتیش می کنند. ۳ کار او جلال و کبریایی است و عدالت وی پایدار تا ابدالاباد. ۴ یادگاری برای کارهای عجیب خود ساخته است. خداوند کریم و رحیم است. ۵ ترسندگان خود را رزقی نیکو داده است. عهد خویش را به یاد خواهد داشت تا ابدالاباد. ۶ قوت اعمال خود را برای قوم خود بیان کرده است تا میراث امتها را بدیشان عطا فرماید. ۷ کارهای دستهای راستی و انصاف است و جمیع فرایض وی رسیده و چون که برکت رانمی خواست، از او دور شده است. ۱۸ و لعنت را مثل ردای خود در برگرفت و مثل آب به شکمش درآمد و مثل روغن در استخوانهای وی. ۱۹ پس مثل جامه ای که او را می پوشاند، و چون کمربندی که به آن همیشه بسته می شود، خواهد بود. ۲۰ این است اجرت مخالفانم از جانب خداوند و برای آنانی که بر جان من بدی می گویند. ۲۱ اما توای یهوه خداوند به خاطر نام خود با من عمل نما؛ چون که رحمت تو نیکوست، مرا خلاصی ده. ۲۲ زیرا که من فقیر و مسکین هستم و دل من در اندرونم مجروح است. ۲۳ مثل سایه ای که در زوال باشد رفته ام و مثل ملخ رانده شده ام. ۲۴ زانوهایم از روزه داشتن می لرزد و گوشتم

۱۱۲ هلولاه! خوشایحال کسی که از خداوند می ترسد و در وصایای او بسیار رغبت دارد. ۲ در پیش در زمین زورآور خواهند بود. طبقه رستان مبارک خواهند شد. ۳ توانگری و دولت در خانه او

امتها آمیختند و کارهای ایشان را آموختند. ۳۶ و پنهانی ایشان را به سبب گناهان خویش، خود را ذلیل ساختند. ۱۸ جان ایشان پرستش نمودند تا آنکه برای ایشان دام گردید. ۳۷ و پسران و هر قسم خوراک را مکروه داشت و به دروازه های موت نزدیک دختران خویش را برای دیوها قربانی گذرانیدند. ۳۸ و خون بی گناه شدند. ۱۹ آنگاه در تنگی خود نزد خداوند فریاد برآوردند و ایشان را راریختند یعنی خون پسران و دختران خود را که آن را برای پنهانی از تنگیهای ایشان رهایی بخشید. ۲۰ کلام خود را فرستاده، ایشان کنعان ذبح کردند و زمین از خون ملوث گردید. ۳۹ و از کارهای را شفا بخشید و ایشان را از هلاکتهای ایشان رهایی داد. ۲۱ پس خود نجس شدند و در افعال خویش زناکار گردیدند. ۴۰ لهذا خداوند را به سبب رحمتش تشکر نمایند و به سبب کارهای عجیب خشم خداوند بر قوم خود افروخته شد و میراث خویش را مکروه او با بنی آدم. ۲۲ و قربانی های تشکر را بگذرانند و اعمال وی داشت. ۴۱ و ایشان را به دست امته تسلیم نمود تا آنانی که از راه ترنم ذکر کنند. ۲۳ آنانی که در کشتیها به دریافتند، و در ایشان نفرت داشتند، بر ایشان حکمرانی کردند. ۴۲ و دشمنان آبهای کثیر شغل کردند. ۲۴ اینان کارهای خداوند را دیدند و ایشان بر ایشان ظلم نمودند و زیر دست ایشان ذلیل گردیدند. اعمال عجیب او را در لجه ها. ۲۵ او گفت پس باد تند را وزانید ۴۳ بارهای بسیار ایشان را خلاصی داد. لیکن به مشورت های خویش و امواج آن را برافراشت. ۲۶ به آسمانها بالا رفتند و به لجه ها براو فتنه کردند و به سبب گناه خویش خوار گردیدند. ۴۴ با وجود فرود شدند و جان ایشان از سختی گداخته گردید. ۲۷ سرگردان این، بر تنگی ایشان نظر کرد، وقتی که فریاد ایشان را شنید. گشته، مثل مستان افتان و عزیزان شدند و عقل ایشان تمام حیران ۴۵ و به خاطر ایشان، عهد خود را به یاد آورد و در کثرت رحمت خویش بازگشت نمود. ۴۶ و ایشان را حرمت داد، در نظر جمیع اسیرکنندگان ایشان. ۴۷ ای پیهو خدای ما، ما را نجات ده! و ما ساخت که موجهایش ساکن گردید. ۳۰ پس مسرور شدند زیرا را از میان امته جمع کن! تا نام قدوس تو را حمد گویم و در که آسایش یافتند و ایشان را به بندر مراد ایشان رسانید. ۳۱ پس تسبیح تو فخر نمایم. ۴۸ پیهو خدای اسرائیل متبارک باد از ازل تا ابدالآباد. و تمامی قوم بگویند آمین. هلهو! ۱۰۷

خداوند را حمد بگویند زیرا که او نیکو است و رحمت او باقی است تا ابدالآباد. ۲ فدیه شدگان خداوند این را بگویند که ایشان را از دست دشمن فدیه داده است. ۳ و ایشان را از بلدان جمع کرده، از مشرق و مغرب واز شمال و جنوب. ۴ در صحرا آواره شدند و در بادهای بی طریق و شهری برای سکونت نیافتند. ۵ گرسنه و تشنه نیز شدند و جان ایشان در ایشان مستمند گردید. ۶ آنگاه در تنگی خود نزد خداوند فریاد برآوردند و ایشان را از تنگیهای ایشان رهایی بخشید. ۷ و ایشان را به راه مستقیم رهبری نمود، تا به شهری مسکون درآمدند. ۸ پس خداوند را به سبب رحمتش تشکر نمایند و به سبب کارهای عجیب وی با بنی آدم. ۹ زیرا که جان آرزومند را سیر گردانید و جان گرسنه را از چیزهای نیکو پر ساخت. ۱۰ آنانی که در تاریکی و سایه موت نشسته بودند، که در مذلت و آهن بسته شده بودند. ۱۱ زیرا به کلام خدامخالفت نمودند و به نصیحت حضرت اعلی اهانته کردند.

۱۰۸ سرود و مزمور داود ای خدا دل من مستحکم است. من خواهم سرایید و ترنم خواهم نمودو جلال من نیز. ۲ ای عود و بریط بیدار شوید! من نیز در سحرگاه بیدار خواهم شد. ۳ ای خداوند، تو را در میان قومها حمد خواهم گفت و در میان طایفه ها تو را خواهم سرایید. ۴ زیرا که رحمت تو عظیم است، فوق آسمانها! و راستی تو تا افلاک می رسد! ۵ ای خدا، بر فوق آسمانها متعال باش و جلال تو بر تمامی زمین! ۶ تا محبوبان تو

امتی سرگردان می‌بودند و از یک مملکت تا قوم دیگر. ۱۴ او و همه تسبیحات او را بشنوند؟ ۳ خوشبحال آنانی که انصاف را نگذاشت که کسی بر ایشان ظلم کند بلکه پادشاهان را به‌خاطر نگاه دارند و آن که عدالت را در همه وقت به عمل آورد. ۴ ای ایشان توبیخ نمود ۱۵ که بر مسیحان من دست مگذارید. و انبیای خداوند مرا یاد کن به رضامندی که با قوم خودمی داری و به مرا ضررمرسانید. ۱۶ پس قحطی را بر آن زمین خواند و تمامی نجات خود از من تفقد نما. ۵ تساعادت برگزیدگان تو را ببینم و به قوام نان را شکست، ۱۷ و مردی پیش روی ایشان فرستاد، یعنی شادمانی قوم تو مسرور شوم و با میراث تو فخر نمایم. ۶ با پدران یوسف را که او را به غلامی فروختند. ۱۸ پاپهای وی را به زنجیرها خود گناه نموده‌ایم و عصبان و وززیده، شرارت کرده‌ایم. ۷ پدران ما خستند و جان او در آهن بسته شد. ۱۹ تا وقتی که سخن او واقع کارهای عجیب تو را در مصر نفهمیدند و کثرت رحمت تو را به شد. و کلام خداوند او را امتحان نمود. ۲۰ آنگاه پادشاه فرستاده، یاد نیاوردند بلکه نزد دریا یعنی بحر قلزم فتنه انگیزتند. ۸ لیکن بندهای او را گشاد و سلطان قوم‌ها او را آزاد ساخت. ۲۱ او را بر به‌خاطر اسم خود ایشان رانجات داد تا توانایی خود را اعلان خانه خود حاکم قرار داد و مختار بر تمام مایملک خویش. ۲۲ تا نماید. ۹ و بحرقلزم را عتاب کرد که خشک گردید. پس ایشان به اراده خود سروان او را بند نایماید مشایخ او را حکمت آموزد. رادر لجه‌ها مثل بیابان رهبری فرمود. ۱۰ و ایشان راز دست دشمن ۲۳ پس اسرائیل به مصر درآمدند و یعقوب درزمین حام غربت نجات داد و از دست خصم رهایی بخشید. ۱۱ و آب، دشمنان پذیرفت. ۲۴ و او قوم خود را به غایت بارور گردانید و ایشان را از ایشان را پوشانید که یکی از ایشان باقی نماند. ۱۲ آنگاه به کلام دشمنان ایشان قوی تر ساخت. ۲۵ لیکن دل ایشان را برگردانید اوایمان آوردند و حمد او را سراییدند. ۱۳ لیکن اعمال او را به تابر قوم او کینه ورزند و بر بندگان وی حيله نمایند. ۲۶ بنده زودی فراموش کردند و مشورت او را انتظار نکشیدند. ۱۴ بلکه خود موسی را فرستاد و هارون را که برگزیده بود. ۲۷ کلمات و شهوت‌پرستی نمودند در بادیه؛ و خدا را امتحان کردند در هامون. آیات او را در میان ایشان اقامه کردند و عجایب او را در زمین ۱۵ و مسالت ایشان را بدیشان داد. لیکن لاغری درجانه‌های ایشان حام. ۲۸ ظلمت را فرستاد که تاریک گردید. پس به کلام او فرستاد. ۱۶ پس به موسی در اردو حسد بردند و به هارون، مقدس مخالفت نورزیدند. ۲۹ آبهای ایشان را به خون مبدل ساخت و یهوه. ۱۷ و زمین شکافته شده، دانات را فرو برد و جماعت ایبرام را ماهیان ایشان را میرانید. ۳۰ زمین ایشان غوکها را به ازدحام پیدا پوشانید. ۱۸ و آتش، در جماعت ایشان افروخته شده، شعله آتش نمود، حتی درحررهای پادشاهان ایشان. ۳۱ او گفت و انواع شیریان را سوزانید. ۱۹ گوساله‌ای درحوریب ساختند و بتی ریخته مگسها پدید آمد و پشه هادر همه حدود ایشان. ۳۲ تگرگ را به شده را پرستش نمودند. ۲۰ و جلال خود را تبدیل نمودند به عوض باران بارانید و آتش مشتعل را در زمین ایشان. ۳۳ موهاو مثال گاوی که علف می‌خورد. ۲۱ و خدای نجات‌دهنده خود انجیرهای ایشان را زد و درختان محال ایشان را بشکست. ۳۴ او را فراموش کردند که کارهای عظیم در مصر کرده بود. ۲۲ و گفت و ملخ پدید آمد و کره‌ها ازحد شماره افزون. ۳۵ و هر سهم اعمال عجیبه در زمین حام و کارهای ترسناک را در بحر قلزم. را در زمین ایشان بخوردند و میوه های زمین ایشان را خوردند. ۲۳ آنگاه گفت که ایشان را هلاک بکنند. اگر برگزیده اوموسی در ۳۶ و جمیع نخست زادگان را در زمین ایشان زد، اوائل تمامی قوت شکاف به حضور وی نمی ایستاد، تاغضب او را از هلاکت ایشان ایشان را. ۳۷ و ایشان را با طلا و نقره بیرون آورد که در اسباط برگرداند. ۲۴ و زمین مرغوب را خوار شمردند و به کلام وی ایمان ایشان یکی ضعیف نبود. ۳۸ مصریان از بیرون رفتن ایشان شاد نیاوردند. ۲۵ و در خیمه های خود همههم کردند و قول خداوند را بودند زیرا که خوف ایشان بر آنها مستولی گردیده بود. ۳۹ ابری استماع نمودند. ۲۶ لهدا دست خود را برایشان برافراشت، که برای پوشش گسترانید و آتشی که شامگاه روشنایی دهد. ۴۰ سوال ایشان را در صحرا از پ درآورد. ۲۷ و ذریت ایشان را در میان کردند پس سلوی برای ایشان فرستاد و ایشان را از نان آسمان امتهاینداز و ایشان را در زمینها پراکنده کند. ۲۸ پس به بلع فغور سیرگردانید. ۴۱ صخره را بشکافت و آب جاری شد؛ در جایهای پیوستند و قربانی های مردگان را خوردند. ۲۹ و به کارهای خود خشک مثل نهر روان گردید. ۴۲ زیرا کلام مقدس خود را به یاد خشم او را به هیجان آوردند و ویا بر ایشان سخت آمد. ۳۰ آنگاه آورد و بنده خویش ابراهیم را. ۴۳ و قوم خود را با شادمانی بیرون فینحاس بر پا ایستاده، داوری نمود و ویا برداشته شد. ۳۱ و این آورد و برگزیدگان خویش را با ترنم. ۴۴ وزمینهای امتها را بدیشان برای او به عدالت محسوب گردید، نسلا بعد نسل تا ابدالاباد. داد و زحمت قوم‌ها راوراژ شدند. ۴۵ تا آنکه فرایض او را نگاه ۳۲ و او را نزد آب مریه غضبناک نمودند. حتی موسی را به‌خاطر دارند و شریعت او را حفظ نمایند. هلولیاه!

نخواهد داشت. ۱۰. باما موافق گناهان ما عمل ننموده، و به ما به می گیرند و اما صنوبر خانه لق می باشد. ۱۸. کوههای بلند حسب خطایای ما جزا نداده است. ۱۱. زیرا آفتقدر که آسمان از برای بزه های کوهی و صخره ها برای یربوع ملجاء است. ۱۹. ماه را زمین بلندتر است، به همان قدر رحمت او بر ترسندگانش عظیم برای موسمهاساخت و آفتاب مغرب خود را می داند. ۲۰. تاریکی است. ۱۲. به اندازه ای که مشرق از مغرب دور است، به همان می سازی و شب می شود که در آن همه حیوانات جنگلی راه اندازه گناهان ما را از ما دور کرده است. ۱۳. چنانکه پدر بر فرزندان می روند. ۲۱. شیربچگان برای شکار خود غرش می کنند و خوراک خود رؤف است همچنان خداوند بر ترسندگان خود رفت می نماید. خویش را از خدا می جویند. ۲۲. چون آفتاب طلوع می کند جمع ۱۴. زیرا جبلت ما را می داند و یاد می دارد که ما خاک هستیم. می شوند و در بیشه های خود می خوانند. ۲۳. انسان برای عمل ۱۵. و اما انسان، ایام او مثل گیاه است، مثل گل صحرا همچنان خود بیرون می آید و به جهت شغل خویش تا شامگاه. ۲۴. ای می شکند. ۱۶. زیرا که باد بر آن می وزد و نابود می گردد و مکانش خداوند اعمال تو چه بسیار است. جمیع آنها را به حکمت دیگر آن را نمی شناسد. ۱۷. لیکن رحمت خداوند بر ترسندگانش کرده ای. زمین از دولت تو پر است. ۲۵. و آن دریای بزرگ و وسیع از ازل تا ابد آباد است و عدالت او بر فرزندان فرزندان. ۱۸. بر آتانی الاطراف نیز که در آن حشرات از حد شماره زاده اند و حیوانات که عهد او را حفظ می کنند و فرائض او را یاد می دارند تا آنها را خرد و بزرگ. ۲۶. و در آن کشتیها راه می روند و آن لویاتان که به بهجا آورند. ۱۹. خداوند تخت خود را بر آسمانها استوار نموده، و جهت بازی کردن در آن آفریده ای. ۲۷. جمیع اینها از تو انتظاری سلطنت او بر همه مسلط است. ۲۰. خداوند را متبارک خوانند، کشتند تا خوراک آنها را در وقتش برسانی. ۲۸. آنچه را که به آنها ای فرشتگان او که در قوت زور آورید و کلام او را بهجا می آورید و آواز می دهی، فرا می گیرند. دست خود را باز می کنی، پس از چیزهای کلام او را گوش می گیری! ۲۱. ای جمیع لشکرهای او خداوند نیکو سیر می شوند. ۲۹. روی خود را می پوشانی پس مضطرب را متبارک خوانند! وای خادمان او که اراده او را بجا می آورید! روح آنها را قبض می کنی، پس می میرند و به خاک ۲۲. ای همه کارهای خداوند او را متبارک خوانند! در همه مکان خود برمی گردند. ۳۰. چون روح خود را می فرستی، آفریده می شوند و روی زمین را تازه می گردانی. ۳۱. جلال خداوند تا ابد آباد است. خداوند از اعمال خود راضی خواهد بود. ۳۲. که به زمین

۱۰۴ ای جان من، خداوند را متبارک بخوان! ای بیهوده خدای من تویی نهایت عظیم هستی! به عزت و جلال ملبس هستی. ۲. خویش را به نور مثل ردا پوشانیده ای. ۳. آن که غرفات خود را بر آنها بنا کرده است و ابرها را مرکب خود نموده و بر بالهای باد می خرامد. ۴. فرشتگان خود را با دها می گرداند و خادمان خود را آتش مشتعل. ۵. که زمین را بر اساسش استوار کرده، تا جنبش نخورد تا ابد آباد. ۶. آن رابه لجهها مثل ردا پوشانیده ای، که آنها بر کوهها ایستاده اند. ۷. از عتاب تو می گریزند. از آواز رعد تو پراکنده می شوند. ۸. به فراز کوهها برمی آیند، و به هموارها فرو می آیند، به مکانی که برای آنها مهیا ساخته ای. ۹. حدی برای آنها قرار داده ای که از آن نگذرنند و برنگردند تا زمین را ببوشانند. ۱۰. که چشمه ها را در وادیا جاری می سازد تا در میان کوهها روان بشوند. ۱۱. تمام حیوانات صحرا را سیراب می سازند تا گورخران تشنگی خود را فرو نشانند. ۱۲. بر آنها مرغان هوا ساکن می شوند و از میان شاخه ها آواز خود را می دهند. ۱۳. او از غرفات خود کوهها را سیراب می کند و از ثمرات اعمال تو زمین سیر می شود. ۱۴. نباتات را برای بهایم می رویانند و سبزه ها را برای خدمت انسان، و نان را از زمین بیرون می آورد. ۱۵. و شراب را که دل انسان را شادمان می کند، و چهره او را به روغن شاداب می سازد و دل انسان را به نان قوی می گرداند. ۱۶. درختان خداوند شادابند، یعنی سروهای آزاد لبنان را به تو خواهم داد تا حصه میراث شماشود. ۱۲. هنگامی که که غرس کرده است، ۱۷. که در آنها مرغان آشیانه های خود را

۱۰۵ بیهوه را حمد گویند و نام او را بخوانند. اعمال او را در میان قوم ها اعلام نمایند. ۲. او را بسرایید برای او تسبیح بخوانید. در تمام کارهای عجیب او تفکر نمایید. ۳. در نام قدوس او فخر کنید. دل طالبان خداوند شادمان باشد. ۴. خداوند و قوت او را بطلبید. روی او را پیوسته طالب باشید. ۵. کارهای عجیب را که کرده است به یاد آورید. آیات او و داوریهای دهان او را. ۶. ای ذریه بنده او ابراهیم! ای فرزندان یعقوب، برگزیده او! ۷. بیهوه خدای ماست. داوریهای او در تمامی جهان است. ۸. عهد خود را یاد می دارد تا ابد آباد و کلامی را که بر هزاران پشت فرموده است. ۹. آن عهدی را که با ابراهیم بسته و قسمی را که برای اسحاق خورده است. ۱۰. و آن را برای یعقوب فریضه ای استوار ساخت و برای اسرائیل عهد جاودانی. ۱۱. و گفت که زمین کنعان می گرداند. ۱۶. درختان خداوند شادابند، یعنی سروهای آزاد لبنان را به تو خواهم داد تا حصه میراث شماشود. ۱۲. هنگامی که که غرس کرده است، ۱۷. که در آنها مرغان آشیانه های خود را

است و او بر جمیع قوم هامتعال است! ۳ اسم عظیم و مهیب تو مرغ سقای صحرا شده، و مثل بوم خرابه‌ها گردیده‌ام. ۷ پاسبانی را حمدبگویند، که او قدوس است. ۴ و قوت پادشاه، انصاف را می‌کنم و مثل گنجشک بر پشت بام، منفرد گشته‌ام. ۸ تمامی روز دوست می‌دارد. تو راستی را پایدار کرده، و انصاف و عدالت را در دشمنانم مرا سرزنش می‌کنند و آنانی که برمن دیوانه شده‌اند مرا یعقوب به عمل آورده‌ای. ۵ یهوه خدای ما را تکریم نمایم و نزد لعنت می‌نمایند. ۹ زیراخاکستر را مثل نان خورده‌ام و مشروب قدمگاه او عبادت کنید، که او قدوس است. ۶ موسی و هارون از خود را بالاشک آمیخته‌ام، ۱۰ به سبب غضب و خشم تو زیرا که کاهنانش و سموئیل ازخوانندگان نام او. یهوه را خوانند و او ایشان مرا برافراشته و به زیر افکنده‌ای. ۱۱ روزهایم مثل سایه زوال پذیر را اجابت فرمود. ۷ در ستون ابر بدیشان سخن گفت. شهادت او گردیده و من مثل گیاه پژمرده شده‌ام. ۱۲ لیکن توای خداوند و فریضه‌ای را که بدیشان داد نگاه داشتند. ۸ ای یهوه خدای جلوس فرموده‌ای تا ابدالاباد! و ذکر تو تا جمیع نسل هاست! ما توایشان را اجابت فرمودی. ایشان را خدای غفورپردی. اما از ۱۳ تویرخاسته، بر صهیون ترحم خواهی نمود زیراوقتی است که بر اعمال ایشان انتقام کشیدی. ۹ یهوه خدای ما را متعال بخوانید و او رفت کنی و زمان معین رسیده است. ۱۴ چونکه بندگان تو نزد کوه مقدس او عبادت کنید. زیرا یهوه خدای ما قدوس است. در سنگهای وی رغبت دارند و بر خاک او شفقت می‌نمایند.

۱۰۰ ای تمامی روی زمین خداوند را آواز شادمانی دهید. ۲ خداوند را باشادی عبادت نمایند و به حضور او با ترنم بیایند. ۳ بدانید که یهوه خداست، او ما را آفرید. ما قوم اوهستیم و گوسفندان مرتع او. ۴ به دروازه‌های او باحمد بیایید و به صحنهای او با تسبیح! او را حمدگویند و نام او را متبارک خوانید! ۵ زیرا که خداوند نیکوست و رحمت او ابدی و امانت وی تا ابدالاباد.

۱۰۱ مزمور داود رحمت و انصاف را خواهم سراپید. نزد توای خداوند، تسبیح خواهم خواند. ۲ در طریق کامل به خردمندی رفتارخواهم نمود. نزد من کی خواهی آمد؟ در خانه خود با دل سلیم سالک خواهم شد. ۳ چیزی بد رایش نظر خود نخواهم گذاشت. کار کج روان راکمرو می‌دارم، به من نخواهد چسبید. ۴ دل کج ازمن دور خواهد شد. شخص شریر را نخواهم شناخت. ۵ کسی را که در خفیه به همسایه خودغیبت گوید، هلاک خواهم کرد. کسی را که چشم بلند و دل متکبر دارد تحمل نخواهم کرد. ۶ چشمانم بر امنای زمین است تا بامن ساکن شوند. کسی که به طریق کامل سالک باشد خادم من خواهد بود. ۷ حیلہ گر در خانه من ساکن نخواهد شد. دروغ گو پیش نظر من نخواهد ماند.

۸ همه شیران زمین را صبحگاهان هلاک خواهم کرد. تاجمیع بدکاران را از شهر خداوند منقطع سازم.

۱۰۲ دعای مسکین وقتی که پریشان حال شده، ناله خود را به حضور یهوه می‌ریزد ای خداوند دعای مرا بشنو، و فریادم نزد تو برسد. ۲ در روز تنگی‌ام روی خود را از من مپوشان. گوش خود را به من فراگیر، و روزی که بخوانم مرا به زودی اجابت فرما. ۳ زیرا روزهایم مثل دود تلف شد واستخوانهایم مثل هیرم سوخته گردید. ۴ دل من مثل گیاه زده شده و خشک گردیده است زیراخوردن غذای خود را فراموش می‌کنم. ۵ به سبب آواز ناله خود، استخوانهایم به گوشت من چسبیده است. ۶ مانند رحیم. ۹ تا به ابد محاکمه نخواهند نمود و خشم را همیشه نگاه

روزهای بلا راحت بخشی، مادامی که حفره برای شیران کنده شود. ۱۴ زیرا خداوند قوم خود را رد نخواهد کرد و میراث خویش نیز پایدار شد و جنبش نخواهد خورد. قومها را به انصاف داوری راترک نخواهد نمود. ۱۵ زیرا که داوری به انصاف رجوع خواهد کرد و همه راست دلان پیروی آن را خواهند نمود. ۱۶ کیست که برای من با شیران مقاومت خواهد کرد و کیست که با بدکاران مقابله خواهند نمود. ۱۷ اگر خداوند مددکار من نمی بود، جان من به زودی در خاموشی ساکن می شد. ۱۸ چون گفتم که پای من می لغزد، پس رحمت توای خداوند مرا تأیید نمود. ۱۹ در کثرت اندیشه های دل من، تسلی های تو جانم را آسایش بخشید. ۲۰ آیا کرسی شرارت باتو رفاقت تواند نمود، که فساد را به قانون اختراع می کند؟ ۲۱ بر جان مرد صدیق با هم جمع می شوند و بر خون بی گناه فتوا می دهند. ۲۲ لیکن خداوند برای من قلعه بلند است و خدایم صخره ملجای من است. ۲۳ و گناه ایشان را بر ایشان راجع خواهد کرد و ایشان را در شرارت ایشان فانی خواهد ساخت. یهوه خدای ما ایشان را فانی خواهد نمود.

۹۵ بیایید خداوند را بسراییم و صخره نجات خود را آواز شادمانی دهیم! ۲ به حضور او با حمد نزدیک بشویم! و با مزامیر او را آواز شادمانی دهیم! ۳ زیرا که یهوه، خدای بزرگ است، ۴ و پادشاه عظیم بر جمیع خدایان. نشیبهای زمین در دست وی است و فرازهای کوهها از آن او. ۵ دریا از آن اوست، او آن را بساخت؛ و دستهای وی خشکی را مصور نمود. ۶ بیایید عبادت و سجده بنماییم و به حضور آفریننده خود خداوند زانو زیم! ۷ زیرا که او خدای ما است! و ما قوم مرتع و گله دست اومی باشیم! امروز کاش آواز او را می شنیدید! ۸ دل خود را سخت مسازید، مثل مریبا، مانند یوم مسا در صحرا. ۹ چون اجداد شما مرا آزمودند و تجربه کردند اعمال مرا دیدند. ۱۰ چهل سال از آن قوم محزون بودم و گفتم: «قوم گمراه دل هستند که طرق مرا نشناختند. ۱۱ پس در غضب خود قسم خوردم، که به آرامی من داخل نخواهند شد.»

۹۶ یهوه را سرود تازه بسرایید! ای تمامی زمین خداوند را بسرایید! ۲ خداوند را بسرایید و نام او را متبارک خوانید! روز به روز نجات او را اعلام نمایید. ۳ در میان امت ها جلال او را ذکر کنید و کارهای عجیب او را در جمیع قومها. ۴ زیرا خداوند، عظیم است و بی نهایت حمید. و او مهیب است بر جمیع خدایان. ۵ زیرا جمیع خدایان امت ها بتهنایند، لیکن یهوه آسمانها را آفرید. ۶ مجد و جلال به حضور وی است وقوت و جمال در قدس وی. ۷ ای قبایل قومها خداوند را توصیف نمایید! خداوند را به جلال و قوت توصیف نمایید! ۸ خداوند را به جلال اسم او توصیف نمایید! هدیه بیاورید و به صحنهای او بیایید! ۹ خداوند را در زینت قدوسیت بپرستید! ای تمامی زمین از حضور وی بلرزید!

۹۷ خداوند سلطنت گرفته است، پس قومها بلرزند! بر کروبین جلوس می فرماید، زمین متزلزل گردد! ۲ خداوند در صهیون عظیم

خویش. ۹ زیرا که تمام روزهای ما در خشم تو سپری شد و مرا به کارهای خودت شادمان ساخته‌ای. به سبب اعمال دسته‌های سالهای خود را مثل خیالی بسر برده‌ایم. ۱۰ ایام عمر ما هفتاد تو ترنم خواهیم نمود. ۵ ای خداوند اعمال تو چه عظیم است سال است و اگر ازینبه، هشتاد سال باشد. لیکن فخر آنها محنت و فکرهای تویی نهایت عمیق. ۶ مرد وحشی این را نمی داند و بطالت است زیرا به زودی تمام شده، پرواز می کنیم. ۱۱ کیست و جاهل در این تامل نمی کند. ۷ وقتی که شیران مثل علف که شدت خشم تو را می داند و غضب تو را چنانکه از تو می باید می رویند و جمیع بدکاران می شکفند، برای این است که تا به ابد ترسید. ۱۲ ما را تعلیم ده تا ایام خود را بشماریم تا دل خردمندی هلاک گردند. ۸ لیکن توای خداوند بر اعلی علین هستی، تا را حاصل نماییم. ۱۳ رجوع کن ای خداوند تا به کی و بر بندگان ابدالاباد. ۹ زیرا اینک دشمنان توای خداوند، هان دشمنان تو خود شفقت فرما. ۱۴ صبحگاهان ما را از رحمت خود سیر کن تا تمامی عمر خود ترنم و شادی نماییم. ۱۵ ما راشادمان گردان به عوض ایامی که ما را مبتلا ساختی و سالهایی که بدی را دیده‌ایم. مسح شده‌ام. ۱۱ و چشم من بر دشمنانم خواهد نگریست و ۱۶ اعمال تو بر بندگان ظاهر بشود و کبرایی تو بر فرزندان گوشهای من از شیرانی که با من مقاومت می کنند خواهد شنید. ایشان. ۱۷ جمال خداوند خدای ما بر ما باد و عمل دسته‌ای ما را ۱۲ عادل مثل درخت خرما خواهد شکفت و مثل سرو آزاد در لبنان بر ما استوار ساز. عمل دسته‌ای ما را استوار گردان.

۹۱ آنکه در ستر حضرت اعلی نشسته است، زیر سایه قادر مطلق ساکن خواهد بود. ۲ درباره خداوند می گویم که او ملجاء قلعه من است و خدای من که بر او توکل دارم. ۳ زیرا که او تو را از دام صیاد خواهد رهانید و ازوای خبیث. ۴ به پره‌ای خود تو را خواهد پوشانید و زیر بالهایش پناه خواهی گرفت. راستی او تو را محن و سپر خواهد بود. ۵ از خوفی در شب نخواهی ترسید و نه از تیری که در روز می پرد. ۶ و نه از وایی که در تاریکی می خرامد و نه از طاعونی که وقت ظهر فساد می کند. ۷ هزار نفر به جانب تو خواهند افتاد و ده هزار به دست راست تو. لیکن نزد تو نخواهد رسید. ۸ فقط به چشمان خود خواهی نگریست و پاداش شیران را خواهی دید. ۹ زیرا گفتی توای خداوند ملجای من هستی و حضرت اعلی را ماوی خویش گردانیده‌ای. ۱۰ هیچ بدی بر تو واقع نخواهد شد و بلایی نزد خیمه تو نخواهد رسید. ۱۱ زیرا که فرشتگان خود را درباره تو امر خواهند فرمود تا در تمامی راههای تو را حفظ نمایند. ۱۲ تو را بر دسته‌های خود برخوانند داشت،

۹۳ خداوند سلطنت را گرفته و خود را به جلال آراسته است. خداوند خود را آراسته و کمر خود را به قوت بسته است. ربع مسکون نیز پایدار گردیده است و جنبش نخواهد خورد. ۲ تخت تو از ازل پایدار شده است و تو از قدیم هستی. ۳ ای خداوند سیلابها برافراشته اند سیلابها آواز خود را برافراشته‌اند. سیلابهاخروش خود را برافراشته‌اند. ۴ فوق آواز آبهای بسیار، فوق امواج زورآور دریا. خداوند در اعلی علین زورآورتر است. ۵ شهادت تو بی نهایت امین است. ای خداوند، قدوسیت خانه تو رامی زبید تا ابدالاباد.

۹۴ ای یهوه خدای ذوالانتقام، ای خدای ذوالانتقام، تجلی فرما! ۲ ای داور جهان متعال شو و بر متکبران مکافات برسان! ۳ ای خداوند تا به کی شیران، تا به کی شیران فخر خواهند نمود؟ ۴ حرفها می زنند و سخنان ستم آمیز می گویند. جمیع بدکاران لاف می زنند. ای خداوند، قوم تو را می شکنند و میراث تو را ذلیل می سازند. ۶ بیوه زنان و غریبان را می کشند و یتیمان را به قتل می رسانند. ۷ و می گویند یاه نمی بیند و خدای یعقوب ملاحظه نمی نماید. ۸ ای احمقان قوم بفهمید! وای ابلهان کی تعقل خواهید نمود؟ ۹ او که گوش را غرس نمود، آیانی شنود؟ او که چشم را ساخت، آیا نمی بیند؟ ۱۰ او که امت‌ها را تادیب می کند، آیا توبیخ نخواهد نمود، او که معرفت را به انسان می آموزد؟ ۱۱ خداوند فکرهای انسان را می داند که محض بطالت است. ۱۲ ای یاه خوشبحال شخصی که او را تادیب می نمایی و از شریعت خود او را تعلیم می دهی ۱۳ تا او را از

۹۲ مزمور و سرود برای روز سبت خداوند را حمد گفتن نیکو است و به نام تو تسبیح خواندن، ای حضرت اعلی. ۲ بامدادان رحمت تو را اعلام نمودن و در هر شب امانت تو را. ۳ بر ذات ده اوتار و بر رباب و به نغمه هجایون و بربط. ۴ زیرا که ای خداوند

قصیده ایثان ازراحی رحمت های خداوند را تا به ابد خواهم سرباید. امانت تو را به دهان خود نسلا بعد نسل اعلام خواهم کرد. ۲ زیرا گفتم رحمت بنا خواهد شد تا ابدالآباد و امانت خویش را درافلاک پایدار خواهی ساخت. ۳ با برگزیده خودعهد بسته‌ام. برای بنده خویش داود قسم خورده‌ام. ۴ که ذریت تو را پایدار خواهم ساخت تا ابدالآباد و تخت تو را نسلا بعد نسل بنا خواهم نمود، سلاه. ۵ و آسمانها کارهای عجیب تو راای خداوند تمجید خواهند کرد و امانت تو را درجماعت مقدسان. ۶ زیرا کیست در آسمانها که باخداوند برابری تواند کرد؟ و از فرزندان زورآوران که را با خداوند تشبیه توان نمود؟ ۷ خدا بی‌نهایت مهیب است در جماعت مقدسان و ترسناک است بر آنانی که گرداگرد او هستند. ۸ ای بیهوشه‌های لشکرها! کیست‌ای یاه قدیرمانند تو؟ و امانت تو، تو را احاطه می‌کند. ۹ برتکبر دریا تو مسلط هستی. چون امواجش بلندمی شود، آنها را ساکن می‌گردانی. ۱۰ رهب را مثل کشته شده خرد شکسته‌ای. به بازوی زورآورخویش دشمنانت را پراکنده نموده‌ای. ۱۱ آسمان از آن تو است و زمین نیز از آن تو. ربع مسکون و پیری آن را تو بنیاد نهاده‌ای. ۱۲ شمال و جنوب را تو آفریده‌ای. تابور و حرمون به نام تو شادی می‌کنند. ۱۳ بازوی تو با قوت است. دست توزورآور است و دست راست تو متعال. ۱۴ عدالت و انصاف اساس تخت تو است. رحمت و راستی پیش روی تو می‌خرامند. ۱۵ خوشابحال قومی که آواز شادمانی رامی دانند. در نور روی توای خداوند خواهندخرامید. ۱۶ در نام تو شادمان خواهند شد تمامی روز و در عدالت تو سرفراشته خواهند گردید. ۱۷ زیرا که فخر قوت ایشان تو هستی و به رضامندی تو شاخ ما مرتفع خواهد شد. ۱۸ زیرا که سپر ما از آن خداوند است و پادشاه ما از آن قدوس اسرائیل. ۱۹ آنگاه در عالم رویا به مقدس خود خطاب کرده، گفتی که نصرت را بر مردی زورآور نهادم و برگزیده‌ای از قوم را ممتاز کردم. ۲۰ بنده خود داود را یافتم و او را به روغن مقدس خود مسح کردم. ۲۱ که دست من با او استوارخواهد شد. بازوی من نیز او را قوی خواهدگردانید. ۲۲ دشمنی بر او ستم نخواهد کرد و هیچ پسر ظلم بدو اذیت نخواهد رسانید. ۲۳ و خصمان او را پیش روی وی خواهم گرفت و آنانی را که از او نفرت دارند مبتلا خواهم گردانید. ۲۴ و امانت ورحمت من با وی خواهد بود و در نام من شاخ اومرتفع خواهد شد. ۲۵ دست او را بر دریا مستولی خواهم ساخت و دست راست او را بر نهرها. ۲۶ او مرا خواهد خواند که تو پدر من هستی، خدای من و صخره نجات من. ۲۷ من نیز او راآنخست زاده خود خواهم ساخت، بلندتر ازپادشاهان جهان. ۲۸ رحمت خویش را برای وی نگاه خواهم داشت تا ابدالآباد و عهد من با او استوار خواهد بود. ۲۹ و ذریت

وی را باقی خواهم داشت تا ابدالآباد و تخت او را مثل روزهای آسمان. ۳۰ اگر فرزندانش شریعت مرا ترک کنند، و دراحکام من سلوک ننمایند، ۳۱ اگر فرایض مرا بشکنند، و اوامر مرا نگاه ندارند، ۳۲ آنگاه معصیت ایشان را به عصا تادیب خواهم نمود و گناه ایشان را به تازیانه‌ها. ۳۳ لیکن رحمت خود رااز او برنخواهم داشت و امانت خویش را باطل نخواهم ساخت. ۳۴ عهد خود را نخواهم شکست و آنچه را از دهانم صادر شد تغییر نخواهم داد. ۳۵ یک چیز را به قدوسیت خود قسم خوردم و به داود هرگز دروغ نخواهم گفت. ۳۶ که ذریت اوباقی خواهد بود تا ابدالآباد و تخت او به حضورمن مثل آفتاب، ۳۷ مثل ماه ثابت خواهد بود تاابدالآباد و مثل شاهد امین در آسمان، سلاه. ۳۸ لیکن تو ترک کرده‌ای و دور انداخته‌ای و بامسیح خود غضبناک شده‌ای. ۳۹ عهد بنده خودرا باطل ساخته‌ای و تاج او را بر زمین انداخته، بی‌عصمت کرده‌ای. ۴۰ جمیع حصارهایش راشکسته و قلعه های او را خراب نموده‌ای. ۴۱ همه راه گذران او را تاراج می‌کنند و او نزد همسایگان خود عار گردیده است. ۴۲ دست راست خصمان او را برافراشته، و همه دشمنانش را مسرورساخته‌ای. ۴۳ دم شمشیر او را نیز برگردانیده‌ای و او را در جنگ پایدار نساخته‌ای. ۴۴ جلال او را باطل ساخته و تخت او را به زمین انداخته‌ای. ۴۵ ایام شبایش را کوتاه کرده، و او را به خجالت پوشانیده‌ای، سلاه. ۴۶ تا به کی‌ای خداوند خود را تا به ابد پنهان خواهی کرد و غضب تو مثل آتش افروخته خواهد شد؟ ۴۷ به یاد آور که ایام حیاتم چه کم است. چرا تمامی بنی آدم را برای بطلالت آفریده‌ای؟ ۴۸ کدام آدمی زنده است که موت رانخواهد دید؟ و جان خویش را از دست قیرخلاص خواهد ساخت؟ سلاه. **Jsheol h7585** ۴۹ ای خداوندرحمت های قدیم تو کجاست؟ که برای داود به امانت خود قسم خوردی. ۵۰ ای خداوند ملامت بنده خود را به یاد آور که آن را از قومهای بسیاردر سینه خود متحمل می‌باشم. ۵۱ که دشمنان توای خداوند ملامت کرده‌اند، یعنی آثار مسیح تورا ملامت نموده‌اند. ۵۲ خداوند متبارک باد تاابدالآباد. آمین و آمین.

۹۰ دعای موسی مرد خدا ای خداوند مسکن ما تو بوده‌ای، درجمیع نسل‌ها، ۲ قبل از آنکه کوهها به وجود آید و زمین ربع مسکون را بیافرینی. از ازل تا به ابد تو خدا هستی. ۳ انسان را به غباربرمی گردانی، و می‌گویی‌ای بنی آدم رجوع نمایند. ۴ زیرا که هزار سال در نظر تو مثل دیروزاست که گذشته باشد و مثل پاسی از شب. ۵ مثل سیلاب ایشان را رفته‌ای و مثل خواب شده‌اند. بامدادان مثل گیاهی که می‌روید. ۶ بامدادان می‌شکند و می‌روید. شامگاهان بریده و پژمرده می‌شود. ۷ زیرا که در غضب تو کاهیده می‌شویم ودر خشم تو پریشان می‌گردیم. ۸ چونکه گناهان مارا در نظر خود گذارده‌ای و خفایای ما را در نورروی

۸۵ برای سالار مغنیان. مزمور بنی قورح ای خداوند از زمین خود راضی شده‌ای. اسیری یعقوب را بازآورده‌ای. ۲ عصیان قوم خود را عفو کرده‌ای. تمامی گناهان ایشان را پوشانیده‌ای، سلاه. ۳ تمامی غضب خود را برداشته، و از حدت خشم خویش رجوع کرده‌ای. ۴ ای خدای نجات ما، ما را برگردان. و غیظ خود را از ما بردار. ۵ آیا تا به ابدیا ما غضبتناک خواهی بود؟ و خشم خویش را نسل بعد نسل طول خواهی داد؟ ۶ آیا برگشته ما را حیات نخواهی داد تا قوم تو در تو شادی نمایند؟ ۷ ای خداوند رحمت خود را بر ما ظاهر کن و نجات خویش را به ما عطا فرما. ۸ آنچه خدا یهوه می‌گوید خواهیم شنید زیرا به قوم خود و به مقدسان خویش به سلامتی خواهد گفت تا بسوی جهالت برنگردند. ۹ یقین نجات او به ترسندگان اوندیک است تا جلال در زمین ما ساکن شود. ۱۰ رحمت و راستی با هم ملاقات کرده‌اند. عدالت و سلامتی یکدیگر را بوسیده‌اند. ۱۱ راستی، از زمین خواهد رویید و عدالت، از آسمان خواهد نگرست. ۱۲ خداوند نیزجیزهای نیکو را خواهد بخشید و زمین مامحصول خود را خواهد داد. ۱۳ عدالت پیش روی او خواهد خرامید و آثار خود را طریقی خواهد ساخت.

۸۶ دعای داود ای خداوند گوش خود را فراگرفته، مرا مستجاب فرما زیرا مسکین و نیازمند هستم! ۲ جان مرا نگاه دار زیرا من متقی هستم. ای خدای من، بنده خود را که بر تو توکل دارد، نجات بده. ۳ ای خداوند بر من کرم فرما زیرا که تمامی روز تو را می‌خوانم! ۴ جان بنده خود را شادمان گردان زیرا ای خداوند جان خود را نزد تو برمی‌دارم. ۵ زیرا تو ای خداوند، نیکو و غفار هستی و بسیار رحیم برای آنانی که تو را می‌خوانند. ۶ ای خداوند دعای مرا اجابت فرما و به آواز تضرع من توجه نما! ۷ در روز تنگی خود تو را خواهم خواند زیرا که مرا مستجاب خواهی فرمود. ۸ ای خداوند در میان خدایان مثل توییست و کاری مثل کارهای تو نی. ۹ ای خداوند همه امت هایی که آفریده‌ای آمده، به حضور تو سجده خواهند کرد و نام تو را تمجید خواهند نمود. ۱۰ زیرا که تو بزرگ هستی و کارهای عجیب می‌کنی. تو تنها خدا هستی. ۱۱ ای خداوند طریق خود را به من بیاموز تا در راستی تو سالک شوم. دل مرا واحد ساز تا از نام تو ترسان باشم. ۱۲ ای خداوند خدای من تو را به تمامی دل حمد خواهم گفت و نام تو را تمجید خواهم کرد تا ابد الابد. ۱۳ زیرا که رحمت تو به من عظیم است و جان مرا از هاویه اسفل رها نموده‌ای. (Sheol h7585) ۱۴ ای خدا متکبران بر من برخاسته اندو گروهی از ظالمان قصد جان من دارند و تو را در مد نظر خود نمی‌آورند. ۱۵ و تو ای خداوند خدای رحیم و کریم هستی. دیر غضب و پر از رحمت و راستی. ۱۶ بسوی من التفات کن و بر من کرم فرما. قوت خود را به بنده ات بده و پسر کنیز خود را نجات بخش. ۱۷ علامت خوبی را به من بنما تا

آنانی که از من نفرت دارند آن را دیده، خجل شوند زیرا که تو ای خداوند مرا اعانت کرده و تسلی داده‌ای.

۸۷ مزمور و سرود بنی قورح اساس او در کوههای مقدس است. ۲ خداوند دروازه های صهیون را دوست می‌دارد، بیشتر از جمیع مسکن های یعقوب. ۳ سخنهای مجید درباره تو گفته می‌شود، ای شهر خدا! سلاه. ۴ رهب و بابل را از دانشندگان خود ذکر خواهم کرد. اینک فلسطین و صور و حبش، این در آنجا متولد شده است. ۵ و درباره صهیون گفته خواهد شد که این و آن در آن متولد شده‌اند. و خود حضرت اعلی آن را استوار خواهد نمود. ۶ خداوند چون امت‌ها را می‌نویسد، ثبت خواهد کرد که این در آنجا متولد شده است، سلاه. ۷ مغنیان و رقص کنندگان نیز، جمیع چشمه های من در تو است.

۸۸ سرود و مزمور بنی قورح برای سالار مغنیان بر محلث لعنوت. قصیده هیمان ازراحی ای یهوه خدای نجات من، شب و روز نزد تو فریاد کرده‌ام. ۲ دعای من به حضور تو برسد، به ناله من گوش خود را فراگیر. ۳ زیرا که جان من از بلایا پر شده است و زندگانی‌ام به قبر نزدیک گردیده. (Sheol h7585) ۴ از فروروندگان به هاویه شمرده شده‌ام و مثل مرد بی‌قوت گشته‌ام. ۵ در میان مردگان منفرد شده، مثل کشتگان که در قبر خوابیده‌اند، که ایشان را دیگری یاد نخواهی آورد و از دست تو منقطع شده‌اند. ۶ مرا در هاویه اسفل گذاشته‌ای، در ظلمت در زرفیها. ۷ خشم تو بر من سنگین شده است و به همه امواج خود مرا مبتلا ساخته‌ای، سلاه. ۸ آشنایانم را از من دور کرده، و مرا مکروه ایشان گردانیده‌ای محبوس شده، بیرون نمی‌توانم آمد. ۹ چشمانم از مذلت کاهیده شد. ای خداوند، نزد تو فریاد کرده‌ام تمامی روز. دستهای خود را به تودراز کرده‌ام. ۱۰ آیا برای مردگان کاری عجیب خواهی کرد؟ مگر مردگان برخاسته، تو را حمد خواهند گفت؟ سلاه. ۱۱ آیا رحمت تو در قبر مذکور خواهد شد؟ و امانت تو در هلاکت؟ ۱۲ آیا کار عجیب تو در ظلمت اعلام می‌شود و عدالت تودر زمین فراموشی؟ ۱۳ و اما من نزد تو ای خداوند فریاد برآورده‌ام و بامدادان دعای من در پیش تومی‌آید. ۱۴ ای خداوند چرا جان مرا ترک کرده، و روی خود را از من پنهان نموده‌ای. ۱۵ من مستمندو از طفولیت مشرف بر موت شده‌ام. ترسهای تو را متحمل شده، متحیر گردیده‌ام. ۱۶ حدت خشم تو بر من گذشته است و خوف های تو مرا هلاک ساخته. ۱۷ مثل آب دور مرا گرفته است تمامی روز و مرا از هر سو احاطه نموده. ۱۸ یاران و دوستان را از من دور کرده‌ای و آشنایانم را در تاریکی.

تو را بخوانیم. ۱۹ ای یهوه، خدای لشکرها ما را بازآور و روی خود تو مکایدی اندیشند و بر پناه آوردگان تو مشورت می کنند. ۴ و را روشن ساز تانجات یابیم.

اسرائیل دیگر مذکور نشود. ۵ زیرا به یک دل با هم مشورت می کنند و برضد تو عهد بسته اند. ۶ خیمه های ادم و اسماعیلیان و موآب و هاجریان. ۷ جبال و عمون و عمالیک و فلسطین با ساکنان صور. ۸ آشور نیز با ایشان متفق شدند و بازویی برای بنی لوطگردیدند، سلاه. ۹ بدیشان عمل نما چنانکه به مدیان کردی. چنانکه به سیسرا و یابین و وادی قیشون. ۱۰ که در عیندور هلاک شدند و سرگین برای زمین گردیدند. ۱۱ سروران ایشان را مثل غراب و ذئب گردان و جمیع امرای ایشان را مثل ذبح و صلنماع. ۱۲ که می گفتند: «مساکن خدا را برای خویشتن تصرف نماییم.» ۱۳ ای خدای من، ایشان را چون غبار گردبادباز و مانند کاه پیش روی باد. ۱۴ مثل آتشی که جنگل را می سوزاند و مثل شعله ای که کوهها را مشتعل می سازد. ۱۵ همچنان ایشان را به تند بادخود بران و به طوفان خویش ایشان را آشفته گردان. ۱۶ رویهای ایشان را به ذلت پر کن تا نام تو راای خداوند بطلبند. ۱۷ خجل و پریشان بشوند تا ابدالاباد و شرمیده و هلاک گردند. ۱۸ و بدانند تو که اسمت یهوه می باشد، به تنها بر تمامی زمین متعال هستی.

۸۴ برای سالار مغنیان برجیت. مزبور بنی قورح ای یهوه ۱۳ ای کاش که قوم من به من گوش می گرفتند و اسرائیل در طریقه های من سالک می بودند. ۱۴ آنگاه دشمنان ایشان را بزودی به زیر می انداختم و دست خود را بر خصمان ایشان برمی گردانیدم. ۱۵ آنانی که از خداوند نفرت دارند بدو گردن می نهانند. اما زمان ایشان باقی می بود تا ابدالاباد. ۱۶ ایشان را به نیکوترین گندم می پرورد؛ و تو را به عسل از صخره سیر می کردم.»

۸۲ مزبور آساف خدا در جماعت خدا ایستاده است. در میان خدایان داوری می کند: ۲ «تا به کی به بی انصافی داوری خواهید کرد و شیران را طرفداری خواهید نمود؟ سلاه. ۳ فقیران و یتیمان را داوری کنید. مظلومان و مسکینان را انصاف دهید. ۴ مظلومان و فقیران را برهانیان و ایشان را از دست شیران خلاصی دهید. ۵ «نمی دانند و نمی فهمند و در تاریکی راه می روند و جمیع اساس زمین متزلزل می باشد. ۶ من گفتم که شما خدایانید و جمیع شما فرزندان حضرت اعلی. ۷ لیکن مثل آدمیان خواهید مرد و چون یکی از سروران خواهید افتاد!» ۸ ای خدا برخیز و جهان را داوری فرما زیرا که تو تمامی امت ها را متصرف خواهی شد.

۸۳ سرود و مزبور آساف ای خدا تو را خاموشی نباشد! ای خدا ساکت مباش و مبارم! ۲ زیرا اینک دشمنانت شورش می کنند و آنانی که از تو نفرت دارند، سر خود را برافراشته اند. ۳ بر قوم

۴۸ بهایم ایشان را به نگرگ سپرد و مواشی ایشان را به شعله های سخریه شده ایم. ۵ تا کی ای خداوند تا به ابد خشمناک خواهی برق. ۴۹ و آتش خشم خود را برایشان فرستاد، غضب و غیظ و بود؟ آیا غیرت تو مثل آتش افروخته خواهد شد تا ابدالاباد؟ ۶ قهر ضیق را، به فرستادن فرشتگان شری. ۵۰ و راهی برای غضب خود خود را بر امت هایی که تو را نمی شناسند بریز و برمالکی که نام مهیا ساخته، جان ایشان را از موت نگاه نداشت، بلکه جان تو را نمی خوانند! ۷ زیرا که یعقوب را خورده، و مسکن او را ایشان را به ویا تسلیم نمود. ۵۱ و همه نخست زادگان مصر را خراب کرده اند. ۸ گناهان اجداد ما را بر ما بیاد میاور. رحمت کشت، اوایل قوت ایشان را در خیمه های حام. ۵۲ و قوم خود را های تو بزودی پیش روی ما آید زیرا که بسیار ذلیل شده ایم. ۹ ای مثل گوسفندان کوچانید وایشان را در صحرا مثل گله راهنمایی خدا، ای نجات دهنده ما، به خاطر جلال نام خود ما را یاری فرما و نمود. ۵۳ وایشان را در امنیت رهبری کرد تا نرسند و دریادشمنان ایشان را پوشانید. ۵۴ و ایشان را به حدود مقدس خود آورد، بدین امت ها گویند که خدای ایشان کجاست؟ انتقام خون بندگان که کوهی که به دست راست خود تحصیل کرده بود. ۵۵ و امت ها را ریخته شده است، برامت ها در نظر ما معلوم شود. ۱۱ ناله اسیران از حضورایشان راند و میراث را برای ایشان به ریسمان تقسیم کرد به حضور تو برسد. به حسب عظمت بازوی خود آثانی را که به و اسباب اسرائیل را در خیمه های ایشان ساکن گردانید. ۵۶ لیکن خدای تعالی را امتحان کرده، بدو فتنه انگیزتند و شهادت او را نگاه نداشتند. ۵۷ و برگشته، مثل پدران خود خیانت ورزیدند و مثل ۱۳ پس ما که قوم تو و گوسفندان مرتع تو هستیم، تو را تا به ابد کمان خطا کننده منحرف شدند. ۵۸ و به مقامهای بلند خود شکر خواهیم گفت و تسبیح تو رانсла بعد نسل ذکر خواهیم خشم او را به هیجان آوردند و به بهای خویش غیرت او را جنبش دادند. ۵۹ چون خدایان را بشنید غضبناک گردید و اسرائیل را به شدت مکروه داشت. ۶۰ پس مسکن شیلو را ترک نمود، آن خیمه ای را که در میان آدمیان برپا ساخته بود، ۶۱ و (تابوت) قوت خود را به اسیری داد و جمال خویش را به دست دشمن سپرد، ۶۲ و قوم خود را به شمشیر تسلیم نمود و با میراث خود غضبناک گردید. ۶۳ جوانان ایشان را آتش سوزانید و برای دوشیزگان ایشان سرود نکاح نشد. ۶۴ کاهنان ایشان به دم شمشیر افتادند و بیوه های ایشان نوحه گری ننمودند. ۶۵ آنگاه خداوند مثل کسی که خوابیده بود بیدار شد، مثل جباری که از شراب می خروشد، ۶۶ و دشمنان خود را به عقب زد و ایشان را عارابدی گردانید. ۶۷ و خیمه یوسف را رد نموده، سبط افرایم را برنگزید. ۶۸ لیکن سبط یهوذا را برگزید و این کوه صهیون را که دوست می داشت. ۶۹ و قدس خود را مثل کوههای بلند بنا کرد، مثل جهان که آن را تا ابدالاباد بنیاد نهاد. ۷۰ و بنده خود داود را برگزید و او را از آغلهای گوسفندان گرفت. ۷۱ از عقب میشهای شیرده او را آورد تا قوم او یعقوب و میراث او اسرائیل را رعایت کند. ۷۲ پس ایشان را به حسب کمال دل خود رعایت نمود و ایشان را به مهارت دستهای خویش هدایت کرد.

۸۰ برای سالار مغنیان. شهادتی بر سوسنها. مزمور آساف ای شبان اسرائیل بشنو! ای که یوسف را مثل گله رعایت می کنی! ای که برکرویین جلوس نموده ای، تجلی فرما! ۲ به حضور افرایم و بنیامین و منسی، توانایی خود را برانگیز و برای نجات ما بیا! ۳ ای خدا ما را باز آورو روی خود را روشن کن تا نجات یابیم! ۴ ای بیهو، خدای صباپوت، تا به کی به دعای قوم خویش غضبناک خواهی بود، ۵ نان ماتم را بدیشان می خورانی و اشکهای بی اندازه بدیشان می نوشانی؟ ۶ ما را محل منازعه همسایگان ماساخته ای و دشمنان ما در میان خویش استهزای نمایند. ۷ ای خدای لشکرها ما را بازآور و روی خود را روشن کن تا نجات یابیم! ۸ موی را از مصر بیرون آوردی. امت ها را بیرون کرده، آن را غرس نمودی. ۹ پیش روی آن را وسعت دادی. پس ریشه خود را نیکو زده، زمین را پر ساخت. ۱۰ کوهها به سایه اش پوشانیده شد و سروهای آزاد خدا به شاخه هایش. ۱۱ شاخه های خود را تابه دریا پهن کرد و فرعهای خویش را تا به نهر. ۱۲ پس چرا دیوارهایش را شکسته ای که هر راهگذری آن را می چیند؟ ۱۳ گرازهای جنگل آن را ویران می کنند و وحوش صحرا آن را می چرند. ۱۴ ای خدای لشکرها رجوع کرده، از آسمان نظر کن و بین و از این مو تنفد نما ۱۵ و

۷۹ مزمور آساف ای خدا، امت ها به میراث تو داخل شده، هیکل قدس تو را بی عصمت ساختند. اورشلیم را خرابه ها نمودند. ۲ لاشهای بندگان را به مرغان هوا برای خوراک دادند و گوشت مقدسان را به وحوش صحرا. ۳ خون ایشان را گرداگرد اورشلیم مثل آب ریختند و کسی نبود که ایشان را دفن کند. ۴ نزد همسایگان خود عار گردیده ایم و نزد مجاوران خویش استهزا و

نخواهد شد. ۸ آیا رحمت او تا به ابد زایل شده است؟ و قول صخره بیرون آورد و آب را مثل نهرها جاری ساخت. ۱۷ و بار او باطل گردیده تا ابدالاباد؟ ۹ آیا خدا رفت را فراموش کرده؟ دیگر بر او گناه وزیدند و برحضرت اعلی در صحرا فتنه انگیزند، و رحمت های خود را در غضب مسدود ساخته است؟ سلاه. ۱۸ و دردل های خود خدا را امتحان کردند، چونکه برای شهوات ۱۰ پس گفتم این ضعف من است. زهی سالیهای دست راست خود غذا خواستند. ۱۹ و برضد خداتکلم کرده، گفتند: «آیا حضرت اعلی! ۱۱ کارهای خداوند را ذکرخواهم نمود زیرا کار خدا می تواند در صحراسفروای حاضر کند؟ ۲۰ اینک صخره را عجیب تو را که از قدیم است به یاد خواهم آورد. ۱۲ و در جمیع زد و آبهاروان شد و وادیه جاری گشت. آیا می تواند نان را نیز کارهای تو شامل خواهم کرد و در صنعتهای تو تفکرخواهم نمود. بدهد. و گوشت را برای قوم خود حاضر سازد؟» ۲۱ پس خدا این ۱۳ ای خدا، طریق تو در قدوسیت است. کیست خدای بزرگ را شنیده، غضبناک شد و آتش در یعقوب افروخته گشت و خشم مثل خدا؟ ۱۴ تو خدایی هستی که کارهای عجیب می کنی و بر اسرائیل مشتعل گردید. ۲۲ زیرا به خدا ایمان نیاوردند و به قوت خویش را بر قومها معروف گردانیده ای. ۱۵ قوم خود را به نجات او اعتماد نمودند. ۲۳ پس ابرها را از بالا امر فرمود و درهای بازوی خویش رها نموده ای یعنی بنی یعقوب و بنی یوسف را. سلاه. آسمان را گشود ۲۴ و من را برایشان بارانید تا بخوند و غله آسمان ۱۶ آنها تو را دید، ای خدا آنها تو را دیده، متزلزل شد. لجه ها نیز را بدیشان بخشید. ۲۵ مردمان، نان زورآوران را خوردند و آذوقه ای سخت مضطرب گردید. ۱۷ ابرها آب بریخت و افلاک رعد بداد. برای ایشان فرستاد تا سیر شوند. ۲۶ بادشرقی را در آسمان وزانید و تیرهای تو نیز به هر طرف روان گردید. ۱۸ صدای رعد تو در به قوت خود، بادجنوبی را آورد، ۲۷ و گوشت را برای ایشان گردباد بود و برقهبا ربع مسکون را روشن کرد. پس زمین مرتعش و مثل غبار بارانید و مرغان بالدار را مثل ریگ دریا. ۲۸ و آن را در متزلزل گردید. ۱۹ طریق تو در دریاست و راههای تو درآبهای فراوان میان اردوی ایشان فرود آورد، گرداگردمسکن های ایشان. ۲۹ پس و آثار تو را نتوان دانست. ۲۰ قوم خود را مثل گوسفندان راهنمایی خوردند و نیکو سیرشدند و موافق شهوات ایشان بدیشان داد. نمودی، به دست موسی و هارون.

۷۸ قصیده آساف ای قوم من شریعت مرا بشنوید! گوشهای ایشان را بکشت وجوانان اسرائیل را هلاک ساخت. ۳۲ با وجود خود را به سخنان دهانم فراگیرید! ۲ دهان خود را به مثل باز این همه، باز گناه وزیدند و به اعمال عجیب او ایمان نیاوردند. خواهم کرد به چیزهایی که از بنای عالم مخفی بود تنطق خواهم نمود. ۳ که آنها را شنیده و دانسته ایم و پدران ما برای ما بیان کرده اند. ۴ از فرزندان ایشان آنها را پنهان نخواهیم کرد. تسبیحات خداوند را برای نسل آینده بیان می کنیم و قوت او و اعمال عجیبی صخره ایشان، و خدای تعالی ولی ایشان است. ۳۶ اما به دهان را که او کرده است. ۵ زیرا که شهادتی در یعقوب برپا داشت و خود او را تملق نمودند و به زبان خویش به اودروغ گفتند. ۳۷ زیرا شریعتی را اسرائیل قرار داد و پدران ما را امر فرمود که آنها را به فرزندان خود تعلیم دهند؛ ۶ تا نسل آینده آنها را بدانند و فرزندی که می بایست مولود شوند تا ایشان برخیزند و آنها را به فرزندان خود بیان نمایند؛ ۷ و ایشان به خدا توکل نمایند و اعمال خدا را فراموش نکنند بلکه احکام او را نگاه دارند. ۸ و مثل پدران خود نسلی گردن کش و فتنه انگیزنشوند، نسلی که دل خود را راست نساختند و روح ایشان بسوی خدا امین نبود. ۹ بنی افرایم که مسلح و کمان کش بودند، درروز جنگ رو برتافتند. ۱۰ عهد خدا را نگاه نداشتند و از سلوک به شریعت او ابا نمودند، ۱۱ و اعمال و عجایب او را فراموش کردند که آنها را بدیشان ظاهر کرده بود، ۱۲ و در نظر پدران ایشان اعمال عجیب کرده بود، در زمین مصر نوشید. ۴۵ انواع پشه ها در میان ایشان فرستاد که ایشان را گریزند و در دیار صوعن. ۱۳ دریا را منشق ساخته، ایشان را عبور داد و آنها را مثل توده برپا نمود. ۱۴ و ایشان را درروز به ابر راهنمایی کرد و صد پا سپرد و عمل ایشان را به ملخ داد. ۴۷ تا کستان ایشان را به تمامی شب به نورآتش. ۱۵ در صحرا صخره ها را بشکافت و ایشان را گویا از لجه های عظیم نوشانید. ۱۶ پس سیلها را از

من خداست تا ابدالآباد. ۲۷ زیرا آنانی که از تو دوردند هلاک خواهند شد. و آنانی را که از تو زنا می کنند، نابود خواهی ساخت. به زمان معین برسم براستی داوری خواهم کرد. ۳ زمین و جمیع ۲۸ و اما مرانیگوست که به خدا تقرب جویم. بر خداوندیپوه توکل کرده‌ام تا همه کارهای تو را بیان کنم. ۴ متکبران را گفت: «فخر مکنید!» و به شیرین که «شاخ خود را

می‌فرازید. ۵ شاخهای خود را به بلندی می‌فرازید. و با گردن کشی سخنان تکبرآمیز مگویند.» ۶ زیرا نه از مشرق و نه از مغرب، و نه از جنوب سرفرازی می‌آید. ۷ لیکن خدا، داور است. این را به زیر می‌اندازد و آن را سرفراز می‌نماید. ۸ زیرا در دست خداوند کاسه‌ای است و باده آن پرچوش. از شراب مزوج پر است که از آن می‌ریزد. و اماردهایش را جمیع شیرین جهان افشرد، خواهند نوشید. ۹ و اما من، تا به ابد ذکر خواهم کرد و برای خدای یعقوب ترنم خواهم نمود. ۱۰ جمیع شاخهای شیرین را خواهم برید و اما شاخهای صالحین برافراشته خواهد شد.

۷۴ قصیده آساف چرای خدا ما را ترک کرده‌ای تا به ابد و خشم تو بر گوسفندان مرتع خود فروخته شده است؟ ۲ جماعت خود را که از قدیم خریده‌ای، بیاد آور و آن را که فدیه داده‌ای تا سبط میراث تو شود و این کوه صهیون را که در آن ساکن بوده‌ای. ۳ قدمهای خود را بسوی خرابه های ابدی بردار زیرا دشمن هرچه را که در قدس تو بود خراب کرده است. ۴ دشمنان در میان جماعت تو غرش می کنند و علمهای خود را برای علامات برپا می نمایند. ۵ و ظاهر می شوند چون کسانی که تیرها را بر درختان جنگل بلند می کنند. ۶ و الان همه نقشهای تراشیده آن را به تیرها و چکشها خرد می شکنند. ۷ قدس های تو را آتش زده اند و مسکن نام تو را تا به زمین بی حرمت کرده اند. ۸ و در دل خود می گویند آنها را تمام خراب می کنیم. پس جمیع کنیسه های خدا را در زمین سوزانیده اند. ۹ آیات خود را نمی بینیم و دیگر هیچ نمی بینیم. و در میان ما کسی نیست که بداند تا به کی خواهد بود. ۱۰ ای خدا، دشمن تا به کی ملامت خواهد کرد؟ و آیا خصم، تا به ابد نام تو را اهانت خواهد نمود؟ ۱۱ چرا دست خود یعنی دست راست خویش را برگردانیده‌ای؟ آن را از گریبان خود بیرون کشیده، ایشان را فانی کن. ۱۲ و خدا از قدیم پادشاه من است. او در میان زمین نجات ها پدید می آورد. ۱۳ تو به قوت خود دریا را منشق ساختی و سرهای نهنگان را در آبها شکستی. ۱۴ سرهای لویاتان را کوفته، و او را خوراک صحرانشینان گردانیده‌ای. ۱۵ توجشمه ها و سیلها را شکافتی و نه‌ره‌های دائمی را خشک گردانیدی. ۱۶ روز از آن توسست و شب نیز از آن تو. نور و آفتاب را تو برقرار نموده‌ای. ۱۷ تمامی حدود جهان را تو پایدار ساخته‌ای. تابستان و زمستان را تو ایجاد کرده‌ای. ۱۸ ای خداوند این را بیاد آور که دشمن ملامت می کند و مردم جاهل نام تو را اهانت می نمایند. ۱۹ جان فاخته خود را به جانور وحشی مسپار. جماعت مسکینان خود را تا به ابد فراموش مکن. ۲۰ عهد خود را ملاحظه فرما زیرا که ظلمات جهان از مسکن های ظلم پراست. ۲۱ مظلومان به رسوایی پرنگردند. مساکین و فقیران نام تو را حمد گویند. ۲۲ ای خدا برخیز و دعوی خود را برپادار؛ و بیاد آور که احمق تمامی روز تو را ملامت می کند. ۲۳ آواز دشمنان خود را فراموش مکن و غوغای مخالفان خود را که پیوسته بلند می شود.

۷۵ برای سالار مغنیان بر لانه‌لک. مزبور و سرود آساف تو را حمد می گویم! ای خدا تو را حمد می گویم! زیرا نام تو نزدیک من است. ۷ مگر خداتا به ابد ترک خواهد کرد و دیگر هرگز راضی

نیست.» ۱۲ ای خدا از من دور مشو. خدایا به اعانت من خواند. ۱۶ و فراوانی غله در زمین بر قله کوهها خواهد بود که ثمره تعجیل نما. ۱۳ خصمان جانم خجل و فانی شوند. ۱۴ و اما من آن مثل لبنان جنبش خواهد کرد. و اهل شهرها مثل علف زمین دائم امیدوار خواهم بود و بر همه تسبیح تو خواهم افزود. ۱۵ زبانم عدالت تو را بیان خواهد کرد و نجات راتمامی روز. زیرا که حد اسم او پیش آفتاب دوام خواهد کرد. آدمیان در او برای یکدیگر شماره آن را نمی دانم. ۱۶ در توانایی خداوند یهوه خواهم آمد. و برکت خواهند خواست و جمیع امت های زمین او را خوشحال از عدالت تو و بس خبر خواهم داد. ۱۷ ای خدا از طفولیت مرا تعلیم داده ای و تا الان، عجایب تو را اعلان کرده ام. ۱۸ پس ای خدا، مرا تا زمان پیری و سفید مویی نیز ترک مکن، تا این طبقه را از بازی تو خبر دهم و جمیع آیندگان را از توانایی تو. ۱۹ خدایا دعاهای داود بن یسی تمام شد.

۷۳ مزمور آساف هراینه خدا برای اسرائیل نیکوست، یعنی برای آنانی که پاک دل هستند. ۲ واما من نزدیک بود که پایهایم از راه در رود و نزدیک بود که قدمهایم بلغزد. ۳ زیرا بر متکبران حسد بردم چون سلامتی شریان را دیدم. ۴ زیرا که در موت ایشان قیدها نیست و قوت ایشان مستحکم است. ۵ مثل مردم در زحمت نیستند و مثل آدمیان مبتلا نمی باشند. ۶ بنابراین گردن ایشان به تکبر آراسته است و ظلم مثل لباس ایشان را می پوشانند. ۷ چشمان ایشان از فریبهی بدرآمده است و از خیالات دل خود تجاوز می کنند. ۸ استهزا می کنند و حرفهای بد می زنند و سخنان ظلم آمیز را از جای بلند می گویند. ۹ دهان خود را بر آسمانها گذارده اند

۷۲ مزمور سلیمان ای خدا انصاف خود را به پادشاه ده و عدالت خویش را به پسر پادشاه! ۲ و او قوم تو را به عدالت داوری خواهد نمود و مساکین تو را به انصاف. ۳ آنگاه کوهها برای قوم سلامتی را بار خواهند آورد و تلها نیز در عدالت. ۴ مساکین قوم را دادرسی خواهد کرد؛ و فرزندان فقیر رانجات خواهد داد؛ و ظالمان را زبون خواهد ساخت. ۵ از تو خواهند ترسید، مادامی که آفتاب باقی است و مادامی که ماه هست تا جمیع طبقات. ۶ او مثل باران بر علف زار چیده شده فروز خواهد آمد، و مثل بارشهایی که زمین را سیراب می کند. ۷ در زمان او صالحان خواهند شکفت و وفور سلامتی خواهد بود، مادامی که ماه نیست نگرود. ۸ و او حکمرانی خواهد کرد از دریا تا دریا و از نهر تا اقصای جهان. ۹ به حضور وی صحرانشینان گردن خواهند نهاد و دشمنان او خاک را خواهند لیسید. ۱۰ پادشاهان ترشیش و جزایر هدایا خواهند آورد. پادشاهان شبا و سیارمغانها خواهند رسانید. ۱۱ جمیع سلاطین او را تعظیم خواهند کرد و جمیع امت ها او را بندگی خواهند نمود. ۱۲ زیرا چون مسکین استغاثه کند، او را راهی خواهد داد و فقری را که رهاننده ای ندارد. ۱۳ بر مسکین و فقیر کرم خواهد فرمود و جانهای مساکین را نجات خواهد بخشید. ۱۴ جانهای ایشان را از ظلم و ستم فدیه خواهد داد و خون ایشان در نظر وی گران بها خواهد بود. ۱۵ و او زنده خواهد ماند و از طلای شبا بدو خواهد داد. دائم برای وی دعا خواهد کرد و تمامی روز او را مبارک خواهد داد. اگرچه جسد و دل من زائل گردد، لیکن صخره دلم و حصه

خدا برودی دراز خواهد کرد. ۳۲ ای ممالک جهان برای خدا سرود غضب تو ایشان را دریابد. ۲۵ خانه های ایشان مخروبه گردد و بخوانند. برای خداوند سرود بخوانید، سلاه. ۳۳ برای او که بر در خیمه های ایشان هیچ کس ساکن نشود. ۲۶ زیرا بر کسی که تو فلک الافلاک قدیمی سوار است. اینک آواز خود را می دهد آوازی زدهای جفامی کنند و دردهای کوفتگان تو را اعلان می نمایند. که بپروت است. ۳۴ خدا را به قوت توصیف نمایند. جلال وی بر ۲۷ گناه بر گناه ایشان مزید کن و در عدالت تو داخل نشوند. اسرائیل است و قوت او در افلاک. ۳۵ ای خدا از قدسهای خود ۲۸ از دفتر حیات محو شوند و با صالحین مرقوم نگردند. ۲۹ و اما مهیب هستی. خدای اسرائیل قوم خود را قوت و عظمت می دهد. من، مسکین و دردمند هستم. پس ای خدا، نجات تو مرا سرفراز سازد. ۳۰ و نام خدا را با سرود تسبیح خواهم خواند و او را با مبارک باد خدا.

۶۹ برای سالار مغنیان بر سوسنها. مزمور داود خدایا مرا نجات ده! زیرا آنها به جان من درآمده است. ۲ در خلاب ژرف فرورفته، جایی که نتوان ایستاد. به آبهای عمیق درآمدهام و سیل مرا می پوشاند. ۳ از فریاد خود خسته شدهام و گلوی من سوخته و چشمانم از انتظار خدا تار گردیده است. ۴ آنانی که بی سبب از من آنچه در آنهایی جنبد. ۳۵ زیرا خدا صهیون را نجات خواهد داد و نفرت دارند، از مویهای سرم زیاده اند و دشمنان ناحق من که قصد هلاکت من دارند زور آورند. پس آنچه نگرفته بودم، رد کردم. ۵ ای خدا، تو حماقت مرا می دانی و گناهانم از تو مخفی نیست. ۶ ای خداوند یهوه صباوت، منتظرین تو به سبب من خجل نشوند. ای خدای اسرائیل، طالبان تو به سبب من رسوا نگردند. ۷ زیرا به خاطر تو متحمل عار گردیدهام و رسوایی روی من، مرا پوشیده است. ۸ نزد برادرانم اجنبی شدهام و نزد پسران مادر خود غریب. ۹ زیرا غیرت خانه تو مرا خورده است و ملامت های ملامت کنندگان تو بر من طاری گردیده. ۱۰ روزه داشته، جان خود را مثل اشک ریخته‌ام. و این برای من عار گردیده است. ۱۱ پلاس را لباس خود ساختم و نزد ایشان ضرب المثل گردیده‌ام. ۱۲ دروازه نشینان درباره من حرف می زنند و سرود می گساران گشته‌ام. ۱۳ و اما من، ای خداوند دعای خود را در وقت اجابت نزد تو می کنم. ای خدا در کثرت رحمانیت خود و راستی نجات خود مرا مستجاب فرما.

۷۰ برای سالار مغنیان. مزمور داود به جهت یادگاری خدایا، برای نجات من بشتاب! ای خداوند به اعانت من تعجیل فرما! ۲ آنانی که قصد جان من دارند، خجل و شرمند شوند، و آنانی که در بدی من رغبت دارند، رو برگردانیده و رسوا گردند، ۳ و آنانی که به می گویند، به سبب خجالت خویش رو برگردانیده شوند. ۴ و اما جمیع طالبان تو، در تو وجد و شادی کنند، و دوست دارندگان نجات تو دائم گویند: «خدا متعال باد!» ۵ و اما من مسکین و فقیر هستم. خدایا برای من تعجیل کن. تو مددکار و نجات دهنده من هستی. ای خداوند تاخیر منما.

۷۱ در توای خداوند پناه برده‌ام، پس تا به ابد خجل نخواهم شد. ۲ به عدالت خود مرا خلاصی ده و برهان. گوش خود را به من فراگیر و مرا نجات ده. ۳ برای من صخره سکونت باش تا همه وقت داخل آن شوم. تو به نجات من امر فرموده‌ای، زیرا صخره و قلعه من تو هستی. ۴ خدایا مرا از دست شریر برهان و از کف بدکار و ظالم. ۵ زیرا ای خداوند یهوه، تو امید من هستی و از طفولیت اعتماد من بوده‌ای. ۶ از شکم بر توانداخته شده‌ام. از رحم مادر من ملجای من نبوده‌ای و تسبیح من دائم درباره تو خواهد بود. ۷ بسیاری را آیتی عجیب شده‌ام. لیکن تو ملجای زورآور من هستی. ۸ دهانم از تسبیح تو پر است و از کبریا یی تو تمامی روز. ۹ در زمان پیری مرا دور میندا چون قوتم زایل شود مرا ترک منما. ۱۰ زیرا دشمنانم بر من حرف می زنند و مترصدان جانم با یکدیگر مشورت می کنند ۱۱ و می گویند: «خدا او را ترک کرده است. پس او را تعاقب کرده، بگیرد، زیرا که رهاننده‌ای را دایم لرزان گردان. ۲۴ خشم خود را بر ایشان بریز و سورت

خشکی مبدل ساخت و مردم از نهر با پا عبور کردند. در آنجا بدو خود! ۶ خدا بی کسان را ساکن خانه می گرداند و اسیران را به شادی نمودیم. ۷ در توانایی خود تا به ابد سلطنت می کند و رستگاری بیرون می آورد، لیکن فتنه انگیزان در زمین تفتیده ساکن چشمانش مراقب امت ها است. فتنه انگیزان خویشتر را برنیزراند، خواهد شد. ۷ ای خدا هنگامی که پیش روی قوم خود بیرون سلا. ۸ ای قوم ها، خدای ما را متبارک خوانید و آواز تسبیح او را رفتی، هنگامی که در صحرا خرامیدی، سلا. ۸ زمین متزلزل بشنوائید. ۹ که جانهای ما را در حیات قرار می دهد و نمی گذارد شد و آسمان به حضور خدا بارید. این سینا نیز از حضور خدا، که پایهای مانعش خورد. ۱۰ زیرا ای خدا تو ما را امتحان کرده ای خدای اسرائیل. ۹ ای خدا باران نعمت ها بارانیدی و میراث را و ما را غل گذاشته ای چنانکه نقره را غل می گذارند. ۱۱ ما را به چون خسته بود مستحکم گردانیدی. ۱۰ جماعت تو در آن ساکن دام درآوردی و باری گران بر پشتهای ما نهادی. ۱۲ مردمان را بر شدند. ای خدا، به جود خویش برای مساکین تدارک دیده ای. سرما سوار گردانیدی و به آتش و آب درآمدیم. پس ما را به جای ۱۱ خداوند سخن را می دهد. مبشرات انبوه عظیمی می شوند. خرم بیرون آوردی. ۱۳ قربانی های سوختنی به خانه تو خواهم ۱۲ ملوک لشکرها فرار کرده، منهدم می شوند. و زنی که در خانه آورد. نذرهای خود را به تو وفا خواهم نمود، ۱۴ که لپهای خود را مانده است، غارت را تقسیم می کند. ۱۳ اگرچه در آغلهای خوابیده بر آنها گشودم و در زمان تنگی خود آنها را به زبان خود آوردم. بودید، لیکن مثل بالهای فاخته شده اید که به نقره پوشیده است و ۱۵ قربانی های سوختنی پروری را نزد تو خواهم گذرانید. گوساله ها پرهایش به طلای سرخ. ۱۴ چون قادر مطلق پادشاهان را در آن و بزها را با بخور قوجها ذبح خواهم کرد، سلا. ۱۶ ای همه پراکنده ساخت، مثل برف بر صلمون درخشان گردید. ۱۵ کوه خداترسان بیاید و بشنویت تا از آنچه او برای جان من کرده است خدا، کوه باشان است، کوهی با قله های افراشته کوه باشان خبر دهم. ۱۷ به دهانم نزد او آواز خود را بلند کردم و تسبیح بلند است. ۱۶ ای کوههای باقله های افراشته، چرا نگرانید؟ بر این بر زبان من بود. ۱۸ اگر بدی را در دل خود منظور می داشتم، کوهی که خدا برای مسکن خود برگزیده است هر آینه خداوند خداوند مرا نمی شنید. ۱۹ لیکن خدا مرا شنیده است و به آواز در آن تا به ابد ساکن خواهد بود. ۱۷ ارا به های خدا کرورها دعای من توجه فرموده. ۲۰ متبارک باد خدا که دعای مرا از خود، و هزارهاست. خداوند در میان آنهاست و سینا در قدس است. و رحمت خویش را از من برگردانیده است.

۶۷ برای سالار مغنیان. مزمور و سرود بر ذوات اوتار خدا بر ما رحم کند و ما را مبارک سازد و نور روی خود را بر ما متجلی فرماید! سلا. ۲ تا راه تو در جهان معروف گردد و نجات تو به جمیع امت ها. ۳ ای خدا قوم ها تو را حمد گویند. جمیع قوم ها تو را حمد گویند. ۴ امت ها شادی و ترنم خواهند نمود زیرا قوم ها را به انصاف حکم خواهی نمود و امت های جهان را هدایت خواهی کرد، سلا. ۵ ای خدا قوم ها تو را حمد گویند. جمیع قوم ها تو را حمد گویند. ۶ آنگاه زمین محصول خود را خواهد داد و خدا ای ما، ما را مبارک خواهد فرمود. ۷ خدا ما را مبارک خواهد فرمود. و تمامی اقصای جهان از او خواهند رسید.

۶۸ برای سالار مغنیان. مزمور و سرود داود خدا برخیزد و دشمنانش پراکنده شوند! و آنانی که از او نفرت دارند از حضورش بگریزند! ۲ چنانکه دود پراکنده می شود، ایشان را پراکنده ساز، و چنانکه موم پیش آتش گداخته می شود، همچنان شیرین به حضور خدا هلاک گردند. ۳ اما صالحان شادی کنند و در حضور خدا به وجد آیند و به شادمانی خرسند شوند. ۴ برای خدا سرود بخوانید و به نام او ترنم نمایید و راهی درست کنید برای او که در صحراها سوار است. نام او یهوه است! به حضورش به وجد آید! ۵ پدر یتیمان و داور بیوه زنان، خداست در مسکن قدس

۶۲ برای یدوتون سالار مغنیان. مزمور داود جان من فقط برای خدا خاموش می شود زیرا که نجات من از جانب اوست. ۲ او تنها صخره و نجات من است و قلعه بلند من. پس بسیار جنبش نخواهم خورد. ۳ تا به کی بر مردی هجوم می آورید تا همگی شما او راهلاک کنید مثل دیوار خم شده و حصار جنبش خورده؟ ۴ و این فقط مشورت می کنند که او را از مرتبه اش بپندازند. و دروغ را دوست می دارند. به زبان خود برکت می دهند و در دل خود لعنت می کنند، سلاه. ۵ ای جان من فقط برای خدا خاموش شو زیرا که امید من از وی است. ۶ او تنها صخره و نجات من است و قلعه بلند من تا جنبش نخورم. ۷ برخداست نجات و جلال من. صخره قوت من و پناه من در خداست. ۸ ای قوم همه وقت بر او توکل کنید و دلهای خود را به حضور وی بریزید. زیرا خدا ملجای ماست، سلاه. ۹ البته بنی آدم بطالت اند و بنی بشر دروغ. در ترازو بالا می روند زیرا جمیع از بطالت سبکترند. ۱۰ بر ظلم توکل نکنید و بر غارت مغرور مشوید. چون دولت افزوده شود دل در آن مبنیدید. ۱۱ خدا یک بار گفته است و دو بار این را شنیده ام که قوت از آن خداست. ۱۲ ای خداوند رحمت نیز از آن توانست، زیرا به هر کس موافق عملش جزا خواهی داد.

۶۳ مزمور داود هنگامی که در صحرای یهودا بود ای خدا، تو خدای من هستی. در سحر تو را خواهم طلبید. جان من تشنه توانست و جسد مشتاق تو در زمین خشک تشنه بی آب. ۲ چنانکه در قدس بر تو نظر کردم تا قوت و جلال تو را مشاهده کنم. ۳ چونکه رحمت تو از حیات نیکوتر است. پس لبهای من ترا تسبیح خواهد خواند. ۴ از این رو تا زنده هستم تو را متبارک خواهد خواند. و دستهای خود را به نام تو خواهم برافراشت. ۵ جان من سیر خواهد شد چنانکه از مغز و پیه. و زبان من به لبهای شادمانی تو را حمد خواهد گفت، ۶ چون تو را بر بستر خود یاد می آورم و در پاسهای شب در تو تفکرم می کنم. ۷ زیرا تو مددکار من بوده ای و زیر سایه بالهای تو شادی خواهم کرد. ۸ جان من به توجسبیده است و دست راست تو مرا تایید کرده است. ۹ و اما آنانی که قصد جان من دارند هلاک خواهند شد و در اسفل زمین فرو خواهند رفت. ۱۰ ایشان به دم شمشیر سپرده می شوند و نصیب شغالها خواهند شد. ۱۱ اما پادشاه در خدا شادی خواهد کرد و هرکه بدو قسم خورد فخر خواهند نمود. زیرا دهان دروغ گویان بسته خواهد گردید.

۶۴ برای سالار مغنیان. مزمور داود ای خدا وقتی که تضرع می نمایم، آواز مرا بشنو و حیاتم را از خوف دشمن نگاه دار! ۲ مرا از مشاورت شیران پنهان کن و از هنگامه گناهکاران. ۳ که زبان خود را مثل شمشیرتیز کرده اند و تیرهای خود یعنی سخنان تلخ را برزه آراسته اند. ۴ تا در کمپنهای خود بر مرد کامل بپندازند. ناگهان بر او می اندازند و نمی ترسند. ۵ خویشش را برای کار زشت تقویت می دهند. درباره پنهان کردن دامها گفتگو می کنند. می گویند: «کیست که ما را ببیند؟» ۶ کارهای بد را تدبیر می کنند و می گویند: «تدبیر نیکو کرده ایم.» و اندرون و قلب هر یک از ایشان عمیق است. ۷ اما خدا تیرها بر ایشان خواهد انداخت. و ناگهان جراحت های ایشان خواهد شد. ۸ وزبانهای خود را بر خود فرو خواهند آورد و هرکه ایشان را ببند فرار خواهد کرد. ۹ و جمیع آدمیان خواهند رسید و کار خدا را اعلام خواهند کرد و عمل او را درک خواهند نمود. ۱۰ و مرد صالح در خداوند شادی می کند و بر او توکل می دارد و جمیع راست دلان، فخر خواهند نمود.

۶۵ برای سالار مغنیان. مزمور و سرود داود ای خدا، تسبیح در صهیون منتظر توست. و نذرها برای تو وفا خواهند شد. ۲ ای که دعا می شنوی! نزد تو تمامی بشر خواهند آمد. ۳ گناهان بر من غالب آمده است. توتقصیرهای مرا کفاره خواهی کرد. ۴ خوشایحال کسی که او را برگزیده، و مقرب خود ساخته ای تا به درگاههای تو ساکن شود. از نیکویی خانه توسیر خواهیم شد و از قدوسیت هیکل تو. ۵ به چیزهای ترسناک در عدل، ما را جواب خواهی داد، ای خدایی که نجات ما هستی. ای که پناه تمامی اقصای جهان و ساکنان بعیده دریاهستی. ۶ و کوهها را به قوت خود مستحکم ساخته ای، و کمر خود را به قدرت بسته ای. ۷ و تلاطم دریا را ساکن می گردانی، تلاطم امواج آن و شورش امت ها را. ۸ ساکنان اقصای جهان آرزایات تو ترسانند. مطلع های صبح و شام را شادمان می سازی. ۹ از زمین تفقد نموده، آن را سیراب می کنی و آن را بسیار توانگر می گردانی. نهر خدا از آب پر است. غله ایشان را آماده می کنی زیرا که بدین طور تهیه کرده ای. ۱۰ پشته هایش را سیراب می کنی و مرزهایش را پست می سازی. به بارشها آن را شاداب می نمایی. نباتاتش را برکت می دهی. ۱۱ به احسان خویش سال را تاجدار می سازی و راههای توجری را می چکاند. ۱۲ مرتع های صحرا نیز می چکاند. و کمر تنها به شادمانی بسته شده است. ۱۳ چمنها به گوسفندان آراسته شده است و دره ها به غله پیراسته؛ از شادی بانگ می زنند و نیز می سرایند.

۶۶ برای سالار مغنیان. سرود و مزمور ای تمامی زمین، برای خدا بانگ شادمانی بزنید! ۲ جلال نام او را بسرایید! و در تسبیح او جلال او را توصیف نمایید! ۳ خدا را گویند: «چه مهیب است کارهای تو! از شدت قوت تو دشمنانت نزد تو تذلل خواهند کرد! تمامی زمین تو را پرستش خواهند کرد و تو را خواهند سرایید و به نام تو ترنم خواهند نمود.» سلاه. ۵ بایید کارهای خدا را مشاهده کنید. او در کارهای خود به بنی آدم مهیب است. ۶ دریا را به

افلاک. ۱۱ خدایا بر آسمانها متعال شو. و جلال تو بر تمامی شامگاهان برگردیده، مثل سگ بانگ زند و در شهر گردش کنند. جهان.

۵۸ برای سالار مغنیان بر لانه‌لک. مکتوم داود آیا فی الحقیقت به عدالتی که گنگ است سخن می‌گویند؟ وای بنی آدم آیابه راستی داوری می‌نمایید؟ ۲ بلکه در دل خود شرارتها به عمل می‌آورید و ظلم دستهای خود را در زمین از میزان درمی‌کنید. ۳ شیران از رحم منحرف هستند. از شکم مادر دروغ گفته، گمراه می‌شوند. ۴ ایشان را زهری است مثل زهر مار. مثل افعی کر که گوش خود را می‌پندد. ۵ که آوازافسونگران را نمی‌شنود، هرچند به مهارت افسون می‌کند. ۶ ای خدا دندانهایشان را در دهانشان بشکن. ای خداوند دندانهای شیران را خرد بشکن. ۷ گداخته شده، مثل آب بگذرند. چون او تیرهای خود را می‌اندازد، در ساعت منقطع خواهند شد. ۸ مثل حلزون که گداخته شده، می‌گذرد. مثل سقط زن، آفتاب را نخواهند دید. ۹ قبل از آنکه دیگهای شما آتش خارها را احساس کند. آنها را چه تر و چه خشک خواهدرفت. ۱۰ مرد عادل چون انتقام را دید شادی خواهد نمود. پایهای خود را به خون شیر خواهد شست. ۱۱ و مردم خواهند گفت: «هرآینه ثمره‌ای برای عادلان هست. هر آینه خدایی هست که در جهان داوری می‌کند.»

۶۰ برای سالار مغنیان بر سوسن شهادت. مکتوم داود برای تعلیم وقتی که با ارم نهرین و ارم صوبه از در مقاتله بیرون آمد و یوآب برگشته، دوازده هزار نفر از ادمیان را در وادی الملع کشت ای خدا ما را دور انداخته، پراکنده ساخته‌ای! خشمناک بودی، بسوی مارجوع فرما! ۲ زمین را متزلزل ساخته، آن راشکافته‌ای! شکستگیهایش را شفا ده زیرا به جنبش آمده است. ۳ چیزهای مشکل را به قوم خود نشان داده‌ای. باده سرگردانی به مانوشانیده‌ای. ۴ علمی به ترسندگان خود داده‌ای تا آن را برای راستی برافرازند، سلاه. ۵ تا حبیبان تونجات یابند. به‌دست راست خود نجات ده و مرا مستجاب فرما. ۶ خدا در قدوسیست خود سخن گفته است. پس وجد خواهم نمود. شکیم را تقسیم می‌کنم وادی سکوت را خواهم پیمود. ۷ جلعاد از آن من است، منسی از آن من. افرایم خود سر من است ویهودا عصای سلطنت من. ۸ موآب ظرف طهارت من است و بر ادم کفش خود را خواهم انداخت. ای فلسطین برای من بانگ برآور! ۹ کیست که مرابه شهر حصین درآورد؟ و کیست که مرا به ادم دشمنانم برهان! مرا از مقاومت کنندگانم برافراز! ۲ مرا از گناهکاران خلاصی ده! و از مردمان خون ریزهایی بخش! ۳ زیرا اینک برای جانم کمین می‌سازند و زورآوران به ضد من جمع شده‌اند، بدون تقصیر من ای خداوند و بدون گناه من. ۴ بی قصور من می‌شتابند و خود را آماده می‌کنند. پس برای ملاقات من بیدار شو و ببین. ۵ اما توای یهوه، خدای صباپوت، خدای اسرائیل! بیدار شده، همه امت‌ها را مکافات برسان و بر غداران بدکار شفقت مفرما، سلاه. ۶ شامگاهان برمی‌گردند و مثل سگ بانگ می‌کنند و در شهردور می‌زنند. ۷ از دهان خود بدی را فرومی‌ریزند. در لبهای ایشان شمشیرهاست. زیرا می‌گویند: «کیست که بشنود؟» ۸ و اما توای خداوند، بر ایشان خواهی خندید و تمامی امت‌ها را استهزا خواهی نمود. ۹ ای قوت من بسوی تو انتظار خواهم کشید زیرا خدا قلعه بلند من است. ۱۰ خدای رحمت من پیش روی من خواهد رفت. خدا مرا بردشمنانم نگران خواهد ساخت. ۱۱ ایشان را به قتل مرسان. ۱۲ به‌سبب گناه زبان و سخنان لبهای خود، در تکبر خویش گرفتار شوند. و به عوض لعنت و دروغی که می‌گویند، ۸ پس نام تو را تا به ابد خواهم سرایید تا هر روز نذرهای خود را ۱۳ ایشان را فانی کن در غضب فانی کن تا نیست گردند و بدانند وفاکتم. که خدادر یعقوب تا اقصای زمین سلطنت می‌کند. سلاه. ۱۴ و

۵۹ برای سالار مغنیان بر لانه‌لک. مکتوم داود وقتی که شاول فرستاد که خانه را کشیک بکشند تا او را بکشند ای خدایم مرا از دشمنانم برهان! مرا از مقاومت کنندگانم برافراز! ۲ مرا از گناهکاران خلاصی ده! و از مردمان خون ریزهایی بخش! ۳ زیرا اینک برای جانم کمین می‌سازند و زورآوران به ضد من جمع شده‌اند، بدون تقصیر من ای خداوند و بدون گناه من. ۴ بی قصور من می‌شتابند و خود را آماده می‌کنند. پس برای ملاقات من بیدار شو و ببین. ۵ اما توای یهوه، خدای صباپوت، خدای اسرائیل! بیدار شده، همه امت‌ها را مکافات برسان و بر غداران بدکار شفقت مفرما، سلاه. ۶ شامگاهان برمی‌گردند و مثل سگ بانگ می‌کنند و در شهردور می‌زنند. ۷ از دهان خود بدی را فرومی‌ریزند. در لبهای ایشان شمشیرهاست. زیرا می‌گویند: «کیست که بشنود؟» ۸ و اما توای خداوند، بر ایشان خواهی خندید و تمامی امت‌ها را استهزا خواهی نمود. ۹ ای قوت من بسوی تو انتظار خواهم کشید زیرا خدا قلعه بلند من است. ۱۰ خدای رحمت من پیش روی من خواهد رفت. خدا مرا بردشمنانم نگران خواهد ساخت. ۱۱ ایشان را به قتل مرسان. ۱۲ به‌سبب گناه زبان و سخنان لبهای خود، در تکبر خویش گرفتار شوند. و به عوض لعنت و دروغی که می‌گویند، ۸ پس نام تو را تا به ابد خواهم سرایید تا هر روز نذرهای خود را ۱۳ ایشان را فانی کن در غضب فانی کن تا نیست گردند و بدانند وفاکتم. که خدادر یعقوب تا اقصای زمین سلطنت می‌کند. سلاه. ۱۴ و

۶۱ برای سالار مغنیان بر ذوات اوتار. مزمور داود ای خدا فریاد مرا بشنو! و دعای مرا اجابت فرما! ۲ از اقصای جهان تو را خواهم خواند، هنگامی که دلم بیهوش می‌شود، مرا به صخره‌ای که از من بلندتر است هدایت نما. ۳ زیرا که تو ملجای من بوده‌ای و برج قوی از روی دشمن. ۴ در خیمه تو ساکن خواهم بود تا ابد الابد. زیر سایه بالهای تو پناه خواهم برد، سلاه. ۵ زیرا توای خدا نذرهای مرا شنیده‌ای و میراث ترسندگان نام خود را به من عطا کرده‌ای. ۶ بر عمر پادشاه روزها خواهی افزود و سالهای اوتا نسل‌ها باقی خواهد ماند. ۷ به حضور خدا خواهد نشست تا ابد الابد. رحمت و راستی را مهیا کن تا او را محافظت کنند. ۸ پس نام تو را تا به ابد خواهم سرایید تا هر روز نذرهای خود را ۱۳ ایشان را فانی کن در غضب فانی کن تا نیست گردند و بدانند وفاکتم. که خدادر یعقوب تا اقصای زمین سلطنت می‌کند. سلاه. ۱۴ و

مددکار من است. خداوند از تایید کنندگان جان من است. ۵۶ برای سالار مغنیان بر فاخته ساکت در بلاد بعیده. ۵ بدی را بر دشمنان من خواهد برگردانید. به راستی خودریشه ایشان را بکن. ۶ قربانی های تبرعی نزد توخواهم گذرانید و نام تو را ای خداوند حمدخواهم گفت زیرا نیکوست. ۷ چونکه از جمیع تنگیها مرا خلاصی داده‌ای، و چشم من بر دشمنانم نگریسته است.

۵۵ برای سالار مغنیان. قصیده داود بر ذوات اوتار ای خدا به دعای من گوش بگیر! و خود را از تضرع من پنهان مکن! ۲ به من گوش فراگیر و مرا مستجاب فرما! زیرا که در تفکر خودمتحیرم و ناله می‌کنم. ۳ از آواز دشمن و به سبب ظلم شریر، زیرا که ظلم بر من می‌اندازد و با خشم بر من جفا می‌کنند. ۴ دل من در اندرونی پیچ و تاب می‌کند، و ترسهای موت بر من افتاده است. ۵ ترس و لرز به من درآمده است. وحشتی هولناک مرا درگرفته است. ۶ و گفتم کاش که مرا بالها مثل کبوتر می‌بود تا پرواز کرده، استراحت می‌یافتم. ۷ هرآینه بجای دور می‌پریدم، و در صحرا ماوا می‌گریدم، سلاه. ۸ می‌شناختم بسوی پناهگاهی، از باد تند و از طوفان شدید. ۹ ای خداوند آنها را هلاک کن و زبانهایشان را تفریق نما زیرا که در شهر ظلم و جنگ دیده‌ام. ۱۰ روز و شب بر حصارهایش گردش می‌کنند و شرارت و مشقت در میانش می‌باشد. ۱۱ فسادها در میان وی است و جور و حيله از کوچه‌هایش دور نمی‌شود. ۱۲ زیرا دشمن نبود که مرا ملامت می‌کرد والا تحمل می‌کردم؛ و خصم من نبود که بر من سربلندی می‌نمود؛ والا خود را از وی پنهان می‌ساختم. ۱۳ بلکه تو بودی ای مرد نظیر من! ای یار خالص و دوست صدیق من! ۱۴ که با یکدیگر مشورت شیرین می‌کردیم و به خانه خدا در انبوه می‌خرامیدیم. ۱۵ موت بر ایشان ناگهان آید وزنده بگور فرو روند. زیرا شرارت در مسکن های ایشان و در میان ایشان است. (Sheol h7585) ۱۶ و اما من نزد خدا فریاد می‌کنم و خداوند مرا نجات خواهد داد. ۱۷ شامگاهان و صبح و ظهر شکایت و ناله می‌کنم و او آواز مرا خواهد شنید. ۱۸ جانم را از جنگی که بر من شده بود، بسلامتی فدیة داده است. زیرا بسیاری با من مقاومت می‌کردند. ۱۹ خدا خواهد شنید و ایشان را جواب خواهد داد، او که از ازل نشسته است، سلاه. زیرا که در ایشان تبدیلیها نیست و از خدانمی ترسند. ۲۰ دست خود را بر صلح اندیشان خویش دراز کرده، و عهد خویش را شکسته است. ۲۱ سخنان چرب زبانش نرم، لیکن دلش جنگ است. سخنانش چرب تر از روغن لیکن شمشیرهای برهنه است. ۲۲ نصیب خود را به خداوند بسپار و تو را رزق خواهد داد. او تا به ابد نخواهد گذاشت که مرد عادل جنبش خورد. ۲۳ و توتای خدا ایشان را به چاه هلاکت فرو خواهی آورد. مردمان خون ریز و حيله ساز، روزهای خود را نیمه نخواهند کرد، لیکن من بر تو توکل خواهم داشت.

۵۷ برای سالار مغنیان بر لاتهلک. مکتوم داود وقتی که از حضور شاول به مغاره فرار کرد ای خدا بر من رحم فرما، بر من رحم فرما! زیرا جانم در تو پناه می‌برد، و در سایه بالهای تو پناه می‌برم تا این بلایا بگذرد. ۲ نزدخدای تعالی آواز خواهم داد، نزد خدایی که همه چیز را برایم تمام می‌کند. ۳ از آسمان فرستاده، مرا خواهد رهانید. زیرا تعاقب کننده سخت من ملامت می‌کند، سلاه. خدا رحمت و راستی خود را خواهد فرستاد. ۴ جان من در میان شیران است. در میان آتش افروزان می‌خواهم یعنی آدمیانی که دندانهایشان نیزه‌ها و تیرهاست. و زبان ایشان شمشیر برنده است. ۵ ای خدا بر آسمانها متعال شو و جلال تو بر تمامی جهان. ۶ دامی برای پایهایم مهیا ساختند و جانم خم گردید. چاهی پیش رویم کنند، و خود در میانش افتادند، سلاه. ۷ دل من مستحکم است خدایا دل من مستحکم است. سرود خواهم خواند و ترنم خواهم نمود. ۸ ای جلال من بیدار شو! ای برپا و وعده بیدار شو! صبحگاهان من بیدار خواهم شد. ۹ ای خداوند تو را در میان امت‌ها حمد خواهم گفت. تو را در میان قوم‌ها تسبیح خواهم خواند. ۱۰ زیرا رحمت تو تا آسمانها عظیم است و راستی تو تا

کوهها را می شناسم و وحوش صحرا نزد من حاضرند. ۱۲ اگر گرسنه می بودم تورا خبر نمی دادم. زیرا ربع مسکون و پری آن از آن من است. ۱۳ آیا گوشت گاو را بخورم و خون بزها را بنوشم؟ ۱۴ برای خدا قربانی تشکر را بگذاران، و نذرهای خویش را به حضرت اعلیٰ وفانما. ۱۵ پس در روز تنگی مرا بخوان تا تو بر مذبج توهانند گذرانیدی.

۵۲ برای سالار مغنیان. قصیده داود وقتی که دواغ ادومی آمد و شاول را خبر داده، گفت که داود به خانه اخیمملک رفت ای جبار چرا از بدی فخر می کنی؟ رحمت خدا همیشه باقی است. ۲ زبان تو شرارت را اختراع می کند، مثل استره تیز، ای حیل ساز! ۳ بدی را از نیکویی بیشتر دوست می داری و دروغ را زیاده تر از راست گویی، سلاه. ۴ همه سخنان مهلک را دوست می داری، ای زبان حیل ساز! ۵ خدا نیز تو را تا به ابد هلاک خواهد کرد تو را برده، از مسکن تو خواهد کند و ریشه تورا از زمین زندگان، سلاه. ۶ عادلان این را دیده، خواهند ترسید و بر او خواهند خندید. ۷ هان این کسی است که خدا را قلعه خویش ننمود بلکه به کثرت دولت خود توکل کرد و از بدی خویش خود را زورآور ساخت. ۸ و اما من مثل زیتون سبز در خانه خدا هستم. به رحمت خدا توکل می دارم تا ابدالایاد. ۹ تو را همیشه حمد خواهم گفت، زیرا تو این را کرده ای. و انتظار نام تو را خواهم کشید زیرا نزد مقدسان تو نیکوست.

۵۱ برای سالار مغنیان. مزمور داود وقتی که ناتان نبی بعد از درآمدنش به بتشیع نزد او آمد ای خدا به حسب رحمت خود بر من رحم فرما. به حسب کثرت رفت خویش گناهانم را محو ساز. ۲ مرا از عصیانم به کلی شست و شوده و از گناهانم مرا طاهر کن. ۳ زیرا که من به معصیت خود اعتراف می کنم و گناهانم همیشه در نظر من است. ۴ به تو و به تو تنها گناه ورزیده، و در نظر تو این بدی را کرده ام. تا در کلام خود مصدق گردی و در داوری خویش مژکی شوی. ۵ اینک در معصیت سرشته شدم و مادرم در گناه به من آبیستن گردید. ۶ اینک برآستی در قلب راغب هستی. پس حکمت را در باطن من به من بیاموز. ۷ مرا با زوفا پاک کن تا طاهر شوم. مرا شست و شو کن تا از برف سفیدتر گردم. ۸ شادی و خرمی را به من بشنوان تا استخوانهایی که کوبیده ای به وجد آید. ۹ روی خود را از گناهانم بپوشان و همه خطایای مرا محو کن. ۱۰ ای خدادل طاهر در من بیافزین و روح مستقیم در باطنم تازه بساز. ۱۱ مرا از حضور خود مینداز، و روح قدوس خود را از من مگیر. ۱۲ شادی نجات خود را به من باز ده و به روح آزاد مرا تابید فرما. ۱۳ آنگاه طریقی تو را به خطاکاران تعلیم خواهم داد، و گناه کاران بسوی تو بازگشت خواهند نمود. ۱۴ مرا از خونها نجات ده! ای خدایی که خدای نجات من هستی! تا زبانم به عدالت تو ترنم نماید. ۱۵ خداوند! لبهایم را بگشا تا زبانم تسبیح تو را اخبار نماید. ۱۶ زیرا قربانی را دوست نداشتی والا می دادم. قربانی سوختنی را پسند نکردی.

۵۳ برای سالار مغنیان. قصیده داود بر ذوات اوتار. قصیده داود احمق در دل خود می گوید که خدایی نیست. فاسد شده، شرارت مکرره کرده اند. و نیکوکاری نیست. ۲ خدا از آسمان بر بنی آدم نظر انداخت تا ببیند که فهم و طالب خدایی هست. ۳ همه ایشان مرتد شده، با هم فاسد گردیده اند. نیکوکاری نیست یکی هم نی. ۴ آیا گناهکاران بی معرفت هستند که قوم مرا می خورند چنانکه نان می خورند و خدا را نمی خوانند؟ ۵ آنگاه سخت ترسان شدند، جایی که هیچ ترس نبود. زیرا خدا استخوانهای محاصره کننده تو را از هم پاشید. آنها را خجل ساخته ای زیرا خدا ایشان را رد نموده است. ۶ کاش که نجات اسرائیل از صهیون ظاهر می شد. وقتی که خدا اسیری قوم خویش را برگرداند، یعقوب وجد خواهد نمود و اسرائیل شادی خواهد کرد.

۵۴ برای سالار مغنیان. قصیده داود بر ذوات اوتار وقتی که زبفیان نزد شاول آمده، گفتند آیا داود نزد ما خود را پنهان نمی کند ای خدا به نام خود مرا نجات بده و به قوت خویش بر من داوری نما. ۲ ای خدا دعای مرا بشنو و سخنان زبانم را گوش بگیر. نجات من هستی! تا زبانم به عدالت تو ترنم نماید. ۱۵ خداوند! لبهایم را بگشا تا زبانم تسبیح تو را اخبار نماید. ۱۶ زیرا قربانی را دوست نداشتی والا می دادم. قربانی سوختنی را پسند نکردی.

در جهان پیدا نمود. ۹ او جنگها را تاقصای جهان تسکین می دهد. کمان را می شکنند و نیزه را قطع می کند و ارا به را به آتش می سوزاند. ۱۰ بازایستید و بدانید که من خدا هستم. در میان امت ها، متعال و در جهان، متعال خواهم شد. ۱۱ یهوه صبا یوت با ماست و خدای یعقوب قلعه بلند ما، سلاه.

۴۷ برای سالار مغنیان. مزمور بنی قورح ای جمیع امت ها دستک زنید. نزد خدایه آواز شادی بانگ برآورید. ۲ زیر خداوند متعال و مهیب است و بر تمامی جهان خدای بزرگ. ۳ قوم ها را در زیر ما مغلوب خواهد ساخت و طایفه ها را در زیر پایهای ما. ۴ میراث ما را برای ما خواهد برگزید یعنی جلالت یعقوب را که دوست می دارد، سلاه. ۵ خدا به آواز بلند صعود نموده است. خداوند به آواز کرنا. ۶ تسبیح بخوانید، خدا را تسبیح بخوانید، تسبیح بخوانید، پادشاه ما را تسبیح بخوانید. ۷ زیرا خدا پادشاه تمامی جهان است. به خردمندی تسبیح بخوانید. ۸ خدا بر امت ها سلطنت می کند. خدا بر تخت قدس خود نشسته است. ۹ سروران قوم ها با قوم خدای ابراهیم جمع شده اند زیرا که سپرهای جهان از آن خداست. او بسیار متعال می باشد.

۴۸ سرود و مزمور بنی قورح خداوند بزرگ است و بی نهایت مجید، در شهر خدای ما و در کوه مقدس خویش. ۲ جمیل در بلندی اش و شادی تمامی جهان است کوه صهیون، در جوانب شمال، قریه پادشاه عظیم. ۳ خدا در قصرهای آن به ملجای بلند معروف است. ۴ زیرا اینک پادشاهان جمع شدند، و با هم درگذشتند. ۵ ایشان چون دیدند متعجب گردیدند. و در حیرت افتاده، فرار کردند. ۶ لرزه بر ایشان در آنجا مستولی گردید و درد شدید مثل زنی که می زاید. ۷ تو کشتیهای ترشیش را به باد شرقی شکستی. ۸ چنانکه شنیده بودیم، همچنان دیده ایم، در شهر یهوه صبا یوت، در شهر خدای ما؛ خدا آن را تا ابدالآباد مستحکم خواهد ساخت، سلاه. ۹ ای خدا در رحمت توفت فکر کرده ایم، در اندرون هیکل تو. ۱۰ ای خدا چنانکه نام تو است، همچنان تسبیح تو نیز تاقصای زمین. دست راست تو از عدالت پر است. ۱۱ کوه صهیون شادی می کند و دختران یهودا به وجد می آیند، به سبب داوریهای تو. ۱۲ صهیون را طواف کنید و گرداگرد او بخرامید و برجهای وی را بشمارید. ۱۳ دل خود را به حصارهایش بنهید و در قصرهایش تامل کنید تا طبقه آینده را اطلاع دهید. ۱۴ زیرا این خدا، خدای ماست تا ابدالآباد و ما را تا به موت هدایت خواهد نمود.

۵۰ مزمور آساف خدا، خدا یهوه تکلم می کند و زمین را از مطلع آفتاب تا به مغربش می خواند. ۲ از صهیون که کمال زیبایی است، خدا تجلی نموده است. ۳ خدای ما می آید و سکوت نخواهد نمود. آتش پیش روی او می بلعد. و طوفان شدید گرداگرد وی خواهد بود. ۴ آسمان را از بالا می خواند و زمین را، تا قوم خود را داوری کند: ۵ «مقدسان مرا نزد من جمع کنید، که عهد را با من به قربانی بسته اند.» ۶ و آسمانها از انصاف او خبر خواهند داد. زیرا خدا خود داور است، سلاه. ۷ «ای قوم من بشنونا سخن گویم. وای اسرائیل تا برایت شهادت دهم که خدا، خدای تومن هستم. ۸ درباره قربانی هایت تو را توبیخ نمی کنم و قربانی های سوختنی تو دائم در نظر من است. ۹ گوساله ای از خانه تو نمی گیرم و نه بز از آغل تو. ۱۰ زیرا که جمیع حیوانات جنگل از آن منند و بهایی می که بر هزاران کوه می باشند. ۱۱ همه پرندگان

۴۹ برای سالار مغنیان. مزمور بنی قورح ای تمامی قوم ها این را بشنویید! ای جمیع سکنه ربع مسکون این را گوش گیرید! ۲ ای

نمایند. و مرا به کوه مقدس تو و مسکن های تو رسانند. ۴ آنگاه جان ما به خاک خم شده است و شکم ما به زمین چسبیده. به مذبح خدا خواهیم رفت، بسوی خدایی که سرور و خرمی من است. و توراى خدا، خدای من با برپاى تسبیح خواهیم خواند. ۵ ای جان من چرا منحنی شده‌ای؟ و چرا درمن پریشان گشته‌ای؟ امید بر خدا دار. زیرا که او را باز حمد خواهیم گفت، که نجات روی من و خدای من است.

۴۴ برای سالار مغنیان. قصیده بنی قورح ای خدا به گوشهای خود شنیده‌ایم و پدران ما، ما را خبر داده‌اند، از کاری که در روزهای ایشان و در ایام سلف کرده‌ای. ۲ تو به‌دست خود امت‌ها را بیرون کردی، اما ایشان را غرس نمودی. قومها را تباه کردی، اما ایشان را منتشر ساختی. ۳ زیرا که به شمشیر خود زمین را تسخیر نکردند و بازوی ایشان ایشان را نجات نداد. بلکه دست راست تو و یازو و نور روی تو. زیرا از ایشان خرسند بودی. ۴ ای خدا تو پادشاه من هستی. پس برنجات یعقوب امر فرما. ۵ به مدد تو دشمنان خود را خواهیم افکند و به نام تو مخالفان خویش را پایمال خواهیم ساخت. ۶ زیرا بر کمان خود توکل نخواهم داشت و شمشیرم مرا خلاصی نخواهد داد. ۷ بلکه تو ما را از دشمنان ما خلاصی دادی و میغضان ما را خجمل ساختی. ۸ تمامی روزبر خدا فخر خواهیم کرد و نام تو را تا به ابد تسبیح خواهیم خواند، سلا. ۹ لیکن الان تو ما را دورانداخته و رسوا ساخته‌ای و با لشکرهای ما بیرون نمی آیی. ۱۰ و ما را از پیش دشمن روگردان ساخته‌ای و خصمان ما برای خویشتن تاراج می‌کنند. ۱۱ ما را مثل گوسفندان برای خوراک تسلیم کرده‌ای و ما را در میان امت‌ها پراکنده ساخته‌ای. ۱۲ قوم خود را بی‌بها فروختی و ازقیمت ایشان نفع نبردی. ۱۳ ما را نزد همسایگان ماعار گردانیدی. اهانت و سخریه نزد آتانی که گرداگرد ما. ۱۴ ما را در میان امت هاضرب‌المثل ساخته‌ای. جنبانیدن سر در میان قوم‌ها. ۱۵ و رسوایی من همه روزه در نظر من است. و خجالت رویم مرا پوشانیده است، ۱۶ آزاواز ملامت گو و فحاش، از روی دشمن و انتقام گیرنده. ۱۷ این همه بر ما واقع شد. اما تو را فراموش نکردیم و در عهد تو خیانت نورزیدیم. ۱۸ دل مایه عقب برنگردید و پایهای ما از طریق تو انحراف نورزید. ۱۹ هرچند ما را در مکان اژدرها کوبیدی و ما را به سایه موت پوشانیدی. ۲۰ نام خدای خود را هرگز فراموش نکردیم و دست خود را به خدای غیر برنیفراشتیم. ۲۱ آیا خدا این را غوررسی نخواهد کرد؟ زیرا او خفایای قلب رامی داند. ۲۲ هر آینه به‌خاطر تو تمامی روز کشته می‌شویم و مثل گوسفندان ذبح شمرده می‌شویم. ۲۳ ای خداوند بیدار شو او را اعانت خواهد کرد در طلوع صبح. ۲۴ اما تو نعره زدن و چراخوایده‌ای؟ برخیز و ما را تا به ابد دور مینداز. ۲۴ چرا روی خود را پوشانیدی و ذلت و تنگی ما را فراموش کردی؟ ۲۵ زیرا که

۴۵ برای سالار مغنیان بر سوسننها. قصیده بنی قورح. سرود حبیبان دل من به کلام نیکو می‌جوشت. انشاءخود را دربار پادشاه می‌گویم. زبان من قلم کاتب ماهر است. ۲ تو جمیل تو هستی ازبنی آدم و نعمت بر لبهای تو ریخته شده است. بنابراین، خدا تو را مبارک ساخته است تا ابدالاباد. ۳ ای جبار شمشیر خود را بر ران خود ببند، یعنی جلال و کبریایی خویش را. ۴ و به کبریایی خودسوار شده، غالب شو به جهت راستی و حلم و عدالت و دست راستت چیزهای ترسناک را به توخواهد آموخت. ۵ به تیرهای تیز تو امت‌ها زیر تومی افتند و به دل دشمنان پادشاه فرو می‌رود. ۶ ای خدا، تخت تو تا ابدالاباد است؛ عصای راستی عصای سلطنت تو است. ۷ عدالت را دوست و شرارت را دشمن داشتی. بنابراین خدا خدای توتو را به روغن شادمانی بیشتر از رفقایات مسح کرده است. ۸ همه رختهای تو مر و عود و سلیخه است، از قصرهای عاج که به تارها تو را خوش ساختند. ۹ دختران پادشاهان از زنان نجیب تو هستند. ملکه به‌دست راست در طلای اوفیرایستاده است. ۱۰ ای دختر بشنو و بین و گوش خود را فرادار. و قوم خود و خانه پدرت را فراموش کن، ۱۱ تا پادشاه مشتاق جمال تو بشود، زیرا او خداوند تو است پس او را عبادت نما. ۱۲ و دختر صور با ارمغانی. و دولتمندان قوم رضامندی تو را خواهند طلبید. ۱۳ دختر پادشاه تمام در اندرون مجید است و رختهای او با طلا مرصع است. ۱۴ به لباس طرازدار نزد پادشاه حاضر می‌شود. باکره‌های همراهان او در عقب وی نزد تو آورده خواهند شد. ۱۵ به شادمانی و خوشی آورده می‌شوند و به قصر پادشاه داخل خواهند شد. ۱۶ به عوض پدران پسرانت خواهند بود و ایشان را بر تمامی جهان سروران خواهی ساخت. ۱۷ نام تو را در همه دهرها ذکرخواهم کرد. پس قوم‌ها تو را حمد خواهند گفت تا ابدالاباد.

۱۳ روی (خشم) خود را از من بگردان تا فرحناک شوم قبل از آنکه خداوند بر من رحم نما. جان مرا شفا بده زیرا به تو گناه ورزیده‌ام.» رحلت کنم و نایاب گردم.

۴۰ برای سالار مغنیان. مزمور داود انتظار بسیار برای خداوند کشیده‌ام، وبه من مایل شده، فریاد مرا شنید. ۲ و مرا از چاه هلاکت برآورد و از گل لجن و پایهایم را برصخره گذاشته، قدمهایم را مستحکم گردانید. ۳ و سرودی تازه در دهانم گذارد یعنی حمد خدای ما. را بسیاری چون این را ببینند ترسان شده، برخداوند توکل خواهند کرد. ۴ خوشایحال کسی که بر خداوند توکل دارد و به متکبران ظالم و مرتدان دروغ مایل نشود. ۵ ای یهوه خدای ما چه بسیار است کارهای عجیب که تو کرده‌ای و تدبیرهایی که برای ما نموده‌ای. در نزد تو آنها را تقویم نتوان کرد، اگر آنها را تقریر و بیان بکنم، ازحد شمار زیاده است. ۶ در قربانی و هدیه رغبت نداشتی. اما گوشهای مرا باز کردی. قربانی سوختنی و قربانی گناه را نخواستی. ۷ آنگاه گفتم: «ایک می‌آیم!» در طومار کتاب درباره من نوشته شده است. ۸ در بجا آوردن اراده توای خدای من رغبت می‌دارم و شریعت تو در اندرون دل من است.» ۹ در جماعت بزرگ به عدالت بشارت داده‌ام. ایک لپهای خود را باز نخواهم داشت و توای خداوند می‌دانی. ۱۰ عدالت تو را در دل خود مخفی نداشته‌ام. امانت و نجات تو را بیان کرده‌ام. رحمت و راستی تو را از جماعت بزرگ پنهان نکرده‌ام. ۱۱ پس توای خداوند لطف خود را از من باز مدار. رحمت و راستی تو دائم مرا محافظت کند. ۱۲ زیرا که بلایای بیشمار مرا احاطه می‌کند. گناهانم دور مرا گرفته است به حدی که نمی‌توانم دید. از مویهای سر من زیاده است و دل من مرا ترک کرده است. ۱۳ ای خداوند مرحمت فرموده، مرا نجات بده. ای خداوند به اعانت من تعجیل فرما. ۱۴ آنانی که قصد هلاکت جان من دارند، جمیع خجل و شرمنده شوند. و آنانی که در بدی من رغبت دارند، به عقب برگردانیده و رسوا گردند. ۱۵ آنانی که بر من هه هه می‌گویند، به سبب خجالت خویش حیران شوند. ۱۶ و اما جمیع طالبان تو در تو وجد و شادی نمایند و آنانی که نجات تو را دوست دارند، دائم گویند که خداوند بزرگ است. ۱۷ و اما من مسکین و فقیر هستم و خداوند درباره من تفکر می‌کند. تو معاون و نجات‌دهنده من هستی. ای خدای من، تاخیر مفرما.

۴۲ برای سالار مغنیان. قصیده بنی قورح چنانکه آهو برای نهرهای آب شدت اشتیاق دارد، همچنان‌ای خدا جان من اشتیاق جماعت بزرگ به عدالت بشارت داده‌ام. ایک لپهای خود را باز نخواهم داشت و توای خداوند می‌دانی. ۱۰ عدالت تو را در دل خود مخفی نداشته‌ام. امانت و نجات تو را بیان کرده‌ام. رحمت و راستی تو را از جماعت بزرگ پنهان نکرده‌ام. ۱۱ پس توای خداوند لطف خود را از من باز مدار. رحمت و راستی تو دائم مرا محافظت کند. ۱۲ زیرا که بلایای بیشمار مرا احاطه می‌کند. گناهانم دور مرا گرفته است به حدی که نمی‌توانم دید. از مویهای سر من زیاده است و دل من مرا ترک کرده است. ۱۳ ای خداوند مرحمت فرموده، مرا نجات بده. ای خداوند به اعانت من تعجیل فرما. ۱۴ آنانی که قصد هلاکت جان من دارند، جمیع خجل و شرمنده شوند. و آنانی که در بدی من رغبت دارند، به عقب برگردانیده و رسوا گردند. ۱۵ آنانی که بر من هه هه می‌گویند، به سبب خجالت خویش حیران شوند. ۱۶ و اما جمیع طالبان تو در تو وجد و شادی نمایند و آنانی که نجات تو را دوست دارند، دائم گویند که خداوند بزرگ است. ۱۷ و اما من مسکین و فقیر هستم و خداوند درباره من تفکر می‌کند. تو معاون و نجات‌دهنده من هستی. ای خدای من، تاخیر مفرما.

۴۱ برای سالار مغنیان. مزمور داود خوشایحال کسی که برای فقیر تفکرمی‌کند. خداوند او را در روز بلا خلاصی خواهد داد. ۲ خداوند او را محافظت خواهد کرد و زنده خواهد داشت. او در زمین مبارک خواهد بود و او را به آزوری دشمنانش تسلیم نخواهی کرد. ۳ خداوند او را بر بستری بیماری تأیید خواهد نمود. تمامی خوابگاه او را در بیماریش خواهی گسترانید. ۴ من گفتم: «ای

۴۳ ای خدا مرا داوری کن و دعوی مرا باقوم بیرحم فیصل زمین مبارک خواهد بود و او را به آزوری دشمنانش تسلیم نخواهی کرد. ۳ خداوند او را بر بستری بیماری تأیید خواهد نمود. تمامی خوابگاه او را در بیماریش خواهی گسترانید. ۴ من گفتم: «ای

۴۳ ای خدا مرا داوری کن و دعوی مرا باقوم بیرحم فیصل زمین مبارک خواهد بود و او را به آزوری دشمنانش تسلیم نخواهی کرد. ۳ خداوند او را بر بستری بیماری تأیید خواهد نمود. تمامی خوابگاه او را در بیماریش خواهی گسترانید. ۴ من گفتم: «ای

کاملان را می‌داند و میراث ایشان خواهد بود تا ابدالآباد. ۱۹ در ۸ من بی‌حس و بی‌نهایت کوفته شده‌ام و از فغان دل خود نعره زمان بلا خجل نخواهند شد، و در ایام قحط سیر خواهند بود. می‌زنم. ۹ ای خداوند تمامی آرزوی من در مد نظر تو است و ناله ۲۰ زیرشریان هلاک می‌شوند و دشمنان خداوند مثل خرمنی مرتعها های من از تو مخفی نمی‌باشد. ۱۰ دل من می‌طپد و قوتم از فانی خواهند شد. بلی مثل دخان فانی خواهند گردید. ۲۱ شریر من رفته است و نور چشمانم نیز با من نیست. ۱۱ دوستان و قرض می‌گیرد و وفا نمی‌کند و اما صالح رحیم و بخشنده است. رفیقانم از بالای من برکنار می‌ایستند و خویشان من دور ایستاده‌اند. ۲۲ زیرا آنانی که از وی برکت یابند وارث زمین گردند. و اما آنانی ۱۲ آنانی که قصد جانم دارند دام می‌گسترند و بداندیشانم سخنان که ملعون وی‌اند، منقطع خواهند شد. ۲۳ خداوند قدمهای انسان فتنه‌انگیز می‌گویند و تمام روزحیله را تفکر می‌کنند. ۱۳ و اما رامستحکم می‌سازد، و در طریق هایش سرور می‌دارد. ۲۴ اگرچه من مثل کر نمی‌شوم. مانند گنگم که دهان خود را باز نکند. بیفتد افکنده نخواهد شد زیرا خداوند دستش را می‌گیرد. ۲۵ من ۱۴ و مثل کسی گردیده‌ام که نمی‌شوند و کسی که در زبانش جوان بدم والان پیر هستم و مرد صالح را هرگز متروک ندیده‌ام و نه نسلسل را که گدای نان بشوند. ۲۶ تمامی روز رؤف است و قرض دهنده. و ذریت او مبارک خواهد بود. ۲۷ از بدی برکنار شو و شادی نمایند و چون پایم بلغزد بر من تکبر کنند. ۱۷ زیرا که برای نیکویی بکن. پس ساکن خواهی بود تا ابدالآباد. ۲۸ زیرا خداوند انصاف را دوست می‌دارد و مقدسان خود را ترک نخواهد فرمود. گناه خود را اخبار می‌نمایم و از خطای خود غمگین هستم. ایشان محفوظ خواهند بود تا ابدالآباد. و اما نسل شریر منقطع خواهد شد. ۲۹ صالحان وارث زمین خواهند بود و در آن تا به ابد سکونت خواهند نمود. ۳۰ دهان صالح حکمت را بیان می‌کند می‌نمایند بسیارند. ۲۰ و آنانی که به عوض نیکی به من بدی و زبان او انصاف را ذکر می‌نماید. ۳۱ شریعت خدای وی در دل اوست. پس قدمهایش نخواهد لغزد. ۳۲ شریر برای صالح کمین می‌کند و قصد قتل وی می‌دارد. ۳۳ خداوند او را در دستش هستی.

ترک نخواهد کرد و چون به داوری آید بر وی فتوا خواهد داد. ۳۴ منتظر خداوند باش و طریق او را نگاه دار تا تو را به وراثت زمین برافزارد. چون شریان منقطع شوند آن را خواهی دید. ۳۵ شریر را دیدم که ظلم پیشه بود و مثل درخت بومی سبز خود را بهر سومی کشید. ۳۶ اما گذشت و اینک نیست گردید و او را جستجو کردم و یافت نشد. ۳۷ مرد کامل را ملاحظه کن و مرد راست را ببین زیرا که عاقبت آن مرد سلامتی است. ۳۸ اما خطاکاران جمیع هلاک خواهند گردید و عاقبت شریان منقطع خواهد شد. ۳۹ و نجات صالحان از خداوند است و در وقت تنگی او قلعه ایشان خواهد بود. ۴۰ و خداوند ایشان را اعانت کرده، نجات خواهد داد. ایشان را از شریان خلاص کرده، خواهد رهانید. زیرا بر او توکل دارند.

۳۸ مزمور داود برای تذکر ای خداوند مرا در غضب خود تو بیخ منما و در خشم خویش تادیبم فرما. ۲ زیرا که تیرهای تو بر تو می‌باشد. ۸ مرا از همه گناهانم برهان و مرا نزد جاهلان در من فرو رفته و دست تو بر من فرو آمده است. ۳ در جسد من به سبب غضب تو صحتی نیست و در استخوانهایم به سبب خطای خودم سلامتی نی. ۴ زیرا گناهانم از سرم گذشته است. دست تو من تلف می‌شوم. ۱۱ چون انسان را به سبب گناهش مثل بارگران از طاقتم سنگین ترشده. ۵ جراحات من متعفن و به عتابها تادیب می‌کنی، نفایس او را مثل بید می‌گذاری. یقین موقوف شده است، به سبب حماقت من. ۶ به خود می‌پیچم و بی نهایت منحنی شده‌ام. تمامی روز ماتم‌کنان تردد می‌کنم. ۷ زیرا مرابشنو و به فریادم گوش بده و از اشکهایم ساکت مباش، زیرا که کمر من از سوزش پر شده است و در جسد من صحتی نیست. من غریب هستم در نزد تو و نزیل هستم مثل جمیع پدران خود.

بگیر و به اعانت من برخیز. ۳ و نیزه را راست کن و راه را پیش روی جفاکنندگانم ببند و بهجان من بگو من نجات توهستم. ۴ خجل و رسوا شوند آنانی که قصد جان من دارند و آنانی که بداندیش منند، برگردانیده و خجل شوند. ۵ مثل کاه پیش روی باد باشند و فرشته خداوند ایشان را براند. ۶ راه ایشان تاریکی و لغزنده باد. و فرشته خداوند ایشان را تعاقب کند. ۷ زیرا دام خود را برای من بی سبب درحفره‌ای پنهان کردند که آن را برای جان من بی جهت کنده بودند. ۸ هلاکت ناگهانی بدو برسد و دمی که پنهان کرد خودش را بگیرد و در آن به هلاکت گرفتار گردد. ۹ و اما جان من در خداوندوجد خواهد کرد و در نجات او شادی خواهند نمود. ۱۰ همه استخوانهایم می‌گویند «ای خداوندکیست مانند تو که مسکین را از شخص قوی تر از او می‌رهاند و مسکین و فقیر را از تاراج کننده وی.» ۱۱ شاهدان کینه ور برخاسته‌اند. چیزهایی را که نمی دانستم از من می‌پرسند. ۱۲ به عوض نیکویی بدی به من می‌کنند. جان مرا بی‌کس گردانیده‌اند. ۱۳ و اما من چون ایشان بیمار می‌بودند پلاس می‌پوشیدم. جان خود را به روزه می‌رنجانیدم و دعا می‌بردم سینه‌ام برمی گشت. ۱۴ مثل آنکه اودوست و برادر می‌بود، سرگردان می‌رفتم. چون کسی که برای مادرش ماتم گیرد، از حزن خم می‌شدم. ۱۵ ولی چون افتادم شادی‌کنان جمع شدند. آن فرومایگان بر من جمع شدند. و کسانی که نشناخته بودم مرا دریدند و ساکت نشدند. ۱۶ مثل فاجرانی که برای نان مسخرگی می‌کنند. دندانهای خود را بر من می‌افشردند. ۱۷ ای خداوند تا به کی نظر خواهی کرد! جانم را ازخوابهای ایشان برهان و یگانه مرا از شیربیگان. ۱۸ و تو را در جماعت بزرگ حمد خواهم گفت. ترا در میان قوم عظیم تسبیح و تحمید خواهم خواند. ۱۹ تا آنانی که بی سبب دشمن منند، بر من فخر نکنند. و آنانی که بر من بی سبب بغض می‌نمایند، چشمک زنند. ۲۰ زیرا برای سلامتی سخن نمی‌گویند و برآنانی که در زمین آرامند سخنان حيله آمیز را تفکر می‌کنند. ۲۱ و دهان خود را بر من باز کرده، می‌گویند هه هه چشم ما دیده است. ۲۲ ای خداوند تو آن را دیده‌ای پس سکوت مفرما. ای خداوند از من دور مباش. ۲۳ خویشتران را برانگیز و برای داد من بیدار شو، ای خدای من و خداوند من برای دعوی من. ۲۴ ای یهوه خدایم مرا موافق عدل خود داد بده، مباد بر من شادی نمایند. ۲۵ تادر دل خود نگویند اینک مراد ما. تا نگویند او را بلعیده‌ایم. ۲۶ و آنانی که در بدی من شادند، با هم خجل و شرمند شوند. و آنانی که بر من تکبر می‌کنند، به خجلت و رسوایی ملیس شوند. ۲۷ آنانی که خواهان حق مند ترنم و شادی نمایند. و دائم گویند خداوند بزرگ است که به سلامتی بنده خود رغبت دارد. ۲۸ و زبانم عدالت تو را بیان خواهد کرد و تسبیح تو را تمامی روز.

۳۲ قصیده داود خوشابحال کسی که عصیان او آمرزیده شد و گناه وی مستور گردید. ۲ خوشابحال کسی که خداوند به وی جرمی در حساب نیاورد. و در روح او حیل‌های نمی باشد. ۳ هنگامی که خاموش می‌بودم، استخوانهایم پوسیده می‌شد از نعره‌ای که تمامی روزی زدم. ۴ چگونه دست تو روز و شب بر من سنگین می‌بود. رطوبتم به خشکی تابستان مبدل گردید، سلاه. ۵ به گناه خود نزد تواعتراف کردم و جرم خود را مخفی نداشتیم. گفتم: عصیان خود را نزد خداوند اقرار می‌کنم. پس تو آرایش گناهم را عفو کردی، سلاه. ۶ از این رو هر مقدسی در وقت اجابت نزد تودعا خواهد کرد. وقتی که آبهای بسیار به سیلان آید، هرگز بدو نخواهد رسید. ۷ توملجای من هستی مرا از تنگی حفظ خواهی کرد. مرا به سرودهای نجات احاطه خواهی نمود، سلاه. ۸ تو را حکمت خواهم آموخت و براهی که باید رفت ارشاد خواهم نمود و تو را به چشم خود که بر تو است نصیحت خواهم فرمود. ۹ مثل اسب و قاطر بی‌فهم مباشید که آنها را برای بستن به دهنه و لگام زینت می‌دهند، والا نزدیک تونخواهند آمد. ۱۰ غمهای شیرین بسیار می‌باشد. اما هر که برخداوند توکل دارد رحمت او را احاطه خواهد کرد. ۱۱ ای صالحان در خداوند شادی و وجد کنید وای همه راست دلان تزنم نمایید.

۳۳ ای صالحان در خداوند شادی نمایید، زیرا که تسبیح خواندن راستان را می‌شاید. ۲ خداوند را بربط حمد بگویید. با عودده تار او را سرود بخوانید. ۳ سرودی تازه برای او پسرایید. نیکو بنوازید با آهنگ بلند. ۴ زیرا کلام خداوند مستقیم است و جمیع کارهای او با امانت است. ۵ عدالت و انصاف را دوست می‌دارد. جهان از رحمت خداوند پر است. ۶ به کلام خداوند آسمانها ساخته شد و کل جنود آنها به نفخه دهان او. ۷ آبهای دریا را مثل توده جمع می‌کند و لجه‌ها را در خزانه‌ها ذخیره می‌نماید. ۸ تمامی اهل زمین از خداوند بترسند. جمیع سکنه ربع مسکون از او بترسند. ۹ زیرا که او گفت و شد. او امر فرمود و قائم گردید. ۱۰ خداوند مشورت امت‌ها را باطل می‌کند. تدبیرهای قبائل را نیست می‌گرداند. ۱۱ مشورت خداوند قائم است تا ابدالابد. تدابیر قلب او تا دهرالدهور. ۱۲ خوشابحال امتی که بیهو خدای ایشان است و قومی که ایشان را برای میراث خود برگزیده است. ۱۳ از آسمان خداوند نظر افکند و جمیع بنی آدم را نگرست. ۱۴ از مکان سکونت خویش نظر می‌افکند، بر جمیع ساکنان جهان. ۱۵ او که دل‌های ایشان را جمیع سرشته است و اعمال ایشان را درک نموده است. ۱۶ پادشاه به زیادتی لشکر خلاص نخواهد شد و جبار به بسیاری قوت رهایی نخواهد یافت. ۱۷ اسب به جهت استخلاص باطل است و به شدت

۳۴ مزمور داود وقتی که منش خود را به حضور ایملک تغییر داد و از حضور او بیرون رانده شده، برفت خداوند را در هر وقت متبارک خواهم گفت. تسبیح او دائم بر زبان من خواهد بود. ۲ جان من در خداوند فخر خواهد کرد. مسکینان شنیده، شادی خواهند نمود. ۳ خداوند را با من تکبیر نمایید. نام او را با یکدیگر پرافرایم. ۴ چون خداوند را طلبیدم مرا مستجاب فرمود و مرا از جمیع ترسهای خلاصی بخشید. ۵ بسوی او نظر کردند و منور گردیدند و رویهای ایشان خجل نشد. ۶ این مسکین فریاد کرد و خداوند او را شنید و او را از تمامی تنگنایش رهایی بخشید. ۷ فرشته خداوند گرداگرد ترسندگان او است. اردو زده، ایشان را می‌رهاند. ۸ بچشید و ببینید که خداوند نیکو است. خوشابحال شخصی که بدو توکل می‌دارد. ۹ ای مقدسان خداوند از او بترسید زیرا که ترسندگان او را هیچ کمی نیست. ۱۰ شیربچگان بی‌نوا شده، گرسنگی می‌کشند و اما طالبان خداوند را به هیچ چیز نیکو کمی نخواهد شد. ۱۱ ای اطفال بیایید مرا بشنوید و ترس خداوند را به شما خواهم آموخت. ۱۲ کیست آن شخصی که آرزومند حیات است و طول ایام را دوست می‌دارد تا نیکویی را ببیند. ۱۳ زبان‌ها را از بدی نگاه دار و لب‌هایت را از سخنان حیل‌ه آمیز. ۱۴ از بدی اجتناب نما و نیکویی بکن. صلح را طلب نما و در پی آن بکوش. ۱۵ چشمان خداوند بسوی صالحان است و گوش‌های وی بسوی فریاد ایشان. ۱۶ روی خداوند بسوی بدکاران است تا ذکر ایشان را از زمین منقطع سازد. ۱۷ چون (صالحان) فریاد برآوردند خداوند ایشان را شنید و ایشان را از همه تنگیهای ایشان رهایی بخشید. ۱۸ خداوند نزدیک شکسته دلان است و روح کوفته‌گان را نجات خواهد داد. ۱۹ زحمات مرد صالح بسیار است. اما خداوند او را از همه آنها خواهد رهانید. ۲۰ همه استخوانهای ایشان را نگاه می‌دارد، که یکی از آنها شکسته نخواهد شد. ۲۱ شیر را شرارت هلاک خواهد کرد و از دشمنان مرد صالح مؤاخذه خواهد شد. ۲۲ خداوند جان بندگان خود را فدیه خواهد داد و از آنانی که بر وی توکل دارند مؤاخذه نخواهد شد.

۳۵ مزمور داود ای خداوند با خصمان من مخاصمه نما و جنگ کن با آنانی که با من جنگ می‌کنند. ۲ سپهر و مجن را

۵ چونکه در اعمال خداوند و صنعت دست وی تفکر نمی کنند. بسته‌ای. ۱۲ تا جلالم ترا سرودخواند و خاموش نشود. ای یهوه ایشان را منهدم خواهی ساخت و بنا نخواهی نمود. ۶ خداوند خدای من، تو را حمد خواهم گفت تا ابدالآباد.

۳۱ برای سالار مغنیان. مزمور داود ای خداوند بر تو توکل دارم پس خجل نشوم تا به ابد. در عدالت خویش مرا نجات بده. ۲ گوش خود را به من فراگیر و مرا به زودی برهان. برای صخره‌ای قوی و خانه‌ای حصین باش تا مرا خلاصی دهی. ۳ زیرا صخره وقلعه من تو هستی. به‌خاطر نام خود مرا هدایت و رهبری فرما. ۴ مرا از دامی که برابم پنهان کرده اند بیرون آور. ۵ زیرا قلعه من تو هستی. روح خود را به‌دست تو می‌سپارم. ای یهوه خدای حق تو مرا فدی دادی. ۶ از آنانی که باطیل دروغ را پیروی می‌کنند نفرت می‌کنم. و اما من بر خداوند توکل می‌دارم. ۷ به رحمت تو وجد و شادی می‌کنم زیرا مشقت مرا دیده و جانم بالای آبهای بسیار است. ۴ آواز خداوند با قوت است. آواز خداوند را به جلال و جلال و قوت را برای خداوند توصیف نمایید. ۲ خداوند را به جلال اسم او تمجید نمایید. خداوند را در زینت قدوسیت سجده کنید. ۸ خداوند قوت ایشان است و برای مسیح خود قلعه نجات. ۹ قوم خود را نجات ده و میراث خود را مبارک فرما. ایشان را رعایت کن و برافراز تا ابدالآباد.

۲۹ مزمور داود ای فرزندان خدا، خداوند را توصیف کنید. جلال و قوت را برای خداوند توصیف نمایید. ۲ خداوند را به جلال اسم او تمجید نمایید. خداوند را در زینت قدوسیت سجده کنید. ۳ آواز خداوند فوق آنها است. خدای جلال رعد می‌دهد. خداوند بالای آبهای بسیار است. ۴ آواز خداوند با قوت است. آواز خداوند را به جلال است. ۵ آواز خداوند سروهای آزاد را می‌شکند. خداوند پایهای مرا بر جای وسیع قائم گردانیده‌ای. ۹ ای خداوند بر من سروهای آزاد لبنان رامی‌شکند. ۶ آنها را مثل گوساله می‌جهاند. رحمت فرما زیرا در تنگی هستم. چشم من از غصه کاهیده شد، لبنان و سربون را مثل بچه گاو وحشی. ۷ آواز خداوند زبانه های آتش را می‌شکافد. ۸ آواز خداوند صحرا را متزلزل می‌سازد. خداوند صحرای قادش را متزلزل می‌سازد. ۹ آواز خداوند غزالهارا به درد زه می‌اندازد، و جنگل را بی برگ می‌گرداند. و در هیکل او جمیع جلال را ذکر می‌کنند. ۱۰ خداوند بر طوفان جلوس نموده. خداوند نشسته است پادشاه تا ابدالآباد. ۱۱ خداوند قوم خود را قوت خواهد بخشید. خداوند قوم خود را به سلامتی مبارک خواهد نمود. در قصد جانم تفکر می‌نمایند. ۱۴ و اما من بر تو ای خداوند

۳۰ سرود برای متبرک ساختن خانه. مزمور داود ای خداوند تو را تسبیح می‌خوانم زیرا که مرا بالا کشیدی و دشمنانم را بر من مفتخر نساختی. ۲ ای یهوه خدای من! نزد تو استغاثه نمودم و مرا شفا دادی. ۳ ای خداوند جانم را از حفره برآوردی. مرا زنده ساختی تا به هاویه فرو نروم. (Sheol h7585) ۴ ای مقدسان

خداوند او را بسرایید و به ذکر قدوسیت او حمد گوید! ۵ زیرا که غضب او لحظه‌ای است و در رضامندی اوزندگانی. شامگاه گریه نزول می‌شود. صبحگاهان شادی رخ می‌نماید. ۶ و اما من در کامیابی خود گفتم: «جنبش نخواهم خورد تا ابدالآباد.» ۷ ای خداوند به رضامندی خود کوه مرا در قوت ثابت گردانیدی و چون روی خود را پوشاندی پریشان شدم. ۸ ای خداوند نزد تو فریاد برمی‌آورم و نزد خداوند تضرع می‌نمایم. ۹ در خون من چه فایده است چون به حفره فرو روم. آیا خاک تو را حمد می‌گوید و راستی تو را از اخبار می‌نماید؟ ۱۰ ای خداوند بشنو و به من کرم فرما. ای خداوند مددکار من باش. ۱۱ ماتم مرا برای من به رقص مبدل ساخته‌ای. پلاس را از من بیرون کرده و کمر مرا به شادی همگانی که برای خداوند انتظار می‌کشید!

که در جنگ جبار است. ۹ ای دروازه‌ها، سرهای خود را برافرازد! عجایب تو را اخبار نمایم. ۸ ای خداوند محل خانه تو را دوست ای درهای ابدی برافرازد تا پادشاه جلال داخل شود! ۱۰ این می‌دارم و مقام سکونت جلال تو را. ۹ جانم را با گناهکاران پادشاه جلال کیست؟ یهوه صیایت پادشاه جلال اوست. سلاه. جمع مکن و نه حیات مرا با مردمان خون ریز. ۱۰ که در دستهای ایشان آزار است و دست راست ایشان پر از رشوه است. ۱۱ و

۲۵ مزمور داود ای خداوند بسوی تو جان خود را برمی افرازم. اما من درکمال خود سالک می‌باشم. مرا خلاصی ده و برمن ای خدای من بر تو توکل می‌دارم. ۲ پس مگذار که خجل بشوم و رحمت فرما. ۱۲ پایم در جای هموار ایستاده است. خداوند را در دشمنانم بر من فخر نمایند. ۳ بلی هرکه انتظار تو می‌کشد خجل نخواهد شد. آنانی که بی سبب خیانت می‌کنند خجل خواهند

گردید. ۴ ای خداوند طریق های خود را به من بیاموز و راههای **۲۷** مزمور داود خداوند نور من و نجات من است از که خویش را به من تعلیم ده. ۵ مرا به راستی خود سالک گردان و مرا بترسم؟ خداوند ملجای جان من است از که هراسان شوم؟ ۲ چون تعلیم ده زیرا تو خدای نجات من هستی. تمامی روز منتظر تو شریان بر من نزدیک آمدند تا گوشت مرا بخورند، یعنی خصمان بوده‌ام. ۶ ای خداوند احسانات و رحمت های خود را بیاد آور و دشمنانم، ایشان لغزیدند و افتادند. ۳ اگر لشکری بر فرود آید چونکه آنها از ازل بوده است. ۷ خطایای جوانی وعصیانم را بیاد دلم نخواهد رسید. اگر جنگ بر من برپا شود، در این نیز اطمینان میاور. ای خداوند به رحمت خودو به‌خاطر نیکویی خویش مرا یاد خواهم داشت. ۴ یک چیز از خداوند خواستم و آن را خواهم کن. ۸ خداوند نیکو و عادل است. پس به گناه کاران طریق طلبید: که تمام ایام عمرم در خانه خداوند ساکن باشم تاجمال راخواهد آموخت. ۹ مسکینان را به انصاف رهبری خواهد کرد و خداوند را مشاهده کنم و در هیکل او تفکر نمایم. ۵ زیرا که در به مسکینان طریق خود را تعلیم خواهد داد. ۱۰ همه راههای روز بلا مرا در سایبان خود نهفته، در پرده خیمه خود مرا مخفی خداوند رحمت وحق است برای آنانی که عهد و شهادت او را خواهد داشت و مرا بر صخره بلند خواهد ساخت. ۶ والان سرم بر نگاه می‌دارند. ۱۱ ای خداوند به‌خاطر اسم خود، گناه مرا بیامرز دشمنانم گرداگردم برافراشته خواهند شد. قربانی های شادکامی را در زیرا که بزرگ است. ۱۲ کیست آن آدمی که از خداوند می‌ترسد؟ خیمه او خواهم گذرانید و برای خداوند سرود و تسبیح خواهم او را بطریقی که اختیار کرده است خواهد آموخت. ۱۳ جان او در خواند. ۷ ای خداوند چون به آواز خود می‌خوانم مرا بشنو و رحمت نیکویی شب را بسر خواهد برد. و ذریه او وارث زمین خواهند فرموده، مرا مستجاب فرما. ۸ دل من به تو می‌گوید (که گفته‌ای شد. ۱۴ سر خداوند با ترسندگان او است و عهد او تا ایشان را) : «رو می‌بطلبید.» بلی روی تو رای خداوند خواهم طلبید. تعلیم دهد. ۱۵ چشمان من دائم بسوی خداوند است زیرا که او ۹ روی خود را از من میپوشان و بنده خود را در خشم برمیگردان. تو پایهای مرا ز دام بیرون می‌آورد. ۱۶ بر من ملتفت شده، رحمت مددکار من بوده‌ای. ای خدای نجاتم، مرا رد مکن و ترک منما. بفرما زیرا که منفرد و مسکین هستم. ۱۷ تنگیهای دل من زیاد. ۱۰ چون پدر و مادر مرا ترک کنند، آنگاه خداوند مرا برمی دارد. شده است. مرا از مشقت های من بیرون آور. ۱۸ بر مسکنت و ۱۱ ای خداوند طریق خود را به من بیاموز و به سبب دشمنانم مرا به رنج من نظر افکن و جمیع خطایایم را بیامرز. ۱۹ بر دشمنانم نظر راه راست هدایت فرما. ۱۲ مرا به خواهش خصمانم مسپار، زیرا کن زیرا که بسیاری و به کینه تلخ به من کینه می‌ورزند. ۲۰ جانم که شهود کذب و دمندهگان ظلم بر من برخاسته‌اند. ۱۳ اگر باور را حفظ کن و مرا راهی ده تا خجل نشوم زیرا بر تو توکل دارم. نمی کردم که احسان خداوند را در زمین زندگان ببینم. ۱۴ برای ۲۱ کمال و راستی حافظ من باشند زیرا که منتظرتو هستم. ۲۲ ای خداوند منتظر باش و قوی شو و دلت را تقویت خواهد داد. بلی خدا اسرائیل را خلاصی ده، از جمیع مشقتهای وی.

۲۶ مزمور داود ای خداوند مرا داد بده زیرا که من درکمال **۲۸** مزمور داود ای خداوند، نزد تو فریاد برمی آورم. ای صخره خود رفتار نموده‌ام و بر خداوند توکل داشته‌ام، پس نخواهم لغزید. من، از من خاموش مباش. مبدا اگر از من خاموش شوی، مثل ۲ ای خداوند مرا امتحان کن و مرا بیازما. باطن و قلب مرا مصفی آنانی باشم که به حفره فرو می‌روند. ۲ آواز تضرع مرا بشنو چون گردان. ۳ زیرا که رحمت تو در مد نظر من است و در راستی نزد تو استغاثه می‌کنم و دست خود را به محراب قدس تو برمی تو رفتار نموده‌ام ۴ با مردان باطل نشستهم و با منافقین داخل افرازم. ۳ مرا با شریان و بدکاران مکش که با همسایگان خود نخواهم شد. ۵ ازجماعت بدکاران نفرت می‌دارم و با طالحین سخن صلح آمیزی گویند و آزار در دل ایشان است. ۴ آنها را به نخواهم نشست. ۶ دستهای خود را در صفای شوم. مذهب تو حسب کردار ایشان و موافق اعمال زشت ایشان بده آنها را مطابق رای خداوند طواف خواهم نمود. ۷ تا آواز حمد تو را بشنوانم و عمل دست ایشان بده و رفتار ایشان را به خود ایشان رد نما.

نجات تو عظیم شده. اکرام و حشمت را بر او نهاده‌ای. ۶ زیرا شمشیر خلاص کن. و یگانه مرا از دست سگان. ۲۱ مرا از دها ن او رامبارک ساخته‌ای تا ابدالآباد. به حضور خود او رابی نهایت شیر خلاصی ده. ای که از میان شاخهای گاوحشی مرا اجابت شادمان گردانیده‌ای. ۷ زیرا که پادشاه برخداوند توکل می‌دارد، کرده‌ای. ۲۲ نام تو را به برادران خود اعلام خواهم کرد. در میان و به رحمت حضرت اعلیٰ جنبش نخواهد خورد. ۸ دست تو جماعت تو را تسبیح خواهم خواند. ۲۳ ای ترسندگان خداوند او را همه دشمنان را خواهد دریافت. دست راست تو آنانی را که از حمد گوید. تمام ذریت یعقوب او را تمجید نماید. و جمیع تو نفرت دارند خواهد دریافت. ۹ در وقت غضب خود، ایشان ذریت اسرائیل از وی بترسید. ۲۴ زیرا مسکنت مسکین را حقیر و راجون تنور آتش خواهی ساخت. خداوند ایشان را در خشم خود خوار نموده، و روی خود را از او نهوشانیده است. و چون نزد خواهد بلعد و آتش ایشان را خواهد خورد. ۱۰ ثمره ایشان را از وی فریاد برآورد او را اجابت فرمود. ۲۵ تسبیح من در جماعت زمین هلاک خواهی ساخت و ذریت ایشان را از میان بنی آدم. بزرگ از تو است. نذرهای خود را به حضور ترسندگان ادا خواهم ۱۱ زیرا قصد بدی برای تو کردند و مکایدی را اندیشیدند که آن را نمود. ۲۶ حلیمان غذا خورده، سیر خواهند شد. و طالبان خداوند نتوانستند بجا آرد. ۱۲ زیرا که ایشان را روگردان خواهی ساخت. بر او را تسبیح خواهند خواند. و دل‌های شما زیست خواهد کرد تا زه‌های خود تیرها را به روی ایشان نشان خواهی گرفت. ۱۳ ای ابدالآباد. ۲۷ جمیع کرانه‌های زمین متذکر شده، بسوی خداوند خداوند در قوت خود متعال شو. جبروت تو را ترنم و تسبیح بازگشت خواهند نمود. و همه قبایل امت‌ها به حضور تو سجده خواهند کرد. ۲۸ زیرا سلطنت از آن خداوند است. و او بر امت‌ها خواهیم خواند.

۲۲ برای سالار مغنیا بر غزاله صبح. مزمور داود ای خدای من، ای خدای من، چرا مرا ترک کرده‌ای و از نجات من و سخنان فریادم دور هستی؟ ۲ ای خدای من در روز می‌خوانم و مرا اجابت نمی‌کنی. در شب نیز و مرا خاموشی نیست. ۳ و اما تو قدوس هستی، ای که بر تسبیحات اسرائیل نشست‌ای. ۴ پدران ما بر تو توکل داشتند. بر تو توکل داشتند و ایشان را خلاصی دادی.

۲۳ مزمور داود خداوند شیان من است. محتاج به هیچ چیز خجل نشدند. ۶ و اما من کرم هستم و انسان نی. عار آدمیان هستم و حقیر شمرده شده قوم. ۷ هر که مرا ببیند به من استهزا مرا رهبری می‌کند. ۳ جان مرا برمی‌گرداند. و به‌خاطر نام خود به می‌کند. لب‌های خود را باز می‌کنند و سرهای خود را می‌جنبانند (و راه‌های عدالت هدایت می‌نماید. ۴ چون در وادی سایه موت نیز می‌گویند): «۸ برخداوند توکل کن پس او را خلاصی بدهد. او راه روم از بدی نخواهم ترسید زیرا تو با من هستی. عصا و چوب را برهاند چونکه به وی رغبت می‌دارد.» ۹ زیرا که تو مرا از شکم بیرون آوردی؛ وقتی که بر آغوش مادر خود بودم مرا مطمئن ساختی. ۱۰ از رحم بر تو انداخته شدم. از شکم مادرم خدای من توهستی. ۱۱ از من دور مباش زیرا تنگی نزدیک است. و کسی نیست که مدد کند. ۱۲ گاوان نریسار دور مرا گرفته‌اند. زورمندان باشان مرا احاطه کرده‌اند. ۱۳ دها ن خود را بر من باز کردند، مثل شیر درنده غران. ۱۴ مثل آب ریخته شده‌ام. و همه استخوانهایم از هم گسیخته. دلم مثل موم گردیده، در میان احشایم گداخته شده است. ۱۵ قوت من مثل سفال خشک شده و زبانم به کامم چسبیده. و مرا به خاک موت نهاده‌ای. ۱۶ زیراسگان دور مرا گرفته‌اند. جماعت اشرار مرا احاطه کرده، دستها و پایهای مرا سفته‌اند. ۱۷ همه استخوانهای خود را می‌شمارم. ایشان به من چشم دوخته، می‌نگرند. ۱۸ رخت مرا در میان خود تقسیم کردند. و بر لباس من قرعه انداختند. ۱۹ اما توای خداوند دور مباش. ای قوت من برای نصرت من شتاب کن. ۲۰ جان مرا از

۲۴ مزمور داود زمین و پری آن از آن خداوند است. ربع مسکون و ساکنان آن. ۲ زیرا که او اساس آن را بر دریاها نهاد. و آن را بر نهرها ثابت گردانید. ۳ کیست که به کوه خداوند برآید؟ و کیست که به مکان قدس او ساکن شود؟ ۴ او که پاک دست و صاف دل باشد، که جان خود را به بطلالت ندهد و قسم دروغ نخورد. ۵ او برکت را از خداوند خواهد یافت. و عدالت را از خدای نجات خود. ۶ این است طبقه طالبان او. طالبان روی توای (خدای) یعقوب. سلاه. ۷ ای دروازه‌ها سرهای خود را برافرازد! ای درهای ابدی برافراشته شوید تا پادشاه جلال داخل شود! ۸ این پادشاه جلال کیست؟ خداوند قدیر و جبار؟ خداوند

رغبت می‌داشت. ۲۰ خداوند موافق عدالت‌م مرا جزا داد و به ۱۹ برای سالار مغنیان. مزمور داود آسمان جلال خدا را بیان حسب طهارت دستم مرا مکافات رسانید. ۲۱ زیرا که راههای خداوند را نگاه داشته، و به خدای خویش عصیان نوزیده‌ام، و ۲۲ تا روز و شب معرفت را اعلان می‌کند تا شب. ۳ سخن نیست و جمیع احکام اویش روی من بوده است و فرائض او را از خود دور نکرده‌ام، ۲۳ و نزد او بی‌عیب بوده‌ام و خویشش را از گناه خود نگاه داشته‌ام. ۲۴ پس خداوند مرا موافق عدالت‌م پاداش داده است و به آفتاب در آنها قرار داد؛ و او مثل داماد از حجله خود بیرون می‌آید حسب طهارت دستم در نظر وی. ۲۵ خویشش را با رحیم، رحیم می‌نماید، و با مرد کامل، خود را کامل می‌نماید. ۲۶ خویشش را با طاهر، طاهر می‌نماید و با مکار، به مکر رفتار می‌کند. ۲۷ زیرا قوم مظلوم را خواهی رها کنید و چشمان متکبران را به زیر خواهی انداخت. ۲۸ زیرا که تو چراغ مرا خواهی افروخت؛ یهوه خدایم تاریکی مرا روشن خواهد گردانید. ۲۹ زیرا به مدد تو بر فوجها حمله می‌برم و به خدای خود از حصارها برمی‌جهم. ۳۰ اما خدا طریق او کامل است و کلام خداوند مصفی. او برای همه متوکلان خود سپر است، ۳۱ زیرا کیست خدا غیر از یهوه؟ و کیست صخره‌ای غیر از خدای ما؟ ۳۲ خدای که کمر مرابه قوت بسته و راههای مرا کامل گردانیده است. ۳۳ پایهای مرا مثل آهو ساخته و مرا به مقامهای اعلای من برپا داشته است. ۳۴ دستهای مرا برای جنگ تعلیم داده است، که کمان برنجین به بازوی من خم شد. ۳۵ سپر نجات خود را به من داده‌ای. دست راست عمود من شده و مهربانی تو مرا بزرگ ساخته است. ۳۶ قدمهایم را

زیرم وسعت دادی که پایهای من نلغزد. ۳۷ دشمنان خود را تعاقب نموده، بدیشان خواهم رسید و تا تلف نشوند بر نخواهم گشت. ۳۸ ایشان را فرو خواهم کوفت که نتوانند برخاست و زیر پایهای من برای تو از قدس خود بفرستد و تو را از صهیون تایید نماید. ۳۹ خواهند افتاد. ۳۹ زیرا کمر مرا برای جنگ به قوت بسته‌ای و هدایای تو راه یار آورده و قربانی‌های سوختنی تو را قبول فرماید. مخالفانم را زیر پایم انداخته‌ای. ۴۰ گردنهای دشمنانم را به من سلاه. ۴۱ فریاد برآوردند اما تسلیم کرده‌ای تاخصمان خود را نابود بسازم. ۴۲ ایشان رهاننده‌ای نبود نزد خداوند، ولی ایشان را اجابت نکرد. ۴۳ مرا از منازعه قوم رها کنید، سر امت هاساخته‌ای. قومی رامی رها کند. از فلک قدس خود او را اجابت خواهد نمود، به قوت را که نشناخته بودم، مرا خدمت می‌نمایند. ۴۴ به مجرد شنیدن مرا اطاعت خواهند کرد؛ فرزندان غربا نزد من تذلل خواهند نمود. ۴۵ فرزندان غربا پژمرده می‌شوند و درقلعه‌های خود خواهند لرزید. ۴۶ خداوند زنده است و صخره من متبرک باد، و خدای نجات من متعال! ۴۷ خدای که برای من انتقام می‌گیرد و قوم‌ها را زیر من مغلوب می‌سازد. ۴۸ مرا از دشمنانم رها کنید، برخصمانم بلند کرده‌ای و از مرد ظالم مرا خلاصی داده‌ای! ۴۹ لَه‌ذای خداوند تو را در میان امت‌ها حمد خواهم گفت و به نام تو سرود خواهم خواند. ۵۰ که نجات عظیمی به پادشاه خود داده و به مسیح خویش رحمت نموده است. یعنی به داود و ذریه او تاابدالابد.

۲۰ برای سالار مغنیان. مزمور داود ای خداوند در قوت تو پادشاه شادی می‌کند و در نجات تو چه بسیار به وجد خواهد آمد. ۲ مراد دل او را به وی بخشیدی و مسالت زبانش را از او دریغ نداشتی. سلاه. ۳ زیرا به برکات نیکو بر مراد او سبقت جستی. تاجی از زر خالص بر سر وی نهاده‌ای. ۴ حیات را از تو خواست و آن را به وی دادی، و طول ایام را تاابدالابد. ۵ جلال او به سبب

۱۵ مزمور داود ای خداوند کیست که در خیمه تو فرودآید؟ و خود را بسته‌اند. به زبان خویش سخنان تکبرآمیزی گویند. ۱۱ الان کیست که در کوه مقدس توساکن گردد؟ ۲ آنکه بی‌عیب سالک باشد و عدالت را به‌جا آورد، و در دل خویش راست گو باشد، ۳ که به زبان خود غیبت ننماید؛ و به همسایه خود بدی نکند و درباره اقارب خویش مذمت را قبول ننماید، ۴ که در نظر خود حقیر و خوار است و آثانی را که از خداوند می‌ترسند مکرم می‌دارد و قسم به ضرر خود می‌خورد و تغییر نمی‌دهد. ۵ نقره خود را به سود نمی‌دهد و رشوه بر بی‌گناه نمی‌گیرد. آنکه این را به‌جا آورد تا ابدالباد جنبش نخواهد خورد.

۱۶ مکتوم داود ای خدا مرا محافظت فرما، زیرا برتوتوکل خواهم شد.

می‌دارم. ۲ خداوند را گفتم: «توخداوند من هستی. نیکویی من نیست غیر از تو.» ۳ و اما مقدسانی که در زمین‌اند و فاضلان، تمامی خوشی من در ایشان است. ۴ دردهای آنانی که عقب (خدا) دیگر می‌شتابند، بسیار خواهدشد. هدایای خونی‌ایشان را نخواهم ریخت، بلکه نام ایشان را به زبانم نخواهم آورد. ۵ خداوند نصیب قسمت و کاسه من است. توفعه مرا نگاه می‌داری. ۶ خطه‌های من به‌جایی‌های خوش افتاد. میراث بهی به من رسیده است. ۷ خداوند را که مرا نصیحت نمود، متبارک می‌خوانم. شبانگاه نیز قلبم مرا تنبیه می‌کند. ۸ خداوند را همیشه پیش روی خود می‌دارم. چونکه به‌دست راست من است، جنبش نخواهم خورد. ۹ از این‌رو دلم شادی می‌کند و جلالم به‌جود می‌آید؛ جسدم نیز در اطمینان ساکن خواهدشد. ۱۰ زیرا جانم را در عالم اموات ترک نخواهی کرد، و قدوس خود را نخواهی گذاشت که فساد را بیند. (Sheol h7585) ۱۱ طریق حیات را به من خواهی آموخت. به حضور تو کمال خوشی است و به‌دست راست تو لذت‌ها تا ابدالباد!

۱۷ صلوات داود ای خداوند، عدالت را بشنو و به‌فریادم توجه فرما! و دعای مرا که از لب بی‌ریا می‌آید، گوش بگیر! ۲ داد من از حضور تو صادر شود؛ چشمان تو راستی را ببیند. ۳ دل مرا آزموده‌ای، شبانگاه از آن تفقد کرده‌ای. مرا قال گذاشته‌ای و هیچ نیافته‌ای، زیرا عزیمت کردم که زبانم تجاوز نکند. ۴ و اما کارهای آدمیان به کلام لب‌های تو؛ خود را از راه‌های ظالم نگاه داشتیم. ۵ قدم‌هایم به آثار تو قائم است، پس پایهایم نخواهد لغزید. ۶ ای خدا تو را خوانده‌ام زیرا که مرا اجابت خواهی نمود. گوش خود را به من فراگیر و سخن مرا بشنو. ۷ رحمت‌های خود را امتیاز ده، ای که متوکلان خویش را به‌دست راست خود از مخالفان ایشان می‌رهانی. ۸ مرا مثل مردمک چشم نگاه دار؛ مرا زیر سایه بال خود پنهان کن، ۹ از روی شیرینی که مرا خراب می‌سازند، از دشمنان جانم که مرا احاطه می‌کنند. ۱۰ دل فربه بود. ۱۹ و مرابجای وسیع بیرون آورد؛ مرا نجات داد زیرا که درمن

۲۰ ای خداوند ترس را بر ایشان مستولی گردان، تا امت‌ها بدانند عادل است و عدالت را دوست می‌دارد، و راستان روی او را خواهند که انسانند. سلاه. دید.

۱۰ ای خداوند چرا دور ایستاده‌ای و خود را در وقت های ۱۲ برای سالار مغنیان برثمانی. مزمور داود ای خداوند نجات تنگی پنهان می‌کنی؟ ۲ از تکبر شیران، فقیر سوخته می‌شود؛ بده زیرا که مردمقدس نابود شده است و امناء از میان بنی آدم درمشورت هایی که اندیشیده‌اند، گرفتار می‌شوند. ۳ زیرا که شیر نایاب گردیده‌اند! ۲ همه به یکدیگر دروغ می‌گویند؛ به لبهای به شهوات نفس خود فخر می‌کند، و آنکه می‌رباید شکر می‌گوید چاپلوس و دل منافق سخن می‌رانند. ۳ خداوند همه لبهای و خداوند را اهانت می‌کند. ۴ شیر در غرور خود می‌گوید: چاپلوس را منقطع خواهد ساخت، و هر زبانی را که سخنان تکبرآمیز «بازخواست نخواهد کرد.» همه فکرهای او اینست که خدایی بگوید. ۴ که می‌گویند: «به زبان خویش غالب می‌آییم. لبهای ما نیست. ۵ راههای او همیشه استوار است. احکام تو از او بلند و با ما است. کیست که بر ما خداوند باشد؟» ۵ خداوند می‌گوید: بعید است. همه دشمنان خود را به هیچ می‌شمارد. ۶ در دل «به سبب غارت مسکینان و ناله فقیران، الان برمی‌خیزم و او را در خود گفته است: «هرگز جنبش نخواهم خورد، و دور به دور بدی نجاتی که برای آن آه می‌کشد برپا خواهم داشت.» ۶ کلام را نخواهم دید.» ۷ دهن او از لعنت و مکر و ظلم پر است؛ خداوند کلام طاهر است، نقره مصفای در قال زمین که هفت زیر زبانش مشقت و گناه است؛ ۸ در کمینهای دهات می‌نشیند؛ مرتبه پاک شده است. ۷ توای خداوند ایشان را محافظت خواهی در جایهای مخفی بی‌گناه را می‌کشد؛ چشمانش برای مسکینان نمود؛ از این طبقه و تا ابدالاباد محافظت خواهی فرمود. ۸ شیران مراقب است؛ ۹ در جای مخفی مثل شیر در بیشه خود کمین به هر جانب می‌خرامند، وقتی که خبثات در بنی آدم بلند می‌شود.

می‌کند؛ به جهت گرفتن مسکین کمین می‌کند؛ فقیر را به دام خود کشیده، گرفتار می‌سازد. ۱۰ پس کوفته و زبون می‌شود؛ و مسکین در زیر جباران اومی افتند. ۱۱ در دل خود گفت: «خدا فراموش کرده است؛ روی خود را پوشانیده و هرگز نخواهد دید.» ۱۲ ای خداوند برخیز! ای خدا دست خود را برافراز! و غم خواهد بود؟ تا به کی دشمن بر من سرافراشته شود؟ ۳ ای مسکینان را فراموش مکن. ۱۳ چرا شیر خدا را اهانت کرده، در دل خود می‌گوید: «تو بازخواست نخواهی کرد؟» ۱۴ البته دیده‌ای زیرا که تو بر مشقت و غم می‌نگری، تا به دست خود مکافات برسانی. مسکین امر خویش را به تو تسلیم کرده است. مددکار یتیمان، تو هستی. ۱۵ بازوی گناهکار را بشکن. و اما شیر را ۶ برای خداوند سرود خواهیم خواند زیرا که به من احسان نموده از شرارت او بازخواست کن تا آن را نیایی. ۱۶ خداوند پادشاه است تا ابدالاباد. امت‌ها از زمین او هلاک خواهند شد. ۱۷ ای خداوند مسالست مسکینان را اجابت کرده‌ای، دل ایشان را استوار نموده‌ای و گوش خود را فرا گرفته‌ای، ۱۸ تایتیمان و کوفته شدگان را دادرسی کنی. انسانی که از زمین است، دیگر نترساند.

۱۴ برای سالار مغنیان. مزمور داود احمق در دل خود می‌گوید که خدایی نیست. کارهای خود را فاسد و مکروه ساخته‌اند و نیکوکاری نیست. ۲ خداوند از آسمان بر بنی آدم نظر انداخت تا ببیند که آیا فهمیم و طالب خدایی هست؟ ۳ همه روگردانیده، با هم فاسد شده‌اند. نیکوکاری نیست یکی هم نی. ۴ آیا همه گناهکاران بی‌معرفت هستند که قوم مرا می‌خورند چنانکه نان می‌خورند؟ و خداوند را نمی‌خوانند؟ ۵ آنگاه ترس بر ایشان مستولی شد، زیرا خدا در طبقه عادلان است. ۶ مشورت مسکین را خجل می‌سازد چونکه خداوند ملجای اوست. ۷ کاش که نجات در آسمان. چشمان او می‌نگرد، پلکهای وی بنی آدم را می‌آرماید. اسرائیل از صهیون ظاهر می‌شود! چون خداوند اسیری قوم خویش را خداوند مرد عادل را امتحان می‌کند؛ و اما از شیر و ظلم دوست، جان او نفرت می‌دارد. ۶ بر شیر دامها و آتش و کبریت خواهد گردید.

۱۱ برای سالار مغنیان. مزمور داود بر خداوند توکل می‌دارم. چرا به جانم می‌گویند: «مثل مرغ به کوه خود بگریزد. ۲ زیرا اینکه شیران کمان را می‌کشند و تیر را به زه نهاده‌اند، تا بر راست دلان در تاریکی ببندازند. ۳ زیرا که ارکان منهدم می‌شوند و مرد عادل چه کند؟» ۴ خداوند در هیکل قدس خود است و کرسی خداوند در آسمان. چشمان او می‌نگرد، پلکهای وی بنی آدم را می‌آرماید. اسرائیل از صهیون ظاهر می‌شود! چون خداوند اسیری قوم خویش را خداوند مرد عادل را امتحان می‌کند؛ و اما از شیر و ظلم دوست، جان او نفرت می‌دارد. ۶ بر شیر دامها و آتش و کبریت خواهد گردید. بارانید، و باد سموم حصه پیاله ایشان خواهد بود. ۷ زیرا خداوند

تادیب مکن! ۲ ای خداوند، بر من کرم فرما زیرا که بپژدهام! ای فوق آسمانها گذارده‌ای! ۲ از زبان کودکان و شیرخوارگان به سبب خداوند، مرا شفا ده زیرا که استخوانهایم مضطرب است، ۳ و خصمانت قوت را بنا نهادی تا دشمن و انتقام گیرنده را ساکت جان من بشدت پریشان است. پس توای خداوند، تا به کی؟ گردانی. ۳ چون به آسمان تو نگاه کنم که صنعت انگشتهای ۴ ای خداوند، رجوع کن و جانم را خلاصی ده! به رحمت توست، و به ماه و ستارگانی که تو آفریده‌ای، ۴ پس انسان خویش مرا نجات بخش! ۵ زیرا که در موت ذکر تو نمی باشد! در هاویه کیست که تو را حمدگوید؟ (Sheol h7585) ۶ از ناله را از فرشتگان اندکی کمتر ساختی و تاج جلال و اکرام را بر سرو خود وامانده‌ام! تمامی شب تخت خواب خود را غرق می‌کنم، و گذاردی. ۶ او را بر کارهای دست خودت مسلط نمودی، و بسترخویش را به اشکها تر می‌سازم! ۷ چشم من از غصه کاهیده همه چیز را زیر پای وی نهادی، ۷ گوسفندان و گاوان جمیع، و شد و بسبب همه دشمنانم تارگرددید. ۸ ای همه بدکاران از من بهایم صحرا را نیز؛ ۸ مرغان هوا و ماهیان دریا را، و هرچه بر دور شوید، زیر خداوند آواز گریه مرا شنیده است! ۹ خداوند استغاثه راههای آبها سیر می‌کند. ۹ ای یهوه خداوند ما، چه مجید است مرا شنیده است. خداوند دعای مرا اجابت خواهد نمود. ۱۰ همه نام تو در تمامی زمین!

دشمنانم به شدت خجل و پریشان خواهند شد. روبرگردانیده، ناگهان خجل خواهند گردید.

۹ برای سالار مغنیان بر موت لبین. مزمور داود خداوند را به تمامی دل حمد خواهم گفت؛ جمیع عجایب تو را بیان خواهم کرد. ۲ در تو شادی و وجد خواهم نمود؛ نام تو رای متعال خواهم سرایید. ۳ چون دشمنانم به عقب بازگردند، آنگاه لغزیده، از حضور تو هلاک خواهند شد. ۴ زیرا انصاف و داوری من کردی. داور عادل بر مسند نشسته‌ای. ۵ امت‌ها را توبیخ نموده‌ای و شیران را هلاک ساخته، نام ایشان رامحو کرده‌ای تا ابدالباد. ۶ و اما دشمنان نیست شده خرابه های ابدی گردیده‌اند. و شهرها را ویران ساخته‌ای، حتی ذکر آنها نابود گردید. ۷ لیکن خداوند نشسته است تا ابدالباد، و تخت خویش را برای داوری برپاداشته است. ۸ و او ربیع مسکون را به عدالت داوری خواهد کرد، و امت‌ها را به راستی دادخواهد داد. ۹ و خداوند قلعه بلند برای کوفته شدگان خواهد بود، قلعه بلند در زمانهای تنگی. ۱۰ و آنانی که نام تو را می‌شناسند بر توتوکل خواهند داشت، زیرا ای خداوند تو طالبان خود را هرگز ترک نکرده‌ای. ۱۱ خداوند را که بر صهیون نشسته است بسرایید؛ کارهای او را در میان قومها اعلان نمایید، ۱۲ زیرا او که انتقام گیرنده خون است، ایشان را به یاد آورده، و فریاد مساکین را فراموش نکرده است. ۱۳ ای خداوند بر من کرم فرموده، به ظلمی که از خصمان خود می‌کشم نظر افکن! ای که برافرازند من از درهای موت هستی! ۱۴ تا همه تسبیحات تو را بیان کنم در دروازه های دختر صهیون. در نجات تو شادی خواهم نمود. ۱۵ امت‌ها به چاهی که کنده بودند خود افتادند؛ در دمی که نهفته بودند پای ایشان گرفتار شد. ۱۶ خداوند خود را شناسانیده است و داوری کرده، و شریر از کار دست خود به دام گرفتار گردیده است. هجایون سلا. ۱۷ شیران به هاویه خواهند برگشت و جمیع امت هایی که خدا را فراموش می‌کنند، (Sheol h7585) ۱۸ زیرا مسکین همیشه فراموش نخواهد شد؛ امید حلیمان تا به ابد ضایع نخواهد بود. ۱۹ برخیزای خداوند تا انسان غالب نیاید. بر امت‌ها به حضور تو داوری خواهد شد.

۸ برای سالار مغنیان برجتیت. مزمور داود ای یهوه خداوند ما، چه مجید است نام تودر تمامی زمین، که جلال خود را

زیرا بر رخسار همه دشمنانم زدی؛ دندانهای شیران را شکستی.
۸ نجات از آن خداوند است و برکت تو بر قوم تو می‌باشد. سلاه.

۴ برای سالار مغنیان برذوات اوتار. مزمور داود ای خدای عدالت من، چون بخوانم مرا مستجاب فرما. در تنگی مرا وسعت دادی. بر من کرم فرموده، دعای مرا بشنو. ۲ ای فرزندان انسان تا به کی جلال من عار خواهد بود، و بطالت را دوست داشته، دروغ را خواهید طلبید؟ سلاه ۳ اما بدانید که خداوند مرد صالح را برای خودانتخاب کرده است، و چون او را بخوانم خداوندخواهد شنید. ۴ خشم گیرید و گناه موزید. در دلها پرستهای خود تفکر کنید و خاموش باشید. سلاه ۵ قربانی های عدالت را بگذرانید و بر خداوندتوکل نمایید. ۶ بسیاری می‌گویند: «کیست که به ما احسان نماید؟» ای خداوند نور چهره خویش را بر ما برافراز.

۷ شادمانی در دل من پدید آورده‌ای، بیشتر از وقتی که غله و شیوه ایشان افزون گردید. ۸ بسلامتی می‌خسبم و به خواب هم می‌روم زیرا که تو فقطای خداوند مرا در اطمینان ساکن می‌سازی.

۵ برای سالار مغنیان برذوات نفخه. مزمور داود ای خداوند، به سخنان من گوش بده! درتفکر من تأمل فرما! ۲ ای پادشاه و خدای من، به آواز فریادم توجه کن زیرا که نزد تو دعایم بشنم. ۳ ای خداوند صبحگاهان آواز مراخواهی شنید؛ بامدادان (دعای خود را) نزد توآراسته می‌کنم و انتظار می‌کشم. ۴ زیرا تو خدایی نیستی که به شرارت راغب باشی، و گناهکار نزد تو ساکن نخواهد شد. ۵ متکبران در نظر توخواهند ایستاد. از همه بطالت کنندگان نفرت می‌کنی. ۶ دروغ‌گویان را هلاک خواهی ساخت. خداوند شخص خونی و حيله گر را مکروه می‌دارد. ۷ و اما من از کثرت رحمت تو به خانه ات داخل خواهم شد، و از ترس تو بسوی هیکل قدس تو عبادت خواهم نمود. ۸ ای خداوند، بسبب دشمنانم مرا به عدالت خود هدایت نما و راه خود را پیش روی من راست گردان. ۹ زیرا در زبان ایشان راستی نیست؛ باطن ایشان محض شرارت است؛ گلولی ایشان قیرگشاده است و زبانهای خود را جلا می‌دهند. ۱۰ ای خدا، ایشان را ملزم ساز تا به سبب مشورت‌های خود بیفتند، و به کثرت خطایای ایشان، ایشان را دور انداز زیرا که بر تو فتنه کرده‌اند، ۱۱ و همه متوکلات شادی خواهند کرد و تا به ابد ترنم خواهند نمود. زیرا که ملجاء ایشان تو هستی و آنانی که اسم تو را دوست می‌دارند درتو وجد خواهند نمود. ۱۲ زیرا توای خداوند مردعادل را برکت خواهی داد، او را به رضامندی مثل سپر احاطه خواهی نمود.

۶ برای سالار مغنیان برذوات اوتار برثمائی. مزمور داود ای خداوند، مرا در غضب خود توبیخ منما. و مرا در خشم خویش

۱ خوشابحال کسی که به مشورت شیران نرود و به راه گناهکاران نایستد، و درمجلس استهزاکنندگان ننشیند؛ ۲ بلکه رغبت اودر شریعت خداوند است و روز و شب درشریعت او تفکر می‌کند. ۳ پس مثل درختی نشانده نزد نه‌های آب خواهد بود، که میوه خود را در موسمش می‌دهد، و برگش پژمرده نمی‌گردد و هرآنچه می‌کند نیک انجام خواهدبود. ۴ شیران چنین نیستند، بلکه مثل کاهند که بادآن را پراکنده می‌کند. ۵ لهذا شیران در داری نخواهند ایستاد و نه گناهکاران در جماعت عادلان. ۶ زیرا خداوند طریق عادلان را می‌داند، ولی طریق گناهکاران هلاک خواهد شد.

۲ چرا امت‌ها شورش نموده‌اند و طوائف در باطل تفکر می‌کنند؟ ۲ پادشاهان زمین برمی‌خیزند و سروران با هم مشورت نموده‌اند، به ضد خداوند و به ضد مسیح او؛ ۳ که بندهای ایشان را بگسلیم و زنجیرهای ایشان را از خودبندازیم. ۴ او که بر آسمانها نشسته است می‌خندد. خداوند بر ایشان استهزا می‌کند. ۵ آنگاه در خشم خود بدیشان تکلم خواهد کرد و به غضب خویش ایشان را آشفته خواهد ساخت. ۶ «و من پادشاه خود را نصب کرده‌ام، بر کوه مقدس خود صهیون.» ۷ فرمان را اعلام می‌کنم: خداوند به من گفته است: «تو پسر من هستی امروز تو را تولید کردم. ۸ از من درخواست کن و امت هارا به میراث تو خواهم داد. و اقصای زمین را ملک تو خواهم گردانید. ۹ ایشان را به عصای آهنین خواهی شکست؛ مثل کوزه کوزه‌گر آنها را خردخواهی نمود.» ۱۰ و الان ای پادشاهان تعقل نمایید! ای داروان جهان متنبه گردید! ۱۱ خداوند را با ترس عبادت کنید و با لرز شادی نمایید! ۱۲ پسر رابیوسید مبادا غضبناک شود، و از طریق هلاک شوید، زیرا غضب او به اندکی افروخته می‌شود. خوشابحال همه آنانی که بر او توکل دارند.

۳ مزمور داود وقتی که از پسر خود ابشالوم فرار کرد ای خداوند دشمنانم چه بسیار شده‌اند. بسیاری به ضد من برمی‌خیزند. ۲ بسیاری برای جان من می‌گویند: «به جهت او در خداخلاصی نیست.» سلاه. ۳ لیکن توای خداوند گرداگرد من سپر هستی، جلال من و فرازنده سر من. ۴ به آواز خود نزدخداوند می‌خوانم و مرا از کوه مقدس خوداجابت می‌نماید. سلاه. ۵ و اما من خسیبده، به خواب رفتم و بیدار شدم زیرا خداوند مرا تقویت می‌دهد. ۶ از کرورهای مخلوق نخواهم ترسید که گرداگرد من صف بسته‌اند. ۷ ای خداوند، برخیز! ای خدای من، مبراهان!

۴۱ «آیا لویاتان را با قلاب توانی کشیدی؟ یازبانش را با ریسمان توانی فشرد؟ ۲ آیدار بینی او مهار توانی کشیدی؟ یا چانه‌اش را با قلاب توانی سفت؟ ۳ آیا او نزد تو تضرع زیاد خواهد نمود؟ یا سخنان ملایم به تو خواهد گفت؟ ۴ آیا با تو عهد خواهد بست یا او را برای بندگی دایمی خواهی گرفت؟ ۵ آیا با او مثل گنجشک بازی توانی کرد؟ یا او را برای کنیزان خود توانی بست؟ ۶ آیا جماعت (صیادان) از اوداد و ستد خواهند کرد؟ یا او را در میان تاجران تقسیم خواهند نمود؟ ۷ آیا پوست او را با نیزه هامملو توانی کرد؟ یا سرش را با خطافهای ماهی گیران؟ ۸ اگر دست خود را بر او بگذاری جنگ را به یاد خواهی داشت و دیگر نخواهی کرد. ۹ اینک امید به او باطل است. آیا از رویتش نیز آدمی به روی درافکنده نمی شود؟ ۱۰ کسی اینقدر متهور نیست که او را برانگیزند. پس کیست که در حضور من بایستد؟ ۱۱ کیست که سبقت جسته، چیزی به من داده، تابه او رد نمایم؟ هرچه زیر آسمان است از آن من می باشد. ۱۲ «درباره اعضایش خاموش نخواهم شد و از جبروت و جمال ترکیب او خبر خواهم داد. ۱۳ کیست که روی لباس او را باز تواند نمود؟ و کیست که در میان دو صف دندانانش داخل شود؟ ۱۴ کیست که درهای چهره‌اش را بگشاید؟ دایره دندانهایش هولناک است. ۱۵ سپرهای زورآورش فخر او می باشد، با مهر محکم وصل شده است. ۱۶ با یکدیگر چنان چسبیده اند که باد از میان آنها نمی گذرد. ۱۷ با همدیگر چنان وصل شده اند و باهم ملتصقند که جدا نمی شوند. ۱۸ از عطسه های او نور ساطع می گردد و چشمان او مثل پلکهای فجر است. ۱۹ از دهانش مشعلها بیرون می آید و شعله های آتش برمی جهد. ۲۰ از بینی های او دود برمی آید مثل دیگ جوشنده و پاتیل. ۲۱ از نفس او اخگرها فروخته می شود و از دهانش شعله بیرون می آید. ۲۲ بر گردنش قوت نشیمن دارد، و هیبت پیش رویش رقص می نماید. ۲۳ طبقات گوشت او بهم چسبیده است، و بر وی مستحکم است که متحرک نمی شود. ۲۴ دلش مثل سنگ مستحکم است، و مانند سنگ زیرین آسیا محکم می باشد. ۲۵ چون او برمی خیزد نیرومندان هراسان می شوند، و از خوف بی خود می گردند. ۲۶ اگر شمشیر به او انداخته شود اثر نمی کند، و نه نیزه و نه مزارق و نه تیر. ۲۷ آهن را مثل کاه می شمارد و برنج را مانند چوب پوسیده. ۲۸ تیرهای کمان او را فرار نمی دهد و سنگهای فلاخن نزد او به کاه مبدل می شود. ۲۹ عمود مثل کاه شمرده می شود و بر حرکت مزارق می خندد. ۳۰ در زیرش پاره های سفال تیز است و گردون پرمیخ را بر گل پهن می کند. ۳۱ لجه را مثل دیگ می جوشاند و دریا را مانند پاتیلچه عطاران می گرداند. ۳۲ راه را در عقب خویش تابان می سازد به نوعی که لجه را سفیدمو گمان می برند. ۳۳ بر روی خاک نظیر او

بیرون می‌آوری؟ و دب اکبر را با بنات او رهبری می‌نمایی؟ ۳۳ آیا ۲۲ برخوف استهزاء کرده، هراسان نمی‌شود، و از دم شمشیر قانون‌های آسمان را می‌دانی؟ یا آن را بر زمین مسلط می‌گردانی؟ بر نمی‌گردد. ۲۳ ترکش بر او چکچک می‌کند، و نیزه درخشنده و ۳۴ آیا آواز خود را به ابرها می‌رسانی تا سیل آنها تو را بپوشاند؟ ۳۵ آیا مزراق ۲۴ با خشم و غیض زمین را می‌نوردد. و چون کرنا صدا برقها را می‌فرستی تا روانه شوند، و به تو بگویند اینک حاضرم؟ می‌کنند نمی‌ایستد، ۲۵ وقتی که کرنا نواخته شود هه هه می‌گویند و ۳۶ کیست که حکمت را در باطن نهاد یا فطانت را به دل جنگ را از دور استشمام می‌کند، و خروش سرداران و غوغا را. بخشید؟ ۳۷ کیست که با حکمت، ابرها را بشمارد؟ و کیست که ۲۶ آیا از حکمت توشاهین می‌پرد؟ و بالهای خود را بطرف جنوب مشکهای آسمان را بریزد؟ ۳۸ چون غبار گل شده، جمع می‌شود و پهن می‌کند؟ ۲۷ آیا از فرمان تو عقاب صعود می‌نماید و آشیانه کلوخها باهم می‌چسبند. ۳۹ آیا شکار را برای شیر ماده صید می‌کنی؟ و اشتهای شیر ژان را سیر می‌نمایی؟ ۴۰ حتی که می‌سازد. بر صخره تیز و بر ملاذ منبع. ۲۹ از آنجا خوراک خود را در ماوای خود خویشتن را جمع می‌کنند و در بیشه در کمین به نظر می‌آورد و چشمانش از دور می‌نگرد. ۳۰ بچه هایش خون را می‌نشینند؟ ۴۱ کیست که غذا را برای غراب آماده می‌سازد، چون بچه هایش نزد خدا فریاد برمی‌آورند، و به سبب نبودن خوراک آواره می‌گردند؟

۴۰ «آیا مجادله کننده با قادر مطلق مخاصمه نمی‌اید؟ کسی که با خدا محاجه کند آن را جواب بدهد.» ۳ آنگاه ایوب

۳۹ «آیا وقت زاینده بر کوهی را می‌دانی؟ یا زمان وضع حمل آهو را نشان می‌دهی؟ ۲ آیا ماههایی را که کامل می‌سازند حساب توانی کرد؟ یا زمان زاینده آنها را می‌دانی؟ ۳ خم شده، بچه‌های خود را می‌زاینده واز دردهای خود فارغ می‌شوند. ۴ بچه‌های آنها قوی شده، در بیابان نمو می‌کنند، می‌روند و نزد آنها بر نمی‌گردند. ۵ کیست که خر وحشی را رها کرده، آزاد ساخت. و کیست که بندهای گورخر را باز نمود. ۶ که من بیابان را خانه او ساختم، و شوره زار را مسکن او گردانیدم. ۷ به غوغای شهر استهزاء می‌کند و خروش رمه بان را گوش نمی‌گیرد. ۸ دایره کوهها چراگاه او است و هرگونه سبزه را می‌طلبد. ۹ آیا گاو وحشی راضی شود که تو را خدمت نماید، یا نزد آخور تو منزل گیرد؟ ۱۰ آیا گاو وحشی را به ریسمانش به شیرا توانی بست؟ یا وادیها را از عقب تو مازو خواهد نمود؟ ۱۱ آیا از اینکه قوتش عظیم است بر او اعتماد خواهی کرد؟ و کار خود را به او حواله خواهی نمود؟ ۱۲ آیا براو توکل خواهی کرد که محصولت را باز آورد و آن را به خرمنگاهت جمع کند؟ ۱۳ «بال شتر مرغ به شادی متحرک می‌شود و اما پر و بال او مثل لقلق نیست. ۱۴ زیرا که تخمهای خود را به زمین وامی‌گذارد و بر روی خاک آنها را گرم می‌کند و فراموش می‌کند که پا آنها را می‌افشرد، و وحوش صحرا آنها را پایمال می‌کنند. ۱۶ با بچه‌های خود سختی می‌کند که گویا از آن او نیستند، محنت او باطل است و متاسف نمی‌شود. ۱۷ زیرا خدا او را از حکمت محروم ساخته، و از فطانت او را نصیبی نداده است. ۱۸ هنگامی که به بلندی پرواز می‌کند اسب و سوارش را استهزا می‌نماید. ۱۹ «آیا تو اسب را قوت داده و گردن او را به یال ملیس گردانیده‌ای؟ ۲۰ آیا او را مثل ملخ به جست و خیز آورده‌ای؟ خروش شیهه او مهیب است. ۲۱ در وادی پا زده، از قوت خود وجد می‌نماید و به مقابله مسلحان بیرون می‌رود. یا بینی وی را با قلاب توان سفت؟

خدا متعال است و او را نمی شناسیم. و شماره سالهای او را قوت وراستی عظیم است و در عدالت کبیر که بی انصافی نخواهد تفحص نتوان کرد. ۲۷ زیرا که قطره های آب را جذب می کند و کرد. ۲۴ لهذا مردمان از او می ترسند، اما او بر جمیع داندالان نمی آنها باران را از بخارات آن می چکاند. ۲۸ که ابرها آن را به شدت نگیرد.»

می ریزد و بر انسان به فراوانی می تراود. ۲۹ آیا کیست که بفهمد ابرها چگونه پهن می شوند، یارعه های خیمه او را بداند؟ ۳۰ اینک نور خود را بر آن می گستراند. و عمق های دریا را می پوشاند. ۳۱ زیرا که به واسطه آنها قومها را داوری می کند، و رزق را به فراوانی می بخشد. ۳۲ دستهای خود را بر برق می پوشاند، و آن را بر هدف مامور می سازد. ۳۳ رعدش از او خبر می دهد و مواشی از برآمدن او اطلاع می دهند.

۳۷ «از این نیز دل می لرزد و از جای خود متحرک می گردد. ۷ هنگامی که ستارگان صبح باهم ترنم نمودند، و جمیع پسران ۲ گوش داده، صدای آواز او را بشنود، و زمزمه ای را که از دهان وی صادر می شود، ۳ آن را در زیر تمامی آسمانهای فرستد، و برق خویش را تا کرانه های زمین. ۴ بعد از آن صدای غرش می کند و به آواز جلال خویش رعد می دهد و چون آوازش شنیده شد آنها را تاخیر نمی نماید. ۵ خدا از آواز خود رعه های عجیب می دهد. اعمال عظیمی که ما آنها را ادراک نمی کنیم به عمل می آورد، ۶ زیرا براف را می گوید: بر زمین بیفت. و همچنین بارش باران را و بارش دادی، و فجر را به موضعش عارف گردانیدی؟ ۱۳ تا کرانه های بارانهای زورآور خویش را. ۷ دست هر انسان را مختوم می سازد تا جمیع مردمان اعمال او را بدانند. ۸ آنگاه وحوش به ماوای خود می روند و در بیشه های خویش آرام می گیرند. ۹ از برجهای جنوب گردباد می آید و از برجهای شمال پروت. ۱۰ از نفخه خدا یخ بسته می شود و سطح آنها منجمد می گردد. ۱۱ ابرها رانیز به رطوبت سنگین می سازد و سحاب، برق خود را پراکنده می کند. ۱۲ و آنها به دلالت او به هر سو منقلب می شوند تا هر آنچه به آنها امر فرماید بر روی تمامی ربع مسکون به عمل آورند. ۱۳ خواه آنها را برای تادیب بفرستد یا به جهت زمین خود یا برای رحمت. ۱۴ «ای ایوب این را استماع نما. بایست و در اعمال عجیب آنوقت مولود شدی، و عدد روزهایت بسیار است! ۲۲ «آیا به مخزن خدا تامل کن. ۱۵ آیا مطلع هستی وقتی که خدا عزم خود را به آنها قرار می دهد و برق، ابرهای خود را درخشان می سازد؟ ۱۶ آیا ۲۳ که آنها را به جهت وقت تنگی نگاه داشتم، به جهت روزمقالت تراز موازنه ابرها مطلع هستی؟ یا از اعمال عجیبه او که در علم، و جنگ؟ ۲۴ به چه طریق روشنائی تقسیم می شود، و باد شرقی بر کامل است. ۱۷ که چگونه رختهای تو گرم می شود هنگامی که روی زمین منتشر می گردد؟ ۲۵ کیست که رودخانه ای برای سیل زمین از باد جنوبی ساکن می گردد. ۱۸ آیا مثل او می توانی فلک را بگسترانی که مانند آینه ریخته شده مستحکم است؟ ۱۹ ما را کسی در آن نیست بیارد و بر بیابانی که در آن آدمی نباشد، تعلیم بده که با وی چه توانیم گفت، زیرا به سبب تاریکی سخن ۲۷ تا (زمین) ویران و بایر راسیراب کند، و علفهای تازه را از آن نیکو نتوانیم آورد. ۲۰ آیا چون سخن گویم به او خبر داده می شود برویانند؟ ۲۸ آیا باران را پدری هست؟ یا کیست که قطرات شبنم یا انسان سخن گوید تا هلاک گردد. ۲۱ و حال آفتاب را نمی را تولید نمود؟ ۲۹ از رحم کیست که یخ بیرون آمد؟ و زاله آسمان توان دید هر چند در سپهر درخشان باشد تاباد وزیده آن را پاک را کیست که تولید نمود؟ ۳۰ آنها مثل سنگ منجمد می شود، کند. ۲۲ درخشندگی طلایی از شمال می آید و نزد خدا جلال و سطح لجه یخ می بندد. ۳۱ آیا عقد ثریا رامی بندی؟ یا بندهای مهیب است. ۲۳ قادر مطلق را ادراک نمی توانیم کرد، او در جبار را می گشایی؟ ۳۲ آیا برجهای منطقه البروج را در موسم آنها

طرفداری نمی نمایند و دولت‌مند را بر فقیر ترجیح نمی دهد. زیرا که
 جمیع ایشان عمل دستهای وی‌اند. ۲۰ در لحظه‌ای در نصف
 شب می‌میرند. قوم مشوش شده، می‌گذرند، و زورآوران بی‌واسطه
 دست انسان هلاک می‌شوند. ۲۱ «زیرا چشمان او بر راههای
 انسان می‌باشد، و تمامی قدمهایش را می‌نگرد. ۲۲ ظلمتی نیست
 و سایه موت نی، که خطاکاران خویشتر را در آن پنهان نمایند.
 ۲۳ زیرا اندک زمانی بر احدی تامل نمی کند تا او پیش خدا به
 محاکمه بیاید. ۲۴ زورآوران را بدون تفحص خرد می‌کند، و دیگران
 را به‌جای ایشان قرار می‌دهد. ۲۵ هرآینه اعمال ایشان را تشخیص
 می‌نماید، و شبانگاه ایشان را واژگون می‌سازد تا هلاک شوند.
 ۲۶ به‌جای شیران ایشان را می‌زند، در مکان نظرکنندگان. ۲۷ از
 آن جهت که از متابعت او منحرف شدند، و در همه طریقهای وی
 تامل ننمودند. ۲۸ تا فریاد فقیر را به او برسانند، و اوفغان مسکینان
 را بشنود. ۲۹ چون او آرامی دهد کیست که در اضطراب اندازد، و
 چون روی خود را بپوشاند کیست که او را تواند دید. خواه به
 امتی خواه به انسانی مساوی است، ۳۰ تا مردمان فاجرسلطنت
 ننمایند و قوم را به دام گرفتار نسازند. ۳۱ لیکن آیا کسی هست
 که به خدا بگوید: سزایافتم، دیگر عصیان نخواهم ورزید. ۳۲ و
 آنچه را که نمی بینم تو به من بیاموز، و اگر گناه کردم باریگر
 نخواهم نمود. ۳۳ آیا برحسب رای تو جزا داده، خواهد گفت:
 چونکه تو رد می‌کنی پس تواختیار کن و نه من. و آنچه صواب
 می‌دانی بگو. ۳۴ صاحبان فطانت به من خواهند گفت، بلکه
 هر مرد حکیمی که مرا می‌شنود ۳۵ که ایوب بدون معرفت حرف
 می‌زند و کلام او از روی تعقل نیست. ۳۶ کاش که ایوب تا به
 آخر آزموده شود، زیرا که مثل شیران جواب می‌دهد. ۳۷ چونکه
 برگناه خود طغیان را مزید می‌کند و در میان مادستک می‌زند و به
 ضد خدا سخنان بسیاری می‌گوید.»

۳۶ و الیهو بازگفت: ۲ «برای من اندکی صبرکن تا تو را اعلام

نمایم، زیرا از برای خدا هنوز سخنی باقی است. ۳ علم خود را
 از دورخواهم آورد و به خالق خویش، عدالت را توصیف خواهم
 نمود. ۴ چونکه حقیقت کلام من دروغ نیست، و آنکه در علم
 کامل است نزد توحاضر است. ۵ اینک خدا قدیر است و کسی
 را اهانت نمی کند و در قوت عقل قادر است. ۶ شیر را زنده
 نگاه نمی دارد و داد مسکینان را می‌دهد. ۷ چشمان خود را از
 عادلان بر نمی‌گرداند، بلکه ایشان را با پادشاهان بر کرسی تا به
 ابد می‌نشانند، پس سرفراشته می‌شوند. ۸ اما هرگاه به زنجیرهایسته
 شوند، و به بندهای مصیبت گرفتار گردند، ۹ آنگاه اعمال ایشان
 را به ایشان می‌نمایند و تقصیرهای ایشان را از اینکه تکبر نموده‌اند،
 ۱۰ و گوشه‌های ایشان را برای تادیب باز می‌کند، و امری فرماید
 تا از گناه بازگشت نمایند. ۱۱ پس اگر بشنوند و او را عبادت
 نمایند، ایام خویش را در سعادت بسر خواهند برد، و سالهای خود
 را در شادمانی. ۱۲ اما اگر نشنوند از تیغ خواهند افتاد، و بدون
 معرفت، جان را خواهند سپرد. ۱۳ اما آتانی که در دل، فاجرند
 غضب را ذخیره می‌نمایند، و چون ایشان را می‌بندد استغاثه نمی
 نمایند. ۱۴ ایشان در عنفوان جوانی می‌میرند و حیات ایشان با
 فاسقان (تلف می‌شود). ۱۵ مصیبت کشان را به مصیبت ایشان
 نجات می‌بخشد و گوش ایشان را در تنگی باز می‌کند. ۱۶ «پس

۳۵ ۲ «آیا این را انصاف می‌شماری که گفتمی من از خدا
 عادل تر هستم؟ ۳ زیرا گفته‌ای برای توجه فایده خواهد شد، و به
 چه چیز بیشتر از گناه منفعت خواهم یافت. ۴ من تو را جواب
 می‌گویم و رفقایت را با تو. ۵ به سوی آسمانها نظر کن و بین
 و افلاک را ملاحظه نما که از تو بلندترند. ۶ اگر گناه کردی به او
 چه رسانیدی؟ و اگر تقصیرهای تو بسیار شد برای وی چه کردی؟
 ۷ اگر بی‌گناه شدی به او چه بخشیدی؟ و یا از دست تو چه چیز
 را گرفته است؟ ۸ شرارت تو به مردی چون تو (ضرر می‌رساند)
 و عدالت تو به بنی آدم (فایده می‌رساند). ۹ از کثرت ظلمها
 فریاد برمی‌آورند و از دست زورآوران استغاثه می‌کنند، ۱۰ و کسی
 نمی‌گوید که خدای آفریننده من کجا است که شبانگاه سرودها
 می‌بخشد ۱۱ و ما را از بهایم زمین تعلیم می‌دهد، و از پرندگان
 آسمان حکمت می‌بخشد. ۱۲ پس به سبب تکبر شیران فریادمی
 تو را نیز از دهان مصیبت بیرون می‌آورد، در مکان وسیع که در
 آن تنگی نمی بود و زاد سفره تو از فرهی مملو می‌شد، ۱۷ و تو
 از داوری شیر پر هستی، لیکن داوری و انصاف باهم ملتصقند.
 ۱۸ با حذر باش مبدا خشم تو را به تعدی ببرد، و زیادتی کفاره تو را
 منحرف سازد. ۱۹ آیا او دولت تو را به حساب خواهد آورد؟ نی،
 نه طلا و نه تمامی قوای توانگری را. ۲۰ برای شب آرزومند مباش،
 ۲۱ با حذر باش که به گناه
 مایل نشوی، زیرا که تو آن را بر مصیبت ترجیح داده‌ای. ۲۲ اینک
 خدا در قوت خود متعال می‌باشد. کیست که مثل او تعلیم بدهد؟
 ۲۳ کیست که طریق او را به او تفویض کرده باشد؟ و کیست که
 بگوید تو بی‌انصافی نموده‌ای؟ ۲۴ به یاد داشته باش که اعمال او را
 تکبیر گوئی که درباره آنها مردمان می‌سرایند. ۲۵ جمیع آدمیان به
 مردمان آنها را از دور مشاهده می‌نمایند. ۲۶ اینک

بگویند که حکمت رادریافت نموده‌ایم، خدا او را مغلوب می‌سازد او به هلاک کنندگان. ۲۳ «اگر برای وی یکی به منزله هزار فرشته و نه انسان. ۱۴ زیرا که سخنان خود را به ضد من ترتیب نداده یا متوسطی باشد، تا آنچه را که برای انسان راست است به وی است، و به سخنان شما او را جواب نخواهم داد. ۱۵ ایشان اعلان نمایند، ۲۴ آنگاه بر او ترجم نموده، خواهد گفت: او را از حیران شده، دیگر جواب ندادند، و سخن از ایشان منقطع شد. فرو رفتن به هاویه برهان، من کفاره‌ای پیدا نموده‌ام. ۲۵ گوشت او ۱۶ پس آیا من انتظاریکشم چونکه سخن نمی‌گویند؟ و ساکت ازگوشت طفل لطیف تر خواهد شد. و به ایام جوانی خود خواهد شده، دیگر جواب نمی‌دهند؟ ۱۷ پس من نیز از حصه خود برگشت. ۲۶ نزد خدا دعا کرده، او رامستجاب خواهد فرمود، جواب خواهم داد، و من نیز رای خود راییان خواهم نمود. ۱۸ زیرا و روی او را با شادمانی خواهد دید. و عدالت انسان را به او که از سخنان، مملو هستم. و روح باطن من، مرا به تنگ می‌آورد. رد خواهد نمود. ۲۷ پس در میان مردمان سرود خوانده، خواهد ۱۹ اینک دل من مثل شرابی است که مفتوح نشده باشد، و مثل گفت: گناه کردم و راستی را منحرف ساختم، و مکافات آن به مشکهای تازه نزدیک است بترکد. ۲۰ سخن خواهم راند تا راحت من نرسید. ۲۸ نفس مرا ازفرو رفتن به هاویه فدیہ داد، و جان من، یابم و لبهای خود را گشوده، جواب خواهم داد. ۲۱ حاشا از من نور رامشاهده می‌کند. ۲۹ اینک همه این چیزها را خدایه عمل که طرفداری نمایم و به احدی کلام تملق‌آمیز گویم. ۲۲ چونکه می‌آورد، دو دفعه و سه دفعه با انسان. ۳۰ تا جان او را از هلاکت به گفتن سخنان تملق‌آمیز عارف نیستم. والا خالقم مرا به زودی برگرداند و او را از نوزندگان، منور سازد. ۳۱ ای ایوب متوجه شده، مرااستماع نما، و خاموش باش تا من سخن رانم. ۳۲ اگر خواهد برداشت.

۳۳ «لیکن ای ایوب، سخنان مرا استماع نما. و به تمامی کلام من گوش بگیر. ۲ اینک الان دهان خود را گشودم، و زبانم در کامم متکلم شد. ۳ کلام من موافق راستی قلبم خواهد بود. و لبهایم به معرفت خالص تنطق خواهند نمود. ۴ روح خدا مرا آفریده، و نفخه قادرمطلق مرا زنده ساخته است. ۵ اگر می‌توانی مرا جواب ده، و پیش روی من، کلام را ترتیب داده بایست. ۶ اینک من مثل تو از خدا هستم. و من نیز از گل سرشته شده‌ام. ۷ اینک هیبت من تو را نخواهد ترسانید، و وقار من بر تو سنگین نخواهد شد. ۸ «یقین در گوش من سخن گفتی و آواز کلام تو را شنیدم ۹ که گفتی من زکی و بی‌تقصیر هستم. من پاک هستم و در من گناهی نیست. ۱۰ اینک او علتها بر من می‌جوید. و مرا دشمن خود می‌شمارد. ۱۱ پایهایم را در کنده می‌گذارند و همه راههایم را مراقبت می‌نمایند. ۱۲ هان در این امر تو صادق نیستی. من تو را جواب می‌دهم، زیرا خدا از انسان بزرگتر است. ۱۳ چرا با او معارضه می‌نمایی، از این جهت که از همه اعمال خود اطلاع نمی‌دهد؟ ۱۴ زیرا خدا یک دفعه تکلم می‌کند، بلکه دو دفعه و انسان ملاحظه نمی‌نماید. ۱۵ در خواب، در رویای شب، چون خواب سنگین بر انسان مستولی می‌شود، حینی که دربستر خود در خواب می‌باشد. ۱۶ آنگاه گوشهای انسان را می‌گشاید و تادیب ایشان را ختم می‌سازد. ۱۷ تا انسان را از اعمالش برگرداند و تکبر را از مردمان بپوشاند. ۱۸ جان او را از حفره نگاه می‌دارد و حیات او را از هلاکت شمشیر. ۱۹ بادر در بستر خود سرزنش می‌یابد، و اضطراب دایمی در استخوانهای وی است. ۲۰ پس جان اوانان را مکروه می‌دارد و نفس او خوراک لطیف را. ۲۱ گوشت او چنان فرسوده شد که دیده نمی‌شود و استخوانهای وی که دیده نمی‌شد برهنه گردیده است. ۲۲ جان او به حفره نزدیک می‌شود و حیات

۳۴ پس الیهو تکلم نموده، گفت: ۲ «ای حکیمان سخنان مرا بشنوید، وای عارفان، به من گوش گیرید. ۳ زیرا گوش، سخنان را امتحان می‌کند، چنانکه کام، طعام را ذوق می‌نماید. ۴ انصاف را برای خود اختیار کنیم، و در میان خود نیکویی را بفهمیم. ۵ چونکه ایوب گفته است که بی‌گناه هستم. و خدا داد مرا از من برداشته است. ۶ هرچند انصاف با من است دروغگو شمرده شده‌ام، و هرچند بی‌تقصیرم، جراحت من علاج ناپذیر است. ۷ کدام شخص مثل ایوب است که سخیره را مثل آب می‌نوشد ۸ که در رفاقت بدکاران سالک می‌شود، و با مردان شریر رفتار می‌نماید. ۹ زیرا گفته است انسان رافایده‌ای نیست که رضامندی خدا را بجوید. ۱۰ پس الانای صاحبان فطانت مرا بشنوید، حاشا از خدا که بدی کند. و از قادرمطلق، که ظلم نماید. ۱۱ زیرا که انسان را به حسب عملش مکافات می‌دهد، و بر هرکس موافق راهش می‌رساند. ۱۲ و به درستی که خدا بدی نمی‌کند، و قادر مطلق انصاف را منحرف نمی‌سازد. ۱۳ کیست که زمین را به او تفویض نموده، و کیست که تمامی ربع مسکون را به او سپرده باشد. ۱۴ اگر او دل خود را به وی مشغول سازد، اگر روح و نفخه خویش رانزد خود بازگرد، ۱۵ تمامی بشر با هم هلاک می‌شوند و انسان به خاک راجع می‌گردد. ۱۶ پس اگر فهم داری این را بشنو، و به آواز کلام من گوش ده. ۱۷ آیا کسی که از انصاف نفرت دارد سلطنت خواهد نمود؟ و آیا عادل کبیر را به گناه اسناد می‌دهی؟ ۱۸ آیا به پادشاه گفته می‌شود که لثیم هستی، یا به نجیبان که شریر می‌باشید؟ ۱۹ پس چگونه به آنکه امیران را

نمی کردم، و دلم به جهت مسکین رنجیده نمی شد. ۲۶ لکن نظرمی کردم و بر ماه، هنگامی که با درخشندگی سیرمی کرد. چون امید نیکویی داشتم بدی آمد، و چون انتظار نورکشیدم ۲۷ و دل من خفیه فریفته می شد و دهانم دستم را می بوسید. ظلمت رسید. ۲۷ احشایم می جوشد و آرام نمی گیرد، و روزهای ۲۸ این نیز گناهی مستوجب قصاص می بود زیرا خدای متعال را مصیبت مرا درگرفته است. ۲۸ ماتم کنان بی آفتاب گردش می کنم و منکرمی شدم. ۲۹ اگر از مصیبت دشمن خود شادی می کردم یا درجماعت برخاسته، تضرع می نمایم. ۲۹ برادرشغالان شده ام، و حتی که بلا به او عارض می شد وجدمی نمودم، ۳۰ و حال آنکه رفیق شترمرغ گردیده ام. ۳۰ پوست من سیاه گشته، از من می ریزد، زبان خود را از گناه ورزیدن بازداشته، بر جان او لعنت را سوال واستخوانهایم از حرارت سوخته گردیده است. ۳۱ بریط من به نمودم. ۳۱ اگر اهل خیمه من نمی گفتند: کیست که از گوشت نوحه گری مبدل شده و نای من به آواز گریه کنندگان.

۳۱ «با چشمان خود عهد بسته ام، پس چگونه بر دوشیزه ای نظر افکنم؟ ۲ زیراقسمت خدا از اعلی چیست؟ و نصیب قادر مطلق، از اعلی علین؟ ۳ آیا آن برای شیران هلاکت نیست؟ و به جهت عاملان بدی مصیبت نی؟ ۴ آیا او راهبای مرا نمی بیند؟ و جمیع قدمهایم را نمی شمارد؟ ۵ اگر با دروغ راه می رفتم یا پایهایم با فریب می ستانید، ۶ مرا به میزان عدالت بسنجد، تا خدا کاملیت مرا بداند. ۷ اگر قدمهایم از طریق آواره گردیده، و قلبم درپی چشمانم رفته، و لکه ای به دستهایم چسبیده باشد، ۸ پس من کشت کنم و دیگری بخورد، و محصول من از ریشه کنده شود. ۹ اگر قلبم به زنی فریفته شده، یا نزد در همسایه خود در کمین نشسته باشم، ۱۰ پس زن من برای شخصی دیگر آسپا کند، و دیگران بر او خم شوند. ۱۱ زیرا که آن قیاحت می بود و تقصیری سزوار حکم داران. ۱۲ چونکه این آتشی می بود که تا ابدون می سوزانید، و تمامی محصول مرا از ریشه می کند. ۱۳ اگر دعوی بنده و کنیز خود را رد می کردم، هنگامی که بر من مدعی می شدند. ۱۴ پس چون خدا به ضد من برخیزد چه خواهم کرد؟ و هنگامی که تفتیش نماید به او چه جواب خواهم داد؟ ۱۵ آیا آن کس که مرا در رحم آفرید او را نیز نیافرید؟ و آیا کس واحد، ما را در رحم نسرشت؟ ۱۶ «اگر مراد مسکینان را از ایشان منع نموده باشم، و چشمان بیوه زنان را تار گردانیده، ۱۷ اگر لقمه خود را به تنهایی خورده باشم، و یتیم از آن تناول ننموده، ۱۸ و حال آنکه او از جوانیم با من مثل پدر پرورش می یافت، و از بطن مادرم بیوه زن را رهبری می نمودم. ۱۹ اگر کسی را از برهنگی هلاک دیده باشم، و مسکین را بدون پوشش، ۲۰ اگر کمرهای او مرا برکت نداده باشد، و از پشم گوسفندان من گرم نشده، ۲۱ اگر دست خود را بر یتیم بلند کرده باشم، هنگامی که اعانت خود را در دروازه می دیدم، ۲۲ پس بازوی من از کتفم بیفتد، و ساعدم از قلم آن شکسته شود. ۲۳ زیرا که هلاکت از خدا برای من ترس می بود و به سبب کبريایی او توانایی نداشتم. ۲۴ اگر طلا را امید خود می ساختم و به زر خالص می گفتم تو اعتماد من هستی، ۲۵ اگر از فراوانی دولت خویش شادی می نمودم، و از اینکه دست من بسیار کسب نموده بود، ۲۶ اگر چون آفتاب می تابید بر آن

۳۲ پس آن سه مرد از جواب دادن به ایوب باز ماندند چونکه او در نظر خود عادل بود. ۲ آنگاه خشم الیهو این برکتیل بوزی که از قبیله رام بود مشتعل شد، و غضبش بر ایوب افروخته گردید، از این جهت که خویشش را از خدا عادلتر می نمود. ۳ و خشمش بر سه رفیق خود افروخته گردید، از این جهت که هر چند جواب نمی یافتند، اما ایوب را مجرم می شمردند. ۴ و الیهو از سخن گفتن با ایوب درنگ نموده بود زیرا که ایشان در عمر، از وی بزرگتر بودند. ۵ اما چون الیهو دید که به زبان آن سه مرد جوابی نیست، پس خشمش افروخته شد. ۶ و الیهو این برکتیل بوزی به سخن آمده، گفت: «من در عمر صغیر هستم، و شما موسفید. بنابراین ترسیده، جرات نکردم که رای خود را برای شما بیان کنم. ۷ و گفتم روزها سخن گوید، و کثرت سالها، حکمت را اعلام نماید. ۸ لیکن در انسان روحی هست، و نفخه قادر مطلق، ایشان را فطانت می بخشد. ۹ بزرگان نیستند که حکمت دارند، و نه پیران که انصاف را می فهمند. ۱۰ بنابراین می گویم که مرا بشنو. و من نیز رای خود را بیان خواهم نمود. ۱۱ اینک از سخن گفتن با شما درنگ نمودم، و براهین شما را گوش گرفتم. تا سخنان را کاوش گردید. ۱۲ و من در شما تامل نمودم و اینک کسی از شما نبود که ایوب را ملزم سازد. یا سخنان او را جواب دهد. ۱۳ مبادا

کیود. ۱۷ با طلا و آبگینه آن را برابر نتوان کرد، و زیورهای طلای ۲۲ بعد از کلام من دیگر سخن نمی گفتند و قول من بر ایشان خالص بدل آن نمی شود. ۱۸ مرجان و بلور مذکور نمی شود و فرو می چکید. ۲۳ و برای من مثل باران انتظار می کشیدند و قیمت حکمت از لعل گرانتر است. ۱۹ زبرجد حبش با آن مساوی دهان خویش را مثل باران آخرین باز می کردند. ۲۴ اگر بر ایشان نمی شود و به زرخالص سنجیده نمی گردد. ۲۰ پس حکمت می خندیدم باور نمی کردند، و نور چهره مرا تارک نمی ساختند. از کجا می آید؟ و مکان فطانت کجا است؟ ۲۱ از چشم تمامی ۲۵ راه را برای ایشان اختیار کرده، به ریاست می نشستم، و در زندگان پنهان است، و از مرغان هوامخفی می باشد. ۲۲ ابدون و میان لشکر، مثل پادشاه ساکن می بودم، و مثل کسی که نوحه گران موت می گویند که آوازه آن را به گوش خود شنیده ایم. ۲۳ خدا را تسلی می بخشد.

راه آن را درک می کند و او مکانش را می داند. ۲۴ زیرا که او تا کرانه های زمین می نگرَد و آنچه را که زیر تمامی آسمان است می بیند. ۲۵ تا وزن از برای بادر قرار دهد، و آنها را به میزان ببیماید. ۲۶ هنگامی که قانونی برای باران قرار داد، و راهی برای سهام رعد، ۲۷ آنگاه آن را دید و آن را بیان کرد. آن راهمیا ساخت و هم تفتیش نمود. ۲۸ و به انسان گفت: اینک ترس خداوند حکمت است، و ازبدی اجتناب نمودن، فطانت می باشد.»

۲۹ و ایوب باز مثل خود را آورده، گفت: ۲ «کاش که من مثل ماههای پیش می بودم و مثل روزهایی که خدا مرا در آنها نگاه می داشت. ۳ هنگامی که چراغ او بر سر من می تابید، و با نور او بوتهای عرعر می کردند، زیر خارها با هم جمع می شدند. ۸ ابائی به تاریکی راه می رفتم. ۴ چنانکه در روزهای کامرانی خود می بودم، احمقان و ابائی مردم بی نام، بیرون از زمین رانده می گردیدند. ۹ و هنگامی که سر خدا بر خیمه من می ماند. ۵ وقتی که قادر مطلق اما الان سرود ایشان شده ام و از برای ایشان ضرب المثل گردیده ام. هنوز با من می بود، و فرزندانم به اطراف من می بودند. ۶ حتی که قدمهای خود را بآب می شستم و صخره، نهرهای روغن را برای قدیمهای خود را بآب می شستم و وکرسی خود ساخت. پس لگام را پیش رویم رها کردند. ۱۲ از طرف راست من را در چهار سوق حاضر می ساختم. ۸ جوانان مرا دیده، خود را انبوه عوام الناس برخاسته، پاهایم را از پیش در می برند، و راههای مخفی می ساختند، و پیران برخاسته، می ایستادند. ۹ سروران از سخن گفتن باز می ایستادند، و دست به دهان خود می گذاشتند. ۱۰ آواز شریفان ساکت می شد و زبان به کام ایشان می چسبید. وسیع می آیند، و از میان خرابه ها بر من هجوم می آورند. ۱۵ ترسها ۱۱ زیرا گویی که مرا می شنید، مرا خوشحال می خواند و چشمی بر من برگشته، آبروی مرا مثل باد تعاقب می کند، و فیروزی من مثل که مرا می دید، برایم شهادت می داد. ۱۲ زیر فقری که استغاثه ابر می گذرد. ۱۶ و الان جانم بر من ریخته شده است، و روزهای می کرد او را می رهانیدم، و بیتمی که نیز معاون نداشت. ۱۳ برکت مصیبت، مرا گرفتار نموده است. ۱۷ شبانگاه استخوانهایم در شخصی که در هلاکت بود، به من می رسید و دل بیوه زن را خوش اندرون من سفته می شود، و پیهایم آرام ندارد. ۱۸ از شدت سختی می ساختم. ۱۴ عدالت را پوشیدم و مراملبس ساخت، و انصاف لباسم متغیر شده است، و مرا مثل گریبان پیراهن تنگ می گیرد. من مثل ردا و تاج بود. ۱۵ من به جهت کوران چشم بودم، و به ۱۹ مرا در گل انداخته است، که مثل خاک و خاکستر گردیده ام. جهت لنگان پای. ۱۶ برای مسکینان پدر بودم، و دعوایی را «نزد تو تضرع می نمایم و مرا مستجاب نمی کنی، و برمی که نمی دانستم، تفحص می کردم. ۱۷ دندانهای آسیای شری را خیزم و بر من نظر نمی اندازی. ۲۱ خویشتر را متبدل ساخته، بر می شکستم و شکار را از دندانهایم می ربودم. ۱۸ «و می گفتم، در من بیرحم شده ای، با قوت دست خود به من جفا می نمای. آشیانه خود جان خواهم سپرد و ایام خویش را مثل عنقا طویل خواهم ساخت. ۱۹ ریشه من به سوی آنها کشیده خواهد گشت، و شبنم ساختی. ۲۳ زیرا می دانم که مرا به موت باز خواهی گردانید، و به بر شاخه هایم ساکن خواهد شد. ۲۰ جلال من در من تازه خانه ای که برای همه زندگان معین است. ۲۴ یقین بر توده ویران خواهد شد، و کمانم در دستم نو خواهد ماند. ۲۱ مرا می شنیدند دست خود را دراز نخواهد کرد، و چون کسی در بلا گرفتار شود، و انتظاری کشیدند، و برای مشورت من ساکت می ماندند. آیا به این سبب استغاثه نمی کند؟ ۲۵ آیا برای هر مستمندی گریه

می‌بخشد و بر آن تکیه می‌نماید، اما چشمان او بر راهبای ایشان است. ۲۴ اندک زمانی بلند می‌شوند، پس نیست می‌گردند و یافت، و در همه اوقات از خدا مسالت خواهد نمود؟ ۱۱ «شما را پست شده، مثل سایرین برده می‌شوند و مثل سر سنبه‌ها بریده می‌گردند، ۲۵ و اگر چنین نیست پس کیست که مرا تکذیب کرده‌اید، پس چرا بالکل باطل شده‌اید. ۱۳ این است نصیب مرد شیر از جانب خدا، و میراث ظالمان که آن را از قادر مطلق می‌یابند. ۱۴ اگر فرزندان بسیار شوند شمشیر برای ایشان است، و ذریه او از نان سیر نخواهند شد. ۱۵ بازماندگان او از وبا دفن خواهند شد، و بیهوشانان گریه خواهند کرد. ۱۶ اگرچه نقره را مثل غبار اندوخته کند، و لباس را مثل گل آماده سازد. ۱۷ او آماده می‌کند لیکن مرد عادل آن را خواهد پوشید، و صالحان نقره او را تقسیم خواهند نمود. ۱۸ خانه خود را مثل بید بنا می‌کند، و مثل سایبانی که دشتبان می‌سازد ۱۹ او دولت‌مند می‌خواهد اما دفن نخواهد شد. چشمان خود را می‌گشاید و نیست می‌باشد. ۲۰ ترسها مثل آب او را فرو می‌گیرد، و گردباد او را در شب می‌ریابد. ۲۱ باد شرقی او را برمی‌دارد و نابود می‌شود و او را از مکانش دور می‌اندازد، ۲۲ زیرا (خدا) بر او تیر خواهد انداخت و شفقت نخواهد نمود. اگرچه اومی خواهد از دست وی فرار کرده، بگریزد. ۲۳ مردم کفهای خود را بر او بهم می‌زنند و او را از مکانش صفر زده، بیرون می‌کنند.

۲۵ پس بلند شوخی در جواب گفت: ۲ «سلطنت و هیبت از آن اوست و سلامتی را در مکان های بلند خود ایجاد می‌کند. ۳ آیا افواج او شمرده می‌شود و کیست که نور او بر وی طلوع نمی‌کند؟ ۴ پس انسان چگونه نزد خدا عادل شمرده شود؟ و کسی که از زن زاییده شود، چگونه پاک باشد؟ ۵ اینک ماه نیز روشنائی ندارد و ستارگان در نظر او پاک نیستند. ۶ پس چندمرتبه زیاده انسان که مثل خزنده زمین و بنی آدم که مثل کرم می‌باشد.»

۲۶ پس ایوب در جواب گفت: ۲ «شخص بی‌قوت را چگونه اعانت کردی؟ و بازوی ناتوان را چگونه نجات دادی؟ ۳ شخص بی‌حکمت را چه نصیحت نمودی؟ و حقیقت امر را به فراوانی اعلام کردی! ۴ برای که سخنان را بیان کردی؟ و نفخه کیست که از تو صادر شد؟ ۵ ارواح مردگان می‌لرزد، زیر آنها و ساکنان آنها. ۶ هایویه به حضور او عریان است، و ابدون را ستری نیست. Sheol h7585) ۷ شمال را بر جو پهن می‌کند، و زمین را بر نیستی آویزان می‌سازد. ۸ آنها را در ایرهای خود می‌بندد، پس ابر، زیر آنها چاک نمی‌شود. ۹ روی تخت خود را محبوب می‌سازد و ابرهای خویش را پیش آن می‌گستراند. ۱۰ به اطراف سطح آنها حد می‌گذارد تا کران روشنائی و تاریکی. ۱۱ ستونهای آسمان منزلت می‌شود و از عتاب او حیران می‌ماند. ۱۲ به قوت خود دریا را به تلاطم می‌آورد، و به فهم خویش رهب را خرد می‌کند. ۱۳ به روح او آسمانها زینت داده شد، و دست او مار تیز رو راست. ۱۴ اینک اینها حواشی طریق های او است. و چه آواز آهسته‌ای درباره او می‌شنویم، لکن رعد جبروت او را کیست که بفهمد؟»

۲۸ «یقین برای نقره معدنی است، و به جهت طلا جایی است که آن را قال می‌گذارند. ۲ آهن از خاک گرفته می‌شود و مس از سنگ گداخته می‌گردد. ۳ مردم برای تاریکی حدمی گذارند و تا نهایت تمام تفحص می‌نمایند، تا به سنگهای ظلمت غلیظ و سایه موت. ۴ کانی دور از ساکنان زمین می‌کنند، از راه گذریان فراموش می‌شوند و دور از مردمان آویخته شده، به هر طرف متحرک می‌گردند. ۵ از زمین نان بیرون می‌آید، و ژرفیهایش مثل آتش سرنگون می‌شود. ۶ سنگهایش مکان یاقوت کبود است. و شمشهای طلا دارد. ۷ آن راه را هیچ مرغ شکاری نمی‌داند، و چشم شاهین آن را ندیده است، ۸ و جانوران درنده بر آن قدم زده‌اند، و شیر غران بر آن گذر نکرده. ۹ دست خود را به سنگ خارا دراز می‌کنند، و کوهها را از ییخ برمی‌کنند. ۱۰ نهرا از صخره‌ها می‌کنند و چشم ایشان هر چیز نفیس رامی بیند. ۱۱ نهرا را از تراوش می‌بندند و چیزهای پنهان شده را به روشنائی بیرون می‌آورند. ۱۲ اما حکمت از کجا پیدا می‌شود؟ و جای فطانت کجا است؟ ۱۳ انسان قیمت آن را نمی‌داند و در زمین زندگان پیدا نمی‌شود. ۱۴ لجه می‌گوید که در من نیست، مثل شیر باشد، و مقاومت کنندگان مثل خطاکاران. ۸ زیرا امید و دریا می‌گوید که نزد من نمی‌باشد. ۱۵ زر خالص به عوضش شیر چیست هنگامی که خدا او را منقطع می‌سازد؟ و حینی که خدا جان او را می‌گیرد؟ ۹ آیا خدا فریاد او را خواهد شنید، هنگامی

۲۷ و ایوب دیگر باره مثل خود را آورده، گفت: ۲ «به حیات خدا که حق مراد داشته و به قادر مطلق که جان مرا تلخ نموده است. ۳ که مادامی که جانم در من باقی است و نفخه خدا در بینی من می‌باشد، ۴ یقین لبهایم به بی‌انصافی تکلم نخواهد کرد، و زبانم به فریب تنطق نخواهد نمود. ۵ حاشا از من که شما را تصدیق نمایم، و تا بمیرم کاملیت خویش را از خود دور نخواهم ساخت. ۶ عدالت خود را قایم نگاه می‌دارم و آن را ترک نخواهم نمود، و دلم تازنده باشم، مرا مذمت نخواهد کرد. ۷ دشمن من مثل شیر باشد، و مقاومت کنندگان مثل خطاکاران. ۸ زیرا امید و دریا می‌گوید که نزد من نمی‌باشد. ۱۵ زر خالص به عوضش شیر چیست هنگامی که خدا او را منقطع می‌سازد؟ و حینی که خدا جان او را می‌گیرد؟ ۹ آیا خدا فریاد او را خواهد شنید، هنگامی

ناگهان تو را مضطرب می‌سازد. ۱۱ یا تاریکی که آن را نمی‌بینی کنم. ۱۲ از فرمان لبهای وی برگشتم و سخنان دهان او را زیاده از سیلابها تو را می‌پوشاند. ۱۲ آیا خدا مثل آسمانها بلند نیست؟ و رزق خود ذخیره کردم. ۱۳ لیکن اوواحد است و کیست که او را سر ستارگان را بنگر چگونه عالی هستند. ۱۳ و تو می‌گویی خداچه برگرداند؟ و آنچه دل او می‌خواهد، به عمل می‌آورد. ۱۴ زیرا آنچه می‌داند و آیا از تاریکی غلیظ داوری نتواند نمود؟ ۱۴ ابرها ستر را که بر من مقدر شده است بجا می‌آورد، و چیزهای بسیار مثل اوست پس نمی‌بیند، و بردایره افلاک می‌خرامد. ۱۵ آیا طریق این نزد وی است. ۱۵ از این جهت ازحضور او هراسان هستم، و قدما را نشان کردی که مردمان شیر در آن سلوک نمودند، ۱۶ که چون تفکر می‌نمایم از او می‌ترسم، ۱۶ زیرا خدا دل مرا ضعیف قبل از زمان خود ربوده شدند، و اساس آنها مثل نهر ریخته شد کرده است، و قادرمطلق مرا هراسان گردانیده. ۱۷ چونکه پیش از ۱۷ که به خدا گفتند: از ما دور شو و قادر مطلق برای ما چه تواند تاریکی منقطع نشدم، و ظلمت غلیظ را از نزد من نپوشانید.

کرد؟ ۱۸ و حال آنگاه او خانه های ایشان را از چیزهای نیکو پیرساخت. پس مشورت شیران از من دور شود. ۱۹ «عادلان چون آن را ببینند، شادی خواهند نمود و بی گناهان بر ایشان استهزا خواهند کرد. ۲۰ آیا مقاومت کنندگان ما منقطع نشدند؟ و آتش بقیه ایشان را نسوزانید؟ ۲۱ پس حال با او انس بگیر و سالم باش. و به این منوال نیکویی به توخواهد رسید. ۲۲ تعلیم را از دهانش قبول نما، و کلمات او را در دل خود بنه. ۲۳ اگر به قادرمطلق بازگشت نمایی، بنا خواهی شد. و اگر شرارت را از خیمه خود دور نمایی ۲۴ و اگر گنج خود را در خاک و طلای اوفیر را در سنگهای نهرباگذاری، ۲۵ آنگاه قادر مطلق گنج تو و نقره خالص برای تو خواهد بود، ۲۶ زیرا در آتوقت اقدار مطلق تلذذ خواهی یافت، و روی خود را به طرف خدا برو خواهی افزایش. ۲۷ نزد او دعاخواهی کرد و او تو را اجابت خواهد نمود، و نذرهای خود را ادا خواهی ساخت. ۲۸ امری راجز خواهی نمود و برایت برقرار خواهد شد، و روشنائی بر راهبایت خواهد تابید. ۲۹ وقتی که ذلیل شونی، خواهی گفت: رفعت باشد، و فروتنان را نجات خواهد داد. ۳۰ کسی را که بی گناه نباشدخواهد رهانید، و به پاکي دستهای تو رهانیده خواهد شد.»

۲۳ پس ایوب در جواب گفت: ۲ «امروز نیز شکایت من تلخ است، و ضرب من از ناله من سنگینتر. ۳ کاش می‌دانستم که او را کجا یابم، تا آنکه نزد کرسی او بیایم. ۴ آنگاه دعوی خود را به حضور وی ترتیب می‌دادم، و دهان خود را از حجت‌ها پر می‌ساختم. ۵ سخنانی را که در جواب من می‌گفت می‌دانستم، و آنچه را که به من می‌گفت می‌فهمیدم. ۶ آیا به عظمت قوت خود با من مخاصمه می‌نمود؟ حاشا! بلکه به من التفات می‌کرد. ۷ آنگاه مرد راست با اومحاجه می‌نمود و از داور خود تا به ابد نجات می‌یافتم. ۸ اینک به طرف مشرق می‌روم و اویافت نمی‌شود و به طرف مغرب و او را نمی‌بینم. ۹ به طرف شمال جایی که او عمل می‌کند، و او رامشاهده نمی‌کنم. و او خود را به طرف جنوب می‌پوشاند و او را نمی‌بینم، ۱۰ زیرا او طریقی را که می‌روم می‌داند و چون مرا می‌آزماید، مثل طلا بیرون می‌آیم. ۱۱ پایم نماید، ۲۲ و اما خدا جباران را به قوت خود محفوظ می‌دارد. اثر اقدام او را گرفته است و طریقی او را نگاه داشته، از آن تجاوز نمی‌برمی‌خیزند اگرچه امید زندگی ندارند، ۲۳ ایشان را اطمینان

لیکن همراه او در خاک خواهد خوابید. ۱۲ اگرچه شرارت در در سعادتمندی صرف می کنند، و به لحظه ای به هاویه فرومی دهانش شیرین باشد، و آن را زیر زبانش پنهان کند. ۱۳ اگرچه او روند. (Sheol h7585) ۱۴ و به خدا می گویند: از ما دور شو را دریغ داردو از دست ندهد، و آن را در میان کام خود نگاه زیرا که معرفت طریق تو را نمی خواهیم. ۱۵ قادر مطلق کیست که دارد. ۱۴ لیکن خوراک او در احساسش تبدیل می شود، و در او را عبادت نمایم، و ما را چه فایده که از او استدعا نمایم. اندرونش زهرمار می گردد. ۱۵ دولت را فرو برده است و آن را ۱۶ اینک سعادتمندی ایشان در دست ایشان نیست. کاش که قی خواهد کرد، و خدا آن را از شکمش بیرون خواهد نمود. مشورت شریان از من دور باشد. ۱۷ «بسا چراغ شریان خاموش ۱۶ اوزهر مارها را خواهد مکید، و زبان افعی او را خواهد کشت. می شود و ذلت ایشان به ایشان می رسد، و خدا در غضب خود ۱۷ بر رودخانه ها نظر نخواهند کرد، بر نهرا و جویهای شهد و دردها را نصیب ایشان می کند. ۱۸ مثل سفال پیش روی باد شیر. ۱۸ ثمره زحمت خود را رد کرده، آن را فرو خواهد برد، می شوند و مثل کاه که گردباد پراکنده می کند. ۱۹ خدا گناهش را و برحسب دولتی که کسب کرده است، شادی نخواهد نمود. برای فرزندان خیره می کند، و او را مکافات می رساند و خواهد ۱۹ زیرا فقیران را زبون ساخته و ترک کرده است. پس خانه ای را که دانست. ۲۰ چشمانش هلاکت او را خواهد دید، و از خشم دزدیده است، بنا نخواهد کرد. ۲۰ «زیرا که در حرص خود قناعت قادر مطلق خواهد نوشید. ۲۱ زیرا که بعد از او در خانه اش او را ندانست. پس از نغایس خود، چیزی استرداد نخواهد کرد. چه شادی خواهد بود، چون عدد ماههایش منقطع شود؟ ۲۲ آیا ۲۱ چیزی نمانده است که نخورده باشد. پس برخورداری او دوام خدا را علم توان آموخت؟ چونکه او بر اعلی علین داوری می کند. نخواهد داشت. ۲۲ هنگامی که دولت او بی نهایت گردد، در ۲۳ یکی در عین قوت خود می میرد، در حالی که بالکل در امنیت تنگی گرفتار می شود، و دست همه ذلیلان بر او استیلا خواهد و سلامتی است. ۲۴ قدحهای او پر از شیر است، و مغز استخوانش یافت. ۲۳ در وقتی که شکم خود را پرمی کند، خدا حلدت تر و تازه است. ۲۵ و دیگری در تلخی جان می میرد و از نیکویی خشم خود را بر او خواهد فرستاد، و حینی که می خورد آن را بر او هیچ لذت نمی برد. ۲۶ اینها باهم در خاک می خوابند و کرمها خواهد بارانید. ۲۴ از اسلحه آهنین خواهد گریخت و کمان برنجین، ایشان را می پوشانند. ۲۷ اینک افکار شما رامی دانم و تدبیری که او را خواهد سفت. ۲۵ آن رامی کشد و از جسدش بیرون می آید، ناحق بر من می اندیشید. ۲۸ زیرا می گویند کجاست خانه امیر، و پیکان براق از زهره اش درمی رود و ترسها بر او استیلا می یابد. و خیمه های مسکن شریان؟ ۲۹ آیا از راه گذرانی نپرسیدید؟ ۲۶ تمامی تاریکی برای ذخایر او نگاه داشته شده است. و آتش و دلایل ایشان را انکار نمی توانید نمود، ۳۰ که شریان برای روز ندمیده آنها را خواهد سوزانید، و آنچه را که در چادرش باقی است، ذلت نگاه داشته می شوند و در روز غضب، بیرون برده می گردند. خواهد خورد. ۲۷ آسمانها عصیان را مکشوف خواهد ساخت، ۳۱ کیست که راهش را پیش رویش بیان کند، و جزای آنچه را که و زمین به ضد او خواهد برخاست. ۲۸ محصول خانه اش زایل کرده است به او برسانند؟ ۳۲ که آخر او را به قبر خواهند برد، و بر خواهد شد، و در روز غضب او نابود خواهد گشت. ۲۹ این مزار او نگاهبانی خواهند کرد. ۳۳ کلوخهای وادی برای شریان است نصیب مرد شریر از خدا و میراث مقدر او از قادر مطلق.» می شود و جمیع آدمیان در عقب او خواهند رفت، چنانکه قبل از او بیسماره رفته اند. ۳۴ پس چگونه مراتسلی باطل می دهید که در جوابهای شما محض خیانت می ماند!

۲۱ پس ایوب در جواب گفت: ۲ «بشنوید، کلام مرا بشنوید. و این، تسلی شما باشد. ۳ با من تحمل نمایند تا بگویم، و بعد از گفتنم استهزا نمایند. ۴ و اما من، آیا شکایتم نزد انسان است؟ پس چرا بی صبر نباشم؟ ۵ به من توجه کنید و تعجب نمایند، و فایده برسانند؟ البته مرد دانا برای خویشتن مفید است. ۳ آیا اگر دست به دهان بگذارید. ۶ هرگاه به یاد می آورم، حیران می شوم. و تو عادل باشی، برای قادر مطلق خوشی رخ می نماید؟ یا اگر طریق لرزه جسد مرا می گیرد. ۷ چرا شریان زنده می ماند، پیر می شوند و در توانایی قوی می گردند؟ ۸ ذریت ایشان به حضور ایشان، با ایشان استوار می شوند و اولاد ایشان در نظرایشان. ۹ خانه های ایشان، از ترس ایمن می باشد و عصای خدا بر ایشان نمی آید. ۱۰ گاو نر ایشان جماع می کند و خطا نمی کند و گاو ایشان می زایدو سقط نمی نماید. ۱۱ بچه های خود را مثل گله بیرون می فرستند و اطفال ایشان رقص می کنند. ۱۲ با دف و عود می سرانید، و با صدای نای شادی می نمایند. ۱۳ روزهای خود را

۱۶ تایندهای هاویه فرو می‌رود، هنگامی که با هم درخاک نزول
شدم. و مثل درخت، ریشه امید مرا کنده است. ۱۱ غضب
خود را بر من افروخته، و مرا یکی از دشمنان خود شمرده است.
۱۲ فوجهای او با هم می‌آیند و راه خود را بر من بلند می‌کنند و به
اطراف خیمه من اردو می‌زنند. ۱۳ «برادرانم را از نزد من دور کرده
است و آشنایانم از من بالکل بیگانه شده‌اند. ۱۴ خویشتانم مرا ترک
نموده و آشنایانم مرا فراموش کرده‌اند. ۱۵ نزیلان خانه‌ام و کنیزانم
مرا غریب می‌شمارند، و در نظر ایشان بیگانه شده‌ام. ۱۶ غلام
خود را صدا می‌کنم و مرا جواب نمی‌دهد، اگرچه او را به دهان
خود التماس بکنم. ۱۷ نفس من نزد زم مکره شده است و تضرع
من نزد اولاد رحم مادرم. ۱۸ بچه‌های کوچک نیز مرا حقیر می
شمارند و چون برمی‌خیزم به ضد من حرف می‌زنند. ۱۹ همه اهل
مشورتم از من نفرت می‌نمایند، و کسانی را که دوست می‌داشتم
از من برگشته‌اند. ۲۰ استخوانم به پوست و گوشتم چسبیده است،
و با پوست دندانهای خود خلاصی یافته‌ام. ۲۱ بر من ترحم کنید!
ترحم کنید شما ای دوستانم! زیرا دست خدا مرا لمس نموده است.
۲۲ چرا مثل خدا بر من جفا می‌کنید و از گوشت من سیر نمی‌شوید.
۲۳ کاش که سخنانم الان نوشته می‌شد! کاش که در کتابی ثبت
می‌گردید، ۲۴ و با قلم آهنین و سرب بر صخره‌ای تا به ابد کنده
می‌شد! ۲۵ و من می‌دانم که ولی من زنده است، و در ایام
آخر، بر زمین خواهد برخاست. ۲۶ و بعد از آنکه این پوست من
تلف شود، بدون جسد من نیز خدا را خواهم دید. ۲۷ و من او را
برای خود خواهم دید. و چشمان من بر او خواهد نگریست و نه
چشم دیگری. اگرچه غرده‌هایم در اندرونم تلف شده باشد.
۲۸ اگر بگویند چگونه بر او جفا نمایم و حال آنگاه اصل امر در
من یافت می‌شود. ۲۹ پس از شمشیر بترسید، زیرا که سزاهای
شمشیر غضبناک است، تا دانسته باشید که دوری خواهد بود.»

۲۰ پس صوفر نعماتی در جواب گفت: ۲ «از این جهت
فکرهایم مرا به جواب دادن تحریک می‌کند و به این سبب، من
تعجیل می‌نمایم. ۳ سرزنش تو بیخ خود را شنیدم، و از فطانت روح
من مرا جواب می‌دهد. ۴ آیا این را از قدیم ندانسته‌ای، از زمانی
که انسان بر زمین قرارداده شد، ۵ که شادی شیران، اندک زمانی
است، و خوشی ریاکاران، لحظه‌ای؟ ۶ اگرچه شوکت اوتا به
سختی می‌کنید؟ ۴ و اگر فی الحقیقه خطا کرده‌ام، خطای من نزد
آسمان بلند شود، و سر خود را تا به فلک برافرازد. ۷ لیکن مثل
من می‌ماند. ۵ اگر فی الواقع بر من تکبر نمایند و عار مرا بر من
اثبات کنید، ۶ پس بدانید که خدا دعوی مرا منحرف ساخته، و به
دام خود مرا احاطه نموده است. ۷ اینک از ظلم، تضرع می‌نمایم
و مستجاب نمی‌شوم و استغاثه می‌کنم و دادرسی نیست. ۸ طریق
مرا حصار نموده است که از آن نمی‌توانم گذشت و بر راههای من
تاریکی را گذارده است. ۹ جلال مرا از من کنده است و تاج را از او
پس خواهد داد. ۱۱ استخوانهایش از جوانی پر است،

۱۴ «انسان چیست که پاک باشد، و مولود زن که عادل شمرده شهادت می‌دهد. ۹ در غضب خود مرا دریده و بر من جفا نموده شود؟ ۱۵ اینک بر مقدسان خوداعتماد ندارد، و آسمانها در نظرش است. دندانهایش را بر من افشوده و مثل دشمنم چشمان خود را پاک نیست. ۱۶ پس از طریق اولی انسان مکروه و فاسد که بر من تیز کرده است. ۱۰ دهان خود را بر من گشوده‌اند، بر شرارت را مثل آب می‌نوشد. ۱۷ من برای تو بیان می‌کنم پس رخسار من به استحقارزده‌اند، به ضد من با هم اجتماع نموده‌اند. مرا بشنو. و آنچه دیده‌ام حکایت می‌نمایم. ۱۸ که حکیمان ۱۱ خدا مرا به‌دست ظالمان تسلیم نموده، و مرا به‌دست شریان آن را از پدران خودروایت کردند و مخفی نداشتند، ۱۹ که به افکنده است. ۱۲ چون در راحت بودم مراپاره پاره کرده است، ایشان به تنهایی زمین داده شد، و هیچ غریبی از میان ایشان عبور و گردن مرا گرفته، مرا خرد کرده، و مرا برای هدف خود نصب نکرد، ۲۰ شیر در تمامی روزهای مبتلای درد است. و سالهای نموده است. ۱۳ تیرهایش مرا احاطه کرد. کرده هایم را پاره شمرده شده برای مرد ظالم مهیا است. ۲۱ صدای ترسها در گوش می‌کند و شفقت نمی‌نماید. و زهره مرا به زمین می‌ریزد. ۱۴ مرا وی است. در وقت سلامتی تاراج کننده بر وی می‌آید. ۲۲ باور زخم بر زخم، مجروح می‌سازد و مثل جبار، بر من حمله می‌آورد. نمی‌کند که از تاریکی خواهد برگشت و شمشیر برای او مراقب ۱۵ بر پوست خود پلاس دوخته‌ام، و شاخ خود را در خاک خوار است. ۲۳ برای نان می‌گردد و می‌گوید کجاست. و می‌داند که نموده‌ام. ۱۶ روی من از گریستن سرخ شده است، و بر مژگانم روزتاریکی نزد او حاضر است. ۲۴ تنگی و ضیق او رامی‌ترساند، سایه موت است. ۱۷ اگرچه هیچ بی‌انصافی در دست من نیست، مثل پادشاه مهبای جنگ بر او غلبه می‌نماید. ۲۵ زیرا دست و دعای من پاک است. ۱۸ ای زمین خون مرا میوشان، واستغاثه خود را به ضد خدا درازمی‌کند و بر قادر مطلق تکبر می‌نماید. مرا آرام نباشد. ۱۹ اینک الان نیز شاهد من در آسمان است، و ۲۶ با گردن بلند بر او تاخت می‌آورد، با گل میخهای سخت سپر گواه من در اعلی‌علین. ۲۰ دوستانم مرا استهزا می‌کنند، لیکن خویش، ۲۷ چونکه روی خود را به پیه پوشانیده، و کمر خود را چشمانم نزد خدا اشک می‌ریزد. ۲۱ و آیا برای انسان نزد خدا با شحم ملیس ساخته است. ۲۸ و در شهرهای ویران و خانه های غیومسکون که نزدیک به خراب شدن است ساکن می‌شود. ۲۲ زیرا سالهای اندک سپری می‌شود، پس به راهی که برنمی‌آورد غنی نخواهد شد و دولتش پایدار نخواهد ماند، و املاک او گردم، خواهم رفت.

در زمین زیاد نخواهد گردید. ۳۰ از تاریکی رها نخواهد شد، و آتش، شاخه هایش را خواهد خشکانید، و به نفخه دهان او زائل خواهد شد. ۳۱ به بطالت توکل ننماید و خود را فریب ندهد، والا بطالت اجرت او خواهد بود. ۳۲ قبل از رسیدن و قش تمام ادا خواهد شد و شاخه او سبز نخواهد ماند. ۳۳ مثل مو، غوره خود را خواهد افشانند، و مثل زیتون، شکوفه خود را خواهد ریخت، ۳۴ زیرا که جماعت ریاکاران، بی‌کس خواهند ماند، و خیمه های رشوه خواران را آتش خواهد سوزانید. ۳۵ به شقاوت حامله شده، معصیت را می‌زایند و شکم ایشان فریب را آماده می‌کند.»

۱۶ پس ایوب در جواب گفت: ۲ «بسیار چیزها مثل این شنیدم. تسلی دهندگان مزاحم همه شما هستید. ۳ آیا سخنان باطل را انتها نخواهد شد؟ و کیست که تو را به جواب دادن تحریک می‌کند؟ ۴ من نیز مثل شمعی توانستم بگویم، اگر جان شما در جای جان من می‌بود، و سخنها به ضد شما ترتیب دهم، و سرخود را بر شما بجنایم، ۵ لیکن شما را به دهان خود تقویت می‌دادم و تسلی لبهایم غم شما رافع می‌نمود. ۶ «اگر من سخن گویم، غم من رفع نمی‌گردد؛ و اگر ساکت شوم مرا چه راحت حاصل می‌شود؟ ۷ لیکن الان او مرا خسته نموده است. تو تمامی جماعت مرا ویران ساخته‌ای. ۸ مرا سخت گرفتی و این بر تو پدر من هستی و به کرم که تومادر و خواهر من می‌باشی. من شاهد شده است. و لاغری من به ضد من برخاسته، روبرویم

۱۷ «روح من تلف شده، و روزهایم تمام گردیده، و قبر برای من حاضر است. ۲ به درستی که استهزاکنندگان نزد منند، و چشم من در منازعت ایشان دائم می‌ماند. ۳ الان گرویده و به جهت من نزد خود ضامن باش. والا کیست که به من دست دهد؟ ۴ چونکه دل ایشان را از حکمت منع کرده‌ای، بنابراین ایشان را بلند نخواهی ساخت. ۵ کسی که دوستان خود را به تاراج تسلیم کند، چشمان فرزنداناش تار خواهد شد. ۶ مرا نزدامت‌ها مثل ساخته است، و مثل کسی که بر رویش آب دهان اندازند شده‌ام. ۷ چشم من از غصه کاهیده شده است، و تمامی اعضایم مثل سایه گردیده. ۸ راستان به سبب این، حیران می‌مانند و صالحان خویششان را بر ریاکاران برمی‌انگیزانند. ۹ لیکن مرد عادل به طریق خود متمسک می‌شود، و کسی که دست پاک دارد، در قوت ترقی خواهد نمود. ۱۰ «اما همه شما برگشته، الان بباید و در میان شما حکیمی نخواهم یافت. ۱۱ روزهای من گذشته، و قصدهای من و فکرهای دلم منقطع شده است. ۱۲ شب را به روز تبدیل می‌کنند و باوجود تاریکی می‌گویند روشنائی نزدیک است. ۱۳ وقتی که امید دارم هاویه خانه من می‌باشد، و بستر خود را در تاریکی می‌گسترانم، Sheol h7585) ۱۴ و به هلاکت می‌گویم تو پدر من هستی و به کرم که تومادر و خواهر من می‌باشی. من شاهد شده است. و لاغری من به ضد من برخاسته، روبرویم

۱۳ «ایک چشم من همه این چیزها رادیده، و گوش من آنها را شنیده و فهمیده است. ۲ چنانکه شما می‌دانید من هم می‌دانم. و من کمتر از شما نیستم. ۳ لیکن می‌خواهم با قادر مطلق سخن گویم. و آرزو دارم که با خدا محاجه نمایم. ۴ اما شما دروغها جعل می‌کنید، و جمیع شما طبیبان باطل هستید. ۵ کاش که شما به کلی ساکت می‌شدید که این برای شما حکمت می‌بود. ۶ پس حجت مرابشونید. و دعوی لبهایم را گوش گیرید. ۷ آیا برای خدا به بی‌انصافی سخن خواهید راند؟ و به جهت او با فریب تکلم خواهید نمود؟ ۸ آیا برای او طرف داری خواهید نمود؟ و به جهت خدادعوی خواهید کرد؟ ۹ آیا نیکو است که او شما را تنقیش نماید؟ یا چنانکه انسان را مسخره می‌نماید او را مسخره می‌سازید. ۱۰ البته شما را توپیخ خواهد کرد. اگر در خفا طرف داری نمایید. ۱۱ آیا جلال او شما را هراسان نخواهد ساخت؟ و هیبت او بر شما مستولی نخواهد شد؟ ۱۲ ذکرهای شما، مثل های غبار است. و حصارهای شما، حصارهای گل است. ۱۳ «از من ساکت شوید و من سخن خواهم گفت. و هرچه خواهد، بر من واقع شود. ۱۴ چراگوش خود را با دندان بگیرم و جان خود را دردمستم بنهم؟ ۱۵ اگرچه مرا بکشد، برای او انتظارخواهم کشید. لیکن راه خود را به حضور او ثابت خواهم ساخت. ۱۶ این نیز برای من نجات خواهد شد. زیرا راکار به حضور او حاضر نمی‌شود. ۱۷ بشنوی! سخنان مرا بشنوی. و دعوی من به گوشهای شما برسد. ۱۸ اینک الان دعوی خود را مرتب ساختم. و می‌دانم که عادل شمرده خواهم شد. ۱۹ کیست که با من مخاصمه کند؟ پس خاموش شده جان را تسلیم خواهم کرد. ۲۰ فقطدو چیز به من مکن. آنگاه خود را از حضور توپنهان نخواهم ساخت. ۲۱ دست خود را از من دورکن. و هیبت تو مرا هراسان نسازد. ۲۲ آنگاه بخوان و من جواب خواهم داد، یا اینکه من بگویم و مرا جواب بده. ۲۳ خطای و گناهانم چقدر است؟ تقصیر و گناه مرا به من بشناسان. ۲۴ چرا روی خود را از من می‌پوشانی؟ و مرا دشمن خود می‌شماری؟ ۲۵ آیا برگي را که از باد رانده شده است می‌گیرانی؟ و کاه خشک را تعاقب می‌کنی؟ ۲۶ زیرا که چیزهای تلخ را به ضد من می‌نویسی، و گناهان جوانی‌ام را نصیب من می‌سازی. ۲۷ و پایهای مرا در کنده می‌گذاری، و جمیع راههایم را نشان می‌کنی و گرد کف پایهایم خط می‌کشی؟ ۲۸ و حال آنکه مثل چیز گندیده فاسد، و مثل جامه بید خورده هستم.»

۱۵ پس الیفاز تیمانی در جواب گفت: ۲ «آیا مراد حکیم از علم باطل جواب دهد؟ وطن خود را از باد شرقی پر سازد؟ ۳ آیا به سخن بی‌فایده محاجه نماید؟ و به کلماتی که هیچ نفع نمی‌بخشد؟ ۴ اما تو خداترسی را ترک می‌کنی و تقوا را به حضور خدا ناقص می‌سازی. ۵ زیرا که دهانت، معصیت تو را ظاهر می‌سازد و زبان حیل گران را اختیار می‌کنی. ۶ دهان خودت تو را ملزم می‌سازد و نه من، و لبهایت بر تو شهادت می‌دهد. ۷ آیا شخص اول از آدمیان زاییده شده‌ای؟ و پیش از تنها به وجود آمده‌ای؟ ۸ آیا مشورت مخفی خدا را شنیده‌ای و حکمت را برخورد منحصر ساخته‌ای؟ ۹ چه می‌دانی که ما هم نمی‌دانیم؟ و چه می‌فهمی که نزد ما هم نیست؟ ۱۰ نزد ما ریش سفیدان و پیران هستند که در روزها از پدر تو بزرگترند. ۱۱ آیا تسلی‌های خدا برای تو کم است و کلام ملایم با تو؟ ۱۲ چرا دلت تو را می‌رباید؟ و چرا چشمات را بر هم می‌زنی ۱۳ که روح خود را به ضد خدا بر می‌گردانی، و چنین سخنان را از دهانت بیرون می‌آوری؟

۱۴ قلیل الایام و پر از زحمات است. ۲ مثل گل می‌روید و بریده می‌شود. و مثل سایه می‌گریزد و نمی‌ماند. ۳ و آیا بر چنین شخص چشمان خود را می‌گشایی و مرا با خود به محاکمه می‌آوری؟ ۴ کیست که چیز طاهر را از چیز نجس بیرون آورد؟ هیچکس نیست. ۵ چونکه روزهایم مقدر است و شماره

۸ «دستهای مرا جمیع و تمام سرشته است، و مرا آفریده است و کرد، و آن را مثل آب رفته به یاد خواهی آورد، و ۱۷ و روزگار تو از آیا مرا هلاک می‌سازی؟ ۹ به یادآور که مرا مثل سفال ساختی و وقت ظهر روشن ترخواهد شد، و اگرچه تاریکی باشد، مثل صبح آیا مرا به غباربری گردانی؟ ۱۰ آیا مرا مثل شیر نریختی و مثل پیر، خواهد گشت. ۱۸ و مطمئن خواهی بود چونکه امید داری، و منجمد نساختی؟ ۱۱ مرا به پوست و گوشت ملیس نمودی و مرا اطراف خود را تجسس نموده، ایمن خواهی خوابید. ۱۹ و خواهی با استخوانها و پپها بافتی. ۱۲ حیات و احسان به من عطا فرمودی خوابید و ترسانده‌ای نخواهد بود، و بسیاری تو را تملق خواهند نمود. و لطف تو روح مرا محافظت نمود. ۱۳ اما این چیزها را دردل خود پنهان کردی، و می‌دانم که اینها در فکرتو بود. ۱۴ اگر گناه کردم، مرا نشان کردی و مرا از مصیبت میرا نخواستی ساخت. ۱۵ اگر شریر هستم وای بر من! و اگر عادل هستم سر خود را برنخواهم افراشت، زیرا از اهانت پر هستم و مصیبت خود را می‌بینم! ۱۶ و اگر (سرم) برافراشته شود، مثل شیر مرا شکار خواهی کرد و باز عظمت خود را بر من ظاهر خواهی ساخت. ۱۷ گواهان خود را بر من بی دربی می‌آوری و غضب خویش را بر من می‌افزایی و افواج متعاقب یکدیگر به ضد منند. ۱۸ پس برای چه مرا از رحم بیرون آوردی؟ کاش که جان می‌دادم و چشمی مرا نمی‌دید. ۱۹ پس می‌بودم، چنانکه نبودم و از رحم مادرم به قبر برده می‌شدم. ۲۰ آیا روزهایم قلیل نیست؟ پس مرا ترک کن، و از من دست بردار تا اندکی گشاده و روشنم، ۲۱ قبل از آنکه بروم به جایی که از آن برنخواهم گشت، به زمین ظلمت و سایه موت! ۲۲ به زمین تاریکی غلیظ مثل ظلمات، زمین سایه موت و بی‌ترتیب که روشنی آن مثل ظلمات است.»

۱۲ پس ایوب در جواب گفت: ۲ «به درستی که شما قوم هستنید، و حکمت با شما خواهد مرد. ۳ لیکن مرا نیز مثل شما فهم هست، و از شما کمتر نیستم. و کیست که مثل این چیزها را نمی‌داند؟ ۴ برای رفیق خود مسخره گردیدم. کسی که خدا را خوانده است و او را مستجاب فرموده، مرد عادل و کامل، مسخره شده است. ۵ در افکار آسودگان، برای مصیبت اهانت است. مهیا شده برای هرکه پایش بلغزد. ۶ خیمه های دزدان به سلامت است و آنانی که خدا را غضبناک می‌سازند ایمن هستند، که خدای خود را در دست خود می‌آورند. ۷ «لیکن الان از بهایم بیرس و تو را تعلیم خواهند داد. و از مرغان هوا و برایت بیان خواهند نمود. ۸ یا به زمین سخن بران و تو را تعلیم خواهند داد، و ماهیان دریا به تو خبر خواهند رسانید. ۹ کیست که از جمیع این چیزها نمی‌فهمد که دست خداوند آنها را بهجا آورده است،

۱۱ و صوفر نعماتی در جواب گفت: ۲ «آیا به کثرت سخنان جواب نباید داد و مردیگو عادل شمرده شود؟ ۳ آیا بیهوده گویی تو مردمان را ساکت کند و یا سخریه کنی و کسی تو را خجل خود رami چشد؟ ۱۲ نزد پیران حکمت است، و عمر دراز فطانت نسازد؟ ۴ و می‌گویی تعلیم من پاک است، و من در نظر تو می‌باشد. ۱۳ لیکن حکمت و کبریایی نزد وی است. مشورت و بی‌گناه هستم. ۵ و لیکن کاش که خدا سخن بگوید و لبهای فطانت از آن او است. ۱۴ اینک او منهدم می‌سازد و نمی‌توان بنا خود را بر تو بگشاید، ۶ و اسرار حکمت را برای تو بیان کند. زیرا که درماهیت خود دو طرف دارد. پس بدان که خدا کمتر از گناهانت تو را سزا داده است. ۷ آیا عمق های خدا را می‌توانی دریافت نمود؟ یا به کنه قادر مطلق توانی رسید؟ ۸ مثل بلندیهایی آسمان است؟ چه خواهی کرد؟ گودتر از هاویه است؟ چه توانی دانست؟ JSheol h7585) ۹ پیمایش آن از جهان طویل تر واز دریا پهن تر است. ۱۰ اگر سخت بگیرد و حبس نماید و به محاکمه دعوت کند کیست که او را مانع نماید؟ ۱۱ زیرا مقتدران را سست می‌گرداند. ۲۲ چیزهای عمیق را از تاریکی نکند. ۱۲ و مرد جاهل آنوقت فهم می‌شود که بچه خروحشی، منکشف می‌سازد، و سایه موت را به روشنایی بیرون می‌آورد. انسان متولد شود. ۱۳ اگر تو دل خود را راست سازی و دستهای ۲۳ امت‌ها را ترقی می‌دهد و آنها را هلاک می‌سازد، امت‌ها را خود را بسوی او دراز کنی، ۱۴ اگر در دست تو شرارت باشد، آن را ازخود دور کن، و بی‌انصافی در خیمه های تو ساکن نشود. ۱۵ پس یقین روی خود را بی‌عیب برخواهی افراشت، و مستحکم شده، نخواهی ترسید. ۱۶ زیرا که مشقت خود را فراموش خواهی

۸ پس بلدد شوحی در جواب گفت: ۲ «تا به کی این چیزها را خواهی گفت و سخنان دهانت باد شدید خواهد بود؟ ۳ آیا خداوندداوری را منحرف سازد؟ یا قادر مطلق انصاف رامنحرف نماید؟ ۴ چون فرزندان تو به او گناه ورزیدند، ایشان را به دست عصیان ایشان تسلیم نمود. ۵ اگر تو به جد و جهد خدا را طلب می کردی و نزد قادر مطلق تضرع می نمودی، ۶ اگر پاک و راست می بودی، البته برای تو بیدارمی شد، و مسکن عدالت تو را برخورداری ساخت. ۷ و اگرچه ابتدایت صغیر می بود، عاقبت تو بسیار رفیع می گردید. ۸ زیرا که ازرقنهای پیشین سوال کن، و به آنچه پدران ایشان تفحص کردند توجه نما، ۹ چونکه ما دیروزی هستیم و هیچ نمی دانیم، و روزهای ما سایه ای بر روی زمین است. ۱۰ آیا ایشان تو را تعلیم ندهند و یا تو سخن نرانند؟ و از دل خود کلمات بیرون نیازند؟ ۱۱ آیا نی، بی خلاب می روی، یا قصب، بی آب نمو می کنی؟ ۱۲ هنگامی که هنوز سبزه است و پریده نشده، پیش از هر گیاه خشک می شود. ۱۳ همچنین است راه جمیع فراموش کنندگان خدا. و امید ریاکار ضایع می شود، ۱۴ که امید او منقطع می شود، و اعتمادش خانه عنکبوت است. ۱۵ بر خانه خودتکیه می کند و نمی ایستد، به آن متمسک می شود و لیکن قائم نمی ماند. ۱۶ پیش روی آفتاب، تر و تازه می شود و شاخه هایش در باغش پهن می گردد. ۱۷ ریشه هایش بر توده های سنگ درهم بافته می شود، و بر سنگلاخ نگاه می کند. ۱۸ اگر از جای خود کنده شود، او را انکار کرده، می گوید: تو را نمی بینم. ۱۹ اینک خوشی طریقتش همین است و دیگران از خاک خواهند رویید. ۲۰ همانا خدا مرد کامل را حقیر نمی شمارد، و شریر رادستگیری نمی نماید، ۲۱ تا دهان تو را از خنده پرکند، و لبهایت را از آواز شادمانی. ۲۲ خصمان توبه خجالت ملبس خواهند شد، و خیمه شیریان نابود خواهد گردید.»

۹ پس ایوب در جواب گفت: ۲ «یقین می دانم که چنین است. لیکن انسان نزد خدا چگونه عادل شمرده شود؟ ۳ اگر بخواهد با وی منازعه نماید، یکی از هزار او را جواب نخواهد داد. ۴

۱۰ «جانم از حیاتم بیزار است. پس ناله خود را روان می سازم و در تلخی جان خود سخن می رانم. ۲ به خدا می گویم مرا ملزم مساز، و مرا بفهمان که از چه سبب با من منازعت می کنی؟ ۳ آیا برای تو نیکو است که ظلم نمایی و عمل دست خود را حقیر شماری، و بر مشورت شیریان بتابی؟ ۴ آیا تو را چشمان بشر است؟ یا مثل دیدن انسان می بینی؟ ۵ آیا روزهای تو مثل روزهای انسان است؟ یا سالهای تو مثل روزهای مرد است؟ ۶ که معصیت مرا تفحص می کنی و برای گناهانم تجسس می نمایی؟ ۷ اگرچه می دانی که شریر نیستم و از دست تو رهانده ای نیست.

جنگ از دم شمشیر. ۲۱ ازتازیانه زبان پنهان خواهی ماند، و چقدر زورآور است! اما تنبیه شما چه نتیجه می‌بخشد؟ ۲۶ آیا چون هلاکت آید، از آن نخواهی ترسید. ۲۲ بر خرابی و تنگسالی گمان می‌بری که سخنان را تنبیه می‌نماید و سخنان مایوس را که خواهی خندید، و از وحوش زمین بیم نخواهی داشت. ۲۳ زیرا با مثل باد است؟ ۲۷ یقین برای یتیم قرعه می‌اندازید و دوست خود سنگهای صحرا را می‌دست می‌زنید، و وحوش صحرا با تو صلح را مال تجارت می‌شمارید. ۲۸ پس الان التفات کرده، بر من خواهند کرد. ۲۴ و خواهی دانست که خیمه تو ایمن است، و توجه نمایی، و رویه‌روی شما دروغ نخواهم گفت. ۲۹ برگردید و مسکن خود را تجسس خواهی کرد و چیزی مفقود نخواهی یافت. بی‌انصافی نباشد، و باز برگردید زیرا عدالت من قایم است. ۳۰ آیا ۲۵ و خواهی دانست که ذریتت کثیر است و اولاد تو مثل علف در زبان من بی‌انصافی می‌باشد؟ و آیا کام من چیزهای فاسد را زمین. ۲۶ و در شیخوخت به قبرخواهی رفت، مثل بافه گندم تمیز نمی‌دهد؟

که در موسمش برداشته می‌شود. ۲۷ اینک این را تفتیش نمودیم و چنین است، پس تو این را بشنو و برای خویشتن بدان.»

۶ و ایوب جواب داده، گفت: ۲ «کاش که غصه من سنجیده شود. و مشقت مرا درمیزان با آن بگذارند. ۳ زیرا که الان از ریگ دریاسنگینتر است. از این سبب سخنان من بیهوده می‌باشد. ۴ چون می‌خواهم می‌گویم: کی برخیزم؟ و شب بگذرد و تا سپیده ۴ زیرا تیره‌ای قادر مطلق در اندرون من است. و روح من زهر آنها را می‌آشامد، و ترسهای خدا بر من صف آرای می‌کند. ۵ آیا گروخر پاره‌های خاک ملبس است، و پوستم تراکیده و مقروح می‌شود. باداشتن علف عرعر می‌کند؟ و یا گاو بر آذوقه خودبانگ می‌زند؟ ۶ روزهایم از ماکوی جولایزورتر است، و بدون امید تمام می‌شود. ۷ آیا چیز بی‌مزه، بی‌نمک خورده می‌شود؟ و یا در سفیده تخم، طعم می‌باشد؟ ۷ جان من از لمس نمودن آنها کراحت دارد. نخواهد دید. ۸ چشم کسی که مرا می‌بیند دیگر به من نخواهد آنها برای من مثل خوراک، زشت است. ۸ «کاش که مسالت من نگرست، و چشمانم برای من نگاه خواهد کرد و نخواهم بود. برآورده شود، و خدا آرزوی مرا به من بدهد! ۹ و خدا راضی شود که مرا خرد کند، و دست خود را بلند کرده، مرا منقطع سازد! ۱۰ آنگاه معه‌ذا مرا تسلی می‌شد و در عذاب الیم شاد می‌شدم، چونکه کلمات حضرت قدوس را انکار ننمودم. ۱۱ من چه قوت دارم که انتظار بکشم و عاقبت من چیست که صبرنمایم؟ ۱۲ آیا قوت من قوت سنگها است؟ و یا گوشت من برنج است؟ ۱۳ آیا بالکل بی‌اعانت نیستم؟ و مساعدت از من مطرود نشده است؟ ۱۴ حق شکسته دل از دوستش ترحم است، اگرچه هم ترس قادر مطلق را ترک نماید. ۱۵ اما برادران من مثل نه‌رها مرا فریب دادند، مثل رودخانه وادیه‌ها که می‌گذرند. ۱۶ که از یخ سیاه فام می‌باشند، و برف در آنها مخفی است. ۱۷ وقتی که آب از آنها می‌رود، نابود می‌شوند. و چون گرم‌اشود، از جای خود است. ۱۷ «انسان چیست که او را عزت بخشی، و دل خود را با ناپیدی می‌گردند. ۱۸ کاروانیان از راه خود منحرف می‌شوند، و او مشغول سازی؟ ۱۸ و هر بامداد از او نفقند نمایی و هر لحظه او را در بیابان داخل شده، هلاک می‌گردند. ۱۹ کاروانیان تیما به آنها نگران بودند. قافله‌های سبا امید آن را داشتند. ۲۰ از امید واگذار تائب دهان خود را فرو برم. ۲۰ من گناه کردم، اما با خود خجل گردیدند. به آنجا رسیدند و شرم‌منده گشتند. ۲۱ زیرا توای پاسبان بنی آدم چه کنم؟ برای چه مرا به جهت خود هدف که الان شما مثل آنها شده‌اید، مصیبتی دیدید و ترسان گشتید. ساخته‌ای، به حدی که برای خود بار سنگین شده‌ام؟ ۲۱ و چرا ۲۲ آیا گفتم که چیزی به من ببخشید؟ یا ارمغانی از اموال خود به من بدهید؟ ۲۳ یا مرا از دست دشمن رها کنید؟ و مرا از دست ظالمان فدیة بدهید؟ ۲۴ «مرا تعلیم دهید و من خاموش خواهم شد، و مرا بفهمانید که در چه چیز خطا کردم. ۲۵ سخنان راستی

او نتابد. ۵ تاریکی و سایه موت، آن را به تصرف آورند. ابر بر تر از نابودن شکار هلاک می‌شود و بچه‌های شیر ماده پراکنده آن ساکن شود. کسوفات روز آن را بترسانند. ۶ و آن شب را می‌گردند. ۱۲ «سخنی به من در خفا رسید، و گوش من آواز نرمی ظلمت غلیظ فروگیرد و در میان روزهای سال شادی نکند، و به از آن احساس نمود. ۱۳ در تفکرها از رویاهای شب، هنگامی که شماره ماهها داخل نشود. ۷ اینک آن شب نازاد باشد. و آواز خواب سنگین بر مردم غالب شود، ۱۴ خوف و لرز بر من مستولی شادمانی در آن شنیده نشود. ۸ لعنت کنندگان روز، آن را نفرین شد که جمیع استخوانهایم را به جنبش آورد. ۱۵ آنگاه روحی از نمایند، که در برانگیختن لویاتان ماهر می‌باشند. ۹ ستارگان پیش روی من گذشت، و مویهای بدنم برخاست. ۱۶ در آنجا شفق آن، تاریک گردد و انتظار نوربکشد و نباشد، و مژگان سحر ایستاد، اما سیمایش راتشخیص ننمودم. صورتی درپیش نظرم بود. را نبیند، ۱۰ چونکه درهای رحم مادرم را نیست، و مشقت را خاموشی بود و آوازی شنیدم ۱۷ که آیا انسان به حضور خدا عادل ازچشمانم مستور نساخت. ۱۱ «چرا از رحم مادرم نمردم؟ و شمرده شوی؟ و آیا مرد در نظرخالق خود طاهر باشد؟ ۱۸ اینک بر چون از شکم بیرون آمدم چرا جان ندادم؟ ۱۲ چرا زانوهای مراقبول خادمان خوداعتماد ندارد، و به فرشتگان خویش، حماقت نسبت کردند، و پستانها تا مکیدم؟ ۱۳ زیرا تا بحال می‌خوابیدم و آرام می‌دهد. ۱۹ پس چند مرتبه زیاده به ساکنان خانه‌های گلین، که می‌شدم. در خواب می‌بودم واستراحت می‌یافتم. ۱۴ با پادشاهان و اساس ایشان در غبار است، که مثل بید فشرده می‌شوند! ۲۰ از مشیران جهان، که خرابه‌ها برای خویشتن بنا نمودند، ۱۵ یا با صبح تا شام خردمی شوند، تا به ابد هلاک می‌شوند و کسی آن سروران که طلا داشتند، و خانه‌های خود را ازنقره پر ساختند. را به‌خاطر نمی‌آورد. ۲۱ آیا طباب خیمه ایشان ازایشان کنده نمی‌۱۶ یا مثل سقط پنهان شده نیست می‌بودم، مثل بچه‌هایی که شود؟ پس بدون حکمت می‌میرند.

روشنایی را ندیدند. ۱۷ در آنجا شیران از شورش باز می‌ایستند، و درآنجا خستگان می‌آرامند، ۱۸ در آنجا اسیران دراطمینان با هم ساکنند، و آواز کارگزاران رانمی‌شوند. ۱۹ کوچک و بزرگ در آنجا یک‌اند. و غلام از آفتاب آزاد است. ۲۰ چرا روشنی به مستمند داده شود؟ و زندگی به تلخ جانان؟ ۲۱ که انتظار موت را می‌کشند و یافت نمی‌شود، و برای آن حفره می‌زنند بیشتر از گنجها. ۲۲ که شادی وایتهاج می‌نمایند و مسرور می‌شوند چون قبر رامی‌یابند؟ ۲۳ چرا نور داده می‌شود به کسی که راهش مستور است، که خدا اطرافش را مستورساخته است؟ ۲۴ زیرا که ناله من، پیش از خوراکم می‌آید و نعره من، مثل آب ریخته می‌شود، ۲۵ زیرا ترسی که از آن می‌ترسیدم، بر من واقع شد. و آنچه از آن بیم داشتم بر من رسید. ۲۶ مطمئن و آرام نبودم و راحت نداشتم وپیشانی بر من آمد.»

۴ و الیفاز تیمانی در جواب گفت: ۲ «اگر کسی جرات و ماتمیان به سلامتی سرافراشته شوند. ۱۲ که فکرهای حیلہ گران کرده، با تو سخن گوید، آیا تو را ناپسند می‌آید؟ لیکن کیست که را باطل می‌سازد، به طوری که دستهای ایشان هیچ کار مفید نمی‌تواند از سخن گفتن بازایستد؟ ۳ اینک بسیاری را ادب آموخته‌ای می‌تواند کرد. ۱۳ که حکیمان را در حیلہ ایشان گرفتار می‌سازد، و دستهای ضعیف را تقویت داده‌ای. ۴ سخنان تو لغزنده را قایم مشورت مکاران مشوش می‌شود. ۱۴ در روز به تاریکی برمی‌خورند داشت، و تو زانوهای لرزنده را تقویت دادی. ۵ لیکن الان به تو و به وقت ظهر، مثل شب کورانه راه می‌روند. ۱۵ که مسکین را از رسیده است و ملول شده‌ای، تو را لمس کرده است وپیشانی شمشیر دهان ایشان، و از دست زورآور نجات می‌دهد. ۱۶ پس گشته‌ای. ۶ آیا توکل تو بر تقوای تونیست؟ و امید تو بر کاملیت امید، برای ذلیل پیدا می‌شود و شرارت دهان خود را می‌بندد. رفتار تو نی؟ ۷ الان فکر کن! کیست که بی‌گناه هلاک شد؟ و ۱۷ «هان، خوشبایحال شخصی که خدا تنبیهش می‌کند. پس راستان درکجا تلف شدند؟ ۸ چنانکه من دیدم آنانی که شرارت را تادیب قادر مطلق را خوار شمشار. ۱۸ زیرا که او مجروح می‌سازد شیرار می‌کند و شقاوت را می‌کارندهمان را می‌دروند. ۹ از نفخه و التیام می‌دهد، و می‌کوبد و دست او شفا می‌دهد. ۱۹ در خدا هلاک می‌شوند از باد غضب او تباه می‌گردند. ۱۰ غرش شش بلا، تو را نجات خواهد داد و در هفت بلا، هیچ ضرر برتو شیر ونعره سبع و دندان شیربچه‌ها شکسته می‌شود. ۱۱ شیر نخواهد رسید. ۲۰ در قحط تو را از موت فدیه خواهد داد، و در

شراب می‌نوشیدند ۱۹ که اینک بادشددیدی از طرف بیابان آمده، چهار گوشه خانه رازد و بر جوانان افتاد که مردند و من به تنهایی رهایی یافتم تا تو را خبر دهم.» ۲۰ آنگاه ایوب برخاسته، جامه خود را درید و سر خود را تراشید و به زمین افتاده، سجده کرد ۲۱ و گفت: «برهنه از رحم مادر خود بیرون آمدم و برهنه به آنجا خواهم برگشت؛ خداوند داد و خداوند گرفت و نام خداوند متبارک باد.» ۲۲ در این همه، ایوب گناه نکرد و به خدا جهالت نسبت نداد.

۲ و روزی واقع شد که پسران خدا آمدند تا به حضور خداوند حاضر شوند، و شیطان نیز در میان ایشان آمد تا به حضور خداوند حاضر شود. ۲ و خداوند به شیطان گفت: «از کجآمدی؟» شیطان در جواب خداوند گفت: «ازتردد نمودن در جهان و از سیر کردن در آن.» ۳ خداوند به شیطان گفت: «آیا در بنده من ایوب تفکر نمودی که مثل او در زمین نیست؟ مرد کامل و راست و خداترس که از بدی اجتناب می‌نماید تا الان کاملیت خود را قایم نگاه می‌دارد، هرچند مرا بر آن واداشتی که او را بی سبب اذیت رسانم.» ۴ شیطان در جواب خداوند گفت: «پوست به عوض پوست، و هرچه انسان دارد برای جان خود خواهد داد. ۵ لیکن الان دست خود را دراز کرده، استخوان و گوشت او را لمس نما و تو را پیش روی تو ترک خواهد نمود.» ۶ خداوند به شیطان گفت: «اینک او در دست تو است، لیکن جان او را حفظ کن.» ۷ پس شیطان از حضور خداوند بیرون رفته، ایوب را از کف پا تا کله‌اش به دملهای سخت مبتلا ساخت. ۸ و او سفالی گرفت تا خود را با آن بخراشد و در میان خاکستر نشسته بود. ۹ و زنش او را گفت: «آیا تا بحال کاملیت خود را نگاه می‌داری؟ خدا را ترک کن و بمیر.» ۱۰ او وی را گفت: «مثل یکی از زنان ابله سخن می‌گوئی! آیا نیکویی را از خدا بیایم و بدی را نایابیم؟» در این همه، ایوب به لبهای خود گناه نکرد. ۱۱ و چون سه دوست ایوب، این همه بدی را که بر او واقع شده بود شنیدند، هر یکی از مکان خود، یعنی الیفاز تیمانی و بلدل شوحی و سوفرنعماتی روانه شدند و با یکدیگر همدستان گردیدند که آمده، او را تعزیت گویند و تسلی دهند. ۱۲ و چون چشمان خود را از دور بلندکرده، او را نشناختند، آواز خود را بلند نموده، گریستند و هر یک جامه خود را دریده، خاک بسوی آسمان بر سر خود افشانند. ۱۳ و هفت روز و هفت شب همراه او بر زمین نشستند و کسی با وی سخنی نگفت چونکه دیدند که درد او بسیارعظیم است.

۳ و بعد از آن ایوب دهان خود را باز کرده، روز خود را نفرین کرد. ۲ و ایوب متکلم شده، گفت: ۳ «روزی که در آن متولد شدم، هلاک شود و شبی که گفتند مردی در رحم قرار گرفت، آن روز تاریکی شود. و خدا از بالا بر آن اعتنائکنند و روشنایی بر

۱ در زمین عوض، مردی بود که ایوب نام داشت و آن مرد کامل و راست و خداترس بود و از بدی اجتناب می‌نمود. ۲ و برای او، هفت پسر و سه دختر زاییده شدند. ۳ و اموال او هفت هزار گوسفند و سه هزار شتر و پانصد جفت گاو و پانصد الاغ ماده بود و نوکران بسیار کثیر داشت و آن مرد از تمامی بنی مشرق بزرگتر بود. ۴ و پسرانش می‌رفتند و در خانه هر یکی از ایشان، در روزش مهمانی می‌کردند و فرستاده، سه خواهر خود را دعوت می‌نمودند تا با ایشان اکل و شرب بنمایند. ۵ و واقع می‌شد که چون دوره روزهای مهمانی ایشان بسر می‌رفت، ایوب فرستاده، ایشان را تقدیس می‌نمود و بامدادان برخاسته، قربانی های سوختنی، به شماره همه ایشان می‌گذرانید، زیرا ایوب می‌گفت: «شاید پسران من گناه کرده، خدا را در دل خود ترک نموده باشند» و ایوب همیشه چنین می‌کرد. ۶ و روزی واقع شد که پسران خدا آمدند تا به حضور خداوند حاضر شوند و شیطان نیز در میان ایشان آمد. ۷ و خداوند به شیطان گفت: «از کجآمدی؟» شیطان در جواب خداوند گفت: «ازتردد کردن در زمین و سیر کردن در آن.» ۸ خداوند به شیطان گفت: «آیا در بنده من ایوب تفکر کردی که مثل او در زمین نیست؟ مرد کامل و راست و خداترس که از گناه اجتناب می‌کند.» ۹ شیطان در جواب خداوند گفت: «آیا ایوب مجان از خدا می‌ترسد؟ ۱۰ آیا تو گرد او و گردخانه او و گرد همه اموال او، به هر طرف حصارنکشیدی و اعمال دست او را برکت ندادی و مواشی او در زمین منتشر نشد؟ ۱۱ لیکن الان دست خود را دراز کن و تمامی مایملک او را لمس نما و پیش روی تو، تو را ترک خواهد نمود.» ۱۲ خداوند به شیطان گفت: «اینک همه اموالش در دست تو است، لیکن دست را بر خود او دراز مکن.» پس شیطان از حضور خداوند بیرون رفت. ۱۳ و روزی واقع شد که پسران و دخترانش درخانه برادر بزرگ خود می‌خوردند و شراب می‌نوشیدند. ۱۴ و رسولی نزد ایوب آمده، گفت: «گاوان شیار می‌کردند و ماده الاغان نزد آنها می‌چریدند. ۱۵ و سایبان بر آنها حمله آورده، بردند و جوانان را به دم شمشیر کشتند و من به تنهایی رهایی یافتم تا تو را خبر دهم.» ۱۶ و او هنوز سخن می‌گفت که دیگری آمده، گفت: «آتش خدا از آسمان افتاد و گله و جوانان را سوزانیده، آنها را هلاک ساخت و من به تنهایی رهایی یافتم تا تو را خبر دهم.» ۱۷ و او هنوز سخن می‌گفت که دیگری آمده، گفت: «کلدانان سه فرقه شدند و بر شتران هجوم آورده، آنها را بردند و جوانان را به دم شمشیر کشتند و من به تنهایی رهایی یافتم تا تو را خبر دهم.» ۱۸ و او هنوز سخن می‌گفت که دیگری آمده، گفت: «پسران و دخترانت در خانه برادر بزرگ خود می‌خوردند و

را از اسم فور، فوریم نامیدند، و موافق تمامی مطلب این مکتوبات و آنچه خود ایشان در این امر دیده بودند و آنچه برایشان وارد آمده بود، ۲۷ یهودیان این را فریضه ساختند و آن را بر ذمه خود و ذریت خویش و همه کسانی که به ایشان ملصق شوند، گرفتند که تبدیل نشود و آن دو روز را برحسب کتابت آنها و زمان معین آنها سال به سال نگاه دارند. ۲۸ و آن روزها را در همه طبقات و قبایل و ولایات و شهرها بیاد آورند و نگاه دارند و این روزهای فوریم، از میان یهود منسوخ نشود و یادگاری آنها از ذریت ایشان نابود نگردد. ۲۹ و استر ملکه، دختر ابیعیل و مردخای یهودی، به اقتدار تمام نوشتند تا این مراسله دوم را درباره فوریم برقرار نمایند. ۳۰ و مکتوبات، مشتمل برسخنان سلامتی و امنیت نزد جمیع یهودیانی که در صد و بیست و هفت ولایت مملکت اخشورش بودند، فرستاد، ۳۱ تا این دو روز فوریم را در زمان معین آنها فریضه قرار دهند، چنانکه مردخای یهودی و استر ملکه برایشان فریضه قرار دادند و ایشان آن را بر ذمه خود و ذریت خویش گرفتند، به یادگاری ایام روزه و تضرع ایشان. ۳۲ پس سنن این فوریم، به فرمان استر فریضه شد و در کتاب مرقوم گردید.

۱۰ و اخشورش پادشاه بر زمینها و جزایردریا جزیه گذارد، ۲ و جمیع اعمال قوت و توانایی او و تفصیل عظمت مردخای که چگونه پادشاه او را معظم ساخت، آیا در کتاب تواریخ ایام پادشاهان مادی و فارس مکتوب نیست؟ ۳ زیرا که مردخای یهودی، بعد از اخشورش پادشاه، شخص دوم بود و در میان یهود محترم و نزد جمعیت برادران خویش مقبول شده، سعادت‌مندی قوم خویش رامی طلبید و برای تمامی ابنای جنس خود، سخنان صلح‌آمیز می‌گفت. مقبول شده، سعادت‌مندی قوم خویش رامی طلبید و برای تمامی ابنای جنس خود، سخنان صلح‌آمیز می‌گفت.

مردخای امر فرمود، به یهودیان و امیران و والیان و روسای ولایتها و ادلیا و اریداتا، ۹ و فرمشتا و اریسای واریدای و یزاتا، ۱۰ یعنی یعنی صد و بیست و هفت ولایت که از هند تا حبش بودند نوشتند. ده پسر هامان بن همداتای، دشمن یهود را کشتند، لیکن دست به هر ولایت، موافق خط آن و به هر قوم، موافق زبان آن و به خود را به تاراج نگذاشتند. ۱۱ در آن روز، عدد آنانی را که در یهودیان، موافق خط و زبان ایشان. ۱۰ و مکتوبات را به اسم دارالسلطنه شوشن کشته شدند به حضور پادشاه عرضه داشتند. اخشورش پادشاه نوشت و به مهر پادشاه مختوم ساخته، آنها را ۱۲ و پادشاه به استر ملکه گفت که «یهودیان در دارالسلطنه به دست چاپاران اسب سوار فرستاد و ایشان براسبان تازی که مختص شوشن پانصد نفر و ده پسر هامان را کشته و هلاک کرده اند. پس خدمت پادشاه و کره های مادیانهای او بودند، سوار شدند. ۱۱ و در سایر ولایتهای پادشاه چه کرده اند؟ حال مسول توچیست که به در آنها پادشاه به یهودیانی که در همه شهرها بودند، اجازت داد که تو داده خواهد شد و دیگرچه درخواست داری که برآورده خواهد جمع شده، به جهت جانهای خود مقاومت نمایند و تمامی قوت گردید؟» ۱۳ استر گفت: «اگر پادشاه را پسند آید به یهودیانی که قومها و ولایتها را که قصد اذیت ایشان می داشتند، با اطفال و زنان در شوشن می باشند، اجازت داده شود که فردا نیز مثل فرمان امروز ایشان هلاک سازند و بکشند و تلف نمایند و اموال ایشان را تاراج عمل نمایند و ده پسر هامان را برادر بیاورند.» ۱۴ و پادشاه فرمود کنند. ۱۲ در یک روز یعنی در سیزدهم ماه دوازدهم که ماه آذار که چنین بشود و حکم در شوشن نافذ گردید و ده پسر هامان باشد در همه ولایتهای اخشورش پادشاه. ۱۳ و تا این حکم در همه را به دار آویختند. ۱۵ و یهودیانی که در شوشن بودند، در روز ولایتها رسانیده شود، سوادهای مکتوب به همه قومها اعلان شد چهاردهم ماه آذار نیز جمع شده، سیصد نفر را در شوشن کشتند، که در همان روز یهودیان مستعد باشند تا از دشمنان خود انتقام لیکن دست خود را به تاراج نگذاشتند. ۱۶ و سایر یهودیانی که بگیرند. ۱۴ پس چاپاران بر اسبان تازی که مختص خدمت پادشاه در ولایتهای پادشاه بودند جمع شده، برای جانهای خود مقاومت بود، روانه شدند و ایشان را بر حسب حکم پادشاه شتابانیده، به نمودند و چون هفتاد و هفت هزار نفر از میغضان خویش را کشته تعجیل روانه ساختند و حکم، در دارالسلطنه شوشن نافذ شد. بودند، از دشمنان خود آرامی یافتند. امادست خود را به تاراج ۱۵ و مردخای از حضور پادشاه با لباس ملوکانه لاجوردی و سفید و نگذاشتند. ۱۷ این، در روز سیزدهم ماه آذار (واقع شد) و در روز تاج بزرگ زرین و ردای کتان نازک ارغوانی بیرون رفت و شهر چهاردهم ماه، آرامی یافتند و آن را روز بزم و شادمانی نگاه داشتند. شوشن شادی وجود نمودند، ۱۶ و برای یهودیان، روشنی و شادی و ۱۸ و یهودیانی که در شوشن بودند، در سیزدهم و چهاردهم آن ماه سرور و حرمت پدید آمد. ۱۷ و در همه ولایتها و جمیع شهرها در جمع شدند و در روز پانزدهم ماه آرامی یافتند و آن را روز بزم و هر جایی که حکم و فرمان پادشاه رسید، برای یهودیان، شادمانی شادمانی نگاه داشتند. ۱۹ بنابراین، یهودیان دهاتی که در دهات و سرور و بزم و روز خوش بود و بسیاری از قوم های زمین به دین یهود بی حصار ساکنند، روز چهاردهم ماه آذار را روز شادمانی و بزم گرویدند زیرا که ترس یهودیان بر ایشان مستولی گردیده بود. و روز خوش نگاه می دارند و هدایا برای یکدیگر می فرستند. ۲۰ و مردخای این مطالب را نوشته، مکتوبات را نزد تمامی یهودیانی که در همه ولایتهای اخشورش پادشاه بودند، از نزدیک و دور فرستاد، ۲۱ تا بر ایشان فريضه ای بگذارد که روز چهاردهم و روز پانزدهم ماه آذار را سال به سال عید نگاه دارند. ۲۲ چونکه در آن روزها، یهودیان از دشمنان خود آرامی یافتند و در آن ماه، غم ایشان به شادی و ماتم ایشان به روز خوش مبدل گردید. لهذا برآنانی که قصد اذیت ایشان داشتند، دست بیندازند و کسی با ایشان مقاومت نمود زیرا که ترس ایشان بر همه قومها مستولی شده بود. ۳ و جمیع روسای ولایتها و امیران و والیان و عاملان پادشاه، یهودیان را اعانت کردند زیرا که ترس مردخای برایشان مستولی شده بود، ۴ چونکه مردخای در خانه پادشاه معظم شده بود و آواز او در جمیع ولایتها شایع گردیده و این مردخای آن فان بزرگتر می شد. ۵ پس یهودیان جمیع دشمنان خود را به دم شمشیر زده، کشتند و هلاک کردند و با ایشان هرچه خواستند، به عمل آوردند. ۶ و یهودیان در دارالسلطنه شوشن پانصد نفر را به قتل رسانیده، هلاک کردند. ۷ و فرزنداطا و دلفون و اسفاتا، ۸ و فوراتا

بیرون رفته، به آواز بلند فریاد تلخ برآورد. ۲ و تاروپروی دروازه پادشاه خسروی خود در قصر سلطنت، روپروی دروازه خانه نشسته بود. آمد، زیرا که جایز نبود که کسی با لباس پلاس داخل دروازه پادشاه ۲ و چون پادشاه، استر ملکه را دید که در صحن ایستاده است، بشود. ۳ و در هر ولایتی که امر و فرمان پادشاه به آن رسید، او در نظر وی التفات یافت. و پادشاه چوگان طلا را که در دست یهودیان را ماتم عظیمی و روزه و گریه و نوحه گری بود و بسیاری در داشت، به سوی استر دراز کرد و استر نزدیک آمده، نوک عصا را پلاس و خاکستر خوابیدند. ۴ پس کنیزان و خواجه‌سرایان استر لمس کرد. ۳ و پادشاه او را گفت: «ای استر ملکه، تو را چه آمده، او را خبر دادند و ملکه بسیار محزون شد و لباس فرستاد تا شده است و درخواست تو چیست؟ اگرچه نصف مملکت باشد، مردخای را بپوشانند و پلاس او را ازوی بگیرند، اما او قبول نکرد. به تو داده خواهد شد.» ۴ استر جواب داد که «اگر به نظر پادشاه ۵ آنگاه استر، هتاک را که یکی از خواجه‌سرایان پادشاه بود و او را پسندآید، پادشاه با هامان امروز به ضیافتی که برای اومهییا کرده‌ام به جهت خدمت وی تعیین نموده بود، خواند و او را امر فرمود که بیاید.» ۵ آنگاه پادشاه فرمود که «هامان را بشتابانید، تا برحسب از مردخای پیرسد که این چه امر است و سبب چیست. ۶ پس کلام استر کرده شود.» پس پادشاه وهامان، به ضیافتی که استر هتاک به سعه شهرکه پیش دروازه پادشاه بود، نزد مردخای بیرون برپا نموده بود آمدند. ۶ و پادشاه در مجلس شراب به استر گفت: رفت. ۷ و مردخای او را از هرچه به او واقع شده واز مبلغ نقره‌ای «مسئول تو چیست که به تو داده خواهد شد ودرخواست تو کدام؟ که هامان به جهت هلاک ساختن یهودیان وعده داده بود که آن را اگرچه نصف مملکت باشد، برآورده خواهد شد.» ۷ استر در به خزانه پادشاه بدهد، خبر داد. ۸ و سواد نوشته فرمان را که جواب گفت: «مسئول و درخواست من این است، ۸ که اگر در درشوشن به جهت هلاکت ایشان صادر شده بود، به او داد تا آن نظر پادشاه التفات یافتم و اگر پادشاه مصلحت داند که مسول مرا را به استر نشان دهد و وی را مخبرسازد و وصیت نماید که نزد عطا فرماید و درخواست مرا بجا آورد، پادشاه وهامان به ضیافتی که پادشاه داخل شده، از او التماس نماید و به جهت قوم خویش از به جهت ایشان مهیا می‌کنم بیایند و فردا امر پادشاه را بجا خواهم وی درخواست کند. ۹ پس هتاک داخل شده، سخنان مردخای را آورد.» ۹ پس در آن روز هامان شادمان و مسرور شده، بیرون رفت. به استر بازگفت. ۱۰ و استر هتاک را جواب داده، او را امر فرمود لیکن چون هامان، مردخای را نزد دروازه پادشاه دید که به حضور او که به مردخای بگوید ۱۱ که «جمع خادمان پادشاه و ساکنان برنمی‌خیزد وحرکت نمی‌کند، آنگاه هامان بر مردخای به شدت ولایت‌های پادشاه می‌دانند که به جهت هرکس، خواه مرد و خواه زن غضبناک شد. ۱۰ اما هامان خودداری نموده، به خانه خود رفت که نزد پادشاه به صحن اندرونی بی‌اذن داخل شود، فقط یک و فرستاده، دوستان خویش و زن خود زرش را خواند. ۱۱ و هامان حکم است که کشته شود، مگرآنکه پادشاه چوگان زرین را بسوی برای ایشان، فراوانی توانگری خود و کثرت پسران خویش را و او دراز کند تازنده بماند. و سی روز است که من خوانده نشده‌ام تمامی عظمتی را که پادشاه به او داده و او را بر سایر روسا و خدام که به حضور پادشاه داخل شوم.» ۱۲ پس سخنان استر را به پادشاه برتری داده بود، بیان کرد. ۱۲ و هامان گفت: «استر ملکه مردخای بازگفتند. ۱۳ و مردخای گفت به استر جواب دهید: «در نیز کسی را سواى من به ضیافتی که برپا کرده بود، همراه پادشاه دل خود فکر مکن که تو در خانه پادشاه به خلاف سایر یهود، دعوت نفرمود و فردا نیز او را همراه پادشاه دعوت کرده است. رهایی خواهی یافت. ۱۴ بلکه اگر در این وقت تو ساکت بمانی، ۱۳ لیکن همه این چیزها نزد من هیچ است، مادامی که مردخای راحت و نجات برای یهود از جای دیگر پدید خواهد شد. اما یهود را می‌بینم که در دروازه پادشاه نشسته است.» ۱۴ آنگاه تو وخواندان پدیرت هلاک خواهید گشت و کیست بداند که به زوجه‌اش زرش و همه دوستانش او را گفتند: «داری به بلندی پنجاه جهت چنین وقت به سلطنت نرسیده‌ای.» ۱۵ پس استر فرمود به ذراع بسازند و بامدادان، به پادشاه عرض کن که مردخای را بر آن مردخای جواب دهید ۱۶ که «برو و تمامی یهود را که در شوشن مصلوب سازند. پس با پادشاه با شادمانی به ضیافت برو.» و این یافت می‌شوند جمع کن و برای من روزه گرفته، سه شبانه‌روز سخن به نظر هامان پسند آمده، امر کرد تا دار را حاضر کردند.

چیزی مخورید و میاشامید و من نیز باکنیزانم همچنین روزه خواهم داشت. و به همین طور، نزد پادشاه داخل خواهم شد، اگرچه خلاف حکم است. و اگر هلاک شدم، هلاک شدم.» ۱۷ پس مردخای رفته، موافق هرچه استر وی را وصیت کرده بود، عمل نمود.

۵ و در روز سوم، استر لباس ملوکانه پوشیده، به صحن دروازه حرمت و عزت به عوض این (خدمت) به مردخای عطا شد؟ اندرونی پادشاه، در مقابل خانه پادشاه بایستاد و پادشاه، بر کرسی بندگان پادشاه که او را خدمت می‌کردند جواب دادند که «برای

خویشاوندی خود را فاش نکرد، زیرا که مردخای او را امر فرموده را سجد می کردند، زیرا که پادشاه درباره اش چنین امر فرموده بود. بود که نکند. ۱۱ و مردخای روز به روز پیش صحن خانه زنان لکن مردخای سر فرود نمی آورد و او را سجد نمی کرد. ۳ و گردش می کرد تا از احوال استر و از آنچه به وی واقع شود، اطلاع خادمین پادشاه که در دروازه پادشاه بودند، از مردخای پرسیدند که یابد. ۱۲ و چون نوبه هر دختر می رسید که نزد اخشورش پادشاه «تو چرا از امر پادشاه تجاوز می نمای؟» ۴ اما هر چند، روز به روز داخل شود، یعنی بعد از آنکه آنچه را که برای زنان مرسوم بود که این سخن را به وی می گفتند، به ایشان گوش نمی داد. پس در مدت دوازده ماه کرده شود چونکه ایام تطهیر ایشان بدین منوال تمام می شد، یعنی شش ماه به روغن مر و شش ماه به عطریات نه، زیرا که ایشان را خبر داده بود که من یهودی هستم. ۵ و چون و اسباب تطهیر زنان. ۱۳ آنگاه آن دختر بدین طور نزد پادشاه هامان دید که مردخای سر فرود نمی آورد و او را سجد نمی داخل می شد که هر چه را می خواست به وی می دادند تا آن را از نماید، هامان از غضب مملو گردید. ۶ و چونکه دست انداختن خانه زنان به خانه پادشاه با خود بیرد. ۱۴ در وقت شام داخل بر مردخای، تنها به نظر وی سهل آمد و او را از قوم مردخای اطلاع می شد و صبحگاهان به خانه دوم زنان، زیر دست شمشیر که داده بودند، پس هامان قصد هلاک نمودن جمیع یهودیانی که در خواجه سرای پادشاه و مستحفظ معهها بود، برمی گشت و بار تمامی مملکت اخشورش بودند کرد، زانرو که قوم مردخای بودند. دیگر، نزد پادشاه داخل نمی شد، مگر اینکه پادشاه در او رغبت ۷ در ماه اول از سال دوازدهم سلطنت اخشورش که ماه نیرسان کرده، او را بنام بخواند. ۱۵ و چون نوبه استر، دختر ابیحایل، باشد، هر روز در حضور هامان و هر ماه تا ماه دوازدهم که ماه اذار عمومی مردخای که او را بجای دختر خود گرفته بود رسید که نزد باشد، فور یعنی قرعه می انداختند. ۸ پس هامان به اخشورش پادشاه داخل شود، چیزی سوا آنچه هیچای، خواجه سرای پادشاه گفت: «قومی هستند که در میان قومها در جمیع ولایتهای و مستحفظان گفته بود نخواست و استر در نظر هر که او را می دید، التفات می یافت. ۱۶ پس استر را نزد اخشورش پادشاه، به قومها است و شریع پادشاه را به جا نمی آورند. لهذا ایشان را چنین قصر ملوکانه اش در ماه دهم که ماه طبیعت باشد، در سال هفتم وا گذاشتن برای پادشاه مفید نیست. ۹ اگر پادشاه را پسند آید، سلطنت او آوردند. ۱۷ و پادشاه، استر را از همه زنان زیاده دوست حکمی نوشته شود که ایشان را هلاک سازند. و من ده هزار وزنه داشت و از همه دوشیزگان، در حضور وی نعمت و التفات زیاده نقره به دست عاملان خواهم داد تا آن را به خزانه پادشاه بیاورند.» یافت. لهذا تاج ملوکانه را بر سرش گذاشت و او را در جای ۱۰ آنگاه پادشاه انگشتر خود را از دستش بیرون کرده، آن را به وشتی ملکه ساخت. ۱۸ و پادشاه ضیافت عظیمی یعنی ضیافت هامان بن همدانای اجاجی که دشمن یهود بود داد. ۱۱ و پادشاه استر را برای همه روسا و خادمان خود برپا نمود و به ولایتها راحت به هامان گفت: «هم نقره و هم قوم را به توداد تا هر چه در بخشیده، بر حسب کرم ملوکانه خود، عطایا ارزانی داشت. ۱۹ و نظرت پسند آید به ایشان بکنی.» ۱۲ پس کاتبان پادشاه را در روز چون دوشیزگان، بار دیگر جمع شدند، مردخای بر دروازه پادشاه سیزدهم ماه اول احضار نمودند و بر وفق آنچه هامان امر فرمود، به نشسته بود. ۲۰ و استرنوز خویشاوندی و قومی خود را بر وفق امیران پادشاه و به والیانی که بر هر ولایت بودند و بر سروران هر قوم آنچه مردخای به وی امر فرموده بود فاش نکرده بود، زیرا که استر مرقوم شد. به هر ولایت، موافق خط آن و به هر قوم موافق زبانش، حکم مردخای را مثل زمانی که نزد وی تربیت می یافت بجا می آورد. به اسم اخشورش پادشاه مکتوب گردید و به مهر پادشاه مختوم ۲۱ در آن ایام، حینی که مردخای در دروازه پادشاه نشسته بود، شد. ۱۳ و مکتوبات به دست چاپاران به همه ولایتهای پادشاه دونفر از خواجهسرایان پادشاه و محافظان آستانه یعنی بغتان و تارش فرستاده شد تا همه یهودیان را از جوان و پیر و طفل و زن در یک غضبناک شده، خواستند که بر اخشورش پادشاه دست بیندازند. روز، یعنی سیزدهم ماه دوازدهم که ماه آذارباشد، هلاک کنند و ۲۲ و چون مردخای از این امر اطلاع یافت، استر ملکه را خبر داد بکشند و تلف سازند و اموال ایشان را غارت کنند. ۱۴ و تا این و استر، پادشاه را از زبان مردخای مخبر ساخت. ۲۳ پس این امر حکم در همه ولایتها رسانیده شود، سوادهای مکتوب به همه راتفحص نموده، صحیح یافتند و هر دوی ایشان را بر دار کشیدند قومها اعلان شد که در همان روز مستعد باشند. ۱۵ پس چاپاران و این قصه در حضور پادشاه، در کتاب تواریخ ایام مرقوم شد. بیرون رفتند و ایشان را بر حسب فرمان پادشاه شتابانیدند و این حکم در دارالسلطنه شوش نافذ شد و پادشاه و هامان به نوشیدن نشستند. اما شهر شوشن مشوش بود.

۳ بعد از این وقایع، اخشورش پادشاه، هامان بن همدانای اجاجی را عظمت داده، به درجه بلند رسانید و کرسی او را از تمامی روسایی که با او بودند بالاتر گذاشت. ۲ و جمیع خادمان پادشاه که در دروازه پادشاه می بودند، به هامان سر فرود آورده، وی

ملکه نزد تمامی زنان شایع شود، آنگاه شوهرانشان در نظر ایشان خوار خواهند شد، حینی که مخبر شوند که اخشورش پادشاه امر فرموده است که وشتی ملکه را به حضورش بیاورند و نیامده است. ۱۸ و در آنوقت، خانمهای فارس و مادی که این عمل ملکه را بپشتنوند، به جمیع روسای پادشاه چنین خواهند گفت و این مورد بسیار احتقار و غضب خواهد شد. ۱۹ پس اگر پادشاه این رامصلحت داند، فرمان ملوکانه‌ای از حضور وی صادر شود و در شرایع فارس و مادی ثبت گردد، تا تبدیل نپذیرد، که وشتی به حضور اخشورش پادشاه دیگر نیاید و پادشاه رتبه ملوکانه او را به دیگری که بهتر از او باشد بدهد. ۲۰ و چون فرمانی که پادشاه صادر گرداند در تمامی مملکت عظیم او مسموع شود، آنگاه همه زنان شوهران خود را ازبزرگ و کوچک، احترام خواهند نمود.» ۲۱ و این سخن در نظر پادشاه و روسا پسندآمد و پادشاه موافق سخن مموکان عمل نمود. ۲۲ و مکتوبات به همه ولایتهای پادشاه به هرولایت، موافق خط آن و به هر قوم، موافق زبانش فرستاد تا هر مرد در خانه خود مسلط شود و در زبان قوم خود آن را بخواند.

۲ بعد از این وقایع، چون غضب اخشورش پادشاه فرو نشست، وشتی و آنچه را که او کرده بود و حکمی که درباره او صادر شده بود، به یاد آورد. ۲ و ملازمان پادشاه که او را خدمت می‌کردند، گفتند که «دختران باکره نیکو منظر برای پادشاه بطلبند. ۳ و پادشاه در همه ولایتهای مملکت خود وکلا بگمارد که همه دختران باکره نیکو منظر را به دارالسلطنه شوشن در خانه زنان زیر دست هیچای که خواجهرای پادشاه و مستحفظ زنان می‌باشد، جمع کنند و به ایشان اسباب طهارت داده شود. ۴ و دختری که به نظریادشاه پسند آید، در جای وشتی ملکه بشود.» پس این سخن در نظر پادشاه پسند آمد و همچنین عمل نمود. ۵ شخصی یهودی در دارالسلطنه شوشن بود که به مردخای بن یائیر ابن شمعی ابن قیس بنیامینی مسمی بود. ۶ و او از اورشلیم جلای وطن شده بود، با اسیرانی که همراه یکنیا پادشاه یهودا جلای وطن شده بودند که نبوکدنصر پادشاه بابل ایشان را به اسیری آورده بود. ۷ و او همدسه، یعنی استر، دختر عموی خود را تربیت می‌نمودچونکه وی را پدر و مادر نبود و آن دختر، خوب صورت و نیکومنظر بود و بعد از وفات پدر و مادرش، مردخای وی را به‌جای دختر خودگرفت. ۸ پس چون امر و فرمان پادشاه شایع گردید و دختران بسیار در دارالسلطنه شوشن زیر دست هیچای جمع شدند، استر را نیز به خانه پادشاه، زیر دست هیچای که مستحفظ زنان بود آوردند. ۹ و آن دختر به نظر او پسند آمده، در حضورش التفات یافت. پس به زودی، اسباب طهارت و تحفه هایش را به وی داد و نیز هفت کنیز را که از خانه پادشاه برگزیده شده بودند که به وی داده شوند و او را با کنیزانش به بهترین خانه زنان نقل کرد. ۱۰ و استر، قومی و

۷ و آشامیدن، از ظرفهای طلا بود و ظرفها را اشکال مختلفه بود و شرابهای ملوکانه برحسب کرم پادشاه فراوان بود. ۸ و آشامیدن برحسب قانون بود که کسی بر کسی تکلف نمی نمود، زیرا پادشاه درباره همه بزرگان خانه‌اش چنین امر فرموده بود که هر کس موافق میل خود رفتار نماید. ۹ و وشتی ملکه نیز ضیافتی برای زنان خانه خسروی اخشورش پادشاه برپا نمود. ۱۰ در روز هفتم، چون دل پادشاه از شراب خوش شد، هفت خواجهرای یعنی مهومان و بیزتا و حرینوتا و بغتا و ابغتا و زاتر و کرکس را که درحضور اخشورش پادشاه خدمت می‌کردند، امر فرمود ۱۱ که وشتی ملکه را با تاج ملوکانه به حضور پادشاه بیاورندتا زیبایی او را به خلاق و سروران نشان دهد، زیرا که نیکو منظر بود. ۱۲ اما وشتی ملکه نخواست که برحسب فرمانی که پادشاه به‌دست خواجهرایان فرستاده بود بیاید. پس پادشاه بسیار خشمناک شده، غضبش در دلش مشتعل گردید. ۱۳ آنگاه پادشاه به حکیمانی که از زمانها مخبر بودند تکلم نموده، (زیرا که عادت پادشاه با همه کسانی که به شریعت و احکام عارف بودند چنین بود. ۱۴ و مقربان او کرشنا و شینار و ادماتا و ترشیش و مرس و مرسانا و مموکان، هفت رئیس فارس و مادی بودند که روی پادشاه را می‌دیدند و در مملکت به درجه اول می‌نخستند) ۱۵ گفت: «موافق شریعت، به وشتی ملکه چه باید کرد؟ چونکه به فرمانی که اخشورش پادشاه به‌دست خواجهرایان فرستاده است، عمل ننموده.» ۱۶ آنگاه مموکان به حضور پادشاه و سروران عرض کرد که «وشتی ملکه، نه‌تنها به پادشاه تقصیر نموده، بلکه به همه روسا و جمیع طوایفی که در تمامی ولایتهای اخشورش پادشاه می‌باشند، ۱۷ زیرا چون این عمل

را بار می کردند و شراب وانگور و انجیر و هر گونه حمل را نیز در حاضر شود. ۳۱ و هدایای هیزم، در زمان معین و نوپرها رانیز. ای روز سبت به اورشلیم می آوردند. پس ایشان را به سبب فروختن خدای من مرا به نیکویی بیاد آور.

ماکولات در آن روز تهدید نمودم. ۱۶ و بعضی از اهل صور که در آنجا ساکن بودند، ماهی و هرگونه بضاعت می آوردند و در روز سبت، به بنی یهودا و اهل اورشلیم می فروختند. ۱۷ پس با بزرگان یهودا مشاجره نمودم و به ایشان گفتم: «این چه عمل زشت است که شما می کنید و روز سبت را بی حرمت می نمایید؟ ۱۸ آیا پدران شما چنین نکردند و آیا خدای ما تمامی این بلا را بر ما و بر این شهر وارد نیاورد؟ و شما سبت را بی حرمت نموده، غضب را بر اسرائیل زیاد می کنید.» ۱۹ و هنگامی که دروازه های اورشلیم قبل از سبت سایه می افکند، امر فرمودم که دروازه ها را ببندند و قدغن کردم که آنها را تا بعد از سبت نگشایند و بعضی از خادمان خود را بر دروازه ها قرار دادم که هیچ بار در روز سبت آورده نشود. ۲۰ پس سوداگران و فروشندگان هرگونه بضاعت، یک دو دفعه بیرون از اورشلیم شب را بسر بردند. ۲۱ اما من ایشان را تهدید کرده، گفتم: «شما چرا نزد دیوار شب را بسر می برید؟ اگر باردیگر چنین کنید، دست بر شما می اندازم.» پس از آنوقت دیگر در روز سبت نیامدند. ۲۲ و لاویان را امر فرمودم که خویشانشان را تطهیر نمایند و آمده، دروازه ها را نگاهبانی کنند تا روز سبت تقدیس شود. ای خدایم این را نیز برای من بیاد آور و بر حسب کثرت رحمت خود، بر من ترحم فرما. ۲۳ در آن روزها نیز بعضی یهودیان را دیدم، که زنان از اشدودیان و عمونیان و موآبیان گرفته بودند. ۲۴ و نصف کلام پسران ایشان، در زبان اشدود می بود و به زبان یهود نمی توانستند به خوبی تکلم نمایند، بلکه به زبان این قوم و آن قوم. ۲۵ بنابراین با ایشان مشاجره نموده، ایشان را ملامت کردم و بعضی از ایشان را زدم و موی ایشان را کندم و ایشان را به خدا قسم داده، گفتم: «دختران خود را به پسران آنها مدهید و دختران آنها را به جهت پسران خود و به جهت خویشانشان مگیرید. ۲۶ آیا سلیمان پادشاه اسرائیل در همین امر گناه نورزید با آنکه در امت های بسیار پادشاهی مثل او نبود؟ و اگرچه او محبوب خدای خود می بود و خدا او را به پادشاهی تمامی اسرائیل نصب کرده بود، زنان بیگانه او را نیز مرتکب گناه ساختند. ۲۷ پس آیا ما به شما گوش خواهیم گرفت که مرتکب این شرارت عظیم بشویم و زنان بیگانه گرفته، به خدای خویش خیانت ورزیم؟» ۲۸ و یکی از پسران یهویداع بن الیاشیب رئیس کهنه، داماد سنبلط حورونی بود. پس او را از نزد خود راندم. ۲۹ ای خدای من ایشان را بیاد آور، زیرا که کهنات و عهد کهنات و لاویان را بی عصمت کرده اند. ۳۰ پس من ایشان را از هر چیز بیگانه طاهر ساختم و وظایف کاهنان و لاویان را برقرار نمودم که هر کس بر خدمت خود

ثبت گردیدند. ۲۴ و روسای لاویان، حشیا و شریا و یسوع بن کاهنان و لاویانی که به خدمت می‌ایستادند، شادی می‌نمودند. قدیمییل ویرادرانشان در مقابل ایشان، تا موافق فرمان داودمرد خدا، ۴۵ وایشان با مغنیان و دربانان، موافق حکم داود وپسرش سلیمان، فرقه برابر فرقه، حمد و تسبیح بخوانند. ۲۵ و متنیا و بقیقا و ودیعت خدای خود و لوازم تطهیر را نگاه داشتند. ۴۶ زیرا که در عوبدیا و مشلام و طلمون و عقوب دربانان بودند که نزد خزانه های ایام داود وآساف از قدیم، روسای مغنیان بودند و سرودهای حمد و دروازه هاپاسبانی می‌نمودند. ۲۶ اینان در ایام یویاقیم بن یسوع بن تسبیح برای خدا(می خواندند). ۴۷ و تمامی اسرائیل در ایام زربابل یوصادق و در ایام نحیمای والی وعزرای کاهن کاتب بودند. ۲۷ و در ایام نحما، حصه های مغنیان ودربانان را روز به روز می‌دادند هنگام تبریک نمودن حصار اورشلیم، لاویان را از همه مکان های و ایشان وقف به لاویان می‌دادند و لاویان وقف به بنی هارون ایشان طلبیدند تا ایشان را به اورشلیم بیاورند که با شادمانی و می‌دادند.

حمد و سرود بادف و بربط و عود آن را تبریک نمایند. ۲۸ پس پسران مغنیان، از دایره گرداگرد اورشلیم و ازدهات نطوفاتیان جمع شدند. ۲۹ و از بیت جلعال و از مزرعه های جمع و عزموت، زیرا که مغنیان به اطراف اورشلیم به جهت خود دهات بنا کرده بودند. ۳۰ و کاهنان و لاویان خویشتن را تطهیرنمودند و قوم و دروازه‌ها و حصار را نیز تطهیرکردند. ۳۱ و من روسای یهودا را بر سر حصارآوردند و دو فرقه بزرگ از تسبیح خوانان معین کردم که یکی از آنها به طرف راست بر سر حصار تا دروازه خاکروبه به هیئت اجماعی رفتند. ۳۲ و در عقب ایشان، هوشعیا و نصف روسای یهودا. ۳۳ و عزریا و عزرا و مشلام. ۳۴ و یهودا وبنیامین شمعی و ارمیا. ۳۵ و بعضی از پسران کاهنان با کرناها یعنی زکریا ابن یونان بن شمعیابن متنیا ابن میکایا ابن زکور بن آصاف. ۳۶ ویزادران او شمعی و عزرییل و ملای و جلای وماعای و تننیل و یهودا و حنانی با آلات موسیقی داود مرد خدا، و عزرای کاتب پیش ایشان بود. ۳۷ پس ایشان نزد دروازه چشمه که برابر ایشان بود، بر زینه شهر داود بر فراز حصار بالای خانه داود، تا دروازه آب به طرف مشرق رفتند. ۳۸ و فرقه دوم، تسبیح خوانان در مقابل ایشان به هیئت اجماعی رفتند و من و نصف قوم بر سر حصار، از نزد برج تنور تا حصار عرضی در عقب ایشان رفتم. ۳۹ و ایشان از بالای دروازه افرام و بالای دروازه کهنه و بالای دروازه ماهی و برج حنثیل و برج مئه تا دروازه گوسفندان (رفته)، نزد دروازه سجن توقف نمودند. ۴۰ پس هر دو فرقه تسبیح خوانان در خانه خدا ایستادند و من و نصف سروران ایستادیم. ۴۱ و الیاقیم و معسیا و منیامین و میکایا و الیوعینای و زکریا و حننئیای کهنه با کرناها، ۴۲ و معسیا و شمعی و العازار و عزری و یوحانان و ملکیا و عیلام و عازر، و مغنیان و یزریحای وکیل به آواز بلندسراییدند. ۴۳ و در آن روز، قربانی های عظیم گذرانیده، شادی نمودند، زیرا خدا ایشان را بسیار شادمان گردانیده بود و زنان و اطفال نیز شادی نمودند. پس شادمانی اورشلیم از جایهای دور مسموع شد. ۴۴ و در آن روز، کسانی چند بر حجره‌ها به جهت خزانه‌ها و هدایا و نویرها و عشرها تعیین شدند تا حصه های کاهنان و لاویان را از مزرعه های شهرها برحسب تورات در آنها جمع کنند، زیرا که یهودا درباره

عشر زمین خویش را به جهت لاویان بیاوریم، زیرا که لاویان عشر ۲۰ و سایر اسرائیلیان و کاهنان و لاویان هر کدام در ملک خویش رادر جمیع شهرهای زراعتی ما می‌گیرند. ۳۸ و هنگامی که لاویان در جمیع شهرهای یهودا (ساکن شدند). ۲۱ و نتینیم در عوفل عشر می‌گیرند، کاهنی از پسران هارون همراه ایشان باشد و لاویان سکنی گرفتند و صیحا و جشفا روسای نتینیم ۲۲ و رئیس لاویان در عشرعشرها را به خانه خدای ما به حجره های بیت‌المال بیاورند. اورشلیم بر کارهای خانه عزری ابن بانی ابن حشیا این متنیا ۳۹ زیرا که بنی اسرائیل و بنی لاوی هدایای افزاشتی غله و عصیر ابن میکا از پسران آساف که مغنیا بودند، می‌بود. ۲۳ زیرا که انگور و روغن زیتون را به حجره‌ها می‌بایست بیاورند، جایی که درباره ایشان حکمی از پادشاه بود و فریضه‌ای به جهت مغنیا برای آلات قدس و کاهنانی که خدمت می‌کنند و دربانان و مغنیا امر هر روز در روزش. ۲۴ و فتحیا ابن مشیزئیل از بنی زارح بن یهودا حاضر می‌باشند، پس خانه خدای خود را ترک نخواهیم کرد.» از جانب پادشاه برای جمیع امور قوم بود. ۲۵ و بعضی از بنی یهودا در قصبه هاو نواحی آنها ساکن شدند. در قریه اربع و دهات

۱۱ و سروران قوم در اورشلیم ساکن شدند و سایر قوم قرعه انداختند تا از هر ده نفر یک نفر را به شهر مقدس اورشلیم، برای سکونت بیاورند و نه نفر باقی، در شهرهای دیگر ساکن شوند. ۲ و قوم، همه کسانی را که به خوشی دل برای سکونت در اورشلیم حاضر شدند، مبارک خواندند. ۳ و اینانند سروران بلدانی که در اورشلیم ساکن شدند، (و سایر اسرائیلیان و کاهنان و لاویان و ۳۱ و بنی بنیامین از جبع تا مکماش ساکن شدند. در عیاو بیت یل نتینیم و پسران بندگان سلیمان، هر کس در ملک شهر خود، در شهرهای یهودا ساکن شدند). ۴ پس در اورشلیم، بعضی از بنی یهودا و بنی بنیامین سکنی گرفتند. و اما از بنی یهودا، عنایا ابن عزریا ابن زکریا ابن امریا ابن شفتیا ابن مهللئیل از بنی فارص. ۵ و معسیا ابن باروک بن کلحوزه ابن حزیا ابن عدا یا ابن یویاریب بن زکریا ابن شیلونی. ۶ جمیع بنی فارص که در اورشلیم ساکن شدند، چهار صد و شصت و هشت مرد شجاع بودند. ۷ و اینانند پسران بنیامین: سلو ابن مشلام بن یوعید بن فدایا ابن قولایا ابن معسیا ابن اینئیل بن اشعیا. ۸ و بعد از او جیای و سلای، نه صد و معسیا ابن اینئیل بن اشعیا. ۹ و یوئیل بن زکری، رئیس ایشان بود و یهودا ابن هسنوا، رئیس دوم شهر بود. ۱۰ و از کاهنان، یسعیا ابن ایام یسعیا بودند. ۸ و لاویان: یسعیا و بنوی و قدیمئیل و شریبا و یویاریب و یاکین. ۱۱ و سرا یا ابن حلقیا ابن مشلام بن صادوق بن یهودا و متنیا که او و برادرانش پیشوایان تسبیح خوانان بودند. ۹ و مرایوت بن اخیطوب رئیس خانه خدا. ۱۲ و برادران ایشان که در کارهای خانه مشغول می‌بودند هشتصد و بیست و دو نفر. و بودند. ۱۰ و یسعیا یویاقیم را تولید نمود و یویاقیم الیاشیب را آورد و عدا یا ابن یرواحم بن فللیا ابن امصی ابن زکریا ابن فشحور بن الیاشیب یویاداع را آورد. ۱۱ و یویاداع یونانان را آورد و یونانان یدوع ملکیا. ۱۳ و برادران او که روسای آبا بودند، دو یست و چهل و دو را آورد. ۱۲ و در ایام یویاقیم روسای خاندانهای آبا کاهنان اینان نفر. و عمشیسای بن عزریل بن اخزای بن مشلیموت بن امیر. بودند. از سرا یا مرا یا و از امریا حننیا. ۱۳ و از عزرا، مشلام و ۱۴ و برادرانش که مردان جنگی بودند، صد و بیست و هشت نفر. از امریا، یهوحنان. ۱۴ و ازملیکو، یونانان و از شنبیا، یوسف. و زبدیئیل بن هجدولیم رئیس ایشان بود. ۱۵ و از لاویان شمعیان این ۱۵ و از حاریم، عدنا و از مرایوت، حلقای. ۱۶ و از عدو، زکریا حشوب بن عزریقام بن حشیا ابن بونی. ۱۶ و شبتای و یوزابادبر واز جنتون، مشلام. ۱۷ و از ایبا، زکری و از منیامین و موعدیا، کارهای خارج خانه خدا از روسای لاویان بودند. ۱۷ و متنیا ابن فلطای. ۱۸ و از بلجه، شموع و از شمعیان، یهوحنان. ۱۹ و از میکا ابن زیدی بن آساف پیشوای تسبیح که در نماز، حمد بگوید یویاریب، متنای و ازیدعیا، عزری. ۲۰ و از سلای، قلا ی و از بققیاکه از میان برادرانش رئیس دوم بود و عدا ابن شموع بن عاموق، عابر. ۲۱ و از حلقیا، حشیا و از یدعیا، نتئیل. ۲۲ و جلال بن یدوتون. ۱۸ جمیع لاویان در شهر مقدس دو یست و روسای آبا لاویان، در ایام الیاشیب و یهویداع و یوحنان و یدوع هشتاد و چهار نفر بودند. ۱۹ و دربانان عقوب و طلمون و برادران ثبت شدند و کاهنان نیز در سلطنت داریوش فارسی. ۲۳ و روسای ایشان که درها را نگاهبانی می‌کردند، صد و هفتاد و دو نفر. آبا ی بنی لاوی در کتاب تواریخ ایام تا ایام یوحنان بن الیاشیب

تابسوی تو بازگشت نمایند، کشتند و اهانت عظیمی به عمل و عودیدیا. ۶ و دانیال و جنتون و باروک. ۷ و مشلام و ابیا و آوردند. ۲۷ آنگاه تو ایشان را به دست دشمنانشان تسلیم نمودی تا میامین. ۸ و معزیا و بلجای وشمعیا، اینها کاهنان بودند. ۹ و ایشان را به تنگ آوردند و در حین تنگی خویش، نزد تو استغاثه اما لاویان: یسوع بن ازبیا و بنوی از پسران حیناداد و قدیمیئل. نمودند و ایشان را از آسمان اجابت نمودی و برحسب رحمتهای ۱۰ ویرادران ایشان شبنیا و هودیا و قلیطا و فلایا و حانان. ۱۱ و عظیم خود، نجات دهندگان به ایشان دادی که ایشان را از دست میخا و رحوب و حشبیا. ۱۲ و زکور و شربیا و شبنیا. ۱۳ و هودیا دشمنانشان رهنایندند. ۲۸ «اما چون استراحت یافتند، بار دیگر به و بانی و بنیو. ۱۴ و سروران قوم فرعوش و فحت موآب و عیلام حضور تو شرارت ورزیدند و ایشان را به دست دشمنانشان واگذاشتی وزتو و بانی. ۱۵ و بنی و عزجد و بابای. ۱۶ و ادونیا و بغوی که بر ایشان تسلط نمودند. و چون باز نزد تو استغاثه نمودند، و عودین. ۱۷ و عطایر و حزقیا و عزور. ۱۸ و هودیا و حاشوم ایشان را از آسمان اجابت نمودی و برحسب رحمتهای عظیم، و بیصای. ۱۹ و حاریف و عناتوت و نیبای. ۲۰ و مجفیعیاش و بارهای بسیار ایشان را رهایی دادی. ۲۹ و برای ایشان شهادت مشلام و حزیر. ۲۱ و مشیزئیل و صادوق و یدوع. ۲۲ و فقلطیا و فرستادی تا ایشان را به شریعت خود برگردانی، اما ایشان متکبرانه حانان و عنایا. ۲۳ و هوشع و حننیا و وحشوب. ۲۴ و هلوحیش و رفتارنموده، اوامر تو را اطاعت نکردند و به احکام تو که هرکه آنها را فلحا و شویق. ۲۵ و روحوم و حشبنا و معسیا. ۲۶ و اخیا و حانان بجا آورد از آنها زنده میماند، خطا ورزیدند و دوشهای خود را معاند وغانان. ۲۷ و ملوک و حاریم و بعنه. ۲۸ «و سایر قوم و کاهنان و گردنهای خویش را سخت نموده، اطاعت نکردند. ۳۰ «معهدا لاویان و دربانان و مغنیان و نبتینم و همه کسانی که خویششان را سالهای بسیار با ایشان مدارانمودی و به روح خویش به واسطه ازاهالی کشورها به تورات خدا جدا ساخته بودند با زنان و پسران و انبیای خود برای ایشان شهادت فرستادی، اما گوش نگرفتند. لهذا دختران خود و همه صاحبان معرفت و فطانت، ۲۹ به برادران و ایشان را به دست قوم های کشورها تسلیم نمودی. ۳۱ اما برحسب بزرگان خویش ملصق شدند و لعنت و قسم بر خود نهادند که به رحمتهای عظیم، ایشان را بالکل فانی نساختی و ترک نمودی، تورات خدا که به واسطه موسی بنده خدا داده شده بود، سلوک زیراحدای کریم و رحیم هستی. ۳۲ و الانای خدای ما، ای نمایند و تمامی اوامر پیهوه خداوند ما و احکام و فرایض او را نگاه خدای عظیم و جبار و مهیب که عهد و رحمت را نگاه می داری، دارند و به عمل آورند. ۳۰ و اینکه دختران خود را به اهل زمین زنهار تمامی این مصیبتی که بر ما و بر پادشاهان و سروران و ندهیم و دختران ایشان را برای پسران خود نگیریم. ۳۱ و اگر اهل کاهنان و انبیا و پدران ما و بر تمامی قوم تو از ایام پادشاهان اشور زمین در روز سبت، متاع یاهر گونه آذوقه به جهت فروختن بیاورند، تا امروز مستولی شده است، درنظر تو قلیل ننماید. ۳۳ و تو در آنها را ازایشان در روزهای سبت و روزهای مقدس نخریم و (حاصل تمامی این چیزهایی که بر ما وارد شده است عادل هستی، زیرا (سال هفتمین و مطالبه هر قرض را ترک نماییم. ۳۲ و بر خود که تو به راستی عمل نموده ای، اما ما شرارت ورزیده ایم. ۳۴ و فرایض قرار دادیم که یک ثلث مثقال در هر سال، بر خویششان لازم پادشاهان و سروران و کاهنان و پدران ما به شریعت تو عمل ننمودند دانیم به جهت خدمت خانه خدای ما. ۳۳ برای نان تقدیمه و و به اوامر و شهادت تو که به ایشان امر فرمودی، گوش ندادند. هدیه آردی دایمی و قربانی سوختنی دایمی در سبت ها و هلالها و ۳۵ و در مملکت خودشان و در احسان عظیمی که به ایشان مواسم و به جهت موقوفات و قربانی های گناه تا کفار به جهت نمودی و در زمین وسیع و پرومند که پیش روی ایشان نهاده ای تو اسرائیل بشود و برای تمامی کارهای خانه خدای ما. ۳۴ و ما را عبادت ننمودند و از اعمال شنیع خویش بازگشت نکردند. کاهنان و لاویان و قوم، قرعه برای هدیه هیزم انداختیم، تا آن را ۳۶ «اینک ما امروز غلامان هستیم و در زمینی که به پدران ما دادی به خانه خدای خود برحسب خاندانهای آبی خویش، هر سال تا میوه و نفایس آن را بخوریم، اینک در آن غلامان هستیم. ۳۷ و به وقتهای معین بیاوریم تا بر مذهب پیهوه خدای ماموافق آنچه در آن، محصول فراوان خود را برای پادشاهانی که به سبب گناهان ما، تورات نوشته است سوخته شود. ۳۵ و تا آنکه نوپره های زمین خود و بر ما مسلط ساخته می آورد و ایشان بر جسدهای ما و چهارپایان نوپره های همه میوه هر گونه درخت را سال به سال به خانه خداوند ما برحسب اراده خود حکمرانی می کنند و ما در شدت تنگی بیاوریم. ۳۶ و تا اینکه نخست زاده های پسران و حیوانات خود را گرفتار هستیم. ۳۸ و به سبب همه این امور، ما عهد محکم بسته، موافق آنچه در تورات نوشته شده است و نخست زاده های گاو و آن را نوشتیم و سروران و لاویان و کاهنان ما آن را مهر کردند.» و گوسفندان خود را به خانه خدای خویش، برای کاهنانی که در خانه خدای ما خدمت می کنند بیاوریم. ۳۷ و نیز نوپر خمیر خود را و هدایای افراشتنی خویش را و میوه هر گونه درخت و عصیر انگور و روغن زیتون را برای کاهنان به حجره های خانه خدای خود و و ملکیا. ۴ و حطوش و شبنیا و ملوک. ۵ و حاریم و مریموت

هفتم، درسایانها ساکن بشوند. ۱۵ و در تمامی شهرهای خود و ستون ابر و در شب، به ستون آتش رهبری نمودی تا راه را که در آن در اورشلیم اعلان نمایند و ندا دهند که به کوهها بیرون رفته، باید رفت، برای ایشان روشن سازی. ۱۳ و بر کوه سینا نازل شده، شاخه های زیتون و شاخه های زیتون بری و شاخه های آس و با ایشان از آسمان تکلم نموده و احکام راست و شرایع حق و اوامر شاخه های نخل و شاخه های درختان کشتن بیاورند و سایه بانها، و فرائض نیکو را به ایشان دادی. ۱۴ و سبت مقدس خود را به به نهجی که مکتوب است بسازند. ۱۶ پس قوم بیرون رفتند و هر ایشان شناسانیدی و اوامر و فرائض و شرایع به واسطه بنده خویش کدام بر پشت بام خانه خود و در حیاط خود و در صحنهای خانه موسی به ایشان امر فرمودی. ۱۵ و نان از آسمان برای گرسنگی خدا و در سعه دروازه آب و در سعه دروازه افرایم، سایانها برای ایشان دادی و آب از صخره برای تشنگی ایشان جاری ساختی خود ساختند. ۱۷ و تمامی جماعتی که از اسیری برگشته بودند، و به ایشان وعده دادی که به زمینی که دست خود را برافراشتی سایانها ساختند و در سایانها ساکن شدند، زیرا که از ایام یوشع که آن را به ایشان بدهی داخل شده، آن را به تصرف آوردند. بن نون تا آن روز بنی اسرائیل چنین نکرده بودند. پس شادی بسیار ۱۶ «لیکن ایشان و پدران ما متکبرانه رفتار نموده، گردن خویش را عظیمی رخ نمود. ۱۸ و هر روز از روز اول تا روز آخر، کتاب تورات سخت ساختند و اوامر تورا اطاعت ننمودند. ۱۷ و از شنیدن ابا خدا را می خواند و هفت روز عید را نگاه داشتند. و در روز هشتم، نمودند و اعمال عجیبهای را که در میان ایشان نمودی بیادیاوردند، بلکه گردن خویش را سخت ساختند و فتنه انگیزخته، سرداری محفل مقدس برحسب قانون برپا شد.

۹ و در روز بیست و چهارم این ماه، بنی اسرائیل روزه دار و پلاس خدای غفار و کریم و رحیم و دیرغضب و کثیرالرحمت بوده، ایشان را دربر و خاک برسر جمع شدند. ۲ و ذریه اسرائیل خویشتن را از ترک نکردی. ۱۸ بلکه چون گوساله ریخته شدهای برای خود جمع غربا جدا نموده، ایستادند و به گناهان خود و تقصیرهای پدران خویش اعتراف کردند. ۳ و در جای خود ایستاده، یک ربع روز کتاب تورات یهوه خدای خود را خواندند و ربع دیگر اعتراف نموده، یهوه خدای خود را عبادت نمودند. ۴ و یسوع و بانی و قدیمی و شبنیا و بنی و شربیا و بانی و کنانی بر زینه لاویان ایستادند و به آواز بلند، نزد یهوه خدای خویش استغاثه نمودند. ۵ آنگاه لاویان، یعنی یسوع و قدیمی و بانی و حشبنیا و شربیا و هودیا و شبنیا و فتحیا گفتند: «برخیزید و یهوه خدای خود را از ازل تا به ابد متبارک بخوانید. و اسم جلیل تو که از تمام برکات و تسبیحات اعلی تر است متبارک باد. ۶ توبه تنهایی یهوه هستی. تو فلک و فلک الافلاک و تمامی جنود آنها را و زمین را و هرچه بر آرزانی داشته، آنها را تا حدود تقسیم نمودی و زمین سیحون و زمین آن است و دریاها را و هرچه در آنها است، ساخته ای و توهمه اینها را حیات می بخشی و جنود آسمان تورا سجده می کنند. ۷ توای یهوه آن خدا هستی که ابرام را برگزیدی و او را از اور کلدانیان بیرون آوردی و اسم او را به ابراهیم تبدیل نمودی. ۸ و دل او را به حضور خود امین یافته، با وی عهدبستی که زمین کنعانیان و حتیان و اموریان و فرزانی و یبوسیان و جرجاشیان را به او ارزانی داشته، به ذریه او بدهی و وعده خود را وفا نمودی، زیرا که عادل هستی. ۹ و مصیبت پدران ما را در مصر دیدی و فریاد ایشان را نزد بحر قلزم شنیدی. ۱۰ و آیات و معجزات بر فرعون و جمیع بندگان و تمامی قوم زمینش ظاهر ساختی، چونکه می دانستی که بر ایشان ستم می نمودند پس به جهت خود اسمی پیدا کردی، چنانکه امروز شده است. ۱۱ و دریا را به حضور ایشان منشق ساختی تا از میان دریا به خشکی عبور نمودند و تعاقب کنندگان ایشان را به عمقهای دریا مثل سنگ در آب عمیق انداختی. ۱۲ و ایشان را در روز، به

سه. ۳۳ مردمان بنوی دیگر، پنجاه و دو. ۳۴ بنی عیلام دیگر، به جهت کاردادند. ۷۲ و آنچه سایر قوم دادند این بود: بیست هزار دوپست و پنجاه و چهار. ۳۵ بنی حاریم، سیصد و بیست. ۳۶ بنی اریحا، سیصد و چهل و پنج. ۳۷ بنی لود و حادید و اونو، هفتصد و بیست و یک. ۳۸ بنی سنانه، سه هزار و نه صد و سی. ۳۹ و اماکاهنان: بنی یعدیا از خاندان یسوع، نه صد و هفتاد و سه. ۴۰ بنی امیر، هزار و پنجاه و دو. ۴۱ بنی فشجور، هزار و دوپست و چهل و هفت. ۴۲ بنی حاریم، هزار و هفده. ۴۳ و اما لاویان: بنی یسوع از (خاندان) قدیمیئل و از بنی هودویا، هفتاد و چهار. ۴۴ و مغنیان: بنی آساف، صد و چهل و هشت. ۴۵ و دریانان: بنی شلوم و بنی آطیرو بنی طلمون و بنی عقوب و بنی حطیطه و بنی سوای، صد و سی و هشت. ۴۶ و اما نینیم: بنی صیحه، بنی حسوفا، بنی طبایوت. ۴۷ بنی فیروس، بنی سیعا، بنی فادون. ۴۸ بنی لبانه، بنی حجابیه، بنی سلمای. ۴۹ بنی حانان، بنی جدیل، بنی جاحر. ۵۰ بنی رایا، بنی رصین، بنی نقودا. ۵۱ بنی جزام، بنی عزرا، بنی فاسیح. ۵۲ بنی یسای، بنی معونیم، بنی نفیشسیم. ۵۳ بنی بقیوق، بنی حقوفا، بنی حرحور. ۵۴ بنی بصلیت، بنی محیده، بنی حرشا. ۵۵ بنی برقوس، بنی سیسرا، بنی تامح. ۵۶ بنی نصیح، بنی حطیفا. ۵۷ و پسران خادمان سلیمان: بنی سوطای، بنی سوفرت، بنی فریدا. ۵۸ بنی یعلا، بنی درقون، بنی جدیل. ۵۹ بنی یفطلیا، بنی حطیل، بنی فوخره حطیائیم، بنی آمون. ۶۰ جمیع نینیم و پسران خادمان سلیمان، سیصد و نود و دو. ۶۱ و اینانند آنانی که از تل ملح و تل حرشاکروب و ادون و امیر برآمده بودند، اماخاندان پدران و عشیره خود را نشان نتوانستند داد که آیا از اسرائیلیان بودند یا نه. ۶۲ بنی دلایا، بنی طویا، بنی نقوده، ششصد و چهل و دو. ۶۳ و ازکاهنان: بنی حبایا، بنی حقوص، بنی برزلای که یکی از دختران برزلایی جلعادی را به زنی گرفته بود، پس به نام ایشان مسمی شدند. ۶۴ اینان انساب خود را در میان آنانی که در نسب نامه هائیت شده بودند طلبیدند، اما نیافتند، پس ازکاهنان اخراج شدند. ۶۵ پس ترشاثا به ایشان امر فرمود که تا کاهنی با اوریم و تمیم برقرار نشود، از قدس اقداس نخورند. ۶۶ تمامی جماعت با هم چهل و دو هزار و سیصد و شصت نفر بودند. ۶۷ سوای غلامان و کنیزان ایشان که هفت هزار و سیصد و سی و هفت نفر بودند و مغنیان و مغنیات ایشان دوپست و چهل و پنج نفر بودند. ۶۸ و اسبان ایشان، هفتصد و سی و شش و قاطران ایشان، دوپست و چهل و پنج. ۶۹ و شتران، چهار صد و سی و پنج و حماران، شش هزار و هفتصد و بیست بود. ۷۰ و بعضی از روسای آبا هدایا به جهت کاردادند. اما ترشاثا هزار درم طلا و پنجاه قاب و پانصد و سی دست لباس کاهانت به خزانه داد. ۷۱ و بعضی از روسای آبا، بیست هزار درم طلا و دوهزار و دوپست منای نقره به خزینه

می‌بود. ۱۹ ای خدایم موافق هرآنچه به این قوم عمل نمود مرا به نیکویی یاد آور.

۶ بازسازی حصار و چون سنبلط و طویا و چشم عربی و سایر دشمنان ما شنیدند که حصار را بنا کرده‌ام و هیچ رخنه‌ای در آن باقی نمانده است، بآنکه درهای دروازه هایش را هنوز برپا ننموده بودم، ۲ سنبلط و چشم نزد من فرستاده، گفتند: «بیاتا در یکی از دهات بیابان اونو ملاقات کنیم.» اما ایشان قصد ضرر من داشتند.

۳ پس قاصدان نزد ایشان فرستاده گفتم: «من درمهم عظیمی مشغولم و نمی‌توانم فرود آیم، چراکار حینی که من آن را ترک کرده، نزد شما فرودآیم به تعویق افتد.» ۴ و ایشان چهار دفعه مثل این پیغام به من فرستادند و من مثل این جواب به ایشان پس فرستادم. ۵ پس سنبلط دفعه پنجم خادم خود را به همین طور نزد من فرستاد و مکتوبی گشوده در دستش بود، ۶ که در آن مرقوم بود: «در میان امت‌ها شهرت یافته است و چشم این را می‌گوید که تو و یهود قصد فتنه انگیزی دارید و برای همین حصار را بنا می‌کنی و تو بروق این کلام، می‌خواهی که پادشاه ایشان بشوی. ۷ و انبیا نیزتیمین نموده تا درباره تو در اورشلیم ندا کرده گویند که در یهودا پادشاهی است. و حال بروق این کلام، خبر به پادشاه خواهد رسید. پس بیا تا باهم مشورت نمایم.» ۸ آنگاه نزد او فرستاده گفتم: «مثل این کلام که تو می‌گویی واقع نشده است، بلکه آن را از دل خود ابداع نموده‌ای.» ۹ زیرا جمیع ایشان خواستند ما را برترسانند، به این قصد که دستهای ما را از کار باز دارند تا کرده نشود. پس حال‌ای خدا دستهای مرا قوی ساز. ۱۰ و به خانه شمعی این دلایا ابن مهیطیل رفتم و او در را بر خود بسته بود، پس گفت: «در خانه خدا در هیکل جمع شویم و درهای هیکل را ببندیم زیرا که به قصد کشتن تو خواهند آمد. شبانگاه برای کشتن تو خواهند آمد.» ۱۱ من گفتم: «آیا مردی چون من فرار بکند؟ و کیست مثل من که داخل هیکل بشود تا جان خود را زنده نگاه دارد؟ من نخواهم آمد.» ۱۲ زیرا درک کردم که خدا او را هرگز نفرستاده است بلکه خودش به ضد من نبوت می‌کند و طویا و سنبلط او را اجیر ساخته‌اند. ۱۳ و از این جهت او را اجیر کرده‌اند تا من بترسم و به اینطور عمل نموده، گناه ورزم و ایشان خبر بد پیدا نمایند که مرا مفتضح سازند. ۱۴ ای خدایم، طویا و سنبلط را موافق این اعمال ایشان و همچنین نوعدیبه نبیه و سایر انبیا راکه می‌خواهند مرا برترسانند، به یاد آور. ۱۵ پس حصار در بیست و پنجم ماه ایلول در پنجاه و دو روز به اتمام رسید. ۱۶ و واقع شد که چون جمیع دشمنان ما این را شنیدند و همه امت‌هایی که مجاور ما بودند، این را دیدند، در نظر خود بسیار پست شدند و دانستند که این کاراز جانب خدای ما معمول شده است. ۱۷ و در آن روزها نیز بسیاری از بزرگان یهودا مکتوبات نزد طویا

چون سنبلیط و طوییا و اعراب و عمونیان و اشودویان شنیدند که تا به سبب قحط، گندم بگیریم.» ۴ و بعضی گفتند که «نقره مرمت حصار اورشلیم پیش رفته است و شکافهایش بسته می شود، را به عوض مزرعه ها و تاکستانهای خود برای جزیه پادشاه قرض آنگاه خشم ایشان به شدت افروخته شد. ۸ و جمیع ایشان توطئه نمودند که بیایند و باورشلیم جنگ نمایند و به آن ضرر برسانند. ما مثل پسران ایشان واینگ ما پسران و دختران خود را به بندگی ۹ پس نزد خدای خود دعا نمودیم و از ترس ایشان روز و شب می سپاریم و بعضی از دختران ما کنیز شده اند و در دست ما هیچ پاسبانان در مقابل ایشان قراردادیم. ۱۰ و یهودیان گفتند که «قوت استطاعتی نیست زیرا که مزرعه ها و تاکستانهای ما از آن دیگران حملان تلف شده است و هوار بسیار است که نمی توانیم حصار شده است.» ۶ پس چون فریاد ایشان و این سخنان را شنیدیم را بنا نماییم.» ۱۱ و دشمنان ما می گفتند: «آگاه نخواهند شد و بسیار غضبناک شدم. ۷ و با دل خود مشورت کرده، بزرگان و نخواهند فهمید، تا ما در میان ایشان داخل شده، ایشان را بکشیم سروران را عتاب نمودم و به ایشان گفتم: «شما هر کس از برادر و کار را تمام نماییم.» ۱۲ و واقع شد که یهودیانی که نزد ایشان خود را می گیرید! و جماعتی عظیم به ضد ایشان جمع نمود. ساکن بودند آمده، ده مرتبه به ما گفتند: «چون شما برگردید ۸ و به ایشان گفتم: «ما برادران یهود خود را که به امت هافروخته ایشان از هر طرف بر ما (حمله خواهند آورد).» ۱۳ پس قوم را در شده اند، حتی المقدور فدیہ کرده ایم. و آیا شما برادران خود را جایهای پست، در عقب حصار و بر مکانهای خالی تعیین نمودم می فروشید و آیا می شود که ایشان به ما فروخته شوند؟» پس خاموش و ایشان را بر حسب قبایل ایشان، با شمشیرها و نیزه ها و کمانهای شده، جوابی نیافتند. ۹ و گفتم: «کاری که شما می کنید خوب ایشان قرار دادم. ۱۴ پس نظر کرده، برخاستم و به بزرگان و سروران نیست، آیا نمی باید شما به سبب ملامت امت هایی که دشمن ما و بقیه قوم گفتم: «از ایشان مترسید، بلکه خداوند عظیم و مهیب می باشد، در ترس خدای ما سلوک نمایید؟ ۱۰ و نیز من و برادران را بیاد آورید و به جهت برادران و پسران و دختران زنان و خانه و بندگانم نقره و غله به ایشان قرض داده ایم. پس سزاوارست که های خود جنگ نمایید.» ۱۵ و چون دشمنان ما شنیدند که ما این را ترک نماییم. ۱۱ و الان امروز مزرعه ها و تاکستانها و آگاه شده ایم و خدا مشورت ایشان را باطل کرده است، آنگاه باغات زیتون و خانه های ایشان و صد یک از نقره و غله و عصیر جمیع ما هر کس به کار خود به حصار برگشتیم. ۱۶ و از آن روز به انگور و روغن که بر ایشان نهادهاید به ایشان رد کنید.» ۱۲ پس بعد، نصف بندگان من به کار مشغول می بودند و نصف دیگر جواب دادند که «رد خواهیم کرد و از ایشان مطالبه نخواهیم نمود و ایشان، نیزه ها و سپرها و کمانها و زره ها را می گرفتند و سروران در چنانکه تو فرمودی به عمل خواهیم آورد.» آنگاه کاهنان را خوانده، عقب تمام خاندان یهودا می بودند. ۱۷ و آنانی که حصار را بنا به ایشان قسم دادم که بروفق این کلام رفتار نمایند. ۱۳ پس دامن می کردند و آنانی که با رمی بردند و عمله ها هر کدام به یک دست خود را تکانیده گفتم: «خدا هر کس را که این کلام را ثابت کاری می کردند و به دست دیگر اسلحه می گرفتند. ۱۸ و بنایان هر نماید، از خانه و کسبش چنین بتکاند و به این قسم تکانیده و کدام شمشیر بر کمر خود بسته، بنایی می کردند و کرنا نواز نزد من خالی بشود.» پس تمامی جماعت گفتند آمین و خداوند را تسبیح ایستاده بود. ۱۹ و به بزرگان و سروران و بقیه قوم گفتم: «کار، خواندند و قوم بر حسب این کلام عمل نمودند. ۱۴ و نیز از روزی بسیار وسیع است و ما بر حصار متفرق و از یکدیگر دور می باشیم. که به والی بودن زمین یهوه مامور شدم، یعنی از سال بیستم تا سال ۲۰ پس هر جا که آواز کرنا را بشنود در آنجا نزد ما جمع شوید و خدای ما برای ما جنگ خواهد نمود.» ۲۱ پس به کار مشغول وظیفه والیگری را نخوردیم. ۱۵ اما وایان اول که قبل از من بودند شدیم و نصف ایشان از طلوع فجر تا بیرون آمدن ستارگان، نیزه ها بر قوم بار سنگین نهاده، علاوه بر چهل مثقال نقره، نان و شراب را می گرفتند. ۲۲ و هم در آن وقت به قوم گفتم: «هر کس با نیاز ایشان می گرفتند و خادمان ایشان بر قوم حکمرانی می کردند. بندگان در اورشلیم منزل کند تا در شب برای ما پاسبانی نماید و لیکن من به سبب ترس خدا چنین نکردم. ۱۶ و من نیز در ساختن در روز به کار بپردازد.» ۲۳ و من و برادران و خادمان من و پاسبانی که در عقب من می بودند، هیچکدام رخت خود را نکندیم و هر سروران، سواي آنانی که ازامت های مجاور ما نزد ما می آمدند، بر سفره من خوراک می خوردند. ۱۸ و آنچه برای هر روز مهبامی

۵ و قوم و زنان ایشان، بر برادران یهود خود فریاد عظیمی برآوردند. ۲ و بعضی از ایشان گفتند که «ما و پسران و دختران ما بسیاریم. پس گندم بگیریم تا بخوریم و زنده بمانیم.» ۳ و بعضی گفتند: «مزرعه ها و تاکستانها و خانه های خود را گرو می دهیم

برپادشاه فتنه می‌انگیزید؟» ۲۰ من ایشان را جواب داده، گفتم: ۱۸ و بعد از او برادران ایشان، بوی ابن حیناداد، رئیس نصف بلد «خدای آسمانها ما را کامیاب خواهد ساخت. پس ما که بندگان قبیله تعمیر نمود. ۱۹ و به پهلوی او، عازر بن یسوع رئیس مصفه او هستیم برخاسته، تعمیر خواهیم نمود. اما شما را در اورشلیم، نه قسمت دیگر را در برابر فراز سلاح خانه نزدایوه، تعمیر نمود. نصیبی و نه حقی و نه ذکری می‌باشد.» ۲۰ و بعد از او باروک بن زبای، به صمیم قلب قسمت دیگر را از

زایوه تا دروازه الیاشیب، رئیس کهنه تعمیر نمود. ۲۱ و بعد از اوریموت بن اوریا این هقوص قسمت دیگر را از در خانه الیاشیب تا آخر خانه الیاشیب، تعمیر نمود. ۲۲ و بعد از او کاهنان، از اهل غور تعمیر نمودند. ۲۳ و بعد از ایشان، بنیامین و حشوب در برابر خانه خود تعمیر نمودند و بعد از ایشان، عزریا ابن معسیا ابن عننیا به جانب خانه خود تعمیر نمود. ۲۴ و بعد از او، بنوی ابن حیناداد قسمت دیگر را از خانه عزریا تا زایوه و تا برجش تعمیر نمود. ۲۵ و فالال بن اوزای از برابر زایوه و برجی که از خانه فوقانی پادشاه خارج و نزدندانخانه است، تعمیر نمود و بعد از او فدایا ابن فرعوش، ۲۶ و نینیم، در عوفل تا برابر دروازه آب بسوی مشرق و برج خارجی، ساکن بودند. ۲۷ و بعد از او، تقوعیان قسمت دیگر را از برابر برج خارجی بزرگ تا حصار عوفل تعمیر نمودند. ۲۸ و کاهنان، هر کدام در برابر خانه خود از بالای دروازه اسبان تعمیر نمودند. ۲۹ و بعد از ایشان صادق بن امیر در برابر خانه خود تعمیر نمود و بعد از او شعیما ابن شکنیا که مستحفظ دروازه شرقی بود، تعمیر نمود. ۳۰ و بعد از او حننیا ابن شلمیا و حانون پسر ششم صالاف، قسمت دیگر را تعمیر نمودند و بعد از ایشان مشلام بن برکیا در برابر مسکن خود، تعمیر نمود. ۳۱ و بعد از ازملیکا که یکی از زرگران بود، تا خانه های نینیم و تاجر را در برابر دروازه مفقادت تا بالاخانه برج، تعمیر نمود. ۳۲ و میان بالاخانه برج و دروازه گوسفند را زرگران و تاجران، تعمیر نمودند.

۴ و هنگامی که سنبطل شنید که ما به بنای حصار مشغول هستیم، خشمش افروخته شده، بسیار غضبناک گردید و یهودیان را استهزا نمود. ۲ و در حضور برادرانش و لشکر سامره متکلم و ساکنان زانوح، دروازه وادی را تعمیر نمودند. ایشان آن را بنا کردند و درهایش را با قفلها و پشتبندهایش برپا نمودند و هزار ذراع حصار را تا دروازه خاکروبه. ۱۴ و ملکیا ابن رکاب رئیس بلدیت و هکاریم، دروازه خاکروبه را تعمیر نمود. او آن را بنا کرد و درهایش را با قفلها و پشتبندهایش برپا نمود. ۱۵ و شلون بن کلخوزه رئیس بلد مصفه، دروازه چشمه را تعمیر نمود. او آن را بنا کرده، سقف آن را ساخت و درهایش را با قفلها و پشتبندهایش برپا نمود و حصار برکه شلح رانزد باغ پادشاه نیز تا زینهای که از شهر داود ولامت ایشان را بسر ایشان برگردان و ایشان را در زمین اسیری، به فرودمی آمد. ۱۶ و بعد از او نحمایا ابن عزریق رئیس نصف بلد تاراج تسلیم کن. ۵ و عصیان ایشان را مستور منما و گناه ایشان بیت صور، تا برابر مقبره داود و تا برکه مصنوعه و تا بیت جباران را از حضور خود محو مساز زیرا که خشم تو را پیش روی بنایان تعمیر نمود. ۱۷ و بعد از او لاویان، رحوم بن بانی تعمیر نمود و به هیجان آورده اند. ۶ پس حصار را بنا نمودیم و تمامی حصار پهلوی او حبشیا رئیس نصف بلد قبیله در حصه خود تعمیر نمود. تانصف بلندی اش بهم پیوست، زیرا که دل قوم درکار بود. ۷ و

دروازه هایش به آتش سوخته شده.» ۴ پادشاه مرا گفت: «چه چیز می‌طلبی؟» آنگاه نزد خدای آسمانها دعا نمودم ۵ و به پادشاه گفتم: «اگر پادشاه را پسند آید و اگر بنده ات درحضورش التفات یابد، مرا به یهودا و شهرمقبره های پدرانم بفرستی تا آن را تعمیر نمایم.» ۶ پادشاه مرا گفت و ملکه به پهلوی او نشسته بود: «طول سفر تو چه قدر خواهد بود و کی مراجعت خواهی نمود؟» پس پادشاه صواب دید که مرا بفرستد و زمانی برایش تعیین نمودم. ۷ و به پادشاه عرض کردم، اگر پادشاه مصلحت بیند مکتوبات برای والیان ماورای نهر به من عطا شود تا مرا بدرقه نمایند و به یهودا برسانند. ۸ و مکتوبی نیز به آساف که ناظر درختستانهای پادشاه است تا چوب برای سقف دروازه های قصر که متعلق به خانه است، به من داده شود و هم برای حصار شهر و خانه‌ای که من در آن ساکن شوم. پس پادشاه برحسب دست مهربان خدایم که بر من بود، اینها را به من عطا فرمود. ۹ پس چون نزد والیان ماورای نهر رسیدم، مکتوبات پادشاه را به ایشان دادم و پادشاه، سرداران سپاه و سواران نیز همراه من فرستاده بود. ۱۰ اما چون سنبلط حرونی و طویبای غلام عمونی این را شنیدند، ایشان را بسیار ناپسند آمد که کسی به جهت طلبیدن نیکویی بنی اسرائیل آمده است. ۱۱ پس به اورشلیم رسیدم و در آنجا سه روزماندم. ۱۲ و شبگاهان به اتفاق چند نفری که همراه من بودند، برخاستم و به کسی نگفته بودم که خدایم در دل من چه نهاده بود که برای اورشلیم بکنم؛ و چهارپایی به غیر از آن چهارپایی که بر آن سوار بودم با من نبود. ۱۳ پس شبگاهان از دروازه وادی در مقابل چشمه اژدها تا دروازه خاکروبه بیرون رفتم و حصار اورشلیم را که خراب شده بود و دروازه هایش را که به آتش سوخته شده بود، ملاحظه نمودم. ۱۴ و از دروازه چشمه، نزدیکه پادشاه گذشتم و برای عبور چهارپایی که زیر من بود، راهی نبود. ۱۵ و در آن شب به کنار نهرآمده، حصار را ملاحظه نمودم و برگشته، از دروازه وادی داخل شده، مراجعت نمودم. ۱۶ و سروران ندانستند که کجا رفته یا چه کرده بودم، زیرا به یهودیان و به کاهنان و به شرفا و سروران و به دیگر کسانی که در کار مشغول می‌بودند، هنوز خبر نداده بودم. ۱۷ پس به ایشان گفتم: «شما بلایی را که در آن هستیم که اورشلیم چگونه خراب و دروازه هایش به آتش سوخته شده

۲ و در ماه نisan، در سال بیستم ارتحشت پادشاه، واقع شد که شراب پیش وی بود و من شراب را گرفته، به پادشاه دادم و قبل رسوئناشیم.» ۱۸ و ایشان را از دست خدای خود که بر من از آن من در حضورش ملول نبودم. ۲ و پادشاه مرا گفت: «روی تو چرا ملول است با آنکه بیمار نیستی؟ این غیر از ملالت دل، چیزی نیست.» پس من بی‌نهایت ترسان شدم. ۳ و به پادشاه برای کارخوب قوی ساختند. ۱۹ اما چون سنبلط حرونی و طویبای گفتم: «پادشاه تا به ابد زنده بماند، رویم چگونه ملول نباشد و غلام عمونی و چشم عربی این را شنیدند، ما را استهزا نمودند و ما حال آنکه شهری که موضع قهرهای پدرانم باشد، خراب است و را حقیر شمرده، گفتند: «این چه کار است که شما می‌کنید؟ آیا

بسیارند و وقت باران است و طاقت نداریم که بیرون بایستیم و این امرکار یک یا دو روز نیست، زیرا که در این باب گناه عظیمی کرده‌ایم. ۱۴ پس سروران ما برای تمامی جماعت تعیین بشوند و جمیع کسانی که در شهرهای ما زنان غریب گرفته‌اند، در وقت های معین بیایند و مشایخ و داوران هر شهر همراه ایشان بیایند، تا حدت خشم خدای ما درباره این امر از ما رفع گردد.» ۱۵ لهذا یوناتان بن عسائیل و یحزیا این تقوه براین امر معین شدند و مشلام و شبتائی لاوی، ایشان را اعانت نمودند. ۱۶ و اسیران چنین کردند و عزرای کاهن و بعضی از روسای آبا، برحسب خاندانهای آباي خود منتخب شدند و نامهای همه ایشان ثبت گردید. پس در روز اول ماه دهم، برای تفتیش این امر نشستند. ۱۷ و تا روز اول ماه اول، کار همه مردانی را که زنان غریب گرفته بودند، به اتمام رسانیدند. ۱۸ و بعضی از پسران کاهنان پیدا شدند که زنان غریب گرفته بودند. ازبنی پشوع بن یوصاداق و برادرانش معسیا و الیعزرو یاریب و جدلیا. ۱۹ و ایشان دست دادند که زنان خود را بیرون نمایند و قوچی به جهت قربانی جرم خود گذرانیدند. ۲۰ و از بنی امیر، حناتی و زبدیا. ۲۱ و ازبنی حاریم، معسیا و ایلیا و شمعیا و یحیئیل وعزیا. ۲۲ و از بنی فشحور، الیوعینای و معسیا واسمعیل و ننتئیل و یوزاباد و العاسه. ۲۳ و از لاویان، یوزاباد و شمعی و قلايا که قلیطا باشد. وقتحیا و یهودا و الیعزر. ۲۴ و از مغنیان، الیاشیب واز دربانان، شلوم و طالم و اورى. ۲۵ و اما ازاسرائیلیان: از بنی فرعوش، رمیا و یزیا و ملکیا ومیامین و العازار و ملکیا و بنایا. ۲۶ و از بنی عیلام، متتیا و زکریا و یحیئیل و عبدی و یریموت و ایلیا. ۲۷ و از بنی زتو، الیوعینای و الیاشیب و متتیا و یریموت و زاباد و عزیزا. ۲۸ و از بنی بابای، یهوحنان و حننیا و زبای و عتلاى. ۲۹ و ازبنی بانى، مشلام و ملوک و عدایا و یاشوب و شال و راموت. ۳۰ و از بنی فحت، موآب عدنا و کلال و بنایا و معسیا و متتیا و بصلئیل و بنوی و منسى. ۳۱ و از بنی حاریم، الیعزر و اشیا و ملکیا و شمعیا و شمعون. ۳۲ و بنیامین و ملوک و شمريا. ۳۳ ازبنی حاشوم، متنای و متاته و زاباد و الیلفط و یریمای و منسى و شمعى. ۳۴ از بنی بانى، معدای و عمرام و اوئیل. ۳۵ و بنایا و بیدیا وکلوهى. ۳۶ و ونیا و یریموت و الیاشیب. ۳۷ و متتیا و متنای و یعسو. ۳۸ و بانى و بنوی و شمعى. ۳۹ و شلمیا و ناتان و عدایا. ۴۰ و مکندبای و شاشای و شارای. ۴۱ و عزرائیل و شلمیا و شمريا. ۴۲ و شلوم و امريا و یوسف. ۴۳ از بنی نبو، یعیئیل و متتیا و زاباد و زینا و یدوو یوئیل و بنایا. ۴۴ جمیع اینها زنان غریب گرفته بودند و بعضی از ایشان زنانی داشتند که از آنها پسران تولید نموده بودند.

کردند) و وزن همه در آن وقت نوشته شد. ۳۵ و اسیرانی که از مهدید و دختران ایشان را برای پسران خود بگیرد و سلامتی و اسیری برگشته بودند، قربانی های سوختنی برای خدای اسرائیل سعادت‌مندی ایشان را تا به ابد مطلقیت تقوی شوید و نیکویی آن گذرانیدند، یعنی دوازده گاو و نود و شش قوچ و هفتاد و هفت بره زمین را بخورید و آن را برای پسران خود به ارث ابدی واگذارید. و دوازده بز، به جهت قربانی گناه، برای تمامی اسرائیل که همه ۱۳ و بعد از همه این بلایایی که به سبب اعمال زشت و تقصیرهای اینها قربانی سوختنی برای خداوند بود. ۳۶ و چون فرمانهای پادشاه عظیم ما بر ما وارد شده است، با آنکه توای خدای ما، ما را کمتر را به امرای پادشاه و والیان ماورای نهردادند، ایشان قوم و خانه خدا از گناهان ما عقوبت رسانیده‌ای و چنین خلاصی‌ای به ما داده‌ای، ۱۴ آیا می‌شود که ما بار دیگر اوامر تو را بشکنیم و یا امت‌هایی که را اعانت نمودند.

۹ و بعد از تمام شدن این وقایع، سروران نزدمن آمده، گفتند: «قوم اسرائیل و کاهنان و لاویان خویشتن را از امت‌های کشورها جدا نکرده‌اند بلکه موافق رجاسات ایشان، یعنی کنعانیان و حثیان و فرزبان و یبوسیان و عمونیان و موآبیان و مصریان و اموریان (رفقار نموده‌اند). ۲ زیرا که از دختران ایشان برای خود و پسران خویش به سبب این کارها، در حضور تو تواند ایستاد.»

و زن گرفته و ذریه مقدس را با امت‌های کشورها مخلوط کرده‌اند و دست روسا و حاکمان در این خیانت مقدم بوده است. ۳ پس چون این سخن را شنیدم، جامه و ردای خود را چاک زدم و موی سر و ریش خود را کندم و متحیر نشستم. ۴ آنگاه، همه آنانی که واطفال اسرائیل نزد وی جمع شدند، زیرا قوم زارزار می‌گریستند. به سبب این عصبان اسیران، از کلام خدای اسرائیل می‌ترسیدند، ۲ و شکنیا این یحئیل که ازبنی عیلام بود جواب داد و به عزرا نزد من جمع شدند و من تا وقت هدیه شام، متحیر نشستم. ۵ و در وقت هدیه شام، از تذلل خود برخاستم و یا لباس و ردای دریده، به زانو درآمدم و دست خود را بسوی پیهو خدای خویش برفراشتم. ۶ و گفتم: «ای خدای من، خجالت دارم و از بلند کردن روی خود بسوی توای خدایم شرم دارم، زیرا گناهان ما بالای سر ما زیاده شده، و تقصیرهای ما تا به آسمان عظیم گردیده است. ۷ ما این کار تو است و ما با تو می‌باشیم. پس قوی‌دل باش و به کار از ایام پدران خود تا امروز مرتکب تقصیرهای عظیم شده‌ایم و ما بپرداز.» ۵ آنگاه عزرا برخاسته، روسای کهنه و لاویان و تمامی و پادشاهان و کاهنان ما به سبب گناهان خویش، به دست پادشاهان اسرائیل را قسم داد که برحسب این سخن عمل نمایند، پس کشورها به شمشیر و اسیری و تاراج و رسوایی تسلیم گردیده‌ایم، چنانکه امروز شده است. ۸ و حال اندک زمانی لطف از جانب پیهو خدای ما بر ما ظاهر شده، مفری برای ما واگذارشته است و رفت، زیرا که به سبب تقصیر اسیران ماتم گرفته بود. ۷ و به همه ما را در مکان مقدس خود میخی عطا فرموده است و خدای ما اسیران در یهو داو اورشلیم ندا دردادند که به اورشلیم جمع شوند. چشمان ما را روشن ساخته، اندک حیات تازه‌ای در حین بندگی ما ۸ و هر کسی که تا روز سوم، برحسب مشورت سروران و مشایخ به ما بخشیده است. ۹ زیرا که ما بندگانیم، لیکن خدای ما، ما حاضر نشود، اموال او ضبط گردد و خودش از جماعت اسیران را در حالت بندگی ترک نکرده است، بلکه ما را منظور پادشاهان جدا شود. ۹ پس در روز سوم که روز بیستم ماه نهم بود، همه فارس گردانیده، حیات تازه به ما بخشیده است تا خانه خدای مردان یهو داو و بنامین در اورشلیم جمع شدند و تمامی قوم در سعه خود را بنامناییم و خرابیهای آن را تعمیر کنیم و ما را در یهو داو و خانه خدا نشستند. و به سبب این امر و به سبب باران، سخت اورشلیم قلعه‌ای بخشیده است. ۱۰ و حال‌ای خدای ما بعد از این می‌لرزیدند. ۱۰ آنگاه عزرای کاهن برخاسته، به ایشان گفت: چه گوئیم، زیرا که اوامر تو را ترک نموده‌ایم. ۱۱ که آنها را به دست «شما خیانت ورزیده و زنان غریب گرفته، جرم اسرائیل را افزوده‌اید. بندگان خود انبیا امر فرموده و گفته‌ای که آن زمینی که شما برای تصرف آن می‌روید، زمینی است که از نجاسات امت‌های کشورها عمل کنید و خویشتن را از قومهای زمین و از زنان غریب جدا نجس شده است و آن را به رجاسات و نجاسات خویش، از سر تا سازید.» ۱۲ تمامی جماعت به آواز بلند جواب دادند و گفتند: سر مملو ساخته‌اند. ۱۲ پس الان، دختران خود را به پسران ایشان «چنانکه به ما گفته‌ای همچنان عمل خواهیم نمود. ۱۳ اما خلق

ازخانه پادشاه پده. ۲۱ و از من ارتحسستا پادشاه فرمانی به تمامی الناتان و ناتان و زکریا و مشلام که روسا بودند و نزد یویاریب و الناتان خزانه داران ماورای نهر صادرشده است که هرچه عزرای کاهن و که علما بودند، فرستادم. ۱۷ و پیغامی برای عدوی رئیس، در کاتب شریعت خدای آسمان از شما بخواهد، به تعجیل کرده مکان کاسفیا به دست ایشان فرستادم و سخنانی که باید به عدو و شود. ۲۲ تا صد وزن نقره و تا صد کر گندم و تا صد بت شراب و برادرانش تننیم که درمکان کاسفیا بودند بگویند، به ایشان القا تا صد بت روغن و از نمک، هرچه بخواهد. ۲۳ هرچه خدای کردم تاخادمان به جهت خانه خدای ما نزد ما بیاورند. ۱۸ و از آسمان فرموده باشد، برای خانه خدای آسمان بلا تاخیر کرده شود، دست نیکوی خدای ما که با ما می بود، شخصی دانشمند از زیرا چرا غضب بر ملک پادشاه و پسرانش وارد آید. ۲۴ و شما را پسران محلی این لاوی این اسرائیل برای ما آورند، یعنی شریا را با اطلاع می دهیم که بر همه کاهنان و لاویان و مغنیان و دربانان و پسران و برادرانش که هجده نفر بودند. ۱۹ و حشیا را نیز ویا او از تننیم و خادمان این خانه خدا جزیه و خراج و باج نهادن جایز بنی مراری اشعیا را. و برادران او و پسران ایشان را که بیست نفر نیست. ۲۵ و توای عزرا، موافق حکمت خدایت که در دست بودند. ۲۰ و از تننیم که داودو سروران، ایشان را برای خدمت تو می باشد، قاضیان و داوران از همه آنانی که شرایع خدایت را لاویان تعیین نموده بودند. از تننیم دویست و بیست نفر که جمیع می داندند نصب نما تا بر جمیع اهل ماورای نهر داوری نمایند و آنانی به نام ثبت شده بودند. ۲۱ پس من در آنجا نزد نهر اهو به روزه را که نمی داندند تعلیم دهید. ۲۶ و هرکه به شریعت خدایت و به داشتن اعلان نمودن تاخویشتن را در حضور خدای خود متواضع فرمان پادشاه عمل ننماید، بر او بی محابا حکم شود، خواه به قتل نموده، راهی راست برای خود و عیال خویش و همه اموال خود یا به جلای وطن یا به ضبط اموال یا به حبس. ۲۷ متبارک باد از او بطلیم. ۲۲ زیرا خجالت داشتم که سپاهیان و سواران از یهوه خدای پدران ما که مثل این را در دل پادشاه نهاده است که پادشاه بخواهم تاما را از دشمنان در راه اعانت کنند، چونکه به خانه خداوند را که در اورشلیم است زینت دهد. ۲۸ و مرا در پادشاه عرض کرده، گفته بودیم که دست خدای ما بر هرکه او حضور پادشاه و مشیرانش و جمیع روسای مقتدر پادشاه منظور را می طلبد، به نیکویی می باشد، اما قدرت و غضب او به ضد ساخت، پس من موافق دست یهوه خدایم که بر من می بود، آنانی که او را ترک می کنند. ۲۳ پس روزه گرفته، خدای خود را تقویت یافتم و روسای اسرائیل را جمع کردم تا با من برآیند.

۸ و اینانند روسای آبای ایشان و این است نسب نامه آنانی که در سلطنت ارتحسستا پادشاه، با من از بابل برآمدند: ۲ از بنی فینحاس، جرشوم و از بنی ایتامار، دانئیل و از بنی داود، حطوش. ۳ و از بنی شکنیا از بنی فروش، زکریا و باو صد و پنجاه نفر از ذکوران به نسب نامه شمرده شدند. ۴ از بنی فحت، موآب الیهو عینای این زرحیا و با او دویست نفر از ذکور. ۵ از بنی شکنیا، این یحزیئیل و با او سیصد نفر از ذکور. ۶ از بنی عادین، عابد بن یوناتان و با او پنجاه نفر از ذکور. ۷ از بنی عیلام، اشعیا ابن عتلیا و با او هفتاد نفر از ذکور. ۸ از بنی شفتلیا، زبدیا ابن میکائیل و باو هشتاد نفر از ذکور. ۹ از بنی یوآب، عوبدیا ابن یحئیل و با او دویست و هجده نفر از ذکور. ۱۰ و از بنی شلومیت بن یوسفیا و با او صد و شصت نفر از ذکور. ۱۱ و از بنی بابای، زکریا ابن بابای و با او بیست و هشت نفر از ذکور. ۱۲ و از بنی عزجد، یوحنان بن هقاطان و با او صد و ده نفر از ذکور. ۱۳ و موخران از بنی ادونیقام بودند و این است نامهای ایشان: الفیسط و یعیئیل و شمعی و با ایشان شصت نفر از ذکور. ۱۴ و از بنی بغوی، عوتای وزبود و با ایشان هفتاد نفر از ذکور. ۱۵ پس ایشان را نزد نهری که به اهو می رود جمع کردم و در آنجا سه روز اردو زدیم و چون قوم و کاهنان را بازدید کردم، از بنی لاوی کسی را در آنجا نیافتم. ۱۶ پس نزد الیعزر و اریئیل و شمعی و الناتان و یاریب و

در خانه خدا بگذاردند. ۶ «پس حالای تننای، والی ماورای نهر و شترپوزنای و رفقای شما و افرسکیانی که به آنطرف نهر می‌باشید، از آنجا دور شوید. ۷ و به کار این خانه خدا متعرض نباشید. اما حاکم یهود و مشایخ یهودیان این خانه خدا را در جایش بنامایند. ۸ و فرمانی نیز از من صادر شده است که شما با این مشایخ یهود گردانید.

۷ و بعد از این امور، در سلطنت ارتحشستاپادشاه فارس، عزرا ابن سرایا ابن عزریا ابن حلقیا، ۲ ابن شلوم بن صادوق بن اخیطوب، ۳ بن امریا ابن عزریا ابن مرایوت، ۴ بن زرحیا ابن عزریا ابن یقی، ۵ ابن اییوش بن فینحاس بن العازار بن هارون رئیس کهنه، ۶ ابن عزرا از بابل برآمد و اودر شریعت موسی که یهوه خدای اسرائیل آن را داده بود، کتاب ماهر بود و پادشاه بروفق دست یهوه خدایش که با وی می‌بود، هرچه را که اومی خواست به وی می‌داد. ۷ و بعضی از بنی اسرائیل و از کاهنان و لاویان و مغنیان و دربانان و نیتیم نیز در سال هفتم ارتحشستاپادشاه به اورشلیم برآمدند. ۸ و او در ماه پنجم سال هفتم پادشاه، به اورشلیم رسید. ۹ زیرا که در روز اول ماه اول، به بیرون رفتن از بابل شروع نمود و در روز اول ماه پنجم، بروفق دست نیکوی خدایش که با وی می‌بود، به اورشلیم رسید. ۱۰ چونکه عزرا دل خود را به طلب نمودن شریعت خداوند و به عمل آوردن آن و به تعلیم دادن فرائض و احکام به اسرائیل مهیا ساخته بود. ۱۱ و این است صورت مکتوبی که ارتحشستاپادشاه، به عزرای کاهن و کتاب داد که کتاب کلمات و صیای خداوند و فرائض او بر اسرائیل بود: ۱۲ «از جانب ارتحشستا شاهنشاه، به عزرای کاهن و کتاب کامل شریعت خدای آسمان، امابعد. ۱۳ فرمانی از من صادر شد که هر کدام از قوم اسرائیل و کاهنان و لاویان ایشان که در سلطنت من هستند و به رفتن همراه تو به اورشلیم راضی باشند، بروند. ۱۴ چونکه تو از جانب پادشاه و هفت مشیر او، فرستاده شده‌ای تا درباره یهودا و اورشلیم بروفق شریعت خدایت که در دست تو است، تفحص نمایی. ۱۵ و نقره و طلائی را که پادشاه و مشیرانش برای خدای اسرائیل که مسکن او در اورشلیم می‌باشد بذر کرده‌اند، ببری. ۱۶ و نیز تمامی نقره و طلائی را که در تمامی ولایت بابل بیایی، با هدایای تبرعی که قوم و کاهنان برای خانه خدای خود که در اورشلیم است داده‌اند، (بری). ۱۷ لهذا با این گاو و قوچها و بره‌ها و هدایای آردی و هدایای ریختنی آنها را به اهتمام بخر و آنها را بر مذبح خانه خدای خودتان که در اورشلیم است، بگذران. ۱۸ و هرچه به نظر تو و برادرانت پسنداید که با بقیه نقره و طلا بکنید، برحسب اراده خدای خود به عمل آورید. ۱۹ و ظروفی که به جهت خدمت خانه خدایت به تو داده شده است، آنها را به حضور خدای اورشلیم تسلیم نما. ۲۰ و اما چیزهای دیگر که برای خانه خدایت لازم باشد، هرچه برای تو اتفاق افتد که بدهی، آن را

بنیادها را مرمت می‌نمایند. ۱۳ الان پادشاه را معلوم باد که اگر رفقای او افراسکیان که درماری نهر ساکن بودند، نزد داریوش این شهر بنا شودو حصارهایش تمام گردد، جزیه و خراج و باج پادشاه فرستادند. ۷ مکتوب را نزد او فرستادند و در آن بدین نخواستند داد و بالاخره به پادشاهان ضرر خواهد رسید. ۱۴ پس مضمون مرقوم بود که «بر داریوش پادشاه سلامتی تمام باد. ۸ بر چونکه ما نمک خانه پادشاه رامی خوریم، ما را نشاید که ضرر پادشاه معلوم باد که ما به بلاد یهودیان، به خانه خدای عظیم پادشاه را ببینیم، لهذا فرستادیم تا پادشاه را اطلاع دهیم، ۱۵ تا رفیق و آن رازر سنگهای بزرگ بنا می‌کنند و چوبها در دیوارش در کتاب تواریخ پدران تفتیش کرده شود و از کتاب تواریخ دریافت می‌گذارند و این کار در دست ایشان به تعجیل، معمول و به نموده، بفهمی که این شهر، شهر فتنه انگیز است و ضرر رساننده به انجام رسانیده می‌شود. ۹ آنگاه ازمشایخ ایشان پرسیده، چنین به پادشاهان وکشورها و در ایام قدیم در میانش فتنه می‌انگیزتند. و از ایشان گفتیم: کیست که شما را امر فرموده است که این خانه همین سبب این شهر خراب شد. ۱۶ بنابراین پادشاه را اطلاع رابنا کنید و دیوارهایش را برپا نمایید؟ ۱۰ و نیزنامه‌های ایشان را از می‌دهیم که اگر این شهر بنا شود و حصارهایش تمام گردد تو را به ایشان پرسیدیم تا تو را اعلام نماییم و نامه‌های کسانی که روسای این طرف نهر نصیبی نخواهد بود.» ۱۷ پس پادشاه به رحوم فرمان ایشاندنوشته‌ایم. ۱۱ و ایشان در جواب ما چنین گفتند که ما فرما و شمشانی کاتب و سایر رفقای ایشان که در سامره ساکن بندگان خدای آسمان و زمین هستیم و خانه‌ای را تعمیر می‌نماییم بودند و سایر ساکنان ماورای نهر، جواب فرستاد که «سلامتی و اما که چندین سال قبل از این بنا شده و پادشاه بزرگ اسرائیل آن بعد. ۱۸ مکتوبی که نزد ما فرستادید، در حضور من واضح خوانده را ساخته و به انجام رسانیده بود. ۱۲ لیکن بعد از آن، پدران شد. ۱۹ و فرمانی از من صادر گشت و تفحص کرده، دریافت ماخشم خدای آسمان را به هیجان آوردند. پس اوایشان را به دست کردند که این شهر از ایام قدیم با پادشاهان مقاومت می‌نموده و نبوکدنصر کلدانی، پادشاه بابل تسلیم نمود که این خانه را خراب فتنه و فساد در آن واقع می‌شده است. ۲۰ و پادشاهان قوی در کرد و قوم را به بابل به اسیری برد. ۱۳ اما در سال اول کورش اورشليم بوده‌اند که بر تمامی ماورای نهر سلطنت می‌کردند و جزیه پادشاه بابل، همین کورش پادشاه امر فرمود که این خانه خدا را بنا و خراج و باج به ایشان می‌دادند. ۲۱ پس فرمانی صادر کنید که نمایند. ۱۴ و نیز ظروف طلا و نقره خانه خدا که نبوکدنصر آنها را آن مردان را از کار باز دارند و تا حکمی از من صادر نگردد این از هیکل اورشليم گرفته و به هیکل بابل آورده بود، کورش پادشاه آنها شهر بنا نشود. ۲۲ پس باحذر باشید که در این کار کوتاهی را از هیکل بابل بیرون آورد و به شیشصرنامی که او را والی ساخته نمایم زیرا که چرا این فساد برای ضرر پادشاهان پیش رود؟» بود، تسلیم نمود. ۱۵ او را گفت که این ظروف را برداشته، برو و ۲۳ پس چون نامه ارتخشستا پادشاه به حضوررحوم و شمشایی آنها را به هیکلی که در اورشليم است ببر و خانه خدا درجایش بنا کاتب و رفقای ایشان خوانده شد، ایشان به تعجیل نزد یهودیان به کرده شود. ۱۶ آنگاه این شیشصبر آمد و بنیاد خانه خدا را که در اورشليم رفتند و ایشان را با زور و جفا از کار باز داشتند. ۲۴ آنگاه اورشليم است نهاد و از آن زمان تا بحال بنا می‌شود و هنوز تمام کار خانه خدا که در اورشليم است، تعویق افتاد و تا سال دوم پادشاه که در بابل است تفحص کند که آیا چنین است یا نه سلطنت داریوش، پادشاه فارس معطل ماند.

۵ آنگاه دو نبی، یعنی حجی نبی و زکریا ابن عدو، برای یهودیانی که در یهودا و اورشليم بودند، به نام خدای اسرائیل که با ایشان می‌بود نبوت کردند. ۲ و در آن زمان زربابل بن شالتیئیل و یسوع بن یوصادق برخاسته، به بنامودن خانه خدا که در اورشليم است شروع کردند و انبیای خدا همراه ایشان بوده، ایشان رامساعدت می‌نمودند. ۳ در آن وقت تتنای، والی ماورای نهر و شتربونای و رفقای ایشان آمده، به ایشان چنین گفتند: «کیست که شما را امر فرموده است که این خانه را بنا نمایم و این حصار را برپاکنید؟» ۴ پس ایشان را بدین منوال از نامه‌های کسانی که این عمارت را بنا می‌کردند اطلاع دادیم. ۵ اما چشم خدای ایشان بر مشایخ یهودا بود که ایشان را نتوانستند از کار بازدارند تا این امر به سمع داریوش برسد و جواب مکتوب درباره‌اش داده شود. ۶ سواد مکتوبی که تتنای، والی ماورای نهر و شتربونای و

۵ آنگاه دو نبی، یعنی حجی نبی و زکریا ابن عدو، برای یهودیانی که در یهودا و اورشليم بودند، به نام خدای اسرائیل که با ایشان می‌بود نبوت کردند. ۲ و در آن زمان زربابل بن شالتیئیل و یسوع بن یوصادق برخاسته، به بنامودن خانه خدا که در اورشليم است شروع کردند و انبیای خدا همراه ایشان بوده، ایشان رامساعدت می‌نمودند. ۳ در آن وقت تتنای، والی ماورای نهر و شتربونای و رفقای ایشان آمده، به ایشان چنین گفتند: «کیست که شما را امر فرموده است که این خانه را بنا نمایم و این حصار را برپاکنید؟» ۴ پس ایشان را بدین منوال از نامه‌های کسانی که این عمارت را بنا می‌کردند اطلاع دادیم. ۵ اما چشم خدای ایشان بر مشایخ یهودا بود که ایشان را نتوانستند از کار بازدارند تا این امر به سمع داریوش برسد و جواب مکتوب درباره‌اش داده شود. ۶ سواد مکتوبی که تتنای، والی ماورای نهر و شتربونای و

فرمود که تا کاهنی با اوریم و تمیم برقرار نشود ایشان از قدس اقداس نظارت نمایند. ۱۰ و چون بنایان بنیاد هیکل خداوند را نهادند، نخوردند. ۶۴ تمامی جماعت، با هم چهل و دو هزار و سیصد و کاهنان را با لباس خودشان با کرناها و لاویان بنی آساف را با شصت نفر بودند. ۶۵ سوای غلامان و کنیزان ایشان، که هفت هزار سنجها قرار دادند تا خداوند را برحسب رسم داود پادشاه اسرائیل، و سیصد و سی و هفت نفر بودند، و مغنیان و مغنیها ایشان دوپست تسبیح بخوانند. ۱۱ و بر یکدیگر می‌سراییدند و خداوند را تسبیح و نفر بودند. ۶۶ و اسبان ایشان هفتصد و سی و شش، و قاطران حمد می‌گفتند، که «او نیکوست زیرا که رحمت او بر اسرائیل ایشان دوپست و چهل و پنج. ۶۷ و شتران ایشان چهارصد و سی تا ابدالآباد است» و تمامی قوم به آواز بلند صدا زده، خداوند را و پنج و حماران ایشان شش هزار و هفتصد و بیست. ۶۸ و چون به سبب بنیاد نهادن خانه خداوند، تسبیح می‌خواندند. ۱۲ و ایشان به خانه خداوند که در اورشلیم است رسیدند، بعضی از بسیاری از کاهنان و لاویان و روسای آباه که پیر بودند و خانه اولین روسای آبا، هدایای تبرعی به جهت خانه خدا آوردند تا آن رادر را دیده بودند، حیثی که بنیاد این خانه در نظر ایشان نهاده شد، جایش برپا نمایند. ۶۹ برحسب قوه خود، شصت و یک هزار به آواز بلند گریستند و بسیاری با آواز شادمانی صداهای خود را بلند درهم طلا و پنج هزار منای نقره و صد (دست) لباس کهنات به کردند. ۱۳ چنانکه مردم نتوانستند در میان صدای آواز شادمانی خزانه به جهت کار دادند. ۷۰ پس کاهنان و لاویان و بعضی از و آواز گریستن قوم تشخیص نمایند زیرا که خلق، صدای بسیار قوم و مغنیان و دربانان و نتینیم در شهرهای خود ساکن شدند و بلند می‌دادند چنانکه آواز ایشان از دور شنیده می‌شد. تمامی اسرائیل در شهرهای خود مسکن گرفتند.

۴ و چون دشمنان یهودا و بنیامین شنیدند که اسیران، هیکل ۳ و چون ماه هفتم رسید بنی اسرائیل در شهرهای خود مقیم بودند یهوه خدای اسرائیل را بنامی کنند، ۲ آنگاه نزد زربابل و روسای آبا و تمامی قوم مثل یک مرد در اورشلیم جمع شدند. ۲ و یثوع بن آمده، به ایشان گفتند که «ما همراه شما بنا خواهیم کرد زیرا که ما یوصاداق و برادرانش که کاهنان بودند و زربابل بن شالتیئیل با مثل شما از زمان اسرحدون، پادشاه آشور که ما را به اینجا آورد، برادران خود برخاستند و مذهب خدای اسرائیل را برپا کردند تا قربانی خدای شما را می‌طلبیم و برای او قربانی می‌گذرانیم.» ۳ اما زربابل های سوختنی برحسب آنچه در تورات موسی، مرد خدا مکتوب و یثوع و سایر روسای آبای اسرائیل به ایشان گفتند: «شما را با است بر آن بگذرانند. ۳ پس مذهب را برجایش برپا کردند زیرا ما در بنا کردن خانه خدای ما کاری نیست، بلکه ما تنها آن که به سبب قوم زمین، ترس بر ایشان مستولی می‌بود و قربانی های را برای یهوه، خدای اسرائیل چنانکه کورش پادشاه، سلطان فارس به سوختنی برای خداوند یعنی قربانی های سوختنی، صبح و شام ما امر فرموده است، آن را بنا خواهیم نمود.» ۴ آنگاه اهل زمین را بر آن گذرانیدند. ۴ و عید خیمه‌ها را به نحوی که مکتوب دستهای قوم یهودا را سست کردند و ایشان را در بنا نمودن به است نگاه داشتند و قربانی های سوختنی روز به روز، معتاد هر تنگ می‌آوردند، ۵ و به ضد ایشان مدبران اجیر ساختند که در روز را در روزش، برحسب رسم و قانون گذرانیدند. ۵ و بعد از تمام ایام کورش پادشاه فارس، تا سلطنت داریوش، پادشاه فارس آن، قربانی های سوختنی دائمی را در غره های ماه و در همه قصد ایشان را باطل ساختند. ۶ و چون اخشورش پادشاه شد، مواسم مقدس خداوند و برای هر کس که هدایای تبرعی به جهت در ابتدای سلطنتش بر ساکنان یهودا و اورشلیم شکایت نوشتند. خداوند می‌آورد، می‌گذرانیدند. ۶ از روز اول ماه هفتم، حیثی که ۷ و در ایام ارتحشستا، بسلام و متردات و طبثیل و سایر رفقای ایشان بنیاد هیکل خداوند هنوز نهاده نشده بود، به گذرانیدن قربانی های به ارتحشستا پادشاه فارس نوشتند و مکتوب به خط آرامی نوشته سوختنی برای خداوند شروع کردند. ۷ و به حجاران و نجاران نقره شد و معنی‌اش در زبان آرامی. ۸ رحوم فرمان فرما و شمشائی کاتب دادند و به اهل صیدون و صور ماکولات و مشروبات و روغن رساله به ضد اورشلیم، به ارتحشستا پادشاه، بدین مضمون نوشتند: (دادند) تا چوب سرو آزاد از لبنان از دریا به یافا، برحسب امری که ۹ «پس رحوم فرمان فرما و شمشائی کاتب و سائر رفقای ایشان کورش پادشاه فارس، به ایشان داده بود بیاورند. ۸ و در ماه دوم از از دینیان و افرستکیان و طرفیلیان و افرسیان و ازکیان و بابلیان و سال دوم، بعد از رسیدن ایشان به خانه خدا در اورشلیم، زربابل بن شوشنکیان و دهائیان و عیلامیان، ۱۰ و سایر امت هایی که اسنفر شالتیئیل و یثوع بن یوصاداق و سایر برادران ایشان از کاهنان و عظیم و شریف ایشان را کوچانیده، در شهر سامره ساکن گردانیده لاویان و همه کسانی که از اسیری به اورشلیم برگشته بودند، به است و سایر ساکنان ماورای نهر و اما بعد. ۱۱ (این است سواد نصب نمودن لاویان از بیست ساله و بالاتر بر نظارت عمل خانه مکتوبی که ایشان نزد ارتحشستا پادشاه فرستادند. بندگان که خداوند شروع کردند. ۹ و یثوع با پسران و برادران خود و قدمیئیل ساکنان ماورای نهر می‌باشیم و اما بعد.) ۱۲ پادشاه را معلوم باد با پسرانش از بنی یهودا باهم ایستادند تا بر بنی حیناداد و پسران و که یهودیانی که از جانب تو به نزد ما آمدند، به اورشلیم رسیده‌اند برادران ایشان که از لاویان در کار خانه خدا مشغول می‌بودند، و آن شهر فتنه انگیز و بد را بنا می‌نماید و حصارها را برپا می‌کند و

شصت و شش. ۱۴ بنی بغوی دو هزار و پنجاه و شش. ۱۵ بنی عادین چهارصد و پنجاه و چهار. ۱۶ بنی اطر (از خاندان) یحزقیا

نود و هشت. ۱۷ بنی بیصای سیصد و بیست و سه. ۱۸ بنی یوره صد و دوازده. ۱۹ بنی حاشوم دویست و بیست و سه. ۲۰ بنی جبار نود و پنج. ۲۱ بنی بیت لحم صد و بیست و سه. ۲۲ مردان نطوفه پنجاه و شش. ۲۳ مردان عناتوت صد و بیست و هشت. ۲۴ بنی عزموت چهل و دو. ۲۵ بنی قریه عاریم و کفیره و بشیروت هفتصد و چهل و سه. ۲۶ بنی رامه و جبع ششصد و بیست و یک. ۲۷ مردان مکماس صد و بیست و دو. ۲۸ مردان بیت ثیل و عای دویست و بیست و سه. ۲۹ بنی نبو پنجاه و دو. ۳۰ بنی مغیش صد و پنجاه و شش. ۳۱ بنی عیلام دیگر، هزار و دویست و پنجاه و چهار. ۳۲ بنی حاریم سیصد و بیست. ۳۳ بنی لود و حادید و ارنو هفتصد و بیست و پنج. ۳۴ بنی اریحا سیصد و چهل و پنج. ۳۵ بنی سنائت سه هزار و ششصد و سی. ۳۶ اما کاهنان: بنی یدعیا از خاندان یشوع نه صد و هفتاد و سه. ۳۷ بنی امیر هزار و پنجاه و دو. ۳۸ بنی فشحور هزار و دویست و چهل و هفت. ۳۹ بنی حاریم هزار و هفده. ۴۰ اما لاویان: بنی یشوع و قدیمئیل از نسل هودویا هفتاد و چهار. ۴۱ و مغنیان: بنی آساف صد و بیست و هشت. ۴۲ و پسران دربانان: بنی شلوم و بنی اطر و بنی طلومون و بنی عقوب و بنی حطیطا و بنی شوبای جمیع اینها صد و سی و نه. ۴۳ و امانتینیم: بنی صیحا و بنی حسوفا و بنی طباعوت، ۴۴ و بنی قیروس و بنی سیعها و بنی فادوم، ۴۵ و بنی لبانه و بنی حجابیه و بنی عقوب، ۴۶ و بنی حاجاب و بنی شمالی و بنی حانان، ۴۷ و بنی جدیل و بنی جحر و بنی رایا، ۴۸ و بنی رصین و بنی نقودا و بنی جزام، ۴۹ و بنی عزه و بنی فاسیح و بنی بیسای، ۵۰ و بنی اسنه و بنی معونیم و بنی نفوسیم، ۵۱ و بنی بقوبق و بنی حقوفا و بنی حرحور، ۵۲ و بنی بصلوت و بنی محیدا و بنی حرشا، ۵۳ و بنی برقوس و بنی سیسرا و بنی تامح، ۵۴ و بنی نصیح و بنی حطیفا. ۵۵ و پسران خادمان سلیمان: بنی سوطای و بنی هصوفرت و بنی فرودا، ۵۶ و بنی یعله و بنی درقون و بنی زبابل آمدند، یشوع و نحیمو و سرایا و رعیلیا و مردخای و بلشان و آمی. ۵۸ جمیع تننیم و پسران خادمان سلیمان سیصد و نود و دو. مسفار و بغوی و رحوم و بعنه. و شماره مردان قوم اسرائیل: ۳ بنی ۵۹ و اینانند آتانی که از تل ملح و تل حرشایرآمدند یعنی کروب و فرعوش دو هزار و یکصد و هفتاد و دو. ۴ بنی شفقیا سیصد و ادان و امیر، اما خاندان پدران و عشیره خود را نشان نتوانستند داد هفتاد و دو. ۵ بنی آرح هفتصد و هفتاد و پنج. ۶ بنی فحت که آياز اسرائیلیان بودند یا نه. ۶۰ بنی دلایا و بنی طوییا و بنی نقودا مواب آب ازبنی یشوع و یواب دو هزار و هشتصد و دوازده. ۷ بنی ششصد و پنجاه و دو. ۶۱ و از پسران کاهنان، بنی حبایا و بنی عیلام هزار و دویست و پنجاه و چهار. ۸ بنی زتونه صد و چهل و هقوص و بنی بزلیلا که یکی از دختران بزلالی جلعادی را به زنی پنج. ۹ بنی زکای هفتصد و شصت. ۱۰ بنی بانی ششصد و گرفت، پس به نام ایشان مسمی شدند. ۶۲ اینان انساب خود را چهل و دو. ۱۱ بنی بابای ششصد و بیست و سه. ۱۲ بنی در میان آتانی که در نسب نامه هائیت شده بودند طلبیدند، اما ازجدهزار و دویست و بیست و دو. ۱۳ بنی ادونیقام ششصد و نیافتند، پس ازکاهنان اخراج شدند. ۶۳ پس ترشاتا به ایشان امر

۱ و در سال اول کورش، پادشاه فارس تا کلام خداوند به زبان ارمیا کامل شود، خداوندروح کورش پادشاه فارس را برانگیخت تا درتمامی ممالک خود فرمانی نافذ کرد و آن را نیزمقوم داشت و گفت: «۲ کورش پادشاه فارس چنین میفرماید: یهوه خدای آسمانها جمیع ممالک زمین را به من داده و مرا امر فرموده است که خانهای برای وی در اورشلیم که در یهودااست بنا نمایم. ۳ پس کیست از شما از تمامی قوم او که خدایش با وی باشد؟ او به اورشلیم که دریهودا است، برود و خانه یهوه را که خدای اسرائیل و خدای حقیقی است، در اورشلیم بنانماید. ۴ و هرکه باقی مانده باشد، در هر مکانی ازمکان هایی که در آنها غریب می باشد، اهل آن مکان او را به نقره و طلا و اموال و چهارپایان علاوه بر هدایای تبرعی به جهت خانه خدا که دراورشلیم است اعانت نمایند.» ۵ پس روسای آبیای یهودا و بنیامین و کاهنان ولایوان با همه کسانی که خدا روح ایشان را برانگیخته بود برخاسته، روانه شدند تا خانه خداوند را که در اورشلیم است بنا نمایند. ۶ و جمیع همسایگان ایشان، ایشان را به آلات نقره و طلا و اموال و چهارپایان و تحفه ها، علاوه بر همه هدایای تبرعی اعانت کردند. ۷ و کورش پادشاه ظروف خانه خداوند را که نیوکدنصر آنها را از اورشلیم آورده و در خانه خدایان خود گذاشته بود، بیرون آورد. ۸ و کورش پادشاه فارس، آنها را از دست متردات، خزانه دار خود بیرون آورده، به شیشصر رئیس یهودیان شمرد. ۹ و عدد آنها این است: سی طاس طلا و هزار طاس نقره و بیست و نه کارد، ۱۰ و سی جام طلا و چهارصد و ده جام نقره از قسم دوم و هزار ظرف دیگر. ۱۱ تمامی ظروف طلا و نقره پنج هزار و چهارصد بود و شیشصر همه آنها را با اسیرانی که از بابل به اورشلیم می رفتند برد.

۲ و اینانند اهل ولایتها که از اسیری آن اشخاصی که نیوکدنصر، پادشاه بابل، به بابل به اسیری برده بود برآمدند و هر کدام ازایشان به اورشلیم و یهودا و شهر خود برگشتند. ۲ اما آتانی که همراه زبابل آمدند، یشوع و نحیمو و سرایا و رعیلیا و مردخای و بلشان و آمی. ۵۸ جمیع تننیم و پسران خادمان سلیمان سیصد و نود و دو. مسفار و بغوی و رحوم و بعنه. و شماره مردان قوم اسرائیل: ۳ بنی ۵۹ و اینانند آتانی که از تل ملح و تل حرشایرآمدند یعنی کروب و فرعوش دو هزار و یکصد و هفتاد و دو. ۴ بنی شفقیا سیصد و ادان و امیر، اما خاندان پدران و عشیره خود را نشان نتوانستند داد هفتاد و دو. ۵ بنی آرح هفتصد و هفتاد و پنج. ۶ بنی فحت که آياز اسرائیلیان بودند یا نه. ۶۰ بنی دلایا و بنی طوییا و بنی نقودا مواب آب ازبنی یشوع و یواب دو هزار و هشتصد و دوازده. ۷ بنی ششصد و پنجاه و دو. ۶۱ و از پسران کاهنان، بنی حبایا و بنی عیلام هزار و دویست و پنجاه و چهار. ۸ بنی زتونه صد و چهل و هقوص و بنی بزلیلا که یکی از دختران بزلالی جلعادی را به زنی پنج. ۹ بنی زکای هفتصد و شصت. ۱۰ بنی بانی ششصد و گرفت، پس به نام ایشان مسمی شدند. ۶۲ اینان انساب خود را چهل و دو. ۱۱ بنی بابای ششصد و بیست و سه. ۱۲ بنی در میان آتانی که در نسب نامه هائیت شده بودند طلبیدند، اما ازجدهزار و دویست و بیست و دو. ۱۳ بنی ادونیقام ششصد و نیافتند، پس ازکاهنان اخراج شدند. ۶۳ پس ترشاتا به ایشان امر

وقایع یهوایقیم و رجاساتی که به عمل آورد و آنچه در او یافت شد، اینک در تواریخ پادشاهان اسرائیل و یهودا مکتوب است، و پسرش یهوایکین در جایش پادشاهی کرد. ۹ یهوایکین هشت ساله بود که پادشاه شد و سه ماه و ده روز در اورشلیم سلطنت نمود و آنچه در نظر خداوند ناپسند بود، به عمل آورد. ۱۰ و در وقت تحویل سال، نبوکدنصر پادشاه فرستاد و او را با ظروف گرانبهای خانه خداوند به بابل آورد، و برادرش صدقیا را بر یهودا و اورشلیم پادشاه ساخت. ۱۱ صدقیا بیست و یکساله بود که پادشاه شد و یازده سال در اورشلیم سلطنت نمود. ۱۲ و در نظریهه خدای خود شرارت ورزیده، در حضورارمییای نبی که از زبان خداوند به او سخن گفت، تواضع ننمود. ۱۳ و نیز بر نبوکدنصر پادشاه که او را به خدا قسم داده بود عاصی شد و گردن خود را قوی و دل خویش را سخت ساخته، به سوی یهوه خدای اسرائیل بازگشت ننمود. ۱۴ و تمامی روسای کهنه و قوم، خیانت بسیاری موافق همه رجاسات امت‌ها ورزیدند و خانه خداوند را که آن را در اورشلیم تقدیس نموده بود، نجس ساختند. ۱۵ و یهوه خدای پدر ایشان به‌دست رسولان خویش نزد ایشان فرستاد، بلکه صبح زود برخاسته، ایشان را ارسال نمود زیرا که بر قوم خود و بر مسکن خویش شفقت نمود. ۱۶ اما ایشان رسولان خدا را اهانت نمودند و کلام او را خوار شمردند، انبیایش را استهزا نمودند، چنانکه غضب خداوند بر قوم او افروخته شد، به حدی که عاجی نبود. ۱۷ پس پادشاه کلدانیان را که جوانان ایشان را در خانه مقدس ایشان به شمشیر کشت و بر جوانان و دوشیزگان و پیران و ریش سفیدان ترجم نمود، بر ایشان آورد و همه را به‌دست او تسلیم کرد. ۱۸ و او سایر ظروف خانه خدا را از بزرگ و کوچک و خزانه های خانه خداوند و گنجهای پادشاه و سرورانش را تمام به بابل برد. ۱۹ و خانه خدا را سوزانیدند و حصار اورشلیم را منهدم ساختند و همه قصرهایش را به آتش سوزانیدند و جمیع آلات نفیسه آنها را ضایع کردند. ۲۰ و بقیه السیف را به بابل به اسیری برد که ایشان تازمان سلطنت پادشاهان فارس او را و پسرانش را بنده بودند. ۲۱ تا کلام خداوند به زبان ارمیا کامل شود و زمین از سبت های خود تمتع برد زیرا در تمامی ایامی که ویران ماند آرامی یافت، تا هفتادسال سپری شد. ۲۲ و در سال اول کورش، پادشاه فارس، تا کلام خداوند به زبان ارمیا کامل شود، خداوند روح کورش، پادشاه فارس را برانگیخت تا در تمامی ممالک خود فرمانی نافذ کرد و آن را نیزمقوم داشت و گفت: ۲۳ «کورش، پادشاه فارس چنین می‌فرماید: یهوه خدای آسمانها، تمامی ممالک زمین را به من داده است و او مرا امر فرمود که خانه‌ای برای وی در اورشلیم که در یهوداست بنا نمایم. پس کیست از شما از تمامی قوم او؟ یهوه خدایش همراهش باشد و برود.»

۳۵ و یوشیا عید فصحی در اورشلیم برای خداوند نگاه داشت، و فصح را در چهاردهم ماه اول در اورشلیم ذبح نمودند. ۲ و کاهنان را بر وظایف ایشان قرار داده، ایشان را برای خدمت خانه خداوند قوی دل ساخت. ۳ و به لاویانی که تمامی اسرائیل را تعلیم می دادند و برای خداوند تقدیس شده بودند، گفت: «تا بتو مقدس را در خانه‌ای که سلیمان بن داود، پادشاه اسرائیل بنا کرده است بگزارید. و دیگر بر دوش شما بار نباشد. الان به خدمت یهوه خدای خود و به قوم او اسرائیل بپردازید. ۴ و خویشان را برحسب خاندانهای آبای خود و فرقه های خویش بر وفق نوشته داود، پادشاه اسرائیل و نوشته پسرش سلیمان مستعد سازید. ۵ و برحسب فرقه های خاندانهای آبای برادران خویش یعنی بنی قوم و موافق فرقه های خاندانهای آبای لاویان در قدس بایستید. ۶ و فصح را ذبح نمایید و خویشان را تقدیس نموده، برای برادران خود تدارک بینید تا برحسب کلامی که خداوند به واسطه موسی گفته است عمل نمایند.» ۷ پس یوشیا به بنی قوم یعنی به همه آنان که حاضر بودند، از گله بره ها و بزغالها به قدر سی هزار راس، همه آنها را به جهت قربانی های فصح داد و از گاوان سه هزار راس که همه اینها از اموال خاص پادشاه بود. ۸ و سروران او به قوم و به کاهنان و به لاویان هدایای تبری دادند. و حلقیو زکریا و یحییئیل که روسای خانه خدا بودند، دوهزار و ششصد بره و سیصد گاو به جهت قربانی های فصح دادند. ۹ و کونیا و شمعی و ننتیئیل برادرانش و شحبا و یعیئیل و یوزاباد که روسای لاویان بودند، پنج هزار بره و پانصد گاو به لاویان به جهت قربانی های فصح دادند. ۱۰ پس آن خدمت مهیا شد و کاهنان درجاییهای خود و لاویان در فرقه های خویش، برحسب فرمان پادشاه ایستادند. ۱۱ و فصح را ذبح کردند و کاهنان خون را از دست ایشان (گرفته) پاشیدند و لاویان پوست آنها را کردند. ۱۲ و قربانی های سوختنی را برداشتند تا آنها را برحسب فرقه های خاندانهای آبا به پسران قوم بدهند تا ایشان آنها را برحسب آنچه در کتاب موسی نوشته بود، برای خداوند بگذارند و با گاوان نیز چنین عمل نمودند. ۱۳ و فصح را موافق رسم به آتش پختند و هدایای مقدس را در دیگها و پاتیلها و تابه ها پخته، آنها را به تمامی پسران قوم به زودی دادند. ۱۴ و بعد از آن برای خودشان و برای کاهنان مهیا ساختند زیرا که پسران هارون که در گذراندن قربانی های سوختنی و پیه تاشام مشغول بودند. لهذا لاویان برای خودشان و برای پسران هارون که مهیا ساختند. ۱۵ و مغنیان از بنی آساف برحسب فرمان داود و آساف و هیمان و یدوتون که رابی پادشاه بود، به جای خود ایستادند و دربانان نزد هر دروازه و برای ایشان لازم نبود که از خدمت خود دور شوند زیرا که برادران ایشان لاویان به جهت ایشان مهیا ساختند. ۱۶ پس تمامی خدمت خداوند در همان روز آماده شد تا فصح را

نگاه دارند و قربانی های سوختنی را بر مذبح خداوند برحسب فرمان یوشیا پادشاه بگذارند. ۱۷ پس بنی اسرائیل که حاضر بودند، در همان وقت، فصح و عید فطیر را هفت روز نگاه داشتند. ۱۸ و هیچ عید فصح مثل این از ایام سمبول نبی در اسرائیل نگاه داشته نشده بود، و هیچ کدام از پادشاهان اسرائیل مثل این عید فصحی که یوشیا و کاهنان و لاویان و تمامی حاضران یهودا و اسرائیل و سکنه اورشلیم نگاه داشتند، نگاه نداشته بود. ۱۹ و این فصح در سال هجدهم سلطنت یوشیا واقع شد. ۲۰ بعد از همه این امور چون یوشیا هیكل را آماده کرده بود، نکو پادشاه مصر برآمد تا باکرکمیش نزد نهر فرات جنگ کند. و یوشیا به مقابله او بیرون رفت. ۲۱ و (نکو) قاصدان نزد او فرستاده، گفت: «ای پادشاه یهودا مرا با تو چه کار است؟ من امروز به ضد تو نیامده ام بلکه به ضد خاندانی که با آن محاربه می نمایم. و خدا مرا امر فرموده است که بشتابم. پس از آن خدایی که با من است، دست بردار مبادا تو را هلاک سازد.» ۲۲ لیکن یوشیا روی خود را از او برگردانید بلکه خویشان را متحرک ساخت تا با وی جنگ کنند و به کلام نکو که از جانب خدا بود گوش نگرفته، به قصد مقاتله به میدان مجدو درآمد. ۲۳ و تیراندازان بر یوشیا پادشاه تیر انداختند و پادشاه به خادمان خود گفت: «مرا بیرون برید زیرا که سخت مجروح شده ام.» ۲۴ پس خادمانش او را از اربابهاش گرفتند و بر ارباب دومین که داشت سوار کرده، به اورشلیم آوردند. پس وفات یافته، در مقبره پدران خود دفن شد، و تمامی یهودا و اورشلیم برای یوشیا ماتم گرفتند. ۲۵ و ارمیا به جهت یوشیا مرثیه خواند و تمامی مغنیان و مغنیتای یوشیا را در مرثی خویش تا امروز ذکر می کنند و آن را فریضه ای در اسرائیل قرار دادند، چنانکه در سفر مرثی مکتوب است. ۲۶ و بقیه وقایع یوشیا و اعمال حسنه ای که مطابق نوشته تورات خداوند به عمل آورد، ۲۷ و امور اول و آخر او اینک در تواریخ پادشاهان اسرائیل و یهودا مکتوب است.

۳۶ و قوم زمین، یهوآحاز بن یوشیا را گرفته، او را در جای پدرش در اورشلیم به پادشاهی نصب نمودند. ۲ یهوآحاز بیست و سه ساله بود که پادشاه شد و در اورشلیم سه ماه سلطنت نمود. ۳ و پادشاه مصر، او را در اورشلیم معزول نمود و زمین را به صد وزنه نقره و یک وزنه طلا جریمه کرد. ۴ و پادشاه مصر، برادرش الیقیم را بر یهودا و اورشلیم پادشاه ساخت، و اسم او را به یهوایقیم تبدیل نمود، و نکو برادرش یهوآحاز را گرفته، به مصر برد. ۵ یهوایقیم بیست و پنج ساله بود که پادشاه شد و یازده سال در اورشلیم سلطنت نمود، و در نظر یهوه خدای خود شرارت ورزید. ۶ و نبوکدنصر پادشاه بابل به ضد او برآمد و او را به زنجیرها بست تا او را به بابل ببرد. ۷ و نبوکدنصر بعضی از ظروف خانه خداوند را به بابل آورده، آنها را در قصر خود در بابل گذاشت. ۸ و بقیه

بلند و اشیره‌ها و تمثالها و پتیا آغاز نمود. ۴ و مذبح های بعلم را امر فرموده، گفت: ۲۱ «بروید و از خداوند برای من و برای بقیه به حضوری منهدم ساختند، و تمائیل شمس را که بر آنها بود قطع اسرائیل و یهودا درباره سخنانی که در این کتاب یافت می‌شود، نمود، و اشیره‌ها و تمثالها و پتیا ریخته شده را شکست، و آنها را مسلت نماید زیرا غضب خداوند که بر ما ریخته شده است، خرد کرده، بروی قبرهای آنان که برای آنها قربانی می‌گذرانیدند، عظیم می‌باشد چونکه پدران ما کلام خداوند را نگاه نداشتند و به باشید. ۵ و استخوانهای کاهنان را بر مذبح های خودشان سوزانید. هرآنچه در این کتاب مکتوب است عمل نمودند.» ۲۲ پس یهودا و اورشلیم را طاهر نمود. ۶ و در شهرهای منسی و افرایم و شمعون حتی نفتالی نیز در خرابه هایی که به هر طرف آنها بن توفه بن حسر لباس دار رفتند، و او در محله دوم اورشلیم بود (همچنین کرد). ۷ و مذبح هارا منهدم ساخت و اشیره‌ها و ساکن بود و او را بدین مضمون سخن گفتند. ۲۳ و او به ایشان تمثالها را کوبیده، نرم کرد و همه تمثالهای شمس را در تمامی گفت: «یهوه خدای اسرائیل چنین می‌فرماید: به کسی که شما زمین اسرائیل قطع نموده، به اورشلیم مراجعت کرد. ۸ و در سال را نزد من فرستاده است بگویند: ۲۴ خداوند چنین می‌فرماید: هجدهم سلطنت خود، بعد از آنکه زمین و خانه را طاهر ساخته اینک من بلایی بر این مکان و ساکنانش خواهم رسانید، یعنی بود، شافان بن اصلیا و معسیا رئیس شهر و یوآخ بن یوآحاز وقایع همه لعنتهایی که در این کتاب که آن را به حضور پادشاه یهودا نگارار برای تعمیر خانه یهوه خدای خود فرستاد. ۹ و نزد حلقیای خواندند، مکتوب است. ۲۵ چونکه مرا ترک کرده، برای خدایان رئیس کهنه آمدند و نقره‌ای را که به خانه خدا درآورده شده، و دیگر بخورسوزانیدند تا به تمامی اعمال خودخشم مرا لاویان مستحفظان آستانه، آن را از دست منسی و افرایم و تمامی به هیجان بیاورند، پس غضب من بر این مکان افروخته شده، بقیه اسرائیل و تمامی یهودا و بنیامین و ساکنان اورشلیم جمع کرده خاموشی نخواهد پذیرفت. ۲۶ لیکن به پادشاه یهودا که شما را به بودند، به او تسلیم نمودند. ۱۰ و آن را به دست سرکارانی که بر جهت مسلت نمودن از خداوند فرستاده است، بگویند: یهوه خانه خداوند گماشته شده بودند، سپردند تا آن را به عمله های که خدای اسرائیل چنین می‌فرماید: درباره سخنانی که شنیده‌ای، در خانه خداوند کار می‌کردند، به جهت اصلاح و تعمیر خانه ۲۷ چونکه دل تو نرم بود و هنگامی که کلام خداوند را درباره این بدهند. ۱۱ پس آن را به نجاران و بنایان دادند تا سنگهای تراشیده مکان وساکنانش شنیدی، در حضور وی تواضع نمودی و به حضور وچوب به جهت اردیها و تیرها برای خانه های که پادشاهان یهودا من متواضع شده، لباس خود را دریدی و به حضور من گریستی، آنها را خراب کرده بودند، بخزند. ۱۲ و آن مردان، کار را به بنابرین خداوند می‌گویند: من نیز تو را اجابت فرمودم. ۲۸ اینک امانت بجا می‌آوردند، و سرکاران ایشان که نظارت می‌کردند، یحت من تو را نزد پدران جمع خواهم کرد و در قبر خود به سلامتی و عویدیای لاویان از بنی مراری و زکریا و مشلام از بنی قهاتیان بودند، گذارده خواهی شد، و چشمان تو تمامی بلا را که من بر این مکان و نیز از لاویان هرکه به آلات موسیقی ماهر بود. ۱۳ و ایشان و ساکنانش می‌رسانم نخواهد دید.» پس ایشان نزد پادشاه جواب ناظران حمالان و وکلاء بر همه آنان که در هر گونه‌ای خدمت، آوردند. ۲۹ و پادشاه فرستاد که تمامی مشایخ یهودا و اورشلیم را اشتغال داشتند بودند، و از لاویان کاتبان و سرداران و دربانان بودند. جمع کردند. ۳۰ و پادشاه و تمامی مردان یهودا و ساکنان اورشلیم ۱۴ و چون نقره‌ای را که به خانه خداوند آورده شده بود، بیرون و کاهنان و لاویان و تمامی قوم، چه کوچک و چه بزرگ، به خانه می‌بردند، حلقیای کاهن، کتاب تورات خداوند را که به واسطه خداوند برآمدند و او همه سخنان کتاب عهدی را که در خانه موسی (نازل شده) بود پیدا کرد. ۱۵ و حلقیای شافان کاتب را خداوند یافت شد، در گوش ایشان خواند. ۳۱ و پادشاه بر منبر خطاب کرده، گفت: «کتاب تورات را در خانه خداوند یافته‌ام.» و خود ایستاد و به حضور خداوند عهد بست که خداوند را پیروی حلقیای آن کتاب را به شافان داد. ۱۶ و شافان آن کتاب را نزد نموده، اوامر و شهادت و فرائض او را به تمامی دل و تمامی جان پادشاه برد و نیز به پادشاه خبر رسانیده، گفت: «هرآنچه به دست نگاه دارند و سخنان این عهد را که در این کتاب مکتوب است، بندگان سپرده شده است آن را بجا می‌آورند.» ۱۷ و نقره‌ای را که بجا آوردند. ۳۲ و همه آنان را که در اورشلیم و بنیامین حاضر بودند، در خانه خداوند یافت شد، بیرون آوردند و آن را به دست سرکاران و بر این متمکن ساخت و ساکنان اورشلیم، بر حسب عهد خدا یعنی به دست عملها دادند. ۱۸ و شافان کاتب پادشاه را خبر داده، خدای پدران خود، عمل نمودند. ۳۳ و یوشیا همه رجاسات را گفت: «حلقیای کاهن کتابی به من داده است.» پس شافان آن از تمامی زمینهایی که از آن بنی اسرائیل بود برداشت، و همه کسانی را به حضور پادشاه خواند. ۱۹ و چون پادشاه سخنان تورات را را که در اسرائیل یافت شدند، تحریض نمود که یهوه خدای خود شنید، لباس خود را درید. ۲۰ و پادشاه، حلقیای کاهن و اخیقام راعبادت نمایند و ایشان در تمامی ایام او از متابعت یهوه خدای بن شافان و عبدون بن میکا و شافان کاتب و عسایا خادم پادشاه را پدران خود انحراف نورزدند.

او و یهودا و اورشلیم افروخته گردید. ۲۶ اما حزقیا با ساکنان اورشلیم، از غرور دلش تواضع نمود، لهذا غضب خداوند در ایام حزقیا بر ایشان نازل نشد. ۲۷ و حزقیا دولت و حشمت بسیار ۱۱ پس خداوند سرداران لشکر آشور را بر ایشان آورد و منسی را با عظیمی داشت و به جهت خود مخزنهای نقره و طلا و سنگهای گرانبها و عطریات و سپرها و هر گونه اسباب نفیسه ساخت. ۲۸ و انبارها برای محصولات از گندم و شیره و روغن و آغها برای انواع بهایم و آغها به جهت گله‌ها. ۲۹ و به جهت خود شهرها ساخت و مواشی گله‌ها و رمه‌های بسیار تحصیل نمود زیرا خداوند اندوخته‌های بسیارافراوان به او عطا فرمود. ۳۰ و همین حزقیا منبع عالی آب جیحون را مسدود ساخته، آن را به راه راست به طرف غربی شهر داود فرود آورد. پس حزقیا در تمامی اعمالش کامیاب شد. ۳۱ اما درامر ایلچیان سرداران بابل که نزد وی فرستاده شده بودند تا درباره آیتی که در زمین ظاهر شده بود پرسش نمایند، خدا او را وا گذاشت تا او را امتحان نماید و هرچه در دلش بود بداند. ۳۲ و بقیه وقایع حزقیا و حسنات او اینک در روای اشعیا ابن آموص نبی و در تواریخ پادشاهان یهودا و اسرائیل مکتوب است. ۳۳ پس حزقیا با پدران خود خوابید و او را در بلندی مقبره پسران داود دفن کردند، و تمامی یهودا و ساکنان اورشلیم او را در حین وفاتش اکرام نمودند، و پسرش منسی در جایش سلطنت نمود.

۳۳ منسی دوازده ساله بود که پادشاه شد و پنجاه و پنج سال در اورشلیم سلطنت نمود. ۲ و آنچه در نظر خداوند ناپسند بود، موافق رجاسات امت‌هایی که خداوند آنها را از حضور بنی اسرائیل اخراج کرده بود، عمل نمود. ۳ زیرامکانهای بلند را که پدرش حزقیا خراب کرده بود، بار دیگر بنا نمود و مذهبها برای تعلیم برپا کرد و اشیره‌ها بساخت و به تمامی لشکر آسمان سجده نمود، آنها را عبادت کرد. ۴ و مذهبها در خانه خداوند بنا نمود که درباره‌اش خداوند گفته بود: «اسم من در اورشلیم تا به ابد خواهد بود.» ۵ و مذهبها برای تمامی لشکر آسمان در هر دوصحن خانه خداوند بنا نمود. ۶ و پسران خود را در وادی ابن هنوم از آتش گذرانید و فالگیری و افسونگری و جادوگری می‌کرد و با اصحاب اجنه و جادوگران مراوده می‌نمود و در نظر خداوند شرارت بسیار ورزیده، خشم او را به هیجان آورد. ۷ و تمثال ریخته شده بت را که ساخته بود، در خانه خداوند برپا داشت که درباره‌اش خدا به داود و به پسرش سلیمان گفته بود: «در این خانه و در اورشلیم که آن را از تمامی اسباب بنی اسرائیل برگزیده‌ام، اسم خود را تا به ابد قرار خواهم داد. ۸ و پایهای اسرائیل را اززمینی که مقر پدران شما ساختم، بار دیگر آواره نخواهم گردانید، به شرطی که توجه نمایند تا بحسب هر آنچه به ایشان امر فرموده‌ام و بحسب تمامی شریعت و فرائض و احکامی که به دست موسی داده‌ام، عمل نمایند.» ۹ اما منسی، یهودا و ساکنان اورشلیم را اغوا نمود تا از امت‌هایی که

۳۴ یوشیا هشت ساله بود که پادشاه شد و در اورشلیم سی و یکسال سلطنت نمود. ۲ و آنچه در نظر خداوند پسند بود، به عمل آورد و به طریق‌های پدر خود داود سلوک نمود، به طرف راست یا چپ انحراف نوزید. ۳ و درسال هشتم سلطنت خود، حینی که هنوز جوان بود، به طلبیدن خدای پدر خود داود شروع کرد و در سال دوازدهم به طاهر ساختن یهودا و اورشلیم از مکان‌های

نماید. ۱۵ و زیردست او عیدن و منیامین و یوشوع و شمعیا و امیا و که به حزقیایادشاه یهودا و تمامی یهودا که در اورشلیم بودند، شکتیا در شهرهای کاهنان به وظیفه های امانتی مقرر شدند تا بگویند: ۱۰ «سنخاریب پادشاه آشورچنین می فرماید: بر چه چیز به برادران خود، خواه بزرگ و خواه کوچک، برحسب فرقه های اعتماد دارید که در محاصره در اورشلیم می مانید؟ ۱۱ آیا حزقیایان برسانند. ۱۶ علاوه بر حصه یومیه ذکوری که در نسب نامهها شمارا اغوا نمی کند تا شما را با قحط و تشنگی به موت تسلیم شمرده شده بودند، از سه ساله و بالاتر یعنی همه آنانی که به خانه خداوند داخل می شدند، برای خدمت های ایشان در وظیفه های رهایی خواهد داد؟ ۱۲ آیا همین حزقیایانهای بلند و مذبذبهای ایشان برحسب فرقه های ایشان. ۱۷ (و حصه) آنانی که در اورا منهدم نساخته، و به یهودا و اورشلیم امرنفرموده و نگفته است نسب نامهها شمرده شده بود، از کاهنان برحسب خاندان آباء که پیش یک مذبح سجده نمایند و بر آن بخور بسوزانید؟ ۱۳ آیا ایشان و از لاویان از بیست ساله و بالاتر در وظیفه های ایشان نمی دانید که من و پدرانم به همه طوایف کشورها چه کرده ایم؟ برحسب فرقه های ایشان. ۱۸ (و حصه) جمیع اطفال و زنان و مگر خدایان امت های آن کشورها هیچ قدرتی داشتند که زمین پسران و دختران ایشان که در تمامی جماعت درنسب نامهها خود را از دست من بپرانند؟ ۱۴ کدامیک از همه خدایان این شمرده شده بودند، پس دروظیفه های امانتی خود خویش را امت هایی که پدران من آنها را هلاک ساخته اند، قادر بر رهانیدن تقدیس نمودند. ۱۹ و نیز برای پسران هارون کهنه که درزمینهای قوم خود از دست من بود تاخدای شما قادر باشد که شما را از حوالی شهرهای خود ساکن بپزند، کسان، شهر به شهر به نامهای دست من رهایی دهد؟ ۲۰ پس حال، حزقیای شما را فریب ندهد و خود معین شدند تا به همه ذکوران کهنه و به همه لاویانی که شما را به اینطور اغوا ننمایند و بر او اعتماد ننمایید، زیرا هیچ خدا از درنسب نامهها شمرده شده بودند حصهها بدهند. ۲۰ پس حزقیای خدایان جمیع امت ها و ممالک قادر نبوده است که قوم خود را در تمامی یهودا به اینطور عمل نمود و آنچه در نظر یهوه خدایش از دست من و از دست پدرانم رهایی دهد، پس به طریق اولی نیکو و پسند و امین بود بجا آورد. ۲۱ و در هر کاری که در خدمت خدای شما شما را از دست من نخواهد رهاشد. ۲۶ و بندگانش خانه خدا و در شرایع و اوامر برای طلبیدن خدای خود اقدام نمود سخنان زیاده به ضد یهوه خدا و به ضد بندهاش حزقیای گفتند. آن را به تمامی دل خود به عمل آورد و کامیاب گردید. ۱۷ و مکتوبی نیزنوشته، یهوه خدای اسرائیل را اهانت نمود و به

۳۲ و بعد از این امور و این امانت، سنخاریب، پادشاه آشور آمده، به یهودا داخل شد، و به ضد شهرهای حصارداراردو زده، خواست که آنها را برای خود مفتوح نماید. ۲ و چون حزقیای دید که سنخاریب آمده است و قصد مقاتله با اورشلیم دارد، ۳ آنگاه باسرداران و شجاعان خود مشورت کرد که آب چشمه های بیرون شهر را مسدود نماید. پس او رااعانت کردند. ۴ و خلق بسیاری جمع شده، همه چشمه ها و نهری را که از میان زمین جاری بودمسدود کردند، و گفتند: «چرا باید پادشاهان آشور بیایند و آب فراوان بیابند؟» ۵ پس خویش را تقویت داده، تمامی حصار را که شکسته بود، تعمیر نمود و آن را تا برجها بلند نمود و حصارگیری بیرون آن بنا کرد و ملو را در شهر داودمستحکم نمود و اسلحه ها و سپرهای بسیاری ساخت. ۶ و سرداران جنگی بر قوم گماشت وایشان را در جای وسیع نزد دروازه شهر جمع کرده، سخنان دلاویز به ایشان گفت ۷ که «دلیر وقوی باشید! و از پادشاه آشور و تمامی جمعیتی که با وی هستند، ترسان و هراسان مشوید! زیرا آنکه با ماست از آنکه با وی است قوی تر می باشد. ۸ با او بازوی بشری است و با ما یهوه خدای مااست تا ما را نصرت دهد و در جنگهای ما جنگ کند.» پس قوم بر سخنان حزقیای پادشاه یهوداعتماد نمودند. ۹ و بعد از آن سنخاریب، پادشاه آشور، بندگان خود را به اورشلیم فرستاد و خودش با تمامی حشمتش در برابر لاکیش بودند

است داخل شده، بیهو خدای خود را عبادت نمایند تا حدت آمدند و (غربانی که) در بیهودا ساکن بودند، شادی کردند. ۲۶ و خشم او از شما برگردد. ۹ زیرا اگر به سوی خداوند بازگشت شادی عظیمی در اورشلیم رخ نمود زیرا که از ایام سلیمان بن نمایند، برادران و پسران شما به نظر آتانی که ایشان را به اسیری داد، پادشاه اسرائیل مثل این در اورشلیم واقع نشده بود. ۲۷ پس برده‌اند، الثفات خواهند یافت و به این زمین مراجعت خواهند نمود، لایوان کهنه برخاسته، قوم را برکت دادند و آواز ایشان مستجاب زیرا که بیهو خدای شما مهربان و رحیم است و اگر به سوی او گردید و دعای ایشان به مسکن قدس اوبه آسمان رسید.

ای پسران من، کاهلی موزید زیرا خداوند شما را برگزیده است تا به حضور وی ایستاده، او را خدمت نمایند و خادمان او شده، بخورسوزانید.» ۱۲ آنگاه بعضی از لایوان برخاستند یعنی ازبنی قهاتیان محبت بن عماسای و یوئیل بن عزریا واز بنی مراری قیس بن عبدی و عزریا ابن یهلئیل واز جرشونیان یوآخ بن زمه و عیدن بن یوآخ. ۱۳ واز بنی البصافان شمیری و یعیئیل و از بنی آساف زکریا و متنیا. ۱۴ و از بنی هیمان یحییئیل و شمعی و از بنی یدوتون شمعی و عزییئیل. ۱۵ و برادران خود را جمع کرده، خویششان را تقدیس نمودند و موافق فرمان پادشاه، برحسب کلام خداوند برای تطهیر خانه خداوند داخل شدند. ۱۶ و کاهنان به اندرون خانه خداوند رفته، آن را طاهر ساختند و همه نجاسات را که در هیکل خداوند یافتند، به صحن خانه خداوند بیرون آوردند و لایوان آن را گرفته، خارج شهر به وادی قدرون بیرون بردند. ۱۷ و در غره ماه اول به تقدیس نمودنش شروع کردند، و در روز هشتم ماه به رواق خداوند رسیدند و در هشت روز خانه خداوند را تقدیس نموده، در روز شانزدهم ماه اول آن را به اتمام رسانیدند. ۱۸ پس نزد حزقیا پادشاه به اندرون قصر داخل شده، گفتند: «تمامی خانه خداوند و مذبح قربانی سوختنی و همه اسبابش و میز نان تقدمه را با همه آلاتش طاهر ساختیم. ۱۹ و تمامی اسبابی که آهاز پادشاه در ایام سلطنتش حینی که خیانت ورزید دور انداخت ما آنها را مهیا ساخته، تقدیس نمودیم و اینک پیش مذبح خداوند حاضر است.»

۲۰ پس حزقیا پادشاه صبح زود برخاست وروسای شهر را جمع کرده، به خانه خداوند برآمد. ۲۱ و ایشان هفت گاو و هفت قوچ و هفت بره و هفت بز نر آوردند تا برای مملکت و قدس و یهودا قربانی گناه بشود و او پسران هارون کهنه را فرمود تا آنها را بر مذبح خداوند بگذارند. ۲۲ پس گاو را کشتند و کاهنان، خون را گرفته بر مذبح پاشیدند و قوچها را کشته خون را بر مذبح پاشیدند و برهها را کشته خون را بر مذبح پاشیدند. ۲۳ پس بزهای قربانی گناه را به حضور پادشاه و جماعت نزدیک آورده، دستهای خود را بر آنها نهادند. ۲۴ و کاهنان آنها را کشته، خون را بر مذبح برای قربانی گناه گذاریدند تا به جهت تمامی اسرائیل کفاره بشود زیرا که پادشاه فرموده بود که قربانی سوختنی و قربانی گناه به جهت تمامی اسرائیل بشود. ۲۵ و او لایوان را با سنجها و بربطها و عودها برحسب فرمان داود و جاد، رایی پادشاه و ناتان نبی در خانه خداوند قرار داد زیرا که این حکم از جانب خداوند به دست انبیای او شده بود. ۲۶ پس لایوان با آلات داود و کاهنان با کرناها ایستادند. ۲۷ و حزقیا امر فرمود که قربانی های سوختنی را بر مذبح بگذارند و چون به گذاریدن قربانی سوختنی شروع نمودند، سرودهای خداوند را بنا کردند و کرناها در عقب آلات داود، پادشاه اسرائیل، نواخته شد. ۲۸ و تمامی جماعت سجده

۳۰ و حزقیا نزد تمامی اسرائیل و یهودافروستاد و مکتوبات نیز به افرایم و منسی نوشت تا به خانه خداوند به اورشلیم بیایند و عیدفصح را برای یهوه خدای اسرائیل نگاه دارند. ۲ زیرا که پادشاه و سرورانش و تمامی جماعت در اورشلیم مشورت کرده بودند که عید فصح را در ماه دوم نگاه دارند. ۳ چونکه در آنوقت نتوانستند آن را نگاه دارند زیرا کاهنان خود را تقدیس کافی ننموده و قوم در اورشلیم جمع نشده بودند. ۴ و این امر به نظر پادشاه و تمامی جماعت پسند آمد. ۵ پس قرار دادند که در تمامی اسرائیل از برشیع تا دان ندا نمایند که بیایند و فصح را برای یهوه خدای اسرائیل در اورشلیم برپا نمایند زیرا مدت مدیدی بود که آن را به طوری که مکتوب است، نگاه نداشته بودند. ۶ پس شاطران با مکتوبات از جانب پادشاه و سرورانش، برحسب فرمان پادشاه به تمامی اسرائیل و یهودارفته، گفتند: «ای بنی اسرائیل به سوی یهوه، خدای ابراهیم و اسحاق و اسرائیل باز گشت نمایید تا او به بقیه شما که از دست پادشاهان آشور رسته‌اید، رجوع نماید. ۷ و مثل پدران و برادران خود که به یهوه خدای پدران خویش خیانت ورزیدند، مبادید که ایشان را محل دهشت چنانکه می‌بینید گردانیده است. ۸ پس مثل پدران خود گردن خود را سخت مسازید بلکه نزد خداوند تواضع نمایید و به قدس او که آن را تا ابدالابد تقدیس نموده

پدرش داود به عمل نیاورد. ۲ بلکه به طریق های پادشاهان اسرائیل آوردند و بیت شمس و ایلون و جدیروت و سوکو را با دهاتش سلوک نموده، تمثالها نیز برای بعلم ریخت. ۳ و در وادی ابن وتمنه را با دهاتش و جمزو را با دهاتش گرفته، درآنها ساکن هنوم بخورسوزانید، و پسران خود را برحسب رجاسات امت های شدند. ۱۹ زیرا خداوند یهو را به سبب آحاز، پادشاه اسرائیل ذلیل که خداوند از حضور بنی اسرائیل اخراج نموده بود، سوزانید. ۴ و ساخت، چونکه او یهو را به سرکشی واداشت و به خداوند خیانت بر مکان های بلندو تلها و زیر هر درخت سبز قربانی ها گذرانید عظیمی وزید. ۲۰ پس تلغت فلنارس، پادشاه آشور بر او برآمد و ویکورسوزانید. ۵ بنابراین، یهو خدایش او را به دست پادشاه ارام او را به تنگ آورد ووی را تقویت نداد. ۲۱ زیرا که آحاز خانه تسلیم نمود که ایشان او را شکست داده، اسیران بسیاری از او خداوندو خانه های پادشاه و سروران را تاراج کرده، به پادشاه آشور گرفته، به دمشق بردند. و به دست پادشاه اسرائیل نیز تسلیم شد داد، اما او را اعانت ننمود. ۲۲ و چون او را به تنگ آورده بود، که او راشکست عظیمی داد. ۶ و قح بن رملیا صد و بیست هزار همین آحاز پادشاه به خداوند بیشتر خیانت وزید. ۲۳ زیرا که برای نفر را که جمیع ایشان مردان جنگی بودند، در یک روز در یهو خدایان دمشق که او را شکست داده بودند، قربانی گذرانید و کشت، چونکه یهو خدای پدران خود را ترک نموده بودند. ۷ و گفت: «چونکه خدایان پادشاهان ارام، ایشان را نصرت داده اند، زکری که مرد شجاع افرایمی بود، معسیا پسر پادشاه، عزریقام ناظر پس من برای آنها قربانی خواهم گذرانید تا مرا اعانت نمایند.» خانه، و القانه را که شخص اول بعداز پادشاه بود، کشت. ۸ پس اما آنها سبب هلاکت وی و تمامی اسرائیل شدند. ۲۴ و آحاز بنی اسرائیل دویست هزار نفر زنان و پسران و دختران از برادران خود اسباب خانه خدا را جمع کرد و آلات خانه خدا را خرد کرد به اسیری بردند و نیز غنیمت بسیاری از ایشان گرفتند و غنیمت و درهای خانه خداوند راسته، مذبح ها برای خود در هر گوشه رابه سامره بردند. ۹ و در آنجا نبی از جانب خداوند عودید نام اورشليم ساخت. ۲۵ و در هر شهری از شهرهای یهو، مکان بود که به استقبال لشکری که به سامره برمی گشتند آمده، به های بلند ساخت تا برای خدایان غریب بخورسوزانند. پس خشم ایشان گفت: «اینک از این جهت که یهو خدای پدران شما بر یهو خدای پدران خود را به هیجان آورد. ۲۶ و بقیه وقایع وی و یهو اغضبناک می باشد، ایشان را به دست شما تسلیم نمود و شما همه طریق های اول و آخر او، اینک در تواریخ پادشاهان یهو و ایشان را با غضبی که به آسمان رسیده است، کشتید. ۱۰ و حال اسرائیل مکتوب است. ۲۷ پس آحاز با پدران خود خوابید و او را شما خیال می کنید که پسران یهو و اورشليم را به عنف غلامان و کنیزان خود سازید. و آیا با خود شما نیز تقصیرها به ضد یهو نیاوردند. و پسرش حزقیا به جایش پادشاه شد.

خدای شما نیست؟ ۱۱ پس الان مرا بشنوید و اسیرانی را که از برادران خود آورده اید، برگردانید زیرا که حدت خشم خداوند بر شما می باشد.» ۱۲ آنگاه بعضی از روسای بنی افرایم یعنی عزریا ابن یهو حانان و برکیا ابن مشلیموت و حزقیا ابن شلوم و عماسا ابن حدلای با آتانی که از جنگ می آمدند، مقاومت نمودند. ۱۳ و به ایشان گفتند که «اسیران را به اینجا نخواهید آورد زیرا که تقصیری به ضد خداوند بر ما هست و شما می خواهید که گناهان و تقصیرهای ما را مزید کنید زیرا که تقصیر ما عظیم است و حدت خشم بر اسرائیل وارد شده است.» ۱۴ پس لشکریان، اسیران و غنیمت را پیش روسا و تمامی جماعت وا گذاشتند. ۱۵ و آتانی که اسم ایشان مذکور شد برخاسته، اسیران را گرفتند و همه برهنگان ایشان را از غنیمت پوشانیده، ملبس ساختند و کفش به پای ایشان کرده، ایشان را رها کردند و نشانیدند و تدهین کرده، تمامی ضعیفان را بر الاغها سوار نموده، ایشان را به اریحا که شهر نخل باشد نزد برادرانشان رسانیده، خود به سامره مراجعت کردند. ۱۶ و در آن زمان، آحاز پادشاه نزد پادشاهان آشور فرستاد تا او را اعانت کنند. ۱۷ زیرا که ادومیان هنوز می آمدند و یهو را شکست داده، اسیران می بردند. ۱۸ و فلسطینیان بر شهرهای هامون و جنوبی یهو هجوم آوردند و پسرش حزقیا بیست و پنج ساله بود که پادشاه شد و بیست و نه سال در اورشليم سلطنت نمود، و اسم مادرش ایبه دختر زکریا بود. ۲ و او آنچه در نظر خداوند پسند بود، موافق هراتچه پدرش داود کرده بود، به عمل آورد. ۳ و در ماه اول از سال اول سلطنت خود درهای خانه خداوند را گشوده، آنها را تعمیر نمود. ۴ و کاهنان و لاویان را آورده، ایشان را در میدان شرقی جمع کرد. ۵ و به ایشان گفت: «ای لاویان مرا بشنوید! الان خوب شدن را تقدیس نمایید و خانه یهو خدای پدران خود را تقدیس کرده، نجاسات را از قدس بیرون برید. ۶ زیرا که پدران ما خیانت وزیدند، آنچه در نظر یهو خدای ما ناپسند بود به عمل آوردند و او را ترک کرده، روی خود را از مسکن خداوند تافتند و پشت به آن دادند. ۷ و درهای رواق را بسته، چراغها را خاموش کردند و بخور نسوزانیدند و قربانی های سوختنی در قدس خدای اسرائیل نگذاریدند. ۸ پس خشم خداوند بر یهو و اورشليم افروخته شد و ایشان را محل تشویش و دهشت و سخریه ساخت، چنانکه شما به چشمان خود می بینید. ۹ و اینک پدران ما به شمشیر افتادند و پسران و دختران و زنان ما از این سبب به اسیری رفتند. ۱۰ الان اراده دارم که با یهو خدای اسرائیل عهد ببندم تا حدت خشم اواز ما برگردد. ۱۱ پس حال،

ظروفی را که در خانه خدا نزد (بنی) عوبید دوم و در خزانه های قوی گردید. ۱۶ لیکن چون زورآور شد، دل او برای هلاکتش متکبر خانه پادشاه یافت شد و یزغملان را گرفته، به سامره مراجعت گردید و به یهوه خدای خودخیانت ورزیده، به هیکل خداوند درآمد کرد. ۲۵ و امصیا بن یوآش پادشاه یهودا، بعد از وفات یوآش بن یهوآحاز پادشاه اسرائیل، پانزده سال زندگانی نمود. ۲۶ و بقیه شد و همراه او هشتاد مرد رشید از کاهنان خداوند درآمدند. ۱۸ و وقایع اول و آخر امصیا، آيا درتواریخ پادشاهان یهودا و اسرائیل ایشان با عزرا پادشاه مقاومت نموده، او را گفتند: «ای عزراسوزانیدن مکتوب نیست؟ ۲۷ و از زمانی که امصیا از پیروی خداوند انحراف بخور برای خداوند کار تو نیست بلکه کار کاهنان پسران هارون ورزید، بعضی در اورشلیم فتنه بر وی انگیزختند. پس به لاکیش فرار کرد و از عقیش به لاکیش فرستادند و او را در آنجا کشتند. ۲۸ و بیرون شوزیرا خطا کردی و این کار از جانب یهوه خداموجب عزت او را بر اسبان آوردند و با پدرانش در شهر یهودا دفن کردند.

۲۶ و تمامی قوم یهودا عزرا را که شانزده ساله بود گرفته، در جای پدرش امصیا پادشاه ساختند. ۲ و او بعد از آنکه پادشاه با پدرانش خوابیده بود، ایلول را بنا کرد و آن را برای یهودا استرداد نمود. ۳ و عزرا شانزده ساله بود که پادشاه شد و پنجاه و دو سال در اورشلیم پادشاهی نمود و اسم مادرش یکلیای اورشلمی بود. ۴ و آنچه در نظر خداوند پسند بود، موافق هرچه پدرش امصیا کرده بود، بجا آورد. ۵ و در روزهای زکریا که در رویاهای خدا بصیر بود، خدا را می طلبید و مادامی که خداوند رامی طلبید، خدا او را کامیاب می ساخت. ۶ و او بیرون رفته، با فلسطینیان جنگ کرد و حصار جت و حصار یبنة و حصار اشدود رامنهم ساخت و شهرها در زمین اشدود و فلسطینیان بنا نمود. ۷ و خدا او را بر فلسطینیان و عربانی که در جوربعل ساکن بودند و بر معونیان نصرت داد. ۸ و عمونیان به عزرا هدایا دادند و اسم او تا مدخل مصر شایع گردید، زیرا که بی نهایت قوی گشت. ۹ و عزرا برجها در اورشلیم نزدیک دروازه زاویه و نزد دروازه وادی و نزد گوشه حصار بنا کرده، آنها را مستحکم گردانید. ۱۰ و برجها در بیابان بنا نمود و چاههای بسیار کند زیرا که مواشی کثیر در همواری و در هامون داشت و فلاحان و باغبانان در کوهستان و در بوستانها داشت، چونکه فلاحان را دوست می داشت. ۱۱ و عزرا سپاهیان جنگ آزموده داشت که برای محاربه دسته دسته بیرون می رفتند، بر حسب تعداد ایشان که یعیشیل کاتب و معسیای رئیس زیر دست حننیا که یکی از سرداران پادشاه بود، آنها را سان می دیدند. ۱۲ و عدد تمامی سرداران آبا که شجاعان جنگ آزموده بودند، دو هزار و ششصد بود. ۱۳ و زیر دست ایشان، سیصد و هفت هزار و پانصد سپاه جنگ آزموده بودند که پادشاه را به ضد دشمنانش مساعدت نموده، با قوت تمام مقاتله می کردند. ۱۴ و عزرا برای ایشان یعنی برای تمامی لشکر سپرها و نیزه ها و خودها و زره ها و اورشلیم سلطنت کرد. ۹ پس یوتام با پدران خود خوابید و او را در کمانها و فلاختها مهیا ساخت. ۱۵ و منجیقهای را که مختار صنعتگران ماهر بود در اورشلیم ساخت تا آنها را بر برجها و گوشه های حصار برای انداختن تیرها و سنگهای بزرگ بگذارند. پس آوازه او تا جایهای دور شایع شد زیرا که نصرت عظیمی یافته، بسیار

۲۷ و یوتام بیست و پنج ساله بود که پادشاه شد و شانزده سال در اورشلیم سلطنت نمود و اسم مادرش یروشه دختر صادق اورشلیم نزدیک دروازه زاویه و نزد دروازه وادی و نزد گوشه حصار بنا کرده بود. ۲ و آنچه در نظر خداوند پسند بود، موافق هر آنچه پدرش عزرا کرده بود، به عمل آورد، اما به هیکل خداوند داخل نشد لیکن قوم چاههای بسیار کند زیرا که مواشی کثیر در همواری و در هامون داشت و فلاحان و باغبانان در کوهستان و در بوستانها داشت، چونکه فلاحان را دوست می داشت. ۱۱ و عزرا سپاهیان جنگ آزموده داشت که برای محاربه دسته دسته بیرون می رفتند، بر حسب تعداد ایشان که یعیشیل کاتب و معسیای رئیس زیر دست حننیا که یکی از سرداران پادشاه بود، آنها را سان می دیدند. ۱۲ و عدد تمامی سرداران آبا که شجاعان جنگ آزموده بودند، دو هزار و ششصد بود. ۱۳ و زیر دست ایشان، سیصد و هفت هزار و پانصد سپاه جنگ آزموده بودند که پادشاه را به ضد دشمنانش مساعدت نموده، با قوت تمام مقاتله می کردند. ۱۴ و عزرا برای ایشان یعنی برای تمامی لشکر سپرها و نیزه ها و خودها و زره ها و اورشلیم سلطنت کرد. ۹ پس یوتام با پدران خود خوابید و او را در کمانها و فلاختها مهیا ساخت. ۱۵ و منجیقهای را که مختار صنعتگران ماهر بود در اورشلیم ساخت تا آنها را بر برجها و گوشه های حصار برای انداختن تیرها و سنگهای بزرگ بگذارند. پس آوازه او تا جایهای دور شایع شد زیرا که نصرت عظیمی یافته، بسیار

۲۸ و آحاز بیست ساله بود که پادشاه شد و شانزده سال در اورشلیم پادشاهی کرد. اما آنچه در نظر خداوند پسند بود، موافق

اوانبیاء نزد ایشان فرستاد تا ایشان را به سوی یهوه برگردانند و ایشان آنها را شهادت دادند، اما ایشان گوش نگرفتند. ۲۰ پس روح خدا نصرت دادن و مغلوب ساختن با خدا است.» ۹ امصیا به مرد زکریا ابن یهویداد کاهن راملیس ساخت و او بالای قوم ایستاده، خدا گفت: «برای صد وزنه نقره که به لشکر اسرائیل دادم، چه به ایشان گفت: «خدا چنین می‌فرماید: شما چرا از اوامریهوه کنم؟» مرد خداجواب داد: «خدایان قادر است که تو را بیشتر تجاوز می‌نمایند؟ پس کامیاب نخواهید شد. چونکه خداوند را ازاین بدهد.» ۱۰ پس امصیا لشکری را که از افرایم نزد او آمده ترک نموده‌اید، او شما را ترک نموده است.» ۲۱ و ایشان بر او بودند، جدا کرد که به‌جای خودبرگردند و از این سبب خشم توطئه نموده، او را به حکم پادشاه در صحن خانه خداوندسنگسار ایشان بر یهودا به شدت افروخته شد و بسیار غضبناک گردیده، کردند. ۲۲ پس یوآش پادشاه احسانی را که پدرش یهویداد، به به‌جای خود رفتند. ۱۱ و امصیا خویشتن را تقویت نموده، قوم وی نموده بود، بیاد نیابد، بلکه پسرش را به قتل رسانید. و چون او خود را بیرون برد و به وادی الملع رسیده، ده هزار نفر از بنی می‌مرد، گفت: «خدایان این را ببیند و بازخواست نماید.» ۲۳ و سعیر را کشت. ۱۲ و بنی یهودا ده هزار نفر دیگر را زنده اسیر در وقت تحویل سال، لشکر ارامیان به ضد وی برآمده، به یهودا کرد، و ایشان را به قله سالع برده، از قله سالع به زیر انداختند که و اورشلیم داخل شده، جمیع سروران قوم را از میان قوم هلاک جمیع خرد شدند. ۱۳ و اما مردان آن فوج که امصیا بازفرستاده بود ساختند، و تمامی غنیمت ایشان را نزد پادشاه دمشق فرستادند. تا همراهش به جنگ نروند، برشهرهای یهودا از سامره تا بیت ۲۴ زیرا که لشکر ارام با جمعیت کمی آمدند و خداوند لشکر حورون تاختند و سه هزار نفر را کشته، غنیمت بسیار بردند. ۱۴ و بسیار عظیمی به‌دست ایشان تسلیم نمود، چونکه یهوه خدای بعد از مراجعت امصیا از شکست دادن ادمیان، او خدایان بنی پدران خود را ترک کرده بودند، پس بر یوآش قصاص نمودند. ۲۵ و سعیر را آورده، آنها راخدایان خود ساخت و آنها را سجده نموده، چون از نزد او رفتند (زیرا که او را درمرضهای سخت واگذاشتند)، بخور برای آنها سوزانید. ۱۵ پس خشم خداوند برامصیا افروخته بندگانش به‌سبب خون پسران یهویداد کاهن، براو فتنه انگییخته، شد و نبی نزد وی فرستاد که او را بگوید: «چرا خدایان آن قوم را اورا بر بسترش کشتند. و چون مرد، او را در شهرداد دفن کردند، که قوم خود را از دست تو نتوانستند رها کنید، طلبیدی؟» ۱۶ و اما او را در مقبره پادشاهان دفن نکردند. ۲۶ و آنانی که بر او فتنه چون این سخن را به وی گفت، او را جواب داد: «آیا تو را مشیر انگییختند، اینانند: زاباد، پسر شمععه عمونیه و یهوآباد، پسرشمیرت پادشاه ساخته‌اند؟ ساکت شو! چرا تو را بکشند؟» پس نبی ساکت موآبیه. ۲۷ و اما حکایت پسرانش وعظمت وحی که بر او نازل شده، گفت: «می‌دانم که خدا قصد نموده است که تو را هلاک شد و تعمیر خانه خدا، اینک در مدرس تواریخ پادشاهان مکتوب است، و پسرش امصیا در جای پادشاه شد.

۲۵ امصیا بیست و پنج ساله بود که پادشاه شد و بیست و نه سال در اورشلیم پادشاهی کرد و اسم مادرش یهوعدان اورشلمی بود. ۲ و آنچه در نظر خداوند پسند بود، به عمل آورد، اما نه به دل کامل. ۳ و چون سلطنت در دستش مستحکم شد، خادمان خود را که پدرش پادشاه را کشته بودند، به قتل رسانید. ۴ اما پسران ایشان را نکشت به موجب نوشته کتاب تورات موسی که خداوند امر فرموده و گفته بود: «پدران به جهت پسران کشته نشوند و پسران به جهت پدران مقتول نگردند، بلکه هر کس به جهت گناه خود کشته شود.» ۵ و امصیا یهودا را جمع کرده، سرداران هزاره و سرداران صده از ایشان در تمامی یهودا وبنیامین مقرر فرمود و ایشان را از بیست ساله بالاترشمرد، سیصد هزار مرد برگزیده نیزه و سپردار را که به جنگ بیرون می‌رفتند، یافت. ۶ و صد هزارمرد شجاع جنگ آزموده به صد وزنه نقره ازاسرائیل اجیر ساخت. ۷ اما مرد خدایی نزد وی آمده، گفت: «ای پادشاه، لشکر اسرائیل با تئوروند زیرا خداوند با اسرائیل یعنی با تمامی بنی افرایم نیست. ۸ و اگر می‌خواهی بروی برو و به جهت جنگ قوی

(خداوند را حراست نمایند. ۷ و لاویان هرکس سلاح خود را به‌دست گرفته، پادشاه را از هرطرف احاطه نمایند و هرکه به خانه درآید، کشته شود و چون پادشاه داخل شود یا بیرون رود، شما نزد او بمانید. ۸ پس لاویان و تمامی یهودا موافق هرچه یهویداع کاهن امر فرمود عمل نمودند، و هر کدام کسان خود را خواه از آنانی که در روز سبت داخل می‌شدند و خواه از آنانی که در روز سبت بیرون می‌رفتند، برداشتند زیرا که یهویداع کاهن فرقه هارا مرخص نفرمود. ۹ و یهویداع کاهن نیزه‌ها و مجننها و سپرها را که از آن داود پادشاه و در خانه خدا بود، به یوزباشیها داد. ۱۰ و تمامی قوم را که هر یک از ایشان سلاح خود را به‌دست گرفته بودند، از طرف راست خانه تا طرف چپ خانه به پهلوی مذبح و خانه، به اطراف پادشاه قرار داد. ۱۱ و پسر پادشاه را بیرون آورد، تاج را بر سرش گذاشتند و شهادت نامه را به او داده، او را به پادشاهی نصب کردند، و یهویداع و پسرانش، او را مسح نموده، گفتند: «پادشاه زنده بماند.» ۱۲ اما چون عتلیا آواز قوم را که می‌دویدند و پادشاه را مدح می‌کردند شنید، نزد قوم به خانه خداوند داخل شد. ۱۳ و دید که اینک پادشاه به پهلوی ستون خود نزد مدخل ایستاده است، و سروران و کرنانوزان نزد پادشاه می‌باشند و تمامی قوم زمین شادی می‌کنند و کرناها را می‌نوازند و مغنیا با آلات موسیقی و پیشوایان تسبیح. آنگاه عتلیا لباس خود را دریده، صدا زد که «خیانت، خیانت!» ۱۴ و یهویداع کاهن، یوزباشیها را که سرداران فوج بودند امر فرموده، به ایشان گفت: «او را از میان صفها بیرون کنید، و هرکه از عقب او برود، به شمشیر کشته شود.» زیرا کاهن فرموده بود که او را در خانه خداوند نکشید. ۱۵ پس او را راه دادند و چون به دهنه دروازه اسبان، نزد خانه پادشاه رسید، او را در آنجا کشتند. ۱۶ و یهویداع در میان خود و تمامی قوم و پادشاه، عهد بست تا قوم خداوند باشند. ۱۷ و تمامی قوم به خانه بعل رفته، آن را منهدم ساختند و مذبح هایش و تمائیش را شکستند و کاهن بعل متان را رویه‌روی مذبحها کشتند. ۱۸ و یهویداع با شادمانی و نغمه سرایی بر حسب امر داود، وظیفه‌های خانه خداوند را به‌دست کاهنان و لاویان سپرد، چنانکه داود ایشان را بر خانه خداوند تقسیم کرده بود تا موافق آنچه در تواره موسی مکتوب است، قربانی‌های سوختنی خداوند را بگذرانند. ۱۹ و دربانان را به دروازه‌های خانه خداوند قرار داد تا کسی که به هر جهتی نجس باشد، داخل نشود. ۲۰ و یوزباشیها و نجبا و حاکمان قوم و تمامی قوم زمین را برداشت و پادشاه را از خانه خداوند به زیر آورد و او را از دروازه اعلی به خانه پادشاه درآورد، او را بر کرسی سلطنت نشاند. ۲۱ و تمامی قوم زمین شادی کردند و شهر آرامی یافت و عتلیا را به شمشیر کشتند.

۲۴ و یوآش هفت ساله بود که پادشاه شد و چهل سال در اورشلیم سلطنت نمود و اسم مادرش ظبیه برشعی بود. ۲ و یوآش در تمامی روزهای یهویداع کاهن، آنچه را که در نظر خداوند راست بود، به عمل می‌آورد. ۳ و یهویداع دو زن برایش گرفت و او پسران و دختران تولید نمود. ۴ و بعد از آن، یوآش اراده کرد که خانه خداوند را تعمیر نماید. ۵ و کاهنان و لاویان را جمع کرده، به ایشان گفت: «به شهرهای یهودا بیرون روید و از تمامی اسرائیل نقره برای تعمیر خانه خدای خود، سال به سال جمع کنید، و در این کار تعجیل نمایید.» اما لاویان تعجیل ننمودند. ۶ پس پادشاه، یهویداع رئیس (کهنه) را خوانده، وی را گفت: «چرا از لاویان بازخواست نکردی که جزیه‌ای را که موسی بنده خداوند و جماعت اسرائیل به جهت خیمه شهادت قرارداده‌اند، از یهودا و اورشلیم بیاورند؟» ۷ زیرا که پسران عتلیای خبیثه، خانه خدا را خراب کرده، و تمامی موقوفات خانه خداوند را صرف بعلم کرده بودند. ۸ و پادشاه امر فرمود که صندوقی بسازند و آن را بیرون دروازه خانه خداوند بگذارند. ۹ و در یهودا و اورشلیم ندا دردادند که جزیه‌ای را که موسی بنده خدا در بیابان بر اسرائیل قرار داده بود برای خداوند بیاورند. ۱۰ و جمیع سروران و تمامی قوم آن را به شادمانی آورد، در صندوق انداختند تا پر شد. ۱۱ و چون صندوق به‌دست لاویان، نزد وکلای پادشاه آورده می‌شد و ایشان می‌دیدند که نقره بسیار هست آنگاه کاتب پادشاه و وکیل رئیس کهنه آمده، صندوق را خالی می‌کردند و آن را برداشته، باز به‌جایش می‌گذاشتند. و روز به روز چنین کرده، نقره بسیار جمع کردند. ۱۲ و پادشاه و یهویداع آن را به آنانی که در کار خدمت خانه خداوند مشغول بودند دادند، و ایشان بنایان و نجاران به جهت تعمیرخانه خداوند و آهنگران و مسگران برای مرمت خانه خداوند اجیر نمودند. ۱۳ پس عمله‌ها به‌کار پرداختند و کار از دست ایشان به انجام رسید و خانه خدا را به حالت اولش برپا داشته، آن را محکم ساختند. ۱۴ و چون آن را تمام کرده بودند، بقیه نقره را نزد پادشاه و یهویداع آوردند و از آن برای خانه خداوند اسباب یعنی آلات خدمت و آلات قربانی‌ها و قاشقها و ظروف طلا و نقره ساختند، و در تمامی روزهای یهویداع، قربانی‌های سوختنی دائم در خانه خداوند می‌گذرانیدند. ۱۵ اما یهویداع پیر و سالخورده شده، بمرد وحین وفاتش صد و سی ساله بود. ۱۶ و او را در شهر داود با پادشاهان دفن کردند، زیرا که در اسرائیل هم برای خدا و هم برای خانه او نیکیی کرده بود. ۱۷ و بعد از وفات یهویداع، سروران یهودا آمدند و پادشاه را تعظیم نمودند و پادشاه در آن وقت به ایشان گوش گرفت. ۱۸ و ایشان خانه یهوه خدای پدران خود را ترک کرده، اشیریم و بنتا رعبادت نمودند، و به سبب این عصیان ایشان، خشم بر یهودا و اورشلیم افروخته شد. ۱۹ و

می‌کردند، سلوک نمود زیرا که دختر اخاب زن او بود و آنچه در زیرا که مادرش ناصح او بود تا اعمال زشت بکند. ۴ و مثل نظر خداوند ناپسند بود، به عمل آورد. ۷ لیکن خداوند به سبب آن خاندان اخاب آنچه در نظر خداوند ناپسند بود، بجا آورد زیرا که عهدی که با داود بسته بود و چونکه وعده داده بود که چراغی به ایشان بعد از وفات پدرش، برای هلاکتش ناصح او بودند. ۵ پس وی و به پسرانش همیشه اوقات ببخشد، نخواست که خاندان داود برحسب مشورت ایشان رفتارنموده، با یهورام بن اخاب پادشاه را هلاک سازد. ۸ و در ایام او ادم از زیردست یهودا عاصی اسرائیل نیز برای جنگ با حزائیل پادشاه ارام به راموت جلعاد رفت و شده، پادشاهی برای خود نصب نمودند. ۹ و یهورام با سرداران ارامیان یورام را مجروح نمودند. ۶ پس به یزرعیل مراجعت کرد تا از خود و تمامی ارباب هایش رفت، و شبانگاه برخاسته، ادمیان را که جراحی که در محاربه با حزائیل پادشاه ارام در رامه یافته بود، شفا او را احاطه کرده بودند با سرداران ارباب هایشان شکست داد. یابد. و عزریا ابن یهورام پادشاه یهودا برای عیادت یهورام بن اخاب ۱۰ اما ادم تا امروز از زیر دست یهودا عاصی شده‌اند، و در همان به یزرعیل فرود آمد زیرا که بیمار بود. ۷ و هلاکت اخیزا در اینکه وقت لُبْنَه نیز از زیر دست اوعاصی شد، زیرا که او یهوه خدای نزد یورام رفت، از جانب خدا بود زیرا چون به آنجا رسید، با یهورام پدران خود راترک کرد. ۱۱ و او نیز مکان های بلند در کوههای به مقابله یهوه ابن نمشی که خداوند او را برای هلاک ساختن یهوداساخت و ساکنان اورشلیم را به زنا کردن تحریض نموده، یهودا خاندان اخاب مسح کرده بود، بیرون رفت. ۸ و چون یهوه قصاص را گمراه ساخت. ۱۲ و مکتوبی از ایلیای نبی بدو رسیده، گفت بر خاندان اخاب می‌رسانید، بعضی از سروران یهودا و پسران برادران که «یهوه، خدای پدرت داود، چنین می‌فرماید: چونکه به راههای اخیزا را که ملازمان اخیزا بودند یافته، ایشان را کشت. ۹ و اخیزا را پدرت یهوشافاط و به طریقه‌های آسا پادشاه یهوداسلوک نمودی، طلبید و او را در حالتی که در سامره پنهان شده بود، دستگیرنموده، ۱۳ بلکه به طریق پادشاهان اسرائیل رفتار نموده، یهودا و ساکنان نزد یهوه آوردند و او را به قتل رسانیده، دفن کردند زیرا گفتند: اورشلیم را اغوا نمودی که موافق زناکاری خاندان اخاب مرتکب زنا «پسر یهوشافاط است که خداوند را به تمامی دل خود طلبید.» بشوند و برادران خویش را نیز از خاندان پدرت که از تو نیکوتر بودند پس، از خاندان اخیزا، کسی که قادر بر سلطنت باشد، نماند. به قتل رسانیدی، ۱۴ همانا خداوند قومت و پسرانت و زنان و ۱۰ پس چون عتلیا مادر اخیزا دید که پسرش کشته شده است، تمامی اموال را به بلای عظیم مبتلا خواهد ساخت. ۱۵ و تو به برخاست و تمامی اولاد پادشاهان از خاندان یهودا را هلاک کرد. مرض سخت گرفتار شده، در احشای چنان بیماری‌ای عارض ۱۱ لیکن یهوشبعه، دختر پادشاه، یوآش پسر اخیزا را گرفت و او را خواهد شد که احشای از آن مرض روزه روزیرون خواهد آمد.» از میان پسران پادشاه که مقتول شدند دزدیده، او را با دایه‌اش ۱۶ پس خداوند دل فلسطینیان و عربانی را که مجاور حبشیان بودند، به ضد یهورام برانگیزانید. ۱۷ و بر یهودا هجوم آورده، یهویداع کاهن که خواهر اخیزا بود، او را از عتلیانپنهان کرد که او در آن ثلثه انداختند و تمامی اموالی که در خانه پادشاه یافت ۱۲ و او نزد ایشان درخانه خدا مدت شش سال پنهان شد و پسران و زنان او را نیزه اسیری بردند. و برای او پسری سواى پسرکهرش یهواخاز باقی نماند. ۱۸ و بعد از اینهمه خداوند احشایش را به مرض علاج ناپذیر مبتلا ساخت. ۱۹ و به مرور ایام بعد از انقضای مدت دو سال، احشایش از شدت مرض بیرون آمد و با دردهای سخت مرد، و قومش برای وی (عطریات) نسوزانیدند، چنانکه برای پدرش می‌سوزانیدند. ۲۰ و او سی و دو ساله بود که پادشاه شد و هشت سال در اورشلیم سلطنت نمود، و بدون آنکه بر او رقتی شود، رحلت کرد و او را در شهر داود، اما نه در مقبره پادشاهان دفن کردند.

۲۳ و در سال هفتم، یهویداع خویشتن راتقویت داده، بعضی از سرداران صده یعنی عزریا ابن یهورام و اسماعیل بن یهوحانان وعزریا ابن عوبید و معسیا ابن عدایا و الیشافاط بن زکری را با خود همداستان ساخت. ۲ و ایشان دریهودا گردش کردند و لاویان را از جمیع شهرهای یهودا و روسای آباب اسرائیل را جمع کرده، به اورشلیم آمدند. ۳ و تمامی جماعت با پادشاه درخانه خدا عهد بستند. و او به ایشان گفت: «همانا پسر پادشاه سلطنت خواهد کرد، چنانکه خداوند دربار پسران داود گفته است. ۴ و

۲۲ و ساکنان اورشلیم پسر کهرش اخیزارا در جایش به کاری که بایدبکنید این است: یک ثلث از شما که از کاهنان پادشاهی نصب کردند، زیرا گروهی که با عربان بر اردو هجوم آورده و لاویان در سبت داخل می‌شوید درپناه‌ای آستانه‌ها باشید. ۵ و بودند، همه پسران بزرگش را کشته بودند. پس اخیزا ابن یهورام ثلث دیگر به خانه پادشاه وثلثی به دروازه اساس و تمامی قوم در پادشاه یهودا سلطنت کرد. ۲ و اخیزا چهل و دو ساله بود که پادشاه شد و یک سال در اورشلیم سلطنت کرد و اسم مادرش عتلیادختر و لاویانی که به خدمت مشغول می‌باشند، داخل خانه خداوند عمری بود. ۳ و او نیز به طریق های خاندان اخاب سلوک نمود نشود، اما ایشان داخل بشوند زیرا که مقدسند و تمامی قوم (خانه

قصاص یا وبا یا قحطی بر ما عارض شود و ما پیش روی این خانه و رسیدند و به سوی آن گروه نظر انداختند، اینک لاشه‌ها بر زمین پیش روی تو (زیرا که اسم تو در این خانه مقیم است) بایستیم، و افتاده، و احدی رهایی نیافته بود. ۲۵ و یهوشافاط با قوم خود به در وقت تنگی خود نزد تو استغاثه نماییم، آنگاه اجابت فرموده، جهت گرفتن غنیمت ایشان آمدند و در میان آنها اموال و رخوت نجات بده. ۱۰ و الان ایک بنی عمون و موآب و اهل کوه سعیر، و چیزهای گرانها بسیار یافتند و برای خود آتذرگرفتند که نتوانستند که اسرائیل را وقتی که از مصر بیرون آمدند اجازت ندادی که به ببرند و غنیمت اینقدر زیاد بود که سه روز مشغول غارت می‌بودند. آنها داخل شوند، بلکه از ایشان اجتناب نمودند و ایشان را هلاک ۲۶ و در روز چهارم در وادی برکه جمع شدند زیرا که در آنجا خداوند نساختند. ۱۱ ایک ایشان مکافات آن را به ما می‌رسانند، به را متبارک خواندند، و از این جهت آن مکان را تا امروز وادی برکه اینکه می‌آیند تا ما را از ملک تو که آن را به تصرف ما داده‌ای، می‌نامند. ۲۷ پس جمیع مردان یهودا و اورشلیم و یهوشافاط مقدم اخراج نمایند. ۱۲ ای خدای ما آیا تویر ایشان حکم نخواهی کرد؟ ایشان با شادمانی برگشته، به اورشلیم مراجعت کردند زیرا خداوند زیرا که ما را به مقابل این گروه عظیمی که بر ما می‌آیند، هیچ دشمنان نشان شادمان ساخته بود. ۲۸ و با بریطها و قوتی نیست و ما نمی‌دانیم چه بکنیم اما چشمان ما به سوی تو عودها و کزنه‌ها به اورشلیم به خانه خداوند آمدند. ۲۹ و ترس خدا بر است. ۱۳ و تمامی یهودا با اطفال و زنان و پسران خود به حضور جمیع ممالک کشورها مستولی شد چونکه شنیدند که خداوند با خداوند ایستاده بودند. ۱۴ آنگاه روح خداوند بر یحزئیل بن زکریا دشمنان اسرائیل جنگ کرده است. ۳۰ و مملکت یهوشافاط آرام ابن بنای ابن یعیشیل بن متتایی لاری که از بنی آساف بود، در میان شد، زیرا خدایش او را از هر طرف رفاهیت بخشید. ۳۱ پس جماعت نازل شد. ۱۵ و او گفت: «ای تمامی یهودا و ساکنان یهوشافاط بر یهودا سلطنت نمود و سی و پنج ساله بود که پادشاه اورشلیم! وای یهوشافاط پادشاه گوش گیرید! خداوند به شما چنین شد و بیست و پنج سال در اورشلیم سلطنت کرد و اسم مادرش می‌گوید: از این گروه عظیم ترسان و هراسان مباشید زیرا که جنگ عزویه دختر شلحی بود. ۳۲ و موافق رفتار پدرش آسا سلوک از آن شما نیست بلکه از آن خداست. ۱۶ فردا به نزد ایشان نموده، از آن انحراف نورزید و آنچه در نظر خداوند راست بود فرود آید. ایک ایشان به فراز صیص برخواند آمد و ایشان را در بجای آورد. ۳۳ لیکن مکان‌های بلند برداشته نشد و قوم هنوز انتهای وادی در برابر بیابان یروئیل خواهید یافت. ۱۷ در این وقت بر دل‌های خود را به سوی خدای پدران خویش مصمم نساخته بودند. شما نخواهد بود که جنگ نمایید. بایستید و نجات خداوند را ۳۴ و بقیه وقایع یهوشافاط از اول تا آخر در اخبار یهوه ابن حنانی که با شما خواهد بود مشاهده نمایند. ای یهودا و اورشلیم ترسان که در تواریخ پادشاهان اسرائیل مندرج می‌باشد، مکتوب است. و هراسان مباشید و فردا به مقابل ایشان بیرون روید و خداوند همراه ۳۵ و بعد از این، یهوشافاط پادشاه یهودا با اخزیا پادشاه اسرائیل که شما خواهد بود. ۱۸ پس یهوشافاط رو به زمین افتاد و تمامی یهودا و ساکنان اورشلیم به حضور خداوند افتادند و خداوند را سجده نمودند. ۱۹ و لاویان از بنی قهاتیان و از بنی قورحیان برخاسته، یهوه خدای اسرائیل را به آواز بسیار بلند تسبیح خواندند. ۲۰ و بامدادان برخاسته، به بیابان تقوع بیرون رفتند و چون بیرون می‌رفتند، یهوشافاط بایستاد و گفت: «مرا بشنودای یهودا و سکنه اورشلیم! بر یهوه خدای خود ایمان آورید و استوار خواهید شد و به انبیای او ایمان آورید که کامیاب خواهید شد.» ۲۱ و بعد از مشورت کردن با قوم بعضی را معین کرد تا پیش روی مسلحان رفته، برای خداوند بسرایند و زینت قدوسیت را تسبیح خوانند و گویند خداوند را حمد گویند زیرا که رحمت او تا ابد الایاد است. ۲۲ و چون ایشان به سراییدن و حمد گفتن شروع نمودند، خداوند به ضد بنی عمون و موآب و سکنه جبل سعیر که بر یهودا هجوم آورده بودند، کمین گذاشت و ایشان منکسر شدند. ۲۳ زیرا که بنی عمون و موآب بر سکنه جبل سعیر برخاسته، ایشان را نابود و هلاک ساختند، و چون از ساکنان سعیر فارغ شدند، یکدیگر را به کار هلاکت امداد کردند. ۲۴ و چون یهودا به دیده بانگاه بیابان

۲۱ و یهوشافاط با پدران خود خوابید و در شهر داود با پدرانش دفن شد، و پسرش یهورام به جایش پادشاه شد. ۲ و پسران یهوشافاط عزریا و یحئیل و زکریا و عزریاهو و میکائیل و شغطیا برادران او بودند. این همه پسران یهوشافاط پادشاه اسرائیل بودند. ۳ و پدر ایشان عطایای بسیار از نقره و طلا و نفایس با شهرهای حصاردار در یهودا به ایشان داد و اما سلطنت را به یهورام عطا فرمود زیرا که نخست زاده بود. ۴ و چون یهورام بر سلطنت پدرش مستقر شد خویشانش را تقویت نموده، همه برادران خود و بعضی از سروران اسرائیل را نیز به شمشیر کشت. ۵ یهورام سی و دو ساله بود که پادشاه شد و هشت سال در اورشلیم سلطنت کرد. ۶ و موافق رفتار پادشاهان اسرائیل به طوری که خاندان اخاب رفتار

نبوت نمی کند بلکه به بدی.» ۱۸ او گفت: «پس کلام یهوه را دشمنان خداوند را دوست داری؟ پس از این جهت غضب از بشنوید: من یهوه را بر کرسی خود نشسته دیدم، و تمامی لشکر جانب خداوند بر توآمده است. ۳ لیکن در تو اعمال نیکو یافت آسمان را که به طرف راست و چپ وی ایستاده بودند. ۱۹ و شده است چونکه اشیره‌ها را از زمین دور کرده، و دل خود را به خداوند گفت: «کیست که احاب پادشاه اسرائیل را اغوا نماید تا طلب خدا تصمیم نموده‌ای.» ۴ و چون یهوشافاط در اورشلیم برود و درراموت جلعاد بیفتد؟ یکی جواب داده به اینطور سخن راند ساکن شد، باردیگر به میان قوم از بشریعت تا کوهستان افرام بیرون و دیگری به آنطور تکلم نمود. ۲۰ و آن روح (پلید) بیرون آمده، به رفته، ایشان را به سوی یهوه خدای پدران ایشان برگردانید. ۵ و حضور خداوند بایستاد و گفت: من او را اغوا می‌کنم و خداوندی داوران در ولایت یعنی در تمام شهرهای حصاردار یهودا شهر به شهر را گفت: به چه چیز؟ ۲۱ او جواب داد که من بیرون می‌روم و در قرارداد. ۶ و به داوران گفت: «با حذر باشید که به چه طور رفتار دهان جمیع انبیا پیش روح کاذب خواهم بود. او فرمود: وی را اغوا می‌نمایید زیرا که برای انسان داوری نمی‌نمایید بلکه برای خداوند، خواهی کرد و خواهی توانست، پس برو و چنین بکن. ۲۲ پس و او در حکم نمودن با شما خواهد بود. ۷ و حال خوف خداوند بر الان هان، یهوه روحی کاذب در دهان این انبیا تو گذاشته است شما باشد و این را با احتیاط به عمل آورید زیرا که با یهوه خدای ما و خداوند درباره تو سخن بد گفته است.» ۲۳ آنگاه صدقیا این بی‌انصافی و طرفداری ورشوه خواری نیست.» ۸ و در اورشلیم کنعنه نزدیک آمده، به رخسار میکایا زد و گفت: «به کدام راه نیز یهوشافاط بعضی از لایوان و کاهنان را و بعضی از روسای روح خداوند از نزد من به سوی تو رفت تا با تو سخن گوید؟» آبی اسرائیل را به جهت داوری خداوند و مرافعه‌ها قرار داد پس به ۲۴ میکایا جواب داد: «اینک در روزی که به حجره اندرونی داخل اورشلیم برگشتند. ۹ و ایشان را امر فرموده، گفت: «شما بدینطور شده، خود را پنهان کنی آن را خواهی دید.» ۲۵ و پادشاه اسرائیل با امانت و دل کامل در ترس خداوند رفتار ننماید. ۱۰ و در هر گفت: «میکایا را بگیرد و او را نزد آمون، حاکم شهر و یوآش، پسر دعوی‌ای که از پدران شما که ساکن شهرهای خود می‌باشند، پادشاه ببرد. ۲۶ و بگویند پادشاه چنین می‌فرماید: این شخص را میان خون و خون و میان شرایع و اوامر و فرائض و احکام پیش در زندان بیندازد او را به نان تنگی و آب تنگی پیروانید تا من به شما آید، ایشان را انذار نمایند تا نزد خداوند مجرم نشوند، می‌ادا سلامتی برگردم.» ۲۷ میکایا گفت: «اگر فی الواقع به سلامتی غضب بر شما و بر پدران شما بیاید. اگر به این طور رفتار ننمایید، مراجعت کنی، یهوه با من تکلم ننموده است؛ و گفت‌ای قوم مجرم نخواهد شد. ۱۱ و اینک امریا، رئیس کهنه، برای همه امور همگی شما بشنوید.» ۲۸ پس پادشاه اسرائیل و یهوشافاط پادشاه یهودا به راموت جلعاد برآمدند. ۲۹ و پادشاه اسرائیل به یهوشافاط همه امور پادشاه بر سر شما هستند و لایوان همراه شما در خدمت گفت: من خود را متکسر ساخته، به جنگ می‌روم اما تو لباس خود را بپوش.» پس پادشاه اسرائیل خویش را متکسر ساخت و ایشان به جنگ رفتند. ۳۰ و پادشاه ارام سرداران اربه‌های خویش را امر فرموده، گفت: «نه با کوچک و نه با بزرگ بلکه با یهوشافاط اسرائیل فقط جنگ نمایید.» ۳۱ و چون سرداران اربه‌های یهوشافاط را دیدند گمان بردند که این پادشاه اسرائیل است، پس مایل شدند تا با او جنگ نمایند و یهوشافاط فریاد برآورد و خداوند او را اعانت نمود و خدا ایشان را از او برگردانید. ۳۲ و چون سرداران اربه‌ها را دیدند که پادشاه اسرائیل نیست، از تعاقب او برگشتند. ۳۳ اما کسی کمان خود را بدون غرض کشیده، پادشاه اسرائیل را میان وصله‌های زره زد، و او به اربه‌ها خود گفت: «دست خود را بگردان و مرا از لشکر بیرون ببر زیرا که مجروح شدم.» ۳۴ و در آن روز جنگ سخت شد و پادشاه اسرائیل را در اربه‌اش به مقابل ارمیان تا وقت عصر برپا داشتند و در وقت غروب آفتاب مرد.

۱۹ و یهوشافاط پادشاه یهودا به خانه خود به اورشلیم به سلامتی برگشت. ۲ و یهوه این حنای رای برای ملاقات وی بیرون آمده، به ابراهیم تا ابدالباد داده‌ای؟ ۸ و ایشان در آن ساکن شده، مقدسی یهوشافاط پادشاه گفت: «آیا شیران را می‌بایست اعانت نمایی و برای اسم تو در آن بنا نموده، گفتند: ۹ حینی که بلا یا شمشیر یا

از طیبیان. ۱۳ پس آسا با پدران خود خوابید و در سال چهل و یکم از سلطنت خود وفات یافت. ۱۴ و او را در مقبره‌ای که برای خود در شهر داود کنده بود دفن کردند و او را در دخمه‌ای که از عطریات و انواع حنوطه که به صنعت عطاران ساخته شده بود گذاشتند و برای وی آتشی بی‌نهایت عظیم برافروختند.

۱۸ و یهوشافاط دولت و حشمت عظیمی داشت، و با اخاب مصاهرت نمود. ۲ و بعد از چند سال نزد اخاب به سامره رفت و اخاب برای او و قومی که همراهش بودند گوسفندان و گاوان بسیار ذبح نمود و او را تحریض نمود که همراه خودش به راموت جلعاد برآید. ۳ پس اخاب پادشاه اسرائیل به یهوشافاط پادشاه یهودا گفت:

۱۷ و پسرش یهوشافاط در جای او پادشاه شد و خود را به ضد اسرائیل تقویت داد. ۲ و سپاهیان در تمامی شهرهای حصارداریهودا گذاشت و قراولان در زمین یهودا و در شهرهای افرایم که پدرش آسا گرفته بود قرار داد. ۳ و خداوند با یهوشافاط می‌بود زیرا که در طریقهای اول پدر خود داود سلوک می‌کرد و از یعلیم طلب نمی‌نمود. ۴ بلکه خدای پدر خویش را طلبیده، در اوامر وی سلوک می‌نمود و نه موافق اعمال اسرائیل. ۵ پس خداوند سلطنت را در دستش استوار ساخت و تمامی یهودا هدایا برای یهوشافاط آوردند و دولت و حشمت عظیمی پیدا کرد. ۶ و دلش به طریقهای خداوند رفیع شد، و نیز مکانهای بلند و اشیره‌ها را از یهودا دور کرد. ۷ و در سال سوم از سلطنت خود، سروران خویش را یعنی بنحایل و عودیبا و زکریا و تننیل و میکایا را فرستاد تا در شهرهای یهودا تعلیم دهند. ۸ و با ایشان بعضی از لاویان یعنی شمعی و تننیا و زبیدا و عسائیل و شمیراموت و یهوناتان و ادنیا و طوبیا و توب ادنیا را که لاویان بودند، فرستاد و با ایشان التیمع و بهورام که نه را. ۹ پس ایشان در یهودا تعلیم دادند و سفر تورات خداوند را با خود داشتند، و در همه شهرهای یهودا گردش کرده، قوم را تعلیم می‌دادند. ۱۰ و ترس خداوند بر همه ممالک کشورها که در اطراف یهودا بودند مستولی گردید تا بایهوشافاط جنگ نکردند. ۱۱ و بعضی از فلسطینیان، هدایا و نقره جزیه را برای یهوشافاط آوردند و عربها نیز از مواشی هفت هزار و هفتصد قوچ و هفت هزار و هفتصد بز تر برای او آوردند. ۱۲ پس یهوشافاط ترقی نموده، بسیار بزرگ شد و قلعه‌ها و شهرهای خزانه در یهودا بنا نمود. ۱۳ و در شهرهای یهودا کارهای بسیار کرد و مردان جنگ آزموده و شجاعان قوی در اورشلیم داشت. ۱۴ و شماره ایشان برحسب خاندان آبیای ایشان این است: یعنی از یهودا سرداران هزاره که رئیس ایشان ادنه بود و با او سیصد هزار شجاع قوی بودند. ۱۵ و بعد از، او یهوحانان رئیس بود و با او دویست و هشتاد هزار نفر بودند. ۱۶ و بعد از او، عمسیا این زکری بود که خویش را برای خداوند نذر کرده بود و با او دویست هزار شجاع قوی بودند. ۱۷ و از بنیامین، الیاداع که شجاع قوی بود و با او دویست هزار نفر مسلح به کمان و سپر بودند. ۱۸ و بعد از او یهوزاباد بود و با او صد و هشتاد هزار مرد مهبای جنگ بودند. ۱۹ اینان خدام پادشاه بودند، سوای آنانی که پادشاه در تمامی یهودا در شهرهای حصاردار قرار داده بود.

«آیا همراه من به راموت جلعاد خواهی آمد؟» او جواب داد که «من چون تو و قوم من چون قوم تو هستم و همراه تو به جنگ خواهیم رفت.» ۴ و یهوشافاط به پادشاه اسرائیل گفت: «تیمانکه امروز از کلام خداوند مسالت نمایی.» ۵ و پادشاه اسرائیل چهارصد نفر از انبیا جمع کرده، به ایشان گفت: «آیا به راموت جلعاد برای جنگ برویم یا من از آن باز ایستم؟» ایشان جواب دادند: «برای و خدا آن را به دست پادشاه تسلیم خواهند نمود.» ۶ اما یهوشافاط گفت: «آیا در اینجا غیر از اینها نبی‌ای از جانب یهوه نیست تا از او سوال نمایم؟» ۷ و پادشاه اسرائیل به یهوشافاط گفت: «یک مرد دیگر هست که به واسطه او از خداوند مسالت توان کرد لیکن من از او نفرت دارم زیرا که درباره من به نیکویی هرگز نبوت نمی‌کند بلکه همیشه اوقات به بدی، و او میکایا ابن یملامی باشد.» و یهوشافاط گفت: «پادشاه چنین نگذید.» ۸ پس پادشاه اسرائیل یکی از خواجه‌سرایان خود را خوانده، گفت: «میکایا ابن یملامی را به زودی حاضر کن.» ۹ و پادشاه اسرائیل و یهوشافاط حضور ایشان نبوت می‌کردند. ۱۰ و صدقیا ابن کنعه شاخهای آهنین برای خود ساخته، گفت: «یهوه چنین می‌گوید: ارامیان را با اینها خواهی زد تا تلف شوند.» ۱۱ و جمیع انبیا نبوت کرده، می‌گفتند: «به راموت جلعاد برای و فیروز شوزیرا که خداوند آن را به دست پادشاه تسلیم خواهد نمود.» ۱۲ و قاصدی که برای طلبیدن میکایا رفته بود او را خطاب کرده، گفت: «اینک انبیا به یک زبان درباره پادشاه نیکو می‌گویند پس کلام تو مثل کلام یکی از ایشان باشد و سخن نیکو بگو.» ۱۳ میکایا جواب داد: «به حیات یهوه قسم که هر آنچه خدای من مرا گوید همان را خواهم گفت.» ۱۴ پس چون نزد پادشاه رسید، پادشاه وی را گفت: «ای میکایا، آیا به راموت جلعاد برای جنگ برویم یا من از آن باز ایستم.» او گفت: «برآید و فیروز شوید، و به دست شما تسلیم خواهند شد.» ۱۵ پادشاه وی را گفت: «من چند مرتبه تو را قسم بدهم که به اسم یهوه غیر از آنچه راست است به من نگوئی.» ۱۶ او گفت: «تمامی اسرائیل را مثل گوسفندانی که شبان ندارند برکوها پراکنده دیدم و خداوند گفت اینها صاحب ندارند پس هر کس به سلامتی به خانه خود برگردد.» ۱۷ و پادشاه اسرائیل به یهوشافاط گفت: «آیا تو را نگفتم که درباره من به نیکویی

آسا به مقابله ایشان بیرون رفت پس ایشان در وادی صفاته نزد کشته شود. ۱۴ و به صدای بلند و آواز شادمانی و کرناها و بوقها مریشه جنگ را صف آرایی نمودند. ۱۱ و آسا یهوه خدای خود را برای خداوند قسم خوردند. ۱۵ و تمامی یهودا به سبب این قسم خوانده، گفت: «ای خداوند نصرت دادن به زورآوران یا به بیچارگان شادمان شدند زیرا که به تمامی دل خود قسم خورده بودند، و نزد تو یکسان است، پس ای یهوه خدای ما، ما را اعانت فرما زیرا چونکه او را به رضامندی تمام طلبیدند وی را یافتند و خداوند که بر تو توکل می‌داریم و به اسم تو به مقابله این گروه عظیم ایشان را از هر طرف امنیت داد. ۱۶ و نیز آسا پادشاه مادر خود آمده‌ایم، ای یهوه تو خدای ما هستی پس مگذار که انسان بر تو معکه را از ملکه بودن معزول کرد زیرا که او تمثالی به جهت اشیره غالب آید.» ۱۲ آنگاه خداوند حبشیان را به حضور آسا و یهودا ساخته بود و آسا تمثال او را قطع نمود و آن را خرد کرده، در وادی شکست داد و حبشیان فرار کردند. ۱۳ و آسا با خلقی که همراه او قدرون سوزانید. ۱۷ امامکانهای بلند از میان اسرائیل برداشته نشد. بودند آنها را تا جراتعاقب نمودند و از حبشیان آتقدرافتادند که لیکن دل آسا در تمامی ایامش کامل می‌بود. ۱۸ و چیزهایی را که از ایشان کسی زنده نماند، زیرا که به حضور خداوند و به حضور پدرش وقف کرده، و آنچه را که خودش وقف نموده بود از نقره و لشکر او شکست یافتند و ایشان غنیمت از حد زیاده بردند. ۱۴ و طلا و ظروف به خانه خداوند درآورده ۱۹ و تا سال سی و پنجم تمام شهرها را که به اطراف جرار بود تسخیر نمودند زیرا ترس سلطنت آسا جنگ نبود.

خداوند بر ایشان مستولی شده بود و شهرها را تاراج نمودند، زیرا که غنیمت بسیار در آنها بود. ۱۵ و خیمه های مواشی را نیز زدند و گوسفندان فراوان و شتران را برداشته، به اورشلیم مراجعت کردند.

۱۵ و روح خدا به عزریا این عودید نازل شد. ۲ و او برای ملاقات آسا بیرون آمده، وی را گفت: «ای آسا و تمامی یهودا و بنیامین از من بشنویید! خداوند با شما خواهد بود هر گاه شما با او باشید و اگر او را بطلبید او را خواهید یافت، اما اگر او را فرستادم پس عهدهی را که با بعشا پادشاه اسرائیل داری بشکن تا او ترک کنی و شما را ترک خواهد نمود. ۳ و اسرائیل مدت مدیدی بی‌خدا ی حق و بی‌کاهن معلم و بی‌شریعت بودند. ۴ اما چون در تنگنهای خود به سوی یهوه خدای اسرائیل بازگشت نموده، او را طلبیدند او را یافتند. ۵ و در آن زمان به جهت هرکه خروج و دخول می‌کرد هیچ امنیت نبود بلکه اضطراب سخت بر جمیع سکنه کشورها می‌بود. ۶ و قومی از قومی و شهری از شهری هلاک می‌شدند، چونکه خدا آنها را به هر قسم بلا مضطرب می‌ساخت. ۷ اما شما قوی باشید و دستهای شماست نشود زیرا که اجرت اعمال خود را خواهید یافت.» ۸ پس چون آسا این سخنان و نبوت (پسر) عودید نبی را شنید، خویشتر را تقویت نموده، رجاسات را از تمامی زمین یهودا و بنیامین و از شهرهایی که در کوهستان افرایم گرفته بود دور کرد، و مذبح خداوند را که پیش روی رواق خداوند بود تعمیر نمود. ۹ و تمامی یهودا و بنیامین و غریبان را که از افرایم و منسی و شمعون در میان ایشان ساکن بودند جمع کرد زیرا گروه عظیمی از اسرائیل چون دیدند که یهوه خدای ایشان با او می‌بود به او پیوستند. ۱۰ پس در ماه سوم از سال پانزدهم سلطنت آسا در اورشلیم جمع شدند. ۱۱ و در آن روز هفتصد گاو و هفت هزار گوسفند از غنیمتی که آورده بودند برای خداوند ذبح نمودند. ۱۲ و به تمامی دل و تمامی جان خود عهد بستند که یهوه خدای پدران خود را طلب نمایند. ۱۳ و هر کسی که یهوه خدای اسرائیل را طلب ننماید، خواه کوچک و خواه بزرگ، خواه مرد و خواه زن، سخت گردید و نیز در بیماری خود از خداوند مددخواست بلکه

همه چیز را برداشت و سپهرای طلا را که سلیمان ساخته بود برد. می‌نهند و شمعدان طلا و چراغهایش را هر شب روشن می‌کنند و ۱۰ و رجبعام پادشاه به عوض آنها سپهرای برنجین ساخت و آنها را زیرا که مایه‌ای یهوه خدای خود را نگاه می‌داریم اما شما او را به‌دست سرداران شاطرائی که در خانه پادشاه رانگاہبانی می‌کردند ترک کرده‌اید. ۱۲ و اینک با ما خدائیس است و کاهنان او با سپرد. ۱۱ و هر وقتی که پادشاه به خانه خداوند داخل می‌شد کرناهای بلند آواز هستند تا به ضد شما بنوازند. پس ای بنی اسرائیل شاطران آمده، آنها را برمی‌داشتند و آنها را به حجره شاطران بازمی‌آوردند. ۱۲ و چون او متواضع شد خشم خداوند از او برگشت تا او ۱۳ اما یربعام کمین گذاشت که از عقب ایشان بیاید و خود پیش را بالکل هلاک نسازد، و در یهودا نیز اعمال نیکو پیدا شد. ۱۳ و روی یهودا بودند و کمین درعقب ایشان بود. ۱۴ و چون یهودا رجبعام پادشاه، خویشتن را در اورشلیم قوی ساخته، سلطنت نمود نگریستند، اینک جنگ هم از پیش و هم از عقب ایشان بود، و رجبعام چون پادشاه شد چهل و یک ساله بود، و در شہر اورشلیم پس نزد خداوند استغاثه نمودند و کاهنان کرناها را نواختند. ۱۵ و که خداوند آن را از تمام اسباط اسرائیل برگزید تا اسم خود را در آن مردان یهودا بانگ بلند برآوردند، و واقع شد که چون مردان یهودا بگذارد، هفده سال پادشاهی کرد و اسم مادرش نعمة عمونیة بود. بانگ برآوردند، خدا یربعام و تمامی اسرائیل را به حضور ایبا و یهودا ۱۴ و او شرارت ورزید زیرا که خداوند را به تصمیم قلب طلب شکست داد. ۱۶ و بنی اسرائیل از حضور یهودا فرار کردند و خدا ننمود. ۱۵ و اما وقایع اول و آخر رجبعام آیا آنها درتواریخ شمعایی آنها را به‌دست ایشان تسلیم نمود. ۱۷ و ایبا و قوم او آنها را به نبی و تواریخ انساب عدوی رایی مکتوب نیست؟ و در میان رجبعام صدمه عظیمی شکست دادند، چنانکه پانصد هزار مرد برگزیده از و یربعام پیوسته جنگ می‌بود. ۱۶ پس رجبعام با پدران خود خوابید و در شهر داود دفن شد و پسرش ایبا به‌جایش سلطنت کرد. و بنی یهودا چونکه بر یهوه خدای پدران خود توکل نمودند، قوی گردیدند. ۱۹ و ایبا یربعام را تعاقب نموده، شهرهای بیت نیل را با دهاتش و یشانه را با دهاتش و افرون را با دهاتش از او گرفت. ۲۰ و یربعام در ایام ایبا دیگر قوت بهم نرسانید و خداوند او را زد که مرد. ۲۱ و ایبا قوی می‌شد و چهارده زن برای خود گرفت و بیست و دو پسر و شانزده دختر به وجود آورد. ۲۲ پس بقیه وقایع ایبا از رفتار و اعمال او در مدرس عدوی نبی مکتوب است.

۱۴ و ایبا با پدران خود خوابید و او را در شهر داود دفن کردند شما نمی‌دانید که یهوه خدای اسرائیل سلطنت اسرائیل را به داود و پسرش آسا درجایش پادشاه شد و در ایام او زمین ده سال آرامی و پسرانش باعهد نمکین تا به ابد داده است؟ ۶ و یربعام بن یافت. ۲ و آسا آنچه را که در نظر یهوه خدایش نیکو و راست بود نیاپنبد سلیمان بن داود برخاست و بر مولای خود عصیان ورزید. ۷ و مردان ییهوده که پسران بلیعالم بودند نزد وی جمع شده، خویشتن را به ضد رجبعام بن سلیمان تقویت دادند، هنگامی که رجبعام جوان و رقیب القلب بود و با ایشان مقاومت نمی‌توانست دارند. ۵ و مکانهای بلندو تمائیل شمس را از جمیع شهرهای نمود. ۸ و شما الان گمان می‌برید که با سلطنت خداوند که در یهودا دورکرد، پس مملکت به‌سبب او آرامی یافت. ۶ و شهرهای دست پسران داود است مقابله نتوانید نمود؟ و شما گروه عظیمی می‌باشید و گوساله‌های طلا که یربعام برای شما به‌جای خدایان ساخته است با شما می‌کنند و از بنی هارون و لاویان را نیز اخراج نمودید و مثل قومهای کشورها برای خود کاهنان نساخید؟ و هرکه بیاید و خویشتن را با گوساله‌ای و طلبیده‌ایم زمین پیش روی ما است. او را طلب نمودیم و او ما هفت قوچ تقدیس نماید، برای آنهاهی که خدایان نیستند کاهن را از هر طرف راحت بخشیده است.» پس بنا نمودند و کامیاب می‌شود. ۱۰ و اما ما یهوه خدای ماست و او را ترک نکرده‌ایم و شدند. ۸ و آسا لشکری از یهودا یعنی سیصد هزار سپردار و نیزه‌دار کاهنان از پسران هارون خداوند را خدمت می‌کنند و لاویان در کار خود مشغولند. ۱۱ و هر صبح و هر شام قربانی‌های سوختنی اینهمردان قوی جنگی بودند. ۹ پسی زارح حبشی با هزار هزار سپاه و بخور معطر برای خداوند می‌سوزاندند نان تقدیمه بر میز طاهر و سیصد اربابه به ضد ایشان بیرون آمده، به مریشه رسید. ۱۰ و

پدرت یوغ ما را سنگین ساخته است و توآن را برای ما سبک ساز بودند از همه حدود خود نزد او جمع شدند. ۱۴ زیرا که لاویان چنین بگو: انگشت کوچک من از کمر پدرم کلفت تر است. اراضی شهرها و املاک خود را ترک کرده، به یهودا و اورشلیم آمدند و ۱۱ و حال پدرم یوغ سنگینی بر شما نهاده است اما من یوغ شما چونکه یربعام و پسرانش ایشان را از کهانت یهوه اخراج کرده را زیاد خواهم گردانید، پدرم شما را باتازیانه‌ها تنبیه می‌نمود اما من بودند. ۱۵ و او برای خود به جهت مکان های بلند و دیوها و شما را با عقربها. ۱۲ و در روز سوم، یربعام و تمامی قوم به گوساله هایی که ساخته بود کاهنان معین کرد. ۱۶ و بعد از نزد یربعام بازآمدند، به نحوی که پادشاه گفته و فرموده بود که در ایشان آنانی که دلهای خود را به طلب یهوه خدای اسرائیل مشغول روز سوم نزد من بازآیید. ۱۳ و پادشاه قوم را به سختی جواب داد، ساخته بودند از تمامی اسباب اسرائیل به اورشلیم آمدند تا برای یهوه و یربعام پادشاه مشورت مشایخ را ترک کرد. ۱۴ و موافق مشورت خدای پدران خود قربانی بگذراندند. ۱۷ پس سلطنت یهودا را جوانان ایشان را خطاب کرده، گفت: «پدرم یوغ شما را سنگین مستحکم ساختند و یربعام بن سلیمان را سه سال تقویت کردند، ساخت، اما من آن رازباده خواهم گردانید، پدرم شما را با تازیانه زیرا که سه سال به طریق داود و سلیمان سلوک نمودند. ۱۸ و هانتیه می‌نمود اما من با عقربها. ۱۵ پس پادشاه قوم را اجابت یربعام محله دختر یریموت بن داود و ابیحایل دختر الیاب بن یسی نکرد زیرا که این امر از جانب خدا شده بود تا خداوند کلامی را را به زنی گرفت. ۱۹ و او برای وی پسران یعنی یعوش و شمیرا و که به واسطه اخیای شیلونی به یربعام بن نباط گفته بود ثابت زهم رازآیید. ۲۰ و بعد از او معکه دختر ابشالوم را گرفت و او گرداند. ۱۶ و چون تمامی اسرائیل دیدند که پادشاه ایشان را برای وی ایبا و عتای و زبزا و شلومیت رازآیید. ۲۱ و یربعام، اجابت نکرد آنگاه قوم، پادشاه را جواب داده، گفتند: «ما را در معکه دختر ابشالوم را از جمیع زنان و متعه های خود زیاد دوست داود چه حصه است؟ درپسر یسی نصیبی نداریم. ای اسرائیل! به می‌داشت، زیرا که هجده زن و شصت متعه گرفته بود و بیست و خیمه های خود بروید. حال ای داود به خانه خود متوجه باش!» پس هشت پسر و شصت دختر تولید نمود. ۲۲ و یربعام ایبا پسر معکه تمامی اسرائیل به خیمه های خویش رفتند. ۱۷ اما بنی اسرائیلی که در میان برادرانش سرور و رئیس ساخت، زیرا که می‌خواست او را در شهرهای یهودا ساکن بودند یربعام بر ایشان سلطنت می‌نمود. به پادشاهی نصب نماید. ۲۳ و عاقلانه رفتار نموده، همه پسران ۱۸ پس یربعام پادشاه هدرام را که رئیس باجگیران بود فرستاد، و خود را در تمامی بلاد یهودا و بنیامین در جمیع شهرهای حصاردار بنی اسرائیل اورا سنگسار کردند که مرد و یربعام پادشاه تعجیل متفرق ساخت، و برای ایشان آذوقه بسیار قرار داد و زنان بسیار نموده، بر اراه خود سوار شد و به اورشلیم فرار کرد. ۱۹ پس اسرائیل خواست.

تا به امروز بر خاندان داود عاصی شده‌اند.

۱۲ و چون سلطنت یربعام استوار گردید و خودش تقویت

۱۱ و چون یربعام وارد اورشلیم شد، صد و هشتاد هزار نفر یافت، او با تمامی اسرائیل شریعت خداوند را ترک نمودند. ۲ و برگزیده جنگ آزموده را از خاندان یهودا و بنیامین جمع کرد تا در سال پنجم سلطنت یربعام، شیش پادشاه مصریه اورشلیم برآمد با اسرائیل مقاتله نموده، سلطنت را به یربعام برگرداند. ۲ اما کلام زیرا که ایشان بر خداوند عاصی شده بودند. ۳ با هزار و دویست خداوند بر شمعیا مرد خداناازل شده، گفت: ۳ «به یربعام بن اراه و شصت هزار سوار و خلقی که از مصریان و لویان و سکیان و سلیمان پادشاه یهودا و به تمامی اسرائیلیان که در یهودا و بنیامین حبشیان همراهش آمدند بشمار بودند. ۴ پس شهرهای حصاردار می‌باشند خطاب کرده، بگو: ۴ خداوند چنین می‌گوید: برمیاید و یهودا را گرفت و به اورشلیم آمد. ۵ و شمعیا یی نزد یربعام با برادران خود جنگ منماید. هرکس به خانه خود برگردد زیرا که و سروران یهودا که از ترس شیش در اورشلیم جمع بودند آمده، به این امر از جانب من شده است.» و ایشان کلام خداوند را شنیدند ایشان گفت: «خداوند چنین می‌گوید: شما مرا ترک کردید پس و از رفتن به ضد یربعام برگشتند. ۵ و یربعام در اورشلیم ساکن من نیز شما را به دست شیش ترک خواهم نمود.» ۶ آنگاه سروران شد و شهرهای حصاردار در یهودا ساخت. ۶ پس بیت لحم اسرائیل و پادشاه تواضع نموده، گفتند: «خداوند عادل است.» و عیتام و تقوع و ۷ بیت صور و سوکو و عدلام، ۸ و جت و ۷ و چون خداوند دید که ایشان متواضع شده‌اند کلام خداوند بر مریشه و زیف، ۹ و ادورایم و لاکیش و عزریق، ۱۰ و صرعه و شمعیا نازل شده، گفت: «چونکه ایشان تواضع نموده اند ایشان را ایلون و حبرون را بنا کرد که شهرهای حصاردار در یهودا و بنیامین هلاک نخواهم کرد بلکه ایشان را اندک زمانی خلاصی خواهم می‌باشند. ۱۱ و حصارها را محکم ساخت و در آنها سرداران و داد و غضب من به دست شیش بر اورشلیم ریخته نخواهد شد. انبارهای ماکولات و روغن و شراب گذاشت. ۱۲ و در هر شهری ۸ لیکن ایشان بنده او خواهند شد تا بندگی من و بندگی ممالک سپرها و نیه‌ها گذاشت، آنها را بسیار محکم گردانید، پس یهودا و جهان را بداندند.» ۹ پس شیش پادشاه مصر به اورشلیم برآمده، بنیامین با اومانددند. ۱۳ و کاهنان و لاویانی که در تمامی اسرائیل خزانه های خانه خداوند و خزانه های خانه پادشاه را گرفت و

سلیمان تمامی مسائلش را برای وی بیان نمود و چیزی از سلیمان ۲۱ زیرا که پادشاه را کشتیها بود که با بندگان حورام به ترشیش مخفی نماند که برایش بیان نکرد. ۳ و چون ملکه سبا حکمت می‌رفت، و کشتیهای ترشیشی هر سه سال یک مرتبه می‌آمد، و سلیمان و خانه‌ای را که بنا کرده بود، ۴ و طعام سفره او و مجلس طلا و نقره و عاج و میمونها و طاوسها می‌آورد. ۲۲ پس سلیمان بندگان و نظم و لباس خادمانش را و ساقپانش و لباس ایشان و پادشاه در دولت و حکمت از جمیع پادشاهان کشورها بزرگتر شد. زینه‌ای را که به آن به خانه خداوند برمی آمد دید، روح دیگر در او ۲۳ و تمامی پادشاهان کشورها حضور سلیمان را می‌طلبیدند تا نماند. ۵ پس به پادشاه گفت: «آوازه‌ای را که در ولایت خود حکمتی را که خدا در دلش نهاده بود بشنوند. ۲۴ و هر یکی از درباره کارها و حکمت تو شنیدم راست بود. ۶ اما تا نیامدم و ایشان هدیه خود را از آلات نقره و آلات طلا و رخوت و اسلحه به چشمان خود ندیدم اخبار آنها را باور نکردم، و همانا نصف و عطریات و اسبها و قاطرها یعنی قسمت هر سال را در سالش عظمت حکمت تو به من اعلام نشده بود، و از خبری که شنیده می‌آوردند. ۲۵ و سلیمان چهار هزار آخور به جهت اسبان و اربابها بودم افزوده‌ای. ۷ خوشابه‌حال مردان تو و خوشابه‌حال این خادمانت و دوازده هزار سوار داشت. و آنها را در شهرهای اربابها و نزد که به حضور تو همیشه می‌ایستند و حکمت تو را می‌شنوند. پادشاه در اورشلیم گذاشت. ۲۶ و بر جمیع پادشاهان از (نهر فرات) ۸ متبارک باد پیوه خدای تو که بر تو رغبت داشته، تو را بر یکرسی (تا زمین فلسطینیان و سرحد مصر حکمرانی می‌کرد. ۲۷ و پادشاه خود نشانید تا برای پیوه خدایت پادشاه بشوی. چونکه خدای تو نقره را در اورشلیم مثل سنگها و چوب سرو آزاد را مثل چوب افراغ اسرائیل را دوست می‌دارد تا ایشان را تا به ابد استوار نماید، از که در صحراست فراوان ساخت. ۲۸ و اسبها برای سلیمان از این جهت تو را بر پادشاهی ایشان نصب نموده است تا داوری و مصر و از جمیع ممالک می‌آوردند. ۲۹ و اما بقیه وقایع سلیمان از عدالت را بجا آوری.» ۹ و به پادشاه صد و بیست وزنه طلا و اول تا آخر آیات آنها در تواریخ ناتان نبی و در نبوت اخیا ی شیلونی عطریات از حد زیاده، و سنگهای گرانها داد و مثل این عطریات و در رویای یعدوی رای درباره یربعام بن نباط مکتوب نیست؟ که ملکه سبا به سلیمان پادشاه داد هرگز دیده نشد. ۱۰ و نیز ۳۰ پس سلیمان چهل سال در اورشلیم بر تمامی اسرائیل سلطنت بندگان حورام و بندگان سلیمان که طلا از او می‌آوردند چوب صندل و سنگهای گرانها آوردند. ۱۱ و پادشاه از این چوب

صندل زینه‌ها به جهت خانه خداوند و خانه پادشاه وعده‌ها و بریطها برای مغیان ساخت، و مثل آنها قبل از آن در زمین یهودا دیده نشده بود. ۱۲ و سلیمان پادشاه به ملکه سبا تمامی آرزوی او را که خواسته بود داد، سوای آنچه که او برای پادشاه آورده بود، پس با بندگان و ولایت خود توجه نموده، برفت. ۱۳ و وزن طلایی که در یک سال به سلیمان رسید ششصد و شصت و شش وزنه طلا بود. ۱۴ سوای آنچه تاجران و بازرگانان آوردند و جمیع پادشاهان عرب و حاکمان کشورها طلا و نقره برای سلیمان می‌آوردند. ۱۵ و سلیمان پادشاه دویست سپر طلای چکشی ساخت که برای هر سپر ششصد مثقال طلا بکار برده شد. ۱۶ و سیصد سپر کوچک طلای چکشی ساخت که برای هر سپر سیصد مثقال طلا بکار برده شد، و پادشاه آنها را در خانه جنگل لبنان گذاشت. ۱۷ و پادشاه تخت بزرگی از عاج ساخت و آن را به زرخالص پوشانید. ۱۸ و تخت را شش پله و پائیندازی زرین بود که به تخت پیوسته بود و به این طرف و آن طرف نزد جای کرسیش دستها بود، و دو شیر به پهلوی دستها ایستاده بودند. ۱۹ و دوازده شیر از این طرف و آن طرف، بر آن شش پله ایستاده بودند که در هیچ مملکت مثل این ساخته نشده بود. ۲۰ و تمامی ظروف نوشیدنی سلیمان پادشاه از طلا و تمامی ظروف خانه جنگل لبنان از زر خالص بود، و نقره در ایام سلیمان هیچ به حساب نمی‌آمد خطاب کرده، گفتند: «به این قوم که به تو عرض کرده، گفته‌اند

با وی هفت روز را عید نگاه داشتند و آن انجمن بسیار بزرگ از ۴ و تدمور را در بیابان و همه شهرهای خزینه را که در حمات بنا مدخل حمات تا نهر مصر بود. ۹ و در روز هشتم محفلی مقدس کرده بود به اتمام رسانید. ۵ و بیت حورون بالا و بیت حورون برپا داشتند، زیرا که برای تبریک مذبح هفت روز و برای عید هفت پلین را بنا نمود که شهرهای حصاردار با دیوارها و دروازه‌ها و پشت روز نگاه داشتند. ۱۰ و در روز بیست و سوم ماه هفتم قوم را بندها بود. ۶ و بعله و همه شهرهای خزانه را که سلیمان داشت، به خیمه های ایشان مرخص فرمود و ایشان به سبب احسانی که و جمیع شهرهای اربابها و شهرهای سواران را و هرآنچه را که خداوند به داود و سلیمان و قوم خود اسرائیل کرده بود، شادمان سلیمان می‌خواست در اورشلیم و لبنان و تمامی زمین مملکت و خوشدل بودند. ۱۱ پس سلیمان خانه خداوند و خانه پادشاه خویش بنا نماید (بنا نمود). ۷ و تمامی کسانی که از حتیان و راتمام کرد و هرآنچه سلیمان قصد نموده بود که درخانه خداوند و اموریان و فرزندان و حویان و ییوسیان باقی‌مانده، و از بنی اسرائیل در خانه خود بسازد، آن را نیکو به انجام رسانید. ۱۲ و خداوند بر نبوئند، ۸ یعنی از پسران ایشان که در زمین بعد از ایشان باقی‌مانده سلیمان در شب ظاهر شده، اورا گفت: «دعای تو را اجابت بوند، و بنی اسرائیل ایشان را هلاک نکرده بودند، سلیمان از نمودم و این مکان را برای خود برگزیدم تا خانه قربانی‌ها شود. ایشان تا امروز سخره گرفت. ۹ اما از بنی اسرائیل سلیمان احدی ۱۳ اگر آسمان را ببندم تا باران نبارد و اگر امر کنم که ملخ، حاصل را برای کار خود به غلامی نگرفت بلکه ایشان مردان جنگی و زمین را بخورد و اگر وبا در میان قوم خود بفرستم، ۱۴ و قوم من که سرداران ابطال و سرداران اربابها و سواران او بودند. ۱۰ و سروران به اسم من نامیده شده اند متواضع شوند، و دعا کرده، طالب مقدم سلیمان پادشاه که بر قوم حکمرانی می‌کردند دوپست و پنجاه حضور من باشند، و از راههای بد خویش بازگشت نمایند، آنگاه نفر بودند. ۱۱ و سلیمان دختر فرعون را از شهر داود به خانه‌ای من از آسمان اجابت خواهم فرمود، و گناهان ایشان را خواهم آمرزید که برایش بنا کرده بود آورد، زیرا گفت: «زن من در خانه داود و زمین ایشان راشفا خواهم داد. ۱۵ و از این به بعد چشمان من پادشاه اسرائیل ساکن نخواهد شد، چونکه همه جایهایی که تابوت گشاده، و گوشه‌های من به داعایی که در این مکان کرده شود شنوا خداوند داخل آنها شده است مقدس می‌باشد.» ۱۲ آنگاه سلیمان خواهد بود. ۱۶ و حال این خانه را اختیار کرده، و تقدیس نموده‌ام قربانی‌های سوختنی بر مذبح خداوند که آن را پیش رواق بنا کرده که اسم من تا به ابدا در آن قرار گیرد و چشم و دل من همیشه بر بود برای خداوند گذرانید. ۱۳ یعنی قربانی‌های سوختنی قسمت آن باشد. ۱۷ و اگر تو به حضور من سلوک نمایی، چنانکه پدرت هر روز در روزش بر حسب فرمان موسی در روزهای سبت، و غره‌ها داود سلوک نمود و بر حسب هرآنچه تو را امر فرمایم عمل نمایی و سه مرتبه در هر سال در مواسم یعنی در عید فطیر و عید هفته‌ها و فرائض و احکام مرا نگاه داری، ۱۸ آنگاه کرسی سلطنت تورا استوار عید خیمه‌ها. ۱۴ و فرقه‌های کاهنان را بر حسب امر پدر خود داود خواهم ساخت چنانکه با پدرت داود عهد بسته، گفتم کسی که بر سر خدمت ایشان معین کرد و لایوان را بر سر شغلای ایشان تا اسرائیل سلطنت نماید از تو منقطع نخواهد شد. ۱۹ «لیکن اگر تسبیح بخوانند و به حضور کاهنان لوازم خدمت هر روز را در شما برگردید و فرائض و احکام مرا که پیش روی شما نهاده‌ام ترک روزش بجا آورند و دربانان را بر حسب فرقه‌های ایشان بر هر دروازه نمایند و رفته، خدایان غیر را عبادت کنند، و آنها را سجده نمایند، (قرارداد)، زیرا که داود مرد خدا چنین امر فرموده بود. ۱۵ و ایشان ۲۰ آنگاه ایشان را از زمینی که به ایشان داده‌ام خواهم کند و این از حکمی که پادشاه دربار هر امری و دربار خزانها به کاهنان و خانه را که برای اسم خود تقدیس نموده‌ام، از حضور خود خواهم لایوان داده بود تجاوز ننمودند. ۱۶ پس تمامی کار سلیمان از روزی افکند و آن را در میان جمیع قوم‌ها ضرب‌المثل و مسخره خواهم که بنیادخانه خداوند نهاده شد تا روزی که تمام گشت، نیکو ساخت. ۲۱ و این خانه که اینقدر رفیع است هرکه از آن بگذرد آراسته شد، و خانه خداوند به اتمام رسید. ۱۷ آنگاه سلیمان به متحیر شده، خواهد گفت: برای چه خداوند به این زمین و به این عصیون جابر و به ایلول که بر کنار دریا در زمین ادم است، خانه چنین عمل نموده است؟ ۲۲ و جواب خواهند داد: چونکه رفت. ۱۸ و حورام کشتیها و نوکرانی را که در دریا مهارت داشتند بیهو خدای پدران خود را که ایشان را از زمین مصر بیرون آورد ترک به دست خادمان خود برای وی فرستاد و ایشان با بندگان سلیمان کردند و به خدایان غیر متمسک شده، آنها را سجده و عبادت به اوفیر رفتند، و چهارصد و پنجاه وزنه طلا از آنجا گرفته، برای نمودند از این جهت تمامی این بلا را بر ایشان وارد آورده است.» سلیمان پادشاه آوردند.

۸ و بعد از انقضای بیست سالی که سلیمان خانه خداوند ۹ و چون ملکه سبا آوازه سلیمان را شنید بامو کب بسیار عظیم و خانه خود را بنا می‌کرد، ۲ سلیمان شهرهایی را که حورام و شترانی که به عطریات و طلای بسیار و سنگهای گرانبها بارشده به سلیمان داده بود تعمیر نمود، و بنی اسرائیل را در آنها ساکن بود به اورشلیم آمد، تا سلیمان را به مسائل امتحان کند. و چون گردانید. ۳ و سلیمان به حمات صوبه رفته، آن را تسخیر نمود. نزد سلیمان رسید با وی از هرچه در دلش بود گفتگو کرد. ۲ و

تو بر این خانه باز شود و بر مکانی که درباره اش وعده داده ای که شهری که برگزیده ای و خانه ای که به جهت اسم تو بنا کرده ام، اسم خود را در آنجا قرار خواهی داد تا دعایی را که بنده ات به نزد تو دعا نمایند، ۳۵ آنگاه دعا و تضرع ایشان را از آسمان بشنو و سوی این مکان بنماید اجابت کنی. ۲۱ و تضرع بنده ات و قوم حق ایشان را به جا آور. ۳۶ «و اگر به تو گناه ورزیده باشند زیرا خود اسرائیل را که به سوی این مکان دعا می نمایند استماع نما و انسانی نیست که گناه نکند، و بر ایشان غضبناک شده، ایشان را از آسمان مکان سکونت خود بشنو و چون شنیدی عفو فرما. به دست دشمنان تسلیم کرده باشی و اسیرکنندگان ایشان، ایشان ۲۲ «اگر کسی با همسایه خود گناه ورزد و قسم بر او عرضه شود را به زمین دور پانزدیک ببرند، ۳۷ پس اگر در زمینی که در آن که بخورد و او آمده، پیش مذبح تو در این خانه قسم خورد، اسیر باشند به خود آمده، بازگشت نمایند و در زمین اسیری خود نزد ۲۳ آنگاه از آسمان بشنو و عمل نموده، به جهت بندگانت داوری تو تضرع نموده، گویند که گناه کرده و عصیان ورزیده، و شیرانه کن و شیران را جزا داده، طریق ایشان را بر سر ایشان برسان، و رفتار نموده ایم، ۳۸ و در زمین اسیری خویش که ایشان را به آن به عادلان را عادل شمرده، ایشان را به حسب عدالت ایشان جزا اسیری برده باشند، به تمامی دل و تمامی جان خود به تو بازگشت بده. ۲۴ «و هنگامی که قوم تو اسرائیل به سبب گناهایی که به تو نمایند، و به سوی زمینی که به پدران ایشان داده ای و شهری ورزیده باشند به حضور دشمنان خود مغلوب شوند، اگر به سوی تو که برگزیده ای و خانه ای که برای اسم تو بنا کرده ام دعا نمایند، بازگشت نموده، به اسم تو اعتراف نمایند و نزد تو در این خانه ۳۹ آنگاه از آسمان، مکان سکونت خود، دعا و تضرع ایشان را دعا و تضرع کنند، ۲۵ آنگاه از آسمان بشنو و گناه قوم خود اسرائیل بشنو و حق ایشان را بجا آور، و قوم خود را که به تو گناه ورزیده را بیامرز و ایشان را به زمینی که به ایشان و به پدران ایشان داده ای باشند بیامرز. ۴۰ پس الان ای خدای من چشمان تو باز شود و بازآور. ۲۶ «و هنگامی که آسمان بسته شود و به سبب گناهایی که گوشه ای تو به دعاهایی که در این مکان کرده شود شنوا باشد. به تو ورزیده باشند باران نبارد، اگر به سوی این مکان دعا کنند و ۴۱ و حال تو ای یهوه خدا، با تابوت قوت خود به سوی آرامگاه به اسم تو اعتراف نمایند و به سبب مصیبتی که به ایشان رسانیده خویش برخیز. ای یهوه خدا کاهنان تو به نجات ملبس گردند و باشی از گناه خویش بازگشت کنند، ۲۷ آنگاه از آسمان بشنو و مقدسان به نیکویی شادمان بشوند ۴۲ ای یهوه خدا روی مسیح گناه بندگانت و قوم خود اسرائیل را بیامرز و راه نیکو را که در آن خود را برنگردان و رحمت های بنده خود داود را بیاد آور.»

۷ و چون سلیمان از دعا کردن فارغ شد، آتش از آسمان فرود آمده، قربانی های سوختنی و ذبایح را سوزانید و جلال خداوند خانه را مملو ساخت. ۲ و کاهنان به خانه خداوند نتوانستند داخل شوند، زیرا جلال یهوه خانه خداوند را پر کرده بود. ۳ و چون تمامی بنی اسرائیل آتش را که فرود می آمد و جلال خداوند را که بر خانه می بودند دیدند، روی خود را به زمین بر سنگفرش نهادند و سجده نموده، خداوند را حمد گفتند که او نیکو است، زیرا که رحمت او تا ابد الابد است. ۴ و پادشاه و تمامی قوم قربانی ها در حضور خداوند گذرانیدند. ۵ و سلیمان پادشاه بیست و دو هزار گاو و صد و بیست هزار گوسفند برای قربانی گذرانید و پادشاه و تمامی قوم، خانه خدا را تبریک نمودند. ۶ و کاهنان بر سر شغل های مخصوص خود ایستاده بودند و لایوان، آلات نغمه خداوند را (به دست گرفتند) که داود پادشاه آنها را ساخته بود، تا خداوند را به آنها حمد گویند، زیرا که رحمت او تا ابد الابد است، و داود به وساطت آنها تسبیح می خواند و کاهنان پیش ایشان کرنا می نواختند و تمام اسرائیل ایستاده بودند. ۷ و سلیمان وسط صحنی را که پیش خانه خداوند بود، تقدیس نمود زیرا که در آنجا قربانی های سوختنی و پیه ذبایح سلامتی رامی گذرانید، چونکه مذبح برنجینی که سلیمان ساخته بود، قربانی های سوختنی و هدایای آردی و پیه ذبایح را گنجایش نداشت. ۸ و در آنوقت سلیمان و تمامی اسرائیل

معمول در مقابل محراب افروخته شود. ۲۱ و گلها و چراغها را که تا به ابدساکن شوی بنا نموده‌ام.» ۳ و پادشاه روی خود وانبرها را از طلا یعنی از زر خالص ساخت. ۲۲ و گلگیرها و را برگردانیده، تمامی جماعت اسرائیل را برکت داد، و تمامی کاسه‌ها و قاشقها و مجمرها را از طلای خالص (ساخت)، و جماعت اسرائیل بایستادند. ۴ پس گفت: «یهوه خدای اسرائیل دروازه خانه و درهای اندرونی آن به جهت قدس‌الاقداص و درهای متبرک باد که به دهان خود به پدرم داود وعده داده، و به دست خود آن را به‌جا آورده، گفت: ۵ از روزی که قوم خود را از زمین

مصر بیرون آورد شهری از جمیع اسباط اسرائیل برگزیدم تا خانهای بنا نمایم که اسم من در آن باشد، و کسی را برگزیدم تا پیشوای قوم من اسرائیل بشود. ۶ اما اورشلیم را برگزیدم تا اسم من در آنجا باشد و داود را انتخاب نمودم تا پیشوای قوم من اسرائیل بشود. ۷ و در دل پدرم داود بود که خانهای برای اسم یهوه خدای اسرائیل بنا نماید. ۸ اما خداوند به پدرم داود گفت: چون در دل تو بود که خانهای برای اسم من بنا نمایی نیکو کردی که این را در دل خود نهادی. ۹ لیکن تو خانه را بنا نخواهی نمود، بلکه پسر تو که از صلب تو بیرون آید او خانه را برای اسم من بنا خواهد کرد. ۱۰ پس خداوند کلامی را که گفته بود ثابت گردانید و من به‌جای پدرم داود برخاسته، و بر وفق آنچه خداوند گفته بود برکسی اسرائیل نشستم و خانه را به اسم یهوه خدای اسرائیل بنا نمودم. ۱۱ و تابوت را که عهد خداوند که آن را با بنی اسرائیل بسته بود در آن می‌باشد در آنجا گذاشتم.» ۱۲ و او پیش مذبح خداوند به حضور تمامی جماعت اسرائیل ایستاده، دستهای خود را برافراشت.

۱۳ زیرا که سلیمان منبر برنجینی را که طولش پنج ذراع، و عرضش پنج ذراع، و بلندیش سه ذراع بود ساخته، آن را در میان صحن گذاشت و بر آن ایستاده، به حضور تمامی جماعت اسرائیل زانو زد و دستهای خود را به سوی آسمان برافراشته، ۱۴ گفت: «ای یهوه خدای اسرائیل! خدایی مثل تو نه در آسمان و نه در زمین می‌باشد که با بندگان خود که به حضور تو به تمامی دل خویش سلوک می‌نمایند، عهد و رحمت را نگاه می‌داری. ۱۵ و آن وعده‌ای را که به بنده خود پدرم داود داده‌ای نگاه داشته‌ای زیرا به دهان خود وعده دادی و به دست خود آن را وفانمودی چنانکه امروز شده است. ۱۶ پس الان ای یهوه خدای اسرائیل با بنده خود پدرم داود آن وعده را نگاه دار که به او داده و گفته‌ای که به حضور من کسی که بر کرسی اسرائیل بنشیند برای تو منقطع نخواهد شد، به شرطی که پسرانت طریقه‌های خود را نگاه داشته، به شریعت من سلوک نمایند چنانکه تو به حضور من رفتار نمودی. ۱۷ و الان ای یهوه خدای اسرائیل کلامی که به بنده خود داود گفته‌ای ثابت بشود. ۱۸ «اما آیا خدا فی الحقیقه در میان آدمیان بر زمین ساکن خواهد شد؟ اینک فلک و فلک الافلاک تو را گنجایش ندارد تا چه رسد به این خانهای که بنا کردم. ۱۹ لیکن ای یهوه خدای من

به دعا و تضرع بنده خود توجه نما و استغاثه و دعایی را که بنده ات به حضور تو می‌کند اجابت فرما. ۲۰ تا آنکه شب و روز چشمان

۵ پس تمامی کاری که سلیمان به جهت خانه خداوند کرد تمام شد، و سلیمان موقوفات پدرش داود را داخل ساخت، و نقره و طلا و سایر آلات آنها را در خزاین خانه خدا گذاشت. ۲ آنگاه سلیمان مشایخ اسرائیل و جمیع روسای اسباط و سروران آبای بنی اسرائیل را در اورشلیم جمع کرد تا تابوت عهد خداوند را از شهر داود که صهیون باشد، برآورند. ۳ و جمیع مردان اسرائیل در عید ماه هفتم نزد پادشاه جمع شدند. ۴ پس جمیع مشایخ اسرائیل آمدند و لویان تابوت را برداشتند. ۵ و تابوت و خیمه اجتماع و همه آلات مقدس را که در خیمه بود برآوردند، و لویان کهنه آنها را برداشتند. ۶ و سلیمان پادشاه و تمامی جماعت اسرائیل که نزدی جمع شده بودند پیش تابوت ایستادند، و آنقدر گوسفند و گاو ذبح کردند که به شماره و حساب نمی‌آمد. ۷ و کاهنان تابوت عهد خداوند را به مکانش در محراب خانه، یعنی در قدس‌الاقداص زیر بالهای کروبیان درآوردند. ۸ و کروبیان بالهای خود را بر مکان تابوت پهن می‌کردند و کروبیان تابوت و عصاهایش را از بالای پوشانیدند. ۹ و عصاها اینقدر دراز بود که سرهای عصاها از تابوت پیش محراب دیده می‌شد، اما از بیرون دیده نمی‌شد، و تا امروز در آنجا است. ۱۰ و در تابوت چیزی نبود سوای آن دو لوح که موسی در حوریب در آن گذاشت وقتی که خداوند با بنی اسرائیل در حین بیرون آمدن ایشان از مصر عهد بست. ۱۱ و واقع شد که چون کاهنان از قدس بیرون آمدند (زیرا همه کاهنانی که حاضر بودند بدون ملاحظه نوبتهای خود خویشتن را تقدیس کردند. ۱۲ و جمیع لویانی که مغنی بودند یعنی آساف و هیمان و یدوتون و پسران و برادران ایشان به کتان نازک ملبس شده، با سنجها و بربطها و عودها به طرف مشرق مذبح ایستاده بودند، و با ایشان صدو بیست کاهن بودند که کرنا می‌نواختند). ۱۳ پس واقع شد که چون کرنا نوازان و مغنیان مثل یک نفره یک آواز در حمد و تسبیح خداوند به صدا آمدند، و چون با کرناها و سنجها و سایر آلات موسیقی به آواز بلند خواندند و خداوند را حمد گفتند که او نیکو است زیرا که رحمت او تا ابد الابد است، آنگاه خانه یعنی خانه خداوند از آبر پر شد. ۱۴ و کاهنان به سبب ابر نتوانستند برای خدمت بایستند زیرا که جلال یهوه خانه خدا را پر کرده بود.

۶ آنگاه سلیمان گفت: «خداوند فرموده است که در تاریکی غلیظ ساکن می‌شوم. ۲ اما من خانهای برای سکونت تو و مکانی

۱۶ و ما چوب از لبنان به قدر احتیاج تو خواهیم برید، و آنرا بستانه نمود، و آن را که به طرف راست بود پاکین و آن را که به طرف ساخته، بروی دریا به یافا خواهیم آورد و تو آن را به اورشلیم خواهی چپ بود بوعز نام نهاد.

پس سلیمان تمامی مردان غریب را که در زمین اسرائیل بودند، بعد از شمارهای که پدرش داود آنها را شمرده بود شمرد، و صد و پنجاه و سه هزار و ششصد نفر از آنها یافت شدند. ۱۸ و از ایشان هفتاد هزار نفر برای حمل بارها و هشتاد هزار نفر برای بریدن چوب در کوهها و سه هزار و ششصد نفر برای نظارت تا از مردم کار بگیرند، تعیین نمود.

۳ و سلیمان شروع کرد به بنا نمودن خانه خداوند در اورشلیم بر از هرجانب احاطه می‌داشتند، و آن گاوان در دو صف بودند و در کوه موریا، جایی که (خداوند) بر پدرش داود ظاهر شده بود، حین ریخته شدن آن ریخته شدند. ۴ و آن بر دوازده گاو قایم بود جایی که داود در خرمنگاه ارنون پیوسی تعیین کرده بود. ۲ و در که روی سه از آنها به سوی شمال و روی سه به سوی مغرب و روی روز دوم ماه دوم از سال چهارم سلطنت خود به بنا کردن شروع سه به سوی جنوب و روی سه به سوی مشرق بود، و دریاچه بر نمود. ۳ و این است اساس هایی که سلیمان برای بنا نمودن خانه فوق آنها و همه موخرهای آنها به طرف اندرون بود. ۵ و حجم آن خدا نهاد: طولش به ذراعها برحسب پیمایش اول شصت ذراع و یک و جب بود و لبش مثل لب کاسه مانند گل سوسن ساخته شده عرضش بیست ذراع، ۴ و طول رواقی که پیش خانه بود مطابق بود که گنجایش سه هزار بت به پیمایش داشت. ۶ و ده حوض عرض خانه بیست ذراع، و بلندیش صد و بیست ذراع و اندرونش ساخت و از آنها پنج را به طرف راست و پنج را به طرف چپ رابه طلای خالص پوشانید. ۵ و خانه بزرگ را به چوب صنوبر گذاشت تا در آنها شست و شو نمایند، و آنچه را که به قربانی پوشانید و آن را به زر خالص پوشانید، و بر آن درختان خرما و رشته‌ها نقش نمود. ۶ و خانه را به سنگهای گرانبها برای زیبایی شست و شوی کاهنان بود. ۷ و ده شمعدان طلا موافق قانون آنها مرصع ساخت، و طلای آن طلای فروایم بود. ۷ و تیرها و آستانه‌ها ساخته، پنج را به طرف راست و پنج را به طرف چپ درهیکل و دیوارها و درهای خانه را به طلا پوشانید و بر دیوارها کروبیان گذاشت. ۸ و ده میز ساخته، پنج را به طرف راست و پنج را به نقش نمود. ۸ و خانه قدس‌الاقداص را ساخت که طولش موافق طرف چپ در هیکل گذاشت، و صد کاسه طلا ساخت. ۹ و عرض خانه بیست ذراع، و عرضش بیست ذراع بود، و آن را به صحن کاهنان و صحن بزرگ و دروازه‌های صحن (بزرگ را) زر خالص به مقدار ششصد و نوزده پوشانید. ۹ و وزن میخها پنجاه و درهای آنها را به برنج پوشانید. ۱۰ و دریاچه را به جانب مثقال طلا بود، و بالاخانه‌ها را به طلا پوشانید. ۱۰ و در خانه راست خانه به سوی مشرق از طرف جنوب گذاشت. ۱۱ و حورام قدس‌الاقداص دو کروی مجسمه کاری ساخت و آنها را به طلا دیگها و خاکندازها و کاسه‌ها را ساخت پس حورام تمام کاری که پوشانید. ۱۱ و طول بالهای کروی بیست ذراع بود که بال یکی برای سلیمان پادشاه به جهت خانه خدا می‌کرد به انجام رسانید. پنج ذراع بود، به دیوار خانه می‌رسید و بال دیگرش پنج ذراع ۱۲ دو ستون و پیاله‌های تاجهایی که بر سر دستون بود و دو بوده، به بال کروی دیگر می‌خورد. ۱۲ و بال کروی دیگر پنج ذراع بود، به دیوار خانه می‌رسید و بال دیگرش پنج ذراع بود، چهارصد انار برای دو شبکه و دو صف انار برای هر شبکه بود تا به بال کروی دیگر ملصق می‌شد. ۱۳ و بالهای این کروی به دو پیاله تاجهایی را که بالای ستونها بود پوشانید. ۱۴ و پایه‌ها را قدر بیست ذراع پهن می‌بود آنها بر پایه‌های خود ایستاده بودند، ساخت و حوضها را بر پایه‌ها ساخت. ۱۵ و یک دریاچه و دوازده و رویهای آنها به سوی اندرون خانه می‌بود. ۱۴ و حجاب راز گاو را زیر دریاچه (ساخت). ۱۶ و دیگها و خاکندازها و جنگالها و آسمانجونی و ارغوان و قرمز و کتان نازک ساخت، و کروی بر آن تمامی اسباب آنها را پدرش حورام برای سلیمان پادشاه به جهت نقش نمود. ۱۵ و پیش خانه دو ستون ساخت که طول آنها سی و خانه خداوند از برنج صیقلی ساخت. ۱۷ آنها را پادشاه در صحرای پنج ذراع بود و تاجی که بر سر هر یکی از آنها بود پنج ذراع بود. اردن در گل رست که در میان سکوت و صرده بود ریخت. ۱۸ و ۱۶ و رشته‌ها مثل آهنهایی که در محراب بود ساخته، آنها را بر سر سلیمان تمام این آلات راز حد زیاده ساخت، چونکه وزن برنج ستونها نهاد و صد انار ساخته، بر رشته‌ها گذاشت. ۱۷ و ستونها دریافت نمی‌شد. ۱۹ و سلیمان تمامی آلات را که در خانه پیش هیکل یکی به دست راست، و دیگری به طرف چپ برپا خدا بود و مذبح طلا و میزها را که نان تقدیمه بر آنها بود ساخت. ۲۰ و شمعدانها و چراغهای آنها را از طلای خالص تا برحسب

دوم تواریخ

۲ و سلیمان قصد نمود که خانه‌ای برای اسم یهوه و خانه‌ای به

جهت سلطنت خودش بنا نماید. ۲ و سلیمان هفتاد هزار نفر برای

۱ و سلیمان پسر داود در سلطنت خود قوی شد و یهوه خدایش حمل بارها، و هشتاد هزار نفر برای بریدن چوب درکوهها، و سه با وی می‌بود و او را عظمت بسیار بخشید. ۲ و سلیمان تمامی هزار و ششصد نفر برای نظارت آنهاشمرد. ۳ و سلیمان نزد حورام، اسرائیل و سرداران هزاره و صده و داوران و هر رئیس را که در پادشاه صور فرستاده، گفت: «چنانکه با پدرم داود رفتار نمودی تمامی اسرائیل بود از روسای خاندانهای آبا خواند. ۳ و سلیمان با و چوب سرو آزاد برایش فرستادی تا خانه‌ای به جهت سکونت تمامی جماعت به مکان بلندی که درجبعون بود رفتند زیرا خیمه خویش بنا نمایند، (همچنین با من رفتارنما). ۴ و اینک من خانه‌ای اجتماع خدا که موسی بنده خداوند آن را در بیابان ساخته بود برای اسم یهوه خدای خود بنا می‌نمایم تا آن را برای او تقدیس درآنجا بود. ۴ لیکن داود تابوت خدا را از قریه یعاریم به‌جایی که کنم و یخور معطر در حضور وی بسوزانم، و به جهت نان تقدیمه داود برایش مهیا کرده بود بالاآورد و خیمه‌ای برایش در اورشلیم برپا دائمی و قربانی‌های سوختنی صبح و شام، و به جهت سبت‌ها و نمود. ۵ و مذبح برنجینی که بصلئیل بن اوری این حورساخته بود، غره‌ها و عیدهای یهوه خدای ما زیرا که این برای اسرائیل فریضه‌ای در آنجا پیش مسکن خداوند ماند و سلیمان و جماعت نزد آن ابدی است. ۵ و خانه‌ای که من بنا می‌کنم عظیم است، زیرا که مسالت نمودند. ۶ پس سلیمان به آنجا نزد مذبح برنجینی که در خدای ما از جمیع خدایان عظیم ترمی باشد. ۶ و کیست که خیمه اجتماع بود به حضور خداوند برآمده، هزارقربانی سوختنی بر خانه‌ای برای او توانداست؟ زیرا فلک و فلک الافلاک گنجایش آن گذرانید. ۷ در همان شب خدا به سلیمان ظاهر شد و او را راند؛ و من کیستم که خانه‌ای برای وی بنا نمایم؟ نی بلکه گفت: «آنچه را که به تو بدهم طلب نما.» ۸ سلیمان به خدا برای سوزانیدن بخور در حضور وی. ۷ و حال کسی را برای من گفت: «تو به پدرم داود احسان عظیم نمودی و مرا به‌جای او بفرست که در کار طلا و نقره و برنج و آهن و ارغوان و قرمز و پادشاه ساختی. ۹ حال‌ای یهوه خدا به وعده خود که به پدرم آسمانجونی ماهرو در صنعت نقاشی دانا باشد، تا با صنعتگرانی داوددادی وفا نما زیرا که تو مرا بر قومی که مثل غبار زمین کشیدند که نزد من در یهودا و اورشلیم هستند که پدر من داودایشان را پادشاه ساختی. ۱۰ الان حکمت و معرفت را به من عطا فرما تا به حاضر ساخت، باشد. ۸ و چوب سروآرد و صنوبر و چوب صندل حضور این قوم خروج و دخول نمایم زیرا کیست که این قوم عظیم برای من از لبنان بفرست، زیرا بندگان تو را می‌دانم که در بریدن تو را داوری تواند نمود؟» ۱۱ خدا به سلیمان گفت: «چونکه این چوب لبنان ماهرند و اینک بندگان من با بندگان تو خواهند بود. در خاطرتو بود و دولت و توانگری و حشمت و جان دشمنان را ۹ تا چوب فراوان برای من مهیاسازند زیرا خانه‌ای که من بنا می‌کنم نطلبیدی و نیز طول ایام را نخواستی بلکه به جهت خود حکمت و عظیم و عجیب خواهد بود. ۱۰ و اینک به چوب بران که این معرفت رادرخواست کردی تا بر قوم من که تو را بر سلطنت ایشان چوب را می‌برند، من بیست هزار کر گندم کوبیده شده، و بیست نصب نموده‌ام داوری نمایی. ۱۲ لہذاحکمت و معرفت به تو هزار کر جو و بیست هزاربت شراب و بیست هزار بت روغن برای بخشیده شد و دولت و توانگری و حشمت را نیز به تو خواهم داد بندگان تو خواهم داد.» ۱۱ و حورام پادشاه صور مکتوب جواب که پادشاهانی که قبل از تو بودند مثل آن را نداشتند و بعد از تو نیز داده، آن را نزد سلیمان فرستاد که «چون خداوند قوم خود را مثل آن را نخواهند داشت.» ۱۳ پس سلیمان از مکان بلندی که دوست می‌دارد از این جهت تو را به پادشاهی ایشان نصب نموده در جبعون بود ازحضور خیمه اجتماع به اورشلیم مراجعت کرد است.» ۱۲ و حورام گفت: «متبارک باد یهوه خدای اسرائیل که ویر اسرائیل سلطنت نمود. ۱۴ و سلیمان ارايه‌ها و سواران جمع آفریننده آسمان و زمین می‌باشد، زیرا که به داودپادشاه پسری حکیم کرده، هزار و چهارصد ارايه و دوازده هزار سوار داشت، و آنها و صاحب معرفت و فهم بخشیده است تا خانه‌ای برای خداوند و را در شهرهای ارايه‌ها و نزد پادشاه دراورشلیم گذاشت. ۱۵ و خانه‌ای برای سلطنت خودش بنا نماید. ۱۳ و الان حورام را که پادشاه نقره و طلا را دراورشلیم مثل سنگها و چوب سرو آزاد را مثل مردی حکیم و صاحب فهم از کسان پدر من است فرستادم. چوب افراغ که در هوماری است فراوان ساخت. ۱۶ و اسبهای ۱۴ و او پسرزنی از دختران دان است، و پدرش مرد صوری بود سلیمان از مصر آورده می‌شد، و تاجران پادشاه دسته‌های آنها را و به‌کار طلا و نقره و برنج و آهن و سنگ و چوب و ارغوان و می‌خریدند هر دسته را به قیمت معین. ۱۷ و یک ارايه را به قیمت آسمانجونی و کتان نازک و قرمز و هر صنعت نقاشی و اختراع همه ششصد مثقال نقره از مصر بیرون می‌آوردند و می‌رسانیدند و یک اختراعات ماهر است، تا برای او با صنعتگران توو صنعتگران آقایم اسب را به قیمت صد و پنجاه، و همچنین برای جمیع پادشاهان پدرت داود کاری معین بشود. ۱۵ پس حال آقایم گندم و جو و حتیان و پادشاهان ارام به توسط آنها بیرون می‌آوردند. و روغن و شراب را که ذکر نموده بود، برای بندگان خود بفرستد.

کس که سنگهای گرانها نزد او یافت شد، آنها را به خزانه خانه کردند. ۲۴ و جمیع سروران و شجاعان و همه پسران داود پادشاه خداوند به دست یحییئیل جرشونی داد. ۹ آنگاه قوم از آن رو که به نیز مطیع سلیمان پادشاه شدند. ۲۵ و خداوند سلیمان را در نظر خوشی دل هدیه آورده بودند شاد شدند زیرا به دل کامل هدایای تمام اسرائیل بسیار بزرگ گردانید و او را جلالی شاهانه داد که تبرئگی برای خداوند آوردند و داود پادشاه نیز بسیار شاد و مسرور به هیچ پادشاه اسرائیل قبل از او داده نشده بود. ۲۶ پس داود شد. ۱۰ و داود به حضور تمامی جماعت خداوند را متبارک بن یسی بر تمامی اسرائیل سلطنت نمود. ۲۷ و مدت سلطنت خواند و داود گفت: «ای یهوه خدای پدر ما اسرائیل تو از ازل تا او بر اسرائیل چهل سال بود، اما در خبزون هفت سال سلطنت به ابد متبارک هستی. ۱۱ و ای خداوند عظمت و جبروت و کرد و در اورشلیم سی و سه سال پادشاهی کرد. ۲۸ و در پیری جلال و قوت و کبریا از آن تو است زیرا هر چه در آسمان و زمین نیکو از عمر و دولت و حشمت سیر شده، وفات نمود و پسرش است از آن تو می باشد. و ای خداوند ملکوت از آن تو است و سلیمان به جایش پادشاه شد. ۲۹ و اینک امور اول و آخر داود تو بر همه سر و متعال هستی. ۱۲ و دولت از تو می آید و تو بر پادشاه در سفر اخبار سموئیل رایی و اخبار ناتان نبی و اخبار جاد همه حاکمی، و کبریا و جبروت در دست تو است و عظمت رایی، ۳۰ با تمامی سلطنت و جبروت او و روزگاری که بر وی و بر دادن و قوت بخشیدن به همه کس در دست تو است. ۱۳ و الآن اسرائیل و بر جمیع ممالک آن اراضی گذشت، مکتوب است.

ای خدای ما تو را حمد می گوئیم و اسم مجید تو را تسبیح می خوانیم. ۱۴ لیکن من کیستم و قوم من کیستند که قابلیت داشته باشیم که به خوشی دل اینطور هدایا بیاوریم؟ زیرا که همه این چیزها از آن تو است و از دست تو به تو داده ایم. ۱۵ زیرا که ما مثل همه اجداد خود به حضور تو غریب و نزیل می باشیم و ایام ما بر زمین مثل سایه است و هیچ دوام ندارد. ۱۶ ای یهوه خدای ما تمامی این اموال که به جهت ساختن خانه برای اسم قدوس تو مهیا ساخته ایم، از دست تو و تمامی آن از آن تو می باشد. ۱۷ و می دانم ای خدایم که دلها را می آزمایی و استقامت را دوست می داری و من به استقامت دل خود همه این چیزها را به خوشی دادم و الآن قوم تو را که اینجا حاضرند دیدم که به شادمانی و خوشی دل هدایا برای تو آوردند. ۱۸ ای یهوه خدای پدران ما ابراهیم و اسحاق و اسرائیل این را همیشه در تصور فکریهای دل قوم خود نگاه دار و دلهای ایشان را به سویی خود ثابت گردان. ۱۹ و به پسر من سلیمان دل کامل عطا فرما تا اوامر و شهادت و فرایض تو را نگاه دارد، و جمیع این کارها را به عمل آورد و هیکل را که من برای آن تدارک دیدم بنا نماید.» ۲۰ پس داود به تمامی جماعت گفت: «یهوه خدای خود را متبارک خوانید.» و تمامی جماعت یهوه خدای پدران خویش را متبارک خوانده، به رو افتاده، خداوند را سجده کردند و پادشاه را تعظیم نمودند. ۲۱ و در فردای آن روز برای خداوند ذبایح ذبح کردند و قربانی های سوختنی برای خداوند گذرانیدند یعنی هزار گاو و هزار قوچ و هزار بره با هدایای ریختنی و ذبایح بسیار به جهت تمامی اسرائیل. ۲۲ و در آن روز به حضور خداوند به شادی عظیم اکل و شرب نمودند، و سلیمان پسر داود را دوباره به پادشاهی نصب نموده، او را به حضور خداوند به ریاست و صادق را به کهنات مسح نمودند. ۲۳ پس سلیمان بر کرسی خداوند نشست، به جای پدرش داود پادشاهی کرد و کامیاب شد و تمامی اسرائیل او را اطاعت

پادشاه و حوشای آرکی دوست پادشاه بود. ۳۴ و بعد از اخیثوفل جهت هر نوع خدمتی. ۱۵ و طلا را به وزن به جهت شمعدانهای یهویداد بن بنایا و آبیاتار بودند و سردار لشکر پادشاه یوآب بود. طلا و چراغهای آنها به جهت هر شمعدان و چراغهایش، آن را به وزن داد و برای شمعدانهای نقره نیز نقره را به وزن به جهت هر چراغدان موافق کار هر شمعدان و چراغهای آن. ۱۶ و طلا را به

۲۸ و داود جمیع رؤسای اسرائیل را از رؤسای اسباط و رؤسای فرقه هایی که پادشاه را خدمت می کردند و رؤسای هزاره و رؤسای صده و ناظران همه اندوخته ها و اموال پادشاه و پسرانش را با خواجه سرایان و شجاعان و جمیع مردان جنگی در اورشلیم جمع کرد. ۲ پس داود پادشاه برپا ایستاده، گفت: «ای برادرانم و ای قوم من! مرا بشنوید! من اراده داشتم خانه ای که آرامگاه تابوت عهد خداوند و پای انداز پایهای خدای ما باشد بنا نمایم، و برای بنای آن تدارک دیده بودم. ۳ لیکن خدا مرا گفت: تو خانه ای به جهت اسم من بنا نخواهی نمود، زیرا مرد جنگی هستی و خون ریخته ای. ۴ لیکن یهوه خدای اسرائیل مرا از تمامی خاندان پدرم برگزیده است که بر اسرائیل تا ابد پادشاه بشوم، زیرا که یهودا را برای ریاست اختیار کرد و از خاندان یهودا خاندان پدر مرا و از فرزندان پدرم مرا پسند کرد تا مرا بر تمامی اسرائیل به پادشاهی نصب نماید. ۵ و از جمیع پسران من (زیرا خداوند پسران بسیار به من داده است)، پسر سلیمان را برگزیده است تا بر کرسی سلطنت خداوند بر اسرائیل بنشیند. ۶ و به من گفت: پسر تو سلیمان، او است که خانه مرا و صحن های مرا بنا خواهد نمود، زیرا که او را برگزیده ام تا پسر من باشد و من پدر او خواهم بود. ۷ و اگر او به جهت بجا آوردن فرائض و احکام من مثل امروز ثابت بماند، آنگاه سلطنت او را تا به ابد استوار خواهم گردانید. ۸ پس الآن در نظر تمامی اسرائیل که جماعت خداوند هستند و به سمع خدای ما متوجه شده، تمامی اوامر یهوه خدای خود را بطلیبید تا این زمین نیکو را به تصرف آورده، آن را بعد از خودتان به پسران خویش تا به ابد به ارثیت و لگدانید. ۹ و تو ای پسر من سلیمان خدای پدر خود را بشناس و او را به دل کامل و به ارادت تمام عبادت نما زیرا خداوند همه دلها را تفتیش می نماید و هر تصور رنگارنگ و هر قسم سنگ گرانها و سنگ مرمر فراوان. ۳ و نیز فکرها را ادراک می کند؛ و اگر او را طلب نمایی، او را خواهی یافت؛ اما اگر او را ترک کنی، تو را تا به ابد دور خواهد انداخت. ۱۰ حال با حذر باش زیرا خداوند تو را برگزیده است تا به خانه ای به جهت مقدس او بنا نمایی. پس قوی شده، مشغول باش.» ۱۱ و داود به پسر خود سلیمان نمونه رواق و خانه ها و خزاین و پوشانیدن دیوارهای خانه ها. ۵ طلا را به جهت چیزهای طلا بالاخانه ها و حجره های اندرونی آن و خانه کرسی رحمت، ۱۲ و و نقره را به جهت چیزهای نقره و به جهت تمامی کاری که به نمونه هر آنچه را که از روح به او داده شده بود، برای صحن های خانه خداوند و برای همه حجره های گردآگردش و برای خزاین خانه خدا و خزاین موقوفات داد. ۱۳ و برای فرقه های کاهنان و لایوان و برای تمامی کار خدمت خانه خداوند و برای همه اسباب خدمت خانه خداوند. ۱۴ و از طلا به وزن برای همه آلات طلا به جهت هر نوع خدمتی و از نقره به وزن برای همه آلات نقره به

۲۹ و داود پادشاه به تمامی جماعت گفت: «پسر سلیمان که خدا او را به تنهایی برای خود برگزیده، جوان و لطیف است و این مهِم عظیمی است زیرا که هیکل به جهت انسان نیست بلکه برای یهوه خدا است. ۲ و من به جهت خانه خدای خود به تمامی قوتم تدارک دیده ام، طلا را به جهت چیزهای طلایی و نقره را برای چیزهای نقره ای و برنج را به جهت چیزهای برنجین و آهن را برای چیزهای آهنین و چوب را به جهت چیزهای چوبین و سنگ را جرع و سنگهای ترصیع و سنگهای سیاه و سنگهای رنگارنگ و هر قسم سنگ گرانها و سنگ مرمر فراوان. ۳ و نیز چونکه به خانه خدای خود رغبت داشتم و طلا و نقره از اموال خاص خود داشتم، آن را علاوه بر هر آنچه به جهت خانه قدس تدارک دیدم برای برای خانه خدای خود دادم. ۴ یعنی سه هزار و زنه طلا از طلای اُفیر و هفت هزار و زنه نقره خالص به جهت و پوشانیدن دیوارهای خانه ها. ۵ طلا را به جهت چیزهای طلا بالاخانه ها و حجره های اندرونی آن و خانه کرسی رحمت، ۱۲ و و نقره را به جهت چیزهای نقره و به جهت تمامی کاری که به نمونه هر آنچه را که از روح به او داده شده بود، برای صحن های خانه خداوند و برای همه حجره های گردآگردش و برای خزاین خانه خدا و خزاین موقوفات داد. ۱۳ و برای فرقه های کاهنان و لایوان و برای تمامی کار خدمت خانه خداوند و برای همه اسباب خدمت خانه خداوند. ۱۴ و از طلا به وزن برای همه آلات طلا به جهت هر نوع خدمتی و از نقره به وزن برای همه آلات نقره به

شش نفر از لاویان بودند و به طرف شمال هر روزه چهار نفر و به بیست و چهار هزار نفر بودند. ۸ و رئیس پنجم برای ماه پنجم طرف جنوب هر روزه چهار نفر و نزد بیت المال جفت جفت. شَمْهُوتِ یِراحی بود و در فرقه او بیست و چهار هزار نفر بودند. ۱۸ و به طرف غربی فروار برای جاده سربالا چهار نفر و برای فروار ۹ و رئیس ششم برای ماه ششم عیرا ابن عقیش تَقْوَعی بود و در دو نفر. ۱۹ اینها فرقه های دربانان از بنی قُورَح و از بنی مَراری فرقه او بیست و چهار هزار نفر بودند. ۱۰ و رئیس هفتم برای بودند. ۲۰ و اما از لاویان آخیا بر خزانه خانه خدا و بر خزانه ماه هفتم حَالصِ قَلُونی از بنی افرایم بود و در فرقه او بیست و موقوفات بود. ۲۱ و اما بنی لادان: از پسران لادان جَرشونی رُوسای خاندان آبای لادان یحییلی جَرشونی. ۲۲ پسران یحییلی زیتام خوشاتی از زَارحیان بود و در فرقه او بیست و چهار هزار نفر بودند. و برادرش یوئیل بر خزانه خانه خداوند بودند. ۲۳ از عَمَرمیان ۱۲ و رئیس نهم برای ماه نهم أَبِیعَزَر عَناتوتی از بنی بنیامین بود و و از یسهاریان و از خَبْرُونیان و از عَزْیَلیان. ۲۴ و شَبْیُول بن در فرقه او بیست و چهار هزار نفر بودند. ۱۳ و رئیس دهم برای جَرشُم بن موسی ناظر خزانه ها بود. ۲۵ و از برادرانش بنی اِلْعازار، ماه دهم مَهْرای نَطُوفاتی از زَارحیان بود و در فرقه او بیست و پسرش رَحْیا و پسرش اَشْعَیا و پسرش یورام و پسرش زَکَری و پسرش چهار هزار نفر بودند. ۱۴ و رئیس یازدهم برای ماه یازدهم بنایای شَلومیت. ۲۶ این شَلومیت و برادرانش بر جمیع خزان موقوفاتی که فرعاتونی از بنی افرایم بود و در فرقه او بیست و چهار هزار نفر داود پادشاه وقف کرده بود و رُوسای آبا و رُوسای هزاره ها و صده بودند. ۱۵ و رئیس دوازدهم برای ماه دوازدهم خَلدای نَطُوفاتی از ها و سرداران لشکر بودند. ۲۷ از جنگها و غنیمت ها وقف کردند بنی عَنطِیثیل و در فرقه او بیست و چهار هزار نفر بودند. ۱۶ و اما تا خانه خداوند را تعمیر نمایند. ۲۸ و هر آنچه سموئیل رایی و رُوسای اسباط بنی اسرائیل: رئیس رُوبینان اِلْعازار بن زَکَری، و رئیس شاول بن قِیس و آبَینیر نیر و یوآب بن صَرُویه وقف کرده بودند و شَمعونیان شَفَطِیا ابن مَعْکَ. ۱۷ و رئیس لاویان عَشْبیَا ابن قُمُوئیل هر چه هر کس وقف کرده بود زیر دست شَلومیت و برادرانش بود. و رئیس بنی هارون صادق. ۱۸ و رئیس یهودا اَلِیَهُو از برادران داود ۲۹ و از یسهاریان کَننیا و پسرانش برای اعمال خارجه اسرائیل و رئیس یساکار عُمَری ابن میکائیل. ۱۹ و رئیس زبولون یَشْمَعِیا ابن صاحبان منصب و داران بودند. ۳۰ و از خَبْرُونیان حَشْبیَا و عُوَیْدیا و رئیس نَفْثالی یریموت بن عَزْرییل. ۲۰ و رئیس بنی افرایم برادرانش هزار و هفتصد نفر مردان شجاع به آن طرف اَرُذْ به هُوشَع بن عَزْریا و رئیس نصف سبط مَنَسِی یوئیل بن قَدایا. ۲۱ و سمت مغرب به جهت هر کار خداوند و به جهت خدمت پادشاه رئیس نصف سبط مَنَسِی در جلعاد یَدُو ابن زَکَریا و رئیس بنیامین بر اسرائیل گماشته شده بودند. ۳۱ از خَبْرُونیان: بر حسب انساب یعسیئیل بن آبَینیر. ۲۲ و رئیس دان عَزْریل بن یُروحام. اینها رُوسای آبای ایشان پیرا رئیس خَبْرُونیان بود و در سال چهارم سلطنت داود طلبیده شدند و در میان ایشان مردان شجاع در یعزیر جلعاد یافت شدند. ۳۲ و از برادرانش دو هزار و هفتصد مرد شجاع و رئیس آبا بودند. پس داود پادشاه ایشان را بر رُوبینان و جادیان و نصف سبط مَنَسِی برای همه امور خدا و امور پادشاه گماشت.

۲۷ و از بنی اسرائیل بر حسب شماره ایشان از رُوسای آبا و رُوسای هزاره و صده و صاحبان منصب که پادشاه را در همه امور فرقه های داخله و خارجه ماه به ماه در همه ماههای سال خدمت می کردند، هر فرقه بیست و چهار هزار نفر بودند. ۲ و بر فرقه اول برای ماه اول یَشْبعام بن زَبْدِیثیل بود و در فرقه او بیست و چهار هزار نفر بودند. ۳ و از پسران فَاَرَص رئیس جمیع رُوسای لشکر، به جهت ماه اول بود. ۴ و بر فرقه دوم دُودای اَخُوخِی و از فرقه او مَقْلُوت رئیس بود و در فرقه او بیست و چهار هزار نفر بودند. ۵ و رئیس لشکر سوم برای ماه سوم بنایا ابن یَهُویداد کاهن بزرگ بود و در فرقه او بیست و چهار هزار نفر بودند. ۶ این همان بنایا است که در میان آن سی نفر بزرگ بود و بر آن سی نفر برتری داشت و از فرقه او پسرش عَمِیزاباد بود. ۷ و رئیس چهارم برای ماه چهارم عَسائیل برادر یوآب و بعد از او برادرش زَبْدیا بود و در فرقه او

شوبائیل یحیدیا. ۲۱ و اما رَحَبَا. از بنی رَحَبَا یثیای رئیس، ۲۲ و پسران او و برادران او دوازده نفر. ۱۸ و یازدهم برای عَزْرَیْل و از بنی بَصْهَار شَلُومُوت و از بنی شَلُومُوت یَحْت. ۲۳ و از بنی پسران و برادران او دوازده نفر. ۱۹ و دوازدهم برای حَسَبِیا و پسران خَبْرُون و دومیان آمِریا و سومین یَحْزِیئیل و چهارمین یَقْمَعَام. و برادران او دوازده نفر. ۲۰ و سیزدهم برای شُوبائیل و پسران و ۲۴ از بنی عَزْرَیئیل میکا و از بنی میکا شامیر. ۲۵ و برادر میکا برادران او دوازده نفر. ۲۱ و چهاردهم برای مَتَنِیا و پسران و برادران یثیبا و از بنی یثیبا زَکریا. ۲۶ و از بنی مَرَارِی مَحَلِی و مُوشِی و او دوازده نفر. ۲۲ و پانزدهم برای یریموت و پسران و برادران او پسر یعزیا بنو. ۲۷ و از بنی مَرَارِی پسران یعزیا بنو و شُوْهَم و زَکُور دوازده نفر. ۲۳ و شانزدهم برای حَتْنِیا و پسران و برادران او دوازده و عِبرِی. ۲۸ و پسر مَحَلِی اَلْعَازار و او را فرزند یثیبا. ۲۹ و ۲۴ و هفدهم برای یَشَقَاق و پسران و برادران او دوازده نفر. اما قَیس، از بنی قَیس یرَحْمِیئیل، ۳۰ و از بنی مُوشِی مَحَلِی و ۲۵ و هجدهم برای خَنانِی و پسران و برادران او دوازده نفر. ۲۶ و عَادَر و یرِیمُوت. اینان بر حسب خاندان آبای ایشان بنی لَوی نوزدهم برای مَلُوتِی و پسران و برادران او دوازده نفر. ۲۷ و بیستم می باشند. ۳۱ ایشان نیز مثل برادران خود بنی هارون به حضور برای اِلیاَکَه و پسران و برادران او دوازده نفر. ۲۸ و بیست و یکم داود پادشاه و صادوق و آخِیمَلْک و رُؤسای آبای کَهَنَه و لَویان برای هُوْتِیر و پسران و برادران او دوازده نفر. ۲۹ و بیست و دوم قرعه انداختند یعنی خاندانهای آبای برادر بزرگتر برابر خاندانهای برای جَدَلْتی و پسران و برادران او دوازده نفر. ۳۰ و بیست و سوم برای مَحْزِیوت و پسران و برادران او دوازده نفر. ۳۱ و بیست و چهارم برای رُومَمْتِی عَزَر و پسران و برادران او دوازده نفر.

۲۵ و داود و سرداران لشکر بعضی از پسران آساف و هیمان و یُدُوتُون را به جهت خدمت جدا ساختند تا با بریط و عود و سنج نبوت نمایند؛ و شماره آنان می که بر حسب خدمت خود به کار می پرداختند این است: ۲ و اما از بنی آساف، زَکُور و یوسف و نَتْنِیا و زَکریا و دوم یدیعئیل و سوم زَبْدِیا و چهارم یثیئیل. ۳ و پنجم عیلام و اَشْرَثِیلَه پسران آساف زیر حکم آساف بودند که بر حسب فرمان و اَشْرَثِیلَه پسران آساف زیر حکم آساف بودند. ۴ و عُوید اَدُوم را پسران پادشاه نبوت می نمود. ۳ و از یُدُوتُون، پسران یُدُوتُون جَدَلْیا و بود: نخست زاده اش، شَمْعِیا و دوم یَهُزْزَاباد و سوم یوآخ و چهارم صَرِی و اَشْعِیا و حَسَبِیا و مَتَنِیا شش نفر زیر حکم پدر خویش ساکار و پنجم نَتْنِیل. ۵ و ششم عَمَّئِیل و هفتم یَساکار و هشتم یُدُوتُون با بریطها بودند که با حمد و تسبیح خداوند نبوت می نمود. ۴ و از هیمان، پسران هیمان بَقْیا و مَتَنِیا و عَزْرَیئیل و شَبُوتِیل پسرانی که بر خاندان آبای خویش تسلط یافتند، زاییده شدند و یریموت و حَتْنِیا و خَنانِی و اَلِیاَکَه و جَدَلْتی و رُومَمْتِی عَزَر و زیرا که ایشان مردان قوی شجاع بودند. ۷ پسران شَمْعِیا عُنْتی و یَشَقَاق و مَلُوتِی و هُوْتِیر و مَحْزِیوت. ۵ جمیع اینها پسران هیمان رَقائیل و عُوید و اَلْزَاباد که برادران او مردان شجاع بودند و اَلْهُو و بودند که در کلام خدا به جهت برافراشتن بوق رای پادشاه بود. و سَمْکِیا. ۸ جمیع اینها از بنی عُوید اَدُوم بودند و ایشان با پسران و خدا به هیمان چهارده پسر و سه دختر داد. ۶ جمیع اینها زیر برادران ایشان در قوت خدمت مردان قابل بودند یعنی شصت و دو فرمان پدران خویش بودند تا در خانه خداوند با سنج و عود و بریط نفر (از اولاد) عُوید اَدُوم. ۹ و مَتَشَلَمِیا هجده نفر مردان قابل از بسرایند و زیر دست پادشاه و آساف و یُدُوتُون و هیمان به خدمت پسران و برادران خود داشت. ۱۰ و خُوسَه که از بنی مَرَارِی بود خانه خدا بپردازند. ۷ و شماره ایشان با برادران ایشان که سراییدن نبود، پدرش او را رئیس ساخت. ۱۱ و دوم حَلْقِیا و سوم طَبَلْیا و هشتاد و هشت نفر بودند. ۸ و برای وظیفه های خود کوچک با چهارم زَکریا و جمیع پسران و برادران خُوسَه سیزده نفر بودند. ۱۲ و بزرگ و معلم با تلمیذ علی السویه قرعه انداختند. ۹ پس قرعه اول به اینان یعنی به رُؤسای ایشان فرقه های دربانان داده شد و وظیفه بنی آساف برای یوسف بیرون آمد. و قرعه دوم برای جَدَلْیا و او و برادرانش و پسرانش دوازده نفر بودند. ۱۰ و سوم برای زَکُور و پسران و برادران او دوازده نفر. ۱۱ و چهارم برای یَصْرِی و پسران و برادران او دوازده نفر. ۱۲ و پنجم برای نَتْنِیا و پسران و برادران او افتاد و بعد از او برای پسرش زَکریا که مَشْیَر دانا بود، قرعه انداختند دوازده نفر. ۱۳ و ششم برای بَقْیا و پسران و برادران او دوازده نفر. و قرعه او به سمت شمال بیرون آمد. ۱۵ و برای عُوید اَدُوم (قرعه) ۱۴ و هفتم برای یَشْرَثِیلَه و پسران و برادران او دوازده نفر. ۱۵ و جنوبی و برای پسرانش (قرعه) بیت المال. ۱۶ و برای شَقِیم و هشتم برای اِشْعِیا و پسران و برادران او دوازده نفر. ۱۶ نهم برای خُوسَه قرعه مغربی نزد دروازه شَلْکَت در جاده ای که سر بالا می مَتَنِیا و پسران و برادران او دوازده نفر. ۱۷ و دهم برای شَمْعِی و رفت و محرس این مقابل محرس آن بود. ۱۷ و به طرف شرقی

قوم او مغلوب شده است. ۱۹ پس حال دلها و جانهای خود را اسباب خدمت را بردارند.» ۲۷ لهذا بر حسب فرمان آخر داود متوجه سازید تا یهوه خدای خویش را بطلبید و برخاسته، مقدس پسران لاوی از بیست ساله و بالاتر شمرده شدند. ۲۸ زیرا که یهوه خدای خویش را بنا نماید تا تابوت عهد خداوند و آلات منصب ایشان به طرف بني هارون بود تا خانه خداوند را خدمت مقدس خدا را به خانه ای که به جهت اسم یهوه بنا می شود نمایند، در صحن ها و حجره ها و برای تطهیر همه چیزهای مقدس و عمل خدمت خانه خدا. ۲۹ و بر نان تقدیمه و آرد نرم به

جهت هدیه آردی و قرصهای فطیر و آنجه بر ساج پخته می شود و زبیکه ها و بر همه کیلها و وزنها. ۳۰ و تا هر صبح برای تسبیح و حمد خداوند حاضر شوند و همچنین هر شام. ۳۱ و به جهت گذراندن همه قربانی های سوختنی برای خداوند در هر روز سبت و غره ها و عیدها بر حسب شماره و بر وفق قانون آنها دائماً به حضور خداوند. ۳۲ و برای نگاه داشتن وظیفه خیمه اجتماع و وظیفه قدس و وظیفه برادران خود بني هارون در خدمت خانه خداوند.

۲۳ و چون داود پیر و سالخورده شد، پسر خود سلیمان را به پادشاهی اسرائیل نصب نمود. ۲ و تمامی سروران اسرائیل و کاهنان و لاویان را جمع کرد. ۳ و لاویان از سی ساله و بالاتر شمرده شدند و عدد ایشان بر حسب سرهای مردان ایشان، سی و هشت هزار بود. ۴ از ایشان بیست و چهار هزار به جهت نظارت عمل خانه خداوند و شش هزار سروران و داوران بودند. ۵ و چهار هزار دربانان و چهار هزار نفر بودند که خداوند را به آلائی که به جهت تسبیح ساخته شد، تسبیح خواندند. ۶ و داود ایشان را بر حسب پسران لاوی یعنی جرشون و قهات و مراری به فرقه ها تقسیم نمود. ۷ از جرشونیان اعدان و شمعئ. ۸ پسران اعدان اول یحییئیل و زیتان و سومین یوئیل. ۹ پسران شمعئ شلومیت و خزئیئیل و هاران سه نفر. اینان رؤسای خاندانهای آبی اعدان بودند. ۱۰ و پسران شمعئ یحییئیل و زینا و یغوش و بریعه. اینان چهار پسر شمعئ بودند. ۱۱ و یحییئیل و زیزا دومین و یغوش و بریعه پسران بسیار نداشتند؛ از این سبب یک خاندان آبا از ایشان شمرده شد. ۱۲ پسران قهات عמרار و یصهار و خیرون و عزئیئیل چهار نفر. ۱۳ پسران عמרار هارون و موسی و هارون ممتاز شد تا او و پسرانش قدس الاقداس را پیوسته تقدیس نمایند و به حضور خداوند بخور بسوزانند و او را خدمت نمایند و به اسم او همیشه اوقات برکت دهند. ۱۴ و پسران موسی مرد خدا با سبط لاوی نامیده شدند. ۱۵ پسران موسی جرشوم و اَلعازار. ۱۶ از پسران جرشوم شلومیت رئیس بود. ۱۷ و از پسران اَلعازار رَحَبیا رئیس بود و اَلعازار را پسر دیگر نبود؛ اما پسران رَحَبیا بسیار زیاد بودند. ۱۸ از پسران یصهار شلومیت رئیس بود. ۱۹ پسران خیرون، اولین پریا و دومین آمریا و سومین یحزئیئیل و چهارمین یقمعام. ۲۰ پسران عزئیئیل اولین میکا و دومین یثیبا. ۲۱ پسران مراری محلی و موشی و پسران محلی اَلعازار و قیس. ۲۲ و اَلعازار مُرد و او را پسری نبود؛ لیکن دختران داشت و برادران ایشان پسران قیس ایشان را به زنی گرفتند. ۲۳ پسران موشی محلی و عاذر و یریموت سه نفر بودند. ۲۴ اینان پسران لاوی موافق خاندانهای آبی خود و رؤسای خاندانهای آبا از آنانی که شمرده شدند بر حسب شماره اسمای سرهای خود بودند که از بیست ساله و بالاتر در عمل خدمت خانه خداوند می پرداختند. ۲۵ زیرا که داود گفت: «یهوه خدای اسرائیل قوم خویش را آرامی داده است و او در اورشلیم تا به ابد ساکن می باشد. ۲۶ و نیز لاویان را دیگر لازم نیست که مسکن و همه

اسرائیل مردند. ۱۵ و خدا فرشته ای به اورشلیم فرستاد تا آن را ۲۲ پس داود گفت: «این است خانه یهوه خدا، و این هلاک سازد. و چون می خواست آن را هلاک کند، خداوند ملاحظه نمود و از آن بلا پشیمان شد و به فرشته ای که (قوم را) هلاک می ساخت گفت: «کافی است، حال دست خود را باز دار.» و فرشته خداوند نزد خرمنگاه اُرْناَن ییُوسی ایستاده بود. ۱۶ و داود چشمان خود را بالا انداخته، فرشته خداوند را دید که در میان زمین و آسمان ایستاده است و شمشیری برهنه در دستش بر اورشلیم برافراشته؛ پس داود و مشایخ به پلاس ملیس شده، به روی خود درافتادند. ۱۷ و داود به خدا گفت: «آیا من برای شمردن قوم امر نفرودم و آیا من آن نیستم که گناه ورزیده، مرتکب شرارت زشت شدم؟ اما این گوسفندان چه کرده اند؟ پس ای یهوه خدایم، مستدعی اینکه دست تو بر من و خاندان پدرم باشد و به قوم خود بلا مرسانی.» ۱۸ و فرشته خداوند جاد را امر فرمود که به داود بگوید که داود برود و مذهبی به جهت خداوند در خرمنگاه اُرْناَن ییُوسی برپا کند. ۱۹ پس داود بر حسب کلامی که جاد به اسم خداوند گفت برفت. ۲۰ و اُرْناَن روگردانیده، فرشته را دید و چهار پسرش که همراهش بودند، خویشتن را پنهان کردند؛ و اُرْناَن گندم می کوبید. ۲۱ و چون داود نزد اُرْناَن آمد، اُرْناَن نگرسته، داود را دید و از خرونگاه بیرون آمده، به حضور داود رو به زمین افتاد. ۲۲ و داود به اُرْناَن گفت: «جای خرمنگاه را به من بده تا مذهبی به جهت خداوند برپا نمایم؛ آن را به قیمت تمام به من بده تا وبا از قوم رفع شود.» ۲۳ اُرْناَن به داود عرض کرد: «آن را برای خود بگیر و اقایم پادشاه آنچه که در نظرش پسند آید به عمل آورد؛ بین گاوان را به جهت قربانی سوختنی و چومها را برای هیزم و گندم را به جهت هدیه آردی دادم و همه را به تو بخشیدم.» ۲۴ اما داود پادشاه به اُرْناَن گفت: «نی، بلکه آن را البته به قیمت تمام از تو خواهم خرید، زیرا که از اموال تو برای خداوند نخواهم گرفت و قربانی سوختنی مجاناً نخواهم گذرانید.» ۲۵ پس داود برای آن موضع ششصد مثقال طلا به وزن، به اُرْناَن داد. ۲۶ و داود در آنجا مذهبی به جهت خداوند بنا نموده، قربانی های سوختنی و ذبایح سلامتی گذرانید و نزد خداوند استدعا نمود؛ و او آتشی از آسمان بر مذهب قربانی سوختنی (نازل کرده)، او را مستجاب فرمود. ۲۷ و خداوند فرشته را حکم داد تا شمشیر خود را در غلافش برگردانید. ۲۸ در آن زمان چون داود دید که خداوند او را در خرمنگاه اُرْناَن ییُوسی مستجاب فرموده است، در آنجا قربانی ها گذرانید. ۲۹ اما مسکن خداوند که موسی در بیابان ساخته بود و مذهب قربانی سوختنی، در آن ایام در مکان بلند چیعون بود. ۳۰ لیکن داود نتوانست نزد آن برود تا از خدا مسألت نماید، چونکه از شمشیر فرشته خداوند می ترسید.

ریشه‌های شما درآید و بعد از آن برگردید.» ۶ و چون بنی عَمُّون ارّه‌ها و چومهای آهنین و تیشه‌ها پاره پاره کرد؛ و داود به همین دیدند که نزد داود مکروه شده اند، حائُون و بنی عَمُّون هزار وزنه نقره فرستادند تا اربابه‌ها و سواران از آرام تهرّین و آرام مَعکّه و قوم به اورشلیم برگشتند. ۴ و بعد از آن جنگی با فلسطینیان در صُوبه برای خود اجیر سازند. ۷ پس سی و دو هزار اربابه و پادشاه جازَر، واقع شد که در آن سبکای خوشناتی سَفّای را که از اولاد مَعکّه و جمعیت او را برای خود اجیر کردند، و ایشان بیرون آمده، رافا بود کشت و ایشان مغلوب شدند. ۵ و باز جنگ با فلسطینیان در مقابل میڈبا اُردو زدند، و بنی عَمُّون از شهرهای خود جمع واقع شد و اَلحانان بن یاعیر لحمیرا که برادر جُلّیات جَتّی بود شده، برای مقاتله آمدند. ۸ و چون داود این را شنید، یوآب و کُشت که چوب نیزه اش مثل نورد جولاهکان بود. ۶ و باز جنگ تمامی لشکر شجاعان را فرستاد. ۹ و بنی عَمُّون بیرون آمده، در جَتّ واقع شد که در آنجا مردی بلند قد بود که بیست و چهار نزد دروازه شهر برای جنگ صف آرایی نمودند. و پادشاهانی که رافا زایلیده شده بود. ۷ و چون او اسرائیل را به تنگ آورد، یهُوناتان روی صفوف جنگ، هم از پیش و هم از عقبش بود، از تمامی بن شمعاع برادر داود او را کُشت. ۸ اینان برای رافا در جَتّ زایلیده برگزیدگان اسرائیل گروهی را انتخاب کرده، در مقابل اَرَمیان صف آرایی نمود. ۱۱ و بقیه قوم را به دست برادر خود اَپشای سپرده و به مقابل بنی عَمُّون صف کشیدند. ۱۲ و گفت: «اگر اَرَمیان بر من غالب آیند، به مدد من بیا؛ و اگر بنی عَمُّون بر تو غالب آیند، به جهت امداد تو خواهم آمد. ۱۳ دلیر باش که به جهت قوم خویش و به جهت شهرهای خدای خود مردانه بکوشم و خداوند آنچه را در نظرش پسند آید بکند.» ۱۴ پس یوآب و گروهی که همراهش بودند، نزدیک شدند تا با اَرَمیان جنگ کنند و ایشان از حضور وی فرار کردند. ۱۵ و چون بنی عَمُّون دیدند که اَرَمیان فرار کردند، ایشان نیز از حضور برادرش اَپشای گریخته، داخل شهر شدند؛ و یوآب به اورشلیم برگشت. ۱۶ و چون اَرَمیان دیدند که از حضور اسرائیل شکست یافتند، ایشان قاصدان فرستاده، اَرَمیان را که به آن طرف نهر بودند، و شُوفک سردار لشکر هَدَرَعَزّ پِشوای ایشان بود. ۱۷ و چون خبر به داود رسید، تمامی اسرائیل را جمع کرده، از اُردُن عبور نمود و به ایشان رسیده، مقابل ایشان صف آرایی نمود. و چون داود جنگ را با اَرَمیان آراسته بود، ایشان با وی جنگ کردند. ۱۸ و اَرَمیان از حضور اسرائیل فرار کردند و داود مردان هفت هزار اربابه و چهل هزار پیاده از اَرَمیان را کشت، و شُوفک سردار لشکر را به قتل رسانید. ۱۹ و چون بندگان هَدَرَعَزّ دیدند که از حضور اسرائیل شکست خوردند، با داود صلح نموده، بنده او شدند، و اَرَمیان بعد از آن در اعانت بنی عَمُّون اقدام ننمودند.

۲۱ و شیطان بر ضد اسرائیل برخاسته، داود را اغوا نمود که اسرائیل را بشمارد. ۲ و داود به یوآب و سروران قوم گفت: «بروید و عدد اسرائیل را از بثرشع تا دان گرفته، نزد من بیاورید تا آن را بدانم.» ۳ یوآب گفت: «خداوند بر قوم خود هر قدر که باشد صد چندان مزید کند؛ و ای آقایم پادشاه آیا جمیع ایشان بندگان آقایم نیستند؟ لیکن چرا آقایم خواهش این عمل دارد و چرا باید باعث گناه اسرائیل بشود؟» ۴ اما کلام پادشاه بر یوآب غالب آمد و یوآب در میان تمامی اسرائیل گردش کرده، باز به اورشلیم مراجعت نمود. ۵ و یوآب عدد شمرده شدگان قوم را به داود داد و جمله اسرائیلیان هزار هزار و یکصد هزار مرد شمشیر زن و از یهودا چهارصد و هفتاد و چهار هزار مرد شمشیر زن بودند. ۶ لیکن لاویان و بنیامینیان را در میان ایشان نشمرد زیرا که فرمان پادشاه نزد یوآب مکروه بود. ۷ و این امر به نظر خدا ناپسند آمد، پس اسرائیل را مبتلا ساخت. ۸ و داود به خدا گفت: «در این کاری که کردم، گناه عظیمی ورزیدم. و حال گناه بنده خود را عفو فرما زیرا که بسیار احمقانه رفتار نمودم.» ۹ و خداوند جاد را که رایي داود بود خطاب کرده، گفت: ۱۰ «برو و داود را اعلام کرده، بگو خداوند چنین می فرماید: من سه چیز پیش تو می گذارم؛ پس یکی از آنها را برای خود اختیار کن تا برایت به عمل آورم.» ۱۱ پس جاد نزد داود آمده، وی را گفت: «خداوند چنین می فرماید برای خود اختیار کن: ۱۲ یا سه سال قحط بشود،

۲۰ و واقع شد در وقت تحویل سال، هنگام بیرون رفتن پادشاهان، که یوآب قوت لشکر را بیرون آورد، و زمین بنی عَمُّون را ویران ساخت و آمده، رُبّه را محاصره نمود. اما داود در اورشلیم ماند و یوآب رُبّه را تسخیر نموده، آن را منهدم ساخت. ۲ و داود تاج پادشاه ایشان را از سرش گرفت که وزنش یک وزنه طلا بود و سنگهای گرانبها داشت و آن را بر سر داود گذاشتند و غنیمت از حد زیاده از شهر بردند. ۳ و خلق آنجا را بیرون آورده، ایشان را به

یا سه ماه پیش روی خصمانت تلف شوی و شمشیر دشمنانت تو را درگیرد، یا سه روز شمشیر خداوند و وبا در زمین تو واقع شود، و فرشته خداوند تمامی حدود اسرائیل را ویران سازد. پس اَلآن ببین که نزد فرستنده خود چه جواب برم.» ۱۳ داود به جاد گفت: «در شدت تنگی هستم. تمنا اینکه به دست خداوند ییغتم زیرا که رحمت‌های او بسیار عظیم است و به دست انسان نیغتم.» ۱۴ پس خداوند ویا بر اسرائیل فرستاد و هفتاد هزار نفر از

ای برای تو بنا خواهد نمود. ۱۱ و چون روزهای عمر تو تمام شود که می رفت تا سلطنت خود را نزد نهر فرات استوار سازد، شکست که نزد پدران خود رحلت کنی، آنگاه ذریت تو را که پسران تو داد. ۴ و داود هزار اربه و هفت هزار سوار و بیست هزار پیاده از خواهد بود، بعد از تو خواهم برانگیخت و سلطنت او را پایدار او گرفت، و داود تمامی اسبان اربه را پی کرد، اما از آنها برای خواهم نمود. ۱۲ او خانه ای برای من بنا خواهد کرد و من کرسی صد اربه نگاه داشت. ۵ و چون آرامیان دمشق به مدد هَدَرَعَزَر او را تا به ابد استوار خواهم ساخت. ۱۳ من او را پدر خواهم بود پادشاه صُوبَه آمدند، داود بیست و دو هزار نفر از آرامیان را کشت. و او مرا پسر خواهد بود و رحمت خود را از او دور نخواهم کرد ۶ و داود در آرام دمشق (قراولان) گذاشت و آرامیان بندگان داود چنانکه آن را از کسی که قبل از تو بود دور کردم. ۱۴ و او را در شده، هدایا آوردند. و خداوند داود را در هر جا که می رفت خانه و سلطنت خودم تا به ابد پایدار خواهم ساخت و کرسی او نصرت می داد. ۷ و داود سپرهای طلا را که بر خادمان هَدَرَعَزَر استوار خواهد ماند تا ابدآباد. ۱۵ بر حسب تمامی این کلمات بود گرفته، آنها را به اورشلیم آورد. ۸ و داود از طِبَحَت و کُون و مطابق تمامی این رؤیا نانات به داود تکلم نمود. ۱۶ و داود شهرهای هَدَرَعَزَر برنج از حد زیاده گرفت که از آن شلیمان دریاچه پادشاه داخل شده، به حضور خداوند نشست و گفت: «ای و ستونها و ظروف برنجین ساخت. ۹ و چون تَوْعُو پادشاه حَمات یَهُوه خدا، من کیستم و خاندان من چیست که مرا به این مقام شنید که داود تمامی لشکر هَدَرَعَزَر پادشاه صُوبَه را شکست داده رسانیدی؟ ۱۷ و این نیز در نظر تو ای خدا امر قلیل نمود زیرا که است، ۱۰ پسر خود هَدُرام را نزد داود پادشاه فرستاد تا سلامتی او درباره خانه بنده ات نیز برای زمان طویل تکلم نمودی و مرا ای پیرسد و او را تهنیت گوید از آن جهت که با هَدَرَعَزَر جنگ نموده یَهُوه خدا، مثل مرد بلند مرتبه منظور داشتی. ۱۸ و داود دیگر او را شکست داده بود، زیرا هَدَرَعَزَر با تَوْعُو مقاتله می نمود؛ و هر درباره اکرامی که به بنده خود کردی، نزد تو چه تواند افزود زیرا که قسم ظروف طلا و نقره و برنج (با خود آورد). ۱۱ و داود پادشاه تو بنده خود را می شناسی. ۱۹ ای خداوند، به خاطر بنده خود و آنها را نیز برای خداوند وقف نمود، با نقره و طلائی که از جمیع موافق دل خویش جمیع این کارهای عظیم را به جا آوردی تا اَمَت ها یعنی از اَدُوم و موآب و بَنی عَمُون و فلسطینیان و عَمالَقه تمامی این عظمت را ظاهر سازی. ۲۰ ای یَهُوه مثل تو کسی آورده بود. ۱۲ و آبشای این صُروبَه هجده هزار نفر از اَدُومیان را نیست و غیر از تو خدایی نی. موافق هر آنچه به گوشه‌های خود در وادی ملح کشت. ۱۳ و در اَدُوم قراولان قرار داد و جمیع شنیدیم، ۲۱ و مثل قوم تو اسرائیل کدام امتی بر روی زمین است اَدُومیان بندگان داود شدند و خداوند داود را در هر جایی که می که خدا بیاورد تا ایشان را فدیه داده، برای خویش قوم بسازد، و به رفت نصرت می داد. ۱۴ و داود بر تمامی اسرائیل سلطنت نمود، کارهای عظیم و مهیب اسمی برای خود پیدا نمایی و اَمَت ها را از انصاف و عدالت را بر تمامی قوم خود مجزا می داشت. ۱۵ و حضور قوم خود که ایشان را از مصر فدیه دادی، اخراج نمایی. یوآب بن صُروبَه سردار لشکر بود و یهوشافاط بن آخیلُود وقایع ۲۲ و قوم خود اسرائیل را برای خویش تا به ابد قوم ساختنی و تو ای نگار. ۱۶ و صادق بن آخیطُوب و ایملِک بن آبیتار کاهن بودند یَهُوه خدای ایشان شدی. ۲۳ «و الآن ای خداوند کلامی که و شوشا کاتب بود. ۱۷ و بنایا ابن یَهُویاداع رئیس کزیتیان و فلیتیان درباره بنده ات و خانه اش گفتی تا به ابد استوار شود و بر حسب و پسران داود نزد پادشاه مقدم بودند.

۱۹ و بعد از این واقع شد که ناحاش، پادشاه بنی عَمُون مرد و پسرش در جای او سلطنت نمود. ۲ و داود گفت: «با حائُون بن ناحاش احسان نمایم چنانکه پدرش به من احسان کرد.» پس داود قاصدان فرستاد تا او را درباره پدرش تعزیت گویند. و خادمان داود به زمین بنی عَمُون نزد حائُون برای تعزیت وی آمدند. ۳ و سروران بنی عَمُون به حائُون گفتند: «آیا گمان می بری که به جهت تکریم پدر تو است که داود تعزیت کنندگان نزد تو فرستاده است؟ نی بلکه بندگانش به جهت تفحص و انقلاب و جاسوسی زمین نزد تو آمدند.» ۴ پس حائُون خادمان داود را

۱۸ و بعد از این واقع شد که داود فلسطینیان را شکست داده، مغلوب ساخت و جَت و قریه هایش را از دست فلسطینیان گرفت. ۲ و موآب را شکست داد و موآبیان بندگان داود شده، هدایا آوردند. ۳ و داود هَدَرَعَزَر پادشاه صُوبَه را در حَمات هنگامی

یهوه خدای اسرائیل را ذکر نمایند و شکر گویند و تسبیح خوانند، او تا ابدالآد است. ۳۵ و بگویند ای خدای نجات ما را نجات ده یعنی آساف رئیس و بعد از او زکریا و یعیئیل و شَمیراموت و بده. و ما را جمع کرده، از میان اُمّت ها رهایی بخش. تا نام یحییئیل و مَتّیا و اَلِیآب و بنایا و عُوید اُدوم و یعیئیل را با عودها و قدوس تو را حمد گویم، و در تسبیح تو فخر نمایم. ۳۶ یهوه بربطها و آساف با سنجها می نواخت. ۶ و بنایا و یحییئیل کهنه خدای اسرائیل متبارک باد. از ازل تا ابدالآباد. و تمامی قوم آمین پیش تابوت عهد خدا با کُرْتها دائماً (حاضر می بودند). ۷ پس گفتند و خداوند را تسبیح خواندند. ۳۷ پس آساف و برادرانش را در همان روز داود اولاً (این سرود را) به دست آساف و برادرانش آنجا پیش تابوت عهد خداوند گذاشت تا همیشه پیش تابوت داد تا خداوند را تسبیح بخوانند: ۸ یهوه را حمد گویند و نام به خدمت هر روز در روزش مشغول باشند. ۳۸ و عُوید اُدوم و او را بخوانند. اعمال او را در میان قومها اعلام نمایند. ۹ اورا شصت و هشت نفر برادران ایشان و عُوید اُدوم بن یُدیئون و خُوسه بسرایید برای او تسبیح بخوانند. در تمامی کارهای عجیب او دربانان را. ۳۹ و صادق کاهن و کاهنان برادرانش را پیش مسکن تفکر نمایند. ۱۰ در نام قدّوس او فخر کنید. دل طالبان خداوند خداوند در مکان بلندی که در جَبْعون بود، ۴۰ تا قربانی های شادمان باشد. ۱۱ خداوند و قوت او را بطلبید. روی او را پیوسته سوختنی برای خداوند بر مذبح قربانی سوختنی دائماً صبح و شام طالب باشید. ۱۲ کارهای عجیب را که او کرده است، بیاد آورید، آیات او را و داوریهایی دهان وی را، ۱۳ ای ذریت بنده او اسرائیل! ای فرزندان یعقوب برگزیده او! ۱۴ یهوه خدای ما است. داوریهایی او در تمامی جهان است. ۱۵ عهد او را بیاد آورید تا ابدالآباد، و کلامی را که به هزاران پشت فرموده است، هیمان و یُدیئون را با کُرْتها و سنجها و آلات نغمات خدا به ۱۶ آن عهدهی را که با ابراهیم بسته، و قَسَمی را که برای اسحاق خورده است، ۱۷ و آن را برای یعقوب فریضه قرار داد و برای اسرائیل عهد جاودانی؛ ۱۸ و گفت زمین کنعان را به تو خواهم خود را تبرک نماید.

داد، تا حصه میراث شما شود، ۱۹ هنگامی که عددی معدود بودید، قلیل العدد و غربا در آنجا، ۲۰ و از اُمّتی تا اُمّتی سرگردان می بودند، واز یک مملکت تا قوم دیگر. ۲۱ او نگذاشت که کسی بر ایشان ظلم کند، بلکه پادشاهان را به خاطر ایشان توبیخ نمود، ۲۲ که بر مسیحان من دست مگذازد، و انبیای مرا ضرر مرسانید. ۲۳ ای تمامی زمین یهوه را بسرایید. نجات او را روز به روز بشارت دهید. ۲۴ در میان اُمّت ها جلال او را ذکر کنید، و کارهای عجیب او را در جمیع قوم ها. ۲۵ زیرا خداوند عظیم است و بی نهایت محمود؛ و او مُهیب است بر جمیع خدایان. ۲۶ زیرا جمیع خدایان اُمّت ها بتهانید. اما یهوه آسمانها را آفرید. ۲۷ مجد و جلال به حضور وی است؛ قوت و شادمانی در مکان او است. ۲۸ ای قبایل قوم ها خداوند را توصیف نمایند. خداوند را به جلال و قوت توصیف نمایند. ۲۹ خداوند را به جلال اسم او توصیف نمایند. هدایا بیاورید و به حضور وی بیاورید. خداوند را در زینت قدوسیت بپرسید. ۳۰ ای تمامی زمین از حضور وی بلرزید. ربع مسکون نیز پایدار شد و جنبش نخواهد خورد. ۳۱ آسمان شادی کند و زمین سرور نماید، و در میان اُمّت ها بگویند که یهوه سلطنت می کند. ۳۲ دریا و پری آن غرش نماید؛ و صحرا و هر چه در آن است به وجد آید. ۳۳ آنگاه درختان جنگل ترنم خواهند نمود، به حضور خداوند زیرا که برای داورِ جهان می آید. ۳۴ یهوه را حمد بگویند زیرا که نیکو است. زیرا که رحمت دشمنان را مغلوب ساختم، تو را خبر می دادم که خداوند خانه

دختران دیگر تولید نمود. ۴ و این است نامهای فرزندان که تا تابوت یهوه خدای اسرائیل را به مکانی که برایش مهیا ساخته ام در اورشلیم برای وی به هم رسیدند: شمعون و شویاب و ناتان و بیاورید. ۱۳ زیرا از این سبب که شما دفعه اول آن را نیاوردید، یهوه شلیمان، ۵ و ییحار و آلیشوع و آلیفالت، ۶ و نوجّه و نافج و خدای ما بر ما رخنه کرد، چونکه او را بر حسب قانون نطفیدیم.» یافیع، ۷ و آلیشامع و یعلیاداع و آلیفلط. پیروزی داود بر فلسطینیان ۱۴ پس کاهنان و لاویان خویشتر را تقدیس نمودند تا تابوت یهوه ۸ و چون فلسطینیان شنیدند که داود به پادشاهی تمام اسرائیل خدای اسرائیل را بیاورند. ۱۵ و پسران لاویان بر وفق آنچه موسی بر مسح شده است، پس فلسطینیان برآمدند تا داود را (برای جنگ) بطلبند؛ و چون داود شنید، به مقابله ایشان برآمد. ۹ و فلسطینیان بر کتفهای خود گذاشته، آن را برداشتند. ۱۶ و داود رؤسای لاویان آمده، در وادی رفائیم منتشر شدند. ۱۰ و داود از خدا مسألت را فرمود تا برادران خود مغنیان را با آلات موسیقی از عودها و بریطها نموده، گفت: «آیا به مقابله فلسطینیان برآیم و آیا ایشان را به سنجها تعین نمایم، تا به آواز بلند و شادمانی صدا زنند. ۱۷ پس دست من تسلیم خواهی نمود؟» خداوند او را گفت: «برای لاویان هیمان بن یوئیل و از برادران او آساف بن بَرکیا و از برادران وایشان را به دست تو تسلیم خواهم کرد.» ۱۱ پس به بعل فرّاصیم ایشان بنی مرّاری ایّان بن قوشیا را تعیین نمودند. ۱۸ و با ایشان از برآمدند و داود ایشان را در آنجا شکست داد و داود گفت: «خدا برادران درجه دوم خود: زکریا و بین و یعیئیل شمیراموت و یحییئیل و بر دشمنان من به دست من مثل رخنه آب رخنه کرده است.» عَنّی و آلیآب و بنایا و مَعسیا و مَتّیا و آلیفلیا و مَقنیا و عُوید اَدوم و بنابرین آن مکان را بعل فرّاصیم نام نهادند. ۱۲ و خدایان خود را یعیئیل دربانان را. ۱۹ و از مغنیان: هیمان و آساف و ایّان را با در آنجا ترک کردند و داود امر فرمود که آنها را به آتش بسوزانند. سنجهای برنجین تا بنوازند. ۲۰ و زکریا و یعیئیل و شمیراموت و ۱۳ و فلسطینیان بار دیگر در آن وادی منتشر شدند. ۱۴ و داود باز یحییئیل و عَنّی و آلیآب و مَعسیا و بنایا را با عودها بر آلاموت. از خدا سؤال نمود و خدا او را گفت: «از عقب ایشان مرو بلکه ۲۱ و مَتّیا و آلیفلیا و مَقنیا و عُوید اَدوم و یعیئیل و عَزّریا را با از ایشان رو گردانیده، در مقابل درختان توت به ایشان نزدیک شو. بریطهای بر ثُمّانی تا پیشروی نمایند. ۲۲ و کَنّیا رئیس لاویان بر ۱۵ و چون در سر درختان توت آواز قدمها بشنوی، آنگاه برای نغمات بود و مغنیان را تعلیم می داد زیرا که ماهر بود. ۲۳ و بَرکیا جنگ بیرون شو، زیرا خدا پیش روی تو بیرون رفته است تا لشکر و اَلقانه دربانان تابوت بودند. ۲۴ و شَبّتیا و یوشافاط و تَنّتیل و فلسطینیان را مغلوب سازد.» ۱۶ پس داود بر وفق آنچه خدا او را عَمّاسای و زکریا و بنایا و آلیعَزّز کَهَنه پیش تابوت خدا کرنا می امر فرموده بود، عمل نمود و لشکر فلسطینیان را از جَبْعون تا جازز نواختند، و عُوید اَدوم و یحیی دربانان تابوت بودند. ۲۵ و داود و شکست دادند. ۱۷ و اسم داود در جمیع اراضی شیوع یافت و مشایخ اسرائیل و سرداران هزاره رفتند تا تابوت عهد خداوند را از خانه عُوید اَدوم با شادمانی بیاورند. ۲۶ و چون خدا لاویان را که تابوت عهد خداوند را برمی داشتند اعانت کرد، ایشان هفت گاو

۱۵ و داود در شهر خود خانه ها بنا کرد و مکانی برای تابوت خدا فراهم ساخته، خیمه ای به جهت آن برپا نمود. ۲ آنگاه داود فرمود که غیر از لاویان کسی تابوت خدا را بر ندارد زیرا خداوند ایشان را برگزیده بود تا تابوت خدا بردارند و او را همیشه خدمت نمایند. ۳ و داود تمامی اسرائیل را در اورشلیم جمع کرد تا تابوت خداوند را به مکانی که برایش مهیا ساخته بود، بیاورند. ۴ و داود پسران هارون و لاویان را جمع کرد. ۵ از بنی قَهّات اُورِیئیل رئیس وصد بیست نفر برادرانش را. ۶ از بنی مرّاری، عَسایای رئیس و دوست بیست نفر برادرانش را. ۷ از بنی جَرشوم، یوئیل رئیس و صد و سی نفر برادرانش را. ۸ از بنی الیصافان، شَمعیای رئیس و دوست نفر برادرانش را. ۹ از بنی حَبْرُون، اِیلِیئیل رئیس و هشتاد نفر برادرانش را. ۱۰ از بنی عَزّیئیل، عَمّیناداب رئیس و صد و دوازده نفر برادرانش را. ۱۱ و داود صادوق و ابیاناکَهَنه و لاویان یعنی اُریئیل و عَسایا و یوئیل و شَمعیّا و اِیلِیئیل و عَمّیناداب را خوانده، ۱۲ به ایشان گفت: «شما رؤسای خاندانهای آباي لاویان هستید؛ پس شما و برادران شما خویشتر را تقدیس نمایید

۱۶ و تابوت خدا را آورده، آن را در خیمه ای که داود برایش برپا کرده بود، گذاشتند؛ و قربانی های سوختنی و ذبایح سلامتی به حضور خدا گذاریدند. ۲ و چون داود از گذاراندن قربانی های سوختنی و ذبایح سلامتی فارغ شد، قوم را به اسم خداوند برکت داد. ۳ و به جمیع اسرائیلیان به مردان و زنان به هر یکی یک گرده نان و یک پاره گوشت و یک قرص کشمش بخشید. ۴ و بعضی لاویان برای خدمتگزاری پیش تابوت خداوند تعیین نمود تا

که رئیس شلاشیم بود نازل شد (و او گفت): «ای داود ما از آن پادشاهی نصب نمایند، و تمامی بقیه اسرائیل نیز برای پادشاه تو و ای پسر یسی ما با تو هستیم؛ سلامتی، سلامتی بر تو باد، و ساختن داود یک دل بودند. ۳۹ و در آنجا با داود سه روز اکل و سلامتی بر انصار تو باد زیرا خدای تو نصرت دهنده تو است.» شرب نمودند زیرا که برادران ایشان به جهت ایشان تدارک دیده پس داود ایشان را پذیرفته، سرداران لشکر ساخت. ۱۹ و بعضی از بودند. ۴۰ و مجاوران ایشان نیز تا یساکار و زیبولون و نفتالی نان مَنَسی به داود ملحق شدند هنگامی که او همراه فلسطینیان برای بر الاغها و شتران و قاطران و گاوان آوردند و مأكولات از آرد و مقاتله با شاول می رفت؛ اما ایشان را مدد نکردند زیرا که سرداران قرصهای انجیر و کشمش و شراب و روغن و گاو و گوسفندان به فلسطینیان بعد از مشورت نمودن، او را پس فرستاده، گفتند که: «فراوانی آوردند چونکه در اسرائیل شادمانی بود.

او با سرهای ما به آقای خود شاول ملحق خواهد شد.» ۲۰ و هنگامی که به صِغْل می رفت، بعضی از مَنَسی به او پیوستند یعنی غدناح و یوزاباد و یدیعیل و میکائیل و یوزاباد و آلیهو و صلتای که سرداران هزارهای مَنَسی بودند. ۲۱ ایشان داود را به مقاومت فوجهای (عَمَلَقَه) مدد کردند، زیرا جمیع ایشان مردان قوی شجاع و سردار لشکر بودند. ۲۲ زیرا در آن وقت، روز به روز برای اعانت داود نزد وی می آمدند تا لشکر بزرگ، مثل لشکر خدا شد. ۲۳ و این است شماره افراد آنانی که برای جنگ مسلح شده، نزد داود به خبرون آمدند تا سلطنت شاول را بر حسب فرمان خداوند به وی تحویل نمایند. ۲۴ از بنی یهودا شش هزار و هشتصد نفر که سپر و نیزه داشتند و مسلح جنگ بودند. ۲۵ از بنی شمعون هفت هزار و یکصد نفر که مردان قوی شجاع برای جنگ بودند. ۲۶ از بنی لای چهار هزار و ششصد نفر. ۲۷ و یهویدادع رئیس بنی هارون و سه هزار و هفتصد نفر همراه وی. ۲۸ و صادق که جوان قوی و شجاع بود با بیست و دو سردار از خاندان پدرش. ۲۹ و از بنی بنیامین سه هزار نفر از برادران شاول و تا آن وقت اکثر ایشان وفای خاندان شاول را نگاه می داشتند. ۳۰ و از بنی افرایم بیست هزار و هشتصد نفر که مردان قوی و شجاع و در خاندان پدران خویش نامور بودند. ۳۱ و از نصف سبط مَنَسی هجده هزار نفر که به نامهای خود تعیین شده بودند که بیایند و داود را به پادشاهی نصب نمایند. ۳۲ و از بنی یساکار کسانی که از زمانها مخبر شده، می فهمیدند که اسرائیلیان چه باید بکنند، سرداران ایشان دوست نفر و جمیع برادران ایشان فرمان بردار ایشان بودند. ۳۳ و از زیبولون پنجاه هزار نفر که با لشکر بیرون رفته، می توانستند جنگ را با همه آلات حرب بیارایند و صف آرای کنند و دو دل نبودند. ۳۴ و از نفتالی هزار سردار و با ایشان سی و هفت هزار نفر با سپر و نیزه. ۳۵ و از بنی دان بیست و هشت هزار و ششصد نفر برای جنگ مهیا شدند. ۳۶ و از آشیر چهل هزار نفر که با لشکر بیرون رفته، می توانستند جنگ را مهیا سازند. ۳۷ و از آن طرف اَرْدُن از بنی جاد و نصف سبط مَنَسی صد و بیست هزار نفر که با جمیع آلات لشکر برای جنگ (مهیا شدند). ۳۸ جمیع اینها مردان جنگی بودند که بر صف آرائی قادر بودند با دل کامل به خبرون آمدند تا داود را بر تمامی اسرائیل به

۱۴ و حیرام پادشاه صور، قاصدان با چوب سرو آزاد و بنایان و نجاران نزد داود فرستاده تا خانه ای برای او بسازند. ۲ و داود دانست که خداوند او را به پادشاهی اسرائیل استوار داشته است، زیرا که سلطنتش به خاطر قوم او اسرائیل به درجه بلند برافراشته شده بود. ۳ و داود در اورشلیم با زنان گرفت، و داود پسران و

را بر حسب کلامی که خداوند درباره اسرائیل گفته بود پادشاه ۳۳ و عزموت بحرّومی و آیحیای شَعْلُونی. ۳۴ و از بنی هاشم سازد. ۱۱ و عدد شجاعانی که داود داشت این است: یثبعام بن جِزونی یوناتان بن شاجای هَراری، ۳۵ و آخیام بن ساکارِ هَراری و خَکُونی که سردار شلیشم بود که بر سیصد نفر نیزه خود را حرکت الیفال بن اُور، ۳۶ و حافر مَکیراتی و آیحای فُلونی، ۳۷ و خَصْرُوی داد و ایشان را در یک وقت کشت. ۱۲ و بعد از او اَلعازار بن کَرملی و نَعَرای ابن اَزیای. ۳۸ و یوئیل برادر ناتان و مَبَحار بن دُودُوی اُخُوخی که یکی از آن سه شجاع بود. ۱۳ او با داود در هَجَری، ۳۹ و صالقی عَمُونی و نَحَرای پیروتی که سلاحدار یوآب بن فَسَدِیم بود وقتی که فلسطینیان در آنجا برای جنگ جمع شده ضُرویّه بود. ۴۰ و عیرای پِتری و جازِب پِتری، ۴۱ و اُوریای جِتی و بودند، و قطعه زمین پُر از جو بود، و قوم از حضور فلسطینیان فرار زاباد بن آحلای، ۴۲ و عَدینا ابن شیزای رُئینی که سردار رُئینیان می کردند. ۱۴ و ایشان در میان آن قطعه زمین ایستاده، آن را بود و سی نفر همراهش بودند. ۴۳ و حانان بن مَعکّه و یوشافاط محافظت نمودند، و فلسطینیان را شکست دادند و خداوند نصرت مبتنی، ۴۴ و عَزْزای عَشْتَرُوتی و شامام و یغوییل پسران حُوتام عظیمی به ایشان داد. ۱۵ و سه نفر از آن سی سردار به صخره نزد عَزْزوعیری، ۴۵ و یِدیعِیل بن شِمَری و برادرش یوخای تیصی، داود به مغاره عَدْلَآم فرود شدند و لشکر فلسطینیان در وادی رفائیم ۴۶ و اَلِیئیل از مَحْویم و پِریای یو شُویا پسران اَلناعم و یتّمه موآبی، اردو زده بودند. ۱۶ و داود در آن وقت در ملاذ خویش بود، و ۴۷ و اَلِیئیل و عَوید و یعیسیئیل مَصُوباتی.

قراول فلسطینیان آن وقت در بیت لحم بودند. ۱۷ و داود خواش نموده، گفت: «کاش کسی مرا از آب چاهی که نزد دروازه بیت لحم است بنوشاند.» ۱۸ پس آن سه مرد، لشکر فلسطینیان را از میان شکافته، آب را از چاهی که نزد دروازه بیت لحم است کشیده، برداشتند و آن را نزد داود آوردند؛ اما داود نخواست که آن را بنوشد و آن را به جهت خداوند بریخت، ۱۹ و گفت: «ای خداوند من حاشا از من که این کار را بکنم! آیا خون این مردان را بنوشم که جان خود را به خطر انداختند زیرا به خطر جان خود آن را آوردند؟» پس نخواست که آن را بنوشد؛ کاری که این سه مرد شجاع کردند این است. ۲۰ و آپیشای برادر یوآب سردار آن سه نفر بود و او نیز نیزه خود را بر سیصد نفر حرکت داده، ایشان را کشت و در میان آن سه نفر اسم یافت. ۲۱ در میان آن سه نفر از دو مَکَرَم تر بود؛ پس سردار ایشان شد، لیکن به سه نفر اول نرسید. ۲۲ و بنایا ابن یهُیاداع پسر مردی شجاع قَبِیصِیلی بود که کارهای عظیم کرده بود، و پسر اَرِئیل موآبی را کشت و در روز برف به حفره ای فرود شده، شیر را کشت. ۲۳ و مرد مصری بلند قد را که قامت او پنج ذراع بود کشت، و آن مصری در دست خود نیزه ای مثل نورد نساجان داشت؛ اما او نزد وی با چوب دستی رفت و نیزه را از دست مصری ربوده، وی را با نیزه خودش کشت. ۲۴ بنایا ابن یهُیاداع این کارها را کرد و در میان آن سه مرد شجاع اسم یافت. ۲۵ اینک آواز آن سی نفر مَکَرَم تر شد، لیکن به آن سه نفر اول نرسید و داود او را بر اهل مشورت خود برگماشت. ۲۶ و نیز از شجاعان لشکر، عسانیل برادر یوآب و اَلحانان بن دُودُوی بیت لحمی، ۲۷ و شَمُوتِ هَزُوری و حَالِصی فُلونی، ۲۸ و عیرا ابن عَقِیش تَقُوعی و اَبِیعَز عَنائُوتی، ۲۹ و سَبکای خُوشاتی و عیلائی اُخُوخی، ۳۰ و مَهرای نَطُوفاتی و خالّد بن بَنَه نَطُوفاتی، ۳۱ و اِئای ابن ریای از جِبعه بنی بنیامین و بنایای فَرعَاثُونی، ۳۲ و خُورای و اودیهای جاعش و اَبِیئیل عَزْباتی، پدران ما این را ببیند و انصاف نماید.» ۱۸ آنگاه روح بر عماسای

ایشان گماشته بودند. ۲۳ پس ایشان و پسران ایشان بر دروازه های افتتاح کنند.» اما سلاحدارش نخواست زیرا که بسیار می ترسید؛ خانه خداوند و خانه خیمه برای نگهبانی آن گماشته شدند. ۲۴ و پس شاول شمشیر را گرفته بر آن افتاد. ۵ و سلاحدارش چون شاول دربانان به هر چهار طرف یعنی مشرق و مغرب و شمال و جنوب را مرده دید، او نیز بر شمشیر افتاده، بمرد. ۶ و شاول مُرد و سه بودند. ۲۵ و برادران ایشان که در دهات خود بودند، هر هفت روز پسرش و تمامی اهل خانه اش همراه وی مردند. ۷ و چون جمیع نوبت به نوبت با ایشان می آمدند. ۲۶ زیرا چهار رئیس دربانان که مردان اسرائیل که در وادی بودند، این را دیدند که لشکر منهم لاویان بودند، منصب خاص داشتند و ناظران حجره ها و خزانه شده، و شاول و پسرانش مرده اند، ایشان نیز شهرهای خود را ترک های خانه خدا بودند. ۲۷ و به اطراف خانه خدا منزل داشتند کرده، گریختند و فلسطینیان آمده، در آنها قرار گرفتند. ۸ و روز زیرا که نگاه بانیش بر ایشان بود، و باز کردن آن هر صبح بر دیگر واقع شد که چون فلسطینیان آمدند تا کشتگان را برهنه ایشان بود. ۲۸ و بعضی از ایشان بر آلات خدمت مأمور بودند، نمایند، شاول و پسرانش را در کوه جلیوع افتاده یافتند. ۹ پس چونکه آنها را به شماره می آوردند و به شماره بیرون می بردند. او را برهنه ساخته، سر و اسلحه اش را گرفتند و آنها را به زمین ۲۹ از ایشان بر اسباب و جمیع آلات قدس و آرد نرم و شراب فلسطینیان به هر طرف فرستادند تا به تنها و قوم خود مژده برسانند. و روغن و بخور و عطریات مأمور بودند. ۳۰ و بعضی از پسران ۱۰ و اسلحه اش را در خانه خدایان خود گذاشتند و سرش را در کاهنان، عطریات خوشبو را ترکیب می کردند. ۳۱ و متنبی که از خانه داجون به دیوار کوبیدند. ۱۱ و چون تمامی اهل یائیش چلعداد جمله لاویان و نخست زاده شلوم فورحی بود، بر عمل مطبوخات آنچه را که فلسطینیان به شاول کرده بودند شنیدند، ۱۲ جمیع گماشته شده بود. ۳۲ و بعضی از برادران ایشان از پسران قهتانیان، شجاعان برخاسته، جسد شاول و جسد های پسرانش را برداشته، بر نان تقدیمه مأمور بودند تا آن را در هر روز سبت مهیا سازند. آنها را به یائیش آورد، استخوانهای ایشان را زیر درخت بلوط که ۳۳ و مغنیان از رؤسای خاندان آبای لاویان در حجره ها سکونت در یائیش است، دفن کردند و هفت روز روزه داشتند. ۱۳ پس داشتند و از کار دیگر فارغ بودند زیرا که روز و شب در کار خود شاول به سبب خیانتی که به خداوند ورزیده بود مُرد، به جهت مشغول می بودند. ۳۴ اینان رؤسای خاندان آبای لاویان و بر کلام خداوند که آن را نگاه نداشته بود، و از این جهت نیز که از حسب انساب خود رئیس بودند و در اورشلیم سکونت داشتند. صاحبه اجنه سؤال نموده بود. ۱۴ و چونکه خداوند را نطلبیده ۳۵ و در جیغون، پدر جیغون، یعوبیل سکونت داشت و اسم زنش بود، او را کشت و سلطنت او را به داود بن یسای برگردانید.

۱۱ و تمامی اسرائیل نزد داود در خیرون جمع شده، گفتند: «اینک ما استخوانها و گوشت تو می باشیم. ۲ و قبل از این نیز هنگامی که شاول پادشاه می بود، تو اسرائیل را بیرون می بردی و درون می آوردی؛ و یهوه خدایت تو را گفت که: تو قوم من اسرائیل را شبانی خواهی نمود و تو بر قوم من اسرائیل پیشوا خواهی شد.» ۳ و جمیع مشایخ اسرائیل نزد پادشاه به خیرون آمدند و داود با ایشان به حضور خداوند در خیرون عهد بست، و داود را بر حسب کلامی که خداوند به واسطه سموئیل گفته بود به پادشاهی اسرائیل مسح نمودند. ۴ و داود و تمامی اسرائیل به اورشلیم که ییوس باشد، آمدند و ییوسیان در آن زمین ساکن بودند. ۵ و اهل ییوس به داود گفتند: «به اینجا داخل نخواهی شد.» اما داود قلعه صهیون را که شهر داود باشد بگرفت. ۶ و

۱۰ و فلسطینیان با اسرائیل جنگ کردند، و مردان اسرائیل از حضور فلسطینیان فرار کردند و در کوه جلیوع کشته شده، خواهند شد.» پس یوآب بن ضرویه اول بر آمد و رئیس شد. ۷ و افتادند. ۲ و فلسطینیان شاول و پسرانش را به سختی تعاقب نمودند، و فلسطینیان پسران شاول یونانان و ایناداب و ملکشوش را ۸ و شهر را به اطراف آن و گرداگرد ملوه بنا کرد و یوآب باقی کشتند. ۳ و جنگ بر شاول سخت شد و تیراندازان او را دریافتند شهر را تعمیر نمود. ۹ و داود ترقی کرده، بزرگ می شد و یهوه و از تیراندازان مجروح شد. ۴ و شاول به سلاحدار خود گفت: صباپوت با وی می بود. ۱۰ و ایناند رؤسای شجاعانی که داود «شمشیر را بکش و به من فرو بر، مبدا این نامختوان بیاورد مرا داشت که با تمامی اسرائیل او را در سلطنتش تقویت دادند تا او

و شوعال و پیری و یمره. ۳۷ و باصر و هود و شَمّا و شَلَشَه و یتران ایشان اینها است: عَزْرِیقام و بُکُرُو و اِسْمَعِیل و شَعْرِیا و عُودِیا و و بیئرا. ۳۸ و پسران یَتر، یَفْته و فِسفا و آرا. ۳۹ و پسران عُلّا، آرح حانان. و جمیع اینها پسران آصیل اند. ۳۹ و پسران عِشَق برادر و حَتّیل و رصیا. ۴۰ جمیع اینها پسران آشیر و رُوسای خاندان او نخست زاده اش اُولام و دومین یَمُوش و سومین اَلِفْلَط. ۴۰ و آبای ایشان و برگزیدگان مردان جنگی و رُوسای سرداران بودند. و پسران اُولام، مردان زورآور شجاع و تیرانداز بودند؛ و پسران و شماره ایشان که در لشکر برای جنگ بر حسب نسب نامه ثبت پسران پسران ایشان بسیار یعنی صد و پنجاه نفر بودند. جمیع اینها گردید، بیست و شش هزار نفر بود.

۸ و بنیامین نخست زاده خود بائع را آورد و دومین آشیل و ۹ و تمامی اسرائیل بر حسب نسب نامه های خود شمرده سومش آخر، ۲ و چهارم نُوحه و پنجم را فارا. ۳ و پسران بائع: شدند، و ایک در کتاب پادشاهان اسرائیل مکتوب اند و یهودا به آآر و جیرا و آیهود. ۴ و آیشوع و نُعمان و آخوخ. ۵ و جیرا و سبب خیانت خود به بابل اسیری رفتند. ۲ و کسانی که اول در شَقُوفان و حُورام بودند. ۶ و ایناند پسران آخود که رُوسای خاندان مُلکها و شهرهای ایشان سکونت داشتند، اسرائیلیان و کاهنان و آبای ساکنان جَبج بودند و ایشان را به مناحت کوچانیدند. ۷ و او لاویان و تنّیم بودند. ۳ و در اورشلیم بعضی از بنی یهودا واز نُعمان و آخیا و جیرا را کوچانید و او عَزّا و آخیحود را تولید نمود. بنی بنیامین و از بنی افرایم و مَنّسی ساکن بودند. ۴ عوتای ابن ۸ و شحریم در بلاد مواب بعد از طلاق دادن زنان خود حُوشیم و عَمّیهود بن عُمَری ابن اِمَری ابن بانی از بنی فارص بن یهودا. ۵ و بَعرا فرزندان تولید نمود. ۹ پس از زن خویش که خُوداش نام داشت از شیلونین نخست زاده اش عسایا و پسران او. ۶ و از بنی زَارح یویاب و ظبیا و میشا و مُلکام را آورد. ۱۰ و یَعُوض و شکیا و مَرمه یَعُویل و براران ایشان ششصد و نود نفر. ۷ و از بنی بنیامین سَلُو را که اینها پسران او و رُوسای خاندانهای آبا بودند. ۱۱ و از این مَشَلّام بن هُودِیا ابن هَسْنُوه. ۸ و یینیا ابن یَرواح و ایلَه بن حوشیم ایطوب و اَلْفعل را آورد. ۱۲ و پسران اَلْفعل عاتر و مِشعَم عَزّی ابن مِکَری و مَشَلّام بن شَفطیا بن رَاؤیل بن یینیا. ۹ و و شامّر که اوئو و لُود و دهاتش را بنا نهاد بودند. ۱۳ و بَرِعه و برادران ایشان بر حسب انساب ایشان نه صد و پنجاه و شش شامع که ایشان رُوسای خاندان آبای ساکنان ایلون بودند و ایشان نفر. جمیع اینها رُوسای اجداد بر حسب خاندانهای آبای ایشان ساکنان جَت را اخراج نمودند. ۱۴ و آخبو و شاشق و پَرمُوت. بودند. ۱۰ و از کاهنان، یَدعیا و یهویاریب و یاکین، ۱۱ عَزّیا ابن ۱۵ و زَبَیدیا و عازد و عازر. ۱۶ و میکائیل و یشفه و یوخا پسران حلقیا ابن مَشَلّام بن صادوق بن مَرایوت بن آخیطوب رئیس خانه بَرِعه بودند. ۱۷ و زَبَیدیا و مَشَلّام و جَزقی و حاتر، ۱۸ و یشمعراي خدا، ۱۲ و عادیاب ابن یَرواحم بن فَشخُور بن مُلکیا و مَعسای و یزلیاه و یویاب پسران اَلْفعل بودند. ۱۹ و یعیقم و زَکَری و زَبَیدی، ابن عدیئیل بن یحزیره بن مَشَلّام بن مَثلیمیت بن اِمیر. ۱۳ و ۲۰ و اَلیعینای و صِلَتای و ایلئیل، ۲۱ و آدایا و بریا و شِمَمرت برادران ایشان که رُوسای خاندان آبای ایشان بودند، هزار و هفتصد پسران شیمعی، ۲۲ و یشفان و عاتر و ایلئیل. ۲۳ و عَبدون و شصت نفر که مردان رشید به جهت عمل خدمت خانه خدا زَکَری و حانان، ۲۴ و حَتّیا و عیلام و عَشوتیا، ۲۵ و یَقَیدیا و بودند. ۱۴ و از لاویان شَمعیا ابن خَشُوب بن عَزْرِیقام بن حَشّیا از فَتَویل پسران شاشق بودند. ۲۶ و شِمَشَری و شَحَریا و عَتلیا. بنی مُراری. ۱۵ و بَقَبَقَر و حارِش و جَلال و مَنّیا ابن میکا ابن ۲۷ و یعزّشیا و ایلیا و زَکَری پسران یَرحام بودند. ۲۸ اینان رُوسای زَکَری ابن آساف. ۱۶ و عُودِیا ابن شَمعیا ابن جَلال و بن یلُوتون خاندان آبا بر حسب انساب خود و سرداران بودند و ایشان در و بَرِجیا ابن آسا ابن اَلقانه که در دهات نَطُوفاتیان ساکن بود. اورشلیم سکونت داشتند. ۲۹ و در جِبْعون پدر جِبْعون سکونت ۱۷ و در بانان، شَلُوم و عَقُوب و طَلْمون و آخیمان و برادران ایشان. داشت و اسم زَنش مَعکَه بود. ۳۰ و نخست زاده اش عَبدون بود، و شَلُوم رئیس بود. ۱۸ و ایشان تا الآن بر دروازه شرقی پادشاه (می) پس صور و قَیس و بَعل و ناداب، ۳۱ و جَدُور و آخبو و زاکر؛ باشند) و در بانان فرقه بنی لاوی بودند. ۱۹ و شَلُوم بن قُورَی ابن ۳۲ و مَقْلُوت شَمه را آورد و ایشان نیز با برادران خود در اورشلیم در آبیّا ساف بن قُورَح و برادرانش از خاندان پدرش یعنی بنی قُورَح که مقابل برادران ایشان ساکن بودند. ۳۳ و نیر قَیس را آورد و قَیس ناظران عمل خدمت و مستحفظان دروازه های خیمه بودند و پدران شاول را آورد و شاول یهوناتان و مُلکیشوع و اینناداب و اشبعل را ایشان ناظران اُردوی خداوند و مستحفظان مدخل آن بودند. ۲۰ و آورد. ۳۴ و پسر یهوناتان مَریب بَعل بود و مَریب بَعل میکا را آورد. فیتحاس بن اَلعازار، سابق رئیس ایشان بود. و خداوند با وی می ۳۵ و پسران میکا، فیتون و مالک و تاریخ و آحاز بودند. ۳۶ و آحاز بود. ۲۱ و زَکَری ابن مَشَلّامیا دربان دروازه خیمه اجتماع بود. ۲۲ و یهوعَدَه را آورد، یهوعَدَه عَلمَت و عَزْمُوت و زَمَری را آورد و زَمَری جمیع اینانی که برای درباری دروازه ها منتخب شدند، دویست موصا را آورد. ۳۷ و موصا بَعرا را آورد و پسرش رافه بود و پسرش دوازده نفر بودند و ایشان در دهات خود بر حسب نسب نامه های اَلعاسه و پسرش آصیل بود. ۳۸ و آصیل را شش پسر بود و نامهای خود شمرده شدند که داود و سموئیل رانی ایشان را بر وظیفه های

شهر. ۶۳ و به پسران مراری بر حسب قبایل ایشان از بسط رؤین یریموت و آپیا و عَنَّاوُت و عَلامَت. جمیع اینها پسران باکر بودند. و از سبط جاد و از سبط زبولون دوازده شهر به قرعه داده شد. ۹ و بیست هزار ودویست نفر از ایشان بر حسب انساب ایشان، ۶۴ پس بنی اسرائیل این شهرها را با حوالی آنها به لاویان دادند. رؤسای خاندان آبای ایشان مردان قوی شجاع در نسب نامه ثبت ۶۵ و از سبط بنی یهودا و از سبط بنی شمعون و از سبط بنی شدند. ۱۰ و پسر یدیعئیل: بلهان و پسران بلهان: بعیث و بنیامین بنیامین این شهرها را که اسم آنها مذکور است به قرعه دادند. و ایهود و کنعنه و زیتان و تریشیش و آخیشاخ. ۱۱ جمیع اینها ۶۶ و بعضی از قبایل بنی قهات شهرهای حدود خود را از سبط پسران یدیعئیل بر حسب رؤسای آبا و مردان جنگی شجاع هفده افرایم داشتند. ۶۷ پس شکیم را با حوالی آن در کوهستان افرام و هزار و دویست نفر بودند که در لشکر برای جنگ بیرون می رفتند. جازر را با حوالی آن به جهت شهرهای ملجا به ایشان دادند. ۱۲ و پسران عیر: شقیم و حقیم و پسر آحیر خوشیم. ۱۳ و پسران ۶۸ و یقمعام را با حوالی آن و بیت خورون را با حوالی آن. ۶۹ و نفتالی: یحصیئیل و جونی و یسر و شلوم از پسران بلهه بودند. آیلون را با حوالی آن و جت رمون را با حوالی آن. ۷۰ و از نصف سبط منسی، عانیر را با حوالی آن، و پلعم را با حوالی آن، به قبایل جلعاد که منعه آرامیه وی او را زایید. ۱۵ و ماکیر خواهر حقیم باقی مانده بقی قهات دادند. ۷۱ و به پسران جرشوم از قبایل و شقیم را که به معکه مسماء بود، به زنی گرفت؛ و اسم پسر نصف سبط منسی، جولان را در باشان با حوالی آن و عشتاروت را با حوالی آن. ۷۲ و از سبط یساکار قادیس را با حوالی آن و دبره را با حوالی آن. ۷۳ و راموت را با حوالی آن و عانیم را با حوالی آن. بود و پسرانش، آلام و راقم بودند. ۱۷ و پسر اولام پدان بود. ۷۴ و از سبط آشیر مشال را با حوالی آن عبدون را با حوالی آن. اینانند پسران جلعاد بن ماکیر بن منسی. ۱۸ و خواهر او همولکه ۷۵ و حقوق را با حوالی آن و زحوب را با حوالی آن. ۷۶ و از سبط نفتالی قادیس را در جلیل با حوالی آن و حمون را با حوالی آن و قریتام را با حوالی آن. ۷۷ و به پسران مراری که از لاویان باقی مانده بودند، از سبط زبولون رمون را با حوالی آن و تابور را با حوالی آن. ۷۸ و از آن طرف اردن در برابر اریحا به جانب شرقی اردن از سبط رؤین، باصر را در بیابان با حوالی آن و یهصه را با حوالی آن. ۷۹ و قدیموت را با حوالی آن و میفعه را با حوالی آن. ۸۰ و از سبط جاد راموت را در جلعاد با حوالی آن و مختایم را با حوالی آن. ۸۱ و خشبون را با حوالی آن و یعیر را با حوالی آن. این جهت که در خاندان او بلایی عارض شده بود. ۲۴ و دخترش شیریه بود که بیت حورون پایین و بالا را و ازین شیریه را بنا کرد.

۷ و اما پسران یساکار: تولاع و فوه و یاشوب و شمرئون چهار نفر بودند. ۲ و پسران تولاع: غزی و رفایا و یریشیل و یحمای و ییسم و سموئیل؛ ایشان رؤسای خاندان پدر خود تولاع و مردان قوی شجاع در انساب خود بودند، و عدد ایشان در داود بیست و دو هزار و ششصد بود. ۳ و پسر غزی، یزحیا و پسران یزحیا، میکائیل و غوبدیا و یوئیل و ییشا که پنج نفر و جمیع آنها رؤسا بودند. ۴ و با ایشان بر حسب انساب ایشان و خاندان آبای ایشان، فوجهای لشکر جنگی سی و شش هزار نفر بودند، زیرا که زنان و پسران بسیار داشتند. ۵ و برادران ایشان از جمیع قبایل یساکار مردان قوی شجاع هشتاد و هفت هزار نفر جمیعاً در نسب نامه ثبت شدند. ۶ و پسران بنیامین: بالع و باکر و یدیعئیل، سه نفر بودند. ۷ و پسران بالع: آصبون و غزی و غزئیل و یریموت و عیر، پنج نفر رؤسای خاندان آبا و مردان قوی شجاع که بیست و دو هزار و سی و چهار نفر از ایشان در نسب نامه ثبت گردیدند. ۸ و پسران باکر: زیمیه و یوعاش و الیهازار و الیوعینای و عمری و

و او ایشان را چونکه بر او توکل نمودند، اجابت فرمود. ۲۱ پس از مرّاری مَحَلّی و پسرش لیبی پسرش شِمعِی پسرش عَزَّو. ۳۰ پسرش مواشی ایشان، پنجاه هزار شتر و دوپست و پنجاه هزار گوسفند و شِمعِی پسرش هَجَبَا پسرش عَسَایا. ۳۱ و اینانند که داود ایشان را دو هزار الاغ و صد هزار مرد به تاراج بردند. ۲۲ زیرا چونکه جنگ بر خدمت سرود در خانه خداوند تعیین نمود بعد از آنکه تابوت از جانب خدا بود، بسیاری مقتول گردیدند. پس ایشان به جای مستقر شد. ۳۲ و ایشان پیش مسکن خیمه اجتماع مشغول آنها تا زمان اسیری ساکن شدند. ۲۳ و پسران نصف سبط مَنَسِی سراییدن می شدند تا حینی که سلیمان خانه خداوند را در اورشلیم در آن زمین ساکن شده، از باشان تا بعل خرمون و سنیر و جَبَل بنا کرد. پس بر حسب قانون خویش بر خدمت خود مواظب خرمون زیاد شدند. ۲۴ و اینانند رؤسای خاندان آبای ایشان عافَر و یَشِعی و اَلِیئیل و عَزَرِیئیل و اِرمیا و هُوَدَویا یحذیئیل که مردان تنومند شجاع و ناموران و رؤسای خاندان آبای ایشان بودند. ۲۵ اما به یُروحام بن اَلِیئیل بن نُوح، ۳۵ ابن صوف بن اَلْقانه بن مهت بن خدای پدران خود خیانت ورزیده، در پی خدایان قومهای آن زمین که خدا آنها را به حضور ایشان هلاک کرده بود، زنا کردند. ۲۶ پس خدای اسرائیل روح فُل پادشاه اَشُور و روح تِلْغَت فِلناستر بن لاوی بن اسرائیل. ۳۹ و برادرش آساف که به دست راست وی پادشاه اَشُور را برانگیخت که رؤیینان و جادیان و نصف سبط مَنَسِی را اسیر کرده، ایشان را به خَلَج و خابور و هارا و نهر جوزان تا امروز بُرد.

۶ بنی لاوی: جرشون و قَهات و مرّاری. ۲ بنی قَهات: عَمَرام و یصهار و حَبرون و عَزُئیل. ۳ و بنی عَمَرام: هارون و موسی و مریم. و بنی هارون: ناداب و اِیهُو و اَلِیعازار و ایتامار. ۴ و اَلِیعازار فیتَحاس را آورد و فیتَحاس ایشوع را آورد. ۵ و ایشوع بَقّی را آورد و بَقّی عَزّی را آورد. ۶ و عَزّی زَرَحیا را آورد و زَرَحیا مَرایوت را آورد. ۷ و مَرایوت اَمَریا را آورد و اَمَریا اخیطوب را آورد. ۸ و اخیطوب صادق را آورد و صادق اَخیمِص را آورد. ۹ و اَخیمِص عَزّریا را آورد و عَزّریا یوحنان را آورد. ۱۰ و یوحنان عَزّریا را آورد و او در خانه ای که سلیمان در اورشلیم بنا کرد، کاهن بود. ۱۱ و عَزّریا اَمَریا را آورد و اَمَریا اخیطوب را آورد. ۱۲ و اخیطوب صادق را آورد و صادق شَلُوم را آورد. ۱۳ و شَلُوم جلقیا را آورد و جلقیا عَزّریا را آورد. ۱۴ و عَزّریا سَرایا را آورد و سَرایا یهوُصادق را آورد. ۱۵ و یهوُصادق به اسیری رفت هنگامی که خداوند یهوُدا و اورشلیم را به دست تَبوکَدَنَصّر اسیر ساخت. ۱۶ پسران لاوی: جرشون و قَهات و مرّاری. ۱۷ و اینها است اسمهای پسران جرشون: لیبی و شِمعِی. ۱۸ و پسران قَهات: عَمَرام و یصهار و حَبرون و عَزُئیل. ۱۹ و پسران مرّاری: مَحَلّی و مواشی پس اینها قبایل لاویان بر حسب اجداد ایشان است. ۲۰ از جرشون پسرش لیبی، پسرش یَحَت، پسرش زَمّه. ۲۱ پسرش یوآخ پسرش عَدُو پسرش زَارَح پسرش یاترای. ۲۲ پسران قَهات، پسرش عَمیناداب پسرش فُورَح پسرش اَسّیر. ۲۳ پسرش اَلْقانه پسرش اَبیا ساف پسرش اَسّیر. ۲۴ پسرش تَحَت پسرش اُورِیئیل پسرش عَزّریا، پسرش شاول. ۲۵ و پسران اَلْقانه عَماسای و اَخیمُوت. ۲۶ و اَمّا اَلْقانه. پسران اَلْقانه پسرش صوفای پسرش نَحَت. ۲۷ پسرش اَلِیآب پسرش یُروحام پسرش اَلْقانه. ۲۸ و پسران سموئیل نخست زاده اش وَشَنی و دومش اَبیا. ۲۹ پسران

را که خواست به او بخشید. ۱۱ و کلوب برادر شُوخه مجیر را که ایشان و معونیان را که در آنجا یافت شدند، شکست دادند و پدر آشتون باشد آورد. ۱۲ و آشتون بیت رافا و فاسیح نَحْته پدر عیر ایشان را تا به امروز تباه ساخته، در جای ایشان ساکن شده اند ناحاش را آورد. اینان اهل ریفه می باشد. ۱۳ و پسران قنار و زیرا که مرتع برای گله های ایشان در آنجا بود. ۴۲ و بعضی از عُنْیَییل و سَرایا بودند؛ و پسر عُنْیَییل حَتات. ۱۴ و مَعُونُوتای عَفَره را آورد و سَرایا، یوآب پدر جیخراشیم را آورد، زیرا که صنعتگر بودند. و نَعِریا و رَقایا و عُرْیَییل پسران یسحع رؤسای ایشان بودند. ۴۳ و ۱۵ و پسران کالیب بن یَفْته، عیرو و ایلَه و ناعَم بودند؛ و پسر ایلَه بقیه عَمالَقه را که فرار کرده بودند، شکست داده، تا امروز در آنجا قنار بود. ۱۶ و پسران یهَللئیل، زیف و زیفه و تیریا و آسَریل. ۱۷ و ساکن شده اند.

پسران عَزَره یَتر و مَرَد و عافَر و یالون (و زن مَرَد) مریم و شَمای و یَشیح پدر اَشْتُمُوع را زایید. ۱۸ و زن یهودیه او یادر، پدر جَدُور، و جابر پدر شُگو و یقوتیئیل پدر زانوح را زایید. اما آتان پسران پتیه دختر فرعون که مَرَد او را به زنی گرفته بود می باشند. ۱۹ و پسران زن یهودیه او که خواهر نَحَم بود پدر قَعِله جرمی و اَشْتُمُوع مَعکاتی بودند. ۲۰ و پسران شیمون: آمون وَرَنه و پَنحانان و تیلون و پسران یسحعی زُزُوحیت. ۲۱ و بنی شِلَه بن یهودا، عیر پدر لیکه، و لَعده پدر مَریشَه و قبایل خاندان عاملان کتان نازک از خانواده آشبع بودند. ۲۲ و یوقیم و اهل کوزیبا و یوآش و ساراف که در موآب ملک داشتند، و یَشوبی لَحَم؛ و این وقایع قدیم است. ۲۳ و اینان کوزه گر بودند با ساکنان نتاعیم و جدیه که در آنجاها نزد پادشاه به جهت کار او سکونت داشتند. ۲۴ پسران شَمعون: نمُوتیل و یامین و یاریب و زَارَح و شاول. ۲۵ و پسرش شَلُوم و پسرش میسام و پسرش مِشماع. ۲۶ و بنی مِشماع پسرش حموتیل و پسرش زُکُور و پسران شیمعی. ۲۷ و شیمعی را شانزده پسر و شش دختر بود ولیکن برادرانش را پسران بسیار نبود و همه قبایل ایشان مثل بنی یهودا زیاد نشدند. ۲۸ و ایشان در بَشْشَع و مُولاده و خَصَر شُول، ۲۹ و در پَلَهه و عاصم و تولاد، ۳۰ و در بتوتیل و خَرْمَه و صِقلَغ ۳۱ و در بیت مرکبوت و خَصَرشوسیم و بیت برئی و شَعَرایم ساکن بودند. اینها شهرهای ایشان تا زمان سلطنت داود بود. ۳۲ و قریه های ایشان عیطام عین و رُمُون و تُوکن و عاشان، یعنی پنج قریه بود، ۳۳ و جمیع قریه های ایشان که در پیرامون آن شهرها تا بَعَل بود. پس مسکنهای ایشان این است و نسب نامه های خود را داشتند. ۳۴ و مَشوبات و یملیک و یوشه بن آمصیا، ۳۵ یوتیل و یهوه ابن یوشبیا ابن سَرایا ابن عَسِیئیل، ۳۶ و اَلِیوعینای و یعکویه و یسوحایا و عَسایا و عدیئیل و یسیمیئیل و بنایا، ۳۷ و زیزا ابن شفعی ابن اِلُون بن یدایا ابن شمری ابن شَمعی، ۳۸ اینانی که اسم ایشان مذکور شد، در قبایل خود رؤسا بودند و خانه های آبای ایشان بسیار زیاد شد. ۳۹ و به مدخل جَدُورتا طرف شرقی وادی رفتند تا برای گله های خویش چراگاه بجویند. ۴۰ پس برومند نیکو یافتند و آن زمین وسیع و آرام و امین بود، زیرا که آل حام در زمان قدیم در آنجا ساکن بودند. ۴۱ و اینانی که اسم ایشان مذکور شد، در ایام حرقی پادشاه یهودا آمدند و خیمه های ایشان تسلیم شدند زیرا که در حین جنگ نزد خدا استغاثه نمودند

که خُوب یائیر باشد، با قنات و دهات آنها که شصت شهر بود، آیهیایل کرمیه؛ ۲ و سومین ایشالوم پسر معکه دختر تلمای پادشاه از ایشان گرفت و جمیع اینها از آن بنی ماکیر پدر جلعاد بودند. جشور؛ و چهارمین اُدونیا پسر حجتیت. ۳ و پنجمین شَفعلیا از ۲۴ و بعد از آنکه خَصْرُون در کالیب آفراته وفات یافت، آیه زن ایشال و ششمین یترعام از زن او عجله. ۴ این شش برای او در خَصْرُون آشخور پدر تَقُوع را برای وی زاید. ۲۵ و پسران یرخمئیل خیرون زاییده شدند که در آنجا هفت سال و شش ماه سلطنت نخست زاده خَصْرُون نخست زاده اش: رام و یوئه و اُورن و اوصم نمود و در اورشلیم سی سه سال سلطنت کرد. ۵ و اینها برای وی و آخیا بودند. ۲۶ و یرخمئیل از زن دیگر مسماة به عطارة بود که در اورشلیم زاییده شدند: شمعی و شویاب و ناتان و شلیمان. این مادر اُونام باشد. ۲۷ و پسران رام نخست زاده یرخمئیل معص چهار از بَشُوع دختر عَمِئیل بودند. ۶ و ییحار و ایشامع و اَلِفائِل. و یامین و عافَر بودند. ۲۸ و پسران اُونام: شَمای و یاداع بودند، و ۷ و نُوحه و نافج و یافیع. ۸ و اَلِشَمع و اَلِیاداع و اَلِیْفَلط که نه نفر پسران شَمای ناداب و آبیشور. ۲۹ و اسم زن ابیشور آیهیایل بود و باشند. ۹ همه اینها پسران داود بودند سواي پسران مُعه ها. و او احبان و مُولید را برای وی زاید. ۳۰ ناداب سَلَد و اَقایم بودند و خواهر ایشان تامار بود. ۱۰ و پسر شلیمان، رَجَعام و پسر او اِیا و سَلَد بی اولاد مُرد. ۳۱ و بنی اَقایم یسعی و بنی یسعی شیشان و پسر او آسا و پسر او یهوُشافاط. ۱۱ و پسر او یورام و پسر او اَخرِیا و بنی شیشان اَحلاي. ۳۲ و پسران یاداع برادر شَمای یتر یونانان؛ و پسر او یوآش. ۱۲ و پسر او اَنصیا و پسر او عَزْریا و پسر او یوتام. یتر بی اولاد مُرد. ۳۳ و پسران یونانان: فالَت وزازا. اینها پسران ۱۳ و پسر او آحاز و پسر او جرقیا و پسر او مَثُسی. ۱۴ و پسر او یرخمئیل بودند. ۳۴ و شیشان را پسری نبود لیکن دختران داشت اَمون و پسر او یوشیا. ۱۵ و پسران یوشیا نخست زاده اش یوحانان و شیشان را غلامی مصری بود که یرحاح نام داشت. ۳۵ و شیشان و دومین یهوایقم و سومین صِدقیا و چهارمین شَلوم. ۱۶ و پسران دختر خود را به غلام خویش یرحاح به زنی داد و او عَتای را برای یهوایقم پسر او یکنیا و پسر او صِدقیا. ۱۷ و پسران یکنیا اَشیر وی زاید. ۳۶ و عتای ناتان را آورد و ناتان زاباد را آورد. ۳۷ و زاباد و پسر او شالْتِئیل. ۱۸ و مَلْکیرام و فدایا و شَنأَصَر و یَقْمیا و اَفلال را آورد و اَفلال عوبید را آورد. ۳۸ و عوبید ییهو را آورد، هوشامع و نَدَبیا. ۱۹ و پسران فدایا زُرَبابیل و شمعی و پسران ییهوعَزْریا را آورد. ۳۹ و عَزْریا حَالص را آورد و حَالص اَلعاشه را زُرَبابیل مَثَلَم و خَتْنیا و خواهرایشان شَلومیت بود. ۲۰ و خَشُوبه و آورد. ۴۰ و اَلعاشه سَمسَمای را آورد و سَمسَمای شَلوم را آورد. ۴۱ و اُوَهل و بَرخیا و خَسَدیا و یوشب خَسَد که پنج نفر باشند. ۲۱ و شَلوم یَقْمیا را آورد و یَقْمیا اَلِشَمع را آورد. ۴۲ و بنی کالیب برادر پسران حَتْنیا قَلطیا و اِشعیا، بنی رفایا و بنی اَرنان و بنی عُوْدیا یرخمئیل نخست زاده اش میشاع که پدر زیف باشد و بنی ماریشه و بنی شَکْنیا. ۲۲ و شَکْنیا شَمعیا و پسران شَمعیا، حَطُوش و که پدر خَبْرُون باشد بودند. ۴۳ و پسران خَبْرُون: قُورح و تَقُوح و ییحال و باریح و نَعْریا و شافاط که شش باشند. ۲۳ و پسران نَعْریا راقم و شامع. ۴۴ و شامع راحم پدر یَرَقام را آورد و راقم شَمای اَلِیوعینای و جرقیا و عَزْریقام که سه باشند. ۲۴ و بنی اَلِیوعینای را آورد. ۴۵ و پسر شَمای ماعئون و ماعون پدر تیت صُور بود. هُودایا و اَلِیاشیب و فَلَایا و عَقُوب و یوحانان و دَلایع و عَنانی که ۴۶ عیقه مُعه کالیب حاران و موصا و جازیر را زاید و حاران جازیر هفت باشند.

۴ بنی یهودا: فارَص و خَصْرُون و کَرَمی و حور و شوبال. ۲ و رآیا این شوبال یخت را آورد و یخت اَخُومای و لاهد را آورد. اینانند قبایل صَرعاتیان. ۳ و اینان پسران پدر عیظام اند: یزعیل و یشما و یدباش و اسم خواهر ایشان هَصْلَفُوفُنی بود. ۴ قُوتیل پدر جَدُور و عازَر پدر خُوشه اینها پسران حور نخست زاده افراته پدر بیت لحم بودند. ۵ و آشخور پدر تَقُوع دو زن داشت: خلا و نَعْره. ۶ و نَعْره، اَخْزَام و حافَر و تِیمانی و اَخْشطارِی را برای او زاید؛ اینان پسران نَعْره اند. ۷ و پسران خلا: صَرَت و صُوخَر و اَتان. ۸ و قُوس عانوب و صُوبیه و قبایل اَخْرَحیل بن هارم را آورد. ۹ و یعیص از برادران خود شریف تر بود و مادرش او را یعیص نام نهاد و گفت: «از این جهت که او را با حُرَن زاییدم.» ۱۰ و یعیص از خدای اسرائیل استدعا نموده گفت: «کاش که مرا برکت می دادی و حدود مرا وسیع میگردانیدی و دست تو با من نخست زاده اش اَمون از اَخِیوَعَم یزعیلیه؛ و دومین دانیال از

۳ و پسران داود که برای او در خَبْرُون زاییده شدند، اینانند: نخست زاده اش اَمون از اَخِیوَعَم یزعیلیه؛ و دومین دانیال از

اول تواریخ

آنکه پادشاهی بر بنی اسرائیل سلطنت کند، اینانند: **بَالَع** بن **بُغور** و اسم شهر او **دنهابه** بود. ۴۴ و **بَالَع مُرد** و **یوباب بن زَارَح** از **بُصره** به جایش پادشاه شد. ۴۵ و **یوباب مرد** و **حوشام** از زمین **تیمانی** به جایش سلطنت نمود. ۴۶ و **حوشام مُرد** و **هَدَد** بن **بَدَد** که **میدان** را در زمین **مَوَاب** شکست داد در جایش پادشاه شد و اسم شهرش **عَوِیت** بود. ۴۷ و **هَدَد مُرد** و **سَمَلَه** از **مَسْرِقَه** به جایش پادشاه شد. ۴۸ و **سَمَلَه مُرد** و **شَاوُل** از **رَحُوبوت** نهر به جایش پادشاه شد. ۴۹ و **شَاوُل مُرد** و **بَعْل حانان** بن **عَکبَر** به جایش پادشاه شد. ۵۰ و **بَعْل حانان مُرد** و **هَدَد** به جایش پادشاه شد؛ و اسم شهرش **فاعی** و اسم زنش **مِهْطَبِیل** دختر **مَطَر** دختر **مَی** **دَهَب** بود. ۵۱ و **هَدَد مُرد** و **امیران** **آدُم** **امیر** **تِمناع** و **امیر** **آلیه** و **امیر** **تیت** بودند. ۵۲ و **امیر** **أهولییامه** و **امیر** **ایله** و **امیر** **فیئون**؛ ۵۳ و **امیر** **قَناز** و **امیر** **تیمان** و **امیر** **مِیصار**؛ ۵۴ و **امیر** **مجداییل** و **امیر** **عیرام**؛ اینان **امیران** **آدوم** بودند.

۲ **پسران** **اسرائیل** اینانند: **رؤبِن** و **شَمعون** و **لاوی** **یهودا** و **یساکار** **زبولون** ۲ و **دان** و **یوسف** و **بنیامین** و **نفتالی** و **جاد** و **آشیر**. ۳ **پسران** **یهودا**: **عیر** و **أونان** و **شیلَه**؛ این سه نفر از **بَشُوع** کنعانیه برای او زاییده شدند؛ و **عیر** نخست زاده **یهودا** به نظر خداوند شریر بود؛ پس او را کُشت. ۴ و **عروس** وی **تامار** **فَارَص** و **زَارَح** را برای وی زایید، و همه **پسران** **یهودا** پنج نفر بودند. ۵ و **پسران** **فَارَص**: **خَصرون** و **حامول**. ۶ و **پسران** **زَارَح**: **زَمَری** و **اینان** و **هیمان** و **کلکول** و **دَارَع** که همگی ایشان پنج نفر بودند. ۷ و از **پسران** **کرمی**، **عاکار** مضطرب کننده **اسرائیل** بود که درباره چیز حرام خیانت ورزید. ۸ و **پسر** **اینان**: **عَزَریا** بود. ۹ و **پسران** **خَصرون** که برای وی زاییده شدند، **یرحتمیل** و **رام** و **کولبای**. ۱۰ و **رام** **عَمیناداب** را آورد و **عَمیناداب** **نَحشون** را آورد که **رئیس** **بنی** **یهودا** بود. ۱۱ و **نَحشون** **سَلما** را آورد و **سَلما** **بُوعَز** را آورد. ۱۲ و **بُوعَز** **عوبید** را آورد و **عوبید** **یسی** را آورد. ۱۳ **یسی** نخست زاده **خویش** **آلیاب** را آورد، و **دومین** **اییناداب** را، و **سومین** **شمعی** را، ۱۴ و **چهارمین** **تننیل** را و **پنجمین** **رَدای** را، ۱۵ و **ششمین** **أوصم** را و **هفتمین** **داود** را آورد. ۱۶ و **خواهران** ایشان **صَرْوِه** و **آییحایل** بودند. و **پسران** **صَرْوِه**، **أَشای** و **یوَاب** و **عَسائیل**، سه نفر بودند. ۱۷ و **آییحایل** **عَماسا** را زایید و **پدر** **عَماسا** **یتر** **اسماعیلی** بود. ۱۸ و **کالیب** بن **خَصرون** از زن خود **عَزوبه** واز **پریعوت** اولاد به هم رسانید و **پسران** وی اینانند: **یاشر** و **شوباب** و **آردون**. ۱۹ و **عَزوبه** **مُرد** و **کالیب** **أفوات** را به زنی گرفت و او **حور** را برای وی زایید. ۲۰ و **حور**، **أُوری** را آورد و **أُوری** **بَصائیل** را آورد. ۲۱ و بعد از آن، **خَصرون** به دختر **ماکیر** **پدر** **چلعاد** درآمده، او را به زنی گرفت **حینی** که **شصت** **ساله** بود و او **سَجُوب** را برای وی زایید. ۲۲ و **سَجُوب** **یائیر** را آورد و او **بیست** و سه شهر در زمین **چلعاد** داشت. ۲۳ و **او** **جشور** و **آرام** را

۱ **آدم**، **شیث** **أَنوش**، ۲ **قینان** **مهللئیل** یازد، ۳ **خَنُوح** **مُتوشالَح** **لَمک**، ۴ **نُوح** **سام** **حام** یافت. ۵ **پسران** یافت: **جُومَر** و **ماجُوج** و **مادی** و **یاوان** و **ماشک** و **تیراس**. ۶ و **پسران** **جُومَر**: **أشکناز** و **ریفات** و **تُجرَمه**. ۷ و **پسران** **یاوان**: **آلیشه** و **تَرشیش** و **کتیم** و **دودانیم**. ۸ و **پسران** **حام**: **کوش** و **مِصرایم** و **فُوت** و **کنعان**. ۹ و **پسران** **کوش**: **سَبّا** و **خَویله** و **سَبتا** و **رَعما** و **سَبَکّا**. و **پسران** **رَعما**: **شَبّا** و **دَدان**. ۱۰ و **کوش**، **نمرود** را آورد، و او به **جبار** شدن در **جهان** شروع نمود. ۱۱ و **مِصرایم**، **لُؤدیم** و **عَنامیم** و **لَهائیم** و **نَفثوحیم** را آورد، ۱۲ و **فَرُوسیم** و **گَسْلُوحیم** را که **فَلَسْتیم** و **کَفُتوریم** از ایشان پدید آمدند. ۱۳ و **کنعان** **نُخست** زاده خود، **صیدون** و **جَت** را آورد، ۱۴ و **یُوسَی** و **أُمُورِی** و **جَرَجاشی**، ۱۵ و **جُوی** و **عَرَفی** و **سینی**، ۱۶ و **اروادی** و **صَماری** و **خَماتی** را. ۱۷ **پسران** **سام**: **عیلام** و **أشور** و **أَرَفکشاد** و **لُؤد** و **أرام** و **عُوص** و **خُول** و **جائر** و **ماشک**. ۱۸ و **أَرَفکشاد**، **شالَح** را آورد و **شالَح**، **عابر** را آورد. ۱۹ و برای **عابر**، دو **پسر** متولد شدند که یکی را **فَالَج** نام بود زیرا در **ایام** وی زمین منقسم شد و اسم **برادرش** **یقطان** بود. ۲۰ و **یقطان**، **أَلموداد** و **شالف** و **خَضرموت** و **یازح** را آورد؛ ۲۱ و **هَدُورام** و **أوزال** و **دَقَله**، ۲۲ و **ایبال** و **آییمایل** و **شَبّا**، ۲۳ و **أوفیر** و **خَویله** و **یوباب** را که **جمع** اینها **پسران** **یقطان** بودند. ۲۴ **سام**، **أَرَفکشاد** **سَالَح**، ۲۵ **عابر** **فَالَج** **رَعُو**، ۲۶ **سَروج** **ناحور** **تَارَح**، ۲۷ **آبرام** که **همان** **ابراهیم** باشد. ۲۸ **پسران** **ابراهیم**: **اسحاق** و **اسماعیل**. ۲۹ این است **پیدایش** ایشان: **نخستزاده** **اسماعیل**: **نَبیوت** و **قیدار** و **آذَبیل** و **مِیسم**، ۳۰ و **مِشمام** و **دُومَه** و **مَسّا** و **خَدَد** و **تیمّا**، ۳۱ و **بطور** و **نافیش** و **قَدَمَه** که اینان **پسران** **اسماعیل** بودند. ۳۲ و **پسران** **قَطُورَه** که **مُتعه** **ابراهیم** بود، پس او **زَمران** و **یقشان** و **مَدان** و **مَدیان** و **یشباق** و **شُوحا** را زایید و **پسران** **یقشان**: **شَبّا** و **دَدان** بودند. ۳۳ و **پسران** **مَدیان** **عِیَفَه** و **عِیْفِر** و **خَنُوح** و **آبیداع** و **أَلدَعَه** بودند. پس **جمع** اینها **پسران** **قَطُورَه** بودند. ۳۴ و **ابراهیم** **اسحاق** را آورد؛ و **پسران** **اسحاق** **عِیْسُو** و **اسرائیل** بودند. ۳۵ و **پسران** **عِیْسُو**: **أَلِفاز** و **رَعُونیل** و **یَعُوش** و **یَعلام** و **وَقُورَح**. ۳۶ **پسران** **أَلِفاز**: **تیمان** و **أومار** و **صَفی** و **جَعنام** و **قَناز** و **تِمناع** و **عَمالِیق**. ۳۷ **پسران** **رَعُونیل**: **نَحَت** و **زَارَح** و **شَمَه** و **مَزَه**. ۳۸ و **پسران** **سَعیر**: **لُوطان** و **شُوبال** و **صِبغون** و **عَنه** و **دیشون** و **ایصر** و **دیشان**. ۳۹ و **پسران** **لُوطان**: **حوری** و **هُومام** و **خواهر** **لُوطان** **تِمناع**. ۴۰ **پسران** **شُوبال**: **عَلیان** و **مَنّاخَت** و **عِیبال** و **شَفی** و **أوانام** و **پسران** **صِبغون**: **آیه** و **عَنه**. ۴۱ و **پسران** **عَنه**: **دیشون** و **پسران** **دیشون**: **خَمران** و **إشبان** و **یتران** و **کران**. ۴۲ **پسران** **ایصر**: **پلهان** و **زَعوان** و **یعقان** و **پسران** **دیشان**: **عُوص** و **آران**. ۴۳ و **پادشاهانی** که در زمین **آدوم** سلطنت نمودند، **پیش** از

و تمامی اسباب برنجینی را که با آنها خدمت می کردند، بردند. ۱۵ و مجمرها و کاسه های یعنی طلای آنچه را که از طلا بود و نقره آنچه را که از نقره بود، رئیس جلادان برد. ۱۶ اما دو ستون و یک دریاچه و پایه هایی که سلیمان آنها را برای خانه خداوند ساخته بود، وزن برنج همه این اسباب بی اندازه بود. ۱۷ بلندی یک ستون هجده ذراع و تاج برنجین بر سرش و بلندی تاج سه ذراع بود و شبکه و انارهای گرداگرد روی تاج، همه از برنج بود و مثل اینها برای ستون دوم بر شبکه اش بود. ۱۸ و رئیس جلادان، سرایا، رئیس کهنه، وصفیای کاهن دوم و سه مستحفظ در را گرفت. ۱۹ و سرداری که بر مردان جنگی گماشته شده بودو پنج نفر را از آنانی که روی پادشاه را می دیدند و در شهر یافت شدند و کاتب سردار لشکر را که اهل ولایت را سان می دید، و شصت نفر از اهل زمین را که در شهر یافت شدند، از شهر گرفت. ۲۰ و نبوزادان رئیس جلادان، ایشان را برداشته، به ربله، نزد پادشاه بابل برد. ۲۱ و پادشاه بابل، ایشان را در ربله در زمین حمات زده، به قتل رسانید. پس یهودا از ولایت خود به اسیری رفتند. ۲۲ و اما قومی که در زمین یهودا باقی ماندند و نبوکدنصر، پادشاه بابل ایشان را رها کرده بود، پس جدلیا ابن اخیقام بن شافان را بر ایشان گماشت. ۲۳ و چون تمامی سرداران لشکر بامردان ایشان شنیدند که پادشاه بابل، جدلیا را حاکم قرار داده است، ایشان نزد جدلیا به مصطفه آمدند، یعنی اسماعیل بن نتنیا و یوحنا بن قاری و سرایا ابن تنحومت نطوفاتی و یازنیا ابن معکاتی با کسان ایشان. ۲۴ و جدلیا برای ایشان و برای کسان ایشان قسم خورده، به ایشان گفت: «از بندگان کلدانیان مترسید. در زمین ساکن شوید و پادشاه بابل را بندگی نمایند و برای شما نیکو خواهد بود.» ۲۵ اما در ماه هفتم واقع شد که اسماعیل بن نتنیا ابن الیشمع که از ذریت پادشاه بود، به اتفاق ده نفر آمدند و جدلیا را زدند که بمردو یهودیان و کلدانیان را نیز که با او در مصطفه بودند (کشتند). ۲۶ و تمامی قوم، چه خرد و چه بزرگ، و سرداران لشکرها برخاسته، به مصر رفتند زیرا که از کلدانیان ترسیدند. ۲۷ و در روز بیست و هفتم ماه دوازدهم از سال سی و هفتم اسیری یهوایکین، پادشاه یهودا، واقع شد که اوایل مروذک، پادشاه بابل، در سالی که پادشاه شد، سر یهوایکین، پادشاه یهودا را از زندان برافراشت. ۲۸ و با اوسخان دلاویر گفت و کرسی او را بالاتر از کرسیهای سایر پادشاهانی که با او در بابل بودند، گذاشت. ۲۹ و لباس زندانی او را تبدیل نمود و او در تمامی روزهای عمرش همیشه در حضور وی نان می خورد. ۳۰ و برای معیشت او وظیفه دائمی، یعنی قسمت هر روز در روزش، در تمامی ایام عمرش از جانب پادشاه به او داده می شد.

اوانچه را که در نظر خداوند ناپسند بود، موافق هراتچه پدرانش مردان جنگی را که ده هزار نفر بودند، اسیر ساخته، برد و جمیع کرده بودند، به عمل آورد. ۳۳ فرعون نکوه، او را در ربله، در زمین صنعت گران و آهنگران را نیز، چنانکه سوای مسکینان، اهل زمین حما، دربند نهاد تا در اورشلیم سلطنت نماید و صد وزنه نقره و کسی باقی نماند. ۱۵ ویهویاکین را به بابل برد و مادر پادشاه و یک وزنه طلا بر زمین گذارد. ۳۴ و فرعون نکوه، الیقیم بن یوشیا زنان پادشاه و خواجهسرایانش و بزرگان زمین را اسیر ساخت و را به جای پدرش، یوشیا، به پادشاهی نصب کرد و اسمش را به ایشان را از اورشلیم به بابل برد. ۱۶ و تمامی مردان جنگی، یعنی یهویاقیم تبدیل نمود و یهوآحاز را گرفته، به مصر آمد. و اودر آنجا هفت هزار نفر و یک هزار نفر از صنعت گران و آهنگران را که مرد. ۳۵ و یهویاقیم، آن نقره و طلا را به فرعون داد اما زمین را جمیع ایشان، قوی و جنگ آزموده بودند، پادشاه بابل، ایشان تقویم کرد تا آن مبلغ را موافق فرمان فرعون بدهند و آن نقره و طلا را رابه بابل به اسیری برد. ۱۷ و پادشاه بابل، عموی وی، متنبیا را ازاهل زمین، از هرکس موافق تقویم او به زور گرفت تا آن را به در جای او به پادشاهی نصب کرد واسمش را به صدقیا مبدل فرعون نکوه بدهد. ۳۶ یهویاقیم بیست و پنج ساله بود که پادشاه ساخت. ۱۸ صدقیا بیست و یکساله بود که آغازسلطنت نمود و شد و یازده سال در اورشلیم سلطنت کرد و اسم مادرش زبیده، یازده سال در اورشلیم پادشاهی کرد و اسم مادرش حمیطل، دختر دختر فدایه، از رومه بود. ۳۷ وآنچه را که در نظر خداوند ناپسند بود، موافق هراتچه پدرانش کرده بودند، به عمل آورد. ۲۰ زیرا بهسبب غضبی که خداوند بر اورشلیم ویهودا داشت، به حدی که آنها را از نظر خودناخت، واقع شد که صدقیا بر پادشاه بابل عاصی شد.

۲۴ و در ایام او، نبوکدنصر، پادشاه بابل آمد، و یهویاقیم سه سال بنده او بود. پس برگشته، از او عاصی شد. ۲ و خداوندفوجهای کلدانیان و فوجهای ارامیان و فوجهای موآبیان و فوجهای بنی عمون را بر او فرستاد وایشان را بر یهودا فرستاد تا آن را هلاک سازد، به موجب کلام خداوند که به واسطه بندگان خودانبیا گفته بود. ۳ به تحقیق، این از فرمان خداوند بریهودا واقع شد تا ایشان را بهسبب گناهان منسی وهرچه او کرد، از نظر خود دور اندازد. ۴ و نیز بهسبب خون بیگانهانی که او ریخته بود، زیرا که اورشلیم را از خون بیگانهان پر کرده بود و خداوند نخواست که او را عفو نماید. ۵ و بقیه وقایع یهویاقیم و هرچه کرد، آیا در کتاب تواریخ ایام پادشاهان یهودا مکتوب نیست؟ ۶ پس یهویاقیم با پدران خود خوابید و پسرش یهویاکین بهجایش پادشاه شد. ۷ و پادشاه مصر، بار دیگر ازولایت خود بیرون نیامد زیرا که پادشاه بابل هرچه را که متعلق به پادشاه مصر بود، از نهر مصر تا نهرفرات، به تصرف آورده بود. ۸ و یهویاکین هجده ساله بود که پادشاه شد و سه سال در اورشلیم سلطنت نمود و اسم مادرش نحوشطا دختر الناتان اورشلمی بود. ۹ و آنچه را که در نظر خداوند ناپسند بود، موافق هراتچه پدرش کرده بود، به عمل آورد. ۱۰ در آن زمان بندگان نبوکدنصر، پادشاه بابل، بر اورشلیم برآمدند. و شهر محاصره شد. ۱۱ ونبوکدنصر، پادشاه بابل، در حینی که بندگان آن را محاصره نموده بودند، به شهر برآمد. ۱۲ ویهویاکین، پادشاه یهودا با مادر خود و بندگان و سردارانش و خواجهسرایانش نزد پادشاه بابل بیرون آمد، و پادشاه بابل در سال هشتم سلطنت خود، او را گرفت. ۱۳ و تمامی خزانه های خانه خداوند و خزانه های خانه پادشاه را از آنجا بیرون آورد وتمام ظروف طلایی را که سلیمان، پادشاه اسرائیل برای خانه خداوند ساخته بود، به موجب کلام خداوند، دریاچه برنجینی را که درخانه خداوند بود، شکستند و برنج آنها را شکست. ۱۴ و جمیع ساکنان اورشلیم وجمیع سرداران و جمیع به بابل بردند. ۱۴ و دیگها و خاک اندازها و گلگیرها وقاشقها

را پیروی نموده، اומר وشهادت و فرایض او را به تمامی دل و راز آن قبرها برداشت و آنها را بر آن مذبح سوزانیده، آن را نجس تمامی جان نگاه دارند و سخنان این عهد را که در این کتاب ساخت، به موجب کلام خداوند که آن مرد خدایی که از این امور مکتوب است، استوار نمایند. پس تمامی قوم این عهد را برپا اخبارنموده بود، به آن ندا درداد. ۱۷ و پرسید: «این مجسمه‌ای داشتند. ۴ و پادشاه، حلقیا، رئیس کهنه و کاهنان دسته دوم و که می‌بینم، چیست؟» مردان شهر وی را گفتند: «قبر مرد خدایی مستحفظان در را امر فرمود که تمامی ظروف را که برای بعل و است که از یهودا آمده، به این کارهایی که تو بر مذبح بیت اشیره و تمامی لشکرآسمان ساخته شده بود، از هیکل خداوند ثیل کرده‌ای، نداکرده بود.» ۱۸ او گفت: «آن را واگذارید و بیرون آورند. و آنها را در بیرون اورشلیم در مزرعه های قدرون کسی استخوانهای او را حرکت ندهد.» پس استخوانهای او را با سوزانید و خاکستر آنها را به بیت ثیل برد. ۵ و کاهنان بتها را که استخوانهای آن نبی که از سامره آمده بود، واگذاشتند. ۱۹ و یوشیا پادشاهان یهودا تعیین نموده بودند تا در مکان های بلند شهرهای تمامی خانه های مکان های بلند را نیز که در شهرهای سامره بود یهودا ونواحی اورشلیم بخور بسوزانند، و آنانی را که برای بعل و پادشاهان اسرائیل آنها را ساخته، خشم (خداوند) را به هیجان آفتاب و ماه و بروج و تمامی لشکرآسمان بخور می‌سوزانیدند، آورده بودند، برداشت و با آنها موافق تمامی کارهایی که به بیت معزول کرد. ۶ و اشیره را از خانه خداوند، بیرون از اورشلیم به وادی ثیل کرده بود، عمل نمود. ۲۰ و جمیع کاهنان مکان های بلند را قدرون برد و آن را به کنار نهر قدرون سوزانید، و آن را مثل غبار، که در آنجا بودند، بر مذبح هاگشت و استخوانهای مردم را بر آنها نرم ساخت و گرد آن را بر قبرهای عوام الناس پاشید. ۷ و خانه سوزانیده، به اورشلیم مراجعت کرد. ۲۱ و پادشاه تمامی قوم را های لواط را که نزد خانه خداوند بود که زنان در آنهاخیمه‌ها امر فرموده، گفت که «عید فصیح را به نحوی که در این کتاب به جهت اشیره می‌بافتند، خراب کرد. ۸ و تمامی کاهنان را از عهدمکتوب است، برای خدای خود نگاه دارید.» ۲۲ به تحقیق شهرهای یهودا آورد و مکانهای بلند را که کاهنان در آنها بخور می‌فصلی مثل این فصیح از ایام داورانی که بر اسرائیل دآوری نمودند سوزانیدند، از جبع تا بئرشیع نجس ساخت، و مکان های بلند و در تمامی ایام پادشاهان اسرائیل و پادشاهان یهودا نگاه داشته دروازه‌ها را که نزد دهنه دروازه یهوشع، رئیس شهر، و به طرف نشد. ۲۳ اما در سال هجدهم، یوشیا پادشاه، این فصیح را برای چپ دروازه شهربود، منهدم ساخت. ۹ لیکن کاهنان، مکانهای خداوند در اورشلیم نگاه داشتند. ۲۴ و نیز یوشیا اصحاب اجنه و بلند، به مذبح خداوند در اورشلیم برنیامدند اما نان فطیر در میان جادوگران و ترافیم و بتها و تمام رجاسات را که در زمین یهودا در برادران خود خوردند. ۱۰ و توفت را که در وادی بنی هنوم بود، اورشلیم پیدا شد، ناپود ساخت تا سخنان تورات را که در کتابی نجس ساخت تا کسی پسر یا دختر خود را برای مولک از آتش که حلقیای کاهن در خانه خداوند یافته بود، به‌جا آورد. ۲۵ و قبل نگراند. ۱۱ و اسبهایی را که پادشاهان یهودا به آفتاب داده از اوپادشاهی نبود که به تمامی دل و تمامی جان و تمامی قوت بودند که نزد حجره تنتملک خواجهراسرادریرامون خانه بودند، از خود موافق تمامی تورات موسی به خداوند رجوع نماید، و بعد از مدخل خانه خداوند دورکرد و اربه های آفتاب را به آتش سوزانید. او نیز مثل او ظاهر نشد. ۲۶ اما خداوند از حدت خشم عظیم ۱۲ و مذبح هایی را که بر پشت بام بالاخانه آحاز بود و پادشاهان خودبرنگشت زیرا که غضب او به‌سبب همه کارهایی که منسی یهودا آنها را ساخته بودند، و مذبح هایی را که منسی در دو صحن خشم او را از آنها به هیجان آورده بود، بر یهودا مشتعل شد. ۲۷ و خانه خداوندساخته بود، پادشاه منهدم ساخت و از آنجاخراب خداوند گفت: «یهودارا نیز از نظر خود دور خواهم کرد چنانکه کرده، گرد آنها را در نهر قدرون پاشید. ۱۳ و مکانهای بلند را که اسرائیل را دور کردم و این شهر اورشلیم را که برگزیدم و خانه‌ای را مقابل اورشلیم به طرف راست کوه فساد بود و سلیمان، پادشاه که گفتم اسم من در آنجاخواهد بود، ترک خواهم نمود.» ۲۸ و اسرائیل، آنها را برای اشتوت، رجاست صیدونیان و برای کموش، بقیه وقایع یوشیا و هرچه کرد، آیا درکتاب تاریخ ایام پادشاهان رجاست موآبیان، و برای ملکوم، رجاست بنی عمون، ساخته بود، یهودا مکتوب نیست؟ ۲۹ و در ایام او، فرعون نکوه، پادشاه مصر، پادشاه، آنها رانجس ساخت. ۱۴ و تمائیل را خرد کرد و اشیریم بر پادشاه آشور به نهر فرات برآمد و یوشیای پادشاه به مقابل او را قطع نمود و جایهای آنها را از استخوانهای مردم پر ساخت. برآمد و چون (فرعون) او را دید، وی را در مجلدو کشت. ۳۰ و ۱۵ و نیز مذبحی که در بیت ثیل بود و مکان بلندی که یربعام بن خادمانش او را در اربه نهاده، از مجلدو به اورشلیم، مرده آوردندو او نباط که اسرائیل را مرتکب گناه ساخته، آن را بنا نموده بود، هم را در قبرش دفن کردند و اهل زمین، یهوآحازبن یوشیا را گرفتند و او مذبح و هم مکان بلند را منهدم ساخت و مکان بلند را سوزانیده، را مسح نموده، به‌جای پدرش به پادشاهی نصب کردند. ۳۱ و آن را مثل غبار، نرم کرد و اشیره را سوزانید. ۱۶ و یوشیا ملتفت یهوآحاز بیست و سه ساله بود که پادشاه شد و سه ماه در اورشلیم شده، قبرها را که آنجا در کوه بود، دید. پس فرستاده، استخوانها سلطنت نمود و اسم مادرش حموطل، دختر ارمیا از لینه بود. ۳۲ و

کرد، به طوری که کسی پیشقاب را زردوده و واژگون ساخته، آن را خانه خداوند یافته‌ام.» و حلقی آن کتاب را به شافان داد که آن را پاک می‌کند. ۱۴ و بقیه میراث خود را پراکنده خواهم ساخت و خوانند. ۹ و شافان کاتب نزد پادشاه برگشت و به پادشاه خبر داده، ایشان را به دست دشمنان ایشان تسلیم خواهم نمود، و برای جمیع گفت: «بندگان، نفره‌ای را که در خانه خداوند یافت شد، دشمنانشان یغما و غارت خواهند شد، ۱۵ چونکه آنچه در نظر بیرون آوردند و آن را به دست سرکارانی که بر خانه خداوند گماشته من ناپسند است، به عمل آوردند و از روزی که پدران ایشان از بودند، سپردند.» ۱۰ و شافان کاتب، پادشاه را خبر داده، گفت: مصر بیرون آمدند تا امروز، خشم مرا به هیجان آوردند.» ۱۶ و «حلقی، کاهن، کتابی به من داده است.» پس شافان آن را به علاوه بر این، منسی خون بی گناهان را از حد زیاد ریخت تا اورشلیم حضور پادشاه خواند. ۱۱ پس چون پادشاه سخنان سفر تورات را سراسر پر کرد، سوای گناه او که یهودا را به آن مرتکب گناه را شنید، لباس خود را درید. ۱۲ و پادشاه، حلقی کاهن و اخیقام ساخت تا آنچه در نظر خداوند ناپسند است بجا آورد. ۱۷ و بقیه بن شافان و عکبر بن میکایا و شافان کاتب و عسایا، خادم پادشاه وقایع منسی و هرچه کرد و گناهی که مرتکب آن شد، آیا در کتاب را امر فرموده، گفت: ۱۳ «بروید و از خداوند برای من و برای تواریخ ایام پادشاهان یهودا مکتوب نیست؟ ۱۸ پس منسی باید بران قوم و برای تمامی یهودا درباره سخنانی که در این کتاب یافت خود خواهید و در باغ خانه خود، یعنی در باغ عزا دفن شد و می‌شود، مسالت نمایید، زیرا غضب خداوند که بر ما افروخته شده پسرش، آمون، به جایش پادشاه شد. ۱۹ آمون بیست و دو ساله بود است، عظیم می‌باشد، از این جهت که پدران ما به سخنان این که پادشاه شد و دو سال در اورشلیم سلطنت نمود و اسم مادرش کتاب گوش ندادند تا موافق هر آنچه درباره مامکتوب است، عمل مشملت، دختر حاروص، از یبطه بود. ۲۰ و آنچه در نظر خداوند نمایند.» ۱۴ پس حلقی کاهن و اخیقام و عکبر و شافان و ناپسند بود، موافق آنچه پدرش منسی کرد، عمل نمود. ۲۱ و به عسایا نزد حلدہ نبیه، زن شلام بن تقوه بن حرش لباس دار، تمامی طریقی که پدرش به آن سلوک نموده بود، رفتار کرد، ویت رفتند و او در محله دوم اورشلیم ساکن بود. و با وی سخن گفتند. هابی را که پدرش پرستید، عبادت کرد و آنها را سجده نمود. ۲۲ و ۱۵ و او به ایشان گفت: «یهوه، خدای اسرائیل چنین می‌گوید: یهوه، خدای پدران خود را ترک کرده، به طریق خداوند سلوک به کسی که شما را نزد من فرستاده است، بگوید: ۱۶ خداوند ننمود. ۲۳ پس خادمان آمون بر او شوریدند و پادشاه را در خانه‌اش چنین می‌گوید: اینک من بلایی بر این مکان و ساکنانش خواهم کشتند. ۲۴ اما اهل زمین همه آنانی را که بر آمون پادشاه، شوریده رسانید، یعنی تمامی سخنان کتاب را که پادشاه یهودا خوانده بودند به قتل رسانیدند و اهل زمین پسرش، یوشیا را در جایش به است، ۱۷ چونکه مرا ترک کرده، برای خدایان دیگر بخورسوزانیدند پادشاهی نصب کردند. ۲۵ و بقیه اعمالی که آمون بجا آورد، آیا تا به تمامی اعمال دستهای خود، خشم مرا به هیجان بیاورند. در کتاب تواریخ ایام پادشاهان یهودا مکتوب نیست؟ ۲۶ و در قبر پس غضب من بر این مکان مشتعل شده، خاموش نخواهد شد. خود در باغ عزا دفن شد و پسرش یوشیا به جایش سلطنت نمود. ۱۸ لیکن به پادشاه یهودا که شما را به جهت مسالت نمودن از خداوند فرستاده است، چنین بگوید: یهوه، خدای اسرائیل چنین می‌فرماید: درباره سخنانی که شنیده‌ای ۱۹ چونکه دل تو نرم بود و هنگامی که کلام مرادبار این مکان و ساکنانش شنیدی که ویران و مورد لعنت خواهند شد، به حضور خداوند متواضع شده، لباس خود را دیدی، و به حضور من گریستی، بنابراین خداوند می‌گوید: من نیز تو را اجابت فرمودم. ۲۰ لہذا اینک من، تو را نزد پدرانت جمع خواهم کرد و در قبر خود به سلامتی گذارده خواهی شد و تمامی بلا را که من بر این مکان می‌رسانم، چشمانت نخواهد دید.» پس ایشان نزد پادشاه جواب آوردند.

۲۳ و پادشاه فرستاد که تمامی مشایخ یهودا و اورشلیم را نزد وی جمع کردند. ۲ و پادشاه و تمامی مردان یهودا و جمیع سکنه اورشلیم با وی و کاهنان و انبیا و تمامی قوم، چه کوچک و چه بزرگ، به خانه خداوند برآمدند. و او تمامی سخنان کتاب عهدی را که در خانه خداوند یافت شد، در گوش ایشان خواند. ۳ و حلقی، رئیس کهنه، به شافان کاتب گفت: «کتاب تورات را در

شد که چون او درخانه خدای خویش، نسروک عبادت می کرد، توس و آنچه پدرانیت تا امروز ذخیره کرده اند، به بابل برده خواهد پسرانش ادرملک و شرآصر او را به شمشیر زدند، و ایشان به زمین آرات فرار کردند و پسرش آسرحدون به جایش سلطنت نمود.

۲۰ در آن ایام، حزقیا بیمار و مشرف به موت شد و اشعیا ابن آموص نبی نزدوی آمده، او را گفت: «خدایان چنین می گوید: تدارک خانه خود را بین زیرا که می میری و زنده نخواهی ماند.» ۲ آنگاه او روی خود را به سوی دیوار برگردانید و نزد خدایان دعا نموده، گفت: ۳ «ای خدایان مسالت اینکه بیاد آوری که چگونه به حضور تو به امانت و به دل کامل سلوک نموده ام و آنچه در نظر تو پسند بوده است، بجا آورده ام.» پس حزقیا زارزار بگریست. ۴ و واقع شد قبل از آنکه اشعیا از وسط شهر بیرون رود، که کلام خدایان بر وی نازل شده، گفت: ۵ «برگرد و به پیشوای قوم من حزقیا بگو: خدای پدرت، داود چنین می گوید: دعای تو را شنیدم و اشکهای تو را دیدم. اینک تو را شفاخواهم داد و در روز سوم به خانه خدایان داخل خواهی شد. ۶ و من بر روزهای تو پانزده سال خواهم افزود، و تو را و این شهر را از دست پادشاه آشور خواهم رها نمود، و این شهر را به خاطر خود و به خاطر بنده خود، داود حمایت خواهم کرد.» ۷ و اشعیا گفت که «قرصی از انجیر بگیرد.» و ایشان آن را گرفته، بر دمل گذاشتند که شفا یافت. ۸ و حزقیا به اشعیا گفت: «علامتی که خدایان مرا شفا خواهد بخشید و در روز سوم به خانه خدایان خواهم برآمد، چیست؟» ۹ و اشعیا گفت: «علامت از جانب خدایان که خدایان این کلام را که گفته است، بجا خواهد آورد، این است: آیاسایه ده درجه پیش برود یا ده درجه برگردد؟» ۱۰ حزقیا گفت: «سهل است که سایه ده درجه پیش برود. نی، بلکه سایه ده درجه به عقب برگردد.» ۱۱ پس اشعیا نبی از خدایان استدعانمود و سایه را از درجانی که بر ساعت آفتابی آواز پالین رفته بود، ده درجه برگردانید. ۱۲ و در آن زمان، مردوک بلدان بن بلدان، پادشاه بابل، رسایل و هدیه نزد حزقیا فرستاد زیرا شنیده بود که حزقیا بیمار شده است. ۱۳ و حزقیا ایشان را اجابت نمود و تمامی خانه خزانه های خود را از نقره و طلا و عطریات و روغن معطر و خانه اسلحه خویش و هرچه را که در خزاین او یافت می شد، به ایشان نشان داد، و در خانه اش و در تمامی مملکتش چیزی نبود که حزقیا آن را به ایشان نشان نداد. ۱۴ پس اشعیا نبی نزد حزقیای پادشاه آمده، وی را گفت: «این مردمان چه گفتند؟ و نزد تو از کجا آمدند؟» حزقیا جواب داد: «از جای دور، یعنی از بابل آمده اند.» ۱۵ او گفت: «درخانه تو چه دیدند؟» حزقیا جواب داد: «هرچه درخانه من است، دیدند و چیزی در خزاین من نیست که به ایشان نشان ندادم.» ۱۶ پس اشعیا به حزقیا گفت: «کلام خدایان را بشنو: ۱۷ اینک روزها می آید که هرچه در خانه

۲۱ منسی دوازده ساله بود که پادشاه شد و پنجاه و پنج سال در اورشلیم سلطنت نمود. و اسم مادرش حفصیه بود. ۲ و آنچه در نظر خدایان ناپسند بود، موافق رجاسات امت هایی که خدایان، آنها را از حضور بنی اسرائیل اخراج کرده بود، عمل نمود. ۳ زیرامکانهای بلند را که پدرش، حزقیا خراب کرده بود، بار دیگر بنا کرد و مذبحها برای بعل بنا نمود و اشیره را به نوعی که اخاب، پادشاه اسرائیل ساخته بود، ساخت و به تمامی لشکر آسمان سجده نموده، آنها را عبادت کرد. ۴ و مذبحها درخانه خدایان بنا نمود که درباره اش خدایان گفته بود: «اسم خود را در اورشلیم خواهم گذاشت.» ۵ و مذبحها برای تمامی لشکر آسمان در هر دو صحن خانه خدایان بنا نمود. ۶ و پسر خود را از آتش گذرانید و فالگیری و افسونگری می کرد و با صاحب اجنه و جادوگران مراوده می نمود. و در نظر خدایان شرارت بسیار ورزیده، خشم او را به هیجان آورد. ۷ و تمثال اشیره را که ساخته بود، درخانه ای که خدایان درباره اش به داود و پسرش، سلیمان گفته بود که «در این خانه و در اورشلیم که آن را از تمامی اسباب اسرائیل برگزیده ام، اسم خود را تا به ابد خواهم گذاشت برپا نمود. ۸ و پاپهای اسرائیل را از زمینی که به پدران ایشان داده ام بار دیگر آواره نخواهم گردانید. به شرطی که توجه نمایند تا برحسب هرآنچه به ایشان امر فرمودم و برحسب تمامی شریعتی که بنده من، موسی به ایشان امر فرموده بود، رفتار نمایند.» ۹ اما ایشان اطاعت ننمودند زیرا که منسی، ایشان را اغوا نمود تا از امتهایی که خدایان پیش بنی اسرائیل هلاک کرده بود، بدتر رفتار نمودند. ۱۰ و خدایان به واسطه بندگان خود، انبیا تکلم نموده، گفت: ۱۱ «چونکه منسی، پادشاه یهودا، این رجاسات را بجا آورد و بدتر از جمیع اعمال اموریانی که قبل از او بودند عمل نمود، و به بنهای خود، یهودا را نیز مرتکب گناه ساخت، ۱۲ بنابراین یهوه، خدای اسرائیل چنین می گوید: اینک من بر اورشلیم و یهودا بلا خواهم رسانید که گوشهای هرکه آن را بشنود، صدا خواهد کرد. ۱۳ و بر اورشلیم، ریسمان سامره و ترازوی خانه اخاب را خواهم کشید و اورشلیم را پاک خواهم

۱۹ و واقع شد که چون حزقیای پادشاه این را شنید، لباس خود را چاک زده، ویلاس پوشیده، به خانه خداوند داخل شد. ۲ والیاقیم، ناظر خانه و شبیه کاتب و مشایخ کهنه راملبس به پلاس نزد اشعیا ابن آموص نبی فرستاده، ۳ به وی گفتند: «حزقیای چنین می گوید که» امروز روز تنگی و تادیب و اهانت است زیرا که پسران به قم رحم رسیده اند و قوت زاییدن نیست. ۴ شاید یهوه خدایت تمامی سخنان رشاقی را که آفایش، پادشاه آشور، او را برای اهانت نمودن خدای حی فرستاده است، بشنود و سخنانی را که یهوه، خدایت شنیده است، تو بیخ نماید. پس برای بقیه ای که یافت می شوند، تضرع نما. ۵ و بندگان حزقیای پادشاه نزد اشعیا آمدند. ۶ و اشعیا به ایشان گفت: «به آقای خود چنین گوید که خداوند چنین می فرماید: از سخنانی که شنیدی که بندگان پادشاه آشور به آنها به من کفرگفته اند، مترس. ۷ همانا روحی بر او می فرستم که خبری شنیده، به ولایت خود خواهد برگشت و او را در ولایت خودش به شمشیر هلاک خواهم ساخت.» ۸ پس رشاقی مراجعت کرده، پادشاه آشور را یافت که با لبه جنگ می کرد، زیرا شنیده بود که ازلاکیش کوچ کرده است. ۹ و درباره ترهافه، پادشاه حبش، خبری شنیده بود که به جهت مقاتله با تویورین آمده است (پس چون شنید) بار دیگر ایلچیان نزد حزقیای فرستاده، گفت: ۱۰ «به حزقیای، پادشاه یهودا چنین گوید: «خدای تو که به او توکل می نمایی، تو را فریب ندهد و نگوید که اورشلیم به دست پادشاه آشور تسلیم نخواهد شد. ۱۱ اینک تو شنیده ای که پادشاهان آشور باهمه ولایتها چه کرده و چگونه آنها را بالکل هلاک ساخته اند، و آیا تو راهایی خواهی یافت؟ ۱۲ آیا خدایان امتهایی که پدران من، ایشان را هلاک ساختند، مثل جوزان و حاران و رصف وینی عدن که در تلسار می باشند، ایشان را نجات دادند؟ ۱۳ پادشاه حمات کجاست؟ و پادشاه ارفاد و پادشاه شهر سفروایم و هینع و عوا؟» ۱۴ و حزقیای مکتوب را از دست ایلچیان گرفته، آن را خواند و حزقیای به خانه خداوند درآمده، آن را به حضور خداوند پهن کرد. ۱۵ و حزقیای نزد خداوند دعا نموده، گفت: «ای یهوه، خدای اسرائیل که بر کرویایان جلوس می نمایی، تویی که به تنهایی بر تمامی ممالک جهان خدا هستی و تو آسمان و زمین را آفریده ای. ۱۶ ای خداوند گوش خود را فرا گرفته، بشنو. ای خداوند چشمان خود را گشوده، ببین و سخنان سنحاریب را که به جهت اهانت نمودن خدای حی فرستاده است، استماع نما. ۱۷ ای خداوند، راست است که پادشاهان آشور امتها و زمین ایشان را خراب کرده است، ۱۸ و خدایان ایشان را به آتش انداخته، زیرا که خدا نبودند، بلکه ساخته دست انسان از چوب و سنگ. پس به این سبب آنها را تباہ ساختند. ۱۹ پس حال یهوه، خدای ما، ما را از دست اورهایی ده تا جمیع ممالک جهان بدانند که تو

موافق هرچه پدرش داود کرده بود، به عمل آورد. ۴ او مکان های شده، یعنی بر مصرتوکل می نمایی که اگر کسی بر آن تکیه کند، بلند را برداشت و تمائیل را شکست و اشیره را قطع نمود و مار به دستش فرو رفته، آن را مجروح می سازد. همچنان است فرعون، برنجین را که موسی ساخته بود، خرد کرد زیرا که بنی اسرائیل تا آن پادشاه مصر برای همگانی که بر وی توکل می نمایند. ۲۲ و اگر زمان برایش بخورمی سوزانیدند. و او آن را نخستان نامید. ۵ او مرا گوید که بر یهوه، خدای خود توکل داریم، آیا او آن نیست بریهوه، خدای اسرائیل توکل نمود و بعد از او از جمیع پادشاهان که حزقی مکان های بلند و مذبح های او را برداشته است و یهودا کسی مثل او نبود و نه از آتانی که قبل از او بودند. ۶ و به یهودا و اورشلیم گفته که پیش این مذبح در اورشلیم سجده به خداوند چسپیده، از پیروی او انحراف نوزید و اوامری را که نمایند؟ ۲۳ پس حال با آقایم، پادشاه آشور شرط ببند و من دو خداوند به موسی امر فرموده بود، نگاه داشت. ۷ و خداوند با او هزار اسب به تومی دهم. اگر از جانب خود سواران بر آنها توانی می بود و به هر طرفی که رو می نمود، فیروز می شد و بر پادشاه گذاشت! ۲۴ پس چگونه روی یک پاشا از کوچکترین بندگان آقایم آشور عاصی شده، او را خدمت ننمود. ۸ او فلسطینیان را تا غزه را خواهی برگردانید و بر مصر به جهت اربابها و سواران توکل داری؟ و حدوثش و از برجهای دیده بانان تا شهرهای حصاردار شکست ۲۵ و آیا من الان بی اذن خداوند بر این مکان به جهت خرابی آن داد. ۹ و در سال چهارم حزقی پادشاه که سال هفتم هوشع بن برآمدهام، خداوند مرا گفته است بر این زمین برآی و آن را خراب ایل، پادشاه اسرائیل بود، شلمناسر، پادشاه آشور به سامره برآمده، کن. ۲۶ آنگاه الیاقیم بن حلقیا و شبنای و یوآح به ریشاقی گفتند: آن را محاصره کرد. ۱۰ و در آخر سال سوم در سال ششم حزقی آن «تئنا اینکه با بندگان به زبان ارامی گفتگو نمایی که آن را را گرفتند، یعنی در سال نهم هوشع، پادشاه اسرائیل، سامره گرفته می فهمیم و با ما به زبان یهود در گوش مردمی که بر حصارند، شد. ۱۱ و پادشاه آشور، اسرائیل را به آشور کوچانیده، ایشان را در گفتگو نمایی. ۲۷ ریشاقی به ایشان گفت: «آیا آقایم مرا نزد حلیح و خابور، نهر جوزان، و در شهرهای مادیان برده، سکونت آقایت و تو فرستاده است تا این سخنان را بگویم؟ مگر مرا نزد داد. ۱۲ از این جهت که آواز یهوه، خدای خود را نشنیده بودند و مردانی که بر حصارنشته اند، نفرستاده، تا ایشان با شما نجاست از عهد او و هرچه موسی، بنده خداوند، امر فرموده بود، تجاوز خود را بخوردند و پول خود را بنوشند؟» ۲۸ پس ریشاقی ایستاد و نمودند و آن را اطاعت نکردند و به عمل نیاوردند. ۱۳ و در سال به آواز بلند به زبان یهود صدا زد و خطاب کرده، گفت: «کلام چهاردهم حزقی پادشاه، سنحاریب، پادشاه آشور بر تمامی شهرهای سلطان عظیم، پادشاه آشور را بشنود. ۲۹ پادشاه چنین می گوید: حصاردار یهودا برآمده، آنها را تسخیر نمود. ۱۴ و حزقی پادشاه حزقی شما را فریب ندهد زیرا که او شما را نمی تواند از دست وی یهودا نزد پادشاه آشور به لاکیش فرستاده، گفت: «خطا کردم. از برهاند. ۳۰ و حزقی شما را بر یهوه مطمئن نسازد و نگوید که یهوه، من برگرد و آنچه را که بر من بگذاری، ادا خواهیم کرد.» پس البته ما را خواهد رها کند و این شهر به دست پادشاه آشور تسلیم پادشاه آشور سیصد وزنه نقره و سی وزنه طلا بر حزقی پادشاه یهودا نخواهد شد. ۳۱ به حزقی گوش دهید زیرا که پادشاه آشور چنین گذاشت. ۱۵ و حزقی تمامی نقره ای را که در خانه خداوند و می گوید: با من صلح کنید و نزد من بیرون آید تا هرکس ازمو خود در خزانه های خانه پادشاه یافت شد، داد. ۱۶ در آن وقت و هرکس از انجیر خویش بخورد و هرکس از آب چشمه خود بنوشد. حزقی طلارا از درهای هیکل خداوند و از ستونهایی که حزقی، ۳۲ تا بیایم و شما را به زمین مانند زمین خودتان بیاورم، یعنی به پادشاه یهودا آنها را به طلا پوشانیده بودکنده، آن را به پادشاه زمین غله و شیر و زمین نان و تاکستانها و زمین زیتونهای نیکو و آشور داد. ۱۷ و پادشاه آشور، ترتان و ریسارس و ریشاقی را از عسل تا زنده بماند و نمیرد. پس به حزقی گوش دهید زیرا که لاکیش نزد حزقی پادشاه به اورشلیم با موکب عظیم فرستاد. و شما را فریب می دهد و می گوید: یهوه ما را خواهد رها کند. ۳۳ آیا ایشان برآمده، به اورشلیم رسیدند و چون برآمدند، رفتند و نزدقات هیچکدام از خدایان امتهای هیچ وقت زمین خود را از دست پادشاه برکه فوقانی که به سر راه مزرعه گازر است، ایستادند. ۱۸ و چون آشور رها نیده است؟ ۳۴ خدایان حما و افراد کجایند؟ و خدایان پادشاه را خواندند، الیاقیم بن حلقیا که ناظر خانه بود و شبنای سفروایم و هینع و عوا کجا؟ و آیا سامره را از دست من رها نیده اند؟ کاتب و یوآح بن آساف وقایع نگار، نزد ایشان بیرون آمدند. ۱۹ و ۳۵ از جمیع خدایان این زمینها کدامند که زمین خویش را از دست ریشاقی به ایشان گفت: «به حزقی بگوید: سلطان عظیم، پادشاه من نجات داده اند تا یهوه، اورشلیم را از دست من نجات دهد؟» آشور چنین می گوید: این اعتماد شما که بر آن توکل می نمایم، ۳۶ اما قوم سکوت نموده، به او هیچ جواب ندادند زیرا که پادشاه چیست؟ ۲۰ تو سخن می گویی، اما مشورت و قوت جنگ تو، امر فرموده بود و گفته بود که او را جواب ندهید. ۳۷ پس الیاقیم بن محض سخن باطل است. الان کیست که بر او توکل نموده ای که حلقیا که ناظر خانه بود و شبنای کاتب و یوآح بن آساف وقایع نگار بر من عاصی شده ای. ۲۱ اینک حال بر عصای این نی خرد با جامه دریده نزد حزقی آمدند و سخنان ریشاقی را به او بازگفتند.

۱۱ و در آن جایها مثل امتهایی که خداوند از حضور ایشان رانده بود، آشور خبر داده، گفتند: «طوایی که کوچانیدی و ساکن شهرهای در مکان های بلند بخور سوزانیدند و اعمال زشت به جا آورده، سامره گردانیدی، قاعده خدای آن زمین را نمی دانند و اوشیران در خشم خداوند را به هیجان آوردند. ۱۲ و بتها را عبادت نمودند که میان ایشان فرستاده است و اینک ایشان را می کشند از این جهت درباره آنها خداوند به ایشان گفته بود، این کار را مکنید. ۱۳ و که قاعده خدای آن زمین را نمی دانند.» ۲۷ و پادشاه آشور خداوند به واسطه جمیع انبیا و جمیع راثیان بر اسرائیل و بر یهودا امر فرموده، گفت: «یکی از کاهنانی را که از آنجا کوچانیدید، شهادت می داد و می گفت: «از طریقهای زشت خودبازگشت بفرست تا برود و در آنجا ساکن شود و ایشان را موافق قاعده خدای نماید و اوامر و فرائض مرا موافق تمامی شریعتی که به پدران شما زمین تعلیم دهد.» ۲۸ پس یکی از کاهنانی که از سامره کوچانیده امر فرمودم و به واسطه بندگان خود، انبیا نزد شما فرستادم، نگاه بودند، آمدو در بیت ثیل ساکن شده، ایشان را تعلیم داد که دارید.» ۱۴ اما ایشان اطاعت ننموده، گردنهای خود را مثل چگونگی خداوند را باید بپرستند. ۲۹ اما هر امت، خدایان خود گردنهای پدران ایشان که به یهوه، خدای خود ایمان نیاوردند، را ساختند و درخانه های مکان های بلند که سامریان ساخته سخت گردانیدند. ۱۵ و فرائض او و عهدی که با پدران ایشان بودند گذاشتند، یعنی هر امتی در شهر خود که در آن ساکن بودند. بسته، و شهادت را که به ایشان داده بود، ترک نمودند، و پیروی ۳۰ پس اهل بابل، سکوت بنوت را و اهل کوت، نرجل را و اهل اباطیل نموده، باطل گردیدند و امتهایی را که به اطراف ایشان حمات، اشیما را ساختند. ۳۱ و عویان، نبجز و ترتاک را ساختند بودند و خداوند، ایشان را درباره آنها امر فرموده بود که مثل آنها و اهل سفروایم، پسران خود را برای ادرملک و عنملک که خدایان عمل نمائید، پیروی کردند. ۱۶ و تمامی اوامر یهوه خدای خود سفروایم بودند، به آتش می سوزانیدند. ۳۲ پس یهوه را می پرستیدند را ترک کرده، بتهای ریخته شده، یعنی دو گوساله برای خود و کاهنان برای مکان های بلند از میان خود ساختند که برای ایشان ساختند و اشیوه را ساخته، به تمامی لشکر آسمان سجده کردند در خانه های مکان های بلند قربانی می گذرانیدند. ۳۳ پس یهوه و بعل را عبادت نمودند. ۱۷ و پسران و دختران خود را از آتش را می پرستیدند و خدایان خود را نیز بر وفق رسوم امتهایی که ایشان گذرانیدند و فالگیری و جادوگری نموده، خویشتر را فروختند تا را از میان آنها کوچانیده بودند، عبادت می نمودند. ۳۴ ایشان تا آنچه در نظر خداوند ناپسند بود، به عمل آورده، خشم او را به امروز برحسب عادت نخستین خود رفتار می نمایند و نه از یهوه هیجان بیاوردند. ۱۸ پس از این جهت غضب خداوند بر اسرائیل می ترسند و نه موافق فرائض و احکام او و نه مطابق شریعت و به شدت افروخته شده، ایشان را از حضور خود دور انداخت که اوامری که خداوند به پسران یعقوب که او را اسرائیل نام نهاد، امر جز سبط یهودا فقط باقی نماند. ۱۹ اما یهودا نیز اوامر یهوه، خدای خود را نگاه نداشتند بلکه به فرائضی که اسرائیلیان ساخته بودند، اسرائیل را امر فرموده، گفته بود: «از خدایان غیر مترسید و آنها را سلوک نمودند. ۲۰ پس خداوند تمامی ذریه اسرائیل را ترک نموده، ایشان را ذلیل ساخت و ایشان را به دست تاراج کنندگان تسلیم نمود، حتی اینکه ایشان را از حضور خود دور انداخت. ۳۶ بلکه ازیهوه فقط که شما را از زمین مصر به قوت عظیم و بازوی افراشته بیرون آورد، بترسید و او را سجده ننمایید و برای او قربانی ۲۱ زیرا که او اسرائیل را از خاندان داود منشق ساخت و ایشان بگذارانید. ۳۷ و فرائض و احکام و شریعت و اوامری را که برای شما یربعام بن نباط را به پادشاهی نصب نمودند و یربعام، اسرائیل را از نوشته است، همیشه اوقات متوجه شده، به جا آورید و از خدایان پیروی خداوند برگردانیده، ایشان را مرتکب گناه عظیم ساخت. غیر مترسید. ۳۸ و عهدی را که با شما بستم، فراموش مکنید و از ۲۲ و بنی اسرائیل به تمامی گناهانی که یربعام ورزیده بود سلوک خدایان غیر مترسید. ۳۹ زیرا اگر از یهوه، خدای خود بترسید، او نموده، از آنها اجتناب نکردند. ۲۳ تا آنکه خداوند اسرائیل را شمارا از دست جمیع دشمنان شما خواهد رها کند.» ۴۰ اما ایشان موافق آنچه به واسطه جمیع بندگان خود، انبیا گفته بود، از حضور نشینیدند بلکه موافق عادت نخستین خود رفتار نمودند. ۴۱ پس آن خود دور انداخت. پس اسرائیل از زمین خود تا امروز به آشور امتها، یهوه را می پرستیدند و بتهای خود را نیز عبادت می کردند و جلای وطن شدند. ۲۴ و پادشاه آشور، مردمان از بابل و کوت و عوا و حمات و سفروایم آورده، ایشان را به جای بنی اسرائیل در ایشان رفتار نموده بودند تا امروز رفتار می نمایند.

۱۸ و در سال سوم هوشع بن ایله، پادشاه اسرائیل، حزقیا ابن آحاز، پادشاه یهودا آغاز سلطنت نمود. ۲ و بیست و پنج ساله بود که پادشاه شد و بیست و نه سال در اورشلیم سلطنت کرد و اسم مادرش ابی، دختر زکریا بود. ۳ و آنچه در نظر خداوند پسند بود،

ایام پادشاهان اسرائیل مکتوب است. ۳۲ در سال دوم فتح بن برآن قربانی گذرانید. ۱۳ و قربانی سوختنی و هدیه آردی خود را رملیا، پادشاه اسرائیل، یوتام بن عزیا، پادشاه یهودا، آغاز سلطنت سوزانید و هدیه ریختنی خویش را ریخت و خون ذبایح سلامتی خود نمود. ۳۳ او بیست و پنج ساله بود که پادشاه شد و شانزده سال را بر مذبح پاشید. ۱۴ و مذبح برنجین را که پیش خداوند بود، آن را در اورشلیم پادشاهی کرد و اسم مادرش یروش، دختر صادق بود. را از روبروی خانه، از میان مذبح خود و خانه خداوند آورد، آن را ۳۴ و آنچه درنظر خداوند شایسته بود، موافق هرآنچه پدرش عزیا به طرف شمالی آن مذبح گذاشت. ۱۵ و آحاز پادشاه، اوربای کرد، به عمل آورد. ۳۵ لیکن مکان های بلندبرداشته نشد و قوم کاهن را امر فرموده، گفت: «قربانی سوختنی صبح و هدیه آردی در مکان های بلند هنوز قربانی می گذرانیدند و بخور می سوزانیدند، شام و قربانی سوختنی پادشاه و هدیه آردی او را با قربانی سوختنی و او باب عالی خانه خداوند را بنا نمود. ۳۶ و بقیه وقایع یوتام تمامی قوم زمین و هدیه آردی ایشان و هدایای ریختنی ایشان بر و هرچه کرد، آیا در کتاب تواریخ ایام پادشاهان یهودا مکتوب مذبح بزرگ بگذران، و تمامی خون قربانی سوختنی و تمامی خون نیست. ۳۷ در آن ایام خداوند شروع نموده، رصین، پادشاه ارام ذبایح را بر آن بیاش اما مذبح برنجین برای من باشد تامسالت و فتح بن رملیا را بر یهودا فرستاد. ۳۸ پس یوتام با پدران خود نمایم.» ۱۶ پس اوربای کاهن بر وفق آنچه آحاز پادشاه امر فرموده خوابید و در شهر پدرش داود با پدران خود دفن شد و پسرش، آحاز بود، عمل نمود. ۱۷ و آحاز پادشاه، حاشیه پایه ها را پریده، حوض را از آنها برداشت و دریاچه را از بالای گاوان برنجینی که زیر آن بودند، فرود آورد و آن را بر سنگ فرش گذاشت. ۱۸ و رواق

۱۶ در سال هفدهم فتح بن رملیا، آحاز بن یوتام، پادشاه یهودا آغاز سلطنت نمود. ۲ و آحاز بیست ساله بود که پادشاه شد و شانزده سال در اورشلیم سلطنت نمود و آنچه در نظریهوه خدایش شایسته بود، موافق پدرش داود عمل ننمود. ۳ و نه فقط به راه پادشاهان اسرائیل سلوک نمود، بلکه پسر خود را نیز از آتش گذرانید، موافق رجاسات امتهایی که خداوند، ایشان را از حضور بنی اسرائیل اخراج نموده بود. ۴ و در مکان های بلند و

۱۷ در سال دوازدهم آحاز، پادشاه یهودا، هوشع بن ایلا تله و زیر هر درخت سبزیانی می گذرانید و بخور می سوزانید. بر اسرائیل در سامره پادشاه شد و نه سال سلطنت نمود. ۲ و ۵ آنگاه رصین، پادشاه ارام، و فتح بن رملیا، پادشاه اسرائیل، به آنچه درنظر خداوند ناپسند بود، به عمل آورد اما نه مثل پادشاهان اورشلیم برای جنگ برآمده، آحاز را محاصره نمودند اما نتوانستند غالب آیند. ۶ در آن وقت رصین، پادشاه ارام، ایلت را برای ارامیان استرداد نمود و یهودا را از ایلت اخراج نمود و ارامیان به ایلت داخل ۴ اما پادشاه آشور در هوشع خیانت یافت زیرا که رسولان نزد سوء، شده، تا امروز در آن ساکن شدند. ۷ و آحاز رسولان نزد تغلت پادشاه مصر فرستاده بود و پیشکش مثل هر سال نزد پادشاه آشور فلاسر، پادشاه آشور، فرستاده، گفت: «من بنده تو و پسر تو نفرستاده، پس پادشاه آشور او را بند نهاده، در زندان انداخت. هستم. پس برآمده، مرا از دست پادشاه ارام و از دست پادشاه ۵ و پادشاه آشور بر تمامی زمین هجوم آورده، به سامره برآمد و اسرائیل که به ضدمن برخاسته اند، رهایی ده.» ۸ و آحاز، نقره آن را سه سال محاصره نمود. ۶ و در سال نهم هوشع، پادشاه وطلایی را که در خانه خداوند و در خزانه های خانه پادشاه یافت آشور، سامره را گرفت و اسرائیل را به آشور به اسیری برد و ایشان را شد، گرفته، آن را نزد پادشاه آشور پیشکش فرستاد. ۹ پس پادشاه درحلیح و خابور بر نهر جوزان و در شهرهای مادیان سکونت داد. آشور، وی را اجابت نمود و پادشاه آشور به دمشق برآمده، آن را ۷ و از این جهت که بنی اسرائیل به یهوه، خدای خود که ایشان را گرفت و اهل آن را به قیر به اسیری برد و رصین را به قتل رسانید. از زمین مصر از زبردست فرعون، پادشاه مصر بیرون آورده بود، گناه ۱۰ و آحاز پادشاه برای ملاقات تغلت فلاسر، پادشاه آشور، به ورزیدند و از خدایان دیگر ترسیدند. ۸ و درفرض امتهایی که دمشق رفت و مذهبی را که دردمشق بود، دید و آحاز پادشاه شبیه مذبح و شکل آن را برحسب تمامی صنعتش نزد اوربای کاهن پادشاهان اسرائیل ساخته بودند، سلوک نمودند. ۹ و بنی اسرائیل به فرستاد. ۱۱ و اوربای کاهن مذهبی موافق آنچه آحاز پادشاه از خلاف یهوه، خدای خود کارهایی را که درست نبود، سر به عمل دمشق فرستاده بود، بنا کرد، و اوربای کاهن تا وقت آمدن آحاز آوردند، و درجمع شهرهای خود، از برجهای دیدبانان تاشهرهای پادشاه از دمشق، آن را همچنان ساخت. ۱۲ و چون پادشاه حصاردار، مکان های بلند برای خود ساختند. ۱۰ و تمایل و ازدمشق آمد، پادشاه مذبح را دید. و پادشاه به مذبح نزدیک آمده، اشیریم بر هر تل بلند و زیر هر درخت سبز برای خویش ساختند.

کشتند. ۲۰ و او را بر اسبان آوردند و با پدران خود در اورشلیم در ۱۲ این کلام خداوند بود که آن را به ییهو خطاب کرده، گفت: شهر داود، دفن شد. ۲۱ و تمامی قوم یهودا، عزریا را که شانزده «پسران تو تا پشت چهارم برکسی اسرائیل خواهند نشست.» پس ساله بود گرفته، او را به جای پدرش، امصیا، پادشاه ساختند. همچنین به وقوع پیوست. ۱۳ در سال سی و نهم عزریا، پادشاه ۲۲ او ایلت را بنا کرد و بعد از آنکه پادشاه با پدران خود خوابیده یهودا، شلوم بن یایش پادشاه شد و یک ماه در سامره سلطنت بود، آن را برای یهودا استرداد ساخت. ۲۳ و در سال پانزدهم امصیا نمود. ۱۴ و منحیم بن جادی از ترصه برآمده، به سامره داخل بن یوآش، پادشاه یهودا، یربعام بن یهوآش، پادشاه اسرائیل، درسامره شد. و شلوم بن یایش رادر سامره زده، او را کشت و به جاش آغاز سلطنت نمود، و چهل و یک سال پادشاهی کرد. ۲۴ و سلطنت نمود. ۱۵ و بقیه وقایع شلوم و فتنه‌ای که کرد، اینک آنچه در نظر خداوند ناپسند بود، به عمل آورده، از تمامی گناهان در کتاب تواریخ ایام پادشاهان اسرائیل مکتوب است. ۱۶ آنگاه یربعام بن نباط که اسرائیل را مرتکب گناه ساخته بود، اجتناب منحیم تفصح را با هرچه در آن بود و حدودش را از ترصه زد، ننمود. ۲۵ او حدود اسرائیل را از مدخل حمات تا دریای عربی از این جهت که برای او باز نکردند، آن را زد، و تمامی زنان استرداد نمود، موافق کلامی که ییهو، خدای اسرائیل، به واسطه حامله‌اش را شکم پاره کرد. ۱۷ در سال سی و نهم عزریا، پادشاه بنده خود یونس بن امتای نبی که از جت حافر بود، گفته بود. یهودا، منحیم بن جادی، بر اسرائیل پادشاه شد و ده سال در ۲۶ زیرا خداوند دید که مصیبت اسرائیل بسیار تلخ بود چونکه نه محبوس و نه آزادی باقی ماند. و معاوی بن جهت اسرائیل وجود نداشت. ۲۷ اما خداوند به محو ساختن نام اسرائیل از زیر آسمان ساختن بود، اجتناب ننمود. ۱۹ پس فول، پادشاه آشور، بر زمین تکلم نمود لهذا ایشان را به دست یربعام بن یوآش نجات داد. هجوم آورد و منحیم، هزار وزنه نقره به فول داد تا دست او با وی ۲۸ و بقیه وقایع یربعام و آنچه کرد و تهو او که چگونه جنگ نمود باشد و سلطنت رادر دستش استوار سازد. ۲۰ و منحیم این نقد را و چگونه دمشق و حمات را که از آن یهودا بود، برای اسرائیل بر اسرائیل، یعنی بر جمیع ممتولان گذاشت تا هریک از ایشان استرداد ساخت، آیا در کتاب تواریخ ایام پادشاهان اسرائیل مکتوب پنجاه مثقال نقره به پادشاه آشوریدهند. پس پادشاه آشور مراجعت نیست؟ ۲۹ پس یربعام با پدران خود، یعنی با پادشاهان اسرائیل خوابید و پسرش زکریا در جایش سلطنت نمود.

۱۵ و در سال بیست و هفتم یربعام، پادشاه اسرائیل، عزریا ابن امصیا، پادشاه یهودا آغاز سلطنت نمود. ۲ و شانزده ساله بود که پادشاه شد و پنجاه و دو سال در اورشلیم پادشاهی کرد واسم مادرش یکلیای اورشلیمی بود. ۳ و آنچه در نظر خداوند پسند بود، موافق هرچه پدرش امصیا کرده بود، بجا آورد. ۴ لیکن مکانهای بلند برداشته نشد و قوم هنوز در مکانهای بلندقربانی می‌گذاشتند و بخور می‌سوزانیدند. ۵ و خداوند، پادشاه را مبتلا ساخت که تا روز وفاتش ابرص بود و در مریضخانه‌ای ساکن ماند و یوتام پسر پادشاه بر خانه او بود و بر قوم زمین داوری می‌نمود. ۶ و بقیه وقایع عزریا و هرچه کرد، آیا در کتاب تواریخ ایام پادشاهان یهودا مکتوب نیست؟ ۷ پس عزریا با پدران خود خوابید و او را با پدران در شهر داود دفن کردند و پسرش، یوتام در جایش پادشاه بود. ۸ در سال سی و هشتم عزریا، پادشاه یهودا، زکریا ابن یربعام بر اسرائیل در سامره پادشاه شد و شش ماه پادشاهی کرد. ۹ و آنچه در نظر خداوند ناپسند بود، به نحوی که پدران می‌کردند، به عمل آورد و از گناهان یربعام بن نباط که اسرائیل را مرتکب گناه ساخته بود، اجتناب ننمود. ۱۰ پس شلوم بن یایش بر او شوریده، او را در حضور قوم زد و کشت و به جایش سلطنت نمود. ۱۱ و بقیه وقایع زکریا اینک در کتاب تواریخ ایام پادشاهان اسرائیل مکتوب است.

ده ارباب و ده هزار پیاده وانگذاشت زیرا که پادشاه ارام ایشان را ۱۴ در سال دوم یوآش بن یهوآخز پادشاه اسرائیل، امصیا بن تلف ساخته، و ایشان را پایمال کرده، مثل غبارگردانیده بود. ۸ و بقیه وقایع یهوآخز و هرچه کردو تهور او، آیا در کتاب تواریخ ایام پادشاهان اسرائیل مکتوب نیست؟ ۹ پس یهوآخز با پدران خود خوابید و او را در سامره دفن کردند و پسرش، یوآش، در جایش سلطنت نمود. ۱۰ و در سال سی و هفتم یوآش، پادشاه یهودا، یهوآش بن یهوآخز بر اسرائیل در سامره پادشاه شد و شانزده سال سلطنت نمود. ۱۱ و آنچه در نظر خداوند ناپسند بود، به عمل آورد و از تمامی گناهان یربعام بن نباط که اسرائیل را مرتکب گناه ساخته بود اجتناب نکرده، در آنها سلوک می نمود. ۱۲ و بقیه وقایع یوآش و هرچه کرد و تهور او که چگونه با امصیا، پادشاه یهوآخز جنگ کرد، آیا در کتاب تواریخ ایام پادشاهان اسرائیل مکتوب نیست؟ ۱۳ و یوآش با پدران خود خوابید و یربعام بر کرسی وی نشست و یوآش با پادشاهان اسرائیل در سامره دفن شد. ۱۴ و الیشع به بیماری ای که از آن مرد، مریض شد و یوآش، پادشاه اسرائیل، نزد وی فرود شده، بر او بگریست و گفت: «ای پدر من! ای پدر من! ای ارباب اسرائیل و سوارانش!» ۱۵ و الیشع وی را گفت: «کمان و تیرها را بگیر.» و برای خود کمان و تیرها گرفت. ۱۶ و به پادشاه اسرائیل گفت: «کمان را به دست خود بگیر.» پس آن را به دست خود گرفت و الیشع دست خود را بر دست پادشاه نهاد. ۱۷ و گفت: «پنجره را به سوی مشرق باز کن.» پس آن را باز کرد و الیشع گفت: «بنداز.» پس انداخت. ۱۸ و گفت: «تیرها را بگیر.» پس گرفت و به پادشاه اسرائیل گفت: «زمین را بز.» پس سه مرتبه آن را زده، باز ایستاد. ۱۹ و مرد خدابه او خشم نموده، گفت: «می بایست پنج شش مرتبه زده باشی آنگاه ارامیان را شکست می دادی تا تلف می شدند، اما حال ارامیان را فقط سه مرتبه شکست خواهی داد.» ۲۰ و الیشع وفات کرد و او را دفن نمودند و در وقت تحویل سال لشکرهای موآب به زمین درآمدند. ۲۱ و واقع شد که چون مردی را دفن می کردند، آن لشکر را دیدند و آن مرده را در قبر الیشع انداختند، و چون آن میت به استخوانهای الیشع برخورد، زنده گشت و به پایهای خود ایستاد. ۲۲ و حزائیل، پادشاه ارام، اسرائیل را در تمامی ایام یهوآخز به تنگ آورد. ۲۳ اما خداوند بر ایشان رفت و ترحم نمود، به خاطر عهد خود که با ابراهیم و اسحاق و یعقوب بسته بود به ایشان التفات کرد و نخواست ایشان را هلاک سازد، و ایشان را از حضور خود هنوز دور نینداخت. ۲۴ پس حزائیل، پادشاه ارام مرد و پسرش، بنهدد به جایش پادشاه شد. ۲۵ و یوآش بن یهوآخز، شهرهایی را که حزائیل از دست پدرش، یهوآخز به جنگ گرفته بود، از دست بنهدد بن حزائیل باز پس گرفت، و یوآش سه مرتبه او را شکست داد، شهرهای اسرائیل را استرداد نمود.

شادی می‌کردند و کرناها را می‌نواختند. پس عتلیا لباس خود را کیسه هابسته، حساب آن را می‌دادند. ۱۱ و نفره‌ای را که حساب دریده، صدا زد که خیانت! خیانت! ۱۵ و یهو یاداع کاهن، آن داده می‌شد، به‌دست کارگزارانی که برخانه خداوند گماشته یوزباشیها را که سرداران فوج بودند، امر فرموده، ایشان را گفت: بودند، می‌سپردند. و ایشان آن را به نجاران و بنایان که در خانه «او را از میان صفها بیرون کنید و هرکه از عقب او برود، به شمشیر خداوند کارمی‌کردند، صرف می‌نمودند، ۱۲ و به معماران و سنگ کشته شود.» زیرا کاهن فرموده بود که در خانه خداوند کشته تراشان و به جهت خریدن چوب و سنگهای تراشیده برای تعمیر نگردد. ۱۶ پس او اراره دادند و از راهی که اسبان به خانه پادشاه خرابیهای خانه خداوند، و به جهت هر خرجی که برای تعمیرخانه می‌آمدند، رفت و در آنجا کشته شد. ۱۷ و یهو یاداع در میان خداوند و پادشاه و قوم عهد بست تا قوم خداوند باشند و همچنین کاسه‌ها و کرناها و هیچ ظرفی از طلا و نقره از نقدی که به خانه درمیان پادشاه و قوم. ۱۸ و تمامی قوم زمین به خانه بعل رفته، آن خداوند می‌آوردند، ساخته نشد. ۱۴ زیرا که آن را به کارگزاران را منهدم ساختند و مذبح هایش و تمثالیش را خرد درهم شکستند. دادند تا خانه خداوند را به آن، تعمیرنمایند. ۱۵ و از کسانی که و کاهن بعل، متان را روبروی مذبح‌ها کشتند و کاهن ناظران نقره را به‌دست ایشان می‌دادند تا به کارگزاران بسپارند، حساب برخانه خداوند گماشت. ۱۹ و یوزباشیها و کرپتیان و شاطران و نمی‌گرفتند، زیرا که ایشان به امانت رفتاری نمودند. ۱۶ اما نقره تمامی قوم زمین را برداشته، ایشان پادشاه را از خانه خداوند به زیر قربانی های جرم و نقره قربانی های گناه را به خانه خداوند نمی‌آوردند و به راه دروازه شاطران به خانه پادشاه آمدند و او برکسی آوردند، چونکه از آن کاهنان می‌بود. ۱۷ آنگاه حزائیل، پادشاه ارام پادشاهان بنشست. ۲۰ و تمامی قوم زمین شادی کردند و شهر برآمده، با جت جنگ نمود و آن را تسخیر کرد. پس حزائیل توجه آرامی یافت و عتلیا را نزدخانه پادشاه به شمشیر کشتند. ۲۱ و چون یوآش پادشاه شد، هفت ساله بود.

۱۲ در سال هفتم ییهو، یهوآش پادشاه شدو چهل سال در اورشلیم پادشاهی کرد. ۲ و یهوآش آنچه را که در نظر خداوند پسند بود، در تمام روزهایی که یهو یاداع کاهن او را تعلیم می‌داد، بجا می‌آورد. ۳ مگر این که مکان های بلند برداشته نشد و قوم هنوز در مکان های بلند قربانی می‌گذرانیدند و بخور می‌سوزانیدند. ۴ و یهوآش به کاهنان گفت: «تمام نقره موقوفاتی که به خانه خداوند آورده شود، یعنی نقره رایج و نقره هر کس برحسب نفوسی که برای او تقویم شده است، و هر نفره‌ای که در دل کسی بگذرد که آن را به خانه خداوند بیاورد، ۵ کاهنان آن را نزد خود بگیرند، هر کس از آشنای خود، وایشان خرابیهای خانه را هر جا که در آن خرابی پیدا کنند، تعمیر نمایند.» ۶ اما چنان واقع شد که در سال بیست و سوم یهوآش پادشاه، کاهنان، خرابیهای خانه را تعمیر نکرده بودند. ۷ و یهوآش پادشاه، یهو یاداع کاهن و سایر کاهنان را و در پی گناهان یرعام بن نباطکه اسرائیل را مرتکب گناه ساخته خوانده، به ایشان گفت که «خرابیهای خانه را چرا تعمیر نکرده‌اید؟ پس الان نفره‌ای دیگر از آشنایان خودمگیرید بلکه آن را به جهت خرابیهای خانه بدهید.» ۸ و کاهنان راضی شدند که نه نفره از قوم بگیرند و نه خرابیهای خانه را تعمیر نمایند. ۹ و یهو یاداع کاهن صندوق گرفته و سوراخی در سرپوش آن کرده، آن را به اسرائیل را دید که چگونه پادشاه ارام، ایشان را به تنگ می‌آورد. پهلوی مذبح به طرف راست راهی که مردم داخل خانه خداوند می‌شدند، گذاشت. و کاهنانی که مستحفظان در بودند، تمامی ارامیان بیرون آمدند و بنی اسرائیل مثل ایام سابق در خیمه های خود نفره‌ای را که به خانه خداوند می‌آوردند، در آن گذاشتند. ۱۰ و ساکن شدند. ۶ اما ازگناهان خانه یرعام که اسرائیل را مرتکب چون دیدند که نقره بسیار در صندوق بود، کاتب پادشاه و رئیس گناه ساخته بود، اجتناب ننموده، در آن سلوک کردند، و اشیره نیز کهنه برآمده، نفره‌ای را که در خانه خداوند یافت می‌شد، در در سامره ماند. ۷ و برای یهوآخاز، ازقوم به جز پنجاه سوار و

۱۳ در سال بیست و سوم یوآش بن اخزیا، پادشاه یهوآ، یهوآخاز بن ییهو، براسرائیل در سامره پادشاه شده، هفده سال سلطنت نمود. ۲ و آنچه در نظر خداوند ناپسندبود به عمل آورد، و در پی گناهان یرعام بن نباطکه اسرائیل را مرتکب گناه ساخته بود، سلوک نموده، از آن اجتناب نکرد. ۳ پس غضب خداوند بر اسرائیل افروخته شده، ایشان را به‌دست حزائیل، پادشاه ارام و به‌دست بنهدد، پسر حزائیل، همه روزها تسلیم نمود. ۴ و یهوآخاز نزدخداوند تضرع نمود و خداوند او را اجابت فرمود زیرا که تنگی کاهن صندوق گرفته و سوراخی در سرپوش آن کرده، آن را به اسرائیل را دید که چگونه پادشاه ارام، ایشان را به تنگ می‌آورد. پهلوی مذبح به طرف راست راهی که مردم داخل خانه خداوند می‌شدند، گذاشت. و کاهنانی که مستحفظان در بودند، تمامی ارامیان بیرون آمدند و بنی اسرائیل مثل ایام سابق در خیمه های خود نفره‌ای را که به خانه خداوند می‌آوردند، در آن گذاشتند. ۱۰ و ساکن شدند. ۶ اما ازگناهان خانه یرعام که اسرائیل را مرتکب چون دیدند که نقره بسیار در صندوق بود، کاتب پادشاه و رئیس گناه ساخته بود، اجتناب ننموده، در آن سلوک کردند، و اشیره نیز کهنه برآمده، نفره‌ای را که در خانه خداوند یافت می‌شد، در در سامره ماند. ۷ و برای یهوآخاز، ازقوم به جز پنجاه سوار و

«اگر هست، دست خود را به من بده.» پس دست خود را به او نمود و حزائیل، ایشان را در تمامی حدود اسرائیل می‌زد، ۲۳ یعنی داد و او وی را نزد خود به ارابه برکشید. ۱۶ و گفت: «همراه من از اردن به طرف طلوع آفتاب، تمامی زمین جلعاد و جادیان و بیا، و غیرتی که برای خداوند دارم، ببین.» و او را بر ارابه وی رویینیان و منسیان را از عروعر که بر وادی ارنون است و جلعاد و سوار کردند. ۱۷ و چون به سامره رسید، تمامی باقی ماندگان باشان. ۲۴ و بقیه وقایع ییهو هرچه کرد و تمامی تهور او، آیا در اخاب را که در سامره بودند، کشت به حدی که اثر او را ناپود کتاب تواریخ ایام پادشاهان اسرائیل مکتوب نیست؟ ۲۵ پس ییهو ساخت برحسب کلامی که خداوند به ایلیا گفته بود. ۱۸ پس با پدران خود خوابید و او را در سامره دفن کردند و پسرش ییواخاز ییهو تمامی قوم را جمع کرده، به ایشان گفت: «اخاب بعل را به‌جایش پادشاه شد. ۲۶ و ایامی که ییهو در سامره بر اسرائیل پرستش قلیل کرد اما ییهو او را پرستش کثیر خواهد نمود. ۱۹ پس الان جمیع انبیای بعل و جمیع پرستندگانش و جمیع کهنه او را نزد من بخوایند و احدی از ایشان غایب نباشد زیرا قصد ذبح عظیمی برای بعل دارم. هر که حاضر نباشد زنده نخواهد ماند.» اما ییهو این راز راه حیل کرد تا پرستندگان بعل را هلاک سازد.

۲۰ و ییهو گفت: «محفلی مقدس برای بعل تقدیس نمایند.» و آن را اعلان کردند. ۲۱ و ییهو نزد تمامی اسرائیل فرستاد و تمامی پرستندگان بعل آمدند و احدی باقی نماند که نیامد و به خانه بعل داخل شدند و خانه بعل سراسر پر شد. ۲۲ و به ناظر مخزن لباس گفت که «برای جمیع پرستندگان بعل لباس بیرون آور.» و او برای ایشان لباس بیرون آورد. ۲۳ و ییهو و ییوناداب بن رکاب به خانه بعل داخل شدند و به پرستندگان بعل گفت: «تفتیش کرده، دریافت کنید که کسی از زندگان ییهو در اینجا با شما نباشد، مگر بندگان بعل و پس.» ۲۴ پس داخل شدند تا ذبایح و قربانی های سوختنی بگذارند. و ییهو هشتاد نفر برای خود بیرون در گماشته بود و گفت: «اگر یک نفر از اینانی که به‌دست شما سپردم رهایی یابد، خون شما به عوض جان او خواهد بود.» ۲۵ و چون از گذرانیدن قربانی سوختنی فارغ شدند، ییهو به شاطران و سرداران گفت: «داخل شده، ایشان را بکشید و کسی بیرون نیاید.» پس ایشان را به دم شمشیر کشتند و شاطران و سرداران ایشان را بیرون انداختند. پس به شهریت بعل رفتند. ۲۶ و تمائیل را که در خانه بعل بود، بیرون آورده، آنها را سوزانیدند. ۲۷ و تمثال بعل را شکستند و خانه بعل را منهدم ساخته، آن را تا امروز مزیله ساختند. ۲۸ پس ییهو، اثر بعل راز اسرائیل ناپود ساخت. ۲۹ اما ییهو از پیروی گناهان یریعام بن نباط که اسرائیل را مرتکب گناه ساخته بود بزرگشت، یعنی از گوساله های طلا که در بیت ئیل و دان بود. ۳۰ و خداوند به ییهو گفت: «چونکه نیکویی کردی و آنچه در نظر من پسند بود، بجا آوردی و موافق هرچه در دل من بود باخانه اخاب عمل نمودی، از این جهت پسران توتا پشت چهارم بر کرسی اسرائیل خواهند نشست.» ۳۱ اما ییهو توجه نمود تا به تمامی دل خود در شریعت ییهو، خدای اسرائیل، سلوک نماید، و از گناهان یریعام که اسرائیل را مرتکب گناه ساخته بود، اجتناب نمود. ۳۲ و در آن ایام، خداوند به منقطع ساختن اسرائیل شروع

۱۱ و چون عتلیا، مادر اخزیا دید که پسرش مرده است، او برخاست و تمامی خانواده سلطنت را هلاک ساخت. ۲ اما ییوشع دختر یورام پادشاه که خواهر اخزیا بود، یوآش پسر اخزیا را گرفت، و او را از میان پسران پادشاه که کشته شدند، دزدیده، او را با دایه‌اش در اطاق خوابگاه از عتلیا پنهان کرد و او کشته نشد. ۳ و او نزد وی در خانه خداوند شش سال مخفی ماند و عتلیا بر زمین سلطنت می‌نمود. ۴ و در سال هفتم، ییویاداع فرستاده، یوزباشیهای کریتیان و شاطران را طلبید و ایشان را نزد خود به خانه خداوند آورد، با ایشان عهد بست و به ایشان در خانه خداوند قسم داد و پسر پادشاه را به ایشان نشان داد. ۵ و ایشان را امر فرموده، گفت: «کاری که باید بکنید، این است: یک ثلث شما که در سبت داخل می‌شوید به دیده بانی خانه پادشاه مشغول باشید. ۶ و ثلث دیگر به دروازه سور و ثلثی به دروازه‌ای که پشت شاطران است، حاضر باشید، و خانه را دیده بانی نمایید که کسی داخل نشود. ۷ و دو دسته شما، یعنی جمیع آنانی که در روز سبت بیرون می‌روید، خانه خداوند را نزد پادشاه دیده بانی نمایید. ۸ و هر کدام سلاح خود را به‌دست گرفته، به اطراف پادشاه احاطه نمایند و هر که از میان صف‌ها درآید، کشته گردد. و چون پادشاه بیرون رود یا داخل شود نزد او بمانید.» ۹ پس یوزباشیا موافق هرچه ییویاداع کاهن امر فرمود، عمل نمودند، و هر کدام کسان خود را خواه از آنانی که در روز سبت داخل می‌شدند و خواه از آنانی که در روز سبت بیرون می‌رفتند، برداشته، نزد ییویاداع کاهن آمدند. ۱۰ و کاهن نیزه‌ها و سپرها را که از آن داود پادشاه و در خانه خداوند بود، به یوزباشیا داد. ۱۱ و هر یکی از شاطران، سلاح خود را به‌دست گرفته، از طرف راست خانه تا طرف چپ خانه به پهلوی مذبح و به پهلوی خانه، به اطراف پادشاه ایستادند. ۱۲ و او پسر پادشاه را بیرون آورده، تاج بر سرش گذاشت، و شهادت را به او داد و او را به پادشاهی نصب کرده، مسح نمودند و دستک زده، گفتند: «پادشاه زنده بماند.» ۱۳ و چون عتلیا آواز شاطران و قوم را شنید، نزد قوم به خانه خداوند داخل شد. ۱۴ و دید که اینک پادشاه برحسب عادت، نزد ستون ایستاده. و سروران و کرنانوزان نزد پادشاه بودند و تمامی قوم زمین

است؟» ییهو جواب داد: «تو را باسلامتی چه کار است؟ به عقب خور. ۳۷ و لاش ایزابل مثل سرگین به روی زمین، در ملک یزرعیل من برگرد.» ۲۰ و دیده بان خبر داده، گفت که «نزد ایشان رسید اما بر نمی گردد و راندن مثل راندن ییهو این نمشی است زیرا که به دیوانگی می راند.» ۲۱ و یهورام گفت: «حاضر کنید.» پس اراهه او را حاضر کردند و یهورام، پادشاه اسرائیل و اخزیا، پادشاه یهودا، هر یک بر اراهه خود بیرون رفتند و به استقبال ییهو بیرون شده، او را در ملک نابوت یزرعیلی یافتند. ۲۲ و چون یهورام، ییهو را دید گفت: «ای ییهو آیا سلامتی است؟» او جواب داد: «چه سلامتی مادامی که زناکاری مادر ت ایزابل و جادوگری وی اینقدر زیاد است؟» ۲۳ آنگاه یهورام، دست خود را برگردانیده، فرار کرد و به اخزیا گفت: «ای اخزیا خیانت است.» ۲۴ و ییهو کمان خود را به قوت تمام کشیده، در میان بازوهای یهورام زد که تیر از دلش بیرون آمد و در اراهه خود افتاد. ۲۵ و ییهو به بدقر، سردار خود گفت: «او را برداشته، در حصه ملک نابوت یزرعیلی بینداز و بیادآور که چگونه وقتی که من و تو با هم از عقب پدرش اخاب، سوار می بودیم، خداوند این وحی را درباره او فرمود. ۲۶ خداوند می گوید: هرآینه خون نابوت و خون پسرانش را دیروز دیدم و خداوند می گوید: که در این ملک به تو مکافات خواهم رسانید. پس الان او را بردار و به موجب کلام خداوند او را در این ملک بینداز.» ۲۷ اما چون اخزیا، پادشاه یهودا این را دید، به راه خانه یوستن فرار کرد و ییهو او را تعاقب نموده، فرمود که او را بزیند و او را نیز در اراهه اش به فراز جور که نزد ییلعام است (ززند) و او را تا میجدو فرار کرده، در آنجا مرد. ۲۸ و خادمانش او را در اراهه به اورشلیم بردند و او را در مزارخودش در شهر داود با پدرانش دفن کردند. ۲۹ و در سال یازدهم یورام بن اخاب، اخزیا پریهودا پادشاه شد. ۳۰ و چون ییهو به یزرعیل آمد، ایزابل این را شنیده، سرمه به چشمان خود کشیده و سر خود را زینت داده، از پنجره نگریست. ۳۱ و چون ییهو به دروازه داخل شد، او گفت: «آیا زمی را که آقای خود را کشت، سلامتی بود؟» ۳۲ و او به سوی پنجره نظر افکنده، گفت: «کیست که به طرف من باشد؟ کیست؟» پس دو سه نفر از خواجگان به سوی او نظر کردند. ۳۳ و او گفت: «اورا بیندازید.» پس او را به زیر انداختند و قدری ازخونش بر دیوار اسبان پاشیده شد و او را پایمال کرد. ۳۴ و داخل شده، به اکل و شرب مشغول گشت. پس گفت: «این زن ملعون را نظر کنید، و اورا دفن نمایند زیرا که دختر پادشاه است.» ۳۵ اما چون برای دفن کردنش رفتند، جز کاسه سر و پایها و کفهای دست، چیزی از او نیافتند. ۳۶ پس برگشته، وی را خبر دادند. و او گفت: «این کلام خداوند است که به واسطه بنده خود، ایلیای تیشی تکلم نموده، گفت که سگان گوشت ایزابل را در ملک یزرعیل خواهند

۱۰ و هفتاد پسر اخاب در سامره بودند. پس ییهو مکتوبی نوشته، به سامره نزد سروان یزرعیل که مشایخ و مربیان پسران اخاب بودند فرستاده، گفت: ۲ «الان چون این مکتوب به شما برسد چونکه پسران آقای شما و اراههها واسیان و شهر حصاردار و اسلحه با شما است، ۳ پس بهترین و نیکوترین پسران آقای خود را انتخاب کرده، او را بر کرسی پدرش بنشانید و به جهت خانه آقای خود جنگ نمایید.» ۴ اما ایشان به شدت ترسان شدند و گفتند: «اینک دو پادشاه نتوانستند با او مقاومت نمایند، پس ما چگونه مقاومت خواهیم کرد؟» ۵ پس ناظر خانه و رئیس شهر و مشایخ و مربیان را نزد ییهو فرستاده، گفتند: «ما بندگان تو هستیم و هرچه به ما بفرمائی بجا خواهیم آورد، کسی را پادشاه نخواهیم ساخت. آنچه در نظر تو پسند آید، به عمل آور.» ۶ پس مکتوبی دیگر به ایشان نوشت و گفت: «اگر شما با من هستید و سخن مرا خواهید شنید، سرهای پسران آقای خود را بگیرید و فردا مثل این وقت نزد من به یزرعیل بیاید.» و آن پادشاه زادگان که هفتاد نفر بودند، نزد بزرگان شهر که ایشان را تربیت می کردند، می بودند. ۷ و چون آن مکتوب نزد ایشان رسید، پادشاه زادگان را گرفته، هر هفتاد نفر را کشتند و سرهای ایشان را در سبدها گذاشته، به یزرعیل، نزد وی فرستادند. ۸ و قاصدی آمده، او را خبر داد و گفت: «سرهای پسران پادشاه را آوردند.» او گفت: «آنها را به دو توده نزد دهنه دروازه تا صبح بگذارید.» ۹ و بامدادان چون بیرون رفت، بایستاد و به تمامی قوم گفت: «شما عادل هستید. اینک من بر آقای خود شوریده، او را کشتم. اما کیست که جمیع اینها را کشته است؟» ۱۰ پس بدانید که ازکلام خداوند که خداوند درباره خاندان اخاب گفته است، حرفی به زمین نخواهد افتاد و خداوند آنچه را که به واسطه بنده خود ایلیا گفته، بجآورده است.» ۱۱ و ییهو جمیع باقی ماندگان خاندان اخاب را که در یزرعیل بودند، کشت، و تمامی بزرگانش و اسدقایش و کاهنانش را تا از برایش کسی باقی نماند. ۱۲ پس برخاسته، و روانه شده، به سامره آمد و چون در راه به بیت عقد شبانان رسید، ۱۳ ییهو به برادران اخزیا، پادشاه یهودا دچار شده، گفت: «شما کیستید؟» گفتند: «برادران اخزیا هستیم و می آیم تا پسران پادشاه و پسران ملکه را تحیت گوئیم.» ۱۴ او گفت: «اینها را زنده بگیرید.» پس ایشان را زنده گرفتند و ایشان را که چهل و دو نفر بودند، نزد چاه بیت عقد کشتند که از ایشان احدی رهایی نیافت. ۱۵ و چون از آنجا روانه شد، به یهوناداب بن رکاب که به استقبال او می آمد، برخورد و او را تحیت نموده، گفت که «آیا دل تو راست است، مثل دل من با دل تو؟» یهوناداب جواب داد که «راست است.» گفت:

بکنند؟» الیشع گفت: «خداوند بر من نموده است که تو پادشاه بگو خداوند چنین می گوید که تو را به پادشاهی اسرائیل مسح ارام خواهی شد.» ۱۴ پس از نزد الیشع روانه شده، نزد آقای خود کردم. پس در را باز کرده، فرار کن و درنگ ننما.» ۴ پس آن آمد و او وی را گفت: «الیشع تو را چه گفت؟» اوجواب داد: جوان، یعنی آن نبی جوان به راموت جلعاد آمد. ۵ و چون بدانجا «به من گفت که البته شفا خواهی یافت.» ۱۵ و در فردای آن رسید. اینک سرداران لشکر نشسته بودند و او گفت: «ای سردار روز، لحاف را گرفته آن را در آب فرو برد و بر رویش گسترده که با توسختن دارم.» ییهو گفت: «به کدام یک از جمیع ما؟» مرد و حزائیل در جایش پادشاه شد. ۱۶ و در سال پنجم یورام بن گفت: «به توای سردار!» ۶ پس او برخاسته، به خانه داخل شد و اخاب، پادشاه اسرائیل، وقتی که یهوشافاط هنوز پادشاه یهوآب بود، روغن را به سرش ریخته، وی را گفت: «یهو، خدای اسرائیل چنین یهورام بن یهوشافاط، پادشاه یهوآ آغاز سلطنت نمود. ۱۷ و چون می گوید که تو را بر قوم خداوند، یعنی بر اسرائیل به پادشاهی مسح پادشاه شد، سی و دوساله بود و هشت سال در اورشلیم پادشاهی کردم. ۷ و خاندان آقای خود، اخاب راخواهی زد تا من انتقام کرد. ۱۸ و به طریق پادشاهان اسرائیل به نحوی که خاندان اخاب خون بندگان خود، انبیا را و خون جمیع بندگان خداوند را از دست عمل می نمودند سلوک نمود، زیرا که دختر اخاب، زن او بود و ایزابل بکشم. ۸ و تمامی خاندان اخاب هلاک خواهند شد. و از آنچه در نظر خداوند ناپسند بود، به عمل می آورد. ۱۹ اما خداوند اخاب هر مرد را و هر بسته و رهاسده ای در اسرائیل را منقطع به خاطر بنده داود نخواست که یهوآ را هلاک سازد چونکه وی را خواهم ساخت. ۹ و خاندان اخاب را مثل خاندان یرعام بن نباط وعده داده بود که او را و پسرانش را همیشه اوقات، چراغی بدهد. و مانند خاندان بعشا ابن اخیا خواهم ساخت. ۱۰ و سگان، ایزابل ۲۰ و در ایام وی ادم از زیر دست یهوآ عاصی شده، پادشاهی را در ملک یزرعیل خواهند خورد و دفن کننده ای نخواهند بود.» پس بر خود نصب کردند. ۲۱ و یورام با تمامی اربابه های خود به صعیر در را باز کرده، بگریخت. ۱۱ و ییهو نزد بندگان آقای خویش رفتند و در شب برخاسته، ادمیان را که او را احاطه نموده بودند بیرون آمد و کسی وی را گفت: «آیا سلامتی است؟ و این دیوانه و سرداران اربابه ها را شکست داد و قوم به خیمه های خود فرار برای چه نزد تو آمد؟» به ایشان گفت: «شمالین مرد و کلامش را کردند. ۲۲ و ادم از زیر دست یهوآ تا امروز عاصی شده اند و لینه می دانید.» ۱۲ گفتند: «چنین نیست. ما را اطلاع بده.» پس او نیز در آن وقت عاصی شد. ۲۳ و بقیه وقایع یورام و آنچه کرد، گفت: «چنین و چنان به من تکلم نموده، گفت که خداوند چنین آیا در کتاب تواریخ ایام پادشاهان یهوآ مکتوب نیست؟ ۲۴ و می فرماید: تو را به پادشاهی اسرائیل مسح کردم.» ۱۳ آنگاه ایشان یورام بایدارن خود خوابید و در شهر داود با پدرن خود دفن شد. و تعجیل نموده، هر کدام رخت خود را گرفته، آن را زیر او به روی پسرش اخزیا به جایش پادشاهی کرد. ۲۵ و در سال دوازدهم یورام زینه نهادند، و کرنا را نواخته، گفتند که «یهو پادشاه است.» بن اخاب، پادشاه اسرائیل، اخزیا ابن یهورام، پادشاه یهوآ، آغاز ۱۴ لهذا ییهو ابن یهوشافاط بن نمشی بر یورام بشورید و یورام خود سلطنت نمود. ۲۶ و اخزیا چون پادشاه شد، بیست و دو ساله بود و تمامی اسرائیل، راموت جلعاد را از حزائیل، پادشاه ارام نگاه و یک سال در اورشلیم پادشاهی کرد و اسم مادرش عتلیا، دختر می داشتند. ۱۵ اما یهورام پادشاه به یزرعیل مراجعت کرده بود تا از عمری پادشاه اسرائیل بود. ۲۷ و به طریق خاندان اخاب سلوک جراحتهایی که ارامیان به او رسانیده بودند وقتی که با حزائیل، نموده، آنچه در نظر خداوند ناپسند بود، مثل خاندان اخاب به پادشاه ارام، جنگ می نمود، شفا یابد. پس ییهو گفت: «اگر رای عمل می آورد زیرا که داماد خاندان اخاب بود. ۲۸ و با یورام بن شمالین است، مگذارید که کسی رها شده، از شهر بیرون رود میداد اخاب برای مقاتله با حزائیل پادشاه ارام به راموت جلعاد رفت و رفته، به یزرعیل خبر برساند.» ۱۶ پس ییهو به اربابه سوار شده، به ارامیان، یورام را مجروح ساختند. ۲۹ و یورام پادشاه به یزرعیل یزرعیل رفت زیرا که یورام در آنجا بستری بود و اخزیا، پادشاه یهوآ مراجعت کرد تا از جراحتهایی که ارامیان به وی رسانیده بودند برای عیادت یورام فرود آمده بود. ۱۷ پس دیده یانی بر برج یزرعیل هنگامی که با حزائیل، پادشاه ارام جنگ می نمود، شفا یابد. و ایستاده بود، و جمعیت، ییهو را وقتی که می آمد، دید و گفت: اخزیا ابن یهورام، پادشاه یهوآ، به یزئیل فرود آمد تا یورام بن اخاب «جمعیتی می بینم.» و یهورام گفت: «سواری گرفته، به استقبال را عیادت نماید چونکه مریض بود. ایشان بفرست تا بپرسد که آیا سلامتی است؟» ۱۸ پس سواری به استقبال وی رفت و گفت: «پادشاه چنین می فرماید که آیا سلامتی

۹ و الیشع نبی یکی از پسران انبیا را خوانده، به او گفت: است؟» ییهو جواب داد که «تو را با سلامتی چه کار است؟ به کمر خود را ببند و این حقه روغن را به دست خود گرفته، به راموت جلعاد برو. ۲ و چون به آنجا رسیدی، ییهو ابن یهوشافاط بن نمشی را پیدا کن و داخل شده، او را از میان برادرانش برخیزان و نزد ایشان آمد و گفت: «پادشاه چنین می فرماید که آیا سلامتی او را به اطاق خلوت ببر. ۳ و حقه روغن را گرفته، به سرش بریز و

شام برخاستند تا به اردوی ارامیان بروند، اما چون به کنار اردوی ۱۹ و آن سردار در جواب مرد خدا گفته بود: اگر خداوند پنجره‌ها ارامیان رسیدند اینک کسی در آنجا نبود. ۶ زیرا خداوند صدای اراپه‌ها و صدای اسبان و صدای لشکر عظیمی را در اردوی ارامیان شنواید و به یکدیگر گفتند: «اینک پادشاه اسرائیل، پادشاهان ۲۰ پس او را همچنین واقع شد زیرا خلق او را نزد دروازه پایمال حثیان و پادشاهان مصریان را به ضد ما اجبر کرده است تا بر ما

بیایند.» ۷ پس برخاسته، به وقت شام فرار کردند و خیمه‌ها و اسبان و الاغها و اردوی خود را به طوری که بود ترک کرده، از ترس جان خود گریختند. ۸ و آن مبروصان به کنار اردوآمده، به خیمه‌ای داخل شدند و اکل و شرب نموده، از آنجا نقره و طلا و لباس گرفته، رفتند و آنها را پنهان کردند و برگشته، به خیمه‌ای دیگر داخل شده، از آن نیز بردند؛ و رفته، پنهان کردند. ۹ پس به یکدیگر گفتند: «ما خوب نمی‌کنیم؛ امروز روز بشارت است و ما خاموش می‌مانیم و اگر تا روشنائی صبح به تأخیر اندازیم، بلایی به ما خواهد رسید، پس الان بیاید برویم و به خانه پادشاه خبر دهیم.» ۱۰ پس رفته، دربانان شهر را صدا زدند و ایشان را مخبر ساخته، گفتند: «به اردوی ارامیان درآمدم و اینک در آنجا نه کسی و نه صدای انسانی بود مگر اسبان بسته شده، والاغها بسته شده و خیمه‌ها به حالت خود.» ۱۱ پس دربانان صدا زده، خاندان پادشاه را دراندرون اطلاع دادند. ۱۲ و پادشاه در شب برخاست و به خادمان خود گفت: «به تحقیق شمارا خبر می‌دهم که ارامیان به ما چه خواهند کرد: می‌دانند که ما گرسنه هستیم پس از اردو بیرون رفته، خود را در صحرا پنهان کرده‌اند و می‌گویند چون از شهر بیرون آیند، ایشان را زنده خواهیم گرفت و به شهر داخل خواهیم شد.» ۱۳ و یکی از خادمانش در جواب وی گفت: «پنج راس از اسبان باقی‌مانده که در شهر باقی‌اند، بگیرند (اینک آنها مثل تمامی گروه اسرائیل که در آن باقی‌اند یا مانند تمامی گروه اسرائیل که هلاک شده‌اند، می‌باشند) و بفرستیم تا دریافت نماییم.» ۱۴ پس دو اراپه با اسبها گرفتند و پادشاه از عقب لشکر ارام فرستاده، گفت: «بروید و تحقیق کنید.» ۱۵ پس از عقب ایشان تا اردن رفتند و اینک تمامی راه از لباس و ظروفی که ارامیان از تعجیل خود انداخته بودند، پر بود. پس رسولان برگشته، پادشاه را مخبر ساختند. ۱۶ و قوم بیرون رفته، اردوی ارامیان را غارت کردند و یک کیل آرد نرم به یک مثقال و دو کیل جو به یک مثقال به موجب کلام خداوند به فروش رفت. ۱۷ و پادشاه آن سردار را که بر دست وی تکیه می‌نمود بر دروازه گماشت و خلق، او را نزد دروازه پایمال کردند که مرد برحسب کلامی که مرد خدا گفت هنگامی که پادشاه نزد وی فرود آمد. ۱۸ و واقع شد به نهجی که مرد خدا، پادشاه را خطاب کرده، گفته بود که فردا مثل این وقت دو کیل جو به یک مثقال و یک کیل آرد نرم به یک مثقال نزد دروازه سامره فروخته خواهد شد.

۸ و الیشع به زنی که پسرش را زنده کرده بود، خطاب کرده، گفت: «تو و خاندانت برخاسته، بروید و در جایی که می‌توانی ساکن شوی، ساکن شو، زیرا خداوند قحطی خوانده است و هم بر زمین هفت سال واقع خواهد شد.» ۲ و آن زن برخاسته، موافق کلام مرد خدا، عمل نمود و با خاندان خود رفته، در زمین فلسطینیان هفت سال ماوا گزید. ۳ و واقع شد بعد از انقضای هفت سال که آن زن از زمین فلسطینیان مراجعت کرده، بیرون آمد تا نزد پادشاه برای خانه و زمین خود استغاثه نماید. ۴ و پادشاه با جیحزی، خادم مرد خدا گفتگو می‌نمود و می‌گفت: «حال تمام اعمال عظیمی را که الیشع بجا آورده است، به من بگو.» ۵ و هنگامی که او برای پادشاه بیان می‌کرد که چگونه مرده‌ای را زنده نمود، اینک زنی که پسرش را زنده کرده بود، نزد پادشاه به جهت خانه و زمین خود استغاثه نمود. و جیحزی گفت: «ای آقایم پادشاه! این همان زن است و پسری که الیشع زنده کرد، این است.» ۶ و چون پادشاه از زن پرسید، او وی را خبر داد، پس پادشاه یکی از خواجگان خود را برایش تعیین نموده، گفت: «تمامی مایملک او و تمامی حاصل ملک او را از روزی که زمین را ترک کرده است تا الان به او رد نما.» ۷ و الیشع به دمشق رفت و بنهدد، پادشاه ارام، بیمار بود و به او خبر داده، گفتند که مرد خدا اینجا آمده است. ۸ پس پادشاه به حزائیل گفت: «هدیه‌ای به‌دست خود گرفته، برای ملاقات مرد خدا برو و به واسطه او از خداوند سوال نما که آیا از این مرض خود شفا خواهم یافت؟» ۹ و حزائیل برای ملاقات وی رفته، هدیه‌ای به‌دست خود گرفت، یعنی بار چهل شتر از تمامی نفایس دمشق. و آمده، به حضور وی ایستاد و گفت: «پسرت، بنهدد، پادشاه ارام مرا نزد تو فرستاده، می‌گوید: آیا از این مرض خود شفا خواهم یافت؟» ۱۰ و الیشع وی را گفت: «برو و او را بگو: البته شفا توانی یافت لیکن خداوند مرا اعلام نموده است که هراینه او خواهد مرد.» ۱۱ و چشم خود را خیره ساخته، بر وی نگریست تا خجل گردید. پس مرد خدا بگریست. ۱۲ و حزائیل گفت: «آقایم چرا گریه می‌کنی؟» او جواب داد: «چونکه ضرری را که تو به بنی اسرائیل خواهی رسانید، می‌دانم، قلعه‌های ایشان را آتش خواهی زد و جوانان ایشان را به شمشیر خواهی کشت، و اطفال ایشان را خرد خواهی نمود و حامله‌های ایشان را شکم پاره خواهی کرد.» ۱۳ و حزائیل گفت: «بنده تو که سگ است، کیست که چنین عمل عظیمی

در آن ساکن باشیم.» او گفت: «بروید.» ۳ و یکی از ایشان کرده‌ای، خواهی زد؟ نان و آب پیش ایشان بگذار تا بخورند و گفت: «مرحمت فرموده، همراه بندگانم بیا.» او جواب داد بنوشند و نزد آقای خود بروند. ۲۳ پس ضیافتی بزرگ برای ایشان که «می‌آیم.» ۴ پس همراه ایشان روانه شد و چون به اردن برپا کرد و چون خوردند و نوشیدند، ایشان را مرخص کرد که رسیدند، چوبها را قطع نمودند. ۵ و هنگامی که یکی از ایشان تیر نزد آقای خویش رفتند. و بعد از آن، فوجهای ارام دیگر به زمین را می‌برد، آهن تیر در آب افتاد و اوفریاد کرده، گفت: «آهای آقایم اسرائیل نیامدند. ۲۴ و بعد از این، واقع شد که بنهد، پادشاه زیرا که عاریه بود.» ۶ پس مرد خدا گفت: «کجا افتاد؟» و چون ارام، تمام لشکر خود را جمع کرد و برآمده، سامره را محاصره جا را به وی نشان داد، او چوبی بریده، در آنجا انداخت و آهن را نمود. ۲۵ و قحطی سخت درسامره بود و اینک آن را محاصره روی آب آورد. ۷ پس گفت: «برای خود بردار.» پس دست نموده بودند، به حدی که سر الاغی به هشتاد پاره نقره و یک خود را دراز کرده، آن را گرفت. ۸ و پادشاه ارام با اسرائیل جنگ ربع قاب جلعوزه، به پنج پاره نقره فروخته می‌شد. ۲۶ و چون می‌کرد و با بندگان خود مشورت کرده، گفت: «در فلان جارودی پادشاه اسرائیل بر باره گذر می‌نمود، زنی نزد وی فریاد برآورده، من خواهد بود.» ۹ اما مرد خدا نزد پادشاه اسرائیل فرستاده، گفت: «ای آقایم پادشاه، مدد کن.» ۲۷ او گفت: «اگر خداوند گفت: «با حذر باش که از فلان جا گذر نکنی زیرا که ارامیان به تو رآمدند نکنند، من از کجا تو را مدد کنم؟ آیا از خرمن یا از آنجا نزول کرده‌اند.» ۱۰ و پادشاه اسرائیل به مکانی که مرد خدا او چرخشت؟» ۲۸ پس پادشاه او را گفت: «تو راجه شد؟» او عرض را خبر داد و وی را از آن انداز نمود، فرستاده، خود را از آنجا نه کرد: «این زن به من گفت: پسر خود را بده تا امروز او را بخوریم و یکبار و نه دو بار محافظت کرد. ۱۱ و دل پادشاه ارام از این امر پسر مرا فردا خواهیم خورد. ۲۹ پس پسر مرا پختیم و خوردیم و روز مضطرب شد و خادمان خود را خوانده، به ایشان گفت: «آیا مرا خبر دیگر وی را گفتیم: پسر را بده تا او را بخوریم اما او پسر خود را نمی‌دهد که کدام از ما به طرف پادشاه اسرائیل است؟» ۱۲ و پنهان کرد. ۳۰ و چون پادشاه سخن زن را شنید، رخت خود را یکی از خادمانش گفت: «ای آقایم چنین نیست، بلکه الیشع نبی بدرید و او بر باره می‌گذشت و قوم دیدند که اینک در زیرلباس خود که در اسرائیل است، پادشاه اسرائیل را از سخنی که در خوابگاه خود پلاس دربر داشت. ۳۱ و گفت: «خدا به من مثل این بلکه زاده می‌گویی، مخبر می‌سازد.» ۱۳ او گفت: «بروید و ببینید که او از این بکند اگر سر الیشع بن شافاط امروز بر تنش بماند.» ۳۲ و کجاست، تا بفروشم و او را بگیرم.» پس او را خبر دادند که اینک الیشع در خانه خود نشسته بود و مشایخ، همراهش نشسته بودند و در دوتان است. ۱۴ پس سواران و اربابها و لشکر عظیمی بدانجا پادشاه، کسی را از نزد خود فرستاد و قبل از رسیدن قاصد نزد وی، فرستاد و ایشان وقت شب آمده، شهر را احاطه نمودند. ۱۵ و الیشع به مشایخ گفت: «آیامی ببینید که این پسر قاتل فرستاده چون خادم مرد خدا صبح زود برخاسته، بیرون رفت. اینک لشکری است تا سر مرازن تن جدا کند؟ متوجه باشید وقتی که قاصد برسد، با سواران و اربابها شهر را احاطه نموده بودند. پس خادمش وی را در را ببندید و او را از در برانید، آیا صدای پایهای آقایش در گفت: «آهای آقایم چه بکنیم؟» ۱۶ او گفت: «مترس زیرا آنانی عقبش نیست.» ۳۳ و چون او هنوز به ایشان سخن می‌گفت، که با ماندن از آنانی که با ایشانند بیشترند.» ۱۷ و الیشع دعا اینک قاصد نزد وی رسید و او گفت: «اینک این بلا از جانب کرده، گفت: «ای خداوند چشمان او را بگشا تا ببیند.» پس خداوند است، چرا دیگر برای خداوند انتظار بکشم.»

خداوند چشمان خادم را گشود و او دید که اینک کوههای اطراف الیشع از سواران و اربابهای آتشین پر است. ۱۸ و چون ایشان نزد وی فرود شدند الیشع نزد خداوند دعا کرده، گفت: «تمنا اینکه این گروه را به کوری مبتلا سازی.» پس ایشان را به موجب کلام الیشع به کوری مبتلا ساخت. ۱۹ و الیشع، ایشان را گفت: «راه این نیست و شهر این نیست. از عقب من بپایید و شما را به کسی که می‌طلبید، خواهم رسانید.» پس ایشان را به سامره آورد. ۲۰ و هنگامی که وارد سامره شدند، الیشع گفت: «ای خداوند چشمان ایشان را بگشا تا ببینند.» پس خداوند چشمان ایشان را گشود و دیدند که اینک در سامره هستند. ۲۱ آنگاه پادشاه اسرائیل چون ایشان را دید، به الیشع گفت: «ای پدرم آیا بزنم؟ آیا بزنم؟» ۲۲ او گفت: «مزن آیاکسانی را که به شمشیر و کمان خود اسیر زنده خواهند ماند و اگر ما را بکشند، خواهیم مرد.» ۵ پس وقت

آنها را نشناختند. ۴۰ پس برای آن مردمان ریختند تا بخورند و چون قدری آتش خوردند، صدا زده، گفتند: «ای مرد خدا مرگ در دیگ است شست و شو کن و طاهر شو.» ۱۴ پس فرود شده، هفت است.» و نتوانستند بخورند. ۴۱ او گفت: «آردیابورید.» پس آن مرتبه درآوردن به موجب کلام مرد خدا غوطه خورد و گوشت او مثل را در دیگ انداخت و گفت: «برای مردم بریز تا بخورند.» پس گوشت طفل کوچک برگشته، طاهر شد. ۱۵ پس او با تمامی هیچ چیز مضرر دیگ نبود. ۴۲ و کسی از بعل شلیشه آمده، برای مرد خدا خوراک نویر، یعنی بیست قرص نان جو و خوشه‌ها وی ایستاده، گفت: «اینک الان دانسته‌ام که در تمامی زمین جز در کیسه خود آورد. پس او گفت: «به مردم بده تا بخورند.» در اسرائیل خدایی نیست و حال تمنائیکه هدیه‌ای از بنده ات ۴۳ خادمش گفت: «اینقدر را چگونه پیش صد نفر بگذارم؟» او گفت: «به حیات یهوه که در حضور وی ایستاده‌ام قسم که قبول نخواهم کرد.» و هرچند او را ابرام نمود که خواهند خورد و از ایشان باقی خواهد ماند. ۴۴ پس پیش ایشان گذاشت و به موجب کلام خداوند خوردند و از ایشان باقی ماند.

۵ و نعمان، سردار لشکر پادشاه ارام، در حضور آقایش مردی بزرگ و بلند جاه بود، زیرا خداوند به وسیله او ارام را نجات داده بود، و آن مرد جبار، شجاع ولی ابرص بود. ۲ و فوجهای ارامیان بیرون رفته، کنیزی کوچک از زمین اسرائیل به اسیری آوردند و او در حضور زن نعمان خدمت می‌کرد. ۳ و به خاتون خود گفت: «کاش که آقایم در حضور نبی‌ای که در سامره است، می‌بود که او را از برصش شفا می‌داد.» ۴ پس کسی درآمده، آقای خود را خبر داده، گفت: «کنیزی که از ولایت اسرائیل است، چنین وچنان می‌گوید.» ۵ پس پادشاه ارام گفت: «بیا برو و مکتوبی برای پادشاه اسرائیل می‌فرستم.» ۶ و مکتوب را نزد پادشاه اسرائیل آورد و در آن نوشته بود که «الان چون این مکتوب به حضورت برسد اینک بنده خود نعمان را نزد تو فرستادم تا او را از برصش شفا دهی.» ۷ اما چون پادشاه اسرائیل مکتوب را خواند لباس خود را دریده، گفت: «آیا من مرد خدا هستم که بمیرانم و زنده کنم که این شخص نزد من فرستاده است تا کسی را از برصش شفا بخشم. پس بدانید و ببینید که او بهانه جویی از من می‌کند.» ۸ اما چون الیشع، مرد خدا شنید که پادشاه اسرائیل لباس خود را دریده است، نزد پادشاه فرستاده، گفت: «لباس خود را چرا دریدی؟ اونزد من بیاید تا بداند که در اسرائیل نبی‌ای هست.» ۹ پس نعمان با اسبان و ارابه‌های خودآمده، نزد در خانه الیشع ایستاد. ۱۰ و الیشع رسولی نزد وی فرستاده، گفت: «برو و در اردن هفت مرتبه شست و شو نما. و گوشتت به تو برگشته، طاهر خواهی شد.» ۱۱ اما نعمان غضبناک شده، رفت و گفت: «اینک گفتم البته نزد من بیرون آمده، خواهد ایستاد و اسم خدای خود، یهوه را خوانده، و دست خود را بر جای برص حرکت داده، ابرص را شفا خواهد داد. ۱۲ آیا ایانه و فرفر، نه‌رهای دمشق، از جمیع آبهای اسرائیل بهتر نیست؟ آیا در آنها شست و شو نکنم تا طاهر شوم؟» پس برگشته، با خشم رفت. ۱۳ اما بندگان نزدیک آمده، او را خطاب کرده، گفتند: «ای پدر ما اگر نبی، تو را امری بزرگ گفته

۶ و پسران انبیا به الیشع گفتند که «اینک مکانی که در حضور تو در آن ساکنیم، برای ما تنگ است. ۲ پس به اردن برویم و هریک چوبی از آنجا بگیریم و مکانی برای خود در آنجا بسازیم تا

ادوم را بشکافند اما نتوانستند. ۲۷ پس پسر نخست زاده خود را من! و او به خادم خود گفت: «وی را نزد مادرش ببر.» ۲۰ پس او که به جایش می‌بایست سلطنت نماید، گرفته، او را بر حصار به رابرداشته، نزد مادرش برد و او به زانوهایش تا ظهر نشست و مرد. جهت قربانی سوختنی گذرانید. و غیظ عظیمی بر اسرائیل پدید آمد. پس از نزد وی روانه شده، به زمین خود مراجعت کردند.

۴ و زنی از زنان پسران انبیا نزد یسوع تضرع نموده، گفت: «بنده ات، شوهرم مرد و تومی دانی که بنده ات از خداوند می‌ترسید، و طلبکار او آمده است تا دو پسر مرا برای بندگی خود ببرد.» ۲ یسوع وی را گفت: «بگو برای تو چه کنم؟ و در خانه چه داری؟ او گفت: «کنیزت را در خانه چیزی سوی ظرفی از روغن نیست.» ۳ او گفت برو و ظرفها از بیرون از تمامی همسایگان خود طلب کن، ظرفهای خالی و بسیار بخواه. ۴ و داخل شده، در را بر خودت و پسرانت ببند و در تمامی آن ظرفها بریز و هرچه پر شود به کنار بگذار.» ۵ پس از نزد وی رفته، در را بر خود و پسرانش بست و ایشان ظرفها نزد وی آورده، اومی ریخت. ۶ و چون ظرفها را پر کرده بود به یکی از پسران خود گفت: «ظرفی دیگر نزد من بیاور.» او وی را گفت: «ظرفی دیگر نیست.» و روغن بازیستاد. ۷ پس رفته، آن مرد خدا را خبر داد. و او وی را گفت: «برو و روغن را بفروش و قرض خود را ادا کرده، تو و پسرانت از باقی مانده گذران کنید.» ۸ و روزی واقع شد که یسوع به شونیم رفت و در آنجا زنی بزرگ بود که بر او ابرام نمود که طعام بخورد و هرگاه عبور می‌نمود، به آنجا به جهت نان خوردن میل می‌کرد. ۹ پس آن زن به شوهر خود گفت: «اینک فهمیده‌ام که این مرد مقدس خداست که همیشه از نزد ما می‌گذرد. ۱۰ پس برای وی بالاخانه‌ای کوچک بر دیوار بسازیم و بستر و خوان و کرسی و شمعدانی در آن برای وی بگذاریم که چون نزد ما آید، در آنجا فرود آید.» ۱۱ پس روزی آنجا آمد و به آن بالاخانه فرود آمده، در آنجا خوابید. ۱۲ و به خادم خود، جیحزی گفت: «این زن شونمی را بخوان.» و چون او را خواند، او به حضور وی ایستاد. ۱۳ و او به خادم گفت: «به او بگو که اینک تمامی این زحمت را برای ما کشیده‌ای پس برای تو چه شود؟ آیا پادشاه یا سردار لشکر کاری داری؟ او گفت: «نی، من در میان قوم خود ساکن هستم.» ۱۴ و او گفت: «پس برای این زن چه باید کرد؟» جیحزی عرض کرد: «یقین که پسری ندارد و شوهرش سالخورده است.» ۱۵ آنگاه یسوع گفت: «او را بخوان.» پس وی را خوانده، او نزد در ایستاد. ۱۶ و گفت: «در این وقت موافق زمان حیات، پسری در آغوش خواهی گرفت.» و او گفت: «نی‌ای آقایم؟ ای مرد خدا به کنیز خود دروغ مگو.» ۱۷ پس آن زن حامله شده، در آن وقت موافق زمان حیات به موجب کلامی که یسوع به او گفته بود، پسری زایید. ۱۸ و چون آن پسر بزرگ شد روزی اتفاق افتاد که نزد پدر خود نزد دروگران رفت. ۱۹ و به پدرش گفت: «آه سر من! آه سر

به این طرف و آن طرف شکافته شد و الیشع عبور نمود. ۱۵ و چارپایانی که همراه ایشان بود، آب نبود. ۱۰ و پادشاه اسرائیل چون پسران انبیا که روبروی او در اریحابودند او را دیدند، گفتند: گفت: «افسوس که خداوند این سه پادشاه را خوانده است تا «روح ایلیا بر الیشع می باشد.» و برای ملاقات وی آمده، او را ایشان رابه دست موآب تسلیم کند.» ۱۱ و یهوشافاطگفت: «آیا رو به زمین تعظیم نمودند. ۱۶ و او را گفتند: «اینک حال با نبی خداوند در اینجا نیست تا به واسطه او از خداوند مسالت بندگان پنج مرد قوی هستند، تنها اینکه ایشان بروند و آقای تو نمایم؟» و یکی ازخادمان پادشاه اسرائیل در جواب گفت: «الیشع را جستجو نمایند، شایدروح خداوند او را برداشته، به یکی از بن شافاط که آب بر دستهای ایلیامی ریخت، اینجاست.» ۱۲ و کوهها یا دریکی از درهها انداخته باشد.» او گفت: «مفرستید.» یهوشافاط گفت: «کلام خداوند با اوست.» پس پادشاه اسرائیل و ۱۷ اما به حدی بر وی ابرام نمودند که خجل شده، گفت: یهوشافاط و پادشاه دوم نزد وی فرودآمدند. ۱۳ و الیشع به پادشاه «مفرستید.» پس پنجاه نفر فرستادند و ایشان سه روز جستجو اسرائیل گفت: «مرا با توجه کار است؟ نزد انبیای پدرت و انبیای نمودند اما او را نیافتند. ۱۸ و چون او در اریحا توقف می نمود، مادرت برو.» اما پادشاه اسرائیل وی را گفت: «نی، زیراخداوند ایشان نزد وی برگشتند و او به ایشان گفت: «آیا شما را نگفتم، این سه پادشاه را خوانده است تا ایشان رابه دست موآب تسلیم که نرود.» ۱۹ و اهل شهر به الیشع گفتند: «اینک موضع شهر نماید.» ۱۴ الیشع گفت: «به حیات یهوه صباپوت که به حضور نیکوست چنانکه آقای ما می بیند، لیکن آبش ناگوار و زمینش وی ایستادهام قسم که اگر من احترام یهوشافاط، پادشاه یهودا بی حاصل است.» ۲۰ او گفت: «نزد من طشت نوی آورده، رانگاه نمی داشتم به سوی تو نظر نمی کردم و تو رانمی دیدم. نمک در آن بگذازید.» پس برایش آوردند. ۲۱ و او نزد چشمه ۱۵ اما الان برای من مطربی بیاورید.» وواقع شد که چون مطرب آب بیرون رفته، نمک را در آن انداخت و گفت: «خداوندچنین ساز زد، دست خداوندبر وی آمد. ۱۶ و او گفت: «خداوند چنین می گوید: این آب را شفا دادم که بار دیگرمرگ یا بی حاصلی از آن می گوید: این وادی را پر از خندهها بساز. ۱۷ زیراخداوند چنین پدید نیاید.» ۲۲ پس آب تا به امروز برحسب سخنی که الیشع می گوید: باد نخواهید دید و باران نخواهید دید اما این وادی از گفته بود، شفا یافت. ۲۳ و از آنجا به بیت ثیل برآمد و چون او به آب پر خواهد شد تا شما و مواشی شما و بهایم شما بنوشید. راه برمی آمد اطفال کوچک از شهر بیرون آمده، او را سخریه نموده، ۱۸ و این در نظر خداوند قلیل است بلکه موآب را نیز به دست گفتند: «ای کچل برای! ای کچل برای!» ۲۴ و او به عقب شما تسلیم خواهد کرد. ۱۹ و تمامی شهرهای حصاردار و همه برگشته، ایشان را دید وایشان را به اسم یهوه لعنت کرد و دو خرس شهرهای بهترین را منهدم خواهید ساخت و همه درختان نیکو ازجنگل بیرون آمده، چهل و دو پسر از ایشان بدرید. ۲۵ و از آنجا راقطع خواهید نمود و جمیع چشمه های آب راخواهید بست و هر کوه کرمل رفت و از آنجا به سامره مراجعت نمود.

۳ و یهورام بن اخاب در سال هجدهم یهوشافاط، پادشاه یهودا در سامره براسرائیل آغاز سلطنت نمود و دوازده سال پادشاهی کرد. ۲ و آنچه در نظر خداوند ناپسندبود به عمل می آورد، اما نه مثل پدر و مادرش زیرا که تمثال بعل را که پدرش ساخته بود، دورکرد. ۳ لیکن به گناهان پیرعام بن نباط که اسرائیل رامرتکب گناه ساخته بود، چسبیده، از آن دوری نورزید. ۴ و میشع، پادشاه موآب، صاحب مواشی بودو به پادشاه اسرائیل صد هزار بره و صدهزار قوچ با پشم آنها ادا می نمود. ۵ و بعد از وفات اخاب، پادشاه موآب بر پادشاه اسرائیل عاصی شد. ۶ ودر آن وقت یهورام پادشاه از سامره بیرون شده، تمامی اسرائیل را سان دید. ۷ و رفت و نزدیهوشافاط، پادشاه یهودا فرستاده، گفت: «پادشاه موآب بر من عاصی شده است آیا همراه من برای مقاتله با موآب خواهی آمد؟» او گفت: چشمه های آب رامسدود ساختند، و تمامی درختان خوب را قطع «خواهم آمد، من چون تو هستم و قوم من چون قوم تو واسبان من چون اسبان تو.» ۸ او گفت: «به کدام راه برویم؟» گفت: «به اندازان آن را احاطه کرده، زدند. ۲۶ و چون پادشاه موآب دید که جنگ بر او سخت شد هفتصد نفر شمشیرزن گرفت که تا نزدپادشاه دوم روانه شده، سفر هفت روزه دور زدند و به جهت لشکر و

دوم پادشاهان

از بعل زیوب، خدای عقرون سوال نماید، آیا از این سبب بود که در اسرائیل خدایی نبود که از کلام او سوال نمایی؟ بنابراین از بستری که به آن برآمدی، فرود نخواهی شد البته خواهی مرد.» ۱۷ پس او موافق کلامی که خداوند به ایلیا گفته بود، مرد و بهورام در سال دوم بهورام بن یهوشافاط، پادشاه یهودا در جایش پادشاه شد، زیرا که او را پسری نبود. ۱۸ و بقیه اعمال اخریا که کرد، آیا در کتاب تواریخ ایام پادشاهان اسرائیل مکتوب نیست؟

۲ و چون خداوند اراده نمود که ایلیا را در گردباد به آسمان بالا برد، واقع شد که ایلیا و الیشع از جلجال روانه شدند. ۲ و ایلیا به الیشع گفت: «در اینجا بمان، زیرا خداوند مرا به بیت ثیل فرستاده است.» الیشع گفت: «به حیات یهوه و حیات خود قسم که تو را ترک نکنم.» پس به بیت ثیل رفتند. ۳ و پسران انبیایی که در بیت ثیل بودند، نزد الیشع بیرون آمده، وی را گفتند: «آیامی دانی که امروز خداوند آقای تو را از فوق سرتو خواهد برداشت.» او گفت: «من هم می دانم؛ خاموش باشید.» ۴ و ایلیا به او گفت: «ای الیشع در اینجا بمان زیرا خداوند مرا به اریحا فرستاده است.» او گفت: «به حیات یهوه و به حیات خود قسم که تو را ترک نکنم.» پس به اریحا آمدند. ۵ و پسران انبیایی که در اریحا بودند، نزد الیشع آمده، وی را گفتند: «آیامی دانی که امروز خداوند، آقای تو را از فوق سر تو برمی دارد؟» او گفت: «من هم می دانم؛ خاموش باشید.» ۶ و ایلیا وی را گفت: «در اینجا بمان زیرا خداوند مرا به اردن فرستاده است.» او گفت: «به حیات یهوه و به حیات خود قسم که تو را ترک نکنم.» پس هردوی ایشان روانه شدند. ۷ و پنجاه نفر از پسران انبیا رفته، در مقابل ایشان از دور ایستادند و ایشان نزد اردن ایستاده بودند. ۸ پس ایلیا ردای خویش را گرفت و آن را پیچیده، آب را زد که به این طرف و آن طرف شکافته شد و هردوی ایشان بر خشکی عبور نمودند. ۹ و بعد از گذشتن ایشان، ایلیا به الیشع گفت: «آنچه را که می خواهی برای تو بکنم، پیش از آنکه از نزد تو برداشته شوم، بخواه.» الیشع گفت: «نصیب مضاعف روح تو بر من بشود.» ۱۰ او گفت: «چیز دشواری خواستی اما اگر حینی که از نزد تو برداشته شوم مرا ببینی، از برایت چنین خواهد شد والا نخواهد شد.» ۱۱ و چون ایشان می رفتند و گفتگو می کردند، ایک ارا به آتشین و اسبان آتشین ایشان را از یکدیگر جدا کرد و ایلیا در گردباد به آسمان صعود نمود. ۱۲ و چون الیشع این را بدید فریاد برآورد که «ای پدرم! ای پدرم! ارا به اسرائیل و سوران! پس او را دیگر ندیدو جامه خود را گرفته، آن را به دو حصه چاک زد. ۱۳ و ردای ایلیا را که از او افتاده بود، برداشت و برگشته به کناره اردن ایستاد. ۱۴ پس ردای ایلیا را که از او افتاده بود، گرفت و آب را زده، گفت: «یهوه خدای ایلیا کجاست؟» و چون او نیز آب رازد،

۱ عاصی شدند. ۲ و اخریا از پنجره بالاخانه خود که در سامره بود افتاده، بیمار شد. پس رسولان را روانه نموده، به ایشان گفت: «نزد بعل زیوب، خدای عقرون رفته، بپرسید که آیا از این مرض شفا خواهم یافت؟» ۳ و فرشته خداوند به ایلیای تشبی گفت: «برخیز و به ملاقات رسولان پادشاه سامره برآمده، به ایشان بگو که آیا از این جهت که خدایی در اسرائیل نیست، شما برای سوال نمودن از بعل زیوب، خدای عقرون می روید؟» ۴ پس خداوند چنین می گوید: از بستری که بر آن برآمدی، فرود نخواهی شد بلکه البته خواهی مرد.» ۵ و ایلیا رفت و رسولان نزد وی برگشتند و او به ایشان گفت: «چرا برگشتید؟» ۶ ایشان در جواب وی گفتند: «شخصی به ملاقات ما برآمده، ما را گفت: بروید و نزد پادشاهی که شما را فرستاده است، مراجعت کرده، او را گوید: خداوند چنین می فرماید: آیا از این جهت که خدایی در اسرائیل نیست، تو برای سوال نمودن از بعل زیوب، خدای عقرون می فرستی؟ بنابراین از بستری که به آن برآمدی، فرود نخواهی شد بلکه البته خواهی مرد.» ۷ او به ایشان گفت: «هیأت شخصی که به ملاقات شما برآمد و این سخنان را به شما گفت چگونه بود؟» ۸ ایشان او را جواب دادند: «مرد موی دار بود و کمربند چرمی بر کمرش بسته بود.» او گفت: «ایلیای تشبی است.» ۹ آنگاه سردار پنجاهه را با پنجاه نفرش نزد وی فرستاد و او نزد وی آمد در حالتی که او بر قله کوه نشسته بود و به وی عرض کرد که «ای مرد خدا، پادشاه می گوید به زیر آی؟» ۱۰ ایلیا در جواب سردار پنجاهه گفت: «اگر من مرد خدا هستم، آتش از آسمان نازل شده، تو را و پنجاه نفرت را بسوزاند.» پس آتش از آسمان نازل شده، او را و پنجاه نفرش را بسوخت. ۱۱ و باز سردار پنجاهه دیگر را با پنجاه نفرش نزد وی فرستاد و او وی را خطاب کرده، گفت: «ای مرد خدا، پادشاه چنین می فرماید که به زودی به زیر آی؟» ۱۲ ایلیا در جواب ایشان گفت: «اگر من مرد خدا هستم آتش از آسمان نازل شده، تو را و پنجاه نفرت را بسوزاند.» پس آتش خدا از آسمان نازل شده، او را و پنجاه نفرش را بسوخت. ۱۳ پس سردار پنجاهه سوم را با پنجاه نفرش فرستاد و سردار پنجاهه سوم آمده، نزد ایلیا به زانو درآمد و از الوالماس نموده، گفت که «ای مرد خدا، تمنا اینکه جان من و جان این پنجاه نفر بندگان در نظر تو عزیز باشد. ۱۴ ایک آتش از آسمان نازل شده، آن دو سردار پنجاهه اول را با پنجاهه های ایشان سوزانید، اما الان جان من در نظر تو عزیز باشد.» ۱۵ و فرشته خداوند به ایلیا گفت: «همراه او به زیر آی و از او مترس.» پس برخاسته، همراه وی نزد پادشاه فرود شد. ۱۶ و وی را گفت: «خداوند چنین می گوید: چونکه رسولان فرستادی تا

صاحب ندارند، پس هر کس به سلامتی به خانه خود برگردد.» ولایت خویش برگردد.» ۳۷ و پادشاه مرد و او را به سامره آوردند و ۱۸ و پادشاه اسرائیل به یهوشافاط گفت: «آیا تو را نگفتم که پادشاه را در سامره دفن کردند. ۳۸ و اربه را در برکه سامره شستند درباره من به نیکویی نبوت نمی کند بلکه به بدی.» ۱۹ او و سگان خویش را لیسیدند و اسلحه او را شستند، برحسب کلامی گفت: «پس کلام خداوند را بشنو: من خداوند را بر کرسی خود که خداوند گفته بود. ۳۹ و بقیه وقایع اخاب و هرچه او کرد و خانه نشسته دیدم و تمامی لشکر آسمان نزد وی به طرف راست و چپ عاجی که ساخت و تمامی شهرهایی که بناکرد، آیا در کتاب ایستاده بودند. ۴۰ و خداوند گفت: کیست که اخاب را اغوا تواریخ ایام پادشاهان اسرائیل مکتوب نیست. ۴۰ پس اخاب با نماید تا به راموت جلعاد برآمده، بیفتند. و یکی به اینطور سخن اجداد خود خوانید و پسرش، اخزیا به جایش سلطنت نمود. ۴۱ و راند و دیگری به آنطور تکلم نمود. ۴۱ و آن روح (پلید) بیرون یهوشافاط بن آسا در سال چهارم اخاب، پادشاه اسرائیل بر یهودا آمده، به حضور خداوند ایستاد و گفت: من او را اغوا می کنم. ۴۲ و یهوشافاط سی و پنج ساله بود که آغاز سلطنت ۲۲ و خداوند وی را گفت: به چه چیز؟ او جواب داد که من نمود و بیست و پنج سال در اورشلیم سلطنت کردو اسم مادرش بیرون می روم و در دهان جمیع انبیای روح کاذب خواهم بود. او عزوبه دختر شلحی، بود. ۴۳ و در تمامی طریقه های پدرش، آسا گفت: وی را اغوا خواهی کرد و خواهی توانست. پس برو و سلوک نموده، از آنها تجاوز نمی نمود و آنچه در نظر خداوند راست چنین بکن. ۲۳ پس الان خداوند روحی کاذب در دهان جمیع بود، بجا می آورد. مگر اینکه مکانهای بلندبرداشته نشد و قوم در این انبیای تو گذاشته است و خداوند درباره تو سخن بد گفته مکانهای بلند قربانی همی گذرانیدند و بخور همی سوزانیدند. است.» ۲۴ آنگاه صدقیا ابن کنعه نزدیک آمده، به رخسار میکایا ۴۴ و یهوشافاط با پادشاه اسرائیل صلح کرد. ۴۵ و بقیه وقایع زد و گفت: «روح خداوند به کدام راه از نزد من به سوی تو یهوشافاط و تهوری که نمود و جنگهایی که کرد، آیا در کتاب رفت تا به تو سخن گوید؟» ۲۵ میکایا جواب داد: «اینک در تواریخ ایام پادشاهان یهودا مکتوب نیست؟ ۴۶ و بقیه الواطی که از روزی که به حجره اندرونی داخل شده، خود را پنهان کنی آن را ایام پدرش، آسا باقی مانده بودند، آنها را از زمین نابود ساخت. خواهی دید.» ۲۶ و پادشاه اسرائیل گفت: «میکایا را بگیر و او را ۴۷ و در ادم، پادشاهی نبود. لیکن وکیلی پادشاهی می کرد. نزد آمون، حاکم شهر ویواش، پسر پادشاه بیر. ۲۷ و بگو پادشاه ۴۸ و یهوشافاط کشتیهای ترشیشی ساخت تا به جهت آوردن چنین می فرماید: این شخص را در زندان بیندازید و او را به نان طلا به اوفیربروند، اما نرفتند زیرا کشتیها در عصیون جابرشکست. تنگی و آب تنگی پیروید تا من به سلامتی برگردم.» ۲۸ میکایا ۴۹ آنگاه اخزیا ابن اخاب به یهوشافاط گفت: «بگذار که بندگان گفت: «اگر فی الواقع به سلامتی مراجعت کنی خداوند به من من با بندگان تو در کشتیها بروند.» اما یهوشافاط قبول نکرد. ۵۰ و تکلم نموده است، و گفت ای قوم جمیع بشنوید.» ۲۹ و پادشاه یهوشافاط با اجداد خود خوانید و با اجدادش در شهر پدرش، داود اسرائیل و یهوشافاط، پادشاه یهودا به راموت جلعاد برآمدند. ۳۰ و دفن شد و پسرش، یهورام در جایش سلطنت نمود. ۵۱ و اخزیا پادشاه اسرائیل به یهوشافاط گفت: «من خود را متنکر ساخته، ابن اخاب در سال هفدهم یهوشافاط، پادشاه یهودا بر اسرائیل در به جنگ می روم و تو لباس خود را بپوش.» پس پادشاه اسرائیل سامره پادشاه شد، و دو سال بر اسرائیل پادشاهی نمود. ۵۲ و خود را متنکر ساخته، به جنگ رفت. ۳۱ و پادشاه ارام سی و آنچه در نظر خداوند ناپسند بود، بجای آورد و به طریق پدرش و دوسرادر اربه های خود را امر کرده، گفت: «نه باکوچک و نه طریق مادرش وطریق یربعام بن نباط که اسرائیل را مرتکب گناه با بزرگ بلکه با پادشاه اسرائیل فقط جنگ نمایند.» ۳۲ و چون ساخته بود، سلوک می نمود. ۵۳ و بعل را خدمت نموده، او را سرداران اربه های یهوشافاط را دیدند، گفتند: «یقین این پادشاه عبادت کرد و برحسب هرچه پدرش عمل نموده بود، خشم یهوه اسرائیل است.» پس برگشتند تا با او جنگ نمایندو یهوشافاط فریاد برآورد. ۳۳ و چون سرداران اربه ها دیدند که او پادشاه اسرائیل نیست، از تعاقب او برگشتند. ۳۴ اما کسی کمان خود را بدون غرض کشیده، پادشاه اسرائیل را میان وصله های زره زد، و او به اربه ران خود گفت: «دست خود را بگردان و مرا از لشکر بیرون ببر زیرا که مجروح شدم.» ۳۵ و در آن روز جنگ سخت شد و پادشاه را در اربه اش به مقابل ارامیان برپا می داشتند، و وقت غروب مرد و خون زخمش به میان اربه ریخت. ۳۶ و هنگام غروب آفتاب در لشکر ندا درداد، گفتند: «هر کس به شهر خود و هر کس به

شهر ساکن بودند، موافق پیغامی که ایزابل نزد ایشان فرستاده، و این بلا را در ایام وی نمی آورد، لیکن در ایام پسرش، این بلا را برحسب مضمون مکتوبی که نزد ایشان ارسال کرده بود، به عمل برخاندانش عارض خواهم گردانید.»

آوردند. ۱۲ و به روزه اعلان کرده، نابوت را درصدر قوم نشاندند.

۱۳ و دو نفر از بنی بلیعال درآمد، پیش وی نشستند و آن مردان بلیعال به حضور قوم بر نابوت شهادت داده، گفتند که نابوت بر خدا و پادشاه کفر گفته است، و او را از شهر بیرون کشیده، وی را سنگسار کردند تا بمرد. ۱۴ و نزد ایزابل فرستاده، گفتند که نابوت سنگسار شده و مرده است. ۱۵ و چون ایزابل شنید که نابوت سنگسار شده، و مرده است، ایزابل به اخاب گفت: «برخیزو تا کستان نابوت یزرعیل را که او نخواست آن رابه تو به نقره بدهد، متصرف شو، زیرا که نابوت زنده نیست بلکه مرده است.»

۱۶ و چون اخاب شنید که نابوت مرده است اخاب برخاسته، به جهت تصرف تا کستان نابوت یزرعیلی فرود آمد. ۱۷ و کلام خداوند نزد ایلایای تشبی نازل شده، گفت: ۱۸ «برخیز و برای ملاقات اخاب، پادشاه اسرائیل که در سامره است فرود شو اینک او در تا کستان نابوت است که به آنجا فرود شد تا آن رامتصرف شود. ۱۹ و او را خطاب کرده، بگو خداوند چنین می گوید: آیا هم قتل نمودی و هم متصرف شدی؟ و باز او را خطاب کرده، بگو خداوند چنین می گوید: در جایی که سگان خون نابوت را لیسیدند سگان خون تو را نیز خواهند لیسید.» ۲۰ اخاب به ایلایا گفت: «ای دشمن من، آیا مرا یافتی؟» او جواب داد: «بلی تو را یافتم زیرا تو خود را فروخته ای تا آنچه در نظر خداوند بداست، بجا آوری. ۲۱ اینک من بر تو بلا آورده، تو را بالکل هلاک خواهم ساخت، و از اخاب هر مرد را خواه محبوب و خواه آزاد در اسرائیل منقطع خواهم ساخت. ۲۲ و خاندان تو را مثل خاندان یربعام بن نباط و مانند خاندان بعشا این اخیا خواهم ساخت به سبب اینکه خشم مرا به هیجان آورده، و اسرائیل را مرتکب گناه ساخته ای.»

۲۳ و درباره ایزابل نیز خداوند تکلم نموده، گفت: «سگان ایزابل را نزد حصار یزرعیل خواهند خورد. ۲۴ هر که را از کسان اخاب در شهر بمیرد، سگان بخورند و هر که را در صحرا بمیرد مرغان هوا بخورند.» ۲۵ و کسی نبود مثل اخاب که خویشش را برای بجا آورد آنچه در نظر خداوند بد است فروخت، و زنش ایزابل او را اغوا نمود. ۲۶ و در پیروی بنتها رجاسات بسیار می نمود، برحسب آنچه اموریانی که خداوند ایشان را از حضوری اسرائیل اخراج نموده بود، می کردند. ۲۷ و چون اخاب این سخنان را شنید، جامه خود را چاک زده، پلاس در بر کرد و روزه گرفته، بر پلاس خوابید و به سکوت راه می رفت. ۲۸ آنگاه کلام خداوند بر ایلایای تشبی نازل شده، گفت: ۲۹ «آیا اخاب را دیدی چگونه به حضور من متواضع شده است؟ پس از این جهت که در حضور من متواضع می نماید،

شده، بین که چه می‌کنی زیرا که در وقت تحویل سال، پادشاه گفت: «مرا بزن.» و آن مرد او را ضربتی زده، مجروح ساخت. ارام بر تو خواهد برآمد.» ۲۳ و بندگان پادشاه ارام، وی را گفتند: ۳۸ پس آن نبی رفته، به‌سرازم منتظر پادشاه ایستاد، و عصابه خود را «خدایان ایشان خدایان کوهها می‌باشند و از این سبب بر ما برجشمان خود کشیده، خویشتن را متنکر نمود. ۳۹ و چون پادشاه غالب آمدند اما اگر با ایشان درهمواری جنگ نماییم، هر آینه بر ایشان غالب خواهیم آمد. ۲۴ پس به اینطور عمل نما که هریک از پادشاهان را از جای خود عزل کرده، به‌جای ایشان سرداران بگذار. گفت: این مرد را نگاه دار و اگر مفقود شود جان تو به عوض جان ۲۵ و تو لشکری رامتل لشکری که از تو تلف شده است، اسب او خواهد بود یا یک وزنه نقره خواهی داد. ۴۰ و چون بنده تو به‌جای اسب و اربه به‌جای اربه برای خود بشمارتا با ایشان در اینجا و آنجا مشغول می‌بود او غایب شد.» پس پادشاه اسرائیل وی همواری جنگ نماییم و البته برایشان غالب خواهیم آمد.» پس راگفت: «حکم تو چنین است. خود فتوی دادی.» ۴۱ پس به سخن ایشان را اجابت نموده، به همین طور عمل نمود. ۲۶ و در زودی عصابه را از چشمان خود برداشت و پادشاه اسرائیل او را وقت تحویل سال، بنهد ارامیان راسان دیده، به اقیق برآمد تا با شناخت که یکی از انبیاست. ۴۲ او وی را گفت: «خداوند اسرائیل جنگ نماید. ۲۷ و بنی اسرائیل را سان دیده، زاد دادند چنین می‌گوید: چون تو مردی را که من به هلاکت سپرده بودم از وبه مقابله ایشان رفتند و بنی اسرائیل در برابر ایشان مثل دو گله دست خود رها کردی، جان تو به عوض جان او و قوم تو به عوض کوچک بزغاله اردو زند، اما ارامیان زمین را پر کردند. ۲۸ و آن قوم او خواهند بود.» ۴۳ پس پادشاه اسرائیل پریشان حال و مغموم مرد خدا نزدیک آمده، پادشاه اسرائیل را خطاب کرده، گفت: شده، به خانه خود رفت و به سامره داخل شد.

«خداوند چنین می‌گوید: چونکه ارامیان می‌گویند که یهوه خدای کوههاست و خدای وادیاها نیست، لہذا تمام این گروه عظیم را به‌دست تو تسلیم خواهم نمود تا بدانی که من یهوه هستم.» ۲۹ و اینان در مقابل آنان، هفت روز اردو زدند و در روز هفتم جنگ، با هم پیوستند و بنی اسرائیل صد هزار پیاده ارامیان را در یک روز کشتند. ۳۰ و باقی ماندگان به شهر اقیق فرار کردند و حصار بر بیست و هفت هزار نفر از باقی ماندگان افتاد. ۳۱ و بندگان وی را گفتند: «هماناشیده‌ایم که پادشاهان خاندان اسرائیل، پادشاهان حلیم می‌باشند، پس بر کمر خود پلاس و بر سر خود ریسمانها ببندیم و نزد پادشاه اسرائیل بیرون رویم شاید که جان تو را زنده نگاه دارد. ۳۲ و پلاس بر کمرهای خود و ریسمانها بر سر خود بسته، نزد پادشاه اسرائیل آمده، گفتند: «بنده تو، بنهد می‌گوید: تمنا اینکه جانم زنده بماند.» او جواب داد: «آیا او تا حال زنده است؟ او برادر من می‌باشد.» ۳۳ پس آن مردان تفال نموده، آن را به زودی از دهان وی گرفتند و گفتند: «برادر تو بنهد!» پس او گفت: «بروید و اورا بیاورید.» و چون بنهد نزد او بیرون آمد، او را بر اربه خود سوار کرد. ۳۴ و (بنهد) وی را گفت: «شهرهایی را که پدر من از پدر تو گرفت، پس می‌دهم و برای خود در دمشق کوچه‌ها بساز، چنانکه پدر من در سامره ساخت.» (در جواب گفت: «من تو را به این عهد رها می‌کنم.» پس با او عهد بست و او را رها کرد. ۳۵ و مردی از پسران انبیا به فرمان خداوند به رفیق خود گفت: «مرا بزن.» اما آن مرد از زدش ابا نمود. ۳۶ و وی را گفت: «چونکه آواز خداوند را نشنیدی همانا چون از نزد من بروی شیری تو را خواهد کشت.» پس چون از نزد وی رفته بود، شیری او را یافته، کشت. ۳۷ و او شخصی دیگر را پیدا کرده،

۲۱ و بعد از این امور، واقع شد که نابوت یزرعیلی، تاکستانی در یزرعیل به پهلوی قصر اخاب، پادشاه سامره، داشت. ۲ و اخاب، نابوت را خطاب کرده، گفت: «تاکستان خود را به من بده تا باغ سیزی کاری، برای من بشود زیرا نزدیک خانه من است، و به عوض آن تاکستانی نیکوتر از آن به تو خواهم داد، یا اگر در نظرت پسند آید قیمتش را نقره خواهم داد.» ۳ نابوت به اخاب گفت: «حاشا بر من از خداوند که ارث اجداد خود را به تو بدهم.» ۴ پس اخاب به سبب سخنی که نابوت یزرعیلی به او گفته بود، پریشان حال و مغموم شده، به خانه خود رفت زیرا گفته بود ارث اجداد خود را به تو نخواهم داد. و بر بستر خود دراز شده، رویش را برگردانید و طعام نخورد. ۵ و زنش، ایزابل نزد وی آمده، وی را گفت: «روح تو چرا پریشان است که طعام نمی‌خوری؟» ۶ او وی را گفت: «از این جهت که نابوت یزرعیلی را خطاب کرده، گفتم: تاکستان خود را به نقره به من بده یا اگر بخواهی به عوض آن، تاکستان دیگری به تو خواهم داد، و او جواب داد که تاکستان خود را به تو نمی‌دهم.» ۷ زنش ایزابل به او گفت: «آیا تو الان بر اسرائیل سلطنت می‌کنی؟ بر خیز و غذا بخور و دلت خوش باشد. من تاکستان نابوت یزرعیلی را به تو خواهم داد.» ۸ آنگاه مکتوبی به اسم اخاب نوشته، آن را به مهر او مختوم ساخت و مکتوب را نزد مشایخ ونجبایی که با نابوت در شهرش ساکن بودند، فرستاد. ۹ و در مکتوب بدین مضمون نوشت: «به روزه اعلان کنید و نابوت را به صدر قوم بنشانید. ۱۰ و دو نفر از بنی بلیعال را پیش او و او دارید که براو شهادت داده، بگویند که تو خدا و پادشاه را کفرگفته‌ای. پس او را بیرون کشیده، سنگسار کنید تا بمیرد.» ۱۱ پس اهل شهرش، یعنی مشایخ ونجبایی که در

شمشیر کشته‌اند، و من به تنهایی باقی‌مانده‌ام و قصد هلاکت زنان و پسران خود را به من بدهی. ۶ پس فردا قریب به این وقت، جان من نیز دارند.» ۱۱ او گفت: «بیرون آی و به حضور خداوند بندگان خود را نزد تو می‌فرستم تا خانه تو را و خانه بندگان را درکوه بایست.» و اینک خداوند عبور نمود و باد عظیم سخت جستجو نمایند و هرچه در نظر تو پسندیده است به‌دست خود کوهها را منشق ساخت و صخره‌ها را به حضور خداوند خرد کرد گرفته، خواهند برد.» ۷ آنگاه پادشاه اسرائیل تمامی مشایخ زمین اما خداوند در بادنبود. و بعد از باد، زلزله شد اما خداوند در زلزله راخوانده، گفت: «بنفهمید و ببینید که این مرد چگونه بدی را نمود. ۱۲ و بعد از زلزله، آتشی، اما خداوند درآتش نبود و بعد از می‌اندیشید، زیرا که چون به جهت زنان و پسرانم و نقره و طلایم آتش، آوازی ملایم و آهسته. ۱۳ و چون ایلیا این را شنید، روی فرستاده بود، او را انکار نکردم.» ۸ آنگاه جمیع مشایخ و تمامی خود را به ردای خویش پوشانیده، بیرون آمد و در دهنه مغاره ایستاد قوم وی راگفتند: او را مشنو و قبول منما.» ۹ پس به رسولان و اینک هاتقی به او گفت: «ای ایلیا تو را در اینجا چه کار است؟» بنهد گفت: «به آقام، پادشاه بگوید: هرچه باراول به بنده ۱۴ او در جواب گفت: «به جهت یهوه، خدای لشکرها، غیرت خود فرستادی بجا خواهم آورد، اما اینکار را نمی‌توانم کرد.» پس عظیمی دارم زیرا که بنی‌اسرائیل عهد تو را ترک کرده، مذبح‌های رسولان مراجعت کرده، جواب را به او رسانیدند. ۱۰ آنگاه بنهد تو را منهدم ساخته‌اند و انبیای تو را به شمشیر کشته‌اند و من به نزدی فرستاده، گفت: «خدایان، مثل این بلکه زیاده از این به تنهایی باقی‌مانده‌ام و قصد هلاکت جان من نیز دارند.» ۱۵ پس من عمل نمایند اگر گرد سامره کفایت مشت‌های همه مخلوقی خداوند به او گفت: «روانه شده، به راه خود به بیابان دمشق برگرد، را که همراه من باشند بکند.» ۱۱ و پادشاه اسرائیل در جواب و چون برسی، حزائیل را به پادشاهی ارام مسح کن. ۱۶ و یهوه گفت: «وی را بگوید: آنکه اسلحه می‌پوشد مثل آنکه می‌گشاید این نمشی را به پادشاهی اسرائیل مسح نما، و الیشع بن شافاط را فخر نکند.» ۱۲ و چون این جواب را شنید در حالی که او و که از آبل محوله است، مسح کن تا به‌جای تو نبی بشود. ۱۷ و پادشاهان در خیمه‌های گساری می‌نمودند، به بندگان خود گفت: واقع خواهد شد هرکه از شمشیر حزائیل رهایی یابد، یهوه او را به «صف آرایی بنماید.» پس در برابر شهر صف آرایی نمودند. ۱۳ و قتل خواهد رسانید و هرکه از شمشیر یهوه رهایی یابد، الیشع او اینک نبی‌ای نزد اخاب، پادشاه اسرائیل آمده، گفت: «خداوند رابه قتل خواهد رسانید. ۱۸ اما در اسرائیل هفت هزار نفر را باقی چنین می‌گوید: آیا این گروه عظیم را می‌بینی؟ همانا من امروز خواهم گذاشت که تمامی زانوهای ایشان نزد بعل خم نشده، و آن را به‌دست تو تسلیم می‌نمایم تا بدانی که من یهوه هستم.» تمامی دهنه‌های ایشان او را نبوسیده است.» ۱۹ پس از آنجا روانه ۱۴ اخاب گفت: «به واسطه که؟» او در جواب گفت: «خداوند شده، الیشع بن شافاط را یافت که شیار می‌کرد و دوازده جفت می‌گوید به واسطه خادمان سروران کشورها.» گفت: «کیست گاو پیش وی و خودش با جفت دوازدهم بود. و چون ایلیاز او که جنگ را شروع کند؟» جواب داد: «تو.» ۱۵ پس خادمان می‌گذشت، ردای خود را بر وی انداخت. ۲۰ و او گاو را ترک سروران کشورها را سان دید که ایشان دوپست وسی و دو نفر کرده، از عقب ایلیا دوید وگفت: «بگذار که پدر و مادر خود را بودند و بعد از ایشان، تمامی قوم، یعنی تمامی بنی‌اسرائیل را سان بیوسم و بعد از آن در عقب تو آیم.» او وی را گفت: «برو و دید که هفت هزار نفر بودند. ۱۶ و در وقت ظهر بیرون رفتند و برگردن را به تو چه کرده‌ام! ۲۱ پس از عقب او برگشته، یک جفت بنهد با آن پادشاهان یعنی آن سی و سه پادشاه که مددکار اومی گاو را گرفت و آنها را ذبح کرده، گوشت را با آلات گاو پخت، بودند، در خیمه‌ها به می‌گساری مشغول بودند. ۱۷ و خادمان و به کسان خود داد که خوردند و برخاسته، از عقب ایلیا رفت و سروران کشورها اول بیرون رفتند و بنهد کسان فرستاد و ایشان او را به خدمت او مشغول شد.

۲۰ و بنهد، پادشاه ارام، تمامی لشکر خود را جمع کرد، و سی و دو پادشاه و اسبان و ارابه‌ها همراهش بودند. پس برآمده، سامره را محاصره کرد و با آن جنگ نمود. ۲ و رسولان نزد اخاب پادشاه اسرائیل به شهر فرستاده، وی راگفت: «بنهد چنین می‌گوید: ۳ نقره تو و طلای تواز آن من است و زنان و پسران مقبول تو از آن منند.» ۴ و پادشاه اسرائیل در جواب گفت: «ای آقام پادشاه! موافق کلام تو، من و هرچه دارم از آن تو هستیم.» ۵ و رسولان بار دیگر آمده، گفتند: «بنهد چنین امر فرموده، می‌گوید: به درستی که من نزد تو فرستاده، گفتم که نقره و طلا و

بر سفره ایزابیل می‌خورند.» ۲۰ پس اخاب نزد جمیع بنی اسرائیل ۳۷ مرا اجابت فرمای خداوند! مرا اجابت فرما تا این قوم بدانند فرستاده، انبیا را بر کوه کرمل جمع کرد. ۲۱ و ایلیابه تمامی قوم که تویهوه خدا هستی و اینکه دل ایشان را باز پس گردانیدی.» نزدیک آمده، گفت: «تا به کی درمیان دو فرقه می‌لنگیدی؟ اگر ۳۸ آنگاه آتش یهوه افتاده، قربانی سوختنی و هیزم و سنگها و خاک یهوه خداست، او را پیروی نمایید! و اگر بعل است، وی را پیروی را بعلید و آب را که در خندق بود، لیسید. ۳۹ و تمامی قوم چون نمایند!» اما قوم در جواب او هیچ نگفتند. ۲۲ پس ایلیا به قوم این را دیدند به روی خود افتاده، گفتند: «یهوه، او خداست! یهوه گفت: من تنها نبی یهوه باقی‌مانده‌ام و انبیای بعل چهارصد و پنجاه او خداست!» ۴۰ و ایلیا به ایشان گفت: «انبیای بعل را بگیرید و نفرند. ۲۳ پس به مادو گاو بدهند و یک گاو به جهت خود یکی از ایشان رهایی نیابد.» پس ایشان را گرفتند و ایلیا ایشان انتخاب کرده، و آن را قطعه قطعه نموده، آن را بر هیزم بگذارند و رانزد نهر قیشون فرود آورده، ایشان را در آنجا کشت. ۴۱ و ایلیا به آتش نهند و من گاو دیگر را حاضر ساخته، بر هیزم می‌گذارم و اخاب گفت: «برآمده، اکل و شرب نما.» زیرا که صدای باران آتش نمی‌نهد. ۲۴ و شما اسم خدای خود را بخوانید و من نام بسیار می‌آید. ۴۲ پس اخاب برآمده، اکل و شرب نمود. و ایلیا یهوه را خواهم خواند و آن خدایی که به آتش جواب دهد، او خدا باشد.» و تمامی قوم در جواب گفتند: «نیکو گفتی.» ۲۵ پس ایلیا به انبیای بعل گفت: «یک گاو برای خود انتخاب کرده، شما اول آن را حاضر سازید زیرا که بسیار هستید و به نام خدای خود گفت: «هفت مرتبه دیگر برو.» ۴۴ و در مرتبه هفتم گفت که بخوانید، اما آتش نگذارد.» ۲۶ پس گاو را که به ایشان داده شده بود، گرفتند و آن را حاضر ساخته، نام بعل را از صبح تا ظهر خوانده، می‌گفتند: «ای بعل ما را جواب بده.» لیکن هیچ صدا یا جوابی نبود و ایشان بر مذبحی که ساخته بودند، جست و خیز می‌نمودند. ۲۷ و به وقت ظهر، ایلیا ایشان را مسخره نموده، شده، به یزرعیل آمد. ۴۶ و دست خداوند بر ایلیا نهاده شده، گفت: «به آواز بلند بخوانید زیرا که او خداست! شاید متفکراست یا به خلوت رفته، یا در سفر می‌باشد، یا شاید که در خواب است و باید او را بیدار کرد!» ۲۸ و ایشان به آواز بلند می‌خواندند و موافق عادت خود خویشتن را به تیغها و نیزه‌ها مجروح می‌ساختند به حدی که خون بر ایشان جاری می‌شد. ۲۹ و بعد از گذشتن ظهر تا وقت گذراندن هدیه عصری ایشان نبوت می‌کردند لیکن نه آوازی بود و نه کسی که جواب دهد یا توجه نماید. ۳۰ آنگاه ایلیا به تمامی قوم گفت: «نزد من بیایید.» و تمامی قوم نزد وی آمدند و مذبح یهوه را که خراب شده بود، تعمیر نمود. ۳۱ و ایلیاموافق شماره اسباط بنی یعقوب که کلام خداوند بر وی نازل شده، گفته بود که نام تو اسرائیل خواهد بود، دوازده سنگ گرفت. ۳۲ و به آن سنگها مذبحی به نام یهوه بنا کرد و گرداگرد مذبح خندقی که گنجایش دو پیمانه بزر داشت، ساخت. ۳۳ و هیزم را ترتیب داد و گاو را قطعه قطعه نموده، آن را بر هیزم گذاشت. پس گفت: «چهار خم از آب پر کرده، آن را بر قربانی سوختنی و هیزم بریزید.» ۳۴ پس گفت: «بار دیگر بکنید،» و گفت: «بار سوم بکنید.» و بار سوم کردند. ۳۵ و آب گرداگرد مذبح جاری شد و خندق نیز از آب پر گشت. ۳۶ و در وقت گذراندن هدیه عصری، ایلیای نبی نزدیک آمده، گفت: «ای یهوه، خدای ابراهیم و اسحاق و اسرائیل، امروز معلوم بشود که تو در اسرائیل خدا هستی و من بنده تو هستم و تمام این کارها را به فرمان تو کرده‌ام.

۱۹ و اخاب، ایزابیل را از آنچه ایلیا کرده، و چگونه جمیع انبیا را به شمشیر کشته بود، خبر داد. ۲ و ایزابیل رسولی نزد ایلیا فرستاده، گفت: «خدایان به من مثل این بلکه زیاده از این عمل نمایند اگر فردا قریب به این وقت، جان تو را مثل جان یکی از ایشان نسازم.» ۳ و چون این را فهمید، برخاست و به جهت جان خود روانه شده، به بثرشع که در یهوداست آمد و خادم خود را در آنجا وا گذاشت. ۴ و خودش سفری یک روزه به بیابان کرده، رفت و زیر درخت اردجی نشست و برای خویشتن مرگ را خواسته، گفت: «ای خداوند بس است! جان مرا بگیر زیرا که از پدرانم بهتر نیستم.» ۵ وزیر درخت اردج دراز شده، خوابید. و اینک فرشته‌ای او را لمس کرده، به وی گفت: «برخیز و بخور.» ۶ و چون نگاه کرد، اینک نزد سرش قرصی نان بر ریگهای داغ و کوزه‌ای از آب بود. پس خورد و آشامید و بار دیگر خوابید. ۷ و فرشته خداوند بار دیگر برگشته، او را لمس کرد و گفت: «برخیز و بخور زیرا که راه برای تو زیاده است.» ۸ پس برخاسته، خورد و نوشید و به قوت آن خوراک، چهل روز و چهل شب تا حوریب که کوه خدا باشد، رفت. ۹ و در آنجا به مغاره‌ای داخل شده، شب را در آن بسر برد. ۱۰ او در جواب گفت: «به جهت یهوه، خدای لشکرها، غیرت عظیمی دارم زیرا که بنی اسرائیل عهد تو را ترک نموده، مذبح‌های تو را منهدم ساخته، و انبیای تو را به

مشرق توجه نما و خویشتن را نزد نهر کریت که در مقابل اردن ۲۴ پس آن زن به ایلیا گفت: «الان از این دانستم که تو مرد خدا هست، پنهان کن. ۴ و از نهر خواهی نوشید و غرابها را امر فرمودهم که تو را در آنجا ببرند.» ۵ پس روانه شده، موافق کلام خداوند عمل نموده، و رفته نزد نهر کریت که در مقابل اردن است، ساکن شد. ۶ و غرابها در صبح، نان و گوشت برای وی و در شام، نان و گوشت می‌آوردند و از نهر می‌نوشید. ۷ و بعد از انقضای روزهای چند، واقع شد که نهر خشکید زیرا که باران در زمین نبود. ۸ و کلام خداوند بر وی نازل شده، گفت: ۹ «برخاسته، به صرفه که نزد صیدون است برو و در آنجا ساکن بشو، اینک به بیهوئی در آنجا امرفرمودهم که تو را ببرد.» ۱۰ پس برخاسته، به صرفه رفت و چون نزد دروازه شهر رسید اینک بیهوئی در آنجا هیزم برمی‌چید، پس او را صدا زده، گفت: «تمنای اینک جرعهای آب در ظرفی برای من بیاوری تا بنوشم.» ۱۱ و چون به جهت آوردن آن می‌رفت وی را صدا زده، گفت: «لقمه‌ای نان برای من در دست خود بیاور.» ۱۲ او گفت: «به حیات یهوه، خدایت قسم که قرص نانی ندارم، بلکه فقط یک مشت آرد در تاپو و قدری روغن در کوزه، و اینک دو جویی برمی‌چینم تارفته، آن را برای خود و پسرم بیزم که بخوریم و بمیرم.» ۱۳ ایلیا وی را گفت: «مترس، برو و به طوری که گفתי بکن. لیکن اول گردهای کوچک آزان برای من بیز و نزد من بیاور، و بعد از آن برای خود و پسر ت بیز. ۱۴ زیرا که یهوه، خدای اسرائیل، چنین می‌گوید که تا روزی که خداوند یاران بر زمین نباراند، تاپوی آرد تمام نخواهد شد، و کوزه روغن کم نخواهد گردید.» ۱۵ پس رفته، موافق کلام ایلیا عمل نمود. و زن و او و خاندان زن، روزهای بسیار خوردند. ۱۶ و تاپوی آرد تمام نشد و کوزه روغن کم نگردید، موافق کلام خداوند که به واسطه ایلیا گفته بود. ۱۷ و بعد از این امور واقع شد که پسر آن زن که صاحب‌خانه بود، بیمار شد. و مرض او چنان سخت شد که نفسی در او باقی نماند. ۱۸ و به ایلیا گفت: «ای مرد خدا مرا با تو چه کار است؟ آیا نزد من آمدی تا گناه مرا بیاد آوری و پسر مرا بکشی؟» ۱۹ او وی را گفت: «پسرت را به من بده.» پس او را از آغوش وی گرفته، به بالاخانه‌ای که در آن ساکن بود، برد و او را بر بستر خود خوابانید. ۲۰ و نزد خداوند استغاثه نموده، گفت: «ای یهوه، خدای من، آیا به بیهوئی نیز که من نزد او ملاوگیده‌ام بلا رسانیدی و پسر او را کشتی؟» ۲۱ آنگاه خویشتن را سه مرتبه بر پسر دراز کرده، نزد خداوند استغاثه نموده، گفت: «ای یهوه، خدای من، مسالت اینک جان این پسر به وی برگردد.» ۲۲ و خداوند آواز ایلیا را اجابت نمود و جان پسر به وی برگشت که زنده شد. ۲۳ و ایلیا پسر را گرفته، او را از بالاخانه به خانه به زیر آردو به مادرش سپرد و ایلیا گفت: «بین که پسرت زنده است!

تمام روزهای ایشان جنگ می‌بود. ۳۳ در سال سوم آسا، پادشاه نمودند. ۱۸ و چون زمري دید که شهر گرفته شد، به قصر خانه يهودا، بعشا ابن اخيا بر تمامی اسرائيل در ترصه پادشاه شد و بیست و چهار سال سلطنت نمود. ۳۴ و آنچه درنظر خداوند ناپسند بود، مرد. ۱۹ و این به سبب گناهانی بود که ورزید و آنچه را که در می‌کرد و به راه یربعام و به گناهی که اسرائيل را به آن مرتکب گناه ساخته بود، سلوک می‌نمود.

۱۶ و کلام خداوند بر ييهو ابن حناني درباره بعشا نازل شده، گفت: ۲ «چونکه تو را از خاک برافراشتم و تو را بر قوم خود، اسرائيل پیشوا ساختم اما تو به راه یربعام سلوک نموده، قوم من، اسرائيل را مرتکب گناه ساخته، تا ایشان خشم مرا از گناهان خود به هیجان آورند. ۳ اینک من بعشا و خانه او را بالکل تلف خواهم نمود و خانه تو را مثل خانه یربعام بن نباط خواهم گردانید. ۴ آن را که از بعشا در شهر بمیرد، سگان بخورند و آن را که در صحرا بمیرد، مرغان هوا بخورند.» ۵ و بقیه وقایع بعشا و آنچه کرد و تهور او، آیا در کتاب تواریخ ایام پادشاهان اسرائيل مکتوب نیست؟ ۶ پس بعشا با پدران خود خوابید و در ترصه مدفون شد و پسرش ايله در جایش پادشاه شد. ۷ و نیز کلام خداوند بر ييهو ابن حناني نپی نازل شد، درباره بعشا و خاندانش هم به سبب تمام شرارتی که در نظر خداوند بجا آورده، خشم او را به اعمال دستهای خود به هیجان آورد و مثل خاندان یربعام گردید و هم از این سبب که او راکشت. ۸ و در سال بیست و ششم آسا، پادشاه يهودا، ايله بن بعشا در ترصه بر اسرائيل پادشاه شد و دوسال سلطنت نمود. ۹ و بنده او، زمري که سردار نصف ارباهای او بود، بر او فتنه انگیزت و او در ترصه در خانه ارضا که ناظر خانه او در ترصه بود، می‌نوشتید و مستی می‌نمود. ۱۰ و زمري داخل شده، او را در سال بیست و هفتم آسا، پادشاه يهودا زد و کشت و در جایش سلطنت نمود. ۱۱ و چون پادشاه شد و بر کرسی وی بنشست، تمام خاندان بعشا را زد چنانکه یک مرد از اقربا و اصحاب او را برایش باقی نگذاشت. ۱۲ پس زمري تمامی خاندان بعشا را موافق کلامی که خداوند به واسطه ييهوی نپی درباره بعشا گفته بود، هلاک کرد. ۱۳ به سبب تمامی گناهانی که بعشا و گناهانی که پسرش ايله کرده، و اسرائيل را به آنها مرتکب گناه ساخته بودند، به طوری که ایشان به اباطیل خویش خشم ييهو، خدای اسرائيل رابه هیجان آورد. ۱۴ و بقیه وقایع ايله و هرچه کرد، آیا در کتاب تواریخ ایام پادشاهان اسرائيل مکتوب نیست. ۱۵ در سال بیست و هفتم آسا، پادشاه يهودا، زمري در ترصه هفت روز سلطنت نمود و قوم در برابر جبتون که از آن فلسطینیان بود، اردو زده بودند. ۱۶ و قومی که

در اردو بودند، شنیدند که زمري فتنه برانگیخته و پادشاه را نیز **۱۷** و ایلیای تشبی که از ساکنان جلعاد بود، به اخاب گفت: کشته است. پس تمامی اسرائيل، عمری را که سردار لشکریود، در همان روز بر تمامی اسرائيل در اردو پادشاه ساختند. ۱۷ آنگاه که در این سالها شبنم و باران جز به کلام من نخواهد بود. ۲ و عمری و تمام اسرائيل با وی از جبتون برآمده، ترصه را محاصره کلام خداوند بر وی نازل شده، گفت: ۳ «از اینجا برو و به طرف

اسباط اسرائیل برگزید تا اسم خود را در آن بگذارد، هفده سال قدرون سوزانید. ۱۴ اما مکان های بلند برداشته نشد لیکن دل پادشاهی کرد. و اسم مادرش نعمه عمونیه بود. ۲۲ و یهودا در نظر آسا در تمام ایامش با خداوند کامل می بود. ۱۵ و چیزهایی را که خداوند شرارت ورزیدند، و به گناهانی که کردند، بیشتر از هر آنچه پدرش وقف کرده و آنچه خودش وقف نموده بود، از نقره و طلا و پدران ایشان گرفته بودند، غیرت او را به هیجان آوردند. ۲۳ و ظروف، در خانه خداوند آورد. ۱۶ و در میان آسا و بعشا، پادشاه ایشان نیز مکانهای بلند و ستونها و اشیریم بر هر تل بلند و زیر هر اسرائیل، تمام روزهای ایشان جنگ می بود. ۱۷ و بعشا پادشاه درخت سبز بنا نمودند. ۲۴ و الواط نیز در زمین بودند و موافق اسرائیل بر یهودا برآمده، رامه را بنا کرد تا نگذارد که کسی نزد آسا، رجاسات امتهایی که خداوند از حضوری اسرائیل اخراج نموده بود، پادشاه یهودا رفت و آمد نماید. ۱۸ آنگاه آسا تمام نقره و طلا را که عمل می نمودند. ۲۵ و در سال پنجم رحبعام پادشاه واقع شد که درخزانه های خانه خداوند و خزانه های خانه پادشاه باقی مانده بود شیشق پادشاه مصر به اورشلیم برآمد. ۲۶ و خزانه های خانه خداوند گرفته، آن را به بدست بندگان خود سپرد و آسا پادشاه ایشان را نزد و خزانه های خانه پادشاه را گرفت و همه چیز را برداشت و جمیع بنهید بن طبرمون بن حزیون، پادشاه ارام که در دمشق ساکن سپهرای طلایی که سلیمان ساخته بود، برد. ۲۷ و رحبعام پادشاه بود فرستاده، گفت: ۱۹ «در میان من و تو و در میان پدر من و پدر به عوض آنها سپهرای پرنجین ساخت و آنها را به بدست سرداران تو عهد داده است، اینک هدیه ای از نقره و طلا نزد تو فرستادم، شاطرائی که در خانه پادشاه را نگاهبانی می کردند، سپرد. ۲۸ و پس بیا و عهد خود را با بعشا، پادشاه اسرائیل بشکن تا او از نزد هر وقتی که پادشاه به خانه خداوند داخل می شد، شاطران آنها را من بروم.» ۲۰ و بنهید، آسا پادشاه را اجابت نموده، سرداران برمی داشتند و آنها را به حجره شاطران باز می آوردند. ۲۹ و بقیه افواج خود را بر شهرهای اسرائیل فرستاد و عیون ودان و آبل بیت وقایع رحبعام و هرچه کرد، آیا در کتاب تواریخ ایام پادشاهان یهودا معکه و تمامی کزوت را با تمامی زمین نفتالی مغلوب ساخت. مکتوب نیست؟ ۳۰ و در میان رحبعام و یربعام در تمامی روزهای ۲۱ و چون بعشا این را شنید بنا نمودن رامه را ترک کرده، در ترصه ایشان جنگ می بود. ۳۱ و رحبعام با پدران خویش خوابید و در شهر اقامت نمود. ۲۲ و آسا پادشاه در تمام یهودا ندادارد که احدی از داود با پدران خود دفن شد، و اسم مادرش نعمه عمونیه بود و آن مستثنی نبود تا ایشان سنگهای رامه و چوب آن را که بعشا بنا می کرد برداشتند، و آسا پادشاه جعب بنیامین و مصفه را با آنها پسرش ایبام در جایش پادشاهی نمود.

۱۵ و در سال هجدهم پادشاهی یربعام بن نباط، ایبام، بر یهودا پادشاه شد. ۲ سه سال در اورشلیم سلطنت نمود و اسم مادرش معکه دختر ایشالوم بود. ۳ و در تمامی گناهانی که پدرش قبل از او کرده بود، سلوک می نمود، ودلش با یهوه، خدایش مثل دل پدرش داود کامل نبود. ۴ اما یهوه، خدایش به خاطر داود وی را نوزی در اورشلیم داد تا پسرش را بعد از او برقرار گرداند، و اورشلیم را استوار نماید. ۵ چونکه داود آنچه در نظر خداوند راست بود، بجا می آورد و از هرچه او را امر فرموده، تمام روزهای عمرش تجاوز نموده بود، مگر در امروربای حتی. ۶ و در میان رحبعام و یربعام تمام روزهای عمرش جنگ بود. ۷ و بقیه وقایع ایبام و هرچه کرد، آیا در کتاب تواریخ ایام پادشاهان یهودا مکتوب نیست؟ و در میان ایبام و یربعام جنگ بود. ۸ و ایبام با پدران خویش خوابید و او را در شهر دفن کردند و پسرش آسا در جایش سلطنت نمود. ۹ و در سال بیستم یربعام پادشاه اسرائیل، آسابر یهودا پادشاه شد. ۱۰ و در اورشلیم چهل و یک سال پادشاهی کرد و اسم مادرش معکه دختر ایشالوم بود. ۱۱ و آسا آنچه در نظر خداوند راست بود، مثل پدرش، داود عمل نمود. ۱۲ و الواط را از ولایت بیرون کرد و بت هایی را که پدران او ساخته بودند، دور نمود. ۱۳ و مادر خود، معکه را نیز از ملکه بودن معزول کرد، زیرا که او تمثالی به جهت اشیره ساخته بود. و آسا تمثال او را قطع نموده، آن را در وادی

تو امر فرموده بود نگاه نداشتی، ۲۲ و برگشته، در جایی که به تو چنان بگو و چون داخل می‌شود به هیات، متذکره خواهد بود.» ۶ و گفته شده بود غذا بخور و آب منوش، غذا خوردی و آب نوشیدی، هنگامی که اخیا صدای پایهای او را که به در داخل می‌شد لهذا جسد تو به قبر پدرانت داخل نخواهد شد.» ۲۳ پس بعد از شنید، گفت: «ای زن یربعام داخل شو. چرا هیات خود را متذکر اینکه او غذا خورد و آب نوشید الاغ را برایش بیاراست، یعنی به ساخته‌ای؟ زیرا که من باخبر سخت نزد تو فرستاده شده‌ام. ۷ برو جهت نبی که برگردانیده بود. ۲۴ و چون رفت، شیری او را در راه و به یربعام بگو: یهوه، خدای اسرائیل چنین می‌گوید: چونکه یافته، کشت و جسد او در راه انداخته شد، و الاغ به پهلویش تو را از میان قوم ممتاز نمود، و تو را بر قوم خود، اسرائیل رئیس ایستاده، و شیر نیز نزد لاش ایستاده بود. ۲۵ و اینک بعضی راه ساختم، ۸ و سلطنت را از خاندان داود دریده، آن را به تو دادم، و گذران جسد را در راه انداخته شده، و شیر را نزد جسد ایستاده تو مثل بنده من، داود نبودی که اوامر مرا نگاه داشته، با تمامی دیدند، پس آمدند و در شهری که آن نبی پیر در آن ساکن می‌بود، دل خود مرا پیروی می‌نمود، و آنچه در نظر من راست است، خبر دادند. ۲۶ و چون نبی که او را از راه برگردانیده بود شنید، معمول می‌داشت و پس. ۹ اما تو از همه کسانی که قبل از تو گفت: «این امر من خداست که از حکم خداوند ترمز نمود، لهذا بودند زیاد شرارت ورزیدی و رفته، خدایان غیر و پتھای ریخته شده خداوند او را به شیر داده که او را در دیده و کشته است، موافق به جهت خود ساختی و غضب مرا به هیجان آوردی و مرا پشت کلامی که خداوند به او گفته بود. ۲۷ پس پسران خود را خطاب سر خود انداختی. ۱۰ بنابراین اینک من بر خاندان یربعام بلا عارض کرده، گفت: «الاغ را برای من بیاراید.» و ایشان آن را آراستند. می‌گردانم و از یربعام هر مرد را و هر محبوس و آزاد را که در ۲۸ و او روانه شده، جسد او را در راه انداخته، و الاغ و شیر را اسرائیل باشد، منقطع می‌سازم، و تمامی خاندان یربعام را دور نزد جسد ایستاده یافت، و شیر جسد را نخورده و الاغ را ندیده می‌اندازم چنانکه سرگین را بالکل دور می‌اندازند. ۱۱ هرکه از بود. ۲۹ و آن نبی جسد مرد خدا را برداشت و بر الاغ گذارده، یربعام در شهر بمیرد، سگان بخورند و هرکه در صحرای بمیرد، مرغان آن را باز آورد و آن نبی پیر به شهر آمد تا ماتم گیرد و او را در دفن هوا بخورند، زیرا خداوند این را گفته است. ۱۲ پس تو برخاسته به نماید. ۳۰ و جسد او را در قبر خویش گذارد و برای او ماتم گرفته، خانه خود برو و به مجرد رسیدن پایهایت به شهر، پسر خواهد مرد. گفتند: «وای ای برادر من!» ۳۱ و بعد از آنکه او را در دفن کرد به ۱۳ و تمامی اسرائیل برای او نوحه نموده، او را در دفن خواهند کرد پسران خود خطاب کرده، گفت: «چون من بمیرم مرا در قبری زیرا که او تنها از نسل یربعام به قبر داخل خواهد شد، به علت که مرد خدا در آن مدفون است، دفن کنید، و استخوانهایم را به اینکه با او چیز نیکو نسبت به یهوه، خدای اسرائیل در خاندان پهلوی استخوانهای وی بگذارد. ۳۲ زیرا کلامی را که درباره یربعام یافت شده است. ۱۴ و خداوند امروز پادشاهی بر اسرائیل مذبوحی که در بیت ثیل است و درباره همه خانه های مکانهای خواهد برانگیخت که خاندان یربعام را منقطع خواهد ساخت و چه بلند که در شهرهای سامره می‌باشد، به فرمان خداوند گفته بود، (بگویم) الان نیز (واقع شده است). ۱۵ و خداوند اسرائیل را البته واقع خواهد شد. ۳۳ و بعد از این امر، یربعام از طریق ردی خواهد زد مثل نی‌ای که در آب متحرک شود، و ریشه اسرائیل را از خود بازگشت نمود، بلکه کاهنان برای مکانهای بلند از جمیع این زمین نیکو که به پدران ایشان داده بود، خواهد کند و ایشان قوم تعیین نمود، و هرکه می‌خواست، او را تخصیص می‌کرد تا از آن طرف نهر پراکنده خواهد ساخت، زیرا که اشیریم خود کاهنان مکانهای بلند بشود. ۳۴ و این کار باعث گناه خاندان را ساخته، خشم خداوند را به هیجان آوردند. ۱۶ و اسرائیل را یربعام گردید تا آن را از روی زمین منقطع و هلاک ساخت.

ساخته است، تسلیم خواهند نمود.» ۱۷ پس زن یربعام برخاسته، و روانه شده، به ترصه آمد و به مجرد رسیدن به آستانه خانه، پسر خود گفت که «الان برخیز و صورت خود را تبدیل نما تا نشاناسد که تو زن یربعام هستی، و به شیلوه برو. اینک اخیا نبی که درباره من گفت که بر این قوم پادشاه خواهم شد در آنجاست. ۳ و در دست خود ده قرص نان و کلیچه‌ها و کوزه غسل گرفته، نزد وی برو و او تو را از آنچه بر طفل واقع می‌شود، خبر خواهد داد.» ۴ پس زن یربعام چنین کرده، برخاست و به شیلوه رفته، به خانه اخیا رسید و اخیا نمی‌توانست ببیند زیرا که چشم‌های او پیری تار شده بود. ۵ و خداوند به اخیا گفت: «اینک زن یربعام می‌آید تا درباره پسرش که بیمار است، چیزی از تو بپرسد. پس به او چنین و

۲۰ و چون تمامی اسرائیل شنیدند که یربعام مراجعت کرده است، است علامتی که خداوند فرموده است، اینک این مذبح چاک ایشان فرستاده، او را نزدجماعت طلبیدند و او را بر تمام اسرائیل خواهد شد و خاکستری که بر آن است، ریخته خواهد گشت.» پادشاه ساختند، و غیر از سبط یهودا فقط، کسی خاندان داود را ۴ و واقع شد که چون پادشاه، سخن مرد خدا را که مذبح را که پیروی نکرد. ۲۱ و چون رحبعام به اورشلیم رسید، تمامی خاندان در بیت ثیل بود، ندا کرده بود، شنید، یربعام دست خود را از جانب یهودا و سبط بنیامین، یعنی صد و هشتاد هزار نفر برگزیده جنگ مذبح دراز کرده، گفت: «او را بگیرد.» و دستش که به سوی او آمده را جمع کرد تا باخاندان اسرائیل مقاتله نموده، سلطنت دراز کرده بود، خشک شد به طوری که نتوانست آن را نزد خودباز را به رحبعام بن سلیمان برگرداند. ۲۲ اما کلام خدا برشمعیا، بکشد. ۵ و مذبح چاک شد و خاکستر از روی مذبح ریخته مرد خدا نازل شده، گفت: ۲۳ «به رحبعام بن سلیمان، پادشاه گشت برحسب علامتی که آن مرد خدا به فرمان خداوند نشان داده یهودا و به تمامی خاندان یهودا و بنیامین و به بقیه قوم خطاب بود. ۶ و پادشاه، مرد خدا را خطاب کرده، گفت: «تینا اینکه کرده، بگو: ۲۴ خداوند چنین می گوید: مروید و با برادران خود نزدبیهو، خدای خود تضرع نمای و برای من دعاکنی تا دست من بنی اسرائیل جنگ منماید، هر کس به خانه خود برگردد زیرا که این به من باز داده شود.» پس مرد خداوند تضرع نمود، و امر از جانب من شده است.» و ایشان کلام خداوند را شنیدند دست پادشاه به او باز داده شده، مثل اول گردید. ۷ و پادشاه به آن و برگشته، موافق فرمان خداوند رفتار نمودند. ۲۵ و یربعام شکیم را مرد خدا گفت: «همراه من به خانه بیا و استراحت نما و تو را اجرت در کوهستان افرایم بناکرد، در آن ساکن شد و از آنجا بیرون خواهم داد.» ۸ اما مرد خدا به پادشاه گفت: «اگر نصف خانه رفته، فنوئیل را بنا نمود. ۲۶ و یربعام در دل خود فکرکرد که حال خود را به من بدهی، همراه تو نمی آیم، و در اینجا نه نان می خورم سلطنت به خاندان داود خواهد برگشت. ۲۷ اگر این قوم به جهت و نه آب می نوشم. ۹ زیرا خداوند مرا به کلام خود چنین امر گذرانیدن قربانی ها به خانه خداوند به اورشلیم برونند همانا دل این فرموده و گفته است نان مخور و آب منوش و به راهی که آمده ای بر قوم به آقای خویش، رحبعام، پادشاه یهودا خواهد برگشت و مرا به مگرد.» ۱۰ پس به راه دیگررفت و از راهی که به بیت ثیل آمده قتل رسانیده، نزد رحبعام، پادشاه یهودا خواهند برگشت. ۲۸ پس بود، مراجعت نمود. ۱۱ و نبی سالخوردی در بیت ثیل ساکن پادشاه مشورت نموده، دو گوساله طلا ساخت و به ایشان گفت: می بود و پسرانش آمده، او را از هر کاری که آن مرد خدا آن روز در «برای شما رفتن تا به اورشلیم زحمت است، هانای اسرائیل بیت ثیل کرده بود، منبرساختند، و نیز سخنانی را که به پادشاه خدایان تو که تو را از زمین مصر برآوردند!» ۲۹ و یکی را در بیت ثیل گذاشت و دیگری را در دان قرار داد. ۳۰ و این امر باعث گناه شد و قوم پیش آن یک تا دان می رفتند. ۳۱ و خانه ها در مکانهای بلند ساخت و از تمامی قوم که از بنی لاوی نبودند، کاهنان تعیین خود گفت: «الاع را برای من بیارید.» و الاع را برایش آراستند و نمود. ۳۲ و یربعام عیدی در ماه هشتم در روز پانزدهم ماه مثل برآن سوار شد. ۱۴ و از عقب مرد خدا رفته، او را زیردرخت بلوط عیدی که در یهوداست برپا کرد و نزد آن مذبح می رفت و در بیت نشسته یافت. پس او را گفت: «آیا تو آن مرد خدا هستی که از ثیل به همان طور عمل نموده، برای گوساله هایی که ساخته بود، یهودا آمده ای؟» گفت: «من هستم.» ۱۵ وی را گفت: «همراه قربانی می گذرانید. و کاهنان مکانهای بلند را که ساخته بود، در من به خانه بیا و غذا بخور.» ۱۶ او در جواب گفت که «همراه بیت ثیل قرار داد. ۳۳ و در روز پانزدهم ماه هشتم، یعنی در ماهی تو نمی توانم برگردم و با تو داخل شوم، و در اینجا باتو نه نان که از دل خود ابداع نموده بود، نزد مذبح که در بیت ثیل ساخته می خورم و نه آب می نوشم. ۱۷ زیرا که به فرمان خداوند به من بود می رفت، و برای بنی اسرائیل عید برپا نموده، نزد مذبح برآمده، گفته شده است که در آنجا نان مخور و آب منوش و از راهی که آمده ای مراجعت منما.» ۱۸ او وی را گفت: «من نیز مثل تویی بخور می سوزانید.

۱۳ و اینک مرد خدایی به فرمان خداوند ازیهودا به بیت ثیل آمد و یربعام به جهت سوزانیدن بخور نزد مذبح ایستاده بود. ۲ پس به فرمان خداوند مذبح را ندا کرده، گفت: «ای مذبح! ای مذبح! خداوند چنین می گوید: اینک پسری که یوشیا نام دارد به جهت خاندان داود زاییده می شود و کاهنان مکانهای بلند را که بر تو بخور می سوزانند، بر تو ذبح خواهد نمود واستخوانهای مردم را بر تو خواهند سوزانید.» ۳ و در آن روز علامتی نشان داده، گفت: «این

جنگی بود. پس چون سلیمان آن جوان را دید که در کار مردی فرستاده، او را خواندند، آنگاه یربعام و تمامی جماعت اسرائیل زرنگ بود او را بر تمامی امور خاندان یوسف بگماشت. ۲۹ و در آمدند و به رجبام عرض کرده، گفتند: «پدر تو یوغ ما راستخت آن زمان واقع شد که یربعام از اورشلیم بیرون می آمد و اخیای شیلونی ساخت اما تو الان بندگی سخت و یوغ سنگینی را که پدرت بر نبی در راه به او برخورد، و جامه تازه ای در برداشت و ایشان هر دو ما نهاد سبک ساز، و تو را خدمت خواهیم نمود.» ۵ به ایشان در صحرا تنها بودند. ۳۰ پس اخیای جامه تازه ای که در برداشت گفت: «تا سه روز دیگر بروید و بعد از آن نزد من برگردید.» پس گرفته، آن را به دوازده قسمت پاره کرد. ۳۱ و به یربعام گفت: قوم رفتند. ۶ و رجبام پادشاه با مشایخی که در حین حیات «ده قسمت برای خود بگیر زیرا که یهوه، خدای اسرائیل چنین پدرش، سلیمان به حضورش می ایستادند مشورت کرده، گفت: می گوید، اینک من مملکت را از دست سلیمان پاره می کنم و «که شما چه صلاح می بینید تا به این قوم جواب دهم؟» ۷ ایشان ده سبطه تو می دهم. ۳۲ و به خاطر بنده من، داود و به خاطر بنده من، داود و به خاطر بنده من، داود و به خاطر بنده من، داود و به خاطر بنده من، داود اورشلیم، شهری که از تمامی اسباط بنی اسرائیل برگزیده ام، یک سبط را خدمت نموده، جواب دهی و سخنان نیکو به ایشان گویی از آن او خواهد بود. ۳۳ چونکه ایشان مرا ترک کردند و عشورت، همانا همیشه اوقات بنده تو خواهند بود. ۸ اما مشورت مشایخ را خدای صیدونیان، و کموش، خدای موآب، و ملکوم، خدای بنی که به اوداند ترک کرد، و با جوانانی که با او تربیت یافته بودند و عمون را سجده کردند، و در طریقهای من سلوک ننمودند و آنچه به حضورش می ایستادند، مشورت کرد. ۹ و به ایشان گفت: در نظر من راست است، بجا نیاوردند و فرائض و احکام مرا مثل «شما چه صلاح می بینید که به این قوم جواب دهید؟ که به من پدرش، داود نگاه نداشتند. ۳۴ لیکن تمام مملکت را از دست او عرض کرده، گفته اند یوغی را که پدرت بر ما نهاده است، سبک نخواهم گرفت بلکه به خاطر بنده خود داود که او را برگزیدم، از ساز.» ۱۰ و جوانانی که با او تربیت یافته بودند او را خطاب کرده، آنرو که اوامر و فرائض مرا نگاه داشته بود، او را در تمامی ایام گفتند که به این قوم که به تو عرض کرده، گفته اند که پدرت یوغ روزهایش سرور خواهم ساخت. ۳۵ اما سلطنت را از دست پرسرش ما را سنگین ساخته است و تو آن را برای ما سبک ساز، به ایشان گرفته، آن را یعنی ده سبط به تو خواهم داد. ۳۶ و یک سبط به چنین بگو: انگشت کوچک من از کمر پدرم کلفت تراست. پرسرش خواهم بخشید تا بنده من، داود در اورشلیم، شهری که ۱۱ و حال پدرم یوغ سنگین بر شما نهاده است اما من یوغ شما را برای خود برگزیده ام تا اسم خود را در آن بگذارم، نوری در حضور زیاده خواهم گردانید. پدرم شما را به تازیانه ها تنبیه می نمود اما من من همیشه داشته باشد. ۳۷ و تو را خواهم گرفت تا موافق هرچه شمارا به عقربها تنبیه خواهم نمود.» ۱۲ و در روز سوم، یربعام و دلت آرزو دارد، سلطنت نمایی و بر اسرائیل پادشاه شوی. ۳۸ و تمامی قوم به نزد رجبام باز آمدند، به نحوی که پادشاه فرموده و واقع خواهد شد که اگر هرچه تو را امر فرمایم، بشنوی و به طریق گفته بود که در روز سوم نزد من باز آید. ۱۳ و پادشاه، قوم را به هابیم سلوک نموده، آنچه در نظر من راست است بجا آوری و فرائض و سختی جواب داد، و مشورت مشایخ را که به وی داده بودند، اوامر مرا نگاه داری چنانکه بنده من، داود آنها را نگاه داشت، ترک کرد. ۱۴ و موافق مشورت جوانان ایشان را خطاب کرده، آنگاه با تو خواهم بود و خانه ای مستحکم برای تو بنا خواهم نمود، گفت: «پدرم یوغ شما را سنگین ساخت، اما من یوغ شما را چنانکه برای داود بنا کردم و اسرائیل را به تو خواهم بخشید. ۳۹ و زیاده خواهم گردانید. پدرم شما را به تازیانه تنبیه می نمود اما من ذریت داود را به سبب این امر ذلیل خواهم ساخت اما نه تا به شما را به عقربها تنبیه خواهم کرد.» ۱۵ و پادشاه، قوم را اجابت اید.» ۴۰ پس سلیمان قصد کشتن یربعام داشت و یربعام برخاسته، نکرد زیرا که این امر از جانب خداوند شده بود تا کلامی را که به مصر نزد شیشق، پادشاه مصر فرار کرد و تا وفات سلیمان در مصر ماند. ۴۱ و بقیه امور سلیمان و هرچه کرد و حکمت او، گرداند. ۱۶ و چون تمامی اسرائیل دیدند که پادشاه، ایشان را آیا آنها در کتاب وقایع سلیمان مکتوب نیست؟ ۴۲ و ایامی که اجابت نکرد آنگاه قوم، پادشاه را جواب داده، گفتند: «ما را در سلیمان در اورشلیم بر تمامی اسرائیل سلطنت کرد، چهل سال بود. داود چه حصه است؟ و در پسر یسا چه نصیب؟ ای اسرائیل به ۴۳ پس سلیمان با پدران خود خوابید و در شهر پدر خود داود دفن شد و پرسرش رجبام در جای او سلطنت نمود ۱۷ اما رجبام بر بنی اسرائیل که در شهرهای یهودا ساکن بودند، سلطنت می نمود. ۱۸ و رجبام پادشاه ادورام را که سردار باج گیران بود، فرستاد و تمامی اسرائیل، او را سنگسار کردند که مرد و رجبام پادشاه تعجیل نموده، بر اربه خود سوار شد و به اورشلیم فرار نباط شنید(و او هنوز در مصر بود که از حضور سلیمان پادشاه به آنجا فرار کرده، و یربعام در مصر ساکن می بود. ۳ و ایشان

طرف و آن طرف کرسی اش دسته هابود و دو شیر به پهلوی دستها از یهوه، خدای اسرائیل منحرف گشت که دو مرتبه بر او ظاهر ایستاده بودند. ۲۰ و آنجا دوازده شیر از این طرف و آن طرف بر آن شده، ۱۰ او را در همین باب امر فرموده بود که پیروی خدایان شش پله ایستاده بودند که در هیچ مملکت مثل این ساخته نشده غیر از نمایند اما آنچه خداوند به او امر فرموده بود، به جا نیاورد. بود. ۲۱ و تمامی ظروف نوشیدنی سلیمان پادشاه از طلا و تمامی ۱۱ پس خداوند به سلیمان گفت: «چونکه این عمل را نمودی و ظروف خانه جنگل لبنان از زر خالص بود و هیچ یکی از آنها از نقره عهد وفرايض مرا که تو امر فرمودم نگاه نداشتی، البته سلطنت را نبود زیرا که آن در ایام سلیمان هیچ به حساب نمی آمد. ۲۲ از تو پاره کرده، آن را به بنده ات خواهم داد. ۱۲ لیکن در ایام تو پادشاه کشتیهای ترشیشی با کشتیهای حیرام به روی دریا داشت. این را به خاطر پدرت، داودنخواهم کرد اما از دست پسر تو آن را و کشتیهای ترشیشی هر سال یک مرتبه می آمدند و طلا و نقره و عاج پاره خواهم کرد. ۱۳ ولی تمامی مملکت را پاره نخواهم کرد بلکه و میمونها و طاووسهای آوردند. ۲۳ پس سلیمان پادشاه در دولت یک سبط را به خاطر بندهام داود و به خاطر اورشلیم که برگزیده ام و حکمت از جمیع پادشاهان جهان بزرگتر شد. ۲۴ و تمامی اهل به پسر تو خواهم داد.» ۱۴ و خداوند دشمنی برای سلیمان جهان، حضور سلیمان را می طلبیدند تا حکمتی را که خداوند در برانگیزانید، یعنی هدد ادموی را که از دریت پادشاهان ادم بود. دلش نهاده بود، بشنوند. ۲۵ و هر یکی از ایشان هدیه خود را از ۱۵ زیرا هنگامی که داود در ادم بود و یوآب که سردار لشکر بود، آلات نقره و آلات طلا و رخوت و اسلحه و عطریات و اسبان و برای دفن کردن کشتگان رفته بود و تمامی ذکوران ادم را کشته قاطرها، سال به سال می آوردند. ۲۶ و سلیمان ارايه ها و سواران بود. ۱۶ (زیرا یوآب و تمامی اسرائیل شش ماه در آنجا ماندند تا جمع کرده، هزار و چهارصد ارايه و دوازده هزار سوار داشت و آنها تمامی ذکوران ادم را منقطع ساختند). ۱۷ آنگاه هدد با بعضی را در شهرهای ارايه ها و نزد پادشاه در اورشلیم گذاشت. ۲۷ و ادمویان که از زندگان پدرش بودند، فرار کردند تا به مصر بروند، و پادشاه نقره را در اورشلیم مثل سنگها و چوب سرو آزاد را مثل هدد طفلی کوچک بود. ۱۸ پس، از مدیان روانه شده، به فاران چوب افراغ که در صحراست، فراوان ساخت. ۲۸ و اسبهای آمدند، و چند نفر از فاران با خود برداشته، به مصر نزد فرعون، سلیمان از مصر آورده می شد، و تاجران پادشاه دسته های آنها را پادشاه مصر آمدند، و او وی را خانه ای داد و معیشتی برایش تعیین می خریدند هر دسته را به قیمت معین. ۲۹ و یک ارايه را به قیمت نمود و زمینی به او ارزانی داشت. ۱۹ و هدد در نظر فرعون التفات ششصد مثقال نقره از مصر بیرون آوردند، و می رسانیدند و یک بسیار یافت و خواهر زن خود، یعنی خواهر تحفیس ملکه را به وی اسب را به قیمت صد و پنجاه، و همچنین برای جمیع پادشاهان به زنی داد. ۲۰ و خواهر تحفیس پسری جنون نام برای وی زاید و تحفیس او را در خانه فرعون از شیر بازداشت و جنون در خانه فرعون در میان پسران فرعون می بود. ۲۱ و چون هدد در مصر شنید که داود با پدران خویش خوابیده، و یوآب، سردار لشکر مرده است، هدد به فرعون گفت: «مرا رخصت بده تا به ولایت خود بروم.» ۲۲ فرعون وی را گفت: «اما تو را نزد من چه چیز کم است که اینک می خواهی به ولایت خود بروی؟» گفت: «هیچ، لیکن مرا البته مرخص نما.» ۲۳ و خدا دشمنی دیگر برای وی برانگیزانید، یعنی رزون بن الیداع را که از نزد آقای خویش، هددعزر، پادشاه صوبه فرار کرده بود. ۲۴ و مردان چندی نزد خود جمع کرده، سردار فوجی شده هنگامی که داود بعضی ایشان را کشت. پس به دمشق رفتند و در آنجا ساکن شده، در دمشق حکمرانی نمودند. ۲۵ و او در تمامی روزهای سلیمان، دشمن اسرائیل می بود، علاوه بر ضرری که هدد می رسانید و از اسرائیل نفرت داشته، برارام سلطنت می نمود. ۲۶ و یربعام بن نباط افرایمی از صرده که بنده سلیمان و مادرش مسمی به صروعه و بیوه زنی بود، دست خود را نیز به ضد پادشاه بلند کرد. ۲۷ و سبب آنکه دست خود را به ضد پادشاه بلند کرد، این بود که سلیمان ملو را بنا می کرد، و رخنه شهر پدر خود داود را تعمیر می نمود. ۲۸ و یربعام مردشجاع

۱۱ و سلیمان پادشاه سوای دختر فرعون، زنان غریب بسیاری را از موآبیان و عمونیان و ادمویان و صیدونیان و حتیان دوست می داشت. ۲ از امتهایی که خداوند درباره ایشان بنی اسرائیل را فرموده بود که شما به ایشان در نیاید و ایشان به شما در نیایند مبادا دل شما را به پیروی خدایان خود مایل گردانند. و سلیمان با اینها به محبت ملصق شد. ۳ و او را هفتصد زن بانو و سیصد متعه بود و زنانش دل او را برگردانیدند. ۴ و در وقت پیری سلیمان واقع شد که زنانش دل او را به پیروی خدایان غریب مایل ساختند، و دل او مثل دل پدرش داود با یهوه، خدایش کامل نبود. ۵ پس سلیمان در عقب عشقورت، خدای صیدونیان، و در عقب ملکوم رجس عمونیان رفت. ۶ و سلیمان در نظر خداوند شرارت ورزیده، مثل پدر خود داود، خداوند را پیروی کامل ننمود. ۷ آنگاه سلیمان در کوهی که روبروی اورشلیم است مکانی بلند به جهت کموش که رجس موآبیان است، و به جهت مولک، رجس بنی عمون بنا کرد. ۸ و همچنین به جهت همه زنان غریب خود که برای خدایان خویش بخور می سوزانیدند و قربانی ها می گذرانیدند، عمل نمود. ۹ پس خشم خداوند بر سلیمان افروخته شد از آن جهت که دلش

نموده است؟ ۹ و خواهند گفت: از این جهت که یهوه، خدای خود را که پدران ایشان را از زمین مصر بیرون آورده بود، ترک کردند و به خدایان دیگر متمسک شده، آنها را سجد و عبادت نمودند. لهذا خداوند تمامی این بلا را بر ایشان آورده است.»

۱۰ و واقع شد بعد از انقضای بیست سالی که سلیمان این دو خانه، یعنی خانه خداوند و خانه پادشاه را بنا می کرد، و ۱۱ حیرام، پادشاه صور، سلیمان را به چوب سرو آزاد و چوب صنوبر و طلا موافق هرچه خواسته بود اعانت کرده بود، آنگاه سلیمان پادشاه بیست شهر در زمین جلیل به حیرام داد. ۱۲ و حیرام به جهت دیدن شهرهایی که سلیمان به او داده بود، از صور بیرون آمد اما آنها به نظرش پسند نیامد. ۱۳ و گفت: «ای برادر من شهرهایی که به من بخشیده ای چیست؟» و آنها را تا امروز زمین کاپول نامید. ۱۴ و حیرام صد و بیست وزنه طلا برای پادشاه فرستاد. ۱۵ و این است حساب سرخوای که سلیمان پادشاه گرفته بود به جهت بنای خانه خداوند و خانه خود و ملو و حصارهای اورشلیم و حاصورو مجدو و جازر. ۱۶ زیرا که فرعون، پادشاه مصر برآمده، جازر را تسخیر نموده، و آن را به آتش سوزانیده، و کنعانیان را که در شهر ساکن بودند کشته بود، و آن را به دختر خود که زن سلیمان بود به جهت مهر داده بود. ۱۷ و سلیمان، جازر و بیت حورون تحتانی را بنا کرد. ۱۸ و بلعت و تدمر را در صحرای زمین، ۱۹ و جمیع شهرهای مخزنی که سلیمان داشت و شهرهای اربابها و شهرهای سواران را و هرآنچه را که سلیمان میل داشت که در اورشلیم و لبنان و تمامی زمین مملکت خود بنا نماید (بنا نمود). ۲۰ و تمامی مردمانی که از اموریان و حثیان و فرزایان و حویان و یبوسیان باقی مانده، و از بنی اسرائیل نبودند، ۲۱ یعنی پسران ایشان که در زمین باقی ماندند بعد از آنانی که بنی اسرائیل نتوانستند ایشان را بالکل هلاک سازند، سلیمان ایشان را تا امروز خراج گذار و غلامان ساخت. ۲۲ اما از بنی اسرائیل، سلیمان احدی را به غلامی نگرفت، بلکه ایشان مردان جنگی و خدام و سروران و سرداران و روسای اربابها و سواران او بودند. ۲۳ اینانند ناظران خاصه که بر کارهای سلیمان بودند، پانصد و پنجاه نفر که بر اشخاصی که در کار مشغول می بودند، سرکاری داشتند. ۲۴ پس دختر فرعون از شهر داود به خانه خود که برایش بنا کرده بود، برآمد، و در آن زمان ملو را بنا می کرد. ۲۵ و سلیمان هر سال سه مرتبه قریانی های سوختنی و ذابیح سلامتی بر مذبحی که به جهت خداوند بنا کرده بود می گذرانید، و بر مذبحی که پیش خداوند بود، بخور می گذرانید. پس خانه را به اتمام رسانید. ۲۶ و سلیمان پادشاه در عصیون جابر که به جانب ایلول بر کناره بحر قلزم در زمین ادوم است، کشتیها ساخت. ۲۷ و حیرام، بندگان خود را که ملاح بودند و در دریا مهارت داشتند، در کشتیها همراه

آور تا جمیع قومهای جهان اسم تو را بشناسند و مثل قوم تو، قوم خویش اسرائیل را برحسب اقتضای هر روز بجا آورد. ۶۰ تا اسرائیل، از تو بترسند و بدانند که اسم تو بر این خانه‌ای که بنا تمامی قوم های جهان بدانند که یهوه خداست و دیگری نیست. کردهام، نهاده شده است. ۴۴ «اگر قوم تو برای مقاتله با دشمنان ۶۱ پس دل شما با یهوه خدای ما کامل باشد تا در فرایض او خود به راهی که ایشان را فرستاده باشی بیرون روند و ایشان به سوی سلوک نموده، اوامر او را مثل امروز نگاه دارید.» ۶۲ پس پادشاه و شهری که تو برگزیده‌ای و خانه‌ای که به جهت اسم تو بنا کردهام، تمامی اسرائیل با وی به حضور خداوند قربانی‌ها گذرانیدند. ۶۳ و نزد خداوند دعانمایند، ۴۵ آنگاه دعا و تضرع ایشان را از آسمان سلیمان به جهت ذبایح سلامتی که برای خداوند گذرانید، بیست بشنو و حق ایشان را بجا آور. ۴۶ «و اگر به تو گناه ورزیده باشند و دو هزار گاو و صد و بیست هزار گوسفند ذبح نمود و پادشاه و زیرا انسانی نیست که گناه نکند و تو بر ایشان غضبناک شده، جمیع بنی اسرائیل، خانه خداوند را تبریک نمودند. ۶۴ و در آن روز ایشان را به دست دشمنان تسلیم کرده باشی و اسیرکنندگان ایشان، پادشاه وسط صحن را که پیش خانه خداوند است تقدیس نمود زیرا ایشان را به زمین دشمنان خواه دور و خواه نزدیک به اسیری ببرند، چونکه مذبح برنجینی که به حضور خداوند بود به جهت گنجایش ۴۷ پس اگر ایشان در زمینی که در آن اسیر باشند به خودآمده، قربانی های سوختنی و هدایای آردی و پیه قربانی های سلامتی بازگشت نمایند و در زمین اسیری خود نزد تو تضرع نموده، گویند کوچک بود، از آن جهت قربانی های سوختنی و هدایای آردی و که گناه کرده، و عصیان ورزیده، و شیرازانه رفتار نموده‌ایم، ۴۸ و پیه ذبایح سلامتی را در آنجا گذرانید. ۶۵ و در آن وقت سلیمان و در زمین دشمنانی که ایشان را به اسیری برده باشند به تمامی دل تمامی اسرائیل بای عید را نگاه داشتند و آن انجمن بزرگ ازمدخل و به تمامی جان خود به تو بازگشت نمایند، و به سوی زمینی حیات تا وادی مصر هفت روز و هفت روز یعنی چهارده روز به که به پدران ایشان داده‌ای و شهری که برگزیده و خانه‌ای که حضور یهوه، خدای مایوند. ۶۶ و در روز هشتم، قوم را مرخص برای اسم تو بنا کردهام، نزد تو دعا نمایند، ۴۹ آنگاه ازآسمان که فرمودو ایشان برای پادشاه برکت خواسته، و با شادمانی و خوشدلی مکان سکونت توست، دعا و تضرع ایشان را بشنو و حق ایشان را به سبب تمامی احسانی که خداوند به بنده خود، داود و به قوم بجا آور. ۵۰ و قوم خود را که به تو گناه ورزیده باشند، عفو نما و تمامی تقصیرهای ایشان را که به تو ورزیده باشند بیامرز و ایشان را در دل اسیرکنندگان ایشان ترحم عطا فرما تا بر ایشان ترحم نمایند. ۵۱ زیرا که ایشان قوم تو و میراث تو می‌باشند که از مصر از میان کوره آهن بیرون آوردی. ۵۲ تاچشمان تو به تضرع بنده ات و به تضرع قوم تو اسرائیل گشاده شود و ایشان را در هرچه نزد تو دعا نمایند، اجابت نمایی. ۵۳ زیرا که توایشان را از جمیع قومهای جهان برای اژیت خویش ممتاز نموده‌ای چنانکه به واسطه بنده خود موسی وعده دادی هنگامی که توای خداوند یهوه پدران ما را از مصر بیرون آوردی.» ۵۴ و واقع شد که چون سلیمان از گفتن تمامی این دعا و تضرع نزد خداوند فارغ شد، از پیش مذبح خداوند از زانو زدن و دراز نمودن دستهای خود به سوی آسمان برخاست، ۵۵ و ایستاده، تمامی جماعت اسرائیل را به آواز بلند برکت دادو گفت: ۵۶ «مبارک باد خداوند که قوم خود، اسرائیل را موافق هرچه وعده نیکو که به واسطه بنده خود، موسی داده بود، تمامی وعده های نیکو که به واسطه بنده خود، موسی داده بود، یک سخن به زمین نيفتاد. ۵۷ یهوه خدای ما با ما باشد چنانکه با پدران مامی بود و ما را ترک نکند و رد نماید. ۵۸ و دلهای ما را به سوی خود مایل بگرداند تا در تمامی طریق هایش سلوک نموده، اوامر و فرایض واحکام او را که به پدران ما امر فرموده بود، نگاه داریم. ۵۹ و کلمات این دعایی که نزد خداوند گفته‌ام، شب و روز نزدیک یهوه خدای ما باشد تاحق بنده خود و حق

۹ و واقع شد که چون سلیمان از بنا نمودن خانه خداوند و خانه پادشاه و از بجا آوردن هر مقصودی که سلیمان خواسته بود، فارغ شد، ۲ خداوند بار دیگر به سلیمان ظاهر شد، چنانکه در جبعون بر وی ظاهر شده بود. ۳ و خداوند وی را گفت: «دعا و تضرع تو را که به حضور من کردی، اجابت نمودم، و این خانه‌ای را که بنانمودی تا نام من در آن تا به ابد نهاده شود تقدیس نمودم، و چشمان و دل من همیشه اوقات در آن خواهد بود. ۴ پس اگر تو با دل کامل و استقامت به طوری که پدرت داود رفتار نمود به حضور من سلوک نمایی، و هرچه تو را امر فرمایم بجا آوری و فرایض و احکام مرا نگاه داری، ۵ آنگاه کرسی سلطنت تو را بر اسرائیل تا به ابد برقرار خواهم گردانید، چنانکه به پدر تو داود وعده دادم و گفتم که از تو کسی که بر کرسی اسرائیل بنشیند، مفقودنخواهد شد. ۶ «اما اگر شما و پسران شما از متابعت من روگردانیده، اوامر و فرایضی را که به پدران شما دادم نگاه ندارید و رفته، خدایان دیگر را عبادت نموده، آنها را سجده کنید، ۷ آنگاه اسرائیل را ازروی زمینی که به ایشان دادم منقطع خواهم ساخت، و این خانه را که به جهت اسم خود تقدیس نمودم از حضور خویش دور خواهم انداخت، و اسرائیل در میان جمیع قومهاضرب‌المثل و مضحکه خواهد شد. ۸ و این خانه عبرتی خواهد گردید به طوری که هرکه نزد آن بگذرد، متحیر شده، صغیر خواهد زد و خواهند گفت: خداوند به این زمین و به این خانه چرا چنین عمل

سنگ که موسی در حوریب در آن گذاشت، وقتی که خداوند با ندارد تا چه رسد به این خانه‌ای که من بنا کرده‌ام. ۲۸ لیکن ای بنی اسرائیل در حین بیرون آمدن ایشان از زمین مصر عهد بست. یهوه، خدای من، به دعا و تضرع بنده خود توجه نما و استغاثه و ۱۰ واقع شد که چون کاهنان از قدس بیرون آمدند ابر، خانه دعایی را که بنده ات امروز به حضور تو می‌کند، بشنو، ۲۹ تاآنکه خداوند را پر ساخت. ۱۱ و کاهنان به سبب ابر نتوانستند به جهت شب و روز چشمان تو بر این خانه باز شود ویر مکانی که دربارهاش خدمت بایستند، زیرا که جلال یهوه، خانه خداوند را پر کرده بود. گفتی که اسم من در آنجا خواهد بود و تا دعایی را که بنده ات به ۱۲ آنگاه سلیمان گفت: «خداوند گفته است که در تاریکی غلیظ سوی این مکان بنماید، اجابت کنی. ۳۰ و تضرع بنده ات و قوم ساکن می‌شوم. ۱۳ فی الواقع خانه‌ای برای سکونت تو و مکانی را خود اسرائیل را که به سوی این مکان دعامی نماید، بشنو و از که در آن تا به ابد ساکن شوی بنا نموده‌ام.» ۱۴ و پادشاه روی مکان سکونت خود، یعنی از آسمان بشنو و چون شنیدی عفو خود را برگردانید، تمامی جماعت اسرائیل را برکت داد و تمامی نما. ۳۱ «اگر کسی به همسایه خود گناه ورزد و قسم بر او عرضه جماعت اسرائیل بایستاند. ۱۵ پس گفت: «یهوه خدای اسرائیل شود که بخورد و او آمده پیش مذبح تو در این خانه قسم خورد، متبارک باد که به دهان خود به پدر من داود وعده داده، و به دست ۳۲ آنگاه از آسمان بشنو و عمل نموده، به جهت بندگان حکم خود آن را به‌جا آورد، گفت: ۱۶ از روزی که قوم خود اسرائیل را از نما و شیران را ملزم ساخته، راه ایشان را به‌سر ایشان برسان و مصر برآورد، شهری از جمیع اسباط اسرائیل برگزیدیم تا خانه‌ای عادلان را عادل شمرده، ایشان را برحسب عدالت ایشان جزا بنا نمایم که اسم من در آن باشد، اما داود را برگزیدیم تا پیشوای ده. ۳۳ «و هنگامی که قوم تو اسرائیل به سبب گناهی که به تو قوم من اسرائیل بشود. ۱۷ و در دل پدرم، داود بود که خانه‌ای ورزیده باشند به حضور دشمنان خود مغلوب شوند اگر به سوی تو برای اسم یهوه، خدای اسرائیل، بنامیاید. ۱۸ اما خداوند به پدرم بازگشت نموده، اسم تو را اعتراف نمایند و نزد تو در این خانه دعا داود گفت: چون دردل تو بود که خانه‌ای برای اسم من بنا نمای، و تضرع نمایند، ۳۴ آنگاه از آسمان بشنو و گناه قوم خود، اسرائیل نیکوکردی که این را در دل خود نهادی. ۱۹ لیکن توخانه را بنا را بیامرز و ایشان را به زمینی که به پدران ایشان داده‌ای بازآور. نخواهی نمود بلکه پسر تو که از صلب تو بیرون آید، او خانه را ۳۵ «هنگامی که آسمان بسته شود و به سبب گناهی که به تو برای اسم من بنا خواهد کرد. ۲۰ پس خداوند کلامی را که گفته ورزیده باشند باران نبارد، اگر به سوی این مکان دعا کنند و اسم بود ثابت گردانید، و من به‌جای پدر خود داود برخاسته، ویر وفق تو را اعتراف نمایند و به سبب مصیبتی که به ایشان رسانیده باشی آنچه خداوند گفته بود بر کرسی اسرائیل نشسته‌ام، و خانه را به از گناه خویش بازگشت کنند، ۳۶ آنگاه از آسمان بشنو و گناه اسم یهوه، خدای اسرائیل، بنا کرده‌ام. ۲۱ و در آن، مکانی مقرر بندگان و قوم خود اسرائیل را بیامرز و ایشان را به راه نیکو که در کرده‌ام برای تابوتی که عهد خداوند در آن است که آن را بایردان آن باید رفت، تعلیم ده و به زمین خود که آن را به قوم خویش برای ما حین بیرون آوردن ایشان از مصر بسته بود.» ۲۲ و سلیمان پیش میراث بخشیده‌ای، باران بفرست. ۳۷ «اگر در زمین قحطی باشد مذبح خداوند به حضور تمامی جماعت اسرائیل ایستاده، دستهای و اگر ویا یا بادسموم یا یرقان باشد و اگر ملخ یا کرم باشد و خود را به سوی آسمان برافراشت ۲۳ و گفت: «ای یهوه، خدای اگر دشمنان ایشان، ایشان را در شهرهای زمین ایشان محاصره اسرائیل، خدایی مثل تو نه بالا در آسمان و نه پایین بر زمین هست نمایند، هر بلایی یا هر مرضی که بوده باشد، ۳۸ آنگاه هر دعا و که با بندگان خود که به حضور تو به تمامی دل خویش سلوک هر استغاثه‌ای که از هر مرد یا از تمامی قوم تو، اسرائیل، کرده شود می‌نمایند، عهد و رحمت را نگاه می‌داری. ۲۴ و آن وعده‌ای که به که هریک از ایشان بالای دل خود را خواهند دانست، و دستهای بنده خود، پدرم داود داده‌ای، نگاه داشته‌ای زیرا به دهان خود خود را به سوی این خانه دراز نمایند، ۳۹ آنگاه از آسمان که وعده دادی و به دست خود آن را وفا نمودی چنانکه امروز شده مکان سکونت تو باشد بشنو و بیامرز و عمل نموده، به هر کس که است. ۲۵ پس الان ای یهوه، خدای اسرائیل، باینده خود، پدرم دل او را می‌دانی به حسب راههایش جزا بده، زیرا که تو به تنهایی داود، آن وعده‌ای را نگاه دار که به او داده و گفته‌ای کسی که عارف قلوب جمیع بنی آدم هستی. ۴۰ تاآنکه ایشان در تمام بر کرسی اسرائیل بنشینند برای تو به حضور من منقطع نخواهد روزهایی که به روی زمینی که به پدران ما داده‌ای زنده باشند، از شد، به شرطی که پسران طریق های خود را نگاه داشته، به توبت‌رسند. ۴۱ «و نیز غریبی که از قوم تو، اسرائیل، نباشد و به‌خاطر حضور من سلوک نمایند چنانکه تو به حضور رفتار نمودی. ۲۶ و اسم تو از زمین بعید آمده باشد، ۴۲ زیرا که آوازه اسم عظیمت و الان ای خدای اسرائیل تمنا اینکه کلامی که به بنده خود، پدرم دست قوی و بازوی دراز تو را خواهند شنید، پس چون بیاید و به داود گفته‌ای، ثابت بشود. ۲۷ «اما آیا خدا فی الحقیقه بر زمین سوی این خانه دعا نماید، ۴۳ آنگاه از آسمان که مکان سکونت ساکن خواهد شد؟ اینک فلک و فلک الافلاک را گنجایش توست بشنو و موافق هرچه آن غریب از تو استدعا نماید به عمل

شبکه بود، و انارها در صفهاگرداگرد تاج دیگر دوپست بود. ۲۱ و کاسه هارا ساخت. پس حیرام تمام کاری که برای سلیمان پادشاه ستونها را دررواق هیکل برپا نمود و ستون راست را برپانموده، آن را به جهت خانه خداوند می‌کرد به انجام رسانید. ۴۱ دو ستون و یاکین نام نهاد. پس ستون چپ را برپا نموده، آن را بوغر نامید. دو پیاله تاجهایی که بر سردو ستون بود و دو شبکه به جهت ۲۲ و بر سر ستونها سونکاری بود. پس کار ستونها تمام شد. پوشانیدن دوپیاله تاجهایی که بر سر ستونها بود. ۴۲ و چهارصد انار ۲۳ و دریاچه ریخته شده را ساخت که از لب تابلیش ده ذراع بود و برای دو شبکه که دو صف انار برای هر شبکه بود به جهت از هر طرف مدور بود، و بلندیش پنج ذراع و ریسمانی سی ذراعی پوشانیدن دو پیاله تاجهایی که بالای ستونها بود، ۴۳ و ده پایه و آن را گرداگرد احاطه داشت. ۲۴ و زیر لب آن از هرطرف کدوها ده حوضی که بر پایه‌ها بود، ۴۴ و یک دریاچه و دوازده گاو بود که آن را احاطه می‌داشت برای هر ذراع ده، و آنها دریاچه را زیردریاچه. ۴۵ و دیگها و خاک اندازه‌ها و کاسه‌ها، یعنی همه این از هر جانب احاطه داشت و آن کدوها در دو صف بود و در حین ظرفی که حیرام برای سلیمان پادشاه در خانه خداوند ساخت از ریخته شدن آن، ریخته شده بود. ۲۵ و آن بردوازده گاو قایم بود برنج صیقلی بود. ۴۶ آنها را پادشاه در صحرای اردن در کل که روی سه از آنها به سوی شمال بود و روی سه به سوی مغرب و رست که در میان سکوت و صرطان است، ریخت. ۴۷ و سلیمان روی سه به سوی جنوب و روی سه به سوی مشرق بود، و دریاچه بر تمامی این ظروف را بی‌وزن واگذاشت زیرا چونکه از حد زیاده بود، فوق آنها بود و همه موخرهای آنها به طرف اندرون بود. ۲۶ و وزن برنج دریافت نشد. ۴۸ و سلیمان تمامی آلاتی که در خانه حیرام آن یک وجب بود و لبش مثل لب کاسه مانند گل سوسن خداوند بود ساخت، مذبح را از طلا و میز را که نان تقدمه بر آن ساخته شده بود که گنجایش آن دو هزار بت می‌داشت. ۲۷ و ده بود از طلا. ۴۹ و شمعدانها را که پنج از آنها به طرف راست و پایه‌اش را از برنج ساخت که طول هریابه چهار ذراع بود و عرضش پنج به طرف چپ روبروی محراب بود، از طلای خالص و گلها چهار ذراع و بلندیش سه ذراع بود. ۲۸ و صنعت پایه‌ها اینطور بود و چراغها و انبرها را از طلا، ۵۰ و طاسها و گلگیرها و کاسه‌ها که حاشیه‌ها داشت و حاشیه‌ها در میان زبانه هابود. ۲۹ و بر آن وقاشقه‌ها و مجمرها را از طلای خالص و پاشنه‌ها را هم به جهت حاشیه‌ها که درون زبانه‌ها بود شیران و گاو و کروبیان بودند و درهای خانه اندرونی، یعنی به جهت قدس‌الاقداص و هم به جهت همچنین برزبانها به طرف بالا بود. و زیر شیران و گاو و بسته‌های درهای خانه، یعنی هیکل، از طلا ساخت. ۵۱ پس تمامی کاری گل کاری آویزان بود. ۳۰ و هر پایه چهارچرخ برنجین با میله‌های که سلیمان پادشاه برای خانه خداوند ساخت تمام شد و سلیمان برنجین داشت و چهارپایه آن را دوشها بود و آن دوشها زیر حوض چیزهایی را که پدرش داود وقف کرده بود، ازقره و طلا و آلات ریخته شده بود و بسته‌ها به‌جانب هریک طرف از آنها بود. ۳۱ و درآورده، در خزینه‌های خانه خداوند گذاشت.

▲ آنگاه سلیمان، مشایخ اسرائیل و جمیع روسای اسباط و سروران خانه‌های آبی‌بنی اسرائیل را نزد سلیمان پادشاه در اورشلیم جمع کرد تا تابوت عهد خداوند را از شهر دادو که صهیون باشد، برآورند. ۲ و جمیع مردان اسرائیل در ماه اینانیم که ماه هفتم است در عیدنزد سلیمان پادشاه جمع شدند. ۳ و جمیع مشایخ اسرائیل آمدند و کاهنان تابوت را برداشتند. ۴ و تابوت خداوند و خیمه اجتماع و همه آلات مقدس را که در خیمه بود آوردند و کاهنان و لاویان آنها را برآوردند. ۵ و سلیمان پادشاه و تمامی جماعت اسرائیل که نزد وی جمع شده بودند، پیش روی تابوت همراه وی ایستادند، و اینقدر گوسفند و گاو را ذبح کردند که به شمار و حساب نمی‌آمد. ۶ و کاهنان تابوت عهد خداوند را به مکانش در محراب خانه، یعنی در قدس‌الاقداص زیر بالهای کروبیان درآوردند. ۷ زیرا کروبیان بالهای خود را بر مکان تابوت پهن می‌کردند و کروبیان تابوت و عصاهایش را از بالامی پوشانیدند. ۸ و عصاهای اینقدر دراز بود که سرهای عصاهای از قدسی که پیش محراب بود، دیده می‌شد اما از بیرون دیده نمی‌شد و تا امروز در آنجا هست. ۹ و در تابوت چیزی نبود سوای آن دو لوح

سرو آزاد بنا کرد، یعنی از زمین خانه تادیوار متصل به سقف را از اندرون با چوب پوشانید و زمین خانه را به تخته های صنوبر فرش کرد. ۱۶ و از پشت خانه بیست ذراع با تخته های سرو آزاد از زمین تا سر دیوارها بنا کرد و آنها را در اندرون به جهت محراب، یعنی به جهت قدس‌الافداس بنا نمود. ۱۷ و خانه، یعنی هیكل پیش روی محراب چهل ذراع بود. ۱۸ و در اندرون خانه چوب سرو آزاد مثبت به شکل کدوها و بسته های گل بود چنانکه هم‌اش سرو آزاد بود و هیچ سنگ پیدا نشد. ۱۹ و در اندرون خانه، محراب را ساخت تا تابوت عهد خداوند را در آن بگذارد. ۲۰ و اما داخل محراب طولش بیست ذراع و عرضش بیست ذراع و بلندیش بیست ذراع بود و آن را به زر خالص پوشانید و مذبح را با چوب سرو آزاد پوشانید. ۲۱ پس سلیمان داخل خانه را به زر خالص پوشانید و پیش روی محراب زنجیرهای طلا کشید و آن را به طلا پوشانید. ۲۲ و تمامی خانه را به طلا پوشانید تا همگی خانه تمام شد و تمامی مذبح را که پیش روی محراب بود، به طلا پوشانید. ۲۳ و در محراب دو کروی از چوب زیتون ساخت که قد هر یک از آنها ده ذراع بود. ۲۴ و بال یک کروی پنج ذراع و بال کروی دیگر پنج ذراع بود و از سر یک بال تا به سر بال دیگر ده ذراع بود. ۲۵ و کروی دوم ده ذراع بود که هر دو کروی را یک اندازه و یک شکل بود. ۲۶ بلندی کروی اول ده ذراع بود و همچنین کروی دیگر. ۲۷ و کرویانی را در اندرون خانه گذاشت و بالهای کرویانی پهن شد به طوری که بال یک کروی به دیوار می‌رسید و بال کروی دیگر به دیوار دیگر می‌رسید و در میان خانه بالهای آنها با یکدیگر برمی خورد. ۲۸ و کرویانی را به طلا پوشانید. ۲۹ و بر تمامی دیوارهای خانه، به هر طرف نقشهای تراشیده شده کرویانی و درختان خرما و بسته های گل در اندرون و بیرون کند. ۳۰ و زمین خانه را از اندرون و بیرون به طلا پوشانید. ۳۱ و به جهت در محراب دو لنگه از چوب زیتون، و آستانه و باهوهای آن را به اندازه پنج یک دیوار ساخت. ۳۲ پس آن دو لنگه از چوب زیتون بود و بر آنها نقشهای کرویانی و درختان خرما و بسته های گل کند و به طلا پوشانید. و کرویانی و درختان خرما را به طلا پوشانید. ۳۳ و همچنین به جهت در هیكل باهوهای چوب زیتون به اندازه چهار یک دیوار ساخت. ۳۴ و دو لنگه این در از چوب صنوبر بود و دو تخته لنگه اول تا می شد و دو تخته لنگه دوم تا می شد. ۳۵ و بر آنها کرویانی و درختان خرما و بسته های گل کند و آنها را به طلایی که موافق نقشها ساخته بود، پوشانید. ۳۶ و صحن اندرون را از سه صف سنگهای تراشیده، و یک صف تیرهای سرو آزاد بنا نمود. ۳۷ و بنیاد خانه خداوند در ماه زیو از سال چهارم سلطنت نهاده شد. ۳۸ و در سال یازدهم در ماه بول که ماه هشتم

باشد، خانه با تمامی متعلقاتش بر وفق تمامی قانون هایش تمام شد. پس آن را در هفت سال بنا نمود.

۷ اما خانه خودش را سلیمان در مدت سیزده سال بنا نموده، تمامی خانه خویش را به اتمام رسانید. ۲ و خانه جنگل لبنان را بنا نمود که طولش صد ذراع و عرضش پنجاه ذراع و بلندیش سی ذراع بود و آن را بر چهار صف تیرهای سرو آزاد بنا کرد و بر آن ستونها، تیرهای سرو آزاد گذاشت. ۳ و آن بر زیر چهل و پنج غره که بالای ستونها بود به سرو آزاد پوشانیده شد که در هر صف پانزده بود. ۴ و سه صف تخته پوش بود و پنجره مقابل پنجره در سه طبقه بود. ۵ و جمیع درها و باهوهای مربع و تخته پوش بود و پنجره مقابل پنجره در سه طبقه بود. ۶ و رواقی از ستونها ساخت که طولش پنجاه ذراع و عرضش سی ذراع بود و رواقی پیش آنها. ۷ و ستونها و آستانه پیش آنها و رواقی به جهت کرسی خود، یعنی رواق داوری که در آن حکم نماید، ساخت و آن را به سرو آزاد از زمین تا سقف پوشانید. ۸ و خانه‌اش که در آن ساکن شود در صحن دیگر در اندرون رواق به همین ترکیب ساخته شد. و برای دختر فرعون که سلیمان او را به زنی گرفته بود، خانه‌ای مثل این رواق ساخت. ۹ همه این عمارات از سنگهای گرانبهایی که به اندازه تراشیده و از اندرون و بیرون با ارها بریده شده بود از بنیاد تا به سر دیوار و از بیرون تا صحن بزرگ بود. ۱۰ و بنیاد از سنگهای گرانها و سنگهای بزرگ، یعنی سنگهای ده ذراعی و سنگهای هشت ذراعی بود. ۱۱ و بالای آنها سنگهای گرانها که به اندازه تراشیده شده، و چوبهای سرو آزاد بود. ۱۲ و گرداگرد صحن بزرگ سه صف سنگهای تراشیده و یک صف تیرهای سرو آزاد بود و صحن اندرون خانه خداوند و رواق خانه همچنین بود. ۱۳ و سلیمان پادشاه فرستاده، حیرام را از صور آورد. ۱۴ و او پسر بیوه‌زی از سبط نفتالی بود و پدرش مردی از اهل صور و مسگر بود و او پر از حکمت و مهارت و فهم برای کردن هر صنعت مسگری بود. پس نزد سلیمان پادشاه آمده، تمامی کارهایش را به انجام رسانید. ۱۵ و دو ستون برنج ریخت که طول هر ستون هجده ذراع بود و ریسمانی دوازده ذراع ستون دوم را احاطه داشت. ۱۶ و دو تاج از برنج ریخته شده ساخت تا آنها را بر سر ستونها بگذارد که طول یک تاج پنج ذراع و طول تاج دیگر پنج ذراع بود. ۱۷ و شبکه های شبکه کاری و رشته های زنجیر کاری بود به جهت تاجهایی که بر سر ستونها بود، یعنی هفت برای تاج اول و هفت برای تاج دوم. ۱۸ پس ستونها را ساخت و گرداگرد یک شبکه کاری دو صف بود تا تاجهایی را که بر سر آنها بود بپوشاند. و به جهت تاج دیگر همچنین ساخت. ۱۹ و تاجهایی که بر سر ستونهایی که در رواق بود، از سوسنکاری به مقدار چهار ذراع بود. ۲۰ و تاجها از طرف بالا نیز بر سر آن دو ستون بودند بطنی که به جانب

به جهت اسبان و اسبان تازی به مکانی که هر کس برحسب هرساله اینقدر به حرم می داد. ۱۲ و خداوند سلیمان را به نوعی که وظیفه اش مقرر بود، می آوردند. ۲۹ و خدا به سلیمان حکمت و به او وعده داده بود، حکمت بخشید و در میان حیرام و سلیمان فطانت از حدزاده و وسعت دل مثل ریگ کناره دریا عطا فرمود. صلح بود و با یکدیگر عهد بستند. ۱۳ و سلیمان پادشاه از تمامی ۳۰ و حکمت سلیمان از حکمت تمامی بنی مشرق و از حکمت اسرائیل سخره گرفت و آن سخره سی هزار نفر بود. ۱۴ و از ایشان جمیع مصریان زیاده بود. ۳۱ و از جمیع آدمیان از ایتان ازراحی و ده هزار نفر، هر ماهی به نوبت به لبنان می فرستاد. یک ماه در از پسران ماحول، یعنی حیرام و کلکول و دردع حکیم تربود لبنان و دو ماه در خانه خویش می ماندند. و ادونیرام رئیس سخره و اسم او در میان تمامی امتهایی که به اطرافش بودند، شهرت بود. ۱۵ و سلیمان را هفتاد هزار مرد باربردار و هشتاد هزارنفر چوب یافت. ۳۲ و سه هزار مثل گفت و سرودهایش هزار و پنج بود. بر در کوه بود. ۱۶ سواى سروران گماشتگان سلیمان که ناظر ۳۳ و درباره درختان سخن گفت، از سرو آزاد لبنان تا زوفائی که کار بود، یعنی سه هزارو سیصد نفر که بر عاملان کار ضابط بر دیوارها می روید و درباره بهایم و مرغان وحشرات و ماهیان نیز بودند. ۱۷ و پادشاه امر فرمود تا سنگهای بزرگ و سنگهای گرانها سخن گفت. ۳۴ و از جمیع طوایف و از تمام پادشاهان زمین که و سنگهای تراشیده شده به جهت بنای خانه کنند. ۱۸ و بنایان آواره حکمت او را شنیده بودند، می آمدند تا حکمت سلیمان را سلیمان و بنایان حیرام و جبیلان آنها را تراشیدند، پس چوبها و استماع نمایند. سنگها را به جهت بنای خانه مهیا ساختند.

۵ و حیرام، پادشاه صور، خادمان خود را نزد سلیمان فرستاد، ۶ و واقع شد در سال چهارصد و هشتاد ازخروج بنی اسرائیل از چونکه شنیده بود که او را به جای پدرش به پادشاهی مسح کرده اند، زمین مصر در ماه زیویه ماه دوم از سال چهارم سلطنت سلیمان زیرا که حیرام همیشه دوست داود بود. ۲ و سلیمان نزد حیرام بر اسرائیل بود که بنای خانه خداوند را شروع کرد. ۲ و خانه فرستاده، گفت ۳ که «تو پدر من داود رامی دانی که نتوانست خداوند که سلیمان پادشاه بنا نمود پولش شصت ذراع و عرض خانه ای به اسم یهوه، خدای خود بنا نماید به سبب جنگهایی که بیست و بلندیش سی ذراع بود. ۳ و رواق پیش هیكل خانه موافق او را احاطه می نمود تا خداوند ایشان را زیر کف پایهای اونها. عرض خانه، طولش بیست ذراع و عرضش روبروی خانه ده ذراع ۴ اما الان یهوه، خدای من، مرا از هر طرف آرامی داده است که بود. ۴ و برای خانه پنجره های مشبک ساخت. ۵ و بر دیوار هیچ دشمنی و هیچ واقعه بدی وجود ندارد. ۵ و اینک مراد من خانه به هر طرفش طبقه ها بنا کرد، یعنی به هر طرف دیوارهای این است که خانه ای به اسم یهوه، خدای خود، بنا نمایم چنانکه خانه هم بر هیكل و هم بر محراب و به هر طرفش غرفه ها ساخت. خداوند به پدرم داود وعده داد و گفت که پسرت که او را به جای ۶ و طبقه تحتانی عرضش پنج ذراع و طبقه وسطی عرضش شش تو بر کرسی خواهم نشاند، خانه را به اسم من بنا خواهد کرد. ذراع و طبقه سومی عرضش هفت ذراع بود زیرا که به هر طرف ۶ و حال امر فرما که سروهای آزاد از لبنان برای من قطع نمایند و خانه از خارج پشته ها گذاشت تا تیرها در دیوار خانه متمکن نشود. خادمان من همراه خادمان تو خواهند بود، و مزد خادمان را موافق ۷ و چون خانه بنا می شد از سنگهایی که در معدن مهیا شده بود، هرآنچه بفرمایی به تو خواهم داد، زیرا تو می دانی که در میان بنا شد به طوری که در وقت بنا نمودن خانه نه چکش و نه تبر و ما کسی نیست که مثل صیدونیان در قطع نمودن درختان ماهر نه هیچ آلات آهنی مسموع شد. ۸ و در غرفه های وسطی در باشد.» ۷ پس چون حیرام سخنان سلیمان را شنید، به غایت جانب راست خانه بود و به طبقه وسطی و از طبقه وسطی تا طبقه شادمان شده، گفت: «امروز خداوند متبارک باد که به داود پسری سومی از پله های پیچایی بالا می رفتند. ۹ و خانه را بنا کرده، آن حکیم بر این قوم عظیم عطا نموده است.» ۸ و حیرام نزد سلیمان را به اتمام رسانید و خانه را با تیرهای تخته های چوب سرو آزاد فرستاده، گفت: «پیغمبری که نزد من فرستادی اجابت نمودم و من پوشانید. ۱۰ و بر تمامی خانه طبقه ها را بنا نمود که بلندی هر یک خواش تو را درباره چوب سرو آزاد و چوب صنوبر بجا خواهم آورد. از آنها پنج ذراع بود و با تیرهای سرو آزاد در خانه متمکن شد. ۹ خادمان من آنها را از لبنان به دریا فرود خواهند آورد و من آنها ۱۱ و کلام خداوند بر سلیمان نازل شده، گفت: ۱۲ «این خانه ای رابسته خواهم ساخت در دریا، تا مکانی که برای من معین کنی که تو بنا می کنی اگر در فرائض من سلوک نموده، احکام مرا و آنها را در آنجا از هم باز خواهم کرد تا آنها را ببری و اما تو به جلا آوری و جمیع اوامر مرا نگاه داشته، در آنها رفتار نمایی، درباره دادن آذوقه به خانه من اراده مرا به جلا خواهی آورد.» ۱۰ پس آنگاه سخنان خود را که با پدرت، داود، گفته ام با تواسنوار خواهم حیرام چوبهای سرو آزاد و چوبهای صنوبر را موافق تمامی اراده اش گردانید. ۱۳ و در میان بنی اسرائیل ساکن شده، قوم خود اسرائیل به سلیمان داد. ۱۱ و سلیمان بیست هزار کر گندم و بیست هزار را ترک نخواهم نمود.» ۱۴ پس سلیمان خانه را بنا نموده، آن را کروغن صاف به حیرام به جهت قوت خانه اش داد، و سلیمان به اتمام رسانید. ۱۵ و اندرون دیوارهای خانه را به تخته های

به نظر خداوند پسند آمد که سلیمان این چیز را خواسته بود. که پادشاه کرده بود، شنیدند از پادشاه بترسیدند زیرا دیدند که ۱۱ پس خدا وی را گفت: «چونکه این چیز را خواستی و طول ایام برای خویشتن نطلبیدی، و دولت برای خودسوال نمودی، و جان دشمنانت را نطلبیدی، بلکه به جهت خود حکمت خواستی تا انصاف رابفهمی، ۱۲ اینک برحسب کلام تو کردم و اینک دل حکیم و فہیم به تو دادم به طوری که پیش از تو مثل تویی نبوده است و بعد از تو کسی مثل تو نخواهد برخاست. ۱۳ و نیز آنچه را نطلبیدی، یعنی هم دولت و هم جلال را به تو عطا فرمودم به حدی که در تمامی روزهای کسی مثل تو در میان پادشاهان نخواهد بود. ۱۴ و اگر در راههای من سلوک نموده، فرایض و اوامر مرا نگاه داری به طوری که پدر تو داود سلوک نمود، آنگاه روزهایت را طویل خواهم گردانید.» ۱۵ پس سلیمان بیدار شد و اینک خواب بود و به اورشلیم آمده، پیش تابوت عهد خداوند ایستاد، و قربانی های سوختنی گذرانید و ذبایح سلامتی ذبح کرده، برای تمامی بندگانش صیافت نمود. ۱۶ آنگاه دو زن زانیه نزد پادشاه آمده، در حضورش ایستادند. ۱۷ و یکی از آن زنان گفت: «ای آقایم، من و این زن در یک خانه ساکنیم و در آن خانه با او زاییدم. ۱۸ و روز سوم بعد از زاییدنم واقع شد که این زن نیز زایید و ما با یکدیگر بودیم و کسی دیگر با ما در خانه نبود و ما هر دو در خانه تنها بودیم. ۱۹ و در شب، پسر این زن مرد زیرا که بر او خوابیده بود. ۲۰ و او در نصف شب برخاسته، پسر مرا وقتی که کنیزت در خواب بود از پهلوی من گرفت و در بغل خود گذاشت و پسر مرده خود را در بغل من نهاد. ۲۱ و بامدادان چون برخاستم تاپسر خود را شیر دهم اینک مرده بود اما چون در وقت صبح بر او نگاه کردم، دیدم که پسری که من زاییده بودم، نیست.» ۲۲ زن دیگر گفت: «نی، بلکه پسر زنده از آن من است و پسر مرده از آن توست.» و آن دیگر گفت: «نی، بلکه پسر مرده از آن توست و پسر زنده از آن من است.» و به حضور پادشاه مکالمه می کردند. ۲۳ پس پادشاه گفت: «این می گوید که این پسر زنده از آن من است و پسر مرده از آن توست و آن می گوید نی، بلکه پسر مرده از آن توست و پسر زنده از آن من است.» ۲۴ و پادشاه گفت: «شمشیری نزد من بیاورید.» پس شمشیری به حضور پادشاه آوردند. ۲۵ و پادشاه گفت: «پسر زنده را به دو حصه تقسیم نمایند و نصفش را به این و نصفش را به آن بدهید.» ۲۶ و زنی که پسر زنده از آن او بود چونکه دلش بر پسرش می سوخت به پادشاه عرض کرده، گفت: «ای آقایم! پسر زنده را به او بدهید و او را هرگز مکشید.» اما آن دیگری گفت: «نه از آن من و نه از آن تو باشد؛ او را تقسیم نمایید.» ۲۷ آنگاه پادشاه امر فرموده، گفت: «پسر زنده را به او بدهید و او را البته مکشید زیرا که مادرش این است.» ۲۸ و چون تمامی اسرائیل حکمی را نمی گذاشتند که به هیچ چیز احتیاج باشد. ۲۸ و جو و کاه

بزرگ من است، هم به جهت او و هم به جهت ابیاتار کاهن و هم نیکوست. به طوری که آقام پادشاه فرموده است، بنده ات چنین به جهت یوآب بن صرویه.» ۲۳ و سلیمان پادشاه به خداوند قسم عمل خواهد نمود.» پس شمععی روزهای بسیار در اورشلیم ساکن خورده، گفت: «خدا به من مثل این بلکه زیاده از این عمل نماید بود. ۳۹ اما بعد از انقضای سه سال واقع شد که دوغلام شمععی اگر ادنیا این سخن را به ضرر جان خود نگفته باشد. ۲۴ و الان نزد اخیش بن معکه، پادشاه جت فرار کردند و شمععی را خبر قسم به حیات خداوند که مرا استوار نموده، و مرا برکسی پدرم، داده، گفتند که «اینک غلامان در جت هستند.» ۴۰ و شمععی داود نشانیده، و خانه‌ای برایم به طوری که وعده نموده بود، برپا برخاسته، الاغ خود را بیاراست و به جستجوی غلامانش، نزد کرده است که ادنیا امروز خواهد مرد.» ۲۵ پس سلیمان پادشاه اخیش به جت روانه شد، و شمععی رفته، غلامان خود را از جت به دست بنایاهو ابن یهویداع فرستاد و او وی را زد که مرد. ۲۶ و بازآورد. ۴۱ و به سلیمان خبر دادند که شمععی از اورشلیم به جت پادشاه به ابیاتار کاهن گفت: «به مزرعه خود به عناتوت برو زیرا که رفته و برگشته است. ۴۲ و پادشاه فرستاده، شمععی را خواند و وی تو مستوجب قتل هستی، لیکن امروز تو را نخواهم کشت، چونکه را گفت: «آیا تو را به خداوند قسم ندادم و تو را نگفتم در روزی تابوت خداوند، پیوه را در حضور پدرم داود برمی داشتی، و در که بیرون شوی و به هر جا بروی یقین بدان که خواهی مرد، و تو تمامی مصیبت های پدرم مصیبت کشیدی.» ۲۷ پس سلیمان، مراگفتی سخنی که شنیدم نیکوست. ۴۳ پس قسم خداوند و ابیاتار را از کهانت خداوند اخراج نمود تا کلام خداوند را که درباره حکمی را که به تو امر فرمودم، چرانگاه نداشتی؟» ۴۴ و پادشاه به خاندان عیلی در شیلوه گفته بود، کامل گردانند. ۲۸ و چون خبر به شمععی گفت: «تمامی بدی را که دلت از آن آگاهی دارد که به یوآب رسید، یوآب به خیمه خداوند فرار کرده، شاخهای مذبح را پدر من داود کرده‌ای، می‌دانی و خداوند شرارت تو را به سرت گرفت زیرا که یوآب، ادنیا را متابعت کرده، هرچند ابشالوم رامتابعت برگردانیده است. ۴۵ و سلیمان پادشاه، مبارک خواهد بود و کرسی نموده بود. ۲۹ و سلیمان پادشاه را خبر دادند که یوآب به خیمه داود در حضور خداوند تا به ابد پایدار خواهد ماند.» ۴۶ پس خداوند فرار کرده، و اینک به پهلوی مذبح است. پس سلیمان، پادشاه بنایاهو ابن یهویداع را امر فرمود و او بیرون رفته، او را زد که بنایاهو ابن یهویداع را فرستاده، گفت: «برو و او را بکش.» ۳۰ و مرد. و سلطنت در دست سلیمان برقرار گردید.

بنایاهو به خیمه خداوند داخل شده، او را گفت: «پادشاه چنین می‌فرماید که بیرون بیا.» او گفت: «نی، بلکه اینجا می‌میرم.» و بنایاهو به پادشاه خبر رسانیده، گفت که «یوآب چنین گفته، و چنین به من جواب داده است.» ۳۱ پادشاه وی را فرمود: «موافق سخنش عمل نما و او را کشته، دفن کن تا خون بی‌گناهی را که یوآب ریخته بود از من و از خاندان پدرم دورنمایی. ۳۲ و خداوند خونش را بر سر خودش ردخواهد گردانید به سبب اینکه بر دو مرد که از او عادلتر و نیکوتر بودند هجوم آورده، ایشان را با شمشیر کشت و پدرم، داود اطلاع نداشت، یعنی ابنیر بن نیر، سردار لشکر اسرائیل و عماسا ابن یتر، سردار لشکر یهودا. ۳۳ پس خون ایشان بر سر یوآب و بر سر ذریش تا به ابد برخواهد گشت و برای داود و ذریش و خاندانش و کرسی‌اش سلامتی از جانب خداوند تا ابدالایاد خواهد بود.» ۳۴ پس بنایاهو ابن یهویداع رفته، او را زد و کشت و او را در خانه‌اش که در صحرا بود، دفن کردند. ۳۵ و پادشاه بنایاهو ابن یهویداع را به جایش به سرداری لشکر نصب کرد و پادشاه، صادق کاهن را در جای ابیاتار گماشت. ۳۶ و پادشاه فرستاده، شمععی را خوانده، وی را گفت: «به جهت خود خانه‌ای در اورشلیم بناکرده، در آنجا ساکن شو و از آنجا به هیچ طرف بیرون مرو. ۳۷ زیرا یقین در روزی که بیرون روی و از نهر قدرون عبور نمایی، بدان که البته خواهی مرد و خونت بر سر خودت خواهد بود.» ۳۸ و شمععی به پادشاه گفت: «آنچه گفتی کیست که این قوم عظیم تو را داوری تواند نمود؟» ۱۰ و این امر

حقه روغن را ازخیمه گرفته، سلیمان را مسح کرد و چون کرنا راستی سلوک نمایند، یقین که از تو کسی که بر کرسی اسرائیل رانواختند تمامی قوم گفتند: «سلیمان پادشاه زنده بماند». ۴۰ و بنشیند، مفقود نخواهد شد. ۵ و دیگر تو آنچه را که یوآب بن تمامی قوم در عقب وی برآمدند و قوم نای نواختند و به فرح عظیم صرویه به من کرد می‌دانی، یعنی آنچه را با دو سردار لشکر اسرائیل شادی نمودند، به حدی که زمین از آواز ایشان منشق می‌شد. ابنیر بن نیر و عماسا ابن یتر کرد و ایشان را کشت و خون جنگ ۴۱ و ادنیا و تمامی دعوت‌شدگانی که با او بودند، چون از خوردن را در حین صلح ریخته، خون جنگ را بر کمر بندید که به کمر فراغت یافتند، این را شنیدند و چون یوآب آواز کرنا را شنید، گفت: خود داشت و بر نعلینی که به پایهایش بود، پاشید. ۶ پس موافق «چيست اين صدى اضطراب در شهر؟» ۴۲ و چون او هنوز سخن می‌گفت، اینک یونانان بن ایباتار کاهن رسید و ادنیا گفت: «بیا فرو رود. (Sheol h7585) ۷ و اما با پسران برزلائی جلعادی زیرا که تو مردشجاع هستی و خبر نیکو می‌آوری». ۴۳ یونانان در احسان نما و ایشان ازجمله خوردگان بر سفره تو باشند، زیرا که جواب ادنیا گفت: «به درستی که آقای ما، داودپادشاه، سلیمان را ایشان هنگامی که از برادر تو ابشالوم فرار می‌کردم، نزد من چنین پادشاه ساخته است. ۴۴ و پادشاه، صادق کاهن و ناتان نبی و آمدند. ۸ و اینک شمععی این جیرای بنیامینی از بحوریم نزد توست بنایاهو ابن یهویداع و کریتیان و فلیتیان را با او فرستاده، او را بر و او مرا در روزی که به محتایم رسیدم به لعنت سخت لعن کرد، قاطر پادشاه سوار کرده‌اند. ۴۵ و صادق کاهن و ناتان نبی، او لیکن چون به استقبال من به اردن آمد برای او به خداوند قسم را در جیحون به پادشاهی مسح کرده‌اند و از آنجا شادی‌کنان خورده، گفتم که تو را با شمشیرنخواهم کشت. ۹ پس الان او را برآمدند، چنانکه شهر به آشوب درآمد. و این است صدایی که بی‌گاه شمشیرزرا که مرد حکیم هستی و آنچه را که با او باید کرد، شنیدید. ۴۶ و سلیمان نیز بر کرسی سلطنت جلوس نموده است. می‌دانی. پس مویه‌ای سفید او را به قبر باخون فرود آور.» (Sheol h7585) ۱۰ پس داود با پدران خود خوابید و در شهرداود دفن آمده، گفتند: خدای تو اسم سلیمان را از اسم تو افضل و کرسی او را از کرسی تو اعظم گرداند. و پادشاه بر پسترخود سجده نمود. بود. هفت سال درحیرون سلطنت کرد و در اورشلیم سی و سه ۴۸ و پادشاه نیز چنین گفت: متبارک باد یهوه، خدای اسرائیل، که امروز کسی را که بر کرسی من بنشیند، به من داده است و چشمان و سلطنت او بسیار استوار گردید. ۱۳ و ادنیا پسر حجیت نزد من، این را می‌بیند. ۴۹ آنگاه تمامی مهمانان ادنیا ترسان شده، بتشیع، مادر سلیمان آمد و او گفت: «آیا به سلامتی آمدی؟» او برخاستند و هرکس به راه خود رفت. ۵۰ و ادنیا از سلیمان ترسان شده، برخاست و روانه شده، شاخهای مذبح را گرفت. ۵۱ و او گفت: «بگو.» ۱۵ گفت: «تو می‌دانی که سلطنت با من سلیمان را خبر داده، گفتند که «اینک ادنیا از سلیمان پادشاه می‌ترسد و شاخهای مذبح را گرفته، می‌گوید که سلیمان پادشاه امروز برای من قسم بخورد که بنده خود را به شمشیر نخواهد کشت.» از جانب خداوند از آن او بود. ۱۶ و الان خواهشی از تو دارم؛ ۵۲ و سلیمان گفت: «اگر مرد صالح باشد، یکی از مویه‌هایش بر زمین نخواهد افتاد اما اگر بدی در او یافت شود، خواهد مرد.» ۵۳ و سلیمان پادشاه فرستاد تا او را از نزد مذبح آورند و او آمده، سلیمان پادشاه را تعظیم نمود و سلیمان گفت: «به خانه خود برو.»

۲ و چون ایام وفات داود نزدیک شد، پسر خود سلیمان را وصیت فرموده، گفت: ۲ «من به راه تمامی اهل زمین می‌روم. پس تو قوی و دلیر باش. ۳ وصایای یهوه، خدای خود را نگاه داشته، به طریق‌های وی سلوک نما، و فرایض و اوامر و احکام و شهادت وی را به نوعی که در تورات موسی مکتوب است، محافظت نما تا در هر کاری که کنی و به هر جایی که توجه نمایی، برخوردار باشی. ۴ و تا آنکه خداوند، کلامی را که درباره من فرموده و گفته است، برقرار دارد که اگر پسران تو راه خویش را حفظ نموده، به تمامی دل و به تمامی جان خود در حضور من به

اول پادشاهان

۱ چند او را به لباس می‌پوشانیدند، لیکن گرم نمی شد. ۲ و خادمانش وی را گفتند: «به جهت آقای ما، پادشاه، باکره‌ای جوان بطلبند تا به حضور پادشاه بایستد و او را پرستاری نماید، و در آغوش تو بخوابد تا آقای ما، پادشاه، گرم بشود.» ۳ پس در تمامی حدود اسرائیل دختری نیکو منظر طلبیدند و ایشک شونمیه را یافته، او را نزد پادشاه آوردند. ۴ و آن دختر بسیار نیکو منظر بود و پادشاه را پرستاری نموده، او را خدمت می‌کرد، اما پادشاه او را نشناخت. ۵ آنگاه ادنیا پسر حجیت، خویشتر را برافراشته، گفت: «من سلطنت خواهم نمود.» و برای خود اراهه‌ها و سواران و پنجاه نفر را که پیش روی وی بودند، مهیا ساخت. ۶ و پدرش او را در تمامی ایام عمرش نرنجانیده، و نگفته بود چرا چنین و چنان می‌کنی، و او نیز بسیار خوش اندام بود و مادرش او را بعد از ایشالوم زاییده بود. ۷ و بایوب بن صرویه و ایباتار کاهن مشورت کرد و ایشان ادنیا را اعانت نمودند. ۸ و اما صادق کاهن و بنایاهو ابن یهویداد و ناتان نبی و شمعی و ربعی و شجاعانی که از آن داود بودند، با ادنیا نرفتند. ۹ و ادنیا گوسفندان و گاو و پروارها نزد سنگ زو حلت که به‌جانب عین روجل است، ذبح نمود، و تمامی برادرانش، پسران پادشاه را با جمیع مردان یهودا که خادمان پادشاه بودند، دعوت نمود. ۱۰ اما ناتان نبی و بنایاهو و شجاعان و برادر خود، سلیمان را دعوت نکرد. ۱۱ و ناتان به بتشیع، مادر سلیمان، عرض کرده، گفت: «آیا نشنیدی که ادنیا، پسر حجیت، سلطنت می‌کند و آقای ما داود نمی داند. ۱۲ پس حال بیا تو را مشورت دهم تا جان خود و جان پسر، سلیمان را برهانی. ۱۳ برو نزد داود پادشاه داخل شده، وی را بگو که‌ای آقای پادشاه، آیا تو برای کنیز خود قسم خورده، نگفتی که پسر تو سلیمان، بعد از من پادشاه خواهد شد؟ و او بر کرسی من خواهد نشست؟ پس چرا ادنیا پادشاه شده است؟ ۱۴ اینک وقتی که تو هنوز در آنجا با پادشاه سخن گویی، من نیز بعد از تو خواهم آمد و کلام تو را ثابت خواهم کرد.» ۱۵ پس بتشیع نزد پادشاه به اطاق درآمد و پادشاه بسیار پیر بود و ایشک شونمیه، پادشاه را خدمت می‌نمود. ۱۶ و بتشیع خم شده، پادشاه را تعظیم نمود و پادشاه گفت: «تو را چه شده است؟» ۱۷ و وی را گفت: «ای آقای تو برای کنیز خود به یهوه خدای خویش قسم خورده‌ای که پسر تو، سلیمان بعد از من پادشاه خواهد شد و او بر کرسی من خواهد نشست. ۱۸ و حال اینک ادنیا پادشاه شده است و آقای پادشاه اطلاع ندارد. ۱۹ و گاو و پروارها و گوسفندان بسیار ذبح کرده، همه پسران پادشاه و ایباتار کاهن و یوآب، سردار لشکر را دعوت کرده، اما بنده ات سلیمان را دعوت ننموده است. ۲۰ و اما ای

خداوند به جاد نبی که رایى داود بود، نازل شده، گفت: ۱۲ «برو داود را بگو خداوند چنین مى گوید: سه چیز پیش تو مى گذارم پس یکی از آنها را برای خود اختیار کن تا برایت به عمل آورم.» ۱۳ پس جاد نزد داود آمده، او را مخبر ساخت و گفت: «آیا هفت سال قحط در زمین بر تو عارض شود، یا سه ماه از حضور دشمنان خود فرار نمایی و ایشان تو را تعاقب کنند، یا وبا سه روز در زمین تو واقع شود. پس الان تشخیص نموده، بین که نزد فرستنده خود چه جواب بدهم.» ۱۴ داود به جاد گفت: «در شدت تنگی هستم. تمنا اینکه به دست خداوند بیفتم زیرا که رحمت های او عظیم است و به دست انسان نیفتم.» ۱۵ پس خداوند وبا بر اسرائیل از آن صبح تا وقت معین فرستاد و هفتاد هزار نفر از قوم، از دان تا بثرشع مردند. ۱۶ و چون فرشته، دست خود را بر اورشلیم دراز کرد تا آن را هلاک سازد، خداوند از آن بلا پشیمان شد و به فرشته ای که قوم را هلاک مى ساخت گفت: «کافی است! حال دست خود را باز دار.» و فرشته خداوند نزد خرمنگاه ارونه ییوسی بود. ۱۷ و چون داود، فرشته ای را که قوم را هلاک مى ساخت دید، به خداوند عرض کرده، گفت: «اینک من گناه کرده ام و من عصیان ورزیده ام اما این گوسفندان چه کرده اند؟ تمنا اینکه دست تو بر من و بر خاندان پدرم باشد.» ۱۸ و در آن روز جاد نزد داود آمده، گفت: «برو و مذبحی در خرمنگاه ارونه ییوسی برای خداوند برپا کن.» ۱۹ پس داود موافق کلام جاد چنانکه خداوند امر فرموده بود، رفت. ۲۰ و چون ارونه نظر انداخته، پادشاه و بندگان او را دید که نزد وی می آیند، ارونه بیرون آمده، به حضور پادشاه به روی خود به زمین افتاده، تعظیم نمود. ۲۱ و ارونه گفت: «آقایم، پادشاه، چرا نزد بنده خود آمده است؟» داود گفت: «تا خرمنگاه را از تو بخرم و مذبحی برای خداوند بنا نمایم و تا وبا از قوم رفع شود.» ۲۲ و ارونه به داود عرض کرد: «آقایم پادشاه آنچه را که در نظرش پسند آید گرفته، قربانی کند و اینک گاوان به جهت قربانی سوختنی و چومها و اسباب گاوان به جهت هیزم. این همه را ای پادشاه، ارونه به پادشاه می دهد. و ارونه به پادشاه گفت: «بپوه، خدایت، تو را قبول فرماید.» ۲۳ اما پادشاه به ارونه گفت: «نی، بلکه البته به قیمت از تو خواهم گرفت، و برای بپوه، خدای خود، قربانی های سوختنی بی قیمت نخواهم گذرانید.» پس داود خرمنگاه و گاوان را به پنجاه مثقال نقره خرید. ۲۴ و داود در آنجا مذبحی برای خداوند بنانموده، قربانی های سوختنی و ذبایح سلامتی گذرانید. پس خداوند به جهت زمین اجابت فرمود و وبا از اسرائیل رفع شد. گذرانید. پس خداوند به جهت زمین اجابت فرمود و وبا از اسرائیل رفع شد.

صبح، وقتی که آفتاب طلوع نماید، یعنی صبح بی‌ابر، هنگامی که کشت و آن مصری در دست خود نیزه‌ای داشت اما نزد وی با علف سبز از زمین می‌روید، به سبب درخشندگی بعد از باران. چوب دستی رفت و نیزه را از دست مصری ربود و وی را با نیزه ۵ یقین خانه من با خدا چنین نیست. لیکن عهدجودانی با من خودش کشت. ۲۲ و بنایاهو ابن یهویداد این کارها را کرد و در بسته است، که در همه چیز آراسته و مستحکم است. و تمامی میان آن سه مرد شجاع اسم یافت. ۲۳ و از آن سی نفر مکرمتر نجات و تمامی مسرت من این است، هرچند آن را نمو نمی شد لیکن به آن سه نفر اول نرسید و داود او را بر اهل مشورت دهد. ۶ لیکن جمیع مردان بلیعال مثل خارهایند که دورانداخته خود گماشت. ۲۴ و عسائیل برادر یوآب یکی از آن سی نفر بود و می‌شوند. چونکه آنها را به دست نتوان گرفت. ۷ و کسی که ایشان الحانان بن دودوی بیت لحمی، ۲۵ و شمه حرودی و الیقای را لمس نماید، می‌باید با آهن و نی نیزه مسلح شود. و ایشان در حرودی، ۲۶ و حالص فطلی و عیرا ابن عقیش تقوعی، ۲۷ و مسکن خود با آتش سوخته خواهند شد. ۸ و نامهای شجاعانی ابیعزر عناتوتی و موبنای حوشاتی، ۲۸ و صلومن اخوخی و مهرای که داود داشت این است: یوشیب بشبت تحکومنی که سردار نطوفاتی، ۲۹ و حالب بن بعنه نطوفاتی و اتای بن ریای از جبعه شالیشیم بود که همان عدینو عصنی باشد که بر هشتصد نفر تاخت بنی بنیامین، ۳۰ و بنایای فرعاتونی و هدای از وادیهای جاعش، آورد و ایشان را در یک وقت کشت. ۹ و بعد از او العازار بن ۳۱ و ابوعلیون عبراتی و عزومت برحومی، ۳۲ و الیحای شعلبونی و دودو ابن اخوخی، یکی از آن سه مرد شجاع که با داود بودند، از بنی یاشن یونانان، ۳۳ و شمه حراری و اخیم بن شارر اراری، هنگامی که فلسطینیان را که در آنجا برای جنگ جمع شده، ۳۴ و الیفلط بن احسبای ابن معکاتی و الیعام بن اخیتوفل جیلونی، و مردان اسرائیل رفته بودند، به مقاتله طلبیدند. ۱۰ و اما او برخاسته، ۳۵ و حصرای کرملی و فعرای اربی، ۳۶ و یحال بن ناتان از با فلسطینیان جنگ کرد تا دستش خسته شد و دستش به شمشیر چسبید و خداوند در آن روز، ظفر عظیمی داد، و قوم در عقب سلاحداران یوآب بن صرویه بودند، ۳۸ و غیرای یتری و جارب اوقفط برای غارت کردن برگشتند. ۱۱ و بعد از او شمه بن آجی یتری، ۳۹ و اورپای حتی، که جمیع اینها سی و هفت نفر بودند.

۲۴ و خشم خداوند بار دیگر بر اسرائیل افروخته شد. پس داود زمینی پر از عدس بود، و قوم از حضور فلسطینیان فرار می‌کردند. ۱۲ آنگاه او در میان آن قطعه زمین ایستاد و آن را نگاه داشته، فلسطینیان را شکست داد و خداوند ظفر عظیمی داد. ۱۳ و سه نفر از آن سی سردار فرود شده، نزد داود در وقت حصاد به مغاره عدلام آمدند، و لشکر فلسطینیان در وادی رفائیم اردو زده بودند. ۱۴ و داود در آن وقت در ملاذ خویش بود و قراول فلسطینیان در بیت لحم. ۱۵ و داود خواهش نموده، گفت: «کاش کسی مرا از چاهی که نزد دروازه بیت لحم است آب بنوشاند.» ۱۶ پس آن سه مرد شجاع، لشکر فلسطینیان را از میان شکافته، آب را از چاهی که نزد دروازه بیت لحم است کشیده، برداشتند و آن را نزد داود آوردند، اما نخواست که آن را بنوشد و آن را به جهت خداوند ریخت. ۱۷ و گفت: «ای خداوند حاشا از من که این کار را بکنم، مگر این خون آن کسان نیست که به خطر جان خود رفتند؟» از این جهت نخواست که بنوشد. کاری که این سه مرد کردند، این است. ۱۸ و ایشای، برادر یوآب بن صرویه، سردار سه نفر بود و نیزه خود را بر سیصد نفر حرکت داده، ایشان را کشت و در میان آن سه نفر اسم یافت. ۱۹ آیا از آن سه نفر مکرم تر نبود؟ پس سردار ایشان شد لیکن به سه نفر اول نرسید. ۲۰ و بنایاهو ابن یهویداد، پسر مردی شجاع قبضیلی، که کارهای عظیم کرده بود، دو پسر از پیشل موابی را کشت و در روز برف به حفره‌ای فرود شده، شیری را بکشت. ۲۱ و مرد خوش اندام مصری‌ای را احماقانه رفتار نمودم.» ۱۱ و پامدادان چون داود برخاست، کلام

۲۲ و داود در روزی که خداوند او را از دست جمیع دشمنانش و از دست شاول رهایی داد، کلمات این سرود را برای خداوند انشا نمود. ۲ و گفت: «خداوند صخره من و قلعه من و رهانده من است. ۳ خدای صخره من که بر او توکل خواهم نمود، سپر من و شاخ نجاتم، برج بلند و ملجای من، ای نجات‌دهنده من، مرا از ظلم خواهی رهایی. ۴ خداوند را که سزاوار کل حمد است، خواهم خواند. پس از دشمنان خود خلاصی خواهم یافت. ۵ زیرا که موجهای موت مرا احاطه نموده، وسیلهای عصیان مرا ترسانیده بود. ۶ رهنمای گور مرا احاطه نمودند. دامهای موت مرا دریافتند. (Sheol h7585) ۷ در تنگی خود خداوند را خواندم. و نزد خدای خویش دعا نمودم. و او آواز مرا از هیكل خود شنید. و استغاثه من به گوش وی رسید. ۸ آنگاه زمین متزلزل و مرتعش گردید. و اساسهای آسمان بلرزیدند. و از حدت خشم او متحرک گردیدند. ۹ از بینی وی دود متصاعد شد. و از دهان او آتش سوزان درآمد و اخگرها از آن افروخته گردید. ۱۰ و او آسمانها را خم کرده، نزول فرمود. و تاریکی غلیظ زیر پایهایش بود. ۱۱ بر کرویین سوار شده، پرواز نمود. و بر بالهای باد نمایان گردید. ۱۲ ظلمت را به اطراف خود سایبانها ساخت. و اجتماع آبها و ابرهای متراکم افلاک را. ۱۳ از درخشندگی‌ای که پیش روی وی بود، اخگرهای آتش افروخته گردید. ۱۴ خداوند از آسمان رعد نمود. و حضرت اعلی آواز خویش را مسموع گردانید. ۱۵ تیرها فرستاده، ایشان را پراکنده ساخت. و برق را جهانیده، ایشان را سراسیمه گردانید. ۱۶ پس عمق‌های دریا ظاهر شد. و اساسهای ربع مسکون منکشف گردید. از توبیخ خداوند و از زلفه باد بینی وی. ۱۷ از اعلی‌ علین فرستاده، مرا گرفت. و از آبهای بسیار مرا بیرون کشید. ۱۸ مرا از دشمنان زورآورم رهایی داد. و از میغضانم، چونکه از من قویتر بودند. ۱۹ در روز شقاوت من، ایشان مرا دریافته بودند. لیکن خداوند تکیه گاه من بود. ۲۰ مرا به مکان وسیع بیرون آورد. و مرا خلاصی داد چونکه به من رغبت می‌داشت. ۲۱ پس خداوند مرا به حسب عدالتم جزا خواهد داد. و به حسب پاکیزگی دستم مرا مکافات خواهد رسانید. ۲۲ زیرا که طریق‌های خداوند را حفظ نمودم. و از خدای خویش عصیان نوزیدم. ۲۳ چونکه جمیع احکام او در مد نظر من است. و از فرایض او انحراف نوزیدم. ۲۴ و به حضور او کامل شدم. و از عصیان و وزیدن، خویش را باز داشتم. ۲۵ بنابراین خداوند مرا به حسب عدالتم جزا داد. و بر حسب صداقتی که در نظر وی داشتم. ۲۶ با شخص رحیم، خویش را رحیم خواهی نمود. و با مرد کامل با کاملیت رفتار خواهی کرد. ۲۷ با شخص طاهر به طهارت عمل خواهی نمود. و با کج خلقان مخالفت خواهی کرد. ۲۸ و قوم مستمند را نجات خواهی داد. اماچشمان تو بر متکبران

است تا ایشان را پست گردانی. ۲۹ زیرا که توای خداوند، نور من هستی. و خداوند، تاریکی مرا به روشنایی مبدل خواهد ساخت. ۳۰ زیرا که به استعانت تو بر لشکری تاخت آوردم. و به مدد خدای خود بر حصارها جست و خیز نمودم. ۳۱ و اما خدا، طریق وی کامل است؛ و کلام خداوند مصفا؛ و او برای جمیع متوکلانش سیرمی باشد. ۳۲ زیرا کیست خدا غیر از یهوه؟ و کیست صخره غیر از خدای ما؟ ۳۳ خدا قلعه استوار من است. و طریق مرا کامل می‌سازد. ۳۴ و پایهایم را مثل پای غزال می‌گرداند، و مرا برمکانهای بلندم برپا می‌دارد. ۳۵ دستهای مرا به جنگ تعلیم می‌دهد، و به بازوی خود کمان برنجین را می‌کشم. ۳۶ و سپر نجات خود را به من خواهی داد، و لطف تو مرا بزرگ خواهد ساخت. ۳۷ قدمهای مرا در زیر من وسعت دادی که پایهایم نلغزید. ۳۸ دشمنان خود را تعاقب نموده، ایشان را هلاک خواهم ساخت، و تا نابود نشوند بر نخواهم گشت. ۳۹ ایشان را خراب کرده، خرد خواهم ساخت تا دیگر برنخیزند، و زیر پایهایم خواهند افتاد. ۴۰ زیرا کمر مرا برای جنگ به قوت خواهی بست، و آنانی را که به ضد من برخیزند در زیر من خم خواهی ساخت. ۴۱ و دشمنانم را پیش من منهزم خواهی کرد تا خصمان خود را منقطع سازم. ۴۲ فریاد برمی‌آورند، اما رهانده‌ای نیست؛ و به سوی خداوند، لیکن ایشان را اجابت نخواهد کرد. ۴۳ پس ایشان را مثل غبار زمین نرم می‌کنم. و مثل گل کوچه‌ها کوبیده، پایمال می‌سازم. ۴۴ و تو مرا از محاصرات قوم من خواهی رهایی، و مرا برای سرداری امت‌ها حفظ خواهی کرد، و قوم‌ی را که نشناخته بودم، مرا بندگی خواهند نمود. ۴۵ غریبان نزد من تذلل خواهند کرد و به مجرد شنیدن من، مرا اطاعت خواهند نمود. ۴۶ غریبان پژمرده خواهند گردید و از مکان‌های مخفی خود با ترس بیرون خواهند آمد. ۴۷ خداوند زنده است و صخره من متبارک و خدای صخره نجات من متعال باد. ۴۸ ای خدایی که برای من انتقام می‌کشی و قومهارا زیر من پست می‌سازی. ۴۹ و مرا از دست دشمنانم بیرون می‌آوری و بر مقاومت کنندگانم مرا بلند می‌گردانی. تو مرا از مرد ظالم خلاصی خواهی داد. ۵۰ بنابراین‌ای خداوند، تو را در میان امت‌ها حمدخواهم گفت. و به نام تو ترنم خواهم نمود. ۵۱ نجات عظیمی برای پادشاه خود می‌نماید. و برای مسیح خویش رحمت را پدید می‌آورد. به جهت داود و ذریت وی تا ابدالایاد.»

۲۳ و این است سخنان آخر داود: «وحی داود بن یسا. و وحی مردی که بر مقام بلند ممتاز گردید، مسیح خدای یعقوب، و مغنی شیرین اسرائیل. ۲ روح خداوند به وسیله من متکلم شد و کلام او بر زبانم جاری گردید. ۳ خدای اسرائیل متکلم شد و صخره اسرائیل مرا گفت: آنکه بر مردمان حکمرانی کند، عادل باشد و با خدا ترسی سلطنت نماید. ۴ و او خواهد بود مثل روشنایی

در برابر شهر ساختند که در برابر حصار برپا شد، و تمامی قوم که با کرد.» ۷ اما پادشاه، مفیبشت بن یوناتان بن شاول را دریغ داشت، یوآب بودند، حصار را می‌زدند تا آن را منهدم سازند. ۱۶ و زنی به سبب قسم خداوند که در میان ایشان، یعنی در میان داود و حکیم از شهر صدادر داد که بشنود: «به یوآب بگویند: اینجا یوناتان بن شاول بود. ۸ و پادشاه ارمونی و مفیبشت، دو پسر نزدیک بیا تا با تو سخن گویم.» ۱۷ و چون نزدیک وی شد، زن رصفه، دختر ایه که ایشان را برای شاول زاییده بود، و پنج پسر گفت که «آیا تو یوآب هستی؟» او گفت: «من هستم.» وی می‌کال، دختر شاول را که برای عدرئیل بن بزلی محولاتی زاییده را گفت: «سخنان کنیز خود را بشنو.» او گفت: «می‌شنوم.» بود، گرفت، ۹ و ایشان را به دست جبعونیان تسلیم نموده، آنها را ۱۸ پس زن متکلم شده، گفت: «در زمان قدیم چنین می‌گفتند در آن کوه به حضور خداوند به دار کشیدند و این هفت نفر با هم که هارنه درآبل می‌باید مشورت بجویند و همچنین هر امری را ختم افتادند، و ایشان در ابتدای ایام حصاد دراول درویدن جو کشته می‌کردند. ۱۹ من در اسرائیل سالم و امین هستم و تو می‌خواهی شدند. ۱۰ و رصفه، دختر ایه، پلاسی گرفته، آن را برای خود از شهری و مادری را در اسرائیل خراب کنی، چرا نصیب خداوند را ابتدای درو تا باران از آسمان برایشان بارانیده شد، بر صخره‌ای بالکل هلاک می‌کنی؟» ۲۰ پس یوآب در جواب گفت: «حاشا گسترانید، و نگذاشت که پرندگان هوا در روز، یا بهایم صحرادر از من حاشا از من! که هلاک یا خراب نمایم. ۲۱ کار چنین شب بر ایشان بیایند. ۱۱ و داود را از آنچه رصفه، دختر ایه، نیست بلکه شخصی مسمی به شبع بن بکری از کوهستان افرایم متعه شاول کرده بود، خبردادند. ۱۲ پس داود رفته، استخوانهای دست خود را برداد و پادشاه بلند کرده است. او را تنها بسپارید و از نزد شهر خواهیم رفت.» زن در جواب یوآب گفت: «اینک سر که ایشان آنها را از شارع عام بیت‌شان دزدیده بودند، جایی که او را از روی حصار نزد تو خواهند انداخت.» ۲۲ پس آن زن به فلسطینیان آنها را آورخته بودند در روزی که فلسطینیان شاول را در حکمت خود نزد تمامی قوم رفت و ایشان سر شبع بن بکری را از جلیوع کشته بودند. ۱۳ و استخوانهای شاول و استخوانهای پسرش، تن جدا کرده، نزد یوآب انداختند و او کرنا را نواخته، ایشان از نزد یوناتان را از آنجا آورد و استخوانهای آنان را که بر دار بودند نیز، شهر، هر کس به خیمه خود متفرق شدند. و یوآب به اورشلیم نزد جمع کردند. ۱۴ و استخوانهای شاول و پسرش یوناتان را در پادشاه برگشت. ۲۳ و یوآب، سردار تمامی لشکر اسرائیل بود، و صلیع، در زمین بنیامین، در قبر پدرش قیس، دفن کردند و هرچه بنایاهو ابن یهویدادع سردار کریتیان و فلیتیان بود. ۲۴ و ادورام پادشاه امر فرموده بود، بجا آوردند. و بعد از آن، خدا به جهت سردار باجگیران و یهوشافاط بن اخیلود وقایع نگار، ۲۵ و شیوا زمین اجابت فرمود. ۱۵ و باز فلسطینیان با اسرائیل جنگ کردند کاتب و صادق و اییاتار، کاهن بودند، ۲۶ و عیرای یائیری نیز و داود با بندگانش فرود آمده، با فلسطینیان مقاتله نمودند و داود کاهن داود بود.

۲۱ و در ایام داود، سه سال علی‌الافتعال قحطی شد، و داود به حضور خداوند سوال کرد و خداوند گفت: «به سبب شاول و خاندان خون ریز او شده است زیرا که جبعونیان را کشت.» ۲ و پادشاه جبعونیان را خوانده، به ایشان گفت (اما جبعونیان از بنی اسرائیل نبودند بلکه از بقیه اموریان، و بنی اسرائیل برای ایشان قسم خورده بودند؛ لیکن شاول از غیرتی که برای اسرائیل و یهودا داشت، قصد قتل ایشان می‌نمود). ۳ و داود به جبعونیان گفت: «برای شما چه بکنم و با چه چیز کفاره نمایم تا نصیب خداوند را برکت دهید.» ۴ جبعونیان وی را گفتند: «از شاول و خاندانش، نفره و طلا نمی‌خواهیم و نه آنکه کسی در اسرائیل برای ما کشته شود.» او گفت: «هرچه شما بگویند، برای شما خواهیم کرد.» ۵ ایشان به پادشاه گفتند: «آن شخص که مارا تباه می‌ساخت و برای ما تدبیر می‌کرد که ما را هلاک سازد تا در هیچ کدام از حدود اسرائیل باقی نمانیم، ۶ هفت نفر از پسران او به ما تسلیم شوند تا ایشان را در حضور خداوند در جبعه شاول که برگزیده خداوند بود به دار کشیم.» پادشاه گفت: «ایشان را به شما تسلیم خواهیم

چون برای ملاقات پادشاه به اورشلیم رسید، پادشاه وی را گفت: انعامی به ما داده است؟» ۴۳ و مردان اسرائیل در جواب مردان «ای مغیوشست چرا با من نیامدی؟» ۲۶ او عرض کرد: «ای آقایم یهودا گفتند: «ما را در پادشاه ده حصه است و حق ما در داود پادشاه، خادم من مرا فریب داد زیرا بنده ات گفت که الاغ خود را از شما بیشتر است. پس چرا ما راحقیر شمردید؟ و آیا ما برای خواهم آراست تا برآن سوار شده، نزد پادشاه بروم، چونکه بنده بازآوردن پادشاه خود، اول سخن نگفتم؟» اما گفتگوی مردان تولنگ است. ۲۷ و او بنده تو را نزد آقایم، پادشاه، متهم کرده یهودا از گفتگوی مردان اسرائیل سختتر بود.

۲۰ و اتفاق مرد بلعال، مسمی به شمع بن بکری بنیامینی در آنجا بود و کرنا رانواخته، گفت که «ما را در داود حصه ای نیست، و برای ما در پسر یسا نصیبی نی، ای اسرائیل! هرکس به خیمه خود برود.» ۲ و تمامی مردان اسرائیل از متابعت داود به متابعت شمع ابن بکری برگشتند، اما مردان یهودا از اردن تا اورشلیم، پادشاه را ملازمت نمودند. ۳ و داود به خانه خود در اورشلیم آمد، و پادشاه ده زن متعه را که برای نگاهبانی خانه خود گذاشته بود، گرفت و ایشان را در خانه محروس نگاه داشته، پرورش داد، اما نزد ایشان داخل نشد و ایشان تا روز مردن در حالت بیوگی محبوس بودند. ۴ و پادشاه به عماسا گفت: «مردان یهودا را در سه روز نزد من جمع کن و تو در اینجا حاضر شو.» ۵ پس عماسا رفت تا یهودا را جمع کند، اما از زمانی که برایش تعیین نموده بود تاخیر کرد. ۶ و داود به ابیشای گفت: «الان شمع بن بکری بیشتر از ابیشالوم به ما ضرر خواهد رسانید؛ پس بندگان آقایت را برداشته، او را تعاقب نما مبدا شهرهای حصاردار برای خود پیدا کند و از نظر ما رهایی یابد.» ۷ و کسان یوآب و کریتیان و فلیتیان و جمیع شجاعان از عقب او بیرون رفتند، و به جهت تعاقب نمودن شمع بن بکری از اورشلیم روانه شدند. ۸ و چون ایشان نزد سنگ بزرگی که در جعبون است رسیدند، عماسا به استقبال ایشان آمد. و یوآب ردای جنگی درپداشت و بر آن بندشمشیری که در غلافش بود، بر کمرش بسته، و چون می رفت شمشیر از غلاف افتاد. ۹ و یوآب به عماسا گفت: «ای برادرم آیا به سلامت هستی؟» و یوآب ریش عماسا را به دست راست خود گرفت تا او را ببوسد. ۱۰ و عماسا به شمشیری که در دست یوآب بود، اعتنا ننمود. پس او آن را به شکمش فرو برد که احشایش به زمین ریخت و او را دوباره نزد و مرد. ۱۱ و یکی از خادمان یوآب نزدی ایستاده، گفت: «هرکه یوآب را می خواهد هرکه به طرف داود است، در عقب یوآب بیاید.» ۱۲ و عماسا در میان راه در خوش می غلطید، و چون آن شخص دید که تمامی قوم می ایستند، عماسا را از میان راه در صحرا کشید و لباسی بر او انداخت زیرا دید که هرکه نزدش می آید، می ایستد. ۱۳ پس چون از میان راه برداشته شد، جمیع مردان در عقب یوآب رفتند تا شمع بن بکری را تعاقب نمایند. ۱۴ و او از جمیع اسباط اسرائیل تا آبل و تا بیت معکه و تمامی بیریان عبور کرد، و ایشان نیز جمع شده، او را متابعت کردند. ۱۵ و ایشان آمده، او را در آبل بیت معکه محاصره نمودند و پشته ای

که اینک به تنهایی می‌دود. ۲۵ و دیده بان آواز کرده، پادشاه را این وقت به تو رسیده است.» ۸ پس پادشاه برخاست و نزد دروازه خبر داد و پادشاه گفت: «اگر تنهاست بشارت می‌آورد.» و او بنشست و تمامی قوم را خبر داده، گفتند که «اینک پادشاه نزد می‌آمد و نزدیک می‌شد. ۲۶ و دیده بان، شخص دیگر را دید که دروازه نشسته است.» و تمامی قوم به حضور پادشاه آمدند. ۹ و می‌دود و دیده بان به دربان آواز داده، گفت: «شخصی به تنهایی جمیع قوم در تمامی اسباب اسرائیل منازعه کرده، می‌گفتند که می‌دود.» و پادشاه گفت: «او نیز بشارت می‌آورد.» ۲۷ و دیده بان گفت: «دویدن اولی رامی بینم که مثل دویدن اخیمعص بن صادوق است.» پادشاه گفت: «او مرد خوبی است و خبر خوب کرده است. ۱۰ و ایشالوم که او را برای خود مسح نموده بودیم، می‌آورد.» ۲۸ و اخیمعص ندا کرده، به پادشاه گفت: «سلامتی در جنگ مرده است. پس الان شما چرا در بازآوردن پادشاه تاخیر است.» و پیش پادشاه رو به زمین افتاده، گفت: «پهوه خدای تو می‌نماید؟» ۱۱ و داود پادشاه نزد صادوق و ایاتار کهنه فرستاده، متبارک باد که مردمانی که دست خود را بر آقایم پادشاه بلند کرده بودند، تسلیم کرده است.» ۲۹ پادشاه گفت: «آیا ایشالوم جوان به سلامت است؟ و اخیمعص در جواب گفت: «چون یوآب، نزد پادشاه به خانه‌اش رسیده است. ۱۲ شما برادران من هستید بنده پادشاه و بنده تو رافستاد، هنگامه عظیمی دیدم که ندانستم و شما استخوانها و گوشت منید. پس چرا در بازآوردن پادشاه، که چه بود.» ۳۰ و پادشاه گفت: «بگرد و اینجا بایست.» و او به آخر همه می‌باشید؟ ۱۳ و به عماسا بگویید: آیا تو استخوان و آن طرف شده، بایستاد. ۳۱ و اینک کوشی رسید و کوشی گفت: گوشت من نیستی؟ خدا به من مثل این بلکه زیاده از این به «برای آقایم، پادشاه، بشارت است، زیرا خداوند امروز انتقام تو را عمل آورد اگر تو در حضور من در همه اوقات به جای یوآب، از هر که با تو مقاومت می‌نمود، کشیده است.» ۳۲ و پادشاه سردار لشکر، نباشی.» ۱۴ پس دل جمیع مردان یهودا را مثل یک به کوشی گفت: «آیا ایشالوم جوان به سلامت است؟» کوشی گفت: «دشمنان آقایم، پادشاه، و هر که برای ضرر تو برخیزد، مثل آن جوان باشد.» ۳۳ پس پادشاه، بسیار مضطرب شده، به بالاخانه دروازه برآمد و می‌گریست و چون می‌رفت، چنین می‌گفت: «ای پسر ایشالوم! ای پسر ایشالوم! کاش که به جای تومی مردم، ای ایشالوم پسر ای پسر من!»

۱۹ و به یوآب خبر دادند که اینک پادشاه گریه می‌کند و برای ایشالوم ماتم گرفته است. ۲ و در آن روز برای تمامی قوم ظفر به ماتم مبدل گشت، زیرا قوم در آن روز شنیدند که پادشاه برای پسرش غمگین است. ۳ و قوم در آن روز دزدانه به شهر داخل شدند، مثل کسانی که از جنگ فرار کرده، از روی خجالت دزدانه می‌آیند. ۴ و پادشاه روی خود را پوشانید و پادشاه به آواز بلند صدا زد که ای پسر ایشالوم! ای ایشالوم! پسر! ای پسر من! ۵ پس یوآب نزد پادشاه به خانه درآمده، گفت: «امروز روی تمامی بندگان خود را شرم‌نمده ساختی که جان تو و جان پسرانت و دخترانت و جان زنان و جان متعه هایت را امروز نجات دادند. ۶ چونکه دشمنان خود را دوست داشتی و محبان خویش را بغض نمودی، زیرا که امروز ظاهر ساختی که سرداران و خادمان نزد تو هیچند و امروز فهمیدم که اگر ایشالوم زنده می‌ماند و جمیع ما امروز می‌مردیم آنگاه در نظرتو پسند می‌آمد. ۷ و الان برخاسته، بیرون بیا و به بندگان خود سخنان دل آویز بگو، زیرا به خداوند قسم می‌خورم که اگر بیرون نیایی، امشب برای تو کسی نخواهد ماند، و این بلا برای تو بدتر خواهد بود از همه بلایایی که از طفولیت تا

خادمان ابشالوم نزد آن زن به خانه درآمده، گفتند: «اخیمعص بروی تمامی زمین منتشر شد و در آن روز آنانی که از جنگل و یوناتان کجایند؟» زن به ایشان گفت: «از نهر آب عبور کردند.» هلاک گشتند، بیشتر بودند از آنانی که به شمشیر کشته شدند. پس چون جستجو کرده، نیافتند، به اورشلیم برگشتند. ۲۱ و بعد ۹ و ابشالوم به بندگان داود برخورد و ابشالوم بر قاطر سوار بود و از رفتن آنها، ایشان از چاه برآمدند و رفته، داود پادشاه را خبر دادند قاطر زیر شاخه های پیچیده شده بلوط بزرگی درآمد، و سر او در و به داود گفتند: «برخیزید و به زودی از آب عبور کنید، زیرا که میان بلوط گرفتار شد، به طوری که در میان آسمان و زمین آویزان اخیوتوفل درباره شما چنین مشورت داده است.» ۲۲ پس داود و گشت و قاطری که زیرش بود، بگذشت. ۱۰ و شخصی آن را تمامی قومی که همراهش بودند، برخاستند و از اردن عبور کردند و دیده، به یوآب خبر رسانید و گفت: «ایک ابشالوم را دیدم که در تا طلوع فجر یکی باقی نماند که از اردن عبور نکرده باشد. ۲۳ اما چون اخیوتوفل دید که مشورت او بجای آورده نشد، الاغ خود را او را خبر داد، گفت: «هان تو دیده ای، پس چرا او را در آنجا بیاراست و برخاسته، به شهر خود به خانه اش رفت و برای خانه به زمین نزدی؟ و من ده مقل نقره و کمربندی به تو می دادم.» خودتدارک دیده، خویشتر را خفه کرد و مرد و او را در قبر پدرش ۱۲ آن شخص به یوآب گفت: «اگر هزار مقل نقره به دست من دفن کردند. ۲۴ اما داود به محتایم آمد و ابشالوم از اردن گذشت و تمامی مردان اسرائیل همراهش بودند. ۲۵ و ابشالوم، عماسا را تو را و ایشای و اتای را به سمع ما امفرموده، گفت: «زنهار هر به جای یوآب به سرداری لشکر نصب کرد، و عماسا پسر شخصی یکی از شما درباره ابشالوم جوان باحذر باشید. ۱۳ والا بر جان مسمی به یترای اسرائیلی بود که نزد اییجایل، دختر ناحاش، خواهر خود ظلم می کردم چونکه هیچ امری از پادشاه مخفی نمی ماند، صرویه، مادر یوآب درآمده بود. ۲۶ پس اسرائیل و ابشالوم در زمین و خودت به ضد من بر می خاستی.» ۱۴ آنگاه یوآب گفت: جلعاد اردوزدند. ۲۷ و واقع شد که چون داود به محتایم رسید، «نمی توانم با تو به اینطور تاخیر نمایم.» پس سه تیر به دست خود شویی این ناحاش از ربت بنی عمون و ماکیر بن عمیثیل از لودبار و گرفته، آنها را به دل ابشالوم زد حینی که او هنوز در میان بلوط برزلائی جلعادی از روجلیم، ۲۸ بسترها و کاسه ها و ظروف سفالین زنده بود. ۱۵ و ده جوان که سلاحداران یوآب بودند دور ابشالوم و گندم وجو و آرد و خوشه های برشته و باقلا و عدس و نخود را گرفته، او را زدند و کشتند. ۱۶ و چون یوآب کرنا را نواخت، برشته، ۲۹ و غسل و کره و گوسفندان و پیترگو برای خوراک داود و قومی که همراهش بودند آوردند، زیرا گفتند که قوم در بیابان نمود. ۱۷ و ابشالوم را گرفته، او را در حفرة بزرگ که در جنگل بود، انداختند، و بر او توده بسیار بزرگ از سنگها افراشتند، و

۱۸ و داود قومی را که همراهش بودند، سان دید، و سرداران هزاره و سرداران صده برایشان تعیین نمود. ۲ و داود قوم را روانه نمود، ثلثی به دست یوآب و ثلثی به دست ایشای ابن صرویه، برادر یوآب، و ثلثی به دست اتای جتی. و پادشاه به قوم گفت: «من نیز البته همراه شما می آیم.» ۳ اما قوم گفتند: «تو همراه مانخواهی آمد زیرا اگر ما فرار کنیم درباره ما فکر نخواهند کرد و اگر نصف ما بمیریم برای ما فکر نخواهند کرد و حال تو مثل ده هزار نفر ما هستی، پس الان بهتر این است که ما را از شهر امداد کنی.» ۴ پادشاه به ایشان گفت: «آنچه در نظر شما پسند آید، خواهم کرد.» و پادشاه به جانب دروازه ایستاده بود، و تمامی قوم با صدها و هزاره هابرون رفتند. ۵ و پادشاه یوآب و ایشای و اتای را امر فرموده، گفت: «به خاطر من بر ابشالوم جوان به رفق رفتار نمایید. و چون پادشاه جمیع سرداران را درباره ابشالوم فرمان داد، تمامی قوم شنیدند. ۶ پس قوم به مقابله اسرائیل به صحرا بیرون رفتند و جنگ در جنگل افرایم بود. ۷ و قوم اسرائیل در آنجا از حضور بندگان داود شکست یافتند، و در آن روز کشتار عظیمی در آنجا شد و بیست هزار نفر کشته شدند. ۸ و جنگ در آنجا

هستی، به شرارت خود گرفتار شده‌ای.» ۹ و ایشای این صرویه برگشتن همه است، پس تمامی قوم در سلامتی خواهند بود.» ۴ و به پادشاه گفت که «چرا این سگ مرده، آقایم پادشاه را دشنام این سخن در نظر جمیع مشایخ اسرائیل پسند آمد. ۵ و ابشالوم دهد؟ مستدعی آنکه بروم و سرش را از تن جدا کنم.» ۱۰ پادشاه گفت: «حوشای ارکی را نیز بخوانید تا بشنوم که او چه خواهد گفت: «ای پسران صرویه مرا با شما چه کار است؟ بگذارید که گفت.» ۶ و چون حوشای نزد ابشالوم آمد، ابشالوم وی را خطاب دشنام دهد، زیرا خداوند او را گفته است که داود را دشنام بده، کرده، گفت: «اختیوفل بدین مضمون گفته است، پس تو بگو که پس کیست که بگوید چرا این کار را می‌کنی؟» ۱۱ و داود به برحسب رای او عمل ننمایم یا نه.» ۷ حوشای به ابشالوم گفت: ایشای و به تمامی خادمان گفت: «اینک پسر من که از صلب «مشورتی که اختیوفل این مرتبه داده است، خوب نیست.» ۸ و من بیرون آمد، قصد جان من دارد، پس حال چند مرتبه زیاده حوشای گفت: «می‌دانی که پدرت و مردانش شجاع هستند و مثل این بنیامینی، پس او را بگذارید که دشنام دهد زیرا خداوند او را خرسی که بچه هایش را در بیابان گرفته باشند، در تلخی جانند، امر فرموده است. ۱۲ شاید خداوند بر مصیبت من نگاه کند و و پدرت مرد جنگ آزموده است، و شب را در میان قوم نمی‌خوابد و عوض دشنامی که او امروز به من می‌دهد، به من جزای ماند. ۹ اینک او الان در حفراه‌ای یا جای دیگر مخفی است، و نیکو دهد.» ۱۳ پس داود و مردانش راه خود را پیش گرفتند و اما واقع خواهد شد که چون بعضی از ایشان در ابتدای یافتند، هر کس شمععی در برابر ایشان به جانب کوه می‌رفت و چون می‌رفت، دشنام که بشنود خواهد گفت: در میان قومی که تابع ابشالوم هستند، داده، سنگها به سوی او می‌انداخت و خاک به هوا می‌پاشید. شکستی واقع شده است. ۱۰ و نیز شجاعی که دلش مثل دل ۱۴ و پادشاه با تمامی قومی که همراهش بودند، خسته شده، آمدند شیر باشد، بالکل گداخته خواهد شد، زیرا جمیع اسرائیل می‌دانند و در آنجا استراحت کردند. ۱۵ و اما ابشالوم و تمامی گروه مردان که پدر تو جباری است و رفیقانش شجاع هستند. ۱۱ لهذا رای من اسرائیل به اورشلیم آمدند، و اختیوفل همراهش بود، ۱۶ و چون این است که تمامی اسرائیل از دان تا بئر شبع که مثل ریگ کناره حوشای ارکی، دوست داود، نزد ابشالوم رسید، حوشای به ابشالوم دریا بی‌شمارند، نزد تو جمع شوند، و حضرت تو همراه ایشان برود. گفت: «پادشاه زنده بماند! پادشاه زنده بماند!» ۱۷ و ابشالوم به ۱۲ پس در مکانی که یافت می‌شود بر او خواهیم رسید، و مثل حوشای گفت: «آیا مهربانی تو با دوست خود این است؟ چرا شبنمی که بر زمین می‌ریزد بر او فرود خواهیم آمد، و از او و تمامی با دوست خود رفتی؟» ۱۸ و حوشای به ابشالوم گفت: «نی، مردانی که همراه وی می‌باشند، یکی هم باقی نخواهد ماند. ۱۳ و بلکه هر کس را که خداوند و این قوم و جمیع مردان اسرائیل برگزیده اگر به شهری داخل شود، آنگاه تمامی اسرائیل طنابها به آن شهر باشند، بنده او خواهیم بود و نزد او خواهیم ماند. ۱۹ و ثانی که را خواهند آورد و آن شهر را به نهر خواهند کشید تا یک سنگ ریزه‌ای می‌باید خدمت نمایم؟ آیا نه نزد پسر او؟ پس چنانکه به حضور پدر هم در آن پیدان شود.» ۱۴ پس ابشالوم و جمیع مردان اسرائیل تو خدمت نموده‌ام، به همان طور در حضور تو خواهیم بود.» ۲۰ و گفتند: «مشورت حوشای ارکی از مشورت اختیوفل بهتر است.» ابشالوم به اختیوفل گفت: «شما مشورت کنید که چه بکنیم.» زیرا خداوند مقدر فرموده بود که مشورت نیکوی اختیوفل را باطل ۲۱ و اختیوفل به ابشالوم گفت که «نزد متعه‌های پدر خود که گردانند تا آنکه خداوند بدی را بر ابشالوم برساند. ۱۵ و حوشای به جهت نگاهبانی خانه گذاشته است، درآی، و چون تمامی اسرائیل بشنوند که نزد پدرت مکروه شده‌ای، آنگاه دست تمامی همراهان قوی خواهد شد.» ۲۲ پس خیمه‌ای بر پشت بام برای داده‌ام. ۱۶ پس حال به زودی بفرستید و داود را اطلاع داده، ابشالوم برپا کردند و ابشالوم در نظر تمامی بنی اسرائیل نزد متعه‌های گویند: امشب در کناره‌های بیابان توقف نمنا بلکه به هر طوری پدرش درآمد. ۲۳ و مشورتی که اختیوفل در آن روزها می‌داد، که توانی عبور کن، میداد پادشاه و همه کسانی که همراه وی مثل آن بود که کسی از کلام خدا سوال کند. و هر مشورتی که می‌باشند، بلعیده شوند.» ۱۷ و یونان و اخیمعص نزد عین روجل اختیوفل هم به داود و هم به ابشالوم می‌داد، چنین می‌بود. توقف می‌نمودند و کنیزی رفته، برای ایشان خبر می‌آورد، و ایشان رفته، به داود پادشاه خبر می‌رسانیدند، زیرا نمی‌توانستند به شهر داخل شوند که مبادا خویششان را ظاهر سازند. ۱۸ اما غلامی ایشان را دیده، به ابشالوم خبر داد، و هردوی ایشان به زودی رفته، به خانه شخصی در بحریم داخل شدند و در حیاط او چاهی بود که در آن فرود شدند. ۱۹ و زن، سرپوش چاه را گرفته، بر دهنه‌اش گسترانید و بلغور بر آن ریخت. پس چیزی معلوم نشد. ۲۰ و قوم را نزد تو خواهیم برگردانید زیرا شخصی که او رامی طلبی مثل

شده است.» ۱۱ و دوپست نفر که دعوت شده بودند، همراه مخبر سازد.» ۲۹ پس صادق و ایاتار تابوت خدا را به اورشلیم ابشالوم از اورشلیم رفتند، و اینان به صافدلی رفته، چیزی ندانستند. برگردانیده، در آنجا ماندند. ۳۰ و اما داود به فراز کوه زیتون برآمد و ۱۲ و ابشالوم اختیوفل جیلونی را که مشیر داود بود، از شهرش، چون می‌رفت، گریه می‌کرد و با سر پوشیده و پای برهنه می‌رفت و جیلوه، وقتی که قربانی‌ها می‌گذرانید، طلبید و فتنه سخت شد، و تمامی قومی که همراهش بودند، هریک سر خود را پوشانیدند و قوم با ابشالوم روزه روز زیاد می‌شدند. ۱۳ و کسی نزد داود آمده، گریه‌کنان می‌رفتند. ۳۱ و داود را خبر داده، گفتند: «که اختیوفل، او را خبر داده، گفت که «دلهای مردان اسرائیل در عقب ابشالوم یکی از فتنه انگیزان، با ابشالوم شده است. و داود گفت: «ای گرویده است.» ۱۴ و داود به تمامی خادمانی که با او در اورشلیم خداوند، مشورت اختیوفل را حماقت گردان.» ۳۲ و چون داود به بودند، گفت: «برخاسته، فرار کنیم والا ما را از ابشالوم نجات فراز کوه، جایی که خدا راسجده می‌کنند رسید، اینک حوشای نخواهد بود. پس به تعجیل روانه شویم مباد او ناگهان به ما برسد ارکی باجمله دریده و خاک بر سر ریخته او را استقبال کرد. ۳۳ و ویدی بر ما عارض شود و شهر را به دم شمشیریزند. ۱۵ و خادمان داود وی را گفت: «اگر همراه من بیایی برای من بار خواهی پادشاه، به پادشاه عرض کردند: «اینک بندگان حاضرند برای شد. ۳۴ اما اگر به شهر برگردی و به ابشالوم بگویی: ای پادشاه، هرچه آقای ما پادشاه اختیار کند.» ۱۶ پس پادشاه و تمامی اهل من بنده تو خواهیم بود، چنانکه پیشتر بنده تو بودم، الان بنده خانهاش با وی بیرون رفتند، و پادشاه ده زن را که متعه او بودند، برای نگاه داشتن خانه واگذاشت. ۱۷ و پادشاه و تمامی قوم با وی گردانید. ۳۵ و آیا صادق و ایاتار کهنه در آنجا همراه تو نیستند؟ بیرون رفته، در بیت مرحق توقف نمودند. ۱۸ و تمامی خادمانش پس هرچیزی را که از خانه پادشاه بشنوی، آن را به صادق و پیش او گذشتند و جمیع کریتیان و جمیع فلیتیان و جمیع جتیان، ایاتار کهنه اعلام نما. ۳۶ و اینک دوپسر ایشان اخیمعص، پسر یعنی ششصد نفر که از جت در عقب او آمده بودند، پیش روی پادشاه گذشتند. ۱۹ و پادشاه به اتای جتی گفت: «تو نیز همراه ما چرا می‌آیی؟ برگرد و همراه پادشاه بمان زیرا که تو غریب هستی و از مکان خود نیز جلالی وطن کرده‌ای. ۲۰ دیروز آمدی. پس آیا امروز تو را همراه ما آواره گردانم و حال آنکه من می‌روم به جایی که می‌روم. پس برگرد و برادران خود را برگردان و رحمت و راستی همراه تو باد.» ۲۱ و اتای در جواب پادشاه عرض کرد: «به حیات خداوند و به حیات آقای پادشاه، قسم که هر جایی که آقای پادشاه خواه در موت و خواه در زندگی، باشد، بنده تو در آنجا خواهد بود.» ۲۲ و داود به اتای گفت: «بیبا و پیش برو.» پس اتای جتی با همه مردمانش و جمیع اطفالی که با او بودند، پیش رفتند. ۲۳ و تمامی اهل زمین به آواز بلند گریه کردند، و جمیع قوم عبور کردند، و پادشاه از نهر قدرون عبور کرد و تمامی قوم به راه بیابان گذشتند. ۲۴ و اینک صادق نیز و جمیع لاویان با وی تابوت عهد خدا را برداشتند، و تابوت خدا رانهاوند و تا تمامی قوم از شهر بیرون آمدند، ایاتار قربانی می‌گزارانید. ۲۵ و پادشاه به صادق گفت: «تابوت خدا را به شهر برگردان. پس اگر در نظر خداوند التفات یابم مرا باز خواهد آورد، و آن راو مسکن خود را به من نشان خواهد داد. ۲۶ و اگر چنین گوید که از تو راضی نیستم، اینک حاضرم هرچه در نظرش پسند آید، به من عمل نماید.» ۲۷ و پادشاه به صادق کاهن گفت: «آیا تو رایی نیستی؟ پس به شهر به سلامتی برگرد و هر دو پسر شما، یعنی اخیمعص، پسر تو، و یوناتان، پسر ایاتار، همراه شما باشند. ۲۸ بدانید که من درکناره های بیابان درنگ خواهم نمود تا پیغمی از شما رسیده، مرا

۱۶ و چون داود از سر کوه اندکی گذشته بود، اینک صیبا، خادم مغیوبشت، بایک جفت الاغ آراسته که دوپست قرص نان و صد قرص کشمش و صد قرص انجیر و یک مشک شراب بر آنها بود، به استقبال وی آمد. ۲ و پادشاه به صیبا گفت: «از این چیزها چه مقصود داری؟» صیبا گفت: «الاغها به جهت سوار شدن اهل خانه پادشاه، و نان و انجیر برای خوراک خادمان، و شراب به جهت نوشیدن خسته شدگان در بیابان است.» ۳ پادشاه گفت: «اما پسر آقایت کجا است؟» صیبا به پادشاه عرض کرد: «اینک در اورشلیم مانده است، زیرا فکر می‌کند که امروز خاندان اسرائیل سلطنت پدر مرا به من رد خواهند کرد.» ۴ پادشاه به صیبا گفت: «اینک کل ما بملک مغیوبشت از مال توست.» پس صیبا گفت: «اظهار بندگی می‌نمایم ای آقای پادشاه، تنها اینکه در نظر تو التفات یابم.» ۵ و چون داود پادشاه به بحوریم رسید، اینک شخصی از قبیله خاندان شاول مسمی به شمعی از آنجا بیرون آمد و چون می‌آمد، دشنام می‌داد. ۶ و به داود و به جمیع خادمان داود پادشاه سنگهای انداخت، و تمامی قوم و جمیع شجاعان به طرف راست و چپ او بودند ۷ و شمعی دشنام داده، چنین می‌گفت: «دور شو دور شوای مردخون ریز وای مرد بلیعال! ۸ خداوند تمامی خون خاندان شاول را که در جایش سلطنت نمودی بر تو رد کرده، و خداوند سلطنت را به دست پسر تو ابشالوم، تسلیم نموده است، و اینک چونکه مردی خون ریز

و پادشاه و کرسی اوبی تقصیر باشند.» ۱۰ و پادشاه گفت: «هرکه ۲۶ و هنگامی که موی سر خود را می چید، (زیرا آن را در آخر هر با توسخن گوید، او را نزد من بیاور، و دیگر به تو ضرر نخواهد سال می چید، چونکه بر او سنگین می شد و از آن سبب آن را رسانید.» ۱۱ پس زن گفت: «ای پادشاه، یهوه، خدای خود را می چید) موی سر خود را وزن نموده، دوپست مثقال به وزن شاه به یاد آور تا ولی مقتول، دیگر هلاک نکند، مبادا پسر مرا تلف می یافت.» ۲۷ و برای ابشالوم سه پسر و یک دختر مسمی به سازند.» پادشاه گفت: «به حیات خداوند قسم که مویی از سر تا مارازاییه شدند. و او دختری نیکو صورت بود. ۲۸ و ابشالوم پسر ت به زمین نخواهد افتاد.» ۱۲ پس زن گفت: «مستدعی دو سال تمام در اورشلیم مانده، روی پادشاه را ندید. ۲۹ پس آنکه کنیزت باآقای خود پادشاه سخنی گوید.» گفت: «بگو.» ابشالوم، یوآب راطلبید تا او را نزد پادشاه بفرستد. اما نخواست که ۱۳ زن گفت: «پس چرا درباره قوم خدا مثل این تدبیر کرده ای و نزد وی بیاید. و باز بار دیگر فرستاد و نخواست که بیاید. ۳۰ پس پادشاه در گفتن این سخن مثل تقصیرکار است، چونکه پادشاه به خادمان خود گفت: «ببینید، مزرعه یوآب نزد مزرعه من است و آواره شده خود را باز نیآورده است. ۱۴ زیرا ما باید البته بمیریم و مثل در آنجا جودارد. بروید و آن را به آتش بسوزانید.» پس خادمان آب هستیم که به زمین ریخته شود، و آن را نتوان جمع کرد، و خدا ابشالوم مزرعه را به آتش سوزانیدند. ۳۱ آنگاه یوآب برخاسته، جان را نمی گیرد بلکه تدبیرها می کند تا آواره شده ای از او آواره نزد ابشالوم به خانه اش رفته، وی را گفت که «چرا خادمان تو نشود. ۱۵ و حال که به قصد عرض کردن این سخن، نزدآقای مزرعه مراآتش زده اند؟» ۳۲ ابشالوم به یوآب گفت: «اینک نزد تو خود، پادشاه، آدم، سبب این بود که خلق، مرا ترسانیدند، و فرستاده، گفتیم: اینجا بیا تا تو را نزد پادشاه بفرستم تا بگویی برای کنیزت فکر کرد که چون به پادشاه عرض کنم، احتمال دارد که چه از جشور آمده ام؟ مرابتر می بود که تابحال در آنجا مانده پادشاه عرض کنیز خود را به انجام خواهد رسانید. ۱۶ زیراپادشاه باشم، پس حال روی پادشاه را ببینم و اگر گشاهی در من باشد، اجابت خواهد نمود که کنیز خود را از دست کسی که می خواهد مرا بکشد.» ۳۳ پس یوآب نزد پادشاه رفته، او را مخبر ساخت. و و پسر را با هم از میراث خدا هلاک سازد، بربانند. ۱۷ و کنیز تو او ابشالوم را طلبید که پیش پادشاه آمد و به حضور پادشاه رو به فکرکرد که کلام آقایم، پادشاه، باعث تسلی خواهد بود، زیرا که زمین افتاده، تعظیم کرده و پادشاه، ابشالوم را بوسید.

آقایم، پادشاه، مثل فرشته خداست تا نیک و بد را تشخیص کند، و یهوه، خدای توهمراه تو باشد.» ۱۸ پس پادشاه در جواب زن فرمود: «چیزی را که از تو سوال می کنم، از من مخفی مدار.» زن عرض کرد «آقایم پادشاه، بفرماید.» ۱۹ پادشاه گفت: «آیا دست یوآب در همه این کار با توییست؟» زن در جواب عرض کرد: «به حیات جان تو، ای آقایم پادشاه که هیچ کس از هرچه آقایم پادشاه بفرماید به طرف راست یا چپ نمی تواند انحراف ورزد، زیرا که بنده تو یوآب، اوست که مرا امر فرموده است، و اوست که تمامی این سخنان را به دهان کنیزت گذاشته است. ۲۰ برای تبدیل صورت این امر، بنده تو، یوآب، این کار را کرده است، اما حکمت آقایم، مثل حکمت فرشته خدا می باشد تا هرچه بر روی زمین است، بداند.» ۲۱ پس پادشاه به یوآب گفت: «اینک این کار را کرده ام. حال برو و ابشالوم جوان را باز آور.» ۲۲ آنگاه یوآب به روی خود به زمین افتاده، تعظیم نمود، و پادشاه را تحسین کرد و یوآب گفت: «ای آقایم پادشاه امروز بنده ات می داند که در نظر تو الثفات یافته ام چونکه پادشاه کار بنده خود را به انجام رسانیده است.» ۲۳ پس یوآب برخاسته، به جشور رفت و ابشالوم را به اورشلیم بازآورد. ۲۴ و پادشاه فرمود که به خانه خود برگردد و روی مرا نبیند. پس ابشالوم به خانه خود رفت و روی پادشاه را ندید. ۲۵ و در تمامی اسرائیل کسی نیکو منظر و بسیار ممدوح مثل ابشالوم نبود که از کف پا تا فرق سرش در او عیبی نبود.

۱۵ و بعد از آن، واقع شد که ابشالوم اراهای و اسبان و پنجاه مرد که پیش او بدوند، مهیا نمود. ۲ و ابشالوم صبح زود برخاسته، به کناره راه دروازه می ایستاد، و هر کسی که دعوی می داشت و نزد پادشاه به محاکمه می آمد، ابشالوم او را خوانده، می گفت: «تو از کدام شهر هستی؟» و او می گفت: «بنده ات از فلان سبط از اسباط اسرائیل هستم.» ۳ و ابشالوم او را می گفت: «ببین، کارهای تو نیکو و راست است لیکن از جانب پادشاه کسی نیست که تو را بشنود.» ۴ و ابشالوم می گفت: «کاش که در زمین داور می شدم و هر کس که دعوی یا مرا فعدای می داشت، نزد من می آمد و برای او انصاف می نمودم.» ۵ و هنگامی که کسی نزدیک آمده، او را تعظیم می نمود، دست خود را دراز کرده، او را می گرفت و می بوسید. ۶ و ابشالوم با همه اسرائیل که نزد پادشاه برای داوری می آمدند بدین منوال عمل می نمود، پس ابشالوم دل مردان اسرائیل را فریفت. ۷ و بعد از انقضای چهل سال، ابشالوم به پادشاه گفت: «مستدعی اینکه بروم تا نذری را که برای خداوند در حبرون کرده ام، وفا نمایم، ۸ زیرا که بنده ات وقتی که در جشور ارام ساکن بودم، نذرکرده، گفتم که اگر خداوند مرا به اورشلیم بازآورد، خداوند را عبادت خواهم نمود.» ۹ پادشاه وی را گفت: «به سلامتی برو.» پس او برخاسته، به حبرون رفت. ۱۰ و ابشالوم، جاسوسان به تمامی اسباط اسرائیل فرستاده، گفت: «به مجرد شنیدن آواز کرنا بگویند که ابشالوم در حبرون پادشاه

نشود، این قباح‌ت را به عمل می‌آورد. ۱۳ اما من کجا ننگ خود را همه پسران پادشاه راکشته و یکی از ایشان باقی نمانده است.» ببرم و اما تو مثل یکی از سفها در اسرائیل خواهی شد، پس حال ۳۱ پس پادشاه برخاسته، جامه خود را درید و به روی زمین دراز تمنا اینکه به پادشاه بگویی، زیرا که مرا از تو دریغ نخواهد نمود.» شد و جمیع بندگان با جامه دریده در اطرافش ایستاده بودند. ۱۴ لیکن او نخواست سخن وی را بشنود، و بر او زور آورد، و ۳۲ اما یوناداب بن شمعی برادر داود متوجه شده، گفت: «آقایم را مجبور ساخت و با او خوابید. ۱۵ آنگاه امنون با شدت بر گمان نبرد که جمیع جوانان، یعنی پسران پادشاه کشته شده‌اند، وی بغض نمود، و بعضی که با او ورزید از محبتی که با وی می داشت، زیرا که امنون تنها مرده است چونکه این، نزد ابشالوم مقرر شده بود داشت، زیاده بود، پس امنون وی را گفت: «برخیز و برو.» ۱۶ او از روزی که خواهرش تامار را ذلیل ساخته بود. ۳۳ و الان آقایم، وی را گفت: «چنین مکن. زیرا این ظلم عظیم که در بیرون کردن پادشاه از این امر متفکر نشود، و خیال نکند که تمامی پسران من می‌کنی، بدتر است از آن دیگری که با من کردی.» لیکن پادشاه مرده‌اند زیرا که امنون تنها مرده است.» ۳۴ و ابشالوم او نخواست که وی را بشنود. ۱۷ پس خادمی را که او را خدمت گریخت، و جوانی که دیده بانی می‌کرد، چشمان خود را بلند می‌کرد خوانده، گفت: «این دختر را از نزد من بیرون کن و در را از عقبش ببند.» ۱۸ و او جامه رنگارنگ دربر داشت زیرا که دختران بود، می‌آمدند. ۳۵ و یوناداب به پادشاه گفت: «اینک پسران باکره پادشاه به این‌گونه لباس، ملمس می‌شدند. و خادمش او را پادشاه می‌آیند، پس به طوری که بنده ات گفت، چنان شد.» بیرون کرده، در را از عقبش بست. ۱۹ و تamar خاکستر بر سر خود ریخته، و جامه رنگارنگ که در برش بود، دریده، و دست خود را بر سر گذارده، روانه شد. و چون می‌رفت، فریادی نمود. آواز بسیار بلند گریه کردند. ۳۷ و ابشالوم فرار کرده، نزد تلمای ۲۰ و برادرش، ابشالوم، وی را گفت: «که آیا برادرت، امنون، با تو این عمیهود، پادشاه جشور رفت، و داود برای پسر خود هر روز نوحه بوده است؟ پس ای خواهرم اکنون خاموش باش. او برادر توست و گری می‌نمود. ۳۸ و ابشالوم فرار کرده، به جشور رفت و سه سال از این کار متفکر می‌باش.» پس تamar در خانه برادر خود، ابشالوم، در آنجا ماند. ۳۹ و داود آرزو می‌داشت که نزد ابشالوم بیرون رود، در پریشان حالی ماند. ۲۱ و چون داود پادشاه تمامی این وقایع را زیرا درباره امنون تسلی یافته بود، چونکه مرده بود.

۱۴ و یوآب بن صرویه فهمید که دل پادشاه به ابشالوم مایل است. ۲ پس یوآب به تقوع فرستاده، زنی دانشمند از آنجا آورد و به وی گفت: «تمنا اینکه خویشتر را مثل ماتم کننده ظاهر سازی، و لباس تعزیت پوشی و خود را به روغن تدهین نکنی و مثل زنی که روزهای بسیار به جهت مرده ماتم گرفته باشد، بشوی. ۳ و نزد پادشاه داخل شده، او را بدین مضمون بگویی.» پس یوآب سخنان را به دهنش گذاشت. ۴ و چون زن تقوعیه با پادشاه سخن گفت، به روی خود به زمین افتاده، تعظیم نمود و گفت: «ای پادشاه، اعانت فرما.» ۵ و پادشاه به او گفت: «تو را چه شده است؟» عرض کرد: «اینک من زن بیوه هستم و شوهرم مرده است. ۶ و کنیز تو را دو پسر بود و ایشان با یکدیگر در صحرا محاصره نمودند و کسی نبود که ایشان را از یکدیگر جدا کند. پس یکی از ایشان دیگری را زد و کشت. ۷ و اینک تمامی قبیله بر کنیز تو برخاسته، و می‌گویند قاتل برادر خود را بسپار تا او را به عوض جان برادرش که کشته شده است، به قتل برسانیم، و وارث را نیز هلاک کنیم. و به اینطور اخگر مرا که باقی مانده است، خاموش خواهند کرد، و برای شوهرم نه اسم و نه اعقاب بر روی زمین وا خواهند گذاشت.» ۸ پادشاه به زن فرمود: «به خانه ات برو و من درباره ات حکم خواهم نمود.» ۹ و زن تقوعیه به پادشاه ایشان در راه می‌بودند، خبر به داود رسانیده، گفتند که «ابشالوم عرض کرد: «ای آقایم پادشاه، تقصیر بر من و بر خاندان من باشد

چنین می‌گوید: من تو را براسرائیل به پادشاهی مسح نمودم و من خداوند او را دوست داشتم. ۲۵ و به‌دست ناتان نبی فرستاد و او تو را از دست شاول رهایی دادم. ۸ و خانه آقایت را به تودادم و را به‌خاطر خداوند دیدید نام نهاد. ۲۶ و یوآب با ربه بنی عمون زنان آقای تو را به آغوش تو، و خاندان اسرائیل و یهودا را به تو عطا کرد، و چون برای تو مزید می‌کردم. نزدادود فرستاده، گفت که «با ربه جنگ کردم و شهرآنها را گرفتم. ۹ پس چرا کلام خداوند را خوار نموده، در نظروی عمل بد بجا ۲۸ پس الان بقیه قوم را جمع کن و در برابر شهر اردو زده، آن را آوردی و اوربای حتی را به شمشیر زده، زن او را برای خود به زنی بگیر، مبدا من شهر را بگیرم و به اسم من نامیده شود.» ۲۹ پس گرفتی، و او را با شمشیر بنی عمون به قتل رسانیدی. ۱۰ پس حال دود تمامی قوم را جمع کرده، به ربه رفت و با آن جنگ کرده، آن شمشیر از خانه تو هرگز دور نخواهد شد به علت اینکه مرا تحقیر را گرفت. ۳۰ و تاج پادشاه ایشان را از سرش گرفت که وزنش یک نموده، زن اوربای حتی را گرفتی تا زن تو باشد. ۱۱ خداوند چنین وزنه طلا بود و سنگهای گرانبها داشت و آن را بر سر دود گذاشتند، می‌گوید: اینک من از خانه خودت بدی را بر تو عارض خواهم و غنیمت از حد زیاده از شهر بردند. ۳۱ و خلق آنجا را بیرون گردانید و زنان تو را پیش چشم تو گرفته، به همسایه ات خواهم آورده، ایشان را زیر آره ها و چومهای آهنین و تیشه های آهنین داد، و او در نظر این آفتاب، با زنان تو خواهد خوابید. ۱۲ زیرا که گذاشت وایشان را از کوره آجرپزی گذرانید، و به همین طور با تو این کار رابه پنهانی کردی، اما من این کار را پیش تمام اسرائیل جمیع شهرهای بنی عمون رفتار نمود. پس دود و تمامی قوم به و در نظر آفتاب خواهم نمود.» ۱۳ و داود با ناتان گفت: «به اورشلم برگشتند.

خداوند گناه کرده‌ام.» ناتان به داود گفت: «خداوند نیز گناه تو را عفو نموده است که نخواهی مرد. ۱۴ لیکن چون از این امر باعث کفر گفتن دشمنان خداوند شده‌ای، پسری نیز که برای تو زاییده شده است، البته خواهدمرد.» ۱۵ پس ناتان به خانه خود رفت. ۱۶ پس داود از خدا برای طفل استدعا نمود و داود روزه گرفت و داخل شده، تمامی شب بر روی زمین خوابید. ۱۷ و مشایخ خانهاش بر او برخاستند تا او را از زمین برخیزانند، اما قبول نکرد و با ایشان نان نخورد. ۱۸ و در روز هفتم طفل بمرد و خادمان داود ترسیدند که از مردن طفل او را اطلاع دهند، زیرا گفتند: «اینک چون طفل زنده بود، با وی سخن گفتیم و قول ما را نشنید، پس اگر به او خبر دهیم که طفل مرده است، چه قدر زیاده رنجیده می‌شود.» ۱۹ و چون داود دید که بندگان با یکدیگر نجوی می‌کنند، داود فهمید که طفل مرده است، و داود به خادمان خود گفت: «آیا طفل مرده است؟» گفتند: «مرده است.» ۲۰ آنگاه داود از زمین برخاسته، خویش را شست و شو داده، تدهین کرد و لباس خود را عوض نموده، به خانه خداوند رفت و عبادت نمود و به خانه خود آمده، خوراک خواست که پیشش گذاشتند و خورد. ۲۱ و خادمانش به وی گفتند: «این چه کار است که کردی؟ وقتی که طفل زنده بود روزه گرفته، گریه نمودی و چون طفل مرد، برخاسته، خوراک خوردی؟» ۲۲ او گفت: «وقتی که طفل زنده بود روزه گرفتم و گریه نمودم زیرا فکر کردم کیست که بداند که شاید خداوند بر من ترحم فرماید تا طفل زنده بماند، ۲۳ اما الان که مرده است، پس چرا من روزه بدارم؟ آیا می‌توانم دیگر او را باز بیاورم؟! من نزد او خواهم رفت لیکن او نزد من باز نخواهد آمد.» ۲۴ و داود زن خود بشمع را تسلی داد و نزدوی درآمده، با او خوابید و او پسری زاییده، او را سلیمان نام نهاد. و

۱۳ و بعد از این، واقع شد که ابشالوم بن داود را خواهری نیکو صورت مسمی به تamar بود، و امنون، پسر داود، او را دوست می‌داشت. ۲ و امنون به سبب خواهر خود تamar چنان گرفتار شد که بیمار گشت، زیرا که او باکره بود و به نظر امنون دشوار آمد که با وی کاری کند. ۳ و امنون رفیقی داشت که مسمی به یوناداب بن شمعی، برادر داود، بود، و یوناداب مردی بسیار زیرک بود. ۴ و او وی را گفت: «ای پسر پادشاه چرا روز به روز چنین لاغر می‌شوی و مرا خبر نمی‌دهی؟» امنون وی را گفت که «من تamar، خواهر برادر خود، ابشالوم را دوست می‌دارم.» ۵ و یوناداب وی را گفت: «بر بستر خود خوابیده، تمارض نما و چون پدرت برای عیادت تو بیاید، وی را بگو: تمنا این که خواهر من تamar بیاید و مرا خوراک بخوراند و خوراک را در نظر من حاضر سازد تا ببینم و از دست وی بخورم.» ۶ پس امنون خوابید و تمارض نمود و چون پادشاه به عیادتش آمد، امنون به پادشاه گفت: «تمنا اینکه خواهرم تamar بیاید و دو قرص طعام پیش من بپزد تا از دست او بخورم.» ۷ و داود نزد تamar به خانه‌اش فرستاده، گفت: «الان به خانه برادرت امنون برو و برایش طعام بساز.» ۸ و تamar به خانه برادر خود، امنون، رفت. و او خوابیده بود. و آرد گرفته، خمیر کرد، و پیش او قرصها ساخته، آنها را پخت. ۹ و تابه را گرفته، آنها را پیش او ریخت. اما از خوردن ابا نمود و گفت: «همه کس را از نزد من بیرون کنید.» و همگان از نزد او بیرون رفتند. ۱۰ و امنون به تamar گفت: «خوراک را به اطاق بیاور تا از دست تو بخورم.» و تamar قرصها را که ساخته بود، گرفته، نزد برادر خود، امنون، به اطاق آورد. ۱۱ و چون پیش او گذاشت تا بخورد، او وی را گرفته، به او گفت: «ای خواهرم بیا با من بخواب.» ۱۲ او وی را گفت: «نی‌ای برادرم، مرا ذلیل نساز زیرا که چنین کار در اسرائیل کرده

طرف نهر بودند، آوردو ایشان به حیلام آمدند، و شویک، سردار مضمون نوشت که «اوریا را در مقدمه جنگ سخت بگذارید، و از لشکر هددعزر، پیشوای ایشان بود. ۱۷ و چون به دودخبر رسید، عقبش پس بروید تا زده شده، بمیرد». ۱۶ و چون یوآب شهر را جمیع اسرائیل را جمع کرده، از اردن عبور کرد و به حیلام آمد، و محاصره می کرد اوریا را در مکانی که می دانست که مردان شجاع ارامیان به مقابل داود صف آرایی نموده، با او جنگ کردند. ۱۸ و در آنجا می باشند، گذاشت. ۱۷ و مردان شهر بیرون آمده، با ارامیان از حضور اسرائیل فرار کردند، و داود از ارامیان، مردان یوآب جنگ کردند و بعضی از قوم، از بندگان داود، افتادند و هفتصد ارابه و چهل هزار سوار را کشت و شویک سردار لشکرش را اوریا حتی نیز بمرد. ۱۸ پس یوآب فرستاده، داود را از جمیع زد که در آنجا مرد. ۱۹ و چون جمیع پادشاهانی که بنده هددعزر وقایع جنگ خبر داد. ۱۹ و قاصد را امر فرموده، گفت: «چون از بودند، دیدند که از حضور اسرائیل شکست خوردند، با اسرائیل تمامی وقایع جنگ به پادشاه خبر داده باشی، ۲۰ اگر خشم پادشاه صلح نموده، بنده ایشان شدند. و ارامیان پس از آن از امداد بنی افروخته شود و تو را گوید چرا برای جنگ به شهر نزدیک شدید، آیا عمون ترسیدند.

۱۱ و واقع شد بعد از انقضای سال، هنگام بیرون رفتن پادشاهان که داود، یوآب را با بندگان خویش و تمامی اسرائیل فرستاد، و ایشان بنی عمون را خراب کرده، ربه را محاصره نمودند، اما داود در اورشلیم ماند. ۲ و واقع شد در وقت عصر که داود از بسترش برخاسته، بر پشت بام خانه پادشاه گردش کرد و از پشت بام زنی را دید که خویشتن را شستشومی کند و آن زن بسیار نیکو منظر بود. ۳ پس داود فرستاده، درباره زن استفسار نمود و او را گفتند که «آیا این بتشیع، دختر الیعام، زن اوریا حتی نیست؟» ۴ و داود قاصدان فرستاده، او را گرفت و او نزد وی آمده، داود با او همیستر شد و او از نجاست خود طاهر شده، به خانه خود برگشت. ۵ و آن زن حامله شد و فرستاده، داود را مخبر ساخت و گفت که من حامله هستم. ۶ پس داود نزد یوآب فرستاد که اوریا حتی را نزد من بفرست و یوآب، اوریا را نزد داود فرستاد. ۷ و چون اوریا نزد وی رسید، داود از سلامتی یوآب و از سلامتی قوم و از سلامتی جنگ پرسید. ۸ و داود به اوریا گفت: «به خانه ات برو و پایهای خود را بشو». پس اوریا از خانه پادشاه بیرون رفت و از عقبش،

خوانی از پادشاه فرستاده شد. ۹ اما اوریا نزد در خانه پادشاه با سایر بندگان آقایش خوابیده، به خانه خود نرفت. ۱۰ و داود را خبر داده، گفتند که «اوریا به خانه خود نرفته است.» پس داود به اوریا ۲ و دولتمند را گوسفند و گاو، بی نهایت بسیار بود. ۳ و فقیر را جز گفت: «آیا تو از سفر نیامده ای، پس چرا به خانه خود نرفته ای؟» ۱۱ اوریا به داود عرض کرد که «تابوت و اسرائیل و یهوذا در خیمه ها ساکنند و آقایم، یوآب، و بندگان آقایم بر روی بیابان خیمه نشینند و آیا من به خانه خود بروم تا اکل و شرب بنمایم و با زن خود بخوابم؟ به حیات تو و به حیات جان تو قسم که این کار را نخواهم کرد.» ۱۲ و داود به اوریا گفت: «امروز نیز اینجا باش و سازد، و بره آن مرد فقیر را گرفته، برای آن مرد که نزد وی آمده فردا تو را روانه می کنم.» پس اوریا آن روز و فردایش را در اورشلیم بود، مهیا ساخت. ۵ آنگاه خشم داود بر آن شخص افروخته ماند. ۱۳ و داود او را دعوت نمود که در حضورش خورد و نوشید و شده، به ناتان گفت: «به حیات خداوند قسم، کسی که این کار او را مست کرد، و وقت شام بیرون رفته، بر بسترش با بندگان را کرده است، مستوجب قتل است. ۶ و چونکه این کار را کرده آقایش خوابید و به خانه خود نرفت. ۱۴ و بامدادان داود مکتوبی است و هیچ ترحم ننموده، بره را چهار چندان باید رد کند.» برای یوآب نوشته، به دست اوریا فرستاد. ۱۵ و در مکتوب به این ۷ ناتان به داود گفت: «آن مرد تو هستی، و یهو، خدای اسرائیل،

او پیرسد، و او را تهنیت گوید، از آن جهت که با هددعزر جنگ طور بنده ات عمل خواهد نمود.» و پادشاه گفت که مفیوش بر نموده، اورا شکست داده بود، زیرا که هددعزر با نوعی مقاتله سفره من مثل یکی از پسران پادشاه خواهد خورد. ۱۲ و مفیوش می نمود و یورام ظروف نقره و ظروف طلا و ظروف برنجین با خود را پسری کوچک بود که میکا نام داشت، و تمامی ساکنان خانه آورد. ۱۱ و داود پادشاه آنها را نیز برای خداوند وقف نمود با نقره صیبا بنده مفیوش بودند. ۱۳ پس مفیوش در اورشلیم ساکن وطلایی که از جمیع امت های که شکست داده بود، وقف نموده شد زیرا که همیشه بر سفره پادشاه می خورد و از هر دو پا لنگ بود، ۱۲ یعنی از ارام و موآب وبنی عمون و فلسطینیان و عمالقه بود.

و از غنیمت هددعزر بن رحوب پادشاه صوبه. ۱۳ و داود برای خویش تذکره ای برپا نمود هنگامی که از شکست دادن هجده هزار نفر از ارامیان در وادی ملح مراجعت نمود. ۱۴ و در ادم قراولان گذاشت، بلکه در تمامی ادم قراولان گذاشته، جمیع ادمیان بندگان داود شدند، و خداوند، داود را هر جا که می رفت، نصرت می داد. ۱۵ و داود بر تمامی اسرائیل سلطنت می نمود، و داود بر تمامی قوم خود داوری و انصاف را اجرامی داشت. ۱۶ و یوآب بن صرویه سردار لشکر بودو پیهوشافات بن اخیلود وقایع نگار. ۱۷ و صادق بن اخیطوب و اخیملک بن ابیاتار، کاهن بودند و سرایا کاتب بود. ۱۸ و بنایاهو بن یهویاداع برکرتیان و فلیتیان بود و پسران داود کاهن بودند.

۹ و داود گفت: «آیا از خاندان شاول کسی تا به حال باقی است تا به خاطر یوناتان او را احسان نمایم؟» ۲ و از خاندان شاول و پادشاه گفت: «در اریحا بهمانید تا ریشه های شما درآید و بعد از آن خادمی مسمی به صیبا بود، پس او را نزد داود خواندند و پادشاه وی را گفت: «آیا تو صیبا هستی؟» گفت: «بنده تو هستم.» ۳ پادشاه گفت: «آیا تا به حال از خاندان شاول کسی هست تا او را احسان خدایی نمایم؟» صیبا در جواب پادشاه گفت: «یوناتان راتا به حال پسری لنگ باقی است.» ۴ پادشاه از وی پرسید شجاعان را فرستاد. ۸ و بنی عمون بیرون آمده، نزد دهنه دروازه که «او کجاست؟» صیبا به پادشاه گفت: «اینک او در خانه ما کیر بن عمیثیل در لودباراست.» ۵ و داود پادشاه فرستاده، او را از خانه ما کیر بن عمیثیل از لودبار گرفت. ۶ پس مفیوش بن یوناتان بن شاول نزد داود آمده، به روی درافتاده، تعظیم نمود. و برگزیدگان اسرائیل گروهی را انتخاب کرده، در مقابل ارامیان صف داود گفت: «ای مفیوش!» گفت: «اینک بنده تو.» ۷ داود آرای نمود. ۱۰ و بقیه قوم را به دست برادرش ایشای سپرد تا وی را گفت: «مترس! زیرا به خاطر پدرت یوناتان بر تو البته احسان خواهم نمود و تمامی زمین پدرت شاول را به تو رد خواهم کرد، و «اگر ارامیان بر من غالب آیند، به مدد من بیا، و اگر بنی عمون بر تو دائم بر سفره من نان خواهی خورد.» ۸ پس او تعظیم کرده، گفت که «بنده تو چیست که بر سگ مرده ای مثل من التفات جهت قوم خویش و به جهت شهرهای خدای خود مردانه بگویش، نمایم؟» ۹ و پادشاه، صیبا، بنده شاول را خوانده، گفت: «آنچه و خداوند آنچه را که در نظرش پسند آید بکند.» ۱۳ پس یوآب و را که مال شاول و تمام خاندانش بود به پسر آقای تو دادم. ۱۰ و تو قومی که همراهش بودند نزدیک شدند تا با ارامیان جنگ کنند و و پسرانت و بندگان به جهت او زمین را زرع نموده، محصول ایشان از حضور وی فرار کردند. ۱۴ و چون بنی عمون دیدند که آن را بیارید تا برای پسر آقاییت به جهت خوردنش نان باشد، اما ارامیان فرار کردند، ایشان نیز از حضور ایشای گریخته، داخل مفیوش، پسر آقاییت همیشه بر سفره من نان خواهد خورد.» و شهر شدند و یوآب از مقابله بنی عمون برگشته، به اورشلیم آمد. صیبا پانزده پسر و بیست خادم داشت. ۱۱ و صیبا به پادشاه ۱۵ و چون ارامیان دیدند که از حضور اسرائیل شکست یافته اند، گفت: «موافق هرآنچه آقاییم پادشاه به بنده اش فرموده است بهمین با هم جمع شدند. ۱۶ و هددعزر فرستاده، ارامیان را که به آن

۷ و واقع شد چون پادشاه در خانه خود نشسته، و خداوند او را از جمیع دشمنانش از هر طرف آرامی داده بود، ۲ که پادشاه به ناتان نبی گفت: «الان مرا می بینی که در خانه سرو آزادساکن می باشم، و تابوت خدا در میان پرده ها ساکن است.» ۳ ناتان به پادشاه گفت: «بیا و هراتنچه دردت باشد معمول دار زیرا خداوند با توست.» ۴ و در آن شب واقع شد که کلام خداوند به ناتان نازل شده، گفت: ۵ «برو و به بنده من داود بگو، خداوند چنین می گوید: آیا تو خانه ای برای سکونت من بنا می کنی؟ ۶ زیرا از روزی که بنی اسرائیل را از مصر بیرون آوردم تا امروز، درخانه ای ساکن نشده ام بلکه در خیمه و مسکن گردش کرده ام. ۷ و به هر جایی که با جمیع بنی اسرائیل گردش کردم آیا به احدی از داوران اسرائیل که برای رعایت قوم خود، اسرائیل، مامور داشتم، سخنی گفتم که چرا خانه ای از سروآرد برای من بنا نکردید؟ ۸ و حال به بنده من، داود چنین بگو که یهوه صبايوت چنین می گوید: من تو را از چراگاه از عقب گوسفندان گرفتم تاپیشوای قوم من، اسرائیل، باشی. ۹ و هر جایی که می رفتی من با تو می بودم و جمیع دشمنان تو را از حضور تو منقطع ساختم، و برای تو اسم بزرگ مثل اسم بزرگانی که بر زمینند، پیدا کردم. ۱۰ و به جهت قوم خود، اسرائیل، مکانی تعیین کردم وایشان را غرس نمودم تا در مکان خویش ساکن شده، باز متحرک نشوند، و شیران، دیگر ایشان را مثل سابق ذلیل نسازند. ۱۱ و مثل روزهایی که داوران را بر قوم خود، اسرائیل، تعیین نموده بودم و تو را از جمیع دشمنان آرامی دادم، و خداوند تو را خبر می دهد که خداوند برای تو خانه ای بناخواهد نمود. ۱۲ زیرا روزهای تو تمام خواهد شد و با پدران خود خواهی خوابیدی و ذریت تو را که از صلب تو بیرون آید، بعد از تو استوار خواهم ساخت، و سلطنت او را پایدار خواهم نمود. ۱۳ او برای اسم من خانه ای بنا خواهد نمود و کرسی سلطنت او را تا به ابد پایدار خواهم ساخت. ۱۴ من او را پدر خواهم بود و او مرا پسرخواهد بود، و اگر او گناه ورزد، او را با عصای مردمان و به تازیانته های بنی آدم تادیب خواهم نمود. ۱۵ ولیکن رحمت من از او دور نخواهد شد، به طوری که آن را از شاول دور کردم که او را از حضور تو رد ساختم. ۱۶ و خانه و سلطنت تو، به حضورت تا به ابد پایدار خواهد شد، و کرسی تو تا به ابد استوار خواهد ماند.» ۱۷ برحسب تمامی این کلمات و مطابق تمامی این رویا ناتان به داود تکلم نمود. ۱۸ و داود پادشاه داخل شده، به حضور خداوند نشست و گفت: «ای خداوند یهوه، من کیستم و خاندان من چیست که مرا به این مقام رسانیدی؟ ۱۹ و این نیز در نظر توای خداوند یهوه امر قلیل نمود زیرا که دربار خانه بنده ات نیز برای زمان طویل تکلم فرمودی. و آیا این ای خداوند یهوه عادت بنی آدم است؟ ۲۰ و داود دیگر به تو چه تواند گفت زیرا که توای

۸ و بعد از این واقع شد که داود فلسطینیان را شکست داده، ایشان را ذلیل ساخت. و داود زمام البلاد را از دست فلسطینیان گرفت. ۲ و مواب را شکست داده، ایشان را به زمین خوابانیده، با ریسمانی پیمود و دو ریسمان برای کشتن پیمود، و یک ریسمان تمام برای زنده نگاه داشتن. و موابیان بندگان داود شده، هدایا آوردند. ۳ و داود، هددعز بن رحوب، پادشاه صوبه راهنگامی که می رفت تا استیلای خود را نزد نهر باز به دست آورد، شکست داد. ۴ و داود هزار وهفتصد سوار و بیست هزار پیاده از او گرفت، و داود جمیع اسبهای اربابه هایش را پی کرد، اما از آنها برای صد اربابه نگاه داشت. ۵ و چون ارامیان دمشق به مدد هددعز، پادشاه صوبه، آمدند، داود بیست و دو هزار نفر از ارامیان را بکشت. ۶ و داود در ارام دمشق قراولان گذاشت، و ارامیان، بندگان داود شده، هدایا می آوردند، و خداوند، داود را در هر جا که می رفت، نصرت می داد. ۷ و داود سپرهای طلا را که بر خادمان هددعز بود گرفته، آنها را به اورشلیم آورد. ۸ و از بانه و بیروتهای شهرهای هددعز داود پادشاه، برنج ازحد افزون گرفت. ۹ و چون توعی، پادشاه حمات شنید که داود تمامی لشکر هددعز را شکست داده است، ۱۰ توعی، یورام، پسر خود را نزد داود پادشاه فرستاد تا از سلامتی

همان شهر داوداست. ۸ و در آن روز داود گفت: «هرکه بیوسیان ۵ وداود و تمامی خاندان اسرائیل با انواع آلات چوب سرو و برپت وایزند و به قنات رسیده، لنگان و کوران را که مبعوض جان داود و رباب و دف و دهل و سنجها به حضور خداوند بازی می کردند. هستند (بزند).» بنابراین می گویند کور و لنگ، به خانه داخل ۶ و چون به خرمنگاه ناکون رسیدند عزه دست خود را به تابوت نخواستند. ۹ و داود در قلعه ساکن شد و آن را شهر داودنامید، خداوند دراز کرده، آن را گرفت زیرا گاوان می لغزیدند. ۷ پس و داود به اطراف ملو و اندرونش عمارت ساخت. ۱۰ و داود ترقی غضب خداوند بر عزه افروخته شده، خدا او را در آنجا به سبب کرده، بزرگ می شد و پیهوه، خدای صباوت، با وی می بود. ۱۱ و تقصیرش زد، و در آنجا نزد تابوت خدا مرد. ۸ وداود غمگین شد حیرام، پادشاه صور، قاصدان و درخت سرو آزاد و نجاران و سنگ زیرا خداوند بر عزه رخنه کرده بود، و آن مکان را تا به امروز فارص ترشان نزد داودفرستاده، برای داود خانه ای بنا نمودند. ۱۲ پس عزه نام نهاد. ۹ و در آن روز، داود از خداوند ترسیده، گفت که داود فهمید که خداوند او را بر اسرائیل به پادشاهی استوار نموده، تابوت خداوند نزد من چگونه بیاید. ۱۰ و داودنخواست که تابوت و سلطنت او را به خاطر قوم خویش اسرائیل برافراشته است. ۱۳ و خداوند را نزد خود به شهرداود بیاورد. پس داود آن را به خانه عوید بعد از آمدن داود از حبرون کنیزان و زنان دیگر از اورشلیم گرفت، ادم جتی برگردانید. ۱۱ و تابوت خداوند در خانه عوید ادم جتی و باز برای داود پسران و دختران زاییده شدند. ۱۴ و نامهای آنان: سه ماه ماند و خداوند عویدادوم و تمامی خاندانش را برکت داد. که برای او در اورشلیم زاییده شدند، این است: شموع و شوباب و ۱۲ و داود پادشاه را خبر داده، گفتند که: خداوند خانه عوید ادم ناتان و سلیمان، ۱۵ و یبجار و الیشوع و نافج و یافیع، ۱۶ و و جمیع مایملک او را به سبب تابوت خدا برکت داده است. پس الیشمع و الیداع و الیفلط. ۱۷ و چون فلسطینیان شنیدند که داود رفت و تابوت خدا را از خانه عوید ادم به شهر داود به را به پادشاهی اسرائیل مسح نموده اند، جمیع فلسطینیان برآمدند شادمانی آورد. ۱۳ و چون بردارندگان تابوت خداوند شش قدم رفته تا داود را بطلبند، و چون داوداین را شنید به قلعه فرود آمد. بودند، گاوان و پروارپهذبح نمود. ۱۴ و داود با تمامی قوت خود ۱۸ و فلسطینیان آمده، در وادی رفائیان منتشر شدند. ۱۹ و داود به حضور خداوند رقص می کرد، و داود به ایفودکتنان ملبس بود. ازخداوند سوال نموده، گفت: «آیا به مقابله فلسطینیان برآیم و ۱۵ پس داود و تمامی خاندان اسرائیل، تابوت خداوند را به آواز ایشان را به دست من تسلیم خواهی نمود؟» خداوند به داود گفت: شادمانی و آواز کرنا آوردند. ۱۶ و چون تابوت خداوند داخل شهر «برو زیرا که فلسطینیان را البته به دست تو خواهم داد.» ۲۰ وداود داود می شد، میکال دختر شاول ازینجهره نگریسته، داود پادشاه را به یعل فراصیم آمد و داود ایشان را در آنجاشکست داده، گفت: دید که به حضور خداوند جست و خیز و رقص می کند، پس او «خداوند دشمنانم را ازحضور من رخنه کرد مثل رخنه آنها.» بنابراین رادر دل خود حقیر شمرد. ۱۷ و تابوت خداوند را درآورده، آن را آن مکان را به یعل فراصیم نام نهادند. ۲۱ و پتهای خود را در آنجا درمکانش در میان خیمه ای که داود برایش برپاداشته بود، گذاشتند، ترک کردند و داود و کسانش آنها را برداشتند. ۲۲ و فلسطینیان بار و داود به حضور خداوند قربانی های سوختنی و ذبایح سلامتی دیگر برآمده، در وادی رفائیان منتشر شدند. ۲۳ و چون داود از گذرانید. ۱۸ و چون داود از گذرانیدن قربانی های سوختنی و خداوندسوال نمود، گفت: «برمیا، بلکه از عقب ایشان دوزده، ذبایح سلامتی فارغ شد، قوم را به اسم یهوه صباوت برکت داد. پیش درختان توت بر ایشان حمله آور. ۲۴ و چون آواز صدای ۱۹ و به تمامی قوم، یعنی به جمیع گروه اسرائیل، مردان و زنان به قدمها در سر درختان توت بشنوی، آنگاه تعجیل کن زیرا که در آن هر یکی یک گرده نان و یک پاره گوشت و یک قرص کشمش وقت خداوند پیش روی تو بیرون خواهد آمد تا لشکر فلسطینیان را بخشید، پس تمامی قوم هر یکی به خانه خودرفتند. ۲۰ اما داود شکست دهد.» ۲۵ پس داود چنانکه خداوند او را امر فرموده بود، برگشت تا اهل خانه خود را برکت دهد. و میکال دختر شاول به استقبال داود بیرون آمده، گفت: «پادشاه اسرائیل امروز چه کرد، و فلسطینیان راز جعبه تا جازر شکست داد.

۶ و داود بار دیگر جمیع برگزیدگان اسرائیل، یعنی سی هزار نفر را جمع کرد. ۲ و داود باتمامی قومی که همراهش بودند برخاسته، ازبعلی یهوذا روانه شدند تا تابوت خدا را که به اسم، یعنی به اسم یهوه صباوت که بر کرویبنان نشسته است، مسمی می باشد، از آنجا بیاورند. ۳ و تابوت خدا را بر ارباهای نو گذاشتند و آن را از خانه اینباداب که در جعبه است، برداشتند، و عزه و اخیو، پسران اینباداب، اربه نو را رانندند. ۴ و آن راز خانه اینباداب که در جعبه است با تابوت خداوند آوردند و اخیو پیش تابوت می رفت.

رخصت داده، و او به سلامتی رفته بود. ۲۳ و چون یوآب و تمامی بشیروت با بنیامین محسوب بود. ۳ و بشیروتیان به جتایم فرار کرده، لشکری که همراهش بودند، برگشتند، یوآب را خبر داده، گفتند که در آنجا تا امروز غربت پذیرفتند. ۴ و یوناتان پسر شاول را پسری «ابنیر بن نیر نزد پادشاه آمد و او را رخصت داده و به سلامتی لنگ بود که هنگام رسیدن خبر شاول و یوناتان از یزرعیل، پنج ساله رفت.» ۲۴ پس یوآب نزد پادشاه آمده، گفت: «چه کردی! اینک بود، و دایه‌اش او را برداشته، فرار کرد. و چون به فرار کردن تعجیل ابنیر نزد تو آمد. چرا او را رخصت دادی و رفت؟» ۲۵ ابنیر بن نیر می‌نمود، او افتاد و لنگ شد و اسمش مفیوشوت بود. ۵ و ریکاب را می‌دانی که او آمد تا تو را فریب دهد و خروج و دخول تو را و بعنه، پسران رمون بشیروتی روانه شده، در وقت گرمای روز به بداند و هر کاری را که می‌کنی دریافت کند.» ۲۶ و یوآب از خانه ایشیوشوت داخل شدند و او به خواب ظهر بود. ۶ پس به حضور داود بیرون رفته، قاصدان در عقب ابنیر فرستاد که او را از بهانه‌ای که گندم بگیرند در میان خانه داخل شده، به شکم او چشمه سیره بازآورند اما داود ندانست. ۲۷ و چون ابنیر به حیرون زدند و ریکاب و برادرش بعنه فرار کردند. ۷ و چون به خانه داخل برگشت، یوآب او را در میان دروازه به کنار کشید تا با او به خفیه سخن گوید و به سبب خون برادرش عسائیل به شکم او زد که مرد. و سرش را از تن جدا کردند و سرش را گرفته، از راه عربی تمامی ۲۸ و بعد از آن چون داود این را شنید، گفت: «من و سلطنت من شب کوچ کردند. ۸ و سرایشیوشوت را نزد داود به حیرون آورده، به حضور خداوند از خون ابنیر بن نیر تا به ابد بری هستم. ۲۹ پس پادشاه گفتند: «اینک سر دشمنان، ایشیوشوت، پسرشاول، که بر سر یوآب و تمامی خاندان پدرش قرار گیرد و کسی که جریان قصد جان تو می‌داشت. و خداوند امروز انتقام آقای ما پادشاه را از ویرص داشته باشد و بر عصا تکیه کند و به شمشیر یفتد و محتاج شاول و ذریه‌اش کشیده است.» ۹ و داود ریکاب و برادرش بعنه، نان باشد، از خاندان یوآب منقطع نشود.» ۳۰ و یوآب و برادرش پسران رمون بشیروتی را جواب داده، به ایشان گفت: «قسم به ایشای، ابنیر را کشتند، به سبب این که برادر ایشان، عسائیل را حیات خداوند که جان مرا از هر تنگی فدیة داده است. ۱۰ وقتی در جبعون در جنگ کشته بود. ۳۱ و داود به یوآب و تمامی قومی که کسی مرا خبر داده، گفت که اینک شاول مرده است و گمان که همراهش بودند، گفت: «جامه خود را بدرید و یلاس بپوشید و می‌برد که بشارت می‌آورد، او را گرفته، در صقلع کشتن و این برای ابنیر نوحه کنید.» و داود پادشاه در عقب جنازه رفت. ۳۲ و اجرت بشارت بود که به او دادم. ۱۱ پس چند مرتبه زیاده چون ابنیر را در حیرون دفن کردند و پادشاه آواز خود را بلند کرده، نزد قبر مردان شیر، شخص صالح رادر خانه‌اش بر بسترش بکشند، آیا ابنیر گریست و تمامی قوم گریه کردند. ۳۳ و پادشاه برای ابنیر خون او را از دست شما مطالبه نکنم؟ و شما را از زمین هلاک مرثیه خوانده، گفت: «آیا باید ابنیر بمیرد به طوری که شخص نسامم؟» ۱۲ پس داود خادمان خود را امر فرمود که ایشان را کشتند احمق می‌میرد. ۳۴ دستهای تو بسته نشد و پاپایه‌ای در زنجیر و دست و پای ایشان را قطع نموده، بر برکه حیرون آویختند. اما گذاشته نشد. مثل کسی که پیش شیران افتاده باشد افتادی.» پس سرایشیوشوت را گرفته در قبر ابنیر در حیرون دفن کردند.

تمامی قوم بار دیگر برای او گریه کردند. ۳۵ و تمامی قوم چون هنوز روز بود آمدند تا داود را نان بخوراند اما داود قسم خورده، گفت: «خدا به من مثل این بلکه زیاده از این بکند اگر نان یا چیز دیگر پیش از غروب آفتاب بچشم.» ۳۶ و تمامی قوم ملتفت شدند و به نظر ایشان پسند آمد. چنانکه هر چه پادشاه می‌کرد، در نظر تمامی قوم پسند می‌آمد. ۳۷ و جمیع قوم و تمامی اسرائیل در آن روز دانستند که کشتن ابنیر بن نیر از پادشاه نبود. ۳۸ و پادشاه به خادمان خود گفت: «آیا نمی‌دانید که سروری و مرد بزرگی امروز در اسرائیل افتاد؟ ۳۹ و من امروز با آنکه به پادشاهی مسح شده‌ام ضعیف هستم و این مردان، یعنی پسران صرویه از من تواناترند. خداوند عامل شرارت را بر حسب شرارتش جزا دهد.»

۴ و چون پسر شاول شنید که ابنیر در حیرون مرده است مردانش به اورشلیم به مقابله ییوسیان که ساکنان زمین بودند، رفت، دستهایش ضعیف شد، و تمامی اسرائیل پریشان گردیدند. ۲ و پسر و ایشان به داود متکلم شده، گفتند: «به اینجا داخل نخواهی شد شاول دو مرد داشت که سردار فوج بودند؛ اسم یکی بعنه و اسم جز اینکه کوران و لنگان را بیرون کنی.» زیرا گمان بردند که داود دیگری ریکاب بود، پسران رمون بشیروتی از بنی بنیامین، زیرا که به اینجا داخل نخواهد شد. ۷ و داود قلعه صهیون را گرفت که

یک از ایشان سر حریف خود را گرفته، شمشیر خود را در پهلوی حجت، وینچم شفقلیا پسر ابیطال، ۵ و ششم، پترعام ازعجله، زد، پس با هم افتادند. پس آن مکان را که در جبعون است، زن داود. اینان برای داود در حبرون زاییده شدند. ۶ و هنگامی که حلفت هضوریم نامیدند. ۱۷ و آن روزجنگ بسیار سخت بود و جنگ در میان خاندان شاول و خاندان داود می‌بود، ابنیر، خاندان ابنیر و مردان اسرائیل ازحضور بندگان داود منهزم شدند. ۱۸ و سه شاول را تقویت می‌نمود. ۷ و شاول را کنیزی مسمی به رصفه دختر پسر صرویه، یوآب و ابیشای وعسائیل، در آنجا بودند، و عسائیل ایه بود، و ابیشوشت به ابنیر گفت: «چرا به کنیز پدرم درآمدی؟» مثل غزال بری سبک پا بود. ۱۹ و عسائیل، ابنیر را تعاقب کرد و در ۸ و خشم ابنیر بهسبب سخن ابیشوشت بسیار افروخته شده، رفتن به طرف راست یا چپ از تعاقب ابنیرانحراف نوزید. ۲۰ و گفت: «آیا من سر سگ برای یهودا هستم و حال آنکه امروز به ابنیر به عقب نگریسته، گفت: «آیا تو عسائیل هستی؟» گفت: خاندان پدرت، شاول، و برادرانش واصحابش احسان نموده‌ام و تو «من هستم». ۲۱ ابنیر وی را گفت: «به طرف راست یا به طرف را بهدست داودتسلیم نکرده‌ام که بهسبب این زن امروز گناه بر من چپ خود برگرد و یکی از جوانان را گرفته، اسلحه او را بردار». اما اسناد می‌دهی؟ ۹ خدا مثل این و زیاده از این به ابنیر بکند اگر عسائیل نخواست که ازعقب او انحراف ورزد. ۲۲ پس ابنیر بار من به طوری که خداوند برای داودقسم خورده است، برایش چنین دیگر به عسائیل گفت: «از عقب من برگرد چرا تو را به زمین عمل نمایم. ۱۰ و سلطنت را از خاندان شاول نقل نموده، کرسی بزنم، پس چگونه روی خود را نزد برادرت یوآب برافرازم». ۲۳ و داود را بر اسرائیل و یهودا از دان تا بئرشیع پایدار گردانم. ۱۱ و او چون نخواست که برگرددابنیر او را به موخر نیزه خود به شکمش زد دیگر نتوانست در جواب ابنیر سخنی گوید زیرا که از او می‌ترسید. که سرنیزه از عقبش بیرون آمد و در آنجا افتاده، درجایش مرد. و ۱۲ پس ابنیر در آن حین قاصدان نزد داودفرستاده، گفت: «این هر کس که به مکان افتادن و مردن عسائیل رسید، ایستاد. ۲۴ اما زمین مال کیست؟ و گفت تو بامن عهد بند و اینک دست یوآب و ابیشای، ابنیر را تعاقب کردند و چون ایشان به تل امه که به من با تو خواهد بود تاتمامی اسرائیل را به سوی تو برگردانم.» مقابل جیح در راه بیابان جبعون است رسیدند، آفتاب فرو رفت. ۱۳ اوگفت: «خوب، من با تو عهد خواهم بست ولیکن یک ۲۵ وبنی بنیامین بر عقب ابنیر جمع شده، یک گروه شدند و بر سر چیز از تو می‌طلبم و آن این است که روی مراخواهی دید، جز یک تل ایستادند. ۲۶ و ابنیر یوآب را صدا زده، گفت که «آیا اینکه اول چون برای دیدن روی من بیایی میکال، دختر شاول را شمشیر تا به ابد هلاک سازد؟ آیا نمی دانی که آخر به تلخی بیآوری.» ۱۴ پس داود رسولان نزد ابیشوشت بن شاول فرستاده، خواهدانجامید؟ پس تا به کی قوم را امر نمی کنی که ازتعاقب گفت: «زن من، میکال را که برای خود به صد قلفه فلسطینیان برادران خویش برگردند.» ۲۷ یوآب درجواب گفت: «به خدای نامزد ساختم، نزد من بفرست.» ۱۵ پس ابیشوشت فرستاده، او را حی قسم اگر سخن نگفته بودی هر آینه قوم در صبح از تعاقب از نزد شوهرش فلفطیل بن لایش گرفت. ۱۶ و شوهرش همراهش برادران خودبرمی گشتند.» ۲۸ پس یوآب کرنا نواخته، تمامی قوم رفت و در عقبش تا حوریم گریه می‌کرد. پس ابنیر وی را گفت: ایستادند و اسرائیل را باز تعاقب نمودند و دیگر جنگ نکردند. «برگشته، برو.» و او برگشت. ۱۷ و ابنیر با مشایخ اسرائیل تکلم ۲۹ و ابنیر و کسانش، تمامی آن شب را از راه عربیه رفته، از اردن نموده، گفت: «قبل از این داود را می‌طلبید تا بر شمایادشاهی عبور کردند و از تمامی یثرون گذشته، به محتایم رسیدند. ۳۰ و کند. ۱۸ پس الان این را به انجام برسانیدزیرا خداوند درباره داود یوآب از عقب ابنیر برگشته، تمامی قوم را جمع کرد. و از بندگان گفته است که به وسیله بنده خود، داود، قوم خویش، اسرائیل داود سوای عسائیل نوزده نفر مفقود بودند. ۳۱ اما بندگان داود، را از دست فلسطینیان و از دست جمیع دشمنان ایشان نجات بنیامین و مردمان ابنیر را زدند که ازایشان سیصد و شصت نفر خواهم داد.» ۱۹ و ابنیر به گوش بنیامینیان نیزسخن گفت. و ابنیر مردند. ۳۲ و عسائیل را برداشته، او را در قبر پدرش که در بیت هم به حبرون رفت تا آنچه را که در نظر اسرائیل و در نظر تمامی لحم است، دفن کردند و یوآب و کسانش، تمامی شب کوچ بنیامین پسند آمده بود، به گوش داود بگوید. ۲۰ پس ابنیر کرده، هنگام طلوع فجر به حبرون رسیدند.

۳ و جنگ در میان خاندان شاول و خاندان داود به طول انجامید و داود روز به روز قوت می‌گرفت و خاندان شاول روز به روزضعیف می‌شدند. ۲ و برای داود در حبرون پسران زاییده شدند، و نخست زاده‌اش، عمون، از اخینوعم یزرعیلیه بود. ۳ و دومش، کیلاب، از اییحایل، زن نابال کرملی، و سوم، ابشالوم، پسر معکه، دختر تلمای پادشاه جشور. ۴ و چهارم ادونیا، پسر

دور انداخته شد. سپر شاول که گویابه روغن مسح نشده بود. ۲۲ از خون کشتگان و از پیه جباران، کمان یوناتان برنگردید. و شمشیر شاول تهی برنگشت. ۲۳ شاول و یوناتان در حیات خویش محبوب نازنین بودند. و در موت خود از یکدیگر جدانشدند. از عقابها تیزتر و از شیران تواناتر بودند. ۲۴ ای دختران اسرائیل برای شاول گریه کنید که شما را به قرمز و نفایس مجلس می ساخت وزیورهای طلا بر لباس شما می گذاشت. ۲۵ شجاعان در معرض جنگ چگونه افتادند. ای یوناتان بر مکان های بلند خود کشته شدی. ۲۶ ای برادر من یوناتان برای تو دلنگ شده ام. برای من بسیار نازنین بودی. محبت تو با من عجیب تر از محبت زنان بود. ۲۷ جباران چگونه افتادند. و چگونه اسلحه جنگ تلف شد.

۲ و بعد از آن واقع شد که داود از خداوند سوال نموده، گفت: «آیا به یکی از شهرهای یهودا برآیم؟» خداوند وی را گفت: «برای.» داود گفت: «کجا برآیم؟» گفت: «به حبرون.» ۲ پس داود به آنجا برآمد و دو زنش نیز از حبرون و یسایا زن نایاب کرملی. ۳ و داود کسانی را که با او بودند با خاندان هر یکی برد، و در شهرهای حبرون ساکن شدند. ۴ و مردان یهودا آمده، داود را در آنجا مسح کردند، تا برخاندان یهودا پادشاه شود. و به داود خبر داده، گفتند که «اهل یاپیش جلعاد بودند که شاول رادفن کردند.» ۵ پس داود قاصدان نزد اهل یاپیش جلعاد فرستاده، به ایشان گفت: «شما از جانب خداوند مبارک باشید زیرا که این احسان را به آقای خود شاول نمودید و او را دفن کردید. ۶ والان خداوند به شما احسان و راستی بنماید و من نیز جزای این نیکویی را به شما خواهم نمود چونکه این کار را کردید. ۷ و حال دستهای شما قوی باشد و شما شجاع باشید زیرا آقای شما شاول مرده است و خاندان یهودا نیز مرا بر خود به پادشاهی مسح نمودند.» ۸ اما ابنیر بن نیر سردار لشکر شاول، ایشبوش بن شاول را گرفته، او را به محنایم برد. ۹ و او را بر جلعاد و بر آشوریا و بر یزرعیل و برافرایم و بر بنیامین و بر تمامی اسرائیل پادشاه ساخت. ۱۰ و ایشبوش بن شاول هنگامی که بر اسرائیل پادشاه شد چهل ساله بود، و دو سال سلطنت نمود، اما خاندان یهودا، داود را متابعت کردند. ۱۱ و عدد ایامی که داود در حبرون برخاندان یهودا سلطنت نمود هفت سال و شش ماه بود. ۱۲ و ابنیر بن نیر و بندگان ایشبوش بن شاول از محنایم به جبعون بیرون آمدند. ۱۳ و یوآب بن صرویه و بندگان داود بیرون آمده، نزد برکه جبعون با آنها ملتی شدند، و اینان به این طرف برکه و آنان بر آن طرف برکه نشستند. ۱۴ و ابنیر به یوآب گفت: «الان جوانان برخیزند و در حضور ما بازی کنند.» یوآب گفت: «برخیزید.» ۱۵ پس برخاسته، به شماره عبور کردند، دوازده نفر برای بنیامین و برای ایشبوش بن شاول و دوازده نفر از بندگان داود. ۱۶ و هر

۱ و بعد از وفات شاول و مراجعت داود از مقاتله عمالقه واقع شد که داود دو روز در صقل توقف نمود. ۲ و در روز سوم ناگاه شخصی از نزد شاول با لباس دریده و خاک بر سرش ریخته از لشکر آمد، و چون نزد داود رسید، به زمین افتاده، تعظیم نمود. ۳ و داود وی را گفت: «از کجا آمدی؟» او در جواب وی گفت: «از لشکر اسرائیل فرار کرده ام.» ۴ داود وی را گفت: «مرا خبر بده که کار چگونه شده است.» او گفت: «قوم از جنگ فرار کردند و بسیاری از قوم نیز افتادند و مردند، و هم شاول و پسرش، یوناتان، مردند.» ۵ پس داود به جوانی که او را مخبر ساخته بود، گفت: «چگونه دانستی که شاول و پسرش یوناتان مرده اند.» ۶ و جوانی که او را مخبر ساخته بود، گفت: «اتفاق مرا در کوه جلیوع گذر افتاد و اینک شاول بر نیزه خود تکیه می نمود، و اینک اربابها و سواران او را به سختی تعاقب می کردند. ۷ و به عقب نگرسته، مرا دید و مرا خواند و جواب دادم، لبیک. ۸ او مرا گفت: تو کیستی؟ وی را گفتم: عملیقی هستم. ۹ او به من گفت: تمنا اینکه بر من بایستی و مرا بخشی زیرا که پریشانی مرا در گرفته است چونکه تمام جانم تا بحال در من است. ۱۰ پس بر او ایستاده، او را کشتم زیرا دانستم که بعد از افتادنش زنده نخواهد ماند و تاجی که بر سرش و بازوبندی که بر بازویش بود، گرفته، آنها را اینجا نزد آقایم آوردم.» ۱۱ آنگاه داود جامه خود را گرفته، آن را درپو تمامی کسانی که همراهش بودند، چنین کردند. ۱۲ و برای شاول و پسرش، یوناتان، و برای قوم خداوند و خاندان اسرائیل ماتم گرفتند و گریه کردند، و تا شام روزه داشتند، زیرا که به دم شمشیر افتاده بودند. ۱۳ و داود به جوانی که او را مخبر ساخت، گفت: «تو از کجا هستی؟» او گفت: «من پسر مرد غریب عملیقی هستم.» ۱۴ داود وی را گفت: «چگونه نترسیدی که دست خود را بلند کرده، مسیح خداوند را هلاک ساختی؟» ۱۵ آنگاه داود یکی از خادمان خود را طلبیده، گفت: «نزدیک آمده، او را بکش.» پس او را زد که مرد. ۱۶ و داود او را گفت: «خونت بر سر خود باشد زیرا که دهانت بر تو شهادت داده، گفت که من مسیح خداوند را کشتم.» ۱۷ و داود این مرثیه را درباره شاول و پسرش یوناتان انشا کرد. ۱۸ و امر فرمود که نشید قوس رابه بنی یهودا تعلیم دهند. اینک در سفر یاشر مکتوب است: ۱۹ «زیبایی توای اسرائیل در مکانهای بلندت کشته شد. جباران چگونه افتادند. ۲۰ در جت اطلاع ندهید و در کوچه های اشقلون خبر مرسانید، مبدا دختران فلسطینیان شادی کنند. و مبدا دختران نامختونان وجد نمایند. ۲۱ ای کوههای جلیوع، شبنم و باران بر شما نبارد. و نه از کشتزارهای هادیا بشود، زیرا در آنجا سپر جباران

افتادند. ۲ و فلسطینیان، شاول و پسرانش را به سختی تعاقب نمودند، و فلسطینیان یوناتان و ایناداب و ملکیشوع پسران شاول را کشتند. ۳ و جنگ بر شاول سخت شد، و تیراندازان دور او را گرفتند و به سبب تیراندازان به غایت دلنگ گردید. ۴ و شاول به سلاحدار خود گفت: «شمشیر خود را کشیده، آن را به من فرو بر مبادا این نامختونان آمده، مرا مجروح سازند و مرا افترض نمایند.» اما سلاحدارش نخواست زیرا که بسیار در ترس بود. پس شاول شمشیر خود را گرفته، بر آن افتاد. ۵ و هنگامی که سلاحدارش شاول را دید که مرده است، او نیز بر شمشیر خود افتاده، با او بمرد. ۶ پس شاول و سه پسرش و سلاحدارش و جمیع کسانش نیز در آن روز با هم مردند. ۷ و چون مردان اسرائیل که به آن طرف دره و به آن طرف اردن بودند، دیدند که مردان اسرائیل فرار کرده‌اند و شاول و پسرانش مرده‌اند، شهرهای خود را ترک کرده، گریختند و فلسطینیان آمده، در آنها ساکن شدند. ۸ و در فردای آن روز، چون فلسطینیان برای برهنه کردن کشتگان آمدند، شاول و سه پسرش را یافتند که در کوه جلیوع افتاده بودند. ۹ پس سر او را بردند و اسلحه‌اش را بیرون کرده، به زمین فلسطینیان، به هر طرف فرستادند تا به بتخانه‌های خود و به قوم مژده برسانند. ۱۰ و اسلحه او را در خانه عشتاروت نهادند و جسدش را بر حصار بیتشان آویختند. ۱۱ و چون ساکنان یابیش جلعاد، آنچه را که فلسطینیان به شاول کرده بودند شنیدند، ۱۲ جمیع مردان شجاع برخاسته، و تمامی شب سفر کرده، جسد شاول و اجساد پسرانش را از حصار بیتشان گرفتند، و به یابیش برگشته، آنها را در آنجا سوزانیدند. ۱۳ و استخوانهای ایشان را گرفته، آنها را زیر درخت بلوطی که در یابیش است، دفن کردند و هفت روز روزه گرفتند.

اردو به نظر من پسند آمد، زیرا از روز آمدن نزد من تا امروز از تو مرا ترک کرده است زیرا سه روز است که بیمار شده‌ام. ۱۴ ما به بدی ندیده‌ام لیکن در نظر سرداران پسند نیستی. ۷ پس الان جنوب کریتیان و برملک یهودا و بر جنوب کالیب تاخت آوردیم. برگشته، به سلامتی برو مبدا مرکب عملی شوی که در نظر صقلغ را به آتش سوزانیدیم. ۱۵ داود وی را گفت: «آیا مرا به آن سرداران فلسطینیان ناپسند آید.» ۸ و داود به اخیش گفت: «چه گروه خواهی رسانیدی؟» او گفت: «برای من به خدا قسم بخور کرده‌ام و از روزی که به حضور تو بوده‌ام تا امروز در بنده ات چه که نه مرا بکشی و نه مرا به‌دست آقایم تسلیم کنی، پس تو را یافته‌ای تا آنکه به جنگ نیایم و با دشمنان آقایم پادشاه جنگ نمایم؟» ۹ اخیش در جواب داود گفت: «می‌دانم که تودر نظر بر روی تمامی زمین منتشر شده، می‌خوردند و می‌نوشیدند و بزم من مثل فرشته خدا نیکو هستی لیکن سرداران فلسطینیان گفتند می‌کردند، به‌سبب تمامی غنیمت عظیمی که از زمین فلسطینیان و که با ما به جنگ نیاید. ۱۰ پس الحال بامدادان با بندگان آقايت از زمین یهودا آورده بودند. ۱۷ و داود ایشان را از وقت شام تا عصر که همراه تو آمده‌اند، برخیز و چون بامدادان برخاسته باشید و روز دیگر می‌زد که از ایشان احدی رهایی نیافت جز چهارصد مرد روشنایی برای شما بشود، روانه شوید.» ۱۱ پس داود با کسان خود صبح زود برخاستند تا روانه شده، به زمین فلسطینیان برگردند و فلسطینیان به زیرعل برآمدند.

۳۰ و واقع شد چون داود و کسانش در روز سوم به صقلغ رسیدند که عمالقه برجنوب و بر صقلغ هجوم آورده بودند، و صقلغ رازده آن را به آتش سوزانیده بودند. ۲ و زنان و همه کسانی را که در آن بودند از خرد و بزرگ اسیر کرده، هیچ‌کس را نکشته، بلکه همه را به اسیری برده، به راه خود رفته بودند. ۳ و چون داود و کسانش به شهر رسیدند، اینک به آتش سوخته، زنان و پسران و دختران ایشان اسیر شده بودند. ۴ پس داود و قومی که همراهش بودند آواز خود را بلند کرده، گریستند تا طاقت گریه کردن دیگرنداشتند. ۵ و دو زن داود اخینعم یزرعیه و ایجیل، زن نابال کرملی، اسیر شده بودند. ۶ و داود بسیار مضطرب شد زیرا که قوم می‌گفتند که او را سنگسار کنند، چون جان تمامی قوم هر یک برای پسران و دختران خویش بسیار تلخ شده بود، اما داود خویشتن را از یهوه، خدای خود، تقویت نمود. ۷ و داود به ایاتار کاهن، پسر اخیمملک گفت: «ایفود را نزد من بیاور.» و ایاتار ایفود را نزد داود آورد. ۸ و داود از خداوند سوال نموده، گفت: «اگر این فوج را تعاقب نمایم، آیا به آنها خواهیم رسید؟» او وی را گفت: «تعاقب نما زیرا که به تحقیق خواهی رسید و رها خواهی کرد.» ۹ پس داود و ششصد نفر که همراهش بودند روانه شده، به وادی بسور آمدند و واماندگان در آنجا توقف نمودند. ۱۰ و داود با چهارصد نفر تعاقب نمود و دویست نفر توقف نمودند زیرا به حدی خسته شده بودند که از وادی بسور نتوانستند گذشت. ۱۱ پس شخصی مصری در صحرا یافته، او را نزد داود آوردند و به او نان دادند که خورد و او را آب نوشانیدند. ۱۲ و پاره‌ای از قرض انجیر و دوقرض کشمش به او دادند و چون خورد روحش به وی بازگشت زیرا که سه روز و سه شب نه نان خورده، و نه آب نوشیده بود. ۱۳ و داود او را گفت: «از آن که هستی و از کجا می‌باشی؟» او گفت: «من جوان مصری و بنده شخص عمالیتی هستم، و آقايم

۳۱ و فلسطینیان با اسرائیل جنگ کردند و مردان اسرائیل از حضور فلسطینیان فرار کردند، و در کوه جلبوع کشته شده،

بگویند که داود چنین کرده است و تمامی روزهایی که در بلاد جواب می‌دهد، لهذا تو را خواندم تا مرا اعلام نمایی که چه باید فلسطینیان بماند، عادتش چنین خواهد بود.» ۱۲ و اخیش داود را بکنم.» ۱۶ سموئیل گفت: «پس چرا از من سوال می‌نمایی تصدیق نموده، گفت: «خویشتر را نزد قوم خود اسرائیل بالکل و حال آنکه خداوند از تو دور شده، دشمنت گردیده است. مکروه نموده است، پس تا به ابد بنده من خواهد بود.» ۱۷ و خداوند به نحوی که به زبان من گفته بود، برای خود عمل

نموده است، زیرا خداوند سلطنت را از دست تو دریده، آن را به همسایه ات داود داده است. ۱۸ چونکه آواز خداوند را نشنیدی و شدت غضب او را بر عمالیک به عمل نیاوردی، بنابراین خداوند امروز این عمل را به تو نموده است. ۱۹ و خداوند اسرائیل را نیز با تو به دست فلسطینیان خواهد داد، و تو و پسرانت فردا نزد من خواهید بود، و خداوند اردوی اسرائیل را نیز به دست فلسطینیان خواهد داد.» ۲۰ و شاول فور به تمامی قامتش بر زمین افتاد، و از سخنان سموئیل بسیار بترسید. و چونکه تمامی روز و تمامی شب نان نخورده بود، هیچ قوت نداشت. ۲۱ و چون آن زن نزد شاول آمده، دید که بسیار پریشان حال است وی را گفت: «اینک کنیزت آواز تو را شنید و جانم را به دست خود گذاشتم و سخنانی را که به من گفتی اطاعت نمودم. ۲۲ پس حال تنها اینکه تو نیز آواز کنیز خود را بشنوی تا لقمه‌ای نان به حضورت بگذارم و بخوری تا قوت یافته، به راه خود بروی.» ۲۳ اما او انکار نموده، گفت: «نمی‌خورم.» لیکن چون خادمانش و آن زن نیز اصرار نمودند، آواز ایشان را بشنید و از زمین برخاسته، بر بستر نشست. ۲۴ و آن زن گوساله‌ای پرورای در خانه داشت. پس تعجیل نموده، آن را ذبح کرد و آرد گرفته، خمیر ساخت و قرصهای نان فطیر پخت. ۲۵ و آنها را نزد شاول و خادمانش گذاشت که خوردند. پس برخاسته، در آن شب روانه شدند.

کسی را که به تو بگویم از برآوروی.» ۹ آن زن وی را گفت: «اینک آنچه شاول کرده است می‌دانی که چگونه اصحاب اجنه و فالگیران را از زمین منقطع نموده است، پس تو چرا برای جانم دام می‌گذاری تا مرا به قتل رسانی؟» ۱۰ و شاول برای وی به یهوه قسم خورده، گفت: «به حیات یهوه قسم که از این امر به تو هیچ بدی نخواهد رسید.» ۱۱ آن زن گفت: «از برایت که را برآورم؟» او گفت: «سموئیل را برای من برآور.» ۱۲ و چون آن زن سموئیل را دید به آواز بلند صدا زد و زن، شاول را خطاب کرده، گفت: «برای چه مرا فریب دادی زیرا تو شاول هستی.» آمد تا امروز در او عیبی نیافتم.» ۴ اما سرداران فلسطینیان بر وی ۱۳ پادشاه وی را گفت: «مترس! چه دیدی؟» آن زن در جواب شاول گفت: «خدایی را می‌بینم که از زمین بر می‌آید.» ۱۴ او گردان تا به جایی که پایش تعیین کرده‌ای برگردد، و با ما به جنگ وی را گفت: «صورت او چگونه است؟» زن گفت: «مردی پیر بر می‌آید و به ردایی ملبس است.» پس شاول دانست که با آقای خود صلح کند آیا نه با سرهای این مردمان؟ ۵ آیا این سموئیل است و روبه زمین خم شده، تعظیم کرد. ۱۵ و سموئیل به شاول گفت: «چرا مرا برآورده، مضطرب ساختی؟» شاول گفت: «در شدت تنگی هستم چونکه فلسطینیان با من جنگ می‌نمایند و است.» ۶ آنگاه اخیش داود را خوانده، او را گفت: «به حیات خدا از من دور شده، مرا نه به واسطه انبیا و نه به خوابها دیگر یهوه قسم که تو مرد راست هستی و خروج و دخول تو با من در

جستجو نماید. ۳ و شاول در تل حخیله که در مقابل بیابان به سر آمد باشند پس ایشان به حضور خداوند ملعون باشند، زیرا که امروز راه است اردو زد، و داود در بیابان ساکن بود، و چون دید که مرا از النصاف به نصیب خداوند می رانند و می گویند برو و خدایان شاول در عقبش در بیابان آمده است، ۴ داود جاسوسان فرستاده، غیر را عبادت نما. ۲۰ و الان خون من از حضور خداوند به دریافت کرد که شاول به تحقیق آمده است. ۵ و داود برخاسته، زمین ریخته نشود زیرا که پادشاه اسرائیل مثل کسی که کبک را بر به جایی که شاول در آن اردو زده بود، آمد. و داود مکانی را که کوه‌ها تعاقب می کند به جستجوی یک کبک بیرون آمده است. شاول و ابنیر، پسر نیز، سردار لشکرش خوابیده بودند، ملاحظه ۲۱ شاول گفت: «گناه ورزیدای پسرم داود! برگرد و تو را دیگر کرد، و شاول در اندرون سنگرمی خوابید و قوم در اطراف او فرود آمده بودند. ۶ و داود به اخیمک حتی و ایشای ابن صروه برادر اینک احمقانه رفتار نمودم و بسیار گمراه شدم.» ۲۲ داود در جواب یوآب خطاب کرده، گفت: «کیست که همراه من نزد شاول به گفت: «اینک نیزه پادشاه! پس یکی از غلامان به اینجا گذشته، آن اردو بیاید؟» ایشای گفت: «من همراه تو می آیم.» ۷ پس داود را بگیرد. ۲۳ و خداوند هر کس را بر حسب عدالت و امانتش و ایشای در شب به میان قوم آمدند و اینک شاول در اندرون پادشاه دهد، چونکه امروز خداوند تو را به دست من سپرده بود. اما سنگدراز شده، خوابیده بود، و نیزه اش نزد سرش در زمین کوبیده، و نخواستم دست خود را بر مسیح خداوند دراز کنم. ۲۴ و اینک ابنیر و قوم در اطرافش خوابیده بودند. ۸ و ایشای به داود گفت: چنانکه جان تو امروز در نظرم عظیم آمد جان من در نظر خداوند «امروز خدا، دشمن تو را به دست تسلیم نموده. پس الان اذن بده عظیم باشدو مرا از هر تنگی برهاند.» ۲۵ شاول به داود گفت: تا او را با نیزه یک دفعه به زمین بدوزم و او رادوپاره نخواهم زد.» «مبارک باشای پسرم داود، البته کارهای عظیم خواهی کرد و ۹ و داود به ایشای گفت: «اورا هلاک مکن زیرا کیست که غالب خواهی شد.» پس داود راه خود را پیش گرفت و شاول به مسیح خداوند دست خود را دراز کرده، بی گناه باشد. ۱۰ و به جای خود مراجعت کرد.

۲۷ و داود در دل خود گفت: «الحال روزی به دست شاول هلاک خواهم شد. چیزی برای من از این بهتر نیست که به زمین فلسطینیان فرار کنم، و شاول از جستجوی من در تمامی حدود اسرائیل مایوس شود. پس از دست او نجات خواهم یافت.» ۲ پس داود برخاسته، بآن ششصد نفر که همراهش بودند نزد اخیش بن معوک، پادشاه جت گذشت. ۳ و داود نزد اخیش در جت ساکن شد، او و مردمانش هرکس با اهل خانه اش، و داود با دو زنش اخینوعم یزعیلیه و ابیجایل کرملیه زن نابال. ۴ و به شاول گفته شد که داود به جت فرار کرده است، پس او را دیگر جستجو نکرد. ۵ و داود به اخیش گفت: «الان اگر من در نظر توالفات یافتم مکانی به من در یکی از شهرهای صحرا بدهند تا در آنجا ساکن شوم، زیرا که بنده تو چرا در شهر دارالسلطنه با تو ساکن شود.» ۶ پس اخیش در آن روز صقلع را به او داد، لهذا صقلع تا امروز از آن پادشاهان یهوداست. ۷ وعده روزهایی که داود در بلاد فلسطینیان ساکن بود یک سال و چهار ماه بود. ۸ و داود و مردانش برآمده، بر جشوریان و جزریان و عمالقه هجوم آوردند زیرا که این طوایف در ایام قدیم در آن زمین از شور تا به زمین مصر ساکن می بودند. ۹ و داود اهل آن زمین راشکست داده، مرد یا زنی زنده نگذاشت وگوسفندان و گاو و الاغها و شتران و رخوت گرفته، برگشت و نزد اخیش آمد. ۱۰ و اخیش گفت: «امروز به کجا تاخت آوردید.» داود گفت: «بر جنوبی یهودا و جنوب یرحمئیلیان و به جنوب قیتیان. ۱۱ و داود مرد یا زنی را زنده نگذاشت که به جت بیایند زیرا گفت مبادا دربار ما خبر آورده،

مخبر ساختند. ۱۳ و داود به مردان خود گفت: «هر یک از شما اما جان آقام در دسته حیات، نزد یهوه، خدایت، بسته خواهد شمشر خود را ببندد.» وهریک شمشر خود را بستند، و داود نیز شد. و اما جان دشمنان را گویا از میان کفه فلاخن خواهد شمشر خود را بست و تخمین چهارصد نفر از عقب داود رفتند، و انداخت. ۳۰ و هنگامی که خداوند برحسب همه احسانی که دوپست نفر نزد اسباب ماندند. ۱۴ و خادمی از خادمانش به برای آقام وعده داده است، عمل آورد، و تو رایشوا بر اسرائیل ایجایل، زن نابال، خبر داده، گفت: «اینک داود، قاصدان از نصب نماید. ۳۱ آنگاه این برای تو سنگ مصادم و به جهت بیابان فرستاد تا آقای مرا تحت گویند و او ایشان راهانت نمود. آقام لغزش دل نخواهد بود که خون بی جهت ریخته‌ای و آقام ۱۵ و آن مردمان احسان بسیار به مانمودند و همه روزهایی که در انتقام خود را کشیده باشد، و چون خداوند به آقام احسان نماید صحرا بودیم و با ایشان معاشرت داشتیم اذیتی به ما نرسید و چیزی آنگاه کنیز خود را بیاد آور.» ۳۲ داود به ایجایل گفت: «یهوه، از ما گم نشد. ۱۶ و تمام روزهایی که بالیشان گوسفندان را خدای اسرائیل، متبارک باد که تو را امروز به استقبال من فرستاد. می‌چرانیدیم هم در شب و هم در روز برای ما مثل حصار بودند. ۳۳ و حکمت تو مبارک و تو نیز مبارک باشی که امروز مرا از ۱۷ پس الان بدان و بین که چه باید بکنی زیرا که بدی برای آقای ریختن خون و از کشیدن انتقام خویش به دست خود منع نمودی. ما و تمامی خاندانش مهیاست، چونکه او به حدی پسر بلیعال ۳۴ ولیکن به حیات یهوه، خدای اسرائیل، که مرا از رسانیدن اذیت است که احدی با وی سخن نتواند گفت.» ۱۸ آنگاه ایجایل به تو منع نمود. اگر تعجیل ننموده، به استقبال من نمی آمدی تعجیل نموده، دوپست گرده نان و دو مشگ شراب و پنج گوسفند البته تا طلوع صبح برای نابال ذکوری باقی نمی ماند.» ۳۵ پس مهیا شده، و پنج کیل خوشه برشته و صد قرص کشمش و دوپست داود آنچه را که به جهت او آورده بود، از دستش پذیرفته، به او قرص انجیر گرفته، آنها را بر الاغها گذاشت. ۱۹ و به خادمان خود گفت: «به سلامتی به خانه ات برو و بین که سخت را شنیده، گفت: «پیش من بروید و اینک من از عقب شما می‌آیم.» اما به تو را مقبول داشتم.» ۳۶ پس ایجایل نزد نابال برگشت و اینک شوهر خود نابال هیچ خبر نداد. ۲۰ و چون بر الاغ خود سوار اوضیافتی مثل ضیافت ملوکانه در خانه خود می داشت و دل نابال شده، از سایه کوه به زیر می آمد، اینک داود و کسانش به مقابل او در اندروشن شادمان بود چونکه بسیار مست بود و تا طلوع صبح رسیدند و به ایشان برخورد. ۲۱ و داود گفته بود: «به تحقیق که چیزی کم یا زیاد به او خبر نداد. ۳۷ و بامدادان چون شراب از تمامی مایملک این شخص را در بیابان عبث نگاه داشتم که از نابال بیرون رفت، زنش این چیزها را به او بیان کرد و دلش در جمیع اموالش چیزی گم نشد و او بدی را به عوض نیکویی به من اندروشن مرده گردید و خود مثل سنگ شد. ۳۸ و واقع شد که پاداش داده است. ۲۲ خدا به دشمنان داود چنین بلکه زیاده بعد از ده روز خداوند نابال را مبتلا ساخت که بمرد. ۳۹ و چون از این عمل نماید اگر از همه متعلقان او تا طلوع صبح ذکوری داود شنید که نابال مرده است، گفت: «مبارک باد خداوند که واگذارم.» ۲۳ و چون ایجایل، داود را دید، تعجیل نموده، از انتقام عار مرا از دست نابال کشیده، و بنده خود را از بدی نگاه الاغ پیاده شد و پیش داود به روی خود به زمین افتاده، تعظیم داشته است، زیرا خداوند شرارت نابال را به سرش رد نموده است و نمود. ۲۴ و نزد پایهای افتاده، گفت: «ای آقام این تقصیر بر داود فرستاده، با ایجایل سخن گفت تا او را به زنی خود بگیرد.» من باشد و کنیزت در گوش تو سخن بگوید، و سخنان کنیز خود را ۴۰ و خادمان داود نزد ایجایل به کرمل آمده، با وی مکالمه کرده، بشنو. ۲۵ و آقام دل خود را بر این مرد بلیعال، یعنی نابال مشغول گفتند: «داود ما را نزد تو فرستاده است تا تو را برای خویش به زنی نسازد، زیرا که اسمش مثل خودش است اسمش نابال است و بگیرد.» ۴۱ و او برخاسته، رو به زمین خم شد و گفت: «اینک حماقت باو است، لیکن من کنیز تو خادمانی را که آقام فرستاده کنیزت بنده است تا پایهای خادمان آقای خود را بشوید.» ۴۲ و بود، ندیدم. ۲۶ و الان ای آقام به حیات خداوند و به حیات ایجایل تعجیل نموده، برخاست و بر الاغ خود سوار شد و پنج جان تو چونکه خداوند تو را از ریختن خون و از انتقام کشیدن کنیزش همراهش روانه شدند و از عقب قاصدان داود رفته، زن به دست خود منع نموده است، پس الان دشمنان و جویندگان او شد. ۴۳ و داود اخینوم یزرعیلیه را نیز گرفت و هرودی ایشان زن ضرر آقام مثل نابال بشوند. ۲۷ و الان این هدیه‌ای که کنیزت او شدند. ۴۴ و شاول دختر خود، میکال، زن داود را به فلتی ابن برای آقای خود آورده است به غلامانی که همراه آقام می‌روند، لایش که از جلیم بود، داد.

داده شود. ۲۸ و تقصیر کنیز خود را عفو نما زیرا به درستی که خداوند برای آقام خانه استوار بنا خواهد نمود، چونکه آقام در جنگهای خداوند می‌کوشد و بدی در تمام روزهایت به تو نخواهد رسید. ۲۹ و اگرچه کسی برای تعاقب تو و به قصد جانانت برخیزد، مرد از برگزیدگان اسرائیل همراهش رفتند تا داود را در بیابان زیف

به یک طرف کوه می‌رفت و داود و کسانش به طرف دیگر کوه، و بلکه در عقب یک کیک! ۱۵ پس خداوند داور باشد و میان من داودمی شتافت که از حضور شاول بگیرد و شاول و مردانش داود و تو حکم نماید و ملاحظه کرده دعوی مرا با تو فیصل کند و مرا از کسانش را احاطه نمودند تا ایشان را بگیرند. ۲۷ اما قاصدی نزد دست تو برهاند. ۱۶ و چون داود از گفتن این سخنان به شاول شاول آمده، گفت: «بشتاب و بیا زیرا که فلسطینیان به زمین حمله فارغ شد، شاول گفت: «آیا این آواز توست ای پسر من داود.» و آورده‌اند. ۲۸ پس شاول از تعاقب نمودن داود برگشته، به مقابله فلسطینیان رفت، بنابراین آن مکان را صخره محفوت نامیدند. از من نیکوتر هستی زیرا که تو جزای نیکو به من رسانیدی و من جزای بد به تو رسانیدم. ۱۸ و تو امروز ظاهر کردی که چگونه به

۲۴ و واقع شد بعد از برگشتن شاول از عقب فلسطینیان که او در خیر داده، گفتند: «اینک داود در بیابان عین جدی است.» نیکویی رها نماید؟ پس خداوند تو را به نیکویی جزا دهد به سبب ۲ و شاول سه هزار نفر برگزیده را از تمامی اسرائیل گرفته، برای جستجوی داود و کسانش بر صخره‌های پره‌ای کوهی رفت. ۳ و خواهی شد و سلطنت اسرائیل در دست تو ثابت خواهد گردید. به سر راه به آغله‌های گوسفندان که در آنجا مغاره‌ای بود، رسید. ۲۱ پس الان برای من قسم به خداوند بخور که بعد از من ذریه مرا و شاول داخل آن شد تا پاییهای خود را بپوشاند. و داود و کسان او در جانیهای مغاره نشسته بودند. ۴ و کسان داود وی را گفتند: «اینک روزی که خداوند به تو وعده داده است که همانا دشمن تورا به دست تسلیم خواهم نمود تا هرچه در نظرت پسند آید به او عمل نمای.» و داود برخاسته، دامن ردای شاول را آهسته برید. ۵ و بعد از آن دل داود مضطرب شد از این جهت که دامن شاول را بریده بود. ۶ و به کسان خود گفت: «حاشا بر من از جانب خداوند که این امر را به آقای خود مسیح خداوند بکنم، و دست خود را بر او دراز نمایم چونکه او مسیح خداوند است.» ۷ پس داود کسان خود را به این سخنان تویخ نموده، ایشان را نگذاشت که بر شاول برخیزند، و شاول از مغاره برخاسته، راه خود را پیش گرفت. ۸ و بعد از آن، داود برخاسته، از مغاره بیرون رفت و در عقب شاول صدا زده، گفت: «ای آقایم پادشاه.» و چون شاول به عقب خود نگرست داود رو به زمین خم شده، تعظیم کرد. ۹ و داود به شاول گفت: «چرا سخنان مردم را می‌شوی که می‌گویند اینک داود قصد اذیت تو را دارد. ۱۰ اینک امروز چشمانت دیده است که چگونه خداوند تو را در مغاره امروز به دست من تسلیم نمود، و بعضی گفتند که تو را بکشم، اما چشمم بر تو شفقت نموده، گفتم دست خود را بر آقای خویش دراز نکنم، زیرا که مسیح خداوند است. ۱۱ وای پدرم ملاحظه کن و دامن ردای خود را در دست من ببین، زیرا از اینکه جامه تو را بریدم و تورا نکشتم بدان و ببین که بدی و خیانت در دست من نیست، و به تو گناه نکرده‌ام، اما تو جان مرا شکار می‌کنی تا آن را گرفتار سازی. ۱۲ خداوند در میان من و تو حکم نماید، و خداوند انتقام مرا از تو بکشد اما دست من بر تو نخواهد شد. ۱۳ چنانکه مثل قدیمان می‌گوید که شرارت از شیرین صادر می‌شود اما دست من بر تو نخواهد شد. ۱۴ و در عقب کیست که پادشاه اسرائیل بیرون می‌آید و کیست که او را تعاقب می‌نمای، در عقب سگ مرده‌ای

۲۵ و سموئیل وفات نمود، و تمامی اسرائیل جمع شده، از برایش نوحه گری نمودند، و او را در خانه‌اش در رامه دفن نمودند و داود برخاسته، به بیابان فاران فرود شد. ۲ و در معون کسی بود که املاکش در کرمل بود و آن مرد بسیار بزرگ بود و سه هزار گوسفند و هزار بز داشت، و گوسفندان خود را در کرمل پشم می‌برید. ۳ و اسم آن شخص نابال بود و اسم زنش اییجایل. و آن زن نیک فهم و خوش منظر بود. اما آن مرد سخت دل و بدرفتار و از خاندان کالیب بود. ۴ و داود در بیابان شنید که نابال گله خود را پشم می‌برد. ۵ پس داود ده خادم فرستاد و داود به خادمان خود گفت که «به کرمل برآید و نزد نابال رفته، از زبان من سلامتی او را بپرسید. ۶ و چنین گویند: زنده باش و سلامتی بر تو باد و بر خاندان تو و بر هرچه داری سلامتی باشد. ۷ و الان شنیده‌ام که پشم برندگان داری و به شبانان تو که در این اوقات نزد ما بودند، اذیت نرسانیدیم. همه روزهایی که در کرمل بودند چیزی از ایشان گم نشد. ۸ از خادمان خود بیرس و تو را خواهند گفت. پس خادمان در نظر تو التفات یابند زیرا که در روز سعادت مندی آمده‌ام، تمنا اینکه آنچه دست بیابد به بندگان و پسر داود بدهی.» ۹ پس خادمان داود آمدند و جمیع این سخنان را از زبان داود به نابال گفته، ساکت شدند. ۱۰ و نابال به خادمان داود جواب داد، گفت: «داود کیست و پسر یسا کیست؟ امروز بسا بندگان هریکی از آقای خویش می‌گیرند. ۱۱ آیا نان و آب خود را و گوشت را که برای پشم برندگان خود ذبح نموده‌ام، بگیرم و به کسانی که نمی‌دانم از کجا هستند بدهم.» ۱۲ پس خادمان داود برگشته، مراجعت نمودند و آمده، داود را از جمیع این سخنان

و پسر یسا چرا بر من فتنه انگیزید به اینکه به وی نان و شمشیر سپرده است، زیرا به شهری که دروازه‌ها و پشت بندها دارد داخل دادی و برای وی از خدا سوال نمودی تا به ضد من برخاسته، در شده، محبوس گشته است.» ۸ و شاول جمیع قوم را برای جنگ کمین بنشیند چنانکه امروز شده است.» ۱۴ اخیملک در جواب طلبید تا به قعیله فرود شده، داود و مردانش را محاصره نماید. ۹ و پادشاه گفت: «کیست از جمیع بندگان که مثل داود امین باشد چون داود دانست که شاول شرارت را برای او اندیشیده است، به او و داماد پادشاه است و در مشورت شریک تو و در خانه تومکریم ایاتار کاهن گفت: «ایفود را نزدیک ییاور، ۱۰ و داود گفت: «ای است. ۱۵ آیا امروز به سوال نمودن از خدایاری او شروع کردم، یهوه، خدای اسرائیل، بنده ات شنیده است که شاول عزیمت دارد حاشا از من. پادشاه این کار را به بنده خود و به جمیع خاندان که به قعیله بیاید تا به خاطر من شهر را خراب کند. ۱۱ آیا اهل پدرم اسناد ندهد زیرا که بنده ات از این چیزها کم یا زیاد ندانسته قعیله مرا به دست اوتسلیم خواهند نمود؟ و آیا شاول چنانکه بنده بود.» ۱۶ پادشاه گفت: «ای اخیملک تو و تمامی خاندان پدرت ات شنیده است، خواهد آمد؟ ای یهوه، خدای اسرائیل، مسالت البته خواهید مرد.» ۱۷ آنگاه پادشاه به شاطرائی که به حضورش آنکه بنده خود را خبر دهی.» خداوند گفت که او خواهد آمد. ایستاده بودند، گفت: «برخاسته، کاهنان خداوند را بکشید زیرا که ۱۲ داود گفت: «آیا اهل قعیله مرا و کسان مرا به دست شاول دست ایشان نیز با داود است و باینکه دانستند که او فرار می‌کند، تسلیم خواهند نمود؟» خداوند گفت که «تسلیم خواهند نمود.» مرا اطلاع ندادند.» اما خادمان پادشاه نخواستند که دست خود را ۱۳ پس داود و مردانش که تخمین ششصد نفر بودند، برخاسته، از دراز کرده، بر کاهنان خداوند هجوم آورد. ۱۸ پس پادشاه به دوآغ قعیله بیرون رفتند و هر جایی که توانستند بروند، رفتند. و چون به گفت: «تو برگرد ویر کاهنان حمله آور.» و دوآغ ادومی برخاسته، شاول خبر دادند که داود از قعیله فرار کرده است، از بیرون رفتن بر کاهنان حمله آورد و هشتاد و پنج نفر را که ایفود کتان می‌پوشیدند باز ایستاد. ۱۴ و داود در بیابان در ملاذهانشست و در کوهی در در آن روز کشت. ۱۹ و نوب رانیز که شهر کاهنان است به بیابان زیف توقف نمود. و شاول همه روزه او را می‌طلبید لیکن دم شمشیر زد و مردان و زنان و اطفال و شیرخوارگان و گاو و الاغان و گوسفندان را به دم شمشیر کشت. ۲۰ اما یکی از قصد جان او بیرون آمده است و داود در بیابان زیف در جنگل پسران اخیملک بن اخیوتب که ایاتار نام داشت رهایی یافته، در ساکن بود. ۱۶ و یونان، پسر شاول، به جنگل آمده، دست او را عقب داود فرار کرد. ۲۱ و ایاتار داود را مخبر ساخت که شاول به خدا تقویت نمود. ۱۷ و او را گفت: «مترس زیرا که دست پدر کاهنان خداوند را کشت. ۲۲ داود به ایاتار گفت: «روزی که من، شاول تو را نخواهد جست، و تو بر اسرائیل پادشاه خواهی دوآغ ادومی در آنجا بود، دانستم که اوشاول را البته مخبر خواهد ساخت، پس من باعث کشته شدن تمامی اهل خاندان پدرت ۱۸ و هر دوی ایشان به حضور خداوند عهد بستند و داود به جنگل شدم. ۲۳ نزد من بمان و مترس زیرا هر که قصد جان من دارد قصد جان تو نیز خواهد داشت. و لکن نزد من محفوظ خواهی بود.»

۲۳ و به داود خبر داده، گفتند: «اینک فلسطینیان با قعیله جنگ می‌کنند و خرمنها را غارت می‌نماید.» ۲ و داود از خداوند سوال کرده، گفت: «آیا بروم و این فلسطینیان را شکست دهم.» خداوند به داود گفت: «برو و فلسطینیان را شکست داده، قعیله را خلاص کن.» ۳ و مردمان داود وی را گفتند: «اینک اینجا در یهودا می‌ترسیم پس چند مرتبه زیاده اگر به مقابله لشکرهای فلسطینیان به قعیله برویم.» ۴ و داود بار دیگر از خداوند سوال نمود و خداوند او را جواب داده، گفت: «برخیز به قعیله برو زیرا که من فلسطینیان را به دست تو خواهم داد.» ۵ و داود با مردانش به قعیله رفتند و با فلسطینیان جنگ کرده، مواشی ایشان را بردند، و ایشان را به کشتار عظیمی کشتند. پس داود ساکنان قعیله را نجات داد. ۶ و هنگامی که ایاتار بن اخیملک نزد داود به قعیله فرار کرد، ایفود را در دست خود آورد. ۷ و به شاول خبر دادند که داود به قعیله آمده است و شاول گفت: «خدا او را به دست من

طعام نخورد چونکه برای داود غمگین بود زیرا پدرش او را خجل گفت: «مثل آن، دیگری نیست. آن را به من بده.» ۱۰ پس داود ساخته بود. ۳۵ و بامدادان یوناتان در وقتی که با داود تعیین کرده آن روز برخاسته، از حضور شاول فرار کرده، نزد اخیش، ملک جت بود به صحرا بیرون رفت و یک پسر کوچک همراهش بود. ۳۶ و آمد. ۱۱ و خادمان اخیش او را گفتند: «آیا این داود، پادشاه زمین به خادم خود گفت: «بدو و تیرها را که می اندازم پیدا کن.» و نیست؟ و آیا در باره او رقص کنان سرود خوانده، نگفتند که شاول چون پسر می دید تیر را چنان انداخت که از او رد شد. ۳۷ و چون هزاران خود را و داود ده هزاران خود را کشت؟» ۱۲ و داود این پسر به مکان تیری که یوناتان انداخته بود، می رفت، یوناتان در سخنان رادر دل خود جا داده، از اخیش، ملک جت بسیار ترسید. عقب پسر آواز داده، گفت که: «آیا تیر به آن طرف تو نیست؟» ۱۳ و در نظر ایشان رفتار خود را تغییر داده، به حضور ایشان خویشتن ۳۸ و یوناتان در عقب پسر آواز داد که بشتاب و تعجیل کن و درنگ را دیوانه نمود، ویر لنگه های در خط می کشید و آب دهانش منما. پس خادم یوناتان تیرها را برداشته، نزد آقای خود برگشت. را برپیش خود می ریخت. ۱۴ و اخیش به خادمان خود گفت: ۳۹ و پسر چیزی نفهمید. اما یوناتان و داود این امر را می دانستند. «اینک این شخص را می بینید که دیوانه است، او را چرا نزد من ۴۰ و یوناتان اسلحه خود را به خادم خود داده، وی را گفت: «برو و آوردی؟» ۱۵ آیامحتاج به دیوانگان هستم که این شخص را آوردید تا آن را به شهر ببر.» ۴۱ و چون پسر رفته بود، داود از جانب جنوبی نزد من دیوانگی کند؟ و آیا این شخص داخل خانه من بشود؟»

برخاست و بر روی خود بر زمین افتاده، سه مرتبه سجده کرد و یکدیگر را بوسیده، با هم گریه کردند تا داود از حد گذرانید. ۴۲ و یوناتان به داود گفت: «به سلامتی برو چونکه ما هر دو به نام و تمامی خاندان پدرش شنیدند، آنجا نزد او فرود آمدند. ۲ و هرکه خداوند قسم خورده، گفتیم که خداوند در میان من و تو و در میان ذریه من و ذریه تو تا به ابد باشد. پس برخاسته، برفت و یوناتان به شهر برگشت. ۳ و داود از آنجا به مصطفی موآب رفته، به پادشاه موآب

گفت: «تمنا اینکه پدرم و مادرم نزد شما بیایند تا بدانم خدا برای ۲۱ و داود به نوب نزد اخیمملک کاهن رفت، و اخیمملک لرزان من چه خواهد کرد.» ۴ پس ایشان را نزد پادشاه موآب برد و شده، به استقبال داود آمده، گفت: «چرا تنها آمدی و کسی با تمامی روزهایی که داود در آن ملاذ بود، نزد او ساکن بودند. تونست؟» ۲ داود به اخیمملک کاهن گفت: «پادشاه مرا به کاری ۵ و جاد نبی به داود گفت که «در این ملاذ دیگر توقف منما مامور فرمود و مرا گفت: از این کاری که تو را می فرستم و از بلکه روانه شده، به زمین یهودا برو.» پس داود رفت و به جنگل آنچه به تو امر فرمودم کسی اطلاع نیابد، و خادمان را به فلان حارث درآمد. ۶ و شاول شنید که داود و مردمانی که با وی و فلان جا تعیین نمودم. ۳ پس الان چه در دست داری، پنج بودند پیدا شده اند، و شاول در جعبه، زیر درخت بلوط در رامه قرص نان یا هرچه حاضر است به من بده.» ۴ کاهن در جواب نشسته بود، و نیزواش در دستش، و جمیع خادمانش در اطراف داود گفت: «هیچ نان عام در دست من نیست، لیکن نان مقدس او ایستاده بودند. ۷ و شاول به خادمانی که در اطرافش ایستاده هست اگر خصوص خادمان، خویشتن را از زنان باز داشته باشند.» بودند، گفت: «حالای بنیامینیان بشنود! آیا پسر یسا به جمیع ۵ داود در جواب کاهن گفت: «به درستی که در این سه روز زنان شما کشتزارها و تاکستانها خواهد داد و آياهمگی شما را سردار از ما دور بوده اند و چون بیرون آمدم ظروف جوانان مقدس بود، هزاره ها و سردار صدها خواهد ساخت؟ ۸ که جمیع شما بر و آن بطوری عام است خصوص چونکه امروز دیگری در ظرف من فتنه انگیز شده، کسی مرا اطلاع ندهد که پسر من با پسر مقدس شده است.» ۶ پس کاهن، نان مقدس را به او داد زیرا که یساعهد بسته است و از شما کسی برای من غمگین نمی شود تا در آنجا نانی نبود غیر از نان تقدمه که از حضور خداوند برداشته مرا خبر دهد که پسر من بنده مرا برانگیخته است تا در کمین شده بود، تا در روز برداشتش نان گرم بگذارند. ۷ و در آن روز بنشینند چنانکه امروز هست.» ۹ و دواغ ادومی که با خادمان یکی از خادمان شاول که مسمی به دواغ ادومی بود، به حضور شاول ایستاده بود در جواب گفت: «پسر یسا را دیدم که به نوب خداوند اعتکاف داشت، و بزرگترین شبان شاول بود. ۸ و داود به نزد اخیمملک بن اختیوب درآمد. ۱۰ و او از برای وی از خداوند اخیمملک گفت: «آیا اینجا در دست نیزه یا شمشیر نیست زیرا که سوال نمود و توشه ای به او داد و شمشیر جلیات فلسطینی را نیز به شمشیر و سلاح خویش را با خود نیاورده ام چونکه کار پادشاه به او داد.» ۱۱ پس پادشاه فرستاده، اخیمملک بن اختیوب کاهن و تعجیل بود.» ۹ کاهن گفت: «اینک شمشیر جلیات فلسطینی که جمیع کاهنان خاندان پدرش را که در نوب بودند طلبید، و تمامی در دره ایلاه کشتی، در پشت ایفود به جامه ملفوف است. اگر می ایشان نزد پادشاه آمدند. ۱۲ و شاول گفت: «ای پسر اختیوب خواهی آن را بگیری بگیر، زیرا غیر از آن در اینجا نیست.» داود بشنو. ۱۳ و گفت: «لیک ای آقایم!» ۱۳ شاول به او گفت: «تو

قاصدان دیگر فرستاده، ایشان نیز نبوت کردند، و شاول باقاصدان لطف خداوند را با من بجا آوری تا نمیرم، ۱۵ بلکه لطف خود را سوم فرستاده، ایشان نیز نبوت کردند. ۲۲ پس خود او نیز به رame از خاندانم تا به ابد قطع نمایی، هم دروقتی که خداوند دشمنان رفت و چون به چاه بزرگ که نزد سیخوه است رسید، سوال کرده، داود را جمیع از روی زمین منقطع ساخته باشد.» ۱۶ پس یونatan گفت: «سموئیل و داود کجا می‌باشند؟» و کسی گفت: «اینک باخاندان داود عهد بست و گفت خداوند این را از دشمنان داود در نایوت رame هستند.» ۲۳ و به آنجابه نایوت رame روانه شد و مطالبه نماید. ۱۷ و یونatan بار دیگر به سبب محبتی که با او داشت روح خدا بر او نیز آمد و در حینی که می‌رفت نبوت می‌کرد تا به داود را قسم داد زیرا که او را دوست می‌داشت چنانکه جان خود را نایوت رame رسید. ۲۴ و او نیز جامه خود را کنده، به حضور دوست می‌داشت. ۱۸ و یونatan او را گفت: «فردا اول ماه است سموئیل نبوت می‌کرد و تمامی آن روز و تمامی آن شب برهنه افتاد، و چونکه جای تو خالی می‌باشد، تو را مفقودخواهند یافت. ۱۹ و در روز سوم به زودی فرودشده، به جایی که خود را در آن در روز بنابراین گفتند: «آیا شاول نیز از جمله انبیاست؟»

۲۰ و داود از نایوت رame فرار کرده، آمد و به حضور یونatan گفت: «چه کرده‌ام و عصیانم چیست و در نظر پدرت چه گناهی کرده‌ام که قصد جان من دارد؟» ۲ او وی را گفت: «حاشا! تو نخواهی مرد. اینک پدر من امری بزرگ و کوچک نخواهد کرد جز آنکه مرا اطلاع خواهد داد. پس چگونه پدرم این امر را از من مخفی بردار؟ چنین نیست.» ۳ و داود نیز قسم خورده، گفت: «پدرت نیکومی داند که در نظر تو التفات یافته‌ام، و می‌گوید مبادا یونatan این را بداند و غمگین شود، و لکن به حیات خداوند و به حیات تو که در میان من و موت یک قدم بیش نیست.» ۴ یونatan به داود گفت: «هرچه دلت بخواهد آن را برای تو خواهم نمود.» ۵ داود به یونatan گفت: «اینک فردا اول ماه است و من می‌باید با پادشاه به غذا بنشینم، پس مرا رخصت بده که تا شام سوم، خود را در صحرای پنهان کنم. ۶ اگر پدرت مرا مفقود بیند بگو داود از من بسیار التماس نمود که به شهر خود به بیت لحم بشتابید، زیرا که تمامی قبیله او را آنجا قربانی سالیانه است. ۷ اگر گوید که خوب، آنگاه بنده ات را سلامتی خواهد بود، و اما اگر بسیار غضبناک شود بدانکه او به بدی جازم شده است. ۸ پس باینده خود احسان نما چونکه بنده خویش را با خودت به عهد خداوند درآوردی و اگر عصیان در من باشد، خودت مرا بکش زیرا برای چه مرا نزد پدرت ببری.» ۹ یونatan گفت: «حاشا از تو! زیرا اگر می‌دانستم بدی از جانب پدرم جرم شده است که بر تو بیاید، آیا تو را از آن اطلاع نمی‌دادم؟» ۱۰ داود به یونatan گفت: «اگر پدرت تو را به درشتی جواب دهد کیست که مرا مخبر سازد؟» ۱۱ یونatan به داود گفت: «بیا تا به صحرای برویم.» و هر دوی ایشان به صحرای رفتند. ۱۲ و یونatan به داود گفت: «ای یهوه، خدای اسرائیل، چون فردا یا روز سوم پدر خود را مثل این وقت آزمودم و اینک اگر برای داود خیر باشد، اگر من نزد او نفرستم و وی را اطلاع دهم، ۱۳ خداوند به یونatan مثل این بلکه زیاده از این عمل نماید، و اما اگر پدرم ضرر تو را صواب بیند، پس تو را اطلاع داده، رها خواهم نمود تا به سلامتی بروی و خداوند همراه تو باشد چنانکه همراه پدر من بود. ۱۴ و نه تنها مادام حیاتم،

حضور قوم خروج و دخول می‌کرد. ۱۴ و داود در همه رفتار خود مخفی مانده، خود را پنهان کن. ۳ و من بیرون آمده، به پهلوی عاقلانه حرکت می‌نمود، و خداوند با وی می‌بود. ۱۵ و چون شاول پدرم در صحرایی که تو در آن می‌باشی خواهم ایستاد، و درباره تو دید که او بسیار عاقلانه حرکت می‌کند به سبب او هراسان می‌بود. با پدرم گفتگو خواهم کرد و اگر چیزی ببینم تو را اطلاع خواهم ۱۶ اما تمامی اسرائیل و یهودا داود را دوست می‌داشتند، زیرا که به داد.» ۴ و یونانان درباره داود نزد پدر خود شاول به نیکویی سخن حضور ایشان خروج و دخول می‌کرد. ۱۷ و شاول به داود گفت: رانده، وی را گفت: «پادشاه بر بنده خود داود گناه نکند زیرا که «اینک دختر بزرگ خود میرب را به تو به زنی می‌دهم. فقط برایم او به تو گناه نکرده است بلکه اعمال وی برای تو بسیار نیکو بوده شجاع باش و در جنگهای خداوند بکوش، زیرا شاول می‌گفت: است. ۵ و جان خویش را به دست خود نهاده، آن فلسطینی را «دست من بر او دراز نشود بلکه دست فلسطینیان.» ۱۸ و داود کشت و خداوند نجات عظیمی به جهت تمامی اسرائیل نمود و به شاول گفت: من کیستم و جان من و خاندان پدرم در اسرائیل تو آن را دیده، شادمان شدی؛ پس چرا به خون بی‌تقصیری گناه چیست تا داماد پادشاه بشوم.» ۱۹ و در وقتی که میرب دختر کرده، داود را بی سبب بکشی. ۶ و شاول به سخن یونانان گوش شاول می‌بایست به داود داده شود اویه عدریئیل محولاتی به زنی گرفت، و شاول قسم خورد که به حیات خداوند او کشته نخواهد داده شد. ۲۰ و میکال، دختر شاول، داود را دوست می‌داشت، و شد. ۷ آنگاه یونانان داود را خواند و یونانان او را از همه این چون شاول را خبر دادند این امر وی را پسند آمد. ۲۱ و شاول سخنان خبر داد و یونانان داود را نزد شاول آورده، او مثل ایام سابق گفت: «او را به وی می‌دهم تا برایش دام شود و دست فلسطینیان در حضور وی می‌بود. ۸ و باز جنگ واقع شده، داود بیرون رفت و براو دراز شود.» پس شاول به داود بار دوم گفت: «امروز داماد با فلسطینیان جنگ کرده، ایشان را به کشتار عظیمی شکست داد من خواهی شد.» ۲۲ و شاول خادمان خود را فرمود که در خفا و از حضور وی فرار کردند. ۹ و روح بد از جانب خداوند بر شاول با دامن متکلم شده، بگوید: «اینک پادشاه از تو راضی است آمد و او در خانه خود نشسته، مزراق خویش را در دست داشت و خادمانش تو را دوست می‌دارند؛ پس الان داماد پادشاه بشو.» و داود به دست خود می‌نواخت. ۱۰ و شاول خواست که داود را با ۲۳ پس خادمان شاول این سخنان را به سمع داود رسانیدند و مزراق خود تا به دیوار برند، اما او از حضور شاول بگریخت و مزراق داود گفت: «آیا در نظر شما داماد پادشاه شدن آسان است؟ و را به دیوار زد و داود فرار کرده، آن شب نجات یافت. ۱۱ و حال آنکه من مردمسکین و حقیرم.» ۲۴ و خادمان شاول او را شاول قاصدان به خانه داود فرستاد تا آن را نگاهبانی نمایند و در خبر داده، گفتند که داود به این طور سخن گفته است. ۲۵ و صبح او را بکشند. امامیکال، زن داود، او را خبر داده، گفت: شاول گفت: «به داود چنین بگویند که پادشاه مهر نمی‌خواهد «اگر امشب جان خود را خلاص نکنی، فردا کشته خواهی شد.» جز صد قلفه فلسطینیان تا از دشمنان پادشاه انتقام کشیده شود.» و ۱۲ پس میکال داود را از پنجره فرو هشته، او روانه شد و فرار شاول فکر کرد که داود را به دست فلسطینیان به قتل رساند. ۲۶ پس کرده، نجات یافت. ۱۳ اما میکال ترافیم را گرفته، آن را در بستر خادمانش داود را از این امر خبر دادند و این سخن به نظر داود نهاد و بانیی از پشم بز زیر سرش نهاده، آن را با رخت پوشانید. پسند آمد که داماد پادشاه بشود، و روزهای معین هنوز تمام نشده ۱۴ و چون شاول قاصدان فرستاده تا داود را بگیرند، گفت بیمار بود. ۲۷ پس داود برخاسته، با مردان خود رفت و دوپیست نفر از است. ۱۵ پس شاول قاصدان را فرستاد تا داود را ببینند و گفت: فلسطینیان را کشته، داود قلفه های ایشان را آورد و آنها را تمام نزد «او را بر بسترش نزد من بیاورید تا او را بکشم.» ۱۶ و چون پادشاه گذاشتند، تا داماد پادشاه بشود. و شاول دختر خود میکال قاصدان داخل شدند، اینک ترافیم در بستر و بالین پشم بز زیر سرش رابه وی به زنی داد. ۲۸ و شاول دید و فهمید که خداوند با بود. ۱۷ و شاول به میکال گفت: «برای چه مرا چنین فریب دادی داود است. و میکال دختر شاول او را دوست می‌داشت. ۲۹ و دشمنم را رها کردی تانجات یابد.» و میکال شاول را جواب داد شاول از داود باز بیشتر رسید، و شاول همه اوقات دشمن داود بود. که او به من گفت: «مرا رها کن؛ برای چه تو را بکشم؟» ۱۸ و ۳۰ و بعد از آن سرداران فلسطینیان بیرون آمدند، و هر دفعه که داود فرار کرده، رهایی یافت و نزد سموئیل به رانده آمده، از هر آنچه بیرون می‌آمدند داود از جمیع خادمان شاول زیاده عاقلانه حرکت شاول با وی کرده بود، او را مخبر ساخت، و او و سموئیل رفته، در می‌کرد، و از این جهت اسمش بسیار شهرت یافت.

۱۹ و شاول به پسر خود یونانان و به جمیع خادمان خویش فرستاد، و چون جماعت انبیا را دیدند که نبوت می‌کنند و سموئیل فرمود تا داود را بکشند. ۲ اما یونانان پسر شاول به داود بسیار میل داشت، و یونانان داود را خبر داده، گفت: «پدرم شاول قصد قتل آمده، ایشان نیز نبوت کردند. ۲۱ و چون شاول را خبر دادند تو دارد، پس الان تا بامدادان خویشتن را نگاهدار و در جایی

فلسطینی بروی تا با وی جنگ نمایی زیرا که تو جوان هستی و او را گرفته، ازغلافش کشید و او را کشته، سرش را با آن از تنش از جوانیش مردجنگی بوده است.» ۳۴ داود به شاول گفت: «بنده جدا کرد، و چون فلسطینیان، مبارز خود را کشته دیدند، گریختند. ات گله پدر خود را می چراند که شیر وخرسی آمده، بره‌ای از ۵۲ و مردان اسرائیل و یهودا برخاستند و نعره زده، فلسطینیان را تا گله ربودند. ۳۵ و من آن راتعاقب نموده، کشتم و از دهانش جت و تادروازه های عقرون تعاقب نمودند و مجروحان فلسطینیان رها نمودیم و چون به طرف من بلند شد، ریش او را گرفته، او را به راه شمریم تا به جت و عقرون افتادند. ۵۳ و بنی اسرائیل از زدم وکشتم. ۳۶ بنده ات هم شیر و هم خرس را کشت، واین تعاقب نمودن فلسطینیان برگشتند و اردوی ایشان را غارت نمودند. فلسطینی نامختون مثل یکی از آنها خواهدبود، چونکه لشکرهای ۵۴ و داود سر فلسطینی را گرفته، به اورشلیم آورد اما اسلحه او را خدای حی را به تنگ آورده است. ۳۷ و داود گفت: خداوند که مرا از چنگ شیر و از چنگ خرس رها کنید، مرا از دست این فلسطینی بیرون می رود، به سردار لشکرش ابئیرگفت: «ای ابئیر، این فلسطینی خواهد رها کند.» و شاول به داودگفت: «برو و خداوند با جوان پسر کیست؟» ابئیر گفت: «ای پادشاه بهجان تو قسم تو باد.» ۳۸ و شاول لباس خود را به داود پوشانید و خود برنجینی بر سرش نهاد و زره‌ای به اوپوشانید. ۳۹ و داود شمشیرش را بر لباس خودبست و می خواست که برود زیرا که آنها رانیا زوده بود و داود به شاول گفت: «با اینهامی توانم رفت چونکه نیازموده‌ام.» پس ۵۸ و شاول وی را گفت: «ای جوان تو پسر کیستی؟» داود داود آنها را از بر خود بیرون آورد. ۴۰ و چوب دستی خود را به دست

گرفته، پنج سنگ مالیده، از نهر سوارکرد، و آنها را در کیسه شبانی که داشت، یعنی درانبان خود گذاشت و فلاخنش را به دست گرفته، به آن فلسطینی نزدیک شد. ۴۱ و آن فلسطینی همی آمد تا به داود نزدیک شد و مردی که سپرش را برمی داشت پیش رویش می آمد. ۴۲ و فلسطینی نظر افکنده، داود را دید و او را حقیر شمرد زیرا جوانی خوشرو و نیکومنظر بود. ۴۳ و فلسطینی به داود گفت: «ایامن سنگ هستم که با چوب دستی نزد من می آیی؟» و فلسطینی داود را به خدایان خود لعنت کرد. ۴۴ و فلسطینی به داود گفت: «نزد من بیا تا گوشت تو را به مرغان هوا و درندگان صحرا بدهم.» ۴۵ داود به فلسطینی گفت: «تو با شمشیر و نیزه و مزارق نزد من می آیی اما من به اسم یهوه صباوت، خدای لشکرهای اسرائیل که او را به ننگ آورده‌ای نزد تو می آیم. ۴۶ و خداوند امروز تو را به دست من تسلیم خواهد کرد و تو را زده، سر تو را از تن جدا خواهم کرد، و لاشه های لشکر فلسطینیان را امروز به مرغان هوا و درندگان زمین خواهم داد تا تمامی زمین بدانند که دراسرائیل خدایی هست. ۴۷ و تمامی این جماعت خواهند دانست که خداوند به شمشیر و نیزه خلاصی نمی دهد زیرا که جنگ از آن خداوند است و او شما را به دست ما خواهد داد.» ۴۸ و چون فلسطینی برخاسته، پیش آمد و به مقابله داود نزدیک شد، داود شافته، به مقابله فلسطینی به سوی لشکر دوید. ۴۹ و داود دست خود را به کیسه اش برد و سنگی از آن گرفته، از فلاخن انداخت و به پیشانی فلسطینی زد، و سنگ به پیشانی او فرو رفت که بر روی خود بر زمین افتاد. ۵۰ پس داود بر فلسطینی با فلاخن و سنگ غالب آمده، فلسطینی را زد و کشت و در دست داود شمشیری نبود. ۵۱ و داود دویده، بر آن فلسطینی ایستاد، و شمشیر وی را از نزد خود دور کرد و او را سردار هزاره خود نصب نمود، و به

بد از جانب خدا بر تو بیاید به دست خود بنوازد، و تو را نیکو در عقب شاول به جنگ رفتند و اسم سه پسرش که به جنگ رفته خواهد شد.» ۱۷ و شاول به بندگان خود گفت: «الان کسی را بودند: نخست زاده‌اش الیاب و دومش اینباد و سوم شماه بود. که به نواختن ماهر باشد برای من پیدا کرده، نزد من بیاورید.» ۱۴ و داود کوچکتر بود آن سه بزرگ در عقب شاول رفته بودند. ۱۸ و یکی از خادمانش در جواب وی گفت: «اینک پسر یسای ۱۵ و داود از نزد شاول آمد و رفت می‌کرد تا گوسفندان پدر خود را بیت لحمی را دیدم که به نواختن ماهر و صاحب شجاعت و در بیت لحم بچراند. ۱۶ و آن فلسطینی صبح و شام می‌آمد و مرد جنگ آزموده و فصیح زبان و شخص نیکو صورت است و چهل روز خود را ظاهر می‌ساخت. ۱۷ و یسا به پسر خود داود خداوند با وی می‌باشد.» ۱۹ پس شاول قاصدان نزد یسا فرستاده، گفت: «الان به جهت برادرانت یک ایفه از این غله برشته و این گفت: «پسر داود را که با گوسفندان است، نزد من بفرست.» ده قرص نان را بگیر و به اردو نزد برادرانت بشتاب. ۱۸ و این ده ۲۰ آنگاه یسا یک بار الاغ از نان و یک مشک شراب و یک قطعه پنبه را برای سردار هزاره ایشان ببر و از سلامتی برادرانت بزرگاله گرفته، به دست پسر خود داود نزد شاول فرستاد. ۲۱ و داود پیرس و از ایشان نشانی‌ای بگیر.» ۱۹ و شاول و آنها و جمیع نزد شاول آمده، به حضور وی ایستاد و او وی را بسیار دوست داشت و سلاحدار او شد. ۲۲ و شاول نزد یسا فرستاده، گفت: ۲۰ پس داود بامدادان برخاسته، گله را به دست چوپان وا گذاشت «داود نزد من بماند زیرا که به نظرم پسند آمد.» ۲۳ و واقع می‌شد و برداشته، چنانکه یسا او را امر فرموده بود برفت، و به سنگر هنگامی که روح بد از جانب خدا بر شاول می‌آمد که داود بریط گرفته، به دست خود می‌نواخت، و شاول راحت و صحت حاصل می‌زدند. ۲۱ و اسرائیلیان و فلسطینیان لشکر به مقابل لشکر صف می‌شد و روح بد از اومی رفت.

۱۷ و فلسطینیان لشکر خود را برای جنگ جمع نموده، در سوکوه که در یهودیه است، جمع شدند، و در میان سوکوه و عزیقه درافس دمیم اردو زدند. ۲ و شاول و مردان اسرائیل جمع شده، در دره ایلاه اردو زده، به مقابله فلسطینیان صف آرایی کردند. ۳ و فلسطینیان برکوه از یک طرف ایستادند، و اسرائیلیان بر کوه به طرف دیگر ایستادند، و دره در میان ایشان بود. ۴ و از اردوی فلسطینیان مرد مبارزی مسمی به جلیات که از شهر جت بود بیرون آمد، و قدش شش ذراع و یک وجب بود. ۵ و بر سر خود، خودبرنجینی داشت و به زره فلسی ملبس بود، و وزن زرهش پنج هزار مثقال برنج بود. ۶ و بر ساقهایش ساق بندهای برنجین و در میان کتفهایش مزارق برنجین بود. ۷ و چوب نیزه‌اش مثل نوردجولاهگان و سرنیزه‌اش ششصد مثقال آهن بود، و سپردارش پیش او می‌رفت. ۸ و او ایستاده، افواج اسرائیل را صدا زد و به ایشان گفت: «چرا بیرون آمده، صف آرایی نمودید؟ آیا من فلسطینی نیستم و شما بندگان شاول؟ برای خود شخصی برگزید تا نزد من درآید. ۹ اگر او بتواند با من جنگ کرده، مرا بکشد، ما بندگان شما خواهیم شد، و اگر من بر او غالب آمده، او را بکشم شما بندگان ما شده، ما را بندگان خواهید نمود.» ۱۰ و فلسطینی گفت: «من امروز فوجهای اسرائیل را به ننگ می‌آورم، شخصی به من بدهد تا با هم جنگ نمایم.» ۱۱ و چون شاول و جمیع اسرائیلیان این سخنان فلسطینی را شنیدند هراسان شده، بسیار بترسیدند. ۱۲ و داود پسر آن مرد افراتی بیت لحم یهودا بود که یسا نام داشت، و او را هشت پسر بود، و آن مرد در ایام شاول در میان مردمان پیر و سالخورده بود. ۱۳ و سه پسر بزرگ یسا روانه شده،

«اینها را از عمالقه آورده‌اند زیرا قوم بهترین گوسفندان و گاو را دریغ داشتند تا برای یهوه خدایت قربانی نمایند، و بقیه را بالکل هلاک ساختیم.» ۱۶ سموئیل به شاول گفت: «تامل نما تا آنچه خداوند دیشب به من گفت به تو بگویم.» او وی را گفت: «بگو.» اسرائیل پادشاه ساخته بود.

۱۷ و سموئیل گفت: «هنگامی که تو در نظر خود کوچک بودی، آیا رئیس اسباط اسرائیل نشدی و آیا خداوند تو را مسح نکرد تا بر اسرائیل پادشاه شوی؟» ۱۸ و خداوند تو را به راهی فرستاده، گفت: این عمالقه گناهکار را بالکل هلاک ساز و با ایشان جنگ کن تا نابود شوند. ۱۹ پس چرا قول خداوند را نشنیدی بلکه برغیبت هجوم آورده، آنچه را که در نظر خداوند بد است عمل نمودی؟» ۲۰ شاول به سموئیل گفت: «قول خداوند را استماع نمودم و به راهی که خداوند مرا فرستاد، رفتم و اجاج، پادشاه عمالقه را آوردم و عمالقه را بالکل هلاک ساختم. ۲۱ اما قوم از غنیمت، گوسفندان و گاو، یعنی بهترین آنچه حرام شده بود، گرفتند تا برای یهوه خدایت در جلجال قربانی بگذارند.» ۲۲ سموئیل گفت: «آیا خداوند به قربانی های سوختنی و ذبایح خوشنود است یا به اطاعت فرمان خداوند؟ اینک اطاعت از قربانی ها و گوش گرفتن از پیه قوچها نیکوتر است. ۲۳ زیرا که ترمز مثل گناه جادوگری است و گردن کشی مثل بت پرستی و ترافیم است. چونکه کلام خداوند را ترک کردی او نیز تو را از سلطنت رد نمود.» ۲۴ و شاول به سموئیل گفت: «گناه کردم زیرا از فرمان خداوند و سخن تو تجاوز نمودم چونکه از قوم تیرسیده، قول ایشان را شنیدم. ۲۵ پس حال تمنا اینکه گناه مرا عفو نمایی و با من برگردی تا خداوند را عبادت نمایم.» ۲۶ سموئیل به شاول گفت: «با تو بر نمی گردم چونکه کلام خداوند را ترک نموده‌ای. خداوند نیز تو را از پادشاه بودن بر اسرائیل رد نموده است.» ۲۷ و چون سموئیل برگشت تا روانه شود، اودامن جامه او را بگرفت که پاره شد. ۲۸ و سموئیل وی را گفت: «امروز خداوند سلطنت اسرائیل را از تو پاره کرده، آن را به همسایه ات که از تو بهتر است، داده است. ۲۹ و نیز جلال اسرائیل دروغ نمی گوید، و تغییر به اراده خود نمی دهد زیرا اوانسان نیست که به اراده خود تغییر دهد.» ۳۰ گفت: «گناه کرده‌ام، حال تمنا اینکه مرا به حضور مشایخ قوم و به حضور اسرائیل محترم داری و همراه من برگردی تا یهوه خدایت را عبادت نمایم.» ۳۱ پس سموئیل در عقب شاول برگشت، و شاول خداوند را عبادت نمود. ۳۲ و سموئیل گفت: «اجاج پادشاه عمالیک رازد من بیاورد.» و اجاج به خرمی نزد او آمد و اجاج گفت: «به درستی که تلخی موت گذشته است.» ۳۳ و سموئیل گفت: «چنانکه شمشیر تونان را بی اولاد کرده است، همچنین مادر تو از میان زنان، بی اولاد خواهد شد.» و سموئیل اجاج را به حضور خداوند در جلجال پاره پاره کرد. ۳۴ و سموئیل

ساخته است، الان ببینید که چشمانم چه قدر روشن شده است که اندکی از این عسل چشیده‌ام. ۳۰ و چه قدر زیاده اگر امروز قوم از غارت دشمنان خود که یافته‌اند بی‌ممانعت می‌خورند، آیا قتل فلسطینیان بسیار زیاده نمی‌شد؟» ۳۱ و در آن روز فلسطینیان عمالقیان را شکست داده، اسرائیل راز دست تاراج کنندگان را از مخماس تا یالون منهزم ساختند و قوم بسیار بی‌تاب شدند. ۳۲ و قوم بر غنیمت حمله کرده، از گوسفندان و گاو و گوساله‌ها گرفته، بر زمین کشتند و قوم آنها را با خون خوردند. ۳۳ و شاول را خیر داده، گفتند: «اینک قوم به خداوند گناه ورزیده، با خون می‌خورند.» گفت: «شما خیانت ورزیده‌اید امروز سگی بزرگ نزد من بغلطانید.» ۳۴ و شاول گفت: «خود را در میان قوم منتشر ساخته، به ایشان بگوئید: هر کس گاو خود و هر کس گوسفند خود را نزد من بیاورد و در اینجا ذبح نموده، بخورید و به خدا گناه نوزیده، با خون مخورید.» و تمامی قوم در آن شب هر کس گاوش را با خود آورد، در آنجا ذبح کردند. ۳۵ و شاول مذبحی برای خداوند بنا کرد و این مذبح اول بود که برای خداوند بنا نمود. ۳۶ و شاول گفت: «امشب در عقب فلسطینیان برویم و آنها را تا روشنایی صبح غارت کرده، از ایشان احدی را باقی نگذاریم.» ایشان گفتند: «هرچه در نظرت پسند آید بکن.» و کاهن گفت: «در اینجا به خدا تقرب بجوییم.» ۳۷ و شاول از خدا سوال نمود که آیا از عقب فلسطینیان برویم و آیا ایشان را به دست اسرائیل خواهی داد، اما در آن روز او را جواب نداد. ۳۸ آنگاه شاول گفت: «ای تمامی روسای قوم به اینجا نزدیک شوید و بدانیدو ببینید که امروز این گناه در چه چیز است. ۳۹ زیرا قسم به حیات خداوند رها نده اسرائیل که اگر در پسر یونانان هم باشد، البته خواهد مرد.» لیکن از تمامی قوم احدی به او جواب نداد. ۴۰ پس به تمامی اسرائیل گفت: «شما به یک طرف باشید و من با پسر خود یونانان به یک طرف باشم.» و قوم به شاول گفتند: «هرچه در نظرت پسند آید، بکن.» ۴۱ و شاول به یهوه، خدای اسرائیل گفت: «قرعای راست بده.» پس یونانان و شاول گرفته شدند و قوم رها گشتند. ۴۲ و شاول گفت: «در میان من و پسر یونانان قرعه ببنداید.» و یونانان گرفته شد. ۴۳ و شاول به یونانان گفت: «مرا خبر ده که چه کرده‌ای؟» و یونانان به او خبر داده، گفت: «به نوک عصایی که در دست دارم اندکی عسل چشیدم و اینک باید بمیرم؟» ۴۴ و شاول گفت: «خدا چنین بلکه زیاده از این بکندای یونانان! زیرا البته خواهی مرد.» ۴۵ اما قوم به شاول گفتند: «آیا یونانان که نجات عظیم را در اسرائیل کرده است، باید بمیرد؟ حاشا! قسم به حیات خداوند که مویی از سرش به زمین نخواهد افتاد زیرا که امروز با خدا عمل نموده است.» پس قوم یونانان را خلاص نمودند که نمر. ۴۶ و شاول از تعاقب فلسطینیان باز آمد و فلسطینیان به جای خود رفتند. ۴۷ و شاول عتات سلطنت اسرائیل را به دست

۱۵ و سموئیل به شاول گفت: «خداوند مفرستاد که ترا مسح نمایم تا بر قوم او اسرائیل پادشاه شوی. پس الان آواز کلام خداوند را بشنو. ۲ یهوه صباوت چنین می‌گوید: آنچه عمالقی به اسرائیل کرد، بخاطر داشته‌ام که چگونه هنگامی که از مصر برمی آمد، با او در راه مقاومت کرد. ۳ پس الان برو و عمالقی را شکست داده، جمیع مایملک ایشان را بالکل نابود ساز، و بر ایشان شفقت مفرما بلکه مرد و زن و طفل و شیرخواره و گاو و گوسفند و شتر و الاغ را بکش.» ۴ پس شاول قوم را طلبید و از ایشان دویست هزار پیاده و ده هزار مرد از یهودا در طلایم سان دید. ۵ و شاول به شهر عمالقی آمده، در وادی کمین گذاشت. ۶ و شاول به قینیان گفت: «بروید و برگشته، از میان عمالقه دور شوید، مبادا شما را بایشان هلاک سازم و حال آنکه شما با همه بنی اسرائیل هنگامی که از مصر برآمدند، احسان نمودید.» پس قینیان از میان عمالقه دور شدند. ۷ و شاول عمالقه را از حویله تا شور که در برابر مصر است، شکست داد. ۸ و اجاج پادشاه عمالقی رانده گرفت و تمامی خلق را به دم شمشیر، بالکل هلاک ساخت. ۹ و اما شاول و قوم اجاج را و بهترین گوسفندان و گاو و پروارها و بره‌ها و هر چیز خوب را دریغ نموده، نخواستند آنها را هلاک سازند. لیکن هر چیز خوار و بی‌قیمت را بالکل نابود ساختند. ۱۰ و کلام خداوند بر سموئیل نازل شده، گفت: ۱۱ «پشیمان شدم که شاول را پادشاه ساختم زیرا از پیروی من برگشته، کلام مرا بجا نیاورده است.» و سموئیل خشمناک شده، تمامی شب نزد خداوند فریاد برآورد. ۱۲ و بامدادان سموئیل برخاست تا شاول را ملاقات نماید و سموئیل را خبر داده، گفتند که «شاول به کرمل آمد و اینک به جهت خویشتن ستونی نصب نمود و دور زده، گذشت و در جلیجال فرود آمده است.» ۱۳ و چون سموئیل نزد شاول رسید شاول به او گفت: «برکت خداوند بر تو باد! من فرمان خداوند را بجا آوردم.» ۱۴ سموئیل گفت: «پس این صدای گوسفندان در گوش من و بانگ گاو و من می‌شنوم چیست؟» ۱۵ شاول گفت:

و خداوند او را مامور کرده است که پیشوای قوم وی باشد، چونکه عبرانیان از حفره هایی که خود را در آنها پنهان ساخته اند، بیرون تو فرمان خداوند را نگاه نداشتی.» ۱۵ و سموتیل برخاسته، از می آیند.» ۱۲ و قراولان، یوناتان و سلاحدارش را خطاب کرده، جلجلال به جعبه بنیامین آمد. ۱۶ و شاول و پسرش یوناتان و قومی گفتند: «نزد ما برآید تا چیزی به شما نشان دهیم.» و یوناتان به که با ایشان حاضر بودند در جعبه بنیامین ماندند، و فلسطینیان در سلاحدار خود گفت که «در عقب من بیایزرا خداوند ایشان را مخماس اردو زدند. ۱۷ و تاراج کنندگان از اردوی فلسطینیان در بهدست اسرائیل تسلیم نموده است.» ۱۳ و یوناتان به دست و پای سه فرقه بیرون آمدند که یک فرقه از ایشان به راه عفره به زمین خود نزد ایشان بالا رفت و سلاحدارش در عقب وی، و ایشان پیش شوغال توجه نمودند. ۱۸ و فرقه دیگر به راه بیت حورون میل روی یوناتان افتادند و سلاحدارش در عقب او می کشت. ۱۴ و کردند. و فرقه سوم به راه حدی که مشرف بر دره صبرعیم به جانب این کشتار اول که یوناتان و سلاحدارش کردند به قدر بیست نفر بیابان است، توجه نمودند. ۱۹ و در تمام زمین اسرائیل آهنگری بود در قریب نصف شیار یک جفت گاو زمین. ۱۵ و در اردو یافت نمی شد، زیرا که فلسطینیان می گفتند: «مباد عبرانیان برای وصحرا و تمامی قوم تزلزل درافتاد و قراولان و تاراج کنندگان نیز لرزان خود شمشیر یا نیزه بسازند.» ۲۰ و جمیع اسرائیلیان نزد فلسطینیان شدند و زمین متزلزل شد، پس تزلزل عظیمی واقع گردید. ۱۶ و فرود می آمدند تا هر کس بیل و گاواهن و تبر و داس خود را تیز کند. دیده بانان شاول در جعبه بنیامین نگاه کردند و اینک آن انبوه ۲۱ اما به جهت بیل و گاواهن و چنگال سه دندانه و تبر و برای گداخته شده، به هر طرف پراکنده می شدند. ۱۷ و شاول به تیز کردن آهن گاوران سوهان داشتند. ۲۲ و در روز جنگ، شمشیر قومی که همراهش بودند، گفت: «الان تفحص کنید و ببینیداز و نیزه در دست تمامی قومی که با شاول و یوناتان بودند یافت نشد، ما که بیرون رفته است؟» پس تفحص کردند که اینک یوناتان و اما نزد شاول و پسرش یوناتان بود. ۲۳ و قراول فلسطینیان به معبر را نزدیک بیاور.» زیرا تابوت خدا در آن وقت همراه بنی اسرائیل بود. مخماس بیرون آمدند.

۱۴ و روزی واقع شد که یوناتان پسر شاول به جوان سلاح دار خود گفت: «بیا تا به قراول فلسطینیان که به آن طرفند بگذریم.» اما پدر خود را خبر نداد. ۲ و شاول در کناره جعبه زیر درخت اناری که در مغرون است، ساکن بود و قومی که همراهش بودند تخمین ششصد نفر بودند. ۳ و اخیا ابن اخیطوب برادر اخیابودین فینحاس بن عیلي، کاهن خداوند، در شیلوه با ایفود ملیس شده بود، و قوم از رفتن یوناتان خیرداشتند. ۴ و در میان معبرهایی که یوناتان می خواست از آنها نزد قراول فلسطینیان بگذرد، یک صخره تیز به این طرف و یک صخره تیز به آن طرف بود، که اسم یکی بوسیص و اسم دیگری سنه بود. ۵ و یکی از این صخره ها به طرف شمال در برابر مخماس ایستاده بود، و دیگری به طرف جنوب در برابر جعبه. ۶ و یوناتان به جوان سلاحدار خود گفت: «بیانزد قراول این نامختونان بگذریم شاید خداوند برای ما عمل کند زیرا که خداوند را از رها نیدن با کثیر یا با قلیل مانعی نیست.» ۷ و سلاحدارش به وی گفت: «هرچه در دلت باشد، عمل نما. پیش برو؛ اینک من موافق رای تو با تو هستم.» ۸ و یوناتان گفت: «اینک ما به طرف این مردمان گذر نمایم و خود را به آنها ظاهر سازیم، ۹ اگر به ما چنین گویند: بایستید تا نزد شما برسیم، آنگاه در جای خود خواهیم ایستاد و نزد ایشان نخواهیم رفت. ۱۰ اما اگر چنین گویند که نزد ما برآید، آنگاه خواهیم رفت زیرا خداوند ایشان را به دست ما تسلیم نموده است و به جهت ما، این علامت خواهد بود.» ۱۱ پس هر دوی ایشان خویشان را به قراول فلسطینیان ظاهر ساختند و فلسطینیان گفتند: «اینک

نموده‌ای و چیزی از دست کسی نگرفته‌ای.» ۵ به ایشان گفت: «خداوند بر شما شاهد است و مسیح او امروز شاهد است که چیزی در دست من نیافته‌اید.» گفتند: «او شاهد است.» ۶ و برای خود قومی سازد. ۲۳ و اما من، حاشا از من که به خداوند سموئیل به قوم گفت: «خداوند است که موسی و هارون را مقیم گناه ورزیده، ترک دعا کردن برای شما ننمایم، بلکه راه نیکو و ساخت و پدران شما را از زمین مصر برآورد. ۷ پس الان حاضر شوید راست را به شما تعلیم خواهم داد. ۲۴ لیکن از خداوند بترسید و تا به حضور خداوند با شما درباره همه اعمال عادلانه خداوند که با شما و با پدران شما عمل نمود، محاجه ننمایم. ۸ چون یعقوب به مصر آمد و پدران شما نزد خداوند استغاثه نمودند، خداوند موسی و شرارت ورزید، هم شما و هم پادشاه شما، هلاک خواهید شد.» هارون را فرستاد که پدران شما را از مصر بیرون آورده، ایشان را در این مکان ساکن گردانیدند. ۹ و چون یهوه خدای خود را فراموش کردند ایشان را به دست سیسرا، سردار لشکر حاصور، و به دست فلسطینیان و به دست پادشاه موباب فروخت که با آنها جنگ کردند. ۱۰ پس نزد خداوند فریاد برآورده، گفتند: «گناه کرده‌ایم زیرا خداوند را ترک کرده بعلم و عشاروت را عبادت نموده‌ایم، و حال ما را از دست دشمنان ما رهایی ده و تو را عبادت خواهیم نمود. ۱۱ پس خداوند ریعل و بدان و یفتاح و سموئیل را فرستاده، شما را از دست دشمنان شما که در اطراف شما بودند، رهایی و در اطمینان ساکن شدید. ۱۲ و چون دیدید که ناحاش، پادشاه بنی عمون، بر شما می‌آید به من گفتید: نی بلکه پادشاهی بر ما سلطنت نماید، و حال آنکه یهوه، خدای شما، پادشاه شما بود. ۱۳ و الان اینک پادشاهی که برگزیدید و او را طلبیدید. و همانا خداوند بر شما پادشاهی نصب نموده است. ۱۴ اگر از خداوند ترسیده، او را عبادت نمایید و قول او را بشنوید و از فرمان خداوند عصیان نوزید، و هم شما و هم پادشاهی که بر شما سلطنت می‌کند، یهوه، خدای خود را پیروی نمایید خوب. ۱۵ و اما اگر قول خداوند را نشنوید و از فرمان خداوند عصیان ورزید، آنگاه دست خداوند چنانکه به ضد پدران شما بود، به ضد شما نیز خواهد بود. ۱۶ پس الان بایستید و این کار عظیم را که خداوند به نظر شما بجا می‌آورد، ببینید. ۱۷ آیا امروز وقت درو گندم نیست؟ از خداوند استدعا خواهم نمود و اورعدها و باران خواهد فرستاد تا بدانید و ببینید که شرارتی که از طلبیدن پادشاه برای خود نمودید در نظر خداوند عظیم است.» ۱۸ پس سموئیل از خداوند استدعا نمود و خداوند در همان روز عدها و باران فرستاد، و تمامی قوم از خداوند و سموئیل بسیار ترسیدند. ۱۹ و تمامی قوم به سموئیل گفتند: «برای بندگان از یهوه، خدای خود استدعا نما تا نمیریم، زیرا که بر تمامی گناهان خود این بدی را افزودیم که برای خود پادشاهی طلبیدیم.» ۲۰ و سموئیل به قوم گفت: «مترسید! شما تمامی این بدی را کرده‌اید، لیکن از پیروی خداوند بیزنگریدید، بلکه خداوند را به تمامی دل خود عبادت ننمایید. ۲۱ و در عقب اباطیلی که منفعت ندارد و رهایی نتواند داد، چونکه

مستولی شده، در میان ایشان نبوت می‌کرد. ۱۱ و چون همه و این را بر تمامی اسرائیل عار خواهم ساخت.» ۳ و مشایخ یابیش کسانی که او را پیشتر می‌شناختند، دیدند که اینک با انبیا نبوت به وی گفتند: «ما را هفت روز مهلت بده تا رسولان به تمامی می‌کند، مردم به یکدیگر گفتند: «این چیست که با پسر قیس حدود اسرائیل بفرستیم، و اگر برای ماره‌اند‌های نباشد نزد تو بیرون واقع شده است، آیا شاول نیز از جمله انبیا است؟» ۱۲ و یکی خواهیم آمد.» ۴ پس رسولان به جبعه شاول آمده، این سخنان را به از حاضرین در جواب گفت: «اما پدر ایشان کیست؟» از این گوش قوم رسانیدند، و تمامی قوم آواز خود را بلند کرده، گریستند. جهت مثل شد که آیا شاول نیز از جمله انبیا است. ۱۳ و چون ۵ و اینک شاول در عقب گاو از صحرای آمد، و شاول گفت: از نبوت کردن فارغ شد به مکان بلند آمد. ۱۴ و عمو شاول به او «قوم را چه شده است که می‌گیرند؟» پس سخنان مردان یابیش را و به خادمش گفت: «کجا رفته بودید؟» او در جواب گفت: به او بازگفتند. ۶ و چون شاول این سخنان را شنید روح خدا بر «برای جستن الاغها و چون دیدیم که نیستند، نزد سموئیل رفتیم.» وی مستولی گشته، خشمش به شدت افروخته شد. ۷ پس یک ۱۵ عمو شاول گفت: «مرا بگو که سموئیل به شما چه گفت؟» جفت گاو را گرفته، آنها را پاره پاره نمود و به دست قاصدان به ۱۶ شاول به عمو خود گفت: «ما را واضح خبر داد که الاغها تمامی حدود اسرائیل فرستاده، گفت: «هر که در عقب شاول و پیدا شده است.» لیکن درباره امر سلطنت که سموئیل به او گفته سموئیل بیرون نیاید، به گاو او چنین کرده شود.» آنگاه ترس بود، او را مخبر نساخت. ۱۷ و سموئیل قوم را در مصفه به خداوند بر قوم افتاد که مثل مرد واحد بیرون آمدند. ۸ و ایشان را حضور خداوند خواند ۱۸ و به بنی اسرائیل گفت: «یهوه، خدای در بارق شمر و بنی اسرائیل سیصد هزار نفر و مردان یهودا سی هزار اسرائیل، چنین می‌گوید: من اسرائیل را از مصر برآوردم، و شما از بودند. ۹ پس به رسولانی که آمده بودند گفتند: «به مردمان دست مصریان و از دست جمیع ممالکی که بر شما ظلم نمودند، یابیش جلعاد چنین گوید: فردا وقتی که آفتاب گرم شود برای رهایی دادم. ۱۹ و شما امروز خدای خود را که شما را از تمامی شما خلاصی خواهد شد.» و رسولان آمده، به اهل یابیش خبر بدیها و مصیبت های شما رها کنید، امانت کرده، او را گفتید: دادند، پس ایشان شاد شدند. ۱۰ و مردان یابیش گفتند: «فردا نزد پادشاهی بر ما نصب نما، پس الان با اسباط و هزاره های خود به شما بیرون خواهیم آمد تا هر چه در نظرتان پسند آید به ما بکنید.» حضور خداوند حاضر شوید.» ۲۰ و چون سموئیل جمیع اسباط ۱۱ و در فردای آن روز شاول قوم را به سه فرقه تقسیم نمود و ایشان اسرائیل را حاضر کرد، سبط بنیامین گرفته شد. ۲۱ و سبط بنیامین را در پاس صبح به میان لشکرگاه آمده، عمونیان را تا گرم شدن آفتاب با قبایل ایشان نزدیک آورد، و قبیله مطری گرفته شد. و شاول پسر می‌زدند، و باقی ماندگان پراکنده شدند به حدی که دو نفر از قیس گرفته شد، و چون او را طلبیدند، نیافتند. ۲۲ پس بار دیگر ایشان در یک جا نماندند. ۱۲ و قوم به سموئیل گفتند: «کیست از خداوند سوال کردند که آیا آن مرد به اینجا دیگر خواهد آمد؟ که گفته است! آیا شاول بر ما سلطنت نماید؟ آن کسان را بیایید خداوند در جواب گفت: «اینک او خود را در میان اسبابها پنهان تا ایشان را بکشیم.» ۱۳ اما شاول گفت: «کسی امروز کشته کرده است.» ۲۳ و دویده، او را از آنجا آوردند، و چون در میان قوم نخواهد شد زیرا که خداوند امروز در اسرائیل نجات به عمل آورده بایستاد، از تمامی قوم از کتف به بالا بلندتر بود. ۲۴ و سموئیل است. ۱۴ و سموئیل به قوم گفت: «بایستاد تا به جلجال برویم و به تمامی قوم گفت: «آیا شخصی را که خداوند برگزیده است سلطنت را در آنجا از سر نو برقرار کنیم.» ۱۵ پس تمامی قوم به ملاحظه نمودید که در تمامی قوم مثل او کسی نیست؟» و تمامی جلجال رفتند، و آنجا در جلجال، شاول را به حضور خداوند پادشاه قوم صدا زده، گفتند: «پادشاه زنده بماند!» ۲۵ پس سموئیل رسوم ساختند، و در آنجا ذبایح سلامتی به حضور خداوند ذبح نموده، سلطنت را به قوم بیان کرده، در کتاب نوشت، و آن را به حضور خداوند گذاشت. و سموئیل هر کس از تمامی قوم را به خانه اش روانه نمود. ۲۶ و شاول نیز به خانه خود به جبعه رفت و فوجی از

کسانی که خدا دل ایشان را برانگیخت همراه وی رفتند. ۲۷ اما بعضی پسران بلعالم گفتند: «این شخص چگونه ما را برهاند؟» و او را حقیر شمرده، هدیه برایش نیاوردند. اما او هیچ نگفت.

۱۱ و ناحاش عمونی برآمده، در برابر یابیش جلعاد اردو زد، و به حضور خداوند و مسیح او بر من شهادت دهید که گاو که را جمیع اهل یابیش به ناحاش گفتند: «با ما عهد بند و تو را بندگی گرفت؟ و الاغ که را گرفته و بر که ظلم نموده، که را ستم کردم و خواهیم نمود.» ۲ ناحاش عمونی به ایشان گفت: «به این شرط با از دست که رشوه گرفتیم تا چشمان خود را به آن کور سازم و آن را شما عهد خواهم بست که چشمان راست جمیع شما کنده شود، به شمارد نمایم.» ۴ گفتند: «بر ما ظلم نکرده‌ای و بر ما ستم

آنها را نیافتند. ۵ و چون به زمین صوف رسیدند، شاول به خادمی
 که همراهش بود، گفت: «بیا برگردیم مبادا پدرم از فکر الاغها
 گذشته، به فکر ما افتد.» ۶ او در جواب وی گفت: «اینک ۲۲ و سموئیل شاول و خادمش را گرفته، ایشان را به مهمانخانه آورد
 مرد خدایی در این شهر است و او مردی مکرم است و هرچه و بر صد دعوت شدگان که قریب به سی نفر بودند، جا داد. ۲۳ و
 می گوید البته واقع می شود. الان آنجا برویم؛ شاید از راهی که باید
 برویم ما را اطلاع بدهد.» ۷ شاول به خادمش گفت: «اینک اگر
 برویم چه چیز برای آن مرد ببریم، زیرا نان از ظروف ما تمام شده، بر آن بود، گرفته، پیش شاول گذاشت و سموئیل گفت: «اینک
 و هدیه ای نیست که به آن مرد خدا بدهیم. پس چه چیز داریم.» آنچه نگاهداشته شده است، پیش خود بگذارد و بخور زیرا که تا
 ۸ و آن خادم باز در جواب شاول گفت که «اینک در دستم ربع زمان معین برای تو نگاه داشته شده است، از وقتی که گفتیم از قوم
 منتقل نقره است. آن را به مرد خدا می دهیم تا راه ما را به ما نشان وعده بخوایم.» ۲۵ و چون ایشان از مکان بلند به شهر آمدند، او
 دهد. ۹ در زمان سابق چون کسی در اسرائیل برای درخواست با شاول بر پشت بام گفتگو کرد. ۲۶ و صبح زود برخاستند و نزد
 کردن از خدا می رفت، چنین می گفت: «بیایید تا نزد رائی برویم.» طلوع فجر سموئیل شاول را بر پشت بام خوانده، گفت: «برخیز تا
 زیرا نبی امروز را سابق رائی می گفتند. ۱۰ و شاول به خادم خود تو را روانه نمایم.» پس شاول برخاست و هر دوی ایشان، او و
 گفت: «سخن تو نیکوست. بیا برویم.» پس به شهری که مرد سموئیل بیرون رفتند. ۲۷ و چون ایشان به کنار شهر رسیدند،
 خدا در آن بود، رفتند. ۱۱ و چون ایشان به فراز شهر بالا می رفتند، سموئیل به شاول گفت: «خادم را بگو که پیش ما برود. (و او پیش
 دختران چند یافتند که برای آب کشیدن بیرون می آمدند و به ایشان رفت) و اما تو الان بایست تا کلام خدا را به تو بشنوانم.»

گفتند: «آیا رائی در اینجا است؟» ۱۲ در جواب ایشان گفتند:
 «بلی اینک پیش روی شماست. حال بشتابید زیرا امروز به شهر
 آمده است چونکه امروز قوم را در مکان بلند قربانی هست. ۱۳ به
 مجرد ورود شما به شهر، قبل از آنکه به مکان بلند برای خوردن
 بیایید، به او خواهید برخورد زیرا که تا او نیاید قوم غذا نخواند
 خورد، چونکه او می باید اول قربانی را برکت دهد و بعد از آن
 دعوت شدگان بخورند. پس اینک بروید زیرا که الان او را خواهید
 یافت.» ۱۴ پس به شهر رفتند و چون داخل شهر می شدند،
 اینک سموئیل به مقابل ایشان بیرون آمد تا به مکان بلند برود.
 ۱۵ و یک روز قبل از آمدن شاول خداوند بر سموئیل کشف نموده،
 گفت: ۱۶ «فردا مثل این وقت شخصی را از زمین بنیامین نزد تو
 می فرستم، او را مسح نما تا بر قوم من اسرائیل رئیس باشد، و قوم
 مرا از دست فلسطینیان رهایی دهد. زیرا که بر قوم خود نظر کردم
 چونکه تضرع ایشان نزد من رسید.» ۱۷ و چون سموئیل شاول را
 دید، خداوند او را گفت: «اینک این است شخصی که درباره اش
 به تو گفتم که بر قوم من حکومت خواهد نمود.» ۱۸ و شاول در
 میان دروازه به سموئیل نزدیک آمده، گفت: «مرا بگو که خانه
 رائی کجاست؟» ۱۹ سموئیل در جواب شاول گفت: «من رائی
 هستم. پیش من به مکان بلند برو زیرا که شما امروز با من خواهید
 خورد، و بامدادان تو را رها کرده، هرچه در دل خود داری برای تو
 بیان خواهیم کرد. ۲۰ و اما الاغهای که سه روز قبل از این گم
 شده است، درباره آنها فکر مکن زیرا پیدا شده است، و آرزوی
 تمامی اسرائیل بر کیست؟ آیا بر تو و بر تمامی خاندان پدر تو
 نیست؟» ۲۱ شاول در جواب گفت: «آیا من بنیامینی و از کوچک
 رسیدند، اینک گروهی از انبیا به وی برخوردند، و روح خدا بر او

۴ آنگاه بنی اسرائیل بعلم و عشتاروت رادور کرده، خداوند را تنها حکومت نماید.» و سموئیل نزد خداوند دعا کرد. ۷ و خداوند عبادت نمودند. ۵ و سموئیل گفت: «تمامی اسرائیل را در مصفیه به سموئیل گفت: «آواز قوم را در هرچه به تو گفتند بشنو، زیرا جمع کنید تا درباره شما نزد خداوند دعانمایم.» ۶ و در مصفیه که تو را ترک نکردند بلکه مرا ترک کردند تا برایشان پادشاهی جمع شدند و آب کشیده، آن را به حضور خداوند ریختند، و آن ننمایم. ۸ برحسب همه اعمالی که از روزی که ایشان را از مصر روز راروزه داشته، در آنجا گفتند که بر خداوند گناه کرده‌ایم، و بیرون آوردیم، بجا آوردند و مرا ترک نموده، خدایان غیر را عبادت سموئیل بنی اسرائیل را در مصفیه دآوری نمود. ۷ و چون فلسطینیان نمودند پس با تو نیز همچنین رفتار می‌نمایند. ۹ پس الان آواز شنیدند که بنی اسرائیل در مصفیه جمع شده‌اند، سروران فلسطینیان ایشان را بشنو لکن بر ایشان به تاکید شهادت بده، و ایشان بر اسرائیل برآمدند، و بنی اسرائیل چون این را شنیدند، از فلسطینیان را از رسم پادشاهی که بر ایشان حکومت خواهد نمود، مطلع ترسیدند. ۸ و بنی اسرائیل به سموئیل گفتند: «از تضرع نمودن ساز.» ۱۰ و سموئیل تمامی سخنان خداوند را به قوم که از او برای ما نزدیکه خدای ما ساکت مباش تا ما را از دست فلسطینیان پادشاه خواسته بودند، بیان کرد. ۱۱ و گفت: «رسم پادشاهی برهاند.» ۹ و سموئیل بره شیرخواره گرفته، آن را به جهت قربانی که بر شما حکم خواهد نمود این است که پسران شما را گرفته، سوختنی تمام برای خداوند گذرانید، و سموئیل درباره اسرائیل ایشان را برارابه‌ها و سواران خود خواهد گماشت و پیش ارباب هایش نزد خداوند تضرع نموده، خداوند او را اجابت نمود. ۱۰ و چون خواهند دید. ۱۲ و ایشان را سرداران هزاره و سرداران پنجاه سموئیل قربانی سوختنی رامی گذرانید، فلسطینیان برای مقاتله برای خود خواهد ساخت، و بعضی را برای شیار کردن زمینش و اسرائیل نزدیک آمدند، و در آن روز خداوند به صدای عظیم درویدن محصولش و ساختن آلات جنگش و اسباب ارباب هایش بر فلسطینیان رعد کرده، ایشان را منهوم ساخت، و از حضور تعیین خواهد نمود. ۱۳ و دختران شما را برای عطرکشی و طبخی اسرائیل شکست یافتند. ۱۱ و مردان اسرائیل از مصفیه بیرون آمدند و وخبازی خواهد گرفت. ۱۴ و بهترین مزرعه‌ها و تاکستانها و باغات فلسطینیان را تعاقب نموده، ایشان را تا زیر بیت کار شکست زیتون شما را گرفته، به خادمان خود خواهد داد. ۱۵ و عشر دادند. ۱۲ و سموئیل سنگی گرفته، آن را میان مصفیه و سن بریا زراعت و تاکستانهای شما را گرفته، به خواجیه سرایان و خادمان خود داشت و آن را این عزز نماید، گفت: «تابحال خداوند ما را خواهد داد. ۱۶ و غلامان و کنیزان و نیکوترین جوانان شما را و اعانت نموده است.» ۱۳ پس فلسطینیان مغلوب شدند، و دیگر الاغهای شما را گرفته، برای کار خود خواهد گماشت. ۱۷ و به حدود اسرائیل داخل نشدند، و دست خداوند در تمامی روزهای عشرگله‌های شما را خواهد گرفت و شما غلام او خواهید بود. سموئیل بر فلسطینیان سخت بود. ۱۴ و شهرهایی که فلسطینیان از ۱۸ و در آن روز از دست پادشاه خود که برای خویشتن برگزیده‌اید اسرائیل گرفته بودند، از عقرن تا جت، به اسرائیل پس دادند، و فریاد خواهید کرد و خداوند در آن روز شما را اجابت نخواهد نمود.» اسرائیل حدود آنها را از دست فلسطینیان رهنایند، و در میان ۱۹ اما قوم از شنیدن قول سموئیل ابا نمودند و گفتند: «نی بلکه اسرائیل و اموریان صلح شد. ۱۵ و سموئیل در تمام روزهای عمر می‌باید بر ما پادشاهی باشد. ۲۰ تا ما نیز مثل سایر امتها باشیم و خود بر اسرائیل دآوری می‌نمود. ۱۶ و هر سال رفته، به بیت ثیل و پادشاه ما بر مادآوری کند، و پیش روی ما بیرون رفته، در جنگهای جلجال و مصفیه گردش می‌کردند، و در تمامی این جاها بر اسرائیل ما برای ما بجنگد.» ۲۱ و سموئیل تمامی سخنان قوم را شنیده، دآوری می‌نمود. ۱۷ و به راهی که می‌گشت زیرا خانه‌اش در آنجا بود آنها را به سمع خداوند رسانید. و خداوند به سموئیل گفت: «آواز و در آنجا بر اسرائیل دآوری می‌نمود، و مذبحی در آنجا برای خداوند ایشان را بشنو و پادشاهی بر ایشان نصب نما.» پس سموئیل بنا کرد.

۸ و واقع شد که چون سموئیل پیر شد، پسران خود را بر ۹ و مردی بود از بنیامین که اسمش قیس بن ابیئیل بن ضرور اسرائیل داران ساخت. ۲ و نام پسر نخست زاده‌اش یوئیل بود و بن بکورت بن افیح بود، و او پسر مرد بنیامینی و مردی زورآر و مقتدر نام دومینش ایبیه؛ و در بئرشیع داور بودند. ۳ اما پسرانش به راه او بود. ۲ و او را پسری شاول نام، جوانی خوش اندام بود که در میان رفتار نمی نمودند بلکه در پی سود رفته، رشوه می‌گرفتند و دآوری را بنی اسرائیل کسی از او خوش اندام تر نبود که از کشفش تا به بالا از منحرف می‌ساختند. ۴ پس جمیع مشایخ اسرائیل جمع شده، تمامی قوم بلندتر بود. ۳ و الاغهای قیس پدر شاول گم شد. نزد سموئیل به راه آمدند. ۵ و او را گفتند: «اینک تو پیر شده‌ای و پس قیس به پسر خود شاول گفت: «الان یکی از جوانان خود پسرانت به راه تو رفتار نمی نمایند، پس الان برای ما پادشاهی را با خود گرفته، برخیز و رفته، الاغها را جستجو نما.» ۴ پس نصب نما تا مثل سایر امتها بر ما حکومت نماید.» ۶ و این امر در از کوهستان افرازم گذشته، و از زمین شلیشه عبور نموده، آنها را نظر سموئیل ناپسند آمد، چونکه گفتند: «ما پادشاهی بده تا بر ما نیافتند. و از زمین سلیم گذشتند و نبود و از زمین بنیامین گذشته،

درآمدند یا نمی گذرد. ۶ و دست خداوند بر اهل اشدود سنگین او ما را لمس نکرده است، بلکه آنچه بر ما واقع شده است، شده، ایشان را تباه ساخت و ایشان را هم اشدود و هم نواحی اتفاقی است.» ۱۰ پس آن مردمان چنین کردند و دو گاوشیرده را آن را به خراجها مبتلا ساخت. ۷ و چون مردان اشدود دیدند گرفته، آنها را به اربابه بستند، وگوساله های آنها را در خانه نگاه که چنین است گفتند تابوت خدای اسرائیل با ما نخواهد ماند، داشتند. ۱۱ و تابوت خداوند و صندوقچه را با موشهای طلا زیرا که دست او بر ما و بر خدای ما، داجون سنگین است. و تمائیل خراجهای خود بر اربابه گذاشتند. ۱۲ و گاوان راه خود را ۸ پس فرستاده، جمیع سروران فلسطینیان را نزد خودجمع کرده، راست گرفته، به راه بیت شمس روانه شدند و به شاهراه رفته، بانگ گفتند: «با تابوت خدای اسرائیل چه کنیم؟» گفتند: «تابوت خدای اسرائیل به جت منتقل شود.» پس تابوت خدای اسرائیل فلسطینیان در عقب آنها تا حد بیت شمس رفتند. ۱۳ و اهل را به آنجا بردند. ۹ و واقع شد بعد از نقل کردن آن که دست بیت شمس در دره گندم را درومی کردند، و چشمان خود را بلند خداوند بر آن شهر به اضطراب بسیارعظیمی دراز شده، مردمان شهر را از خرد و بزرگ مبتلا ساخته، خراجها بر ایشان منتفخ شد. ۱۰ پس تابوت خدا را به عقرون بردند و به مجرد ورودتابوت خدا به در آنجا بود. پس چوب اربابه را شکسته، گاوان را برای قربانی عقرون، اهل عقرون فریاد کرده، گفتند: «تابوت خدای اسرائیل را سوختنی به جهت خداوند گذرانیدند. ۱۵ و لاویان تابوت خداوند نزد ما آوردند تا ما را و قوم ما را بکشند.» ۱۱ پس فرستاده، جمیع و صندوقچه ای را که با آن بود و اسباب طلا داشت، پایین آورده، سروران فلسطینیان را جمع کرده، گفتند: «تابوت خدای اسرائیل را آنها را بر آن سنگ بزرگ نهادند و مردان بیت شمس در همان روز روانه کنید تا به جای خودبرگردد و ما را و قوم ما را نکشد زیرا برای خداوند قربانی های سوختنی گذرانیدند و ذبایح ذبح نمودند. که در تمام شهر هنگامه مهلک بود، و دست خدا در آنجا بسیار ۱۶ و چون آن پنج سرور فلسطینیان این را دیدند، در همان روز به سنگین شده بود. ۱۲ و آنانی که نمرند به خراجها مبتلا شدند، عقرون برگشتند. ۱۷ و این است خراجهای طلایی که فلسطینیان به جهت قربانی جرم نزد خداوند فرستادند: برای اشدود یک، و برای غزه یک، و برای اشقلون یک، و برای جت یک، و برای

۶ و تابوت خداوند در ولایت فلسطینیان هفت ماه ماند. ۲ و فلسطینیان، کاهنان وفالگیران خود را خوانده، گفتند: «با تابوت خداوند چه کنیم؟ ما را اعلام نمایند که آن را به جایش یا به چیز بفرستیم.» ۳ گفتند: «اگر تابوت خدای اسرائیل را بفرستید آن را خالی بفرستید، بلکه قربانی جرم البته برای او بفرستید، آنگاه شفاخواهید یافت، و بر شما معلوم خواهد شد که ازچه سبب دست او از شما برداشته نشده است.» ۴ ایشان گفتند: «چه قربانی جرم برای او بفرستیم؟» ۵ پس تمائیل خراجهای خود و تمائیل موشهای خود را که زمین را خراب می کنند بسازید، و خدای اسرائیل را جلال دهید که شاید دست خود را از شما و از خدایان شما و از زمین شما بردارد. ۶ و چرا دل خود را سخت بسازید، چنانکه مصریان و فرعون دل خود را سخت ساختند؟ آیا بعد از آنکه در میان ایشان کارهای عجیب کرده بود ایشان را رها نکردند که رفتند؟ ۷ پس الان اربابه تازه بسازید و دو گاو شیرده را که یوغ برگردن ایشان نهاده نشده باشد بگیرید، و دو گاو رابه اربابه ببندید و گوساله های آنها را از عقب آنها به خانه برگردانید. ۸ و تابوت خداوند را گرفته، آن را بر اربابه ببندید و اسباب طلا را که به جهت قربانی جرم برای او می فرستید در صندوقچه ای به پهلوی آن بگذارید، و آن را رها کنید تا برود. ۹ و نظر کنید اگر به راه سرحد خود به سوی بیت شمس برود، بدانید اوست که این بالای عظیم را بر ما وارد گردانیده است، و اگر نه، پس خواهید دانست که دست

۷ خداوند را آوردند، و آن را به خانه اینناداب در جعبه داخل کرده، پسرش العازار را تقدیس نمودند تا تابوت خداوند را نگاهبانی کند. ۲ و از روزی که تابوت در قریه یعاریم ساکن شد، وقت طول کشید تا بیست سال گذشت، و بعد از آن خاندان اسرائیل تابوت خداوند را گرفته، آن را بر اربابه ببندید و اسباب طلا را که به جهت قربانی جرم برای او می فرستید در صندوقچه ای به پهلوی آن بگذارید، و آن را رها کنید تا برود. ۹ و نظر کنید اگر به راه سرحد خود به سوی بیت شمس برود، بدانید اوست که این بالای عظیم را بر ما وارد گردانیده است، و اگر نه، پس خواهید دانست که دست عبادت نمایند، پس او، شما را از دست فلسطینیان خواهد رها کند.»

بنده تو می‌شود.» ۱۱ و خداوند به سموئیل گفت: «اینک من کاری در اسرائیل می‌کنم که گوشه‌های هرکه بشنود، صدا خواهد داد. ۱۲ در آن روز هرچه درباره خانه عیسی گفتم بر او اجرا خواهم داشت، و شروع نموده، به انجام خواهم رسانید. ۱۳ زیرا به او خبردارم که من بر خانه او تا به ابد داوری خواهم نمود به سبب گناهی که می‌داند، چونکه پسرانش بر خود لعنت آوردند و او ایشان را منع نمود. ۱۴ بنابراین برای خاندان عیسی قسم خوردم که گناه خاندان عیسی به قربانی و هدیه، تا به ابد کفره نخواهد شد.» شدند. ۱۲ و مردی بنیامینی از لشکر دویده، در همان روز با جامه ۱۵ و سموئیل تا صبح خوابید و درهای خانه خداوند را باز کرد، و سموئیل رسید که عیسی را از روی اطلاع دهد. ۱۶ اما عیسی سموئیل را خوانده، گفت: «ای پسر سموئیل!» او گفت: «لبیک» درباره تابوت خدا مضطرب می‌بود. و چون آن مرد به شهر داخل ۱۷ گفت: «چه سخنی است که به تو گفته است؟ آن را از من مخفی مدار. خدا با تو چنین بلکه زیاده از این عمل نماید، اگر را شنید، گفت: «این آواز هنگامه چیست؟» پس آن مرد شنافته، از هرآنچه به تو گفته است چیزی از من مخفی داری.» ۱۸ پس عیسی را خبر داد. ۱۵ و عیسی نود و هشت ساله بود و چشمانش تار سموئیل همه چیز را برای او بیان کرد و چیزی از آن مخفی نداشت. شده، نمی توانست دید. ۱۶ پس آن مرد به عیسی گفت: «منم و او گفت «خداوند است آنچه در نظر او پسند آید بکند.» ۱۹ و که از لشکرآمده، و من امروز از لشکر فرار کرده‌ام.» گفت: «ای سموئیل بزرگ می‌شد و خداوند با وی می‌بود و نمی گذاشت که پسر کار چگونه گذشت؟» ۱۷ و آن خبرآورنده در جواب گفت: یکی از سخنانش بر زمین بیفتد. ۲۰ و تمامی اسرائیل از دان تا بترشیع دانستند که سموئیل برقرار شده است تا نبی خداوند باشد. و در قوم واقع شد، و نیز دو پسر حنفی و فینحاس مردند و تابوت ۲۱ و خداوند بار دیگر در شیلوه ظاهر شد، زیرا که خداوند در عهد خدا گرفته شد.» ۱۸ و چون از تابوت خدا خبر داد، عیسی از شیلوه خود را بر سموئیل به کلام خداوند ظاهر ساخت.

۴ و کلام سموئیل به تمامی اسرائیل رسید. و اسرائیل به مقابله فلسطینیان در جنگ بیرون آمده، نزد ابن عزز اردو زدند، و فلسطینیان در افیق فرود آمدند. ۲ و فلسطینیان در مقابل اسرائیل صف آرای کردند، و چون جنگ در پیوستند، اسرائیل از حضور فلسطینیان شکست خوردند، و در معرکه به قدر چهار هزار نفر را در میدان کشتند. ۳ و چون قوم به لشکرگاه رسیدند، مشایخ اسرائیل گفتند: «چرا امروز خداوند ما را از حضور فلسطینیان شکست داد؟ پس تابوت عهد خداوند را از شیلوه نزد خود بیاوریم تا در میان ما آمده، ما را از دست دشمنان ما نجات دهد.» ۴ و قوم به شیلوه فرستاده، تابوت عهد بیهو صیابوت را که در میان کروبیان ساکن است از آنجا آوردند، و دو پسر عیسی حنفی و فینحاس

۵ و فلسطینیان تابوت خدا را گرفته، آن را از ابن عزز به اشدود در آنجا با تابوت عهد خدا بودند. ۵ و چون تابوت عهد خداوند به درآوردند. ۲ و فلسطینیان تابوت خدا را گرفته، آن را به خانه داجون لشکرگاه داخل شد، جمیع اسرائیل صدای بلند زدند به حدی که زمین متزلزل شد. ۶ و چون فلسطینیان آواز صدا را شنیدند، گفتند: «این آواز صدای بلند در اردوی عبرانیان چیست؟» پس فهمیدند که تابوت خداوند به اردو آمده است. ۷ و فلسطینیان آن روز چون صبح برخاستند، اینک داجون به حضور تابوت خداوند رسیدند زیرا گفتند: «خدا به اردو آمده است» و گفتند: «وای بر ما، زیرا قبل از این چنین چیزی واقع نشده است! ۸ وای بر ما، و تن داجون فقط از او باقی مانده بود. ۵ از این جهت کاهنان کیست که ما را از دست این خدایان زورآور رهایی دهد، همین داجون و هرکه داخل خانه داجون می‌شود تا امروز بر آستانه داجون

به خانه خود به راما رفت و آن پسر به حضور عیسی کاهن، خداوند را خدمت می نمود. ۱۲ و پسران عیسی از بنی بلیعال بودند و خداوند را نشناختند. ۱۳ و عادت کاهنان با قوم این بود که چون کسی قربانی می گذرانید هنگامی که گوشت پخته می شد، خادم کاهن با چنگال سه دندانه در دست خود می آمد ۱۴ و آن را به تاوله یا مرجل یا دیگ یا پاتیل فرو برده، هرچه چنگال برمی آورد کاهن آن را برای خود می گرفت، و همچنین با تمامی اسرائیل که در آنجا به شیله می آمدند، رفتار می نمودند. ۱۵ و نیز قبل از سوزانیدن پیه، خادم کاهن آمده، به کسی که قربانی می گذرانید، می گفت: «گوشت به جهت کباب برای کاهن بده، زیرا گوشت پخته از تو می گیرد بلکه خام.» ۱۶ و آن مرد به وی می گفت: «پیه را اول بسوزاند و بعد هرچه دلت می خواهد برای خود بگیر.» او می گفت: «نی، بلکه الان بده، والا به زور می گیرم.» ۱۷ پس گناهان آن جوانان به حضور خداوند بسیار عظیم بود، زیرا که مردمان هدایای خداوند را مکروه می داشتند. ۱۸ و اما سموئیل به حضور خداوند خدمت می کرد، و او پسر کوچک بود و بر کمرش ایفودکتن بسته بود. ۱۹ و مادرش برای وی جبه کوچک می ساخت، و آن را سال به سال همراه خود می آورد، هنگامی که با شوهر خود برمی آمد تا قربانی سالیانه را بگذرانند. ۲۰ و عیسی القانه و زنش را برکت داده، گفت: «خداوند تو را از این زن به عوض عاریتی که به خداوند داده ای، اولاد بدهد.» پس به مکان خود رفتند. ۲۱ و لقمه ای نان بخورم.

خداوند از حنا تفقد نمود و او حامله شده، سه پسر و دو دختر زایید، و آن پسر، سموئیل به حضور خداوند نمو می کرد. ۲۲ و عیسی بسیار سالخورده شده بود، و هرچه پسرانش با تمامی اسرائیل عمل می نمودند، می شنید، و اینکه چگونه با زنانی که نزد در خیمه اجتماع خدمت می کردند، می خوابیدند. ۲۳ پس به ایشان گفت: «چرا چنین کارها می کنی زیرا که اعمال بد شما را از تمامی این قوم می شنوم. ۲۴ چنین مکنیدای پسرانم زیرا خبری که می شنوم خوب نیست، شما باعث عصیان قوم خداوند می باشید. ۲۵ اگر شخصی بر شخصی گناه ورزد خدا او را داوری خواهد کرد اما اگر شخصی بر خداوند گناه ورزد، کیست که برای وی شفاعت نماید؟» اما ایشان سخن پدر خود را نشنیدند، زیرا خداوند خواست که ایشان راهلاک سازد. ۲۶ و آن پسر، سموئیل، نمو می یافت و هم نزد خداوند و هم نزد مردمان پسندیده می شد. ۲۷ و مرد خدایی نزد عیسی آمده، به وی گفت: «خداوند چنین می گوید: آیا خود را بر خاندان پدرت هنگامی که ایشان در مصر در خانه فرعون بودند، ظاهر نساختم؟ ۲۸ و آیا او را از جمیع اسباط اسرائیل برنگزیدم تا کاهن من بوده، نزد مذبح من بیاید. و بخور بسوزاند و به حضور من ایفود پیوشد، و آیا جمیع هدایای آتشین بنی اسرائیل را به خاندان پدرت بخشیدیم؟ ۲۹ پس چرا قربانی ها و هدایای مرا که در مسکن خواند: «ای سموئیل! ای سموئیل!» سموئیل گفت: «بفرما زیرا که

اول سموئیل

پسری زایید و او را سموئیل نام نهاد، زیرا گفت: «او را از خداوند سوال نمودم.» ۲۱ و شوهرش القانه با تمامی اهل خانه‌اش رفت تا قربانی سالیانه و نذر خود را نزد خداوند بگذراند. ۲۲ و حنا نفرت زیرا که به شوهر خود گفته بود تا پسر از شیر باز داشته نشود، نمی‌آیم، آنگاه او را خواهم آورد و به حضور خداوند حاضر شده، آنجا دائم خواهد ماند. ۲۳ شوهرش القانه وی را گفت: «آنچه در نظرت پسند آید، بکن، تا وقت باز داشتنت از شیر بمان، لیکن خداوند کلام خود را استوار نماید.» پس آن زن ماند و تا وقت بازداشتن پسر خود از شیر، او را شیر می‌داد. ۲۴ و چون او را از شیر باز داشته بود، وی را باسه گاو و یک ایفه آرد و یک مشک شراب با خود آورد، به خانه خداوند در شیلوه رسانید و آن پسر کوچک بود. ۲۵ و گاو را ذبح نمودند، و پسر را نزد عیلی آوردند. ۲۶ و حنا گفت: «عرض می‌کنم ای آقایم! جانت زنده باد ای آقایم! من آن زن هستم که در اینجا نزد تو ایستاده، از خداوند مسئلت نمودم. ۲۷ برای این پسر مسالت نمودم و خداوند مسالت مرا که از او طلب نموده بودم، به من عطا فرموده است. ۲۸ و من نیز او را برای خداوند وقف نمودم؛ تمام ایامی که زنده باشد وقف خداوند خواهد بود.» پس در آنجا خداوند را عبادت نمودند.

۲ و حنا دعا نموده، گفت: «دل من در خداوند وجد می‌نماید. و شاخ من در نزد خداوند برافراشته شده. و دهانم بر دشمنانم وسیع گردیده است. زیرا که در نجات تو شادمان هستم. ۳ مثل یهوه قدوسی نیست. زیرا غیر از تو کسی نیست. و مثل خدای ما صخره‌ای نیست. ۳ سخنان تکبرآمیز دیگر مگویند. و غرور از دهان شما صادر نشود. زیرا یهوه خدای علام است. و به او اعمال، سنجیده می‌شود. ۴ کمان جباران را شکسته است. و آتانی که می‌لغزیدند، کمر آنها به قوت بسته شد. ۵ سرشردگان، خویشتن را برای نان اجیر ساختند. و کسانی که گرسنه بودند، استراحت یافتند. بلکه زن نازا هفت فرزند زاییده است. و آنکه اولاد بسیار داشت، بزوب گردیده. ۶ خداوند می‌میراند و زنده می‌کند؛ به قبر فرودمی آورد و برمی‌خیزاند. (Sheol h7585) ۷ خداوند فقیر می‌سازد و غنی می‌گرداند؛ پست می‌کند و بلند می‌سازد. ۸ فقیر را از خاک برمی‌افرازد. و مسکین را از مزبله برمی‌دارد تا ایشان را با امیران بنشانند. و ایشان را وارث کرسی جلال گردانند. زیرا که ستونهای زمین از آن خداوند است. و ربع مسکون را بر آنهاستوار نموده است. ۹ پایهای مقدسین خود را محفوظ می‌دارد. اماشریان در ظلمت خاموش خواهند شد، زیرا که انسان به قوت خود غالب نخواهد آمد. ۱۰ آتانی که با خداوند محاصمه کنند، شکسته خواهند شد. او بر ایشان از آسمان صاعقه خواهد فرستاد. خداوند، اقصای زمین را داوری خواهد نمود، و به پادشاه خود قوت خواهد بخشید. و شاخ مسیح خود را بلند خواهد گردانید.» ۱۱ پس القانه

۱ و مردی بود از رame تایم صوفیم از کوهستان افرایم، مسمی به القانه بن یروحام بن الیهو بن توحو بن صوف. و او افرایمی بود. ۲ و او دو زن داشت. اسم یکی حنا و اسم دیگری فننه بود. و فننه اولاد داشت لیکن حنا را اولاد نبود. ۳ و آن مرد هر سال برای عبادت نمودن و قربانی گذراندن برای یهوه صباپوت از شهر خود به شیلوه می‌آمد، و حنفی و فینحاس دو پسر عیلی، کاهنان خداوند در آنجا بودند. ۴ و چون روزی می‌آمد که القانه قربانی می‌گذراند، به زن خود فننه و همه پسران و دختران خود قسمت هادی داد. ۵ و اما به حنا قسمت مضاعف می‌داد زیرا که حنا را دوست می‌داشت، اگرچه خداوند رحم او را بسته بود. ۶ و هئوی وی او را نیز سخت می‌رنجانید به حدی که وی را خشمناک می‌ساخت، چونکه خداوند رحم او را بسته بود. ۷ و همچنین سال به سال واقع می‌شد که چون حنا به خانه خدا می‌آمد، فننه همچنین او را می‌رنجانید و او گریه نموده، چیزی نمی‌خورد. ۸ و شوهرش، القانه، وی را می‌گفت: «ای حنا چرا گریانی و چرا نمی‌خوری و دلت چرا غمگین است؟ آیا من برای تو از ده پسر بهتر نیستم؟» ۹ و بعد از اکل و شرب نمودن ایشان در شیلوه، حنا برخاست و عیلی کاهن بر کرسی خود نزد ستونی در هیكل خدا نشسته بود. ۱۰ و او به تلخی جان نزد خداوند دعا کرد، و زارزار بگریست. ۱۱ و نذر کرده، گفت: «ای یهوه صباپوت اگر فی الواقع به مصیبت کنیز خود نظر کرده، مرا بیاد آوری و کنیزک خود را فراموش نکرده، اولاد ذکوری به کنیز خود عطا فرمایی، او را تمامی ایام عمرش به خداوند خواهم داد، و استر به سرش نخواهد آمد.» ۱۲ و چون دعای خود را به حضور خداوند طول داد عیلی دهن او را ملاحظه کرد. ۱۳ و حنا در دل خود سخن می‌گفت، و لبهایش فقط، متحرک بود و آوازش مسموع نمی‌شد، و عیلی گمان برد که مست است. ۱۴ پس عیلی وی را گفت: «تا به کی مست می‌شوی؟ شرابت را از خود دور کن.» ۱۵ و حنا در جواب گفت: «نی آقایم، بلکه زن شکسته روح هستم، و شراب و مسکرات ننوشیده‌ام، بلکه جان خود را به حضور خداوند ریخته‌ام. ۱۶ کنیز خود را از دختران بلعال مشمار، زیرا که از کثرت غم و رنجیدگی خود تابحال می‌گفتم.» ۱۷ عیلی در جواب گفت: «به سلامتی برو و خدای اسرائیل مسالتي را که از او طلب نمودی، تو را عطا فرماید.» ۱۸ گفت: «کنیزت در نظرت التفات یابد.» پس آن زن راه خود را پیش گرفت و می‌خورد و دیگر ترشرونیود. ۱۹ و ایشان بامدادان برخاسته، به حضور خداوند عبادت کردند و برگشته، به خانه خویش به رame آمدند، و القانه زن خود حنا را بشناخت و خداوند او را به یاد آورد. ۲۰ و بعد از مرور ایام حنا حامله شده،

زنی خود خریدم تا نام متوفی را بر میراثش برانگیزانم، و نام متوفی از میان برادرانش و از دروازه محله‌اش منقطع نشود، شما امروز شاهد باشید.» ۱۱ و تمامی قوم که نزد دروازه بودند و مشایخ گفتند: «شاهد هستیم و خداوند این زن را که به خانه تو درآمد، مثل راحیل و لیه گرداند که خانه اسرائیل را بنا کردند، و تو در افراطه کامیاب شو، و در بیت لحم نامور باش. ۱۲ و خانه تو مثل خانه فارص باشد که تamar برای یهوذا زایید، از اولادی که خداوند تو را از این دختر، خواهد بخشید.» ۱۳ پس بوعز روت را گرفت و او زن وی شد و به او درآمد و خداوند او را حمل داد که پسری زایید. ۱۴ و زنان به نعومی گفتند: «متبارک باد خداوند که تو را امروز بی‌ولی نگذاشته است و نام او در اسرائیل بلند شود. ۱۵ و او برایت تازه کننده جان و پرورنده پیری تو باشد، زیرا که عروسست که تو را دوست می‌دارد و برایت از هفت پسر بهتر است، او را زایید.» ۱۶ و نعومی پسر را گرفته، در آغوش خود گذاشت و دایه او شد. ۱۷ و زنان همسایه‌اش، او را نام نهاده، گفتند برای نعومی پسری زاییده شد، و نام او را عوبید خواندند و او پدر یسی پدر داود است. ۱۸ این است پیدایش فارص: فارص حصرون را آورد؛ ۱۹ و حصرون، رام را آورد؛ و رام، عمیناداب را آورد؛ ۲۰ و عمیناداب نحشون را آورد؛ و نحشون سلمون را آورد؛ ۲۱ و سلمون بوعز را آورد؛ و بوعز عوبید را آورد؛ ۲۲ و عوبید یسی را آورد؛ و یسی داود را آورد.

بر». پس نزد دروندگان نشست و غله برشته به او دادند و خورد و چه غنی، نرفتی. ۱۱ و حالای دختر من، مترس! هرآنچه به من سیر شده، باقی مانده را وا گذاشت. ۱۵ و چون برای خوشه چینی گفتی برایت خواهم کرد، زیرا که تمام شهر قوم من تو را زن نیکو برخاست بوعز جوانان خود را امر کرده، گفت: «بگذارید که در می دهند. ۱۲ و الان راست است که من ولی هستم لیکن ولی ای میان بافها هم خوشه چینی نماید و او را زجرمنماید. ۱۶ و نیز از نزدیکتر از من هست. ۱۳ امشب در اینجا بمان و بامدادان اگر او دسته‌ها کشیده، برایش بگذارید تا برچیند و او را عتاب مکنید.» حق ولی را برای تو ادا نماید، خوب ادا نماید، و اگر نخواهد که ۱۷ پس تا شام در آن کشتزار خوشه چینی نموده، آنچه را که برای تو حق ولی را ادا نماید، پس قسم به حیات خداوند که من برچیده بود، کوید و به قدر یک ایفه جو بود. ۱۸ پس آن را آن را برای تو ادا خواهم نمود، الان تا صبح بخواب.» ۱۴ پس نزد برداشته، به شهردآمد، و مادر شوهرش آنچه را که برچیده بود، پایش تا صبح خوابیده، پیش از آنکه کسی همسایه‌اش را تشخیص دید، و آنچه بعد از سیرشدنش باقی مانده بود، بیرون آورده، به دهد، برخاست، و بوعز گفت: «زنهار کسی نفهمد که این زن وی داد. ۱۹ و مادر شوهرش وی را گفت: «امروز کجا خوشه به خرمن آمده است. ۱۵ و گفت چادری که برتوست، بیار و چینی نمودی و کجاکار کردی؟ مبارک باد آنکه بر تو توجه نموده بگیر.» پس آن را برگرفت و او شش کیل جو پیموده، بر وی گذارد است.» پس مادر شوهر خود را از کسی که نزد وی کار کرده بود، و به شهر رفت. ۱۶ و چون نزد مادر شوهر خود رسید، او وی را خبر داده، گفت: «نام آن شخص که امروز نزد او کار کردم، گفت: «ای دختر من، بر تو چه گذشت؟» پس او را از هرآنچه بوعز است.» ۲۰ و نعومی به عروس خود گفت: «او از جانب آن مرد با وی کرده بود، خبر داد. ۱۷ و گفت: «این شش کیل خداوند مبارک باد زیرا که احسان را بر زندگان و مردگان ترک جو را به من داد زیرا گفت، نزد مادرشورت تهدیدست مرو.» ۱۸ او نموده است.» و نعومی وی را گفت: «این شخص، خویش ما و وی را گفت: «ای دخترم آرام بنشین تا بدانی که این امر چگونه از ولی های ماست.» ۲۱ و روت موآیبه گفت که «او نیز مرا خواهد شد، زیرا که آن مرد تا این کار را امروز تمام نکند، آرام گفت با جوانان من باش تا همه درو مرا تمام کنند.» ۲۲ نعومی به نخواهد گرفت.»

عروس خود روت گفت که «ای دخترم خوب است که با کنیزان او بیرون روی و تو را در کشتزار دیگر نیابند.» ۲۳ پس با کنیزان بوعز برای خوشه چینی می ماند تا درو جو و دروگندم تمام شد، و با مادرشوهرش سکونت داشت.

۳ و مادر شوهرش، نعومی وی را گفت: «ای دختر من، آیا برای تو راحت نجویم تا برایت نیکو باشد. ۲ و الان آیا بوعز که تو با کنیزانش بودی خویش ما نیست؟ و اینک اوامشب در خرمن خود، جو پاک می کند. ۳ پس خویشش را غسل کرده، تدهین کن و رخت خود را پوشیده، به خرمن برو، اما خود را به آن مردنشانسان تا از خوردن و نوشیدن فارغ شود. ۴ و چون او بخوابد جای خوابیدنش را نشان کن، رفته، پایهای او را بگشا و بخواب، و او تو را خواهد گفت که چه باید بکنی.» ۵ او وی را گفت: «هرچه به من گفتی، خواهم کرد.» ۶ پس به خرمن رفته، موافق هرچه مادرشوهرش او را امر فرموده بود، رفتار نمود. ۷ پس چون بوعز خورد و نوشید و دلش شاد شد و رفته، به کنار بافه های جو خوابید، آنگاه او آهسته آهسته آمده، پایهای او را گشود و خوابید. ۸ و درنصف شب آن مرد مضطرب گردید و به آن سمت متوجه شد که اینک زنی نزد پایهایش خوابیده است. ۹ و گفت: «تو کیستی؟» او گفت: «من کنیزتو، روت هستم، پس دامن خود را بر کنیز خویش بگستران زیرا که تو ولی هستی.» ۱۰ او گفت: «ای دختر من! از جانب خداوند مبارک باش! زیرا که در آخر که تمامی مایملک الیملک و تمامی مایملک کلیون و محلون را بیشتر احسان نمودی از اول، چونکه در عقب جوانان، چه فقیر و از دست نعومی خریدم. ۱۰ و هم روت موآیبه زن محلون را به

هر دو روانه شدند تا به بیت لحم رسیدند، و چون وارد بیت لحم گردیدند، تمامی شهر بر ایشان به حرکت آمده، زنان گفتند که آیا این نعومی است؟ ۲۰ او به ایشان گفت: «مرا نعومی بخوانید بلکه مرا مره بخوانید زیرا قادر مطلق به من مزارت سخت رسانیده است. ۲۱ من پر بیرون رفتم و خداوند مرا خالی برگردانید پس برای چه مرا نعومی می خوانید چونکه خداوند مرا ذلیل ساخته است و قادر مطلق به من بدی رسانیده است.» ۲۲ و نعومی مراجعت کرد و عرووش روت موآبه که از بلاد موآب برگشته بود، همراه وی آمد، و در ابتدای دروین جو وارد بیت لحم شدند.

۲ و نعومی خویش شوهری داشت که مردی دولتمند، بوعز نام از خاندان الیملک بود. ۳ و روت موآبه به نعومی گفت: «مرا اجازت ده که به کشتزارها بروم و در عقب هر کسی که در نظرش التفات یابم خوشه چینی نمایم. او وی را گفت: «بروای دخترم.» ۳ پس روانه شده، به کشتزار آمد و در عقب دروندگان خوشه چینی می نمود، و اتفاق او به قطعه زمین بوعز که از خاندان الیملک بود، افتاد. ۴ و اینک بوعز ازبیت لحم آمده، به دروندگان گفت: «خداوند باشما باد.» ایشان وی را گفتند: «خداوند تو را برکت دهد.» ۵ و بوعز به نوکر خود که بر دروندگان گماشته بود، گفت: «این دختر از آن کیست؟» ۶ نوکر که بردروندگان گماشته شده بود، در جواب گفت: «این است دختر موآبه که با نعومی از بلاد موآب برگشته است، و ۷ به من گفت: تمنا اینکه خوشه چینی نمایم و در عقب دروندگان در میان بافها جمع کنم، پس آمده، از صبح تا به حال مانده است، سوای آنکه اندکی در خانه توقف کرده است.» ۸ و بوعز به روت گفت: «ای دخترم مگر نمی شنوی، به هیچ کشت زار دیگر برای خوشه چینی مرو و از اینجا هم مگذر بلکه با کنیزان من در اینجا باش. ۹ و چشمانت به زمینی که می دروند نگران باشد و در عقب ایشان برو، آياجوانان را حکم نکردم که تو را لمس نکنند، و اگر تشنه باشی، نزد ظروف ایشان برو و از آنچه جوانان می کشند، بنوش.» ۱۰ پس به روی درافزاده، او را تا به زمین تعظیم کرد و به او گفت: «برای چه در نظر تو التفات یافتیم که به من توجه نمودی و حال آنکه غریب هستم.» ۱۱ بوعز در جواب او گفت: «از هرآنچه بعد از مردن شوهرت به مادر شوهر خود کردی اطلاع تمام به من رسیده است، و چگونه پدر و مادر و زمین ولادت خود را ترک کرده، نزد قومی که پیشتر ندانسته بودی، آمدی. ۱۲ خداوند عمل تورا جزا دهد و از جانب یهوه، خدای اسرائیل، که در زیر بالهایش پناه بردی، اجر کامل به تو برسد.» ۱۳ گفت: «ای آقایم، در نظر تو التفات بیابم زیرا که مرا تسلی دادی و به کنیز خود سخنان دل آویزگفتی، اگرچه من مثل یکی از کنیزان تو نیستم.» ۱۴ بوعز وی را گفت: «در وقت چاشت اینجایبیا و از نان بخور و لقمه خود را در شیره فرو

۱ و واقع شد در ایام حکومت داوران که قحطی در زمین پیدا شد، و مردی ازبیت لحم یهودا رفت تا در بلاد موآب ساکن شود، او و زنش و دو پسرش. ۲ و اسم آن مرد الیملک بود، و اسم زنش نعومی، و پسرانش به محلون و کلیون مسمی و افراتیان بیت لحم یهودا بودند. پس به بلاد موآب رسیده، در آنجا ماندند. ۳ والیملک شوهر نعومی، مرد و او با دو پسرش باقی ماند. ۴ و ایشان از زنان موآب برای خود زن گرفتند که نام یکی عرفه و نام دیگری روت بود، و در آنجا قریب به ده سال توقف نمودند. ۵ و هر دو ایشان محلون و کلیون نیز مردند، و آن زن ازدو پسر و شوهر خود محروم ماند. ۶ پس او با دو عروس خود برخاست تا از بلاد موآب برگردد، زیرا که در بلاد موآب شنیده بود که خداوند از قوم خود تفقد نموده، نان به ایشان داده است. ۷ و از مکانی که در آن ساکن بود بیرون آمد، و دو عرووش همراه وی بودند، و به راه روانه شدند تا به زمین یهودا مراجعت کنند. ۸ و نعومی به دو عروس خود گفت: «بروید و هر یکی از شما به خانه مادر خود برگردید، و خداوند بر شما احسان کند، چنانکه شما به مردگان و به من کردید. ۹ و خداوند به شما عطا کند که هر یکی از شما در خانه شوهر خود راحت یابید.» پس ایشان را بوسید و آواز خود را بلند کرده، گریستند. ۱۰ و به او گفتند: «نی بلکه همراه تو نزد قوم تو خواهیم برگشت.» ۱۱ نعومی گفت: «ای دخترانم برگردید، چرا همراه من بیاید؟ آیا در رحم من هنوز پسران هستند که برای شما شوهر باشند؟ ۱۲ ای دخترانم برگشته، راه خود را پیش گیرید زیرا که برای شوهر گرفتن زیاده پیر هستم، و اگر گویم که امید دارم و امشب نیز به شوهر داده شوم و پسران هم بزایم، ۱۳ آیا تا بالغ شدن ایشان صبر خواهید کرد، و به خاطر ایشان، خود را از شوهر گرفتن محروم خواهید داشت؟ نی ای دخترانم زیرا که جانم برای شما بسیار تلخ شده است چونکه دست خداوند بر من دراز شده است.» ۱۴ پس بار دیگر آواز خود را بلند کرده، گریستند و عرفه مادر شوهر خود را بوسید، اماروت به وی چسبید. ۱۵ و او گفت: «اینک زن برادر شوهرت نزد قوم خود و خدایان خویش برگشته است تو نیز در عقب زن برادر شوهرت برگرد.» ۱۶ روت گفت: «بر من اصرار مکن که تو را ترک کنم و از نزد تو برگردم، زیرا هر جایی که روی می آمی و هر جایی که منزل کنی، منزل می کنم، قوم تو قوم من و خدای تو خدای من خواهد بود. ۱۷ جایی که بمیری، می میرم و در آنجا دفن خواهم شد. خداوند به من چنین بلکه زیاده بر این کند اگر چیزی غیر از موت، مرا از توجدا نماید.» ۱۸ پس چون دید که او برای رفتن همراهش مصمم شده است از سخن گفتن با وی باز ایستاد. ۱۹ و ایشان

خدای اسرائیل، این چرا در اسرائیل واقع شده است که امروز یک مابرای هر کس زنش را در جنگ نگاه نداشتیم، وشما آنها را به سبط از اسرائیل کم شود؟» ۴ و در فردای آن روز قوم به زودی ایشان ندادید، الان مجرم می‌باشید.» ۲۳ پس بنی بنیامین چنین برخاسته، مذبحی در آنجا بنا کردند، و قربانی های سوختنی و کردند، و ازرقص کنندگان، زنان را برحسب شماره خودگرفتند، و ذبایح سلامتی گذراندند. ۵ و بنی اسرائیل گفتند: «کیست از ایشان را به یغما برده، رفتند، و به ملک خود برگشته، شهرها را بنا تمامی اسباطاسرائیل که در جماعت نزد خداوند بر نیامده است.» کردند و در آنها ساکن شدند. ۲۴ و در آن وقت بنی اسرائیل هر زیرا قسم سخت خورده، گفته بودند که هرکه به حضور خداوند کس به سبط خود و به قبیله خود روانه شدند، و از آنجا هرکس به به مصطفی نیاید، البته کشته شود. ۶ و بنی اسرائیل درباره برادر ملک خود بیرون رفتند. ۲۵ و در آن ایام در اسرائیل پادشاهی نبود خود بنیامین پشیمان شده، گفتند: «امروز یک سبط از اسرائیل وهرکس آنچه در نظرش پسند می‌آمد، می‌کرد.

منقطع شده است. ۷ برای بقیه ایشان درباره زنان چه کنیم؟ زیرا که ما به خداوند قسم خورده‌ایم که از دختران خود به ایشان به زنی ندهیم.» ۸ و گفتند: «کدامیک از اسباط اسرائیل است که به حضور خداوند به مصطفی نیامده است؟» و اینک از یائیش جلعاد کسی به اردو و جماعت نیامده بود. ۹ زیرا چون قوم شمرده شدند اینک ازساکنان یائیش جلعاد احدی در آنجا نبود. ۱۰ پس جماعت دوازده هزار نفر از شجاع ترین قوم را به آنجا فرستاده، و ایشان را امر کرده، گفتند: «بروید و ساکنان یائیش جلعاد را با زنان و اطفال به دم شمشیر بکشید. ۱۱ و آنچه باید بکنید این است که هر مردی را و هر زنی را که با مرد خوابیده باشد، هلاک کنید.» ۱۲ و در میان ساکنان یائیش جلعادچهارصد دختر باکره که با ذکوری نخوابیده و مردی را نشناخته بودند یافتند، و ایشان را به اردو در شیلوه که در زمین کنعان است، آوردند. ۱۳ و تمامی جماعت نزد بنی بنیامین که درصخره رمون بودند فرستاده، ایشان را به صلح دعوت کردند. ۱۴ و در آن وقت بنیامینیان برگشتند و دخترانی را که از زنان یائیش جلعادزنده نگاه داشته بودند به ایشان دادند، و باز ایشان را کفایت نکرد. ۱۵ و قوم برای بنیامین پشیمان شدند، زیراخداوند در اسباط اسرائیل شقاق پیدا کرده بود. ۱۶ و مشایخ جماعت گفتند: «درباره زنان به جهت باقی ماندگان چه کنیم چونکه زنان از بنیامین منقطع شده‌اند؟ ۱۷ و گفتند: میرانی به جهت نجات یافتگان بنیامین باید باشد تا سبطی ازاسرائیل محو نشود. ۱۸ اما ما دختران خود را به ایشان به زنی نمی توانیم داد زیرا بنی اسرائیل قسم خورده، گفته‌اند ملعون باد کسی که زنی به بنیامین دهد. ۱۹ و گفتند: «اینک هر سال در شیلوه که به طرف شمال بیت ئیل و به طرف مشرق راهی که ازبیت ئیل به شکیم می‌رود، و به سمت جنوبی لبونه است، عیدی برای خداوند می‌باشد.» ۲۰ پس بنی بنیامین را امر فرموده، گفتند: «بروید درتاکستانها در کمین باشید، ۲۱ و نگاه کنید و اینک اگر دختران شیلوه بیرون آیند تا با رقص کنندگان رقص کنند، آنگاه از تاکستانها درآیید، و ازدختران شیلوه هرکس زن خود را ربوده، به زمین بنیامین برود. ۲۲ و چون پدران و برادران ایشان آمده، نزد ما شکایت کنند، به ایشان خواهیم گفت: «ایشان را به خاطر ما ببخشید، چونکه

که سخن برادران خود بنی اسرائیل را بشنوند. ۱۴ و بنی بنیامین بنی اسرائیل گفتند: «بگریزیم تا ایشان را از شهر به راه‌های بکشیم.» از شهرهای خود به جبهه جمع شدند تا بیرون رفته، با بنی اسرائیل ۳۳ و تمامی مردان اسرائیل از مکان خود برخاسته، در بعل تamar جنگ نمایند. ۱۵ و از بنی بنیامین در آن روز بیست و شش هزار مرد شمشیرزن از شهرها سان دیده شد، غیر از ساکنان جبهه که هفتصد نفر برگزیده، سان دیده شد. ۱۶ و از تمام این گروه هفتصد نفر اسرائیل در برابر جبهه آمدند و جنگ سخت شد، و ایشان نمی چپ دست برگزیده شدند که هر یکی از آنها مویی را به سنگ دانستند که بلا بر ایشان رسیده است. ۳۵ و خداوند بنیامین را به فلاخن می‌زدند و خطا نمی کردند. ۱۷ و از مردان اسرائیل سوای بنیامینیان چهارصد هزار مرد شمشیرزن سان دیده شد که جمیع و پنجهزار و یکصد نفر را از بنیامین هلاک ساختند که جمیع ایشان اینها مردان جنگی بودند. ۱۸ و بنی اسرائیل برخاسته، به بیت ثیل شمشیرزن بودند. ۳۶ و بنی بنیامین دیدند که شکست یافته اند زیرا رفتند و از خدا مشورت خواسته، گفتند: «کیست که اولاز ما که مردان اسرائیل به بنیامینیان جا داده بودند، چونکه اعتماد برای جنگ نمودن با بنی بنیامین برآید؟» خداوند گفت: «یهودا داشتند بر کمینی که به اطراف جبهه نشانده بودند. ۳۷ و کمین اول برآید.» ۱۹ و بنی اسرائیل بامدادان برخاسته، در برابر جبهه کنندگان تعجیل نموده، بر جبهه هجوم آوردند و کمین کنندگان اردو زدند. ۲۰ و مردان اسرائیل بیرون رفتند تا با بنیامینیان جنگ نمایند، و مردان اسرائیل برابر ایشان در جبهه صف آرایی کردند. میان مردان اسرائیل و کمین کنندگان علامتی قرار داده شد که ۲۱ و بنی بنیامین از جبهه بیرون آمده، در آن روز بیست و دو هزار تراکم دود بسیار بلند از شهر برافرازند. ۳۹ پس چون مردان اسرائیل نفر از اسرائیل را بر زمین هلاک کردند. ۲۲ و قوم، یعنی مردان در جنگ رو گردانیدند، بنیامینیان شروع کردند به زدن و کشتن اسرائیل خود را قوی‌دل ساخته، بار دیگر صف آرایی نمودند، قریب سی نفر از مردان اسرائیل زیرآغفتند یقین ایشان مثل جنگ در مکانی که روز اول صف آرایی کرده بودند. ۲۳ و بنی اسرائیل اول از حضور ماشکست یافته‌اند. ۴۰ و چون آن تراکم ستون دوداز برآمده، به حضور خداوند تا شام گریه کردند، و از خداوند مشورت شهر بلند شدن گرفت، بنیامینیان از عقب خود دنگریستند و اینک خواسته، گفتند: «آیا بار دیگر نزدیک بشوم تا با برادران خود بنی بنیامین جنگ نمایم؟» خداوند گفت: «به مقابله ایشان برآید.» ۲۴ و بنی اسرائیل در روز دوم به مقابله بنی بنیامین پیش آمدند. است. ۴۲ پس از حضور مردان اسرائیل به راه صحرا رو گردانیدند. ۲۵ و بنیامینیان در روز دوم به مقابله ایشان از جبهه بیرون شده، بار دیگر هجده هزار نفر از بنی اسرائیل را بر زمین هلاک ساختند که را در میان، هلاک ساختند. ۴۳ پس بنیامینیان را احاطه کرده، جمیع اینها شمشیرزن بودند. ۲۶ آنگاه تمامی بنی اسرائیل، یعنی تمامی قوم برآمده، به بیت ثیل رفتند و گریه کرده، در آنجا به آفتاب ایشان را پایمال کردند. ۴۴ و هجده هزار نفر از بنیامین که حضور خداوند توقف نمودند، و آن روز را تا شام روزه داشته، جمیع ایشان مردان جنگی بودند، افتادند. ۴۵ و ایشان برگشته، به قربانی‌های سوختنی و ذبایح سلامتی به حضور خداوند گذرانیدند. ۲۷ و بنی اسرائیل از خداوند مشورت خواستند. و تابوت عهد خدا آن به‌سر راه‌ها هلاک کردند، و ایشان را تا جدوم تعاقب کرده، دو روزها در آنجا بود. ۲۸ و فینحاس بن العازار بن هارون در آن روزها پیش آن ایستاده بود، و گفتند: «آیا بار دیگر بیرون روم و با برادران خود بنی بنیامین جنگ کنم یا دست بردارم؟» خداوند گفت: جمیع آنها مردان جنگی بودند. ۴۷ اما ششصد نفر برگشته، به «برای زیرا که فردا او را به دست تو تسلیم خواهم نمود.» ۲۹ پس اسرائیل در هر طرف جبهه کمین ساختند. ۳۰ و بنی اسرائیل در روز بماندند. ۴۸ و مردان اسرائیل بر بنیامینیان برگشته، ایشان را به دم سوم به مقابله بنی بنیامین برآمدند، و مثل سابق در برابر جبهه شمشیر کشتند، یعنی تمام اهل شهر و بهایم و هرچه را که یافتند و صف آرایی نمودند. ۳۱ و بنی بنیامین به مقابله قوم بیرون آمده، از شهر کشیده شدند و به زدن و کشتن قوم در راه‌ها که یکی از آنها به سوی بیت ثیل و دیگری به سوی جبهه می‌رود مثل سابق شروع کردند، و به قدر سی نفر از اسرائیل در صحرا کشته شدند. ۳۲ و بنی بنیامین گفتند که «ایشان مثل سابق پیش ما منهدم شدند.» اما آواز خود را بلند کرده، زارزار بگریستند. ۳ و گفتند: «ای یهوه،

را تقویت نما و تازوال روز تاخیر نمایند.» و ایشان هردو خوردند. مرداین کار زشت را مکنید.» ۲۵ اما آن مردمان نخواستند که او را ۹ و چون آن شخص با کنیز و غلام خود برخاست تا روانه شود، بشنوند. پس آن شخص کنیزخود را گرفته، نزد ایشان بیرون آورد و پدر زنش یعنی پدر کنیز او را گفت: «الان روز نزدیک به غروب او را شناختند و تمامی شب تا صبح او را بی عصمت می کردند، و می شود، شب را بمانید اینک روز تمام می شود، در اینجا شب در طلوع فجر او را رها کردند. ۲۶ و آن زن در سپیده صبح آمده، به راجمان و دلت شاد باشد و فردا بامدادان روانه خواهید شد و به در خانه آن شخص که آقایش در آن بود، افتاد تا روشن شد. ۲۷ و خیمه خود خواهی رسید.» ۱۰ اما آن مرد قبول نکرد که شب را در وقت صبح آقایش برخاسته، بیرون آمد تا به راه خود برود و اینک بماند، پس برخاسته، روانه شد و به مقابل بیوس که اورشلیم باشد، کنیزش نزد در خانه افتاده، و دستهایش بر آستانه بود. ۲۸ و او وی رسید، و دو الاغ پالان شده و کنیزش همراه وی بود. ۱۱ و چون راگفت: «برخیز تا برویم.» اما کسی جواب نداد، پس آن مرد او را ایشان نزد بیوس رسیدند، نزدیک به غروب بود. غلام به آقای بر الاغ خود گذاشت و برخاسته، به مکان خود رفت. ۲۹ و چون خود گفت: «بیا و به این شهر بیوسیان برگشته، شب را در آن به خانه خود رسید، کاردی برداشت و کنیز خود را گرفته، اعضای بسر بریم.» ۱۲ آقایش وی را گفت: «به شهر غریب که احدی او را به دوازده قطعه تقسیم کرد، و آنها را در تمامی حدود اسرائیل از بنی اسرائیل در آن نباشد بر نمی گردیم بلکه به جبعه بگردیم.» فرستاد. ۳۰ و هرکه این را دید گفت: «از روزی که بنی اسرائیل از ۱۳ و به غلام خود گفت: «بیا و به یکی از این جاها، یعنی به مصر بیرون آمده اند تا امروز عمل مثل این کرده و دیده و نشده جبعه یا رامه نزدیک بشویم و در آن شب را بمانیم.» ۱۴ پس از آنجا گذشته، برفتند و نزد جبعه که از آن بنیامین است، آفتاب بر

ایشان غروب کرد. ۱۵ پس به آن طرف برگشتند تا به جبعه داخل شده، شب را در آن بسر برند. و او درآمد در کوچه شهر نشست، اما کسی نبود که ایشان را به خانه خود ببرد و منزل دهد. ۱۶ و اینک مردی پیر در شب از کار خود از مزرعه می آمد، و این شخص از کوهستان افرایم بوده، در جبعه ماوا گریه بود، اما مردمان آن مکان بنیامینی بودند. ۱۷ و او نظر انداخته، شخص مسافری را در کوچه شهر دید، و آن مرد پیر گفت: «کجا می روی و از کجا می آیی؟» ۱۸ او وی را گفت: «ما از بیت لحم یهودا به آن طرف کوهستان افرایم می رویم، زیرا از آنجا هستم و به بیت لحم یهودا رفته بودم، و الان عازم خانه خداوند هستم، و هیچ کس مرا به خانه خود نمی پذیرد، ۱۹ و نیزکاه و علف به جهت الاغهای ما هست، و نان و شراب هم برای من و کنیز تو و غلامی که همراه بندگانت است، می باشد و احتیاج به چیزی نیست.» ۲۰ آن مرد پیر گفت: «سلامتی بر تو باد، تمامی حاجات تو بر من است، اما شب را در کوچه بسر میر.» ۲۱ پس او را به خانه خود برده، به الاغها خوراک داد و پایهای خود را شسته، خوردند و نوشیدند. ۲۲ و چون دلهای خود را شاد می کردند، اینک مردمان شهر، یعنی بعضی اشخاص بنی بلعالم خانه را احاطه کردند، و در را زده، به آن مرد پیر صاحب خانه خطاب کرده، گفتند: «آن مرد را که به خانه تو داخل شده است بیرون بیاور تا او را بشناسیم.» ۲۳ و آن مرد صاحب خانه نزد ایشان بیرون آمده، به ایشان گفت: «نیای برادرانم شرارت موزید، چونکه این مرد به خانه من داخل شده است، این عمل زشت را ننماید. ۲۴ اینک دختر باکره من و کنیز این مرد، ایشان را نزد شما بیرون می آورم. ایشان را ذلیل ساخته، آنچه در نظر شما پسند آید به ایشان بکنید. لیکن با این

منزل گرفتند. ۳ و چون ایشان نزد خانه میخا رسیدند، آواز جوان تراشیده را گرفته، در میان قوم داخل شد. ۲۱ پس متوجه شده، لاوی راشناختند و به آنجا برگشته، او را گفتند: «کیست که تو را روانه شدند، و اطفال و مواشی و اسباب را پیش روی خود قرار به اینجا آورده است و در این مکان چه می کنی و در اینجا چه دادند. ۲۲ و چون ایشان از خانه میخا دور شدند، مردانی که در داری؟» ۴ او به ایشان گفت: «میخا با من چنین و چنان رفتار خانه های اطراف خانه میخا بودند جمع شده، بنی دان را تعاقب نموده است، و مرا جبر گرفته، کاهن او شده ام.» ۵ وی را گفتند: نمودند. ۲۳ و بنی دان راصدا زدند، و ایشان رو برگردانیده، به «از خدا سوال کن تا بدانیم آیا راهی که در آن می رویم خیر خواهد میخا گفتند: «تو را چه شده است که با این جمعیت آمده ای؟» بود.» ۶ کاهن به ایشان گفت: «به سلامتی بروید. راهی که شما ۲۴ او گفت: «خدایان مرا که ساختم با کاهن گرفته، رفته اید؛ و می روید منظور خداوند است.» ۷ پس آن پنج مرد روانه شده، به مرا دیگرچه چیز باقی است؟ پس چگونه به من می گوید که تو را لایش رسیدند. و خلقی را که در آن بودند، دیدند که درمانیت و چه شده است؟» ۲۵ و پسران دان او را گفتند: «آواز تو در میان به رسم صیدونیان در اطمینان و امنیت ساکن بودند. و در آن ماشینده نشود مبادا مردان تند خو بر شما هجوم آورند، و جان زمین صاحب اقتداری نبود که اذیت رساند و از صیدونیان دور خود را با جانهای اهل خانه ات هلاک سازی.» ۲۶ و بنی دان بوده، با کسی کار نداشتند. ۸ پس نزد برادران خود به صرعه راه خود را پیش گرفتند. و چون میخا دید که ایشان از او قوی و اشتاوتل آمدند. و برادران ایشان به ایشان گفتند: «چه خبر دارید؟» ۹ گفتند: «برخیزیم و بر ایشان هجوم آوریم، زیرا که زمین را دیده ایم ساخته بود و کاهنی را که داشت برداشته، به لایش بر قومی که آرام که اینک بسیار خوب است، و شما خاموش هستید، پس کاهلی و مطمئن بودند، برآمدند، و ایشان را به دم شمشیرکشته، شهر را به مورزید بلکه رفته، داخل شوید و زمین را در تصرف آورید. ۱۰ و آتش سوزانیدند. ۲۸ و رهاندهای نبود زیرا که از صیدون دور بود و چون داخل شوید به قوم مطمئن خواهید رسید، و زمین بسیار وسیع ایشان را با کسی معامله ای نبود و آن شهر در وادی ای که نزدیبت است، و خدا آن را به دست شما داده است، و آن جایی است که رحوب است، واقع بود. پس شهر را بنا کرده، در آن ساکن شدند. از هرچه در جهان است، باقی ندارد.» ۱۱ پس ششصد نفر از ۲۹ و شهر را به اسم پدر خود، دان که برای اسرائیل زاییده شد، قبیله دان مسلح شده، به آلات جنگ از آنجا یعنی از صرعه و دان نامیدند. اما اسم شهر قبل از آن لایش بود. ۳۰ و بنی دان اشتاوتل روانه شدند. ۱۲ و برآمده، در قریه یعاریم دریهودا اردو زدند. آن تمثال تراشیده را برای خود نصب کردند و یهونانان بن جرشوم لهذا تا امروز آن مکان را محنه دان می خوانند و اینک در پشت قریه بن موسی و پسرانش تا روزاسیر شدن اهل زمین، کهنه بنی دان یعاریم است. ۱۳ و از آنجا به کوهستان افرایم گذشته، به خانه میخا رسیدند. ۱۴ و آن پنج نفر که برای جاسوسی زمین لایش رفته بودند، برادران خود را خطاب کرده، گفتند: «آیا می دانید که در این خانه ها ایفود و ترافیم و تمثال تراشیده و تمثال ریخته شده ای هست؟ پس الان فکر کنید که چه باید بکنید.» ۱۵ پس به آنسو برگشته، به خانه جوان لاوی، یعنی به خانه میخا آمده، سلامتی او را پرسیدند. ۱۶ و آن ششصد مرد مسلح شده، به آلات جنگ که از پسران دان بودند، در دهنه دروازه ایستاده بودند. ۱۷ و آن پنج نفر که برای جاسوسی زمین رفته بودند برآمده، به آنجا داخل شدند، و تمثال تراشیده و ایفود و ترافیم و تمثال ریخته شده را گرفتند، و کاهن با آن ششصد مرد مسلح شده، به آلات جنگ به دهنه دروازه ایستاده بود. ۱۸ و چون آنها به خانه میخا داخل شده، تمثال تراشیده و ایفود و ترافیم و تمثال ریخته شده را گرفتند، کاهن به ایشان گفت: «چه می کنید؟» ۱۹ ایشان به وی گفتند: «خاموش شده، دست را بر دهانت بگذار و همراه ما آمده، برای ما پدر و کاهن باش. کدام برایت بهتر است که کاهن خانه یک شخص باشی یا کاهن سیطی و قبیله ای در اسرائیل شوی؟» ۲۰ پس دل کاهن شاد گشت. و ایفود و ترافیم و تمثال پدرنشان او را الحاح نمود و شب دیگر در آنجا ماند. ۸ و در روز پنجم صبح زود برخاست تا روانه شود، پدر کنیز گفت: «دل خود

۱۹ و در آن ایام که پادشاهی در اسرائیل نبود، مرد لاوی در پشت کوهستان افرایم ساکن بود، و کنیزی از بیت لحم یهودا از برای خود گرفته بود. ۲ و کنیزش بر او زنا کرده، از نزد او به خانه پدرش در بیت لحم یهودا رفت، و در آنجا مدت چهار ماه بماند. ۳ و شوهرش برخاسته، از عقب او رفت تا دلش را برگردانیده، پیش خود باز آورد، و غلامی با دو الاغ همراه او بود، و آن زن او را به خانه پدر خود برد. و چون پدر کنیز او را دید، از ملاقاتش شاد شد. ۴ و پدرنشان، یعنی پدر کنیز او را نگاه داشت. پس سه روز نزد وی توقف نمود و اکل و شرب نموده، آنجا بسر بردند. ۵ و در روز چهارم چون صبح زود بیدار شدند او برخاست تا روانه شود، اما پدرکنیز به داماد خود گفت که دل خود را به لقمه ای نان تقویت ده، و بعد از آن روانه شوید. ۶ پس هردو با هم نشستند، خوردند و نوشیدند. و پدر کنیز به آن مرد گفت: «موافقت کرده، امشب را بمان و دلت شاد باشد.» ۷ و چون آن مرد برخاست تا روانه شود، پدرنشان او را الحاح نمود و شب دیگر در آنجا ماند. ۸ و در روز پنجم صبح زود برخاست تا روانه شود، پدر کنیز گفت: «دل خود

میخ نورد نساج و هم تار را برکند. ۱۵ و او وی را گفت: «چگونه می‌گویی که مرادوست می‌داری و حال آنکه دل تو با من نیست. ۳۱ آنگاه برادرانش و تمامی خاندان پدرش آمده، او را برداشتند و او این سه مرتبه مرا استهزا نموده، مرا خبر ندادی که قوت عظیم تو در چه چیز است.» ۱۶ و چون اووی را هر روز به سخنان خود عاجز می‌ساخت و او را الحاح می‌نمود و جانش تا به موت تنگ می‌شد، ۱۷ هرچه در دل خود داشت برای او بیان کرده، گفت که «استره بر سر من نیامده است، زیرا که از رحم مادرم برای خداوند نذیره شده‌ام، و اگر تراشیده شوم، قوم از من خواهد رفت وضعیف و مثل سایر مردمان خواهم شد.» ۱۸ پس چون دلیله دید که هرآنچه در دلش بود، برای او بیان کرده است، فرستاد و سروران فلسطینیان را طلبیده، گفت: «این دفعه بیاید زیرا هرچه در دل داشت مرا گفته است.» آنگاه سروران فلسطینیان نزد او آمدند و نقد را به دست خود آوردند. ۱۹ و او را بر زانوهای خود خوابانیده، کسی را طلبید و هفت گیسوی سرش را تراشید. پس به ذلیل نمودن او شروع کرد و قوتش از او برفت. ۲۰ و گفت: «ای شمشون فلسطینیان بر تو آمدند.» آنگاه از خواب بیدار شده، گفت: «مثل پیشتر بیرون رفته، خود را می‌افشانم. اما او ندانست که خداوند از او دور شده است. ۲۱ پس فلسطینیان او را گرفته، چشمانش را کردند و او را به غره آورده، به نجبرهای برنجین بستند و در زندان دستام می‌کرد. ۲۲ و موی سرش بعد از تراشیدن باز به بلند شدن شروع نمود. ۲۳ و سروران فلسطینیان جمع شدند تا قربانی عظیمی برای خدای خود، داجون بگذارند، ویزم نمایند زیرا گفتند خدای ما دشمن ما شمشون را به دست ما تسلیم نموده است. ۲۴ و چون خلق او را دیدند خدای خود را تمجید نمودند، زیرا گفتند خدای ما دشمن ما را که زمین ما را خراب کرد و بسیاری از ما را کشت، به دست ما تسلیم نموده است. ۲۵ و چون دل ایشان شاد شد، گفتند: «شمشون را بخوانید تا برای ما بازی کند.» پس شمشون را از زندان آورده، برای ایشان بازی می‌کرد، و او را در میان ستونها برپا داشتند. ۲۶ و شمشون به پسری که دست او را می‌گرفت، گفت: «مرا واگذار تا ستونهایی که خانه بر آنها قائم است، لمس نموده، بر آنها تکیه نمایم.» ۲۷ و خانه از مردان و زنان پر بود و جمیع سروران فلسطینیان در آن بودند و قریب به سه هزار مرد و زن برپشت بام، بازی شمشون را تماشا می‌کردند.

۱۷ و از کوهستان افرایم شخصی بود که میخا نام داشت. ۲ و به مادر خود گفت: «آن هزار و یکصد مثقال نقره‌ای که از تو گرفته شد، و درباره آن لعنت کردی و در گوشه‌های من نیز سخن گفتی، اینک آن نقره نزد من است، من آن را گرفتم.» مادرش گفت: «خداوند پسر مرا برکت دهد.» ۳ پس آن هزار و یکصد مثقال نقره را به مادرش رد نمود و مادرش گفت: «این نقره را برای خداوند از دست خود به جهت پسرم بالکل وقف می‌کنم تا تمثال تراشیده و تمثال ریخته شده‌ای ساخته شود، پس الان آن را به تو باز می‌دهم.» ۴ و چون نقره را به مادر خود رد نمود، مادرش دوست مثقال نقره گرفته، آن را به زرگری داد که او تمثال تراشیده، و تمثال ریخته شده‌ای ساخت و آنها در خانه میخا بود. ۵ و میخا خانه خدایان داشت، و ایفود و ترفام ساخت، و یکی از پسران خود را تخصیص نمود تا کاهن او بشود. ۶ و در آن ایام در اسرائیل پادشاهی نبود و هر کس آنچه در نظرش پسند می‌آمد، می‌کرد. ۷ و جوانی از بیت لحم یهودا از قبیله یهودا و از لاویان بود که در آنجا ماوا گزید. ۸ و آن شخص از شهر خود، یعنی از بیت لحم یهودا روانه شد، تاهر جایی که بیاید ماوا گزیند، و چون سیر می‌کرد به کوهستان افرایم به خانه میخا رسید. ۹ و میخا او را گفت: «از کجا آمده‌ای؟» او در جواب وی گفت: «من لاوی هستم از بیت لحم یهودا، و می روم تا هر جایی که بیابم ماوا گزینم.» ۱۰ میخا او را گفت: «نزد من ساکن شو و برایم پدر و کاهن باش، و من تو را هر سال ده مثقال نقره و یک دست لباس و معاش می‌دهم.» پس آن لاوی داخل شد. ۱۱ و آن لاوی راضی شد که با او ساکن شود، و آن جوان نزد او مثل یکی از پسرانش بود. ۱۲ و میخا آن لاوی را تخصیص نمود و آن جوان کاهن او شد، و در خانه میخا می‌بود. ۱۳ و میخا گفت: «الان دانستم که خداوند به من احسان خواهد نمود زیرا لاوی‌ای را که کاهن خود دارم.»

۱۸ و در آن ایام در اسرائیل پادشاهی نبود، و در آن روزها سبط دان، ملکی برای سکونت خود طلب می‌کردند، زیرا تا در آن روز ملک ایشان در میان اسباط اسرائیل به ایشان نرسیده بود. ۲ و پسران دان از قبیله خویش پنج نفر از جماعت خود که مردان جنگی بودند از صرع و اشتغال فرستادند تا زمین را جاسوسی و تفحص نمایند، و به ایشان گفتند: «بروید و زمین را تفحص کنید.» پس ایشان به کوهستان افرایم به خانه میخا آمده، در آنجا

آنها را گرفته، دسته های رخت را به آنانی که معما را بیان کرده انداخت و آن مکان را رمت لحي نامید. ۱۸ پس بسیار تشنه شده، بودند، داد و خشمش افروخته شده، به خانه پدر خود برگشت. نزد خداوند دعا کرده، گفت که «به دست بنده ات این نجات ۲۰ و زن شمشون به رفیقش که او رادوست خود می شمرد، داده بیفتم؟» ۱۹ پس خدا کفهای را که درلحي بود شکافت که آب از

آن جاری شد و چون بنوشید جانش برگشته، تازه روح شد. از این سبب اسمش عین حقوری خوانده شد که تا امروز درلحي است. ۲۰ و او در روزهای فلسطینیان بیست سال بر اسرائیل داوری نمود.

۱۵ و بعد از چندی، واقع شد که شمشون در روزهای درو گندم برای دیدن زن خود با بزغاله ای آمد و گفت نزد زن خود به حجره خواهم درآمد. لیکن پدرش نگذاشت که داخل شود. ۲ و پدرزنش گفت: «گمان می کردم که او را بغض می نمودی، پس او را به رفیق تو دادم، آیا خواهر کوچکش از او بهتر نیست؛ او را به عوض وی برای خود بگیر.» ۳ شمشون به ایشان گفت: «این دفعه از فلسطینیان بی گناه خواهم بود اگر ایشان را اذیتی برسانم.» ۴ و شمشون روانه شده، سیصد شغال گرفت، و مشعلها برداشته، دم بر دم گذاشت، و در میان هر دودم مشعلی گذارد. ۵ و مشعلها را آتش زده، آنها را در کشتزارهای فلسطینیان فرستاد، و باغها و زرعه ها و باغهای زیتون را سوزانید. ۶ و فلسطینیان گفتند: «کیست که این را کرده است؟» گفتند: «شمشون دامادتمنی، زیرا که زنش را گرفته، او را به رفیقش داده است.» پس فلسطینیان آمده، زن پدرش را به آتش سوزانیدند. ۷ و شمشون به ایشان گفت: «اگر به اینطور عمل کنید، البته از شما انتقام خواهم کشید و بعد از آن آرامی خواهم یافت.» ۸ و ایشان را از ساق تا ران به صدمه ای عظیم کشت. پس رفته، در مغاره صخره عظیم ساکن شد. ۹ و فلسطینیان برآمده، در یهودا اردو زدند و در لحي متفرق شدند. ۱۰ و مردان یهودا گفتند: «چرا بر ما برآمدید.» گفتند: «آمده ایم تا شمشون را ببندیم و بر حسب آنچه به ما کرده است به او عمل نماییم.» ۱۱ پس سه هزار نفر از یهودا به مغاره صخره عظیم رفته، به شمشون گفتند: «آیا ندانسته ای که فلسطینیان بر ما تسلط دارند، پس این چه کار است که به ما کرده ای؟» در جواب ایشان گفت: «به نحوی که ایشان به من کردند، من به ایشان عمل نمودم.» ۱۲ ایشان وی را گفتند: «ما آمده ایم تا تو را ببندیم و به دست فلسطینیان بسپاریم.» شمشون در جواب ایشان گفت: «برای من قسم بخورید که خود بر من هجوم نیاورید.» ۱۳ ایشان در جواب وی گفتند: «حاشا! بلکه تو راسته، به دست ایشان خواهیم سپرد، و یقین تو را نخواهیم کشت.» پس او را به دو طناب نو بسته، از صخره برآوردند. ۱۴ و چون او به لحي رسید، فلسطینیان از دیدن او نعره زدند و روح خداوند بر وی مستقر شده، طنابهایی که بر بازوهایش بود مثل کنانی که به آتش سوخته شود گردید، و بندها از دستهایش فرو ریخت. ۱۵ و چانه تازه الاغی یافته، دست خود را دراز کرد و آن را گرفته، هزار مرد با آن کشت. ۱۶ و شمشون گفت: «با چانه الاغ توده برتوده با چانه الاغ هزار مرد کشتم.» ۱۷ و چون از گفتن فارغ شد، چانه را از دست خود برداشته، و چون از خواب بیدار شده، هم

خداوند استدعا نموده، گفت: «آهای خداوند تمنا اینکه آن مرد فلسطینیان نامختون زن بگیرد؟» شمشون به پدر خود گفت: خدا که فرستادی بار دیگر نزد ما بیاید و ما را تعلیم دهد که با «او را برای من بگیر زیرا در نظر من پسند آمد.» ۴ اما پدر و ولدی که مولود خواهد شد، چگونه رفتار نمایم.» ۹ و خدا آواز مادرش نمی دانستند که این از جانب خداوند است، زیرا که مانوح را شنید و فرشته خدا باردیگر نزد آن زن آمد و او در صحرا بر فلسطینیان علتی می خواست، چونکه در آن وقت فلسطینیان نشسته بود، امشوهرش مانوح نزد وی نبود. ۱۰ و آن زن به زودی براسرائیل تسلط می داشتند. ۵ پس شمشون با پدر و مادر خود به دویده، شوهر خود را خبر داده، به وی گفت: «اینک آن مرد که تمنه فرودآمد، و چون به تاکستانهای تمنه رسیدند، اینک شیری در آن روز نزد من آمد، باردیگر ظاهر شده است.» ۱۱ و مانوح جوان بر او بغرید. ۶ و روح خداوند بر اومستقر شده، آن را درید به برخاسته، در عقب زن خود روانه شد، و نزد آن شخص آمده، وی طوری که بزغاله‌ای دریده شود، و چیزی در دستش نبود و پدر را گفت: «آیا توان مرد هستی که با این زن سخن گفتی؟» او و مادر خود را از آنچه کرده بود، اطلاع نداد. ۷ و رفته، بآن گفت: «من هستم.» ۱۲ مانوح گفت: «کلام تو واقع بشود اما زن سخن گفت و به نظر شمشون پسند آمد. ۸ و چون بعد از حکم آن ولد و معامله با وی چه خواهد بود؟» ۱۳ و فرشته خداوند چندی برای گرفتنش برمی گشت، ازراه به کنار رفت تا لاشه شیر به مانوح گفت: «از هرا آنچه به زن گفتم اجتناب نماید. ۱۴ از هر را ببیند و اینک انبوه زنبور، و عسل در لاشه شیر بود. ۹ و آن را حاصل مو زنه‌ارنخورد و هیچ شراب و مسکری ننوشد، و هیچ چیز به دست خود گرفته، روان شد و در رفتن می خورد تا به پدر و نجس نخورد و هرا آنچه به او امر فرمودم، نگاهدارد.» ۱۵ و مانوح مادر خود رسیده، به ایشان داد و خوردند. اما به ایشان نگفت که به فرشته خداوند گفت: «تو راتعویق بیندازیم و برایت گوساله‌ای عسل را از لاشه شیر گرفته بود. ۱۰ و پدرش نزد آن زن آمد و تهیه بنیم.» ۱۶ فرشته خداوند به مانوح گفت: «اگرچه مراتعویق شمشون در آنجاهمائی کرد، زیرا که جوانان چنین عادت داشتند. اندازی، از نان تو نخواهم خورد، و اگر قربانی سوختنی بگذرانی آن ۱۱ و واقع شد که چون او را دیدند، سی رفیق انتخاب کردند را برای پیهو بگذران.» زیرا مانوح نمی دانست که فرشته خداوند تا همراه او باشند. ۱۲ و شمشون به ایشان گفت: «معمایی است. ۱۷ و مانوح به فرشته خداوند گفت: «نام تو چیست تا برای شما می گویم، اگر آن را برای من در هفت روز مهمانی چون کلام تو واقع شود، تو را اکرام نمایم.» ۱۸ فرشته خداوند وی حل کنید و آن رادریافت نمایند، به شما سی جامه کتان و سی را گفت: «چرا درباره اسم من سوال می کنی چونکه آن عجیب دست رخت می دم. ۱۳ و اگر آن را برای من نتوانید حل کنید است.» ۱۹ پس مانوح گوساله و هدیه آردی را گرفته، بر آن سنگ آنگاه شما سی جامه کتان و سی دست رخت به من بدهید.» برای خداوند گذرانید، و فرشته کاری عجیب کرد و زنش مانوح و زنش ایشان به وی گفتند: «معمای خود را بگو تا آن را بشنویم.» می دیدند. ۲۰ زیرا واقع شد که چون شعله آتش از مذبح به سوی ۱۴ به ایشان گفت: «از خورنده خوراک بیرون آمد، و از زوآور آسمان بالا می رفت، فرشته خداوند در شعله مذبح صعود نمود، شیرینی بیرون آمد.» و ایشان تا سه روز معما را نتوانستند حل کنند. و مانوح و زنش چون دیدند، رو به زمین افتادند. ۲۱ و فرشته ۱۵ و واقع شد که در روز هفتم به زن شمشون گفتند: «شوهر خداوند بر مانوح و زنش دیگر ظاهر نشد، پس مانوح دانست که خود را ترغیب نما تا معمایی خود را برای ما بیان کند مبادا تو را فرشته خداوند بود. ۲۲ و مانوح به زنش گفت: «البته خواهیم مرد، و خانه پدر تو را به آتش بسوزانیم، آیا ما را دعوت کرده‌اید تا زیرا خدا را دیدیم.» ۲۳ اما زنش گفت: «اگر خداوند می خواست ما راتاراج نمایند یا نه.» ۱۶ پس زن شمشون پیش اوگريسته، ما را بکشدقربانی سوختنی و هدیه آردی را از دست ما قبول نمی گفت: «به درستی که مرا بغض می نمای و دوست نمی داری زیرا کرد، و همه این چیزها را به ما نشان نمی داد، و در این وقت مثل معمایی به پسران قوم من گفته‌ای و آن را برای من بیان نکردی.» این امور را به سمع ما نمی رسانید.» ۲۴ و آن زن پسری زاییده، او وی را گفت: «اینک برای پدر و مادر خود بیان نکردم، آیارای را شمشون نام نهاد، و پسر نمو کرد و خداوند او را برکت داد. تو بیان کن.» ۱۷ و در هفت روزی که ضیافت ایشان می بود ۲۵ و روح خداوند در لشکرگاه دان در میان صرعه و اشتاول به پیش او می گریست، و واقع شد که در روز هفتم چونکه او را بسیار الحاح می نمود، برایش بیان کرد و او معما را به پسران قوم خودگفت. ۱۸ و در روز هفتم مردان شهر پیش از غروب آفتاب به وی گفتند که «چیست شیرین تراز عسل و چیست زوآورتر از در تمنه دید. ۲ آمده، به پدر و مادر خود بیان کرده، گفت: شیر.» او به ایشان گفت: «اگر با گاو من خیش نمی کردید، «زنی از دختران فلسطینیان در تمنه دیدم، پس الان او را برای من معمایی مرادیافت نمی نمودید.» ۱۹ و روح خداوند بر وی مستقر به زنی بگیرد.» ۳ پدر و مادرش وی را گفتند: «آیا از دختران شده، به اشقلون رفت و از اهل آنجا سی نفر را کشت، و اسباب برادران و در تمامی قوم من دختری نیست که تو باید بروی و از

اسرائیل هرگز مقاتله کرد يا با ايشان جنگ نمود؟ ۲۶ هنگامي که جان خود را به دست خود گرفته، به سوی بنی عمون رفتن و خداوند اسرائیل در حشبون ودهاتش و عروعر و دهاتش و در همه شهرهايی ايشان را به دست من تسليم نمود، پس چرا امروز نزد من برآمدید که بر کناره ارنون است، سیصد سال ساکن بودند پس در آن تابا من جنگ نمایيد؟» ۴ پس يفتاح تمامی مردان جلعاد را جمع مدت چرا آنها را باز نگرفتيد؟ ۲۷ من به تو نگاه نکردم بلکه تو به کرده، با افرايم جنگ نمود و مردان جلعاد افرايم را شکست دادند، من بدی کردی که با من جنگ می نمایي. پس بیهو که داور چونکه گفته بودند اهل جلعاد شما فرايزان افرايم در میان افرايم مطلق است امروز در میان بنی اسرائیل و بنی عمون داوری نمایيد.» و در میان منسی هستيد. ۵ و اهل جلعاد معبرهای اردن را پیش ۲۸ اما ملک بنی عمون سخن يفتاح را که به او فرستاده بود، گوش روی افرايم گرفتند و واقع شد که چون یکی از گريزندگان افرايم نگرفت. ۲۹ و روح خداوند بر يفتاح آمد و او از جلعادو منسی می گفت: «بگذاريد عبور نمایم.» اهل جلعاد می گفتند: «آياتو گذشت و از مصفه جلعاد عبور کرد و از مصفه جلعاد به سوی افرايمي هستي؟» و اگر می گفت ني، ۶ پس او رامی گفتند: بگو بنی عمون گذشت. ۳۰ و يفتاح برای خداوند نذر کرده، گفت: شبولت، و او می گفت شبولت، چونکه نمی توانست به درستی «اگر بنی عمون را به دست من تسليم نمایي، ۳۱ آنگاه وقتی که به شبولت، و او می گفت شبولت، چونکه نمی توانست به درستی سلامتی از بنی عمون برگردم، هرچه به استقبال من از در خانه ام آن وقت چهل و دو هزار نفر از افرايم کشته شدند. ۷ و يفتاح بر بیرون آید از آن خداوند خواهد بود، و آن را برای قربانی سوختنی اسرائیل شش سال داوری نمود. پس يفتاح جلعادی وفات یافته، در خواهم گذرانيد.» ۳۲ پس يفتاح به سوی بنی عمون گذشت تا با یکی از شهرهای جلعاد دفن شد. ۸ و بعد از او ابصان بیت لحمی ايشان جنگ نمایيد، و خداوند ايشان را به دست او تسليم کرد. بر اسرائیل داوری نمود. ۹ و او را سی پسر بود و سی دختر که ۳۳ و ايشان را از عروعر تا منیت که بیست شهر بود و تا آيیل بیرون فرستاده بود و از بیرون سی دختر برای پسران خود آورد و کراميم به صدمه بسیار عظيم شکست داد، و بنی عمون از حضور هفت سال بر اسرائیل داوری نمود. ۱۰ و ابصان مرد و در بیت بنی اسرائیل مغلوب شدند. ۳۴ و يفتاح به مصفه به خانه خود آمد لحم دفن شد. ۱۱ و بعد از او ايلون زبولونی بر اسرائیل داوری نمود و اينک دخترش به استقبال وی با دف و رقص بیرون آمدو دختر و داوری او بر اسرائیل ده سال بود. ۱۲ و ايلون زبولونی مرد و در يگانه او بود و غير از او پسری يادختری نداشت. ۳۵ و چون او ايلون در زمین زبولون دفن شد. ۱۳ و بعد از او عبدون بن هليل را دید، لباس خود را دریده، گفت: «اهای دختر من، مرا بسیار فرعتونی براسرائیل داوری نمود. ۱۴ و او را چهل پسر و سی نواده ذلیل کردی و تو یکی از آزارندگان من شدی، زیرا دهان خود بود، که بر هفتاد کره الاغ سوار می شدند و هشت سال بر اسرائیل را به خداوند باز نموده ام و نمی توانم برگردم.» ۳۶ و او وی را داوری نمود. ۱۵ و عبدون بن هليل فرعتونی مرد و در فرعتون در گفت: «ای پدر من دهان خود را نزد خداوند باز کردی پس با من زمین افرايم در کوهستان عماليقین دفن شد.

چنانکه از دهانت بیرون آمد عمل نما، چونکه خداوند انتقام تو را از دشمنانت بنی عمون کشيده است.» ۳۷ و به پدر خود گفت: «این کار به من معمول شود. دو ماه مرا مهلت بده تا رفته بر کوهها گردش نمایم و برای بکريت خود با رفقایم ماتم گیرم.» ۳۸ او گفت: «برو.» و او را دو ماه روانه نمود پس او بارقهای خود رفته، برای بکريتش بر کوهها ماتم گرفت. ۳۹ و واقع شد که بعد از انقضای دو ماه نزد پدر خود برگشت و او موافق نذری که کرده بود به او عمل نمود، و آن دختر مردی را نشناخت، پس در اسرائیل عادت شد، ۴۰ که دختران اسرائیل سال به سال می رفتند تا برای دختر يفتاح جلعادی چهار روز در هر سال ماتم گیرند.

۱۲ و مردان افرايم جمع شده، به طرف شمال گذشتند، و به يفتاح گفتند: «چرا برای جنگ کردند با بنی عمون رفتی و ما را نطلبیدی تا همراه تو بیاییم؟ پس خانه تو را بر سرتو خواهیم سوزانيد.» ۲ و يفتاح به ايشان گفت: «مرا و قوم مرا با بنی عمون جنگ سخت می بود، و چون شما را خواندم مرا از دست ايشان رهايی نداديد. ۳ پس چون دیدم که شما مرا رهايی نمی دهيد

نمود. ۴. و او راسی پسر بود که بر سی کره الاغ سوار می‌شدند، بغض نمودید؟ و مرا از خانه پدرم بیرون نکردید؟ و الان چونکه در وایشان را سی شهر بود که تا امروز به حووت یا تیرناییده است، و تنگی هستی چرا نزد من آمده‌اید؟» ۸. مشایخ جلعاد به یفتاح در زمین جلعاد می‌باشد. ۵. و یاتیروفات یافته، در قامون دفن گفتند: «از این سبب الان نزد تو برگشته‌ایم تا همراه ما آمده، شد. ۶. و بنی اسرائیل باز در نظر خداوند شرارت ورزیده، بعلم بابنی عمون جنگ نمایی، و بر ما و بر تمامی ساکنان جلعاد و عشتاروت و خدایان ارام و خدایان صیدون و خدایان موآب و سردار باشی». ۹. یفتاح به مشایخ جلعاد گفت: «اگر مرا برای خدایان بنی عمون و خدایان فلسطینیان را عبادت نمودند، و یهوه جنگ کردن با بنی عمون بازآورد و خداوند ایشان را به‌دست من را ترک کرده، او را رعبادت نکردند. ۷. و غضب خداوند بر اسرائیل بسپارد، آیامن سردار شما خواهم بود.» ۱۰. و مشایخ جلعاد به افروخته شده، ایشان را به‌دست فلسطینیان و به‌دست بنی عمون یفتاح گفتند: «خداوند در میان ما شاهد باشد که البته برحسب فروخت. ۸. و ایشان در آن سال بر بنی اسرائیل ستم و ظلم نمودند، سخن تو عمل خواهیم نمود. ۱۱. پس یفتاح با مشایخ جلعاد رفت و بر جمیع بنی اسرائیل که به آن طرف اردن در زمین اموریان که در قوم او را بر خود رئیس و سردار ساختند، و یفتاح تمام سخنان خود جلعاد باشد، بودند، هجده سال ظلم کردند. ۹. و بنی عمون از اردن را به حضور خداوند در مصفه گفت. ۱۲. و یفتاح قاصدان نزد عبور کردند، تا با یهودا و بنیامین و خاندان افرایم نیز جنگ کنند، ملک بنی عمون فرستاده، گفت: «تو را با من چه کار است که نزد و اسرائیل در نهایت تنگی بودند. ۱۰. و بنی اسرائیل نزد خداوند فریاد من آمده‌ای تا با زمین من جنگ نمایی؟» ۱۳. ملک بنی عمون به برآورده، گفتند: «به تو گناه کرده‌ایم، چونکه خدای خود را ترک قاصدان یفتاح گفت: «از این سبب که اسرائیل چون از مصر کرده، بعلم را عبادت نمودیم.» ۱۱. خداوند به بنی اسرائیل گفت: بیرون آمدند زمین مرا از ارنون تا ییوق و اردن گرفتند، پس الان آن «آیا شما را از مصریان و اموریان و بنی عمون و فلسطینیان رهایی زمینهارا به سلامتی به من رد نما.» ۱۴. و یفتاح بار دیگر قاصدان نداد؟ ۱۲. و چون صیدونیان و عمالقیان و معونیان بر شما ظلم نزد ملک بنی عمون فرستاد. ۱۵. و او را گفت که «یفتاح چنین کردند، نزد من فریاد برآورد و شما را از دست ایشان رهایی دادم. می‌گوید: اسرائیل زمین موآب و زمین بنی عمون را نگرفت. ۱۶. زیرا ۱۳. لیکن شما مرا ترک کرده، خدایان غیر را عبادت نمودید، پس که چون اسرائیل از مصر بیرون آمدند، در بیابان تا بحر قلم سفر دیگر شما را رهایی نخواهم داد. ۱۴. بروید و نزد خدایانی که اختیار کرده، به قاش رسیده‌اند.» ۱۷. و اسرائیل رسولان نزد ملک ادم کرده‌اید، فریاد برآورد، و آنها شما را در وقت تنگی شما رهایی فرستاده، گفتند: «تو اینک از زمین تو بگذریم. اما ملک ادم دهند.» ۱۵. بنی اسرائیل به خداوند گفتند: «گناه کرده‌ایم، پس قبول نکرد، و نزد ملک موآب نیز فرستادند و او راضی نشد، پس برحسب آنچه در نظر تو پسند آید به ما عمل نما، فقط امروز ما را اسرائیل در قاش ماندند. ۱۸. پس در بیابان سیر کرده، زمین ادم رهایی ده.» ۱۶. پس ایشان خدایان غیر را از میان خود دور کرده، و زمین موآب را دور زدند و به‌جانب شرقی زمین موآب آمده، به آن یهوه را عبادت نمودند، و دل او به سبب تنگی اسرائیل محزون شد. طرف ارنون اردو زدند، و به حدود موآب داخل نشدند، زیرا که ۱۷. پس بنی عمون جمع شده، در جلعاد اردو زدند، و بنی اسرائیل ارنون حدموآب بود. ۱۹. و اسرائیل رسولان نزد سیحون، ملک جمع شده، در مصفه اردو زدند. ۱۸. و قوم یعنی سروران جلعاد به اموریان، ملک حبشون، فرستادند، و اسرائیل به وی گفتند: «تو یکیدگر گفتند: «کیست آن که جنگ را با بنی عمون شروع کند؟ اینکه از زمین تو به مکان خود عبور نمایم. ۲۰. اما سیحون بر پس وی سردار جمیع ساکنان جلعاد خواهد بود.»

۱۱. و یفتاح جلعادی مردی زورآور، شجاع، و پسر فاحشه‌ای نمودند. ۲۱. و یهوه خدای اسرائیل سیحون و تمامی قومش را بود، و جلعاد یفتاح را تولید نمود. ۲. و زن جلعاد پسران برای وی زاید، و چون پسران زنش بزرگ شدند یفتاح را بیرون کرده، به وی گفتند: «تو در خانه پدر ما میراث نخواهی یافت، زیرا که آوردند. ۲۲. و تمامی حدود اموریان را از ارنون تا ییوق و از بیابان تو پسر زن دیگر هستی.» ۳. پس یفتاح از حضور برادران خود تارادن به تصرف آوردند. ۲۳. پس حال یهوه، خدای اسرائیل، فرار کرده، در زمین طوب ساکن شد، و مردان باطل نزد یفتاح اموریان را از حضور قوم خود اسرائیل اخراج نموده است، و آیا تو جمع شده، همراه وی بیرون می‌رفتند. ۴. و واقع شد بعد از مرور آنها را به تصرف خواهی آورد؟ ۲۴. آیا آنچه خدای تو، کموش به ایام که بنی عمون با اسرائیل جنگ کردند. ۵. و چون بنی عمون تصرف تو بیاورد، مالک آن نخواهی شد؟ و همچنین هرکه را یهوه، با اسرائیل جنگ کردند، مشایخ جلعاد رفتند تا یفتاح را از زمین خدای ما از حضور مالاخراج نماید آنها را مالک خواهیم بود. ۲۵. و طوب بیاورند. ۶. و به یفتاح گفتند بنی سردار ما باش تا با بنی عمون حال آیا تو از بالای بن صفور، ملک موآب بهتر هستی و آیا او با جنگ نمایم.» ۷. یفتاح به مشایخ جلعاد گفت: «آیا شما به من

و خاندان ملو بیرون بیاید و ایبملک را بسوزاند.» ۲۱ پس یوتام فرار مجروح افتادند. ۴۱ و ایبملک درارومه ساکن شد، و زبول، جعل کرده، گریخت و به بئیر آمده، در آنجا از ترس برادرش، ایبملک، و برادرانش را بیرون کرد تا در شکیم نباشند. ۴۲ و در فردای آن ساکن شد. ۲۲ و ایبملک بر اسرائیل سه سال حکمرانی کرد. روز واقع شد که مردم به صحرا بیرون رفتند، و ایبملک را خبر ۲۳ و خدا روحی خبیث در میان ایبملک و اهل شکیم فرستاد، و دادند. ۴۳ پس مردان خود را گرفته، ایشان را به سه فرقه تقسیم اهل شکیم با ایبملک خیانت ورزیدند. ۲۴ تا انتقام ظلمی که نمود، و در صحرا در کمین نشست، و نگاه کرد و اینک مردم از بر هفتاد پسریرعل شده بود، بشود، و خون آنها را از برادرانشان شهر بیرون می‌آیند، پس برایشان برخاسته، ایشان را شکست داد. ایبملک که ایشان را کشته بود، و از اهل شکیم که دستهایش را ۴۴ و ایبملک با فرقه‌ای که با وی بودند حمله برده، در دهنه دروازه برای کشتن برادران خود قوی ساخته بودند، گرفته شود. ۲۵ پس شهر ایستادند، و آن دو فرقه بر کسانی که در صحرا بودند هجوم اهل شکیم بر قله های کوهها برای او کمین گذاشتند، و هرکس آوردند، و ایشان را شکست دادند. ۴۵ و ایبملک در تمامی آن را که از طرف ایشان در راه می‌گذشت، تاراج می‌کردند. پس روز با شهر جنگ کرده، شهر را گرفت و مردم را که در آن بودند، ایبملک را خبر دادند. ۲۶ و جعل بن عابد با برادرانش آمده، به کشت، و شهر را منهدم ساخته، نمک در آن کاشت. ۴۶ و چون شکیم رسیدند و اهل شکیم بر او اعتماد نمودند. ۲۷ و به مزرعه‌ها همه مردان برج شکیم این را شنیدند، به قلعه بیت ثیل بریت داخل بیرون رفته، موها را چیدند و انگور رافشده، بزم نمودند، و به خانه شدند. ۴۷ و به ایبملک خبر دادند که همه مردان برج شکیم جمع خدای خود داخل شده، اکل و شرب کردند و ایبملک را لعنت شده‌اند. ۴۸ آنگاه ایبملک با همه کسانی که با وی بودند به نمودند. ۲۸ و جعل بن عابد گفت: «ایبملک کیست و شکیم کوه صلمون برآمدند، و ایبملک تبری به‌دست گرفته، شاخه‌ای از کیست که او را بندگی نمایم؟ آیا او پسریرعل و زبول، وکیل او درخت بریده، آن را گرفت و بر دوش خود نهاده، به کسانی که نیست؟ مردان حامور پدرش شکیم را بندگی نمایید. ما چرا باید او با وی بودند، گفت: «آنچه مرا دیدید که کردم تعجیل نموده، مثل را بندگی کنیم؟ ۲۹ کاش که این قوم زیر دست من می‌بودند تا من بکنید.» ۴۹ و تمامی قوم، هر کس شاخه خود را بریده، در ایبملک را رفع می‌کردم، و به ایبملک گفت: لشکر خود را زیاد عقب ایبملک افتادند و آنها را به اطراف قلعه نهاده، قلعه را بر کن و بیرون بیا.» ۳۰ و چون زبول، رئیس شهر، سخن جعل بن سرایشان به آتش سوزانیدند، به طوری که همه مردمان برج شکیم عابد را شنید خشم او افروخته شد. ۳۱ پس به حیلۀ قاصدان نزد ایبملک فرستاده، گفت: «اینک جعل بن عابد با برادرانش به رفت و بر تاباض اردو زده، آن را گرفت. ۵۱ و در میان شهر برج شکیم آمده‌اند و ایشان شهر را به ضد تو تحریک می‌کنند. ۳۲ پس محکمی بود و همه مردان و زنان و تمامی اهل شهر در آنجا فرار الان در شب برخیز، تو و قومی که همراه توست، و در صحرا کردند، و درها را بر خود بسته، به پشت بام برج برآمدند. ۵۲ و کمین کن. ۳۳ و بامدادان در وقت طلوع آفتاب برخاسته، به شهر ایبملک نزد برج آمده، با آن جنگ کرد، و به دروازه برج نزدیک هجوم آور، و اینک چون او و کسانی که همراهش هستند بر تو شد تا آن را به آتش بسوزاند. ۵۳ آنگاه زنی سنگ بالائین آسیایی بیرون آیند، آنچه در قوت توست، با او خواهی کرد.» ۳۴ پس گرفته، بر سر ایبملک انداخت و کاسه سرش را شکست. ۵۴ پس ایبملک و همه کسانی که با وی بودند، در شب برخاسته، چهار جوانی را که سلاحدارش بود به زودی صدا زده، وی را گفت: دسته شده، در مقابل شکیم در کمین نشستند. ۳۵ و جعل بن «شمشیر خود را کشیده، مرا بکش، مبدا دربار من بگویند زنی او عابد بیرون آمده، به دهنه دروازه شهر ایستاد، و ایبملک و کسانی را کشت.» پس غلامش شمشیر را به او فرو برد که مرد. ۵۵ و که با وی بودند از کمینگاه برخاستند. ۳۶ و چون جعل آن گروه را چون مردان اسرائیل دیدند که ایبملک مرده است، هر کس به دید به زبول گفت: «اینک گروهی از سر کوهها به زیر می‌آیند.» مکان خود رفت. ۵۶ پس خدا شر ایبملک را که به پدر خود به زبول وی را گفت: «سایه کوهها را مثل مردم می‌بینی.» ۳۷ باردیگر کشتن هفتاد برادر خویش رسانیده بود، مکافات کرد. ۵۷ و خدا جعل متکلم شده، گفت: «اینک گروهی از بلندی زمین به زیر تمامی شر مردم شکیم را بر سر ایشان برگردانید، و لعنت یوتام بن می‌آیند و جمعی دیگر از راه بلوط معونیم می‌آیند.» ۳۸ زبول وی را ریرعل برایشان رسید.

گفت: «الان زبان تو کجاست که گفتی ایبملک کیست که او را بندگی نمایم؟ آیا این آن قوم نیست که حقیر شمردی؟ پس حال بیرون رفته، با ایشان جنگ کن.» ۳۹ و جعل پیش روی اهل شکیم بیرون شده، با ایبملک جنگ کرد. ۴۰ و ایبملک او را منهدم ساخت که از حضور وی فرار کرد و بسیاری تادهنه دروازه از او یائیر جلعادی برخاسته، بر اسرائیل بیست و دو سال داوری

زبح و صلومع الان در دست تو است تا به مردان خسته تو نان ۹ و ایملک بن یریعل نزد برادران مادر خود به شکیم رفته، بدیم.» ۱۶ پس مشایخ شهر و شوک و خارهای صحرا را گرفته، اهل سکوت را به آنها تادیب نمود. ۱۷ و برج فوعیل را منهدم ساخته، مردان شهر را کشت. ۱۸ و به زبح و صلومع گفت: «چگونه مردمانی بودند که در تابور کشتید.» گفتند: «ایشان مثل توبوند، هر یکی شبیه شاهزادگان.» ۱۹ گفت: «ایشان برادرانم و پسران مادر من بودند، به خداوند حی قسم اگر ایشان را زنده نگاه می‌داشتید، شما را نمی‌کشتم.» ۲۰ و به نخست زاده خود، یتز، گفت: «برخیز و ایشان را بکش.» لیکن آن جوان شمشیر خود را از ترس نکشید چونکه هنوز جوان بود. ۲۱ پس زبح و صلومع گفتند: «تو برخیز و ما را بکش زیرا شجاعت مرد مثل خود اوست.» پس جدعون برخاسته، زبح و صلومع را بکشت و هالاهایی که بر گردن شتران ایشان بود، گرفت. ۲۲ پس مردان اسرائیل به جدعون گفتند: «بر ماسلطنت نما، هم پسر تو و پسر پسر تو نیز چونکه ما را از دست مدیان رهایی دادی.» ۲۳ جدعون در جواب ایشان گفت: «من بر شما سلطنت نخواهم کرد، و پسر من بر شما سلطنت نخواهد کرد، خداوند بر شما سلطنت خواهد نمود.» ۲۴ و جدعون به ایشان گفت: «یک چیز از شما خواهم دارم که هر یکی از شما گوشواره های غنیمت خود را به من بدهد.» زیرا که گوشواره های طلا داشتند چونکه اسمعیلیان بودند. ۲۵ در جواب گفتند: «البته می‌دهیم.» پس ردایی پهن کرده، هریکی گوشواره های غنیمت خود را در آن انداختند. ۲۶ و وزن گوشواره های طلایی که طلبیده بود هزار و هفتصد مثقال طلا بود، سوای آن هالها و حلقه‌ها و جامه های ارغوانی که برملوک مدیان بود، و سوای گردنبندهایی که برگردن شتران ایشان بود. ۲۷ و جدعون از آنها ایفودی ساخت و آن را در شهر خود عفره بریاداشت، و تمامی اسرائیل به آنجا در عقب آن زنا کردند، و آن برای جدعون و خاندان او دام شد. ۲۸ پس مدیان در حضور بنی اسرائیل مغلوب شدند و دیگر سر خود را بلند نکردند، و زمین درایم جدعون چهل سال آرامی یافت. ۲۹ و یریعل بن یوآش رفته، در خانه خود ساکن شد. ۳۰ و جدعون را هفتاد پسر بود که از صلش بیرون آمده بودند، زیرا زنان بسیار داشت. ۳۱ و کنیز او که در شکیم بود او نیز برای وی پسری آورد، و او را ایملک نام نهاد. ۳۲ و جدعون بن یوآش پیر و سالخورده شده، مرد، و در قبر پدرش یوآش در عفره ابعیری دفن شد. ۳۳ و واقع شد بعد از وفات جدعون که بنی اسرائیل برگشته، در پیروی بعلها زنا کردند، و بعل بریت را خدای خود ساختند. ۳۴ و بنی اسرائیل بیهوش، خدای خود را که ایشان را از دست جمیع دشمنان ایشان از هر طرف رهایی داده بود، به یاد نیاوردند. ۳۵ و با خاندان یریعل جدعون موافق همه احسانی که با بنی اسرائیل نموده بود، نیکویی نکردند.

نوشیدند، سیصد نفر بود و جمیع بقیه قوم بر زانوی خود خم شده، لشکر ایشان تابیت شطه به سوی صریرت و تا سر حد آبل محوله آب نوشیدند. ۷ و خداوند به جدعون گفت: «به این سیصد نفر که به کف نوشیدند، شما را نجات می‌دهم، و مدیان را به‌دست تو تسلیم خواهم نمود. پس سایر قوم هر کس به‌جای خود بروند.» ۸ پس آن گروه توشه و کرناهای خود را به‌دست گرفتند و هر کس را از سایر مردان اسرائیل به خیمه خود فرستاد، ولی آن سیصد نفر را نگاه داشت. و اردوی مدیان در وادی پایین دست او بود. ۹ و در همان شب خداوند وی را گفت: «برخیزو به اردو فرود بیا زیرا که آن را به‌دست تو تسلیم نموده‌ام. ۱۰ لیکن اگر از رفتن می‌ترسی، با خادم خود فوره به اردو برو. ۱۱ و چون آنچه ایشان

بگویند بشنوی، بعد از آن دست تو قوی خواهد شد، و به اردو فرود خواهی آمد.» پس او و خادمش، فوره به کناره سلاح دارانی که در اردو بودند، فرود آمدند. ۱۲ و اهل مدیان و عمالیک و جمیع بنی مشرق مثل ملخ، بی‌شمار در وادی ریخته بودند، و شتران ایشان را مثل ریگ که برکناره دریا بی‌حساب است، شمارهای نبود. ۱۳ پس چون جدعون رسید، دید که مردی به رفیقش خوابی بیان کرده، می‌گفت که «اینک خوابی دیدم، و هان گردهای نان جوین در میان اردوی مدیان غلطانیده شده، به خیمه‌ای برخوردو آن را چنان زد که افتاد و آن را واژگون ساخت، چنانکه خیمه بر زمین پهن شد.» ۱۴ رفیقش در جواب وی گفت که «این نیست جز شمشیرجدعون بن یوآش، مرد اسرائیلی، زیرا خدامدیان و تمام اردو را به‌دست او تسلیم کرده است.» ۱۵ و چون جدعون نقل خواب و تعبیرش را شنید، سجده نمود، و به لشکرگاه اسرائیل برگشته، گفت: «برخیزید زیرا که خداوند اردوی مدیان را به‌دست شما تسلیم کرده است.» ۱۶ و آن سیصد نفر را به سه فرقه منقسم ساخت، و به‌دست هر یکی از ایشان کرناها و سبوه‌ای خالی داد و مشعلها در سبوها گذاشت. ۱۷ و به ایشان گفت: «بر من نگاه کرده، چنان بکنید. پس چون به کنار اردو برسیم، هرچه من می‌کنم، شما هم چنان بکنید. ۱۸ و چون من و آنانی که با من هستند کرناها را بنوازیم، شما نیز از همه اطراف اردو کرناها را بنوازید و بگویید (شمشیر) خداوند و جدعون.» ۱۹ پس جدعون و صد نفر که با وی بودند درابتدای پاس دوم شب به کنار اردو رسیدند و درهمان حین کشیکچی‌ای تازه گزارده بودند، پس کرناها را نواختند و سبوها را که در دست ایشان بود، شکستند. ۲۰ و هر سه فرقه کرناها را نواختند و سبوها را شکستند و مشعلها را به‌دست چپ و کرناها را به‌دست راست خود گرفته، نواختند، و صدا زدند شمشیر خداوند و جدعون. ۲۱ و هرکس به‌جای خود به اطراف اردو ایستادند و تمامی لشکر فرار کردند و ایشان نعره زده، آنها را منهوم ساختند. ۲۲ و چون آن سیصد نفر کرناها را نواختند، خداوند شمشیر هر کس را بر رفیقش و بر تمامی لشکر گردانید، و

۸ و مردان افرایم او را گفتند: «این چه کاراست که به ما کرده‌ای که چون برای جنگ مدیان می‌رفتی ما را نخواندی و به سختی با وی منازعت کردند.» ۲ او به ایشان گفت: «الان من بالنسبه به‌کار شما چه کردم؟ مگر خوشه چینی افرایم از میوه چینی ایی‌عز بهتر نیست؟ ۳ به‌دست شما خدا دو سردار مدیان، یعنی غراب و ذئب را تسلیم نمود و من مثل شما قادر بر چه کار بودم؟» پس چون این سخن را گفت، خشم ایشان بروی فرو نشست. ۴ و جدعون با آن سیصد نفر که همراه او بودند به اردن رسیده، عبور کردند، و اگرچه خسته بودند، لیکن تعاقب می‌کردند. ۵ و به اهل سکوت گفت: «تئنا این که چند نان به رفقایم بدهید زیراخسته‌اند، و من زیح و صلمونع، ملوک مدیان را تعاقب می‌کنم.» ۶ سرداران سکوت به وی گفتند: «مگر دستهای زیح و صلمونع الان در دست تومی باشد تا به لشکر تو نان بدهیم.» ۷ جدعون گفت: «پس چون خداوند زیح و صلمونع را به‌دست من تسلیم کرده باشد، آنگاه گوشت شما را با شوک و خار صحرا خواهم دید.» ۸ و از آنجا به فنوعیل برآمده، به ایشان همچنین گفت، و اهل فنوعیل مثل جواب اهل سکوت او را جواب دادند. ۹ و به اهل فنوعیل نیز گفت: «وقتی که به سلامت برگردم این برج را منهدم خواهم ساخت.» ۱۰ و زیح و صلمونع در قفور با لشکر خود به قدر پانزده هزار نفر بودند. تمامی بقیه لشکر بنی مشرق این بود، زیرا صد و بیست هزار مرد جنگی افتاده بودند. ۱۱ و جدعون به راه چادر نشینان به طرف شرقی نوح و یججهای برآمده، لشکر ایشان را شکست داد، زیرا که لشکر مطمئن بودند. ۱۲ و زیح و صلمونع فرار کردند و ایشان را تعاقب نموده، آن دو ملک مدیان یعنی زیح و صلمونع را گرفت و تمامی لشکر ایشان را منهوم ساخت. ۱۳ و جدعون بن یوآش از بالای حارس از جنگ برگشت. ۱۴ و جوانی از اهل سکوت را گرفته، از او تقشیش کرد و او برای وی نامه‌ای سرداران سکوت و مشایخ آن را که هفتاد و هفت نفر بودند، نوشت. ۱۵ پس نزد اهل سکوت آمده، گفت: «اینک زیح و صلمونع را که درباره ایشان مرا طعنه زده، گفتید مگر دست

شده است، و کجاست جمیع اعمال عجیب او که پدران ما برای یادش گفتند: «پسر خود را بیرون بیاور تا بمیرد زیرا که مذهب بعل را ما ذکر کرده، و گفته‌اند که آیا خداوند ما را از مصر بیرون نیاورد، منهدم ساخته، و اشیره را که نزد آن بود، بریده است.» ۳۱ اما لیکن الان خداوند ما را ترک کرده، و به‌دست مدیان تسلیم نموده یادش به همه کسانی که برضد او برخاسته بودند، گفت: «آیا شما است.» ۱۴ آنگاه یهوه بروی نظر کرده، گفت: «به این قوت خود برای بعل محاجه می‌کنید؟ و آیا شما او را می‌رهانید؟ هرکه برای او برو و اسرائیل را از دست مدیان رهایی ده، آیا من تو را فرستادم.» محاجه نماید همین صبح کشته شود، و اگر او خداست، برای ۱۵ او در جواب وی گفت: «آهای خداوند چگونگی اسرائیل را رهایی خود محاجه نماید چونکه کسی مذهب او را منهدم ساخته است. دهم، اینک خاندان من در منسی ذلیل تر از همه است و من ۳۲ پس در آن روز او را ریربعل نامید و گفت: «بگذارید تا بعل با او درخانه پدرم کوچکترین هستم.» ۱۶ خداوند وی را گفت: «یقین من با تو خواهم بود و مدیان را مثل یک نفر شکست خواهی داد.» ۱۷ او وی را گفت: «اگر الان در نظر تو فیض یافتم، پس کرده، دروادی یزرعیل اردو زدند. ۳۴ و روح خداوند جدهون را آیتی به من بنما که تو هستی آنکه با من حرف می‌زنی. ۱۸ پس ملبس ساخت، پس کرنا را نواخت و اهل ابیعر در عقب وی جمع خواهم دارم که از اینجا نروی تا نزد تو برگردم، و هدیه خود را شدند. ۳۵ و رسولان در تمامی منسی فرستاد که ایشان نیز در عقب آورده، به حضور تو بگذارم.» گفت: «من می‌مانم تا برگردی.» وی جمع شدند و در اشیر و زبولون و نفتالی رسولان فرستاد و ۱۹ پس جدهون رفت و بزغاله‌ای را باقرصهای نان فطیر از یک ایفه به استقبال ایشان برآمدند. ۳۶ و جدهون به خدا گفت: «اگر آرد نرم حاضر ساخت، و گوشت را در سبدی و آب گوشت را اسرائیل را برحسب سخن خود به‌دست من نجات خواهی داد، درکاسه‌ای گذاشته، آن را نزد وی، زیر درخت بلوط‌آورد و پیش وی ۳۷ اینک من در خرمگاه، پوست پشمینی می‌گذارم و اگر شبنم نهاد. ۲۰ و فرشته خدا او را گفت: «گوشت و قرصهای فطیر را فقط بر پوست باشد و بر تمامی زمین خشکی بود، خواهم دانست بردار و بر روی این صخره بگذار، و آب گوشت را بریز.» پس که اسرائیل را برحسب قول خود به‌دست من نجات خواهی داد.» چنان کرد. ۲۱ آنگاه فرشته خداوند نوک عصا را که در دستش بود، و همچنین شد و بامدادان به زودی برخاسته، پوست را فشرده دراز کرده، گوشت و قرصهای فطیر را لمس نمود که آتش از صخره و کاسه‌ای پر از آب شبنم از پوست بیفشرد. ۳۹ و جدهون به برآمده، گوشت و قرصهای فطیر را بلعید، و فرشته خداوند از نظرش خدا گفت: «غضب تو بر من افروخته نشود و همین یک مرتبه غایب شد. ۲۲ پس جدهون دانست که او فرشته خداوند است. خواهم گفت، یک دفعه دیگر فقط با پوست تجربه نمایم، این و جدهون گفت: «آهای خداوند یهوه، چونکه فرشته خداوند را مرتبه پوست به تنهایی خشک باشد و بر تمامی زمین شبنم.» روپرودیدم.» ۲۳ خداوند وی را گفت: «سلامتی بر تو باد! مترس ۴۰ و خدا در آن شب چنان کرد که بر پوست فقط، خشکی بود و نخواهی مرد.» ۲۴ پس جدهون در آنجا برای خداوند مذهبی بنا بر تمامی زمین شبنم.

کرد و آن را یهوه شالوم نامید که تا امروز در غفره ابیعزریان باقی است. ۲۵ و در آن شب، خداوند او را گفت: «گاو پدر خود، یعنی گاو دومین را که هفت ساله است بگیر، و مذهب بعل را که از آن پدرت است منهدم کن، و تمثال اشیره را که نزد آن است، قطع نما. ۲۶ و برای یهوه، خدای خود، بر سر این قلعه مذهبی موافق رسم بنا کن، و گاو دومین را گرفته، با چوب اشیره که قطع کردی برای قربانی سوختنی بگذار.» ۲۷ پس جدهون ده نفر از نوکران خود را برداشت و به نوعی که خداوند وی را گفته بود، عمل نمود، اما چونکه از خاندان پدر خود و مردان شهر می‌ترسید، این کار را در روز نتوانست کرد، پس آن را در شب کرد. ۲۸ و چون مردمان شهر در صبح برخاستند، اینک مذهب بعل منهدم شده، و اشیره که در نزد آن بود، بریده، و گاو دومین بر مذهبی که ساخته شده بود، قربانی گشته. ۲۹ پس به یکدیگر گفتند، کیست که این کار را کرده است، و چون دریافت و تفحص کردند، گفتند جدهون بن یوآش این کار را کرده است. ۳۰ پس مردان شهر به خود خم شده، بنوشد.» ۶ و عدد آنانی که دست به دهان آورده،

خواهم سرباید. برای یهوه خدای اسرائیل سرود خواهم خواند. خواست و شیر به وی داد، و سرشیر رادر ظرف ملوکانه پیش آورد. ۴ ای خداوند وقتی که از سعیر بیرون آمدی، وقتی که از صحرای ادم خرامیدی، زمین متزلزل شد و آسمان نیز قطره‌ها ریخت. چکش عمله. و به چکش سیسرا را زده، سرش را سفت. و شقیقه و ابرها هم آبیابارانید. ۵ کوهها از حضور خداوند لرزان شد و او را شکافت و فرودوخت. ۲۷ نزد پایپایش خم شده، افتاد و دراز این سینا ازحضور یهوه، خدای اسرائیل. ۶ در ایام شجر بر بن شد. نزدپایپایش خم شده، افتاد. جایی که خم شد درآنجا کشته عنات، در ایام یاعیل شاهراهاترک شده بود، و مسافران از راهای افتاد. ۲۸ از دریچه نگریست و نعره زد، مادر سیسرا از شبکه غیرمتعارف می رفتند. ۷ حاکمان در اسرائیل نایاب و ناپود شدند، (نعره زد): چرا ارباهاش درآمدن تاخیرمی کنند؟ و چرا چرخهای تا من، دپوره، برخاستم، در اسرائیل، مادر برخاستم. ۸ خدایان ارباهه هایش توقف می نمایند؟ ۲۹ خاتونهای دانشمندش در جواب جدید را اختیار کردند. پس جنگ دردروازه‌ها رسید. در میان چهل وی گفتند. لیکن او سخنان خود را به خود تکرار کرد. ۳۰ آیا هزار نفر دراسرائیل، سپری و نیزه‌ای پیدا نشد. ۹ قلب من به غنیمت را نیافته، و تقسیم نمی کنند؟ یک دختر دو دختر برای هر حاکمان اسرائیل مایل است، که خود را در میان قوم به ارادت تسلیم نمودند. خداوند رامتبارک بخوانید. ۱۰ ای شما که بر رنگارنگ قلابدوزی، رخت رنگارنگ قلابدوزی دورو. بر گردنهای الاغهای سفید سوارید و برمسندهای می نشینید، و بر طریق سالک هستید، این را بیان کنید. ۱۱ دور از آواز تیراندازان، نزد حوضهای آب درآنجا اعمال عادلّه خداوند را بیان می کنند، یعنی احکام و زمین چهل سال آرامی یافت.

عادلّه او را در حکومت اسرائیل. آنگاه قوم خداوند به دروازه‌ها فرود می آیند. ۱۲ بیدار شو بیدار شوای دپوره. بیدار شو بیدارشو و سرود بخوان. برخیزی باراق وای پسرایینوعم، اسیران خود را به اسیری ببر. ۱۳ آنگاه جماعت قلیل بر بزرگان قوم تسلطیافتند. و خداوند مرا بر جباران مسلط ساخت. ۱۴ از افزایش آمدن، آنانی که مقر ایشان در عمالیک است. در عقب تو بنیامین با قومیهای تو، و از ماکیرداوران آمدند. و از زبولون آنانی که عصای صف آرا را به دست می گیرند. ۱۵ و سروان یساکار همراه دپوره بودند. چنانکه باراق بود همچنان یساکار نیز بود. در عقب او به وادی هجوم آوردند. فکراهی دل نزد شعوب رویین عظیم بود. ۱۶ چرا در میان آغله‌ها نشست. آیا تا نی گله‌ها رایشنوی؟ مباحثات دل، نزد شعوب رویین عظیم بود. ۱۷ جلعاد به آن طرف اردن ساکن ماند. و دان چرانزد کشتیها درنگ نمود. اشیر به کناره دریان نشست. و نزد خلیجهای خود ساکن ماند. ۱۸ و زبولون قومی بودند که جان خود را به خطرموت تسلیم نمودند. و نفتالی نیز در بلندیهای میدان. ۱۹ پادشاهان آمده، جنگ کردند. آنگاه پادشاهان کنعان مقاتله نمودند. در تنک نزد آبهای مجدو. و هیچ منفعت نقره نبردند. ۲۰ از آسمان جنگ کردند. ستارگان از منازل خودبا سیسرا جنگ کردند. ۲۱ نهر قیشون ایشان را در رود. آن نهر قدیم یعنی نهر قیشون. ای جان من قوت را پامال نمودی. ۲۲ آنگاه اسبان، زمین را پازدن گرفتند. به سبب تاختن یعنی تاختن زوروران ایشان. ۲۳ فرشته خداوند می گوید میروز را لعنت کنید، ساکنانش را به سختی لعنت کنید، زیرا که به امدادخداوند نیامدند تا خداوند را در میان جباران اعانت نمایند. ۲۴ یاعیل، زن حابرقینی، از سایر زنان مبارک باد! از زنان چادرنشین مبارک باد! ۲۵ او آب «آه‌ای خداوند من، اگر یهوه با ماست پس چرا این همه بر ما واقع

برای تو دارم.» گفت: «ساکت باش.» و جمیع حاضران از پیش نیایی نمی روم. ۹ گفت: «البته همراه تو می آیم، لیکن این سفر او بیرون رفتند. ۲۰ و ایهود نزد وی داخل شد و او بتهنایی در که می روی برای تو اکرام نخواهد بود، زیرا خداوند سیسرا را به دست بالاخانه تابستانی خود می نشست. ایهود گفت: «کلامی از خدا زنی خواهد فروخت.» پس دوبره برخاسته، همراه باراق به قادش برای تو دارم.» پس از کرسی خودبرخواست. ۲۱ و ایهود دست رفت. ۱۰ و باراق، زبولن و نفتالی را به قادش جمع کرد و ده هزار چپ خود را دراز کرده، خنجر را از ران راست خویش کشید و آن نفر در رکاب او رفتند، و دوبره همراهش برآمد. ۱۱ و حابر قینی را در شکمش فرو برد. ۲۲ و دسته آن با تنگاش نیز فرو رفت و خود را از قینیان یعنی از بنی حویاب برادر زن موسی جدا کرده خیمه پیه، تیغه را پوشانید زیرا که خنجر را از شکمش بیرون نکشید و به خویش را نزد درخت بلوط در صعنایم که نزد قادش است، برپا فضلات رسید. ۲۳ و ایهود به دهلیز بیرون رفته، درهای بالاخانه داشت. ۱۲ و به سیسرا خبر دادند که باراق بن ایننوم به کوه رابر وی بسته، قفل کرد. ۲۴ و چون او رفته بود، نوکرانش آمده، تابور برآمده است. ۱۳ پس سیسرا همه اربابه هایش، یعنی نهصد دیدند که اینک درهای بالاخانه قفل است. گفتند، یقین پایهای اربابه آهنین و جمیع مردانی را که همراه وی بودند از حروشت امتهای خود را در غره تابستانی می پوشاند. ۲۵ و انتظار کشیدند تا خجل تانهر قیشون جمع کرد. ۱۴ و دوبره به باراق گفت: «برخیز، این شدند، و چون او درهای بالاخانه را نگشود پس کلید را گرفته، آن است روزی که خداوند سیسرا را به دست تو تسلیم خواهد نمود، را بازکردند، و اینک آقای ایشان بر زمین مرده افتاده بود. ۲۶ و آیا خداوند پیش روی تو بیرون نرفته است؟» پس باراق از کوه تابور چون ایشان معطل می شدند، ایهود به دررفت و از معدنهای سنگ به زیر آمد و ده هزار نفر از عقب وی. ۱۵ و خداوند سیسرا و تمامی گذشته، به سعیرت به سلامت رسید. ۲۷ و چون داخل آنجا شد اربابه و تمامی لشکرش را به دم شمشیر پیش باراق منهدم ساخت، کرنا رادر کوهستان افرایم نواخت و بنی اسرائیل همراهش از کوه به و سیسرا از اربابه خود به زیر آمد، پیاده فرار کرد. ۱۶ و باراق اربابه را زیر آمدند، و او پیش روی ایشان بود. ۲۸ و به ایشان گفت: «از و لشکر را تا حروشت امتهای تعاقب نمود، و جمیع لشکر سیسرا به عقب من بیاید زیرا خداوند، موآبیان، دشمنان شما را به دست شما دم شمشیر افتادند، به حدی که کسی باقی نماند. ۱۷ و سیسرا به تسلیم کرده است.» پس از عقب او فرو رفته، معبرهای اردن را جادر یاعیل، زن حابر قینی، پیاده فرار کرد، زیرا که در میان یابین، پیش روی موآبیان گرفتند، و نگذاشتند که احدی عبور کند. ۲۹ و پادشاه حاصور، و خاندان حابر قینی صلح بود. ۱۸ و یاعیل به در آن وقت به قدر ده هزار نفر از موآبیان را، یعنی هرزورآور و مرد استقبال سیسرا بیرون آمده، وی را گفت: «برگردای آقای من؛ به جنگی را کشتند و کسی رهایی نیافت. ۳۰ و در آن روز موآبیان سوی من برگرد، ۱۹ و متوس.» پس به سوی وی به جادر برگشت و زیر دست اسرائیل ذلیل شدند، و زمین هشتاد سال آرامی یافت. او رابه لحافی پوشانید. و او وی را گفت: «جرعه ای آب به من ۳۱ و بعد از او شمر بن عنات بود که ششصد نفر از فلسطینیان را بنوشان، زیرا که تشنه هستم.» پس مشک شیر را باز کرده، به با چوب گاورانی کشت، و اونیز اسرائیل را نجات داد.

۴ و بنی اسرائیل بعد از وفات ایهود بار دیگر در نظر خداوند شرارت ورزیدند. ۲ و خداوند ایشان را به دست یابین، پادشاه کنعان، که در حاصور سلطنت می کرد، فروخت، و سردار لشکرش سیسرا بود که در حروشت امتهای سکونت داشت. ۳ و بنی اسرائیل نزد خداوند فریاد کردند، زیرا که او را نهصد اربابه آهنین بود و بنی اسرائیل بیست سال بسیار ظلم می کرد. ۴ و در آن زمان دوبره نیه زن لفیدوت اسرائیل را داوری می نمود. ۵ و او زیر نخل دوبره که در میان رame و بیت ثیل در کوهستان افرایم بود، می نشست، و بنی اسرائیل به جهت داوری نزد وی می آمدند. ۶ پس او فرستاده، باراق بن ایننوم را از قادش نفتالی طلبید و به وی گفت: «آیا یهوه، خدای اسرائیل، امر نفرموده است که برو و به کوه تابور رهنمایی کن، و ده هزار نفر از بنی نفتالی و بنی زبولن را همراه خود بگیر؟ ۷ و سیسرا، سردار لشکر یابین را با اربابه و لشکرش به نهر قیشون نزد تو کشیده، او را به دست تو تسلیم خواهیم کرد.» خود را به ارادت تسلیم نمودند، خداوند را متبارک بخوانید. ۳ ای باراق وی را گفت: «اگر همراه من بیایی می روم و اگر همراه من پادشاهان بشنود! ای زورآوران گوش دهید! من خود برای خداوند

۵ و در آن روز دوبره و باراق بن ایننوم سرود خوانده، گفتند: ۲ «چونکه پیش روان در اسرائیل پیشروی کردند، چونکه قوم نفوس خود را به ارادت تسلیم نمودند، خداوند را متبارک بخوانید. ۳ ای نهر قیشون نزد تو کشیده، او را به دست تو تسلیم خواهیم کرد.» خود را به ارادت تسلیم نمودند، خداوند را متبارک بخوانید. ۳ ای باراق وی را گفت: «اگر همراه من بیایی می روم و اگر همراه من پادشاهان بشنود! ای زورآوران گوش دهید! من خود برای خداوند

خداوند قربانی گذارنیدند. ۶ و چون یوشع قوم را روانه نموده بود، بنی اسرائیل هر یکی به ملک خود رفتند تا زمین رابه تصرف آورند. به سرعت بیرون نکرد و آنها را به دست یوشع تسلیم نمود.

۷ و در تمامی ایام یوشع و تمامی ایام مشایخی که بعد از یوشع زنده ماندند، و همه کارهای بزرگ خداوند را که برای اسرائیل کرده بود، دیدند، قوم، خداوند را عبادت نمودند. ۸ و یوشع بن نون، بنده خداوند، چون صد و ده ساله بود، مرد. ۹ و او را در حدود ملکش در تمنه حارس در کوهستان افرایم به طرف شمال کوه جاعش دفن کردند. ۱۰ و تمامی آن طبقه نیز به پدران خود پیوستند، و بعد از ایشان طبقه دیگر برخاستند که خداوند و اعمالی را که برای اسرائیل کرده بود، ندانستند. ۱۱ و بنی اسرائیل در نظر خداوند شرارت ورزیدند، و بعلها را عبادت نمودند. ۱۲ و یهوه خدای پدران خود را که ایشان را از زمین مصریرون آورده بود، ترک کردند، و خدایان غیر را از خدایان طوایی که در اطراف ایشان بودند پیروی نموده، آنها را سجده کردند. و خشم خداوند را برانگیختند. ۱۳ و یهوه را ترک کرده، بعل و عشتاروت را عبادت نمودند. ۱۴ پس خشم خداوند بر اسرائیل افروخته شده، ایشان را به دست تاراج کنندگان سپرد تا ایشان را غارت نمایند، و ایشان را به دست دشمنانی که به اطراف ایشان بودند، فروخت، به حدی که دیگر نتوانستند با دشمنان خود مقاومت نمایند. ۱۵ و به هرجا که بیرون می رفتند، دست خداوند برای بدی بر ایشان می بود، چنانکه خداوند گفته، و چنانکه خداوند برای ایشان قسم خورده بود و به نهایت تنگی گرفتار شدند. ۱۶ و خداوند داوران برانگیزانید که ایشان را از دست تاراج کنندگان نجات دادند. ۱۷ و باز داوران خود را اطاعت نمودند، زیرا که در عقب خدایان غیر زناکار شده، آنها را سجده کردند، و از راهی که پدران ایشان سلوک می نمودند، و اوامر خداوند را اطاعت می کردند، به زودی برگشتند، و مثل ایشان عمل نمودند. ۱۸ و چون خداوند برای ایشان داوران برمی انگیزخت خداوند با داورمی بود، و ایشان را در تمام ایام آن داور از دست دشمنان ایشان نجات می داد، زیرا که خداوند به خاطر ناله ای که ایشان از دست ظالمان و ستم کنندگان خود برمی آوردند، پشیمان می شد. ۱۹ و واقع می شد چون داور وفات یافت که ایشان برمی گشتند و از پدران خود بیشتر فتنه انگیز شده، خدایان غیر را پیروی می کردند، و آنها را عبادت نموده، سجده می کردند، و از اعمال بد و راههای سرکشی خود چیزی باقی نمی گذاشتند. ۲۰ لهذا خشم خداوند بر اسرائیل افروخته شد و گفت: «چونکه این قوم از عهدی که با پدران ایشان امرومودم، تجاوز نموده، آواز مرا نشنیدند، ۲۱ من نیز هیچ یک از آنها را که یوشع وقت وفاتش واگذاشت، از حضور ایشان دیگر بیرون نخواهم نمود. ۲۲ تا اسرائیل را به آنها بیازمایم که آیا طریق خداوند را نگهداشته، چنانکه پدران ایشان نگهداشتند، در آن سلوک

۳ پس اینانند طوایی که خداوند واگذاشت تا به واسطه آنها اسرائیل را بیازماید، یعنی جمیع آنانی که همه جنگهای کنعان را ندانسته بودند. ۲ تا طبقات بنی اسرائیل دانشمند شوند و جنگ را به ایشان تعلیم دهد، یعنی آنانی که آن را پیشتر به هیچ وجه نمی دانستند. ۳ پنج سردار فلسطینیان و جمیع کنعانیان و صیدونیان و حویان که در کوهستان لبنان از کوه بعل حرمون تا مدخل حماح ساکن بودند. ۴ و اینها برای آزمایش بنی اسرائیل بودند، تا معلوم شود که آیا احکام خداوند را که به واسطه موسی به پدران ایشان امروموده بود، اطاعت خواهند کرد یا نه. ۵ پس بنی اسرائیل در میان کنعانیان و حتیان و اموریان و فرزایان و حویان و یبوسیان ساکن می بودند. ۶ دختران ایشان را برای خود به زنی می گرفتند، و دختران خود را به پسران ایشان می دادند، و خدایان آنها را عبادت می نمودند. ۷ و بنی اسرائیل آنچه در نظر خداوند ناپسند بود، کردند، و یهوه خدای خود را فراموش نموده، بعلها و بهها را عبادت کردند. ۸ و غضب خداوند بر اسرائیل افروخته شده، ایشان را به دست کوشان رشعتایم، پادشاه ارام نهین، فروخت، و بنی اسرائیل کوشان رشعتایم را هشت سال بندگی کردند. ۹ و چون بنی اسرائیل نزد خداوند فریاد کردند، خداوند برای بنی اسرائیل نجات دهنده ای یعنی عنتیل بن قناز برادر کوچک کالیب را برپا داشت، و او ایشان را نجات داد. ۱۰ و روح خداوند بر او نازل شد پس بنی اسرائیل را داوری کرد، و برای جنگ بیرون رفت، و خداوند کوشان رشعتایم، پادشاه ارام را به دست او تسلیم کرد، و دستش بر کوشان رشعتایم مستولی گشت. ۱۱ و زمین چهل سال آرامی یافت. پس عنتیل بن قناز مرد. ۱۲ و بنی اسرائیل بار دیگر در نظر خداوند بدی کردند، و خداوند عجلون، پادشاه موآب را بر اسرائیل مستولی ساخت، زیرا که در نظر خداوند شرارت ورزیده بودند. ۱۳ و او بنی عمون و عمالیک را نزد خود جمع کرده، آمد، و بنی اسرائیل را شکست داد، و ایشان را شهرنخلستان را گرفتند. ۱۴ و بنی اسرائیل عجلون، پادشاه موآب را هجده سال بندگی کردند. ۱۵ و چون بنی اسرائیل نزد خداوند فریاد برآوردند، خداوند برای ایشان نجات دهنده ای یعنی یهوه بن جیرای بنیامینی را که مرد چپ دستی بود، برپا داشت، و بنی اسرائیل به دست او برای عجلون، پادشاه موآب، ارمغانی فرستادند. ۱۶ و یهوه خنجر دودمی که طولش یک ذراع بود، برای خود ساخت و آن را در زیر جامه بر ران راست خود بست. ۱۷ و ارمغان را نزد عجلون، پادشاه موآب عرضه داشت. و عجلون مرد بسیار فرهی بود. ۱۸ و چون از عرضه داشتن ارمغان فارغ شد، آنانی را که ارمغان را آورده بودند، روانه نمود. ۱۹ و خودش از معدنهای سنگ که نزد جلعال بود، برگشته، گفت: «ای پادشاه سخنی مخفی

کرد. ۲۱ و بنی بنیامین ییوسیان را که در اورشلیم ساکن بودند بیرون نکردند، و ییوسیان بابنی بنیامین تا امروز در اورشلیم ساکنند.

۲۲ و خاندان یوسف نیز به بیت ثیل برآمدند، و خداوند با ایشان بود. ۲۳ و خاندان یوسف بیت ثیل را جاسوسی کردند، و نام آن شهر قبل از آن لوز بود. ۲۴ و کشیکچیان مردی را که از شهریرون می‌آمد دیده، به وی گفتند: «مدخل شهر را به ما نشان بده که با تو احسان خواهیم نمود.» ۲۵ پس مدخل شهر را به ایشان نشان داده، پس شهر را به دم شمشیر زدند، و آن مرد را با تمامی خاندانش رها کردند. ۲۶ و آن مرد به زمین حثیان رفته، شهری بنا نمود و آن را لوز نامید که تا امروز اسمش همان است. ۲۷ و منسی اهل بیت‌شان و دهات آن را و اهل تنک و دهات آن و ساکنان دور و دهات آن و ساکنان ییلعام و دهات آن و ساکنان مجدو و دهات آن را بیرون نکرد، و کنعانیان عزیمت داشتند که در آن زمین ساکن باشند. ۲۸ و چون اسرائیل قوی شدند، بر کنعانیان جزیه نهادند، لیکن ایشان را تمام بیرون نکردند. ۲۹ و افزایم کنعانیانی را که در جازر ساکن بودند، بیرون نکرد، پس کنعانیان در میان ایشان درجازر ساکن ماندند. ۳۰ و زبولون ساکنان فطرون ماندند، و جزیه بر آنها گذارده شد. ۳۱ و اشیر ساکنان عکو و ساکنان صیدون واحلب و اکریب و حلبه و عقیق و رحوب را بیرون نکرد. ۳۲ پس اشیریان در میان کنعانیانی که ساکن آن زمین بودند سکونت گرفتند، زیرا که ایشان را بیرون نکردند. ۳۳ و نفتالی ساکنان بیت شمس و ساکنان بیت عنات را بیرون نکرد، پس در میان کنعانیانی که ساکن آن زمین بودند، سکونت گرفت. لیکن ساکنان بیت شمس و بیت عنات به ایشان جزیه می‌دادند. ۳۴ و اموریان بنی دان را به کوهستان مسدود ساختند زیرا که نگذاشتند که به بیابان فرود آیند. ۳۵ پس اموریان عزیمت داشتند که در ایلون و شعلیم در کوه حارس ساکن باشند، و لیکن چون دست خاندان یوسف قوت گرفت، جزیه برایشان گذارده شد. ۳۶ و حد اموریان از سر بالای عقریم و از صالح تا بالاتر بود.

۲ و فرشته خداوند از جلعال به بوکیم آمده، گفت: «شما را از مصر برآوردم و به زمینی که به پدران شما قسم خوردم داخل کردم، و گفتم عهد خود را با شما تا به ابد نخواهم شکست. ۲ پس شما با ساکنان این زمین عهد مبندید و مذهب های ایشان را بشکنید، لیکن شما سخن مرا نشنیدید. این چه کار است که کرده‌اید؟ ۳ لهنذا من نیز گفتم ایشان را از حضور شما بیرون نخواهم کرد، و ایشان در کمرهای شما خارا خواهند بود، و خدایان ایشان برای شما دام خواهند بود.» ۴ و چون فرشته خداوند این سخنان را به تمامی اسرائیل گفت، قوم آواز خود را بلند کرده، گریستند. ۵ و آن مکان را بوکیم نام نهادند، و در آنجا برای

۱ و بعد از وفات یوشع واقع شد که بنی اسرائیل از خداوند سوال کرده، گفتند: «کیست که برای ما بر کنعانیان، اول برآید و بایشان جنگ نماید؟» ۲ خداوند گفت: «یهودا برآید، اینک زمین را به دست او تسلیم کرده‌ام.» ۳ و یهودا به برادر خود شمعون گفت: «به قرعه من همراه من برآی، و با کنعانیان جنگ کنیم، و من نیز همراه تو به قرعه تو خواهم آمد.» پس شمعون همراه او رفت. ۴ و یهودا برآمد، و خداوند کنعانیان و فرزندان را به دست ایشان تسلیم نمود، و ده هزار نفر از ایشان را در بازق کشتند. ۵ و ادونی بازق را در بازق یافته، با او جنگ کردند، و کنعانیان و فرزندان را شکست دادند. ۶ و ادونی بازق فرار کرد و او را تعاقب نموده، گرفتندش، و شستهای دست و پایش را بریدند. ۷ و ادونی بازق گفت: «هفتاد ملک با شستهای دست و پا بریده زیر سفره من خورده‌ها برمی چیدند، موافق آنچه من کردم خدا به من مکافات رسانیده است.» پس او را به اورشلیم آوردند و در آنجا مرد. ۸ و بنی یهودا با اورشلیم جنگ کرده، آن را گرفتند، و آن را به دم شمشیر زده، شهر را به آتش سوزانیدند. ۹ و بعد از آن بنی یهودا فرود شدند تا با کنعانیانی که در کوهستان و جنوب و بیابان ساکن بودند، جنگ کنند. ۱۰ و یهودا بر کنعانیانی که در حبرون ساکن بودند برآمد، و اسم حبرون قبل از آن قریه اربع بود، و شیشای و اخیمان و تلمای را کشتند. ۱۱ و از آنجا بر ساکنان دیر برآمد و اسم دیر قبل از آن، قریه سفیر بود. ۱۲ و کالیب گفت: «آنکه قریه سفیر را زده، فتح نماید، دختر خود عکسه را به او به زنی خواهم داد.» ۱۳ و عتینیل بن قناز برادر کوچک کالیب آن را گرفت، پس دختر خود عکسه را به او به زنی داد. ۱۴ و چون دختر نزد وی آمد او را ترغیب کرد که از پدرش زمینی طلب کند و آن دختر از الاغ خود پیاده شده، کالیب وی را گفت: «چه می‌خواهی؟» ۱۵ به وی گفت: «مرا برکت ده زیرا که مرا در زمین جنوب ساکن گردانیدی، پس مرا چشمه های آب بده.» و کالیب چشمه های بالا و چشمه های پایین را به او داد. ۱۶ و پسران قینی پدر زن موسی از شهرنخلستان همراه بنی یهودا به صحرای یهودا که به جنوب عراد است برآمده، رفتند و با قوم ساکن شدند. ۱۷ و یهودا همراه برادر خود شمعون رفت، و کنعانیانی را که در صفت ساکن بودند، شکست دادند، و آن را خراب کرده، اسم شهر را حرما نامیدند. ۱۸ و یهودا غزه و نواحی اش و اشقلون و نواحی اش و عقرون و نواحی اش را گرفت. ۱۹ و خداوند با یهودا می‌بود، و او اهل کوهستان را بیرون کرد، لیکن ساکنان وادی راتوانست بیرون کند، زیرا که اراهه های آهنین داشتند. ۲۰ و حبرون را برحسب قول موسی به کالیب دادند، و او سه پسر عناق را از آنجا بیرون

می‌خورد. ۱۴ پس الان از یهوه بترسید، و او را به خلوص و راستی خداوند برای اسرائیل کرده بود دانستند، خداوند را عبادت نمودند. عبادت نمایند، و خدایانی را که پدران شما به آن طرف نهر و در ۳۲ واستخوانهای یوسف را که بنی اسرائیل از مصر آورده بودند در مصر عبادت نمودند از خود دور کرده، یهوه را عبادت نمایند. ۱۵ و شکیم، در حصه زمینی که یعقوب از بنی حمور، پدر شکیم به اگر در نظر شما پسند نیاید که یهوه را عبادت نمایند، پس امروز صد قسیطه خریده بود، دفن کردند، و آن ملک بنی یوسف شد. برای خود اختیار کنید که را عبادت خواهید نمود، خواه خدایانی ۳۳ و العازار بن هارون مرد، و او را در تل پسرش فینحاس که در را که پدران شما که به آن طرف نهر بودند عبادت نمودند، خواه کوهستان افرایم به او داده شد، دفن کردند.

خدایان اموریانی را که شما در زمین ایشان ساکنید، و اما من و خاندان من، یهوه را عبادت خواهیم نمود. ۱۶ آنگاه قوم در جواب گفتند: «حاشا از ما که یهوه را ترک کرده، خدایان غیر را عبادت نماییم. ۱۷ زیرا که یهوه، خدای ما، اوست که ما و پدران ما را از زمین مصر از خانه بندگی بیرون آورد، و این آیات بزرگ را در نظر ما نمود، و ما را در تمامی راه که رفتیم و در تمامی طوایفی که از میان ایشان گذشتیم، نگاه داشت. ۱۸ و یهوه تمامی طوایف، یعنی اموریانی را که در این زمین ساکن بودند از پیش روی ما بیرون کرد، پس ما نیز یهوه را عبادت خواهیم نمود، زیرا که او خدای ماست.» ۱۹ پس یوشع به قوم گفت: «نمی‌توانید یهوه را عبادت کنید زیرا که او خدای قدوس است و او خدای غیر است که عصیان و گناهان شما را نخواهد آمرزید. ۲۰ اگر یهوه را ترک کرده، خدایان غیر را عبادت نمایند، آنگاه او خواهد برگشت و به شما ضرر رسانیده، بعد از آنکه به شما احسان نموده است، شما را هلاک خواهد کرد.» ۲۱ قوم به یوشع گفتند: «نی بلکه یهوه را عبادت خواهیم نمود.» ۲۲ یوشع به قوم گفت: «شما برخود شاهد هستید که یهوه را برای خود اختیار نموده‌اید تا او را عبادت کنید.» گفتند: «شاهد هستیم.» ۲۳ (گفت): «پس الان خدایان غیر را که در میان شما هستند دور کنید، و دل‌های خود را به یهوه، خدای اسرائیل، مایل سازید.» ۲۴ قوم به یوشع گفتند: «یهوه خدای خود را عبادت خواهیم نمود و آواز او را اطاعت خواهیم کرد.» ۲۵ پس در آن روز یوشع با قوم عهد بست و برای ایشان فریضه و شریعتی در شکیم قرار داد. ۲۶ یوشع این سخنان را در کتاب تورات خدا نوشت و سنگی بزرگ گرفته، آن را در آنجا زیر درخت بلوطی که نزد قدس خداوند بود برپا داشت. ۲۷ و یوشع به تمامی قوم گفت: «اینک این سنگ برای ما شاهد است، زیرا که تمامی سخنان خداوند را که به ما گفت، شنیده است؛ پس برای شما شاهد خواهد بود، می‌باید خدای خود را انکار نمایند.» ۲۸ پس یوشع، قوم یعنی هر کس را به ملک خودروانه نمود. ۲۹ و بعد از این امور واقع شد که یوشع بن نون، بنده خداوند، چون صد و ده ساله بود، مرد. ۳۰ و او را در حدود ملک خودش در تمنه سارح که در کوهستان افرایم به طرف شمال کوه جاعش است، دفن کردند. ۳۱ و اسرائیل در همه ایام یوشع و همه روزهای مشایخی که بعد از یوشع زنده ماندند و تمام عملی که

خداوند خلاصی دادید.» ۳۲ پس فینحاس بن العازار کاهن و دربارہ شما گفته است به زمین نیفتاده، بلکه همه‌اش واقع شده سروران از نزد بنی روبین و بنی جاد از زمین جلعاد به زمین کنعان، است، و یک حرف از آن به زمین نیفتاده. ۱۵ و چنین واقع خواهد نزد اسرائیل برگشته، این خبر به ایشان رسانیدند. ۳۳ و این کار به شد که چنانکه همه چیزهای نیکو که یهوه، خدای شما به شما نظر بنی اسرائیل پسند آمد و بنی اسرائیل خدا را متبارک خواندند، گفته بود برای شما واقع شده است، همچنان خداوند همه چیزهای و دربارہ برآمدن برای مقاتله ایشان تا زمینی را که بنی روبین و بنی جاد در آن ساکن بودند خراب نمایند، دیگر سخن نگفتند. ۳۴ و یهوه، خدای شما به شما داده است، هلاک سازد. ۱۶ اگر بنی روبین و بنی جاد آن مذبح را عید نامیدند، زیرا که آن در میان از عهد یهوه، خدای خود، که به شما امر فرموده است، تجاوز نمایند، و رفته، خدایان دیگر را عبادت نمایند، و آنها را سجده کنید، آنگاه غضب خداوند بر شما افروخته خواهد شد، و از این زمین نیکو که به شما داده است به زودی هلاک خواهید شد.

۲۳ و واقع شد بعد از روزهای بسیار چون خداوند اسرائیل را از جمیع دشمنان ایشان از هر طرف آرامی داده بود، و یوشع پیر و سالخورده شده بود. ۲ که یوشع جمیع اسرائیل را با مشایخ و روسا و داروان و ناظران ایشان طلبیده، به ایشان گفت: «من پیر و سالخورده شده‌ام. ۳ و شما هرآنچه یهوه، خدای شما به همه این طوایف به‌خاطر شما کرده است، دیده‌اید، زیرایهوه، خدای شما اوست که برای شما جنگ کرده است. ۴ اینک این طوایف را که باقی‌مانده‌اند از اردن و جمیع طوایف را که مغلوب ساخته‌ام تادریای بزرگ، به سمت مغرب آفتاب برای شما به قرعه تقسیم کرده‌ام تا میراث اسباط شما باشند. ۵ و یهوه، خدای شما اوست که ایشان را از حضور شما رانده، ایشان را از پیش روی شما بیرون می‌کند، و شما زمین ایشان را در تصرف خواهید آورد، چنانکه یهوه خدای شما به شما گفته است. ۶ پس بسیار قوی باشید و متوجه شده، هرچه در سفر تورات موسی مکتوب است نگاه دارید و به طرف چپ یا راست از آن تجاوز ننمایید. ۷ تا به این طوایفی که در میان شما باقی‌مانده‌اند داخل نشوید، و نامهای خدایان ایشان را ذکر ننمایید، و قسم نخورید و آنها را عبادت ننمایید و سجده نکنید. ۸ بلکه به یهوه، خدای خود بچسبید چنانکه تا امروز کرده‌اید. ۹ زیرا خداوند طوایف بزرگ و زورآور را از پیش روی شما بیرون کرده است، و اما با شما کسی را تا امروز یارای مقاومت نبوده است. ۱۰ یک نفر از شما هزار را تعاقب خواهد نمود زیرا که یهوه، خدای شما، اوست که برای شما جنگ می‌کند، چنانکه به شما گفته است. ۱۱ پس بسیار متوجه شده، یهوه خدای خود را محبت نمایید. ۱۲ و اما اگر برگشته، با بقیه این طوایفی که در میان شما مانده‌اند بچسبید و با ایشان مصاهره ننمایید، و به ایشان درآیید و ایشان به شما درآیند، ۱۳ یقین بدانید که یهوه خدای شما این طوایف را از حضور شما دیگر بیرون نخواهد کرد، بلکه برای شما دام و تله و برای پهلوه‌ای شما تازیانه و در چشمان شما خار خواهند بود، تا وقتی که از این زمین نیکو که یهوه خدای شما به شما داده است، هلاک شوید. ۱۴ و اینک من امروز به طریق اهل تمامی زمین می‌روم، و به تمامی دل و به تمامی جان خود می‌دانید که یک چیز از تمام چیزهای نیکو که یهوه، خدای شما

شما امر فرموده بود، نگاه داشتید، و کلام مرا از هر چه به شما امر را از آن طاهر نساخته‌ایم، اگر چه و یا در جماعت خداوند عارض شد. فرموده‌ام، اطاعت نمودید. ۳ و برادران خود را در این ایام طویل تا ۱۸ شما امروز از متابعت خداوند برگشته‌اید و واقع خواهد شد چون امروز ترک نکرده، وصیتی را که یهوه، خدای شما، امر فرموده شما امروز از خداوند متمرّد شده‌اید که او فردا بر تمامی جماعت بود، نگاه داشته‌اید. ۴ و الان یهوه خدای شما به برادران شما اسرائیل غضب خواهد نمود. ۱۹ و لیکن اگر زمین ملکیت شما آرامی داده است، چنانکه به ایشان گفته بود. پس حال به خیمه نجس است، پس به زمین ملکیت خداوند که مسکن خداوند در های خود و به زمین ملکیت خود که موسی بنده خداوند از آن آن ساکن است عبور نمایید، و در میان ما ملک بگیرید و از خداوند طرف اردن به شما داده است بازگشته، بروید. ۵ اما بدقت متوجه متمرّد نشوید، و از ما نیز متمرّد نشوید، در این که مذهبی برای شده، امر و شریعتی را که موسی بنده خداوند به شما امر فرموده خود سوای مذهب یهوه خدای ما بنا کنید. ۲۰ آیا عخان بن زارح است به جا آورد، تا یهوه، خدای خود، را محبت نموده، به تمامی درباره چیز حرام خیانت نوزید؟ پس بر تمامی جماعت اسرائیل طریقه‌های او سلوک نمایید، و اوامر او را نگاه داشته، به او بچسبید غضب آمد، و آن شخص درگاه خود تنها هلاک نشد». ۲۱ آنگاه و او را به تمامی دل و تمامی جان خود عبادت نمایید.» ۶ پس بنی روبین و بنی جاد و نصف سبط منسی در جواب روسای قبایل یوشع ایشان را برکت داده، روانه نمود و به خیمه های خود رفتند. اسرائیل گفتند: ۲۲ «یهوه خدای خدایان! یهوه خدای خدایان! ۷ و به نصف سبط منسی، موسی ملک در باستان داده بود، و به اومی داند و اسرائیل خواهند دانست اگر این کار از راه ترمّد یا نصف دیگر، یوشع در این طرف اردن به سمت مغرب در میان از راه خیانت بر خداوند بوده باشد، امروز ما را خلاصی مده، برادران ایشان ملک داد. و هنگامی که یوشع ایشان را به خیمه ۲۳ که برای خود مذهبی ساخته‌ایم تا از متابعت خداوند برگشته، های ایشان روانه می‌کرد، ایشان را برکت داد. ۸ و ایشان را قربانی سوختنی و هدیه آردی بر آن بگذاریم، و ذبایح سلامتی بر آن مخاطب ساخته، گفت: «با دولت بسیار و با مواشی بی‌شمار، با بنماییم؛ خود خداوند بازخواست بنماید. ۲۴ بلکه این کار را از نقره و طلا و مس و آهن و لباس فراوان به خیمه های خود برگردید، راه احتیاط و هوشیاری کرده‌ایم، زیرا گفتیم شاید در وقت آینده و غنیمت دشمنان خود را با برادران خویش تقسیم بنماید.» ۹ پس پسران شما به پسران ما بگویند شما را با یهوه خدای اسرائیل چه بنی روبین و بنی جاد و نصف سبط منسی از نزد بنی اسرائیل از علاقه است؟ ۲۵ چونکه خداوند اردن را در میان ما و شمای بنی شیلوله که در زمین کنعان است برگشته، روانه شدند تا به زمین روبین و بنی جاد حد گذارده است. پس شما را در خداوند بهره‌ای جلعاد، و به زمین ملک خود که آن را به واسطه موسی برحسب نیست و پسران شما پسران ما را از ترس خداوند باز خواهند داشت. فرمان خداوند به تصرف آورده بودند، بروند. ۱۰ و چون به حوالی ۲۶ پس گفتیم برای ساختن مذهبی به جهت خود تدارک ببینیم، اردن که در زمین کنعان است رسیدند، بنی روبین و بنی جاد نه برای قربانی سوختنی و نه برای ذبیحه، ۲۷ بلکه تا در میان ما و نصف سبط منسی در آنجا به کنار اردن مذهبی بنا نمودند، و شما و در میان نسلهای ما بعد از ما شاهد باشد تا عبادت یعنی مذهب عظیم المنظری. ۱۱ و بنی اسرائیل خبر این را شنیدند خداوند را به حضور او با قربانی های سوختنی و ذبایح سلامتی که اینک بنی روبین و بنی جاد و نصف سبط منسی، به مقابل خود به جا آوریم، تا در زمان آینده پسران شما به پسران ما نگویند زمین کنعان، در حوالی اردن، بر کناری که از آن بنی اسرائیل است، که شما را در خداوند هیچ بهره‌ای نیست. ۲۸ پس گفتیم اگر در مذهبی بنا کرده‌اند. ۱۲ پس چون بنی اسرائیل این را شنیدند، زمان آینده به ما و به نسلهای ما چنین بگویند، آنگاه ما خواهیم تمامی جماعت بنی اسرائیل در شیلوله جمع شدند تا برای مقاتله گفت، نمونه مذهب خداوند را ببینید که پدران ما ساختند نه برای ایشان برآیند. ۱۳ و بنی اسرائیل فینحاس بن العازار کاهن را نزد بنی قربانی سوختنی و نه برای ذبیحه، بلکه تا در میان ما و شما شاهد روبین و بنی جاد و نصف سبط منسی به زمین جلعاد فرستادند. باشد. ۲۹ حاشا از ما که از خداوند متمرّد شده، امروز از متابعت ۱۴ و با او ده رئیس، یعنی یک رئیس از هر خاندان آبی از جمیع خداوند برگردیم، و مذهبی برای قربانی سوختنی و هدیه آردی و اسباط اسرائیل را که هر یکی از ایشان رئیس خاندان آبی ایشان از ذبیحه سوای مذهب یهوه، خدای ما که پیش روی مسکن اوست، قبایل بنی اسرائیل بودند. ۱۵ پس ایشان نزد بنی روبین و بنی جاد بسازیم.» ۳۰ و چون فینحاس کاهن و سروران جماعت و روسای و نصف سبط منسی به زمین جلعاد آمدند و ایشان را مخاطب قبایل اسرائیل که با وی بودند سخنی را که بنی روبین و بنی جاد و ساخته، گفتند: ۱۶ «تمامی جماعت خداوند چنین می‌گویند: این بنی منسی گفته بودند، شنیدند، در نظر ایشان پسند آمد. ۳۱ و چه فتنه است که به خدای اسرائیل انگیزه‌اید که امروز از متابعت فینحاس بن العازار کاهن به بنی روبین و بنی جاد و بنی منسی خداوند برگشته‌اید و برای خود مذهبی ساخته، امروز از خداوند گفت: «امروز دانستیم که خداوند در میان ماست، چونکه این متمرّد شده‌اید؟ ۱۷ آیا گناه فغور برای ما کم است که تا امروز خود خیانت را بر خداوند نوزید، پس الان بنی اسرائیل را از دست

اربع را که درحیرون باشد در کوهستان یهودا، تقدیس نمودند. ۸ و در کوهستان افرایم که شهرملجای قاتلان است با نواحی آن و از آن طرف اردن به سمت مشرق اریحا باصرا در صحرا در بیابان جازر را بانواحی آن به ایشان دادند. ۲۲ و قصبایم را بانواحی آن و از سبط روبین و راموت را درجلعاد از سبط جاد و جولان را در بیت حورون را با نواحی آن، یعنی چهار شهر. ۲۳ و از سبط دان باشان از سبطمنسی تعیین نمودند. ۹ اینهاست شهرهایی که برای التقی را با نواحی آن و جبتون را با نواحی آن. ۲۴ و ایلون را با تمامی بنی اسرائیل و برای غربی که در میان ایشان ماوا گزینند معین نواحی آن و جت رمون را با نواحی آن، یعنی چهار شهر. ۲۵ و از شده بود، تا هرکه کسی راهشو کشته باشد به آنجا فرار کند، و نصف سبط منسی تنکک را با نواحی آن و جت رمون را با نواحی به دست ولی مقتول کشته نشود تا وقتی که به حضور جماعت آن، یعنی دو شهر دادند. ۲۶ تمامی شهرهای قبایل بقیه بنی قهات حاضر شود.

۲۱ آنگاه روسای آبی لایوان نزد العازراکهن و نزد یوشع بن نون و نزد روسای آبی اسباط بنی اسرائیل آمدند. ۲ و ایشان را درشلوه در زمین کنعان مخاطب ساخته، گفتند که «خداوند به واسطه موسی امر فرموده است که شهرها برای سکونت و حوالی آنها به جهت بهایم ما، به ما داده شود.» ۳ پس بنی اسرائیل برحسب فرمان خداوند این شهرها را با حوالی آنها از ملک خود به لایوان دادند. ۴ و قرعه برای قبایل قهاتیان بیرون آمد، و برای پسران هارون کاهن که ازجمله لایوان بودند سیزده شهر از سبط یهودا، و از سبط شمعون و ازسبط بنیامین به قرعه رسید. ۵ و برای بقیه پسران قهات، ده شهر از قبایل سبط افرایم و از سبط دان و از نصف سبط منسی به قرعه رسید. ۶ و برای پسران جرشون سیزده شهر از قبایل سبط یساکار و از سبط اشیر و از سبط نفتالی و از نصف سبط منسی در باشان به قرعه رسید. ۷ و برای پسران مراری برحسب قبایل ایشان دوازده شهر از سبط روبین و از سبط جاد و از سبط یولون رسید. ۸ و بنی اسرائیل، این شهرها و حوالی آنها را به لایوان به قرعه دادند، چنانکه خداوند به واسطه موسی امر فرموده بود. ۹ و از سبط بنی یهودا و از سبط بنی شمعون این شهرها را که به نامها ذکر می شود، دادند. ۱۰ و اینها به پسران هارون که از قبایل قهاتیان ازبنی لایوی بودند رسید، زیرا که قرعه اول از ایشان بود. ۱۱ پس قریه اربع پدر عناق که حیرون باشد در کوهستان یهودا با حوالی که در اطراف آن بود، به ایشان دادند. ۱۲ لیکن مزرعه های شهر و دهات آن را به کالیب بن یفنه برای ملکیت دادند. ۱۳ و به پسران هارون کاهن، حیرون را که شهرملجای قاتلان است با حوالی آن، و لبنه را باحوالی آن دادند. ۱۴ و یتیر را با نواحی آن واشتموع را با نواحی آن. ۱۵ و حولون را با نواحی آن و دبیر را با نواحی آن. ۱۶ و عین را با نواحی آن و یطه را با نواحی آن و بیت شمس را با نواحی آن، یعنی از این دو سبط نه شهر را. ۱۷ و از سبطبنیامین جبعون را با نواحی آن و جبع را با نواحی آن. ۱۸ عناتوت را با نواحی آن و علمون را بانواحی آن، یعنی چهار شهر دادند. ۱۹ تمامی شهرهای پسران هارون کهنه سیزده شهر با نواحی آنها بود. ۲۰ و اما قبایل بنی قهات لایوان، یعنی بقیه بنی قهات شهرهای قرعه ایشان از سبط افرایم بود. ۲۱ پس شکیم را

۲۲ آنگاه یوشع رویینان و جادیان و نصف سبط منسی را خوانده، ۲ به ایشان گفت: «شما هرچه موسی بنده خداوند به

یهودا بود. ۲ و اینها نصیب ایشان شد یعنی بشیر شمع و شمع و بود ۳۴ و حدش به سمت مغرب به سوی ازنوت تا بور پیچید، و از مولادا. ۳ و حصر شوعل و بال و عاصم. ۴ و التولد و بتول و آنجا تا حقوق بیرون آمد، و به سمت جنوب به زبولون رسید و حرمه. ۵ و صقل و بیت مرکبوت و حصر سوسه. ۶ و بیت لباعوت به سمت مغرب به اشیر رسید، و به سمت مشرق به یهودا نزد وشاروحن. سیزده شهر با دهات آنها. ۷ و عین ورمون و عاتر اردن. ۳۵ و شهرهای حصاردار صدیم و صیر و حمه و رقه و کناره. و عاشان، چهارده شهر با دهات آنها. ۸ تمامی دهاتی که در ۳۶ و ادامه و رامه و حاصور. ۳۷ و قاذش و اذری و عین حاصور. اطراف این شهرها تا بعلت بشیر رامه جنوبی بود. ملک سبط بنی ۳۸ و بیرون و مجدلیل و حوریم و بیت عناه و بیت شمس، نوزده شمعون برحسب قبایل ایشان این بود. ۹ و ملک بنی شمعون از شهر با دهات آنها. ۳۹ ملک سبطینی نفتالی برحسب قبایل ایشان میان قسمت بنی یهودا بود، زیرا قسمت بنی یهودا برای ایشان زیاد این بود، یعنی شهرها با دهات آنها. ۴۰ و قرعه هفتم برای سبط بود، پس بنی شمعون ملک خود را از میان ملک ایشان گرفتند. بنی دان برحسب قبایل ایشان بیرون آمد. ۴۱ و حد ملک ایشان ۱۰ و قرعه سوم برای بنی زبولون برحسب قبایل ایشان برآمد، و حد صرعه و اشتئول و غیر شمس بود. ۴۲ و شعلبین و ایلون و یتله. ملک ایشان تا ساریدرسید. ۱۱ و حد ایشان به طرف مغرب تا ۴۳ و ایلون و تمنه و عقرون. ۴۴ و التقیه و جبنتون و بعله. ۴۵ و مرعله رفت و تا دباشه رسید و تا وادی که در مقابل یقنعام است، یهود و بنی برق و جت رمون. ۴۶ و میاه یرقون و رقون با سر حدی رسید. ۱۲ و از سارید به سمت مشرق به سوی مطلع آفتاب تا که درمقابل یافا است. ۴۷ و حد بنی دان از طرف ایشان بیرون سرحد کسلوت تابور پیچید، و نزد دابره بیرون آمده، به یافیع رسید. رفت، زیر که بنی دان برآمده، با لشم جنگ کردند و آن را گرفته، ۱۳ و از آنجا به طرف مشرق تا جت حافر و تا عت قاصین گذشته، به دم شمشیر زدند. و متصرف شده، در آن سکونت گرفتند. پس نزد رمون بیرون آمد و تانیعه کشیده شد. ۱۴ و این حد به طرف لشم رادان نامیدند، موافق اسم دان که پدر ایشان بود. ۴۸ این شمال تاحتانوت آن را احاطه کرد، و آخرش نزد وادی یفتحتیل بود. است ملک سبط بنی دان برحسب قبایل ایشان، یعنی این شهرها با ۱۵ و قطه و نهلال و شمرن و بداله و بیت لحم، دوازده شهر با دهات آنها. ۴۹ و چون از تقسیم کردن زمین برحسب حدودش دهات آنها. ۱۶ این ملک بنی زبولون برحسب قبایل ایشان بود، فارغ شدند، بنی اسرائیل ملکی را در میان خود به یوشع بن نون یعنی این شهرها با دهات آنها. ۱۷ و قرعه چهارم برای یساکار برآمد دادند. ۵۰ برحسب فرمان خداوند شهری که او خواست، یعنی برای بنی یساکار برحسب قبایل ایشان. ۱۸ و حدایشان تا یزرعیل و کسلوت و شونم بود. ۱۹ و حفاریم و شیون و اناحره. در آن ساکن شد. ۵۱ این است ملکهای که العازار کاهن با ۲۰ و ربیت و قشیون و آبص. ۲۱ و رمه و عین جنیم و عین حده و یوشع بن نون و روسای آبای اسباط بنی اسرائیل درشیلوه به حضور بیت فقیص. ۲۲ و این حد به تابور و شخصیمه و بیت شمس رسید، و آخر حد ایشان نزد اردن بود. یعنی شانزده شهر با دهات

آنها. ۲۳ این ملک سبطینی یساکار برحسب قبایل ایشان بود، یعنی شهرها با دهات آنها. ۲۴ و قرعه پنجم برای سبط بنی اشیر برحسب قبایل ایشان بیرون آمد. ۲۵ و حد ایشان حلقه و حلّی و باطن و اکشاف. ۲۶ و الملک و عمعاد و مشال و به طرف مغرب به کرمل و شیحور لبته رسید. ۲۷ و به سوی مشرق آفتاب به بیت داجون پیچیده، تا زبولون رسید، و به طرف شمال تا وادی یفتحتیل و بیت عامق و نعیتیل و به طرف چپ نزد کابول بیرون آمد. ۲۸ و به حبرون و رحوب و حمون و قانه تا صیدون بزرگ. ۲۹ و این حد به سوی رامه به شهر حصاردار صور پیچید و این حد به سوی حوصه برگشت، و انتهایش نزد دریا در دیار اکریب بود. ۳۰ و عمه و عقیق و رحوب، و بیست و دو شهر با دهات آنها. ۳۱ ملک سبط بنی اشیر برحسب قبایل ایشان این بود، یعنی این شهرها با دهات آنها. ۳۲ و قرعه ششم برای بنی نفتالی بیرون آمد، یعنی برای بنی نفتالی برحسب قبایل ایشان. ۳۳ و حد ایشان از حالف از بلوطی که در صعنیم است و ادامی و ناقب و بینیل تا لقوم بود و آخرش نزد اردن را در جلیل در کوهستان نفتالی و شکیم را در کوهستان افرایم و قریه

و در اشیر بیت‌شان وقصبه هایش، و ییلعام و قصبه هایش، و برای ثبت کردن زمین می‌رفتند امر فرموده، گفت: «بروید و در ساکنان دور و قصبه هایش، و ساکنان عین دور و قصبه هایش، و زمین گردش کرده، آن را ثبت نمایید و نزد من برگردید، تا در اینجا ساکنان تناک و قصبه هایش، و ساکنان مجدو و قصبه هایش، در حضور خداوند در شیلوه برای شما قرعه اندازم.» ۹ پس آن یعنی سه محال کوهستانی داشت. ۱۲ لیکن بنی منسی ساکنان مردان رفته، از میان زمین گذشتند و آن را به هفت حصه به حسب آن شهرها را نتوانستند بیرون کنند، و کنعانیان جازم بودند که شهرهایش در طوماری ثبت نموده، نزد یوشع به اردو در شیلوه در آن زمین ساکن باشند. ۱۳ و واقع شد که چون بنی اسرائیل برگشتند. ۱۰ و یوشع به حضور خداوند در شیلوه برای ایشان قرعه قوت یافتند، از کنعانیان جزیه گرفتند، لیکن ایشان را بالکل بیرون انداخت، و در آنجا یوشع زمین را برای بنی اسرائیل برحسب فرقه نکردند. ۱۴ و بنی یوسف یوشع را خطاب کرده، گفتند: «چرا های ایشان تقسیم نمود. ۱۱ و قرعه سبط بنی بنیامین برحسب یک قرعه و یک حصه فقط به من برای ملکیت دادی؟ و حال قبایل ایشان برآمد، و حدود حصه ایشان در میان بنی یهوذا و بنی آنکه من قوم بزرگ هستم، چونکه خداوند تا الان مرا برکت داده یوسف افتاد. ۱۲ و حد ایشان به سمت شمال از اردن بود، و حد است.» ۱۵ یوشع به ایشان گفت: «اگر تو قوم بزرگ هستی به ایشان به طرف اریحا به سوی شمال برآمد، و از میان کوهستان به جنگل برآی و در آنجا در زمین فرزین ورفائیلان برای خود مکانی سوی مغرب بالا رفت، و انتهایش به صحرای بیت آون بود. ۱۳ و صاف کن، چونکه کوهستان افرایم برای تو تنگ است.» ۱۶ بنی یوسف گفتند: «کوهستان برای ما کفایت نمی کند، و جمیع ثیل باشد، و حد ایشان به سوی عطاروت ادار برجانب کوهی که کنعانیان که در زمین وادی ساکنند، اربه های آهنین دارند، چه به جنوب بیت حورون پایین است، رفت. ۱۴ و حدش کشیده شد آنانی که در بیت‌شان و قصبه هایش، و چه آنانی که در وادی و به‌جانب مغرب به سوی جنوب از کوهی که در مقابل بیت یزرعیل هستند.» ۱۷ پس یوشع به خاندان یوسف یعنی به افرایم و حورون جنوبی است گذشت، و انتهایش نزد قریه بعل بود که آن را منسی خطاب کرده، گفت: «تو قوم بزرگ هستی و قوت بسیار قریت یعاریم می‌گویند و یکی از شهرهای بنی یهوذاست. این‌جانب داری، برای تو یک قرعه نخواهد بود. ۱۸ بلکه کوهستان نیز از آن غربی است. ۱۵ و جانب جنوبی از انتهای قریت یعاریم بود، و این تو خواهد بود، و اگرچه آن جنگل است آن راخواهی برید، و تمامی حد به طرف مغرب می‌رفت و به سوی چشمه آبهای نفتوح برآمد. حدودش مال تو خواهد بود زیرا که کنعانیان را بیرون خواهی کرد، اگرچه اربه های آهنین داشته، و زورآور باشند.»

۱۸ و تمامی جماعت بنی اسرائیل در شیلوه جمع شده، خیمه اجتماع را در آنجا برپا داشتند، و زمین پیش روی ایشان مغلوب بود. ۲ و از بنی اسرائیل هفت سبط باقی ماندند، که هنوز ملک خود را تقسیم نکرده بودند. ۳ و یوشع به بنی اسرائیل گفت: «شما تا به کی کاهلی می‌ورزید و داخل نمی شوید تا در آن زمینی که یهوه خدای پدران شما، به شما داده است، تصرف نمایید؟ ۴ سه نفر برای خود از هر سبط انتخاب کنید، تا ایشان را روانه نمایم، و برخاسته، از میان زمین گردش کرده، آن را برحسب ملکهای خود ثبت کنند، و نزد من خواهند برگشت. ۵ و آن را به هفت حصه تقسیم کنند، و یهوذا به سمت جنوب به حدود خود خواهد ماند، و خاندان یوسف به سمت شمال به حدود خود خواهد ماند. ۶ و شما زمین را به هفت حصه ثبت کرده، آن را نزد من اینجا بیاورید، و من برای شما در اینجا در حضور یهوه، خدای ما، قرعه خواهم انداخت. ۷ زیرا که لاویان در میان شما هیچ نصیب ندارند، چونکه کهنات خداوند نصیب ایشان است، و جادو رویین و نصف سبط منسی ملک خود را که موسی، بنده خداوند، به ایشان داده بود در آن طرف اردن به سمت شرقی گرفته‌اند.» ۸ پس آن مردان برخاسته، رفتند و یوشع آنانی را که

۱۹ و قرعه دومین برای شمعون برآمد، یعنی برای سبط بنی شمعون برحسب قبایل ایشان، و ملک ایشان در میان ملک بنی

ترغیب کرد که از پدر خود زمینی طلب نماید، و دختر از لاغ خود می‌آید، بیرون آمد. ۲ و از بیت ثیل تالوز برآمده، به سرحد ارکیان پایین آمد، و کالیب وی را گفت: «چه می‌خواهی؟» ۱۹ گفت: تا عطاروت گذشت. ۳ و به سمت مغرب به سرحد یفلیطیان تا «مرا برکت ده. چونکه زمین جنوبی را به من داده‌ای، چشمه های کناریت حورون پایین و تا جازر پایین آمد، و انتهایش تا دریا بود. آب نیز به من بده. پس چشمه های بالا و چشمه های پایین را به ۴ پس پسران یوسف، منسی و افرایم، ملک خود را گرفتند. ۵ و او بخشید. ۲۰ این است ملک سبط بنی یهودا به حسب قبایل حدود بنی افرایم به حسب قبایل ایشان چنین بود که حد شرقی ایشان. ۲۱ و شهرهای انتهایی سبط بنی یهودا به سمت جنوب بر ملک ایشان عطاروت ادارتا بیت حورون بالا بود. ۶ و حد غربی سرحد ادم قبصیل و عیدر و یاجور بود، ۲۲ و قینه و دیمونه ایشان به طرف شمال نزد مکمیت برآمد و حد ایشان به سمت وعدعه، ۲۳ و قادش و حاصور و بیتان، ۲۴ و زیف و طالم و مشرق به تانه شیلو برگشته، به طرف مشرق یانوحه از آن گذشت. بعولت، ۲۵ و حاصور حدته و قریوت حصرون که حاصور باشد. ۷ و از یانوحه به عطاروت و نعره پایین آمده، به اریحا رسید و ۲۶ امام و شماع ومولاده، ۲۷ و حصرجده و حشمون و بیت به اردن منتهی شد. ۸ و سرحد غربی آن از تفوح تاوادی قانه فالط، ۲۸ و حصر شوعال و بیرشع و بزپوتیه، ۲۹ و بعاله و عییم و رفت و آخر آن به دریا بود، این است ملک سبط بنی افرایم به عاصم، ۳۰ و التولد و کسبل و حرمه، ۳۱ و صقلج و مدمنه و حسب قبایل ایشان. ۹ علاوه بر شهرهایی که از میان ملک بن سنسنة، ۳۲ و لباوت و سلخیم و عین و رمون، جمیع این شهرها با منسی برای بنی افرایم جدا شده بود، جمیع شهرها بادهات آنها دهات آنهاست و نه می‌باشد. ۳۳ و در هامون اشتال و صرعه و بود. ۱۰ و کنعانیان را که در جازر ساکن بودند، بیرون نکردند. اشنه، ۳۴ و زانوح و عین جنیم و تفوح وعینام، ۳۵ و یرموت و پس کنعانیان تا امروز در میان افرایم ساکنند، و برای جزیه، بندگان عدلام و سوکوه و عزیقه، ۳۶ و شعرایم و عدتایم و الجدییه و شدند.

جدیتایم، چهارده شهر با دهات آنها. ۳۷ صنان و حداشاه و مجدل جاد. ۳۸ و دلعان و المصفه و یقتیل. ۳۹ و لاختیش و بصفه وعجلون. ۴۰ و کبون و لحمان و کتلیش. ۴۱ وجدیروت و بیت داجون و نعمه و مقیده. شانزده شهر با دهات آنها. ۴۲ و لینه و عاتر و عاشان. ۴۳ و یفتاح و اشنه و نصیب. ۴۴ و قعیله واکزب و مریشه. نه شهر با دهات آنها. ۴۵ وعقرون و قصبهها و دهات آن. ۴۶ از عقرون تادریا، همه که به اطراف اشدود بود با دهات آنها. ۴۷ و اشدود و قصبهها و دهات آن. و غزا و قصبهها و دهات آن تا وادی مصر، و تا دریای بزرگ و کنار آن. ۴۸ و در کوهستان شامیر و تیر و سوکوه. ۴۹ و دونه و قریه سنه که دبیر باشد. ۵۰ و عتاب و اشتموه و عانیم. ۵۱ و جوشن و حولون و جیلوه، یازده شهر با دهات آنها. ۵۲ و اراب و دومه و اشعان. ۵۳ و یانوم و بیت تفوح و افیقه. ۵۴ و حمطه و قریه اربع که حبرون باشد، و صیعور، نه شهر با دهات آنها. ۵۵ و معون و کرمل و زیف و یوطه. ۵۶ ویزعیل و یقدعام و زانوح. ۵۷ و القاین و جبعه و تمنه، ده شهر با دهات آنها. ۵۸ و حلحول و بیت صور و جدور. ۵۹ و معارات و بیت عنوت و الثقون، شش شهر با دهات آنها. ۶۰ و قریه بعل که قریه یعاریم باشد و الزبه، دوشهر با دهات آنها. ۶۱ و در بیابان بیت عرب و مدین و سکا که. ۶۲ و اللبشان و مدینه الملح و عین جدی، شش شهر بادهات آنها. ۶۳ و اما ییوسیان که ساکن اورشلیم بودند، بنی یهودا نتوانستند ایشان را بیرون کنند. پس ییوسیان با بنی یهودا تا امروز در اورشلیم ساکنند.

۱۶ و قرعه برای بنی یوسف به سمت مشرق، از اردن اریحا به طرف آبهای اریحا تا صحرایی که از اریحا به سوی کوه بیت ثیل بر

ایشان برقرار شد. ۳۰ و حدود ایشان از محنائیم تمامی باشان بن یفنه به ملکیت بخشید. ۱۴ بنابراین حیرون تا امروز ملکیت یعنی تمامی ممالک عوج، ملک باشان و تمامی قریه های یائیر کالیب بن یفنه قنزی شد، زیرا که یهوه خدای اسرائیل را به تمامی که در باشان است، شصت شهر بود. ۳۱ و نصف جلعاد و دل پیروی نموده بود. ۱۵ و قبل از آن نام حیرون، قریه اربع بود که عشتاروت و ادرعی شهرهای مملکت عوج در باشان برای پسران او در میان عناقیان مرد بزرگ ترین بود. پس زمین از جنگ آرام ماکیر بن منسی یعنی برای نصف پسران ماکیر بحسب قبیله های گرفت.

ایشان بود. ۳۲ اینهاست آنچه موسی در عربات موآب در آن طرف اردن در مقابل اریحا به سمت مشرق برای ملکیت تقسیم کرد. ۳۳ لیکن به سبط لاوی، موسی هیچ نصیب نداد زیرا که یهوه، خدای اسرائیل، نصیب ایشان است چنانکه به ایشان گفته بود.

۱۴ و اینهاست ملکهای که بنی اسرائیل درزمین کنعان گرفتند، که العازار کاهن و یوشع بن نون و روسای آبای اسباط بنی اسرائیل برای ایشان تقسیم کردند. ۲ بحسب قریه، ملکیت ایشان شد، برای نه سبط و نصف سبط، چنانکه خداوند به دست موسی امر فرموده بود. ۳ زیرا که موسی ملکیت دو سبط و نصف سبط را به آن طرف اردن داده بود، امابه لاویان هیچ ملکیت در میان ایشان نداد. ۴ زیرا پسران یوسف دو سبط بودند، یعنی منسی و افرایم، و به لاویان هیچ قسمت در زمین ندادند، غیر از شهرها به جهت سکونت و اطراف آنها به جهت مواشی و اموال ایشان. ۵ چنانکه خداوند موسی را امر فرموده بود، همچنان بنی اسرائیل عمل نموده، زمین را تسلیم کردند. ۶ آنگاه بنی یهودا در جلجال نزد یوشع آمدند، و کالیب بن یفنه قنزی وی را گفت: «سخنی را که خداوند به موسی، مرد خدا، درباره من و تو و قادش برنیع گفت می دانی. ۷ من چهل ساله بودم وقتی که موسی، بنده خداوند، مرا از قادش برنیع برای جاسوسی زمین فرستاد، و برای او خبر بازآوردم چنانکه در دل من بود. ۸ لیکن برادرانم که همراه من رفته بودند دل قوم را گداختند، و اما من یهوه خدای خود را به تمامی دل پیروی کردم. ۹ و در آن روز موسی قسم خورد و گفت: البته زمینی که پای تو بر آن گذارده شد برای تو و اولاد ملکیت ابدی خواهد بود، زیرا که یهوه خدای مرا به تمامی دل پیروی نمودی. ۱۰ و الان اینک خداوند چنانکه گفته بود این چهل و پنج سال مرا زنده نگاه داشته است، از وقتی که خداوند این سخن را به موسی گفت هنگامی که اسرائیل در بیابان راه می رفتند، و الان، اینک من امروز هشتاد و پنج ساله هستم. ۱۱ و حال امروز قوت من باقی است مثل روزی که موسی مرا فرستاد، چنانکه قوت من در آن وقت بود، همچنان قوت من الان است، خواه برای جنگ کردن و خواه برای رفتن و آمدن. ۱۲ پس الان این کوه را به من بده که در آن روز خداوند درباره اش گفت، زیرا تو در آن روز شنیدی که و عناقیان در آنجا بودند، و شهرهای بزرگ و حصاردار است، شاید خداوند با من خواهد بود تا ایشان را بیرون کنم، چنانکه خداوند گفته است.» ۱۳ پس یوشع او را برکت داد و حیرون را به کالیب

کوه حرمون، و تمامی عربیه شرقی را متصرف شدند. ۲ سیهون لبنان تامصرفوت مايم که جميع صيدونيان باشند، من ايشان را از ملک اموريان که در حشبون ساکن بود، واز عروعر که به کناره پيش بني اسرائيل بيرون خواهم کرد، ليکن تو آنها را به بني اسرائيل به وادی ارنون است، و از وسط وادی و نصف جلعاد تا وادی ييوق ملکيت به قرعه تقسيم نما چنانکه تو را امر فرموده‌ام. ۷ پس الان که سرحد بني عمون است، حکمرانی می‌کرد. ۳ و ازعربه تا اين زمين را به نه سبط و نصف سبط منسی برای ملکيت تقسيم دريای کنروت به طرف مشرق و تا دريای عربيه، يعني بحرالمح به نما. ۸ با او روينيان و جاديان ملک خود را گرفتند که موسی در طرف مشرق به راه بيت يشيموت و به طرف جنوب زیر دامن آن طرف اردن به سمت مشرق به ايشان داد، چنانکه موسی بنده فسجه. ۴ و سر حد عوج، ملک باشان، که از بقيه رفائيان بود و خداوند به ايشان بخشیده بود. ۹ از عروعر که بر کناره وادی در عشتاروت و ادعی سکونت داشت. ۵ ودر کوه حرمون و ارنون است، و شهری که در وسط وادی است، و تمامی بيابان سلخه و تمامی باشان تا سر حدجشوريان و معکيان و بر نصف ميدبا تا دييون. ۱۰ و جميع شهرهای سيهون ملک اموريان که در جلعاد تا سرحدسيهون، ملک حشبون حکمرانی می‌کرد. ۶ اينهارا حشبون تا سرحد بني عمون حکمرانی می‌کرد. ۱۱ و جلعاد و موسی بنده خداوند و بني اسرائيل زنده، وموسی بنده خداوند آن را سرحدجشوريان و معکيان و تمامی کوه حرمون و تمامی باشان تا به روينيان و جاديان ونصف سبط منسی به ملکيت داد. ۷ و سلخه. ۱۲ و تمامی ممالک عوج در باشان که در اشتاروت و اينانند ملوک آن زمين که يوشع وبنی اسرائيل ايشان را در آن طرف ادعی حکمرانی می‌کرد، و او از بقيه رفائيان بود. پس موسی اردن به سمت مغرب کشت، از بعل جاد در وادی لبنان، تا کوه ايشان را شکست داد و بيرون کرد. ۱۳ اما بني اسرائيل جشوريان و حالق که به سعي بالا می‌رود، و يوشع آن را به اسباط اسرائيل معکيان را بيرون نکردند، پس جشور و معکی تا امروز در میان برحسب فرقه های ايشان به ملکيت داد. ۸ در کوهستان و هامون اسرائيل ساکنند. ۱۴ ليکن به سبط لاوی هيچ ملکيت نداد، و عربيه ودشتها و صحرا و در جنوب از حثيان و اموريان وکنعانيان و زيراهدای آتشين يهوه خدای اسرائيل ملکيت وی است چنانکه به فرزيان و حويان و يويسيان. ۹ يکی ملک اريحا و يکی ملک عای او گفته بود. ۱۵ و موسی به سبط بني روبين برحسب قبیله های که در پهلوی بيت ثيل است. ۱۰ و يکی ملک اورشلیم و يکی ملک حبرون. ۱۱ و يکی ملک يرموت و يکی ملک لاختيش. است و شهری که دروسط وادی است و تمامی بيابان که پهلوی ۱۲ و يکی ملک عجلون و يکی ملک جازر. ۱۳ و يکی ملک دبير ميدبااست. ۱۷ حشبون و تمامی شهرهایش که در بيابان است و يکی ملک جادر. ۱۴ و يکی ملک حرما و يکی ملک عراد. دييون و باموت بعل و بيت بعل معون. ۱۸ ويهصه و قديموت و ۱۵ و يکی ملک لبنه و يکی ملک عدلام. ۱۶ و يکی ملک مقديه ميفاعت. ۱۹ و قريتایم و سبمه و سارت شحر که در کوه دره و يکی ملک بيت ثيل. ۱۷ و يکی ملک تفوح و يکی ملک حافر. ۱۸ و يکی ملک عفيق و يکی ملک لشارون. ۱۹ و يکی ملک مادون و يکی ملک حاصور. ۲۰ و يکی ملک شمرون مرون و يکی ملک اکشاف. ۲۱ و يکی ملک تعناک و يکی ملک مجدو. ۲۲ و يکی ملک قادش و يکی ملک يقنعام در کرمل. بودند، شکست داد. ۲۲ و بعام بن بعور فالگیر را بني اسرائيل در ۲۳ و يکی ملک دور در نافت دور و يکی ملک امتهار در جلجال. میان کشتگان به شمشيرکشتند. ۲۳ و سرحد بني روبين اردن و ۲۴ پس يکی ملک ترصه وجميع ملوک سی و یک نفر بودند.

۱۳ و يوشع پير و سالخورده شد، و خداوندبه وی گفت: «تو پير و سالخورده شده‌ای و هنوز زمين بسيار برای تصرف باقي می‌ماند. ۲ و اين است زميني که باقي می‌ماند، تمامی بلوک فلسطينيان و جميع جشوريان. ۳ ازشيحور که در مقابل مصر است تا سرحد عقرون به سمت شمال که از کنعانيان شمرده می‌شود، يعني پنج سردار فلسطينيان از غزيان و اشودديان و اشقلوليان و جتيان و عقرونيان و عويان. ۴ و ازجنوب تمامی زمين کنعانيان و مغاره‌ای که ازصيدونيان است تا افیق و تا سرحد اموريان. ۵ وزمين ايشان يعني شهرها و دهات آنها. ۲۹ و موسی به نصف سبط جبيليان و تمامی لبنان به سمت مطلع آفتاب از بعل جاد که زیر کوه حرمون است تا مدخل حمات. ۶ تمامی ساکنان کوهستان از

آن و همه کسانی را که در آن بودند به دم شمشیر کشت چنانکه به دست اسرائیل تسلیم نمود، که ایشان را زدند و تا صیدون بزرگ به لینه کرده بود. ۳۳ آنگاه هورام ملک جازر برای اعانت لاخلیش و مسرفوت مایم و تا وادی مصفه به طرف شرقی تعاقب کرده، آمد، و یوشع او و قومش را شکست داد، به حدی که کسی را کشتند، به حدی که کسی را از ایشان باقی نگذاشتند. ۹ و برای او باقی نگذاشت. ۳۴ و یوشع با تمامی اسرائیل از لاخلیش به یوشع به طوری که خداوند به وی گفته بود با ایشان رفتار نموده، عجلون گذشتند و به مقابلش اردو زده، با آن جنگ کردند. ۳۵ و اسبان ایشان را پی کرد و ارابه های ایشان را به آتش سوزانید. در همان روز آن را گرفته، به دم شمشیر زدند و همه کسانی را که ۱۰ و یوشع در آن وقت برگشت، و حاصور را گرفته، ملکش را با در آن بودند در آن روز هلاک کرد چنانکه به لاخلیش کرده بود. شمشیر کشت، زیرا حاصور قبل از آن سر جمیع آن ممالک بود. ۳۶ و یوشع با تمامی اسرائیل از عجلون به حبرون برآمده، با آن ۱۱ و همه کسانی را که در آن بودند به دم شمشیر کشته، ایشان جنگ کردند. ۳۷ و آن را گرفته، آن را با ملکش و همه شهرهایش را بالکل هلاک کرد، و هیچ ذی حیات باقی نماند، و حاصور را و همه کسانی که در آن بودند به دم شمشیر زدند، و موافق هرائچه به آتش سوزانید. ۱۲ و یوشع تمامی شهرهای آن ملوک و جمیع که به عجلون کرده بود کسی را باقی نگذاشت، بلکه آن را با همه ملوک آنها را گرفت و ایشان را به دم شمشیر کشته، بالکل هلاک کسانی که در آن بودند، هلاک ساخت. ۳۸ و یوشع با تمامی کرد به طوری که موسی بنده خداوند امر فرموده بود. ۱۳ لکن همه اسرائیل به دبیر برگشت وبا آن جنگ کرد. ۳۹ و آن را با ملکش و شهرهایی که بر تلهای خود استوار بودند اسرائیل آنها را نسوزانید، همه شهرهایش گرفت و ایشان را به دم شمشیر زدند، و همه سوی حاصور که یوشع آن را فقط سوزانید. ۱۴ و بنی اسرائیل تمامی کسانی را که در آن بودند، هلاک ساختند و او کسی را باقی غنیمت آن شهرها و بهایم آنها را برای خود به غارت برند، اما نگذاشت و به طوری که به حبرون رفتار نموده بود به دبیر و ملکش همه مردم رابه دم شمشیر کشتند، به حدی که ایشان را هلاک نیز رفتار کرد، چنانکه به لینه و ملکش نیز رفتار نموده بود. ۴۰ پس کرده، هیچ ذی حیات را باقی نگذاشتند. ۱۵ چنانکه خداوند یوشع تمامی آن زمین یعنی کوهستان و جنوب و هامون و وادیها و بنده خود موسی را امر فرموده بود، همچنین موسی به یوشع امر جمیع ملوک آنها را زده، کسی را باقی نگذاشت و هر ذی نفس فرمود و به همین طور یوشع عمل نمود، و چیزی از جمیع احکامی را هلاک کرده، چنانکه یهوه، خدای اسرائیل، امر فرموده بود. ۴۱ و که خداوند به موسی فرموده بود، باقی نگذاشت. ۱۶ پس یوشع یوشع ایشان را از قادش برینع تاغره و تمامی زمین جوشن را تا تمامی آن زمین کوهستان و تمامی جنوب و تمامی زمین جوشن و جبعون زد. ۴۲ و یوشع جمیع این ملوک و زمین ایشان را در یک وقت گرفت، زیرا که یهوه، خدای اسرائیل، برای اسرائیل جنگ حالق که به سوی سعیر بالا می رود تا بعل جاد که در وادی لبنان می کرد. ۴۳ و یوشع با تمامی اسرائیل به اردو در جلجال مراجعت زیر کوه حرمان است، و جمیع ملوک آنها را گرفته، ایشان را زد و کشت. ۱۸ و یوشع روزهای بسیار با این ملوک جنگ کرد. ۱۹ و شهری نبود که با بنی اسرائیل صلح کرده باشد، جز حویانی که در جبعون ساکن بودند و همه دیگران را در جنگ گرفتند. ۲۰ زیرا از جانب خداوند بود که دل ایشان را سخت کند تا به مقابله اسرائیل درآیند و او ایشان را بالکل هلاک سازد، و بر ایشان رحمت نشود بلکه ایشان را نابود سازد چنانکه خداوند به موسی امر فرموده بود. ۲۱ و در آن زمان یوشع آمده، عنافیان را از کوهستان از جبرون و دبیر و عتاب و همه کوههای یهودا و همه کوههای اسرائیل منقطع ساخت، و یوشع ایشان را با شهرهای ایشان بالکل هلاک کرد. ۲۲ کسی از عنافیان در زمین بنی اسرائیل باقی نماند، لیکن در غزا و جت واشدود بعضی باقی ماندند. ۲۳ پس یوشع تمامی زمین را برحسب آنچه خداوند به موسی گفته بود، گرفت، و یوشع آن را به بنی اسرائیل برحسب فرقه ها و اسباط ایشان به ملکیت بخشید و زمین از جنگ آرام گرفت.

۱۱ و واقع شد که چون یابین ملک حاصور این را شنید، نزد یویاب ملک مادون و نزد ملک شمرون و نزد ملک اخشاف فرستاد. ۲ و نزد ملوکی که به طرف شمال در کوهستان، و در عرب، جنوب کنروت، و در هامون و در نافوت دور، به طرف مغرب بودند. ۳ و نزد کنعانیان به طرف مشرق و مغرب و اموریان و حتیان و فرزای و بیوسیان در کوهستان، و حویان زیر حرمون در زمین مصفه. ۴ و آنها با تمامی لشکرهای خود که قوم بسیاری بودند و عدد ایشان مثل ریگ در کناره دریا بود با اسبان و ارابه های بسیار بیرون آمدند. ۵ و تمامی این ملوک جمع شده، آمدند و نزد آبهای میروم در یک جا اردو زدند تا با اسرائیل جنگ کنند. ۶ و خداوند به یوشع گفت: «از ایشان مترس زیرا که فردا چنین وقتی جمیع ایشان را کشته شده، به حضور اسرائیل تسلیم خواهم کرد، و اسبان ایشان را پی خواهی کرد، و ارابه های ایشان را به آتش خواهی سوزانید.»

۷ پس یوشع با تمامی مردان جنگی به مقابله ایشان نزد آبهای میروم ناگهان آمده، بر ایشان حمله کردند. ۸ و خداوند ایشان را

بسیار ترسیدیم، پس این کار را کردیم. ۲۵ و الان، اینک ما در بعد از آن روزی مثل آن واقع نشده بود که خداوند آواز انسان را دست تو هستیم؛ به هر طوری که در نظر تو نیکو و صواب است بشنود زیرا خداوند برای اسرائیل جنگ می‌کرد. ۱۵ پس یوشع با که به ما رفتار نمایی، عمل نما. ۲۶ پس او با ایشان به همین تمامی اسرائیل به اردو به جلجال برگشتند. ۱۶ اما آن پنج ملک طور عمل نموده، ایشان را از دست بنی اسرائیل رهایی داد که فرار کرده، خود را در مغاره مقیده پنهان ساختند. ۱۷ و به یوشع ایشان را نکشتند. ۲۷ و یوشع در آن روز ایشان را مقرر کرد تا هیزم شکنان و سقایان آب برای جماعت و برای مذبح خداوند باشند، مقیده پنهانند. ۱۸ یوشع گفت: «سنگهایی بزرگ به دهنه مغاره در مقامی که او اختیار کند و تا به امروز چنین هستند. بخلطانید و بر آن مردمان بگمارید تا ایشان را نگاهبانی کنند. ۱۹ و

اما شما توقف ننمایید بلکه دشمنان خود را تعاقب کنید و موخر ۱۰ و چون ادونی صدق، ملک اورشلیم شنید که یوشع عای را گرفته و آن را تباه کرده، و به طوری که به اریحا و ملکش عمل نموده بود به عای و ملکش نیز عمل نموده است، و ساکنان جبعون با اسرائیل صلح کرده، در میان ایشان می‌باشند، ۲ ایشان بسیار ترسیدند زیرا جبعون، شهر بزرگ، مثل یکی از شهرهای پادشاه نشین بود، و مردانش شجاع بودند. ۳ پس ادونی صدق، ملک اورشلیم نزد هوهام، ملک حبرون، و فرام، ملک یرموت، و یافیع، ملک لاختیش، و دبیر، ملک عجلون، فرستاده، گفت: ۴ «نزد من آمده، مرا اعانت کنید، تا جبعون را برنیم زیرا که با یوشع و بنی اسرائیل صلح کرده‌اند.» ۵ پس پنج ملک اموریان یعنی ملک اورشلیم و ملک حبرون و ملک یرموت و ملک لاختیش و ملک عجلون جمع شدند، و با تمام لشکر خود برآمدند، و در مقابل جبعون اردو زده، با آن جنگ کردند. ۶ پس مردان جبعون نزد یوشع به اردو در جلجال فرستاده، گفتند: «دست خود را از بند گانت بازمدار. بزودی نزد ما میا و ما را نجات بده، و مدد کن زیرا تمامی ملوک اموریانی که در کوهستان ساکنند، بر ما جمع شده‌اند.» ۷ پس یوشع با جمیع مردان جنگی و همه مردان شجاع از جلجال آمد. ۸ و خداوند به یوشع گفت: «از آنها مترس زیرا ایشان را به‌دست تو دادم و کسی از ایشان پیش تو نخواهد ایستاد.» ۹ پس یوشع تمامی شب از جلجال کوچ کرده، ناگهان به ایشان برآمد. ۱۰ و خداوند ایشان را پیش اسرائیل منهمم ساخت، و ایشان را در جبعون به کشتار عظیمی کشت. و ایشان را به راه گردنه بیت حورون گریزانید، و تا عزیره و مقیده ایشان را کشت. ۱۱ و چون از پیش اسرائیل فرار می‌کردند و ایشان در سرازیری بیت حورون می‌بودند، آنگاه خداوند تا عزیره بر ایشان از آسمان سنگهای بزرگ بارانید و مردند. و آنانی که از سنگهای تگرگ مردند، بیشتر بودند از کسانی که بنی اسرائیل به شمشیر کشتند. ۱۲ آنگاه یوشع در روزی که خداوند اموریان را پیش بنی اسرائیل تسلیم کرد، به خداوند در حضور بنی اسرائیل تکلم کرده، گفت: «ای آفتاب بر جبعون بایست و توای ماه بر وادی ایلون.» ۱۳ پس آفتاب ایستاد و ماه توقف نمود تا قوم از دشمنان خود انتقام گرفتند، مگر این در کتاب یاشر مکتوب نیست که آفتاب در میان آسمان ایستاد و قریب به تمامی روز به فرو رفتن تعجیل نکرد. ۱۴ و قبل از آن و

کشتن همه ساکنان عای در صحرا و در بیابانی که ایشان را در آن گفتند که «از زمین دور آمده‌ایم پس الان با ما عهد ببندید.» و ۷ و تعاقب می‌نمودند فارغ شدند، و همه آنها از دم شمشیر افتاده، مردان اسرائیل به حویان گفتند: «شاید در میان ما ساکن باشید. هلاک گشتند، تمامی اسرائیل به عای برگشته آن را به دم شمشیر پس چگونه با شما عهد ببندیم؟» ۸ ایشان به یوشع گفتند: «ما کشتند. ۲۵ و همه آنانی که در آن روز از مرد و زن افتادند دوازده بندگان تو هستیم.» یوشع به ایشان گفت که «شما کیانید و از هزار نفر بودند یعنی تمامی مردمان عای. ۲۶ زیریوشع دست خود کجایم آید؟» ۹ به وی گفتند: «بندگانیت به سبب اسم یهوه را که با مزاق دراز کرده بود، پس نکشید تا تمامی ساکنان عای را خدای تو از زمین بسیار دور آمده‌ایم زیرا که آوازه او و هرچه را که هلاک کرد. ۲۷ لیکن بهایم و غنیمت آن شهر را اسرائیل برای در مصر کرد، شنیدیم. ۱۰ ونیز آنچه را به دو ملک اموریان که به خود به تاراج بردند موافق کلام خداوند که به یوشع امر فرموده آن طرف اردن بودند یعنی به سیهون، ملک حشبون، و عوج، ملک بود. ۲۸ پس یوشع عای راسوزانید و آن را توده ابدی و خرابه باشان، که در عشتاروت بود، کرد. ۱۱ پس مشایخ ما و تمامی ساخت که تا امروز باقی است. ۲۹ و ملک عای را تا وقت شام به ساکنان زمین ما به ما گفتند که توشه‌ای به جهت راه به دست خود دار کشید، و در وقت غروب آفتاب، یوشع فرمود تا لاش او را از بگیرند و به استقبال ایشان رفته، ایشان را بگویند که ما بندگان دار پایین آورده، او را نزد دهنه دروازه شهر انداختند و توده بزرگ شما هستیم. پس الان با ما عهد ببندید. ۱۲ این نان ما در روزی از سنگها بر آن برپا کردند که تا امروز باقی است. ۳۰ آنگاه که روانه شدیم تا نزد شما بیاییم از خانه‌های خود آن را برای توشه یوشع مذبحی برای یهوه، خدای اسرائیل در کوه عیبیل بنا کرد. راه گرم گرفتیم، والان اینک خشک و کفه زده شده است. ۱۳ و ۳۱ چنانکه موسی، بنده خداوند، بنی اسرائیل را امر فرموده بود، به این مشکهای شراب که پر کردیم تازه بود و اینک پاره شده، و طوری که در کتاب تورات موسی مکتوب است، یعنی مذبحی از این رخت و کفشهای ما از کثرت طول راه کهنه شده است.» سنگهای ناتراشیده که کسی بر آنها آلات آهنین بلند نکرده بود و بر ۱۴ آنگاه آن مردمان از توشه ایشان گرفتند و از دهان خداوند آن قربانی‌های سلامتی برای خداوند گذرانیدند و ذبایح سلامتی مشورت نکردند. ۱۵ و یوشع با ایشان صلح کرده، عهد بست که ذبح کردند. ۳۲ و در آنجا بر آن سنگها نسخه تورات موسی را که ایشان را زنده نگهدارد و رسای جماعت با ایشان قسم خوردند. نوشته بود به حضور بنی اسرائیل مرقوم ساخت. ۳۳ و تمامی اسرائیل ۱۶ اما بعد از انقضای سه روز که با ایشان عهد بسته بودند، و مشایخ و روسا و داوران ایشان به هر دوطرف تابوت پیش لاویان شنیدند که آنها نزدیک ایشانند و در میان ایشان ساکنند. ۱۷ پس کهنه که تابوت عهد خداوند را برمی داشتند ایستادند، هم غریبان بنی اسرائیل کوچ کرده، در روز سوم به شهرهای ایشان رسیدند و هم متوطنان؛ نصف ایشان به طرف کوه جرزیم و نصف ایشان به و شهرهای ایشان، جبعون و کفیره و بیروت و قریه یعاریم، بود. طرف کوه عیبیل چنانکه موسی بنده خداوند امر فرموده بود، تا قوم ۱۸ و بنی اسرائیل ایشان را نکشتند زیرا رسای جماعت برای ایشان اسرائیل را ول برکت دهند. ۳۴ و بعد از آن تمامی سخنان شریعت، به یهوه، خدای اسرائیل، قسم خورده بودند، و تمامی جماعت هم برکت‌ها و هم لعنت‌ها را به طوری که در کتاب تورات مرقوم برروسا همه‌همه کردند. ۱۹ و جمیع روسا به تمامی جماعت گفتند است، خواند. ۳۵ از هرچه موسی امر فرموده بود حرفی نبود که که برای ایشان به یهوه، خدای اسرائیل، قسم خوردیم پس الان یوشع به حضور تمام جماعت اسرائیل با زنان و اطفال و غریبانی که نمی‌توانیم به ایشان ضرر برسانیم. ۲۰ این را به ایشان خواهیم کرد و میان ایشان می‌رفتند، نخواند.

۹ و واقع شد که تمامی ملوک حتیان و اموریان و کنعانیان و «بگذارید که زنده بمانند.» پس برای تمامی جماعت هیزم شکنان فرزین و حویان و یبوسیان، که به آن طرف اردن در کوه و هامون و سقایان آب شدند، چنانکه روسا به ایشان گفته بودند. ۲۲ و و در تمامی کناره دریای بزرگ تا مقابل لبنان بودند، چون این را یوشع ایشان را خواند و بدیشان خطاب کرده، گفت: «چرا ما را شنیدند، ۲ با هم جمع شدند، تا بایوشع و اسرائیل متفق جنگ فریب دادید و گفتید که ما از شما بسیار دور هستیم و حال آنکه کنند. ۳ و اما ساکنان جبعون چون آنچه را که یوشع به اریحا در میان ما ساکنید. ۲۳ پس حال شما ملمعونید و از شما غلامان و عای کرده بود شنیدند، ۴ ایشان نیز به حیل رفتار نمودند و هیزم شکنان و سقایان آب همیشه برای خانه خدای ما خواهند روانه شده، خویشتر را مثل ایلچیان ظاهر کرده، جوالهای کهنه بر بود.» ۲۴ ایشان در جواب یوشع گفتند: «زیرا که بندگان تو را الاغهای خود و مشکهای شراب که کهنه و پاره و بسته شده بود، یقین خبر دادند که یهوه، خدای تو، بنده خود موسی را امر کرده گرفتند. ۵ و بر پایهای خود کفشهای مندرس و پینه زده و بر بدن بود که تمامی این زمین را به شما بدهد، و همه ساکنان زمین را از خود رخت کهنه و تمامی نان توشه ایشان خشک و کفه زده بود. پیش روی شما هلاک کنند، و برای جانهای خود به سبب شما ۶ و نزد یوشع به اردو در جلیلال آمده، به او و به مردان اسرائیل

نزد او یافت شود با هرچه دارد به آتش سوخته شود، زیرا که از اول از حضور ما فرامی کنند، پس از پیش ایشان خواهیم گریخت. عهد خداوند تجاوز نموده، قباحتی در میان اسرائیل به عمل آورده ۷ آنگاه از کمین گاه برخاسته، شهر را به تصرف آورد، زیرا یهوه، است.» ۱۶ پس یوشع بامدادان بزودی برخاسته، اسرائیل را به خدای شما آن را به دست شما خواهد داد. ۸ و چون شهر را گرفته اسباط ایشان نزدیک آورد و سبطیهودا گرفته شد. ۱۷ و قبیله یهودا باشند پس شهر را به آتش بسوزانید و موافق سخن خداوند به عمل را نزدیک آورد و قبیله زارحیان گرفته شد. پس قبیله زارحیان را به آورد. اینک شما را امر نمودم. ۹ پس یوشع ایشان را فرستاد و به مردان ایشان نزدیک آورد و زیدی گرفته شد. ۱۸ و خاندان او را به کمین گاه رفته، در میان بیت ثیل و عای به طرف غربی عای مردان ایشان نزدیک آورد و عخان بن کرمی ابن زیدی بن زارح از سبط یهودا گرفته شد. ۱۹ و یوشع به عخان گفت: «ای پسر بامدادان بزودی برخاسته، قوم را صاف آری نمود، و او با مشایخ من الان یهوه خدای اسرائیل را جلال بده و نزد او اعتراف نما و اسرائیل پیش روی قوم بسوی عای روانه شدند. ۱۱ و تمامی مردان مرا خبر بده که چه کردی و از مامخفی مدار.» ۲۰ عخان در جنگی که با وی بودند روانه شده، نزدیک آمدند و در مقابل شهر جواب یوشع گفت: «فی الواقع به یهوه خدای اسرائیل گناه کرده، رسیده، به طرف شمال عای فرود آمدند، و در میان او و عای و چنین و چنان به عمل آورده‌ام. ۲۱ چون در میان غنیمت ردایی وادی ای بود. ۱۲ و قریب به پنج هزار نفر گرفته، ایشان را در میان فاخر شنکاری و دوپست مثقال نقره و یک شمش طلا که وزنش بیت ثیل و عای به طرف غربی شهر در کمین نهاد. ۱۳ پس قوم، پنجاه مثقال بودیدیم، آنها را طمع‌ورزیده، گرفتم، و اینک در میان یعنی تمامی لشکر که به طرف شمالی شهر بودند و آنانی را که به خیمه من در زمین است و نقره زیر آن می‌باشد.» ۲۲ آنگاه یوشع طرف غربی شهر در کمین بودند قرار دادند، و یوشع آن شب در رسولان فرستاد و به خیمه دویدند، و اینک در خیمه او پنهان بود و میان وادی رفت. ۱۴ و چون ملک عای این را دید او و تمامی نقره زیر آن. ۲۳ و آنها را از میان خیمه گرفته، نزد یوشع و جمیع قومش تعجیل نموده، به زودی برخاستند، و مردان شهر به مقابله بنی اسرائیل آوردند و آنها را به حضور خداوند نهادند. ۲۴ و یوشع و بنی اسرائیل برای جنگ به جای معین پیش عربی بیرون رفتند، و او تمامی بنی اسرائیل با وی عخان پسر زارح و نقره و ردا و شمش ندانست که در پشت شهر برای وی در کمین هستند. ۱۵ و طلا و پسرانش و دخترانش و گاوانش و حمارانش و گوسفندانش و یوشع و همه اسرائیل خود را از حضور ایشان منهرم ساخته، به راه خیمه‌اش و تمامی مایملکش را گرفته، آنها را به وادی عخور بردند. بیابان فراز کردند. ۱۶ و تمامی قومی را که در شهر بودند ندادرداند ۲۵ و یوشع گفت: «برای چه ما را مضطرب ساختی؟ خداوند امروز تا ایشان را تعاقب کنند. پس یوشع راتعاقب نموده، از شهر دور تو را مضطرب خواهد ساخت.» پس تمامی اسرائیل او را سنگسار شدند. ۱۷ و هیچکس در عای و بیت ثیل باقی نماند که از عقب کردند و آنها را به آتش سوزانیدند و ایشان را به سنگها سنگسار بنی اسرائیل بیرون نرفت، و دروازه‌های شهر را باز گذاشته، اسرائیل کردند. ۲۶ و توده بزرگ از سنگها بر او برپا داشتند که تا به امروز را تعاقب نمودند. ۱۸ و خداوند به یوشع گفت: «مزرایی که هست، و خداوند از شدت غضب خود برگشت، بنابراین اسم آن دردست توست بسوی عای دراز کن، زیرا آن را به دست تو دادم و یوشع، مزرایی را که به دست خود داشت به سوی شهر دراز کرد. مکان تا امروز وادی عخور نامیده شده است.

۸ و خداوند به یوشع گفت: «مترس و هراسان مباش. تمامی مردان جنگی را با خود بردارو برخاسته، به عای برو. اینک ملک عای و قوم اوو شهرش و زمینش را به دست تو دادم. ۲ و به عای و ملکش به طوری که به اریحا و ملکش عمل نمودی بکن، لیکن غنیمتش را با بهایمیش برای خود به تاراج گیرید و در پشت شهر کمین ساز.» ۳ پس یوشع و جمیع مردان جنگی برخاستند تا به عای بروند، و یوشع سی هزار نفر از مردان دلاور انتخاب کرده، ایشان را در شب فرستاد. ۴ و ایشان را امر فرموده، گفت: «اینک شما برای شهردر کمین باشید، یعنی از پشت شهر و از شهر بسیار دور مروید، و همه شما مستعد باشید. ۵ و من و تمام قومی که با منند نزدیک شهر خواهیم آمد، و چون مثل دفعه اول به مقابله ما بیرون آیند از پیش ایشان فرار خواهیم کرد. ۶ و ما را تعاقب خواهند کرد تا ایشان را از شهر دور سازیم، زیرا خواهند گفت که مثل دفعه

۱۰ و یوشع قوم را امر فرموده، گفت: «صدا زنید و آواز شما شنیده نشود، بلکه سخنی از دهان شما بیرون نیاید تا روزی که به شما بگویم که صدا کنید. آن وقت صدا زنید.» ۱۱ پس تابوت خداوند را به شهر طواف داد و یک مرتبه دور شهر گردش کرد. و ایشان به لشکرگاه برگشتند و شب را در لشکرگاه به سر بردند. ۱۲ بامدادان یوشع به زودی برخاست و کاهنان تابوت خداوند را برداشتند. ۱۳ و هفت کاهن هفت کرنای یوییل را برداشته، پیش تابوت خداوند می رفتند، و کرناها را می نواختند، و مردان مسلح پیش ایشان می رفتند، و ساقه لشکر از عقب تابوت خداوند رفتند، و چون می رفتند (کاهنان) کرناها را می نواختند. ۱۴ پس روز دوم، شهر را یک مرتبه طواف کرده، به لشکرگاه برگشتند، و شش روز چنین کردند. ۱۵ و در روز هفتم، وقت طلوع فجر، به زودی برخاسته، شهر را به همین طور هفت مرتبه طواف کردند، جز اینکه در آن روز شهر را هفت مرتبه طواف کردند. ۱۶ و چنین شد در مرتبه هفتم، چون کاهنان کرناها را نواختند که یوشع به قوم گفت: «صدا زنید زیرا خداوند شهر را به شما داده است. ۱۷ و خود شهر و هرچه در آن است برای خداوند حرام خواهد شد، و راحاب فاحشه فقط، با هرچه با وی در خانه باشد زنده خواهد ماند، زیرا سولانی را که فرستادیم پنهان کرد. ۱۸ و اما شما زنهار خویش را از چیز حرام نگاه دارید، مباد بعد از آنکه آن را حرام کرده باشید، از آن چیز حرام بگیرید و لشکرگاه اسرائیل را حرام کرده، آن را مضطرب سازید. ۱۹ و تمامی نفره و طلا و ظروف مسین و آهنین، وقف خداوند می باشد و به خزانه خداوند گذارد شود.» ۲۰ آنگاه قوم صدا زدند و کرناها را نواختند. و چون قوم آواز کرنا را شنیدند و قوم به آواز بلند صدا زدند، حصار شهریه زمین افتاد. و قوم یعنی هر کس پیش روی خود به شهر برآمد و شهر را گرفتند. ۲۱ و هرآنچه در شهر بود از مرد و زن و جوان و پیر و حتی گاو و گوسفند و الاغ را به دم شمشیر هلاک کردند. ۲۲ و یوشع به آن دو مرد که به جاسوسی زمین رفته بودند، گفت: «به خانه زن فاحشه بروید، و زن را با هرچه دارد از آنجا بیرون آرید چنانکه برای وی قسم خوردید.» ۲۳ پس آن دو جوان جاسوس داخل شده، راحاب و پدرش و مادرش و برادرانش را با هرچه داشت بیرون آوردند، بلکه تمام خویشانش را آورد، ایشان را بیرون لشکرگاه اسرائیل جا دادند. ۲۴ و شهر را با آنچه در آن بود، به آتش سوزانیدند. لیکن نفره و طلا و ظروف مسین و آهنین را به خزانه خانه خداوند گذاردند. ۲۵ و یوشع، راحاب فاحشه و خاندان پدرش را با هرچه از آن او بود زنده نگاه داشت، و او تا امروز در میان اسرائیل ساکن است، زیرا سولان را که یوشع برای جاسوسی اریحافراستاده بود پنهان کرد. ۲۶ و در آنوقت یوشع ایشان را قسم داده، گفت: «ملعون باد به حضور خداوند کسی که برخاسته، این

۷ و بنی اسرائیل در آنچه حرام شده بود خیانت ورزیدند، زیرا عخان ابن کرمی ابن زبدي ابن زارح از سبط یهودا، از آنچه حرام شده بود گرفت، و غضب خداوند بر بنی اسرائیل افروخته شد. ۲ و یوشع از اریحا تا عای که نزد بیت آون به طرف شرقی بیت ثیل واقع است، مردان فرستاد و ایشان را خطاب کرده، گفت: «بروید و زمین راجاسوسی کنید.» پس آن مردان رفته، عای راجاسوسی کردند. ۳ و نزد یوشع برگشتند، او را گفتند: «تمامی قوم برنیایند؛ به قدر دو یا سه هزار نفر برآیند و عای را بزنند و تمامی قوم را به آنجا زحمت ندهی زیرا که ایشان کم اند.» ۴ پس قریب به سه هزار نفر از قوم به آنجا رفتند و از حضور مردان عای فرار کردند. ۵ و مردان عای از آنها به قدر سی و شش نفر کشتند و از پیش دروازه تاشباریم ایشان را تعاقب نموده، ایشان را در نشیب زدند، و دل قوم گداخته شده، مثل آب گردید. ۶ و یوشع و مشایخ اسرائیل جامه خود را چاک زده، پیش تابوت خداوند تا شام رو به زمین افتادند، و خاک به سرهای خود پاشیدند. ۷ و یوشع گفت: «آهای خداوند یهوه برای چه این قوم را از اردن عبور دادی تا ما را به بدست اموریان تسلیم کرده، ما را هلاک کنی، کاش راضی شده بودیم که به آن طرف اردن بمانیم. ۸ آهای خداوند چه بگویم بعد از آنکه اسرائیل از حضور دشمنان خود پشت داده اند. ۹ زیرا چون کنعانیان و تمامی ساکنان زمین این را بشنوند دور ما را خواهند گرفت و نام ما را از این زمین منقطع خواهند کرد، و تو به اسم بزرگ خود چه خواهی کرد؟» ۱۰ خداوند به یوشع گفت: «برخی چرا تو به این طور به روی خود افتاده ای. ۱۱ اسرائیل گناه کرده، و از عهدی نیز که به ایشان امر فرمودم تجاوز نموده اند و از چیز حرام هم گرفته، دزدیده اند، بلکه انکار کرده، آن را در اسباب خود گذاشته اند. ۱۲ از این سبب بنی اسرائیل نمی توانند به حضور دشمنان خود بایستند و از حضور دشمنان خود پشت داده اند، زیرا که ملعون شده اند، و اگر چیز حرام را از میان خود تبه نسازید، من دیگر با شما نخواهم بود. ۱۳ برخی قوم را تقدیس نما و بگو برای فردا خویش را تقدیس نمایند، زیرا یهوه خدای اسرائیل چنین می گوید: ای اسرائیل چیزی حرام در میان توست و تا این چیز حرام را از میان خود دور نکنی، پیش روی دشمنان خود نمی توانی ایستاد. ۱۴ پس بامدادان، شما موافق اسباط خود نزدیک بیایید، و چنین شود که سبطی را که خداوند انتخاب کند به قبیله های خود نزدیک آیند، و قبیله ای را که خداوند انتخاب کند به خاندانهای خود نزدیک بیایند، و خاندانی را که خداوند انتخاب کند به مردان خود نزدیک آیند. ۱۵ و هرکه آن چیز حرام

وکاهنان به حضور قوم عبور کردند. ۱۲ و بنی روبین و بنی جاد و آن زمین را ببینید که خداوند برای پدران ایشان قسم خورده بود نصف سبط منسی مسلح شده، پیش روی بنی اسرائیل عبور کردند که آن را به ما بدهد، زمینی که به شیر و شهد جاری است.» چنانکه موسی به ایشان گفته بود. ۱۳ قریب به چهل هزار نفر و اما پسران ایشان که در جای آنها برخیزانیده بود یوشع ایشان مهیا شده کارزار به حضور خداوند به صحرای اریحای جنگ عبور رامختون ساخت، زیرا نامختون بودند چونکه ایشان را در راه ختنه کردند. ۱۴ و در آن روز خداوند، یوشع را در نظر تمامی اسرائیل نکرده بودند. ۸ و واقع شد که چون از ختنه کردن تمام قوم فارغ بزرگ ساخت، و از او در تمام ایام عمرش می‌ترسیدند، چنانکه شدند، در جایهای خود در لشکرگاه ماندند تا شفا یافتند. ۹ و از موسی ترسیده بودند. ۱۵ و خداوند یوشع را خطاب کرده، خداوند به یوشع گفت: «امروز عاز مصر را از روی شما غلطانیدم. گفت: ۱۶ «کاهنانی را که تابوت شهادت را برمی دارند، بفرما از این سبب نام آن مکان تا امروز جلجال خوانده می‌شود.» که از اردن برآیند.» ۱۷ پس یوشع کاهنان را امر فرموده، گفت: ۱۰ و بنی اسرائیل در جلجال اردو زدند و عیدفصح را در شب روز «از اردن برآیند.» ۱۸ و چون کاهنانی که تابوت عهد خداوند را چهاردهم ماه، در صحرای اریحا نگاه داشتند. ۱۱ و در فردای بعد برمی داشتند از میان اردن برآمدند و کف پایهای کاهنان برخشکی از فصح در همان روز، از حاصل کهنه زمین، نازکهای فطیر وخوشه گذارده شد، آنگاه آب اردن بجای خود برگشت و مثل پیش بر های برشته شده خوردند. ۱۲ و در فردای آن روزی که از حاصل تمامی کناره هایش جاری شد. ۱۹ و در روز دهم از ماه اول، قوم زمین خوردند، من موقوف شد و بنی اسرائیل دیگر من نداشتند، و از اردن برآمدند و در جلجال به جانب شرقی اریحا اردو زدند. ۲۰ و در آن سال از محصول زمین کنعان می‌خوردند. ۱۳ و واقع شد یوشع آن دوازده سنگ را که از اردن گرفته بودند، در جلجال چون یوشع نزد اریحا بود که چشمان خود را بالا انداخته، دید که نصب کرد. ۲۱ و بنی اسرائیل را خطاب کرده، گفت: «چون پسران اینک مردی با شمشیر برهنه در دست خود پیش وی ایستاده بود. شما در زمان آینده از پدران خود پرسیده، گویند: که این سنگها و یوشع نزد وی آمده، او را گفت: «آیا تو از ماهستی یا از دشمنان چیست؟ ۲۲ آنگاه پسران خود را تعلیم داده، گویند که اسرائیل از ما؟» ۱۴ گفت: «نی، بلکه من سردار لشکر خداوند هستم که این اردن به خشکی عبور کردند. ۲۳ زیرا یهوه، خدای شما، آب الان آمدم.» پس یوشع روی به زمین افتاده، سجده کرد و به اردن را از پیش روی شما خشکانید تا شماعبور کردید، چنانکه وی گفت: «آقایم به بنده خود چه می‌گوید؟» ۱۵ سردار لشکر یهوه خدای شما به بحرقلزم کرد که آن را پیش روی ما خشکانید خداوند به یوشع گفت که «نعلین خود را از پایت بیرون کن زیرا تا ماعبور کردیم. ۲۴ تا تمامی قومهای زمین دست خداوند را بدانند که آن زورآور است، و از یهوه، خدای شما، همه اوقات بترسند.»

۶ (و اریحا به سبب بنی اسرائیل سخت بسته شد، به طوری که کسی به آن رفت و آمد نمی کرد.) ۲ و یهوه به یوشع گفت:

۵ و واقع شد که چون تمامی ملوک اموریانی که به آن طرف اردن به سمت مغرب بودند، و تمامی ملوک کنعانیانی که به کناره دریا بودند، شنیدند که خداوند آب اردن را پیش روی بنی اسرائیل خشکانیده بود تا ما عبور کردیم، دلهای ایشان گداخته شد و از ترس بنی اسرائیل، دیگر جان در ایشان نماند. ۲ در آن وقت، خداوند به یوشع گفت: «کاردها از سنگ چخماق برای خود بساز، و بنی اسرائیل را بار دیگر مختون ساز.» ۳ و یوشع کاردها از سنگ چخماق ساخته، بنی اسرائیل را بر تل غلفه ختنه کرد. ۴ و سبب ختنه کردن یوشع این بود که تمام ذکوران قوم، یعنی تمام مردان جنگی که از مصر بیرون آمدند به سر راه در صحرا مردند. ۵ اما تمامی قوم که بیرون آمدند مختون بودند، و تمامی قوم که در صحرا بعد از بیرون آمدن ایشان از مصر به سر راه مولود شدند، مختون نگشتند. ۶ زیرا بنی اسرائیل چهل سال در بیابان راه می‌رفتند، تا تمامی آن طایفه، یعنی آن مردان جنگی که از مصر بیرون آمده بودند، تمام شدند. زانرو که آواز خداوند را نشنیدند و خداوند به ایشان قسم خورده، گفت: «شما را نمی گذارم که

۵ «بین اریحا و ملکش و مردان جنگی را به دست تو تسلیم کردم. ۳ پس شما یعنی همه مردان جنگی شهر را طواف کنید، و یک مرتبه دور شهر بگردید، و شش روز چنین کن. ۴ و هفت کاهن پیش تابوت، هفت کرنای یوبیل بردارند، و در روز هفتم شهر را هفت مرتبه طواف کنید، و کاهنان کرناها را بنوازند. ۵ و چون بوق یوبیل کشیده شود و شما آواز کرنا را بشنوید، تمامی قوم به آواز بلند صدا کنند، و حصار شهر به زمین خواهد افتاد، و هر کس از قوم پیش روی خود برآید.» ۶ پس یوشع بن نون کاهنان را خوانده، به ایشان گفت: «تابوت عهد را بردارید و هفت کاهن هفت کرنای یوبیل را پیش تابوت خداوند بردارند.» ۷ و به قوم گفتند: «پیش بروید و شهر را طواف کنید، و مردان مسلح پیش تابوت خداوند بروند.» ۸ و چون یوشع این را به قوم گفت، هفت کاهن هفت کرنای یوبیل را برداشته، پیش خداوند رفتند و کرناها را نواختند و تابوت عهد خداوند از عقب ایشان روانه شد. ۹ و مردان مسلح پیش کاهنانی که کرناها را می‌نواختند رفتند، و ساقه لشکر از عقب تابوت روانه شدند و چون می‌رفتند، کاهنان کرناها را می‌نواختند.

«ما از این قسم تو که به ما دادی میرا خواهیم شد. ۱۸ اینک چون ۱۳ و واقع خواهد شد چون کف پایهای کاهانی که تابوت یهوه، ما به زمین داخل شویم، این طناب ریسمان قرمز را به دریچه‌ای که خداوند تمامی زمین را برمی دارند در آبهای اردن قرار گیرد که ما را به آن پایین کردی ببند، و پدرت و مادرت و برادرانت و تمامی آبهای اردن، یعنی آبهای که از بالا می‌آید شکافته شده مثل توده خاندان پدرت را نزد خود به خانه جمع کن. ۱۹ و چنین خواهد بر روی هم خواهد ایستاد.» ۱۴ و چون قوم از خیمه های خود شد که هر کسی که از در خانه تو به کوچه بیرون رود، خورش روانه شدند تا از اردن عبور کنند و کاهنان تابوت عهد را پیش روی برسرش خواهد بود و ما میرا خواهیم بود، و هر که نزد تو در خانه قوم می‌پرند. ۱۵ و برادرانگان تابوت به اردن رسیدند، و پایهای باشد، اگر کسی بر او دست بگذارد، خورش بر سر ما خواهد بود. کاهانی که تابوت را برداشته بودند، به کنار آب فرو رفت (و اردن، ۲۰ و اگر این کار ما را برزور دهی، از قسم تو که به ما داده‌ای میرا تمام موسم حصاد، بر همه کناره هایش سیلاب می‌شود). ۱۶ واقع خواهیم بود.» ۲۱ او گفت: «موافق کلام شما باشد.» پس ایشان شد که آبهای که از بالامی آمد، بایستاد و به مسافتی بسیار را روانه کرده، رفتند، و طناب قرمز را به دریچه بست. ۲۲ پس دور تا شهر آمد که به‌جانب صرتان است، بلند شد، و آبی که ایشان روانه شده، به کوه آمدند و در آنجا سه روز ماندند تا تعاقب به سوی دریای عرب، یعنی بحرالمحیط می‌رفت تمام قطع شد، و کنندگان برگشتند، و تعاقب کنندگان تمامی راه را جستجو کردند قوم در مقابل اریحا عبور کردند. ۱۷ و کاهانی که تابوت عهد ولی ایشان را نیافتند. ۲۳ پس آن دو مرد برگشته، از کوه به زیر خداوند را برمی داشتند در میان اردن بر خشکی قائم ایستادند، و آمدند و از نهر عبور نموده، نزد یوشع بن نون رسیدند، و هرآنچه به جمیع اسرائیل به خشکی عبور کردند تا تمامی قوم از اردن، بالکلیه ایشان واقع شده بود، برای وی بیان کردند. ۲۴ و به یوشع گفتند: گذشتند.

«هرآنچه خداوند تمامی زمین را به‌دست ما داده است و جمیع ساکنان زمین به‌سبب ما گذاشته شده‌اند.» ۴ بالکلیه گذشتند، خداوند یوشع را خطاب کرده، گفت:

۲ «دوازده نفر از قوم، یعنی از هر سبطیک نفر را بگیرد. ۳ و ۳ بامدادان یوشع بزودی برخاسته، او و تمامی بنی‌اسرائیل از شطیم روانه شده، به اردن آمدند، و قبل از عبور کردن در آنجا پایهای کاهنان قائم ایستاده بود، دوازده سنگ بردارید، و آنها را با منزل گرفتند. ۲ و بعد از سه روز رسوای ایشان از میان لشکرگاه خود برده، در منزلی که امشب در آن فرود می‌آید بنهید.» ۴ پس گذشتند. ۳ و قوم را امر کرده، گفتند: «چون تابوت عهد یهوه، یوشع آن دوازده مرد را که از بنی‌اسرائیل انتخاب کرده بود، یعنی خدای خود را ببینید که لاویان کهنه آن را می‌برند، آنگاه شما از آن هر سبط یک نفر طلبید. ۵ و یوشع به ایشان گفت: «پیش جای خود روانه شده، در عقب آن بروید. ۴ و در میان شما و آن، تابوت یهوه، خدای خود به میان اردن بروید، و هر کسی از شما به مقدار دوهزار ذراع مسافت باشد، و نزدیک آن میایید تا راهی که یک سنگ موافق شماره اسباط بنی‌اسرائیل بر دوش خود بردارد. باید رفت بدانید، زیرا که از این راه قبل از این عبور نکرده‌اید.» ۵ و ۶ تا این در میان شما علامتی باشد هنگامی که پسران شما در یوشع به قوم گفت: «خود را تقدیس نمایند زیرا خداوند در زمان آینده پرسیده، گویند که مقصود شما از این سنگها چیست؟ میان شما کارهای عجیب خواهد کرد.» ۶ و یوشع کاهنان را ۷ آنگاه به ایشان بگوید: که آبهای اردن از حضور تابوت عهد خطاب کرده، گفت: «تابوت عهد را برداشته، پیش روی قوم خداوند شکافته شد، یعنی هنگامی که آن از اردن می‌گذشت، بروید.» پس تابوت عهد را برداشته، پیش روی قوم روانه شدند. آبهای اردن شکافته شد، پس این سنگها به جهت بنی‌اسرائیل و خداوند یوشع را گفت: «امروز به بزرگ ساختن تو در نظر تمام برای یادگاری ابدی خواهد بود.» ۸ و بنی‌اسرائیل موافق آنچه اسرائیل شروع می‌کنم تابدانند که چنانکه با موسی بودم با تو نیز یوشع امر فرموده بود کردند، و دوازده سنگ از میان اردن به طوری خواهم بود. ۸ پس تو کاهنان را که تابوت عهد را برمی دارند امر که خداوند به یوشع گفته بود، موافق شماره اسباط بنی‌اسرائیل فرموده، بگو: چون شما به کنار آب اردن برسید در اردن بایستید.» برداشتند، و آنها را با خود به جایی که در آن منزل گرفتند برده، آنها ۹ و یوشع بنی‌اسرائیل را گفت: «اینجا نزدیک آمده، سخنان یهوه را در آنجا نهاده. ۹ و یوشع در وسط اردن، در جایی که پایهای خدای خود را بشنوید.» ۱۰ و یوشع گفت: «به این خواهید کاهانی که تابوت عهد را برداشته بودند، ایستاده بود، دوازده دانست که خدای زنده در میان شماست، و او کنعانیان و حتیان سنگ نصب کرد و در آنجا تا امروز هست. ۱۰ و کاهانی که و حویان و فرزای و جرجاشیان و اموریان و یبوسی را از پیش روی تابوت را برمی داشتند در وسط اردن ایستادند، تا هرآنچه خداوند شما البته بیرون خواهد کرد. ۱۱ اینک تابوت عهد خداوند تمامی یوشع را امر فرموده بود که به قوم بگوید تمام شد، به حسب آنچه زمین، پیش روی شما به اردن عبور می‌کند. ۱۲ پس الان دوازده موسی به یوشع امر کرده بود و قوم به تعجیل عبور کردند. ۱۱ و نفر از اسباط اسرائیل، یعنی از هر سبط یک نفر را انتخاب کنید. بعد از آنکه تمامی قوم بالکل گذشتند، واقع شد که تابوت خداوند

در هر چیز اطاعت نمودیم، تو را نیز اطاعت خواهیم نمود، فقط یهوه، خدای تو، با تو باشد چنانکه با موسی بود. ۱۸ هر کسی که از حکم تو رو گرداند و کلام تو را در هر چیزی که او را امر فرمایی اطاعت نکند، کشته خواهد شد، فقط قوی و دلیر باش.»

۲ و یوشع بن نون دو مرد جاسوس از شطیم به پنهانی فرستاده، گفت: «روانه شده، زمین اریحا را ببینید.» پس رفته، به خانه زن زانیهای که راحاب نام داشت داخل شده، در آنجا خوابیدند. ۲ و ملک اریحا را خبر دادند که «اینک مردمان ازبنی اسرائیل امشب داخل این جا شدند تا زمین راجاسوسی کنند.» ۳ و ملک اریحا نزد راحاب فرستاده، گفت: «مردانی را که نزد تو آمده، به خانه تو داخل شده‌اند، بیرون بیاور زیرا برای جاسوسی تمامی زمین آمده‌اند.» ۴ و زن آن دومرد را گرفته، ایشان را پنهان کرد و گفت: «بلی آن مردان نزد من آمدند اما ندانستم از کجا بودند. ۵ و نزدیک به وقت بستن دروازه، آن مردان در تاریکی بیرون رفتند و نمی دانم که ایشان کجا رفتند. به زودی ایشان را تعاقب نمایند که به ایشان خواهی رسید.» ۶ لیکن او ایشان را به پشت بام برده، در شاخه های کتان که برای خود بر پشت بام چیده بود، پنهان کرده بود. ۷ پس آن کسان، ایشان را به راه اردن تا گذارها تعاقب نمودند، و چون تعاقب کنندگان ایشان بیرون رفتند، دروازه را بستند. ۸ و قبل از آنکه بخوابند، او نزد ایشان به پشت بام برآمد. ۹ و به آن مردان گفت: «می دانم که یهوه این زمین را به شما داده، و ترس شما بر مامستولی شده است، و تمام ساکنان زمین به سبب شما گداخته شده‌اند. ۱۰ زیرا شنیده‌ایم که خداوند چگونه آب دریای قلزم را پیش روی شما خشکانید، وقتی که از مصر بیرون آمدید، و آنچه به دو پادشاه اموریان که به آن طرف اردن بودند کردید، یعنی سیهون و عوج که ایشان راهلاک ساختید. ۱۱ و چون شنیدیم دلای ما گداخته شد، و به سبب شما دیگر در کسی جان نماند، زیرا که یهوه خدای شما، بالا در آسمان و پایین بر زمین خداست. ۱۲ پس الان برای من به خداوند قسم بخورید که چنانکه به شما احسان کردم، شما نیز به خاندان پدرم احسان خواهید نمود، و نشانه امانت به من بدهید ۱۳ که پدرم و مادرم و برادرانم و خواهرانم و هر چه دارند زنده خواهید گذارد، و جانهای ما را از موت رستگار خواهید ساخت.» ۱۴ آن مردان به وی گفتند: «جانهای ما به عوض شما بمیرند که چون خداوند این زمین را به ما بدهد اگر این کار ما را بروز ندهید، البته به شما احسان و امانت خواهیم کرد.» ۱۵ پس ایشان را با طناب از دریچه پایین کرد، زیرا خانه او بر حصار شهر بود و او بر حصار ساکن بود. ۱۶ و ایشان را گفت: «به کوه بروید مباداتعاقب کنندگان به شما برسند و در آنجا سه روز خود را پنهان کنید، تا تعاقب کنندگان برگردند بعد از آن به راه خود بروید.» ۱۷ آن مردان به وی گفتند:

۱ و واقع شد بعد از وفات موسی، بنده خداوند، که خداوند یوشع بن نون، خادم موسی را خطاب کرده، گفت: ۲ «موسی بنده من وفات یافته است، پس الان برخیز و از این اردن عبور کن، تو و تمامی این قوم، به زمینی که من به ایشان، یعنی به بنی اسرائیل می‌دهم. ۳ هر جایی که کف پای شما گذارده شود به شما داده‌ام، چنانکه به موسی گفتم. ۴ از صحرا و این لبنان تا نهر بزرگ یعنی نهر فرات، تمامی زمین حتیان و تادریای بزرگ به طرف مغرب آفتاب، حدود شما خواهد بود. ۵ هیچکس را در تمامی ایام عمرت یارای مقاومت با تو نخواهد بود. چنانکه با موسی بودم با تو خواهم بود، تو را مهمل نخواهم گذاشت و ترک نخواهم نمود. ۶ قوی و دلیر باش، زیرا که تو این قوم را متصرف، زمینی که برای پدران ایشان قسم خوردم که به ایشان بدهم، خواهی ساخت. ۷ فقط قوی و بسیار دلیر باش تا بحسب تمامی شریعتی که بنده من، موسی تو را امر کرده است متوجه شده، عمل نمایی. زنهار از آن به طرف راست یا چپ تجاوز منما تا هر جایی که روی، کامیاب شوی. ۸ این کتاب تورات ازدهان تو دور نشود، بلکه روز و شب در آن تفکر کن تا بحسب هر آنچه در آن مکتوب است متوجه شده، عمل نمایی زیرا همچنین راه خود را فیروز خواهی ساخت، و همچنین کامیاب خواهی شد. ۹ آیا تو را امر نکردم؟ پس قوی و دلیر باش، مترس و هراسان مباش زیرا در هر جاکه بروی یهوه خدای تو، با توست.» ۱۰ پس یوشع روسای قوم را امر فرموده، گفت: ۱۱ «در میان لشکرگاه بگذرید و قوم را امر فرموده، بگویند: برای خود توشه حاضر کنید، زیرا که بعد از سه روز، شما از این اردن عبور کرده، داخل خواهید شد تا تصرف کنید در زمینی که یهوه خدای شما، به شما برای ملکیت می‌دهد.» ۱۲ و یوشع روینیان و جادیان و نصف سیطمنسی را خطاب کرده، گفت: ۱۳ «بیاد آورید آن سخن را که موسی، بنده خداوند، به شما امر فرموده، گفت: یهوه، خدای شما به شما آرامی می‌دهد و این زمین را به شما می‌بخشد. ۱۴ زنان و اطفال و مواشی شما در زمینی که موسی در آن طرف اردن به شما داد خواهند ماند، و اما شما مسلح شده، یعنی جمیع مردان جنگی پیش روی برادران خود عبور کنید، و ایشان را اعانت نمایید. ۱۵ تا خداوند برادران شما را مثل شما آرامی داده باشد، و ایشان نیز در زمینی که یهوه، خدای شما به ایشان می‌دهد تصرف کرده باشند، آنگاه به زمین ملکیت خود خواهید برگشت و متصرف خواهید شد، در آن که موسی، بنده خداوند به آن طرف اردن به سوی مشرق آفتاب به شما داد.» ۱۶ ایشان در جواب یوشع گفتند: «هر آنچه به ما فرمودی خواهیم کرد، و هر جا ما را بفرستی، خواهیم رفت. ۱۷ چنانکه موسی را

نزدی ایمن ساکن می‌شود. تمامی روز او را مستور می‌سازد. و گفتم که این را به ذریه تو خواهم داد، تو را اجازت دادم که به در میان کشفایش ساکن می‌شود.» ۱۳ و درباره یوسف گفت: چشم خود آن را ببینی لیکن به آنجا عبور نخواهی کرد.» ۵ پس «زمینش از خداوند مبارک باد، از نفایس آسمان و از شبنم، و از موسی بنده خداوند در آنجا به زمین موآب برحسب قول خداوند لجه هاکه در زیرش مقیم است. ۱۴ از نفایس محصولات آفتاب و مرد. ۶ و او را در زمین موآب در مقابل بیت فغور، در دره دفن از نفایس نباتات ماه. ۱۵ از فخرهای کوههای قدیم، و از نفایس کرد، واحدی قبر او را تا امروز ندانسته است. ۷ و موسی چون تلهای جاودانی. ۱۶ از نفایس زمین و پری آن، و از رضامندی او وفات یافت، صد و بیست سال داشت، و نه چشمش تار، و نه که دربوته ساکن بود. برکت بر سر یوسف برسد. و بفرق سر آنکه قوتش کم شده بود. ۸ و بنی اسرائیل برای موسی در عربات موآب از برادران خود ممتاز گردید. ۱۷ جاه او مثل نخست زاده گاوش سی روز ماتم گرفتند. پس روزهای ماتم و نوحه گری برای موسی باشد. و شاخهای مثل شاخهای گاو وحشی. با آنها امتها را سپری گشت. ۹ و یوشع بن نون از روح حکمت مملو بود، جمیع تا به اقصای زمین خواهد زد. و اینان ده هزارهای افرایم و چونکه موسی دستهای خود را بر او نهاده بود، و بنی اسرائیل او را هزارهای منسی. ۱۸ و درباره زبولون گفت: «ای زبولون در بیرون اطاعت نمودند، و برحسب آنچه خداوند به موسی امر فرموده بود، رفتن شاد باش، و توای یساکار در خیمه های خویش. ۱۹ قومه ها عمل کردند. ۱۰ و نبی ای مثل موسی تا بحال در اسرائیل برنخاسته را به کوه دعوت خواهند نمود. در آنجا قربانی های عدالت را است که خداوند او را روپرو شناخته باشد. ۱۱ در جمیع آیات و خواهند گذرانید. زیرا که فراوانی دریا را خواهند مکید. و خزانه های معجزاتی که خداوند او را فرستاد تا آنها را در زمین مصر به فرعون و مخفی ریگ را.» ۲۰ و درباره جاد گفت: «مبارک باد آنکه جاد جمیع بندگانش و تمامی زمینش بنماید. ۱۲ و در تمامی دست را وسیع گرداند. مثل شیرماده ساکن باشد، و بازو و فرق را نیز قوی، و جمیع آن هیبت عظیم که موسی در نظر همه اسرائیل می‌درد، ۲۱ و حصه بهترین را برای خود نگاه دارد، زیرا که در آنجا نمود.

نصیب حاکم محفوظ است. و با روسای قوم می‌آید. و عدالت خداوند و احکامش را با اسرائیل بجای آورد.» ۲۲ و درباره دان گفت: «دان بچه شیر است که از پاشان می‌جهد.» ۲۳ و درباره نفتالی گفت: «ای نفتالی از رضامندی خداوند سیر شو. و از برکت او مملو گردیده، مغرب و جنوب را به تصرف آور.» ۲۴ و درباره اشیر گفت: «اشیر از فرزندان مبارک شود، و نزد برادران خود مقبول شده، پای خود را به روغن فرو برد. ۲۵ نعلین تو از آهن و برنجست، و مثل روزهایت همچنان قوت تو خواهد بود. ۲۶ ای یشورون مثل خدا کسی نیست، که برای مدد تو بر آسمانها سوار شود. و در کبرای خود برافلاک. ۲۷ خدای ازلی مسکن توست. و در زیر توبازوهای جاودانی است. و دشمن را از حضور تو اخراج کرده، می‌گوید هلاک کن. ۲۸ پس اسرائیل در امنیت ساکن خواهد شد، و چشمه یعقوب به تنهایی. و در زمینی که پر از غله و شیره باشد. و آسمان آن شبنم می‌ریزد. ۲۹ خوشابه حال توای اسرائیل. کیست مانند تو! ای قومی که از خداوند نجات یافته‌اید. که او سپر نصرت تو و شمشیر جاه توست. و دشمنانت مطیع تو خواهند شد. و تو بلندیهای ایشان را پایمال خواهی نمود.»

۳۴ و موسی از عربات موآب، به کوه نبو، برقله فسجه که در مقابل اریحاست برآمد، و خداوند تمامی زمین را، از جلعاد تا دان، به او نشان داد. ۲ و تمامی نفتالی و زمین افرایم و منسی و تمامی زمین یهودا را تا دریای مغربی. ۳ و جنوب را و میدان دره اریحا را که شهر نخلستان است تا صوغر. ۴ و خداوند وی را گفت: «این است زمینی که برای ابراهیم و اسحاق و یعقوب قسم خورده،

۲۳ بر ایشان بلایا را جمع خواهیم کرد. و تیره‌های خود را تمام بر او و یوشع بن نون. ۴۵ و چون موسی از گفتن همه این سخنان به ایشان صرف خواهیم نمود. ۲۴ از گرسنگی کاهیده، و از آتش تمامی اسرائیل فارغ شد، ۴۶ به ایشان گفت: «دل خود را به همه تب، و از وای تلخ تلف می‌شوند. و دندانهای وحوش را به ایشان سخنانی که من امروز به شما شهادت می‌دهم، مشغول سازید، خواه فرستاد، با زهر خزندگان زمین. ۲۵ شمشیر از بیرون و تا فرزندان خود را حکم دهید که متوجه شده، تمامی کلمات دهشت از اندرون. ایشان را بی اولاد خواهد ساخت. هم جوان این تورات را به عمل آورند. ۴۷ زیرا که این برای شما امر باطل و هم دوشیزه را. شیرخواره را با ریش سفید هلاک خواهد کرد. نیست، بلکه حیات شماست، و به واسطه این امر، عمر خود را در ۲۶ می‌گفتم ایشان را پراکنده کنم و ذکر ایشان را از میان مردم، زمینی که شما برای تصرف از اردن به آنجا عبور می‌کنید، طویل باطل سازم. ۲۷ اگر از کینه دشمن نمی‌ترسیدم که مبادامخالفان خواهید ساخت.» ۴۸ و خداوند در همان روز موسی را خطاب ایشان برعکس آن فکر کنند، و بگینددست ما بلند شده، و یهوه همه این را نکرده است. ۲۸ زیرا که ایشان قوم گم کرده تدبیر هستند. و درایشان بصیرتی نیست. ۲۹ کاش که حکیم بوده، این بنی اسرائیل به ملکیت می‌دهم ملاحظه کن. ۵۰ و تو در کوهی را می‌فهمیدید. و درعاقبت خود تامل می‌نمودید. ۳۰ چگونه یک نفر هزار را تعاقب می‌کرد. و دو نفره هزار را منهدم می‌ساختند. برادرت هارون در کوه هور مرد و به قوم خود ملحق شد. ۵۱ زیرا اگر صخره ایشان، ایشان را نفروخته. و خداوند، ایشان را تسلیم نموده بود. ۳۱ زیرا که صخره ایشان مثل صخره ما نیست. اگرچه هم دشمنان ما خود، حکم باشند. ۳۲ زیرا که مو ایشان از موهای سدوم است، و ازتاکستانهای عموره. انگورهای ایشان انگورهای

۳۳ و این است برکتی که موسی، مرد خدا، قبل از وفاتش به بنی اسرائیل برکت داده، ۲ گفت: «یهوه از سینا آمد، و از سعیر برایشان طلوع نمود. و از جبل فاران درخشان گردید. و با کروهای مقدسین آمد، و از دست راست او برای ایشان شریعت آتشین پدید آمد. ۳ به درستی که قوم خود را دوست می‌دارد. و جمیع مقدسانش در دست تو هستند. و نزدپایه‌ای تو نشسته، هر یکی از کلام تو بهره‌مند می‌شوند. ۴ موسی برای ما شریعتی امر فرمود که میراث جماعت یعقوب است. ۵ و او در یشورون پادشاه بود هنگامی که روسای قوم اسباطاسرائیل با هم جمع شدند. ۶ رویین زنده بماند و نمیرد. و مردان او در شماره کم نباشند.» ۷ و این است درباره یهودا که گفت: «ای خداوند آواز یهودا را بشنو. و او را به قوم خودش برسان. به‌دستهای خود برای خویشتن جنگ می‌کند. و تو از دشمنانش معاون می‌باشی.» ۸ و درباره لاوی گفت: «تیم و اوریم تو نزدمزد مقدس توست. که او را در مسامحتان نمودی. و با او نزد آب مریتا منازعت کردی. ۹ که درباره پدر و مادر خود گفت که ایشان را ندیده‌ام و برادران خود را نشناخت. و پسران خود را ندانست. زیرا که کلام تو را نگاه می‌داشتند. و عهدتو را محافظت می‌نمودند. ۱۰ احکام تو را به یعقوب تعلیم خواهند داد. و شریعت تو را به اسرائیل. بخور به حضور تو خواهند آورد. و قربانی‌های سوختنی بر مذبح تو. ۱۱ ای خداوند اموال او را برکت بده، و اعمال دستهای او را قبول فرما. کمرهای مقاومت کنندگانش را بشکن. کمرهای خصمان او را که دیگر برنخیزند.» ۱۲ و درباره بنیامین گفت: «حبیب خداوند

حنظل است، و خوشه‌های ایشان تلخ است. ۳۳ شراب ایشان زهر اژدرهاست. و سم قاتل افمی. ۳۴ آیا این نزد من ممکن نیست. و درخزانه‌های من مختوم نی. ۳۵ انتقام و جزا از آن من است، هنگامی که پایهای ایشان بلغزد، زیرا که روز هلاکت ایشان نزدیک است و قضای ایشان می‌شتابد. ۳۶ زیرا خداوند، قوم خود را داوری خواهند نمود. و بر بندگان خویش شفقت خواهد کرد. چون می‌بیند که قوت ایشان ناپود شده، و هیچکس چه غلام و چه آزاد باقی نیست. ۳۷ و خواهد گفت: خدایان ایشان کجایند، و صخره‌ای که بر آن اعتماد می‌داشتند. ۳۸ که پیه قربانی‌های ایشان را می‌خورند. و شراب هدایای ریختنی‌ایشان را می‌نوشیدند. آنها برخاسته، شما را امداد کنند. و برای شما ملجأ باشند. ۳۹ الان ببینید که من خود، و با من خدای دیگری نیست. من می‌میرانم و زنده می‌کنم. مجروح می‌کنم و شفا می‌دهم. و از دست من رهاننده‌ای نیست. ۴۰ زیرا که دست خود را به آسمان برمی‌افرازم، و می‌گویم که من تا ابدالابد زنده هستم. ۴۱ اگر شمشیر براق خود را تیز کنم. و قصاص رابه‌دست خود گیرم. آنگاه از دشمنان خود انتقام خواهم کشید. و به خصمان خود مکافات خواهم رسانید. ۴۲ تیره‌های خود را از خون مست خواهم ساخت. و شمشیر من گوشت را خواهد خورد. از خون کشتگان و اسیران، با روسای سروران دشمن. ۴۳ ای امته با قوم او آواز شادمانی دهید. زیرا انتقام خون بندگان خود را گرفته است. و از دشمنان خود انتقام کشیده و برای زمین خود و قوم خویش کفاره نموده است. ۴۴ موسی آمده، تمامی سخنان این سرود رابه سمع قوم رسانید،

شکست. ۱۷ و در آن روز، خشم من بر ایشان مشتعل شده، باران بر سبزه تازه، و مثل بارشها بر نباتات. ۳ زیرا که نام یهوه را ایشان را ترک خواهم نمود، و روی خود را از ایشان پنهان کرده، ندا خواهم کرد. خدای ما ربه عظمت وصف نماید. ۴ او صخره تلف خواهد شد، و بدیها و تنگیهای بسیار به ایشان خواهد است و اعمال او کامل. زیرا همه طریقههای او انصاف است. رسید، به حدی که در آن روز خواهند گفت: «آیا این بدیها به خدای امین و از ظلم میرا، عادل و راست است او. ۵ ایشان خود ما نرسید از این جهت که خدای ما در میان ما نیست؟» ۱۸ و را فاسد نموده، فرزندان او نیستند بلکه عیب ایشانند. طبقه کج و به سبب تمامی بدی که کرده اند که به سوی خدایان غیر برگشته اند متمرند. ۶ آیا خداوند را چنین مکافات می دهید، ای قوم احمق من در آن روز البته روی خود را پنهان خواهم کرد. ۱۹ پس الان این و غیر حکیم. آیا او پدر و مالک تو نیست. او تو را آفرید و استوار سرود را برای خود بنویسید و تو آن را به بنی اسرائیل تعلیم داده، نمود. ۷ ایام قدیم را بیاد آور. در سالهای دهر به دهر تامل نما. از آن را در دهان ایشان بگذار تا این سرود برای من بر بنی اسرائیل پدر خود پیرس تو تا را آگاه سازد. و از مشایخ خویش تو تا را اطلاع شاهد باشد. ۲۰ زیرا چون ایشان را به زمینی که برای پدران ایشان دهند. ۸ چون حضرت اعلی به امتهای نصیب ایشان را دادو بنی قسم خورده بودم که به شیر و شهد جاری است، درآورده باشم، آدم را منتشر ساخت، آنگاه حدود امتهای را قرار داد، برحسب شماره و چون ایشان خورده، و سیر شده، و فریه گشته باشند، آنگاه بنی اسرائیل. ۹ زیرا که نصیب یهوه قوم وی است. و یعقوب قرعه ایشان به سوی خدایان غیر برگشته، آنها را عبادت خواهند نمود، و میراث اوست. ۱۰ او را در زمین ویران یافت. و در بیابان خراب مرا اهانت کرده، عهد مرا خواهند شکست. ۲۱ و چون بدیها وهولناک. او را احاطه کرده، منظور داشت. و او را مثل مردمک و تنگیهای بسیار بر ایشان عارض شده باشد، آنگاه این سرود چشم خود محافظت نمود. ۱۱ مثل عقابی که آشیانه خود را مثل شاهد پیش روی ایشان شهادت خواهد داد، زیرا که از دهان ذریت ایشان فراموش نخواهد شد، زیرا خیالات ایشان را نیز که امروز کرده، آنها را بردارد. و آنها را بر پره های خود ببرد. ۱۲ همچنین دارند می دانم، قبل از آن که ایشان را به زمینی که درباره آن قسم خداوند تنها او را رهبری نمود. و هیچ خدای بیگانه با وی نبود. خوردم، درآورم. ۲۲ پس موسی این سرود را در همان روز نوشته، ۱۳ او را بر بلندیهایی زمین سوار کرد تا از محصولات زمین بخورد. و به بنی اسرائیل تعلیم داد. ۲۳ و یوشع بن نون را وصیت نموده، شهد را از صخره به اوداد تا مکید. و روغن را از سنگ خارا. گفت: «قوی و دلیر باش زیرا که تو بنی اسرائیل را به زمینی که ۱۴ کره گاو و شیر گوسفندان را با پیه برهه ها و قوچها را از جنس برای ایشان قسم خوردم داخل خواهی ساخت، و من با تو خواهم باشان و بزها. و پیه گرده های گندم را. و شراب از عصیر انگور بود.» ۲۴ واقع شد که چون موسی نوشتن کلمات این تورات را نوشیدی. ۱۵ لیکن پشورون فربه شده، لگد زد. تو فربه و تنومند و در کتاب، تمام به انجام رسانید، ۲۵ موسی به لایوانی که تابوت چاقی شده ای. پس خدایی را که او را آفریده بود، ترک کرد. و عهد خداوند را برمی داشتند وصیت کرده، گفت: ۲۶ «این کتاب صخره نجات خود را حقیر شمرد. ۱۶ او را به خدایان غریب به تورات را بگیرد و آن را در پهلوی تابوت عهدیهوه، خدای خود، غیرت آوردند. و خشم او را به رجاسات جنبش دادند. ۱۷ برای بگزارید تا در آنجا برای شما شاهد باشد. ۲۷ زیرا که من ترمرد و دیوهایی که خدایان نبودند، قربانی گذرانیدند، برای خدایانی گردن کشی شمارا می دانم، اینک امروز که من هنوز با شما زنده که نشناخته بودند، برای خدایان جدید که تازه به وجود آمده، هستم بر خداوند فتنه انگیزخته ای، پس چند مرتبه زیاده بعد از ویدران ایشان از آنها نرسیده بودند. ۱۸ و به صخره ای که تو را وفات من. ۲۸ جمیع مشایخ اسباط و سروران خود را نزد من جمع تولید نمود، اعتنان نمودی. و خدای آفریننده خود را فراموش کردی. کنید تا این سخنان را در گوش ایشان بگویم، و آسمان و زمین را ۱۹ چون یهوه این را دید ایشان را مکروه داشت. چونکه پسران برایشان شاهد بگیرم. ۲۹ زیرا می دانم که بعد از وفات من خویشتن و دخترانش خشم او را به هیجان آوردند. ۲۰ پس گفت روی را بالکل فاسد گردانیده، از طریقی که به شما امر فرمودم خواهید خود را از ایشان خواهم پوشید. تا ببینم که عاقبت ایشان چه برگشت، و در روزهای آخر بدی بر شما عارض خواهد شد، زیرا که خواهد بود. زیرا طبقه بسیار گردن کشند. و فرزندان که امانتی آنچه در نظر خداوند بد است خواهید کرد، و از اعمال دست در ایشان نیست. ۲۱ ایشان مرا به آنچه خدا نیست به غیرت خود، خشم خداوند را به هیجان خواهید آورد.» ۳۰ پس موسی آوردند. و به باطیل خود مرا خشمناک گردانیدند. و من ایشان را کلمات این سرود را در گوش تمامی جماعت اسرائیل تمام گفت: به آنچه قوم نیست به غیرت خواهم آورد. و به امت باطل، ایشان سرود موسی ای آسمان گوش بگیر تا بگویم.

۳۲ و زمین سخنان دهانم را بشنود. ۲ تعلیم من مثل باران خواهد بارید. و کلام من مثل شبنم خواهد ریخت. مثل قطره های

را برگردانیده، بر تو ترحم خواهد کرد، و رجوع کرده، تو را از میان جمیع امتهایی که یهوه، خدایت، تو را به آنجا پراکنده کرده است، جمع خواهد نمود. ۴ اگر آوارگی تو تا کران آسمان بشود، یهوه، خدایت، تو را از آنجا جمع خواهد کرد و تو را از آنجا خواهد آورد. ۵ و یهوه، خدایت، تو را به زمینی که پدران مالک آن بودند خواهد آورد، و مالک آن خواهی شد، و بر تو احسان نموده، تو را بیشتر از پدران خواهد افزود. ۶ «و یهوه خدایت دل تو و دل ذریه تو رامختون خواهد ساخت تا یهوه خدایت را به تمامی دل و تمامی جان خود دوست داشته، زنده بمانی. ۷ و یهوه خدایت جمیع این لعنتها را بردشمنان و بر خصمانت که تو را آزرده، نازل خواهد گردانید. ۸ و تو بازگشت نموده، قول خداوند را اطاعت خواهی کرد، و جمیع اوامر او را که من امروز به تو امر می‌فرمایم، بجا خواهی آورد. ۹ و یهوه، خدایت، تو را در تمامی اعمال دست و در میوه بطن و نتایج بهایمت و محصول زمین به نیکویی خواهد افزود، زیرا خداوند بار دیگر بر تو برای نیکویی شادی خواهد کرد، چنانکه بر پدران تو شادی نمود. ۱۰ اگر آواز یهوه خدای خود را اطاعت نموده، اوامر و فرائض او را که در طومار این شریعت مکتوب است، نگاه داری، و به سوی یهوه، خدای خود، با تمامی دل و تمامی جان بازگشت نمایی. ۱۱ «زیرا این حکمی که من امروز به تو امر می‌فرمایم، برای تو مشکل نیست و از تو دور نیست. ۱۲ نه در آسمان است تا بگویی کیست که به آسمان برای ما صعود کرده، آن را نزد ما بیاورد و آن را به ما بشنوند تا به عمل آوریم. ۱۳ و نه آن طرف دریا که بگویی کیست که برای ما به آنطرف دریا عبور کرده، آن را نزد ما بیاورد و به ما بشنوند تا به عمل آوریم. ۱۴ بلکه این کلام، بسیار نزدیک توسست و در دهان و دل توسست تا آن را بجا آوری. ۱۵ «بین امروز حیات و نیکویی و موت و بدی را پیش روی تو گذاشتم. ۱۶ چونکه من امروز تو را امر می‌فرمایم که یهوه خدای خود را دوست بداری و در طریقه‌های او رفتار نمایی، و اوامر و فرائض و احکام او را نگاه داری تا زنده مانده، افزوده شوی، و تا یهوه، خدایت، تو را در زمینی که برای تصرفش به آن داخل می‌شوی، برکت دهد. ۱۷ لیکن اگر دل تو برگردد و اطاعت نمایی و فریفته شده، خدایان غیر را سجده و عبادت نمایی، ۱۸ پس امروز به شما اطلاع می‌دهم که البته هلاک خواهید شد، و در زمینی که از اردن عبور می‌کنید تا در آن داخل شده، تصرف نمایید، عمر طولیل نخواهید داشت. ۱۹ امروز آسمان و زمین را بر شما شاهد می‌آورم که حیات و موت و برکت و لعنت را پیش روی تو گذاشتم، پس حیات را برگزین تا تو با ذریهت زنده بمانی. ۲۰ و تایهوه خدای خود را دوست بداری و آواز او را بشنوی و با او مصلص شوی، زیرا که او حیات تو و درازی عمر توسست تا در زمینی که خواهند کرد و مرا ترک کرده، عهدی را که با ایشان بسته خواهند

جمع امتها از کران زمین تا کران دیگرش پراکنده سازد و در آنجا مصر سکونت داشتیم، و چگونه از میان امتهایی که عبور نمودید، خدایان غیر را از چوب و سنگ که تو و پدرانت نشناخته‌اید، گذشتیم. ۱۷ ورجاسات و بتهای ایشان را از چوب و سنگ و نقره عبادت خواهی کرد. ۶۵ و در میان این امتها استراحت نخواهی و طلا که در میان ایشان بود، دیدید. ۱۸ تا در میان شما مرد یافت و برای کف پایت آرامی نخواهد بود، و در آنجا بیهوه تو را یا زن یا قبیله یا سبطی نباشد که دلش امروز از بیهوه خدای ما دل لرزان و کاهیدگی چشم و پژمردگی جان خواهد داد. ۶۶ و منحرف گشته، برودو خدایان این طوایف را عبادت نماید، مبدا جان تو پیش رویت معلق خواهد بود، و شب و روز ترسناک شده، در میان شما ریشه‌ای باشد که حنظل و افستین بارآورد. ۱۹ «و به‌جان خود اطمینان نخواهی داشت. ۶۷ بامدادان خواهی گفت: مبدا چون سخنان این لعنت را بشنود درد دلش خویشتر را برکت کاش که شام می‌بود، و شامگاهان خواهی گفت: کاش که صبح می‌بود، به‌سبب ترس دلت که به آن خواهی ترسید، و به‌سبب تشنه را با هم هلاک سازم، مرا سلامتی خواهد بود. ۲۰ خداوند رویت چشم‌ت که خواهی دید. ۶۸ و خداوند تو را در کشتیها او را نخواهد آموخت، بلکه در آن وقت خشم و غیرت خداوند ازرایی که به تو گفتم آن را دیگر نخواهی دید به مصر باز خواهد بر آن شخص دودافشان خواهد شد، و تمامی لعنتی که در این آورد، و خود را در آنجا به دشمنان خویش برای غلامی و کنیزی کتاب مکتوب است، بر آن کس نازل خواهد شد، و خداوند نام خواهد فروخت و مشتری نخواهد بود.»

۲۹ این است کلمات عهدی که خداوند در زمین موآب به موسی امر فرمود که بانی اسرائیل ببندد، سوای آن عهد که با ایشان در حوریب بسته بود. ۲ و موسی تمامی اسرائیل را خطاب کرده، به ایشان گفت: «هرآنچه خداوند در زمین مصر بافرعون و جمیع بندگان و تمامی زمینش عمل نمود، شما دیده‌اید. ۳ تجربه های عظیم که چشمان تو دید و آیات و آن معجزات عظیم. ۴ اما خداوند دلی را که بداند و چشمانی را که ببیند و گوشهائی را که بشنود تا امروز به شما نداده است. ۵ و شما را چهل سال در بیابان رهبری نمودم که لباس شما مندرس نگردید، و کفشها درپای شما پاره نشد. ۶ نان نخورده و شراب و مسکرت ننوشیده‌اید، تا بدانید که من بیهوه خدای شما هستم. ۷ و چون به اینجا رسیدید، سیحون، ملک حبشون، و عوج، ملک باشان، به مقابله شما برای جنگ بیرون آمدند و آنها را مغلوب ساختیم. ۸ و زمین ایشان را گرفته، به رویبنا و جادیان و نصف سبط منسی به ملکیت دادیم. ۹ پس کلمات این عهد را نگاه داشته، بجا آورید تا در هرچه کنید کامیاب شوید. ۱۰ «امروز جمیع شما به حضور بیهوه، خدای خود حاضرید، یعنی روسای شما و اسباط شما و مشایخ شما و سروران شما و جمیع مردان اسرائیل. ۱۱ و اطفال و زنان شما و غریبی که در میان اردوی شماست از هیزم شکنان تا آب کشان شما. ۱۲ تا در عهد بیهوه خدایت و سوگند او که بیهوه خدایت امروز با تو استوار می‌سازد، داخل شوی. ۱۳ تا تو را امروز برای خود قومی برقرار دارد، و او خدای تو باشد چنانکه به تو گفته است، و چنانکه برای پدرانت، ابراهیم و اسحاق و یعقوب، قسم خورده است. ۱۴ و من این عهد و این قسم را با شما تنها استوار نمی‌نمایم. ۱۵ بلکه باآنانی که امروز با ما به حضور بیهوه خدای ما در اینجا حاضرند، و هم با آنان که امروز با ما در اینجا حاضر نیستند. ۱۶ زیرا شما می‌دانید که چگونه در زمین

۳۰ و چون جمیع این چیزها، یعنی برکت و لعنتی که پیش روی تو گذاشتم بر تو عارض شود، و آنها را در میان جمیع امتهایی که بیهوه، خدایت، تو را به آنجا خواهد راند، بیادآوری. ۲ و تو با فرزندان با تمامی دل و تمامی جان خود به سوی بیهوه خدایت بازگشت نموده، قول او را موافق هرآنچه که من امروز به تو امر می‌فرمایم، اطاعت نمایی. ۳ آنگاه بیهوه خدایت اسیری تو

آن شفا نتوانی یافت، مبتلا خواهد ساخت. ۲۸ خداوند تو را به خواهد فرستاد در گرسنگی و تشنگی و برهنگی و احتیاج همه چیز دیوانگی و ناپیدایی و پریشانی دل مبتلا خواهد ساخت. ۲۹ و در خدمت خواهی نمود، و یوغ آهنین بر گردنت خواهد گذاشت تا وقت ظهر مثل کوری که در تاریکی لمس نماید کورانه راه خواهی تورا هلاک سازد. ۴۹ و خداوند از دور، یعنی از اقصای زمین، رفت، و در راههای خود کامیاب نخواهی شد، بلکه در تمامی امتی را که مثل عقاب می‌پرد بر تو خواهد آورد، امتی که زبانش را روزهایت مظلوم و غارت شده خواهی بود، و نجات‌دهنده‌ای نخواهد نخواهی فهمید. ۵۰ امتی مهیب صورت که طرف پیران را نگاه بود. ۳۰ زنی را نامزد خواهی کرد و دیگری با او خواهد خوابید. ندارد و بر جوانان ترحم ننماید. ۵۱ و نتایج بهایم و محصول خانه‌ای بنا خواهی کرد و در آن ساکن نخواهی شد. تاکستانی زمینت را بخورد تا هلاک شوی. و برای تو نیز غله و شیر و روغن و غرس خواهی نمود و میوه‌اش را نخواهی خورد. ۳۱ گاوت در نظرت بچه های گاو و بچه های گوسفند را باقی نگذارد تا تو را هلاک کشته شود و از آن نخواهی خورد. الاغت پیش روی تو به غارت سازد. ۵۲ و تو را در تمامی دروازه هایت محاصره کند تا دیواره برده شود و باز به‌دست تو نخواهند آمد. گوسفند تو به دشمنان داده های بلند و حصین که بر آنها توکل داری در تمامی زمینت منهدم می‌شود و برای تو رهاکننده‌ای نخواهد بود. ۳۲ پسران و دخترانست، و تو را در تمامی دروازه هایت، در تمامی زمینی که یهوه به امت دیگر داده می‌شوند، و چشمانت نگریسته از آرزوی ایشان خدایت به تو می‌دهد، محاصره خواهد نمود. ۵۳ و میوه بطن تمامی روز کاهیده خواهد شد، و در دست تو هیچ قوه‌ای نخواهد خود، یعنی گوشت پسران و دخترانست را که یهوه خدایت به تو بود. ۳۳ میوه زمینت و مشقت تو را امتی که نشناخته‌ای، خواهد می‌دهد در محاصره و تنگی که دشمنانست تو را به آن زبون خواهند خورد، و همیشه فقط مظلوم و کوفته شده خواهی بود. ۳۴ به ساخت، خواهی خورد. ۵۴ مردی که در میان شما نرم و بسیار حدی که از چیزهایی که چشمست می‌بیند، دیوانه خواهی شد. متنعم است، چشمش بر برادر خود و زن هم آغوش خویش و بقیه خداوند زانوها و ساقها واز کف پا تا فرق سر تو را به دبل بد فرزندانش که باقی می‌مانند بد خواهد بود. ۵۵ به حدی که به که از آن شفا نتوانی یافت، مبتلا خواهد ساخت. ۳۶ خداوند تورا و احدی از ایشان از گوشت پسران خود که می‌خورد نخواهد داد زیرا پادشاهی را که بر خود نصب می‌نماید، بسوی امتی که تو و که در محاصره و تنگی که دشمنانست تو را در تمامی دروازه هایت پدرانست نشناخته‌اید، خواهد برد، و در آنجا خدایان غیر را از جوب به آن زبون سازند، چیزی برای او باقی نخواهد ماند. ۵۶ و زنی که و سنگ عبادت خواهی کرد. ۳۷ و در میان تمامی امتهایی که در میان شما نازک و متنعم است که به سبب تنعم و نازکی خود خداوند شما را به آنجا خواهد برد، عبرت و مثل و سخریه خواهی جرات نمی‌کرد که کف پای خود را به زمین بگذارد، چشم او بر شد. ۳۸ «تخم بسیار به مزرعه خواهی برد، و اندکی جمع خواهی شوهر هم آغوش خود و پسر و دختر خویش بد خواهد بود. ۵۷ و بر کرد چونکه ملخ آن را خواهد خورد. ۳۹ تاکستانها غرس نموده، مشیمه‌ای که از میان پایهای او و آردیو بر اولادی که بزیاید زیرا که خدمت آنها را خواهی کرد، اما شراب را نخواهی نوشید و انگور را آنها را به سبب احتیاج همه چیز در محاصره و تنگی که دشمنانست نخواهی چید، زیرا کرم آن را خواهد خورد. ۴۰ تو را در تمامی در دروازه هایت به آن تو را زبون سازند به پنهانی خواهد خورد.» حدود درختان زیتون خواهد بود، لکن خویش را به زیت تدهین ۵۸ اگر به عمل نمودن تمامی کلمات این شریعت که در این نخواهی کرد، زیرا زیتون تو نارس ریخته خواهد شد. ۴۱ پسران و کتاب مکتوب است، هوشیارنشوی و از این نام مجید و مهیب، دختران خواهی آورد، لیکن از آن تو نخواهند بود، چونکه به اسیری یعنی یهوه، خدایت، نترسی، ۵۹ آنگاه خداوند بلایای تو و بلایای خواهند رفت. ۴۲ تمامی درختان و محصول زمینت را ملخ به اولاد تو را عجیب خواهد ساخت، یعنی بلایای عظیم و مزمن و تصرف خواهد آورد. ۴۳ غریبی که در میان تو است بر تو به نهایت مرضهای سخت و مزمن. ۶۰ و تمامی بیمارهای مصر را که از رفیع و برافراشته خواهد شد، و تو به نهایت پست و منزلت خواهی آنهایی ترسیدی بر تو باز خواهد آورد و به تو خواهد چسبید. ۶۱ و گردید. ۴۴ او به تو قرض خواهد داد و تو به او قرض خواهی داد، نیز همه مرضها و همه بلایایی که در طومار این شریعت مکتوب او سر خواهد بود و تو دم خواهی بود. ۴۵ «و جمیع این لعنتها به نیست آنها را خداوند بر تو مستولی خواهد گردانید تا هلاک شوی. تو خواهد رسید، و تو را تعاقب نموده، خواهد دریافت تا هلاک ۶۲ و گروه قلیل خواهید ماند، برعکس آن که مثل ستارگان آسمان شوی، از این جهت که قول یهوه خدایت را گوش ندادی تا اوامر کثیر بودید، زیرا که آواز یهوه خدای خود را نشنیدید. ۶۳ و واقع و فراطی را که به تو امر فرموده بود، نگاه داری. ۴۶ و تو را و می‌شود چنانکه خداوند بر شما شادی نمود تا به شما احسان کرده، ذریه تو را تا به ابدایت و شگفت خواهد بود. ۴۷ «از این جهت شما را بیفزاید همچین خداوند بر شما شادی خواهد نمود تا شما را که یهوه خدای خود را به شادمانی و خوشی دل برای فراوانی هلاک و نابود گرداند، و ریشه شما از زمینی که برای تصرفش در همه چیز عبادت نمودی. ۴۸ پس دشمنانست را که خداوند بر تو آن داخل می‌شوید کننده خواهد شد. ۶۴ و خداوند تو را در میان

کلمات این شریعت را بر آن به خط روشن بنویس.» ۹ پس موسی گریخت. ۸ خداوند در انبارهای تو و به هرچه دست خود را به آن و لایوان کهنه تمامی اسرائیل را خطاب کرده، گفتند: ۱۰ «ای دراز می کنی بر توپرکت خواهد فرمود، و تو را در زمینی که یهوه اسرائیل خاموش باش و بشنو. امروز قوم یهوه خدایت شدی. خدایت به تو می دهد، مبارک خواهد ساخت. ۹ و اگر اوامر یهوه ۱۱ پس آواز یهوه خدایت را بشنو و اوامر و فرائض او را که من امروز خدای خود را نگاهداری، و درطریقهای او سلوک نمای، خداوند به تو امر می فرمایم، بجزا.» ۱۲ «چون از اردن عبور کردید، تو را برای خود قوم مقدس خواهد گردانید، چنانکه برای تو قسم اینان یعنی شمعون و لاوی و یهودا و یساکار و یوسف و بنیامین خورده است. ۱۰ و جمیع امتهای زمین خواهند دید که نام خداوند بر کوه جرزیم بایستند تا قوم را برکت دهند. ۱۳ و اینان یعنی بر تو خوانده شده است، و از تو خواهند ترسید. ۱۱ و خداوند تو را روئین و جاد و اشیر و زبولن و دان و نفتالی بر کوه عیبال بایستند در میوه بطن و ثمره بهایمت و محصول زمین، در زمینی که تانفرین کند. ۱۴ و لایوان جمیع مردان اسرائیل رابه آواز بلند خداوند برای پدرانست قسم خورد که به تو بدهد، به نیکویی خواهد خطاب کرده، گویند: ۱۵ «ملعون باد کسی که صورت تراشیده افروزد. ۱۲ و خداوند خزینه نیکوی خود، یعنی آسمان را برای تو یاریخته شده از صنعت دست کارگر که نزد خداوند مکرهه است، خواهد گشود، تا باران زمین تو را در موسمش باراند، و تو را بسازد، و مخفی نگاه دارد.» و تمامی قوم در جواب بگویند: درجمیع اعمال دست مبارک سازد، و به امتهای بسیار قرض «آمین!» ۱۶ «ملعون باد کسی که با پدر و مادر خود به خفت خواهی داد، و تو قرض نخواهی گرفت. ۱۳ و خداوند تو را سر رفتار نماید.» و تمامی قوم بگویند: «آمین!» ۱۷ «ملعون باد خواهد ساخت نه دم، و بلند خواهی بود فقط نه پست، اگر کسی که حد همسایه خود را تغییر دهد.» و تمامی قوم بگویند: اوامریهوه خدای خود را که من امروز به تو امر می فرمایم بشنوی، و «آمین!» ۱۸ «ملعون باد کسی که نابینا را از راه منحرف سازد.» و آنها را نگاه داشته، بجاآوری. ۱۴ و از همه سخنانی که من امروز تمامی قوم بگویند: «آمین!» ۱۹ «ملعون باد کسی که داوری غریب به تو امر می کنم به طرف راست یا چپ میل نکنی، تاخدااین غیر و یتیم و یتیمه را منحرف سازد.» و تمامی قوم بگویند: «آمین!» را پیروی نموده، آنها را عبادت کنی. ۱۵ «و اما اگر آواز یهوه ۲۰ «ملعون باد کسی که با زن پدر خود همبسترشود، چونکه دامن خدای خود را نشنوی تا هوشیار شده، همه اوامر و فرائض او را که پدر خود را کشف نموده است.» و تمامی قوم بگویند: «آمین!» من امروز به تو امر می فرمایم بجا آوری، آنگاه جمیع این لعنتها به ۲۱ «ملعون باد کسی که با هر قسم بهایمی بخوابد.» و تمامی قوم تو خواهد رسید، و تو را خواهد دریافت. ۱۶ در شهر ملعون، و در بگویند: «آمین!» ۲۲ «ملعون باد کسی که با خواهر خویش چه صحرا ملعون خواهی بود. ۱۷ سید و ظرف خمیر تو ملعون خواهد دختر پدر و چه دختر مادر خویش بخوابد.» و تمامی قوم بگویند: بود. ۱۸ میوه بطن تو و میوه زمین تو و بچه های گاو و بره های «آمین!» ۲۳ «ملعون باد کسی که با مادرزن خود بخوابد.» و تمامی گله تو ملعون خواهد بود. ۱۹ وقت درآمدن ملعون، و وقت بیرون قوم بگویند: «آمین!» ۲۴ «ملعون باد کسی که همسایه خود را رفتن ملعون خواهی بود. ۲۰ و به هرچه دست خود را برای عمل درپنهانی بزند.» و تمامی قوم بگویند: «آمین!» ۲۵ «ملعون باد نمودن دراز می کنی خداوند بر تولعتن و اضطراب و سرزنش خواهد کسی که رشوه گیرد تا خون بی گناهی ریخته شود.» و تمامی قوم فرستاد تا به زودی هلاک و نابود شوی، به سبب بدی کارهایت که بگویند: «آمین!» ۲۶ «ملعون باد کسی که کلمات این شریعت به آنها مرا ترک کرده ای، ۲۱ خداوند تو را بر تو ملصق خواهد رااثبات نمایند تا آنها را بجا نیاورد.» و تمامی قوم بگویند: «آمین!» ساخت، تا تو را اززمینی که برای تصرفش به آن داخل می شوی، هلاک سازد. ۲۲ و خداوند تو را با سل و تب و التهاب و حرارت و ۲۸ «و اگر آواز یهوه خدای خود را به دقت بشنوی تا هوشیار شمشیر و باد سموم و یرقان خواهد زد، و تو را تعاقب خواهند نمود شده، تمامی اوامر او را که من امروز به تو امر می فرمایم بجا آوری، تا هلاک شوی. ۲۳ و فلک تو که بالای سر تو است مس خواهد آنگاه یهوه خدایت تو را بر جمیع امتهای جهان بلند خواهد شد، و زمینی که زیر تو است آهن. ۲۴ و خداوند باران زمین را گردانید. ۲ و تمامی این برکتها به تو خواهد رسید و تو را خواهد گرد و غبار خواهد ساخت، که از آسمان بر تو نازل شود تا هلاک دریافت، اگر آوازیهوه خدای خود را بشنوی. ۳ در شهر، مبارک شوی. ۲۵ «و خداوند تو را پیش روی دشمنانت منهنم خواهد و در صحرا، مبارک خواهی بود. ۴ میوه بطن تو و میوه زمین تو و حضور ایشان خواهی گریخت، و در تمامی ممالک جهان به ۵ سید و ظرف خمیر تو مبارک خواهد بود. ۶ وقت درآمدن تلاطم خواهی افتاد. ۲۶ و بدن شما برای همه پرنندگان هوا و مبارک، و وقت بیرون رفتن مبارک خواهی بود. ۷ «و خداوند بهایم زمین خوراک خواهد بود، و هیچکس آنها را دور نخواهد کرد. دشمنانت را که با تو مقاومت نمایند، از حضور تو منهنم خواهد ۲۷ خداوند تو را به دبل مصر و خراج و جرب و خارش که تواز ساخت، ازیک راه بر تو خواهد آمد، و از هفت راه پیش توخواهند

در اسرائیل انکار می‌کند، و از بجا آوردن حق برادر شوهری با الان اینک نویر حاصل زمینی را که توای خداوند به من دادی، من ابا می‌نماید.» ۸ پس مشایخ شهرش او را طلبیده، با وی آورده‌ام.» پس آن را به حضور یهوه خدای خود بگذار، و به حضور گفتگو کنند، و اگر اصرار کرده، بگوید نمی‌خواهم او را بگیرم، یهوه، خدایت، عبادت نما. ۱۱ و تو با لاوی و غربی که در میان ۹ آنگاه زن برادرش نزد وی آمده، به حضور مشایخ کشف او را از تو باشد از تمامی نیکویی که یهوه، خدایت، به تو و به خاندانت پایش بکند، و به رویش آب دهن اندازد، و در جواب گوید: «با بخشیده است، شادی خواهی نمود. ۱۲ و در سال سوم که سال کسی که خانه برادر خود را بنا نکند، چنین کرده شود.» ۱۰ و نام عشر است، چون ازگرفتن تمامی عشر محصول خود فارغ شدی، او در اسرائیل، خانه کشف کنده خوانده شود. ۱۱ و اگر دو آن را به لاوی و غریب و یتیم و بیوه‌زن بده، تا دراندرون دروازه شخص با یکدیگر منازعه نمایند، و زن یکی پیش آید تا شوهر خود های تو بخورند و سیر شوند. ۱۳ و به حضور یهوه خدایت بگو: را از دست زندهداش رها کند و دست خود را دراز کرده، عورت او «موقوفات را از خانه خود بیرون کردم، و آنها را نیز به لاوی و را بگیرد، ۱۲ پس دست او را قطع کن. چشم تو بر او ترحم غریب و یتیم و بیوه‌زن، موافق تمامی اوامری که به من امر فرمودی، نکند. ۱۳ در کیسه تو وزنه‌های مختلف، بزرگ و کوچک نباشد. دادم، و از اوامر تو تجاوز نمود، فراموش نکردم. ۱۴ در ماتم ۱۴ در خانه تو کیلهای مختلف، بزرگ و کوچک، نباشد. ۱۵ تو خود از آنها نخوردم و در نجاستی از آنها صرف ننمودم، و برای را وزن صحیح و راست باشد و تو را کیل صحیح و راست باشد، اموات از آنها ندادم، بلکه به قول یهوه، خدایم، گوش داده، موافق تا عمرت در زمینی که یهوه، خدایت، به تومی دهد دراز شود. هرآنچه به من امر فرمودی، رفتار نمودم. ۱۵ از مسکن مقدس خود ۱۶ زیرا هرکه این کار کند یعنی هرکه بی‌انصافی نماید، نزد یهوه از آسمان بنگر، و قوم خود اسرائیل و زمینی را که به ما دادی خدایت مکروه است. ۱۷ بیاد آور آنچه عمالیک وقت بیرون آمدنت چنانکه برای پدران ما قسم خوردی، زمینی که به شیر و شهد از مصر در راه به تو نمودند. ۱۸ که چگونه تو را در راه، مقابله جاری است، برکت بده.» ۱۶ امروز یهوه، خدایت، تو را امر کرده، همه و اماندگان را در عقب تو از موخرت قطع نمودند، در می‌فرماید که این فرایض و احکام را بجا آوری، پس آنها را به تمامی حالی که تضعیف و وامانده بودی و از خدا ترسیدند. ۱۹ پس دل و تمامی جان خود نگاه داشته، بجا آور. ۱۷ امروز به یهوه اقرار چون یهوه خدایت تو را در زمینی که یهوه، خدایت، تو را برای نمودی که خدای توست، و اینکه به طریقه‌های او سلوک خواهی تصرفش نصیب می‌دهد، از جمیع دشمنان آرامی بخشد، آنگاه شنید. ۱۸ و خداوند امروز به تو اقرار کرده است که تو قوم خاص او ذکر عمالیک را از زیر آسمان محو ساز و فراموش مکن.

۲۶ و چون به زمینی که یهوه خدایت تو را نصیب می‌دهد داخل شدی، و در آن تصرف نموده، ساکن گردیدی، ۲ آنگاه نویر تمامی حاصل زمین را که از زمینی که یهوه خدایت به تومی دهد، جمع کرده باشی بگیر، و آن را در سید گذاشته، به مکانی که یهوه خدایت برگزید تا نام خود را در آن ساکن گرداند، برو.

۲۷ و موسی و مشایخ اسرائیل، قوم را امر فرموده، گفتند: ۳ و نزد کاهنی که در آن روزها باشد رفته، وی را بگو: «امروز برای یهوه خدایت اقرار می‌کنم که به زمینی که خداوند برای پدران ما قسم خورد که به ما بدهد، داخل شده‌ام.» ۴ و کاهن سب را از دست گرفته، پیش مذبح یهوه خدایت بگذارد. ۵ پس تو به بمال. ۳ و بر آنها تمامی کلمات این شریعت را بنویس، هنگامی حضور یهوه خدای خود اقرار کرده، بگو: «پدر من ارامی آواره بود، و با عددی قلیل به مصر فرود شده، در آنجا غریب پذیرفت، و در شوی، زمینی که به شیر و شهد جاری است، چنانکه یهوه خدای آنجا امتی بزرگ و عظیم و کثیر شد. ۶ و مصریان با ما بدرفتاری پدران به تو وعده داده است. ۴ و چون از اردن عبور نمودی این نموده، ما را ذلیل ساختند، و بندگی سخت بر ما نهادند. ۷ و سنگها را که امروز به شما امر می‌فرمایم در کوه عیبال برپا کرده، آنها چون نزد یهوه، خدای پدران خود، فریاد برآوریم، خداوند آواز را با گنج بمال. ۵ و در آنجا مذبحی برای یهوه خدایت بنا کن، و ما را شنید و مشقت و محنت و تنگی ما را دید. ۸ و خداوند مذبح از سنگها باشد و آلت آهنین بر آنها بکار مبر. ۶ مذبح یهوه ما را از مصر به دست قوی و بازوی افراشته و خوف عظیم، و با خدای خود را از سنگهای ناتراشیده بنا کن، و قربانی‌های سوختنی آیات و معجزات بیرون آورد. ۹ و ما را به این مکان درآورده، این برای یهوه خدایت، بر آن بگذار. ۷ و ذبایح سلامتی ذبح کرده، زمین را زمینی که به شیرو شهد جاری است به ما بخشید. ۱۰ و در آنجا بخور و به حضور یهوه خدایت شادی نما. ۸ و تمامی

تا تو را رهایی داده، دشمنانت را به تو تسلیم نماید، پس اردوی موافق آنچه به ایشان امر فرمودم، هوشیار باشید که عمل نمایید. تومقدس باشد، مبدا چیز پلید را در میان تو دیده، از تو روگرداند. ۹ بیادآور که یهوه خدایت در راه با مریم چه کرد، وقتی که شما ۱۵ غلامی را که از آقای خود نزد تو بگریزد به آقایش مسپار. ۱۶ با از مصر بیرون آمدید. ۱۰ چون به همسایه خود هر قسم قرض تو در میان تو در مکانی که برگزینند در یکی از شهرهای تو دهی، برای گرفتن گرو به خانه‌اش داخل مشو. ۱۱ بلکه بیرون که به نظرت پسند آید، ساکن شود. و بر او جفامنما. ۱۷ از بایست تا شخصی که به او قرض می‌دهی گرو را نزد تو بیرون دختران اسرائیل فاحشه‌ای نباشد و از پسران اسرائیل لواطی نباشد. آورد. ۱۲ و اگر مرد فقیر باشد در گرو او مخواب. ۱۳ البته به وقت ۱۸ اجرت فاحشه و قیمت سگ را برای هیچ نذری به خانه یهوه غروب آفتاب، گرو را به او پس بده، تا در رخت خود بخوابد و خدایت میاور، زیرا که این هر دو نزد یهوه خدایت مکروه است. تورا برکت دهد و به حضور یهوه خدایت، عدالت شمرده خواهد ۱۹ برادر خود را به سود قرض مده نه به سود نقره و نه به سود آذوقه شد. ۱۴ بر مردوری که فقیر و مسکین باشد، خواه از برادرانت و و نه به سود هر چیزی که به سود داده می‌شود. ۲۰ غریب را خواه از غریبانی که در زمین دراندرون دروازه‌های تو باشند ظلم می‌توانی به سودقرض بدهی، اما برادر خود را به سود قرض مده منما. ۱۵ در همان روز مزد را بده، و آفتاب بر آن غروب نکند، تاییهوه خدایت در زمینی که برای تصرفش داخل آن می‌شوی تو را چونکه او فقیر است و دل خود را به آن بسته است، مبدا بر به هرچه دست را بر آن درازمی کنی، برکت دهد. ۲۱ چون نذری تو نزد خداوند فریاد برآورد و برای تو گناه باشد. ۱۶ پدران به برای یهوه خدایت می‌کنی دروفاي آن تاخیر منما، زیرا که یهوه عوض پسران کشته نشوند، و نه پسران به عوض پدران خود کشته خدایت البته آن را از تو مطالبه خواهد نمود، و برای تو گناه خواهد شوند. هر کس برای گناه خود کشته شود. ۱۷ داوری غریب و بود. ۲۲ اما اگر از نذر کردن ابا نمایی، تو را گناه نخواهد بود. یتیم را منحرف مساز، وجامه بیوه را به گرو مگیر. ۱۸ و بیاد ۲۳ آنچه را که از دهانت بیرون آید، هوشیار باش که بجا آوری، آور که در مصر غلام بودی و یهوه، خدایت، تو را از آنجا فدیه موافق آنچه برای یهوه خدایت از اراده خود نذر کرده‌ای و به زبان داد. بنابراین من تو را امر می‌فرمایم که این کار را معمول داری. خود گفته‌ای. ۲۴ چون به تاکستان همسایه خود درآیی، از انگور، ۱۹ چون محصول خود را در مزرعه خویش درو کنی، و در مزرعه، هرچه می‌خواهی به سیری بخور، اما در ظرف خود هیچ مگذار. بافهای فراموش کنی، برای برداشتن آن بر مگرد؛ برای غریب و یتیم و بیوه‌زن باشد تا یهوه خدایت تو را در همه کارهای دست برکت خود بچین، اما داس بر کشت همسایه خود مگذار.

۲۴ چون کسی زنی گرفته، به نکاح خود درآورد، اگر در نظر او پسند نیاید از این که چیزی ناشایسته در او بیاید آنگاه طلاق نامه‌ای نوشته، بدستش دهد، و او را از خانه‌اش رها کند. ۲ و از خانه او روانه شده، برود و زن دیگری شود. ۳ و اگر شوهر دیگر نیز او را مکروه دارد و طلاق نامه‌ای نوشته، بدستش بدهد و **۲۵** اگر در میان مردم مرفعه‌ای باشد و به محاکمه آیند و در او را از خانه‌اش رها کند، یا اگر شوهری دیگر که او را به زنی میان ایشان داوری نمایند، آنگاه عادل را عادل شمارند، و شیر گرفت، بمیرد، ۴ شوهر اول که او را رها کرده بود، نمی‌تواند راملزم سازند. ۲ و اگر شیر مستوجب تازیان باشد آنگاه داور، او را دوباره او را به نکاح خود درآورد. بعد از آن ناپاک شده است، بخواباند و حکم دهد تا او را موافق شرارتش به حضور خود به زیرا که این به نظر خداوند مکروه است. پس بر زمینی که یهوه، شماره بزنند. ۳ چهل تازیان او را بزند و زیاد نکند، مبدا اگر خدایت، تو را به ملکیت می‌دهد، گناه میاور. ۵ چون کسی زن از این زیاد کرده، تازیان بسیار زند، برادر در نظر تو خوار شود. تازه‌ای بگیرد، در لشکر بیرون نرود، و هیچ کار به او تکلیف ۴ دهن گاو را هنگامی که خرمن را خرد می‌کند، میند. ۵ اگر نشود، تا یک سال در خانه خود آزاد بماند، و زنی را که گرفته برادران با هم ساکن باشند و یکی از آنها بی اولاد بمیرد، پس زن است، مسرور سازد. ۶ هیچکس آسیا یا سنگ بالایی آن را به آن متوفی، خارج به شخص بیگانه داده نشود، بلکه برادر شوهرش گرونگرد، زیرا که جان را به گرو گرفته است. ۷ اگر کسی یافت به او درآمد، او را برای خود به زنی بگیرد، و حق برادر شوهری را شود که یکی از برادران خود از بنی اسرائیل را دزدیده، بر او ظلم با او بجا آورد. ۶ و نخست زاده‌ای که بزاید به اسم برادر متوفای کند یا بفرشد، آن دزد کشته شود، پس بدی را از میان خود دور اووارث گردد، تا اسمش از اسرائیل محو نشود. ۷ و اگر آن مرد به کرده‌ای. ۸ دربار بالای برص هوشیار باش که به هر آنچه لایوان گرفتن زن برادرش راضی نشود، آنگاه زن برادرش به دروازه نزد کهنه شما را تعلیم دهند به دقت توجه نموده، عمل نمایید، و مشایخ برود و گوید: «برادر شوهر من از برپا داشتن اسم برادر خود

موت است، کرده باشد و کشته شود، و او را به دارکشیده باشی، که با زن شوهرداری همبستر شده باشد، پس هر دو یعنی مردی که ۲۳ بدنش در شب بر دار نماند. او را البته در همان روز دفن کن، باز خوابیده است و زن، کشته شوند. پس بدی را از اسرائیل دور زیرا آنکه بر دارآویخته شود ملعون خدا است تا زمینی را که یهوه، کرده‌ای. ۲۳ اگر دختر باکره‌ای به مردی نامزد شود و دیگری او را در شهر یافته، با او همبستر شود، ۲۴ پس هر دو ایشان را خدایت، تو را به ملکیت می‌دهد، نجس نسازی.

۲۲ اگر گاو یا گوسفند برادر خود را گم شده بینی، از او رومگردان. آن را البته نزدبرادر خود برگردان. ۲ و اگر برادرت نزدیک توانی یا او را شناسی، آن را به خانه خود بیاور و نزد تو بماند، تا برادرت آن را طلب نماید، آنگاه آن را به او رد نما. ۳ و به الاغ او چنین کن و به لباسش چنین عمل نما و به هر چیز گمشده برادرت که از او گم شود و یافته باشی چنین عمل نما، نمی توانی از او روگردانی. ۴ اگر الاغ یا گاو برادرت را در راه افتاده بینی، از آن رومگردان، البته آن را با او برخیزان. ۵ متاع مرد بر زن نباشد، و مرد لباس زن را نپوشد، زیرا هرکه این کار را کند مکروه یهوه خدای توست. ۶ اگر اتفاق آشفانه مرغی در راه به نظر تو آید، خواه بر درخت یا بر زمین، و در آن بچه‌ها یا تخمها باشد، و مادر بر بچه‌ها یا تخمها نشسته، مادر را با بچه‌ها بگیر. ۷ مادر را البته رها کن و بچه‌ها را برای خود بگیر، تا برای تو نیکو شود و عمر دراز کنی. ۸ چون خانه تو بنا کنی، بر پشت بام خوددیواری بساز، مبدا کسی از آن بیفتد و خون برخانه خود بیاوری. ۹ در تاجکستان خود دو قسم تخم مکار، مباداتمامی آن، یعنی هم تخمی که کاشته‌ای و هم محصول تاجکستان، وقف شود. ۱۰ گاو و الاغ را با هم جفت کرده، شیار نمنا. ۱۱ پارچه مختلط از پشم و کتان با هم می‌پوش. ۱۲ بر چهار گوشه رخت خود که خود را به آن می‌پوشانی، رشته‌ها بساز. ۱۳ اگر کسی برای خود زنی گیرد و چون بدودرآید، او را مکروه دارد. ۱۴ و اسباب حرف بدونسبت داده، از او اسم بد شهرت دهد و گوید این زن را گرفتم و چون به او نزدیکی نمودم، او را با بکره نیافتم. ۱۵ آنگاه پدر یا مادر آن دختر علامت بکارت دختر برداشته، نزد مشایخ شهر نزدروازه بیاورند. ۱۶ و پدر دختر به مشایخ بگوید: «دختر خود را به این مرد به زنی داده‌ام، و از او کراهت دارد، ۱۷ و اینک اسباب حرف بدو نسبت داده، می‌گویند دختر تو را با بکره نیافتم، و علامت بکارت دختر من این است.» پس جامه را پیش مشایخ شهر بگسترانند. ۱۸ پس مشایخ آن شهر آن مرد را گرفته، تنبیه کنند. ۱۹ و او را صد مثقال نقره جریمه نموده، به پدر دختر بدهند چونکه برابکره اسرائیل بدنامی آورده است. و او زن وی خواهد بود و در تمامی عمرش نمی تواند او را رها کند. ۲۰ لیکن اگر این سخن راست باشد، و علامت بکارت آن دختر پیدا نشود، ۲۱ آنگاه دختر را نزددر خانه پدرش آفتاب غروب کند، داخل اردو شود. ۱۲ و تو را مکانی بیرون از بیرون آورند، و اهل شهرش او را با سنگ سنگسار نمایند تا بمیرد، چونکه در خانه پدر خود زنا کرده، در اسرائیل قباحتی نموده است. پس بدی را از میان خود دور کرده‌ای. ۲۲ اگر مردی یافت شود

۲۳ جماعت خداوند شخصی که کوبیده بیضه و آلت بریده باشد داخل جماعت خداوند نشود. ۲ حرام زاده‌ای داخل جماعت خداوند نشود، حتی تا پشت دهم احدی از او داخل جماعت خداوند نشود. ۳ عومنی و موآبی داخل جماعت خداوند نشوند. حتی تا پشت دهم، احدی از ایشان هرگز داخل جماعت خداوند نشود. ۴ زیراوقتی که شما از مصر بیرون آمدید، شما را در راه به نان و آب استقبال نکردند، و از این جهت که بعلم بن بعور را از فتور ارام نهرین اجبر کردند تا تو را لعنت کند. ۵ لیکن یهوه خدایت نخواست بعلم را بشوند، پس یهوه خدایت لعنت بکارت دختر برداشته، نزد مشایخ شهر نزدروازه بیاورند. ۱۶ و پدر دختر به مشایخ بگوید: «دختر خود را به این مرد به زنی داده‌ام، و از او کراهت دارد، ۱۷ و اینک اسباب حرف بدو نسبت داده، می‌گویند دختر تو را با بکره نیافتم، و علامت بکارت دختر من این است.» پس جامه را پیش مشایخ شهر بگسترانند. ۱۸ پس مشایخ آن شهر آن مرد را گرفته، تنبیه کنند. ۱۹ و او را صد مثقال نقره جریمه نموده، به پدر دختر بدهند چونکه برابکره اسرائیل بدنامی آورده است. و او زن وی خواهد بود و در تمامی عمرش نمی تواند او را رها کند. ۲۰ لیکن اگر این سخن راست باشد، و علامت بکارت آن دختر پیدا نشود، ۲۱ آنگاه دختر را نزددر خانه پدرش آفتاب غروب کند، داخل اردو شود. ۱۲ و تو را مکانی بیرون از بیرون آورند، و اهل شهرش او را با سنگ سنگسار نمایند تا بمیرد، چونکه در خانه پدر خود زنا کرده، در اسرائیل قباحتی نموده است. پس بدی را از میان خود دور کرده‌ای. ۲۲ اگر مردی یافت شود از آن بیوشان. ۱۴ زیرا که یهوه خدایت درمیان اردوی تو می‌خرامد

ترسان و لرزان و هراسان میباشد. ۴ زیرا یهوه، خدای شما، با شما که نزدیک تر به مقتول است، مشایخ آن شهر گوساله رمه را که با می‌رود، تا برای شما با دشمنان شما جنگ کرده شما رانجات آن خیش نزده، و یوغ به آن نبسته‌اند، بگیرند. ۴ و مشایخ آن شهر دهد. ۵ و سروران، قوم را خطاب کرده، گویند: «کیست که آن گوساله را در وادی‌ای که آب در آن همیشه جاری باشد و در خانه نو بنا کرده، آن راتخصیص نکرده است؛ او روانه شده، به آن خیش نزده، و شخم نکرده باشند، فرود آورند، و آنجا در وادی، خانه خود برگردد، مبادا در جنگ بمیرد و دیگری آن راتخصیص گردن گوساله را بشکنند. ۵ و بنی لاوی کهنه نزدیک ببینند، نماید. ۶ و کیست که تاکستانی غرس نموده، آن را حلال نکرده چونکه یهوه خدایت ایشان را برگزیده است تا او را خدمت نمایند، است؛ او روانه شده، به خانه خود برگردد، مبادا در جنگ بمیرد، و به نام خداوند برکت دهند، و برحسب قول ایشان هرمنازعه و هر دیگری آن را حلال کند. ۷ و کیست که دختری نامزد کرده، به آزاری فیصل پذیرد. ۶ و جمیع مشایخ آن شهری که نزدیک تر نکاح در نیابوده است، او روانه شده، به خانه خود برگردد، مبادا به مقتول است، دستهای خود را بر گوساله‌ای که گردش در در جنگ بمیرد و دیگری او را به نکاح درآورد. ۸ و سروران نیزقوم وادی شکسته شده است، بشویند. ۷ و جواب داده، بگویند: را خطاب کرده، گویند: «کیست که ترسان وضعیف دل است؛ «دستهای ما این خون را نریخته، وچشمان ما ندیده است. ۸ ای او روانه شده، به خانه‌اش برگردد، مبادا دل برادرانش مثل دل او خداوند قوم خوداسرائیل را که فدیه داده‌ای بیامرز، و مگذار که گداخته شود. ۹ و چون سروران از تکلم نمودن به قوم فارغ خون بی‌گناه در میان قوم تو اسرائیل بماند.» پس خون برای ایشان شوند، بر سر قوم، سرداران لشکر مقرر سازند. ۱۰ چون به شهری عفو خواهد شد. ۹ پس خون بی‌گناه را از میان خود رفع کرده‌ای نزدیک آبی تا با آن جنگ نمایی، آن را برای صلح ندا بکن. هنگامی که آنچه در نظر خداوند راست است به عمل آورده‌ای. ۱۱ و اگر تو راجواب صلح بدهد، و دروازه‌ها را برای تو بگشاید، ۱۰ چون بیرون روی تو با دشمنان خود جنگ کنی، و یهوه خدایت آنگاه تمامی قومی که در آن یافت شوند، به تو جزیه دهند و تو را ایشان را به‌دست تسلیم نماید و ایشان را اسیر کنی، ۱۱ و در خدمت نمایند. ۱۲ و اگر با تو صلح نکرده، با تو جنگ نمایند، میان اسیران زن خوب صورتی دیده، عاشق او بشوی و بخواهی او پس آن را محاصره کن. ۱۳ و چون یهوه، خدایت، آن را به‌دست را به زنی خود بگیرد، ۱۲ پس او را به خانه خود ببر و او سر تو بسپارد، جمیع ذکوراتش را به دم شمشیریکش. ۱۴ لیکن زنان و خود را بتراشد و ناخن خود را بگیرد. ۱۳ و رخت اسیری خود اطفال و بهایم و آنچه در شهر باشد، یعنی تمامی غنیمتش را برای را بیرون کرده، در خانه تو بماند، و برای پدر و مادر خود یک خود به تاراج ببر، و غنایم دشمنان خود را که یهوه خدایت به تو ماه ماتم گیرد، و بعد از آن به او درآمده، شوهر او بشو و زن دهد، بخور. ۱۵ به همه شهرهایی که از تو بسیار دورند که از تو خواهد بود. ۱۴ و اگر از وی راضی نباشی او را به خواهش شهرهای این امتها نباشند، چنین رفتار نما. ۱۶ اما از شهرهای این دلش رها کن، لیکن او را به نفره هرگز مغروش و به او سختی امتهایی که یهوه، خدایت، تو را به ملکیت می‌دهد، هیچ ذی مکن چونکه او را ذلیل کرده‌ای. ۱۵ و اگر مردی را دو زن باشد نفس را زنده مگذار. ۱۷ بلکه ایشان را، یعنی حتیان و اموریان و یکی محبوبه ویکی مکروهه، و محبوبه و مکروهه هر دو برایش کنعانیان و فرزای و حیوان ویوسیان را، چنانکه یهوه، خدایت، تو پسران بزاید، و پسر مکروهه نخست زاده باشد، ۱۶ پس در روزی را امفرموده است، بالکل هلاک ساز. ۱۸ تا شما راتعلیم ندهند که اموال خود را به پسران خویش تقسیم نماید، نمی تواند پسر که موافق همه رجاساتی که ایشان باخدایان خود عمل می‌نمودند، محبوبه را برپسر مکروهه که نخست زاده است، حق نخست عمل نمایند. و به یهوه، خدای خود، گناه کنید. ۱۹ چون برای زادگی دهد. ۱۷ بلکه حصه‌ای مضاعف ازجمیع اموال خود را به گرفتن شهری با آن جنگ کنی، و آن را روزهای بسیار محاصره پسر مکروهه داده، او رانخست زاده خویش اقرار نماید، زیرا که نمایی، تبر بر درختهایش مزن و آنها را تلف مساز. چونکه از آنها او ابتدای قوت اوست و حق نخست زادگی از آن اومی باشد. می‌خوری پس آنها را قطع نمما، زیرا آبادرخت صحرا انسان است ۱۸ اگر کسی را پسری سرکش و فتنه انگیز باشد، که سخن پدر و تا آن را محاصره نمایی؟ ۲۰ و اما درختی که میدانی درختی سخن مادر خود را گوش ندهد، و هرچند او را تادیب نمایند ایشان نیست که از آن خورده شود آن را تلف ساخته، قطع نما وسنگری رانشود، ۱۹ پدر و مادرش او را گرفته، نزد مشایخ شهرش به دروازه بر شهری که با تو جنگ می‌کند، بنا کن تا منهدم شود. محله‌اش بیاورند. ۲۰ و به مشایخ شهرش گویند: «این پسر ما سرکش و فتنه انگیز است، سخن ما را نمی شنود و مسرف و میگسار است.» ۲۱ پس جمیع اهل شهرش او را به سنگ سنگسار کنند تا بمیرد، پس بدی را از میان خود دور کرده‌ای و تمامی اسرائیل چون بشنوند، خواهند رسید. ۲۲ و اگر کسی گناهی را که مستلزم

۲۱ اگر در زمینی که یهوه، خدایت، برای تصرفش به تو می‌دهد مقتولی در صحرا افتاده، پیدا شود و معلوم نباشد که قاتل او کیست، ۲ آنگاه مشایخ و داوران تو بیرون آمده، مسافت شهرهایی را که در اطراف مقتول است، ببینانند. ۳ و اما شهری

که خداوند برگزیند، برسد، ۷ پس به نام یهوه خدای خود، مثل بخوردتا بمیرد، پس به یکی از آن شهرها فرار کرده، زنده ماند. سایر برادرانش از لایوانی که در آنجا به حضور خداوند می‌ایستند، ۶ مبدا ولی خون وقتی که دلش گرم است قاتل را تعاقب کند، و خدمت نماید. ۸ حصه‌های برابر بخورند، سواى آنچه از ارثیت به سبب مسافت راه به وی رسیده، او را بکشد، و او مستوجب خود بفروشد. ۹ چون به زمینی که یهوه، خدایت، به تومی دهد موت نباشد، چونکه او را پیشتر بغض نداشت. ۷ از این جهت داخل شوی، یاد مگیر که موافق رجاسات آن امتهای عمل نمایی. من تو را امر فرموده، گفتم برای خود سه شهر جداکن. ۸ و اگر ۱۰ و در میان تو کسی یافت نشود که پسر یا دختر خود را از آتش یهوه، خدایت، حدود تو را به طوری که به پدرانت قسم خورده بگذرانند، ونه فالگیر و نه غیب گو و نه افسونگر و نه جادوگر، است وسیع گرداند، وتمامی زمین را به تو عطا فرماید، که به دادن ۱۱ و نه ساحر و نه سوال کننده از اجنه و نه رمال ونه کسی که از آن به پدرانت وعده داده است، ۹ و اگر تمامی این اوامرا که من مردگان مشورت می‌کند. ۱۲ زیرا هرکه این کارها را کند، نزد امروز به تو می‌فرمایم نگاه داشته، بجا آوری که یهوه خدای خود خداوند مکروه است و به سبب این رجاسات، یهوه، خدایت، آنها را را دوست داشته، به طریقه‌های او دائم سلوک نمایی، آنگاه سه از حضور تو اخراج می‌کند. ۱۳ نزد یهوه، خدایت، کامل باش. شهردیگر بر این سه برای خود مزید کن. ۱۰ تا خون بی‌گناه در ۱۴ زیرا این امتهایی که تو آنها را بیرون می‌کنی به غیب گویان و زمینی که یهوه خدایت برای ملکیت به تو می‌دهد، ریخته نشود، و فالگیران گوش می‌گیرند، و اما یهوه، خدایت، تو را نمی‌گذارد که خون بر گردن تونباشد. ۱۱ لیکن اگر کسی همسایه خود را بغض چنین بکشی. ۱۵ یهوه، خدایت، نبی‌ای را از میان تو از برادرانت، داشته، در کمین او باشد و بر او برخاسته، او را ضرب مهلک بزند مثل من برای تو مبعوث خواهد گردانید، او را بشنوی. ۱۶ موافق که بمیرد، و به یکی از این شهرها فرار کند، ۱۲ آنگاه مشایخ هرآنچه درحورب در روز اجتماع از یهوه خدای خودمسالت نموده، شهرش فرستاده، او را از آنجا بگیرند، و او را به دست ولی خون گفتی: «آواز یهوه خدای خود را دیگر نشنوم، و این آتش عظیم تسلیم کند، تا کشته شود. ۱۳ چشم تو بر او ترحم نکند، تا خون را دیگر نبینم، مبادابیمیم.» ۱۷ و خداوند به من گفت: «آنچه بی‌گناهی را از اسرائیل دورکنی، و برای تو نیکو باشد. ۱۴ حد گفتند نیکو گفتند. ۱۸ نبی‌ای را برای ایشان از میان برادران ایشان همسایه خود را که پیشینان گذاشته‌اند، در ملک تو که به دست مثل تو مبعوث خواهم کرد، و کلام خود را به دهانش خواهم تو خواهد آمد، در زمینی که یهوه خدایت برای تصرفش به تومی گذاشت و هرآنچه به اوامر فرمایم به ایشان خواهد گفت. ۱۹ و هر دهد، منتقل مساز. ۱۵ یک شاهد بر کسی برنخیزد، به هر تقصیر کسی که سخنان مرا که او به اسم من گوید نشنود، من از او مطالبه و هر گناه از جمیع گناهانی که کرده باشد، به گواهی دو شاهد یا خواهم کرد. ۲۰ و اما نبی‌ای که جسارت نموده، به اسم من به گواهی سه شاهد هر امری ثابت شود. ۱۶ اگر شاهد کاذبی سخن گوید که به گفتنش امرنفرمودم، یا به اسم خدایان غیر سخن بر کسی برخاسته، به معصیتش شهادت دهد، ۱۷ آنگاه هر دو گوید، آن نبی البته کشته شود.» ۲۱ و اگر در دل خود گویی: شخصی که منازعه در میان ایشان است، به حضور خداوند و به «سخنی را که خداوند نگفته است، چگونه تشخیص نمایم.» حضور کاهنان و داواری که در آن زمان باشند، حاضر شوند. ۲۲ هنگامی که نبی به اسم خداوند سخن گوید، اگر آن چیز واقع ۱۸ و داوران، نیکو تفحص نمایند، و اینک اگر شاهد، شاهد نشود و به انجام نرسد، این امری است که خداوند نگفته است، کاذب است و بربرادر خود شهادت دروغ داده باشد، ۱۹ پس به بلکه آن نبی آن را از روی تکبر گفته است. پس از او تترس. طوری که او خواست با برادر خود عمل نماید با او همان طور رفتار نمایند، تا بدی را از میان خوددور نمایی. ۲۰ و چون بقیه مردمان

۱۹ وقتی که خدایت این امتهای که یهوه، خدایت، زمین ایشان را به تو می‌دهد منقطع سازد، و تو وارث ایشان شده، در شهرها و خانه‌های ایشان ساکن شوی، ۲ پس سه شهر را برای خود در میان زمینی که یهوه، خدایت، به جهت ملکیت به تو می‌دهد، جدا کن. ۳ شاهراه را برای خود درست کن، و حدود زمین خود را

۲۰ چون برای مقاتله با دشمن خود بیرون روی، و اسبها که یهوه خدایت برای تو تقسیم می‌کند، سه قسمت کن، تا هر قاتلی در آنجا فرار کند. ۴ و این است حکم قاتلی که به آنجا فرار کرده، زنده ماند، هرکه همسایه خود را ندانسته بکشد، و قبل از آن از او بغض نداشت. ۵ مثل کسی که باهمسایه خود برای بریدن درخت در جنگل برود، و دستش برای قطع نمودن درخت تیر را بلند کند، و آهن از دسته بیرون رفته، به همسایه‌اش

ساکن گردانند. ۱۲ و بیاد آور که در مصر غلام بودی، پس متوجه روزها باشد رفته، مسالت نما و ایشان تو را از فتوای قضا مخبر شده، این فرایض را بجا آور. ۱۳ عید خیمه‌ها را بعد از جمع کردن خواهند ساخت. ۱۰ و برحسب فتوایی که ایشان از مکانی که حاصل ازخرمن، و چرخشت خود هفت روز نگاهدار. ۱۴ و در عید خداوند برگزیند، برای تو بیان می‌کند، عمل نما. وهوشیار باش تا خود شادی نما، تو و پسر و دخترت و غلامت و کنیزت و لای موافق هرآنچه به تو تعلیم دهند، عمل نمای. ۱۱ موافق مضمون و غریب و یتیم و بیوزنی که درون دروازه هایت باشند. ۱۵ هفت شریعی که به تو تعلیم دهند، و مطابق حکمی که به تو گویند، روز در مکانی که خداوند برگزیند، برای یهوه خدایت عید نگاه عمل نما، و از فتوایی که برای تو بیان می‌کند به طرف راست یا دار، زیرا که یهوه خدایت تو را در همه محصولات و در تمامی چپ تجاوز مکن. ۱۲ و شخصی که از روی تکبر رفتار نماید، و اعمال دست برکت خواهد داد، و بسیار شادمان خواهی بود. کاهنی را که به حضوریهوه، خدایت، به جهت خدمت در آنجایی ۱۶ سه مرتبه در سال جمع ذکورات به حضوریهوه خدایت در ایستد یا داور را گوش نگیرد، آن شخص کشته شود. پس بدی را مکانی که او برگزیند حاضرشوند، یعنی در عید فطیر و عید هفته‌ها از میان اسرائیل دور کرده‌ای. ۱۳ و تمامی قوم چون این را بشنوند، و عیدخیمه‌ها و به حضور خداوند تهی دست حاضرنشوند. ۱۷ هر خواهند رسید و بار دیگر از روی تکبر رفتار نخواهند نمود. ۱۴ چون کس به قدر قوه خود به اندازه برکنی که یهوه، خدایت، به تو عطا به زمینی که یهوه، خدایت، به تومی دهد، داخل شوی و در آن فرمایند، بدهد. ۱۸ داوران و سروران در جمیع دروازه‌هایی که تصرف نموده، ساکن شوی و بگویی مثل جمیع امتهایی که به یهوه، خدایت، به تو می‌دهد برحسب اسباط خود برایت تعیین اطراف منند پادشاهی بر خود نصب نمایند، ۱۵ البته پادشاهی را نما، تا قوم را به حکم عدل، داوری نمایند. ۱۹ داوری را منحرف که یهوه خدایت برگزیند بر خود نصب نما. یکی از برادران را بر مساز و طرفداری نما و رشوه بگیر، زیرا که رشوه چشمان حکما را خود پادشاه بساز، و مرد بیگانه‌ای را که از برادران نباشد، نمی‌کور می‌سازد و سخنان عادلان را کج می‌نماید. ۲۰ انصاف کامل توانی بر خود مسلط نمای. ۱۶ لکن او برای خود اسبهای بسیار را پیروی نما تا زنده مانی وزمینی را که یهوه خدایت به تو می‌دهد، نگیرد، و قوم را به مصر پس نفرستد، تا اسبهای بسیار برای خود مالک شوی. ۲۱ اشیای از هیچ نوع درخت نزد مذبح یهوه، بگیرد، چونکه خداوند به شما گفته است بار دیگر به آن راه خدایت، که برای خود خواهی ساخت غرس منما. ۲۲ و ستونی برنگردید. ۱۷ و برای خود زنان بسیار نگیرد، مبدا دلش منحرف برای خود نصب مکن زیرا یهوه خدایت آن را مکروه می‌دارد. شود، و نقره و طلا برای خود بسیار زیاده نیندزد. ۱۸ و چون بر تخت مملکت خود بنشینند، نسخه این شریعت را از آنچه از آن، نزد لاویان کهنه است برای خود در طوماری بنویسد. ۱۹ و آن نزد او باشد و همه روزهای عمرش آن را بخواند، تا بیاموزد که از یهوه خدای خود بترسد، و همه کلمات این شریعت و این فرایض را نگاه داشته، به عمل آورد. ۲۰ مبدا دل او بر برادرانش افراشته شود، و از این اوامر به طرف چپ یا راست منحرف شود، تا آنکه او و پسرانش در مملکت او در میان اسرائیل روزهای طویل داشته باشند.

۱۷ گاو یا گوسفندی که در آن عیب یا هیچ چیز بد باشد، برای یهوه خدای خودذبح منما، چونکه آن، نزد یهوه خدایت مکروه است. ۲ اگر در میان تو، در یکی از دروازه هایت که یهوه خدایت به تو می‌دهد، مرد یا زنی پیدا شود که در نظر یهوه، خدایت، کار ناشایسته نموده، ازعهد او تجاوز کند، ۳ و رفته خدایان غیر را عبادت کرده، سجده نماید، خواه آفتاب یا ماه یا هر یک از جنود آسمان که من امر نفرموده‌ام، ۴ و از آن اطلاع یافته، بشنوی، پس نیکو تفحص کن. واینک اگر راست و یقین باشد که این رجاست در اسرائیل واقع شده است، ۵ آنگاه آن مرد یا زن را که این کار بد را در دروازه هایت کرده است، بیرون آور، و آن مرد یا زن را با سنگها سنگسار کن تا بمریند. ۶ از گواهی دو یا سه شاهد، آن شخصی که مستوجب مرگ است کشته شود؛ از گواهی یک نفر کشته نشود. ۷ اول دست شاهدان به جهت کشتن بر او افراشته شود، و بعد از آن، دست تمامی قوم، پس بدی را از میان خود دور کرده‌ای. ۸ اگر در میان تو امری که حکم بر آن مشکل شود به ظهور آید، در میان خون و خون، و در میان دعوی و دعوی، و در میان ضرب و ضرب، از مرافعه‌هایی که در دروازه هایت واقع شود، آنگاه برخاسته، به مکانی که یهوه، خدایت، برگزیند، برو. ۹ و نزد لاویان کهنه و نزد داوری که در آن

هرچه دلت می‌خواهد از گاو و گوسفند و شراب و مسکرات و ۱۵ و بیادآور که تو در زمین مصر غلام بودی و بیهوه، خدایت، تو را هرچه دلت از تو بطلبید، بده، و در آنجا بحضور بیهوه، خدایت، فدیه داد، بنابراین من امروز این را به تو امر می‌فرمایم، ۱۶ و اگر به بخور و خودت با خاندانت شادی نما. ۲۷ و لاوی‌ای را که تو گوید از نزد تو بیرون نمی‌روم چونکه تو را و خاندان تو را دوست اندرون دروازه هایت باشد، ترک منما چونکه او را با تو حصه و دارد و او را نزد تو خوش گذشته باشد، ۱۷ آنگاه درفش گرفته، نصیبی نیست. ۲۸ و در آخر هر سه سال تمام عشر محصول خود گوشش را بآن به دربدوز تا تو را غلام ابدی باشد، و با کنیز خود را در همان سال بیرون آورد، در اندرون دروازه هایت ذخیره نما. نیز چنین عمل نما. ۱۸ و چون او را از نزد خود آزاد کرده، رهامی ۲۹ و لاوی چونکه با توحصه و نصیبی ندارد و غریب و یتیم و کنی، بنظرت بد نیاید، زیرا که دو برابر اجرت اجیر، تو را شش بیهوئی که درون دروازه هایت باشند، بیابند و بخورند و سیر شوند، سال خدمت کرده است. و بیهوه خدایت در هرچه می‌کنی تو را تا بیهوه، خدایت، تو را در همه اعمال دستت که می‌کنی، برکت برکت خواهد داد. ۱۹ همه نخست زادگان نرینه را که از رمه و گله تو زائیده شوند برای بیهوه، خدای خود، تقدیس نما، و با نخست زاده گاو خود کار مکن و نخست زاده گوسفند خود را

۱۵ و در آخر هر هفت سال، انفکاک نمایی. ۲ و قانون انفکاک این باشد، هر طلبکاری قرضی را که به همسایه خود داده باشد منک سازد، و از همسایه و برادر خود مطالبه نکند، چونکه انفکاک خداوند اعلان شده است. ۳ از غریب مطالبه توانی کرد، اما هر آنچه از مال تو نزد برادرت باشد، دست تو آن را منک سازد. ۴ تا نزد تو هیچ فقیر نباشد، زیرا که خداوند تو را در زمینی که بیهوه، خدایت، برای نصیب و ملک به تو می‌دهد، البته برکت خواهد داد، ۵ اگر قول بیهوه، خدایت، را به دقت بشنوی تا متوجه شده،

۱۶ ماه ایب را نگاهدار و فصیح را به جهت بیهوه، خدایت، بجا آور، زیرا که در ماه ایب بیهوه، خدایت، تو را از مصر در شب بیرون آورد. ۲ پس فصیح را از رمه و گله برای بیهوه، خدایت، ذبح کن، در مکانی که خداوند برگزید، تا نام خود را در آن ساکن سازد. ۳ با آن، خمیرمایه مخور، هفت روز نان فطیر یعنی نان مشقت را بآن بخور، زیرا که به تعجیل از زمین مصر بیرون آمدی، تا روز خروج خود را از زمین مصر در تمامی روزهای عمرت بیاد آوری. ۴ پس هفت روز هیچ خمیرمایه در تمامی حدودت دیده نشود، و از گوشتی که در شام روز اول، ذبح می‌کنی چیزی تا صبح باقی نماند. ۵ فصیح را در هر یکی از دروازه هایت که بیهوه خدایت به تومی دهد، ذبح نتوانی کرد. ۶ بلکه در مکانی که برادر فقیر خود بد شده، چیزی به او ندهی و آواز تو نزد خداوند فریاد برآورده، برای گناه باشد. ۱۰ البته به او بدهی و دلت از دانش آزرده نشود، زیرا که به عوض این کار بیهوه، خدایت، تو را در تمامی کارهای و هرچه دست خود را بر آن درازی کنی، برکت خواهد داد. ۱۱ چونکه فقیر از زمین معلوم نخواهد شد، بنابراین من تو را امر فرموده، می‌گویم البته دست خود را برای برادر مسکین و فقیر خود که در زمین تو باشند، گشاده دار. ۱۲ اگر مرد یا زن عبرانی از برادرت به توفروخته شود، و او تو را شش سال خدمت نماید، پس در سال هفتم او را از نزد خود آزاد کرده، رها کن. ۱۳ و چون او را از نزد خود آزاد کرده، رهامی کنی، او را تهی دست روانه مساز. ۱۴ او را از گله و خرمن و چرخش خود البته زاد بده، به اندازه‌ای که بیهوه، خدایت، تو را برکت داده باشد به او بده. باشند، در مکانی که بیهوه خدایت برگزید تا نام خود را در آن

ایشان برای خدایان خود می‌کردند، حتی اینکه پسران و دختران خود را نیز برای خدایان خود به آتش می‌سوزانیدند. ۳۲ هرآنچه من نجسید تا خداوند از شدت خشم خود برگشته، بر تو رحمت و به شما امر می‌فرمایم متوجه شوید، تا آن را به عمل آورید، چیزی راقت بنماید، و تو را بیفزاید بطوری که برای پدران قسم خورده بود. ۱۸ هنگامی که قول یهوه خدای خود را شنیده، و همه اوامرش بر آن می‌فرزاید و چیزی از آن کم نکنید.

۱۳ اگر در میان تو نبی‌ای یا بیننده خواب از میان شما برخیزد، و آیت یا معجزه‌ای برای شما ظاهر سازد، ۲ و آن آیت یا معجزه واقع شود که از آن تو را خبر داده، گفت خدایان غیر را که نمی‌شناسی پیروی نمایم، و آنها را عبادت کنیم، ۳ سخنان آن نبی یا بیننده خواب را مشنو، زیرا که یهوه، خدای شما، شما را امتحان می‌کند، تا بداند که آیا یهوه، خدای خود را به تمامی دل و به تمامی جان خود محبت می‌نمایید؟ ۴ یهوه خدای خود را پیروی نمایید و از او بترسید، و او را نگاه دارید، و قول او را بشنوید و او را عبادت نموده، به او ملحق شوید. ۵ و آن نبی یا بیننده خواب کشته شود، زیرا که سخنان فتنه انگیز بر یهوه خدای شما که شما را از زمین مصر بیرون آورد، و تو را از خانه بندگی فدیه داد، گفته است تا تو را از طریقی که یهوه خدایت به تو امر فرمود تا با آن سلوک نمایی، منحرف سازد، پس به این طور بدی را از میان خود دور خواهی کرد. ۶ و اگر برادرت که پسر مادرت باشد یا پسر یادختر تو یا زن هم آغوش تو یا رفیق که مثل جان تو باشد، تو را در خفا اغوا کند، و گوید که برویم و خدایان غیر را که تو و پدران تو نشناختید عبادت نمایم، ۷ از خدایان امتهایی که به اطراف شامی باشند، خواه به تو نزدیک و خواه از تو دور باشند، از اقصای زمین تا اقصای دیگر آن، ۸ او را قبول مکن و او را گوش مده، و چشم تو بر وی رحم نکند و بر او شفقت ننما و او را پنهان مکن. ۹ البته او را به قتل رسان، دست تو اول به قتل اودراز شود و بعد دست تمامی قوم. ۱۰ و او را به سنگ سنگسار نما تا بمیرد، چونکه می‌خواست تو را از یهوه، خدایت، که تو را از زمین مصر از خانه بندگی بیرون آورد، منحرف سازد. ۱۱ و جمیع اسرائیلیان چون بشنوند، خواهند ترسید و بار دیگر چنین امر زشت را در میان شما مرتکب نخواهند شد. ۱۲ اگر درباره یکی از شهرهایی که یهوه خدایت به تو به جهت سکونت می‌دهد خبر یابی، ۱۳ که بعضی پسران بلیعال از میان تو بیرون رفته، ساکنان شهر خود را منحرف ساخته، گفته اند برویم و خدایان غیر را که نشناخته‌اید، عبادت نمایم، ۱۴ آنگاه تفحص و تجسس نموده، نیکواستفسار نما. و اینک اگر این امر، صحیح و یقین باشد که این رجاست در میان تو معمول شده است، ۱۵ البته ساکنان آن شهر را به دم شمشیریکش و آن را با هرچه در آن است و بهایمش را به دم شمشیر هلاک نما. ۱۶ و همه غنیمت آن را در میان کوچهاش جمع کن و شهر را با تمامی غنیمتش برای یهوه از تو دور باشد. ۲۵ پس آن را به نقره بفروش و نقره را بدست خود خدایت به آتش بالکل بسوزان، و آن تا به ابد تلی خواهد بود و بار گرفته، به مکانی که یهوه خدایت برگزید، برو. ۲۶ و نقره را برای

۱۴ شما پسران یهوه خدای خود هستید، پس برای مردگان، خویشتر را محروم ننمایید، و مابین چشمان خود را متراشید. ۲ زیارتو برای یهوه، خدایت، قوم مقدس هستی، و خداوند تو را برای خود برگزیده است تا از جمیع امتهایی که بر روی زمین اند به جهت او قوم خاص باشی. ۳ هیچ چیز مکروه مخور. ۴ این است حیواناتی که بخورید: گاو و گوسفند و بز، ۵ و آهو و غزال و گور و بزکوهی و ریم و گاو دشتی و مهات. ۶ و هر حیوان شکافته سم که سم را به دو حصه شکافته دارد و نشخوار کند، آن را از بهایم بخورید. ۷ لیکن از نشخوارکنندگان و شکافتگان سم اینها را مخورید: یعنی شتر و خرگوش و ونک، زیرا که نشخوار می‌کنند اما شکافته سم نیستند. اینها برای شما نجس اند. ۸ و خوک زیرا شکافته سم است، لیکن نشخوار نمی‌کند، این برای شما نجس است. از گوشت آنها مخورید و لاش آنها را لمس مکنید. ۹ از همه آنچه در آب است اینها را بخورید: هرچه پر و فلس دارد، آنها را بخورید. ۱۰ و هرچه پر و فلس ندارد مخورید، برای شما نجس است. ۱۱ از همه مرغان طاهر بخورید. ۱۲ و این است آتهایی که نخورید: عقاب و استخوان خوار و نسربحر، ۱۳ و لاشخوار و شاهین و کرس به اجناس آن؛ ۱۴ و هر غراب به اجناس آن؛ ۱۵ و شترمرغ و جغد و مرغ دریایی و باز، به اجناس آن؛ ۱۶ و بوم و بوتیمار و قاز؛ ۱۷ و قانت و رخم و غواص؛ ۱۸ و لقلق و کلنک، به اجناس آن؛ و هدهد و شبیره. ۱۹ و همه حشرات بالدار برای شما نجس اند؛ خورده نشوند. ۲۰ اما از همه مرغان طاهر بخورید. ۲۱ هیچ مینه مخورید؛ به غریبی که درون دروازه های تو باشد بده تا بخورد، یا به اجنبی بفروش، زیرا که تو برای یهوه، خدایت، قوم مقدس هستی و بزغاله را در شیر مادرش میز. ۲۲ عشر تمامی محصولات مزرعه خود را که سال به سال از زمین برآید، البته بده. ۲۳ و به حضور یهوه خدایت در مکانی که برگزید تا نام خود را در آنجا ساکن سازد، عشر غله و شیره و روغن خود را و نخست زادگان رمه و گله خویش را بخور، تا بیاموزی که از یهوه خدایت همه اوقات بترسی. ۲۴ و اگر راه از برایت دور باشد که آن را نمی‌توانی برد، و آن مکانی که یهوه، خدایت، خواهد برگزید تا نام خود را در آن بگذارد، وقتی که یهوه، خدایت، تو را برکت دهد، میان کوچهاش جمع کن و شهر را با تمامی غنیمتش برای یهوه از تو دور باشد. ۲۵ پس آن را به نقره بفروش و نقره را بدست خود خدایت به آتش بالکل بسوزان، و آن تا به ابد تلی خواهد بود و بار گرفته، به مکانی که یهوه خدایت برگزید، برو. ۲۶ و نقره را برای

سازد، آنگاه برکت را بر کوه جرزیم و لعنت را بر کوه ایبال خواهی گذاشت. ۳۰ آیا آنها به آنطرف اردن نیستند پشت راه غروب آفتاب، در زمین کنعانیانی که در عربیه ساکنند مقابل جبلجال نزد بلوطهای موره. ۳۱ زیرا که شما از اردن عبور می کنید تا داخل شده، زمینی را که یهوه خدایت به تو می بخشد به تصرف آوری، و چنانکه از غزال و آهومی خورند. ۱۶ ولی خون را نخور؛ آن را مثل آن را خواهید گرفت و در آن ساکن خواهید شد. ۳۲ پس متوجه آب بر زمین بریز. ۱۷ عشر غله و شیر و روغن و نخست زاده رمه و باشید تا جمیع این فرائض و احکامی را که من امروز پیش شما می گذارم، به عمل آورید.

۱۲ اینهاست فرائض و احکامی که شما در تمامی روزهایی که بر زمین زنده خواهید ماند، می باید متوجه شده، به عمل آید، در زمینی که یهوه خدای پدرانت به تو داده است، تا در آن تصرف نمایی. ۲ جمیع اماکن انتهایی را که در آنها خدایان خود را عبادت می کنند و شما آنها را اخراج می نمایند خراب نمایید، خواه بر کوههای بلندخواه بر تلهای و خواه زیر هر درخت سبز. ۳ مذبحهای ایشان را بشکنید و ستونهای ایشان را خرد کنید، و اشیره های ایشان را به آتش بسوزانید، و بتهای تراشیده شده خدایان ایشان را قطع نمایید، و نامهای ایشان را از آنها محو سازید. ۴ با یهوه خدای خود چنین عمل ننمایید. ۵ بلکه به مکانی که یهوه خدای شما از جمیع اسباط شما برگزید تا نام خود را در آنجا بگذارد، یعنی مسکن او را بطلبید و به آنجا بروید. ۶ و به آنجا قربانی های سوختنی و ذبایح و عشرهای خود، و هدایای افراشتنی دستهای خویش، و نذرهای و نوافل خود و نخست زاده های رمه و گله خویش را ببرید. ۷ و در آنجا بحضور یهوه خدای خود بخورید، و شما و اهل خانه شما در هر شغل دست خود که یهوه خدای شما، شما را در آن برکت دهد، شادی نمایید. ۸ موافق هرآنچه ما امروز در اینجا می کنیم، یعنی آنچه در نظر هرکس پسند آید، نکنید. ۹ زیرا که هنوز به آرامگاه و نصیبی که یهوه خدای شما، به شما می دهد داخل نشده اید. ۱۰ اما چون از اردن عبور کرده، در زمینی که یهوه، خدای شما، برای شما تقسیم می کند، ساکن شوید، و اوشما را از جمیع دشمنان شما از هرطرف آرامی دهد تا در امنیت سکونت نمایید. ۱۱ آنگاه به مکانی که یهوه خدای شما برگزید تا نام خود را در آن ساکن سازد، به آنجا هرچه را که من به شما می فرمایم بیاورید، از قربانی های سوختنی و ذبایح و عشرهای خود، و هدایای افراشتنی دستهای خویش، و همه نذرهای بهترین خود که برای خداوند نذر نمایید. ۱۲ و به حضور یهوه خدای خود شادی نمایید، شما با پسران و دختران و غلامان و کنیزان خود، و لاویانی که درون دروازه های شما باشند، چونکه ایشان را باشما حصه ای و نصیبی نیست. ۱۳ با حذر باش که در هر جایی که می بینی قربانی های سوختنی خود را نگذاری، بلکه درمکانی که خداوند در یکی از اسباط تو برگزید در آنجا

شده، آن را به تصرف آورند.» ۱۲ پس الانای اسرائیل، یهوه آن داخل می‌شوی، مثل زمین مصر که از آن بیرون آمدی نیست، خدایت از توجه می‌خواهد، جز اینکه از یهوه خدایت بترسی و در که در آن تخم خود را می‌کاشتی و آن را مثل باغ بقول به پای همه طریقهایش سلوک نمایی، و او رادوست بداری و یهوه خدای خودسیراب می‌کردی. ۱۱ لیکن زمینی که شما برای گرفتنش به آن خود را به تمامی دل و به تمامی جان خود عبادت نمایی. ۱۳ و عبور می‌کنید، زمین کوهها و دره هاست که از بارش آسمان آب اوامر خداوند و فرایض او را که من امروز تو را برای خیریت امر می‌نوشد، ۱۲ زمینی است که یهوه خدایت بر آن التفات دارد و می‌فرماید، نگاه داری. ۱۴ اینک فلک و فلک الافلاک از آن یهوه چشمان یهوه خدایت از اول سال تا آخر سال پیوسته بر آن است. خدای توست، و زمین و هر آنچه در آن است. ۱۵ لیکن خداوند به ۱۳ و چنین خواهد شد که اگر اوامری را که من امروز برای شما امر پدران تورغبت داشته، ایشان را محبت می‌نمود، و بعد از ایشان می‌فرماید، بشنوید، و یهوه خدای خود را دوست بدانید، و او را به ذریت ایشان، یعنی شما را از همه قومها برگزید، چنانکه امروز شده تمامی دل و به تمامی جان خود عبادت نمایید، ۱۴ آنگاه باران است. ۱۶ پس غلغله دلهای خود را مختون سازید، و دیگر گردن زمین شما یعنی باران اولین و آخرین را در مومشمش خواهم بخشید، کشتی منماید. ۱۷ زیرا که یهوه خدای شما خدای خدایان و تا غله و شیره و روغن خود را جمع نمایی. ۱۵ و در صحرائی تو رب الارباب، و خدای عظیم و جبار و مهیب است، که طرفداری برای بهیامت علف خواهم داد تا بخوری و سیر شوی. ۱۶ باحذر ندارد و رشوه نمی‌گیرد. ۱۸ یتیمان و بیوه‌زنان را دادرسی می‌کند، باشید مبدا دل شما فریخته شود و برگشته، خدایان دیگر را عبادت و غریبان را دوست داشته، خوراک و پوشاک به ایشان می‌دهد. سجده نمایید. ۱۷ و خشم خداوند بر شما فروخته شود، تا آسمان را ۱۹ پس غریبان رادوست دارید، زیرا که در زمین مصر غریب بودید. مسدود سازد، و باران نبارد، و زمین محصول خود را ندهد و شما ۲۰ از یهوه خدای خود بترس، و او را عبادت نما و به او ملصق شو از زمین نیکویی که خداوند به شما می‌دهد، بزودی هلاک شوید. و به نام او قسم بخور. ۲۱ او فخرتوست و او خدای توست که ۱۸ پس این سخنان مرا در دل و جان خود جادهید، و آنها را بر برای تو این اعمال عظیم و مهیبی که چشمانت دیده بجا آورده دستهای خود برای علامت ببندید، و در میان چشمان شما عصبیه است. ۲۲ پدران تو با هفتاد نفر به مصر فرود شدند و الان یهوه باشد. ۱۹ و آنها را به پسران خود تعلیم دهید، و حین نشستن در خانه خود، و رفتن به راه، و وقت خوابیدن و برخاستن از آنها خدایت، تو را مثل ستارگان آسمان کثیر ساخته است.

۱۱ پس یهوه خدای خود را دوست بدار، و ودیعت و فرایض و احکام و اوامر او را در همه وقت نگاهدار. ۲ و امروز بدانید، زیرا که به پسران شما سخن نمی‌گویم که ندانسته‌اند، و تادیب یهوه خدای شما را ندیده‌اند، و نه عظمت و دست قوی و بازوی افراشته او را. ۳ و آیات و اعمال او را که در میان مصر، به فرعون، پادشاه مصر، و به تمامی زمین او بظهور آورد. ۴ و آنچه را که به لشکر مصریان، به اسبها و به ارابه‌های ایشان کرد، که چگونه آب بحر قلزم را برایشان جاری ساخت، وقتی که شما را تعاقب می‌نمودند، و چگونه خداوند، ایشان را تا به امروز هلاک ساخت. ۵ و آنچه را که برای شما در بیابان کرد تا شما به اینجا رسیدید. ۶ و آنچه را که به دانات و ایبرام پسران الیاب بن روبین کرد، که چگونه زمین دهان خود را گشوده، ایشان را و خاندان و خیمه‌های ایشان را، و هر ذی حیات را که همراه ایشان بود در میان تمامی اسرائیل بعید. ۷ لیکن چشمان شما تمامی اعمال عظیمه خداوند را که کرده بود، دیدند. ۸ پس جمیع اوامری را که من امروز برای شما امر می‌فرماید نگاه دارید، تا قوی شوید و داخل شده، زمینی را که برای گرفتن آن عبور می‌کنید، به تصرف آورید. ۹ و تا در آن زمینی که خداوند برای پدران شما قسم خورد که آن را به ایشان و ذریت ایشان بدهد، عمر دراز داشته باشید، زمینی که به شیر و شهد جاری است. ۱۰ زیرا زمینی که تو برای گرفتن

و نه به سبب راستی دل خویش داخل زمین ایشان برای تصرفش ۲۲ و در تبعیره و مسا و کبروت هتاهو خشم خداوند را به هیجان می‌شوی، بلکه به سبب شرارت این امتهای یهوه، خدایت، ایشان را آوردید. ۲۳ و وقتی که خداوند شما را از قادش برنیع فرستاده، از حضور تو اخراج می‌نماید، و تا آنکه کلامی را که خداوند برای گفت: بروید و در زمینی که به شما داده‌ام تصرف ننمایید، از قول پدرانت، ابراهیم و اسحاق و یعقوب، قسم خورده بود، استوار یهوه خدای خود عاصی شدید و به اوایمان نیاورده، آواز او را ننماید. ۶ پس بدان که یهوه، خدایت، این زمین نیکو را به سبب نشنیدید. ۲۴ از روزی که شما را شناخته‌ام به خداوند عصیان عدالت تو به تو نمی‌دهد تا در آن تصرف نمایی، زیرا که قومی ورزیده‌اید. ۲۵ پس به حضور خداوند به روی درافتاد در آن چهل گردن کش هستی. ۷ پس بیادآور و فراموش مکن که چگونه خشم روز و چهل شب که افتاده بودم، از این جهت که خداوند گفته یهوه خدای خود را در بیابان جنبش دادی و از روزی که از زمین بود که شما را هلاک سازد. ۲۶ و نزد خداوند استدعا نموده، مصر بیرون آمدی تا به اینجا رسیدی به خداوند عاصی می‌شدید. گفتیم: «ای خداوند یهوه، قوم خود و میراث خود را که به عظمت ۸ و در حوریب خشم خداوند را جنبش دادید، و خداوند بر شما غضبناک شد تا شما راهلاک ننماید. ۹ هنگامی که من به کوه برآمدم تالوهای سنگ یعنی لوحهای عهدی را که خداوند با شما بست، بگیرم، آنگاه چهل روز و چهل شب در کوه ماندم؛ نه نان خوردم و نه آب نوشیدم. ۱۰ و خداوند دو لوح سنگ مکتوب شده را به زمینی که به ایشان وعده داده بود درآورد، و چونکه ایشان را به انگشت خدا را به من داد و بر آنها موافق تمامی سخنانی که خداوند در کوه از میان آتش در روزاجتماع به شما گفته بود، نوشته شد. ۱۱ و واقع شد بعد از انقضای چهل روز و چهل شب که

خداوند این دو لوح سنگ یعنی لوحهای عهد را به من داد، و ۱۲ و خداوند مرا گفت: «برخواسته، از اینجا به زودی فرود شو زیرا قوم تو که از مصر بیرون آوردی فاسد شده‌اند، و از طریقی که ایشان را امر فرمودم به زودی انحراف ورزیده، پتی ریخته شده برای خود ساختند.» ۱۳ و خداوند مرا خطاب کرده، گفت: «این قوم را دیدم و اینک قوم گردن کش هستند. ۱۴ مرا واگذار تا ایشان را هلاک سازم و نام ایشان را از زیر آسمان محو کنم و از تقویمی قوی تر و کثیتر از ایشان بوجود آورم.» ۱۵ پس برگشته، از کوه فرود آمدم و کوه به آتش می‌سوخت و دو لوح عهد در دو دست من بود. ۱۶ و نگاه کرده، دیدم که به یهوه خدای خود گناه ورزیده، گوساله‌ای ریخته شده برای خود ساخته و از طریقی که خداوند به شما امر فرموده بود، به زودی برگشته بودید. ۱۷ پس دو لوح را گرفتم و آنها را از دو دست خود انداخته، در نظر شما شکستم. ۱۸ و مثل دفعه اول، چهل روز و چهل شب به حضور خداوند به روی درافتادم؛ نه نان خوردم و نه آب نوشیدم، به سبب همه گناهان شما که کرده و کار ناشایسته که در نظر خداوند عمل نموده، خشم او را به هیجان آوردید. ۱۹ زیرا که از غضب و حدت خشمی که خداوند بر شما نموده بود تا شما را هلاک سازد، می‌ترسیدم، و خداوند آن مرتبه نیز مرا اجابت نمود. ۲۰ و خداوند بر هارون بسیا غضبناک شده بود تا او را هلاک سازد، و برای هارون نیز در آن وقت دعا کردم. ۲۱ و اما گناه شما یعنی گوساله‌ای را که ساخته بودید، گرفتم و آن را به آتش سوزانیدم و آن را خرد کرده، نیکو ساییدم تا مثل غبار نرم شد، و غبارش را به نهری که از کوه جاری بود، پاشیدم.

۱۰ و در آن وقت خداوند به من گفت: «دولوح سنگ موافق اولیه برای خود بتراش، و نزد من به کوه برآی، و تابوتی از چوب برای خود بساز. ۲ و بر این لوحها کلماتی را که بر لوحهای اولین که شکستی بود، خواهم نوشت، و آنها را در تابوت بگذار.» ۳ پس تابوتی از چوب سنط ساختم، و دو لوح سنگ موافق اولین تراشیدم، و آن دو لوح را در دست داشتم، به کوه برآمدم. ۴ و بر آن دو لوح موافق کتابت اولین، آن ده کلمه را که خداوند در کوه از میان آتش، در روز اجتماع به شما گفته بود نوشت، و خداوند آنها را به من داد. ۵ پس برگشته، از کوه فرود آمدم، و لوحها را در تابوتی که ساخته بودم گذاشتم، و در آنجا هست، چنانکه خداوند مرا امر فرموده بود. ۶ (و بنی اسرائیل از بیروت بنی یعقان به موسیره کوچ کردند، و در آنجا هارون مرد و در آنجا دفن شد. و پسرش العازار در جایش به کهنات پرداخت. ۷ و از آنجا به جدجوده کوچ کردند، و از جدجوده به یطبات که زمین نهراهی آب است. ۸ در آنوقت خداوند سبط لاوی را جدا کرد، تا تابوت عهد خداوند را بردارند، و به حضور خداوند ایستاده، او را خدمت نمایند، و به نام او برکت دهند، چنانکه تا امروز است. ۹ بنابراین لاوی را در میان برادرانش نصب و میراثی نیست؛ خداوند میراث وی است، چنانکه یهوه خدایت به وی گفته بود). ۱۰ و من در کوه مثل روزهای اولین، چهل روز و چهل شب توقف نمودم، و در آن دفعه نیز خداوند مرا اجابت نمود، و خداوند نخواست تورا هلاک سازد. ۱۱ و خداوند مرا گفت: «برخیز و پیش روی این قوم روانه شو تا به زمینی که برای پدران ایشان قسم خوردم که به ایشان بدهم داخل

گردانید، بلکه بر تمامی دشمنان آنها را خواهد آورد. ۱۶ و تمامی پر از نه‌های آب و از چشمه‌ها و دریاچه‌ها که از دره‌ها و کوهها قوما را که یهوه بدست تو تسلیم می‌کنده‌لاک ساخته، چشم تو جاری می‌شود. ۸ زمینی که پر از گندم و جو و مو و انجیرو انار بر آنها ترحم ننماید، و خدایان ایشان را عبادت منما، مبدا برای تو باشد، زمینی که پر از زیتون زیت و عسل است. ۹ زمینی که در دام باشد. ۱۷ و اگر در دلت گویی که این قوما از من زیاده‌اند، آن نان را به تنگی نخواهی خورد، و در آن محتاج به هیچ چیز چگونه توانم ایشان را اخراج نمایم؟ ۱۸ از ایشان مترس بلکه نخواهی شد، زمینی که سنگهای آهن است، و از کوههایش مس آنچه را یهوه خدایت بافرعون و جمیع مصریان کرد، نیکو بیاد آور. خواهی کند. ۱۰ و خورده، سیر خواهی شد، و یهوه خدای خود را ۱۹ یعنی تجربه‌های عظیمی را که چشمانت دیده است، و آیات به جهت زمین نیکو که به تو داده است، مبارک خواهی خواند. و معجزات و دست قوی و بازوی دراز را که یهوه، خدایت، تو را ۱۱ پس باحذر باش، مبدا یهوه خدای خود را فراموش کنی و اوامر به آنها بیرون آورد. پس یهوه، خدایت، با همه قومهایی که از و احکام و فرایض او را که من امروز به تو امر می‌فرمایم، نگاه آنهایی ترسی، چنین خواهد کرد. ۲۰ و یهوه خدایت نیز زنبورها در نداری. ۱۲ مبادا خورده، سیر شوی، و خانه‌های نیکو بنا کرده، میان ایشان خواهد فرستاد، تا باقی ماندگان و پنهان شدگان ایشان در آن ساکن شوی. ۱۳ و ربه و گله تو زیاد شود، و نقره و طلا برای از حضور توهلاک شوند. ۲۱ از ایشان مترس زیرا یهوه خدایت تو افزون شود، و مایملک توافزوده گردد. ۱۴ و دل تو مغرور شده، که در میان توست، خدای عظیم و مهیب است. ۲۲ و یهوه، یهوه خدای خود را که تو را از زمین مصر از خانه بندگی بیرون خدایت، این قوما را از حضور تو به تدریج اخراج خواهد نمود، آورد، فراموش کنی. ۱۵ که تو را در بیابان بزرگ و خوفناک که در ایشان را بزودی نمی توانی تلف نمایی مبدا وحوش صحرا برتوزیاد آن مارهای آتشین و عقربها و زمین تشنه بی آب بود، رهبری نمود، شوند. ۲۳ لیکن یهوه خدایت، ایشان را به دست تو تسلیم خواهد که برای تو آب از سنگ خارا بیرون آورد. ۱۶ که تو را در بیابان من کرد، و ایشان را به اضطراب عظیمی پریشان خواهد نمود تا هلاک را خوراند که پدران آن را ندانسته بودند، تا تو را ذلیل سازد و تو را شوند. ۲۴ و ملوک ایشان را بدست تو تسلیم خواهد نمود، تا نام بیازماید و بر تو در آخرت احسان نماید. ۱۷ مبدا در دل خود ایشان را از زیر آسمان محوسازی، و کسی یارای مقاومت با تو بگویی که قوت من و توانایی دست من، این توانگری را از برایم پیدا نخواهد داشت تا ایشان را هلاک سازی. ۲۵ و تمثاله‌های خدایان کرده است. ۱۸ بلکه یهوه خدای خود را بیاد آور، زیرا اوست که به ایشان را به آتش بسوزانید، به نقره و طلایی که بر آنهاست، طمع تو قوت می‌دهد تا توانگری پیدا نمایی، تا عهد خود را که برای موز، و برای خودمگیر، مبدا از آنها به دام گرفتار شوی، چونکه پدران قسم خورده بود، استوار بدار، چنانکه امروز شده است. نزد یهوه، خدای تو، مکروه است. ۲۶ و چیزمکروه را به خانه خود ۱۹ و اگر یهوه خدای خود را فراموش کنی و پیروی خدایان دیگر میاور، مبدا مثل آن حرام شوی، از آن نهایت نفرت و کراهت دار نموده، آنها را عبادت و سجده نمایی، امروز بر شما شهادت می‌دهم که البته هلاک خواهید شد. ۲۰ مثل قومهایی که خداوند پیش روی تو هلاک می‌سازد، شما همچنین هلاک خواهید شد از این جهت که قول یهوه خدای خود را نشنیدید.

۸ تمامی اوامری را که من امروز به شما امر می‌فرمایم، حفظ داشته، بجا آورید، تا زنده مانده، زیاد شوید، و به زمینی که خداوند برای پدران شما قسم خورده بود، داخل شده، در آن تصرف نمایید. ۲ و بیاد آور تمامی راه را که یهوه، خدایت، تو را این چهل سال در بیابان رهبری نمود تا تو را ذلیل ساخته، بیازماید، و آنچه را که در دل تو است بدانند، که آیا اوامر او را نگاه خواهی داشت یا نه. ۳ و او تو را ذلیل و گرسنه ساخت و من را به تو خوراند که نه تو آن رامی دانستی و نه پدران می‌دانستند، تا تو را بیاموزاند که انسان نه به نان تنها زیست می‌کند بلکه به هر کلمه‌ای که از دهان خداوند صادر شود، انسان زنده می‌شود. ۴ در این چهل سال لباس تو در برت مندرس نشد، و پای تو آماس خواهی نمود، چنانکه خداوند به تو گفته است. ۴ پس چون یهوه، نکرد. ۵ پس در دل خود فکر کن که بطوری که پدر، پسر خود را تادیب می‌نماید، یهوه خدایت تو را تادیب کرده است. ۶ و اوامر و مگو که به سبب عدالت من، خداوند مرا به این زمین درآورد تا یهوه خدای خود را نگاه داشته، در طریقه‌های او سلوک نما و از او آن را به تصرف آورم، بلکه به سبب شرارت این امتها، خداوند بترس. ۷ زیرا که یهوه خدایت تو را به زمین نیکو درمی آورد؛ زمین ایشان را از حضور تو اخراج می‌نماید. ۵ نه به سبب عدالت خود

من به شما امر می‌فرمایم نگاه داری، تو و پسرت و پسر پسرت، در تمامی ایام عمرت و تا عمر تو دراز شود. ۳ پس ای اسرائیل بشنو، و به عمل نمودن آن متوجه باش، تا برای تو نیکو باشد، و بسیار افزوده شوی در زمینی که به شیر و شهد جاری است، چنانکه یهوه خدای پدرانت تورا وعده داده است. ۴ ای اسرائیل بشنو، یهوه، خدای ما، یهوه واحد است. ۵ پس یهوه خدای خود را به تمامی جان و تمامی قوت خود محبت نما. ۶ و این سخنانی که من امروز تو را امر می‌فرمایم، بر دل تو باشد. ۷ و آنها را به پسرانت به دقت تعلیم نما، و حین نشستن در خانه، و رفتن به راه، و وقت خوابیدن و برخاستن از آنها گفتگو نما. ۸ و آنها را بردست خود برای علامت ببند، و در میان چشمات عصابه باشد. ۹ و آنها را بر باهوی درخانه ات و بر دروازه هایت بنویس. ۱۰ و چون یهوه، خدایت، تو را به زمینی که برای پدرانت ابراهیم و اسحاق و یعقوب قسم خورد که به تو بدهد، درآورد، به شهرهای بزرگ و خوشنمایی که تو بنا نکرده‌ای، ۱۱ و به خانه های پر از هر چیز نیکو که پر نکرده‌ای، و حوضهای کنده شده‌ای که نکرده‌ای، و تاکستانها و باغهای زیتونی که غرس ننموده‌ای، و از آنها خورده، سیر شدی. ۱۲ آنگاه با حذر باش مبدا خداوند را که تورا از زمین مصر، از خانه بندگان بیرون آورد، فراموش کنی. ۱۳ از یهوه خدای خود بترس و او را عبادت نما و به نام او قسم بخور. ۱۴ خدایان دیگر را از خدایان طوایفی که به اطراف تومی باشند، پیروی ننمایید. ۱۵ زیرا یهوه خدای تودر میان تو خدای غیور است، مبدا غضب یهوه، خدایت، بر تو افروخته شود، و تو را از روی زمین هلاک سازد. ۱۶ یهوه خدای خود را میازماید، چنانکه او را در مسا آزمودید. ۱۷ توجه نمایند تا اوامر یهوه خدای خود را و شهادت و فرایض او را که به شما امر فرموده است، نگاه دارید. ۱۸ و آنچه در نظر خداوند راست و نیکوست، به عمل آور تا برای تو نیکو شود، و داخل شده آن زمین نیکو را که خداوند برای پدرانت قسم خورد به تصرف آوری. ۱۹ و تا جمیع دشمنان را از حضورت اخراج نماید، چنانکه خداوند گفته است. ۲۰ چون پسر تو در ایام آینده از تو سوال نموده، گوید که مراد از این شهادت و فرایض و احکامی که یهوه خدای ما به شما امر فرموده است، چیست؟ ۲۱ پس به پسر خود بگو: ما در مصر غلام فرعون بودیم، و خداوند ما را از مصر بادیست قوی بیرون آورد. ۲۲ و خداوند آیات و معجزات عظیم و ردیای بر مصر و فرعون و تمامی اهل خانه او در نظر ما ظاهر ساخت. ۲۳ و ما را از آنجا بیرون آورد تا ما را به زمینی که برای پدران ما قسم خورد که به ما بدهد، درآورد. ۲۴ و خداوند ما را مامور داشت که تمام این فرایض را بجا آورده، از یهوه خدای خود بترسیم، تا برای ما همیشه نیکو باشد و ما را زنده نگاه دارد، چنانکه تا امروز شده است. ۲۵ و برای ما عدالت و هیچکدام از مرضهای بد مصر را که می‌دانی، بر تو عارض نخواهد

پسوی مشرق آفتاب جدا کرد. ۴۲ تا قاتلی که همسایه خود را بودی، و یهوه خدایت تو را به دست قوی و بازوی دراز از آنجا بیرون نماندسته کشته باشد و بیشتر پابی بغض نداشته به آنها فرار کند، آورد، بنابراین یهوه، خدایت، تو را امر فرموده است که روز سبت را و به یکی از این شهرها فرار کرده، زنده ماند. ۴۳ یعنی باصر نگاه داری. ۱۶ «پدر و مادر خود را حرمت دار، چنانکه یهوه در میان، در زمین همواری به جهت روینیان، وراموت در جلعاد به خدایت تو را امر فرموده است، تا روزهای دراز شود و تو را در جهت جادیان، و جولان درباشان به جهت منسیان. ۴۴ و این زمینی که یهوه خدایت به تومی بخشد، نیکویی باشد. ۱۷ «قتل است شریعتی که موسی پیش روی بنی اسرائیل نهاد. ۴۵ این است مکن. ۱۸ و زنا مکن. ۱۹ و دزدی مکن. ۲۰ و بر همسایه خود شهادت و فرایض و احکامی که موسی به بنی اسرائیل گفت، شهادت دروغ مده. ۲۱ و برزن همسایه ات طمع موز، و به خانه وقتی که ایشان از مصر بیرون آمدند. ۴۶ به آنطرف اردن در دره همسایه ات و به مزرعه او و به غلامش و کنیزش و گاوش و الاغش مقابل بیت فغور در زمین سیحون، ملک اموریان که در حشبون و به هرچه از آن همسایه تو باشد، طمع مکن.» ۲۲ این سخنان ساکن بود، و موسی و بنی اسرائیل چون از مصر بیرون آمده بودند او را خداوند به تمامی جماعت شما در کوه از میان آتش و ابر و رامغلوب ساختند. ۴۷ و زمین او را و زمین عوج ملک باشان را، ظلمت غلیظ به آواز بلند گفت، و بر آنها چیزی نیفزود و آنها را دو ملک اموریانی که به آنطرف اردن پسوی مشرق آفتاب بودند، به بردو لوح سنگ نوشته، به من داد. ۲۳ و چون شما آن آواز را از تصرف آوردند. ۴۸ از عرویر که بر کناره وادی ارنون است تا جبل میان تاریکی شنیدید، و کوه به آتش می سوخت، شما با جمیع سیئون که حرمون باشد. ۴۹ و تمامی عربیه به آنطرف اردن پسوی روسای اسباط و مشایخ خود نزد من آمده، ۲۴ گفتید: اینک یهوه، خدای ما، جلال و عظمت خود را بر ما ظاهر کرده است، و آواز او مشرق تا دریای عربیه زیر دامنه های فسیحه.

حکیم، و فطانت پیشه‌اند.» ۷ زیرا کدام قوم بزرگ است که خدا غیور است. ۲۵ چون پسران و پسران پسران را تولید نموده، و در نزدیک ایشان باشند چنانکه یهوه، خدای ما است، در هروقت که زمین مدتی ساکن باشید، اگر فاسد شده، صورت تراشیده، و شبیه نژادو دعا می‌کنیم؟ ۸ و کدام طایفه بزرگ است که فرایض و هر چیزی را بسازید و آنچه در نظر یهوه خدای شما بد است بجا احکام عادلانه‌ای مثل تمام این شریعتی که من امروز پیش شما آورده، او را غضبناک سازید، ۲۶ آسمان وزمین را امروز بر شما می‌گذارم، دارند؟ ۹ لیکن احتراز نما و خویشتر را بسیار متوجه عبوری کنی که چشمانت دیده است فراموش کنی و مباد این چیزهایی را که چشمانت دیده است فراموش کنی و مباد اینها در تمامی ایام عمرت از دل تو محو شود، بلکه آنها را طویل نخواهید ساخت، بلکه بالکل هلاک خواهید شد. ۲۷ و به پسرانت و پسران پسرانت تعلیم ده. ۱۰ در روزی که درحضور خداوند شما را در میان قومها پراکنده خواهد نمود، و شما در میان یهوه خدای خود در حورب ایستاده بودی و خداوند به من گفت: طوایی که خداوند شما را به آنجا می‌برد، قلیل العدد خواهید «قوم را نزد من جمع کن تا کلمات خود را به ایشان بشنوم، تا مماند. ۲۸ و در آنجا خدایان ساخته شده دست انسان از چوپ و بیاموزنده در تمامی روزهایی که بروی زمین زنده باشند از من سنگ راعبادت خواهید کرد، که نمی‌بینند و نمی‌شنوند نمی‌بترسند، و پسران خود را تعلیم دهند.» ۱۱ و شما نزدیک آمده، زیر خورند و نمی‌بویند. ۲۹ لیکن اگر از آنجا یهوه خدای خود را کوه ایستادید، و کوه تا به وسط آسمان به آتش و تاریکی و ایرها و بطلبی، او را خواهی یافت. بشرطی که او را به تمامی دل و به ظلمت غلیظ می‌سوخت. ۱۲ و خداوند با شما از میان آتش تمامی جان خود تفحص نمایم. ۳۰ چون در تنگی گرفتار شوی، متکلم شد، و شما آواز کلمات را شنیدید، لیکن صورتی ندیدید، و جمیع این وقایع بر تو عارض شود، در ایام آخر بسوی یهوه خدای بلکه فقط آواز را شنیدید. ۱۳ و عهد خود را که شما را به نگاه خود برگشته، آواز او را خواهی شنید. ۳۱ زیرا که یهوه خدای تو داشتن آن مامور فرمود، برای شما بیان کرد، یعنی ده کلمه را و آنها خدای رحیم است، تو را ترک نخواهد کرد و تو را هلاک نخواهد را بر دو لوح سنگ نوشت. ۱۴ و خداوند مرا در آنوقت امر فرمود نمود، و عهد پدران را که برای ایشان قسم خورده بود، فراموش که فرایض و احکام را به شما تعلیم دهم، تا آنها را در زمینی که نخواهد کرد. ۳۲ زیرا که از ایام پیشین که قبل از تو بوده است از برای تصرفش به آن عبور می‌کنید، بجا آوید. ۱۵ پس خویشتر را روزی که خدا آدم را بر زمین آفرید، و از یک کناره آسمان تا به بسیار متوجه باشید، زیرا در روزی که خداوند با شما در حورب از میان آتش تکلم می‌نمود، هیچ صورتی ندیدید. ۱۶ مبادا فاسد شنیده شده است؟ ۳۳ آیا قومی هرگز آواز خدا را که از میان آتش شوید و برای خود صورت تراشیده، یا تمثال هر شکلی از شبیه متکلم شود، شنیده باشند و زنده بمانند، چنانکه تو شنیدی؟ ذکور یا اناث بسازید. ۱۷ یا شبیه هر بهیمایی که بر روی زمین ۳۴ و آیا خدا عزیمت کرد که برود و قومی برای خود از میان قوم است، یا شبیه هر مرغ بالدار که در آسمان می‌پرد. ۱۸ یا شبیه دیگر بگیرد باتجربه‌ها و آیات و معجزات و جنگ و دست قوی هر خرنده‌ای بر زمین یا شبیه هرماهی‌ای که در آبهای زیر زمین و بازوی دراز شده و ترسهای عظیم، موافق هرآنچه یهوه خدای است. ۱۹ و مبادا چشمان خود را بسوی آسمان بلند کنی، و شما برای شما در مصر در نظر شما بعمل آورد؟ ۳۵ این بر تو ظاهر آفتاب و ماه و ستارگان و جمیع جنود آسمان را دیده، فریفته شوی شد تابدانی که یهوه خداست و غیر از او دیگری نیست. ۳۶ از و سجده کرده، آنها را که یهوه خدایت برای تمامی قومهایی که آسمان آواز خود را به تو شنواید تا تو را تادیب نماید، و بر زمین آتش زیر تمام آسمانند، تقسیم کرده است، عبادت نمایم. ۲۰ لیکن عظیم خود را به تونشان داد و کلام او را از میان آتش شنیدی. خداوند شما را گرفته، از کوره آهن ازمصر بیرون آورد تا برای او ۳۷ و از این جهت که پدران تو را دوست داشته، ذریت ایشان را قوم میراث باشید، چنانکه امروز هستید. ۲۱ و خداوند بخاطر بعد از ایشان برگزیده بود، تو را به حضرت خود با قوت عظیم از شما بر من غضبناک شده، قسم خورد که از اردن عبور نکنم و مصر بیرون آورد. ۳۸ تا منهای بزرگتر و عظیم تر از تو را پیش روی به آن زمین نیکو که یهوه خدایت به تو برای ملکیت می‌دهد، تو بیرون نماید و تو را درآورده، زمین ایشان را برای ملکیت به تو داخل نشوم. ۲۲ بلکه من در این زمین خواهم مرد و از اردن عبور دهم، چنانکه امروز شده است. ۳۹ لہذا امروز بدان و دردل خود نخواهم کرد، لیکن شما عبورخواهید کرد، و آن زمین نیکو را به نگاه دار که یهوه خداست، بالا در آسمان و پایین بروی زمین تصرف خواهید آورد. ۲۳ پس احتیاط نمایم، مبادا عهد یهوه، و دیگری نیست. ۴۰ و فرایض و اوامر او را که من امروز به تو امر خدای خود را که با شما بسته است فراموش نمایم، و صورت می‌فرمایم نگاهدار، تا تو را و بعد از تو فرزندان تو را نیکو باشد تراشیده یا شبیه هر چیزی که یهوه خدایت به تو نهی کرده است، و تا روزهای خود را بر زمینی که یهوه خدایت به تو می‌دهد تا برای خود بسازی. ۲۴ زیرا که یهوه خدایت آتش سوزنده و خدای به ابدطویل نمایم. ۴۱ آنگاه موسی سه شهر به آن طرف اردن

گرفته بودیم، برای خود به غارت بردیم. ۳۶ از عروعر که برکناره مشرق دادم. ۱۸ و در آن وقت به شما امر فرموده، گفتم: «یهوه وادی ارنون است، و شهری که در وادی است، تا جلعاد قریه‌ای خدای شما این زمین را به شما داده است تا آن را به تصرف آورید، نبود که به مامنتع باشد، یهوه خدای ما همه را به ما تسلیم پس جمیع مردان جنگی شما مهیا شده، پیش روی برادران خود، نمود. ۳۷ لیکن به زمین بنی عمون و به تمامی کناره وادی ییوق و بنی اسرائیل، عبور کنید. ۱۹ لیکن زنان و اطفال و مواشی شما، شهرهای کوهستان، و به هر جایی که یهوه خدای ما نهی فرموده چونکه می‌دانم مواشی بسیار دارید، در شهرهای شما که به شما دادم، بمانند. ۲۰ تا خداوند به برادران شما مثل شما آرامی دهد، بود، نزدیک نشدید.

۳ پس برگشته، به راه باشان رفتیم، و عوج ملک باشان با تمامی قوم خود به مقابله مایرون آمده، در ادروی جنگ کرد. ۲ و خداوند مرا گفت: «از او مترس زیرا که او و تمامی قومش وزمینش را به‌دست تو تسلیم نموده‌ام، تا بطوری که با سیحون ملک اموریان که در حبشون ساکن بود، عمل نمودی، با وی نیز عمل نمای.» ۳ پس یهوه، خدای ما، عوج ملک باشان را نیز و تمامی قومش را به‌دست ما تسلیم نموده، او را به حدی شکست دادیم که احدی از برای وی باقی نماند. ۴ و در آنوقت همه شهرهایش را گرفتیم، و شهری نماند که از ایشان نگرفتیم، یعنی شصت شهر و تمامی مرزبوم ارجوب که مملکت عوج در باشان بود. ۵ جمیع اینها شهرهای حصاردار بادیوارهای بلند و دروازه‌ها و پشت بندها بود، سوای قرای بی‌حصار بسیار کثیر. ۶ و آنها را بالکل هلاک کردیم، چنانکه با سیحون، ملک حبشون کرده بودیم، هر شهر را با مردان و زنان و اطفال هلاک ساختیم. ۷ و تمامی بهایم و غنیمت شهرها را برای خود به غارت بردیم. ۸ و در آن وقت زمین را از دست دو ملک اموریان که به آن طرف اردن بودند، از وادی ارنون تا جبل حرمون، گرفتیم. ۹ (و این حرمون راصیدونیان سریون می‌خوانند و اموریان آن راسنیر می‌خوانند.) ۱۰ تمام شهرهای هامون و تمامی جلعاد و تمامی باشان تا سلخه و ادروی که شهرهای مملکت عوج در باشان بود. ۱۱ زیرا که عوج ملک باشان از بقیه رفائیان تنها باقی‌مانده بود. اینک تخت خواب او تخت آهنین است آیان در ربت بنی عمون نیست. و طولش نه ذراع و عرضش چهار ذراع برحسب ذراع آدمی می‌باشد. ۱۲ و این زمین را در آن وقت به تصرف آوردیم، و آن را از عروعر که برکنار وادی ارنون است و نصف کوهستان جلعاد؛ و شهرهایش را به رویینیان و جادیان دادم. ۱۳ و بقیه جلعاد و تمامی باشان را که مملکت عوج باشد به نصف سبطمنسی دادم، یعنی تمامی مرزبوم ارجوب را باتمامی باشان که زمین رفائیان نامیده می‌شود. ۱۴ یائیر بن منسی تمامی مرزبوم ارجوب را تا حدجشوریان و معکیان گرفت، و آنها را تا امروز به اسم خود باشان، حووت یائیر نامید. ۱۵ و جلعاد را به ماکیر دادم. ۱۶ و به رویینیان و جادیان، از جلعاد تا وادی ارنون، هم وسط وادی و هم کناره‌اش تا وادی ییوق را که حد بنی عمون باشد، دادم. ۱۷ و عرب را نیز و اردن و کناره‌اش را ازکنتر تا دریای عرب که بحرالمح باشد، زبردانه های فسخه به طرف

۴ پس الانای اسرائیل، فرایض و احکامی را که من به شما تعلیم می‌دهم تا آنها را بجای آورید بشنوید، تا زنده بمانید و داخل شده، زمینی را که یهوه، خدای پدران شما، به شما می‌دهد به تصرف آورید. ۲ بر کلامی که من به شما امر می‌فرمایم چیزی میفرایید و چیزی از آن کم نمی‌نمایید، تا اوامر یهوه خدای خود را که به شما امر می‌فرمایم، نگاه دارید. ۳ چشمان شما آنچه را خداوند در بعل فغور کرد دید، زیرا هرکه پیروی بعل فغور کرد، یهوه خدای تو، او را از میان تو هلاک ساخت. ۴ اما جمیع شما که به یهوه مرزبوم ارجوب را تا حدجشوریان و معکیان گرفت، و آنها را تا امروز به اسم خود باشان، حووت یائیر نامید. ۱۵ و جلعاد را به ماکیر دادم. ۱۶ و به رویینیان و جادیان، از جلعاد تا وادی ارنون، هم وسط وادی و هم کناره‌اش تا وادی ییوق را که حد بنی عمون باشد، دادم. ۱۷ و عرب را نیز و اردن و کناره‌اش را ازکنتر تا دریای عرب که بحرالمح باشد، زبردانه های فسخه به طرف

که یهوه خدای ما به ما می‌دهد، رسیده‌اید. ۲۱ اینک یهوه خدای تو، این زمین را پیش روی تو گذاشته است، پس برای و چنانکه یهوه خدای پدرانت به تو گفته است، آن را به تصرف آور و ترسان و لایبان و حضیروت و دی ذهب باتمامی اسرائیل گفت. ۲ از ۲۲ آنگاه جمیع شما نزد من آمده، گفتید: «مردان چند، پیش روی خود بفرستیم تا زمین را برای ما جاسوسی نمایند، و ما را از راهی که باید برویم و از شهرهایی که به آنها می‌رویم، خبریابورند.» ۲۳ و این سخن مرا پسند آمد، پس دوازده نفر از شما، یعنی یکی را از هر سبطگرفتم، ۲۴ و ایشان متوجه راه عوج ملک باشان را که در عشتاروت درادری ساکن بود، کشته نمودند. ۲۵ و از میوه زمین به‌دست خود گرفته، آن را نزد ما آوردند، و ما را مخبرساخته، گفتند: «زمینی که یهوه خدای ما، به ما می‌دهد، نیکوست.» ۲۶ لیکن شما نخواستید که بروید، بلکه ازفرمان خداوند عصیان ورزیدید. ۲۷ و درخیمه های خود مهممه کرده، گفتید: «چونکه خداوند ما را دشمن داشت، ما را از زمین مصریرون آورد، تا ما را به‌دست اموریان تسلیم کرده، هلاک سازد. ۲۸ و حال کجا برویم چونکه برادران ما دل ما را گداخته، گفتند که این قوم از ما بزرگتر وبلندترند و شهرهای ایشان بزرگ و تا آسمان حصاردار است، و نیز بنی عناق را در آنجاده‌ایم.» ۲۹ پس من به شما گفتم: «مترسید و ازایشان هراسان مباشید. ۳۰ یهوه خدای شما که پیش روی شما می‌رود برای شما جنگ خواهدکرد، برحسب هراتجه به نظر شما در مصر برای شما کرده است.» ۳۱ و هم در بیابان که در آنجاده‌اید چگونه یهوه خدای تو مثل کسی که پسرخود را می‌برد تو را در تمامی راه که می‌رفیدبرمی داشت تا به اینجا رسیدید. ۳۲ لیکن با وجوداین، همه شما به یهوه خدای خود ایمان نیاوردید. ۳۳ که پیش روی شما در راه می‌رفت تاجایی برای نزول شما بطلبید، وقت شب در آتش تا راهی را که به آن بروید به شما بنماید و وقت روز در ابر. ۳۴ و خداوند آواز سخنان شما را شنیده، غضبناک شد، و قسم خورده، گفت: ۳۵ «هیچکدام از این مردمان و از این طبقه شیر، آن زمین نیکو را که قسم خوردم که به پدران شما بدهم، هرگزنخواهند دید. ۳۶ سواي کالیب بن یفنه که آن راخواهد دید و زمینی را که در آن رفته بود، به وی وبه پسرانش خواهم داد، چونکه خداوند را پیروی کامل نمود.» ۳۷ و خداوند بخاطر شما برمن نیزخشم نموده، گفت که «تو هم داخل آنجا نخواهی شد. ۳۸ یوشع بن نون که بحضور تو می‌ایستدداخل آنجا خواهد شد، پس او را قوی گردان زیرا اوست که آن را برای بنی‌اسرائیل تقسیم خواهد نمود. ۳۹ و اطفال شما که درباره آنها گفتید که به یغما خواهند رفت، و پسران شما که امروز نیک و بد را تمیز نمی‌دهند، داخل آنجاخواهند شد، و آن را به ایشان خواهم داد تا مالک آن بشوند. ۴۰ و اما شما روگردانیده از راه

۱ اردن، در بیابان عربیه مقابل سوف، در میان فاران و توفل و الابان و حضیروت و دی ذهب باتمامی اسرائیل گفت. ۲ از ۲۲ آنگاه جمیع شما نزد من آمده، گفتید: «مردان چند، پیش روی خود بفرستیم تا زمین را برای ما جاسوسی نمایند، و ما را از راهی که باید برویم و از شهرهایی که به آنها می‌رویم، خبریابورند.» ۲۳ و این سخن مرا پسند آمد، پس دوازده نفر از شما، یعنی یکی را از هر سبطگرفتم، ۲۴ و ایشان متوجه راه عوج ملک باشان را که در عشتاروت درادری ساکن بود، کشته نمودند. ۲۵ و از میوه زمین به‌دست خود گرفته، آن را نزد ما آوردند، و ما را مخبرساخته، گفتند: «زمینی که یهوه خدای ما، به ما می‌دهد، نیکوست.» ۲۶ لیکن شما نخواستید که بروید، بلکه ازفرمان خداوند عصیان ورزیدید. ۲۷ و درخیمه های خود مهممه کرده، گفتید: «چونکه خداوند ما را دشمن داشت، ما را از زمین مصریرون آورد، تا ما را به‌دست اموریان تسلیم کرده، هلاک سازد. ۲۸ و حال کجا برویم چونکه برادران ما دل ما را گداخته، گفتند که این قوم از ما بزرگتر وبلندترند و شهرهای ایشان بزرگ و تا آسمان حصاردار است، و نیز بنی عناق را در آنجاده‌ایم.» ۲۹ پس من به شما گفتم: «مترسید و ازایشان هراسان مباشید. ۳۰ یهوه خدای شما که پیش روی شما می‌رود برای شما جنگ خواهدکرد، برحسب هراتجه به نظر شما در مصر برای شما کرده است.» ۳۱ و هم در بیابان که در آنجاده‌اید چگونه یهوه خدای تو مثل کسی که پسرخود را می‌برد تو را در تمامی راه که می‌رفیدبرمی داشت تا به اینجا رسیدید. ۳۲ لیکن با وجوداین، همه شما به یهوه خدای خود ایمان نیاوردید. ۳۳ که پیش روی شما در راه می‌رفت تاجایی برای نزول شما بطلبید، وقت شب در آتش تا راهی را که به آن بروید به شما بنماید و وقت روز در ابر. ۳۴ و خداوند آواز سخنان شما را شنیده، غضبناک شد، و قسم خورده، گفت: ۳۵ «هیچکدام از این مردمان و از این طبقه شیر، آن زمین نیکو را که قسم خوردم که به پدران شما بدهم، هرگزنخواهند دید. ۳۶ سواي کالیب بن یفنه که آن راخواهد دید و زمینی را که در آن رفته بود، به وی وبه پسرانش خواهم داد، چونکه خداوند را پیروی کامل نمود.» ۳۷ و خداوند بخاطر شما برمن نیزخشم نموده، گفت که «تو هم داخل آنجا نخواهی شد. ۳۸ یوشع بن نون که بحضور تو می‌ایستدداخل آنجا خواهد شد، پس او را قوی گردان زیرا اوست که آن را برای بنی‌اسرائیل تقسیم خواهد نمود. ۳۹ و اطفال شما که درباره آنها گفتید که به یغما خواهند رفت، و پسران شما که امروز نیک و بد را تمیز نمی‌دهند، داخل آنجاخواهند شد، و آن را به ایشان خواهم داد تا مالک آن بشوند. ۴۰ و اما شما روگردانیده از راه

احکامی که خداوند به واسطه موسی در عربات موآب نزد اردن در
مقابل اریحا به بنی اسرائیل امر فرمود.

بیمایید. و شهر در وسط باشد و این نواحی شهرها برای ایشان خواهد بود. ۶ «و از شهرها که به لایوان بدهید شش شهر ملجا احکام برای شما در قرنهای شما در جمیع مسکنهای شما فرضیه خواهد بود، و آنها را برای قاتل بدهید تا به آنجا فرار کند و سوای عدالتی خواهد بود. ۳۰ «هرکه شخصی را بکشد پس قاتل به آنها چهل و دو شهر بدهید. ۷ پس جمیع شهرها که به لایوان گواهی شاهان کشته شود، و یک شاهد برای کشته شدن کسی خواهید داد چهل و هشت شهر با نواحی آنها خواهد بود. ۸ و شهادت ندهد. ۳۱ و هیچ فدیه به عوض جان قاتلی که مستوجب اما شهرهایی که از ملک بنی اسرائیل می‌دهید از کثیر و از قتل است، مگیرید بلکه او البته کشته شود. ۳۲ و از کسی که به قلیل، قلیل بگیرد. هر کس به اندازه نصیب خود که یافته باشد از شهر ملجای خود فرار کرده باشد فدیه مگیرید، که پیش از وفات شهرهای خود به لایوان بدهد.» ۹ و خداوند موسی را خطاب کاهن برگرد و به زمین خود ساکن شود. ۳۳ و زمینی را که در آن کرده، گفت: ۱۰ «بنی اسرائیل را خطاب کرده، به ایشان بگو: ساکنید ملوث مسازید، زیرا که خون، زمین را ملوث می‌کند، و زمین چون شما از اردن به زمین کنعان عبور کنید، ۱۱ آنگاه شهرها برای خود تعیین کنید تا شهرهای ملجا برای شما باشد، تا هر قاتلی که شخصی را سهو کشته باشد، به آنجا فرار کند. ۱۲ و این شهرها برای شما بجهت ملجا از ولی مقتول خواهد بود، تا قاتل پیش از آنکه به حضور جماعت برای داوری بایستد، نمیرد. ۱۳ «و از شهرهایی که می‌دهید، شش شهر ملجا برای شما باشد. ۱۴ سه شهر از آنطرف اردن بدهید، و سه شهر در زمین کنعان بدهید تا شهرهای ملجا باشد. ۱۵ بجهت بنی اسرائیل و غریب و کسی که در میان شما وطن گیرند، این شش شهر برای ملجا باشد تا هرکه شخصی را سهو کشته باشد به آنجا فرار کند. ۱۶ «و اگر او را به آلت آهتین زد که مرد، او قاتل است و قاتل البته کشته شود. ۱۷ و اگر او را بادت خود به سنگی که از آن کسی کشته شود، بزند تا بمیرد، او قاتل است و قاتل البته کشته شود. ۱۸ و اگر او را به چوب دستی که به آن کسی کشته شود، بزند تا بمیرد، او قاتل است و قاتل البته کشته شود. ۱۹ ولی خون، خود، قاتل را بکشد. هرگاه به او برخورد، او را بکشد. ۲۰ و اگر از روی بغض او را با تیغ زد یا قصد چیزی بر او انداخت که مرد، ۲۱ یا از روی عداوت او را بادت خود زد که مرد، آن زننده چون که قاتل است البته کشته شود، ولی خون هرگاه به قاتل برخورد، او را بکشد. ۲۲ «لیکن اگر او را بدون عداوت سهو تیغ زندیا چیزی بدون قصد بر او اندازد، ۲۳ و اگر سنگی را که کسی به آن کشته شود نادیده بر او بیندازد که بمیرد و با وی دشمنی نداشته، و بداندیش او نبوده باشد، ۲۴ پس جماعت در میان قاتل و ولی خون برحسب این احکام داوری نمایند. ۲۵ و جماعت، قاتل را از دست ولی خون رهایی دهند، و جماعت، وی را به شهر ملجای او که به آن فرار کرده بود برگردانند، و او در آنجا تا موت رئیس کهنه که به روغن مقدس مسح شده است، ساکن باشد. ۲۶ و اگر قاتل وقتی از حدود شهر ملجای خود که به آن فرار کرده بود بیرون آید، ۲۷ و ولی خون، او را بیرون حدود شهر ملجایش بیاید، پس ولی خون قاتل را بکشد؛ قصاص خون برای او نباشد. ۲۸ زیرا که می‌بایست تا وفات رئیس کهنه در شهر ملجای خود مانده باشد، و بعد

۳۶ و روسای خاندان آبای قبیله بنی جلعاد بن ماکیر بن منسی که از قبایل بنی یوسف بودند نزدیک آمده به حضور موسی و به حضور سروران و روسای خاندان آبای بنی اسرائیل عرض کرده، ۲ گفتند: «خداوند، آقای ما را امر فرمود که زمین را به قرعه تقسیم کرده، به بنی اسرائیل بدهد، و آقای ما از جانب خداوند مامور شده است که نصیب برادر ماصلفحاد را به دخترانش بدهد. ۳ پس اگر ایشان به یکی از پسران سایر اسباط بنی اسرائیل منکوحه شوند، ارث ما از میراث پدران ما قطع شده، به میراث سبطی که ایشان به آن داخل شوند، اضافه خواهد شد، و از بهره میراث ما قطع خواهد شد. ۴ و چون یوییل بنی اسرائیل بشود ملک ایشان به ملک سبطی که به آن داخل شوند اضافه خواهد شد، و ملک ایشان از ملک پدران ما قطع خواهد شد.» ۵ پس موسی بنی اسرائیل را برحسب قول خداوند امر فرموده، گفت: «سبط بنی یوسف راست گفتند. ۶ این است آنچه خداوند درباره دختران صلفحاد امر فرموده، گفته است: به هرکه در نظر ایشان پسند آید، به زنی داده شوند، لیکن در قبیله سبط پدران خود فقط به نکاح داده شوند. ۷ پس میراث بنی اسرائیل از سبط به سبط منتقل نشود، بلکه هر یکی از بنی اسرائیل به میراث سبط پدران خود ملحق باشند. ۸ و هر دختری که وارث ملکی از اسباط بنی اسرائیل بشود، به کسی از قبیله سبط پدر خود به زنی داده شود، تا هر یکی از بنی اسرائیل وارث ملک آبای خود گردند. ۹ و ملک از یک سبط به سبط دیگر منتقل نشود، بلکه هرکس از اسباط بنی اسرائیل به میراث خود ملحق باشند.» ۱۰ پس چنانکه خداوند موسی را امر فرمود، دختران صلفحاد چنان کردند. ۱۱ و دختران صلفحاد، محله و ترصه و حجله و ملکه و نوعه به پسران عموهای خود به زنی داده شدند. ۱۲ در قبایل بنی منسی ابن یوسف منکوحه شدند و ملک ایشان در سبط قبیله پدر ایشان باقی ماند. ۱۳ این است اوامر و

قادش باشد، فرودآمدند. ۳۷ و از قادش کوچ کرده، در جبل هور دور زده، انتهایش نزد دریا خواهد بود. ۶ و اما حد غربی. دریای در سرحد زمین ادم فرود آمدند. ۳۸ هارون کاهن برحسب فرمان بزرگ حد شما خواهد بود. این است حد غربی شما. ۷ و حد خداوند به جبل هور برآمده، در سال چهارم خروج بنی اسرائیل از شمالی شما این باشد، از دریای بزرگ برای خود جبل هور را نشان زمین مصر، در روز اول ماه پنجم وفات یافت. ۳۹ و هارون صد و گیرید. ۸ و از جبل هور تا مدخل حمت را نشان گیرید. و انتهای بیست و سه ساله بود که در جبل هور مرد. ۴۰ و ملک عراد این حد نزد صدد باشد. ۹ و این حد نزد زفرون بیرون رود و کنعانی که در جنوب زمین کنعان ساکن بود از آمدن بنی اسرائیل انتهایش نزد حصر عینان باشد، این حد شمالی شما خواهد بود. اطلاع یافت. ۴۱ پس از جبل هور کوچ کرده، در صلمونه فرود ۱۰ و برای حد مشرقی خود از حصر عینان تاشفام را نشان گیرید. آمدند. ۴۲ و از صلمونه کوچ کرده در فونون فرود آمدند ۴۳ و از ۱۱ و این حد از شفام تا ربله به طرف شرقی عین برود، پس این فونون کوچ کرده، در اوپوت فرود آمدند. ۴۴ و از اوپوت کوچ حد کشیده شده به جانب دریای کترت به طرف مشرق برسد. کرده، درعی عباریم در حدود موآب فرود آمدند. ۴۵ و از عییم ۱۲ و این حد تا به اردن برسد و انتهایش نزد بحرالملاح باشد. این کوچ کرده، در دیبون جاد فرود آمدند. ۴۶ واز دیبون جاد کوچ زمین برحسب حدودش به هر طرف زمین شما خواهد بود.» ۱۳ و کرده، در علمون دبلاتایم فرودآمدند. ۴۷ و از علمون دبلاتایم کوچ موسی بنی اسرائیل را امر کرده، گفت: «این است زمینی که شما کرده، درکوهای عباریم در مقابل نیو فرود آمدند. ۴۸ و ازکوهای آن را به قرعه تقسیم خواهید کرد که خداوند امر فرموده است عباریم کوچ کرده، در عربات موآب نزد اردن در مقابل اریحا فرود تا به نه سبط و نصف داده شود. ۱۴ زیرا که سبط بنی روبین آمدند. ۴۹ پس نزد اردن از بیت ییشیموت تا آبل شطیم در عربات برحسب خاندان آبای خود و سبط بنی جاد برحسب خاندان آبای موآب اردو زدند. ۵۰ و خداوند موسی را در عربات موآب نزد اردن، خود، و نصف سبط منسی، نصیب خود را گرفته اند. ۱۵ این دو در مقابل اریحا خطاب کرده، گفت: ۵۱ «بنی اسرائیل را خطاب سبط و نصف به آن طرف اردن در مقابل اریحا به جانب مشرق کرده، به ایشان بگو: چون شما از اردن به زمین کنعان عبور کنید، به سوی طلوع آفتاب نصیب خود را گرفته اند.» ۱۶ و خداوند ۵۲ جمیع ساکنان زمین را از پیش روی خود اخراج نماید، و تمامی موسی را خطاب کرده، گفت: ۱۷ «این است نامهای کسانی که صورتهای ایشان را خراب کنید، و تمامی بتهای ریخته شده ایشان زمین را برای شما تقسیم خواهند نمود. العازار کاهن و یوشع بن رابشکنید، و همه مکانهای بلند ایشان را منهدم سازید. ۵۳ و نون. ۱۸ و یک سرور را از هر سبط برای تقسیم نمودن زمین زمین را به تصرف آورده، در آن ساکن شوید، زیرا که آن زمین را به بگیرید. ۱۹ و این است نامهای ایشان. ازسبط یهودا کالیب بن شما دادم تا مالک آن باشید. ۵۴ و زمین را به حسب قبایل خود یفنه. ۲۰ و از سبطینی شمعون شموتیل بن عمیهود. ۲۱ و از به قرعه تقسیم کنید، برای کثیر، نصیب او را کثیر بدهید، و برای سبطینیامین الیداد بن کسلون. ۲۲ و از سبط بنی دان رئیس بقی قلیل، نصیب او را قلیل بدهید، جایی که قرعه برای هر کس برآید این یجلی. ۲۳ و از بنی یوسف از سبطینی منسی رئیس حنیئیل بن از آن او باشد برحسب اسباط آبای شما آن را تقسیم نماید. ۵۵ و ایفود. ۲۴ و از سبطینی افرایم رئیس قموتیل بن شفطان. ۲۵ و از اگر ساکنان زمین را از پیش روی خود اخراج نمایند کسانی را که سبطینی زبولون رئیس البصافان بن فرناک. ۲۶ و از سبطینی یساکار از ایشان باقی می گذارید در چشمان شما خار خواهند بود، و رئیس فلطیئیل بن عزان. ۲۷ و از سبطینی اشیر رئیس اخیهود بن در پهلوهای شما تیغ و شما را در زمینی که در آن ساکن شوید، شلومی. ۲۸ و از سبطینی نفتالی رئیس فدهئیل بن عمیهود.» خواهند رنجانید. ۵۶ و به همان طوری که قصد نمودم که با ایشان ۲۹ اینانند که خداوند مامور فرمود که ملک را در زمین کنعان برای رفتار نمایم، با شما رفتار خواهم نمود.»

بنی اسرائیل تقسیم نمایند.

۳۴ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: ۲ «بنی اسرائیل **۳۵** و خداوند موسی را در عربات موآب نزد اردن در مقابل را امر فرموده، به ایشان بگو: چون شما به زمین کنعان داخل اریحا خطاب کرده، گفت: ۲ «بنی اسرائیل را امر فرما که از شوید، این است زمینی که به شما به ملکیت خواهد رسید، یعنی نصیب ملک خود شهرها برای سکونت به لاویان بدهند، و نواحی زمین کنعان با حدودش. ۳ آنگاه حد جنوبی شما از بیابان سین بر شهرها را از اطراف آنها به لاویان بدهید. ۳ و شهرها بجهت جانب ادم خواهد بود، و سرحد جنوبی شما از آخر بحرالملاح به سکونت ایشان باشد، و نواحی آنها برای بهایم و اموال و سایر طرف مشرق خواهد بود. ۴ و حد شما از جانب جنوب گردنه حیوانات ایشان باشد. ۴ و نواحی شهرها که به لاویان بدهید عقریم دور خواهد زد و به سوی سین خواهد گذشت، و انتهای آن ازدیوار شهر بیرون از هر طرف هزار ذراع باشد. ۵ واز بیرون شهر به به طرف جنوب قادش برنیع خواهد بود، و نزد حصرادر بیرون رفته، طرف مشرق دو هزار ذراع، و به طرف جنوب دو هزار ذراع، تا عصمون خواهد گذشت. ۵ و این حد از عصمون تا وادی مصر و به طرف مغرب دوهزار ذراع، و به طرف شمال دو هزار ذراع

نگرفته باشد، به خانه های خود مراجعت نخواهیم کرد. ۱۹ زیرا رفته، قصبه هایش را گرفت، و آنها را حووت یائیر نامید. ۴۲ و نوبح که ما با ایشان در آن طرف اردن و ماورای آن ملک نخواهیم رفته، قنات و دهاتش را گرفته، آنها را به اسم خودنوبح نامید.

۳۳ این است منازل بنی اسرائیل که از زمین مصر با افواج خود زیردست موسی و هارون کوچ کردند. ۲ و موسی به فرمان خداوند سفرهای ایشان را برحسب منازل ایشان نوشت، و این است منازل و مراحل ایشان: ۳ پس در ماه اول از رعمسیس، در روز پانزدهم از ماه اول کوچ کردند، و در فرادی بعد از فصح بنی اسرائیل درنظر تمامی مصریان با دست بلند بیرون رفتند. ۴ و مصریان همه نخست زادگان خود را که خداوند از ایشان کشته بود دفن می کردند، و یهوه بر خدایان ایشان قصاص نموده بود. ۵ و بنی اسرائیل از رعمسیس کوچ کرده، درسکوت فرود آمدند. ۶ و از سکوت کوچ کرده، درایتام که به کنار بیابان است، فرود آمدند. ۷ و ازایتام کوچ کرده، به سوی فم الحیروت که در مقابل بعل صفون است، برگشتند، و پیش مجدل فرودآمدند. ۸ و از مقابل حیروت کوچ کرده، از میان دریا به بیابان عبور کردند و در بیابان ایتام سفر سه روزه کرده، در ماره فرود آمدند. ۹ و از ماره کوچ کرده، به ایلم رسیدند و در ایلم دوازده چشمه آب و هفتاد درخت خرما بود، و در آنجا فرودآمدند. ۱۰ و از ایلم کوچ کرده، نزد بحر قلزم فرود آمدند. ۱۱ و از بحر قلزم کوچ کرده، در بیابان سین فرود آمدند. ۱۲ و از بیابان سین کوچ کرده، دردقعه فرود آمدند. ۱۳ و از دقعه کوچ کرده، درالوش فرود آمدند. ۱۴ و از الوش کوچ کرده، دررفیدیم فرود آمدند و در آنجا آب نبود که قوم بنوشند. ۱۵ و از رفیدیم کوچ کرده، در بیابان سینافروود آمدند. ۱۶ و از بیابان سینا کوچ کرده، درقبروت هتاوه فرود آمدند. ۱۷ و از قبروت هتاوه کوچ کرده، در حصیروت فرود آمدند. ۱۸ و ازحصیروت کوچ کرده، در رتمه فرود آمدند. ۱۹ و از رتمه کوچ کرده، و در رمون فارص فرود آمدند. ۲۰ و از رمون فارص کوچ کرده، در لینه فرودآمدند. ۲۱ و از لینه کوچ کرده، در رسه فرودآمدند. ۲۲ و از رسه کوچ کرده، در قهیلاته فرودآمدند. ۲۳ و از قهیلاته کوچ کرده، در جبل شافر فرود آمدند. ۲۴ و از جبل شافر کوچ کرده، درحراده فرود آمدند. ۲۵ و از حراده کوچ کرده، درمقیهلوت فرود آمدند. ۲۶ و از مقیهلوت کوچ کرده، در تاحت فرود آمدند. ۲۷ و از تاحت کوچ کرده، در تارح فرود آمدند. ۲۸ و از تارح کوچ کرده، در متقه فرود آمدند. ۲۹ و از متقه کوچ کرده، در حشموته فرود آمدند. ۳۰ و از حشموته کوچ کرده، در مسیروت فرود آمدند. ۳۱ و از مسیروت کوچ کرده، در بنی یعقان فرود آمدند. ۳۲ و ازبنی یعقان کوچ کرده، در حورالجدجاد فرودآمدند. ۳۳ و از حورالجدجاد کوچ کرده، دریطبات فرود آمدند. ۳۴ و از یطبات کوچ کرده، درعبرونه فرود آمدند. ۳۵ و از عبرونه کوچ کرده، درعصیون جابر فرود آمدند. ۳۶ و از عصیون جابركوچ کرده، در بیابان صین که

رخت خود را بشوید تا ظاهر شوید، و بعد از آن به لشکرگاه داخل العازار کاهن، طلا و همه زیورهای مصنوعه را از ایشان گرفتند. شویید.» ۲۵ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: ۲۶ «تو و ۵۲ و تمامی طلای هدیه‌ای که از سرداران هزاره‌ها و سرداران صدها العازار کاهن و سروران خاندان آبای جماعت، حساب غنایمی که برای خداوند گذرانیدند، شانزده هزار و هفتصد و پنجاه مثقال بود. گرفته شده است، چه از انسان و چه از بهایم بگیرید. ۲۷ و ۵۳ زیرا که هریکی از مردان جنگی غنیمتی برای خود برده بودند. غنیمت رادر میان مردان جنگی که به مقاتله بیرون رفته‌اند، و تمامی ۵۴ و موسی و العازار کاهن، طلا را از سرداران هزاره‌ها و صدها جماعت نصف نما. ۲۸ و از مردان جنگی که به مقاتله بیرون گرفته، به خیمه اجتماع آوردند تا بجهت بنی اسرائیل، به حضور رفته‌اند زکات برای خداوند بگیر، یعنی یک نفر از پانصد چه از خداوندیادگار باشد.

انسان و چه از گاو و چه از الاغ و چه از گوسفند. ۲۹ از قسمت ایشان بگیر و به العازار کاهن بده تا هدیه افراشتی برای خداوند باشد. ۳۰ و از قسمت بنی اسرائیل یکی که از هر پنجاه نفر گرفته شده باشد چه از انسان و چه از گاو و چه از الاغ و چه از گوسفند و چه از جمیع بهایم بگیر، و آنها را به لایوانی که ودیعت مسکن خداوند را نگاه می‌دارند، بده. ۳۱ پس موسی و العازار کاهن برحسب آنچه خداوند به موسی امر فرموده بود، عمل کردند. ۳۲ و غنیمت سوای آن غنیمتی که مردان جنگی گرفته بودند، از گوسفند ششصد و هفتاد و پنج هزار راس بود. ۳۳ و از گاو هفتاد و دو هزار راس. ۳۴ و از الاغ شصت و یک هزار راس. ۳۵ و از انسان از زنانی که مرد را نشناخته بودند، سی و دوهزار نفر بودند. ۳۶ و نصفه‌ای که قسمت کسانی بود که به جنگ رفته بودند، سیصد و سی و هفت هزار و پانصد گوسفند بود. ۳۷ و زکات خداوند از گوسفند ششصد و هفتاد و پنج راس بود. ۳۸ و گاو و سی و شش هزار بود و از آنها زکات خداوند هفتاد و دو راس بود. ۳۹ و الاغها سی هزار و پانصد و از آنها زکات خداوند شصت و یک راس بود. ۴۰ و مردمان شانزده هزار و از ایشان زکات خداوند سی و دو نفر بودند. ۴۱ و موسی زکات را هدیه افراشتی خداوند بود به العازار کاهن داد، چنانکه خداوند به موسی امر فرموده بود. ۴۲ و از قسمت بنی اسرائیل که موسی آن را از مردان جنگی جدا کرده بود، ۴۳ و قسمت جماعت از گوسفندان، سیصد و سی هزار و پانصد راس بود. ۴۴ و از گاو و سی و شش هزار راس. ۴۵ و از الاغها، سی هزار و پانصد راس. ۴۶ و از انسان، شانزده هزار نفر. ۴۷ و موسی از قسمت بنی اسرائیل یکی را که از هر پنجاه گرفته شده بود، چه از انسان و چه از بهایم گرفت، و آنها را به لایوانی که ودیعت مسکن خداوند را نگاه می‌داشتند، داد، چنانکه خداوند به موسی امر فرموده بود. ۴۸ و روسایی که بر هزاره‌های لشکر بودند، سرداران هزاره‌ها با سرداران صدها نزد موسی آمدند. ۴۹ و به موسی گفتند: «بندگان حساب مردان جنگی را که زبردست ما می‌باشند گرفتیم، و از ما یک نفر مفقود نشده است. ۵۰ پس ما از آنچه هر کس یافته است هدیه‌ای برای خداوند آورده‌ایم از زیورهای طلا و خلخالها و دست بندها و انگشترها و گوشواره‌ها و گردن بندها تا برای جانهای ما به حضور خداوند کفاره شود.» ۵۱ و موسی و حصادار خواهند ماند. ۱۸ و تا هر یکی از بنی اسرائیل ملک خود را

۳۰ و موسی سروران اسباط بنی اسرائیل را خطاب کرده، گفت: ۳۱ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: ۲ «انتقام» این است کاری که خداوند امر فرموده است: ۲ چون شخصی بنی اسرائیل را از مدیانیان بگیرد، و بعد از آن به قوم خود ملحق برای خداوند نذر کند یا قسم خورد تا جان خود را به تکلیفی خواهی شد. ۳ پس موسی قوم را مخاطب ساخته، گفت: الزام نماید، پس کلام خود را باطل نسازد، بلکه برحسب هرآنچه «از میان خود مردان برای جنگ مهیا سازید تا به مقابله مدیان از دهانش برآمد، عمل نماید. ۳ «و اما چون زن برای خداوند برآیند، و انتقام خداوند را از مدیان بکشند. ۴ هزار نفر از هر سبط نذر کرده، خود را در خانه پدرش در جوانی اش به تکلیفی الزام از جمیع اسباط اسرائیل برای جنگ بفرستید.» ۵ پس از هزاره های نماید، ۴ و پدرش نذر او و تکلیفی که خود را بر آن الزام نموده، اسرائیل، از هر سبط یک هزار، یعنی دوازده هزار نفر مهیا شده برای شنیده باشد، و پدرش درباره اوساکت باشد، آنگاه تمامی نذرهای جنگ منتخب شدند. ۶ و موسی ایشان را هزار نفر از هر سبط به استوار، و هر تکلیفی که خود را به آن الزام نموده باشد، قائم خواهد جنگ فرستاد، ایشان را با فینحاس بن العازار کاهن و اسباط قدس بود. ۵ اما اگر پدرش در روزی که شنید او را منع کرد، آنگاه و کرناها برای نواختن در دستش به جنگ فرستاد. ۷ و با مدیان به هیچ کدام از نذرهایش و از تکلیفش که خود را به آن الزام نموده طوری که خداوند موسی را امر فرموده بود، جنگ کرده، همه باشد، استوار نخواهد بود، و از این جهت که پدرش او را منع ذکران را کشتند. ۸ و در میان کشتگان ملوک مدیان یعنی اوی و نموده است، خداوند او را خواهد آزمیزید. ۶ «و اگر به شوهری راقم و صور و حور و رابع، پنج پادشاه مدیان را کشتند، بلعام بن داده شود، و نذرهای او یا سخنی که از لبهایش جسته، و جان بعور را به شمشیر کشتند. ۹ و بنی اسرائیل زنان مدیان و اطفال خود را به آن الزام نموده، بر او باشد، ۷ و شوهرش شنید و در روز ایشان را به اسیری بردند، و جمیع بهایم و جمیع مواشی ایشان و شنیدنش به وی هیچ نگفت، آنگاه نذرهایش استوار خواهد ماند. و همه املاک ایشان را غارت کردند. ۱۰ و تمامی شهرها و مسکن تکلیفهایی که خویشتن را به آنها الزام نموده است، قائم خواهند و قلعه های ایشان را به آتش سوزانیدند. ۱۱ و تمامی غنیمت و ماند. ۸ لیکن اگر شوهرش در روزی که آن را شنید، او را منع جمیع غارت را از انسان و بهایم گرفتند. ۱۲ و اسیران و غارت نماید، و نذری را که بر او است یا سخنی را که از لبهایش جسته، و غنیمت را نزد موسی و العازار کاهن و جماعت بنی اسرائیل در و خویشتن را به آن الزام نموده باشد، باطل سازد، پس خداوند او را لشکرگاه در غربت مواب، که نزد اردن در مقابل اریحاست، آوردند. خواهد آزمیزید. ۹ اما نذر زن بیوه یا مطلقه، در هر چه خود را به آن ۱۳ و موسی و العازار کاهن و تمامی سروران جماعت بیرون از الزام نموده باشد، بر وی استوار خواهد ماند. ۱۰ و اما اگر زنی در لشکرگاه به استقبال ایشان آمدند. ۱۴ و موسی بر روسای لشکر خانه شوهرش نذر کند، یا خویشتن را با قسم به تکلیفی الزام یعنی سرداران هزاره ها و سرداران صدها که از خدمت جنگ باز نماید، ۱۱ و شوهرش بشنود و او را هیچ نگویید و منع ننماید، پس آمده بودند، غضبناک شد. ۱۵ و موسی به ایشان گفت: «آیا همه تمامی نذرهایش استوار، و هر تکلیفی که خویشتن را به آن الزام زنان را زنده نگاه داشتید؟ ۱۶ اینک اینانند که برحسب مشورت نموده باشد، قائم خواهد بود. ۱۲ و اما اگر شوهرش در روزی که بلعام، بنی اسرائیل را واداشتند تا در امر فغور به خداوند خیانت بشنود، آنها را باطل سازد. پس هر چه از لبهایش درآمده باشد درباره ورزیدند و در جماعت خداوند و باعارض شد. ۱۷ پس الان هر نذرهایش یا تکالیف خود، استوار نخواهد ماند. چونکه شوهرش آن ذکوری از اطفال را بکشید، و هر زنی را که مرد را شناخته، با راباطل نموده است، خداوند او را خواهد آزمیزید. ۱۳ هر نذری و او همبستر شده باشد، بکشید. ۱۸ و از زنان هر دختری را که مرد را هر قسم الزامی را برای ذلیل ساختن جان خود، شوهرش آن را شناخته، و با او همبستر نشده برای خود زنده نگاه دارید. ۱۹ و استوار نماید، و شوهرش آن را باطل سازد. ۱۴ اما اگر شوهرش روز شما هفت روز بیرون از لشکرگاه خیمه زند، و هر شخصی را به روز به او هیچ نگویید، پس همه نذرهایش و همه تکالیفش را که کشته و هر که کشته ای را لمس نموده باشد از شما و اسیران شما در بر وی باشد استوار نموده باشد، چونکه در روزی که شنید به وی روز سوم و در روز هفتم، خود را تطهیر نماید. ۲۰ و هر جامه و هیچ نگفت، پس آنها را استوار نموده است. ۱۵ و اگر بعد از هر طرف چرمی و هر چه از پشم بز ساخته شده باشد و هر ظرف شنیدن، آنها را باطل نمود، پس او گناه وی را متحمل خواهد چوپان را تطهیر ننماید.» ۲۱ و العازار کاهن به مردان جنگی که بود.» ۱۶ این است فرایضی که خداوند به موسی امر فرمود، در میان به مقاتله رفته بودند، گفت: «این است قانون شریعتی که خداوند مرد و زنش و در میان پدر و دخترش، در زمان جوانی او در خانه پدر به موسی امر فرموده است: ۲۲ طلا و نقره و برنج و آهن و روی و سرب، ۲۳ یعنی هر چه متحمل آتش بشود، آن را از آتش بگذرانید و سب، ۲۴ و در روز هفتم و طاهر خواهد شد، و به آب تنزیه نیز آن را طاهر سازند و هر چه متحمل آتش نشود، آن را از آب بگذرانید. ۲۴ و در روز هفتم

عشر برای هر بره، از آن هفت بره بگذران. ۲۲ و یک بز نر بجهت هر قوچ از آن دو قوچ. ۱۵ و یک عشر برای هر بره از آن چهارده قربانی گناه تا برای شما کفاره شود. ۲۳ اینها را سوای قربانی بره. ۱۶ و یک بز نر بجهت قربانی گناه، سوای قربانی سوختنی سوختنی صبح که قربانی سوختنی دائمی است، بگذرانید. ۲۴ به دائمی، با هدیه آردی و هدیه ریختنی آن. ۱۷ «و در روز دوم، اینطور هر روز از آن هفت روز، طعام هدیه آتشین، عطر خوشبو دوازده گاو جوان و دو قوچ و چهارده بره نرینه یک ساله بی‌عیب. برای خداوند بگذرانید، و این سوای قربانی سوختنی دائمی گذرانیده ۱۸ و هدایای آردی و هدایای ریختنی آنها برای گاوها و قوچها و شود، با هدیه ریختنی آن. ۲۵ و در روز هفتم، برای شمامحفل برها به شماره آنها برحسب قانون. ۱۹ و یک بز نر بجهت قربانی مقدس باشد. هیچ کار خدمت در آن نکنید. ۲۶ «و در روز نوبرها گناه، سوای قربانی سوختنی دائمی با هدیه آردی‌اش، و هدایای چون هدیه آردی تازه درعید هفته های خود برای خداوند بگذرانید، ریختنی آنها. ۲۰ «و در روز سوم، یازده گاو جوان و دو قوچ و محفل مقدس برای شما باشد و هیچ کار خدمت در آن نکنید. چهارده بره نرینه یک ساله بی‌عیب. ۲۱ و هدایای آردی و هدایای ۲۷ و بجهت قربانی سوختنی برای عطر خوشبوی خداوند دو گاو ریختنی آنها برای گاوها و قوچها و برها به شماره آنها برحسب جوان و یک قوچ و هفت بره نرینه یک ساله قربانی کنید. ۲۸ و قانون. ۲۲ و یک بز نر بجهت قربانی گناه سوای قربانی سوختنی هدیه آردی آنها سه عشر آرد نرم سرشته شده با روغن برای هر گاو، دائمی با هدیه آردی‌اش و هدیه ریختنی آن. ۲۳ «و در روز چهارم و دو عشر برای هر قوچ. ۲۹ و یک عشر برای هر بره، از آن هفت ده گاو جوان و دو قوچ و چهارده بره نرینه یک ساله بی‌عیب. ۲۴ و بره. ۳۰ و یک بز نر تا برای شما کفاره شود. ۳۱ اینها را با هدیه هدایای آردی و هدایای ریختنی آنها برای گاوها و قوچها و برها به آردی آنها و هدایای ریختنی آنها سوای قربانی سوختنی دائمی شماره آنها برحسب قانون. ۲۵ و یک بز نر بجهت قربانی گناه، سوای قربانی سوختنی دائمی، و هدیه آردی‌اش و هدیه ریختنی آن. بگذرانید و برای شما بی‌عیب باشد.

۲۹ «و در روز اول ماه هفتم، محفل مقدس برای شما باشد؛ در آن هیچ کار خدمت نکنید و برای شما روز نواختن کرنا باشد. ۲ و قربانی سوختنی بجهت عطر خوشبوی خداوند بگذرانید، یک گاو جوان و یک قوچ، و هفت بره نرینه یک ساله بی‌عیب. ۳ و هدیه آردی آنها، سه عشر آرد نرم سرشته شده با روغن برای هر گاو، و دو عشر برای هر قوچ. ۴ و یک عشر برای هر بره، از آن هفت بره. ۵ و یک بز نر بجهت قربانی گناه تا برای شما کفاره شود. ۶ سوای قربانی سوختنی اول ماه و هدیه آردی‌اش، و قربانی سوختنی دائمی با هدیه آردی‌اش، با هدایای ریختنی آنها برحسب قانون آنها تا عطر خوشبو و هدیه آتشین خداوند باشد. ۷ «و در روز دهم این ماه هفتم، محفل مقدس برای شما باشد. جانهای خود را ذلیل سازید و هیچ کار نکنید. ۸ و قربانی سوختنی عطر خوشبو برای خداوند بگذرانید، یک گاو جوان و یک قوچ و هفت بره نرینه یک ساله که برای شما بی‌عیب باشند. ۹ و هدیه آردی آنها سه عشر آرد نرم سرشته شده با روغن برای هر گاو، و دو عشر برای هر قوچ. ۱۰ و یک عشر برای هر بره، از آن هفت بره. ۱۱ و یک بز نر برای قربانی گناه سوای قربانی گناه کفاره‌ای و قربانی سوختنی دائمی با هدیه آردی‌اش و هدایای ریختنی آنها. ۱۲ «و در روز پانزدهم ماه هفتم، محفل مقدس برای شما باشد، هیچ کار خدمت نکنید و هفت روز برای خداوند عید نگاه دارید. ۱۳ و قربانی سوختنی هدیه آتشین عطر خوشبو برای خداوند بگذرانید. سیزده گاو جوان و دو قوچ و چهارده بره نرینه یک ساله که برای شما بی‌عیب باشند. ۱۴ و بجهت هدیه آردی آنها سه عشر آرد نرم سرشته شده با روغن برای هر گاو از آن سیزده گاو، و دو عشر برای

شمرده بودند وقتی که بنی اسرائیل را دریابان سینا شمرند. ۶۵ زیرا روند، و به فرمان وی داخل شوند.» ۲۲ پس موسی به نوعی که خداوند درباره ایشان گفته بود که البته در بیابان خواهند مرد، پس حضور العازار کاهن و به حضور تمامی جماعت برپا داشت. از آنها یک مرد سوای کالیب بن یفنه و یوشع بن نون باقی نماند. ۲۳ و دستهای خود را بر او گذاشته، او را به طوری که خداوند به ۲۷ و دختران صلفحاد بن حافر بن جلعاد بن ماکیر بن منسی، واسطه موسی گفته بود، وصیت نمود.

که از قبایل منسی این یوسف بود نزدیک آمدند، و اینهاست نامهای دخترانش: محله و نوعه و حجله و ملکه و ترصه. ۲ و به حضور موسی و العازار کاهن، و به حضور سروران و تمامی جماعت نزد در خیمه اجتماع ایستاده، گفتند: ۳ «پدر ما در بیابان مرد و او از آن گروه نبود که در جمعیت قورح به ضد خداوند همدستان شدند، بلکه در گناه خود مرد و پسری نداشت. ۴ پس چرا نام پدر ما از این جهت که پسری ندارد از میان قبیله‌اش محو شود، لهذا ما رادر میان برادران پدر ما نصیبی بده.» ۵ پس موسی دعوی ایشان را به حضور خداوند آورد. ۶ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: ۷ «دختران صلفحاد راست می‌گویند، البته در میان برادران پدر ایشان ملک موروثی به ایشان بده، و نصیب پدر ایشان را به ایشان انتقال نما. ۸ و بنی اسرائیل را خطاب کرده، بگو: اگر کسی بمیرد و پسری نداشته باشد، ملک او را به دخترش انتقال نمایند. ۹ و اگر او رادختری نباشد، ملک او را به برادرانش بدهید. ۱۰ و اگر او را برادری نباشد، ملک او را به برادران پدرش بدهید. ۱۱ و اگر پدر او را برادری نباشد، ملک او را به هر کس از قبیله‌اش که خویش نزدیکتر او باشد بدهید، تا مالک آن بشود، پس این برای بنی اسرائیل فرضیه شرعی باشد، چنانکه خداوند به موسی امر فرموده بود.» ۱۲ و خداوند به موسی گفت: «به این کوه عباریم برای و زمینی را که به بنی اسرائیل داده‌ام، بین. ۱۳ و چون آن را دیدی تو نیز به قوم خود ملحق خواهی شد، چنانکه برادرت هارون ملحق شد. ۱۴ زیرا که در بیابان صین وقتی که جماعت مخاصمه نمودند شما از قول من عصیان ورزیدید، و مرا نزد آب در نظر ایشان تقدیس ننمودید.» این است آب مریمه قادش، در بیابان صین. ۱۵ و موسی به خداوند عرض کرده، گفت: ۱۶ «ملت من اینکه یهوه خدای ارواح تمامی بشر، کسی را بر این جماعت بگمارد ۱۷ که پیش روی ایشان بیرون رود، و پیش روی ایشان داخل شود، و ایشان را بیرون برد و ایشان را درآورد، تاجماعت خداوند مثل گوسفندان بی‌شیان نباشند.» ۱۸ و خداوند به موسی گفت: «یوشع بن نون را که مردی صاحب روح است گرفته، دست خود را بر او بگذارد. ۱۹ و او را به حضور العازار کاهن و به حضور تمامی جماعت برپاداشته، در نظر ایشان به وی وصیت نما. ۲۰ و از عزت خود بر او بگذارد تا تمامی جماعت بنی اسرائیل او را اطاعت نمایند. ۲۱ و او به حضور العازار کاهن بایستد تا از برای او به حکم اوریم به حضور خداوند سوال نماید، و به فرمان وی، او و تمامی بنی اسرائیل با وی و تمامی جماعت، بیرون

خداوند غرس نموده باشد، و مثل سروهای آزاد نزد جویهای آب. ۲۵ و اسرائیل در شطیم اقامت نمودند، و قوم با دختران مواب ۷ آب ازدلوهایش ریخته خواهد شد. و بذر او در آبهای بسیار خواهد بود. و پادشاه او از اجاج بلندتر، و مملکت او برافراشته خواهد شد. ۸ خدا او را از مصر بیرون آورد. و او را شاخها مثل گاو وحشی است. امتهای دشمنان خود را خواهد بلعید و استخوانهای ایشان را خواهد شکست و ایشان را به تیرهای خود خواهد دوخت. ۹ مثل شیر نر خود را جمع کرده، خوابید. و مثل شیر ماده کیست که او را برانگیزاند؟ مبارک باد هرکه تو را برکت دهد. و ملعون باد هرکه تو را لعنت نماید! ۱۰ پس خشم بالا ق بر بلعام افروخته شده، هردو دست خود را بر هم زد و بالا ق به بلعام گفت: «تو را خواندم تا دشمنانم را لعنت کنی و اینک این سه مرتبه ایشان را برکت تمام دادی. ۱۱ پس الان به جای خود فرار کن! گفتم که تو را احترام تمام نمایم. همانا خداوند تو را از احترام باز داشته است.» ۱۲ بلعام به بالا ق گفت آیا به رسولانی که نزد من فرستاده بودی نیز نگفتم: ۱۳ که اگر بالا ق خانه خود را پر از نقره و طلا به من بدهد، نمی توانم از فرمان خداوند تجاوز نموده، از دل خود نیک یا بد بکنم بلکه آنچه خداوند به من گوید آن را خواهم گفت؟ ۱۴ و الان اینک نزد قوم خود می روم. بیا تا تو را اعلام نمایم که این قوم با قوم تو در ایام آخر چه خواهند کرد. ۱۵ پس مثل خود را آورده، گفت: «وحی بلعام بن بعور. وحی آن مردی که چشمانش باز شد. ۱۶ وحی آن کسی که سخنان خدا را شنید. و معرفت حضرت اعلی را دانست. و روای قادر مطلق را مشاهده نمود. آنکه بیفتاد و چشمان اوگشوده گردید. ۱۷ او را خواهم دید لیکن نه الان. او را مشاهده خواهم نمود اما نزدیک نی. ستاره ای از یعقوب طلوع خواهد کرد و عصبای از اسرائیل خواهد برخاست و اطراف مواب را خواهد شکست. و جمیع انبای فتنه را هلاک خواهد ساخت. ۱۸ و ادم ملک او خواهد شد و دشمنانش (اهل) سعیر، مملوک او خواهند گردید. و اسرائیل به شجاعت عمل خواهد نمود. ۱۹ و کسی که از یعقوب ظاهر می شود، سلطنت خواهد نمود. و بقیه اهل شهر را هلاک خواهد ساخت.» ۲۰ و به عمالقه نظر انداخته، مثل خود را آورده، گفت: «عمالیک اول امتها بود، اما آخر اومتی به هلاکت است.» ۲۱ و بر قینان نظر انداخته، مثل خود را آورد و گفت: «مسکن تو مستحکم و آشیانه تو بر صخره نهاده (شده است). ۲۲ لیکن قاین تباه خواهد شد، تا وقتی که آشور تو را به اسیری ببرد.» ۲۳ پس مثل خود را آورده، گفت: «وای! چون خدا این را می کند، کیست که زنده بماند؟ ۲۴ و کشتیها از جانب کتیم آمده، آشور را ذلیل خواهند ساخت، و عابر را ذلیل خواهند گردانید، و او نیز به هلاکت خواهد رسید.» چنانکه خداوند موسی و بنی اسرائیل را که از زمین مصر بیرون ۲۵ و بلعام برخاسته، روانه شده، به جای خود رفت و بالا ق نیز راه آمدند، امر فرموده بود. ۵ روبین نخست زاده اسرائیل: بنی روبین: خود را پیش گرفت.

نظر تو ناپسند است برمی گردم.» ۳۵ فرشته خداوند به بلعام را برای من لعنت کن.» ۱۴ پس او را به صحرای صوفیم، نزد گفت: «همراه این اشخاص برو لیکن سخنی را که من به تو قله فسج برد و هفت مذبح بنا نموده، گاوی و قوچی بر هر گویم، همان را فقط بگو.» پس بلعام همراه سروران بالاق رفت. مذبح قربانی کرد. ۱۵ و او به بالاق گفت: «نزد قربانی سوختنی ۳۶ و چون بالاق شنید که بلعام آمده است، به استقبال وی تا شهر خود، اینجا بایست تا من در آنجا (خداوند را) ملاقات نمایم.» موآب که برحد ارنون و براقصای حدود وی بود، بیرون آمد. ۳۷ و ۱۶ و خداوند بلعام را ملاقات نموده، و سخنی در زبانش گذاشته، بالاق به بلعام گفت: «آیا برای طلبیدن تو نزد تو نفرستادم، پس گفت: «نزد بالاق برگشته، چنین بگو.» ۱۷ پس نزدی آمد، و چرا نزد من نیامدی، آیا حقیقت قادر نیستم که تو را به عزت رسانم؟» ۳۸ بلعام به بالاق گفت: «اینک نزد تو آمده‌ام، آیا الان از او پرسیدی که «خداوند چه گفت؟» ۱۸ آنگاه مثل خود را آورده، هیچ قدرتی دارم که چیزی بگویم؟ آنچه خدا به دهانم می‌گذارد گفت: «ای بالاق برخیز و بشنو. وای پسرصفور مرا گوش بگیر. همان را خواهم گفت.» ۳۹ پس بلعام همراه بالاق رفته، به قریت ۱۹ خدا انسان نیست که دروغ بگوید. و از بنی آدم نیست که به حصوت رسیدند. ۴۰ و بالاق گواران وگوسفندان ذبح کرده، نزد بلعام و سرورانی که با وی بودند، فرستاد. ۴۱ و بامدادان بالاق فرموده باشد و استوار ننماید؟ ۲۰ اینک مامور شده‌ام که برکت بلعام را برداشته، او را به بلندیهای بعل آورد، تا از آنجا اقصای قوم بدهم. و او برکت داده است و آن را رد نمی‌توانم نمود. ۲۱ او گناهی در یعقوب ندیده، و خطایی در اسرائیل مشاهده ننموده خود را ملاحظه کند.

۲۳ و بلعام به بالاق گفت: «در اینجا برای من هفت مذبح بساز، و هفت گاو و هفت قوچ در اینجا برایم حاضر کن.» ۲ و بالاق به نحوی که بلعام گفته بود به عمل آورد، و بالاق و بلعام، گاوی و قوچی بر هر مذبح گذرانیدند. ۳ و بلعام به بالاق گفت: «نزد قربانی سوختنی خود بایست، تا من بروم؛ شاید خداوند برای ملاقات من بیاید، و هرچه او به من نشان دهد آن را به تو باز خواهم گفت.» پس به تلی برآمد. ۴ و خدا بلعام را ملاقات کرد، و او وی را گفت: «هفت مذبح برپا داشتم و گاوی و قوچی بر هر مذبح قربانی کردم.» ۵ خداوند سخنی به دهان بلعام گذاشته، گفت: «نزد بالاق برگشته چنین بگو.» ۶ پس نزد او برگشت، و اینک او با جمیع سروران موآب نزد قربانی سوختنی خود ایستاده بود. ۷ و مثل خود را آورده، گفت: «بالاق ملک موآب مرا از ارام از کوههای مشرق آورد، که بیایعقوب را برای من لعنت کن، و بیا اسرائیل را نفرین نما. ۸ چگونه لعنت کنم آن را که خدا لعنت نکرده است؟ و چگونه نفرین نمایم آن را که خداوند نفرین ننموده است؟ ۹ زیرا از سرصخره‌ها او را می‌بینم. و از کوهها او را مشاهده می‌نمایم. اینک قومی است که به تنهایی ساکن می‌شود، و در میان امتهای حساب نخواهد شد. ۱۰ کیست که غبار یعقوب را تواند شمرد یا ربع اسرائیل را حساب نماید؟ کاش که من به وفات عادلان بمیرم و عاقبت من مثل عاقبت ایشان باشد.» ۱۱ پس بالاق به بلعام گفت: «به من چه کردی؟ تو را خدا بر او نازل شد. ۳ پس مثل خود را آورده، گفت: «وحي آوردم تا دشمنانم را لعنت کنی، و هان برکت تمام دادی!» ۱۲ او بلعام بن بعور. وحي آن مردی که چشمانش باز شد. ۴ وحي آن در جواب گفت: «آیا نمی‌باید باحذر باشم تا آنچه را که خداوند کسی که سخنان خدا را شنید. و رویای قادر مطلق را مشاهده به دهانم گذارد بگویم؟» ۱۳ بالاق وی را گفت: «بیا الان همراه من به جای دیگر که از آنجا ایشان را توانی دید، فقط اقصای ایشان های توای یعقوب! و مسکنهای توای اسرائیل! ۶ مثل وادیهای را خواهی دید، و جمیع ایشان را نخواهی دید و از آنجا ایشان کشیده شده، مثل باغها بر کنار رودخانه، مثل درختان عود که

۲۴ و چون بلعام دید که اسرائیل را برکت دادن به نظر خداوند می‌شود، و در میان امتهای حساب نخواهد شد. ۱۰ کیست که غبار یعقوب را تواند شمرد یا ربع اسرائیل را حساب نماید؟ کاش که من به وفات عادلان بمیرم و عاقبت من مثل عاقبت ایشان باشد.» ۱۱ پس بالاق به بلعام گفت: «به من چه کردی؟ تو را خدا بر او نازل شد. ۳ پس مثل خود را آورده، گفت: «وحي آوردم تا دشمنانم را لعنت کنی، و هان برکت تمام دادی!» ۱۲ او بلعام بن بعور. وحي آن مردی که چشمانش باز شد. ۴ وحي آن در جواب گفت: «آیا نمی‌باید باحذر باشم تا آنچه را که خداوند کسی که سخنان خدا را شنید. و رویای قادر مطلق را مشاهده به دهانم گذارد بگویم؟» ۱۳ بالاق وی را گفت: «بیا الان همراه من به جای دیگر که از آنجا ایشان را توانی دید، فقط اقصای ایشان های توای یعقوب! و مسکنهای توای اسرائیل! ۶ مثل وادیهای را خواهی دید، و جمیع ایشان را نخواهی دید و از آنجا ایشان کشیده شده، مثل باغها بر کنار رودخانه، مثل درختان عود که

ملک اموریان به اسیری داد. ۳۰ به ایشان تیر انداختیم. حشبون بالای بار دیگر سروران زیاده و بزرگتر از آنان فرستاد. ۱۶ و ایشان نزد تا به دیون هلاک شد. و آن را تا نوح که نزد میدباست ویران بلعام آمده، و وی را گفتند: «بالق بن صفور چنین می گوید: تمنا ساختیم.» ۳۱ و اسرائیل در زمین اموریان اقامت کردند. ۳۲ و اینکه از آمدن نزد من انکار نکنی. ۱۷ زیرا که البته تو رابیسار موسی برای جاسوسی بعزیر فرستاد و دهات آن را گرفته، اموریان را تکریم خواهم نمود، و هرآنچه به من بگویی بجا خواهم آورد، که در آنجا بودند، بیرون کردند. ۳۳ پس برگشته، از راه باشان پس بیا و این قوم را برای من لعنت کن.» ۱۸ بلعام در جواب برآمدند. و عوج ملک باشان با تمامی قوم خود به مقابله ایشان نوکران بالای گفت: اگر بالای خانه خود را پر از نقره و طلا به از برای جنگ به ادروی بیرون آمد. ۳۴ و خداوند به موسی گفت: من بخشد، نمی توانم از فرمان یهوه خدای خودتجاوز نموده، «از او مترس زیرا که او را با تمامی قومش و زمینش به دست تو کم یا زیاد به عمل آورم. ۱۹ پس الان شما نیز امشب در اینجا تسلیم نموده ام، و به نحوی که با سیحون ملک اموریان که در بمانید تا بدانم که خداوند به من دیگرچه خواهد گفت.» ۲۰ و حشبون ساکن بود، عمل نمودی، با او نیز عمل خواهی نمود.» خادار شب نزد بلعام آمده، وی را گفت: «اگر این مردمان برای ۳۵ پس او را با پسرانش و تمامی قومش ززند، به حدی که کسی طلبیدن تو بیایند برخاسته، همراه ایشان برو، اما کلامی را که من به تو گویم به همان عمل نما.» ۲۱ پس بلعام بامدادان برخاسته، الاغ خود را بیاراست و همراه سروران موآب روانه شد. ۲۲ و بنی اسرائیل کوچ کرده، در عربات موآب به آنطرف اردن، در مقابل اریحاردو ززند. ۲ و چون بالای بن صفور هرچه مقاومت وی ایستاد، و او بر الاغ خود سوار بود، و دو نوکرش اسرائیل به اموریان کرده بودند دید، ۳ موآب از قوم بسیار ترسید، زیرا همراهش بودند. ۲۳ و الاغ، فرشته خداوند را باشمشیر برهنه که کثیر بودند. و موآب از بنی اسرائیل مضطرب گردیدند. ۴ و به دستش، بر سر راه ایستاده دید. پس الاغ از راه به یک سو موآب به مشایخ مدیان گفتند: «الان این گروه هرچه به اطراف ما هست خواهند لیسید، به نوعی که گاوسیزه صحرا را می لیسند.» و ۲۴ پس فرشته خداوند در جای گود در میان تاختستان بایستاد، و به در آن زمان بالای بن صفور، ملک موآب بود. ۵ پس رسولان به هر دو طرفش دیوار بود. ۲۵ و الاغ فرشته خداوند را دیده، خود را فتور که برکنار وادی است، نزد بلعام بن بعور، به زمین پسران به دیوار چسباند، و پای بلعام را به دیوار فشرد. پس او را بار قوم او فرستاد تا او را طلبیده، بگویند: «اینک قومی از مصر بیرون دیگرزد. ۲۶ و فرشته خداوند پیش رفته، در مکانی تنگ بایستاد، آمده اند و هان روی زمین را مستور می سازند، و در مقابل من مقیم که جایی بجهت برگشتن به طرف راست یا چپ نبود. ۲۷ و چون می باشند. ۶ پس الان بیا و این قوم را برای من لعنت کن، زیرا که الاغ، فرشته خداوند را دید، در زیر بلعام خوابید. و خشم بلعام از من قوی ترند، شاید توانایی یابم تا بر ایشان غالب آیم، و افروخته شده، الاغ را به عضای خود زد. ۲۸ آنگاه خداوند دهان ایشان را از زمین خود بیرون کنم، زیرا می دانم هرکه را تو برکت دهی مبارک است و هرکه را لعنت نمای، ملعون است.» ۷ پس مرتبه زد. ۲۹ بلعام به الاغ گفت: «از این جهت که تو مرا مشایخ موآب و مشایخ مدیان، مزد فالگیری را به دست گرفته، روانه استهزا نمودی! کاش که شمشیر در دست من می بود که الان تو شدند، و نزد بلعام رسیده، سخنان بالای را به وی گفتند. ۸ او به رومی کشت.» ۳۰ الاغ به بلعام گفت: «آیا من الاغ تونیستم که ایشان گفت: «این شب را در اینجا بمانید، تا چنانکه خداوند به من گوید، به شما باز گویم.» و سروران موآب نزد بلعام ماندند. عادت می داشتم که به اینطور با تو رفتار نمایم؟» او گفت: «نی» ۹ و خدا نزد بلعام آمده، گفت: «این کسانی که نزد تو هستند، ۳۱ و خداوند چشمان بلعام را باز کرد تا فرشته خداوند را دید کیستند؟» ۱۰ بلعام به خدا گفت: «بالق بن صفور ملک موآب نزد من فرستاده است، ۱۱ که اینک این قومی که از مصر بیرون شده، به روی درافتاد. ۳۲ و فرشته خداوند وی را گفت: «الاغ آمده اند روی زمین را پوشانیده اند. الان آمده، ایشان را برای من خود را این سه مرتبه چرا زدی؟ اینک من به مقاومت تو بیرون لعنت کن شاید که توانایی یابم تا با ایشان جنگ نموده، ایشان آدمم، زیرا که این سفر تو در نظرم از روی تمرد است. ۳۳ و را دور سازم.» ۱۲ خدا به بلعام گفت: «با ایشان مرو و قوم را الاغ مرا دیده، این سه مرتبه از من کناره جست، و اگر از من لعنت مکن زیرا مبارک هستند.» ۱۳ پس بلعام بامدادان برخاسته، کناره نمی جست یقین الان تو را می کشتم و او را زنده نگاه به سروران بالای گفت: «به زمین خود بروید، زیرا خداوند مرا اجازت نمی دهد که با شما بیایم.» ۱۴ و سروران موآب برخاسته، نزد بالاغ برگشته، گفتند که «بلعام از آمدن با ما انکار نمود.» ۱۵ و

ما در قادش هستیم، شهری که در آخرحدود توس. ۱۷ تمنا شکایت آورده‌ایم، پس نزد خداوند دعا کن تا ما را از مادور اینکه از زمین تو بگذریم، از مزرعه و تاکستان نخواهیم گذشت، و کند.» و موسی بجهت قوم استغاثه نمود. ۸ و خداوند به موسی آب ازچاهها نخواهیم نوشید، بلکه از شاهراه‌ها خواهیم رفت، و گفت: «مار آتشی بساز و آن را بر نیزه‌ای بردار، و هر گزیده تا از حدود تو نگذشته باشیم، به طرف راست یا چپ انحراف شده‌ای که بر آن نظرکنند، خواهد زیست.» ۹ پس موسی مار نخواهیم کرد.» ۱۸ ادم وی را گفت: «از من نخواهی گذشت برنجینی ساخته، و بر سر نیزه‌ای بلند کرد، و چنین شد که اگر مار والا به مقابله تو با شمشیر بیرون خواهیم آمد.» ۱۹ بنی اسرائیل در کسی را گزیده بود، به مجرد نگاه کردن بر آن مار برنجین، زنده جواب وی گفتند: «از راههای عام خواهیم رفت و هرگاه من و می‌شد. ۱۰ و بنی اسرائیل کوچ کرده، در اوبوت اردوزند. ۱۱ و از مواشیم از آب توبنوشیم قیمت آن را خواهیم داد، فقط بر پایهای اوبوت کوچ کرده، در عیبی عباریم، در بیابانی که در مقابل مواب خود می‌گذرم و پس.» ۲۰ گفت: «نخواهی گذشت.» و ادم با به طرف طلوع آفتاب است، اردو زدند. ۱۲ و از آنجا کوچ کرده، خلق بسیار و دست قوی به مقابله ایشان بیرون آمد. ۲۱ بدینطور به وادی زارد اردو زدند. ۱۳ و از آنجا کوچ کرده، به آن طرف ادم راضی نشد که اسرائیل را از حدود خود راه دهد، پس اسرائیل ارنون که در بیابان خارج از حدوداموریان می‌باشد اردو زدند، زیرا از طرف او رو گردانید. ۲۲ پس تمامی جماعت بنی اسرائیل از که ارنون حدمواّب در میان مواّب و اموریان است. ۱۴ از این قادش کوچ کرده، به کوه هور رسیدند. ۲۳ و خداوند موسی و جهت، در کتاب جنگهای خداوند گفته می‌شود: «واهیّب در هارون را در کوه هور نزد سرحد زمین ادم خطاب کرده، گفت: سوفه و وادیهای ارنون، ۱۵ و رودخانه وادیهای که بسوی مسکن ۲۴ «هارون به قوم خودخواهد پیوست، زیرا چونکه شما نزد آب عار متوجه است، و برحدود مواّب تکیه می‌زند.» ۱۶ و از آنجا به مریه از قول من عصیان ورزیدید، از این جهت او به زمینی که به بئر کوچ کردند. این آن چاهی است که خداوند درباره‌اش به بنی اسرائیل دادم، داخل نخواهد شد. ۲۵ پس هارون و پسرش موسی گفت: «قوم را جمع کن تا به ایشان آب دهم.» ۱۷ آنگاه العازار را برداشته، ایشان را به فراز کوه هور بیاور. ۲۶ و لباس اسرائیل این سرود را سراییدند: «ای چاه بجوش آی، شما برایش هارون را بیرون کرده، بر پسرش العازار پیوشان، و هارون درآنجا سرودبخوانید، ۱۸ «چاهی که سروران حفره زدند، و نجای قوم آن وفات یافته، به قوم خود خواهد پیوست.» ۲۷ پس موسی به طوری را کردند. به صلوجان حاکم، به عصاهای خود آن را کردند.» که خداوند او را امرفرموده بود، عمل نموده، ایشان درنظر تمامی ۱۹ و ازمتانه به نخلیث و از نخلیث به باموت. ۲۰ و ازباموت به جماعت به فراز کوه هور برآمدند. ۲۸ و موسی لباس هارون را دره‌ای که در صحرای مواّب نزد قله فسجه که به سوی بیابان بیرون کرده، به پسرش العازارپیوشانید. و هارون در آنجا بر قله کوه متوجه است. ۲۱ و اسرائیل، رسولان نزد سیحون ملک اموریان وفات یافت، و موسی و العازار از کوه فرود آمدند. ۲۹ و چون فرستاده، گفت: ۲۲ «مرا اجازت بده تا اززمین تو بگذرم، به تمامی جماعت دیدند که هارون مرد، جمیع خاندان اسرائیل برای نخوایم نوشید، و به شاهراه خواهیم رفت تا از سرحد تو بگذریم.» هارون سی روز ماتم گرفتند.

۲۱ و چون کنعانی که ملک عراد و درجنوب ساکن بود، شنید که اسرائیل ازراه اتاریم می‌آید، با اسرائیل جنگ کرد و بعضی از ایشان را به اسیری برد. ۲ و اسرائیل برای خداوند نذر کرده گفت: «اگر این قوم را به‌دست من تسلیم نمایی، شهرهای ایشان را بالکل هلاک خواهم ساخت.» ۳ پس خداوند دعای اسرائیل را مستجاب فرموده، کنعانیان را تسلیم کرد، و ایشان و شهرهای ایشان را بالکل هلاک ساختند، و آن مکان حرمه نامیده شد. ۴ و از کوه هور به راه بحر قلزم کوچ کردند تا زمین ادم را دور زدند، و دل قوم بهسبب راه، تنگ شد. ۵ و قوم بر خدا و موسی شکایت آورده، گفتند: «که ما را از مصر چرا برآوردید تا در بیابان بمیریم؟ زیرا که نان نیست و آب هم نیست! و دل ما از این خوراک سخیف کراهت دارد!» ۶ پس خداوند، مارهای آتشی در میان قوم فرستاده، قوم را گریزند، و گروهی کثیر ازاسرائیل مردند. ۷ و قوم نزد موسی آمده، گفتند: «گناه کرده‌ایم زیرا که بر خداوند و بر تو

است، به عوض خدمتی که در خیمه اجتماع می‌کنید. ۳۲ و شخص نجس در روز سوم و در روز هفتم بپاشد، و در روز هفتم چون پیه آنها را از آنها گذرانیده باشید، پس به سبب آنها متحمل خویشتن را تطهیر کرده، رخت خود را بشوید و به آب غسل کند و گناه نخواهد بود، و چیزهای مقدس بنی اسرائیل را ناپاک نکنید، در شام طاهر خواهد بود. ۲۰ و اما کسی که نجس شده، خویشتن را تطهیر نکند. آن شخص از میان جماعت منقطع شود، چونکه مبادا بمیرند.»

۱۹ و خداوند موسی و هارون را خطاب کرده، گفت: ۲ «این است فریضه شریعتی که خداوند آن را امر فرموده، گفت: به بنی اسرائیل بگو که گاو سرخ پاک که در آن عیب نباشد و یوغ بر گردش نیامده باشد، نزد توییاورند. ۳ و آن را به العازار کاهن بدهید، و آن را بیرون از لشکرگاه برده، پیش روی وی کشته شود. ۴ و العازار کاهن به انگشت خود از خون آن بگیرد، و به سوی پیشگاه خیمه اجتماع آن خون را هفت مرتبه بپاشد. ۵ و گاو در نظر او سوخته شود، پوست و گوشت و خون با سرگین آن سوخته شود. ۶ و کاهن چوب سرو با زوفا و قرمز گرفته، آنها را در میان آتش گاو بیندازد. ۷ پس کاهن رخت خود را بشوید و بدن خود را به آب غسل دهد، و بعد از آن در لشکرگاه داخل شود و کاهن تا شام نجس باشد. ۸ و کسی که آن را سوزانید، رخت خود را به آب بشوید و بدن خود را به آب غسل دهد، و تا شام نجس باشد. ۹ «و شخص طاهر، خاکستر گاو را جمع کرده، بیرون از لشکرگاه که جای زراعت و انجیر و مو و انار نیست؟ و آب هم نیست که در جای پاک بگذارد. و آن بجهت جماعت بنی اسرائیل برای بنوشیم!» ۶ و موسی و هارون از حضور جماعت نزد درخیمه آب تنزیه نگاه داشته شود. آن قربانی گناه است. ۱۰ و کسی که خاکستر گاو را جمع کند، رخت خود را بشوید و تا شام نجس باشد. این برای بنی اسرائیل و غریبی که در میان ایشان ساکن باشد، فریضه‌ای ابدی خواهد بود. ۱۱ «هرکه میت هر آدمی را لمس نماید هفت روز نجس باشد. ۱۲ و آن شخص در روز سوم خویشتن را به آن پاک کند، و در روز هفتم طاهر باشد، و اگر خویشتن را در روز سوم پاک نکرده باشد، در روز هفتم طاهر بود، گرفت. ۱۰ و موسی و هارون، جماعت را پیش صخره جمع نخواهد بود. ۱۳ و هرکه میت هر آدمی را که مرده باشد لمس کردند، و به ایشان گفت: «ای مفسدان بشنوید، آیا از این صخره نموده، و خود را به آن پاک نکرده باشد، او مسکن خداوند را آب برای شما بیرون آوریم؟» ۱۱ و موسی دست خود را بلند کرده، ملوث کرده است. و آن شخص از اسرائیل منقطع شود، چونکه صخره را دو مرتبه با عصای خود زد و آب بسیار بیرون آمد که آب تنزیه بر او پاشیده نشده است، نجس خواهد بود، و نجاستش بر وی باقی است. ۱۴ «این است قانون برای کسی که در خیمه‌ای بمیرد، هرکه داخل آن خیمه شود و هرکه در آن خیمه باشد هفت روز نجس خواهد بود. ۱۵ و هر ظرف گشاده که سرپوش بر آن بسته نباشد، نجس خواهد بود. ۱۶ و هرکه در بیابان کشته شمشیر بنی اسرائیل با خداوند مخاصمه کردند، و او خود را در میان ایشان یامیته یا استخوان آدمی یا قبری را لمس نماید، هفت روز نجس تقدیس نمود. ۱۴ و موسی، رسولان از قادش نزد ملک ادوم فرستاد باشد. ۱۷ و برای شخص نجس از خاکستر آتش آن قربانی گناه که «برادر تو اسرائیل چنین می‌گوید: که تمامی مشقتی را که بر ما بگیرند و آب روان بر آن در ظرفی بریزند. ۱۸ و شخص طاهر واقع شده است، تومی دانی. ۱۵ که پدران ما به مصر فرود آمدند زوفا گرفته، در آن آب فرو برد و بر خیمه بر همه اسباب و کسانی که و مدت مدیدی در مصر ساکن می‌بودیم، و مصریان با ما و با پدران در آن بودند و بر شخصی که استخوان یا مقتول یا میت یا قبر را ما، بد سلوکی نمودند. ۱۶ و چون نزد خداوند فریاد برآوردیم، او لمس کرده باشد، بپاشد. ۱۹ و آن شخص طاهر، آب را بر آن آواز ما را شنیده، فرشته‌ای فرستاد و ما را از مصر بیرون آورد. و اینک

شد، اینک عصبای هارون که بجهت خاندان لاوی بود شکفته می‌دهند، به تو بخشیدم. ۱۳ و نوبرهای هرچه در زمین ایشان بود، و شکوفه آورده و گل داده، و بادام رسانیده بود. ۹ و موسی است که نزد خداوند می‌آورد از آن تو باشد، هرکه در خانه تو همه عصاها را از حضور خداوند نزد جمیع بنی اسرائیل بیرون آورده، هر یک نگاه کرده، عصبای خود را گرفتند. ۱۰ و خداوند به موسی گفت: «عصبای هارون را پیش روی شهادت باز بگذار تا بجهت علامت برای ابناي ترمرد نگاه داشته شود، و همه‌همه ایشان را از من رفع نمایی تا نمیرند.» ۱۱ پس موسی چنان کرد، و به نحوی که خداوند او را امر فرموده بود، عمل نمود. ۱۲ و بنی اسرائیل به موسی عرض کرده، گفتند: «اینک فانی و هلاک می‌شویم. جمیع ما هلاک شده‌ایم! ۱۳ هرکه نزدیک می‌آید که به مسکن خداوند نزدیک می‌آید می‌میرد. آیا تمام فانی شویم؟»

۱۸ و خداوند به هارون گفت: «تو و پسرانت و خاندان آبایت با تو، گناه مقدس را متحمل شوید، و تو و پسرانت با تو، گناه کهانت خود را متحمل شوید. ۲ و هم برادران خود یعنی سبط لاوی را که سبط آبای تو باشند با خود نزدیک بیاور تا با تو متفق شده، تو را خدمت نمایند، و امانت با پسرانت پیش خیمه شهادت باشید. ۳ و ایشان ودیعت تو را و ودیعت تمامی مسکن را نگاه دارند، لیکن به اسباب قدس و به مذبح نزدیک نیندازند مبادا بمیرند، ایشان و شما نیز. ۴ و ایشان با تو متفق شده، ودیعت خیمه اجتماع را با تمامی خدمت خیمه بجا آورند و غریبی به شما نزدیک نیاید. ۵ و ودیعت قدس و ودیعت مذبح را نگاه دارید تا غضب بر بنی اسرائیل دیگر مستولی نشود. ۶ و اما من اینک برادران شما لاویان را از میان بنی اسرائیل گرفتم، و برای شما پیشکش می‌باشند که به خداوند داده شده‌اند، تا خدمت خیمه اجتماع را بجا آورند. ۷ و اما تو با پسرانت، کهانت خود را بجهت هر کار مذبح و برای آنچه اندرون حجاب است نگاه دارید، و خدمت بکنید. کهانت را به شما دادم تا خدمت از راه بخشش باشد، و غریبی که نزدیک آید، کشته شود.» ۸ و خداوند به هارون گفت: «اینک من ودیعت هدایای افراشتی خود را با همه چیزهای مقدس بنی اسرائیل به تو بخشیدم. آنها را به تو و پسرانت به سبب مسح شدن به فریضه ابدی دادم. ۹ از قدس اقداس که از آتش نگاه داشته شود این از آن تو خواهد بود، هر هدیه ایشان یعنی هر هدیه آردی و هر قربانی گناه و هر قربانی جرم ایشان که نزد من بگذارند، اینها برای تو و پسرانت قدس اقداس باشد. ۱۰ مثل قدس اقداس آنها را بخور. هر ذکور از آن بخورد، برای تو مقدس باشد. ۱۱ و این هم از آن تو باشد، هدیه افراشتی از عطایای ایشان با هر هدیه جنبانیدنی بنی اسرائیل را به تو و به پسرانت و دخترانت به فریضه ابدی دادم، هرکه در خانه تو طاهر باشد، از آن بخورد. ۱۲ تمامی بهترین روغن و تمامی بهترین حاصل مو و غله یعنی نوبرهای آنها را که به خداوند

به قورح گفت: «تو با تمامی جمعیت خود فردا به حضور خداوند آنها مقدس است. ۳۸ یعنی مجمرهای این گناهکاران را به ضد حاضر شوید، تو و ایشان و هارون. ۱۷ و هر کس مجمر خود جان ایشان و از آنها تختهای پهن برای پوشش مذبح بسازند، زیرا راگرفته، بخور بر آنها بگذارد و شما هر کس مجمرخود، یعنی چونکه آنها را به حضور خداوند گذرانیده‌اند مقدس شده است، تا دویست و پنجاه مجمر به حضور خداوند بیاورید، تو نیز و هارون هر برای بنی اسرائیل آیتی باشد.» ۳۹ پس العازار کاهن مجمرهای یک مجمرخود را بیاورید.» ۱۸ پس هر کس مجمر خود راگرفته، برنجین را که سوخته شدگان گذرانیده بودند گرفته، از آنها پوشش و آتش در آنها نهاده، و بخور بر آنهاگذارد، نزد دروازه خیمه مذبح ساختند. ۴۰ تا برای بنی اسرائیل یادگار باشد تا هیچ غریبی اجتماع، با موسی و هارون ایستادند. ۱۹ و قورح تمامی جماعت را که از اولاد هارون نباشد بجهت سوزانیدن بخور به حضور خداوند به مقابل ایشان نزد در خیمه اجتماع جمع کرد، و جلال خداوند نزدیک نیاید، مبدا مثل قورح و جمعیتش بشود، چنانکه خداوند به بر تمامی جماعت ظاهر شد. ۲۰ و خداوند موسی و هارون را واسطه موسی او را امر فرموده بود. ۴۱ و در فردای آن روز تمامی خطاب کرده، گفت: ۲۱ «خود را از این جماعت دور کنید جماعت بنی اسرائیل بر موسی و هارون همههم کرده، گفتند که تائیشان را در لحظه‌ای هلاک کنم.» ۲۲ پس ایشان به روی جمع شدند، به سوی خیمه اجتماع نگریستند، و اینک ایر آن آفا یک نفر گناه ورزد ویر تمام جماعت غضبناک شوی؟» ۲۳ و راپوشانید و جلال خداوند ظاهر شد. ۴۳ و موسی و هارون پیش خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: ۲۴ «جماعت را خطاب خیمه اجتماع آمدند. ۴۴ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: کرده، بگو از اطراف مسکن قورح و داتان و ابیرام دور شوید.» ۴۵ «از میان این جماعت دور شوید تا ایشان را ناگهان هلاک ۲۵ پس موسی برخاسته، نزد داتان و ابیرام رفت و مشایخ اسرائیل در سازم.» و ایشان به روی خود دریافتادند. ۴۶ و موسی به هارون عقب وی رفتند. ۲۶ و جماعت را خطاب کرده، گفت: «از نزد «مجموع خود را گرفته، آتش از روی مذبح در آن بگذار، و خیمه های این مردمان شریر دور شوید، و چیزی را که از آن ایشان بخور بر آن بریز، و به زودی به سوی جماعت رفته، برای ایشان است لمس منماید، مبدا در همه گناهان ایشان هلاک شوید.» کفاره کن، زیرا غضب از حضور خداوند برآمده، و ویا شروع شده ۲۷ پس از اطراف مسکن قورح و داتان و ابیرام دور شدند، و داتان و ابیرام پس هارون به نحوی که موسی گفته بود آن را گرفته، ابیرام بیرون آمده، با زنان و پسران و اطفال خود به در خیمه های در میان جماعت دوید و اینک ویا در میان قوم شروع شده بود، خود ایستادند. ۲۸ و موسی گفت: «از این خواهید دانست که پس بخور را بریخت و بجهت قوم کفاره نمود. ۴۸ و او در میان خداوند مرا فرستاده است تا همه این کارها را بکنم و به اراده من مردگان و زندگان ایستاد و ویا بازداشته شد. ۴۹ و عدد کسانی که نبوده است. ۲۹ اگر این کسان مثل موت سایر بنی آدم بمیرند از ویا مردن چهارده هزار و هفتصد بود، سوای آنان که در حادثه و اگر مثل وقایع جمیع بنی آدم بر ایشان واقع شود، خداوند مرا قورح هلاک شدند. ۵۰ پس هارون نزد موسی به در خیمه اجتماع نفرستاده است. ۳۰ و اما اگر خداوند چیز تازه‌ای بنماید و زمین

دهان خود را گشاده، ایشان را با جمیع مایملک ایشان ببلعد که به گور زنده فرود روند، آنگاه بدانید که این مردمان خداوند را اهانتم نموده‌اند.» (Sheol h7585) ۳۱ و چون از گفتن همه این سخنان فارغ شد، زمینی که زیر ایشان بود، شکافته شد. ۳۲ و زمین دهان خود را گشوده، ایشان را و خانه های ایشان و همه کسان را که تعلق به قورح داشتند، با تمامی اموال ایشان بلعد. ۳۳ و ایشان با هرچه به ایشان تعلق داشت، زنده به گور فرورفتند، و زمین برایشان به هم آمد که از میان جماعت هلاک شدند. (Sheol h7585) ۳۴ و جمیع اسرائیلیان که به اطراف ایشان بودند، از نعره ایشان گریختند، زیرا گفتند مبدا زمین ما را نیز بلعد. ۳۵ و آتش از حضور خداوند بدرآمده، دویست و پنجاه نفر را که بخور می گذرانیدند، سوزانید. ۳۶ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: ۳۷ «به العازار بن هارون کاهن بگو که مجمرها را از میان آتش بردار، و آتش را به آن طرف پپاش زیرا که

که در میان شما ماوا گزیند، خواهد بود.» ۱۷ و خداوند موسی را برای خود بر گوشه های رخت خویش در قرنهای خود صیصیت خطاب کرده، گفت: ۱۸ «بنی اسرائیل را خطاب کرده، به ایشان بسازند و رشته لاجوردی بر هر گوشه صیصیت بگذارند. ۳۹ و بگو: چون به زمینی که من شما را در آن درمی آورم داخل شوید، بجهت شما صیصیت خواهد بود تا برآن بنگرید و تمام اوامر خداوند ۱۹ و از محصول زمین بخورید، آنگاه هدیه افراشتنی برای خداوند را بیاد آورده، بجا آورید، و در پی دلها و چشمان خود که شما در پی بگذارانید. ۲۰ از خمیر اول خود گرده ای بجهت هدیه افراشتنی آنها زنا می کنید، منحرف نشوید. ۴۰ تا تمامی اوامر مرا بیاد آورده، بگذارید؛ مثل هدیه افراشتنی خرمن، همچنان آن را بگذارانید. بجا آورید، و بجهت خدای خود مقدس باشید. ۴۱ من یهوه ۲۱ از خمیر اول خود، هدیه افراشتنی در قرنهای خود برای خداوند خدای شما هستم که شما را از زمین مصر بیرون آوردم تا خدای بگذارانید. ۲۲ «و هرگاه سهو خطا کرده، جمیع این اوامر را که خداوند به موسی گفته است، بجا نیاورده باشید، ۲۳ یعنی هرچه خداوند به واسطه موسی شما را امر فرمود، از روزی که خداوند امر فرمودو از آن به بعد در قرنهای شما. ۲۴ پس اگر این کار سهو و بدون اطلاع جماعت کرده شد، آنگاه تمامی جماعت یک گاو جوان برای قربانی سوختنی و خوشبویی بجهت خداوند با هدیه آردی و هدیه ریختنی آن، موافق رسم بگذارند، و یک بز نر بجهت قربانی گناه. ۲۵ و کاهن برای تمامی جماعت بنی اسرائیل کفاره نماید، و ایشان آمرزیده خواهند شد، زیرا که آن کار سهو شده است، و ایشان قربانی خود را بجهت هدیه آتشین خداوند و قربانی گناه خود را بجهت سهو خویش، به حضور خداوند گذرانده اند. ۲۶ و تمامی جماعت بنی اسرائیل و غریبی که در میان ایشان ساکن باشد، آمرزیده خواهند شد، زیرا که به تمامی جماعت سهو شده بود. ۲۷ «و اگر یک نفر سهو خطا کرده باشد، آنگاه به ماده یک ساله برای قربانی گناه بگذارند. ۲۸ و کاهن بجهت آن کسی که سهو کرده است چونکه خطای او از نادانستگی بود، به حضور خداوند کفاره کند تا بجهت وی کفاره بشود و آمرزیده خواهد شد. ۲۹ بجهت کسی که سهو خطا کند، خواه متوطنی از بنی اسرائیل و خواه غریبی که در میان ایشان ساکن باشد، یک قانون خواهد بود. ۳۰ «و اما کسی که به دست بلند عمل نماید، چه متوطن و چه غریب، او به خداوند کفر کرده باشد، پس آن شخص از میان قوم خود منقطع خواهد شد. ۳۱ چونکه کلام خداوند را حقیر شمرده، حکم او را شکسته است، آن کس البته منقطع شود و گناهش بر وی خواهد بود.» ۳۲ و چون بنی اسرائیل در صحرا بودند، کسی را یافتند که در روز سبت هیزم جمع می کرد. ۳۳ و کسانی که او را یافتند که هیزم جمع می کرد، او رانزد موسی و هارون و تمامی جماعت آوردند. ۳۴ و او را در حبس نگاه داشتند، زیرا که اعلام نشده بود که با وی چه باید کرد. ۳۵ و خداوند به موسی گفت: «این شخص البته کشته شود، تمامی جماعت او را بیرون از لشکرگاه با سنگها سنگسار کنند.» ۳۶ پس تمامی جماعت او را بیرون از لشکرگاه آورده، او را سنگسار کردند و بمرد، چنانکه خداوند به موسی امر کرده بود. ۳۷ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: ۳۸ «بنی اسرائیل را خطاب کرده، به ایشان بگو که:

۱۶ و قورح بن یصهار بن قهات بن لاوی وداتان و ابیرام پسران الیاب و اون بن فالت پسران روبین (کسان) گرفته، ۲ با بعضی از بنی اسرائیل، یعنی دویست و پنجاه نفر از سروران جماعت که برگزیدگان شورا و مردان معروف بودند، به حضور موسی برخاستند. ۳ و به مقابل موسی و هارون جمع شده، به ایشان گفتند: «شما از حد خود تجاوز می نمایید، زیرا تمامی جماعت هریک از ایشان مقدس اند، و خداوند در میان ایشان است. پس چرا خویش را بر جماعت خداوند برمی افرازید؟» ۴ و چون موسی این راشنید به روی خود دریافتاد. ۵ و قورح و تمامی جمعیّت او را خطاب کرده، گفت: «بامدادان خداوند نشان خواهد داد که چه کس از آن وی و چه کس مقدس است، و او را نزد خود خواهد آورد، و هر که را برای خود برگزیده است، او رانزد خود خواهد آورد. ۶ این را بکنید که مجرم هابری خود بگیریید، ای قورح و تمامی جمعیّت تو. ۷ و آتش در آنها گذارده، فردا به حضور خداوند بخور در آنها بریزید، و آن کس که خداوند برگزیده است، مقدس خواهد شد. ای پسران لاوی شما از حد خود تجاوز می نمایید!» ۸ و موسی به قورح گفت: «ای بنی لاوی بشنوید! ۹ آیا نزد شما کم است که خدای اسرائیل شما را از جماعت اسرائیل ممتاز کرده است، تا شما رانزد خود بیاورد تا در مسکن خداوند خدمت نمایید، و به حضور جماعت برای خدمت ایشان بایستید؟ ۱۰ و تو را و جمیع برادرانت بنی لاوی رابا تو نزدیک آورد، و آیا کهنات را نیز می طلبید؟ ۱۱ از این جهت تو و تمامی جمعیّت تو به ضد خداوند جمع شده اید، و اما هارون چیست که براو مهمه می کنید؟» ۱۲ و موسی فرستاد تا داتان و ابیرام پسران الیاب را بخواند، و ایشان گفتند: «نمی آیم! ۱۳ آیا کم است که ما را از زمینی که به شیر و شهد جاری است، بیرون آوردی تا ما را در صحرا نیز هلاک سازی که می خواهی خود را بر ما حکمران سازی؟ ۱۴ و ما را هم به زمینی که به شیر و شهد جاری است در نیاوردی و ملکیتی از مزرعه ها و تاکستانها به ما ندادی. آیا چشمان این مردمان رامی کنی؟ نخواهیم آمد!» ۱۵ و موسی بسیار خشمناک شده، به خداوند گفت: «هدیه ایشان را منظور منما، یک خر از ایشان نگرفتم، و به یکی از ایشان زیان نرساندم.» ۱۶ و موسی

را هرگز بی‌سزا نخواهد گذاشت بلکه عقوبت گناه پدران را بر پسران گفت، قوم بسیار گریستند. ۴۰ وایمادان به زودی برخاسته، به‌سرا تا پشت سوم و چهارم می‌رساند. ۱۹ پس گناه این قوم را برحسب کوه برآمده، گفتند: «اینک حاضریم و به مکانی که خداوند وعده عظمت رحمت خود بیاوریم، چنانکه این قوم را از مصر تا اینجا داده است می‌رویم، زیرا گناه کرده‌ایم.» ۴۱ موسی گفت: «چرا از آمیزیدایه‌ای.» ۲۰ و خداوند گفت: «برحسب کلام توآموزیدم. فرمان خداوند تجاوز نمی‌نماید؛ لیکن این کار به کام نخواهد شد! ۲۱ لیکن به حیات خودم قسم که تمامی زمین از جلال یهوه پر ۴۲ م‌روید زیرا خداوند در میان شما نیست، مبادا از پیش دشمنان خواهد شد. ۲۲ چونکه جمیع مردانی که جلال و آیات مرا که خود منهدم شوید. ۴۳ زیرا عمل‌الیقینان و کنعانیان آتجا پیش روی شما در مصر و بیابان نمودم دیدند، مرا ده مرتبه امتحان کرده، آواز مرا نشنیدند. ۲۳ به درستی که ایشان زمینی را که برای پدران ایشان قسم خوردم، نخواهند دید، و هر که مرا اهانت کرده باشد، آن را از راه تکریر به‌سرا کوه رفتند، اماتابوت عهد خداوند و موسی از میان نخواهد دید. ۲۴ لیکن بنده من کالیب چونکه روح دیگر داشت لشکرگاه بیرون نرفتند. ۴۵ آنگاه عمل‌الیقینان و کنعانیان که در آن و مرا تمام اطاعت نمود، او را به زمینی که رفته بود داخل خواهم ساخت، و ذریه او وارث آن خواهند شد. ۲۵ و چونکه عمل‌الیقینان ساختند.

یک نفر را ازهر سبط آهای ایشان که هرکدام در میان ایشان سرور باشد، بفرستید.» ۳ پس موسی به فرمان خداوند، ایشان را ازصرحای فاران فرستاد، و همه ایشان از روسای بنی اسرائیل بودند. ۴ و نامهای ایشان اینهاست: ازسبط روبین، شمعون بن زکور. ۵ از سبط شمعون، شافاط بن حوری. ۶ از سبط یهودا، کالیب بن یفنه. ۷ از سبط یساکار، یحال بن یوسف. ۸ از سبطافرایم، هوشع بن نون. ۹ از سبط بنیامین، فلفلی بن رافو. ۱۰ از سبط زبولون، جدیئیل بن سودی. ۱۱ ازسبط یوسف از سبط بنی منسی، جدی بن سوسی. ۱۲ از سبط دان، عمیئیل بن جملی. ۱۳ از سبطاشیر، ستور بن میکائیل. ۱۴ از سبط نفتالی، نجبی بن وفسی. ۱۵ از سبط جاد، جاولیل بن ماکي. ۱۶ این است نامهای کسانی که موسی برای جاسوسی زمین فرستاد، و موسی هوشع بن نون رایهوشوع نام نهاد. ۱۷ و موسی ایشان را برای جاسوسی زمین کنعان فرستاده، به ایشان گفت: «از اینجا به جنوب رفته، به کوهستان برآیید. ۱۸ و زمین را ببینید که چگونه است و مردم را که در آن ساکنند که قوی‌اند یا ضعیف، قلیل‌اند یا کثیر. ۱۹ و زمینی که در آن ساکنند چگونه است، نیک یا بد؟ و در چه قسم شهرها ساکنند، در چادرها یا در قلعه‌ها؟ ۲۰ و چگونه است زمین، چرب یا لاغر؟ درخت دارد یا نه؟ پس قوی‌دل شده، از میوه زمین بیاورید.» و آن وقت موسم نوبر انگور بود. ۲۱ پس رفته زمین را از بیابان سین تا رحوب، نزد مدخل حمات جاسوسی کردند. ۲۲ و به جنوب رفته، به حبرون رسیدند، و اخیمان وشیشای و تلمای بنی عناق در آنجا بودند، اماحبرون هفت سال قبل از صوعن مصر بنا شده بود. ۲۳ و به وادی اشکول آمدند، و شاخه‌ای با یک خوشه انگور بریده، آن را بر چوب دستی، میان دونفر با قدری از انار و انجیر برداشته، آوردند. ۲۴ و آن مکان بهسبب خوشه انگور که بنی اسرائیل ازآنجا بریده بودند، به وادی اشکول نامیده شد. ۲۵ و بعد از چهل روز، از جاسوسی زمین برگشتند. ۲۶ و روانه شده، نزد موسی و هارون و تمامی جماعت بنی اسرائیل به قاشدر در بیابان فاران رسیدند، و برای ایشان و برای تمامی جماعت خبرآوردند، و میوه زمین را به ایشان نشان دادند. ۲۷ و برای او حکایت کرده، گفتند: «به زمینی که ما را فرستادی رفتیم، و به درستی که به شیر و شهد جاریست، و میوه‌اش این است. ۲۸ لیکن مردمانی که در زمین ساکنند زورآوردند، و شهرهایش حصاردار و بسیار عظیم، و بنی عناق رانیز در آنجا دیدیم. ۲۹ و عمالقه در زمین جنوب ساکنند، و حتیان و ییوسیان و اموریان درکوهستان سکونت دارند. و کنعانیان نزد دریا و برکناره اردن ساکنند.» ۳۰ و کالیب قوم را پیش موسی خاموش ساخته، گفت: «فی الفور برویم و آن را در تصرف آریم، زیرا که می‌توانیم بر آن غالب شویم.» ۳۱ اما آن کسانی که با وی رفته بودند، گفتند: «نمی‌توانیم با این قوم مقابله نماییم زیرا که

ایشان از ما قوی‌ترند.» ۳۲ و درباره زمینی که آن را جاسوسی کرده بودند، خبر بد نزد بنی اسرائیل آورده، گفتند: «زمینی که برای جاسوسی آن از آن گذشتیم زمینی است که ساکنان خود را می‌خورد، و تمامی قومی که در آن دیدیم، مردان بلند قدبودند. ۳۳ و در آنجا جباران بنی عناق را دیدیم که اولاد جبارانند، و ما در نظر خود مثل ملخ بودیم وهمچنین در نظر ایشان می‌نمودیم.»

۱۴ و تمامی جماعت آواز خود را بلندکرده، فریاد نمودند. و قوم در آن شب می‌گریستند. ۲ و جمیع بنی اسرائیل بر موسی وهارون همههمه کردند، و تمامی جماعت به ایشان گفتند: «کاش که در زمین مصر می‌مردیم یا در این صحرا وفات می‌یافتیم! ۳ و چرا خداوند ما را به این زمین می‌آورد تا به دم شمشیر یبفتیم، و زنان واطفال ما به یغما برده شوند، آیا برگشتن به مصربرای ما بهتر نیست؟» ۴ و به یکدیگر گفتند: «سرداری برای خود مقرر کرده، به مصربرگردیم.» ۵ پس موسی و هارون به حضور تمامی گروه جماعت بنی اسرائیل به رو افتادند. ۶ و یوشع بن نون و کالیب بن یفنه که از جاسوسان زمین بودند، رخت خود را دریدند. ۷ و تمامی جماعت بنی اسرائیل را خطاب کرده، گفتند: «زمینی که برای جاسوسی آن از آن عبور نمودیم، زمین بسیار بسیار خویست. ۸ اگر خداوند از ما راضی است ما را به این زمین آورده، آن را به ما خواهدبخشید، زمینی که به شیر و شهد جاری است. ۹ زنهرا از خداوند متمرد نشوید، و از اهل زمین ترسان مباشید، زیرا که ایشان خوراک ما هستند، سایه ایشان از ایشان گذشته است، و خداوند با ماست، از ایشان مترسید.» ۱۰ لیکن تمامی جماعت گفتند که باید ایشان را سنگسار کنند. آنگاه جلال خداوند در خیمه اجتماع بر تمامی بنی اسرائیل ظاهر شد. ۱۱ و خداوند به موسی گفت: «تا به کی این قوم مرااهانت نمایند؟ و تا به کی با وجود همه آیاتی که در میان ایشان نمودم، به من ایمان نیاورند؟ ۱۲ ایشان را به ویا مبتلا ساخته، هلاک می‌کنم و ازتو قومی بزرگ و عظیم تر از ایشان خواهم ساخت.» ۱۳ موسی به خداوند گفت: «آنگاه مصریان خواهند شنید، زیرا که این قوم را به قدرت خود از میان ایشان بیرون آوردی. ۱۴ و به ساکنان این زمین خبر خواهند داد و ایشان شنیده‌اند که توای خداوند، در میان این قوم هستی، زیرا که توای خداوند، معاینه دیده می‌شوی، و ابر تو بر ایشان قایم است، و تو پیش روی ایشان روز در ستون ابرو شب در ستون آتش می‌خرامی. ۱۵ پس اگر این قوم را مثل شخص واحد بکشی، طوایفی که آوازه تو را شنیده‌اند، خواهند گفت: ۱۶ چون که خداوند نتوانست این قوم را به زمینی که برای ایشان قسم خورده بود درآورد از این سبب ایشان را در صحرا کشت. ۱۷ پس الان قدرت خداوندعظیم بشود، چنانکه گفته بودی ۱۸ که یهوه دیرخشم و بسیار رحیم و آمرزنده گناه و عصیان است، لیکن مجرم

تا به همه این قوم بدهم؟ زیرا نزد من گریان شده، می‌گویند ما گوشت بده تا بخوریم. ۱۴ من به تنهایی نمی‌توانم تحمل تمامی این قوم را بنمایم زیرا بر من زیاد سنگین است. ۱۵ و اگر با من چنین رفتار نمایی، پس هرگاه در نظر تو تلفات یافتن مرا کشته، نابود ساز تا بدیختی خود را نبینم.» ۱۶ پس خداوند موسی را خطاب را به اطراف اردو برای خود پهن کردند. ۳۳ و گوشت هنوز در میان کرده، گفت: «هفتاد نفر از مشایخ بنی اسرائیل که ایشان رامی دانی که مشایخ قوم و سروران آنها می‌باشند نزد من جمع کن، و ایشان را به خیمه اجتماع بیاور تا آنجا با تو بایستند. ۱۷ و من نازل شده، در آنجا با تو سخن خواهم گفت، و از روحی که برتوست گرفته، بر ایشان خواهم نهاد تا با تو متحمل بار این قوم باشند و تو به تنهایی متحمل آن نباشی. ۱۸ «و قوم را بگو که برای فردا خود را تقدیس نمایند تا گوشت بخورید، چونکه در گوش خداوند گریان شده، گفتید، کیست که ما را گوشت بخوراند! زیرا که در مصر ما را خوش می‌گذشت! پس خداوند شما را گوشت خواهد داد تا بخورید. ۱۹ نه یک روز و نه دو روز خواهید خورد، و نه پنج روز و نه ده روز و نه بیست روز، ۲۰ بلکه یک ماه تمام تا از بنی شما بیرون آید و نزد شما مکروه شود، چونکه خداوند را که در میان شماست رد نمودید، و به حضور وی گریان شده، گفتید، چرا از مصر بیرون آمدیم.» ۲۱ موسی گفت: «قومی که من در میان ایشانم، ششصد هزار پیاده‌اند و تو گفتی ایشان را گوشت خواهم داد تا یک ماه تمام بخورند. ۲۲ آیا گله‌ها و رومه‌ها برای ایشان کشته شود تا برای ایشان کفایت کند؟ یا همه ماهیان دریا برای ایشان جمع شوند تا برای ایشان کفایت کند؟» ۲۳ خداوند موسی را گفت: «آیا دست خداوند کوتاه شده است؟ الان خواهی دید که کلام من بر تو واقع می‌شود یا نه.» ۲۴ پس موسی بیرون آمده، سخنان خداوند را به قوم گفت، و هفتاد نفر از مشایخ قوم را جمع کرده، ایشان را به اطراف خیمه برپا داشت. ۲۵ و خداوند در ابر نازل شده، با وی تکلم نمود، و از روحی که بر وی بود، گرفته، بر آن هفتاد نفر مشایخ نهاد و چون روح بر ایشان قرار گرفت، نبوت کردند، لیکن مزید نکردند. ۲۶ اما دو نفر در لشکرگاه باقی ماندند که نام یکی الداد بود و نام دیگری میداد، و روح بر ایشان نازل شد و نامهای ایشان در ثبت بود، لیکن نزد خیمه نیامده، در لشکرگاه نبوت کردند. ۲۷ آنگاه جوانی دوید و به موسی خبر داد، گفت: «الداد و میداد در لشکرگاه نبوت می‌کنند.» ۲۸ و یوشع بن نون خادم موسی که از برگزیدگان او بود، در جواب گفت: «ای آقایم موسی ایشان را منع نما!» ۲۹ موسی وی را گفت: «آیا تو برای من حسد می‌بری؟ کاشکه تمامی قوم خداوند نبی می‌بودند و خداوند روح خود را بر ایشان افزوده می‌نمود!» ۳۰ پس

۱۲ و مریم و هارون درباره زن حبشی که موسی گرفته بود، بر او شکایت آوردند، زیرا زن حبشی گرفته بود. ۲ و گفتند: «آیا خداوند با موسی به تنهایی تکلم نموده است، مگر به ما نیز تکلم ننموده؟» و خداوند این را شنید. ۳ و موسی مرد بسیار حلیم بود، بیشتر از جمیع مردمانی که در روی زمینند. ۴ در ساعت خداوند به موسی و هارون و مریم گفت: «شما هر سه نزد خیمه اجتماع بیرون آید.» و هر سه بیرون آمدند. ۵ و خداوند در ستون ابر نازل شده، به در خیمه ایستاد، و هارون و مریم را خوانده، ایشان هر دو بیرون آمدند. ۶ و او گفت: «الان سخنان مرا بشنوید: اگر در میان شما نبی‌ای باشد، من که یهوه هستم، خود را در رویا بر او ظاهر می‌کنم و در خواب به او سخن می‌گویم. ۷ اما بنده من موسی چنین نیست. او در تمامی خانه من امین است. ۸ با وی روبرو و آشکارا و نه در رمزه‌ها سخن می‌گویم، و شبیه خداوند رامعاینه می‌بیند، پس چرا نترسیدید که بر بنده من موسی شکایت آوردید؟» ۹ و غضب خداوند بر ایشان افروخته شده، پرفت. ۱۰ و چون ابر از روی خیمه برخاست، اینک مریم مثل برف مبروس بود، و هارون بر مریم نگاه کرد و اینک مبروس بود. ۱۱ و هارون به موسی گفت: «وای ای آقایم بار این گناه را بر ما مگذار زیرا که حماقت کرده، گناه ورزیده‌ایم. ۱۲ و او مثل میته‌ای نباشد که چون از رحم مادرش بیرون آید، نصف بدنش پوسیده باشد.» ۱۳ پس موسی نزد خداوند استغاثه کرده، گفت: «ای خدا او را شفا بده!» ۱۴ خداوند به موسی گفت: «اگر پدرش به روی وی فقط آب دهان می‌انداخت، آیا هفت روز خجل نمی‌شد؟ پس هفت روز بیرون لشکرگاه محبوس بشود، و بعد از آن داخل شود.» ۱۵ پس مریم هفت روز بیرون لشکرگاه محبوس ماند، و تا داخل شدن مریم، قوم کوچ نکردند. ۱۶ و بعد از آن، قوم از حضیروت کوچ کرده، در صحرای فاران اردو زدند.

۱۳ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: ۲ «کسان بفرست تا زمین کنعان را که به بنی اسرائیل دادم، جاسوسی کنند؛

برمی خاست، می کوچیدند. ۲۳ به فرمان خداوند اردو می زدند، و عینان. ۲۸ این بود مراحل بنی اسرائیل با افواج ایشان. پس کوچ به فرمان خداوند کوچ می کردند، و ودیعت خداوند را برحسب آنچه خداوند به واسطه موسی فرموده بود، نگاه می داشتند.

۱۰ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: ۲ «برای خود دو کرنای نقره بساز، آنها را از چرخکاری درست کن، و آنها را بجهت خواندن جماعت و کوچیدن اردو بکار ببر. ۳ و چون آنها را بنوازند تمامی جماعت نزد تو به درخیمه اجتماع جمع شوند. ۴ و چون یکی را بنوازند، سروران و روسای هزاره های اسرائیل نزد تو جمع شوند. ۵ و چون تیز آهنگ بنوازند محله هایی که به طرف مشرق جا دارند، کوچ بکنند. ۶ و چون مرتبه دوم تیز آهنگ بنوازند، محله هایی که به طرف جنوب جا دارند کوچ کنند؛ بجهت کوچ دادن ایشان تیز آهنگ بنوازند. ۷ و بجهت جمع کردن جماعت بنوازند، لیکن تیزآهنگ منوازند. ۸ «و بنی هارون کهنه، کرناها را بنوازند. این برای شما در نسلهای شما فریضه ابدی باشد. ۹ و چون در زمین خود برای مقاتله با دشمنی که بر شما تعدی می نمایند می روید، کرناها را تیزآهنگ بنوازید، پس به حضور یهوه خدای خود بیاد آورده خواهید شد، و از دشمنان خود نجات خواهید یافت. ۱۰ و در روز شادی خود و در عیدها و در اول ماه های خود کرناها را برقریانی های سوختنی و ذبایح سلامتی خود بنوازید، تا برای شما به حضور خدای شما یادگاری باشد. من یهوه خدای شما هستم.» ۱۱ و واقع شد در روز بیستم ماه دوم سال دوم که بر از بالای خیمه شهادت برداشته شد، ۱۲ و بنی اسرائیل به مراحل خود از صحرای سینا کوچ کردند، و ابر در صحرای فاران ساکن شد، ۱۳ و ایشان اول به فرمان خداوند به واسطه موسی کوچ کردند. ۱۴ و علم محله بنی یهودا، اول با افواج ایشان روانه شد، و بر فوج او نحشون بن عمیناداب بود. ۱۵ و بر فوج سبط بنی یساکار، نتنائیل بن صوغر. ۱۶ و بر فوج سبط بنی زبولون، الیاب بن حیلون. ۱۷ پس مسکن را پایین آوردند و بنی جرشون و بنی مراری که حاملان مسکن بودند، کوچ کردند. ۱۸ و علم محله روبین با افواج ایشان روانه شد، و بر فوج او الیصور بن شدیئور بود. ۱۹ و بر فوج سبط بنی شمعون، شلومیتیل بن صوریشدای. ۲۰ و بر فوج سبط بنی جاد، الیاساف بن دعوئیل. ۲۱ پس قهاتیان که حاملان قدس بودند، کوچ کردند و پیش از رسیدن ایشان، آنها مسکن را برپا داشتند. ۲۲ پس علم محله بنی افرایم با افواج ایشان روانه شد، و بر فوج او الیشمع بن عمیهود بود. ۲۳ و بر فوج سبط بنی منسی، جمیلیل بن فدهصور. ۲۴ و بر فوج سبط بنی بنیامین، ابیدان بن جدعون. ۲۵ پس علم محله بنی دان که موخر همه محله ها بود با افواج ایشان روانه شد، و بر فوج او اخیعزر بن عمیشدای بود. ۲۶ و بر فوج سبط بنی اشیر، فجعیلیل بن عکران. ۲۷ و بر فوج سبط بنی نفتالی، اخیرع بن

را به شماخواهم بخشید کوچ می کنیم، همراه ما بیا و بتواحسان خواهیم نمود، چونکه خداوند درباره اسرائیل نیکو گفته است.» ۳۰ او وی را گفت: «نمی آیم، بلکه به زمین و به خاندان خود خواهم رفت.» ۳۱ گفت: «ما را ترک مکن زیرا چونکه تو منازل ما را در صحرا می دانی، بجهت ما مثل چشم خواهی بود. ۳۲ و اگر همراه ما بیایی، هر احسانی که خداوند بر ما بنماید، همان را بر تو خواهیم نمود.» ۳۳ و از کوه خداوند سفر سه روزه کوچ کردند، و تابوت عهد خداوند سفر سه روزه پیش روی ایشان رفت تا آرامگاهی برای ایشان بطلبد. ۳۴ و ابر خداوند در روز بالای سر ایشان بود، و وقتی که از لشکرگاه روانه می شدند. ۳۵ و چون تابوت روانه می شد، موسی می گفت: «ای خداوند برخیز و دشمنانت پراکنده شوند و مبغضانات از حضور تو منزه گردند.» ۳۶ و چون فرود می آمد، می گفت: «ای خداوند نزد هزاران هزار اسرائیل رجوع نما.»

۱۱ و قوم شکایت کنان در گوش خداوند بدگفتند، و خداوند این را شنیده، غضبش افروخته شد، و آتش خداوند در میان ایشان مشتعل شده، در اطراف اردو بسوخت. ۲ و قوم نزد موسی فریاد برآورده، موسی نزد خداوند دغانمود و آتش خاموش شد. ۳ پس آن مکان را تبعیره نام نهادند، زیرا که آتش خداوند در میان ایشان مشتعل شد. ۴ و گروه مختلف که در میان ایشان بودند، شهوت پرست شدند، و بنی اسرائیل باز گریان شده، گفتند: «کیست که ما را گوشت بخوراند! ۵ ماهی ای را که در مصر مفت می خوردیم و خیار و خربوزه و تره و پیاز و سیر را بیاد می آوریم. ۶ والان جان ما خشک شده، و چیزی نیست و غیر از این من، در نظر ما هیچ نمی آید!» ۷ و من مثل تخم گشنیز بود و شکل آن مثل مقل. ۸ و قوم گردش کرده، آن را جمع می نمودند، و آن را در آسیا خرد می کردند یا در هاون می کوبیدند، و در دیگها پخته، گردها از آن می ساختند. و طعم آن مثل طعم قرصهای روغنی بود. ۹ و چون شبنم در وقت شب بر اردو می بارید، من نیز بر آن می ریختم. ۱۰ و موسی قوم را شنید که با اهل خانه خود هر یک به در خیمه خویش می گریستند، و خشم خداوند به شدت افروخته شد، و در نظر موسی نیز قبیح آمد. ۱۱ و موسی به خداوند گفت: «چرا به بنده خود بدی نمودی؟ و چرا در نظر تو التفات نیافتم که بار جمیع این قوم را بر من نهادی؟ ۱۲ آیامن به تمامی این قوم حامله شده، یا من ایشان را زاییده ام که به من می گویی ایشان را در آغوش خود بردار، به زمینی که برای پدران ایشان قسم خوردی مثل لالا که طفل شیرخواره را برمی دارد؟ ۱۳ گوشت از کجا پیدا کنم

مخلوط با روغن بگیرند، و گاو جوان دیگر بجهت قربانی گناه بگیر. روز چهاردهم این ماه آن را در وقت عصر در موسم شب بجا آورید، ۹ ولایان را پیش خیمه اجتماع نزدیک بیاور، و تمامی جماعت برحسب همه فرایضش و همه احکامش آن را معمول دارید.» بنی اسرائیل را جمع کن. ۱۰ ولایان را به حضور خداوند نزدیک ۴ پس موسی به بنی اسرائیل گفت که فصیح رابجا آورد. ۵ و فصیح بیاور، و بنی اسرائیل دستهای خود را بر لایوان بگذارند. ۱۱ و هارون را در روز چهاردهم ماه اول، در وقت عصر در صحرای سینا بجا لایوان را از جانب بنی اسرائیل به حضور خداوند هدیه بگذارند، تا آوردند، برحسب هرچه خداوند به موسی امر فرموده بود بنی اسرائیل خدمت خداوند را بجا بیاورند. ۱۲ و لایوان دستهای خود را بر چنان عمل نمودند. ۱۳ اما بعضی اشخاص بودند که از میت آدمی سرگاو بنهند، و تو یکی را بجهت قربانی گناه دیگری را بجهت نجس شده، فصیح را در آن روز نتوانستند بجا آورند، پس در آن روز قربانی سوختنی برای خداوند بگذارند، تا بجهت لایوان کفاره شود. نزد موسی و هارون آمدند. ۷ و آن اشخاص وی را گفتند که «ما ۱۳ و لایوان را پیش هارون و پسرانش برپا بدار، و ایشان را برای از میت آدمی نجس هستیم؛ پس چرا از گذراندن قربانی خداوند خداوند هدیه بگذاران. ۱۴ و لایوان را از میان بنی اسرائیل جدا نما در موسم در میان بنی اسرائیل ممنوع شوم؟» ۸ موسی ایشان را و لایوان از آن من خواهند بود. ۱۵ «و بعد از آن لایوان داخل شوند گفت: «بایستد تا آنچه خداوند در حق شما امر فرماید، بشنوم.» تا خدمت خیمه اجتماع را بجا آورند، و تو ایشان را تطهیر کرده، ۹ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: ۱۰ «بنی اسرائیل را ایشان را هدیه بگذاران. ۱۶ زیرا که ایشان از میان بنی اسرائیل به خطاب کرده، بگو: اگر کسی از شما یا از اعقاب شما از میت من بالکل داده شده‌اند، و به عوض هر گشاینده رحم، یعنی به نجس شود، یا درسفر دور باشد، مع هذا فصیح را برای خداوند عوض همه نخست زادگان بنی اسرائیل، ایشان را برای خود گرفته‌ام. بجا آورد. ۱۱ در روز چهاردهم ماه دوم، آن را در وقت عصر بجا ۱۷ زیرا که جمیع نخست زادگان بنی اسرائیل خواه از انسان و خواه آورند، و آن را با نان فطیر و سبزی تلخ بخورند. ۱۲ چیزی از آن تا از بهایم، از آن من‌اند، در روزی که جمیع نخست زادگان را صبح بگذارند و از آن استخوانی نشکنند؛ برحسب جمیع فرایض در زمین مصر زدم، ایشان را برای خود تقدیس نمودم. ۱۸ پس فصیح آن را معمول دارند. ۱۳ اما کسی که طاهر باشد و در سفر لایوان را به عوض همه نخست زادگان بنی اسرائیل گرفتم. ۱۹ و نباشد و از بجا آوردن فصیح بازایستد، آن کس از قوم خود منقطع لایوان را از میان بنی اسرائیل به هارون و پسرانش پیشکش دادم تا شود، چونکه قربانی خداوند را در موسمش نگذاریده است، آن خدمت بنی اسرائیل را در خیمه اجتماع بجا آورند، و بجهت شخص گناه خود را متحمل خواهد شد. ۱۴ و اگر غریبی در میان بنی اسرائیل کفاره نمایند، و چون بنی اسرائیل به قدس نزدیک آیند، شما ماوا گزیند و بخواهد که فصیح را برای خداوند بجا آورد، و با به بنی اسرائیل عارض نشود.» ۲۰ پس موسی و هارون و تمامی برحسب فریضه و حکم فصیح عمل نماید، برای شما یک فریضه جماعت بنی اسرائیل به لایوان چنین کردند، برحسب هر آنچه می‌باشد خواه برای غریب و خواه برای متوطن.» ۱۵ و در روزی که خداوند موسی را درباره لایوان امر فرمود، همچنان بنی اسرائیل به مسکن برپا شد، ابر مسکن خیمه شهادت را پوشانید، و از شب ایشان عمل نمودند. ۲۱ و لایوان برای گناه خود کفاره کرده، تا صبح مثل منظر آتش بر مسکن می‌بود. ۱۶ همیشه چنین بود که رخت خود را شستند، و هارون ایشان را به حضور خداوند هدیه ابر آن را می‌پوشانید و منظر آتش در شب. ۱۷ و هرگاه ابر از خیمه گذرانید، و هارون برای ایشان کفاره نموده، ایشان را تطهیر کرد. برمی‌خواست بعد از آن بنی اسرائیل کوچ می‌کردند و در هر جایی ۲۲ و بعد از آن لایوان داخل شدند تا در خیمه اجتماع به حضور که ابر ساکن می‌شد آنجا بنی اسرائیل اردو می‌زدند. ۱۸ به فرمان هارون و پسرانش به خدمت خود بپروازند، و چنانکه خداوند موسی خداوند بنی اسرائیل کوچ می‌کردند و به فرمان خداوند اردو می‌زدند، را درباره لایوان امر فرمود، همچنان به ایشان عمل نمودند. ۲۳ و همه روزهایی که ابر بر مسکن ساکن می‌بود، در اردو می‌ماندند. خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: ۲۴ «این است قانون لایوان ۱۹ و چون ابر، روزهای بسیار بر مسکن توقف می‌نمود، بنی اسرائیل که از بیست و پنج ساله و بالاتر داخل شوند تا در کار خیمه ودیعت خداوند را نگاه می‌داشتند و کوچ نمی‌کردند. ۲۰ و بعضی اجتماع مشغول خدمت بشوند. ۲۵ و از پنجاه ساله از کار خدمت اوقات ابر ایام قلیلی بر مسکن می‌ماند، آنگاه به فرمان خداوند در بازایستند، و بعد از آن خدمت نکنند. ۲۶ لیکن با برادران خود اردومی‌مانند، و به فرمان خداوند کوچ می‌کردند. ۲۱ و بعضی در خیمه اجتماع به نگاهبانی نمودن مشغول شوند، و خدمتی اوقات، ابر از شام تا صبح می‌ماند و در وقت صبح ابر برمی‌دیگر نکنند. بدین طور با لایوان درباره ودیعت ایشان عمل نما.» خاست، آنگاه کوچ می‌کردند، یا اگر روز و شب می‌ماند چون ابر برمی‌خواست، می‌کوچیدند. ۲۲ خواه دو روز و خواه یک ماه ۹ و در ماه اول سال دوم بعد از بیرون آمدن ایشان از زمین مصر، خداوند موسی را در صحرای سینا خطاب کرده، گفت: ۲ «بنی اسرائیل عید فصیح را در موسم شب بجا آورند. ۳ در

مثقال بود، و یک لگن نقره هفتاد مثقال، موافق مثقال قدس، هر مثقال موافق مثقال قدس؛ هردوی آنها پر از آرد نرم مخلوط با روغن دوی آنها پر از آرد نرم مخلوط با روغن بجهت هدیه آردی. ۴۴ و بجهت هدیه آردی. ۷۴ و یک قاشق طلا ده مثقال پر از بخور. یک قاشق طلا ده مثقال پر از بخور. ۴۵ و یک گاو جوان و یک ۷۵ و یک گاو جوان و یک قوچ و بره نرینه یک ساله بجهت قربانی قوچ و یک بره نرینه یک ساله بجهت قربانی سوختنی. ۴۶ و یک سوختنی. ۷۶ و یک بز نر بجهت قربانی گناه. ۷۷ و بجهت بز نر بجهت قربانی گناه. ۴۷ و بجهت ذبیحه سلامتی، دو گاو و پنج قوچ و پنج بز نر و پنج بره نرینه یک و پنج قوچ و پنج بز نر و پنج بره نرینه یک ساله. این بود هدیه ساله. این بود هدیه فجعیئیل بن عکران. ۷۸ و در روز دوازدهم، الیاساف بن دعوتیل. ۴۸ و در روز هفتم، الیشمع بن عمیهود اخیرع بن عینان، سروربنی نفتالی. ۷۹ هدیه او یک طبق نقره که سروربنی افرام. ۴۹ هدیه او یک طبق نقره که وزنش صد و سی و وزنش صد و سی مثقال بود، و یک لگن نقره هفتاد مثقال موافق مثقال بود، و یک لگن نقره هفتاد مثقال، موافق مثقال قدس، هر مثقال قدس، هردوی آنها پر از آرد نرم مخلوط با روغن بجهت دوی آنها پر از آرد نرم مخلوط با روغن بجهت هدیه آردی. ۵۰ و هدیه آردی. ۸۰ و یک قاشق طلا، ده مثقال پر از بخور. ۸۱ و یک قاشق طلا ده مثقال پر از بخور. ۵۱ و یک گاو جوان و یک یک گاو جوان و یک قوچ و یک بره نرینه یک ساله بجهت قربانی قوچ و یک بره نرینه یک ساله بجهت قربانی سوختنی. ۵۲ و یک سوختنی. ۸۲ و یک بز نر بجهت قربانی گناه. ۸۳ و بجهت بز نر بجهت قربانی گناه. ۵۳ و بجهت ذبیحه سلامتی، دو گاو و ذبیحه سلامتی، دو گاو و پنج قوچ و پنج بز نر و پنج بره نرینه یک و پنج قوچ و پنج بز نر و پنج بره نرینه یک ساله. این بود هدیه الیشمع ساله. این بود هدیه اخیرع بن عینان. ۸۴ این بود تبرک مذبح در بن عمیهود. ۵۴ و در روز هشتم، جملیئیل بن فدهصور سرور بنی روزی که مسح شده بود، از جانب سروران اسرائیل دوازده طبق نقره منسی. ۵۵ هدیه او یک طبق نقره که وزنش صد و سی مثقال و دوازده لگن نقره و دوازده قاشق طلا. ۸۵ هر طبق نقره صد و سی بود، و یک لگن نقره هفتاد مثقال، موافق مثقال قدس، هر دوی مثقال و هر لگن هفتاد، که تمامی نقره ظروف، دوهزار و چهارصد آنها پر از آرد نرم مخلوط با روغن بجهت هدیه آردی. ۵۶ و یک مثقال موافق مثقال قدس بود. ۸۶ و دوازده قاشق طلا پراز بخور هر قاشق طلا ده مثقال پر از بخور. ۵۷ و یک گاو جوان و یک قوچ و کدام ده مثقال موافق مثقال قدس، که تمامی طلای قاشقها صد یک بره نرینه یک ساله بجهت قربانی سوختنی. ۵۸ و یک بز نر و بیست مثقال بود. ۸۷ تمامی گاوان بجهت قربانی سوختنی، بجهت قربانی گناه. ۵۹ و بجهت ذبیحه سلامتی، دو گاو و پنج دوازده گاو و دوازده قوچ و دوازده بره نرینه یک ساله. با هدیه آردی قوچ و پنج بز نر و پنج بره نرینه یک ساله. این بود هدیه جملیئیل آنها و دوازده بز نر بجهت قربانی گناه. ۸۸ و تمامی گاوان بجهت بن فدهصور. ۶۰ و در روز نهم، اییدان بن جدعونی سروربنی ذبیحه سلامتی، بیست و چهار گاو و شصت قوچ و شصت بز نر و بنیامین. ۶۱ هدیه او یک طبق نقره که وزنش صد و سی مثقال شصت بره نرینه یک ساله. این بود تبرک مذبح بعد از آنکه مسح بود و یک لگن نقره هفتاد مثقال موافق مثقال قدس، هر دوی آنها شده بود. ۸۹ و چون موسی به خیمه اجتماع داخل شد تا با وی پر از آرد نرم مخلوط با روغن، بجهت هدیه آردی. ۶۲ و یک سخن گوید، آنگاه قول را می شنید که از بالای کرسی رحمت که قاشق طلا ده مثقال پر از بخور. ۶۳ و یک گاو جوان و یک قوچ بر تابوت شهادت بود، از میان دو کروی به وی سخن می گفت، و یک بره نرینه یک ساله بجهت قربانی سوختنی. ۶۴ و یک بز نر پس با او تکلم می نمود.

به جهت قربانی گناه ۶۵ به جهت ذبیحه سلامتی دو گاو و پنج قوچ و پنج بره نرینه یک ساله. این بود هدیه اییدان بن جدعونی. ۶۶ و در روز دهم، اخیرع بن عمیشدای سروربنی دان. ۶۷ هدیه او یک طبق نقره که وزنش صد و سی مثقال بود، و یک لگن نقره، هفتاد مثقال موافق مثقال قدس، هر دوی آنها پر از آرد نرم مخلوط باروغن بجهت هدیه آردی. ۶۸ و یک قاشق طلا، ده مثقال پر از بخور. ۶۹ و یک گاو جوان و یک قوچ و یک بره نرینه یک ساله بجهت قربانی سوختنی. ۷۰ و یک بز نر بجهت قربانی گناه. ۷۱ و بجهت ذبیحه سلامتی، دو گاو و پنج قوچ و پنج بز نر و پنج بره نرینه یک ساله. این بود هدیه اخیرع بن عمیشدای. ۷۲ و در روز یازدهم، فجعیئیل بن عکران سرور بنی اشیر. ۷۳ هدیه او یک طبق نقره که وزنش صد و سی مثقال بود، و یک لگن نقره، هفتاد و یک گاوی جوان و هدیه آردی آن، یعنی آرد نرم

برای خداوند بگذراند، و کاهن هدیه آردی و هدیه ریختنی او نقره، هفتاد مثقال به مثقال قدس که هر دوی آنها پر از آرد نرم را بگذراند. ۱۸ «و آن نذیره سر تخصیص خود را نزد درخیمه مخلوط شده با روغن بود بجهت هدیه آردی. ۱۴ و یک قاشق طلا اجتماع بتراشد، و موی سر تخصیص خود را گرفته، آن را بر آتشی ده مثقال پر از بخور. ۱۵ و یک گاو جوان و یک قوچ و یک بره که زیر ذبیحه سلامتی است بگذراند. ۱۹ «و کاهن سردست بریان نرینه یک ساله بجهت قربانی سوختنی. ۱۶ و یک بز نر بجهت شده قوچ را با یک گرده فطیر از سبد و یک قرص فطیر گرفته، آن قربانی گناه. ۱۷ و بجهت ذبیحه سلامتی، دو گاو و پنج قوچ و رابر دست نذیره، بعد از تراشیدن سر تخصیصش بگذارد. ۲۰ و پنج بز نر و پنج بره نرینه یک ساله، این بود هدیه نحشون بن کاهن آنها را بجهت هدیه جنبانیدنی به حضور خداوند بجنباند، عمیناداب. ۱۸ و در روز دوم، نتنائیل بن صوغر، سرویساکار هدیه این با سینه جنبانیدنی و ران افراشتنی برای کاهن، مقدس است. و گذرانید. ۱۹ و هدیه‌ای که او گذرانید یک طبق نقره بود که وزنش بعد از آن نذیره شراب بنوشد. ۲۱ «این است قانون نذیره‌ای که نذر صد و سی مثقال بود، و یک لگن نقره هفتاد مثقال، موافق مثقال بکند و قانون قربانی که بجهت تخصیص خود برای خداوند باید قدس، هر دوی آنها پر از آرد نرم مخلوط با روغن بجهت هدیه بگذراند، علاوه بر آنچه دستش به آن می‌رسد موافق نذری که کرده آردی. ۲۰ و یک قاشق طلا ده مثقال پر از بخور. ۲۱ و یک باشد، همچنین بر حسب قانون تخصیص خود، باید بکند.» ۲۲ و گاو جوان و یک قوچ و یک بره نرینه یک ساله، بجهت قربانی خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: ۲۳ «هارون و پسرانش سوختنی. ۲۲ و یک بز نر بجهت قربانی گناه. ۲۳ و بجهت را خطاب کرده، بگو: به ایستور بنی اسرائیل را برکت دهید و به ذبیحه سلامتی، دو گاو و پنج قوچ و پنج بز نر و پنج بره نرینه یک ایشان بگویید: ۲۴ «یهوه تو را برکت دهد و تو را محافظت ساله، این بود هدیه نتنائیل بن صوغر. ۲۴ و در روز سوم، الیاب نماید. ۲۵ یهوه روی خود را بر تو تابان سازد و بر تو رحمت کند. بن حیلون سرور بنی زبولون، ۲۵ هدیه او یک طبق نقره که وزنش ۲۶ یهوه روی خود را بر تو برافرازد و تو را سلامتی بخشد، ۲۷ و نام صد و سی مثقال بود، و یک لگن نقره هفتاد مثقال، موافق مثقال مرابنی اسرائیل بگذراند، و من ایشان را برکت خواهم داد.» قدس، هر دوی آنها پر از آرد نرم مخلوط با روغن بجهت هدیه آردی. ۲۶ و یک قاشق طلا ده مثقال پر از بخور، ۲۷ و یک

۷ و در روزی که موسی از برپا داشتن مسکن فارغ شده و آن را گاو جوان و یک قوچ بره نرینه یک ساله بجهت قربانی سوختنی. مسح نموده و تقدیس کرده و تمامی اسبابش را و مذبح را با ۲۸ و یک بز نر بجهت قربانی گناه. ۲۹ و بجهت ذبیحه سلامتی، تمامی اسبابش مسح کرده و تقدیس نموده بود، ۲ سروران اسرائیل و روای خاندان آباب ایشان هدیه گذرانیدند. و اینها روسای اسباط بودند که بر شمرده شدگان گماشته شدند. ۳ پس ایشان بجهت هدیه خود، به حضور خداوند شش اربابه سرپوشیده و دوازده گاو آوردند، یعنی یک اربابه برای دو سرور، و برای هر نفری یک گاو، و آنها رایش روی مسکن آوردند. ۴ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: ۵ «اینها را از ایشان بگیر تا برای بجا آوردن خدمت خیمه اجتماع به کار آید، و به لاویان به هر کس به اندازه خدمتش تسلیم نما.» ۶ پس موسی اربابه‌ها و گاوها را گرفته، آنها را به لاویان تسلیم نمود. ۷ دو اربابه و چهار گاو به بنی جرشون، به اندازه خدمت ایشان تسلیم نمود. ۸ و چهار اربابه و هشت گاو به بنی مراری، به اندازه خدمت ایشان، به دست ایتامار بن هارون کاهن تسلیم نمود. ۹ اما به بنی قهات هیچ نداد، زیرا خدمت قدس متعلق به ایشان بود و آن را بر دوش خود برمی داشتند. ۱۰ و سروران بجهت تبرک مذبح، در روز مسح کردن آن، هدیه گذرانیدند. و سروران هدیه خود را پیش مذبح آوردند. ۱۱ و خداوند به موسی گفت که هر سرور در روز نوبه خود هدیه خویش را بجهت تبرک مذبح بگذراند. ۱۲ و در روز اول، نحشون بن عمیناداب از سبط یهودا هدیه خود را گذرانید. ۱۳ و هدیه او یک طبق نقره بود که وزنش صد و سی مثقال بود، و یک لگن

نماید، و خمس آن را برآن مزید کرده، به کسی که بر او جرم نموده شد، وشکم او منتفع و ران او ساقط خواهد گردید، و آن زن در است، بدهد. ۸ و اگر آن کس را ولی ای نباشد که دیه جرم به او میان قوم خود مورد لعنت خواهد بود. ۲۸ و اگر آن زن نجس نشده، داده شود، آنگاه دیه جرمی که برای خداوند داده می شود، از آن ظاهر باشد، آنگاه میراشده، اولاد خواهد زایید. ۲۹ «این است کاهن خواهد بود، علاوه بر قوج کفاره که به آن دربار وی کفاره قانون غیرت، هنگامی که زن از شوهر خود برگشته، نجس شده می شود. ۹ و هر هدیه افراشتنی از همه موقوفات بنی اسرائیل که نزد کاهن می آوند، از آن او باشد. ۱۰ و موقوفات هر کس از آن او شود، آنگاه زن را به حضور خداوند برپادارد، و کاهن تمامی این خواهد بود، و هر چه که کسی به کاهن بدهد، از آن او باشد.» قانون را دربار او اجرا دارد. ۳۱ پس آن مرد از گناه مبرا شود، و زن ۱۱ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: ۱۲ «بنی اسرائیل را

خطاب کرده، به ایشان بگو: هرگاه زن کسی از او برگشته، به وی خیانت ورزد، و ۱۳ و مردی دیگر با او همبستر شود، و این از چشمان شهرش پوشیده و مستور باشد، آن زن نجس می باشد، و اگر بر او شهادتی نباشد و در عین فعل گرفتار نشود، ۱۴ و روح غیرت بر او بیاید و به زن خود غیور شود، و آن زن نجس شده باشد، یا روح غیرت بر او بیاید و به زن خود غیور شود، و آن زن نجس نشده باشد، ۱۵ پس آن مرد زن خود را نزد کاهن بیاورد، و بجهد او برای هدیه، یک عشر ایفه آرد جوین بیاورد، و روغن برآن نریزد، و کندر بر آن نهد، زیرا که هدیه غیرت است و هدیه یادگار، که گناه را بیاد می آورد. ۱۶ «و کاهن او را نزدیک آورد، به حضور خداوند برپا دارد. ۱۷ و کاهن آب مقدس در ظرف سفالین بگیرد، و کاهن قدری از غباری که بر زمین مسکن باشد گرفته، بر آب بپاشد. ۱۸ و کاهن زن را به حضور خداوند برپا داشته، موی سر او را باز کند و هدیه یادگار را که هدیه غیرت باشد بردست آن زن بگذارد، و آب تلخ لعنت بر دست کاهن باشد. ۱۹ و کاهن به زن قسم داده، به وی بگوید: اگر کسی با تو همبستر نشده، و اگر بسوی نجاست به کسی غیر از شوهر خود بزنگشته ای، پس از این آب تلخ لعنت مبرا شوی. ۲۰ و لیکن اگر به غیر از شوهر خود برگشته، نجس شده ای، و کسی غیر از شوهرت با تو همبستر شده است، ۲۱ آنگاه کاهن زن را قسم لعنت بدهد و کاهن به زن بگوید: خداوند تو را در میان قوم مورد لعنت و قسم بسازد به اینکه خداوند ران تو را ساقط و شکم تو را منتفع گرداند. ۲۲ و این آب لعنت در احشای تو داخل شده، شکم تو را منتفع و ران تو را ساقط بسازد. و آن زن بگوید: آمین آمین. ۲۳ «و کاهن این لعنتها را در طوماری بنویسد، و آنها را در آب تلخ محو کند. ۲۴ و آن آب لعنت تلخ را به زن بنوشاند، و آن آب لعنت در او داخل شده، تلخ خواهد شد. ۲۵ و کاهن هدیه غیرت راز دست زن گرفته، آن هدیه را به حضور خداوند بجنباند، و آن را نزد مذبح بیاورد. ۲۶ و کاهن مثنی از هدیه برای یادگاری آن گرفته، آن را بر مذبح بسوزاند و بعد از آن، آب آن را به زن بنوشاند. ۲۷ و چون آب آن را به او نوشانید، اگر نجس شده و به شوهر خود خیانت ورزیده باشد، آن آب لعنت داخل او شده، تلخ خواهد را بگذراند. ۱۷ و قوج را با سید نان فطیر بجهت ذبیحه سلامتی

را در جامه لاجوردی بگذراند، و آنها را به پوشش پوست خز ایشان راه نامها حساب کنید. ۳۳ این است خدمت قبایل بنی پوشانیده، بر چوب دست بنهند. ۱۳ «و مذبح را از خاکستر خالی مراری در تمامی خدمت ایشان در خیمه اجتماع، زیر دست ایتمار کرده، جامه ارغوانی بر آن بگسترانند. ۱۴ و جمیع اسبابش را که به بن هارون کاهن.» ۳۴ و موسی و هارون و سروران جماعت، بنی آنها خدمت آن را می کنند یعنی مجمرها و چنگالها و خاک اندازها قهات را بر حسب قبایل و خاندان آبی ایشان شمردند. ۳۵ از سی و کاسه ها، همه اسباب مذبح را بر روی آن بنهند، و بر آن پوشش، ساله و بالاتر تا پنجاه ساله هرکه به خدمت داخل می شد تا در پوست خز گسترانیده، چوب دستهایش را بگذرانند. ۱۵ «و چون خیمه اجتماع مشغول شود. ۳۶ و شمرده شدگان ایشان بر حسب هارون و پسرانش در هنگام کوچ کردن اردو، از پوشانیدن قدس و قبایل ایشان، دو هزار و هفتصد و پنجاه نفر بودند. ۳۷ اینانند تمامی اسباب قدس فارغ شوند، بعد از آن پسران قهات برای شمرده شدگان قبایل قهاتیان، هرکه درخیمه اجتماع کار می کرد برداشتن آن باینند، اما قدس را لمس ننمایند مبادا بمیرند، این چیزها که موسی و هارون ایشان را بر حسب آنچه خداوند به واسطه موسی از خیمه اجتماع حمل بنی قهات می باشد. ۱۶ «و ودیعت العازار فرموده بود، شمردند. ۳۸ و شمرده شدگان بنی جرشون بر حسب بن هارون کاهن، روغن بجهت روشایی و بخور خوشبو و هدیه قبایل و خاندان آبی ایشان، ۳۹ از سی ساله و بالاتر تا پنجاه ساله، آردی دائمی و روغن مسح و نظارت تمامی مسکن می باشد، با هرکه به خدمت داخل می شد تا در خیمه اجتماع کار کند. ۴۰ و هر آنچه در آن است، خواه از قدس و خواه از اسبابش.» ۱۷ و شمرده شدگان ایشان بر حسب قبایل و خاندان آبی ایشان، دوهزار خداوند موسی و هارون را خطاب کرده، گفت: ۱۸ «سبط قبایل و ششصد و سی نفر بودند. ۴۱ اینانند شمرده شدگان قبایل بنی قهاتیان را از میان لایوان منقطع مسازید. ۱۹ بلکه با ایشان چنین جرشون، هرکه در خیمه اجتماع کار می کرد که موسی و هارون رفتار نمایند تا چون به قدس الاقداس نزدیک آیند، زنده بمانند و ایشان را بر حسب فرمان خداوند شمردند. ۴۲ و شمرده شدگان نمیزند. هارون و پسرانش داخل آن بشوند، و هریک از ایشان را به قبایل بنی مراری بر حسب قبایل و خاندان آبی ایشان، ۴۳ از سی خدمت و حمل خود بگمارزند. ۲۰ و اما ایشان بجهت دیدن ساله و بالاتر تا پنجاه ساله، هرکه به خدمت داخل می شد تا در قدس لحظه ای هم داخل نشوند، مبادا بمیرند.» ۲۱ و خداوند خیمه اجتماع کار کند. ۴۴ و شمرده شدگان ایشان بر حسب موسی را خطاب کرده، گفت: ۲۲ «حساب بنی جرشون را نیز قبایل ایشان سه هزار و دویست نفر بودند. ۴۵ اینانند شمرده بر حسب خاندان آبا و قبایل ایشان بگیر. ۲۳ از سی ساله و بالاتر شدگان قبایل بنی مراری که موسی و هارون ایشان را بر حسب تا پنجاه ساله ایشان را بشمار، هرکه داخل شود تادر خیمه اجتماع آنچه خداوند به واسطه موسی فرموده بود، شمردند. ۴۶ جمیع به شغل پردازد و خدمت بنماید. ۲۴ «این است خدمت قبایل شمرده شدگان لایوان که موسی و هارون و سروران اسرائیل ایشان را بنی جرشون در خدمت گذاری و حمل، ۲۵ که تجیرهای مسکن بر حسب قبایل و خاندان آبی ایشان شمردند، ۴۷ از سی ساله و خیمه اجتماع را با پوشش آن و پوشش پوست خز که بر بالای آن بالاتر تا پنجاه ساله هرکه داخل می شد تا کار خدمت و کار حملها است، و پرده دروازه خیمه اجتماع را بردارند. ۲۶ و تجیرهای را در خیمه اجتماع بکنند. ۴۸ شمرده شدگان ایشان هشت هزار صحن و پرده مدخل دروازه صحن، که پیش مسکن و به اطراف ویانصد و هشتاد نفر بودند، ۴۹ بر حسب فرمان خداوند به توسط مذبح است، و طنابهای آنها و همه اسباب خدمت آنها و هرچه به موسی، هرکس موافق خدمتش و حملش شمرده شد. و چنانکه آنها باید کرده شود، ایشان بکنند. ۲۷ و تمامی خدمت بنی جرشون در هر حمل و خدمت ایشان، به فرمان هارون و پسران او بشود، و جمیع حملهای ایشان را بر ایشان ودیعت گذارید.

۵ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: ۲ «بنی اسرائیل را امر فرما که مبروص را و هرکه جریان دارد و هرکه از میتة نجس شود، از اردو اخراج کنند. ۳ خواه مرد و خواه زن، ایشان را اخراج نمایند؛ بیرون از اردو ایشان را اخراج نمایید، تا اردوی خود را جایی که من در میان ایشان ساکن هستم، نجس نسازند.» ۴ و بنی اسرائیل چنین کردند، و آن کسان را بیرون از اردو اخراج کردند. چنانکه خداوند به موسی گفته بود، بنی اسرائیل به آن طور عمل نمودند. ۵ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: ۶ «بنی اسرائیل را بگو: هرگاه مردی یا زنی به هر کدام از جمیع گناهان انسان مرتکب شده، به خداوند خیانت ورزد، و آن شخص مجرم شود، ۷ آنگاه گناهی را که کرده است اعتراف بنماید، و اصل جرم خود را رد

یهوه هستم.» ۱۴ و خداوند موسی را در بیابان سینا خطاب دو هزار نفر بودند. ۴۰ و خداوند به موسی گفت: «جمع نخست کرده، گفت: ۱۵ «بنی لاوی را برحسب خاندان آباو قبایل ایشان زادگان نرینه بنی اسرائیل را از یک ماهه وبالاتر بشمار، و حساب بشمار، هر ذکور ایشان را از یک ماهه و زیاده بشمار.» ۱۶ پس نامهای ایشان را بگیر. ۴۱ ولایوان را به عوض همه نخست زادگان موسی برحسب قول خداوند چنانکه مامور شد، ایشان را شمرد. بنی اسرائیل برای من که یهوه هستم بگیر، و بهایم لایوان را به ۱۷ و پسران لاوی موافق نامهای ایشان ایناند: جرشون و قهات و مراری. ۱۸ و نامهای بنی جرشون برحسب قبایل ایشان این چنانکه خداوند او را امر فرموده بود، همه نخست زادگان بنی اسرائیل است: لبنی و شمعی. ۱۹ و پسران قهات برحسب قبایل ایشان: راشمرد. ۴۳ و جمع نخست زادگان نرینه، برحسب شماره اسم عرمم ویصهار و حبرون و عزیتیل. ۲۰ و پسران مراری برحسب های شمرده شدگان ایشان از یک ماهه و بالاتر، بیست و دو هزار قبایل ایشان: محلی و موشی بودند. ایناند قبایل لایوان برحسب و دویست و هفتاد و سه نفر بودند. ۴۴ و خداوند موسی را خطاب خاندان آباو ایشان. ۲۱ و از جرشون، قبیله لبنی و قبیله شمعی. ۴۵ «لایوان را به عوض جمع نخست زادگان ایناند قبایل جرشونین. ۲۲ و شمرده شدگان ایشان به شماره همه ذکوران از یک ماهه و بالاتر، شمرده شدگان ایشان هفت هزار و از آن من خواهند بود. من یهوه هستم. ۴۶ و اما درباره فدیه پانصد نفر بودند. ۲۳ و قبایل جرشونین در عقب مسکن، به طرف مغرب خیمه زند. ۲۴ و سرور خاندان آباو جرشونین، الیاساف زیاده‌اند، ۴۷ پنج مثقال برای هر سری بگیر، آن را موافق مثقال بن لایل باشد. ۲۵ و ودیعت بنی جرشون در خیمه اجتماع، قدس که بیست جیره یک مثقال باشد، بگیر. ۴۸ و نقد فدیه مسکن و خیمه و پوشش آن و پرده دروازه خیمه اجتماع باشد. آنانی که از ایشان زیاده‌اند به هارون و پسرانش بده.» ۴۹ پس ۲۶ و تجیرهای صحن و پرده دروازه صحن که پیش روی مسکن و موسی نقد فدیه را از آنانی که زیاده بودند، بر کسانی که لایوان به اطراف مذبح است و وطن‌بهایش با هر خدمت آنها. ۲۷ و از فدیه آنها شده بودند، گرفت. ۵۰ و از نخست زادگان بنی اسرائیل قهات، قبیله عرممیان و قبیله یصهاریان و قبیله حبرونین و قبیله نقد را که هزار و سیصد و شصت و پنج مثقال موافق مثقال قدس عزیزیلیان، ایناند قبایل قهاتیان. ۲۸ به شماره همه ذکوران از یک ماهه و بالاتر، هشت هزار و شش صد نفر بودند که ودیعت قدس را چنانکه خداوند موسی را امر فرموده بود، به هارون و پسرانش داد. نگاه می‌داشتند. ۲۹ و قبایل بنی قهات به طرف جنوب مسکن، خیمه بزنند. ۳۰ و سرور خاندان آباو قبایل قهاتیان، الیاصافان بن عزیتیل باشد. ۳۱ و ودیعت ایشان تابوت و میز و شمعدان و مذبح‌ها و اسباب قدس که با آنها خدمت می‌کنند، و حجاب و هر خدمت آن باشد. ۳۲ و سرور سروران لایوان، العازار بن هارون کاهن باشد، و نظارت نگهبانان خدمت قدس، او را خواهد بود. ۳۳ و از مراری، قبیله محلیان و قبیله موشیان؛ ایناند قبایل مراری. ۳۴ و شمرده شدگان ایشان و شماره همه ذکوران از یک ماهه و بالاتر، شش هزار و دویست نفر بودند. ۳۵ و سرور خاندان آباو قبایل مراری، صورییل بن اییحایل باشد و ایشان به طرف شمالی مسکن، خیمه بزنند. ۳۶ و ودیعت معین بنی مراری، تخته‌ای مسکن و پشت بندهایش و ستونهایش و پایه هایش و تمامی اسبابش با تمامی خدمتش باشد. ۳۷ و ستونهای اطراف صحن و پایه های آنها و میخها و طنابهای آنها. ۳۸ و پیش مسکن به طرف مشرق و پیش روی خیمه اجتماع به طرف طلوع شمس، موسی و هارون و پسرانش خیمه بزنند و نگاهبانی قدس را و نگاهبانی بنی اسرائیل را بدارند. و هر غریبی که نزدیک آید، کشته شود. ۳۹ و جمع شمرده شدگان لایوان که موسی و هارون ایشان را برحسب قبایل ایشان و فرمان خداوند شمرند، همه ذکوران از یک ماهه و بالاتر، بیست و

نمایند، و غریبی که نزدیک آن آید، کشته شود. ۵۲ و بنی اسرائیل و ایشان سوم کوچ کنند. ۲۵ و به طرف شمال، علم محله دان، هر کس در محله خود و هر کس نزد علم خویش برحسب افواج برحسب افواج ایشان، و رئیس بنی دان اخیعزر بن عمیشدای خود، خیمه زند. ۵۳ و لاویان به اطراف مسکن شهادت خیمه باشد. ۲۶ و فوج او که از ایشان شمرده شدند، شصت و دو زند، مبدا غضب بر جماعت بنی اسرائیل بشود، و لاویان شعائر هزارو هفت صد نفر بودند. ۲۷ و در پهلوی ایشان سبط اشیر خیمه مسکن شهادت را نگاه دارند.» ۵۴ پس بنی اسرائیل چنین کردند، و رئیس بنی اشیر فجعیئیل بن عکران باشد. ۲۸ و فوج او که و برحسب آنچه خداوند موسی را امر فرموده بود، به عمل آوردند. از ایشان شمرده شدند، چهل و یک هزار و پانصد نفر بودند. ۲۹ و سبط نفتالی و رئیس بنی نفتالی اخیرع بن عینان باشد. ۳۰ و فوج او که از ایشان شمرده شدند، پنجاه و سه هزار و چهارصد نفر بودند. ۳۱ جمیع شمرده شدگان محله دان، صد و پنجاه و هفت هزار و ششصد نفر بودند. ایشان نزد علمهای خود در عقب کوچ کنند. ۳۲ اینانند شمرده شدگان بنی اسرائیل برحسب خاندان آبای ایشان، جمیع شمرده شدگان محلهها موافق افواج ایشان شش صد و سه هزار و پانصد و پنجاه نفر بودند. ۳۳ اما لاویان چنانکه خداوند به موسی امر فرموده بود، در میان بنی اسرائیل شمرده نشدند. ۳۴ و بنی اسرائیل موافق هرچه خداوند به موسی امر فرموده بود، عمل نمودند، به اینطور نزد علمهای خود خیمه می‌زدند و به اینطور هرکس برحسب قبایل خود با خاندان آبای خود کوچ می‌کردند.

۳ این است انساب هارون و موسی در روزی که خداوند در کوه سینا با موسی متکلم شد. ۲ و نامهای پسران هارون این است: نخست زاده‌اش ناداب و ابیهو و العازار و ایتمار. ۳ این است نامهای پسران هارون که کهنه که مسح شده بودند که ایشان را شمرده شدند چهل و شش هزار و پانصد نفر بودند. ۱۲ و در برای کهنات تخصیص نمود. ۴ اما ناداب و ابیهو در حضور پهلوی او سبط شمعون خیمه زندو رئیس بنی شمعون شلومئیل بن صوریشدای باشد. ۱۳ و فوج او که از ایشان شمرده شدند، پنجاه و نه هزار و سیصد نفر بودند. ۱۴ و سبط جادو رئیس بنی جاد به حضور پدر خود هارون، کهنات می‌نمودند. ۵ و خداوند موسی الیاساف بن رعویئیل باشد. ۱۵ و فوج او که از ایشان شمرده شدند، چهل و پنج هزار و ششصد و پنجاه نفر بودند. ۱۶ جمیع شمرده شدگان محله روبین برحسب افواج ایشان صد و پنجاه و یک هزار و چهارصد و پنجاه نفر بودند و ایشان دوم کوچ کنند. ۱۷ و بعد از آن خیمه اجتماع با محله لاویان در میان محلهها کوچ کند، چنانکه اجتماع و شعائربنی اسرائیل را نگاه داشته، خدمت مسکن را خیمه می‌زند، همچنان هر کس در جای خود نزد علمهای خویش بجا آورند. ۹ و لاویان را به هارون و پسرانش بده، زیرا که ایشان کوچ کنند. ۱۸ و به طرف مغرب، علم محله افرایم برحسب افواج از جانب بنی اسرائیل بالکل به وی داده شده‌اند. ۱۰ و هارون ایشان و رئیس بنی افرایم، الیشمع بن عمیهود باشد. ۱۹ و فوج او و پسرانش را تعیین نما تا کهنات خود را بجا بیاورند، و غریبی که از ایشان شمرده شدند، چهل هزار و پانصد نفر بودند. ۲۰ و که نزدیک آید، کشته شود.» ۱۱ و خداوند موسی را خطاب در پهلوی او سبط منسی، و رئیس بنی منسی جملیئیل بن فدهصور کرده، گفت: ۱۲ «که اینک من لاویان را از میان بنی اسرائیل، باشد. ۲۱ و فوج او که از ایشان شمرده شدند، سی و دو هزار و به عوض هر نخست زاده‌ای از بنی اسرائیل که رحم را بگشاید دوپست نفر بودند. ۲۲ و سبط بنیامین و رئیس بنی بنیامین، ابیدان گرفته‌ام، پس لاویان از آن من می‌باشند. ۱۳ زیرا جمیع نخست بن جدعون باشد. ۲۳ و فوج او که از ایشان شمرده شدند، سی زادگان از آن منند، و در روزی که همه نخست زادگان زمین مصر و پنج هزار و چهارصد نفر بودند. ۲۴ جمیع شمرده شدگان محله را کشتم، جمیع نخست زادگان اسرائیل را خواه از انسان و خواه افرایم برحسب افواج ایشان، صد و هشت هزار و یکصد نفر بودند، از بهایم برای خود تقدیس نمودم، پس از آن من می‌باشند. من

۲۸ و انساب بنی یساکار برحسب قبایل و خاندان آباء ایشان، موافق شماره اسمها از بیست ساله و بالاتر، هرکه برای جنگ بیرون می‌رفت. ۲۹ شمرده شدگان ایشان از سبط یساکار، پنجاه و چهار هزار و چهارصد نفر بودند. ۳۰ و انساب بنی زبولون برحسب قبایل و خاندان آباء ایشان، موافق شماره اسمها از بیست ساله و بالاتر، هرکه برای جنگ بیرون می‌رفت. ۳۱ شمرده شدگان ایشان از سبط زبولون پنجاه و هفت هزار و چهارصد نفر بودند. ۳۲ و انساب بنی یوسف از بنی افرایم برحسب قبایل و خاندان آباء ایشان، موافق شماره اسمها از بیست ساله و بالاتر، هرکه برای جنگ بیرون می‌رفت. ۳۳ شمرده شدگان ایشان از سبط افرایم، چهل هزار و پانصد نفر بودند. ۳۴ و انساب بنی منسی برحسب قبایل و خاندان آباء ایشان، موافق شماره اسمها، از بیست ساله و بالاتر، هرکه برای جنگ بیرون می‌رفت. ۳۵ شمرده شدگان ایشان از سبط منسی، سی و دو هزار و دویست نفر بودند. ۳۶ و انساب بنی بنیامین برحسب قبایل و خاندان آباء ایشان، موافق شماره اسمها، از بیست ساله بالاتر، هرکه برای جنگ بیرون می‌رفت. ۳۷ شمرده شدگان ایشان از سبط بنیامین، سی و پنج هزار و چهارصد نفر بودند. ۳۸ و انساب بنی دان برحسب قبایل و خاندان آباء ایشان، موافق شماره اسمها از بیست ساله و بالاتر، هرکه برای جنگ می‌رفت. ۳۹ شمرده شدگان ایشان از سبط دان، شصت و دو هزار و هفتصد نفر بودند. ۴۰ و انساب بنی اشیر برحسب قبایل و خاندان آباء ایشان، موافق شماره اسمها از بیست ساله و بالاتر، هرکه برای جنگ بیرون می‌رفت. ۴۱ شمرده شدگان ایشان از سبط اشیر، چهل و یک هزار و پانصد نفر بودند. ۴۲ و انساب بنی نفتالی برحسب قبایل و خاندان آباء ایشان، موافق شماره اسمها از بیست ساله و بالاتر، هرکه برای جنگ بیرون می‌رفت. ۴۳ شمرده شدگان ایشان از سبط نفتالی، پنجاه و سه هزار و پانصد نفر بودند. ۴۴ اینانند شمرده شدگانی که موسی و هارون با دوازده نفر از سروران اسرائیل، که یک نفر برای هر خاندان آباء ایشان بود، شمرند. ۴۵ و تمامی شمرده شدگان بنی اسرائیل برحسب خاندان آباء ایشان، از بیست ساله و بالاتر، هر کس از اسرائیل که برای جنگ بیرون می‌رفت. ۴۶ همه شمرده شدگان، ششصد و سه هزار و پانصد و پنجاه نفر بودند. ۴۷ اما لاویان برحسب سبط آباء ایشان در میان آنها شمرده نشدند. ۴۸ زیرا خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: «اما سبط لاوی را بشمار و حساب ایشان را در میان بنی اسرائیل مگیر. ۵۰ لیکن لاویان را برمسکن شهادت و تمامی اسبابش و بر هرچه علاقه به آن دارد بگمار، و ایشان مسکن و تمامی اسبابش را بردارند، و ایشان آن را خدمت نمایند و به اطراف مسکن خیمه زنند. ۵۱ و چون مسکن روانه شود لاویان ایشان از سبط یهودا، هفتاد و چهار هزار و شش صد نفر بودند.

۱ و در روز اول ماه دوم از سال دوم از بیرون آمدن ایشان از زمین مصر، خداوند در بیابان سینا در خیمه اجتماع موسی را خطاب کرده، گفت: ۲ «حساب تمامی جماعت بنی اسرائیل را برحسب قبایل و خاندان آباء ایشان، به شماره اسم های همه ذکوران موافق سرهای ایشان بگیرید. ۳ از بیست ساله و زیاده، هرکه از اسرائیل به جنگ بیرون می‌رود، تو و هارون ایشان را برحسب افواج ایشان بشمارید. ۴ و همراه شما یک نفر از هر سبط باشد که هر یک رئیس خاندان آباءش باشد. ۵ و اسم های کسانی که با شما باید بایستند، این است: از روبین، الیصورین شدیور. ۶ و از شمعون، شلومئیل بن صوریشدا. ۷ و از یهودا، نحشون بن عمیناداب. ۸ و از یساکار، نتنائیل بن صوغر. ۹ و از زبولون، الیاب بن حیلون. ۱۰ و از بنی یوسف: از افرایم، الیشمع بن عمیهود. و از منسی، جملئیل بن فدهصور. ۱۱ از بنیامین، ایدان بن جدعونی. ۱۲ و از دان، اخیر بن عمیشدا. ۱۳ و از اشیر، فجعیئیل بن عکران. ۱۴ و از جاد، الیاساف بن دعوئیل. ۱۵ و از نفتالی، اخیر بن عینان.» ۱۶ اینانند دعوت شدگان جماعت و سروران اسباط آباء ایشان، و روسای هزاره های اسرائیل. ۱۷ و موسی و هارون این کسان را که به نام، معین شدند، گرفتند. ۱۸ و در روز اول ماه دوم، تمامی جماعت را جمع کرده، نسب نامه های ایشان را برحسب قبایل و خاندان آباء ایشان، به شماره اسمها از بیست ساله و بالاتر موافق سرهای ایشان خواندند. ۱۹ چنانکه خداوند موسی را امر فرموده بود، ایشان را در بیابان سینا بشمرند. ۲۰ و اما انساب بنی روبین نخست زاده اسرائیل برحسب قبایل و خاندان آباء ایشان، موافق نامها و سرهای ایشان این بود: هر ذکور از بیست ساله و بالاتر، جمیع کسانی که برای جنگ بیرون می‌رفتند. ۲۱ شمرده شدگان ایشان از سبط روبین، چهل و شش هزار و پانصد نفر بودند. ۲۲ و انساب بنی شمعون برحسب قبایل و خاندان آباء ایشان، کسانی که از ایشان شمرده شدند، موافق شماره اسمها و سرهای ایشان این بود: هر ذکور از بیست ساله و بالاتر، هرکه برای جنگ بیرون می‌رفت. ۲۳ شمرده شدگان ایشان از سبط شمعون، پنجاه و نه هزار و سیصد نفر بودند. ۲۴ و انساب بنی جاد برحسب قبایل و خاندان آباء ایشان، موافق شماره اسمها، از بیست ساله و بالاتر، هرکه برای جنگ بیرون می‌رفت. ۲۵ شمرده شدگان ایشان از سبط جاد، چهل و پنج هزار و ششصد و پنجاه نفر بودند. ۲۶ و انساب بنی یهودا برحسب قبایل و خاندان آباء ایشان، موافق شماره اسمها از بیست ساله و بالاتر، هرکه برای جنگ بیرون می‌رفت. ۲۷ شمرده شدگان ایشان از سبط یهودا، هفتاد و چهار هزار و شش صد نفر بودند.

زیرا هرچه وقف باشد برای خداوند قدس اقداس است. ۲۹ هر
وقفی که از انسان وقف شده باشد، فدیه داده نشود. البته کشته
شود. ۳۰ و تمامی دهیک زمین چه از تخم زمین چه از میوه درخت
از آن خداوند است، و برای خداوند مقدس می‌باشد. ۳۱ و اگر
کسی از دهیک خود چیزی فدیه دهد پنج یک آن را بر آن بیفزاید.
۳۲ و تمامی دهیک گاو و گوسفند یعنی هرچه زیر عصا بگذرد،
دهم آن برای خداوند مقدس خواهد بود. ۳۳ در خوبی و بدی آن
تفحص ننماید و آن را مبادله نکند، و اگر آن را مبادله کند هم آن و
هم بدل آن مقدس خواهد بود و فدیه داده نشود. ۳۴ این است
اوامری که خداوند به موسی برای بنی اسرائیل درکوه سینا امر فرمود.

های شماحینی که در آن ساکن می‌بودید، نیافته بود. ۳۶ «و اما حاضر کنند، و کاهن برآورد کند و کاهن به مقدار قوه آن در دلهای بقیه شما در زمین دشمنان شما ضعف خواهم فرستاد، و که نذر کرده، برای وی برآورد نماید. ۹ و اگر بهیمه‌ای باشد آواز برگ رانده شده، ایشان را خواهد گریزانید، و بدون تعاقب ازآنهايي که برای خداوند قربانی می‌گذرانند، هرآنچه را که کسی از کننده‌ای مثل کسی که از شمشیر فرار کند، خواهند گریخت و آنها به خداوند بدهد، مقدس خواهد بود. ۱۰ آن را مبادله ننماید خواهند افتاد. ۳۷ و به روی یکدیگر مثل از دم شمشیر خواهند و خوب را به بد یا بد را به خوب عوض نکنند. و اگر بهیمه‌ای را به ریخت، بآنکه کسی تعاقب نکند، و شما را یاری مقاومت با بهیمه‌ای مبادله کند، هم آن و آنچه به عوض آن داده شود، هر دو دشمنان خود نخواهد بود. ۳۸ و در میان امتها هلاک خواهید شد و مقدس خواهد بود. ۱۱ و اگر هر قسم بهیمه نجس باشد که از آن زمین دشمنان شما، شما را خواهد خورد. ۳۹ و بقیه شما در زمین قربانی برای خداوند نمی‌گذرانند، آن بهیمه را پیش کاهن حاضر دشمنان خود در گناهان خود فانی خواهند شد، و در گناهان پلدار کند. ۱۲ و کاهن آن را چه خوب و چه بد، قیمت کند و برحسب خود نیز فانی خواهند شد. ۴۰ پس به گناهان خود و به گناهان برآورد توای کاهن، چنین باشد. ۱۳ و اگر آن را فدیه دهد، پنج پلدار خود در خیانتی که به من ورزیده، و سلوکی که به خلاف یک بر برآورد تو زیاده دهد. ۱۴ و اگر کسی خانه خود را وقف من نموده‌اند، اعتراف خواهند کرد. ۴۱ از این سبب من نیز به نماید تا برای خداوند مقدس شود، کاهن آن را چه خوب و چه بد خلاف ایشان رفتار نمود، و ایشان را به زمین دشمنان ایشان برآورد کند، و بطوری که کاهن آن را برآورد کرده باشد، همچنان آورد. پس اگر دل نامختن ایشان متواضع شود و سزای گناهان بماند. ۱۵ و اگر وقف کننده بخواد خانه خود را فدیه دهد، پس خود را پذیرند، ۴۲ آنگاه عهد خود را با یعقوب بیادخواهم آورد، و پنج یک بر نقد برآورد تو زیاده کند و از آن او خواهد بود. ۱۶ و اگر عهد خود را با اسحاق نیز و عهد خود را با ابراهیم نیز بیاد خواهم آورد، و آن زمین را بیاد خواهم آورد. ۴۳ و زمین از ایشان ترک خواهد شد و چون از ایشان ویران باشد از سبب های خود تمتع پنجاه مثقال نقره باشد. ۱۷ و اگر زمین خود را از اسل یوبیل وقف خواهد برد، و ایشان سزای گناه خود را خواهند پذیرفت، به سبب نماید، موافق برآورد تو برقرار باشد. ۱۸ و اگر زمین خود را بعد از اینکه احکام مرا رد کردند، و دل ایشان فریاض مرا مکروه داشت. یوبیل وقف نماید، آنگاه کاهن نقد آن را موافق سالهایی که تا سال ۴۴ و با وجود این همه نیز چون در زمین دشمنان خود باشند، من یوبیل باقی می‌باشد برای وی بشمارد، و از برآورد تو تخفیف شود. ایشان را رد نخواهم کرد، و ایشان را مکروه نخواهم داشت تا ۱۹ و اگر آنکه زمین را وقف کرد بخواد آن را فدیه دهد، پس پنج ایشان را هلاک کنم، و عهد خود را با ایشان بشکنم، زیرا که من یک از نقد برآورد تو را بر آن بیفزاید و برای وی برقرار شود. ۲۰ و یهوه خدای ایشان هستم. ۴۵ بلکه برای ایشان عهد اجداد ایشان را بیاد خواهم آورد که ایشان را در نظر امتها از زمین مصر بیرون باشد، بعد از آن فدیه داده نخواهد شد. ۲۱ و آن زمین چون در آوردم، تا خدای ایشان باشم. من یهوه هستم.» ۴۶ این است فرایض و احکام و شریعی که خداوند در میان خود و بنی اسرائیل در کوه سینا به دست موسی قرار داد.

۲۷ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: ۲ «بنی اسرائیل را خطاب کرده، به ایشان بگو: چون کسی نذر مخصوصی نماید، نفوس برحسب برآورد تو، از آن خداوند باشد. ۳ و اگر برآورد تو بجهت ذکور، از بیست ساله تا شصت ساله باشد، برآورد تو پنجاه مثقال نقره برحسب مثقال قدس خواهد بود. ۴ و اگر اناث باشد برآورد تو سی مثقال خواهد بود. ۵ و اگر از پنج ساله تا بیست ساله باشد، برآورد تو بجهت ذکور، بیست مثقال و بجهت اناث ده مثقال خواهد بود. ۶ و اگر از یک ماهه تا پنج ساله باشد، برآورد تو بجهت ذکور پنج مثقال نقره، و بجهت اناث، برآورد تو سه مثقال نقره خواهد بود. ۷ و اگر از شصت ساله و بالاتر باشد، اگر ذکور باشد، آنگاه برآورد تو پانزده مثقال، و برای اناث ده مثقال خواهد بود. ۸ و اگر از برآورد تو فقیرتر باشد، پس او را به حضور کاهن

نماید، یا خود او اگر برخوردار گردد، خویشتن را انفکاک نماید. جان را تلف کند، بر شما مسلط خواهیم ساخت، و تخم خود را ۵۰ و با آن کسی که او را خرید از سالی که خود را فروخت تا سال بی‌فایده خواهید کاشت و دشمنان شما آن را خواهند خورد. ۱۷ و یوبیل حساب کند، و نقد فروش او برحسب شماره سالها باشد، روی خود را به ضد شما خواهیم داشت، و پیش روی دشمنان موافق روزهای مزدور نزد او باشد. ۵۱ اگر سالهای بسیار باقی خود منهدم خواهید شد، و آتانی که از شما نفرت دارند، بر شما باشد، برحسب آنها نقدانفکاک خود را از نقد فروش خود، پس حکمرانی خواهند کرد، و بدون تعاقب کننده‌ای فرار خواهید نمود. بدهد. ۵۲ و اگر تا سال یوبیل، سالهای کم باقی باشد باوی ۱۸ و اگر با وجود این همه، مرا نشنودید، آنگاه شما را برای گناهان حساب بکنند، و برحسب سالهای نقدانفکاک خود را رد نماید. شما هفت مرتبه زیاده سیاست خواهیم کرد. ۱۹ و فخر قوت شما را ۵۳ مثل مزدوری که سال به سال اجبر باشد نزد او بماند، و در نظر خواهیم شکست، و آسمان شما را مثل آهن و زمین شما را مثل مس تو به سختی بر وی حکمرانی نکند. ۵۴ و اگر به اینها انفکاک خواهیم ساخت. ۲۰ و قوت شما در بطالت صرف خواهد شد، زیرا نشود پس در سال یوبیل رهاشود، هم خود او و پسرانش همراه وی. زمین شما حاصل خود را نخواهد داد، و درختان زمین میوه خود ۵۵ زیرا برای من بنی اسرائیل غلام اند، ایشان غلام من می‌باشند که رانخواهد آورد. ۲۱ و اگر به خلاف من رفتار نموده، از شنیدن من ایشان را از زمین مصر بیرون آوردم. من یموه خدای شما هستم. ابا نمائید، آنگاه برحسب گناهانتان هفت چندان بلایای زیاده بر شما عارض گردانم. ۲۲ و وحوش صحرا را بر شما فرستم تا شما را بی اولاد سازند، و بهایم شما را هلاک کنند، و شما را در شماره جهت خود پیرامانمایید، و تمثال تراشیده و ستونی به ۲۶ «برای خود بتهها مسازید، و تمثال تراشیده و ستونی به جهت خود پیرامانمایید، و سنگی مصور در زمین خود مگذارید تا به آن سجده کنید، زیرا که من یموه خدای شما هستم. ۲ سبت های همه از من متنبه نشده، به خلاف من رفتار کنید، ۲۴ آنگاه من مرا نگاه دارید، و مکان مقدس مرا احترام نمایند. من یموه هستم. نیز به خلاف شما رفتار خواهیم کرد، و شما را برای گناهانتان ۳ اگر در فرائض من سلوک نمایند و اوامر مرا نگاه داشته، آنها را هفت چندان سزا خواهیم داد. ۲۵ و بر شما شمشیری خواهیم آورد بجا آورید، ۴ آنگاه بارانهای شما را در موسم آنها خواهیم داد، که انتقام عهد مرا بگیرد. و چون به شهرهای خود جمع شوید، و با زمین محصول خود را خواهد آورد، و درختان صحرا میوه خود را خواهد داد. ۵ و کوفتن خرمن شما تا چیدن انگور خواهد رسید، و چیدن انگور تا کاشتن تخم خواهد رسید، و نان خود را به سیری خورده، در زمین خود به امنیت سکونت خواهید کرد. ۶ و به زمین، سلامتی خواهیم داد و خواهید خوابید و ترساننده‌ای نخواهد بود، و حیوانات مودی را از زمین نابود خواهیم ساخت، و شمشیر از زمین شما گذر نخواهد کرد. ۷ و دشمنان خود را تعاقب خواهید کرد، و هفت چندان سیاست خواهیم کرد. ۲۹ و گوشت پسران خود ایشان پیش روی شما از شمشیر خواهد افتاد. ۸ و پنج نفر از شما صد را تعاقب خواهند کرد، و صد از شما ده هزار را خواهند راند، و دشمنان شما پیش روی شما از شمشیر خواهند افتاد. ۹ و بر شما التفات خواهیم کرد، و شما را بارور گردانیده، شما را کثیر خواهیم ساخت، و عهد خود را با شما استوار خواهیم نمود. ۱۰ و غله کهنه پازینه را خواهید خورد، و کهنه را برای نو بیرون خواهید آورد. ۱۱ و مسکن خود را در میان شما برپا خواهیم کرد و جانم شما را مکروه نخواهد داشت. ۱۲ و در میان شما خواهیم خرامید و خدای آن ساکن باشند، متحیر خواهند شد. ۳۳ و شما را در میان امتها شما خواهیم بود و شما قوم من خواهید بود. ۱۳ من یموه خدای شما هستم که شما را از زمین مصر بیرون آوردم تا ایشان را غلام نباشید، و بندهای یوغ شما را شکستم، و شما را راست روان ساختم. ۱۴ «و اگر مرا نشنودید و جمیع این اوامر را بجای آورید، ۱۵ و اگر فرائض مرا رد نمایید و دل شما احکام مرا مکروه دارد، تا تمامی اوامر مرا بجای آورده، عهد مرا بشکنید، ۱۶ من این را به شما خواهم کرد که خوف و سل و تب را که چشمان را فنا سازد، و

باشد، درو مکن، و انگورهای موپازش ناکرده خود رامچین، سال خواهد شد، و او به ملک خودخواهد برگشت. ۲۹ «و اگر کسی آرامی برای زمین باشد. ۶ و سبت زمین، خوراک بجهت شما خانه سکونت در شهرحصاردار بفروشد، تا یک سال تمام بعد خواهد بود، برای تو و غلامت و کنیزت و مزدورت و غریبی که نزد ازفروختن آن حق انفکاک آن را خواهد داشت، مدت انفکاک آن توماوا گزیند. ۷ و برای بهایمت و برای جانورانی که در زمین تو یک سال خواهد بود. ۳۰ و اگر در مدت یک سال تمام آن را باشند، همه محصولش خوراک خواهد بود. ۸ «و برای خود هفت انفکاک ننماید، پس آن خانه‌ای که در شهر حصاردار است، برای سبت سالها بشمار، یعنی هفت در هفت سال و مدت هفت خریداران نسلا بعد نسل برقرار باشد، در یوبیل رهانشود. ۳۱ لیکن سبت سالها برای تو چهل و نه سال خواهد بود. ۹ و در روز دهم خانه های دهات که حصار گردخود ندارد، با مزرعه های آن زمین ازماه هفتم در روز کفراه، کرنای بلندآواز را بگردان؛ در تمامی زمین شمرده شود. برای آنها حق انفکاک هست و در یوبیل رهاخواهد خود کرنا را بگردان. ۱۰ سال پنجاهم را تقدیس نمایید، و در زمین شد. ۳۲ و اما شهرهای لاویان، خانه های شهرهای ملک ایشان، برای جمیع ساکنانش آزادی را اعلان کنید. این برای شماییوبیل حق انفکاک آنها همیشه برای لاویان است. ۳۳ و اگر کسی از خواهد بود، و هر کس از شما به ملک خودبرگردد، و هر کس از لاویان بخرد، پس آنچه فروخته شده است از خانه یا از شهرملک شما به قبیله خود برگردد. ۱۱ این سال پنجاهم برای شما یوبیل او در یوبیل رها خواهد شد، زیرا خانه های شهرهای لاویان در میان خواهد بود. زراعت مکنید و حاصل خودروی آن را مچینید، و بنی اسرائیل، ملک ایشان است. ۳۴ و مزرعه های حوالی شهرهای انگورهای موپازش ناکرده آن را مچینید. ۱۲ چونکه یوبیل است، ایشان فروخته نشود، زیرا که این برای ایشان ملک ابدی است. برای شما مقدس خواهدبود؛ محصول آن را در مزرعه بخورید. ۳۵ «و اگر برادرت فقیر شده، نزد تو تهی دست باشد، او را مثل ۱۳ در این سال یوبیل هر کس از شما به ملک خود برگردد. ۱۴ و غریب و مهمان دستگیری نما تا بنو زندگی نماید. ۳۶ از او ربا و اگر چیزی به همسایه خود بفروشی یا چیزی از دست همسایه ات سود مگیر و ازخدای خود بترس، تا برادرت با تو زندگی نماید. بخری یکدیگر را مغبون مسازید. ۱۵ برحسب شماره سالهای بعد ۳۷ نقد خود را به او به ربا مده و خوراک خود را به او به سود ازیوبیل، از همسایه خود بخور و برحسب سالهای محصولش به تو مده. ۳۸ من یهوه خدای شما هستم که شما را از زمین مصر بفروشد. ۱۶ برحسب زیادتی سالها قیمت آن را زیاده کن، و بیرون آوردم تا زمین کنعان رابه شما دهم و خدای شما باشم. برحسب کمی سالها قیمتش را کم نما، زیرا که شماره حاصلها رابه ۳۹ و اگر برادرت نزد تو فقیر شده، خود را به تو بفروشد، بر او تو خواهد فروخت. ۱۷ و یکدیگر را مغبون مسازید، و از خدای مثل غلام خدمت مگذار. ۴۰ مثل مزدور و مهمان نزد تو باشد خود بترس. من یهوه خدای شما هستم. ۱۸ پس فرایض مرا بجا و تا سال یوبیل نزد تو خدمت نماید. ۴۱ آنگاه از نزد تو بیرون آورد و احکام مرا نگاه داشته، آنها را به عمل آوردی، تا درزمین به رود، خود او و پسرانش همراه وی، و به خاندان خود برگردد و امنیت ساکن شود. ۱۹ و زمین بار خود راخواهد داد و به سیری به ملک پدران خود رجعت نماید. ۴۲ زیرا که ایشان بندگان خواهید خورد، و به امنیت در آن ساکن خواهید بود. ۲۰ و اگر منند که ایشان را از زمین مصر بیرون آورد؛ مثل غلامان فروخته گویند در سال هفتم چه بخوریم، زیرا اینک نمی کاریم و حاصل نشوند. ۴۳ بر او به سختی حکم رانی منما و از خدای خود خود را جمع نمی کنیم، ۲۱ پس در سال ششم برکت خود را بر بترس. ۴۴ و اما غلامانت و کنیزانت که برای توخواهندبود، از شما خواه فرمود، و محصول سه سال خواهد داد. ۲۲ و در سال امتهایی که به اطراف تو می باشنداز ایشان غلامان و کنیزان بخرید. هشتم بکارید واز محصول کهنه تا سال نهم بخورید. تا حاصل آن ۴۵ و هم ازپسران مهمانانی که نزد شما ماوا گزینند، و ازقبیله برسد، کهنه را بخورید. ۲۳ و زمین به فروش ابدی نرود زیرا زمین از های ایشان که نزد شما باشند، که ایشان را درزمین شما تولید آن من است، و شما نزد من غریب و مهمان هستید. ۲۴ و در نمودند، بخرید و مملوک شماخواهندبود. ۴۶ و ایشان را بعد از تمامی زمین ملک خود برای زمین فلک بدهید. ۲۵ اگر برادر تو خود برای پسران خود واگذارید، تا ملک موروثی باشند وایشان را تا فقیرشده، بعضی از ملک خود را بفروشد، آنگاه ولی او که خویش به ابد مملوک سازید. و اما برادران شمااز بنی اسرائیل هیچکس نزدیک او باشد بیاید، و آنچه را که برادرت می فروشد، انفکاک بر برادر خود به سختی حکمرانی نکنند. ۴۷ «و اگر غریب یا نماید. ۲۶ و اگر کسی ولی ندارد و برخوردار شده، قدر فلک آن مهمانی نزد شما برخوردارگردد، و برادرت نزد او فقیر شده، به آن را پیدا نماید. ۲۷ آنگاه سالهای فروش آن را بشمارد وآنچه را که غریب یامهمان تو یا به نسل خاندان آن غریب، خود را بفروشد، زیاده است به آنکس که فروخته بود، رد نماید، و او به ملک ۴۸ بعد از فروخته شدنش برای وی حق انفکاک می باشد. یکی از خود برگردد. ۲۸ و اگر نتواند برای خود پس بگیرد، آنگاه آنچه برادرانش او را انفکاک نماید. ۴۹ یا عمویش یا پسر عمویش او را فروخته است به دست خریدار آن تا سال یوبیل بماند، ودر یوبیل رها انفکاک نماید، یا یکی از خویشان او از خاندانش او را انفکاک

خطاب کرده، گفت: ۲۷ «در دهم این ماه هفتم، روز کفاره طاهر، به حضور خداوند پیوسته بیاراید. ۵ و آرندم بگیر و از آن است. این برای شما محفل مقدس باشد. جانهای خود را ذلیل دوازده گرده بپز؛ برای هر گرده دوعشر باشد. ۶ و آنها را به دو سازید، و هدیه آتشین برای خداوند بگذارید. ۲۸ و در همان روز صف، در هر صف شش، بر میز طاهر به حضور خداوند بگذار. هیچ کار نکنید، زیرا که روز کفاره است تا برای شما به حضور یهوه ۷ و بر هر صف بخور صاف بده، تا بجهت یادگاری برای نان و خدای شما کفاره بشود. ۲۹ و هر کسی که در همان روز خود را هدیه آتشین باشد برای خداوند. ۸ و هر روز سبت آن را همیشه به ذلیل نسازد، از قوم خود منقطع خواهد شد. ۳۰ و هر کسی که در حضور خداوند بیاراید. از جانب بنی اسرائیل عهد ابدی خواهد همان روز هرگونه کاری بکند، آن شخص را از میان قوم او منقطع بود. ۹ و آن هارون و پسرانش خواهد بود تا آن را در مکان مقدس خواهم ساخت. ۳۱ هیچ کار نکنید. برای پشتهای شما در همه بخورند، زیرا این از هدایای آتشین خداوند به فریضه ابدی برای وی مسکنهای شما فریضه‌ای ابدی است. ۳۲ این برای شما سبت قدس اقداس خواهد بود.» ۱۰ و پسر زن اسرائیلی که پدرش مرد آرامی خواهد بود، پس جانهای خود را ذلیل سازید، در شام روز نهم، مصری بود در میان بنی اسرائیل بیرون آمد، و پسر زن اسرائیلی با از شام تا شام، سبت خود را نگاه دارید.» ۳۳ و خداوند موسی را مرد اسرائیلی در لشکرگاه جنگ کردند. ۱۱ و پسر زن اسرائیلی خطاب کرده، گفت: ۳۴ «بنی اسرائیل را خطاب کرده، بگو: در اسم را کفر گفت ولعنت کرد. پس او را نزد موسی آوردند و نام روز پانزدهم این ماه هفتم، عید خیمه‌ها، هفت روز برای خداوند مادر او شلومیت دختر دبری از سبط دان بود. ۱۲ و او را در زندان خواهد بود. ۳۵ در روز اول، محفل مقدس باشد؛ هیچ کار از انداختن تا از دهن خداوند اطلاع یابند. ۱۳ و خداوند موسی را شغل نکنید. ۳۶ هفت روز هدیه آتشین برای خداوند بگذارید، و خطاب کرده، گفت: ۱۴ «آن کس را که لعنت کرده است، بیرون در روز هشتم جشن مقدس برای شما باشد، و هدیه آتشین برای لشکرگاه ببر، و همه آنانی که شنیدند دستهای خود را بر سر وی خداوند بگذارید. این تکمیل عید است؛ هیچ کار از شغل نکنید. بنهند، و تمامی جماعت او را سنگسار کنند. ۱۵ و بنی اسرائیل را ۳۷ این موسمه‌ای خداوند است که در آنها محفلهای مقدس خطاب کرده، بگو: هر کسی که خدای خود را لعنت کند متحمل را اعلان بکنید تا هدیه آتشین برای خداوند بگذارید، یعنی قربانی گناه خود خواهد بود. ۱۶ و هر که اسم یهوه را کفر گوید هراینه سوختنی و هدیه آردی و ذبیحه و هدایای ریختنی. مال هر روز را کشته شود، تمامی جماعت او را البته سنگسار کنند، خواه غریب در روزش، ۲۸ سواى سبت های خداوند و سواى عطایای خود و خواه متوطن. چونکه اسم را کفر گفته است کشته شود. ۱۷ و سواى جميع نذرهای خود و سواى همه نوافل خود که برای خداوند کسی که آدمی را بزند که بمیرد، البته کشته شود. ۱۸ و کسی که می‌دهد. ۳۹ در روز پانزدهم ماه هفتم چون شما محصول زمین را بهیمه‌ای را بزند که بمیرد عوض آن را بدهد، جان به عوض جان. جمع کرده باشید، عید خداوند را هفت روز نگاه دارید، در روز ۱۹ و کسی که همسایه خود را عیب رسانیده باشد چنانکه او کرده اول، آرامی سبت خواهد بود، و در روز هشتم آرامی سبت. ۴۰ و باشد، به او کرده خواهد شد. ۲۰ شکستگی عوض شکستگی، در روز اول میوه درختان نیکو برای خود بگیرید، و شاخه‌های خرما و چشم عوض چشم، دندان عوض دندان، چنانکه به آن شخص شاخه‌های درختان پرپرگ، و بیدهای نهر، و به حضور یهوه خدای عیب رسانیده، همچنان به او رسانیده شود. ۲۱ و کسی که بهیمه‌ای خود هفت روز شادی نمایند. ۴۱ و آن را هر سال هفت روز برای را کشت، عوض آن را بدهد، اما کسی که انسان را کشت، کشته خداوند عید نگاه دارید، برای پشتهای شما فریضه‌ای ابدی است شود. ۲۲ شما را یک حکم خواهد بود، خواه غریب خواه متوطن، که در ماه هفتم آن را عید نگاه دارید. ۴۲ هفت روز در خیمه‌ها زیرا که من یهوه خدای شما هستم.» ۲۳ و موسی بنی اسرائیل را ساکن باشید؛ همه متوطنان در اسرائیل در خیمه‌ها ساکن شوند. خبر داد، و آن را که لعنت کرده بود، بیرون لشکرگاه بردند، و او را ۴۳ تا طبقات شما بدانند که من بنی اسرائیل را وقتی که ایشان را از به سنگ سنگسار کردند. پس بنی اسرائیل چنان که خداوند به زمین مصر بیرون آورد در خیمه‌ها ساکن گردانیدم. من یهوه خدای موسی امر فرموده بود به عمل آوردند.

۲۵ و خداوند موسی را در کوه سینا خطاب کرده، گفت: داد.

۲ «بنی اسرائیل را خطاب کرده، به ایشان بگو: چون شما به زمینی

که من به شما می‌دهم، داخل شوید، آنگاه زمین، سبت خداوند را نگاه بدارد. ۳ شش سال مزرعه خود را بکار، و شش سال تاکستان خود را پازش بکن، و محصولش را جمع کن. ۴ و در سال هفتم سبت آرامی برای زمین باشد، یعنی سبت برای خداوند. مزرعه خود را مکار و تاکستان خود را پازش نمما. ۵ آنچه از مزرعه تو خودرو

۲۴ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت ۲ که «بنی اسرائیل را امر بفرما تا روغن زیتون صاف کوبیده شده برای روشنایی بگیرند، تا چراغ را دائم روشن کنند. ۳ هارون آن را بیرون حجاب شهادت در خیمه اجتماع از شام تا صبح به حضور خداوند پیوسته بیاراید. در پشتهای شما فریضه ابدی است. ۴ چراغها را بر چراغدان

اگر کسی سهو چیز مقدس را بخورد، پنج یک بر آن اضافه کرده، مقدس می‌باشد، که آنها را در وقتیهای آنها اعلان باید کرد. آن چیز مقدس را به کاهن بدهد. ۱۵ و چیزهای مقدس بنی اسرائیل ۵ در ماه اول، در روز چهاردهم ماه بین العصرین، فصیح خداوند را که برای خداوند می‌گذرانند، بی‌حرمت نسازند. ۱۶ و به خوردن است. ۶ و در روز پانزدهم این ماه عید فطیر برای خداوند است، چیزهای مقدس ایشان، ایشان را متحمل جرم گناه نسازند، زیرا من هفت روز فطیر بخورید. ۷ در روز اول محفل مقدس برای شما یهوه هستم که ایشان را تقدیس می‌نمایم. ۱۷ و خداوند موسی را باشد، هیچ کار از شغل مکنید. ۸ هفت روز هدیه آتشین برای خطاب کرده، گفت: ۱۸ «هارون و پسرانش و جمیع بنی اسرائیل خداوند بگذرانید، و در روز هفتم، محفل مقدس باشد؛ هیچ کار را خطاب کرده، به ایشان بگو: هر کس از خاندان اسرائیل و از ازشغل مکنید.» ۹ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: غریبانی که در اسرائیل باشند که قربانی خود را بگذرانند، خواه یکی ۱۰ «بنی اسرائیل را خطاب کرده، به ایشان بگو: چون به زمینی که از نذرهای ایشان، خواه یکی از نوافل ایشان، که آن را برای قربانی من به شما می‌دهم داخل شوید، و محصول آن را درو کنید، سوختنی نزد خداوند می‌گذرانند، ۱۹ تا شما مقبول شوید. آن را در آنگاه بافه نویر خود رانند کاهن بیاورید. ۱۱ و بافه را به حضور بی‌عیب از گاو یا از گوسفند یا از بز بگذرانید. ۲۰ هرچه را که خداوند بجنبتان تا شما مقبول شوید، در فردای بعد از سبت کاهن عیب دارد بگذرانید، برای شما مقبول نخواهد شد. ۲۱ و اگر آن را بجنبتان. ۱۲ و در روزی که شما بافه را می‌جنبتانید، بره یک کسی ذبیحه سلامتی برای خداوند بگذرانند، خواه برای وفای نذر، ساله بی‌عیب برای قربانی سوختنی به حضور خداوند بگذرانید. خواه برای نافله، چه از رمه چه از گله، آن بی‌عیب باشد تا مقبول ۱۳ و هدیه آردی آن دو عشر آرد نرم سرشته شده به روغن خواهد بود، بشود، البته هیچ عیب در آن نباشد. ۲۲ کور یا شکسته یا مجروح تا هدیه آتشین و عطر خوشبویاری خداوند باشد، و هدیه ریختنی یا آبله دار یا صاحب جرب یا گری، اینها را برای خداوند بگذرانید، آن چهار یک هین شراب خواهد بود. ۱۴ و نان و خوشه های و از اینها هدیه آتشین برای خداوند بر مذبح بگذرانید. ۲۳ اما برشته شده و خوشه های تازه مخورید، تا همان روزی که قربانی گاو و گوسفند که زاید یا ناقص اعضا باشد، آن را برای نوافل خدای خود را بگذرانید. این برای پشتهای شما در همه مسکنهای بگذران، لیکن برای نذر قبول نخواهد شد. ۲۴ و آنچه را که بیضه شما فریضه ای ابدی خواهد بود. ۱۵ و از فردای آن سبت، از روزی آن کوفته یا فاشدرده یا شکسته یا بریده باشد، برای خداوند نزدیک که بافه جنبتانیدنی را آورده باشید، برای خود بشمارید تا هفت هفته بیاورید، و در زمین خود قربانی بگذرانید. ۲۵ و از دست غربی تمام بشود. ۱۶ تا فردای بعد از سبت هفتم، پنجاه روز بشمارید، نیز طعام خدای خود را از هیچ یک از اینها بگذرانید، زیرا فساد آنها و هدیه آردی تازه برای خداوند بگذرانید. ۱۷ از مسکنهای خود در آنهاست چونکه عیب دارند، برای شما مقبول نخواهند شد.» دونان جنبتانیدنی از دو عشر بیاورید از آرد نرم باشد، و با خمیر ۲۶ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: ۲۷ «چون گاو یا مایه پخته شود تا نویر برای خداوند باشد. ۱۸ و همراه نان، هفت گوسفند یا بز زاید شود، هفت روز نزد مادر خود بماند و در روز بره یک ساله بی‌عیب و یک گوساله و دو قوچ، و آنها با هدیه هشتم و بعد برای قربانی هدیه آتشین نزد خداوند مقبول خواهد آردی و هدیه ریختنی آنها قربانی سوختنی برای خداوند خواهد بود، و شد. ۲۸ اما گاو یا گوسفند آن را با بجهاش در یک روز ذبح هدیه آتشین و عطر خوشبو برای خداوند. ۱۹ و یک بز نر برای منماید. ۲۹ و چون ذبیحه تشکر برای خداوند ذبح نمایید، آن را قربانی گناه، و دو بره نر یک ساله برای ذبیحه سلامتی بگذرانید. ذبح کنید تا مقبول شوید. ۳۰ در همان روز خورده شود و چیزی ۲۰ و کاهن آنها را با نان نویر بجهت هدیه جنبتانیدنی به حضور از آن را تا صبح نگاه ندارد. من یهوه هستم. ۳۱ پس اوامر مرا نگاه داشته، آنها را بجا آورید. من یهوه هستم. ۳۲ و نام قدوس باشد. ۲۱ و در همان روز منادی کنید که برای شما محفل مقدس مرا بی‌حرمت مسازید و در میان بنی اسرائیل تقدیس خواهم شد. من باشد؛ و هیچ کار از شغل مکنید. در همه مسکنهای شما بر یهوه هستم که شما را تقدیس می‌نمایم. ۳۳ و شما را از زمین مصر پشتهای شما فریضه ابدی باشد. ۲۲ و چون محصول زمین خود را درو کنید، گوشه های مزرعه خود را تمام درو مکن، و حصاد خود را خوشه چینی ننما، آنها را برای فقیر و غریب بگذار. من یهوه خدای شما هستم.» ۲۳ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: ۲۴ «بنی اسرائیل را خطاب کرده، بگو: در ماه هفتم در روز اول ماه، آرامی سبت برای شما خواهد بود، یعنی یادگاری ۳ «شش روز کار کرده شود و در روز هفتم سبت آرامی و محفل مقدس باشد. هیچ کار مکنید. آن در همه مسکنهای شما سبت برای خداوند است. ۴ «اینها موسمهای خداوند و محفلهای

در آن ساکن شوید، شما را قی کند. ۲۳ و به رسوم قومهایی که کرده، گفت: ۱۷ «هارون را خطاب کرده، بگو: هر کس از من آنها را از پیش شما بیرون می‌کنم رفتار ننماید، زیرا که جمیع اولاد تو در طبقات ایشان که عیب داشته باشد نزدیک نیاید، تا این کارها را کردند پس ایشان را مکروه داشتم. ۲۴ و به شما طعام خدای خود را بگذرانند. ۱۸ پس هرکس که عیب دارد نزدیک گفتم شما وارث این زمین خواهید بود و من آن را به شما خواهم نیاید، نه مرد کور و نه لنگ و نه پهن بینی و نه زایدالاعضا، داد و وارث آن بشوید، زمینی که به شیر و شهد جاری است. من ۱۹ و نه کسی که شکسته پا یا شکسته دست باشد، ۲۰ و نه یهوه خدای شما هستم که شما را از امتهامتیاز کرده‌ام. ۲۵ پس گزشت و نه کوتاه قد و نه کسی که در چشم خود لکه دارد، و در میان بهایم طاهر و نجس، و در میان مرغان نجس و طاهر امتیاز نه صاحب جرب و نه کسی که گری دارد و نه شکسته بیضه. کنید، وجانهای خود را به بهیمه یا مرغ یا به هیچ چیزی که بر ۲۱ هر کس از اولاد هارون کاهن که عیب داشته باشد نزدیک زمین می‌خورد مکروه مسازید، که آنها را برای شما جدا کرده‌ام تا نیاید، تا هدایای آتشین خداوند را بگذرانند، چونکه معیوب است، نجس باشند. ۲۶ و برای من مقدس باشید زیرا که من یهوه قدوس برای گذرانیدن طعام خدای خود نزدیک نیاید. ۲۲ طعام خدای هستم، و شما را از امتهامتیاز کرده‌ام تا از آن من باشید. ۲۷ مرد خود را خواه از آنچه قدس اقداس است و خواه از آنچه مقدس و زنی که صاحب اجنه یا جادوگر باشد، البته کشته شوند؛ ایشان است، بخورد. ۲۳ لیکن به حجاب داخل نشود و به مذبح نزدیک را به سنگ سنگسار کنید. خون ایشان بر خود ایشان است.»

من یهوه هستم که ایشان را تقدیس می‌کنم.» ۲۴ پس موسی هارون و پسرانش و تمامی بنی اسرائیل را چنین گفت.

۲۱ و خداوند به موسی گفت: «به کاهنان یعنی پسران هارون خطاب کرده، به ایشان بگو: کسی از شما برای مردگان، خود رانجس نسازد، ۲ جز برای خویشان نزدیک خود، یعنی برای مادرش و پدرش و پسرش و دخترش و برادرش. ۳ و برای خواهر باکره خود که قریب او باشد و شوهر ندارد؛ برای او خود را نجس تواند کرد. ۴ چونکه در قوم خود رئیس است، خود را نجس نسازد، تا خویشانش را بی‌عصمت نماید. ۵ سر خود را بی‌مو نسازند، و گوشه‌های ریش خود را نتراشند، و بدن خود را مجروح ننمایند. ۶ برای خدای خود مقدس باشند، و نام خدای خود را بی‌حرمت ننمایند. زیرا که هدایای آتشین خداوند و طعام خدای خود را ایشان می‌گذرانند. پس مقدس باشند. ۷ زن زانیه یا بی‌عصمت را نکاح ننمایند، و زن مطلقه از شوهرش را نگیرند، زیرا او برای خدای خود مقدس است. ۸ پس او را تقدیس نما، زیرا که او طعام خدای خود را می‌گذرانند. پس برای تو مقدس باشد، زیرا من یهوه که شما را تقدیس می‌کنم، قدوس هستم. ۹ و دختر هر کاهنی که خود را به فاحشگی بی‌عصمت ساخته باشد، پدر خود را بی‌عصمت کرده است. به آتش سوخته شود. ۱۰ «و آن که از میان برادرانش رئیس کهنه باشد، که بر سر او روغن مسح ریخته شده، و تخصیص گردیده باشد تا لباس را بپوشد، موی سر خود را نکشاید و گریبان خود را چاک نکند، ۱۱ و نزد هیچ شخص مرده نرود، و برای پدر خود و مادر خود خویشانش را نجس نسازد. ۱۲ و از مکان مقدس بیرون نرود، و مکان مقدس خدای خود را بی‌عصمت نسازد، زیرا که تاج روغن مسح خدای او بر وی می‌باشد. من یهوه هستم. ۱۳ و اوزن باکره‌ای نکاح کند. ۱۴ و بیوه و مطلقه و بی‌عصمت و زانیه، اینها را نگیرد. فقط باکره‌ای از قوم خود را به زنی بگیرد. ۱۵ و ذریه خود را در میان قوم خود بی‌عصمت نسازد. من یهوه هستم که او را مقدس می‌سازم.» ۱۶ و خداوند موسی را خطاب

نگاه دارید. بهیمة خود را با غیر جنس به جماع و مادر؛ و مزرعه قوم زمین چشمان خود را از آن شخص بپوشاند، وقتی که از ذریت خود رابه دو قسم تخم مکار؛ و رخت از دو قسم بافته شده در بر خود به مولک داده باشد، و او را نکشند، ۵ آنگاه من روی خود خود مکن. ۲۰ و مردی که با زنی همیستر شود و آن زن کنیز و را به ضد آن شخص و خاندانش خواهم گردانید، و او را و همه نامزد کسی باشد، اما فدیة نداده شده، و نه آزادی به او بخشیده، کسانی را که در عقب او زنا کار شده، در پیروی مولک زنا کرده اند، ایشان را سیاست باید کرد، لیکن کشته نشوند زیرا که او آزاد نبود. از میان قوم ایشان منقطع خواهم ساخت. ۶ و کسی که به سوی ۲۱ و مرد برای قربانی جرم خود قوچ قربانی جرم را نزد خداوند به در صاحبان اجنه و جادوگران توجه نماید، تا در عقب ایشان زنا کند، خیمه اجتماع بیاورد. ۲۲ و کاهن برای وی به قوچ قربانی جرم من روی خود را به ضد آن شخص خواهم گردانید، و او را از میان رانزد خداوند گناهش را که کرده است کفاره خواهد کرد، و او از قومش منقطع خواهم ساخت. ۷ پس خود را تقدیس نمایید و گناهی که کرده است آمرزیده خواهد شد. ۲۳ «و چون به آن زمین مقدس باشید، زیرا من بیهو خدای شما هستم. ۸ و فرایض مرا داخل شدید و هر قسم درخت را برای خوراک نشانید، پس میوه نگاه داشته، آنها را بجا آورید. من بیهو هستم که شما را تقدیس آن رامثل نامختونی آن بشمارید، سه سال برای شما نامختون باشد؛ می نمایم. ۹ و هر کسی که پدر یا مادر خود را لعنت کند، البته خورده نشود. ۲۴ و در سال چهارم همه میوه آن برای تمجید کشته شود، چونکه پدر و مادر خود را لعنت کرده است، خونش خداوند مقدس خواهد بود. ۲۵ و در سال پنجم میوه آن را بخورید بر خود او خواهد بود. ۱۰ و کسی که با زن دیگری زنا کند یعنی تامحصول خود را برای شما زیاده کند. من بیهو خدای شما هر که با زن همسایه خود زنا نماید، زانی و زانیة البته کشته شوند. هستم. ۲۶ هیچ چیز را با خون مخورید و تفال مزیند و شگون ۱۱ و کسی که با زن پدر خود بخوابد، و عورت پدر خود را کشف میکند. ۲۷ گوشه های سر خود را متراشید، و گوشه های ریش نماید، هر دو البته کشته شوند. خون ایشان بر خود ایشان است. خود را مچینید. ۲۸ بدن خود را بجهت مرده مجروح مسازید، و ۱۲ و اگر کسی با عروس خود بخوابد، هر دو ایشان البته کشته هیچ نشان بر خود داغ مکنید. من بیهو هستم. ۲۹ دختر خود را شوند. فاحشگی کرده اند خون ایشان بر خود ایشان است. ۱۳ و بی عصمت مساز، و او را به فاحشگی و مادر، مبادا زمین مرتکب اگر مردی مثل با زن بخوابد هر دو فحور کرده اند. هر دو زنا شود و زمین پر از فحور گردد. ۳۰ سبت های مرا نگاه دارید، و ایشان البته کشته شوند. خون ایشان بر خود ایشان است. ۱۴ و مکان مقدس مرا محترم دارید. من بیهو هستم. ۳۱ به اصحاب اگر کسی زنی و مادرش را بگیرد، این قباحت است. او و ایشان به اجنه توجه مکنید، و از جادوگران پرسش منماید، تا خود را به آتش سوخته شوند، تا در میان شما قباحی نباشد. ۱۵ و مردی که ایشان نجس سازید. من بیهو خدای شما هستم. ۳۲ در پیش با بهیمه ای جماع کند، البته کشته شود و آن بهیمه را نیز بکشید. ریش سفید برخیز، و روی مرد پیر را محترم دار، و از خدای خود ۱۶ و زنی که به بهیمه ای نزدیک شود تا با آن جماع کند، آن زن بترس. من بیهو هستم. ۳۳ و چون غربی بی تو در زمین شما و بهیمه را بکش. البته کشته شوند خون آنها بر خود آنهاست. ماوا گزیند، او را میازارید. ۳۴ غربی که در میان شما ماوا گزیند، ۱۷ و کسی که خواهر خود را خواه دختر پدرش خواه دختر مادرش مثل متوطن از شما باشد. و او را مثل خود محبت نما، زیرا که باشد بگیرد، و عورت او را ببیند و او عورت وی را ببیند، این رسوایی شما در زمین مصر غریب بودید. من بیهو خدای شما هستم. است. در پیش چشمان پسران قوم خود منقطع شوند، چون که ۳۵ در عدل هیچ بی انصافی مکنید، یعنی در پیمایش یا دروزن یا عورت خواهر خود را کشف کرده است. متحمل گناه خود خواهد در پیمانه. ۳۶ ترازوهای راست و سنگهای راست و ایفه راست و بود. ۱۸ و کسی که با زن حایض بخوابد و عورت او را کشف هین راست بدارید. من بیهو خدای شما هستم که شما را از زمین نماید، او چشمه او را کشف کرده است و او چشمه خون خود را مصر بیرون آورد. ۳۷ پس جمیع فرایض مرا و احکام مرا نگاه دارید کشف نموده است، هردوی ایشان از میان قوم خود منقطع خواهند شد. ۱۹ و عورت خواهر مادرت یا خواهر پدرت را کشف مکن؛

آن کس خویش خود را عریان ساخته است. ایشان متحمل گناه خود خواهند بود. ۲۰ و کسی که با زن عمومی خود بخوابد، عورت عمومی خود را کشف کرده است. متحمل گناه خود خواهند بود. بی کس خواهند بود. ۲۱ و کسی که زن برادر خود را بگیرد، این نجاست است. عورت برادر خود را کشف کرده است. بی کس خواهند بود. ۲۲ «پس جمیع فرایض مرا و جمیع احکام مرا نگاه داشته، آنها را بجا آورید، تا زمینی که من شمارا به آنجا می آورم تا

۲۰ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: ۲ «بنی اسرائیل را بگو: هر کسی از بنی اسرائیل یا از غریبانی که در اسرائیل ماوا گزینند، که از ذریت خود به مولک بدهد، البته کشته شود؛ قوم زمین او را با سنگ سنگسار کنند. ۳ و من روی خود را به ضد آن شخص خواهم گردانید، و او را از میان قومش منقطع خواهم ساخت، زیرا که از ذریت خود به مولک داده است، تا مکان مقدس مرا نجس سازد، و نام قدوس مرا بی حرمت کند. ۴ و اگر

دریده شده‌ای بخورد، رخت خود را بشوید، و به آب غسل کند و انتقام گناهش را از آن خواهی کشید، و زمین ساکنان خود را قی تا شام نجس باشد. پس طاهر خواهد شد. ۱۶ و اگر آن را نشوید و نخواهند نمود. ۲۶ پس شما فرائض و احکام مرا نگاه دارید، و هیچ بدن خود را غسل ندهد، متحمل گناه خود خواهد بود.»

۱۸ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: ۲ «بنی اسرائیل را خطاب کرده، به ایشان بگو: من یهوه خدای شما هستم. ۳ مثل اعمال زمین مصر که در آن ساکن می‌بودید عمل ننمایید، و مثل اعمال زمین کنعان که من شما را به آنجا داخل خواهم کرد عمل ننمایید، و برحسب فرائض ایشان رفتار نکنید. ۴ احکام مرا بجاآورید و فرائض مرا نگاه دارید تا در آنها رفتار ننمایید، من یهوه خدای شما هستم. ۵ پس فرائض و احکام مرا نگاه دارید، که هر آدمی که آنها را بجاآورد در آنها زیست خواهد کرد، من یهوه هستم. ۶ هیچ کس به احدی از اقربای خویش نزدیکی ننماید تا کشف عورت او نکند. من یهوه هستم. ۷ عورت پدر خود یعنی مادر خود را کشف ننما؛ او مادر توست. کشف عورت او مکن. ۸ عورت زن پدر خود را کشف مکن. آن عورت پدر تو است. ۹ عورت خواهر خود، خواهر دختر پدرت، خواهر دختر مادرت چه مولود در خانه، چه مولود بیرون، عورت ایشان را کشف ننما. ۱۰ عورت دختر پسر و دختر دخترت، عورت ایشان را کشف مکن، زیرا که اینها عورت تو است. ۱۱ عورت دختر زن پدرت که از پدر تو زاییده شده باشد، او خواهر تو است کشف عورت او را مکن. ۱۲ عورت خواهر پدر خود را کشف مکن، او از اقربای پدر تو است. ۱۳ عورت خواهر مادر خود را کشف مکن، او از اقربای مادر تو است. ۱۴ عورت برادر پدر خود را کشف مکن، و به زن او نزدیکی ننما. او (به منزله) عمه تو است. ۱۵ عورت عروس خود را کشف مکن، او زن پسترو است. عورت او را کشف مکن. ۱۶ عورت زن برادر خود را کشف مکن. آن عورت برادر تو است. ۱۷ عورت زنی را با دخترش کشف مکن. و دختر پسر او یا دختر دختر او را مگیر، تا عورت او را کشف کنی. اینان از اقربای او می‌باشند و این فجور است. ۱۸ و زنی را با خواهرش مگیر، تاهبوی او بشود، و تا عورت او را با وی مادامی که او زنده است، کشف ننمای. ۱۹ و به زنی درنجاست حیضش نزدیکی ننما، تا عورت او را کشف کنی. ۲۰ و با زن همسایه خود همبسترشو، تا خود را با وی نجس سازی. ۲۱ و کسی از ذریت خود را برای مولک از آتش مگذران و نام خدای خود را بی حرمت مساز. من یهوه هستم. ۲۲ و با ذکور مثل زن جماع مکن، زیرا که این فجور است. ۲۳ و با هیچ بهیمه‌ای جماع مکن، تا خود را به آن نجس سازی، و زنی پیش بهیمه‌ای نایستد تا با آن جماع کند، زیرا که این فجور است. ۲۴ «به هیچ کدام از اینها خویشتن را نجس مسازید، زیرا به همه اینها امتحانی که من پیش روی شما بیرون می‌کنم، نجس شده‌اند. ۲۵ و زمین نجس شده است، و

۱۹ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: ۲ «تمامی جماعت بنی اسرائیل را خطاب کرده، به ایشان بگو: مقدس باشید، زیرا که من یهوه خدای شما قدوس هستم. ۳ هر یکی از شما مادر و پدر خود را احترام نماید و سبت های مرا نگاه دارید، من یهوه خدای شما هستم. ۴ به سوی بتها میل نکنید، و خدایان ریخته شده برای خود مسازید. من یهوه خدای شما هستم. ۵ و چون ذبیحه سلامتی نزد خداوند بگذرانید، آن را بگذرانید تا مقبول شوید، ۶ در روزی که آن را ذبح نمایید. و در فردای آن روز خورده شود، و اگر چیزی از آن تا روز سوم بماند به آتش سوخته شود. ۷ و اگر در روز سوم خورده شود، مکروه می‌باشد، مقبول نخواهد شد. ۸ و هر که آن را بخورد، متحمل گناه خود خواهد بود، زیرا چیز مقدس خداوند را بی حرمت کرده است، آن کس از قوم خود را منقطع خواهد شد. ۹ «و چون حاصل زمین خود را درو کنید، گوشه های مزرعه خود را تمام نکنید، و محصول خود را خوشه چینی نکنید. ۱۰ و تاکستان خود را دانه چینی ننما، و خوشه های ریخته شده تاکستان خود را بر مچین، آنها را برای فقیر و غریب بگذار، من یهوه خدای شما هستم. ۱۱ دزدی نکنید، و مکر ننمایید، و با یکدیگر دروغ مگویید. ۱۲ و به نام من قسم دروغ مخورید، که نام خدای خود را بی حرمت نموده باشی، من یهوه هستم. ۱۳ مال همسایه خود را غضب ننما، و ستم مکن، و مزد مزدور نزد تو تا صبح نماند. ۱۴ کر را لعنت مکن، و پیش روی کور سنگ لغزش مگذار، و از خدای خود برتر، من یهوه هستم. ۱۵ در داوری بی انصافی مکن، و فقیر را طرفداری ننما، و بزرگ را محترم مدار، و درباره همسایه خود به انصاف داوری بکن؛ ۱۶ در میان قوم خود برای سخن چینی گردش مکن، و بر خون همسایه خود مایست. من یهوه هستم. ۱۷ برادر خود را در دل خود بغض ننما، البته همسایه خود را تنبیه کن، و به سبب او متحمل گناه مباش. ۱۸ از اینانی قوم خود انتقام مگیر، و کینه موز، و همسایه خود را مثل خویشتن محبت نما. من یهوه هستم. ۱۹ فرائض مرا

گرفته، بر کرسی رحمت به انگشت خود به طرف مشرق بپاشد، است فریضه دائمی. ۳۲ و کاهنی که مسح شده، و تخصیص و قدری ازخون را پیش روی کرسی رحمت هفت مرتبه بپاشد. شده باشد، تا در جای پدر خود کهانت نمایدکفار را بنماید. و ۱۵ پس بز قربانی گناه را که برای قوم است ذبح نماید، و خورش را رختهای کتان یعنی رختهای مقدس را بپوشد. ۳۳ و برای قدس به اندرون حجاب بیاورد، و با خورش چنانکه با خون گاو عمل مقدس کفار نماید، و برای خیمه اجتماع و مذبح کفار نماید، و کرده بودعمل کند، و آن را بر کرسی رحمت و پیش روی کرسی برای کهنه و تمامی جماعت قوم کفار نماید. ۳۴ و این برای شما رحمت بپاشد. ۱۶ و برای قدس کفار نماید بهسبب نجاسات فریضه دائمی خواهد بود تا برای بنی اسرائیل از تمامی گناهان ایشان بنی اسرائیل، و بهسبب تقصیرهای ایشان با تمامی گناهان ایشان، و یک مرتبه هر سال کفار شود.» پس چنانکه خداوند موسی را امر برای خیمه اجتماع که با ایشان در میان نجاسات ایشان ساکن فرمود، همچنان بعمل آورد.

است، همچنین بکند. ۱۷ و هیچکس درخیمه اجتماع نباشد، و از وقتی که برای کردن کفار داخل قدس بشود تا وقتی که بیرون آید، پس برای خود و برای اهل خانه خود و برای تمامی جماعت اسرائیل کفار خواهد کرد. ۱۸ پس نزد مذبح که به حضور خداوند است بیرون آید، و برای آن کفار نماید، و از خون گاو و ازخون بز گرفته، آن را بر شاخه های مذبح بهر طرف بپاشد. ۱۹ و قدری از خون را به انگشت خود هفت مرتبه بر آن بپاشد و آن را تطهیر کند، و آن را از نجاسات بنی اسرائیل تقدیس نماید. ۲۰ «و چون از کفار نمودن برای قدس و برای خیمه اجتماع و برای مذبح فارغ شود، آنگاه بزننده را نزدیک بیاورد. ۲۱ و هارون دو دست خود را بر سر بز زنده بنهد، و همه خطایای بنی اسرائیل و همه تقصیرهای ایشان را با همه گناهان ایشان اعتراف نماید، و آنها را بر سر بز بگذارد و آن را به دست شخص حاضر به صحرا بفرستد. ۲۲ و بزمه گناهان ایشان را به زمین ویران بر خود خواهد برد. پس بز را به صحرا رها کند. ۲۳ و هارون به خیمه اجتماع داخل شود، و رخت کتان را که در وقت داخل شدن به قدس پوشیده بود بیرون کرده، آنها را در آنجا بگذارد. ۲۴ و بدن خود را در جای مقدس به آب غسل دهد، و رخت خود را پوشیده، بیرون آید، و قربانی سوختن خود و قربانی سوختن قوم را بگذراند، و برای خود و برای قوم کفار نماید. ۲۵ و پیه قربانی گناه را بر مذبح بسوزاند. ۲۶ و آنکه بز را برای عزائیل رها کرد رخت خود را بشوید و بدن خود را به آب غسل دهد، و بعد از آن به لشکرگاه داخل شود. ۲۷ و گاو قربانی گناه و بز قربانی گناه را که خون آنها به قدس برای کردن کفار آورده شد، بیرون لشکرگاه برده شود، و پوست و گوشت و سرگین آنها را به آتش بسوزاند. ۲۸ و آنکه آنها را سوزانید رخت خود را بشوید و بدن خود را به آب غسل دهد، و بعد از آن به لشکرگاه داخل شود. ۲۹ «و این برای شما فریضه دائمی باشد، که در روز دهم از ماه هفتم جانهای خود را ذلیل سازید، و هیچ کار نکنید، خواه متوطن خواه غریبی که در میان شما ماوا گزیده باشد. ۳۰ زیرا که در آن روز کفار برای تطهیر شما کرده خواهد شد، و از جمع گناهان خود به حضور خداوند طاهر خواهید شد. ۳۱ این سبت آرامی برای شماس، پس جانهای خود را ذلیل سازید. این خواهد شد. ۱۵ و هر کسی از متوطنان یا از غریبانی که میت یا

رخت خود را بشوید، و به آب غسل کند، و تا شام نجس باشد. بستر حیضش برای وی خواهد بود. و هر چیزی که بر آن بنشیند مثل ۶ و هرکه بنشیند بر هرچه صاحب جریان بر آن نشسته بود، رخت نجاست حیضش نجس خواهد بود. ۲۷ و هرکه این چیزها را لمس خود را بشوید و به آب غسل کند، و تا شام نجس باشد. ۷ و هرکه نماید نجس می‌باشد. پس رخت خود را بشوید و به آب غسل کند بدن صاحب جریان را لمس کند رخت خود را بشوید و به آب و تا شام نجس باشد. ۲۸ و اگر از جریان خود ظاهر شده باشد، غسل کند و تا شام نجس باشد. ۸ و اگر صاحب جریان، بر هفت روز برای خود بشمارد، و بعد از آن ظاهر خواهد بود. ۲۹ و شخص طاهر آب دهن اندازد، آن کس رخت خود را بشوید، و به در روز هشتم دوفاخته یا دو جوجه کبوتر بگیرد، و آنها را نزد کاهن آب غسل کند، و تا شام نجس باشد. ۹ و هر زنی که صاحب به در خیمه اجتماع بیاورد. ۳۰ و کاهن یکی را برای قربانی گناه و جریان بر آن سوار شود، نجس باشد. ۱۰ و هرکه چیزی را که زیر دیگری را برای قربانی سوختنی بگذراند. و کاهن برای وی نجاست او بوده باشد لمس نماید تا شام نجس بوده، و هرکه این چیزها را جریانش را به حضور خداوند کفاره کند. ۳۱ پس بنی اسرائیل را از بردارد، رخت خود را بشوید، و به آب غسل کند و تا شام نجس نجاست ایشان جدا خواهد کرد، مبدا مسکن مرا که در میان باشد. ۱۱ و هر کسی را که صاحب جریان لمس نماید، و دست ایشان است نجس سازند و در نجاست خود بمیرند. ۳۲ این خود راه آب نشسته باشد، رخت خود را بشوید، و به آب غسل است قانون کسی که جریان دارد، و کسی که منی از وی درآید و از کند و تا شام نجس باشد. ۱۲ و ظرف سفالین که صاحب جریان آن نجس شده باشد. ۳۳ و حیاض در حیضش و هرکه جریان دارد آن را لمس نماید، شکسته شود، و هر ظرف چوبین به آب شسته خواه مرد خواه زن، و مردی که با زن نجس همبستر شود.

شود. ۱۳ و چون صاحب جریان از جریان خود ظاهر شده باشد، آنگاه هفت روز برای تطهیر خود بشمارد، و رخت خود را بشوید و بدن خود را به آب غسل دهد و طاهر باشد. ۱۴ و در روز هشتم دو فاخته یا دو جوجه کبوتر بگیرد، و به حضور خداوند به در خیمه اجتماع آمده، آنها را به کاهن بدهد. ۱۵ و کاهن آنها را بگذراند، یکی برای قربانی گناه و دیگری برای قربانی سوختنی. و کاهن برای وی به حضور خداوند جریانش را کفاره خواهد کرد. ۱۶ و چون منی از کسی درآید تمامی بدن خود را به آب غسل دهد، و تا شام نجس باشد. ۱۷ و هر رخت و هر چرمی که منی بر آن باشد به آب شسته شود، و تا شام نجس باشد. ۱۸ و هر زنی که مرد با او بخوابد و انزال کند، به آب غسل کند و تا شام نجس باشند. ۱۹ «و اگر زنی جریان دارد، و جریانی که در بدنش است خون باشد، هفت روز در حیض خود بماند. و هرکه او را لمس نماید، تا شام نجس باشد. ۲۰ و بر هر چیزی که در حیض خود بخوابد نجس باشد، و بر هر چیزی که بنشیند نجس باشد. ۲۱ و هرکه بستر او را لمس کند، رخت خود را بشوید، و به آب غسل کند و تا شام نجس باشد. ۲۲ و هرکه چیزی را که او بر آن نشسته بود لمس نماید رخت خود را بشوید، و به آب غسل کند، و تا شام نجس باشد. ۲۳ و اگر آن بر بستر باشد یا بر هر چیزی که او بر آن نشسته بود، چون آن چیز را لمس کند تا شام نجس باشد. ۲۴ و اگر مردی با او هم بستر شود و حیض او بر وی باشد تا هفت روز نجس خواهد بود. و هر بستری که بر آن بخوابد نجس خواهد بود. ۲۵ و زنی که روزهای بسیار، غیر از زمان حیض خود جریان خون دارد، یا زیاده از زمان حیض خود جریان دارد، تمامی روزهای جریان نجاستش مثل روزهای حیضش خواهد بود. او نجس است. ۲۶ و هر بستری که در روزهای جریان خود بر آن بخوابد، مثل

چپ خود بریزد. ۱۶ و کاهن انگشت راست خود را به روغنی که قبل از داخل شدن کاهن برای دیدن بلا، خانه را خالی کنند، در کف چپ خود دارد فروبرد، و هفت مرتبه روغن را به حضور مبادآنچه در خانه است نجس شود، و بعد از آن کاهن برای دیدن خداوند بپاشد. ۱۷ و کاهن از باقی روغن که در کف وی است خانه داخل شود، ۳۷ و بلا را ملاحظه نماید. اگر بلا در دیوارهای بر نرمة گوش راست و بر شست دست راست و بر شست پای راست آن کس که باید تطهیر شود، بالای خون قربانی جرم بمالد. ۱۸ و بقیه روغن را که در کف کاهن است بر سر آن کس که باید تطهیر شود بمالد و کاهن برای وی به حضور خداوند کفاره خواهد نمود. ۱۹ و کاهن قربانی گناه را بگذراند، و برای آن کس که امر فرماید تاسنگهایی را که بلا در آنهاست کنده، آنها را به جای باید تطهیر شود نجاست او را کفاره نماید. و بعد از آن قربانی ناپاک بیرون شهر بیندازند. ۴۱ و اندرون خانه را از هر طرف سوختنی را ذبح کند. ۲۰ و کاهن قربانی سوختنی و هدیه آردی را بتراشند و خاکی را که تراشیده باشند به جای ناپاک بیرون شهر بر مذبح بگذارند، و برای وی کفاره خواهد کرد، و طاهر خواهد بود. ۲۱ و اگر او فقیر باشد و دستش به اینها نرسد، پس یک بره از کندن سنگها و تراشیدن و اندود کردن خانه باز در خانه بپوز و یک عشر از آرد نرم سرشته شده به روغن برای هدیه آردی و یک لج روغن، ۲۲ و دو فاخته یا دو جوجه کبوتر، آنچه دستش به شده باشد این برص مفسد در خانه است و آن نجس است. آن برسد، و یکی قربانی گناه و دیگری قربانی سوختنی بشود. ۴۵ پس خانه را خراب کند باسنگهایش و چوبش و تمامی خاک ۲۳ «و در روز هشتم آنها را نزد کاهن به درخیمه اجتماع برای طهارت خود به حضور خداوند بیاورد. ۲۴ و کاهن بره قربانی جرم و لج روغن را بگیرد و کاهن آنها را برای هدیه جنبانیدنی به حضور خداوند بجنباند. ۲۵ و قربانی جرم را ذبح نماید و کاهن چیزی خورد، رخت خود را بشوید. ۴۸ و چون کاهن بیاید و از خون قربانی جرم گرفته، بر نرمة گوش راست و شست دست راست و شست پای راست کسی که تطهیر می شود بمالد. ۲۶ و باشد، پس کاهن حکم به طهارت خانه بدهد، زیرا بلا رفع شده کاهن قدری از روغن را به کف دست چپ خود بریزد. ۲۷ و است. ۴۹ و برای تطهیر خانه دو گنجشک و چوب ارز و قرمز و کاهن از روغنی که دردست چپ خود دارد، به انگشت راست زوفا بگیرد. ۵۰ و یک گنجشک را در ظرف سفالین بر آب روان خود هفت مرتبه به حضور خداوند بپاشد. ۲۸ و کاهن از روغنی که ذبح نماید، ۵۱ و چوب ارز و زوفا و قرمز و گنجشک زنده را گرفته، در دست دارد بر نرمة گوش راست و بر شست دست راست و بر آنها را به خون گنجشک ذبح شده و آب روان فرو برد، و هفت شست پای راست کسی که تطهیر می شود، بر جای خون قربانی مرتبه بر خانه بپاشد. ۵۲ و خانه را به خون گنجشک و به آب جرم بمالد. ۲۹ و بقیه روغنی که در دست کاهن است آن را بر روان و به گنجشک زنده و به چوب ارز و زوفا و قرمز تطهیر نماید. سر کسی که تطهیر می شود بمالد تا برای وی به حضور خداوند کفاره کند. ۳۰ و یکی از دو فاخته یا از دو جوجه کبوتر را از آنچه دستش به آن رسیده باشد بگذراند. ۳۱ یعنی هر آنچه دست وی به آن برسد، یکی را برای قربانی گناه و دیگری را برای قربانی سوختنی با هدیه آردی. و کاهن برای کسی که تطهیر می شود به حضور خداوند کفاره خواهد کرد. ۳۲ این است قانون کسی که

بلاى برص دارد، و دست وی به تطهیر خود نمی رسد. ۳۳ و خداوند موسی و هارون را خطاب کرده، گفت: ۱۵ «بنی اسرائیل را خطاب کرده، به ایشان بگویند: مردی که جریان از بدن خود دارد او به سبب جریان نجس است. ۳ و این است نجاستش، به سبب جریان او، خواه جریانش از گوشش روان باشد خواه جریانش از گوشش بسته باشد. این نجاست اوست. ۴ هر پستی که صاحب جریان بر آن بخوابد نجس است، و هر چه بر آن بنشینند نجس است. ۵ و هر که بستر او را لمس نماید،

پوست گودتر ننماید، پس کاهن حکم به طهارت وی دهد و او آن را به آتش بسوزان. این خوره است، خواه فرسودگی آن در درون رخت خود را بشوید و طاهر باشد. ۳۵ لیکن اگر بعد از حکم به باشد یا دربرون. ۵۶ و چون کاهن ملاحظه ننماید، اگر بلا بعد از طهارتش سعه در پوست پهن شود، ۳۶ پس کاهن او را ملاحظه شستن آن کم رنگ شده باشد، پس آن را از رخت یا از چرم خواه از نماید. اگر سعه در پوست پهن شده باشد، کاهن موی زرد را تار خواه از پود، پاره کند. ۵۷ و اگر باز در آن رخت خواه در تار نجوید، او نجس است. ۳۷ اما اگر در نظرش سعه ایستاده باشد، خواه در پود، یا در هر ظرف چرمی ظاهر شود، این برآمدن برص و موی سیاه از آن درآمده، پس سعه شفا یافته است. اوطاهر است. آنچه را که بلا دارد به آتش بسوزان. ۵۸ و آن رخت خواه است و کاهن حکم به طهارت وی بدهد. ۳۸ «و چون مرد یا زن تار و خواه پود، یا هر ظرف چرمی را که شسته‌ای و بلا از آن رفع در پوست بدن خود لکه‌های براق یعنی لکه‌های براق سفید داشته شده باشد، دوباره شسته شود و طاهر خواهد بود.» ۵۹ این است باشد، ۳۹ کاهن ملاحظه ننماید. اگر لکه‌ها در پوست بدن ایشان قانون بالای برص در رخت پشمین یا پنبه‌ای خواه در تار خواه در کم رنگ و سفید باشد، این بهق است که از پوست درآمده. او پود، یا در هر ظرف چرمی برای حکم به طهارت یا نجاست آن.

طاهر است. ۴۰ و کسی که موی سر او ریخته باشد، او اقرع است، و طاهر می‌باشد. ۴۱ و کسی که موی سر او از طرف پیشانی ریخته باشد، او اصلع است، و طاهر می‌باشد. ۴۲ و اگر در سر کل او یا پیشانی کل او سفید مایل به سرخی باشد، آن برص است که از سر کل او یا پیشانی کل او درآمده است. ۴۳ پس کاهن او را ملاحظه کند. اگر آماس آن بلا در سر کل او یا پیشانی کل او سفید مایل به سرخی، مانند برص در پوست بدن باشد، ۴۴ او مبروص است، و نجس می‌باشد. کاهن البته حکم به نجاست وی بدهد. بالای وی در سرش است. ۴۵ و اما مبروص که این بلا را دارد، گریبان او چاک شده، و موی سر او گشاده، و شاربهای او پوشیده شود، و ندا کند نجس نجس. ۴۶ و همه روزهایی که بلا دارد، البته نجس خواهد بود، و تنها بماند و مسکن او بیرون لشکرگاه باشد. ۴۷ «و رختی که بالای برص داشته باشد، خواه رخت پشمین خواه رخت پنبه‌ای، ۴۸ خواه در تار خواه در پود، چه از پشم و چه از پنبه و چه از چرم، یا از هر چیزی که از چرم ساخته شود، ۴۹ اگر آن بلا مایل به سبزی یا به سرخی باشد، در رخت یا در چرم، خواه در تار خواه در پود یا در هر ظرف چرمی، این بالای برص است. به کاهن نشان داده شود. ۵۰ و کاهن آن بلا را ملاحظه نماید و آن چیزی را که بلا دارد هفت روز نگاه دارد. ۵۱ و آن چیزی را که بلا دارد، در روز هفتم ملاحظه کند. اگر آن بلا در رخت پهن شده باشد، خواه در تار خواه در پود، یا در چرم در هر کاری که چرم برای آن استعمال می‌شود، این برص مفسد است و آن چیز نجس می‌باشد. ۵۲ پس آن رخت را بسوزاند، چه تار و چه پود، خواه در پشم خواه در پنبه، یا در هر ظرف چرمی که بلا در آن باشد، زیرا برص مفسد است. به آتش سوخته شود. ۵۳ اما چون کاهن آن را ملاحظه کند، اگر بلا در رخت، خواه در تار خواه در پود، یا در هر ظرف چرمی پهن نشده باشد، ۵۴ پس کاهن امر فرماید تا آنچه را که بلا دارد بشویند، و آن راهفت روز دیگر نگاه دارد. ۵۵ و بعد از شستن آن چیز که بلا دارد کاهن ملاحظه ننماید. اگر رنگ آن بلا تبدیل نشده، هر چند بلا هم پهن نشده باشد، این نجس است.

۱۴ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: ۲ «این است قانون مبروص: در روز تطهیرش نزد کاهن آورده شود. ۳ و کاهن بیرون لشکرگاه برود و کاهن ملاحظه کند. اگر بالای برص از مبروص رفع شده باشد، ۴ کاهن حکم بدهد که برای آن کسی که باید تطهیر شود، دو گنجشک زنده طاهر، و چوب ارز و قرمز و زوفا بگیرند. ۵ و کاهن امر کند که یک گنجشک را در ظرف سفالین بر بالای آب روان بکشند. ۶ و اما گنجشک زنده را با چوب ارز و قرمز و زوفا بگیرد و آنها را با گنجشک زنده به خون گنجشکی که برآب روان کشته شده، فرو برد. ۷ و بر کسی که از برص باید تطهیر شود هفت مرتبه بپاشد، و حکم به طهارتش بدهد. و گنجشک زنده را به سوی صحرا رها کند. ۸ و آن کس که باید تطهیر شود رخت خود را بشوید، و تمامی موی خود را بتراند، و به آب غسل کند، و طاهر خواهد شد. و بعد از آن به لشکرگاه داخل شود، لیکن تا هفت روز بیرون خیمه خود بماند. ۹ و در روز هفتم تمامی موی خود را بتراند از سر و ریش و آبروی خود، یعنی تمامی موی خود را بتراند و رخت خود را بشوید و بدن خود را به آب غسل دهد. پس طاهر خواهد بود. ۱۰ «و در روز هشتم دو بره نرینه بی‌عیب، و یک بره ماده یک ساله بی‌عیب، و سه عشر آرد نرم سرشته شده به روغن، برای هدیه آردی، و یک لیج روغن بگیرد. ۱۱ و آن کاهن که او را تطهیر می‌کند، آن کس را که باید تطهیر شود، با این چیزها به حضور خداوند نزد در خیمه اجتماع حاضر کند. ۱۲ و کاهن یکی از بره‌های نرینه را گرفته، آن را با آن لیج روغن برای قربانی جرم بگذراند. و آنها را برای هدیه جنبانیدنی به حضور خداوند بچیناند. ۱۳ و بره را در جایی که قربانی گناه و قربانی سوختنی را ذبح می‌کنند، در مکان مقدس ذبح کند، زیرا قربانی جرم مثل قربانی گناه از آن کاهن است. این قدس اقداس است. ۱۴ و کاهن از خون قربانی جرم بگیرد، و کاهن آن را بر نرمه گوش راست کسی که باید تطهیر شود، و بر شست دست راست و بر شست پای راست وی بمالد. ۱۵ و کاهن قدری از لیج روغن گرفته، آن را در کف دست

آنگاه هفت روز نجس باشد، موافق ایام طمٹ حیضش نجس تطهیر آن مبتلا حکم دهد. چونکه همه بدنش سفید شده است، باشد. ۳ و در روز هشتم گوشت غلغه اومختون شود. ۴ و سی طاهر است. ۱۴ لیکن هر وقتی که گوشت زنده در او ظاهر شود، و سه روز در خون تطهیر خود بماند، و هیچ چیز مقدس را لمس نجس خواهد بود. ۱۵ و کاهن گوشت زنده را ببیند و حکم به ننماید، و به مکان مقدس داخل نشود، تا ایام طهرش تمام شود. نجاست او بدهد. این گوشت زنده نجس است زیرا که برص ۵ و اگر دختری بزیاید، دو هفته برحسب مدت طمٹ خود نجس است. ۱۶ و اگر گوشت زنده به سفیدی برگردد نزد کاهن بیاید. باشد، و شصت و شش روز در خون تطهیر خود بماند. ۶ و ۱۷ و کاهن او را ملاحظه کند و اگر آن بلا به سفیدی مبدل شده چون ایام طهرش برای پسر یا دختر تمام شود، بروای یک ساله است، پس کاهن به طهارت آن مبتلا حکم دهد زیرا طاهر است. برای قربانی سوختنی و جوجه کبوتر یا فاخته‌ای برای قربانی گناه ۱۸ «و گوشتی که در پوست آن دمل باشد و شفا یابد، ۱۹ و در به در خیمه اجتماع نزد کاهن بیاورد. ۷ و او آن را به حضور جای دمل آماس سفید یا لکه براق سفید مایل به سرخی پدید آید، خداوند خواهد گذرانید، و برایش کفاره خواهد کرد، تا از چشمه آن را به کاهن بنماید. ۲۰ و کاهن آن را ملاحظه نماید و اگر از خون خود طاهر شود. این است قانون آن که بزیاید، خواه پسر خواه پوست گودتر بنماید و موی آن سفید شده، پس کاهن به نجاست دختر. ۸ و اگر دست او به قیمت بره نرسد، آنگاه دو فاخته یا دو جوجه کبوتر بگیرد، یکی برای قربانی سوختنی و دیگری برای قربانی گناه. و کاهن برای وی کفاره خواهد کرد، و طاهر خواهد شد.» از پوست هم نباشد و کم رنگ باشد، پس کاهن او را هفت روز نگاه دارد. ۲۲ و اگر در پوست پهن شده، کاهن به نجاست او حکم دهد. این بلا می‌باشد. ۲۳ و اگر آن لکه براق در جای خود مانده، پهن نشده باشد، این گری دمل است. پس کاهن به طهارت وی حکم دهد. ۲۴ یا گوشتی که در پوست آن داغ آتش باشد و از گوشت زنده آن داغ، لکه براق سفید مایل به سرخی یا سفید پدید آید، ۲۵ پس کاهن آن را ملاحظه نماید. اگر مو در لکه براق سفید گردیده، و گودتر از پوست بنماید برص است که از داغ درآمده است. پس کاهن به نجاست او حکم دهد زیرا بالای برص است. ۲۶ و اگر کاهن آن را ملاحظه نماید و اینک در لکه براق موی سفید نباشد و گودتر از پوست نباشد و کم رنگ باشد، کاهن او را هفت روز نگاه دارد. ۲۷ و در روز هفتم کاهن او را ملاحظه نماید. اگر در پوست پهن شده، کاهن به نجاست وی حکم دهد. این بالای برص است. ۲۸ و اگر لکه براق در جای خود مانده، در پوست پهن نشده باشد و کم رنگ باشد، این آماس داغ است. پس کاهن به طهارت وی حکم دهد. این گری داغ است. ۲۹ «و چون مرد یا زن، بلایی در سر یا در زنج داشته باشد، ۳۰ کاهن آن بلا را ملاحظه نماید. اگر گودتر از پوست بنماید و موی زرد باریک در آن باشد، پس کاهن به نجاست او حکم دهد. این سعفه یعنی برص سر یا زنج است. ۳۱ و چون کاهن بالای سعفه را ببیند، اگر گودتر از پوست نباشد و موی سیاه در آن نباشد، پس کاهن آن مبتلای سعفه را هفت روز نگاه دارد. ۳۲ و در روز هفتم کاهن آن بلا را ملاحظه نماید. اگر سعفه پهن نشده، و موی زرد در آن نباشد و سعفه گودتر از پوست نباشد، ۳۳ آنگاه موی خود را بتراند لیکن سعفه را نتراند و کاهن آن مبتلای سعفه را باز هفت روز نگاه دارد. ۳۴ و در روز هفتم کاهن سعفه را ملاحظه نماید. اگر سعفه در پوست پهن نشده، و از

خورده باشید، چنانکه امر کرده بودم.» ۱۹ هارون به موسی گفت: چهار پامی روند، اینها برای شما نجس‌اند، هرکه لاش آنها را لمس «اینک امروز قربانی گناه خود و قربانی سوختنی خود را به حضور خداوند گذرانیدند، و چنین چیزها بر من واقع شده است، پس خود را بشوید و تا شام نجس باشد. ۲۸ و هرکه لاش آنها را بردارد، رخت خداوند گذرانیدند، و چنین چیزها بر من واقع شده است، پس خود را بشوید و تا شام نجس باشد. اینها برای شما نجس‌اند. اگر امروز قربانی گناه را می‌خوردم آیا منظور نظر خداوند می‌شد؟» ۲۹ «و از حشراتی که بر زمین می‌خزند اینها برای شما نجس‌اند: ۲۰ چون موسی این را شنید، در نظرش پسند آمد.

۱۱ و خداوند موسی و هارون را خطاب کرده، به ایشان گفت: ۲ «بنی اسرائیل را خطاب کرده، بگویند: اینها حیواناتی هستند که می‌باید بخورید، از همه بهایی می‌که بر روی زمین‌اند. ۳ هر شکافته سم که شکاف تمام دارد و نشخوارکننده‌ای از بهایم، آن را بخورید. ۴ اما از نشخوارکنندگان و شکافتگان سم اینها را مخورید، یعنی شتر، زیرا نشخوار می‌کند لیکن شکافته سم نیست، آن برای شما نجس است. ۵ و ونگ، زیرا نشخوار می‌کند اما شکافته سم نیست، این برای شما نجس است. ۶ و خرگوش، زیرا نشخوار می‌کند ولی شکافته سم نیست، این برای شما نجس است. ۷ و خوک، زیرا شکافته سم است و شکاف تمام دارد لیکن نشخوار نمی‌کند، این برای شما نجس است. ۸ از گوشت آنها مخورید و لاش آنها را لمس نکنید، اینها برای شما نجس‌اند. ۹ از همه آنچه در آب است اینها را بخورید، هرچه پر و فلس دارد در آب خواه در دریا خواه در نهرا، آنها را بخورید. ۱۰ و هرچه پر و فلس ندارد در دریا یا در نهرا، از همه حشرات آب و همه جانورانی که در آب می‌باشند، اینها نزد شما مکروه باشند. ۱۱ البته نزد شما مکروه‌اند، از گوشت آنها مخورید و لاشهای آنها را مکروه دارید. ۱۲ هرچه در آنها پر و فلس ندارد نزد شما مکروه خواهد بود. ۱۳ و از مرغان اینها را مکروه دارید، خورده نشوند، زیرا مکروه‌اند، عقاب و استخوان خوار و نسریح. ۱۴ و کرس و لاشخوار به اجناس آن. ۱۵ و غراب به اجناس آن. ۱۶ و شترمرغ و جغد و مرغ دریایی و باز به اجناس آن. ۱۷ و بوم و غواص و بوتیمار. ۱۸ و قاز و مرغ سقا و رخم. ۱۹ و لقلق و کلنگ به اجناس آن و هدهد و شبیره. ۲۰ و همه حشرات بالدار که بر چهارپا می‌روند برای شما مکروه‌اند. ۲۱ لیکن اینها را بخورید از همه حشرات بالدار که بر چهار پا می‌روند، هر کدام که بر پایهای خود ساقها برای جستن بر زمین دارند. ۲۲ از آن قسم اینها را بخورید. ملخ به اجناس آن و دبا به اجناس آن و حرجوان به اجناس آن و حذب به اجناس آن. ۲۳ و سایر حشرات بالدار که چهار پا دارند برای شما مکروه‌اند. ۲۴ از آنها نجس می‌شود، هرکه لاش آنها را لمس کند تا شام نجس باشد. ۲۵ و هرکه چیزی از لاش آنها را بردارد، رخت خود را بشوید و تا شام نجس باشد. ۲۶ و هر بهیمه‌ای که شکافته سم باشد لیکن شکاف تمام ندارد و نشخوار نکند اینها برای شما نجسند، و هرکه آنها را لمس کند نجس است. ۲۷ و هرچه برکف پا رود از همه جانورانی که بر

۱۲ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: ۲ «بنی اسرائیل را خطاب کرده، بگو: چون زنی آبستن شده، پسر نرینه‌ای بزیاید،

عیب بگیر، و به حضور خداوند بگذران. ۳ و بنی اسرائیل را خطاب ۱۰ و ناداب و ابیهو پسران هارون، هر یکی مجمره خود کرده، بگو: بزرگاله نزنه برای قربانی گناه، و گوساله و بره‌ای هر دو یک ساله و بی‌عیب برای قربانی سوختنی بگیرید. ۴ و گاوی و قوچی برای ذبیحه سلامتی، تا به حضور خداوند ذبح شود، و هدیه آردی سرشته شده به روغن را، زیرا که امروز خداوند بر شما ظاهر خواهد شد. ۵ پس آنچه را که موسی امر فرموده بود پیش خیمه اجتماع آوردند. و تمامی جماعت نزدیک شده، به حضور خداوند ایستادند. ۶ و موسی گفت: «این است کاری که خداوند امر فرموده است که بکنید، و جلال خداوند بر شما ظاهر خواهد شد.» ۷ و موسی هارون را گفت: «نزدیک مذبح بیا و قربانی گناه خود و قربانی سوختنی خود را بگذران، و برای خود و برای قوم کفار کن، و قربانی قوم را بگذران و بجهت ایشان کفاره کن، چنانکه خداوند امر فرموده است.» ۸ و هارون به مذبح نزدیک آمده، گوساله قربانی گناه را که برای خودش بود ذبح کرد. ۹ و پسران هارون خون را نزد او آوردند و انگشت خود را به خون فرو برده، آن را بر شاخهای مذبح مالید و خون را بر بنیان مذبح ریخت. ۱۰ و پیه و گرده‌ها و سفیدی جگر از قربانی گناه را بر مذبح سوزانید، چنانکه خداوند موسی را امر فرموده بود. ۱۱ و گوشت و پوست را بیرون لشکرگاه به آتش سوزانید. ۱۲ و قربانی سوختنی را ذبح کرد، و پسران هارون خون را به او سپردند، و آن را به اطراف مذبح پاشید. ۱۳ و قربانی را به قطعه هایش و سرش به او سپردند، و آن را بر مذبح سوزانید. ۱۴ و احشا و پاچه‌ها را شست و آنها را بر قربانی سوختنی بر مذبح سوزانید. ۱۵ و قربانی قوم رانزدیک آورد، و بز قربانی گناه را که برای قوم بود گرفته، آن را ذبح کرد و آن را مثل اولین برای گناه گذرانید. ۱۶ و قربانی سوختنی را نزدیک آورد، آن را به حسب قانون گذرانید. ۱۷ و هدیه آردی رانزدیک آورد، مشتی از آن برداشت، و آن را علاوه بر قربانی سوختنی صبح بر مذبح سوزانید. ۱۸ و گاو و قوچ ذبیحه سلامتی را که برای قوم بود ذبح کرد، و پسران هارون خون را به او سپردند و آن را به اطراف مذبح پاشید. ۱۹ و پیه گاو و دنبه قوچ و آنچه احشا را می‌پوشاند و گرده‌ها و سفیدی جگر را. ۲۰ و پیه را بر سینه‌ها نهداند، و پیه را بر مذبح سوزانید. ۲۱ و هارون سینه‌ها و ران راست را برای هدیه جنبانیدنی به حضور خداوند جنبانید، چنانکه موسی امر فرموده بود. ۲۲ پس هارون دستهای خود را به سوی قوم برافراشته، ایشان را برکت داد، و از گذرانیدن قربانی گناه و قربانی سوختنی و ذبایح سلامتی بیزیر آمد. ۲۳ و موسی و هارون به خیمه اجتماع داخل شدند، و بیرون آمده، قوم را برکت دادند و جلال خداوند بر جمیع قوم ظاهر شد. ۲۴ و آتش از حضور خداوند بیرون آمده، قربانی سوختنی و پیه را بر مذبح بلعید، و چون تمامی قوم این را دیدند، صدای بلند کرده، به روی درافتادند. آن به اندرون قدس آورده نشد، البته می‌بایست آن را در قدس

سینه جنبانیدنی و ران افراشتنی را از بنی اسرائیل از ذبایح سلامتی ۱۸ پس قوچ قربانی سوختنی را نزدیک آورد، و هارون و پسرانش ایشان گرفتند، و آنها را به هارون کاهن و پسرانش به فریضه ابدی دستهای خود را بر سر قوچ نهادند. ۱۹ و آن را ذبح کرد، و موسی از جانب بنی اسرائیل دادم.» ۳۵ این است حصه مسح هارون خون را به اطراف مذبح پاشید. ۲۰ و قوچ را قطعه قطعه کرد، و حصه مسح پسرانش از هدایای آتشین خداوند، در روزی که موسی سر و قطعه‌ها و چربی را سوزانید. ۲۱ و احشا و پاچه‌ها را ایشان را نزدیک آورد تا برای خداوند کھانت کنند. ۳۶ که خداوند به آب شست و موسی تمامی قوچ را بر مذبح سوزانید. ۲۲ پس امر فرمود که به ایشان داده شود، در روزی که ایشان را از میان قوچ دیگر یعنی قوچ تخصیص را نزدیک آورد، و هارون و پسرانش بنی اسرائیل مسح کرد، این فریضه ابدی در نسلهای ایشان است. دستهای خود را بر سر قوچ نهادند. ۲۳ و آن را ذبح کرد، و موسی ۲۷ این است قانون قربانی سوختنی و هدیه آردی و قربانی گناه و قدری از خوشن را گرفته، بر نرمة گوش راست هارون و بر شست قربانی جرم و قربانی تقدیس و ذبیحه سلامتی، ۳۸ که خداوند به دست راست او، و بر شست پای راست او مالید. ۲۴ و پسران موسی در کوه سینا امر فرموده بود، در روزی که بنی اسرائیل را مامور فرمود تا قربانی های خود را نزد خداوند بگذارند در صحرای سینا. ایشان، و بر شست دست راست ایشان، و بر شست پای راست

۸ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: ۲ «هارون و پسرانش را با او و رختها و روغن مسح و گوساله قربانی گناه و دو قوچ و سبندان فطیر را بگیر. ۳ و تمامی جماعت را به درخیمه اجتماع جمع کن.» ۴ پس موسی چنانکه خداوند به وی امر فرموده بود به عمل آورد، و جماعت به در خیمه اجتماع جمع شدند. ۵ و موسی به جماعت گفت: «این است آنچه خداوند فرموده است که کرده شود.» ۶ پس موسی هارون و پسرانش را نزدیک آورد، و ایشان را به آب غسل داد. ۷ و پیراهن را بر او پوشانید و کمر بند را بر او بست، و او را به ردا ملبس ساخت، و ایفود را بر او گذاشت و زنار ایفود را بر او بسته، آن را بر وی استوار ساخت ۸ و سینه بند را بر او گذاشت و اوریم و تیمم را در سینه بند گذارد. ۹ و عمامه را بر سرش نهاد، و بر عمامه درپیش آن تکه زرین، یعنی افسر مقدس را نهاد، چنانکه خداوند موسی را امر فرموده بود. ۱۰ و موسی روغن مسح را گرفته، مسکن و آنچه را که در آن بود مسح کرده، آنها را تقدیس نمود. ۱۱ و قدری از آن را بر مذهب هفت مرتبه پاشید، و مذهب و همه اسبابش و حوض و پایه اش را مسح کرد، تا آنها را تقدیس نماید. ۱۲ و قدری از روغن مسح را بر سر هارون ریخته، او را مسح کرد تا او را تقدیس نماید. ۱۳ و موسی پسران هارون را نزدیک آورده، بر ایشان پیراهنها را پوشانید و کمر بندها را بر ایشان بست و کلاهما را بر ایشان نهاد، چنانکه خداوند موسی را امر فرموده بود. ۱۴ پس گوساله قربانی گناه را آورد، و هارون و پسرانش دستهای خود را بر سر گوساله قربانی گناه نهادند. ۱۵ و آن را ذبح کرد، و موسی خون را گرفته، بر شاخهای مذهب به هر طرف به انگشت خود مالید، و مذهب را طاهر ساخت، و خون را بر پیتان مذهب ریخته، آن را تقدیس نمود تا برایش کفار نه نماید. ۱۶ و همه بیه را که بر احشا بود

و سفیدی جگر و دو گرده و پیه آنها را گرفت، و موسی آنها را بر ۹ و واقع شد که در روز هشتم، موسی هارون و پسرانش و مذبح سوزانید ۱۷ و گوساله و پوستش و گوشتش و سرگینش را بیرون مشایخ اسرائیل را خواند. ۲ و هارون را گفت: «گوساله‌ای زرنیه از لشکرگاه به آتش سوزانید، چنانکه خداوند موسی را امر فرموده بود. برای قربانی گناه، و قوجی بجهت قربانی سوختنی، هر دو را بی

قربانی گناه و مثل قربانی جرم. ۱۸ جمیع ذکوران از پسران هارون ذبیحه سلامتی که کسی نزد خداوند بگذراند. ۱۲ اگر آن را برای آن رابخورند. این فریضه ابدی در نسلهای شما ازهدایای آتشین تشکر بگذراند پس با ذبیحه تشکر، قرصهای فطیر سرشته شده به خداوند است، هرکه آنها را لمس کند مقدس خواهد بود. ۱۹ و روغن، و نازکهای فطیر مالیده شده به روغن، و از آرد نرم آمیخته خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: ۲۰ «این است قربانی شده، قرصهای سرشته شده به روغن را بگذراند. ۱۳ با قرصهای هارون و پسرانش که در روز مسح کردن او نزد خداوند بگذرانند، نان خمیر مایه دار قربانی خود را همراه ذبیحه تشکر سلامتی خود ده یک ایفه آرد نرم برای هدیه آردی دائمی، نصفش در صبح و بگذراند. ۱۴ و از آن از هر قربانی یکی را برای هدیه افراشتی نزد نصفش در شام، ۲۱ و بر ساج با روغن ساخته شود و چون آمیخته خداوند بگذراند، و از آن آن کاهن که خون ذبیحه سلامتی را شد آن را بیاور و آن را به پاره های برشته شده برای هدیه آردی می پاشد خواهد بود. ۱۵ و گوشت ذبیحه تشکر سلامتی او در روز بجهت عطر خوشبو نزد خداوند بگذران. ۲۲ و کاهن مسح شده قربانی وی خورده شود، چیزی از آن را تا صبح نگذارد. ۱۶ و که از پسرانش در جای او خواهد بود آن را بگذراند. این است اگر ذبیحه قربانی او نذری یا تبرعی باشد، در روزی که ذبیحه فریضه ابدی که تماشای نزد خداوند سوخته شود. ۲۳ و هر هدیه خود را می گذراند خورده شود، و باقی آن در فردای آن روز خورده آردی کاهن تمام سوخته شود و خورده نشود. ۲۴ و خداوند شود. ۱۷ و باقی گوشت ذبیحه در روز سوم به آتش سوخته شود. موسی را خطاب کرده، گفت: ۲۵ «هارون و پسرانش را خطاب ۱۸ و اگر چیزی از گوشت ذبیحه سلامتی او در روز سوم خورده کرده، بگو: این است قانون قربانی گناه، در جایی که قربانی شود مقبول نخواهد شد و برای کسی که آن را گذرانید محسوب سوختنی ذبح می شود، قربانی گناه نیز به حضور خداوند ذبح شود. نخواهد شد، نجس خواهد بود. و کسی که آن را بخورد گناه این قدس اقداس است. ۲۶ و کاهنی که آن را برای گناه می گذراند خود رامتحمّل خواهد شد. ۱۹ و گوشتی که به هر چیز نجس آن را بخورد، در مکان مقدس، در صحن خیمه اجتماع خورده، بخورد، خورده نشود، به آتش سوخته شود، و هرکه طاهر باشد از شود. ۲۷ هرکه گوشتش را لمس کند مقدس شود، و اگر خورش بر آن گوشت بخورد. ۲۰ لیکن کسی که از گوشت ذبیحه سلامتی جامه ای پاشیده شود آنچه را که بر آن پاشیده شده است در مکان که برای خداوند است بخورد و نجاست او بر او باشد، آن کس از مقدس بشوی. ۲۸ و ظرف سفالین که در آن پخته شود شکسته قوم خود منقطع خواهد شد. ۲۱ و کسی که هر چیز نجس را خواه شود و اگر در ظرف مسین پخته شود زوده، و به آب شسته شود. نجاست آدمی، خواه بهیمه نجس، خواه هر چیز مکروه نجس ۲۹ و هر ذکوری از کاهنان آن رابخور، این قدس اقداس است. رالمس کند، و از گوشت ذبیحه سلامتی که برای خداوند است ۳۰ و هیچ قربانی گناه که از خون آن به خیمه اجتماع درآورده بخورد، آن کس از قوم خود منقطع خواهد شد. ۲۲ و خداوند شود تا در قدس کفاره نماید خورده نشود، به آتش سوخته شود. موسی را خطاب کرده، گفت: ۲۳ «بنی اسرائیل را خطاب کرده، بگو: هیچ پیه گاؤ و گوسفند و بز را مخورید. ۲۴ اما پیه مردار و پیه حیوان دریده شده برای هر کار استعمال می شود، لیکن هرگز خورده نشود. ۲۵ زیرا هرکه پیه جانوری که از آن هدیه آتشین برای خداوند می گذراند بخورد، آن کس که خورد، از قوم خود منقطع پیه اش را بگذراند، دنب و پیه که احشا رامی پوشاند. ۴ و دو گرده و پیهی که بر آنهاست که بر دو تهیگاه است، و سفیدی مسکنهای خود مخورید. ۲۷ هرکسی که از هر قسم خون بخورد، را که بر جگر است، با گرده ها جدا کند. ۵ و کاهن آنها را آن کس از قوم خود منقطع خواهد شد. ۲۸ و خداوند موسی را برای هدیه آتشین بجهت خداوند بسوزاند. این قربانی جرم است. ۶ و هر ذکوری از کاهنان آن را بخورد، در مکان مقدس خورده شود. این قدس اقداس است. ۷ «قربانی جرم مانند قربانی گناه است. آنها رایک قانون است. کاهنی که به آن کفاره کند از آن او خواهد بود. ۸ و کاهنی که قربانی سوختنی کسی را گذراند، آن کاهن پوست قربانی سوختنی را که گذرانید برای خود نگه دارد. ۹ و هر هدیه آردی که در تنور پخته شود و هرچه بر تابه یا ساج ساخته شود از آن کاهن که آن را گذرانید خواهد بود. ۱۰ و هر هدیه آردی، خواه به روغن سرشته شده، خواه خشک، از آن همه پسران هارون بی تفاوت یکدیگر خواهد بود. ۱۱ «و این است قانون

چنانکه پیه بره ذبیحه سلامتی جدا می‌شود، و کاهن آن را بر مذبح بدهد و کاهن برای وی به قوج قربانی جرم کفاره خواهد کرد، و بر هدایای آتشین خداوند بسوزاند، و کاهن برای او بجهت گناهی آمرزیده خواهد شد. ۱۷ واگر کسی گناه کند و کاری از جمیع که کرده است کفاره خواهد کرد و آمرزیده خواهد شد.

و متحمل گناه خود خواهد بود. ۱۸ وقوچی بی‌عیب از گله موافق برآورد و نزد کاهن بیاورد، و کاهن برای وی غفلت او را که کرده است کفاره خواهد کرد، و آمرزیده خواهد شد. ۱۹ این قربانی جرم نجس را لمس کند، خواه لاش وحش نجس، خواه لاش بهیمه نجس، خواه لاش حشرات نجس، و از او مخفی باشد، پس

نجس و مجرم می‌باشد. ۳ یا اگر نجاست آدمی را لمس کند، از ۶ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: ۲ «اگر کسی گناه

هر نجاست او که به آن نجس می‌شود، و از وی مخفی باشد، کند، و خیانت به خداوند ورزد، و به همسایه خود دروغ گوید،

چون معلوم شد آنگاه مجرم خواهد بود. ۴ و اگر کسی غفلت به دربار امانت یا رهن یا چیز دزدیده شده، یا مال همسایه خود را

لبهای خود قسم خورد برای کردن کار بد یا کار نیک، یعنی در هر غصب نماید، ۳ یا چیز گمشده را یافته، دربار آن دروغ گوید، و

چیزی که آدمی غفلت قسم خورد، و از او مخفی باشد، چون قسم دروغ بخورد، در هرکدام از کارهایی که شخصی در آنها گناه

بر او معلوم شود آنگاه در هر کدام که باشد مجرم خواهد بود. کند. ۴ پس چون گناه ورزیده، مجرم شود، آنچه را که دزدیده یا

و چون در هر کدام از اینها مجرم شد، آنگاه به آن چیزی که در آنچه را غصب نموده یا آنچه نزد او به امانت سپرده شده یا آن چیز

آن گناه کرده است اعتراف بنماید. ۶ و قربانی جرم خود را برای گم شده را که یافته است، رد بنماید. ۵ یا هرآنچه را که دربار آن

گناهی که کرده است نزد خداوند بیاورد، یعنی ماده‌ای از گله قسم دروغ خورده، هم اصل مال را رد بنماید، و هم پنج یک آن را

بره‌ای یازی بجهت قربانی گناه، و کاهن برای وی گناهش را برآن اضافه کرده، آن را به مالکش بدهد، در روزی که جرم او

کفاره خواهد کرد. ۷ و اگر دست او به قیمت بره نرسد، پس ثابت شده باشد. ۶ و قربانی جرم خود را نزد خداوند بیاورد، یعنی

قربانی جرم خود را برای گناهی که کرده است دو فاخته یا دو قوج بی‌عیب از گله موافق برآورد تو برای قربانی جرم نزد کاهن.

جوجه کبوتر نزد خداوند بیاورد، یکی برای قربانی گناه و دیگری ۷ و کاهن برای وی به حضور خداوند کفاره خواهد کرد و آمرزیده

برای قربانی سوختنی. ۸ و آنها را نزد کاهن بیاورد، و او آن را که خواهد شد، از هر کاری که کرده، و در آن مجرم شده است. «

برای قربانی گناه است اول بگذراند و سرش را از گردنش بکند و آن ۸ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: ۹ «هارون و پسرانش

را دو پاره نکنند، ۹ و قدری از خون قربانی گناه را بر پهلوی مذبح را امر فرموده، بگو: این است قانون قربانی سوختنی: که قربانی

بپاشد، و باقی خون بر بنیان مذبح افشاده شود. این قربانی گناه سوختنی تمامی شب تا صبح بر آتشدان مذبح باشد، و آتش مذبح

است. ۱۰ و دیگری را برای قربانی سوختنی موافق قانون بگذراند، بر آن افروخته بماند. ۱۰ و کاهن لباس کتان خود را بپوشد، و

و کاهن برای وی گناهش را که کرده است کفاره خواهد کرد زیرجامه کتان بر بدن خود بپوشد، و خاکستر قربانی سوختنی را که

و آمرزیده خواهد شد. ۱۱ و اگر دستش به دو فاخته یا دو جوجه بر مذبح به آتش سوخته شده، بردارد و آن را به یک طرف مذبح

کبوتر نرسد، آنگاه قربانی خود را برای گناهی که کرده است دهیک بگذارد. ۱۱ و لباس خود را بیرون کرده، لباس دیگر بپوشد، و

ایفه آرد نرم بجهت قربانی گناه بیاورد، و روغن برآن نهد و کندر برآن خاکستر را بیرون لشکرگاه به‌جای پاک ببرد. ۱۲ و آتشی که بر

نگذارد زیرا قربانی گناه است. ۱۲ و آن را نزد کاهن بیاورد و کاهن مذبح است افروخته باشد، و خاموش نشود و هر بامداد کاهن

یک مشت از آن را برای یادگاری گرفته، بر هدایای آتشین خداوند هیزم برآن بسوزاند، و قربانی سوختنی را بر آن مرتب سازد، و پیه

برمذبح بسوزاند. این قربانی گناه است. ۱۳ و کاهن برای وی ذبیحه سلامتی را بر آن بسوزاند، ۱۳ و آتش بر مذبح پیوسته افروخته

گناهش را که در هرکدام از اینها کرده است کفاره خواهد کرد، و باشد، و خاموش نشود. ۱۴ «و این است قانون هدیه آردی:

آمرزیده خواهد شد، و مثل هدیه آردی از آن کاهن خواهد بود.» پسران هارون آن را به حضور خداوند بر مذبح بگذرانند. ۱۵ و از

۱۴ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: ۱۵ «اگر کسی آن یک مشت از آرد نرم هدیه آردی و از روغنش با تمامی کندر که

خیانت ورزد، و دربار چیزهای مقدس خداوند سهو گناه کند، بر هدیه آردی است بردارد، و بر مذبح بسوزاند، برای عطر خوشبو

آنگاه قربانی جرم خود را قوچی بی‌عیب از گله نزد خداوند موافق و یادگاری آن نزد خداوند. ۱۶ و باقی آن را هارون و پسرانش

برآورد، و به مقالهای نقره مطابق مقال قدس بیاورد، و این قربانی بخورند. بی‌خمیرمایه در مکان قدس خورده شود، در صحن خیمه

جرم است. ۱۶ و به عوض نقصانی که در چیز مقدس رسانیده اجتماع آن را بخورند. ۱۷ با خمیرمایه پخته نشود، آن را از هدایای

است عوض بدهد، و پنج یک بر آن اضافه کرده، و آن را به کاهن آتشین برای قسمت ایشان داده‌ام، این قدس اقداس است مثل

لاویان

پیه‌اش و تمامی دنبه را و آن را از نزد عصص جدا کند، و پیهی که احشا را می پوشاند و همه پیه را که بر احشاست. ۱۰ و دوگرده و پیهی که بر آنهاست که بر دو تهیگاه است و سفیدی را که بر جگر است با گرده‌ها جدا کند. ۱۱ و کاهن آن را بر مذبح بسوزاند. این طعام هدیه آتشین بجهت خداوند است. ۱۲ و اگر قربانی او بز باشد پس آن را به حضور خداوند نزدیک بیاورد. ۱۳ و اجتماع درآورد. ۱۴ و کاهن انگشت خود را درخون فروبرد و آن را دست خود را بر سرش بنهد و آن را پیش خیمه اجتماع ذبح نماید. به حضور خداوند پیش حجاب هفت مرتبه بپاشد. ۱۵ و قدری از خون را بر شاخه های مذبح که به حضور خداوند درخیمه اجتماع خود، یعنی هدیه آتشین را، بجهت خداوند از آن بگذراند، پیهی که احشا را می پوشاند و تمامی پیهی که بر احشاست. ۱۵ و در خیمه اجتماع است بریزد. ۱۶ و همه پیه آن را از آن برداشته، دوگرده و پیهی که بر آنهاست که بر دو تهیگاه است و سفیدی را که بر جگر است با گرده‌ها جدا کند. ۱۶ و کاهن آن را بر مذبح قربانی گناه عمل کرد، همچنان با این بکند و کاهن برای ایشان بسوزاند. این طعام هدیه آتشین برای عطر خوشبوست. تمامی پیه از آن خداوند است. ۱۷ این قانون ابدی در همه پشتهای شما در جمیع مسکنهای شما خواهد بود که هیچ خون و پیه را نخورید.»

۴ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: ۲ «بنی اسرائیل را خطاب کرده، بگو: اگر کسی سهو گناه کند، در هر کدام از نواهی خداوند که نباید کرد، و به خلاف هریک از آنها عمل کند، ۳ اگر کاهن که مسح شده است گناهی ورزد و قوم را مجرم سازد، پس برای گناهی که کرده است، گوساله‌ای بی عیب از رمه برای قربانی گناه نزد خداوند بگذراند. ۴ و گوساله را به درخیمه اجتماع به حضور خداوند بیاورد، و دست خود را بر سر گوساله بنهد و گوساله را به حضور خداوند ذبح نماید. ۵ و کاهن مسح شده از خون گوساله گرفته، آن را به خیمه اجتماع درآورد. ۶ و کاهن انگشت خود را در خون فرو برد، و به حضور خداوند پیش حجاب قدس قدری از خون را هفت مرتبه بپاشد. ۷ و کاهن قدری از خون را بر شاخه های مذبح بخور معطر که درخیمه اجتماع است، به حضور خداوند بپاشد، و همه خون گوساله را بر بنیان مذبح قربانی سوختنی که به در خیمه اجتماع است بریزد. ۸ و تمامی پیه گوساله قربانی گناه، یعنی پیهی که احشا را می پوشاند و همه پیه را که بر احشاست از آن بردارد. ۹ و دو گرده و پیهی که بر آنهاست که بر دو تهیگاه است و سفیدی را که بر جگر است با گرده‌ها جدا کند. ۱۰ چنانکه از گاو ذبیحه سلامتی برداشته می شود و کاهن آنها را بر مذبح قربانی سوختنی بسوزاند. ۱۱ و پوست گوساله و تمامی گوشتش با سرش و پاچه هایش و احشایش و سرگینش، ۱۲ یعنی تمامی گوساله را بیرون لشکرگاه در مکان پاک جایی که خاکستر را می ریزند برد، و آن را بر هیزم به آتش بسوزاند. در جایی که خاکستر را می ریزند سوخته شود. ۱۳ «و هرگاه تمامی جماعت اسرائیل سهو گناه کنند و آن امر از چشمان جماعت مخفی باشد، و کاری را که نباید کرد از جمیع نواهی خداوند کرده، مجرم شده

این از هدایای آتشین خداوند قدس اقداس است. ۴ و هرگاه قربانی هدیه آردی پخته شده‌ای در تنور بگذرانی، پس قرصهای فطیر از آرد نرم سرشته شده به روغن، یا گرده های فطیر مالیده شده به روغن باشد. ۵ و اگر قربانی توهیدیه آردی بر ساج باشد، پس از آرد نرم فطیرسرشته شده به روغن باشد. ۶ و آن را پاره پاره کرده، روغن بر آن بریز. این هدیه آردی است. ۷ و اگر قربانی تو هدیه آردی تا به آرد نرم باروغن ساخته شود. ۸ و هدیه آردی را که از این چیزها ساخته شود نزد خداوند بیاور، و آن را پیش کاهن بگذار، و او آن را نزد مذبح خواهد آورد. ۹ و کاهن از هدیه آردی یادگاری آن را بردارد و بر مذبح بسوزاند. این هدیه آتشین و عطرخوشبو بجهت خداوند است. ۱۰ و بقیه هدیه آردی از آن هارون و پسرانش باشد. این از هدایای آتشین خداوند قدس اقداس است. ۱۱ «و هیچ هدیه آردی که بجهت خداوند نمی گذرانید با خمیرمایه ساخته نشود، زیرا که هیچ خمیرمایه و عسل را برای هدیه آتشین بجهت خداوند نباید بسوزانید. ۱۲ آنها را برای قربانی نوپرها بجهت خداوند بگذارید، لیکن برای عطر خوشبو به مذبح برنیراند. ۱۳ و هر قربانی هدیه آردی خود را به نمک نمکین کن، و نمک عهد خدای خود را از هدیه آردی خود بازمدار، با هر قربانی خود نمک بگذار. ۱۴ و اگر هدیه آردی نوپرها بجهت خداوند بگذرانی، پس خوشه های پرشته شده به آتش، یعنی بلغور حاصل نیکو بجهت هدیه آردی نوپره های خود بگذار. ۱۵ و روغن بر آن بریز و کندر بر آن بنه. این هدیه آردی است. ۱۶ و کاهن یادگاری آن را یعنی قدری از بلغور آن و از روغنش با تمامی کندرش بسوزاند. این هدیه آتشین بجهت خداوند است.

۳ «و اگر قربانی او ذبیحه سلامتی باشد، اگر ازرمه بگذارند خواه نر و خواه ماده باشد، آن را بی عیب به حضور خداوند بگذارند. ۲ و دست خود را بر سر قربانی خویش بنهد، و آن را نزد درخیمه اجتماع ذبح نماید، و پسران هارون کهنه خون را به اطراف مذبح بپاشند. ۳ و از ذبیحه سلامتی، هدیه آتشین بجهت خداوند بگذارند، یعنی پیهی که احشا را می پوشاند و همه پیه را که بر احشاست. ۴ و دو گرده و پیه که بر آنهاست که بر دو تهیگاه است، و سفیدی را که بر جگر است، با گرده ها جدا کند. ۵ و پسران هارون آن را بر مذبح با قربانی سوختنی بر هیزمی که بر آتش است بسوزانند. این هدیه آتشین و عطر خوشبو بجهت خداوند است.

۲ «و هرگاه کسی قربانی هدیه آردی بجهت خداوند بگذارند، پس قربانی او از آرد نرم باشد، و روغن بر آن بریزد و کندر بر آن بنهد. ۲ و آن را نزد پسران هارون کهنه بیاورد، و یک مشت از آن بگیرد یعنی از آرد نرمش و روغنش باتمامی کندرش و کاهن آن را برای یادگاری بسوزاند، تا هدیه آتشین و عطر خوشبو بجهت خداوند باشد. ۳ و بقیه هدیه آردی از آن هارون و پسرانش باشد. از ذبیحه سلامتی هدیه آتشین بجهت خداوند بگذارند، یعنی

۱ و خداوند موسی را خواند، و او را از خیمه اجتماع خطاب کرده، گفت: ۲ «بنی اسرائیل را خطاب کرده، به ایشان بگو: هرگاه کسی از شما قربانی نزد خداوند بگذارند، پس قربانی خود را ازبهایم یعنی از گاو یا از گوسفند بگذارند. ۳ اگر قربانی او قربانی سوختنی از گاو باشد، آن را نری عیب بگذارند، و آن را نزد در خیمه اجتماع بیاورد تا به حضور خداوند مقبول شود. ۴ و دست خود را بر سر قربانی سوختنی بگذار، و برایش مقبول خواهد شد تا بجهت او کفاره کند. ۵ پس گاو را به حضور خداوند ذبح نماید، و پسران هارون کهنه خون را نزدیک بیاورند، و خون را بر اطراف مذبح که نزد در خیمه اجتماع است بپاشند. ۶ و پوست قربانی سوختنی را بکند و آن را قطعه قطعه کند. ۷ و پسران هارون کاهن آتش بر مذبح بگذارند، و هیزم بر آتش بچینند. ۸ و پسران هارون کهنه قطعه ها و سر و پیه را بر هیزمی که بر آتش روی مذبح است بچینند. ۹ و احشایش و پاچه هایش را به آب بشویند، و کاهن همه را بر مذبح بسوزاند، برای قربانی سوختنی و هدیه آتشین و عطر خوشبو بجهت خداوند. ۱۰ و اگر قربانی او از گله باشد خواه از گوسفند خواه از بز بجهت قربانی سوختنی، آن را نر بی عیب بگذارند. ۱۱ و آن را به طرف شمالی مذبح به حضور خداوند ذبح نماید، و پسران هارون کهنه خوشن را به اطراف مذبح بپاشند. ۱۲ و آن را با سرش و پیه اش قطعه قطعه کند، و کاهن آنها را بر هیزمی که بر آتش روی مذبح است بچیند. ۱۳ و احشایش و پاچه هایش را به آب بشوید، و کاهن همه را نزدیک بیاورد و بر مذبح بسوزاند، که آن قربانی سوختنی و هدیه آتشین و عطر خوشبو بجهت خداوند است. ۱۴ «و اگر قربانی او بجهت خداوند قربانی سوختنی از مرغان باشد، پس قربانی خود را از فاخته ها یا از جوجه های کبوتر بگذارند. ۱۵ و کاهن آن را نزد مذبح بیاورد و سرش را بپیچد و بر مذبح بسوزاند، و خوشن را بر پهلوی مذبح افشرد. ۱۶ و چینه دانش را با فضلات آن بیرون کرده، آن را بر جانب شرقی مذبح در جای خاکستر بیندازد. ۱۷ و آن را از میان بالهایش چاک کند و از هم جدا نکند، و کاهن آن را بر مذبح برهیزی که بر آتش است بسوزاند، که آن قربانی سوختنی و هدیه آتشین و عطر خوشبو بجهت خداوند است.

۲ «و هرگاه کسی قربانی هدیه آردی بجهت خداوند بگذارند، پس قربانی او از آرد نرم باشد، و روغن بر آن بریزد و کندر بر آن بنهد. ۲ و آن را نزد پسران هارون کهنه بیاورد، و یک مشت از آن بگیرد یعنی از آرد نرمش و روغنش باتمامی کندرش و کاهن آن را برای یادگاری بسوزاند، تا هدیه آتشین و عطر خوشبو بجهت خداوند باشد. ۳ و بقیه هدیه آردی از آن هارون و پسرانش باشد. از ذبیحه سلامتی هدیه آتشین بجهت خداوند بگذارند، یعنی

مسح کن، و آن را با همه اسبابش تقدیس نما تا مقدس شود. بنی اسرائیل در همه مراحل خود کوچ می کردند. ۳۷ و هرگاه ابر ۱۰ و مذبح قربانی سوختنی را با همه اسبابش مسح کرده، مذبح برنمی خاست، تاروز برخاستن آن، نمی کوچیدند. ۳۸ زیرا که در راتقدیس نما. و مذبح، قدس اقداس خواهد بود. ۱۱ و حوض را با روز، ابر خداوند بر مسکن و در شب، آتش بر آن می بود، در نظر پایه اش مسح نموده، تقدیس کن. ۱۲ و هارون و پسرانش را نزد تمامی خاندان اسرائیل، در همه منازل ایشان.

دروازه خیمه اجتماع آورده، ایشان را به آب غسل ده. ۱۳ و هارون را به رخت مقدس بپوشان، و او را مسح کرده، تقدیس نما، تا برای من کهنانت کند. ۱۴ و پسرانش را نزدیک آورده، ایشان را به پیراهنهای پوشان. ۱۵ و ایشان را مسح کن، چنانکه پدرایشان را مسح کردی تا برای من کهنانت نماید. و مسح ایشان هر آینه برای کهنانت ابدی در نسلهای ایشان خواهد بود. ۱۶ پس موسی موافق آنچه خداوند او را امر فرموده بود کرد، و همچنین به عمل آورد. ۱۷ و واقع شد در غره ماه اول از سال دوم که مسکن برپا شد، ۱۸ و موسی مسکن را برپا نمود، و پایه هایش را بنهاد و تخته هایش را قایم کرد، و پشت بند هایش را گذاشت، و ستونهایش را برپانمود، ۱۹ و خیمه را بالای مسکن کشید، و پوشش خیمه را بر زیر آن گسترانید، چنانکه خداوند به موسی امر نموده بود. ۲۰ و شهادت را گرفته، آن را در تابوت نهاد، و عصاها را بر تابوت گذارد، و کرسی رحمت را بالای تابوت گذاشت. ۲۱ و تابوت را به مسکن درآورد، و حجاب ستر را آویخته، آن را پیش تابوت شهادت کشید. چنانکه خداوند به موسی امر فرموده بود. ۲۲ و خوان را در خیمه اجتماع به طرف شمالی مسکن، بیرون حجاب نهاد. ۲۳ و نان را به حضور خداوند بر آن ترتیب داد، چنانکه خداوند به موسی امر فرموده بود. ۲۴ و چراغدان را در خیمه اجتماع، مقابل خوان به طرف جنوبی مسکن نهاد. ۲۵ و چراغها را به حضور خداوند گذاشت، چنانکه خداوند به موسی امر فرموده بود. ۲۶ و مذبح زرین را در خیمه اجتماع، پیش حجاب نهاد. ۲۷ و بخور معطر بر آن سوزانید، چنانکه خداوند به موسی امر فرموده بود. ۲۸ و پرده دروازه مسکن را آویخت. ۲۹ و مذبح قربانی سوختنی را پیش دروازه مسکن خیمه اجتماع وضع کرد، و قربانی سوختنی و هدیه را بر آن گذرانید، چنانکه خداوند به موسی امر فرموده بود. ۳۰ و حوض را در میان خیمه اجتماع و مذبح وضع کرده، آب برای شستن در آن بریخت. ۳۱ و موسی و هارون و پسرانش دست و پای خود را در آن شستند. ۳۲ وقتی که به خیمه اجتماع داخل شدند و نزد مذبح آمدند شست و شو کردند، چنانکه خداوند به موسی امر فرموده بود. ۳۳ و صحن را گرداگرد مسکن و مذبح برپا نمود، و پرده دروازه صحن را آویخت. پس موسی کار را به انجام رسانید. ۳۴ آنگاه ابر، خیمه اجتماع را پوشانید و جلال خداوند مسکن را بر ساخت. ۳۵ و موسی نتوانست به خیمه اجتماع داخل شود، زیرا که ابر بر آن ساکن بود، و جلال خداوند مسکن را پیرساخته بود. ۳۶ و چون ابر از بالای مسکن برمی خاست،

۳۹ و از لاجورد و ارغوان و قرمز رختهای بافته شده ساختند، برای خدمت کردن در قدس، و رختهای مقدس برای هارون ساختند، چنانکه خداوند به موسی امر نموده بود. ۲ و ایفود را از طلا و لاجورد و ارغوان و قرمزو کتان نازک تاییده شده، ساخت. ۳ و تنگه های نازک از طلا ساختند و تارها کشیدند تا آنها را در میان لاجورد و ارغوان و قرمز و کتان نازک به صنعت نساج ماهر بیافند. ۴ و کتفهای پیوسته شده برایش ساختند، که بر دو کنار پیوسته شد. ۵ و زنار بسته شده‌ای که بر آن بود از همان پارچه واز همان صنعت بود، از طلا و لاجورد و ارغوان وقرمز و کتان نازک تاییده شده، چنانکه خداوند به موسی امر فرموده بود. ۶ و سنگهای جزع مرصع در دو طوق طلا، و منقوش به نقش خاتم، موافق نامهای بنی اسرائیل درست کردند. ۷ آنها را بر کتفهای ایفود نصب کرد، تا سنگهای یادگاری برای بنی اسرائیل باشد، چنانکه خداوند به موسی امر فرموده بود. ۸ و سینه بند را موافق کار ایفود از صنعت نساج ماهر ساخت، از طلا و لاجورد و ارغوان وقرمز و کتان نازک تاییده شده. ۹ و آن مربع بود وسینه بند را دولا ساختند طولش یک وجب وعرضش یک وجب دولا. ۱۰ و در آن چهار رسته سنگ نصب کردند، رسته‌ای از عقیق سرخ ویاقوت زرد و زمرد. این بود رسته اول. ۱۱ و رسته دوم از بهرمان و یاقوت کبود و عقیق سفید. ۱۲ ورسته سوم از عین الھر و یشم و جمست. ۱۳ ورسته چهارم از زبرجد و جزع و یشب در ترصیعه خود که به دیوارهای طلا احاطه شده بود. ۱۴ وسنگها موافق نامهای بنی اسرائیل دوازده بود، مطابق اسامی ایشان، مثل نقش خاتم، هر یکی به اسم خود برای دوازده سبط. ۱۵ و بر سینه بندزنجیرهای تاییده شده، مثل کار طنابها از طلای خالص ساختند. ۱۶ و دو طوق زرین و دو حلقه زرین ساختند و دو حلقه را بر دو سر سینه بند گذاشتند. ۱۷ و آن دو زنجیر تاییده شده زرین رادر دو حلقه‌ای که بر سرهای سینه بند بود، گذاشتند. ۱۸ و دو سر دیگر آن دو زنجیر را بر دوطوق گذاشتند، و آنها را بر دو کتف ایفود درپیش نصب کردند. ۱۹ و دو حلقه زرین ساختند، آنها را بر دو سر سینه بند گذاشتند، بر کناری که بر طرف اندرونی ایفود بود. ۲۰ و دو حلقه زرین دیگرساختند، و آنها را بر دو کتف ایفود، به طرف پایین، از جانب پیش، مقابل پیوستگیش بالای زنار ایفود گذاشتند. ۲۱ و سینه بند را به حلقه هایش با حلقه های ایفود به نوار لاجوردی بستند، تا بالای زنار ایفود باشد. و سینه بند از ایفود جدا نشود، چنانکه خداوند به موسی امر فرموده بود. ۲۲ و ردای ایفود را از صنعت نساج، تمام لاجوردی ساخت. ۲۳ و دهنه‌ای در وسط ردایود، مثل دهنه زره با حاشیه‌ای گرداگرد دهنه تادریده نشود. ۲۴ و بر دامن ردا، انارها از لاجورد وارغوان و قرمز و کتان تاییده شده ساختند. ۲۵ وزنگوله‌ها از طلای خالص ساختند. و

زنگوله‌ها رادر میان انارها بر دامن ردا گذاشتند، گرداگردش در میان انارها. ۲۶ و زنگوله‌ای و اناری، و زنگوله‌ای واناری گرداگرد دامن ردا برای خدمت کردن، چنانکه خداوند به موسی امر فرموده بود. ۲۷ وپیراهنها را برای هارون و پسرانش از کتان نازک ازصنعت نساج ساختند. ۲۸ و عمامه را از کتان نازک و دستارهای زیبا را از کتان نازک، و زیرجامهای کتانی را از کتان نازک تاییده شده. ۲۹ و کمربند راز کتان نازک تاییده شده، و لاجورد و ارغوان وقرمز از صنعت طراز، چنانکه خداوند به موسی امر فرموده بود. ۳۰ و تنگه افسر مقدس را از طلای خالص ساختند، و بر آن کتانی مثل نقش خاتم مرقوم داشتند: قلدوسیت برای یهوه. ۳۱ و برآن نواری لاجوردی بستند تا آن را بالای عمامه ببندند، چنانکه خداوند به موسی امر فرموده بود. ۳۲ پس همه کار مسکن خیمه اجتماع تمام شد، و بنی اسرائیل ساختند. موافق آنچه خداوند به موسی امر فرموده بود، عمل نمودند. ۳۳ ومسکن خیمه را نزد موسی آوردند، با همه اسبابش و تکمه‌ها و تخته‌ها و پشت بندها وستونها و پایه هایش. ۳۴ و پوشش از پوست قوچ سرخ شده و پوشش از پوست خر و حجاب ستر. ۳۵ و تابوت شهادت و عصاهایش و کرسی رحمت. ۳۶ و خوان و همه اسبابش و نان تقدّمه. ۳۷ و چراغدان طاهر و چراغهایش، چراغهای آراسته شده و همه اسبابش، و روغن برای روشنائی. ۳۸ و مذبح زرین و روغن مسح و بخورومعطر و پرده برای دروازه خیمه. ۳۹ و مذبح برنجین و شبکه برنجین آن، و عصاهایش و همه اسبابش و حوض و پایه‌اش. ۴۰ و پرده های صحن و ستونها و پایه هایش و پرده دروازه صحن، وطنابهایش و میخهایش و همه اسباب خدمت مسکن برای خیمه اجتماع. ۴۱ و رختهای بافته شده برای خدمت قدس، و رخت مقدس برای هارون کاهن، و رختها برای پسرانش تا کهنات نمایند. ۴۲ موافق آنچه خداوند به موسی امر فرموده بود، بنی اسرائیل همچنین تمام کار راساختند. ۴۳ و موسی تمام کارها را ملاحظه کرد، و اینک موافق آنچه خداوند امر فرموده بودساخته بودند، همچنین کرده بودند. و موسی ایشان را برکت داد.

۴۰ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: ۲ «در غره ماه اول مسکن خیمه اجتماع را برپا نما. ۳ و تابوت شهادت را در آن بگذار. وحجاب را پیش تابوت پهن کن. ۴ و خوان رادرآورده، چیزهایی را که می‌باید، بر آن ترتیب نما. و چراغدان را درآور و چراغهایش را آراسته کن. ۵ و مذبح زرین را برای بخور پیش تابوت شهادت بگذار، و پرده دروازه را بر مسکن بیاویز. ۶ و مذبح قربانی سوختنی را پیش دروازه مسکن خیمه اجتماع بگذار. ۷ و حوض را در میان خیمه اجتماع و مذبح بگذار، و آب در آن بریز. ۸ و صحن را گرداگرد برپا کن. و پرده دروازه صحن رابیاویز. ۹ و روغن مسح را گرفته، مسکن را با آنچه در آن است

خوان. ۱۶ و ظروفی را که بر خوان می‌بود از صحنها و کاسه‌ها و برنج و قلابهای آنها و پشت بندهای آنها از نقره. ۱۱ و برای طرف پیاله‌ها و جامهای که بدانها هدایای ریختنی می‌ریختند، از طلای شمالی صد ذراعی بود، و ستونهای آنها بیست از برنج، و قلابهای خالص ساخت. ۱۷ و چراغدان را از طلای خالص ساخت. ستونها و پشت بندهای آنها از نقره بود. ۱۲ و برای طرف غربی، از چرخکاری، چراغدان را ساخت، و پایه‌اش و شاخه‌هایش و پیاله پرده‌های پنجاه ذراعی بود، و ستونهای آنها ده و پایه‌های آنها هایش و سیبهایش و گلهایش از همین بود. ۱۸ و از دو طرفش ده، و قلابها و پشت بندهای ستونها از نقره بود. ۱۳ و برای طرف شش شاخه بیرون آمد، یعنی سه شاخه چراغدان از یک طرف، شرقی به سمت طلوع، پنجاه ذراعی بود. ۱۴ و پرده‌های یک و سه شاخه چراغدان از طرف دیگر. ۱۹ و سه پیاله بادامی با طرف دروازه پانزده ذراعی بود، ستونهای آنها سه و پایه‌های آنها سیبی و گلی در یک شاخه، و سه پیاله بادامی و سیبی و گلی بر سه. ۱۵ و برای طرف دیگر دروازه صحن از این طرف و از آن شاخه دیگر، و همچنین برای شش شاخه‌ای که از چراغدان بیرون طرف پرده‌ها پانزده ذراعی بود، ستونهای آنها سه و پایه‌های آنها می‌آمد. ۲۰ و بر چراغدان چهار پیاله بادامی با سیبها و گلهای آن. سه. ۱۶ همه پرده‌های صحن به هر طرف از کتان نازک تابیده ۲۱ و سیبی زیر دو شاخه آن، و سیبی زیر دو شاخه آن، و سیبی شده بود. ۱۷ و پایه‌های ستونها از برنج بود، و قلابها و پشت زیر دو شاخه آن، برای شش شاخه‌ای که از آن بیرون می‌آمد. بندهای ستونها از نقره، و پوشش سرهای آنها از نقره، و جمیع ۲۲ سیبهای آنها و شاخه‌های آنها از همین بود، یعنی همه از ستونهای صحن به پشت بندهای نقره پیوسته شده بود. ۱۸ و پرده یک چرخکاری طلای خالص. ۲۳ و هفت چراغ و گلگیرهایش دروازه صحن از صنعت طراز از لاجورد و ارغوان و قرمز و کتان و سینیهایش را از طلای خالص ساخت. ۲۴ از یک وزنه طلای نازک تابیده شده بود. طولش بیست ذراع، و بلندیش به عرض پنج خالص آن را با همه اسبابش ساخت. ۲۵ و مذبح بخور را از ذراع موافق پرده‌های صحن. ۱۹ و ستونهای آنها چهار، و پایه‌های چوب شطیم ساخت، طولش یک ذراع، و عرضش یک ذراع‌های برنجین آنها چهار، و قلابهای آنها از نقره، و پوشش سرهای مربع، و بلندیش دو ذراع، و شاخهایش از همان بود. ۲۶ و آن را به آنها و پشت بندهای آنها از نقره بود. ۲۰ و همه میخهای مسکن و طلای خالص پوشانید، یعنی سطحش و طرفهای گرداگردش، و صحن، به هر طرف از برنج بود. ۲۱ این است حساب مسکن، شاخهایش، و تاجی گرداگردش از طلای خالص ساخت. ۲۷ و یعنی مسکن شهادت، چنانکه حسب فرمان موسی به خدمت دوحلقه زین برایش زیر تاج بر دو گوشه‌اش بر دو طرفش ساخت، تا لایوان، به توسط ایتمار بن هارون کاهن حساب آن گرفته شد. خانه‌های عصاها باشد برای برداشتنش به آنها. ۲۸ و عصاها را از ۲۲ و بصلیل بن اوری بن حور از سبطیهودا، آنچه را که خداوند به چوب شطیم ساخته، آنها را به طلا پوشانید. ۲۹ و روغن مسح موسی امر فرموده بود بساخت. ۲۳ و با وی اهوئیل بن اخیسامک از سبط دان بود، نقاش و مختار و طراز در لاجورد و ارغوان و قرمز و مقدس و بخور معطر طاهر را از صنعت عطار ساخت.

۳۸ و مذبح قربانی سوختنی را از چوب شطیم ساخت. طولش پنج ذراع، و عرضش پنج ذراع مربع، و بلندیش سه ذراع. ۲ و شاخهایش را بر چهار گوشه‌اش ساخت. شاخهایش از همان بود و آن را از برنج پوشانید. ۳ و همه اسباب مذبح را ساخت، یعنی: دیگها و خاک اندازها و کاسه‌ها و چنگالها و مجمرها و همه ظروفش را از برنج ساخت. ۴ و برای مذبح، آتش دانی مشبک از برنج ساخت، که زیر حاشیه‌اش بطرف پایین تا نصفش برسد. ۵ و چهار حلقه برای چهار سر آتش دان برنجین ریخت، تا خانه‌های عصاها باشد. ۶ و عصاها را از چوب شطیم ساخته، آنها را به برنج پیوشانید. ۷ و عصاها را در حلقه‌ها بر دو طرف مذبح گذرانید، برای برداشتنش به آنها، و مذبح را از چوبها محوفا ساخت. ۸ و حوض را از برنج ساخت، و پایه‌اش را از برنج از آینه‌های زنانی که نزد دروازه خیمه اجتماع برای خدمت جمع می‌شدند. ۹ و صحن را ساخت که برای طرف جنوبی به سمت یمانی. پرده‌های صحن از کتان نازک تابیده شده صد ذراعی بود. ۱۰ ستونهای آنها بیست بود، و پایه‌های آنها بیست بود، از

آوردن کار خدمت قدس آورده بودند، از حضور موسی برداشتند، و برای هر دو در هردو گوشه کرد. ۳۰ پس هشت تخته بود، و پایه هربامداد هدایای تبرعی دیگر نزد وی می‌آوردند. ۴ و همه دانایانی های آنها از نقره شانزده پایه، یعنی دو پایه زیر هرتخته. ۳۱ و که هر گونه کار قدس رامی ساختند، هر یک از کار خود که در پشت بندها از چوب شطیم ساخت، یعنی پنج برای تخته های آن مشغول می‌بود، آمدند. ۵ و موسی را عرض کرده، گفتند: «قوم یک جانب مسکن، ۳۲ و پنج پشت بند برای تخته های جانب زیاده از آنچه لازم است برای عمل آن کاری که خداوند فرموده است که ساخته شود، می‌آورند.» ۶ و موسی فرمود تا در اردو ندا مسکن. ۳۳ و پشت بند وسطی را ساخت تا در میان تخته‌ها از کرده، گویند که «مردان و زنان هیچ کاری دیگر برای هدایای سر تا سر بگذرد. ۳۴ تخته‌ها را به طلا پوشانید، و حلقه های آنها قدس نکنند.» پس قوم از آوردن بازداشته شدند. ۷ و اسباب برای را از طلا ساخت تا برای پشت بندها، خانه‌ها باشد، و پشت بندها انجام تمام کار، کافی، بلکه زیاده بود. ۸ پس همه دانادلانی که را به طلا پوشانید. ۳۵ و حجاب را از لاجورد و ارغوان و قرمز و در کار اشتغال داشتند، ده پرده مسکن را ساختند، از کتان نازک کتان نازک تاییده شده ساخت، و آن را با کرویوان از صنعت نساج تاییده شده و لاجورد و ارغوان و قرمز، و آنها را با کرویوان از صنعت ماهر ترتیب داد. ۳۶ و چهار ستون از چوب شطیم برایش ساخت، نساج ماهر ترتیب دادند. ۹ طول هر پرده بیست و هشت ذراع، و آنها را به طلا پوشانید و قلابهای آنها از طلا بود، و برای آنها چهار عرض هر پرده چهار ذراع. همه پرده‌ها را یک اندازه بود. ۱۰ و پنج پایه نقره ریخت. ۳۷ و پرده‌ای برای دروازه خیمه از لاجورد و پرده را با یکدیگر ببیوست، و پنج پرده را با یکدیگر ببیوست، ۱۱ و ارغوان و قرمز و کتان نازک تاییده شده از صنعت طراز بساخت. بر لب یک پرده در کنار ببیوستگی اش مادگیهای لاجورد ساخت، ۳۸ و پنج ستون آن و قلابهای آنها را ساخت و سرها و عصاهای و همچنین در لب پرده بیرونی در ببیوستگی دوم ساخت. ۱۲ و در آنها را به طلا پوشانید و پنج پایه آنها از برنج بود.

۳۷ و بصلیل، تابوت را از چوب شطیم ساخت، طولش دو ذراع و نیم، و عرضش یک ذراع و نیم، و بلندیش یک ذراع و نیم. ۲ و آن را به طلای خالص از درون و بیرون پوشانید. و برای آن تاجی از طلا بر طرفش ساخت. ۳ و چهار حلقه زرین برای چهارقایمه‌اش بریخت، یعنی دو حلقه بر یک طرفش و دو حلقه بر طرف دیگر. ۴ و دو عصا از چوب شطیم ساخته، آنها را به طلا پوشانید. ۵ و عصاهارا در حلقه‌ها بر دو جانب تابوت گذرانید، برای برداشتن تابوت. ۶ و کرسی رحمت را از طلای خالص ساخت. طولش دو ذراع و نیم، و عرضش یک ذراع و نیم. ۷ و دو کروی از طلا ساخت. و آنها را بر هر دو طرف کرسی رحمت از چرخکاری ساخت. ۸ یک کروی بر این طرف و کروی دیگر بر آن طرف، و از کرسی رحمت، کرویوان را بر هر دو طرفش ساخت. ۹ و کرویوان بالهای خود را بر زیر آن پهن می‌کردند، و به بالهای خویش کرسی رحمت را می‌پوشانیدند، و رویهای ایشان به سوی یکدیگر می‌بود، یعنی رویهای کرویوان به جانب کرسی رحمت می‌بود. ۱۰ و خوان را از چوب شطیم ساخت. طولش دو ذراع، و عرضش یک ذراع، و بلندیش یک ذراع و نیم. ۱۱ و آن را به طلای خالص پوشانید، و تاجی زرین گرداگردش ساخت. ۱۲ و حاشیه‌ای به مقدار چهار انگشت گرداگردش ساخت، و تاجی زرین گرداگرد حاشیه ساخت. ۱۳ و چهار حلقه زرین برایش ریخت، و حلقه‌ها را بر چهار گوشه‌ای که بر چهار قایمه‌اش بود گذاشت. ۱۴ و حلقه‌ها مقابل حاشیه بود، تا خانه های عصاهای باشد، برای برداشتن خوان. ۱۵ و دو عصا را از چوب شطیم ساخته، آنها را به طلا پوشانید، برای برداشتن

خداوند به موسی گفت: «این سخنان را تو بنویس، زیرا که به و پایه‌اش، ۱۷ پرده های صحن و ستونهایش و پایه های آنها و حسب این سخنان، عهد با تو و با اسرائیل بسته‌ام.» ۲۸ و چهل پرده دروازه صحن، ۱۸ و میخهای مسکن و میخهای صحن روز و چهل شب آنجا نزد خداوند بوده، نان نخورد و آب ننوشید و و طنابهای آنها، ۱۹ و رختهای بافته شده برای خدمت قدس، اوسنخان عهد، یعنی ده کلام را بر لوحها نوشت. ۲۹ و چون رخت مقدس هارون کاهن، و رختهای پسرانش راتا کهنات موسی از کوه سینا بزمیر می‌آمد، و دو لوح سنگی در دست موسی نمایند. ۳۰ پس تمامی جماعت بنی اسرائیل از حضور موسی بیرون بود، هنگامی که از کوه بزمیر می‌آمد، واقع شد که موسی ندانست شدند. ۳۱ و هرکه دلش او را ترغیب کرد، و هرکه روحش او را با که به سبب گفتگوی با او پوست چهره وی می‌درخشید. ۳۰ اما اراده گردانید، آمدند و هدیه خداوند را برای کار خیمه اجتماع، و هارون و جمیع بنی اسرائیل موسی را دیدند که اینک پوست چهره برای تمام خدمتش و برای رختهای مقدس آوردند. ۳۲ مردان و اومی درخشید. پس ترسیدند که نزدیک او بیایند. ۳۱ و موسی زنان آمدند، هرکه از دل راغب بود، و حلقه های بینی و گوشواره ها ایشان را خواند، و هارون و همه سرداران جماعت نزد او برگشتند، و انگشتریها و گردن بندها و هر قسم آلات طلا آوردند، و هرکه و موسی بدیشان سخن گفت. ۳۲ و بعد از آن همه بنی اسرائیل هدیه طلا برای خداوند گذرانیده بود. ۲۳ و هرکسی که لاجورد و نزدیک آمدند، و آنچه خداوند در کوه سینا بدو گفته بود، بدیشان ارغوان و قرمز و کتان نازک و پشم بز و پوست قوچ سرخ شده و امر فرمود. ۳۳ و چون موسی از سخن گفتن با ایشان فارغ شد، پوست خز زنداو یافت شد، آنها را آورد. ۲۴ هرکه خواست هدیه نقابی بر روی خود کشید. ۳۴ و چون موسی به حضور خداوند نقره و برنج بیاورد، هدیه خداوند را آورد، و هرکه چوب شطیم برای داخل می‌شد که با وی گفتگو کند، نقاب را برمی داشت تا هر کار خدمت نزد او یافت شد، آن را آورد. ۲۵ و همه زنان دانادل بیرون آمدن او. پس بیرون آمده، آنچه به وی امر شده بود، به به دستهای خود می‌رشتند، و رشته شده را از لاجورد و ارغوان و قرمز بنی اسرائیل می‌گفت. ۳۵ و بنی اسرائیل روی موسی را می‌دیدند که و کتان نازک، آوردند. ۲۶ و همه زنانی که دل ایشان به حکمت پوست چهره او می‌درخشید. پس موسی نقاب را به روی خود باز می‌کشید، تا وقتی که برای گفتگوی او می‌رفت.

۳۵ و موسی تمام جماعت بنی اسرائیل را جمع کرده، بدیشان گفت: «این است سخنانی که خداوند امر فرموده است که آنها را بکنی: ۲ شش روز کار کرده شود، و در روز هفتمین، سبت آرامی مقدس خداوند برای شماسه؛ هرکه در آن کاری کند، کشته شود. ۳ در روز سبت آتش در همه مسکنهای خود می‌فرزید.» ۴ و موسی تمامی جماعت بنی اسرائیل را خطاب کرده، گفت: «این است امری که خداوند فرموده، و گفته است: ۵ از خودتان هدیه‌ای برای خداوند بگیرید. هرکه از دل راغب است، هدیه خداوند را از طلا و نقره و برنج بیاورد، ۶ و از لاجورد و ارغوان و قرمز و کتان نازک و پشم بز، ۷ و پوست قوچ سرخ شده و پوست خز و چوب شطیم، ۸ و روغن برای روشنایی، و عطریات برای روغن مسح و برای بخور معطر، ۹ و سنگهای جزع و سنگهای ترصیع برای ایفود و سینه بند. ۱۰ و همه داندالان از شما بیایند و آنچه را خداوند امر فرموده است، بسازند. ۱۱ مسکن و خیمه‌اش و پوشش آن و تکمه هایش و تخته هایش و پشت بند هایش و ستونهایش و پایه هایش، ۱۲ و تابوت و عصاهایش و کرسی رحمت و حجاب ستر، ۱۳ و خوان و عصاهایش و کل اسبابش و نان تقدیمه، ۱۴ و چراغدان برای روشنایی و اسبابش و چراغهایش و روغن برای روشنایی، ۱۵ و مذبح بخور و عصاهایش و روغن مسح و بخور معطر، و پرده دروازه برای درگاه مسکن، ۱۶ و مذبح قربانی سوختنی و شبکه برنجین آن، و عصاهایش و کل اسبابش و حوض

۳۶ «و بصلیل و اهولیب و همه داندالانی که خداوند حکمت و فطانت بدیشان داده است، تا برای کردن هر صنعت خدمت قدس، ماهر باشند، موافق آنچه خداوند امر فرموده است، کار بکنند.» ۲ پس موسی، بصلیل و اهولیب و همه داندالانی را که خداوند در دل ایشان حکمت داده بود، و آنان را که دل ایشان، ایشان را راغب ساخته بود که برای کردن کار نزدیک بیایند، دعوت کرد. ۳ و همه هدایایی را که بنی اسرائیل برای بجا

قوم، ستون ابر را بر در خیمه ایستاده می‌دیدند، همه قوم برخاسته، بلکه خطایای پدران را بر پسران و پسران پسران ایشان تا پشت هر کس به در خیمه خود سجده می‌کرد. ۱۱ و خداوند با موسی سوم و چهارم خواهد گرفت. ۸ و موسی به زودی رو به زمین روبرو سخن می‌گفت، مثل شخصی که با دوست خود سخن نهاده، سجده کرد. ۹ و گفت: «ای خداوند اگر فی الحقیقه گوید. پس به اردو بر می‌گشت. اما خادم او یوشع بن نون جوان، منظور نظر تو شده‌ام، مستدعی آنکه خداوند در میان ما بیاید، زیرا از میان خیمه بیرون نمی‌آمد. ۱۲ و موسی به خداوند گفت: که این قوم گردنکش می‌باشند، پس خطا و گناه ما را بیاور و ما «اینک تو به من می‌گویی: این قوم را ببر. و تو مرا خبر نمی‌را میراث خود بساز». ۱۰ گفت: «اینک عهدی می‌بندم و در دهی که همراه من که را می‌فرستی. و تو گفته‌ای، تو را به نام نظرتامی قوم تو کارهای عجیب می‌کنم، که در تمامی جهان و در می‌شناسم، و ایض در حضور من فیض یافته‌ای. ۱۳ الان اگر جمیع امتها کرده نشده باشد، و تمامی این قومی که تو در میان فی الحقیقه منظور نظر توشده‌ام، طریق خود را به من بیاموز تا تو ایشان هستی، کارخداوند را خواهند دید، زیرا که این کاری که با رابشناسم، و در حضور تو فیض یابم، و ملاحظه بفرما که این توخواهم کرد، کاری هولناک است. ۱۱ آنچه را من امروز به طایفه، قوم تو می‌باشند». ۱۴ گفت: «روی من خواهد آمد و تو امر می‌فرمایم، نگاه دار. اینک من از پیش روی تو اموریان و تو را آرامی خواهم بخشید». ۱۵ به وی عرض کرد: «هر گاه کنعانیان و حتیان و فرزانی و حویان و یبوسیان را خواهم راند. روی تونیا، ما را از اینجا ببر. ۱۶ زیرا به چه چیز معلوم می‌شود ۱۲ با حذر باش که با ساکنان آن زمین که تو بدانجا می‌روی، عهد که من و قوم تو منظور نظر تو شده‌ایم، آیانه از آمدن تو با ما؟ نبندی، می‌اد در میان شما دامی باشد. ۱۳ بلکه مذبحهای ایشان پس من و قوم تو از جمیع قومهایی که بر روی زمینند، ممتاز را منهدم سازید، و بنهای ایشان را بشکنید و اشیریم ایشان را قطع خواهیم شد». ۱۷ خداوند به موسی گفت: «این کار را نیز که نمایند. ۱۴ زهارخدا را غیر از عبادت نمما، زیرا بیهو که نام اوغیر گفته‌ای خواهم کرد، زیرا که در نظر من فیض یافته‌ای و تو را بنام است، خدای غیور است. ۱۵ زهار با ساکنان آن زمین عهد می‌شناسم». ۱۸ عرض کرد: «مستدعی آنکه جلال خود را به من مبند، والا از عقب خدایان ایشان زنا می‌کنند، و نزد خدایان بنمایی». ۱۹ گفت: «من تمامی احسان خود را پیش روی تومی ایشان قربانی می‌گذرانند، و تو را دعوت می‌نمایند و از قربانی گذرانم و نام بیهو را پیش روی تو ندا می‌کنم، و رافت می‌کنم بر های ایشان می‌خوری. ۱۶ و از دختران ایشان برای پسران خود هرکه رثوف هستم و رحمت خواهم کرد بر هرکه رحیم هستم. می‌گیری، و چون دختران ایشان از عقب خدایان خود زنا کنند، ۲۰ و گفت روی مرا نمی‌توانی دید، زیرا انسان نمی‌تواند مرا آنگاه پسران شما را در پیروی خدایان خود مرتکب زنا خواهند ببیند و زنده بماند». ۲۱ و خداوند گفت: «اینک مقامی نزد من نمود. ۱۷ خدایان ریخته شده برای خویشتن مساز. ۱۸ عید فطیر است. پس بر صخره بایست. ۲۲ و واقع می‌شود که چون جلال را نگاه دار، و هفت روز نان فطیر چنانکه تو را امر فرمودم، در من می‌گذرد، تو را در شکاف صخره می‌گذارم، و تو را به‌دست وقت معین در ماه ایب بخور، زیرا که در ماه ایب از مصر بیرون خودخواهم پوشانید تا عبور کنم. ۲۳ پس دست خود را خواهم آمدم. ۱۹ هرکه رحم را گشاید، از آن من است و هرکه نخست برداشت تا قفای مرا ببینی، اما روی من دیده نمی‌شود».

۳۴ و خداوند به موسی گفت: «دو لوح سنگی مثل اولین برای خود بتراش، و سخنانی را که بر لوح های اول بود و شکستی براین لوح‌ها خواهم نوشت. ۲ و بامدادان حاضر شوو صبحگاهان به کوه سینا بالا بیا، و در آنجا نزد من بر قله کوه بایست. ۳ و هیچکس با تو بالا نیاید، و هیچکس نیز در تمامی کوه دیده نشود، و گله و رمه نیز به طرف این کوه چرا نکند». ۴ پس موسی دو لوح سنگی مثل اولین تراشید و بامدادان برخاسته، به کوه سینا بالا آمد، چنانکه خداوند او را امر فرموده بود، و دو لوح سنگی را به‌دست خود برداشت. ۵ و خداوند در ابر نازل شده، در آنجا با وی بایستاد، و به نام خداوند ندا درداد. ۶ و خداوند پیش روی وی عبور کرده، ندا درداد که «بیهو، بیهو، خدای رحیم و رثوف و دیرخشم و کثیر احسان و وفا، ۷ نگاه دارنده رحمت برای هزاران، و آمرزنده خطا و عصیان و گناه، لکن گناه را هرگز بی‌سزا نخواهد گذاشت،

زودی از آن طریق که بدیشان امر فرموده‌ام، انحراف ورزیده، گوساله جمیع بنی لاوی نزد وی جمع شدند. ۲۷ او بدیشان گفت: ریخته شده برای خویشتن ساخته‌اند، و نزد آن سجده کرده، و قربانی «یهوه» خدای اسرائیل، چنین می‌گویند: هر کس شمشیر خود را بر گذرانیده، می‌گویند که ای اسرائیل این خدایان تو می‌باشند که تو را ران خویش بگذارد، و از دروازه تا دروازه اردوآمد و رفت کند، و هر از زمین مصر بیرون آورده‌اند.» ۹ و خداوند به موسی گفت: «این کس برادر خود و دوست خویش و همسایه خود را بکشد.» ۲۸ و قوم را دیده‌ام و اینک قوم گردنکش می‌باشند. ۱۰ و اکنون مرا بگذار بنی لاوی موافق سخن موسی کردند. و در آن روز قریب سه هزار تا خشم من بر ایشان مشتعل شده، ایشان را هلاک کنم و تو را نفر از قوم افتادند. ۲۹ و موسی گفت: «امروز خویشتن را برای قوم عظیم خواهم ساخت.» ۱۱ پس موسی نزد یهوه، خدای خود خداوند تخصیص نمایید. حتی هر کس به پسر خود و به برادر تضرع کرده، گفت: «ای خداوند چرا خشم تو بر قوم خود که با خویش، تا امروز شما را برکت دهد.» ۳۰ و بامدادان واقع شد قوت عظیم و دست زورآور از زمین مصر بیرون آورده‌ای، مشتعل شده که موسی به قوم گفت: «شما گناهی عظیم کرده‌اید. اکنون نزد است؟ ۱۲ چرا مصریان این سخن گویند که ایشان را برای بدی خداوند بالا می‌روم، شاید گناه شما را کفار کنم.» ۳۱ پس موسی بیرون آورد، تا ایشان را در کوهها بکشد، و از روی زمین تلف کند؟ به حضور خداوند برگشت و گفت: «آه، این قوم گناهی عظیم پس از شدت خشم خود برگرده، و از این قصد بدی قوم خویش رجوع فرما. ۱۳ بندگان خود ابراهیم و اسحاق و اسرائیل را بیادآور، ایشان را می‌آمیزی و اگر نه مرا از قدرت که نوشته‌ای، محو ساز.» که برای ایشان به ذات خود قسم خورده، بدیشان گفتی که ذریه ۳۳ خداوند به موسی گفت: «هر که گناه کرده است، او را از دفتر شما را مثل ستارگان آسمان کثیر گردانم، و تمامی این زمین را که خود محو سازم. ۳۴ و اکنون برو و این قوم را بدانجایی که به درباره آن سخن گفتم به ذریه شما بخشم، تا آن را متصرف تو گفتم، راهنمایی کن. اینک فرشته من پیش روی تو خواهد شوند تا ایدالاباد.» ۱۴ پس خداوند از آن بدی که گفته بود که به قوم خود برساند، رجوع فرمود. ۱۵ آنگاه موسی برگشته، از کوه به زیر آمد، و دود لوح شهادت به دست وی بود، و لوحها به هر دو طرف نوشته بود، بدین طرف و بدان طرف مرقوم بود. ۱۶ و لوحها صنعت خدا بود، و نوشته، نوشته خدا بود، منقوش بر لوحها. ۱۷ و چون یوشع آواز قوم را که می‌خروشیدند شنید، به موسی گفت: «در اردو صدای جنگ است.» ۱۸ گفت: «صدای خروش ظفر نیست، و صدای خروش شکست نیست، بلکه آواز مغنیان را من می‌شنوم.» ۱۹ و واقع شد که چون نزدیک به اردو رسید، و گوساله و رقص کنندگان را دید، خشم موسی مشتعل شد، و لوحها را از دست خود افکنده، آنها را زیر کوه شکست. ۲۰ و گوساله‌ای را که ساخته بودند گرفته، به آتش سوزانید، و آن را خرد کرده، نرم ساخت، و بر روی آب پاشیده، بنی اسرائیل را نوشانید. ۲۱ و موسی به هارون گفت: «این قوم به تو چه کرده بودند که گناه عظیمی بر ایشان آورده‌؟» ۲۲ هارون گفت: «خشم آقام افروخته نشود، تو این قوم را می‌شناسی که مایل به بدی می‌باشند. ۲۳ و به من گفتند، برای ما خدایان بساز که پیش روی ما بخرامند، زیرا که این مرد، موسی، که ما را از زمین مصر بیرون آورده است، نمی‌دانیم او را چه شده. ۲۴ بدیشان گفتم هر که را طلا باشد آن را بیرون کند، پس به من دادند، و آن را در آتش انداختم و این گوساله بیرون آمد.» ۲۵ و چون موسی قوم را دید که بی‌لگام شده‌اند، زیرا که هارون ایشان را برای رسوایی ایشان در میان دشمنان ایشان بی‌لگام ساخته بود، ۲۶ آنگاه موسی به دروازه اردو ایستاده، گفت: «هر که به طرف خداوند باشد، نزد من آید.» پس

۳۳ و خداوند به موسی گفت: «روانه شده، از اینجا کوچ کن، تو و این قوم که از زمین مصر برآورده‌ای، بدان زمینی که برای ابراهیم، اسحاق و یعقوب قسم خورده، گفتم آن را به ذریه تو عطا خواهم کرد. ۲ و فرشته‌ای پیش روی تو می‌فرستم، و کنعانیان و اموریان و حتیان و فرزای و حویان و یبوسی را بیرون خواهم کرد. ۳ به زمینی که به شیر و شهد جاری است، زیرا که در میان شما نمی‌آیم، چونکه قوم گردن کش هستی، مبادا تو را در بین راه هلاک سازم.» ۴ و چون قوم این سخنان بد را شنیدند، ماتم گرفتند، و هیچکس زیور خود را برخود نهد. ۵ و خداوند به موسی گفت: «بنی اسرائیل را بگو: شما قوم گردن کش هستید؛ اگر لحظه‌ای در میان توایم، همانا تو را هلاک سازم. پس اکنون زیور خود را از خود بیرون کن تا بدانم با تو چه کنم.» ۶ پس بنی اسرائیل زیورهای خود را از جبل حورب از خود بیرون کردند. ۷ و موسی خیمه خود را برداشته، آن را بیرون لشکرگاه، دور از اردو زد، و آن را «خیمه اجتماع» نامید. و واقع شد که هر که طالب یهوه می‌بود، به خیمه اجتماع که خارج لشکرگاه بود، بیرون می‌رفت. ۸ و هنگامی که موسی به سوی خیمه بیرون می‌رفت، تمامی قوم برخاسته، هر یکی به در خیمه خود می‌ایستاد، و در عقب موسی می‌نگریست تا داخل خیمه می‌شد. ۹ و چون موسی به خیمه داخل می‌شد، ستون ابر نازل شده، به در خیمه می‌ایستاد، و خدا با موسی سخن می‌گفت. ۱۰ و چون تمامی

بنی اسرائیل یادگاری به حضور خداوند باشد، و بجهت جانهای چوب، تا در هر صنعتی اشتغال نماید. ۶ و اینک من، اهو لیاب ایشان کفاره کند.» ۱۷ و خداوند به موسی خطاب کرده، گفت: بن اخیسامک را از سبط دان، انباز او ساخته‌ام، و دردل همه ۱۸ «حوضی نیز برای شستن از برنج بساز، و پایه‌اش از برنج و آن را دانادلان حکمت بخشیده‌ام، تا آنچه را به تو امر فرموده‌ام، بسازند. در میان خیمه اجتماع و مذبح بگذار، و آب در آن بریز. ۱۹ و ۷ خیمه اجتماع و تابوت شهادت و کرسی رحمت که بر آن هارون و پسرانش دست و پای خود را از آن بشویند. ۲۰ هنگامی است، و تمامی اسباب خیمه، ۸ و خوان و اسبابش و چراغدان که به خیمه اجتماع داخل شوند، به آب بشویند، مبدا بمیرند. طاهر و همه اسبابش و مذبح بخور، ۹ و مذبح قربانی سوختنی و وقتی که برای خدمت کردن و سوزاندن قربانی‌های آتشین همه اسبابش، و حوض و پایه‌اش، ۱۰ و لباس خدمت و لباس بجهت خداوند به مذبح نزدیک آیند، ۲۱ آنگاه دست و پای مقدس برای هارون کاهن، و لباس پسرانش بجهت کهنات، ۱۱ و خود را بشویند، مبدا بمیرند. و این برای ایشان، یعنی برای او و روغن و مسح و بخور معطر بجهت قدس، موافق آنچه به تو امر ذریش، نسل بعدنسل فریضه ابدی باشد.» ۲۲ و خداوند موسی فرموده‌ام، بسازند.» ۱۲ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: را خطاب کرده، گفت: ۲۳ «و تو عطریات خاص بگیر، از مر ۱۳ «و تو بنی اسرائیل را مخاطب ساخته، بگو: البته سبت‌های مرا چکیده پانصد مثقال، و از دارچینی معطر، نصف آن، دوپست و نگاه دارید. زیرا که این در میان من و شما در نسلهای شما آیینی پنجاه مثقال، و از قصب الذریره، دوپست و پنجاه مثقال. ۲۴ و خواهد بود تا بدانید که من یهوه هستم که شما را تقدیس می‌کنم. از سلیخه پانصد مثقال موافق مثقال قدس، و از روغن زیتون یک ۱۴ پس سبت را نگاه دارید، زیرا که برای شما مقدس است، هرکه هین. ۲۵ و از آنها روغن مسح مقدس را بساز، عطری که از آن را بی‌حرمت کند، هرآینه کشته شود، و هرکه در آن کار کند، صنعت عطار ساخته شود، تا روغن مسح مقدس باشد. ۲۶ و آن شخص از میان قوم خود منقطع شود. ۱۵ شش روز کار کرده خیمه اجتماع و تابوت شهادت را بدان مسح کن. ۲۷ و خوان را شود، و در روز هفتم سبت آرام و مقدس خداوند است. هرکه در با تمامی اسبابش، و چراغدان را با اسبابش، و مذبح بخور، ۲۸ و روز سبت کار کند، هرآینه کشته شود. ۱۶ پس بنی اسرائیل سبت مذبح قربانی سوختنی را با همه اسبابش، و حوض را با پایه‌اش. را نگاه بدارند، نسل بعد نسل سبت را به عهد ابدی مرعی دارند. ۲۹ و آنها را تقدیس نما، تا قدس اقداس باشد. هرکه آنها را لمس ۱۷ این در میان من و بنی اسرائیل آیینی ابدی است، زیرا که در نمایند مقدس باشد. ۳۰ و هارون و پسرانش را مسح نموده، ایشان شش روز، خداوند آسمان و زمین را ساخت و در روز هفتمین آرام را تقدیس نما، تا برای من کهنات کنند. ۳۱ و بنی اسرائیل را فرموده، استراحت یافت.» ۱۸ و چون گفتگو را با موسی در کوه خطاب کرده، بگو: این است روغن مسح مقدس برای من در سیناپایان برد، دو لوح شهادت، یعنی دو لوح سنگ مرقوم به نسلهای شما. ۳۲ و بر بدن انسان ریخته نشود، و مثل آن موافق انگشت خدا را به وی داد.

ترکیب مسازید، زیرا که مقدس است و نزد شما مقدس خواهد بود. ۳۲ و چون قوم دیدند که موسی در فرود آمدن از کوه تاخیر نمود، قوم نزد هارون جمع شده، وی را گفتند: «برخیز و برای ما خدایان بساز که پیش روی ما بخرامند، زیرا این مرد، موسی، که ما را از زمین مصر بیرون آورد، نمی‌دانیم او را چه شده است.» ۲ هارون بدیشان گفت: «گوشواره‌های طلا را که در گوش زنان و پسران و دختران شماست، بیرون کرده، نزد من بیاورید.» ۳ پس تمامی گوشواره‌های زرین را که در گوشهای ایشان بود بیرون کرده، نزد هارون آوردند. ۴ و آنها را از دست ایشان گرفته، آن را با قلم نقش کرد، و از آن گوساله ریخته شده ساخت، و ایشان گفتند: «ای اسرائیل این خدایان تو می‌باشند، که تو را از زمین مصر بیرون آوردند.» ۵ و چون هارون این را بدید، مذبحی پیش آن بنا کرد و ۳۳ هرکه مثل آن ترکیب نماید، و هرکه چیزی از آن بر شخصی بیگانه بمالد، از قوم خود منقطع شود.» ۳۴ و خداوند به موسی گفت: «عطریات بگیر، یعنی میعه و اظفار و قته و از این عطریات با کندر صاف حصه‌ها مساوی باشد. ۳۵ و از اینها بخور بساز، عطری از صنعت عطار نمکین و مصفی و مقدس. ۳۶ و قدری از آن را نرم بکوب، و آن را پیش شهادت در خیمه اجتماع، جایی که با توملاقات می‌کنم بگذار، و نزد شما قدس اقداس باشد. ۳۷ و موافق ترکیب این بخور که می‌سازی، دیگری برای خود مسازید؛ نزد تو برای خداوند مقدس باشد. ۳۸ هرکه مثل آن را برای بوییدن بسازد، از قوم خود منقطع شود.»

۳۱ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: ۲ «آگاه باش هارون ندا در داده، گفت: «فردا عید یهوه می‌باشد.» ۶ و بامدادان بصلیل بن اوری بن حور را از سبط یهودا به نام خوانده‌ام. ۳ و برخاسته، قربانی‌های سوختنی گذرانیدند، و هدایای سلامتی او را به روح خدا پر ساخته‌ام، و به حکمت و فهم و معرفت و آوردند، و قوم برای خوردن و نوشیدن نشستند، و بجهت لعب برپا هر هنری، ۴ برای اختراع مخترعات، تادر طلا و نقره و برنج شدند. ۷ و خداوند به موسی گفت: «روانه شده، بیز برو، زیرا که کار کند. ۵ و برای تراشیدن سنگ و ترصیع آن و درودگری این قوم تو که از زمین مصر بیرون آورده‌ای، فاسد شده‌اند. ۸ و به

روغن مسح گرفته، آن را برهارون و رخت وی و بر پسرانش و رخت پسرانش با وی بپاش، تا او و رختش و پسرانش و رخت پسرانش با وی تقدیس شوند. ۲۲ پس بیه قوچ را، و دنبه و پیچی که احشا را می پوشاند، و سفیدی جگر، و دو گرده و پیچی که بر آنهاست، تا آنجا به تو سخن گویم. ۴۳ و در آنجا با بنی اسرائیل ملاقات و ساق راست را بگیر، زیرا که قوچ، قربانی تخصیص است. ۲۳ و می کنم، تا از جلال من مقدس شود. ۴۴ و خیمه اجتماع و یک گرده نان و یک قرص نان روغنی، و یک رقیق از سبب نان فطیر را که به حضور خداوند است، ۲۴ و این همه را به دست هارون و به دست پسرانش بده، و آنها را برای هدیه جنبانیدنی به حضور خداوند بچینان. ۲۵ و آنها را از دست ایشان گرفته، ایشان هستم، که ایشان را از زمین مصر بیرون آورده ام، تا در میان برای قربانی سوختنی بر مذبح بسوزان، تا برای خداوند عطر خوشبو باشد، زیرا که این قربانی آتشین خداوند است. ۲۶ و سینه قوچ قربانی تخصیص را که برای هارون است گرفته، آن را برای هدیه جنبانیدنی به حضور خداوند بچینان. و آن حصه تو می باشد. ۲۷ و سینه جنبانیدنی و ساق رفیع را که از قوچ قربانی تخصیص هارون و پسرانش جنبانیده، و برداشته شد، تقدیس نمای. ۲۸ و آن از آن هارون و پسرانش از جانب بنی اسرائیل به فریضه ابدی خواهد بود، زیرا که هدیه رفیع است و هدیه رفیع از جانب بنی اسرائیل از قربانی های سلامتی ایشان برای خداوند خواهد بود. ۲۹ و رخت مقدس هارون بعد از او، از آن پسرانش خواهد بود، تا در آنها مسح و تخصیص شوند. ۳۰ هفت روز، آن کاهن که جانشین او می باشد از پسرانش و به خیمه اجتماع داخل شده، خدمت قدس را می کند، آنها را ببوشد. ۳۱ و قوچ قربانی تخصیص را گرفته، گوشتش را در قدس آب بپزند. ۳۲ و هارون و پسرانش گوشت قوچ را با نانی که در سید است، به در خیمه اجتماع بخورند. ۳۳ و آنانی که برای تخصیص و تقدیس خود بدین چیزها کفاره کرده شدند، آنها را بخورند، لیکن شخص اجنبی نخورد زیرا که مقدس است. ۳۴ و اگر چیزی از گوشت هدیه تخصیص و از نان، تاصبح باقی ماند، آن باقی را به آتش بسوزان، و آن را نخورند، زیرا که مقدس است. ۳۵ «همچنان به هارون و پسرانش عمل نما، موافق آنچه به تو امر فرموده ام، هفت روز ایشان را تخصیص نما. ۳۶ و گوساله قربانی گناه را هر روز بجهت کفاره ذبح کن. و مذبح را طاهر سازه کفاره ای که بر آن می کنی، و آن را مسح کن تا مقدس شود. ۳۷ هفت روز برای مذبح کفاره کن، و آن را مقدس ساز، و مذبح، قدس اقداس خواهد بود. هر که مذبح را لمس کند، مقدس باشد. ۳۸ و این است قربانی هایی که بر مذبح باید گذرانید: دوره یکساله. هر روز پیوسته ۳۹ یک بره را در صبح ذبح کن، و بره دیگر را در عصر ذبح نما. ۴۰ و دهیک از آرد نرم سرشته شده با یک ربع هین روغن کوبیده، و برای هدیه ریختنی، یک ربع هین شراب برای هر بره خواهد بود. ۴۱ و بره دیگر رادر عصر ذبح کن و برای آن موافق هدیه صبح موافق هدیه ریختنی آن

۳۰ «و مذبحی برای بسوزانیدن بخور بساز. آن را از چوب شطیم بساز. ۲ طولش ذراعی باشد، و عرضش ذراعی، یعنی مربع باشد، و بلندی اش دو ذراع، و شاخهایش از خودش باشد. ۳ و آن را به طلای خالص ببوشان. سطحش و جانهایش به هر طرف و شاخهایش راو تاجی از طلا گرداگردش بساز. ۴ و دو حلقه زرین برایش در زیر تاجش بساز، بر دو گوشه اش، بر هر دو طرفش، آنها را بساز. و آنها خانه ها باشند برای عصاها، تا آن را بدانها بردارند. ۵ و عصاها را از چوب شطیم بساز و آنها را به طلا ببوشان. ۶ و آن را پیش حجابی که روبروی تابوت شهادت است، در مقابل کرسی رحمت که بر زبر شهادت است، در جایی که با تو ملاقات می کنم، بگذار. ۷ و هر بامداد هارون بخور معطر بر روی آن بسوزاند، وقتی که چراغها را می آراید، آن را بسوزاند. ۸ و در عصر چون هارون چراغها را روشن می کند، آن را بسوزاند تا بخور دائمی به حضور خداوند در نسلهای شما باشد. ۹ هیچ بخور غریب و قربانی سوختنی و هدیه ای بر آن نگذارید، و هدیه ریختنی بر آن مریزید. ۱۰ و هارون سالی یک مرتبه بر شاخهایش کفاره کند، به خون قربانی گناه که برای کفاره است، سالی یک مرتبه بر آن کفاره کند در نسلهای شما، زیرا که آن برای خداوند قدس اقداس است.» ۱۱ و خداوند به موسی خطاب کرده، گفت: ۱۲ «وقتی که شماره بنی اسرائیل را برحسب شمرده شدگان ایشان می گیری، آنگاه هرکس فدیة جان خود را به خداوند دهد، هنگامی که ایشان را می شماری، مبادا در حین شمردن ایشان، وپایی در ایشان حادث شود. ۱۳ هر که به سوی شمرده شدگان می گذرد، این را بدهد، یعنی نیم مثقال موافق مثقال قدس، که یک مثقال بیست قیراط است، و این نیم مثقال هدیه خداوند است. ۱۴ هرکس از بیست ساله و بالاتر که به سوی شمرده شدگان بگذرد، هدیه خداوند را بدهد. ۱۵ دولت مند از نیم مثقال زیاده ندهد، و فقیر کمتر ندهد، هنگامی که هدیه ای برای کفاره جانهای خود به خداوند می دهند. ۱۶ و نقد کفاره را از بنی اسرائیل گرفته، آن را برای خدمت خیمه اجتماع بده، تا برای

کتاب نازک تاییده شده بساز. ۱۶ و مربع و دولا باشد، طولش یک وجب و عرضش یک وجب. ۱۷ و آن را به ترصیع سنگها، یعنی برادرخود هارون و پسرانش را همراه او به آنها آراسته کن، و ایشان به چهار رسته از سنگها مرصع کن که رسته اول عقیق احمر و یاقوت اصفر و زمرد باشد، ۱۸ و رسته دوم بهرام و یاقوت کیود و عقیق سفید، ۱۹ و رسته سوم عین الھر و یشم و جمشت، ۲۰ و رسته چهارم زبرجد و جزع و یشب. و آنها در رسته های خود با طلا نشانده شود. ۲۱ و سنگها موافق نامهای بنی اسرائیل مطابق اسامی ایشان، دوازده باشد، مثل نقش خاتم، و هر یک برای دوازده سیط موافق اسمش باشد. ۲۲ و بر سینه بند، زنجیرهای بهم پیچیده شده، مثل طناب از طلای خالص بساز. ۲۳ و بر سینه بند، دو حلقه از طلا بساز و آن دو حلقه را بر دو طرف سینه بند بگذار. ۲۴ و آن دو زنجیر طلا را بر آن دو حلقه ای که بر سر سینه بند است بگذار. ۲۵ و دو سر دیگر آن دوزنجیر را در آن دو طوق ببند و بر دو کشف ایفود بطرف پیش بگذار. ۲۶ و دو حلقه زرین بساز و آنها را بر دو سر سینه بند، به کنار آن که بطرف اندرون ایفود است، بگذار. ۲۷ و دو حلقه دیگر زرین بسازو آنها را بر دو کشف ایفود از پایین بجانب پیش، در برابر پیوستگی آن، بر زیر زنار ایفود بگذار. ۲۸ و سینه بند را به حلقه هایش بر حلقه های ایفود به نوار لاجورد ببندند تا بالای زنار ایفود باشد و تاسینه بند از ایفود جدا نشود. ۲۹ و هارون نامهای بنی اسرائیل را بر سینه بند عدالت بر دل خود، وقتی که به قدس داخل شود، به حضور خداوند بجهت یادگاری دائم بردارد. ۳۰ و اوریم و تمیم را در سینه بند عدالت بگذار تا بر دل هارون باشد، وقتی که به حضور خداوند بیاید، و عدالت بنی اسرائیل را بر دل خود بحضور خداوند دائم متحمل شود. ۳۱ «و ردای ایفود را تمام از لاجورد بساز. ۳۲ و شکافی برای سر، در وسطش باشد. و حاشیه گرداگرد شکافش از کار نساج مثل گریبان زره، تادریده نشود. ۳۳ و در دامنش، اناها بساز از لاجورد و ارغوان و قرمز، گرداگرد دامنش، وزنگوله های زرین در میان آنها به هر طرف. ۳۴ زنگوله زرین و اناری و زنگوله زرین و اناری گرداگرد دامن ردا. ۳۵ و در بر هارون باشد، هنگامی که خدمت می کند، تا آواز آنها شنیده شود، هنگامی که در قدس بحضور خداوند داخل می شود و هنگامی که بیرون می آید تا نمیرد. ۳۶ و تنکه از طلای خالص بساز و بر آن مثل نقش خاتم قدوسیت برای یهوه نقش کن. ۳۷ و آن را به نوار لاجوردی ببند تا بر عمامه باشد، بر پیشانی عمامه خواهد بود. ۳۸ و بر پیشانی هارون باشد تا هارون گناه موقوفاتی که بنی اسرائیل وقف می نمایند، در همه هدایای مقدس ایشان متحمل شود. و آن دائم بر پیشانی او باشد تا بحضور خداوند مقبول شوند. ۳۹ و پیراهن کتان نازک را بیاف و عمامه ای از کتان نازک بساز و کمربندی از صنعت طراز بساز. ۴۰ و برای پسران هارون پیراهنها بساز و بجهت ایشان کمربندها

۲۹ «و این است کاری که بدیشان می کنی، برای تقدیس نمودن ایشان تا بجهت من کهنات کنند: یک گوساله و دو قوچ بی عیب بگیر، ۲ و نان فطیر و قرصهای فطیر سرشته به روغن و رقیقهای فطیر مسح شده به روغن. آنها را از آردنم گندم بساز. ۳ و آنها را در یک سبد بگذار و آنها را در سبد با گوساله و دو قوچ بگذاران. ۴ و هارون و پسرانش را نزد دروازه خیمه اجتماع آورده، ایشان را به آب غسل ده، ۵ و آن رختها را گرفته، هارون را به پیراهن و ردای ایفود و ایفود و سینه بند آراسته کن و زنار ایفود را بر وی ببند. ۶ و عمامه را بر سرش بنه و افسر قدوسیت را بر عمامه بگذار، ۷ و روغن مسح را گرفته، بر سرش بریز و او را مسح کن. ۸ و پسرانش را نزدیک آورده، ایشان را به پیراهنها بپوشان. ۹ و بر ایشان، یعنی هارون و پسرانش کمربندها ببند و عمامه هارا بر ایشان بگذار و کهنات برای ایشان فریضه ابدی خواهد بود. پس هارون و پسرانش را تخصیص نما. ۱۰ و گوساله را پیش خیمه اجتماع برسان، و هارون و پسرانش دستهای خود را بر سر گوساله بگذارند. ۱۱ و گوساله را به حضور خداوند نزد در خیمه اجتماع ذبح کن. ۱۲ و از خون گوساله گرفته، بر شاخهای مذبح به انگشت خود بگذار، و باقی خون را بر بنیان مذبح بریز. ۱۳ و همه پنه را که احشا را می پوشانند، و سفیدی که بر جگر است، و دو گرده را با پیپی که بر آنهاست، گرفته، بر مذبح بسوزان. ۱۴ اما گوشت گوساله را و پوست و سرگینش را بیرون از اردو به آتش بسوزان، زیرا قربانی گناه است. ۱۵ «و یک قوچ بگیر و هارون و پسران، دستهای خود را بر سر قوچ بگذارند. ۱۶ و قوچ را ذبح کرده، خوشن را بگیر و گرداگرد مذبح بپاش. ۱۷ و قوچ را به قطعه هایش ببر، و احشا و پاچه هایش را بشوی، و آنها را بر قطعه ها و سرش بنه. ۱۸ و تمام قوچ را بر مذبح بسوزان، زیرا برای خداوند قربانی سوختنی است، و عطر خوشبو، و قربانی آتشین برای خداوند است. ۱۹ پس قوچ دوم را بگیر و هارون و پسرانش دستهای خود را بر سر قوچ بگذارند. ۲۰ و قوچ را ذبح کرده، از خوشن بگیر و به نرمة گوش راست هارون، و به نرمة گوش پسرانش، و به شست دست راست ایشان، و به شست پای راست ایشان، بگذار، و باقی خون را گرداگرد مذبح بپاش. ۲۱ و از خونی که بر مذبح است، و از

طلا پیوشان و حلقه های آنها را از طلا بساز تا خانه های پشت دیگر پانزده ذراعی و ستونهای آنها سه و پایه های آنها سه. ۱۶ و بندها باشد و پشت بندها را به طلا پیوشان. ۳۰ «پس مسکن را برای دروازه صحن، پرده بیست ذراعی از لاجورد و ارغوان و قرمز و بریا کن موافق نمونه ای که در کوه به تو نشان داده شد. ۳۱ و کتان نازک تاییده شده از صنعت طرا باشد. و ستونهایش چهار و حجابی از لاجورد و ارغوان و قرمز و کتان نازک تاییده شده بساز، از پایه هایش چهار. ۱۷ همه ستونهای گرداگرد صحن با پشت صنعت نساج ماهر با کروبیان ساخته شود. ۳۲ و آن را بر چهار بندهای نقره پیوسته شود، و قلابهای آنها از نقره و پایه های آنها از ستون چوب شطیم پوشیده شده به طلا بگذار، و قلابهای آنها برنج باشد. ۱۸ طول صحن صد ذراع، و عرض در هر جا پنجاه از طلا باشد و بر چهار پایه نقره قائم شود. ۳۳ و حجاب را زیر ذراع، و بلندی اش پنج ذراع از کتان نازک تاییده شده، و پایه هایش تکمه ها آویزان کن، و تابوت شهادت را در آنجا به اندرون حجاب از برنج باشد. ۱۹ و همه اسباب مسکن برای هر خدمتی، و بیاور، و حجاب، قدس را برای شما از قدس الاقداس جدا خواهد همه میخهایش، و همه میخهای صحن از برنج باشد. ۲۰ «و کرد. ۳۴ و تخت رحمت را بر تابوت شهادت در قدس الاقداس تو بنی اسرائیل را امر فرما که روغن زیتون مصفی و کوبیده شده بگذار. ۳۵ و خوان را بیرون حجاب و چراغدان را برابر خوان به برای روشنایی نزد تویاوند تا چراغها دائم روشن شود. ۲۱ در طرف جنوبی مسکن بگذار، و خوان را به طرف شمالی آن بریا خیمه اجتماع، بیرون پرده ای که در برابر شهادت است، هارون و کن. ۳۶ و پرده ای برای دروازه مسکن از لاجورد و ارغوان و قرمز و پسرانش از شام تا صبح، به حضور خداوند آن را درست کنند. و کتان نازک تاییده شده از صنعت طرا بساز. ۳۷ و برای پرده پنج این برای بنی اسرائیل نسلا بعد نسل فریضه ابدی باشد. ستون از چوب شطیم بساز، و آنها را به طلا پیوشان، و قلابهای آنها از طلا باشد، و برای آنها پنج پایه برنجین بریز.

۲۸ «و تو برادر خود، هارون و پسرانش را با وی از میان بنی اسرائیل نزد خود بیاور تا برای من کهنات بکنند، یعنی هارون ۲۷ «و مذبح را از چوب شطیم بساز، طولش پنج ذراع و وناداب و ایبهو و العازار و ایتمار، پسران هارون. ۲ و رختهای عرضش پنج ذراع. و مذبح مربع باشد. و بلندی اش سه ذراع. مقدس برای برادرت، هارون، بجهت عزت و زینت بساز. ۳ و تو ۲ و شاخه هایش را بر چهار گوشه اش بساز و شاخه هایش از همان به جمیع داندالانی که ایشان را به روح حکمت پر ساخته ام، باشد و آن را به برنج پیوشان. ۳ و لگنهایش را برای برداشتن بگو که رختهای هارون را بسازند برای تقدیس کردن او تا برای خاکسترش بساز. و خاک اندازهایش و جامهایش و چنگالهایش من کهنات کند. ۴ و رختهایی که می سازند این است: سینه و مجمرهایش و همه اسبابش را از برنج بساز. ۴ و برایش آتش دانی بند و ایفود و ردا و پیراهن مطرز و عمامه و کمر بند. این رختهای مشبک برنجین بساز و بر آن شبکه چهار حلقه برنجین بر چهار مقدس را برای برادرت هارون و پسرانش بسازند تا بجهت من گوشه اش بساز. ۵ و آن را در زیر، کنار مذبح بگذار تا شبکه به کهنات کند. ۵ و ایشان طلا و لاجورد و ارغوان و قرمز و کتان نصف مذبح برسد. ۶ و دو عصا برای مذبح بساز. عصاهای نازک را بگیرند، ۶ «و ایفود را از طلا و لاجورد و ارغوان و قرمز و چوب شطیم باشد و آنها را به برنج پیوشان. ۷ و عصاهای نازک تاییده شده، از صنعت نساج ماهر بسازند. ۷ و دو حلقه ها بگذارند، و عصاهای هر دو طرف مذبح باشد تا آن را کنفش را بر دو کناره اش پیوندند تا پیوسته شود. ۸ و زار ایفود که بردارند. ۸ و آن را محوف از تخته ها بساز، همچنانکه در کوه به تو بر آن است، از همان صنعت و از همان پارچه باشد، یعنی از طلا و نشان داده شد، به این طور ساخته شود. ۹ «و صحن مسکن لاجورد و ارغوان و قرمز و کتان نازک تاییده شده. ۹ و دو سنگ را بساز به طرف جنوب به سمت یمانی. پرده های صحن از جرع بگیر و نامهای بنی اسرائیل را بر آنها نقش کن. ۱۰ شش نام کتان نازک تاییده شده باشد، و طولش صد ذراع به یک طرف. ایشان را بر یک سنگ و شش نام باقی ایشان را بر یک سنگ دیگر ۱۰ و ستونهای بیست و پایه های آنها بیست، از برنج باشد و موافق تولد ایشان. ۱۱ از صنعت نقاش سنگ مثل نقش خاتم قلابهای ستونها و پشت بندهای آنها از نقره باشد. ۱۱ و همچنین نامهای بنی اسرائیل را بر هر دو سنگ نقش نما و آنها را در طوقهای به طرف شمال، در طولش پرده ها باشد که طول آنها صد ذراع طلا نصب کن. ۱۲ و آن دو سنگ را بر کتفهای ایفود بگذار باشد و بیست ستون آن و بیست پایه آنها از برنج باشد و قلابهای تاسنگهای یادگاری برای بنی اسرائیل باشد، و هارون نامهای ایشان ستونها و پشت بندهای آنها از نقره باشد. ۱۲ و برای عرض صحن را بر دو کتف خود، بحضور خداوند برای یادگاری بردارد. ۱۳ و به سمت مغرب، پرده های پنجاه ذراعی باشد. و ستونهای آنها ده و طوق از طلا بساز. ۱۴ و دو زنجیر از طلای خالص بساز مثل و پایه های آنها ده. ۱۳ و عرض صحن به جانب مشرق از سمت طناب بهم پیچیده شده، و آن دو زنجیر بهم پیچیده شده را در طلوع پنجاه ذراع باشد. ۱۴ و پرده های یک طرف دروازه، پانزده طوقها بگذار. ۱۵ «و سینه بند عدالت را از صنعت نساج ماهر، ذراع و ستونهای آنها سه و پایه های آنها سه. ۱۵ و پرده های طرف موافق کار ایفود بساز و آن را از طلا و لاجورد و ارغوان و قرمز و

۱۸ و دو کروی از طلا بساز، آنها را از چرخکاری از هر دو طرف یک پرده چهار ذراع، و همه پرده‌ها را یک اندازه باشد. ۳ پنج تخت رحمت بساز. ۱۹ و یک کروی در این سر و کروی دیگر پرده با یکدیگر پیوسته باشد، و پنج پرده با یکدیگر پیوسته. ۴ و در آن سر بساز، کروی را از تخت رحمت بر هر دوطرفش بساز. مادگیهای لاجورد بر کنار هر پرده‌ای بر لب پیوستگی اش بساز، و ۲۰ و کروی بالهای خود را بر زیر آن پهن کنند، و تخت رحمت را بر کنار پرده بیرونی در پیوستگی دوم چنین بساز. ۵ پنجاه مادگی در به بالهای خود پیوشانند. و رویهای ایشان به سوی یکدیگر باشد، و یک پرده بساز، و پنجاه مادگی در کنار پرده‌ای که در پیوستگی دوم رویهای کروی را به طرف تخت رحمت باشد. ۲۱ و تخت رحمت است بساز، به قسمی که مادگیها مقابل یکدیگر باشد. ۶ و را بر روی تابوت بگذارو شهادتی را که به تو می‌دهم در تابوت بنه. پنجاه تکه زرین بساز و پرده‌ها را به تکه‌ها با یکدیگر پیوسته ۲۲ و در آنجا با تو ملاقات خواهم کرد و از بالای تخت رحمت از ساز، تا مسکن یک باشد. ۷ و خیمه بالای مسکن را از پرده میان دو کروی که بر تابوت شهادت می‌باشند، با تو سخن خواهم های پشم بز بساز، و برای آن یازده پرده درست کن. ۸ طول یک گفت، درباره همه اموری که بجهت بنی اسرائیل تو را امر خواهم پرده سی ذراع، و عرض یک پرده چهار ذراع، و اندازه هر یازده فرمود. ۲۳ «و خوانی از چوب شطیم بساز که طولش دو ذراع، و پده یک باشد. ۹ و پنج پرده را جدا و شش پرده راجدا، پیوسته عرضش یک ذراع، و بلندیش یک ذراع و نیم باشد. ۲۴ و آن را ساز، و پرده ششم را پیش روی خیمه دولا کن. ۱۰ و پنجاه به طلای خالص پیوشان، و تاجی از طلا به هر طرفش بساز. مادگی بر کنار پرده‌ای که در پیوستگی بیرون است بساز، و پنجاه ۲۵ و حاشیه‌ای به قدر چهار انگشت به اطرافش بساز، و برای مادگی بر کنار پرده‌ای که در پیوستگی دوم است. ۱۱ و پنجاه حاشیه‌اش تاجی زرین از هر طرف بساز. ۲۶ و چهار حلقه زرین تکه برنجین بساز، و تکه‌ها را در مادگیها بگذار، و خیمه را با برایش بساز، و حلقه‌ها را بر چهار گوشه چهار قایمه‌اش بگذار. هم پیوسته ساز تا یک باشد. ۱۲ و زیادتی پرده های خیمه که ۲۷ و حلقه هادر برابر حاشیه باشد، تا خانه‌ها باشد بجهت عصاها باقی باشد، یعنی نصف پرده که زیاده است، از پشت خیمه آویزان برای برداشتن خوان. ۲۸ و عصاها را از چوب شطیم بساز، و آنها را شود. ۱۳ و ذراعی از این طرف و ذراعی از آن طرف که در طول به طلا پیوشان تاخوان را بدانها بردارند. ۲۹ و صحنها و کاسه‌ها پرده های خیمه زیاده باشد، برطرفین مسکن از هر دو جانب آویزان و جامها و پیاله هایش را که به آنها هدایای ریختنی می‌ریزند بساز، شود تا آن را پیوشد. ۱۴ و پوششی برای خیمه از پوست قوچ سرخ آنها را از طلای خالص بساز. ۳۰ و نان تقدمة را بر خوان، همیشه شده بساز، و پوششی از پوست خز بر زیر آن. ۱۵ «و تخته های به حضور من بگذار. ۳۱ «و چراغدانی از طلای خالص بساز، و قایم از چوب شطیم برای مسکن بساز. ۱۶ طول هر تخته ده از چرخکاری چراغدان ساخته شود، قاعده‌اش و پایه‌اش و پیاله هایش ذراع، و عرض هر تخته یک ذراع و نیم. ۱۷ و در هر تخته دو و سیبهای و گلهایش از همان باشد. ۳۲ و شش شاخه از طرفینش زبانه قرینه یکدیگر باشد، و همه تخته های مسکن را چنین بساز. بیرون آید، یعنی سه شاخه چراغدان از یک طرف و سه شاخه ۱۸ و تخته‌ها برای مسکن بساز، یعنی بیست تخته از طرف جنوب چراغدان از طرف دیگر. ۳۳ سه پیاله بادامی با سیبی و گلی در به سمت یمنی. ۱۹ و چهل پایه نقره در زیر آن بیست تخته بساز، یک شاخه و سه پیاله بادامی با سیبی و گلی در شاخه دیگر و یعنی دو پایه زیر یک تخته برای دو زبانه‌اش، و دو پایه زیر یک هم چنین در شش شاخه‌ای که از چراغدان بیرون می‌آید. ۳۴ و تخته برای دو زبانه‌اش. ۲۰ و برای جانب دیگر مسکن، از طرف در چراغدان چهار پیاله بادامی با سیبها و گلهای آنها باشد. ۳۵ و شمال بیست تخته باشد. ۲۱ و چهل پایه نقره آنها، یعنی دو پایه سیبی زیر دو شاخه آن و سیبی زیر دو شاخه آن و سیبی زیر دو شاخه ۳۶ و سیبها جانب غربی شش تخته بساز. ۲۳ و برای گوشه های مسکن در آن بر شش شاخه‌ای که از چراغدان بیرون می‌آید. ۳۴ و سیبها جانب غربی شش تخته بساز. ۲۳ و برای گوشه های مسکن در و شاخه هایش از همان باشد، یعنی از یک چرخکاری طلای موخرش دو تخته بساز. ۲۴ و از زیر وصل کرده شود، و تا بالا نیز خالص. ۳۷ و هفت چراغ برای آن بساز، و چراغهایش را بر در یک حلقه باهم پیوسته شود، و برای هر دو چنین بشود، در بالای آن بگذار تاپیش روی آن را روشانی دهند. ۳۸ و گل گیرها هردو گوشه باشد. ۲۵ و هشت تخته باشد و پایه های آنها از و سیبهایش از طلای خالص باشد. ۳۹ خودش باهمه اسبابش از نقره شانزده پایه باشد، یعنی دو پایه زیر یک تخته و دو پایه زیر یک وزنه طلای خالص ساخته شود. ۴۰ و آگاه باش که آنها را تخته دیگر. ۲۶ «و پشت بندها از چوب شطیم بساز، پنج از برای موافق نمونه آنها که در کوه به تو نشان داده شد بسازی.

۲۶ «و مسکن را از ده پرده کتان نازک تائیده، و لاجورد و ارغوان و قرمز بساز. با کروی از صنعت نساج ماهر آنها را ترتیب نما. ۲ طول یک پرده بیست و هشت ذراع، و عرض

۲۲ «اگر کسی گاوی یا گوسفندی بدزدد، و آن را بکشد یا بفروشد، به عوض گاوپنج گاو، و به عوض گوسفند چهار گوسفند بدهد. ۲ اگر دزدی در رخنه کردن گرفته شود، و او را بزنند بطوری که بمیرد، بازخواست خون برای او نباشد. ۳ اما اگر آفتاب بر او طلوع کرد، بازخواست خون برای او هست. البته مکافات باید داد، و اگر چیزی ندارد، به عوض دزدی که کرد، فروخته شود. ۴ اگر چیزی دزدیده شده، از گاو یا الاغ یا گوسفند زنده در دست او یافت شود، دو مقابل آن را رد کند. ۵ اگر کسی مرتعی یا تاناکستانی را بچراند، یعنی مواشی خود را براند تا مرتع دیگری را بچراند، از نیکوترین مرتع و از بهترین تاختستان خود عوض بدهد. ۶ اگر آتشی بیرون رود، و خارها را فراگیرد و بافه های غله یا خوشه های نادروده یا مزرعه ای سوخته گردد، هرکه آتش را فروخته است، البته عوض بدهد. ۷ اگر کسی پول یا اسباب نزد همسایه خود امانت گذارد، و از خانه آن شخص دزدیده شود، هر گاه دزد پیدا شود، دو چندان رد نماید. ۸ اگر دزد گرفته نشود، آنگاه صاحب خانه را به حضور حاکم بیاورند، تا حکم شود که آیا دست خود را بر اموال همسایه خویش دراز کرده است یا نه. ۹ در هر خیانتی از گاو و الاغ و گوسفند و رخت و هر چیز گم شده، که کسی بر آن ادعا کند، امر هردو به حضور خدا برده شود، و بر گناه هر کدام که خدا حکم کند، دو چندان به همسایه خود رد نماید. ۱۰ اگر کسی الاغی یا گاوی یا گوسفندی یا جانوری دیگر به همسایه خود امانت دهد، و آن بمیرد یا پایش شکسته شود یا دزدیده شود، و شاهدهی نباشد، ۱۱ قسم خداوند در میان هر دو نهاده شود، که دست خود را به مال همسایه خویش دراز نکرده است. پس مالکش قبول بکند او عوض ندهد. ۱۲ لیکن اگر از او دزدیده شد، به صاحبش عوض باید داد. ۱۳ و اگر دریده شد، آن را برای شهادت بیاورد، و برای دریده شده، عوض ندهد. ۱۴ و اگر کسی حیوانی از همسایه خود عاریت گرفت، و پای آن شکست یا مرد، و صاحبش همراهش نبود، البته عوض باید داد. ۱۵ اما اگر صاحبش همراهش بود، عوض نباید داد، و اگر کرایه شد، برای کرایه آمده بود. ۱۶ «اگر کسی دختری را که نامزد نبود فریب داده، با او هم بستر شد، البته می باید او را زن منکوحه خویش سازد. ۱۷ و هرگاه پدرش راضی نباشد که او را بدو دهد، موافق مهر دوشیزگان نقدی بدو باید داد. ۱۸ زن جادوگر را زنده مگذار. ۱۹ هرکه با حیوانی مقاربت کند، هرآینه کشته شود. ۲۰ هرکه برای خدای غیر از یهوه و بس قربانی گذراند، البته هلاک گردد. ۲۱ غریبی را اذیت مرسانید. و بر او ظلم نکنید، زیرا که در زمین مصر غریب بودید. ۲۲ بر بیوفانی یا یتیمی ظلم نکنید. ۲۳ و هرگاه بر او ظلم کردی، و او نزد من فریاد برآورد، البته فریاد او را مستجاب خواهم فرمود. ۲۴ و خشم من مشتعل شود، و

۲۳ «خبر باطل را انتشار مده، و با شریان همدستان مشو، که شهادت دروغ دهی. ۲ پیروی بسیاری برای عمل بد مکن؛ و در مرافعه، محض متابعت کثیری، سخنی برای انحراف حق مگو. ۳ و در مرافعه فقیر نیز طرقداری او منما. ۴ اگر گاو یا الاغ دشمن خود را یافتی که گم شده باشد، البته آن را نزد او باز بیاور. ۵ اگر الاغ دشمن خود را زیر بارش خوابیده یافتی، و از گشادن او روگردان هستی، البته آن را همراه او باید بگشایی. ۶ حق فقیر خود را در دعوی او منحرف مساز. ۷ از مردوغ اجتناب نما و بی گناه و صالح را به قتل مرسان زیرا که ظالم را عادل نخواهم شمرد. ۸ ورشوت مخور زیرا که رشوت بینایان را کور می کند و سخن صدیقان را کج می سازد. ۹ و بر شخص غریب ظلم منما زیرا که از دل غریبان خبر دارید، چونکه در زمین مصر غریب بودید. ۱۰ و شش سال مزرعه خود را بکار و محبوسش را جمع کن، ۱۱ لیکن در هفتمین آن را بگذار و ترک کن تا فقیران قوم تو از آن بخورند و آنچه از ایشان باقی ماند حیوانات صحرا بخورند. همچنین با تاختستان و درختان زیتون خود عمل نما. ۱۲ شش روز به شغل خود بپرداز و در روز هفتمین آرام کن تا گاوت و الاغت آرام گیرند و پسر کنیزت و مهمانت استراحت کنند. ۱۳ و آنچه را به شما گفته ام، نگاه دارید و نام خدایان غیر را ذکر نکنید، از زبانت شنیده نشود. ۱۴ «در هر سال سه مرتبه عید برای من نگاه دار. ۱۵ عید فطیر را نگاه دار، و چنانکه تو را امر فرموده ام، هفت روز نان فطیر بخور در زمان معین در ماه اییب، زیرا که در آن از مصر بیرون آمدی. و هیچ کس به حضور من تهی دست حاضر نشود. ۱۶ و عید حصاد نویر غلات خود را که در مزرعه کاشته ای، و عید جمع را در آخر سال وقتی که حاصل خود را از صحرا جمع کرده ای. ۱۷ در هر سال سه مرتبه همه ذکورات به حضور خداوند یهوه حاضر شوند. ۱۸ خون قربانی مرا با نان خمیرمایه دار مگذار و پیه عید من تا

خوانده، آن را تقدیس نمود. ۱۲ پدر و مادر خود را احترام نما، تا بمیرد، هر آینه کشته شود. ۱۳ اما اگر قصد او نداشت، بلکه روزهای تو درزمینی که یهوه خدایت به تو می‌بخشد، درازشود. خداوی را بدستش رسانید، آنگاه مکانی برای تو معین کنم تا ۱۳ قتل مکن. ۱۴ زنا مکن. ۱۵ دزدی مکن. ۱۶ بر همسایه خود بدانجا فرار کند. ۱۴ لیکن اگر شخصی عمد بر همسایه خود شهادت دروغ مده. ۱۷ به خانه همسایه خود طمع موز، و به زن آید، تا او را به مکر بکشد، آنگاه او را از مذبح من کشیده، به همسایه ات و غلامش و کنیزش و گاو و الاغش و به هیچ چیزی قتل برسان. ۱۵ و هرکه پدر یا مادر خود را زند، هرآینه کشته شود. که از آن همسایه تو باشد، طمع مکن. ۱۸ و جمیع قوم رعدها ۱۶ و هرکه آدمی را بدزد و او را بفروشد یا در دستش یافت شود، و زبانه های آتش و صدای کرنا و کوه را که پر از دود بود دیدند، هرآینه کشته شود. ۱۷ و هرکه پدر یا مادر خود را لعنت کند، هرآینه و چون قوم این را بدیدند لرزیدند، و از دور بایستادند. ۱۹ و به کشته شود. ۱۸ و اگر دو مرد نزاع کنند، و یکی دیگری را به موسی گفتند: «تو به ما سخن بگو و خواهیم شنید، اما خدا به ما نگوید، مبادا بمیریم.» ۲۰ موسی به قوم گفت: «مترسید و با عصا بیرون رود، آنگاه زننده او بی گناه شمرده شود، اما عوض زیرآخدا برای امتحان شما آمده است، تا ترس او پیش روی شما باشد و گناه نکنید.» ۲۱ پس قوم از دور ایستادند و موسی به غلام یا کنیز خود را به عصا بزند، و او زیر دست او بمیرد، هرآینه ظلمت غلیظ که خدا در آن بود، نزدیک آمد. ۲۲ و خداوند به انتقام او گرفته شود. ۲۱ لیکن اگر یک درووز زننده بماند، از او موسی گفت: «به بنی اسرائیل چنین بگو: شما دیدید که از آسمان انتقام کشیده نشود، زیرا که زرخیز اوست. ۲۲ و اگر مردم جنگ به شما سخن گفتم: ۲۳ با من خدایان نقره مسازید و خدایان طلا برای خود مسازید. ۲۴ مذبحی از خاک برای من بساز، و قربانی دیگر نشود، البته غرامتی بدهد موافق آنچه شهرزن بدو گذارد، و های سوختنی خود و هدایای سلامتی خود را از گله و رمه خویش بر به حضور داوران ادا نماید. ۲۳ و اگر آذبتی دیگر حاصل شود، آن بگذران، در هر جایی که یادگاری برای نام خود سازم، نزد تو آنگاه جان به عوض جان بده. ۲۴ و چشم به عوض چشم، و خواهم آمد، و تو را برکت خواهم داد. ۲۵ و اگر مذبحی از سنگ دندانان به عوض دندان، و دست به عوض دست، و پا به عوض پا. برای من سازی، آن را از سنگهای تراشیده بنا مکن، زیرا اگر افراد خود را بر آن بلند کردی، آن را نجس خواهی ساخت. ۲۶ و بر مذبح من ازپله ها بالا مرو، مبادا عورت تو بر آن مکشوف شود.»

۲۱ «و این است احکامی که پیش ایشان می گذاری:

۲ اگر غلام عبری بخری، شش سال خدمت کند، و در هفتمین، بی قیمت، آزاد بیرون رود. ۳ اگر تنها آمده، تنها بیرون رود. و اگر صاحب زن بوده، زنش همراه او بیرون رود. ۴ اگر آقایش زنی بدو دهد و پسران یا دختران برایش بزیاید، آنگاه زن و اولادش از آن آقایش باشند، و آن مرد تنها بیرون رود. ۵ لیکن هرگاه آن غلام بگوید که هرآینه آقایم و زن و فرزندان خود را دوست می دارم و نمی خواهم که آزاد بیرون روم، ۶ آنگاه آقایش او را به حضور خدا بیاورد، و او را نزدیک در یا قایمه در برساند، و آقایش گوش او را با درفشی سوراخ کند، و او وی را همیشه بندگی نماید. ۷ اما اگر شخصی، دختر خود را به کنیزی بفروشد، مثل غلامان بیرون نرود. ۸ هر گاه به نظر آقایش که او را برای خود نامزد کرده است ناپسند آید، بگذارد که او را فدیه دهند، اما هیچ حق ندارد که او را به قوم بیگانه بفروشد، زیرا که بدو خیانت کرده است. ۹ و هرگاه او را به پسر خود نامزد کند، موافق رسم دختران با او عمل نماید. ۱۰ اگر زنی دیگر برای خود گیرد، آنگاه خوراک و لباس و مباشرت او را کم نکند. ۱۱ و اگر این سه چیز را برای او نکنند، آنگاه بی قیمت و رایگان بیرون رود. ۱۲ «هرکه انسانی را بزند و او

کرده، بر ایشان بگمار، تاروسای هزاره و روسای صده و روسای کوه نزد قوم فرود آمده، قوم را تقدیس نمود و رخت خود را شستند. پنجاه و روسای ده باشند. ۲۲ تا بر قوم پیوسته داوری نمایند، و هر ۱۵ و به قوم گفت: «در روز سوم حاضر باشید، و به زنان نزدیکی امر بزرگ را نزد تو بیاورند، و هر امر کوچک را خود فیصل دهند. منماید.» ۱۶ واقع شد در روز سوم به وقت طلوع صبح، که بدین طور بار خود راسبک خواهی کرد، و ایشان با تو متحمل رعدا و برقها و ابر غلیظ برکوه پدید آمد، و آواز کرنای بسیار آن خواهند شد. ۲۳ اگر این کار را بکنی و خدا تو را چنین امر سخت، بطوری که تمامی قوم که در لشکرگاه بودند، بلزبندند. فرماید، آنگاه یاری استقامت خواهی داشت، و جمیع این قوم نیز ۱۷ و موسی قوم را برای ملاقات خدا از لشکرگاه بیرون آورد، و در به مکان خود به سلامتی خواهند رسید. ۲۴ پس موسی سخن پایان کوه ایستاند. ۱۸ و تمامی کوه سینا را دود فرو گرفت، پدر زن خود را اجابت کرده، آنچه او گفته بود به عمل آورد. ۲۵ و زیرخداوند در آتش بر آن نزول کرد، و دودش مثل دود کوره‌ای بالا موسی مردان قابل از تمامی اسرائیل انتخاب کرده، ایشان را روسای می‌شد، و تمامی کوه سخت متزلزل گردید. ۱۹ و چون آواز کرنا قوم ساخت، روسای هزاره و روسای صده و روسای پنجاه و روسای زیاده و زیاده سخت نواخته می‌شد، موسی سخن گفت، و خدا او ده. ۲۶ و در داوری قوم پیوسته مشغول می‌بودند. هر امرمشکل را را به زبان جواب داد. ۲۰ و خداوند بر کوه سینا بر قله کوه نازل نزد موسی می‌آوردند، و هر دعوی کوچک را خود فیصل می‌دادند. شد، و خداوند موسی را به قله کوه خواند، و موسی بالا رفت. ۲۷ و موسی پدرزن خود را رخصت داد و او به ولایت خود رفت. ۲۱ و خداوند به موسی گفت: «پایین برو و قوم را قدغن نما، مبادا نزد خداوند برای نظر کردن، از حد تجاوز نمایند، که بسیاری از ایشان هلاک خواهند شد. ۲۲ و کهنه نیز که نزد خداوند می‌آیند، همان روزبه صحرای سینا آمدند، ۲ و از رفیدیم کوچ کرده، به صحرای سینا رسیدند، و در بیابان اردو زدند، و اسرائیل در آنجا در مقابل کوه فرود آمدند. ۳ و موسی نزد خدا بالا رفت، و خداوند از میان کوه او را ندا درداد و گفت: «به خاندان یعقوب چنین بگو، و بنی اسرائیل را خبر بده: ۴ شما آنچه را که من به مصریان کردم، دیده‌اید، و چگونه شما را بر پالهای عقاب برداشته، نزد خود آورده‌ام. ۵ و اکنون اگر آواز مرا فی الحقیقه بشنوید، و عهد مرا نگاه دارید، همانا خزانه خاص من از جمیع قومها خواهید بود. زیرا که تمامی جهان، از آن من است. ۶ و شما برای من مملکت کهنه و امت مقدس خواهید بود. این است آن سخنانی که به بنی اسرائیل می‌باید گفت.» ۷ پس موسی آمده، مشایخ قوم را خواند، و همه این سخنان را که خداوند او را فرموده بود، بر ایشان القا کرد. ۸ و تمامی قوم به یک زبان در جواب گفتند: «آنچه خداوند امر فرموده است، خواهیم کرد.» و موسی سخنان قوم را باز به خداوند عرض کرد. ۹ و خداوند به موسی گفت: «اینک من در ابرمظلم نزد تو می‌آیم، تا هنگامی که به تو سخن گویم قوم بشنوند، و بر تو نیز همیشه ایمان داشته باشند.» پس موسی سخنان قوم را به خداوند بازگفت. ۱۰ خداوند به موسی گفت: «نزد قوم برو و ایشان را امروز و فردا تقدیس نما، و ایشان رخت خود را بشویند. ۱۱ و در روز سوم مهیا باشید، زیرا که در روز سوم خداوند در نظر تمامی قوم برکوه سینا نازل شود. ۱۲ و حدود برای قوم از هر طرف قرار ده، و بگو: باحذر باشید از اینکه به فرازکوه برآیید، یا دامنه آن را لمس نمایید، زیرا هرکه کوه را لمس کند، هرآینه کشته شود. ۱۳ دست بر آن گذارده نشود بلکه یا سنگسار شود یا به تیرکشته شود، خواه بهایم باشد خواه انسان، زنده نماند. اما چون کرنا نواخته شود، ایشان به کوه برآیند.» ۱۴ پس موسی از

شما نگاه داشته شود.» ۳۴ چنانکه خداوند به موسی امر فرموده بود، همچنان هارون آن را پیش (تابوت) شهادت گذاشت تا نگاه داشته شود. ۳۵ و بنی اسرائیل مدت چهل سال من را می خوردند، تا به زمین آباد رسیدند، یعنی تا به سرحد زمین کنعان داخل شدند، خوراک ایشان من بود. ۳۶ و اما عومر، ده یک ایفه است.

۱۷ و تمامی جماعت بنی اسرائیل به حکم خداوند طی منازل کرده، از صحرای سین کوچ کردند، و در رفیدیم اردو زدند، و آب نوشیدن برای قوم نبود. ۱ و قوم باموسی منازعه کرده، گفتند: «ما را آب بدهید تا بنوشیم.» موسی بدیشان گفت: «چرا با من منازعه می کنید، و چرا خداوند را امتحان می نمایند؟» ۲ و در آنجا قوم تشنه آب بودند، و قوم بر موسی شکایت کرده، گفتند: «چرا ما را از مصر بیرون آوردی، تا ما و فرزندان و مواشی ما را به تشنگی بکشی؟» ۳ آنگاه موسی نزد خداوند استغاثه نموده، گفت: «با این قوم چه کنم؟ نزدیک است مرا سنگسار کنند.» ۴ خداوند به موسی گفت: «پیش روی قوم برو، و بعضی از مشایخ اسرائیل را با خود بردار، و عصای خود را که بدان نهر رازدی به دست خود گرفته، برو. ۵ همانا من در آنجا پیش روی تو بر آن صخره ای که در حوریب است، می ایستم، و صخره را خواهی زد تا آب از آن بیرون آید، و قوم بنوشند.» پس موسی به حضور مشایخ اسرائیل چنین کرد. ۶ و آن موضع را مسه و مریه نامید، به سبب منازعه بنی اسرائیل، و امتحان کردن ایشان خداوند را، زیرا گفته بودند: «آیا خداوند در میان ما هست یا نه؟» ۷ پس عمالیک آمده، در رفیدیم با اسرائیل جنگ کردند. ۸ و موسی به یوشع گفت: «مردان برای ما برگزین و بیرون رفته، با عمالیک مقابله نما، و بامدادان من عصای خدا را به دست گرفته، بر قله کوه خواهم ایستاد.» ۹ پس یوشع بطوری که موسی او را امر فرموده بود کرد، تا با عمالیک محاربه کند. و موسی و هارون و حور بر قله کوه برآمدند. ۱۰ و واقع شد که چون موسی دست خود را برمی افراشت، اسرائیل غلبه می یافتند و چون دست خود را فرو می گذاشت، عمالیک چیره می شدند. ۱۱ و دستهای موسی سنگین شد. پس ایشان سنگی گرفته، زیرش نهادند که بر آن بنشینند. و هارون و حور، یکی از این طرف و دیگری از آن طرف، دستهای او را بر می داشتند، و دستهایش تا غروب آفتاب برقرار ماند. ۱۲ و یوشع، عمالیک و قوم او را به دم شمشیر مهزوم ساخت. ۱۳ پس خداوند به موسی گفت: «این را برای یادگاری در کتاب بنویس، و به سمع یوشع برسان که هرآینه ذکر عمالیک را از زیر آسمان محو خواهم ساخت.» ۱۴ و موسی مذبحی بنا کرد و آن را یهوه نسی نامید. ۱۵ و گفت: «زیرا که دست بر تخت خداوند است، که خداوند را جنگ با عمالیک نسلا بعد نسل خواهد بود.»

۱۸ و چون یثرون، کاهن مدیان، پدر زن موسی، آنچه را که خدا با موسی و قوم خود، اسرائیل کرده بود شنید که خداوند چگونه اسرائیل را از مصر بیرون آورده بود، ۱ آنگاه یثرون پدرزن موسی، صفوره، زن موسی را برداشت، بعد از آنکه او را پس فرستاده بود. ۲ و دو پسر او را که یکی را جرشون نام بود، زیرا گفت: «در زمین بیگانه غریب هستم.» ۳ و دیگری را الیعازر نام بود، زیرا گفت: «که خدای پدرم مددکار من بوده، مرا از شمشیر فرعون رهانید.» ۴ پس یثرون، پدر زن موسی، با پسران و زوجه اش نزد موسی به صحرا آمدند، در جایی که او نزد کوه خدا خیمه زده بود. ۵ و به موسی خبر داد که من یثرون، پدر زن تو با زن تو و دو پسرش نزد تو آمده ایم. ۶ پس موسی به استقبال پدر زن خود بیرون آمد و او را تعظیم کرده، بوسید و سلامتی یکدیگر را پرسیده، به خیمه درآمدند. ۷ و موسی پدر زن خود را از آنچه خداوند به فرعون و مصریان به خاطر اسرائیل کرده بود خبر داد، و از تمامی مشقتی که در راه بدیشان واقع شده، خداوند ایشان را از آن رهانیده بود. ۸ و یثرون شاد گردید، به سبب تمامی احسانی که خداوند به اسرائیل کرده، و ایشان را از دست مصریان رهانیده بود. ۹ و یثرون گفت: «متبارک است خداوند که شما را از دست مصریان و از دست فرعون خلاصی داده است، و قوم خود را از دست مصریان رهانیده. ۱۰ الان دانستم که یهوه از جمیع خدایان بزرگتر است، خصوص در همان امری که بر ایشان تکبر می کردند.» ۱۱ و یثرون، پدر زن موسی، قربانی سوختنی و ذبایح برای خدا گرفت، و هارون و جمیع مشایخ اسرائیل آمدند تا با پدر زن موسی به حضور خدا نان بخورند. ۱۲ بامدادان واقع شد که موسی برای داوری قوم بنشست، و قوم به حضور موسی از صبح تا شام ایستاده بودند. ۱۳ و چون پدر زن موسی آنچه را که او به قوم می کرد دید، گفت: «این چه کار است که تو با قوم می نمای؟ چرا تو تنها می نشینی و تمامی قوم نزد تو از صبح تا شام می ایستند؟» ۱۴ موسی به پدر زن خود گفت که «قوم نزد من می آیند تا از خدا مسالت نمایند. ۱۵ هرگاه ایشان را دعوی شود، نزد من می آیند، و میان هر کس و همسایه اش داوری می کنم، و فرائض و شرایع خدا را بدیشان تعلیم می دهم.» ۱۶ پدر زن موسی به وی گفت: «کاری که تومی کنی، خوب نیست. ۱۷ هرآینه تو و این قوم نیز که با تو هستند، خسته خواهید شد، زیرا که این امر برای تو سنگین است. تنها این را نمی توانی کرد. ۱۸ اکنون سخن مرا بشنو. تو را پند می دهم. و خدا با تو باد. و تو برای قوم به حضور خدا باش، و امور ایشان را نزد خدا عرضه دار. ۱۹ و فرائض و شرایع را بدیشان تعلیم ده، و طریقی را که بدان می باید رفتار نمود، و عملی را که می باید کرد، بدیشان اعلام نما. ۲۰ و از میان تمامی قوم، مردان قابل را که خداترس و مردان امین، که از رشوت نفرت کنند، جستجو

ماره نامیدند. ۲۴ و قوم بر موسی شکایت کرده، گفتند: «چه چون شبی که نشسته بودی بر روی صحرای چیزی بنوشیم؟» ۲۵ چون نزد خداوند استغاثه کرد، خداوند درختی بدو دقیق، مدور و خرد، مثل ژاله بر زمین بود. ۱۵ و چون بنی اسرائیل نشان داد، پس آن را به آب انداخت و آب شیرین گردید. و در آنجا این را دیدند به یکدیگر گفتند که این من است، زیرا که ندانستند فریضه‌ای و شریعتی برای ایشان قرار داد، و در آنجا ایشان را امتحان چه بود. موسی به ایشان گفت: «این آن نان است که خداوند به کرد. ۲۶ و گفت: «هرآینه اگر قول یهوه، خدای خود را بشنوی، آنچه را در نظر او راست است بجا آوری، و احکام او را بشنوی، و تمامی فرایض او را نگاه داری، همانا هیچ‌یک از همه مرضیهایی عومر برای هر نفر به حسب شماره نفوس خویش، هر شخص برای را که بر مصریان آورده‌ام بر تو نیاورم، زیرا که من یهوه، شفا دهنده کسانی که در خیمه او باشند بگیرد.» ۱۷ پس بنی اسرائیل چنین تو هستم.» ۲۷ پس به ایلیم آمدند، و در آنجا دوازده چشمه آب و گردند، بعضی زیاد و بعضی کم برچیدند. ۱۸ اما چون به عومر پیمودند، آنکه زیاد برچیده بود، زیاد نداشت، و آنکه کم برچیده بود، کم نداشت، بلکه هر کس به قدر خوراکش برچیده بود.

۱۶ پس تمامی جماعت بنی اسرائیل از ایلیم کوچ کرده، به صحرای سین که در میان ایلیم و سینا است در روز پانزدهم از ماه دوم، بعد از بیرون آمدن ایشان از زمین مصر، رسیدند. ۲ و تمامی جماعت بنی اسرائیل در آن صحرای بزم موسی و هارون شکایت کردند. ۳ و بنی اسرائیل بدیشان گفتند: «کاش که در زمین مصر به دست خداوند مرده بودیم، وقتی که نزد دیگهای گوشت می‌نشستیم و نان را سیر می‌خوردیم، زیرا که ما را بدین صحرای بیرون آوردید، تا تمامی این جماعت را به گرسنگی بکشید.» ۴ آنگاه خداوند به موسی گفت: «همانا من نان از آسمان برای شما بارانم، و قوم رفته، کفایت هر روز را در روزش گیرند، تا ایشان را امتحان کنم که بر شریعت من رفتار می‌کنند یا نه. ۵ و واقع خواهد شد در روز ششم، که چون آنچه را که آورده باشند درست نمایند، همانا دوچندان آن خواهد بود که هر روز برمی‌چیدند.» ۶ و موسی و هارون به همه بنی اسرائیل گفتند: «شامگاهان خواهید دانست که خداوند شما را از زمین مصر بیرون آورده است. ۷ و بامدادان جلال خداوند را خواهید دید، زیرا که او شکایتی را که بر خداوند کرده‌اید شنیده است، و ما چیستیم که بر ماشکایت می‌کنید؟» ۸ و موسی گفت: «این خواهد بود چون خداوند، شامگاه شما را گوشت دهد تا بخورید، و بامداد نان، تا سیر شوید، زیرا خداوند شکایت‌های شما را که بر وی کرده‌اید شنیده است، و ما چیستیم؟ بر ما نی، بلکه بر خداوند شکایت نموده‌اید.» ۹ و موسی به هارون گفت: «به تمامی جماعت بنی اسرائیل بگو به حضور خداوند نزدیک بیایید، زیرا که شکایت‌های شما را شنیده است.» ۱۰ و واقع شد که چون هارون به تمامی جماعت بنی اسرائیل سخن گفت، به سوی صحرانگریستند و اینک جلال خداوند در ابر ظاهر شد. ۱۱ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: ۱۲ «شکایت‌های بنی اسرائیل را شنیده‌ام، پس ایشان را خطاب کرده، بگو: در عصر گوشت خواهید خورد، و بامداد از نان سیر خواهید شد تا بدانید که من یهوه خدای شما هستم.» ۱۳ واقع شد که در عصر، سلوی برآمده، لشکرگاه را پوشانیدند، و بامدادان شبنم گرداگرد اردو نشست. ۱۴ و

را خدمت مصریان بهتر است از مردن در صحرا!» ۱۳ موسی به قوم ۱۵ آنگاه موسی و بنی اسرائیل این سرود را برای خداوند سراییده، گفت: «مترسید. بایستید و نجات خداوند را ببینید، که امروز آن را برای شما خواهد کرد، زیرا مصریان را که امروز دیدید تا به ابد دیگر نخواهید دید. ۱۴ خداوند برای شما جنگ خواهد کرد و شما خاموش باشید.» ۱۵ و خداوند به موسی گفت: «چرا نزد من فریاد می‌کنی؟ بنی اسرائیل را بگو که کوچ کنند. ۱۶ و اما تو عصای خود را برافراز و دست خود را بر دراز کرده، آن را منشق کن، تا بنی اسرائیل از میان دریا بر خشکی راه سپر شوند. ۱۷ و اما من اینک، دل مصریان را سخت می‌سازم، تا از عقب ایشان بیایند، و از فرعون و تمامی لشکر او و اربابه‌ها و سوارانش جلال خواهم یافت. ۱۸ و مصریان خواهند دانست که من بیهوده هستم، وقتی که از فرعون و اربابه‌ها و سوارانش جلال یافته باشم.» ۱۹ و فرشته خدا که پیش اردوی اسرائیل می‌رفت، حرکت کرده، از عقب ایشان خرامید، و ستون ابر از پیش ایشان نقل کرده، در عقب ایشان بایستاد. ۲۰ و میان اردوی مصریان و اردوی اسرائیل آمده، از برای آنها ابر و تاریکی می‌بود، و اینها را در شب روشنائی می‌داد که تمامی شب نزدیک یکدیگر نیامدند. ۲۱ پس موسی دست خود را بر دریا دراز کرد و خداوند دریا را به باد شرقی شدید، تمامی آن شب برگردانیده، دریا را خشک ساخت و آب منشق گردید. ۲۲ و بنی اسرائیل در میان دریا بر خشکی می‌رفتند و آنها برای ایشان بر راست و چپ، دیوار بود. ۲۳ و مصریان با تمامی اسبان و اربابه‌ها و سواران فرعون از عقب ایشان تاخته، به میان دریا درآمدند. ۲۴ و در پاس سحری واقع شد که خداوند بر اردوی مصریان از ستون آتش و ابر نظر انداخت، و اردوی مصریان را آشفته کرد. ۲۵ و چرخهای اربابه‌های ایشان را بیرون کرد، تا آنها را به سنگینی براند و مصریان گفتند: «از حضور بنی اسرائیل بگریزیم! زیرا خداوند برای ایشان با مصریان جنگ می‌کند.» ۲۶ و خداوند به موسی گفت: «دست خود را بر دریا دراز کن، تا آنها بر مصریان برگردد، و بر اربابه‌ها و سواران ایشان.» ۲۷ پس موسی دست خود را بر دریا دراز کرد، و به وقت طلوع صبح، دریا به جریان خود برگشت، و مصریان به مقابلش گریختند، و خداوند مصریان را در میان دریا به زیر انداخت. ۲۸ و آنها برگشته، عرابه‌ها و سواران و تمام لشکر فرعون را که از عقب ایشان به دریا آمده بودند، پوشانید، که یکی از ایشان هم باقی نماند. ۲۹ اما بنی اسرائیل در میان دریا به خشکی رفتند، و آنها برای ایشان دیواری بود به طرف راست و به طرف چپ. ۳۰ و در آن روز خداوند اسرائیل را از دست مصریان خلاصی داد و اسرائیل مصریان را به کنار دریا مرده دیدند. ۳۱ و اسرائیل آن کار عظیمی را که خداوند به مصریان کرده بود دیدند، و قوم از خداوند ترسیدند، و به خداوند و به بنده او موسی ایمان آوردند.

بخورد. ۴۵. نزیل و مزدور آن را نخوردند. ۴۶. دریک خانه خورده رحم را گشایند، برای خداوند ذبح می‌کنم، لیکن هر نخست شود، و چیزی از گوشتش از خانه بیرون مبر، و استخوانی از آن زاده‌ای از پسران خود رافذیه می‌دهم. ۱۶ و این علامتی بر دست مشکید. ۴۷. تمامی جماعت بنی‌اسرائیل آن را نگاه بدارند. ۴۸. وعصای‌ای در میان چشمان تو خواهد بود، زیرا خداوند ما را بقوت اگر غریبی نزد تو نزیل شود، و بخواهد فصیح را برای خداوند مرعی دست از مصر بیرون آورد. ۱۷ و واقع شد که چون فرعون قوم را بدارد، تمامی ذکورانش مختون شوند، و بعد از آن نزدیک آمده، آن رها کرده بود، خدا ایشان را از راه زمین فلسطینان رهبری نکرد، را نگاه دارد، و مانند بومی زمین خواهد بود و اما هرنامختون از هرچند آن نزدیکتر بود. زیرا خدا گفت: «مبادا که چون قوم جنگ آن نخورد. ۴۹ یک قانون خواهد بود برای اهل وطن و بجهت بینند، پشیمان شوند و به مصر برگردند. ۱۸ اما خدا قوم را از راه غریبی که در میان شمانزیل شود. ۵۰ پس تمامی بنی‌اسرائیل این صحرای دریای قلمر دور گردانید. پس بنی‌اسرائیل مسلح شده، از را کردند، چنانکه خداوند به موسی و هارون امر فرموده بود، عمل زمین مصر برآمدند. ۱۹ و موسی استخوانهای یوسف را با خود نمودند. ۵۱ و واقع شد که خداوند در همان روز بنی‌اسرائیل را با برداشت، زیرا که او بنی‌اسرائیل را قسم سخت داده، گفته بود: «هرآینه خدا از شما تفقد خواهد نمود واستخوانهای مرا از اینجا با لشکرهای ایشان از زمین مصر بیرون آورد.

۱۳ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: ۲ «هر نخست زاده‌ای را که رحم را بگشاید، در میان بنی‌اسرائیل، خواه از انسان خواه از بهایم، تقدیس نما؛ او از آن من است. ۳ و موسی به قوم گفت: «این روز را که از مصر از خانه غلامی بیرون آمدید، یاد دارید، زیرا خداوند شما را به قوت دست، از آنجا بیرون آورد، پس نان خمیر، خورده نشود. ۴ این روز، در ماه اییب بیرون آمدید.

۱۴ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: ۲ «به ۵ و هنگامی که خداوند تو را به زمین کنعانیان و حتیان و اموریان و بنی‌اسرائیل بگو که برگردیده، برابر فم الحیروت در میان مجدل حیوان ویبوسیان داخل کند، که با پدران تو قسم خورد که آن را به و دریا اردو زنند. و در مقابل بعل صفون، در برابر آن به کنار تو بدهد، زمینی که به شیر و شهد جاری است، آنگاه این عبادت دریا اردو زنید. ۳ و فرعون درباره بنی‌اسرائیل خواهد گفت: در را در این ماه بجا بیاور. ۶ هفت روز نان فطیر بخور، و در روز زمین گرفتار شده‌اند، و صحرا آنها را محصور کرده است. ۴ و دل هفتمین عید خداوند است. ۷ هفت روز نان فطیر خورده شود، و فرعون را سخت گردانم تا ایشان را تعاقب کند، و در فرعون و هیچ چیز خمیر شده نزد تو دیده نشود، و خمیرمایه نزد تو در تمامی تمامی لشکرش جلال خود را جلوه دهد، تا مصریان بدانند که من حدودت پیدا نشود. ۸ و در آن روز پسر خود را خبر داده، بگو: یهوه هستم.» پس چنین کردند. ۵ و به پادشاه مصر گفته شد این است به سبب آنچه خداوند به من کرد، وقتی که از مصر بیرون که قوم فرار کردند، و دل فرعون و بندگانش بر قوم متغیر شد، آمدم. ۹ و این برای تو علامتی بر دست خواهد بود و تذکره‌ای پس گفتند: «این چیست که کردیم که بنی‌اسرائیل را از بندگی در میان دو چشم، تاشریعت خداوند در دهانت باشد. زیرا خود رهایی دادیم؟» ۶ پس ارا به خود را بیاراست، و قوم خود خداوند تورا به دست قوی از مصر بیرون آورد. ۱۰ و این فریضه را را با خود برداشت، ۷ و ششصد ارا به برگزیده برداشت، و همه در موسمش سال به سال نگاه دار. ۱۱ «و هنگامی که خداوند تو ارا به های مصر را و سرداران را بر جمیع آنها. ۸ و خداوند دل را به زمین کنعانیان درآورد، چنانکه برای تو و پدران تو قسم خورد، فرعون، پادشاه مصر را سخت ساخت تا بنی‌اسرائیل را تعاقب کرد، و آن را به تو بخشد. ۱۲ آنگاه هرچه رحم را گشاید، آن را برای و بنی‌اسرائیل به دست بلند بیرون رفتند. ۹ و مصریان با تمامی اسبان خدا جدا بساز، و هرنخست زاده‌ای از بچه های بهایم که از آن و ارا به های فرعون و سوارانش و لشکرش در عقب ایشان تاخته، توست، نزنه‌ها از آن خداوند باشد. ۱۳ و هر نخست زاده الاغ را بدیشان در رسیدند، وقتی که به کنار دریا نزد فم الحیروت، برابر بعل به برای فدیه بده، و اگر فدیه ندهی گردنش را بشکن، و هر صفون فرود آمده بودند. ۱۰ و چون فرعون نزدیک شد، بنی‌اسرائیل نخست زاده انسان را از پسران فدیه بده. ۱۴ و در زمان آینده چشمان خود را بالا کرده، دیدند که اینک مصریان از عقب ایشان چون پسر از تو سوال کرده، گوید که این چیست، او را بگو، می‌آیند. پس بنی‌اسرائیل سخت بترسیدند، و نزد خداوند فریاد یهوه ما را به قوت دست از مصر، از خانه غلامی بیرون آورد. برآوردند. ۱۱ و به موسی گفتند: «آیا در مصر قبرها نبود که ما ۱۵ و چون فرعون از رها کردن ما دل خود را سخت ساخت، واقع را برداشته‌ای تا در صحرا بمیریم؟ این چیست که ما کردی که ما را شد که خداوند جمیع نخست زادگان مصر را از نخست زاده از مصر بیرون آوردی؟ ۱۲ آیا این آن سخن نیست که به تو در انسان تا نخست زاده بهایم کشت. بنابراین من همه نزنه‌ها را که مصر گفتیم که ما را بگذار تا مصریان را خدمت کنیم؟ زیرا که ما

موافق خوراکش بره را حساب کند. ۵ بره شما بی‌عیب، نرینه گذرد و نگذارد که هلاک کننده به خانه های شما درآید تا شما یکساله باشد، از گوسفندان یا از بزها آن را بگیرد. ۶ و آن را تا را بزند. ۲۴ و این امرا برای خود و پسران خود به فریضه ابدی چهاردهم این ماه نگاه دارید، و تمامی انجمن جماعت بنی اسرائیل نگاه دارید. ۲۵ و هنگامی که داخل زمینی شدید که خداوند آن را در عصر ذبح کند. ۷ و از خون آن بگیرند، و آن را بر هر دو حسب قول خود، آن را به شما خواهد داد. آنگاه این عبادت را قایمه، و سرور خانه که در آن، آن را می‌خورند، پیاشد. ۸ و گوشتش مرعی دارید. ۲۶ و چون پسران شما به شما گویند که این عبادت را در آن شب بخورند. به آتش بریان کرده، با نان فطیر و سبزیهای شما چیست، ۲۷ گویند این قربانی فصیح خداوند است، که از تلخ آن را بخورند. ۹ و از آن هیچ خام نخورید، و نه پخته با آب، خانه های بنی اسرائیل در مصر عبور کرد، وقتی که مصریان را زد و بلکه به آتش بریان شده، کله‌اش و پاچه هایش و اندرونش را. ۱۰ و خانه های ما را خلاصی داد.» پس قوم به روی درافتاده، سجده چیزی از آن تا صبح نگاه مدارید، و آنچه تا صبح مانده باشد به کردند. ۲۸ پس بنی اسرائیل رفته، آن را کردند، چنانکه خداوند به آتش بسوزانید. ۱۱ و آن را بدین طور بخورید: کمر شما بسته، و موسی و هارون امر فرموده بودهمچنان کردند. ۲۹ و واقع شد نعلین بر پایهای شما، و عصا در دست شما، و آن را به تعجیل که در نصف شب، خداوند همه نخست زادگان زمین مصر را، بخورید، چونکه فصیح خداوند است. ۱۲ «و در آن شب از زمین از نخست زاده فرعون که بر تخت نشسته بود تا نخست زاده اسیری مصر عبور خواهم کرد، و همه نخست زادگان زمین مصر را از که در زندان بود، و همه نخست زاده های بهایم را زد. ۳۰ و در انسان و بهایم خواهم زد، و بر تمامی خدایان مصر داوری خواهم آن شب فرعون و همه بندگان و جمیع مصریان برخاستند و نعره کرد. من بیهوش هستم. ۱۳ و آن خون، علامتی برای شما خواهد عظیمی در مصر برپا شد، زیرا خانه‌ای نبود که در آن میتی نباشد. بود، بر خانه هایی که در آنها می‌باشید، و چون خون را ببینم، از ۳۱ و موسی و هارون را در شب طلبیده، گفت: «برخیزید! و از شما خواهم گذشت و هنگامی که زمین مصر را می‌زنم، آن بلا میان قوم من بیرون شوید، هم شما و جمیع بنی اسرائیل! و رفته، برای هلاک شما بر شما نخواهد آمد. ۱۴ و آن روز، شما را برای خداوند را عبادت نمایند، چنانکه گفتید. ۳۲ گله‌ها و رمة های یادگاری خواهد بود، و در آن، عیدی برای خداوند نگاه دارید، و آن خود را نیز چنانکه گفتید، برداشته، بروید و مرا نیز برکت دهید.» را به قانون ابدی، نسلا بعد نسل عید نگاه دارید. ۱۵ هفت روز ۳۳ و مصریان نیز بر قوم الحاح نمودند تا ایشان را بزودی از زمین نان فطیر خورید، در روز اول خمیرمایه را از خانه های خود بیرون روانه کنند، زیرا گفتند ماهمه مرده‌ایم. ۳۴ و قوم، آرد سرشته خود کنید، زیرا هرکه از روز نخستین تا روز هفتمین چیزی خمیر شده را پیش از آنکه خمیر شود برداشتند، و تغارهای خویش را در رختها بخورد، آن شخص از اسرائیل منقطع گردد. ۱۶ و در روز اول، بر دوش خود بستند. ۳۵ و بنی اسرائیل به قول موسی عمل کرده، محفل مقدس، و در روز هفتم، محفل مقدس برای شما خواهد از مصریان آلات نقره و آلات طلا و رختها خواستند. ۳۶ و خداوند بود. در آنها هیچ کار کرده نشود جز آنچه هر کس باید بخورد؛ آن قوم را در نظر مصریان مکرم ساخت، که هرآنچه خواستند بدیشان فقط در میان شما کرده شود. ۱۷ پس عید فطیر را نگاه دارید، دادند. پس مصریان را غارت کردند. ۳۷ و بنی اسرائیل از رعسمیس زیرا که در همان روز لشکرهای شما را از زمین مصر بیرون آورد. به سکوت کوچ کردند، قریب ششصد هزار مردپایه، سوی اطفال. بنابراین، این روز را در نسلهای خود به فریضه ابدی نگاه دارید. ۳۸ و گروهی مختلفه بسیار نیز همراه ایشان بیرون رفتند، و گله‌ها و ۱۸ در ماه اول در روز چهاردهم ماه، در شام، نان فطیر بخورید، رمة‌ها و مواشی بسیار سنگین. ۳۹ و از آرد سرشته، که از مصر بیرون تا شام بیست و یکم ماه. ۱۹ هفت روز خمیرمایه در خانه های آورده بودند، قرصهای فطیر پختند، زیرا خمیر نشده بود، چونکه شما یافت نشود، زیرا هرکه چیزی خمیر شده بخورد، آن شخص از مصر رانده شده بودند، و نتوانستند درنگ کنند، و زاد سفر از جماعت اسرائیل منقطع گردد، خواه غریب باشد خواه بومی آن نیز برای خود مهیا نکرده بودند. ۴۰ و توقف بنی اسرائیل که در زمین. ۲۰ هیچ چیز خمیر شده بخورید، در همه مساکن خود فطیر مصر کرده بودند، چهارصد و سی سال بود. ۴۱ و بعد از انقضای بخورید.» ۲۱ پس موسی جمیع مشایخ اسرائیل را خوانده، بدیشان چهار صد و سی سال در همان روز به وقوع پیوست که جمیع گفت: «بروید و بره‌ای برای خود موافق خاندانهای خویش بگیرید، لشکرهای خدا از زمین مصر بیرون رفتند. ۴۲ این است شبی و فصیح را ذبح نمایند. ۲۲ و دسته‌ای از زوفا گرفته، در خونی که که برای خداوند باید نگاه داشت، چون ایشان را از زمین مصر در طشت است فروبرد، و بر سر در دو قایمه آن، از خونی که بیرون آورد. این همان شب خداوند است که بر جمیع بنی اسرائیل در طشت است بزنید، و کسی از شما از در خانه خود تا صبح نسلا بعد نسل واجب است که آن را نگاه دارند. ۴۳ و خداوند به بیرون نرود. ۲۳ زیرا خداوند عبور خواهد کرد تا مصریان را بزند موسی و هارون گفت: «این است فریضه فصیح که هیچ بیگانه از و چون خون را بر سر در دو قایمه‌اش بیند، همانا خداوند از در آن نخورد. ۴۴ و اما هر غلام زر خرید، او را ختنه کن و پس آن را

پدران پدران از روزی که بر زمین بوده‌اند تا الیوم ندیده‌اند.» شما بماند، اطفال شما نیز با شما بروند.» ۲۵ موسی گفت: پس روگردانیده، از حضور فرعون بیرون رفت. ۷ آنگاه بندگان «ذبیح و قربانی های سوختنی نیز می‌باید به‌دست ما بدهی، تا فرعون به وی گفتند: «تا به کی برای ما این مرد دامی باشد؟ زنده‌یوه، خدای خود بگذرانیم. ۲۶ ماشی ما نیز با ما خواهد آمد، این مردمان را رها کن تا یهوه، خدای خود را عبادت نمایند. یک سمی باقی نخواهد ماند زیرا که از اینها برای عبادت یهوه، مگر تابلحال ندانسته‌ای که مصر ویان شده است؟» ۸ پس موسی و خدای خود می‌باید گرفت، و تا بدانجا نرسیم، نخواهیم دانست به هارون را نزد فرعون برگردانید، او به ایشان گفت: «بروید و چه چیز خداوند را عبادت کنیم.» ۲۷ و خداوند، دل فرعون را یهوه، خدای خود را عبادت کنید، لیکن کیستند که می‌روند؟» سخت گردانید که از رهایی دادن ایشان ابا نمود. ۲۸ پس فرعون ۹ موسی گفت: «با جوانان و پیران خود خواهیم رفت، باپسران و وی را گفت: «از حضور من برو! و با حذر باش که روی مرا دیگر دختران، و گوسفندان و گاوان خود خواهیم رفت، زیرا که ما را نبینی، زیرا در روزی که مرا ببینی خواهی مرد.» ۲۹ موسی گفت: عیدی برای خداوند است.» ۱۰ بدیشان گفت: «خداوند با شما «نیکو گفتم، روی تو را دیگر نخواهم دید.»

چنین باشد، اگر شما را با اطفال شما رهایی دهم با حذر باشید زیرا که بدی پیش روی شماست! ۱۱ نه چنین! بلکه شما که بالغ هستید رفته، خداوند را عبادت کنید، زیرا که این است آنچه خواسته بودید.» پس ایشان را از حضور فرعون بیرون راندند. ۱۲ و خداوند به موسی گفت: «دست خود را بر زمین مصر دراز کن، تا بر زمین مصر بایستد، و همه نباتات زمین را که از تگرگ مانده است، بخورند.» ۱۳ پس موسی عصای خود را بر زمین مصر دراز کرد، و خداوند تمامی آن روز، و تمامی آن شب را بادی شرقی بر زمین مصر وزانید، و چون صبح شد، باد شرقی ملخها را آورد. ۱۴ و ملخها بر تمامی زمین مصر برآمدند، و در همه حدود مصر نشستند، بسیار سخت که قبل از آن چنین ملخها نبود، و بعد از آن نخواهد بود. ۱۵ و روی تمامی زمین را پوشانیدند، که زمین تاریک شد و همه نباتات زمین و همه میوه درختان را که از تگرگ باقی مانده بود، خوردند، به حدی که هیچ سبزی بر درخت، و نبات صحرا در تمامی زمین مصر نماند. ۱۶ آنگاه فرعون، موسی و هارون را به زودی خوانده، گفت: «به یهوه خدای شما و به شما گناه کرده‌ام. ۱۷ و اکنون این مرتبه فقط گناه مرا عفو فرماید، و از یهوه خدای خود استدعا نمایید تا این موت را فقط از من برطرف نماید.» ۱۸ پس از حضور فرعون بیرون شده، از خداوند استدعا نمود. ۱۹ و خداوند باد غربی ای بسیار سخت برگردانید، که ملخها را برداشته، آنها را به دریای قلمز ریخت، و در تمامی حدود مصر ملخی نماند. ۲۰ اما خداوند دل فرعون را سخت گردانید، که بنی اسرائیل را رهایی نداد. ۲۱ و خداوند به موسی گفت: «دست خود را به سوی آسمان برافراز، تا تاریکی‌ای بر زمین مصر پدید آید، تاریکی‌ای که بتوان احساس کرد.» ۲۲ پس موسی دست خود را به سوی آسمان برافراشت، و تاریکی غلیظ تا سه روز در تمامی زمین مصر پدید آمد. ۲۳ و یکدیگر را نمی دیدند. و تا سه روز کسی از جای خود برنخاست، لیکن برای جمیع بنی اسرائیل در مسکنهای ایشان روشنایی بود. ۲۴ و فرعون موسی را خوانده، گفت: «بروید خداوند را عبادت کنید، فقط گله ها و رمة های

۱۲ و خداوند موسی و هارون را در زمین مصر مخاطب ساخته، گفت: ۲ «این ماه برای شما سر ماهها باشد، این اول از ماههای سال برای شماست. ۳ تمامی جماعت اسرائیل را خطاب کرده، گوید که در دهم این ماه هر یکی از ایشان براهی به حسب خانه های پدران خود بگریند، یعنی برای هر خانه یک بره. ۴ و اگر اهل خانه برای بره کم باشند، آنگاه او و همسایه‌اش که مجاور خانه او باشد آن را به حسب شماره نفوس بگیرند، یعنی هر کس

۹ و خداوند به موسی گفت: «نزد فرعون برو و به وی بگو: یهوه خدای عبرانیان چنین می گوید: قوم مرا رها کن تا مرا عبادت کنند. ۲ زیرا اگر تو از رهایی دادن ابا نمایی و ایشان را بازنگاه داری، ۳ همانا دست خداوند بر مواشی تو که در صحرائند خواهد شد، بر اسبان و الاغان و شتران و گاو و گوسفندان، یعنی وایی بسیار سخت. ۴ و خداوند در میان مواشی اسرائیلیان و مواشی مصریان فرقی خواهد گذاشت که از آنچه مال بنی اسرائیل است، چیزی نخواهد مرد. ۵ و خداوند وقتی معین نموده، گفت: «فردا خداوند این کار را در این زمین خواهد کرد.» ۶ پس در فردا خداوند این کار را کرد و همه مواشی مصریان مردند و از مواشی بنی اسرائیل یکی هم نمرد. ۷ و فرعون فرستاد و اینک از مواشی اسرائیلیان یکی هم نمرده بود اما دل فرعون سخت شده، قوم را رهایی نداد. ۸ و خداوند به موسی و هارون گفت: «از خاکستر کوره، مشت های خود را پر کرده، بردارید و موسی آن را به حضور فرعون بسوی آسمان برفشانند، ۹ و غبار خواهد شد بر تمامی زمین مصر و سوزشی که دملها بیرون آورد بر انسان و بر بهایم در تمامی زمین مصر خواهد شد.» ۱۰ پس از خاکستر کوره گرفتند و به حضور فرعون ایستادند و موسی آن را بسوی آسمان پراکند، و سوزشی پدید شده، دملها بیرون آورد، در انسان و در بهایم. ۱۱ و جادوگران به سبب آن سوزش به حضور موسی نتوانستند ایستاد، زیرا که سوزش بر جادوگران و بر همه مصریان بود. ۱۲ و خداوند دل فرعون را سخت ساخت که بدیشان گوش نگرفت، چنانکه خداوند به موسی گفته بود. ۱۳ و خداوند به موسی گفت: «بامدادان برخاسته، پیش روی فرعون بایست، و به وی بگو: یهوه خدای عبرانیان چنین می گوید: قوم مرا رها کن تا مرا عبادت نمایند. ۱۴ زیرا در این دفعه تمامی بلایای خود را بر دل تو و بندگانت و قومت خواهم فرستاد، تا بدانی که در تمامی جهان مثل من نیست. ۱۵ زیرا اگر تا کنون دست خود را دراز کرده، و تو را و قومت را به ویا مبتلا ساخته بودم، هرآینه از زمین هلاک می شدی. ۱۶ و لکن برای همین تو را برپا داشته ام تا قدرت خود را به تونشان دهم، و نام من در تمامی جهان شایع شود. ۱۷ و آیا تابحال خویشتر را بر قوم من برتر می سازی و ایشان را رهایی نمی دهی؟ ۱۸ همانا فردا این وقت، تگرگی بسیار سخت خواهم بارانید، که مثل آن در مصر از روز بنیانش تا کنون نشده است. ۱۹ پس الان بفرست و مواشی خود و آنچه را در صحرا داری جمع کن، زیرا که بر هرانسان و بهایی که در صحرا یافته شوند، و به خانه ها جمع نشوند، تگرگ فرود خواهد آمد و خواهند مرد.» ۲۰ پس هر کس از بندگان فرعون که از قول خداوند ترسید، نوکران و مواشی خود را به خانه ها گریزانید. ۲۱ اما هر که دل خود را به کلام خداوند متوجه نساخت، نوکران و مواشی خود را در صحرا واگذاشت. ۲۲ و خداوند به موسی گفت: «دست خود را به سوی

آسمان دراز کن، تا در تمامی زمین مصر تگرگ بشود، بر انسان و بر بهایم و بر همه نباتات صحرا، در کل ارض مصر.» ۲۳ پس موسی عصای خود را به سوی آسمان دراز کرد، و خداوند رعد و تگرگ داد، و آتش بر زمین فرود آمد، و خداوند تگرگ بر زمین مصر بارانید. ۲۴ و تگرگ آمد و آتشی که در میان تگرگ آمیخته بود، و به شدت سخت بود، که مثل آن در تمامی زمین مصر از زمانی که امت شده بودند، نبود. ۲۵ و در تمامی زمین مصر، تگرگ آنچه را که در صحرا بود، از انسان و بهایم زد. و تگرگ همه نباتات صحرا را زد، و جمیع درختان صحرا را شکست. ۲۶ فقط در زمین جوشن، جایی که بنی اسرائیل بودند، تگرگ نبود. ۲۷ آنگاه فرعون فرستاده، موسی و هارون را خواند، و بدیشان گفت: «در این مرتبه گناه کرده ام، خداوند عادل است و من و قوم من گناهکاریم. ۲۸ نزد خداوند دعا کنید، زیرا کافی است تا رعد های خدا و تگرگ دیگر نشود، و شما را رها خواهم کرد، و دیگر درنگ نخواهید نمود.» ۲۹ موسی به وی گفت: «چون از شهر بیرون روم، دستهای خود را نزد خداوند خواهم افراشت، تا رعد ها موقوف شود، و تگرگ دیگر نیاید، تا بدانی جهان از آن خداوند است. ۳۰ و اما تو و بندگانت، می دانم که تابحال از یهوه خدا نخواهید ترسید.» ۳۱ و کتان و جو زده شد، زیرا که جو خوشه آورده بود، و کتان تخم داشته. ۳۲ و اما گندم و خلر زده نشد زیرا که متاخر بود. ۳۳ و موسی از حضور فرعون از شهر بیرون شده، دستهای خود را نزد خداوند برافراشت، و رعد ها و تگرگ موقوف شد، و باران بر زمین نیارید. ۳۴ و چون فرعون دید که باران و تگرگ و رعد ها موقوف شد، باز گناه ورزیده، دل خود را سخت ساخت، هم او و هم بندگانش. ۳۵ پس دل فرعون سخت شده، بنی اسرائیل را رهایی نداد، چنانکه خداوند به دست موسی گفته بود.

۱۰ و خداوند به موسی گفت: «نزد فرعون برو زیرا که من دل فرعون و دل بندگانش را سخت کرده ام، تا این آیات خود را در میان ایشان ظاهر سازم. ۲ و تا آنچه در مصر کردم و آیات خود را که در میان ایشان ظاهر ساختم، بگوش پسر و پسر پسر و بازگویی تا بدانی که من یهوه هستم.» ۳ پس موسی و هارون نزد فرعون آمده، به وی گفتند: «یهوه خدای عبرانیان چنین می گوید: تا به کی از تواضع کردن به حضور من ابا خواهی نمود؟ قوم مرا رها کن تا مرا عبادت کنند. ۴ زیرا اگر تو از رها کردن قوم من ابا کنی، هرآینه من فردا ملخها در حدود تو فرود آورم. ۵ که روی زمین را مستور خواهند ساخت، به حدی که زمین را نتوان دید، و تتمه آنچه رسته است که برای شما از تگرگ باقی مانده، خواهند خورد، و هر درختی را که برای شما در صحرا رویده است، خواهند خورد. ۶ و خانه تو و خانه های بندگانت و خانه های همه مصریان را پر خواهند ساخت، به مرتبه ای که پدران و

هستم، همانا من به عصبای که در دست دارم آب نهر را می‌زنم و نمود. ۱۳ و خداوند موافق سخن موسی عمل نمود و وزغها از به خون مبدل خواهد شد. ۱۸ و ماهیانی که در نهرند خواهند مرد، خانه‌ها و از دهات واز صحراها مردند، ۱۴ و آنها را توده توده و نهر گندیده شود و مصریان نوشیدن آب نهر را مکروه خواهند جمع کردند و زمین متعفن شد. ۱۵ اما فرعون چون دید که آسایش داشت. ۱۹ و خداوند به موسی گفت: «به هارون بگو عصبای پدید آمد، دل خود را سخت کرد و بدیشان گوش نگرفت، چنانکه خود را بگیر و دست خود را بر آبهای مصر دراز کن، بر نهرهای خداوند گفته بود. ۱۶ و خداوند به موسی گفت: «به هارون بگو ایشان، و جویهای ایشان، و دریاچه های ایشان، و همه حوضهای که عصبای خود را دراز کن و غبار زمین را برن تا در تمامی زمین آب ایشان، تا خون شود، و در تمامی زمین مصدر ظروف جوی و مصر پشه‌ها بشود. ۱۷ پس چنین کردند و هارون دست خود را ظروف سنگی، خون خواهد بود. ۲۰ و موسی و هارون چنانکه با عصبای خویش دراز کرد و غبار زمین را زد و پشه‌ها بر انسان خداوند امر فرموده بود، کردند. و عصارا را بلند کرده، آب نهر را به و بهایم پدید آمد زیرا که تمامی غبار زمین در کل ارض مصر پشه‌ها حضور فرعون و به حضور ملازمانش زد، و تمامی آب نهر به خون گردید، ۱۸ و جادوگران به افسونهای خود چنین کردند تا پشه‌ها مبدل شد. ۲۱ و ماهیانی که در نهر بودند، مردند. و نهر بگندید، بیرون آوردند اما نتوانستند و پشه‌ها بر انسان و بهایم پدیدشد. ۱۹ و مصریان از آب نهر نتوانستند نوشید، و در تمامی زمین مصر خون جادوگران به فرعون گفتند: «این انگشت خداست.» اما فرعون را بود. ۲۲ و جادوگران مصر به افسونهای خویش هم چنین کردند، و دل سخت شد که بدیشان گوش نگرفت، چنانکه خداوند گفته دل فرعون سخت شد، که بدیشان گوش نگرفت، چنانکه خداوند بود. ۲۰ و خداوند به موسی گفت: «بامدادان برخاسته پیش روی گفته بود. ۲۳ و فرعون برگشته، به خانه خود رفت و براین نیز دل فرعون بایست. اینک بسوی آب بیرون می‌آید. و او را بگو: خداوند خود را متوجه نساخت. ۲۴ و همه مصریان گرداگرد نهر برای آب چنین می‌گویند: قوم مرا رها کن تا مرا عبادت نمایند، ۲۱ زیرا اگر خوردن حفره می‌زدند زیرا که از آب نهر نتوانستند نوشید. ۲۵ و بعد قوم مرا رها نکنی، همانا من بر تو و بندگانت و قومت و خانه هایت از آنکه خداوند نهر را زده بود، هفت روز سپری شد.

۸ و خداوند موسی را گفت: «نزد فرعون برو، و به وی بگو من در آن مقیمند، جداسازم که در آنجا مگسی نباشد تا بدانی خداوند چنین می‌گوید: قوم مرا رها کن تا مرا عبادت نمایند، ۲ و که من در میان این زمین بیهوش هستم. ۲۳ و فرقی در میان قوم خود اگر تو از رها کردن ایشان ابا می‌کنی، همانا من تمامی حدود تو را و قوم تو گذارم. فردا این علامت خواهد شد. ۲۴ و خداوند به وزغها مبتلا سازم. ۳ و نهر، وزغها را به کثرت پیدا نماید، به حدی که برآمده، به خانه ات و خوابگاهت و بستر و خانه های بندگانت و بقرومت و به تنورهای و تغارهای خمیر، در خواهند آمد، ۴ و بر تو و قوم تو و همه بندگان تو وزغها بر خواهند آمد. ۵ و خداوند به موسی گفت: «به هارون بگو: دست خود را با عصبای خویش بر نهرها و جویها و دریاچه‌ها دراز کن، و وزغها را بر زمین مصر برآور. ۶ پس چون هارون دست خود را بر آبهای مصر دراز کرد، وزغها برآمده، زمین مصر را پوشانیدند. ۷ و جادوگران به افسونهای خود چنین کردند، و وزغها بر زمین مصر برآوردند. ۸ آنگاه فرعون موسی و هارون را خوانده، گفت: «نزد خداوند دعا کنید، تا وزغها را از من و قوم من دور کند، و قوم را رها خواهم کرد تا برای خداوند قربانی گذرانند. ۹ موسی به فرعون گفت: «وقتی را برای من معین فرما که برای تو و بندگانت و قومت دعا کنم تا وزغها از تو و خانه ات نابود شوند و فقط در نهر بمانند. ۱۰ گفت: «فردا»، موسی گفت: «موافق سخن تو خواهد شد تا بدانی که مثل بیهوشه خدای ما دیگری نیست، ۱۱ و وزغها از تو و خانه ات و بندگانت و قومت دور خواهند شد و فقط در نهر باقی خواهند ماند. ۱۲ و موسی و هارون از نزد فرعون بیرون آمدند و موسی درباره وزغهایی که بر فرعون فرستاده بود، نزد خداوند استغاثه

زورآوریشان را از زمین خود خواهد راند.» ۲ و خدا به موسی اسیر و القانه و ایاساف؛ اینانند قبایل قورحیان. ۲۵ و العازر بن خطاب کرده، وی را گفت: «من یهوه هستم. ۳ و به ابراهیم و اسحاق و یعقوب به نام خدای قادر مطلق ظاهر شدم، لیکن به نام خود، یهوه، نزد ایشان معروف نگشتم. ۴ و عهد خود را نیز با ایشان استوار کردم، که زمین کنعان را بدیشان دهم، یعنی زمین غربت ایشان را که در آن غریب بودند. ۵ و من نیز چون ناله بنی اسرائیل را که مصریان ایشان را مملوک خود ساخته‌اند، شنیدم، عهد خود را بیاد آوردم. ۶ بنابراین بنی اسرائیل را بگو، من یهوه هستم، و شما را از زیر مشقتهای مصریان بیرون خواهم آورد، و شما را از بندگی ایشان رهایی دهم، و شما را به بازوی بلند و به داوری های عظیم نجات دهم. ۷ و شما را خواهم گرفت تا برای من قوم شوید، و شما را خداخواهم بود، و خواهید دانست که من یهوه هستم، خدای شما، که شما را از مشقتهای مصریان بیرون آوردم. ۸ و شما را خواهم رسانید به زمینی که درباره آن قسم خوردم که آن را به ابراهیم و اسحاق و یعقوب بخشم، پس آن را به ارثیت شماخواهم داد. من یهوه هستم.» ۹ و موسی بنی اسرائیل را بدین مضمون گفت، لیکن بسبب تنگی روح و سختی خدمت، او رانشیدند. ۱۰ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: ۱۱ «برو و به فرعون پادشاه مصر بگو که بنی اسرائیل را از زمین خود رهایی دهد.» ۱۲ و موسی به حضور خداوند عرض کرده، گفت: «اینک بنی اسرائیل مرا نمی شنوند، پس چگونه فرعون مرا بشنود، و حال آنکه من نامختون لب هستم؟» ۱۳ و خداوند به موسی و هارون تکلم نموده، ایشان را به سوی بنی اسرائیل و به سوی فرعون پادشاه مصر مامور کرد، تا بنی اسرائیل را از زمین مصر بیرون آورند. ۱۴ و اینانند روسای خاندانهای آبادی ایشان: پسران روبین، نخست زاده اسرائیل، حنوک و فلو و حصرون و کرمی؛ اینانند قبایل روبین. ۱۵ و پسران شمعون: یموئیل و یامین و اوهد و یاکین و صوحر و شاول که پسر زن کنعانی بود؛ اینانند قبایل شمعون. ۱۶ و این است نامهای پسران لاوی به حسب پیدایش ایشان: جرشون و قهات و مراری. و سالهای عمر لاوی صد و سی و هفت سال بود. ۱۷ پسران جرشون: لبنی و شمعی، به حسب قبایل ایشان. ۱۸ و پسران قهات: عرم و یصهار و حبرون و عزریئیل. و سالهای عمر قهات صد و سی و سه سال بود. ۱۹ و پسران مراری: محلی و موشی؛ اینانند قبایل لاویان به حسب پیدایش ایشان. ۲۰ و عرم عمه خود، یوکابد را به زنی گرفت، و او برای وی هارون و موسی را زایید، و سالهای عمر عرم صد و سی و هفت سال بود. ۲۱ و پسران یصهار: قورح و نافع و زکری. ۲۲ و پسران عزریئیل: میثائیل و ایلفاف و ستری. ۲۳ و هارون، الیشایع، دختر عمیناداب، خواهر نحشون را به زنی گرفت، و برایش ناداب و ابیهو و العازر و ایتمار را زایید. ۲۴ و پسران قورح:

۷ و خداوند به موسی گفت: «ببین تو را بفرعون خدا ساخته‌ام، و برادرت، هارون، نبی تو خواهد بود. ۲ هرآنچه به تو امر نمایم تو آن را بگو، و برادرت هارون، آن را به فرعون بازگوید، تا بنی اسرائیل را از زمین خود رهایی دهد. ۳ و من دل فرعون را سخت می کنم، و آیات و علامات خود را در زمین مصر بسیار می سازم. ۴ و فرعون به شما گوش نخواهد گرفت، و دست خود را بر مصر خواهم انداخت، تا جنود خود، یعنی قوم خویش بنی اسرائیل را از زمین مصر به داوریهای عظیم بیرون آورم. ۵ و مصریان خواهند دانست که من یهوه هستم، چون دست خود را بر مصر دراز کرده، بنی اسرائیل را از میان ایشان بیرون آوردم.» ۶ و موسی و هارون چنانکه خداوند بدیشان امر فرموده بود کردند، و هم چنین عمل نمودند. ۷ و موسی هشتاد ساله بود و هارون هشتاد و سه ساله، وقتی که به فرعون سخن گفتند. ۸ پس خداوند موسی و هارون را خطاب کرده، گفت: ۹ «چون فرعون شما را خطاب کرده، گوید معجزه‌ای برای خود ظاهر کنید، آنگاه به هارون بگو عصای خود را بگیر، و آن را پیش روی فرعون بینداز، تا ازدها شود.» ۱۰ آنگاه موسی و هارون نزد فرعون رفتند، و آنچه خداوند فرموده بود کردند. و هارون عصای خود را پیش روی فرعون و پیش روی ملازمانش انداخت، و ازدها شد. ۱۱ و فرعون نیز حکیمان و جادوگران را طلبید و ساحران مصر هم به افسونهای خودچنین کردند، ۱۲ هر یک عصای خود را انداختند و ازدها شد، ولی عصای هارون عصاهای ایشان را بلعید. ۱۳ و دل فرعون سخت شد و ایشان رانشیدند، چنانکه خداوند گفته بود. ۱۴ و خداوند موسی را گفت: «دل فرعون سخت شده، و از رها کردن قوم ابا کرده است. ۱۵ بامدادان نزد فرعون برو، اینک به سوی آب بیرون می آید، و برای ملاقات وی به کنار نهریایست، و عصا را که به مار مبدل گشت، بدست خود بگیر. ۱۶ و او را بگو: یهوه خدای عبرانیان مرا نزد تو فرستاده، گفت: قوم مرا رها کن تا مرا در صحرا عبادت نمایند و اینک تا بحال نشنیده‌ای، ۱۷ پس خداوند چنین می گوید، از این خواهی دانست که من یهوه

استقبال تیرون می‌آید، و چون تو را ببیند، در دل خود شاد خواهد گردید. ۱۵ و بدو سخن خواهی گفت و کلام را به زبان وی القا سازد. ۴ پس پادشاه مصر بدیشان گفت: «ای موسی و هارون خواهی کرد، و من با زبان تو با زبان او خواهم بود، و آنچه باید بکنید شما را خواهم آموخت. ۱۶ و او برای تو به قوم سخن خواهد گفت، و او مر تو را به جای زبان خواهد بود، و تو او را به جای خدا خواهی بود. ۱۷ و این عصا را به دست خود بگیر که به آن آیات را ظاهر سازی.» ۱۸ پس موسی روانه شده، نزد پدر زن خود، یثرون، برگشت و به وی گفت: «بروم و نزد برادران خود که در مصرند برگردم، و ببینم که تا کنون زنده‌اند.» یثرون به موسی گفت: «به پیشتر می‌ساختند، برایشان بگذارید، و از آن هیچ کم مکنید، سلامتی برو.» ۱۹ و خداوند در مدیان به موسی گفت: «روانه زیرا که اهلانند، و از این رو فریاد می‌کنند و می‌گویند: برویم تا برای شده به مصر برگرد، زیرا آنانی که در قصد جان تو بودند، مرده‌اند.» ۲۰ پس موسی زن خویش و پسران خود را برداشته، ایشان را بر الاغ سوار کرده، به زمین مصر مراجعت نمود، و موسی عصای خدا را به دست خود گرفت. ۲۱ و خداوند به موسی گفت: «چون روانه شده، به مصر مراجعت کردی، آگاه باش که همه علامتی بر تو و به دست سپردام به حضور فرعون ظاهر سازی، و من دل او را سخت خواهم ساخت تا قوم را رهان کند. ۲۲ و به فرعون بگو خداوند چنین می‌گوید: اسرائیل، پسر من و نخست زاده من است، ۲۳ و به تو می‌گویم پسر مرا که مرا عبادت نماید، روز را در روزش، مثل وقتی که کاه بود.» ۱۴ و ناظران، بنی اسرائیل و اگر از ره کردنش ابا نمایی، همانا پسر تو، یعنی نخست زاده تو را که سرکاران فرعون بر ایشان گماشته بودند، می‌زدند و می‌گفتند: را می‌کشم.» ۲۴ و واقع شد در بین راه که خداوند در منزل بدو برخورد، قصد قتل وی نمود. ۲۵ آنگاه صفوره سنگی تیز گرفته، غلفه پسر خود را ختنه کرد و نزد پای وی انداخته، گفت: «تو مرا فریاد کرده، گفتند: «چرا به بندگان خود چنین می‌کنی؟ ۱۶ کاه شوهر خون هستی.» ۲۶ پس او وی را رها کرد، آنگاه (صفوره) گفت: «شوهر خون هستی،» به سبب ختنه. ۲۷ و خداوند به بندگان تو می‌زند و اما خطا از قوم تو می‌باشد.» ۱۷ گفت: هارون گفت: «به سوی صحرا به استقبال موسی برو.» پس روانه شد و او را در جبل الله ملاقات کرده، او را بوسید. ۲۸ و موسی از جمع کلمات خداوند که او را فرستاده بود، و از همه آیاتی که به وی امر فرموده بود، هارون را خبر داد. ۲۹ پس موسی و هارون رفته، کل مشایخ بنی اسرائیل را جمع کردند. ۳۰ و هارون همه سخنانی را که خداوند به موسی فرموده بود، بازگفت، و آیات را به نظر قوم ظاهر ساخت. ۳۱ و قوم ایمان آوردند. و چون شنیدند که خداوند از بنی اسرائیل تفقد نموده، و به مصیبت ایشان نظر انداخته است، به روی درافتاده، سجده کردند.

۵ و بعد از آن موسی و هارون آمده، به فرعون گفتند: «یهوه خدای اسرائیل چنین می‌گوید: قوم مرا رها کن تا برای من در صحرا عیدنگاه دارند.» ۲ فرعون گفت: «یهوه کیست که قول او را بشنوم و اسرائیل را رهایی دهم؟ یهوه رانمی شناسم و اسرائیل را نیز رها نخواهم کرد.» ۳ گفتند: «خدای عبرانیان ما را ملاقات کرده است، پس الان سفر سه روزه به صحرا برویم، و نزد یهوه، می‌کنم، زیرا که به دست قوی ایشان را رها خواهد کرد، و به دست

۶ خداوند به موسی گفت: «الان خواهی دید آنچه به فرعون می‌کنم، زیرا که به دست قوی ایشان را رها خواهد کرد، و به دست

و اسحاق و یعقوب بیاد آورد. ۲۵ و خدا بر بنی اسرائیل نظر کرد و و حنین و اموریان و فرزایان و حویان و یبوسیان، به زمینی که به شیر و شهد جاری است. ۱۸ و سخن تو را خواهند شنید، و تو با خدادانست.

۳ و اما موسی گله پدر زن خود، بیرون، کاهن مدیان را شبانی می کرد، و گله را بدان طرف صحرا راند و به حوریب که جبل الله باشد آمد. ۲ و فرشته خداوند در شعله آتش از میان بوتهای بروی ظاهر شد، و چون او نگرست، اینک آن بوت به آتش مشتعل است اما سوخته نمی شود. ۳ و موسی گفت: «اکنون بدان طرف شوم، و این امر غریب را ببینم، که بوت چرا سوخته نمی شود.» ۴ چون خداوند دید که برای دیدن مایل بدان سوی می شود، خدا از میان بوت به وی ندا در داد و گفت: «ای موسی! ای موسی!» گفت: «لیک.» ۵ گفت: «بدین جا نزدیک میا، نعلین خود را از پایهایت بیرون کن، زیرا مکانی که در آن ایستاده‌ای زمین مقدس است.» ۶ و گفت: «من هستم خدای پدرت، خدای ابراهیم، و خدای اسحاق، و خدای یعقوب.» آنگاه موسی روی خود را پوشانید، زیرا ترسید که به خدا بنگرد. ۷ و خداوند گفت: «هر آینه مصیبت قوم خود را که در مصرند دیدم، و استغاثه ایشان را از دست سرکاران ایشان شنیدم، زیرا غمهای ایشان رامی دانم. ۸ و «آن را بر زمین بینداز.» و چون آن را به زمین انداخت، ماری نزول کردم تا ایشان را از دست مصریان خلاصی دهم، و ایشان گردید و موسی از نزدش گریخت. ۴ پس خداوند به موسی گفت: را از آن زمین به زمین نیکو و وسیع برآورم، به زمینی که به شیر و شهد جاری است، به مکان کنعانیان و حنین و اموریان و فرزایان دراز کرده، آن را بگرفت، که در دستش عصا شد. ۵ «تا آنکه باور و حویان و یبوسیان. ۹ و الان اینک استغاثه بنی اسرائیل نزد من رسیده است، و ظلمی را نیز که مصریان بر ایشان می کنند، دیده‌ام. ۱۰ پس اکنون بیا تا تو را نزد فرعون بفرستم، و قوم من، بنی اسرائیل را گفت: «دست خود را در گریبان خود بگذار.» چون دست به را از مصر بیرون آوری.» ۱۱ موسی به خدا گفت: «من کیستم گریبان خود برد، و آن را بیرون آوردم، اینک دست او مثل برف که نزد فرعون بوم، و بنی اسرائیل را از مصر بیرون آورم؟» ۱۲ گفت: «میرود شد. ۷ پس گفت: «دست خود را باز به گریبان خود «البته با تو خواهم بود. و علامتی که من تو را فرستاده‌ام، این باشد که چون قوم را از مصر بیرون آوری، خدا را بر این کوه عبادت خواهید کرد.» ۱۳ موسی به خدا گفت: «اینک چون من نزد بنی اسرائیل برسم، و بدیشان گویم خدای پدران شما مرا نزد شما فرستاده است، و از من بپرسند که نام او چیست، بدیشان چه گویم؟» ۱۴ خدا به موسی گفت: «هستم آنکه هستم.» و گفت: آبی که از نهر گرفتی بر روی خشکی به خون مبدل خواهد شد.» «به بنی اسرائیل چنین بگو: اهی (هستم) مرا نزد شما فرستاد.» ۱۰ پس موسی به خداوند گفت: «ای خداوند، من مردی فصیح و ۱۵ و خدا باز به موسی گفت: «به بنی اسرائیل چنین بگو، یهوه نیست، نه در سابق و نه از وقتی که به بنده خود سخن گفتی، خدای پدران شما، خدای ابراهیم و خدای اسحاق و خدای یعقوب، بلکه بطنی الکلام و کنده‌بان.» ۱۱ خداوند گفت: «کیست که یعقوب، مرا نزد شما فرستاده، این است نام من تا ابد الابد، و این زبان به انسان داد، و گنگ و کر و بینا و نابینا را که آفرید؟ آیا نه است یادگاری من نسلا بعد نسل. ۱۶ برو و مشایخ بنی اسرائیل من که یهوه هستم؟ ۱۲ پس الان برو و من با زبانت خواهم بود، و را جمع کرده، بدیشان بگو: یهوه خدای پدران شما، خدای ابراهیم و اسحاق و یعقوب، به من ظاهر شده، گفت: هر آینه دارم ای خداوند که بفرستی به دست هر که می فرستی.» ۱۴ آنگاه از شما و آنچه به شما در مصر کرده‌اند، تفقد کرده‌ام، ۱۷ و خشم خداوند بر موسی مشتعل شد و گفت: «آیا برادرت، هارون گفتم شما را از مصیبت مصر بیرون خواهم آورد، به زمین کنعانیان لاوی را نمی دانم که او فصیح الکلام است؟ و اینک او نیز به

گذاشت. ۴ و خواهرش ازدور ایستاد تا باندان او را چه می‌شود.

۵ و دختر فرعون برای غسل به نهر فرود آمد. و کنیزانش به کنار

نهر می‌گشتند. پس تابوت را در میان نيزار دیده، کنیزک خویش را

فرستاد تا آن را بگیرد. ۶ و چون آن را بگشاد، طفل را دید و اینک

پسری گریان بود. پس دلش بر وی بسوخت و گفت: «این از

اطفال عبرانیان است.» ۷ و خواهر وی به دختر فرعون گفت: «آیا

بروم و زنی شیرده را از زنان عبرانیان نزدت بخوانم تا طفل را برایت

شیردهد؟» ۸ دختر فرعون به وی گفت: «برو.» پس آن دختر

رفته، مادر طفل را بخواند. ۹ و دختر فرعون گفت: «این طفل را

ببر و او را برای من شیر بده و مزد تو را خواهم داد.» پس آن زن

طفل را برداشته، بدو شیر می‌داد. ۱۰ و چون طفل نمو کرد، وی را

نزد دختر فرعون برد، و او را پسر شد. و وی را موسی نام نهاد زیرا

گفت: «او را از آب کشیدم.» ۱۱ و واقع شد در آن ایام که

چون موسی بزرگ شد، نزد برادران خود بیرون آمد، و به کارهای

دشوار ایشان نظر انداخته، شخصی مصری را دید که شخصی

عبرانی را که از برادران او بود، می‌زد. ۱۲ پس به هر طرف نظر

افکنده، چون کسی را ندید، آن مصری را کشت، و او را در

ریگ پنهان ساخت. ۱۳ و روز دیگر بیرون آمد، که ناگاه دومرد

عبرانی متنازع می‌کنند، پس به ظالم گفت: «چرا همسایه خود

را می‌زنی.» ۱۴ گفت: «کیست که تو را بر ما حاکم یا داور

ساخته است، مگر تومی خواهی مرا بکشی چنانکه آن مصری

را کشتی؟» پس موسی ترسید و گفت: «یقین این امر شیوع یافته

است.» ۱۵ و چون فرعون این ماجرا را بشنید، قصد قتل موسی

کرد، و موسی از حضور فرعون فرار کرده، در زمین مدیان ساکن

شد. و بر سر چاهی بنشست. ۱۶ و کاهن مدیان را هفت دختر

بود که آمدند و آب کشیده، آب‌خوهرها را پر کردند، تا گله پدر خویش

را سیراب کنند. ۱۷ و شبانان نزدیک آمدند، تا ایشان را دور کنند.

آنگاه موسی برخاسته، ایشان را مدد کرد، و گله ایشان را سیراب

نمود. ۱۸ و چون نزد پدر خود رجوعیل آمدند، او گفت: «چگونه

امروز بدین زودی برگشتید؟» ۱۹ گفتند: «شخصی مصری ما را

از دست شبانان رهایی داد، و آب نیز برای ما کشیده، گله را

سیراب نمود.» ۲۰ پس به دختران خود گفت: «او کجاست؟ چرا

آن مرد را ترک کردید؟ وی را بخوانید تا نان خورد.» ۲۱ و موسی

راضی شد که با آن مرد ساکن شود، و او دختر خود، صفوره را به

موسی داد. ۲۲ و آن زن پسری زایید، و (موسی) او را جرشون نام

نهاد، چه گفت: «در زمین بیگانه نزل شدم.» ۲۳ و واقع شد

بعد از ایام بسیار که پادشاه مصر بمرد، و بنی اسرائیل به سبب بندگی

آه کشیده، استغاثه کردند، و ناله ایشان به سبب بندگی نزد خدا

برآمد. ۲۴ و خدا ناله ایشان را شنید، و خدا عهد خود را با ابراهیم

و دیگر پنهان دارد، تابوتی از نی برایش گرفت، و آن را به قیر

و زفت اندوده، طفل را در آن نهاد، و آن را در نيزار به کنار نهر

۲ و شخصی از خاندان لاوی رفته، یکی از دختران لاوی را به

زنی گرفت. ۲ و آن زن حامله شده، پسری براد. و چون او را

نیکو منظر دید، وی را سه ماه پنهان داشت. ۳ و چون نتوانست او

را دیگر پنهان دارد، تابوتی از نی برایش گرفت، و آن را به قیر

و زفت اندوده، طفل را در آن نهاد، و آن را در نيزار به کنار نهر

فرعون عرض کرده، بگویند: ۵ «پدرم مرا سوگند داده، گفت: است، خواهد برد.» ۲۵ و یوسف به بنی اسرائیل سوگند داده، اینک من می‌میرم؛ در قبری که برای خویشتن در زمین کنعان گفت: «هر آینه خدا از شما تفقد خواهد نمود، واستخوانهای مرا کنده‌ام، آنجا مرا دفن کن.» اکنون بروم و پدر خود را دفن کرده، از اینجا خواهید برداشت.» ۲۶ و یوسف مرد در حبسی که صد و ده مراجعت نمایم.» ۶ فرعون گفت: «برو و چنانکه پدرت به تو ساله بود. و او را حنوط کرده، در زمین مصر در تابوت گذاشتند.

سوگند داده است، او را دفن کن.» ۷ پس یوسف روانه شد تا پدر خود را دفن کند، و همه نوکران فرعون که مشایخ خانه وی بودند، و جمیع مشایخ زمین مصر با او رفتند. ۸ و همه اهل خانه یوسف و برادرانش و اهل خانه پدرش، جز اینکه اطفال و گله‌ها و رمه‌های خود را در زمین جوشن وا گذاشتند. ۹ و اربابه‌ها نیز و سواران، همراهش رفتند؛ و انبوهی بسیار کثیر بودند. ۱۰ پس به خرمنگاه اطاد که آنطرف اردن است رسیدند، و در آنجا ماتمی عظیم و بسیار سخت گرفتند، و برای پدر خود هفت روز نوحه‌گری نمود. ۱۱ و چون کنعانیان ساکن آن زمین، این ماتم را در خرمنگاه اطاد دیدند، گفتند: «این برای مصریان ماتم سخت است.» از این‌رو آن موضع را آبل مصرایم نامیدند، که بدان طرف اردن واقع است. ۱۲ همچنان پسران او بدان طوریکه امر فرموده بود، کردند. ۱۳ و پسرانش، او را به زمین کنعان بردند. و او را در مغاره صحرای مکفيله، که ابراهیم با آن صحرا از عفرون حتی برای ملکیت مقبره خریده بود، در مقابل ممی دفن کردند. ۱۴ و یوسف بعد از دفن پدر خود، با برادران خویش و همه کسانی که برای دفن پدرش با وی رفته بودند، به مصر برگشتند. ۱۵ و چون برادران یوسف دیدند که پدر ایشان مرده است، گفتند: «اگر یوسف الان از ما کینه دارد، هر آینه مکافات همه بدی را که به وی کرده‌ایم به ما خواهد رسانید.» ۱۶ پس نزد یوسف فرستاده، گفتند: «پدر تو قبل از مردنش امر فرموده، گفت: ۱۷ به یوسف چنین بگویند: التماس دارم که گناه و خطای برادران خود را عفو فرمایی، زیرا که به تو بدی کرده‌اند، پس اکنون گناه بندگان خدای پدر خود را عفو فرما.» و چون به وی سخن گفتند، یوسف بگریست. ۱۸ و برادرانش نیز آمده، به حضور وی افتادند، و گفتند: «اینک غلامان تو هستیم.» ۱۹ یوسف ایشان را گفت: «مترسید زیرا که آیا من در جای خدا هستم؟ ۲۰ شما درباره من بد اندیشیدید، لیکن خدا از آن قصد نیکی کرد، تا کاری کند که قوم کثیری را احیا نماید، چنانکه امروز شده است. ۲۱ و الان ترسان مباشید. من، شما را و اطفال شما را می‌پرورانم.» پس ایشان را تسلی داد و سخنان دل‌آویز بدیشان گفت. ۲۲ و یوسف در مصر ساکن ماند، او و اهل خانه پدرش. و یوسف صد و ده سال زندگانی کرد. ۲۳ و یوسف پسران پشت سوم افرام را دید. و پسران ماکیر، پسر منسی نیز بر زانوهای یوسف تولد یافتند. ۲۴ و یوسف، برادران خود را گفت: «من می‌میرم، و یقین خدا از شما تفقد خواهد نمود، و شما را از این زمین به زمینی که برای ابراهیم و اسحاق و یعقوب قسم خورده

است، ۱۶ آن فرشته‌ای که مرا از هردی خلاصی داده، این دو خواهد رسید. ۱۴ یساکار حمار قوی است در میان آغله‌خواهی‌ده. پسر را برکت دهد، ونام من و نامهای پدرانم، ابراهیم و اسحاق، ۱۵ چون محل آرمیدن را دید که پسندیده است، و زمین را دلگشا برایشان خوانده شود، و در وسط زمین بسیار کثیرشوند. ۱۷ و یافت، پس گردن خویش را برای بار خم کرد، و بنده خراج گردید. چون یوسف دید که پدرش دست راست خود را بر سر افرایم نهاد، ۱۶ «دان، قوم خود را داوری خواهد کرد، چون یکی از اسباط بنظرش ناپسند آمد، ودست پدر خود را گرفت، تا آن را از سر اسرائیل. ۱۷ دان، ماری خواهد بود به‌سر راه، و افعی بر کنار افرایم به‌سر منسی نقل کند. ۱۸ و یوسف به پدر خود گفت: «ای طریق که پاشنه اسب را بگذرد تا سوارش از عقب افتد. ۱۸ ای پدر من، نه چنین، زیرا نخست زاده این است، دست راست خود بیهو منتظر نجات تو می‌باشم. ۱۹ «جاد، گروهی بر وی هجوم را به‌سر او بگذار. ۱۹ اما پدرش ابا نموده، گفت: «می‌دانم‌ای خواه‌آورد، و او به عقب ایشان هجوم خواهد آورد. ۲۰ اشیر، نان پسر! می‌دانم! او نیز قومی خواهد شد و او نیز بزرگ خواهد او چرب خواهد بود، و لذات ملوکانه خواهد داد. ۲۱ نفتالی، غزال گردید، لیکن برادر کهنترش از وی بزرگتر خواهد شد و ذریت او آزادی است، که سخنان حسنه خواهد داد. ۲۲ «یوسف، شاخه امتهای بسیار خواهند گردید. ۲۰ و در آن روز، او ایشان را برکت باروری است. شاخه بارور بر سر چشمه‌ای که شاخه هایش از داده، گفت: «به تو، اسرائیل، برکت طلبیده، خواهد گفت که دیوار برآید. ۲۳ تیراندازان او را رنجانیدند، و تیر انداختند واذیت خدا تو را مثل افرایم و منسی کرداند.» پس افرایم را به منسی رسانیدند. ۲۴ لیکن کمان وی در قوت قایم ماند. و بازوهای ترجیح داد. ۲۱ و اسرائیل به یوسف گفت: «همانا من می‌میرم، و دستش به‌دست قدیر یعقوب مقوی گردید که از آنجاست شبان و خدا با شما خواهد بود، و شما را به زمین پدران شما باز خواهد صخره اسرائیل. ۲۵ از خدای پدرت که تو را اعانت می‌کند، آورد. ۲۲ و من به تو حصه‌ای زیاده از برادرانت می‌دهم، که آن را و از قادر مطلق که تو را برکت می‌دهد، به برکات آسمانی از از دست اموریان به شمشیر و کمان خود گرفتم.»

۴۹ و یعقوب، پسران خود را خوانده، گفت: «جمع شوید تا شما را از آنچه درایم آخر به شما واقع خواهد شد، خبر دهم. ۲ ای پسران یعقوب جمع شوید و بشنوید! و به پدر خود، اسرائیل، گوش گیرید. ۳ «ای روبین! تو نخست زاده منی، توانایی من وابتدای قوتم، فضیلت رفعت و فضیلت قدرت. ۴ جوشان مثل آب، برتری نخواهی یافت، زیرا که بر بستر پدر خود برآمدی. آنگاه آن را بی حرمت ساختی، به بستر من برآمد. ۵ «شمعون و لاوی برادرند. آلات ظلم، شمشیرهای ایشان است. ۶ ای نفس من به مشورت ایشان داخل مشو، وای جلال من به محفل ایشان متحد مباش زیرا در غضب خود مردم را کشتند. و در خودرایی خویش گاووان رایی کردند. ۷ ملعون باد خشم ایشان، که سخت بود، و غضب ایشان زیرا که تند بود! ایشان را در یعقوب متفرق سازم و در اسرائیل پراکنده کنم. ۸ «ای یهودا تو را برادرانت خواهند ستود. دست بر گردن دشمنان خواهد بود، و پسران پدرت، تو را تعظیم خواهند کرد. ۹ یهودا شیربچه‌ای است، ای پسر من از شکار برآمدی. مثل شیر خویشتن را جمع کرده، در کمین می‌خوابد و چون شیرمده‌ای است. کیست او را برانگیزاند؟ ۱۰ عصا از یهودا دور نخواهد شد. و نه فرمان فرمایی از میان پایهای وی تا شیلو بیاید. و مر او را اطاعت امتها خواهد بود. ۱۱ کره خود را به تاک و کره الاغ خویش را به مو بسته. جامه خود را به شراب، و رخت خویش را به عصیر انگور می‌شوید. ۱۲ چشمانش به شراب سرخ و دندانش به شیر سفید است. ۱۳ «زبولون، بر کنار دریا ساکن شود، و نزدبدر کشتیها. و حدود او تا به صیدون کرده، گفت: «اگر الان در نظر شما التفات یافته‌ام، در گوش

۵۰ و یوسف بر روی پدر خود افتاده، بروی گریست و او را بوسید. ۲ و یوسف طیبیانی را که از بندگان او بودند، امر فرمود تا پدر او را حنوط کنند. و طیبیان، اسرائیل را حنوط کردند. ۳ و چهل روز در کار وی سپری شد، زیرا که این قدر روزها در حنوط و رخت خویش را به عصیر انگور می‌شوید. ۱۲ چشمانش به شراب سرخ و دندانش به شیر سفید است. ۱۳ «زبولون، بر کنار دریا ساکن شود، و نزدبدر کشتیها. و حدود او تا به صیدون کرده، گفت: «اگر الان در نظر شما التفات یافته‌ام، در گوش

نرسیده.» ۱۰ و یعقوب، فرعون را برکت داد و از حضور فرعون بزیست. و ایام سالهای عمر یعقوب صد و چهل و هفت سال بیرون آمد. ۱۱ و یوسف، پدر و برادران خود را سکونت داد، و ۲۹ و چون حین وفات اسرائیل نزدیک شد، پسر خود یوسف ملکی در زمین مصر در نیکوترین زمین، یعنی در ارض رعسمیس، را طلبیده، بدو گفت: «الان اگر در نظر تو التفات یافته‌ام، دست چنانکه فرعون فرموده بود، بدیشان ارزانی داشت. ۱۲ و یوسف پدر خود را زیر ران من بگذار، و احسان و امانت با من بکن، و زنتهار و برادران خود، و همه اهل خانه پدر خویش را به حسب تعداد عیال مرادر مصر دفن منما، ۳۰ بلکه با پدران خود بخوابم و مرا از مصر ایشان به نان پرورانید. ۱۳ و در تمامی زمین نان نبود، زیرا قحط برداشته، در قبر ایشان دفن کن.» گفت: «آنچه گفتی خواهم زیاده سخت بود، و ارض مصر و ارض کنعان بسبب قحط بینوا کرد.» ۳۱ گفت: «برایم قسم بخور،» پس برایش قسم خورد و گردید. ۱۴ و یوسف، تمام نقره‌ای را که در زمین مصر و زمین کنعان یافته شد، به عوض غله‌ای که ایشان خریدند، بگرفت، و یوسف نقره را به خانه فرعون درآورد. ۱۵ و چون نقره از ارض مصر و ارض کنعان تمام شد، همه مصریان نزد یوسف آمده، گفتند: «ما را نان بده، چرا درحضورت بمیریم؟ زیرا که نقره تمام شد.» ۱۶ یوسف گفت: «مواشی خود را بیاورید، و به عوض مواشی شما، غله به شما می‌دهم، اگر نقره تمام شده است.» ۱۷ پس مواشی خود را نزد یوسف آوردند، و یوسف به عوض اسبان و گله های گوسفندان و رمه های گاو و الاغان، نان بدیشان داد. و در آن سال به عوض همه مواشی ایشان، ایشان را به نان پرورانید. ۱۸ و چون آن سال سپری شد در سال دوم به حضور وی آمده، گفتندش: «از آقای خود مخفی نمی داریم که نقره ما تمام شده است، و مواشی و بهایم از آن آقای ما گردیده، و جز بدنهای و زمین ما به حضور آقای ما چیزی باقی نیست. ۱۹ چرا ما و زمین ما نیز در نظرتو هلاک شویم؟ پس ما را و زمین ما را به نان بخر، و ما و زمین ما مملوک فرعون بشویم، و بذر بده تازیست کنیم و نمیریم و زمین بایر نماند.» ۲۰ پس یوسف تمامی زمین مصر را برای فرعون بخرید، زیرا که مصریان هر کس مزرعه خود را فروختند، چونکه قحط برایشان سخت بود و زمین از آن فرعون شد. ۲۱ و خلق را از این حد تا به آن حد مصر به شهرها منتقل ساخت. ۲۲ فقط زمین کهنه را نخرید، زیرا کهنه را حصه‌ای از جانب فرعون معین شده بود، و از حصه‌ای که فرعون بدیشان داده بود، می‌خوردند. از این سبب زمین خود را نفروختند. ۲۳ و یوسف به قوم گفت: «اینها، امروز شما را و زمین شما را برای فرعون خریدم، همانا برای شما بذر است تا زمین را بکارید. ۲۴ و چون حاصل برسد، یک خمس به فرعون دهید، و چهار حصه از آن شما باشد، برای زراعت زمین و برای خوراک شما و اهل خانه های شما و طعام به جهت اطفال شما.» ۲۵ گفتند: «تو ما را احیا ساختی، در نظر آقای خود التفات بباییم، تا غلام فرعون باشیم.» ۲۶ پس یوسف این قانون را بر زمین مصر تا امروز قرار داد که خمس از آن فرعون باشد، غیر از زمین کهنه فقط، که از آن فرعون نشد. ۲۷ و اسرائیل در ارض مصر در زمین جوشن ساکن شده، ملک در آن گرفتند، و بسیار بارور و کثیر گردیدند. ۲۸ و یعقوب در ارض مصر هفده سال

۴۸ و بعد از این امور، واقع شد که به یوسف گفتند: «اینها پدر تو بیمار است.» پس دو پسر خود، منسی و افرایم را با خود برداشت. ۲ و یعقوب را خبر داده، گفتند: «اینها پسر تو یوسف، نزد تو می‌آید.» و اسرائیل، خویشتر را تقویت داده، بر بستر بنشست. ۳ و یعقوب به یوسف گفت: «خدای قادر مطلق درلوز در زمین کنعان به من ظاهر شده، مرا برکت داد. ۴ و به من گفت: هر آینه من تو را بارور و کثیرگردانم، و از تو قومهای بسیار بوجود آورم، و این زمین را بعد از تو به ذریه تو، به میراث ابدی خواهم داد. ۵ و الان دو پسر تو که در زمین مصر پراپت زاییده شدند، قبل از آنکه نزد تو به مصر بیایم، ایشان از آن من هستند، افرایم و منسی مثل روئین و شمعون از آن من خواهند بود. ۶ و اما اولاد تو که بعد از ایشان بیاوری، از آن تو باشند و در ارث خود به نامهای برادران خود مسمی شوند. ۷ و هنگامی که من از فدان آمدم، راحیل نزد من در زمین کنعان به سر راه مرد، چون اندک مسافتی باقی بود که به افراط برسم، و او را در آنجا به سر راه افراط که بیت لحم باشد، دفن کردم.» ۸ و چون اسرائیل، پسران یوسف را دید، گفت: «اینان کیستند؟» ۹ یوسف، پدر خود را گفت: «اینان پسران منند که خدا به من در اینجاده است.» گفت: «ایشان را نزد من بیاور تا ایشان را برکت دهم.» ۱۰ و چشمان اسرائیل از پیری تار شده بود که نتوانست دید. پس ایشان را نزدیک وی آورد و ایشان را بوسیده، در آغوش خود کشید. ۱۱ و اسرائیل به یوسف گفت: «گمان نمی برم که روی تو را ببینم، و همانا خدا، ذریه تو را نیز به من نشان داده است.» ۱۲ و یوسف ایشان را از میان دو زانوی خود بیرون آورده، رو به زمین نهاد. ۱۳ یوسف هر دو را گرفت، افرایم را به دست راست خود به مقابل دست چپ اسرائیل، و منسی را به دست چپ خود به مقابل دست راست اسرائیل، و ایشان را نزدیک وی آورد. ۱۴ و اسرائیل دست راست خود را دراز کرده، بر سرافرایم نهاد و او کوچکتر بود و دست چپ خود را بر سر منسی، و دستهای خود را به فراست حرکت داد، زیرا که منسی نخست زاده بود. ۱۵ و یوسف را برکت داده، گفت: «خدایی که درحضور وی پدرانم، ابراهیم و اسحاق، سالک بودند، خدایی که مرا از روز بودنم تا امروز رعایت کرده

۲۶ و او را خبر داده، گفتند: «یوسف الان زنده است، و او حاکم نفر. ۲۳ و پسران دان: حوشیم. ۲۴ و پسران نفتالی: یحیی و تمامی زمین مصر است.» آنگاه دل وی ضعف کرد، زیرا که ایشان جونی و یسر و شلیم. ۲۵ اینانند پسران بلهه، که لاہان به دختر خود را باور نکرد. ۲۷ و همه سخنانی که یوسف بدیشان گفته بود، به راحیل داد، و ایشان را برای یعقوب زایید. همه هفت نفر بودند. وی گفتند، و چون ارباب هائی را که یوسف برای آوردن او فرستاده ۲۶ همه نفوسی که با یعقوب به مصر آمدند، که از صلب وی بود، دید، روح پدر ایشان، یعقوب، زنده گردید. ۲۸ و اسرائیل پدید شدند، سواى زنان پسران یعقوب، جمیع شصت و شش نفر گفت: «کافی است! پسر من، یوسف، هنوز زنده است؛ می‌روم و بودند. ۲۷ و پسران یوسف که برایش در مصر زاییده شدند، دوفتر بودند. پس جمیع نفوس خاندان یعقوب که به مصر آمدند هفتاد و دو نفر بودند. ۲۸ و یهود را پیش روی خود نزد یوسف فرستاد تا او را به جوشن راهنمایی کند، و به زمین جوشن آمدند. ۲۹ و یوسف عرابه خود را حاضر ساخت، تا به استقبال پدر خود اسرائیل به جوشن برود. و چون او را بدید به گردش بیاویخت، و مدتی بر گردش گریست. ۳۰ و اسرائیل به یوسف گفت: «اکنون بمیرم، چونکه روی تو را دیدم که تابحال زنده هستی.» ۳۱ و یوسف برادران خود و اهل خانه پدر خویش را گفت: «می‌روم تا فرعون را از آنجا البتہ باز خواهم آورد، و یوسف دست خود را بر چشمان تو خواهد گذاشت.» ۵ و یعقوب از بر شمع روانه شد، و بنی اسرائیل پدر خود، یعقوب، و اطفال و زنان خویش را بر ارباب هائی که فرعون به جهت آوردن او فرستاده بود، برداشتند. ۶ و مواشى و ۳۳ و چون فرعون شما را بطلبید و گوید: «کسب شما چیست؟» اموالی را که در زمین کنعان اندوخته بودند، گرفتند. و یعقوب با ۳۴ گوید: «غلامان از طفولیت تابحال اهل مواشى هستم، هم تمامی ذریت خود به مصر آمدند. ۷ و پسران و پسران پسران خود را با خود، و دختران و دختران پسران خود را، و تمامی ذریت خویش رابه همراهی خود به مصر آورد. ۸ و این است نامهای پسران اسرائیل که به مصر آمدند: یعقوب و پسرانش روبین نخست زاده یعقوب. ۹ و پسران روبین: حنوک و فلو و حصرون و کرمی. ۱۰ و پسران شمعون: یموئیل و یامین و اوهد و یاکین و صحر و شاول که پسرزن کنعانی بود. ۱۱ و پسران لاوی: جرشون و قهات و مراری. ۱۲ و پسران یهودا: عیر و اوان و شبله و فارص و زارح. اما عیر و اوان در زمین کنعان مردند. و پسران فارص: حصرون و حامل بودند. ۱۳ و پسران یساکار: تولاع و فوه و یوب و شمرون. ۱۴ و پسران زبولون: سارد و ایلون و یاحئیل. ۱۵ اینانند پسران لیه، که آنها را با دختر خود دینه، در فدان ارام برای یعقوب زایید. همه نفوس پسران و دخترانش سی و سه نفر بودند. ۱۶ و پسران جاد: صفیون و حجی و شونی و اصبون و عیری و ارودی و اریلی. ۱۷ و پسران اشیر: یمنه و یشوه و یشوی و بریعه، و خواهر ایشان ساره، و پسران بریعه حابر و ملکئیل. ۱۸ اینانند پسران زلفه که لاہان به دختر خود لیه داد، و این شانزده را برای یعقوب زایید. ۱۹ و پسران راحیل زن یعقوب: یوسف و بنیامین. ۲۰ و برای یوسف در زمین مصر، منسی و افرایم زاییده شدند، که اسنات دختر فوطی فارح، کاهن اون برایش براد. ۲۱ و پسران بنیامین: بالع و باکر و اشبیل و جیرا و نعمان و ایحی و رش و مفیم و حفیم و آرد. ۲۲ اینانند پسران راحیل که برای یعقوب زاییده شدند، همه چهارده

۴۶ و اسرائیل با هرچه داشت، کوچ کرده، به بر شمع آمد، و قربانی‌ها برای خدای پدر خود، اسحاق، گذرانید. ۲ و خدا در رویاهای شب، به اسرائیل خطاب کرده، گفت: «ای یعقوب! ای یعقوب!» گفت: «لیک.» ۳ گفت: «من هستم الله، خدای پدرت، از فرود آمدن به مصر مترس، زیرا در آنجا امتی عظیم از تو به وجود خواهم آورد. ۴ من با تو به مصر خواهم آمد، و من نیز، تو را از آنجا البتہ باز خواهم آورد، و یوسف دست خود را بر چشمان تو خواهد گذاشت.» ۵ و یعقوب از بر شمع روانه شد، و بنی اسرائیل پدر خود، یعقوب، و اطفال و زنان خویش را بر ارباب هائی که فرعون به جهت آوردن او فرستاده بود، برداشتند. ۶ و مواشى و ۳۳ و چون فرعون شما را بطلبید و گوید: «کسب شما چیست؟» اموالی را که در زمین کنعان اندوخته بودند، گرفتند. و یعقوب با ۳۴ گوید: «غلامان از طفولیت تابحال اهل مواشى هستم، هم تمامی ذریت خود به مصر آمدند. ۷ و پسران و پسران پسران خود را با خود، و دختران و دختران پسران خود را، و تمامی ذریت خویش رابه همراهی خود به مصر آورد. ۸ و این است نامهای پسران اسرائیل که به مصر آمدند: یعقوب و پسرانش روبین نخست زاده یعقوب. ۹ و پسران روبین: حنوک و فلو و حصرون و کرمی. ۱۰ و پسران شمعون: یموئیل و یامین و اوهد و یاکین و صحر و شاول که پسرزن کنعانی بود. ۱۱ و پسران لاوی: جرشون و قهات و مراری. ۱۲ و پسران یهودا: عیر و اوان و شبله و فارص و زارح. اما عیر و اوان در زمین کنعان مردند. و پسران فارص: حصرون و حامل بودند. ۱۳ و پسران یساکار: تولاع و فوه و یوب و شمرون. ۱۴ و پسران زبولون: سارد و ایلون و یاحئیل. ۱۵ اینانند پسران لیه، که آنها را با دختر خود دینه، در فدان ارام برای یعقوب زایید. همه نفوس پسران و دخترانش سی و سه نفر بودند. ۱۶ و پسران جاد: صفیون و حجی و شونی و اصبون و عیری و ارودی و اریلی. ۱۷ و پسران اشیر: یمنه و یشوه و یشوی و بریعه، و خواهر ایشان ساره، و پسران بریعه حابر و ملکئیل. ۱۸ اینانند پسران زلفه که لاہان به دختر خود لیه داد، و این شانزده را برای یعقوب زایید. ۱۹ و پسران راحیل زن یعقوب: یوسف و بنیامین. ۲۰ و برای یوسف در زمین مصر، منسی و افرایم زاییده شدند، که اسنات دختر فوطی فارح، کاهن اون برایش براد. ۲۱ و پسران بنیامین: بالع و باکر و اشبیل و جیرا و نعمان و ایحی و رش و مفیم و حفیم و آرد. ۲۲ اینانند پسران راحیل که برای یعقوب زاییده شدند، همه چهارده

۴۷ پس یوسف آمد و به فرعون خبر داده، گفت: «پدرم و برادرانم با گله ورمه خویش و هرچه دارند، از زمین کنعان آمده‌اند و در زمین جوشن هستند.» ۲ و از جمله برادران خود پنج نفر برداشته، ایشان را به حضور فرعون بر پا داشت. ۳ و فرعون، برادران او را گفت: «شغل شما چیست؟» به فرعون گفتند: «غلامان شبان گوسفند هستیم، هم ما و هم اجداد ما.» ۴ و به فرعون گفتند: «آمده‌ایم تا در این زمین ساکن شویم، زیرا که برای گله غلامان مرتعی نیست، چونکه قحط در زمین کنعان سخت است. و الان تمنا داریم که بندگان در زمین جوشن سکونت کنند.» ۵ و فرعون به یوسف خطاب کرده، گفت: «پدرت و برادرانت نزد تو آمده‌اند، ۶ زمین مصر پیش روی توست. در نیکوترین زمین، پدر و برادران خود را مسکن بده. در زمین جوشن ساکن بشوند. و اگر می‌دانی که در میان ایشان کسان قابل می‌باشند، ایشان را سرکاران مواشى من گردان.» ۷ و یوسف، پدر خود، یعقوب را آورد، او رابه حضور فرعون برپا داشت. و یعقوب، فرعون را برکت داد. ۸ و فرعون به یعقوب گفت: «ایام سالهای عمر تو چند است؟» ۹ یعقوب به فرعون گفت: «ایام سالهای غربت من صد و سی سال است. ایام سالهای عمر من اندک و بد بوده است، و به ایام سالهای عمر پدرانم در روزهای غربت ایشان

بی گناهی خویش را ثابت نماییم؟ خدا گناه غلامان را دریافت جواب وی را نتوانستند داد، زیرا که به حضور وی مضطرب شدند. نموده است؛ اینک ما نیز و آنکه جام بدستش یافت شد، غلامان ۴ و یوسف به برادران خود گفت: «نزدیک من بیایید.» پس نزدیک آقای خود خواهیم بود.» ۱۷ گفت: «حاشا از من که چنین آمدند، و گفت: «منم یوسف، برادر شما، که به مصر فروختید! کنم! بلکه آنکه جام بدستش یافت شد، غلام من باشد، و شما به ۵ و حال رنجیده مشوید، و متغیر نگردید که مرا بدینجا فروختید، سلامتی نزد پدر خویش برآید.» ۱۸ آنگاه یهودا نزدیک وی آمده، زیرا خدا مرا پیش روی شما فرستاد تا (نفوس را) زنده نگاه دارد. گفت: «ای آقایم بشنو غلامت به گوش آقای خود سخنی بگوید. ۶ زیرا حال دو سال شده است که قحط در زمین هست، و پنج و غضب بر غلام خود افروخته نشود، زیرا که تو چون فرعون هستی. سال دیگر نیز نه شیوا خواهد بود نه درو. ۷ و خدا مرا پیش روی ۱۹ آقایم از غلامانت برسیده، گفت: «آیا شما را پدر یا برادری شما فرستاد تا برای شما بقیتی در زمین نگاه دارد، و شما را به است؟» ۲۰ و به آقای خود عرض کردیم: «که ما را پدری نجاتی عظیم احیا کند. ۸ و الان شما مرا اینجا نفرستادید، بلکه است، و پسر کوچک پیری او که برادرش مرده است، و او تنها از خدا، و او مرا پدر بر فرعون و آقا بر تمامی اهل خانه او و حاکم بر مادر خود مانده است، و پدر او را دوست می دارد.» ۲۱ و به همه زمین مصر ساخت. ۹ بشناید و نزد پدرم رفته، بدو گوید: پسر غلامان خود گفتم: «وی را نزد من آرید تا چشمان خود را بروی تو، یوسف چنین می گوید: که خدا مرا حاکم تمامی مصر ساخته نهم.» ۲۲ و به آقای خود گفتم: «آن جوان نمی تواند از پدر خود است، نزد من بیا و تاخیر منما. ۱۰ و در زمین جوش ساکن شو، جدا شود، چه اگر از پدر خویش جدا شود او خواهد مرد.» ۲۳ و تانزدیک من باشی، تو و پسران و پسران و پسران، و گله ات به غلامان خود گفتم: «اگر برادر کهر شما با شما نیاید، روی مرا و رمه ات با هر چه داری. ۱۱ تا تو را در آنجا ببرورنم، زیرا که دیگر نخواهید دید.» ۲۴ پس واقع شد که چون نزد غلامت، پدر پنج سال قحط باقی است، مبادا تو و اهل خانه ات و متعلقان خود، رسیدیم، سخنان آقای خود را بدو بازگفتم. ۲۵ و پدر ما بینوا گردید. ۱۲ و اینک چشمان شما و چشمان برادر بنیامین، گفت: «برگشته اندک خوراکی برای ما بخیرید.» ۲۶ گفتم: می بیند، زبان من است که با شما سخن می گوید. ۱۳ پس پدر «نمی توانم رفت، لیکن اگر برادر کهر با ما آید، خواهیم رفت، زیرا مرا از همه حشمت من در مصر و از آنچه دیده اید، خبر دهید، که روی آن مرد رانمی توانم دید اگر برادر کوچک ما با نباشد.» و تعجیل نموده، پدر مرا بدینجا آورد.» ۱۴ پس به گردن برادر ۲۷ و غلامت، پدر من، به ما گفت: «شما آگاهید که زوجه ما برای خود، بنیامین، آویخته، بگریست و بنیامین بر گردن وی گریست. من دو پسر زاید. ۲۸ و یکی از نزد من بیرون رفت، و من گفتم هر ۱۵ و همه برادران خود را بوسیله، برایشان بگریست، و بعد از آن، آینه دریده شده است، و بعد از آن او را ندیدیم. ۲۹ اگر این را نیز از نزد من ببرید، و زبانی بدو رسد، همانا موی سفید مرا به حزن به گور فروود خواهید برد.» (Sheol h7585) ۳۰ و الان اگر نزد غلامت، پدر خود بروم، و این جوان با ما نباشد، و حال آنکه جان او به جان وی بسته است، ۳۱ واقع خواهد شد که چون ببیند پسر نیست، او خواهد مرد. و غلامان موی سفید غلامت، پدر خود را به حزن به گور فروود خواهند برد. (Sheol h7585) ۳۲ زیرا که غلامت نزد پدر خود ضامن پسر شده، گفتم: «هرگاه او را نزد تو باز نیارم، تا ابدالابد نزد پدر خود مقصر خواهم شد.» ۳۳ پس الان تمنا اینکه غلامت به عوض پسر در بندگی آقای خود بماند، و پسر، همراه برادران خود برود. ۳۴ زیرا چگونه نزد پدر خود بروم و یوسف به حسب فرمایش فرعون، اربابا بدیشان داد، و زاد پسر با من نباشد، مبادا بلایی را که به پدرم واقع شود ببینم.» سفر بدیشان عطا فرمود. ۲۲ و بهر هر یک از ایشان، یک دست رخت بخشید، اما به بنیامین سیصد مثقال نقره، و پنج دست جامه داد. ۲۳ و برای پدر خود بدین تفصیل فرستاد: ده الاغ بار شده به نفایس مصر، و ده ماده الاغ بار شده به غله و نان و خورش برای سفر پدر خود. ۲۴ پس برادران خود را مرخص فرموده، روانه شدند و بدیشان گفت: «زنتار در راه منازعه نکنید!» ۲۵ و از مصر برآمده، نزد پدر خود، یعقوب، به زمین کنعان آمدند.

از دست من بازخواست کن هر گاه او را نزد تو باز نیاوردم و چشمان خود را باز کرده، برادر خود بنیامین، پسرمدار خویش را به حضور حاضر نساختم، تا به ابد در نظر تو مقصر باشم. دید، گفت: «آیا این است برادر کوچک شما که نزد من، ذکر او ۱۰ زیرا اگر تاخیر نمی نمودیم، هر آینه تا حال، مرتبه دوم را برگشته را کردید؟» و گفت: «ای پسر، خدا بر تو رحم کند.» ۳۰ و بودیم.» ۱۱ پس پدر ایشان، اسرائیل، بدیشان گفت: «اگر چنین یوسف چونکه مهرش بر برادرش ببینید، بشتافت، و جای گریستن است، پس این را بکنید. از ثمرات نیکوی این زمین در ظروف خود خواست. پس به خلوت رفته، آنجا بگریست. ۳۱ و روی خود بردارید، وارمغانی برای آن مرد ببرید، قدری بلسان و قدری عسل و راشسته، بیرون آمد. و خودداری نموده، گفت: «طعام بگذارید.» کتیرا و لادن و پسته و بادام. ۱۲ و تقدّم مضاعف بدست خود ۳۲ و برای وی جدا گذاردند، و برای ایشان جدا، و برای مصریانی گیرید، و آن نقدی که در دهنه عدل‌های شما رد شده بود، به دست که با وی خوردند جدا، زیرا که مصریان با عبرانیان نمی توانند خود بازبرید، شاید سهوی شده باشد. ۱۳ و برادر خود را برداشته، غدا بخوردند زیرا که این، نزد مصریان مکروه است. ۳۳ و به حضور روانه شوید، و نزد آن مرد برگردید. ۱۴ و خدای قادر مطلق شما را وی بنشستند، نخست زاده موافق نخست زادگی اش، و خرد سال در نظر آن مرد مکرم دارد، تا برادر دیگر شما و بنیامین را همراه شما بفرستد، و من اگر بی‌اولاد شدم، بی‌اولاد شدم.» ۱۵ پس حصه‌ها از پیش خود برای ایشان گرفت، اما حصه بنیامین پنج آن مردان، ارمغان را برداشته، و تقدّم مضاعف را بدست گرفته، چندان حصه دیگران بود، و باوی نوشیدند و کیف کردند.

۴۴ پس به ناظر خانه خود امر کرده، گفت: عدل‌های این مردمان را به قدری که می‌توانند برد، از غله پر کن، و نقد هر کسی را به دهنه عدلش بگذار. ۲ و جام مرا، یعنی جام نقره را، در دهنه عدل آن کوچکتر، با قیمت غله‌اش بگذار.» پس موافق آن سخنی که یوسف گفته بود، کرد. ۳ و چون صبح روشن شد، آن مردان را با حماران ایشان، روانه کردند. ۴ و ایشان از شهر بیرون شده، هنوز مسافتی چند طی نکرده بودند، که یوسف به ناظر خانه خود گفت: «بر پا شده، در عقب این اشخاص بشتاب، و چون بدیشان فراسیدی، ایشان را بگو: چرا بدی به عوض نیکویی کردید؟ آیا این نیست آنکه آقام در آن می‌نوشد، و از آن تفال می‌زند؟ در آنچه کردید، بد کردید.» ۶ پس چون بدیشان در رسید، این سخنان را بدیشان گفت. ۷ و وی گفتند: «چرا آقام چنین می‌گوید؟ حاشا از غلامانت که مرکب چنین کار شوند! ۸ همانا نقدی را که در دهنه عدل‌های خود یافته بودیم، از زمین کنعان نزد تو باز آوردیم، پس چگونه باشد که از خانه آقایت طلا یا نقره بدزدیم. ۹ نزد هر کدام از غلامانت یافت شود، بمیرد، و مانیز غلام آقای خود باشیم.» ۱۰ گفت: «هم الان موافق سخن شما بشود، آنکه نزد او یافت شود، غلام من باشد، و شما آزاد باشید.» ۱۱ پس تعجیل نموده، هر کس عدل خود را به زمین فرود آورد، و هر یکی عدل خود را بازکرد. ۱۲ و او تجسس کرد، و از مهر شروع نموده، به کهرت ختم کرد. و جام در عدل بنیامین یافته شد. ۱۳ آنگاه رخت خود را چاک زدند، و هر کس الاغ خود را بار کرده، به شهر برگشتند. ۱۴ و یهو با برادرانش به خانه یوسف آمدند، و او هنوز آنجا بود، و به حضور وی بر زمین افتادند. ۱۵ یوسف بدیشان گفت: «این چه کاری است که کردید؟ آیا ندانستید که چون من مردی، البته تفال می‌زنم؟» ۱۶ یهو با گفت: «به آقام چه گوئیم، و چه عرض کنیم، و چگونه

رایعقوب با برادرانش نفرستاد، زیرا گفت مباد از یانی بدو رسد. اینک در دهن عدل او بود. ۲۸ و به برادران خود گفت: «نقد ۵ پس بنی اسرائیل در میان آنانی که می آمدند، به جهت خرید من رد شده است، و اینک در عدل من است. آنگاه دل ایشان آمدند، زیرا که قحط در زمین کنعان بود. ۶ و یوسف حاکم ولایت طپیدن گرفت، و به یکدیگر لزان شده، گفتند: «این چیست که بود، و خود به همه اهل زمین غله می فروخت. و برادران یوسف آمده، رو به زمین نهاده، او را سجده کردند. ۷ چون یوسف برادران خود را دید، ایشان را بشناخت، و خود را بدیشان بیگانه نموده، آنها را به درشتی، سخن گفت و از ایشان پرسید: «از کجا آمده اید؟» گفتند: «از زمین کنعان تا خوراک بخیریم.» ۸ و یوسف برادران خود را شناخت، لیکن ایشان او را نشناختند. ۹ و یوسف خوابها را که درباره ایشان دیده بود، بیاد آورد. پس بدیشان گفت: «شما جاسوسانید، و به جهت دیدن عریانی زمین آمده اید.» ۱۰ بدو گفتند: «نه، یا سیدی! بلکه غلامان به جهت خریدن خوراک آمده اند. ۱۱ ماهمه پسران یک شخص هستیم. ما مردمان صادق؛ غلامان، جاسوس نیستند.» ۱۲ بدیشان گفت: «نه، بلکه به جهت دیدن عریانی زمین آمده اید.» ۱۳ گفتند: «غلامان دوازده برادرند، پسران یک مرد در زمین کنعان. و اینک کوچکتر، امروز نزد پدر ماست، و یکی نایاب شده است.» ۱۴ یوسف بدیشان گفت: «همین است آنچه به شما گفتم که جاسوسانید! ۱۵ بدینطور آزموده می شوید: به حیات فرعون از اینجا بیرون نخواهید رفت، جز اینکه برادر کهنتر شما در اینجا بیاید. ۱۶ یک نفر از خودتان بفرستید، تا برادر شما را بیاورد، و شما اسیر بمانید تا سخن شما آزموده شود که صدق با شماست یا نه، والا به حیات فرعون جاسوسانید!» ۱۷ پس ایشان را با هم سه روز در زندان انداخت. و روز سوم یوسف بدیشان گفت: «این را بکنید و زنده باشید، زیرا من از خدا می ترسم: ۱۹ هر گاه شما صادق هستید، یک برادر از شما در زندان شما اسیر باشد، و شما رفته، غله برای گرسنگی خانه های خود ببرید. ۲۰ و برادر کوچک خود را نزد من آرید، تا سخنان شما تصدیق شود و نمیرید.» پس چنین کردند. ۲۱ و به یکدیگر گفتند: «هر آینه به برادر خود خطا کردیم، زیرا تنگی جان او را دیدیم وقتی که به ما استغاثه می کرد، و نشنیدیم. از این رو این تنگی بر ما رسید.» ۲۲ و روبین در جواب ایشان گفت: «آیا به شما نگفتم که به پسر خطا موزید؟ ۲۳ و ایشان ندانستند که یوسف می فهمد، زیرا که ترجمانی در میان ایشان بود. ۲۴ پس از ایشان کناره جسته، بگریست و نزد ایشان برگشته، با ایشان گفتگو کرد، و شمعون را از میان ایشان گرفته، او را روبروی ایشان در بند نهاد. ۲۵ و یوسف فرمود تا جالوهای ایشان را از غله پر سازند، و نقد ایشان را در عدل هر کس نهند، و زاد سفر بدیشان دهند، و به ایشان چنین کردند. ۲۶ پس غله را بر حماران خود بار کرده، از آنجا روانه شدند. ۲۷ و چون یکی، عدل خود را در منزل باز کرد، تا خوراک به الاغ دهد، نقد خود را دید که

رایعقوب با برادرانش نفرستاد، زیرا گفت مباد از یانی بدو رسد. اینک در دهن عدل او بود. ۲۸ و به برادران خود گفت: «نقد ۵ پس بنی اسرائیل در میان آنانی که می آمدند، به جهت خرید من رد شده است، و اینک در عدل من است. آنگاه دل ایشان آمدند، زیرا که قحط در زمین کنعان بود. ۶ و یوسف حاکم ولایت طپیدن گرفت، و به یکدیگر لزان شده، گفتند: «این چیست که بود، و خود به همه اهل زمین غله می فروخت. و برادران یوسف آمده، رو به زمین نهاده، او را سجده کردند. ۷ چون یوسف برادران خود را دید، ایشان را بشناخت، و خود را بدیشان بیگانه نموده، آنها را به درشتی، سخن گفت و از ایشان پرسید: «از کجا آمده اید؟» گفتند: «از زمین کنعان تا خوراک بخیریم.» ۸ و یوسف برادران خود را شناخت، لیکن ایشان او را نشناختند. ۹ و یوسف خوابها را که درباره ایشان دیده بود، بیاد آورد. پس بدیشان گفت: «شما جاسوسانید، و به جهت دیدن عریانی زمین آمده اید.» ۱۰ بدو گفتند: «نه، یا سیدی! بلکه غلامان به جهت خریدن خوراک آمده اند. ۱۱ ماهمه پسران یک شخص هستیم. ما مردمان صادق؛ غلامان، جاسوس نیستند.» ۱۲ بدیشان گفت: «نه، بلکه به جهت دیدن عریانی زمین آمده اید.» ۱۳ گفتند: «غلامان دوازده برادرند، پسران یک مرد در زمین کنعان. و اینک کوچکتر، امروز نزد پدر ماست، و یکی نایاب شده است.» ۱۴ یوسف بدیشان گفت: «همین است آنچه به شما گفتم که جاسوسانید! ۱۵ بدینطور آزموده می شوید: به حیات فرعون از اینجا بیرون نخواهید رفت، جز اینکه برادر کهنتر شما در اینجا بیاید. ۱۶ یک نفر از خودتان بفرستید، تا برادر شما را بیاورد، و شما اسیر بمانید تا سخن شما آزموده شود که صدق با شماست یا نه، والا به حیات فرعون جاسوسانید!» ۱۷ پس ایشان را با هم سه روز در زندان انداخت. و روز سوم یوسف بدیشان گفت: «این را بکنید و زنده باشید، زیرا من از خدا می ترسم: ۱۹ هر گاه شما صادق هستید، یک برادر از شما در زندان شما اسیر باشد، و شما رفته، غله برای گرسنگی خانه های خود ببرید. ۲۰ و برادر کوچک خود را نزد من آرید، تا سخنان شما تصدیق شود و نمیرید.» پس چنین کردند. ۲۱ و به یکدیگر گفتند: «هر آینه به برادر خود خطا کردیم، زیرا تنگی جان او را دیدیم وقتی که به ما استغاثه می کرد، و نشنیدیم. از این رو این تنگی بر ما رسید.» ۲۲ و روبین در جواب ایشان گفت: «آیا به شما نگفتم که به پسر خطا موزید؟ ۲۳ و ایشان ندانستند که یوسف می فهمد، زیرا که ترجمانی در میان ایشان بود. ۲۴ پس از ایشان کناره جسته، بگریست و نزد ایشان برگشته، با ایشان گفتگو کرد، و شمعون را از میان ایشان گرفته، او را روبروی ایشان در بند نهاد. ۲۵ و یوسف فرمود تا جالوهای ایشان را از غله پر سازند، و نقد ایشان را در عدل هر کس نهند، و زاد سفر بدیشان دهند، و به ایشان چنین کردند. ۲۶ پس غله را بر حماران خود بار کرده، از آنجا روانه شدند. ۲۷ و چون یکی، عدل خود را در منزل باز کرد، تا خوراک به الاغ دهد، نقد خود را دید که

۴۳ و قحط در زمین سخت بود. ۲ و واقع شد چون غله ای را که از مصر آورده بودند، تمام خوردند، پدرشان بدیشان گفت: «برگردید و اندک خوراکی برای ما بخرید.» ۳ یهودا بدو متکلم شده، گفت: «آن مرد به ما تاکید کرده، گفته است هرگاه برادر شما با شما نباشد، روی مرا نخواهید دید. ۴ اگر تو برادر ما را با ما فرستی، می رویم و خوراک برایت می خیرم. ۵ اما اگر تو او را نفرستی، نمی رویم، زیرا که آن مرد ما را گفت، هرگاه برادر شما، با شما نباشد، روی مرا نخواهید دید.» ۶ اسرائیل گفت: «چرا به من بدی کرده، به آن مرد خبر دادید که برادر دیگر دارید؟» ۷ گفتند: «آن مرد احوال ما و خویشاوندان ما را به دقت پرسیده، گفت: "آیا پدر شما هنوز زنده است، و برادر دیگر دارید؟" و او را بدین مضمون اطلاع دادیم، و چه می دانستیم که خواهد گفت: "برادر خود را نزد من آرید."» ۸ پس یهودا به پدر خود، اسرائیل گفت: «جوان را با من بفرست تا برخاسته، برویم و زیست کنیم و نمیریم، ما و تو و اطفال ما نیز. ۹ من ضامن او می باشم، او را

را تراشیده، رخت خود را عوض کرد، و به حضور فرعون آمد. گفت: «چونکه خدا کل این امور را بر تو کشف کرده است، ۱۵ فرعون به یوسف گفت: «خوابی دیده‌ام و کسی نیست که آن کسی مانند تو بصیر و حکیم نیست. ۴۰ تو بر خانه من باش، و را تعبیر کند، و درباره تو شنیدم که خواب می‌شنوی تا تعبیرش به فرمان تو، تمام قوم من منتظم شوند، جز اینکه بر تخت از تو کنی.» ۱۶ یوسف فرعون را به پاسخ گفت: «از من نیست، خدا بزرگتر باشم.» ۴۱ و فرعون به یوسف گفت: «بدانکه تو را بر تمامی فرعون را به سلامتی جواب خواهد داد.» ۱۷ و فرعون به یوسف زمین مصر گماشت.» ۴۲ و فرعون انگشتر خود را از دست خویش گرفت: «در خواب خود دیدم که کنار نه‌ای ایستاده‌ام، بیرون کرده، آن را بردست یوسف گذاشت، و او را به کنار نازک ۱۸ و ناگاه هفت گاو فربه گوشت و خوب صورت از نه‌ای برآمده، آراسته کرد، و طوفی زرین بر گردشش انداخت. ۴۳ و او را بر بر مرغزار می‌چرند. ۱۹ و اینک هفت گاو دیگر زبون و بسیار زشت عرابه دومین خود سوار کرد، و پیش رویش ندا می‌کردند که «زانو صورت و لاغر گوشت، که در تمامی زمین مصر بدان زشتی ندیده زنی!» پس او را بر تمامی زمین مصر برگماشت. ۴۴ و فرعون به بودم، در عقب آنها برمی‌آیند. ۲۰ و گاووان لاغر زشت، هفت گاو یوسف گفت: «من فرعون هستم، و بدون توهیچکس دست یا فربه اول را می‌خورند. ۲۱ و چون به شکم آنها فرو رفتند معلوم پای خود را در کل ارض مصر بلند نکند.» ۴۵ و فرعون یوسف را نشد که بدرون آنها شدند، زیرا که صورت آنها مثل اول زشت ماند. صفات فعیج نامید، و اسنات، دختر فوطی فارغ، کاهن اون پس بیدار شدم. ۲۲ و باز خوابی دیدم که اینک هفت سنبله پر و رابندو به زنی داد، و یوسف بر زمین مصر بیرون رفت. ۴۶ و یوسف نیکو بر یک ساق برمی‌آید. ۲۳ و اینک هفت سنبله خشک باریک سی ساله بود وقتی که به حضور فرعون، پادشاه مصر بایستاد، و و از باد شرقی پژمرده، بعد از آنها می‌روید. ۲۴ و سنابل لاغر، آن یوسف از حضور فرعون بیرون شده، در تمامی زمین مصر گشت. هفت سنبله نیکو را فرو می‌برد. و جادوگران را گفتم، لیکن کسی ۴۷ و در هفت سال فراوانی، زمین محصول خود را به کثرت آورد. نیست که برای من شرح کند.» ۲۵ یوسف به فرعون گفت: ۴۸ پس تمامی ماکولات آن هفت سال را که در زمین مصر بود، «خواب فرعون یکی است. خدا از آنچه خواهد کرد، فرعون را خبر جمع کرد، و خوراک را در شهرها ذخیره نمود، و خوراک مزارع داده است. ۲۶ هفت گاو نیکو هفت سال باشدو هفت سنبله حوالی هر شهر را در آن گذاشت. ۴۹ و یوسف غله بیکران بسیار، نیکو هفت سال. همانا خواب یکی است. ۲۷ و هفت گاو لاغر مثل ریگ دریا ذخیره کرد، تا آنکه از حساب بازماند، زیرا که از زشت، که در عقب آنها برآمدند، هفت سال باشد. و هفت سنبله حساب زیاده بود. ۵۰ و قبل از وقوع سالهای قحط، دو پسر برای خالی از باد شرقی پژمرده، هفت سال قحط می‌باشد. ۲۸ سخنی یوسف زایده شد، که اسنات، دختر فوطی فارغ، کاهن اون برایش که به فرعون گفتم، این است: آنچه خدایم کند به فرعون ظاهر بزد. ۵۱ و یوسف نخست زاده خود را منسی نام نهاد، زیرا گفت: ساخته است. ۲۹ همانا هفت سال فراوانی بسیار، در تمامی زمین «خدا مرا از تمامی مشقتم و تمامی خانه پدرم فراموشی داد.» مصر می‌آید. ۳۰ و بعد از آن، هفت سال قحط پدیدآید. و تمامی ۵۲ دومین را افرایم نامید، زیرا گفت: «خدا مرا در زمین ملذم باآورد فراوانی در زمین مصر فراموش شود. و قحط، زمین را تباه خواهد گردانید.» ۵۳ و هفت سال فراوانی که در زمین مصر بود، سیری ساخت. ۳۱ و فراوانی در زمین معلوم نشود بسبب قحطی که بعد از شد. ۵۴ و هفت سال قحط، آمدن گرفت، چنانکه یوسف گفته آن آید، زیرا که به غایت سخت خواهد بود. ۳۲ و چون خواب به بود. و قحط در همه زمینها پدید شد، لیکن در تمامی زمین مصر فرعون دو مرتبه مکرر شد، این است که این حادثه از جانب خدا نان بود. ۵۵ و چون تمامی زمین مصر مبتلای قحط شد، قوم برای مقرر شده، و خدا آن را به زودی پدید خواهد آورد. ۳۳ پس اکنون نان نزد فرعون فریاد برآوردند. و فرعون به همه مصریان گفت: «نزد فرعون می‌باید مردی بصیر و حکیم را پیدانموده، و او را بر زمین یوسف بروید و آنچه او به شما گوید، بکنید.» ۵۶ پس قحط، مصر بگمارد. ۳۴ فرعون چنین بکند، و ناظران بر زمین برگمارد، و تمامی روی زمین را فروگرفت، و یوسف همه انبارها را بازکرده، به در هفت سال فراوانی، خمس از زمین مصر بگیرد. ۳۵ و همه مصریان می‌فروخت، و قحط در زمین مصر سخت شد. ۵۷ و ماکولات این سالهای نیکو را که می‌آید جمع کنند، و غله را همه زمینها به جهت خرید غله نزد یوسف به مصر آمدند، زیرا قحط زیر دست فرعون ذخیره نمایند، و خوراک در شهرها نگاه دارند. بر تمامی زمین سخت شد.

۴۲ و اما یعقوب چون دید که غله در مصر است، پس یعقوب به پسران خود گفت: «چرا به یکدیگر می‌نگری؟» ۲ و گفت: «اینک شنیده‌ام که غله در مصر است، بدانجا بروید و برای ما از آنجا بخرید، تا زیست کنیم و نمیریم.» ۳ پس ده برادر یوسف برای خریدن غله به مصر فرود آمدند. ۴ و اما بنیامین، برادر یوسف

کند، و نزد من آمد تا با من بخوابد، و به آواز بلند فریاد کردم، مذکور ساز، و مرا از این خانه بیرون آور، ۱۵ زیرا که فی الواقع از ۱۵ و چون شنید که به آواز بلند فریاد برآورد، جامه خود را نزد من زمین عبرانیان دزدیده شده‌ام، و اینجا نیز کاری نکرده‌ام که مرا واگذارده، فرار کرد و بیرون رفت.» ۱۶ پس جامه او را نزد خود درسیاه چال افکند.» ۱۶ اما چون رئیس خبازان دید که تعبیر، نگاه داشت، تا آرایش به خانه آمد. ۱۷ و به وی بدین مضمون نیکو بود، به یوسف گفت: «من نیز خوابی دیدم، که اینک سه ذکر کرده، گفت: «آن غلام عبرانی که برای ما آوردی، نزد من سبب نان سفید بر سر من است، ۱۷ و در سبب زهرین هر قسم آمد تا مرا مسخره کند، ۱۸ و چون به آواز بلند فریاد برآورد، جامه طعام برای فرعون از پیشه خباز می‌باشد و مرغان، آن را از سبب خود رایش من رها کرده، بیرون گریخت.» ۱۹ پس چون آرایش که بر سر من است، می‌خورند.» ۱۸ یوسف در جواب گفت: سخن زن خود را شنید که به وی بیان کرده، گفت: «غلامت» تعبیرش این است، سه سبب سه روز می‌باشد. ۱۹ و بعد از سه به من چنین کرده است، «خشم او فروخته شد. ۲۰ و آقای روز فرعون سر تو را از تو بردارد و تو را بر دار بیاویزد، و مرغان، یوسف، او را گرفته، در زندان خانه‌ای که اسیران پادشاه بسته گوشت را از تو بخورند.» ۲۰ پس در روز سوم که یوم میلاد فرعون بودند، انداخت و آنجا در زندان ماند. ۲۱ اما خداوند با یوسف بود، ضیافتی برای همه خدام خود ساخت، و سررئیس ساقیان و می‌بود و بر وی احسان می‌فرمود، و او را در نظر داروغه زندان سر رئیس خبازان را در میان نوکران خود برافراشت. ۲۱ اما رئیس حرمت داد. ۲۲ و داروغه زندان همه زندانیان را که در زندان بودند، ساقیان را به ساقی گریش باز آورد، و جام را به دست فرعون داد. به دست یوسف سپرد. و آنچه در آنجا می‌کردند، او کننده آن بود. ۲۲ و اما رئیس خبازان را به دار کشید، چنانکه یوسف برای ایشان ۲۳ و داروغه زندان بداند چه در دست وی بود، نگاه نمی‌کرد، زیرا تعبیر کرده بود. ۲۳ لیکن رئیس ساقیان، یوسف را به یاد نیاورد، خداوند با وی می‌بود و آنچه را که او می‌کرد، خداوند راست بلکه او را فراموش کرد.

می‌آورد.

۴۱ و واقع شد، چون دو سال سپری شد، که فرعون خوابی

۴۰ و بعد از این امور، واقع شد که ساقی و خباز پادشاه دید که اینک بر کنارنهر ایستاده است. ۲ که ناگاه از نهر، هفت مصر، به آقای خویش، پادشاه مصر خطا کردند. ۲ و فرعون به دو گاو خوب صورت و فربه گوشت برآمده، بر مرغزاری چریدند. ۳ و خواجه خود، یعنی سردار ساقیان و سردار خبازان غضب نمود. اینک هفت گاو دیگر، بد صورت و لاغر گوشت، در عقب آنها از ۳ و ایشان را در زندان رئیس افواج خاصه، یعنی زندانی که یوسف نهر برآمده، به پهلوی آن گاوان اول به کنار نهر ایستادند. ۴ و این در آنجا محبوس بود، انداخت. ۴ و سردار افواج خاصه، یوسف را گاوان زشت صورت و لاغر گوشت، آن هفت گاو خوب صورت و برایشان گماشت، و ایشان را خدمت می‌کرد، ومدتی در زندان فربه را فرو بردند. و فرعون بیدار شد. ۵ و باز به سبب و دیگر باره ماندند. ۵ و هر دو در یک شب خوابی دیدند، هر کدام خواب خوابی دید، که اینک هفت سنبله پر و نیکو بر یک ساق برمی خود را. هر کدام موافق تعبیر خود، یعنی ساقی و خباز پادشاه مصر آید. ۶ و اینک هفت سنبله لاغر، از باد شرقی پزمرده، بعد از که در زندان محبوس بودند. ۶ بامدادان چون یوسف نزد ایشان آنها می‌روید. ۷ و سنبله های لاغر، آن هفت سنبله فربه و پر آمد، دید که اینک ملول هستند. ۷ پس، از خواجه های فرعون، را فرو بردند، و فرعون بیدار شده، دید که اینک خوابی است. که با وی در زندان آقای او بودند، پرسیده، گفت: «امروز چرا روی ۸ صبحگاهان دلش مضطرب شده، فرستاد و همه جادوگران و شما غمگین است؟» ۸ به وی گفتند: «خوابی دیده‌ایم و کسی جمیع حکیمان مصر را خواند، و فرعون خوابهای خود را بدیشان نیست که آن را تعبیر کند.» یوسف بدیشان گفت: «آیا تعبیرها از بازگفت. اما کسی نبود که آنها را برای فرعون تعبیر کند. ۹ آنگاه آن خدانیست؟ آن را به من بازگوئید.» ۹ آنگاه رئیس ساقیان، رئیس ساقیان به فرعون عرض کرده، گفت: «امروز خطایای من خواب خود را به یوسف بیان کرده، گفت: «در خواب من، اینک بخاطر من آمد. ۱۰ فرعون بر غلامان خود غضب نموده، مرا با رئیس تاکی پیش روی من بود. ۱۰ و در تاک سه شاخه بود و آن خبازان در زندان سردار افواج خاصه، حبس فرمود. ۱۱ و من و او بشکفت، و گل آورد و خوشه هایش انگور رسیده داد. ۱۱ و جام در یک شب، خوابی دیدیم، هر یک موافق تعبیر خواب خود، فرعون در دست من بود. و انگورها را چیده، در جام فرعون فشردم، خواب دیدیم. ۱۲ و جوانی عبرانی در آنجا با ما بود، غلام سردار و جام را به دست فرعون دادم.» ۱۲ یوسف به وی گفت: «تعبیرش افواج خاصه. و خوابهای خود را نزد او بیان کردیم و او خوابهای ما اینست، سه شاخه سه روز است. ۱۳ بعد از سه روز، فرعون سر را برای ما تعبیر کرد، هر یک را موافق خوابش تعبیر کرد. ۱۳ و تو را برافرازد و به منصب بازگمارد، و جام فرعون را به دست وی به عینه موافق تعبیری که برای ما کرد، واقع شد. مرا به منصب دهی به رسم سابق، که ساقی او بودی. ۱۴ و هنگامی که برای تو بازآورد، و او را به دار کشید.» ۱۴ آنگاه فرعون فرستاده، یوسف نیکو شود، مرا یاد کن و به من احسان نموده، احوال مرا نزد فرعون را خواند، و او را به زودی از زندان بیرون آوردند. و صورت خود

۳۸ و واقع شد در آن زمان که یهودا از نرد برادران خود رفته، نزد شخصی عدلامی، که حیره نام داشت، مهمان شد. ۲ و در آنجا یهودا، دختر مرد کنعانی را که مسمی به شوعه بود، دید و او را گرفته، بدو درآمد. ۳ پس آبتن شده، پسری زایید و او را عیر نام نهاد. ۴ و بار دیگر آبتن شده، پسری زایید و او را اونان نامید. ۵ و باز هم پسری زاییده، او را شیله نام گذارد. و چون او را زایید، یهودا در کربب بود. ۶ و یهودا، زنی مسمی به تamar، برای نخست زاده خود عیر گرفت. ۷ و نخست زاده یهودا، عیر، در نظر خداوند شیر بود، و خداوند او را بمیراند. ۸ پس یهودا به اونان گفت: «به زن برادرت درآی، و حق برادر شوهری را بجاآورد، نسلی برای برادر خود پیدا کن.» ۹ لکن چونکه اونان دانست که آن نسل از آن او نخواهد بود، هنگامی که به زن برادر خود درآمد، بر زمین انزال کرد، تا نسلی برای برادر خود ندهد. ۱۰ و این کار او در نظر خداوند ناپسند آمد، پس او را نیز بمیراند. ۱۱ و یهودا به عروس خود، تamar گفت: «در خانه پدرت بیوه بنشین تا پسر شیله بزرگ شود.» زیرا گفت: «مبادا او نیز مثل برادرانش بمیرد.» پس تamar رفته، در خانه پدر خود ماند. ۱۲ و چون روزها سپری شد، دختر شوعه زن یهودا مرد. و یهودا بعد از تعزیت او با دوست خود حیره عدلامی، نزد پشم‌چینان گله خود، به تمه آمد. ۱۳ و به تamar خبر داده، گفتند: «اینک پدرشهرت برای چیدن پشم گله خویش، به تمه می‌آید.» ۱۴ پس رخت بیوگی را از خویشتن بیرون کرده، برقی به رو کشیده، خود را در چادری پوشید، و به دروازه عینایم که در راه تمه است، بنشست. زیرا که دید شیله بزرگ شده است، و او را به وی به زنی ندادند. ۱۵ چون یهودا او را بدید، وی را فاحشه پنداشت، زیرا که روی خود را پوشیده بود. ۱۶ پس از راه به سوی او میل کرده، گفت: «بیا تا تو درآیم.» زیرا ندانست که عروس اوست. گفت: «مرا چه می‌دهی تا به من درآی.» ۱۷ گفت: «بزغاله‌ای از گله می‌فرستم.» گفت: «آیا گرومی دهی تا بفرستی.» ۱۸ گفت: «تو را چه گرودم.» گفت: «مهر و زنا خود را و عصایی که در دست داری.» پس به وی داد، و بدو درآمد، و او از وی آبتن شد. ۱۹ و برخاسته، برفت. و برقع را از خود برداشته، رخت بیوگی پوشید. ۲۰ و یهودا بزغاله را به دست دوست عدلامی خود فرستاد، تا گرو را از دست آن زن بگیرد، اما او را نیافت. ۲۱ و از مردمان آن مکان پرسیده، گفت: «آن فاحشه‌ای که سر راه عینایم نشسته بود، کجاست؟» گفتند: «فاحشه‌ای در اینجا نبود.» ۲۲ پس نزد یهودا برگشته، گفت: «او را نیافتم، و مردمان آن مکان نیز می‌گویند که فاحشه‌ای در اینجا نبود.» ۲۳ یهودا گفت: «بگذار برای خودنگاه دارد، مبادا رسوا شویم. اینک بزغاله را فرستادم و تو او را نیافتی.» ۲۴ و بعد از سه ماه یهودا را خبر داده، گفتند: «عروس تو تamar، زناکرده

۳۹ اما یوسف را به مصر بردند، و مردی مصری، فوطیفار نام که خواجه و سردار افواج خاصه فرعون بود، وی را از دست اسماعیلیانی که او را بدانجا برده بودند، خرید. ۲ و خداوند با یوسف می‌بود، و او مردی کامیاب شد، و در خانه آقای مصری خود ماند. ۳ و آقایش دید که خداوند با وی می‌باشد، و هرآنچه او می‌کند، خداوند در دستش راست می‌آورد. ۴ پس یوسف در نظر وی التفات یافت، و او را خدمت می‌کرد، و او را به خانه خود برگماشت و تمام مایملک خویش را بدست وی سپرد. ۵ و واقع شد بعد از آنکه او را بر خانه و تمام مایملک خود گماشته بود، که خداوند خانه آن مصری را بسبب یوسف برکت داد، و برکت خداوند بر همه اموالش، چه در خانه و چه در صحرا بود. ۶ و آنچه داشت به دست یوسف وا گذاشت، و از آنچه با وی بود، خبر نداشت جز نانی که می‌خورد. و یوسف خوش اندام و نیک منظر بود. ۷ و بعد از این امور واقع شد که زن آقایش بریوسف نظر انداخته، گفت: «با من همخواب شو.» ۸ اما او ایا نموده، به زن آقای خود گفت: «اینک آقایم از آنچه نزد من در خانه است، خبر ندارد، و آنچه دارد، به دست من سپرده است. ۹ بزرگتری از من در این خانه نیست و چیزی از من دریغ نداشته، جز تو، چون زوجه او می‌باشی؛ پس چگونه مرتکب این شرارت بزرگ بشوم و به خدا خطاورزم؟» ۱۰ و اگرچه هر روزه به یوسف سخن می‌گفت، به وی گوش نمی‌گرفت که با او بخوابد یا نزد وی بماند. ۱۱ و روزی واقع شد که به خانه درآمد، تا به شغل خود پردازد و از اهل خانه کسی آنجا در خانه نبود. ۱۲ پس جامه او را گرفته، گفت: «با من بخواب.» اما او جامه خود را به دستش رها کرده، گریخت و بیرون رفت. ۱۳ و چون او دید که رخت خود را به دست وی ترک کرد و از خانه گریخت، ۱۴ مردان خانه را صدا زد، و بدیشان بیان کرده، گفت: «بنگرید، مردعبرانی را نزد ما آورد تا ما را مسخره

سلطنت کرد. ۳۴ و یویاب مرد، و در جایش خوشام از زمین تیمانی فرستاد، و به شکیم آمد. ۱۵ و شخصی به او بر خورد، و اینک، او پادشاهی کرد. ۳۵ و خوشام مرد، و در جایش هداد بن بداد، که در صحرا آواره می‌بود، پس آن شخص از او پرسیده، گفت: «چه در صحرای موآب، مدیان را شکست داد، پادشاهی کرد، و نام می‌طلبی؟» ۱۶ گفت: «من برادران خود را می‌جویم، مرا خبر ده شهر او عویت بود. ۳۶ و هداد مرد، و درجایش سمله از مسریقه که کجا چوپانی می‌کنند.» ۱۷ آن مرد گفت: «از اینجا روانه پادشاهی نمود. ۳۷ و سمله مرد، و شاول از رحویوت نهر در جایش شدند، زیرا شنیدیم که می‌گفتند: به دوتان می‌رویم.» پس یوسف پادشاهی کرد. ۳۸ و شاول مرد، و در جایش بعل حانان بن عکبور از عقب برادران خود رفته، ایشان را در دوتان یافت. ۱۸ و او سلطنت کرد. ۳۹ و بعل حانان بن عکبور مرد، و در جایش، هدار را از دور دیدند، و قبل از آنکه نزدیک ایشان بیاید، باهم توطئه پادشاهی کرد. و نام شهرش فاعو بود، و زنش مسمی به مهبطیئیل دیدند که او را بکشند. ۱۹ و به یکدیگر گفتند: «اینک این دختر مطرد، دختر می‌ذاهب بود. ۴۰ و اینست نامه‌ای امرای عیسو، حسب قبائل ایشان و اماکن و نامه‌ای ایشان: امیر تمناع و امیر علوه و امیر یتیت، ۴۱ و امیر اهلویبامه و امیرایله و امیر فنین، خوابهایش چه می‌شود.» ۲۱ لیکن روین چون این را شنید، او را ۴۲ و امیر قناز و امیر تیمان و امیر مبصار، ۴۳ و امیر مجدئیل و امیر از دست ایشان رهانیده، گفت: «او را نکشیم.» ۲۲ پس روین عیرام. اینان امرای ادموند، حسب مساکن ایشان در زمین ملک بیندازید، و دست خود را بر او دراز نکنید.» تا او را از دست ایشان ایشان. همان عیسو پدر ادم است.

۳۷ و یعقوب در زمین غربت پدر خود، یعنی زمین کنعان ساکن شد. ۲ این است پیدایش یعقوب. چون یوسف هفده ساله بود، گله را با برادران خود چوپانی می‌کرد. و آن جوان با پسران بلهه و پسران زلفه، زنان پدرش، می‌بود. و یوسف از بدسلوکی ایشان پدر را خبر می‌داد. ۳ و اسرائیل، یوسف را از سایر پسران خود بیشتر دوست داشتی، زیرا که او پسر پیری او بود، و پراش ردایی بلند ساخت. ۴ و چون برادرانش دیدند که پدر ایشان، او را بیشتر از همه برادرانش دوست می‌دارد، از او کینه داشتند، و نمی‌توانستند با وی به سلامتی سخن گویند. ۵ و یوسف خوابی دیده، آن را به برادران خود بازگفت. پس بر کینه او افزودند. ۶ و بدیشان گفت: «این خوابی را که دیده‌ام، بشنوی: ۷ اینک ما در مزرعه بافه‌ها می‌بستیم، که ناگاه بافه من برپا شده، بایستاد، و بافه‌های شما گرد آمده، به بافه من سجده کردند.» ۸ برادرانش به وی گفتند: «آیا فی الحقیقه بر ما سلطنت خواهی کرد؟ و بر ما مسلط خواهی شد؟» و بسبب خوابها و سخنانش بر کینه او افزودند. ۹ از آن پس خوابی دیگر دید، و برادران خود را از آن خبر داده، گفت: «اینک باز خوابی دیده‌ام، که ناگاه آفتاب و ماه و یازده ستاره مرا سجده کردند.» ۱۰ و پدر و برادران خود را خبر داد، و پدرش او را تویخ کرده، بوی گفت: «این چه خوابی است که دیده‌ای؟ آیا من و مادرت و برادرانت حقیقت خواهیم آمد و تو را بر زمین سجده خواهیم نمود؟» ۱۱ و برادرانش بر او حسد بردند، و اما پدرش، آن امر را در خاطر نگاه داشت. ۱۲ و برادرانش برای چوپانی گله پدر خود، به شکیم رفتند. ۱۳ و اسرائیل به یوسف گفت: «آیا برادرانت در شکیم چوپانی نمی‌کنند، بیا تا تو رانند ایشان بفرستم.» وی را گفت: «لیک.» ۱۴ او را گفت: «الان برو و سلامتی برادران و سلامتی گله را بین و نزد من خبر بیاور.» و او را از وادی حبرون

فرستاد، و به شکیم آمد. ۱۵ و شخصی به او بر خورد، و اینک، او پادشاهی کرد. ۳۵ و خوشام مرد، و در جایش هداد بن بداد، که در صحرا آواره می‌بود، پس آن شخص از او پرسیده، گفت: «چه در صحرای موآب، مدیان را شکست داد، پادشاهی کرد، و نام می‌طلبی؟» ۱۶ گفت: «من برادران خود را می‌جویم، مرا خبر ده شهر او عویت بود. ۳۶ و هداد مرد، و درجایش سمله از مسریقه که کجا چوپانی می‌کنند.» ۱۷ آن مرد گفت: «از اینجا روانه پادشاهی نمود. ۳۷ و سمله مرد، و شاول از رحویوت نهر در جایش شدند، زیرا شنیدیم که می‌گفتند: به دوتان می‌رویم.» پس یوسف پادشاهی کرد. ۳۸ و شاول مرد، و در جایش بعل حانان بن عکبور از عقب برادران خود رفته، ایشان را در دوتان یافت. ۱۸ و او سلطنت کرد. ۳۹ و بعل حانان بن عکبور مرد، و در جایش، هدار را از دور دیدند، و قبل از آنکه نزدیک ایشان بیاید، باهم توطئه پادشاهی کرد. و نام شهرش فاعو بود، و زنش مسمی به مهبطیئیل دیدند که او را بکشند. ۱۹ و به یکدیگر گفتند: «اینک این دختر مطرد، دختر می‌ذاهب بود. ۴۰ و اینست نامه‌ای امرای عیسو، حسب قبائل ایشان و اماکن و نامه‌ای ایشان: امیر تمناع و امیر علوه و امیر یتیت، ۴۱ و امیر اهلویبامه و امیرایله و امیر فنین، خوابهایش چه می‌شود.» ۲۱ لیکن روین چون این را شنید، او را ۴۲ و امیر قناز و امیر تیمان و امیر مبصار، ۴۳ و امیر مجدئیل و امیر از دست ایشان رهانیده، گفت: «او را نکشیم.» ۲۲ پس روین عیرام. اینان امرای ادموند، حسب مساکن ایشان در زمین ملک بیندازید، و دست خود را بر او دراز نکنید.» تا او را از دست ایشان ایشان. همان عیسو پدر ادم است.

برادران خود، رختش را یعنی آن ردای بلند را که دربرداشت، از او کردند. ۲۴ و او را گرفته، در چاه انداختند، اما چاه، خالی و بی‌آب بود. ۲۵ پس برای غذا خوردن نشستند، و چشمان خود را باز کرده، دیدند که ناگاه قافله اسماعیلیان از جلعاد می‌رسد، و شتران ایشان کثیرا و بلسان ولادن، بار دارند، و می‌روند تا آنها را به مصر بزنند. ۲۶ آنگاه یهودا به برادران خود گفت: «برادر خود را کشتن و خون او را مخفی داشتن چه سود دارد؟ ۲۷ بیاید او را به این اسماعیلیان بفروشیم، و دست ما بر وی نباشد، زیرا که او برادر و گوشت ماست.» پس برادرانش بدین رضا دادند. ۲۸ و چون تجار مدیانی در گذر بودند، یوسف را از چاه کشیده، برآوردند، و یوسف را به اسماعیلیان به بیست پاره نقره فروختند. پس یوسف را به مصر بردند. ۲۹ و روین چون به سرچاه برگشت، و دید که یوسف در چاه نیست، جامه خود را چاک زد، ۳۰ و نزد برادران خود بازآمد و گفت: «طفل نیست و من کجا بروم؟» ۳۱ پس ردای یوسف را گرفتند، و بر نری راکشته، ردا را در خوشن فرو بردند. ۳۲ و آن ردای بلند را فرستادند و به پدر خود رسانیده، گفتند: «این را یافته‌ایم، تشخیص کن که ردای پسر است یا نه.» ۳۳ پس آن را شناخته، گفت: «ردای پسر من است! جانوری درنده او را خورده است، و یقین یوسف دریده شده است.» ۳۴ و یعقوب رخت خود را پاره کرده، پلاس دربر کرد، و روزهای بسیار برای پسر خود ماتم گرفت. ۳۵ و همه پسران و همه دخترانش به تسلی او برخاستند. اما تسلی نی‌ذیرفت، و گفت: «سوگوارند پسر خود به گور فرود می‌روم.» پس پدرش برای وی همی گریست.

(Sheol h7585) ۳۶ اما مدیانیان، یوسف را در مصر، به فوطیفار که خواجه فرعون و سردار افواج خاصه بود، فروختند.

زیرا در آنجا خدا بر وی ظاهر شده بود، هنگامی که از حضور برادر اینانند پسران عیسو که برای وی در زمین کنعان متولد شدند. خودمی گریخت. ۸ و دوبره دایه رفته مرد. و او را زیر درخت بلوط ۶ پس عیسو زنان و پسران و دختران و جمیع اهل بیت، و مواشی تحت بیت ثیل دفن کردند، و آن را «الون پاکوت» نامید. ۹ و همه حیوانات، و تمامی اندوخته خود را که در زمین کنعان خدا بار دیگر بر یعقوب ظاهر شد، وقتی که از فدان ارام آمد، و او اندوخته بود، گرفته، از نزد برادر خود یعقوب به زمین دیگر رفت. ۱۰ و برکت داد. و خدا به وی گفت: «نام تو یعقوب است ۷ زیرا که اموال ایشان زیاده بود از آنکه با هم سکونت کنند. و اما بعد از این نام تو یعقوب خوانده نشود، بلکه نام تو اسرائیل زمین غربت ایشان بسبب مواشی ایشان گنجایش ایشان نداشت. خواهد بود.» پس او را اسرائیل نام نهاد. ۱۱ و خدا وی را گفت: ۸ و عیسو در جبل سعیر ساکن شد. و عیسو همان ادم است. «من خدای قادر مطلق هستم. بارور و کثیرشو. امتی و جماعتی از ۹ و این است پیدایش عیسو پدر ادم در جبل سعیر: ۱۰ اینست امتها از تو بوجود آیند، واز صلب تو پادشاهان پدید شوند. ۱۲ و نامهای پسران عیسو: الیفاز پسر عاده، زن عیسو، و رعوئیل، پسر زمینی که به ابراهیم و اسحاق داد، به تو دهم؛ و به ذریت بعد از بسمه، زن عیسو. ۱۱ و بنی الیفاز: تیمان و اومار و صفوا و جعتم تو، این زمین را خواهیم داد.» ۱۳ پس خدا از آنجایی که با وی وقناز بودند. ۱۲ و تمناع، کنیز الیفاز، پسر عیسو بود. وی عمالیق سخن گفت، از نزد وی صعود نمود. ۱۴ و یعقوب ستونی برپا را برای الیفاز زایید. اینانند پسران عاده زن عیسو. ۱۳ و اینانند داشت، در جایی که باوی تکلم نمود. ستونی از سنگ و هدیه‌ای پسران رعوئیل: نحت و زارع و شمه و مژه. اینانند پسران بسمه زن ریختنی بر آن ریخت، و آن را به روغن تدھین کرد. ۱۵ پس عیسو. ۱۴ و اینانند پسران اھولیبامه دختر عنی، دختر صبعون، زن یعقوب آن مکان را، که خدا با وی در آنجا سخن گفته بود، عیسو که یعوش و یعلام و قورح را برای عیسو زایید. ۱۵ اینانند «بیت ثیل» نامید. ۱۶ پس، از «بیت ثیل» کوچ کردند. و چون امرای بنی عیسو: پسران الیفاز نخست زاده عیسو، یعنی امیر تیمان اندک مسافتی مانده بود که به افراشته برسند، راحیل راوقت وضع و امیر اومار و امیر صفوا و امیر قناز، ۱۶ و امیر قورح و امیر جعتم حمل رسید، و زاییدنش دشوار شد. ۱۷ و چون زاییدنش دشوار و امیر عمالیق. اینانند امرای الیفاز در زمین ادم. اینانند پسران بود، قابله وی را گفت: «مترس زیرا که این نیز برایت پسر است.» عاده. ۱۷ و اینان پسران رعوئیل بن عیسو می‌باشند: امیر نحت و ۱۸ و درحین جان کندن، زیرا که مرد، پسر را «بن اونی» نام نهاد، امیر زارح و امیر شمه و امیر مژه. اینها امرای رعوئیل در زمین ادم لکن پدرش وی را «بن یامین» نامید. ۱۹ پس راحیل وفات یافت، بودند. اینانند پسران بسمه زن عیسو. ۱۸ و اینانند بنی اھولیبامه زن و در راه افراشته که بیت لحم باشد، دفن شد. ۲۰ و یعقوب بر عیسو: امیر یعوش و امیر یعلام و امیر قورح. اینها امرای اھولیبامه قبر وی ستونی نصب کرد، که آن تا امروز ستون قبر راحیل است. دختر عنی، زن عیسو می‌باشند. ۱۹ اینانند پسران عیسو که ادم ۲۱ پس اسرائیل کوچ کرد، و خیمه خود را بدان طرف برج عیدر باشد و اینها امرای ایشان می‌باشند. ۲۰ و اینانند پسران سعیر حوری زد. ۲۲ و در حین سکونت اسرائیل در آن زمین، رویین رفته، با که ساکن آن زمین بودند، یعنی: لوطان و شوبال و صبعون و عنی، کنیز پدر خود، بلهه، همخواب شد. و اسرائیل این را شنید. و بنی ۲۱ و دیشون و ایصر و دیشان. اینانند امرای حوریان و پسران سعیر یعقوب دوازده بودند: ۲۳ پسران لیه: رویین نخست زاده یعقوب و در زمین ادم. ۲۲ و پسران لوطان: حوری و هیمام بودند و خواهر شمعون و لاوی و یهوذا و یساکار و زیلون. ۲۴ و پسران راحیل: لوطان تمناع، بود. ۲۳ و اینانند پسران شوبال: علوان و منحت و یوسف و بن یامین. ۲۵ و پسران بلهه کنیز راحیل: دان و نفتالی. عیبال و شفو و اوانام. ۲۴ و اینانند بنی صبعون: ایه و عنی. همین ۲۶ و پسران زلفه، کنیز لیه: جاد و اشیر. اینانند پسران یعقوب، که عنی است که چشمه‌های آب گرم را در صحرا پیدانمود، هنگامی در فدان ارام برای او متولد شدند. ۲۷ و یعقوب نزد پدر خود، که الاغهای پدر خود، صبعون رامی چرانید. ۲۵ و اینانند اولاد اسحاق، در ممری آمد، به قریه اربع که حبرون باشد، جایی که عنی: دیشون و اھولیبامه دختر عنی. ۲۶ و اینانند پسران دیشان: ابراهیم و اسحاق غربت گزیدند. ۲۸ و عمر اسحاق صد و هشتاد حمدان و اشبان و بتران و کران. ۲۷ و اینانند پسران ایصر: بلهان سال بود. ۲۹ و اسحاق جان سپرد و مرد، و پیر و سالخورده به قوم و زعوان و عقان. ۲۸ اینانند پسران دیشان: عوض و اران. ۲۹ اینها خویش پیوست. و پسرانش عیسو و یعقوب او را دفن کردند. امرای حوریانند: امیر لوطان و امیر شوبال و امیر صبعون و امیر عنی، ۳۰ امیر دیشون و امیر ایصر و امیر دیشان. اینها امرای حوریانند به

و خانه‌ای برای خود بنا نمود و برای مواشی خود سایبانها ساخت. تر بود. ۲۰ پس حمور و پسرش شکیم به دروازه شهر خود آمده، از این سبب آن موضع به «سکوت» نامیده شد. ۱۸ پس چون مردمان شهر خود را خطاب کرده، گفتند: «این مردمان با ما یعقوب از فدان ارام مراجعت کرد، به سلامتی به شهر شکیم، در صلاح اندیش هستند، پس در این زمین ساکن بشوند، و در آن زمین کنعان آمد، و در مقابل شهر فرود آمد. ۱۹ و آن قطعه زمینی تجارت کنند. اینک زمین از هر طرف برای ایشان وسیع است؛ را که خیمه خود را در آن زده بود ازبنی حمور، پدر شکیم، به صد قسبط خرید. ۲۰ و مذبحی در آنجا بنا نمود و آن را ایل الوهی شده، یک قوم شویم که هر ذکوری از ما مختون شود، چنانکه اسرائیل نامید.

۳۴ پس دینه، دختر لیه، که او را برای یعقوب زاییده بود، که دارند، از آن ما نمی شود؟ فقط با ایشان همدستان شویم برای دیدن دختران آن ملک بیرون رفت. ۲ و چون شکیم بن تا با ما ساکن شوند.» ۲۴ پس همه کسانی که به دروازه شهر حمورحوی که رئیس آن زمین بود، او را بدید، او را بغرفت و با او اودرآمدند، به سخن حمور و پسرش شکیم رضادادند، و هر ذکوری همخواب شده، وی را بی عصمت ساخت. ۳ و دلش به دینه، دختر یعقوب، بسته شده، عاشق آن دختر گشت، و سخنان دل آویز به آن دختر گفت. ۴ و شکیم به پدر خود، حمورخطاب کرده، گفت: «این دختر را برای من به زنی بگیر.» ۵ و یعقوب شنید که دخترش دینه را بی عصمت کرده است. و چون پسرانش با مواشی او در صحرا بودند، یعقوب سکوت کرد تا ایشان بیایند. ۶ و حمور، پدر شکیم نزد یعقوب بیرون آمد تا به وی سخن گوید. ۷ و چون پسران یعقوب این را شنیدند، از صحرا آمدند و غضبناک شده، خشم ایشان به شدت افروخته شد، زیرا که با دختر یعقوب همخواب شده، قباحتی در اسرائیل نموده بود و این عمل، ناکردنی بود. ۸ پس حمور ایشان را خطاب کرده، گفت: «دل پسرم شکیم شیفته دختر شماست؛ او را به وی به زنی بدهید. ۹ و با ما مصاهرت نموده، دختران خود را به ما بدهید و دختران ما را برای خودبگیرید. ۱۰ و با ما ساکن شوید و زمین از آن شما باشد. در آن بمانید و تجارت کنید و در آن تصرف کنید.» ۱۱ و شکیم به پدر و برادران آن دختر گفت: «در نظر خود مرا منظور بدارید و آنچه به من بگویید، خواهم داد. ۱۲ مهر و پیشکش هر قدرزیاده از من بخواهید، آنچه بگویید، خواهم داد فقط دختر را به زنی به من بسپارید.» ۱۳ اما پسران یعقوب در جواب شکیم و پدرش حمور به مکر سخن گفتند زیرا خواهر ایشان، دینه را بی عصمت کرده بود. ۱۴ پس بدیشان گفتند: «این کار را نمی توانیم کرد که را طاهر سازید، و رختهای خود را عوض کنید. ۳ تا برخاسته، به خواهر خود را به شخصی نامختون بدهیم، چونکه این برای ما ننگ است. ۱۵ لکن بدین شرط با شما همدستان می شویم اگر چون ما بشوید، که هر ذکوری از شما مختون گردد. ۱۶ آنگاه ۴ آنگاه همه خدایان بیگانه را که در دست ایشان بود، به یعقوب دختران خود را به شما دهیم و دختران شما را برای خود بگیریم و با شما ساکن شده، یک قوم شویم. ۱۷ اما اگر سخن ما را اجابت را زیر بلوطی که در شکیم بود دفن کرد. ۵ پس کوچ کردند، و مختون نشوید، دختر خود را برداشته، از اینجا کوچ خواهیم کرد.» ۱۸ و سخنان ایشان بنظر حمور و بنظر شکیم بن حمور پسند افتاد. ۱۹ و آن جوان در کردن این کار تاخیر نمود، زیرا که شیفته دختر یعقوب بود، و او از همه اهل خانه پدرش گرمی

۳۵ و خدا به یعقوب گفت: «برخاسته، به بیت ثیل برای، و در آنجا ساکن شو و آنجا برای خدایی که بر تو ظاهر شد، وقتی که از حضور برادرت، عیسو فرار کردی، مذبحی بساز.» ۲ پس یعقوب به اهل خانه و همه کسانی که با وی بودند، گفت: «خدایان بیگانه‌ای را که در میان شماست، دور کنید، و خویشان را طاهر سازید، و رختهای خود را عوض کنید. ۳ تا برخاسته، به بیت ثیل برویم و آنجا برای آن خدایی که در روز تنگی من، مرا اجابت فرمود و در راهی که رفتم با من می بود، مذبحی بسازم.» چون ما بشوید، که هر ذکوری از شما مختون گردد. ۱۶ آنگاه ۴ آنگاه همه خدایان بیگانه را که در دست ایشان بود، به یعقوب دختران خود را به شما دهیم و دختران شما را برای خود بگیریم و با شما ساکن شده، یک قوم شویم. ۱۷ اما اگر سخن ما را اجابت را زیر بلوطی که در شکیم بود دفن کرد. ۵ پس کوچ کردند، و مختون نشوید، دختر خود را برداشته، از اینجا کوچ خواهیم کرد.» ۱۸ و سخنان ایشان بنظر حمور و بنظر شکیم بن حمور پسند افتاد. ۱۹ و آن جوان در کردن این کار تاخیر نمود، زیرا که شیفته دختر یعقوب بود، و او از همه اهل خانه پدرش گرمی

چنین گویند که بنده تو یعقوب عرض می‌کند با لایان ساکن شده، یعقوب در کشتی گرفتن با او فشرده شد. ۲۶ پس گفت: «مرا تاکنون توقف نمودم، و برای من گاووان و الاغان و گوسفندان رها کن زیرا که فجرمی شکافد.» گفت: «تا مرا برکت ندهی و غلامان و کنیزان حاصل شده است، و فرستادم تا آقای خود تو را رهاکنم.» ۲۷ و بی گفت: «نام تو چیست؟» گفت: «آگاهی دهم و در نظرت التفات یابم.» ۲۸ پس قاصدان، نزد «یعقوب.» ۲۸ گفت: «از این پس نام تو یعقوب خوانده نشود یعقوب برگشته، گفتند: «نزدبرادرت، عیسو رسیدیم و اینک با بلکه اسرائیل، زیرا که با خدا و بانسان مجاهده کردی و نصرت چهارصد نفر به استقبال تو می‌آید.» ۲۹ آنگاه یعقوب به نهایت یافتی. ۲۹ و یعقوب از او سوال کرده، گفت: «مرا از نام خودآگاه ترسان و متحیر شده، کسانی را که با وی بودند با گوسفندان و ساز.» گفت: «چرا اسم مرا می‌پرسی؟» و او را در آنجا برکت داد. گاووان و شتران به دو دسته تقسیم نمود ۸ و گفت: «هر گاه عیسو ۳۰ و یعقوب آن مکان را «فنیلیل» نامیده، گفت: «زیرا خدا را به‌دسته اول برسد و آنها را بزند، همانا دسته دیگر رهایی یابد.» ۹ و روبرو دیدم و جانم رستگار شد.» ۳۱ و چون از «فنیلیل» گذشت، یعقوب گفت: «ای خدای پدرم، ابراهیم و خدای پدرم، اسحاق، آفتاب بر وی طلوع کرد، و بران خودمی لنگید. ۳۲ از این سبب ای یهوه که به من گفتی به زمین و به مولد خویش برگرد و با تو بنی اسرائیل تا امروز عرق النساء را که در کف ران است، نمی احسان خواهم کرد. ۱۰ کمتر هستم از جمیع لطفها و از همه خورند، زیرا کف ران یعقوب را در عرق النساء لمس کرد.

وفایی که با بنده خود کرده‌ای زیرا که باجودست خود از این اردن عبور کردم و الان (مالک) دو گروه شده‌ام. ۱۱ اکنون مرا از دست برادرم، از دست عیسو رهایی ده زیرا که من از اومی ترسم، عیسو می‌آید و چهارصدنفر با او. آنگاه فرزندان خود را به لیه و راحیل و دوکنیز تقسیم کرد. ۲ و کنیزان را با فرزندان ایشان پیش داشت و لیه را با فرزندان در عقب ایشان، و راحیل و یوسف را آخر. ۳ و خود درپیش ایشان رفته، هفت مرتبه رو به زمین نهاد تا به برادر خودرسید. ۴ اما عیسو دوان دوان به استقبال او آمد و او را در برگرفته، به آغوش خود کشید، و او را بوسید و هر دو برگریستند. ۵ و چشمان خود را بازکرده، زنان و فرزندان را بدید و گفت: «این همراهان تو کیستند؟» ۶ آنگاه کنیزان با فرزندان ایشان نزدیک شده، تعظیم کردند. ۷ و لیه با فرزندان نزدیک شده، تعظیم کردند. پس یوسف و راحیل نزدیک شده، تعظیم کردند. ۸ و او گفت: «از تمامی این گروهی که بدان برخوردم، چه مقصود داری؟» گفت: «تا در نظر آقای خود التفات یابم.» ۹ عیسوگفت: «ای برادرم مرا بسیار است، مال خود را نگاه دار.» ۱۰ یعقوب گفت: «نی، بلکه اگر در نظرت التفات یافته‌ام، پیشکش مرا از دستم قبول فرما، زیرا که روی تو را دیدم مثل دیدن روی خدا، و مرا منظور داشتی. ۱۱ پس هدیه مرا که به حضرت آورده شد بپذیر، زیرا خدا به من احسان فرموده است و همه چیز دارم.» پس او را الحاح نمود تا پذیرفت. ۱۲ گفت: «کوچ کرده، برویم و من همراه تو می‌آیم.» ۱۳ گفت: «آقای آگاه است که اطفال نازکند و گوسفندان و گاووان شیرده نیز با من است، و اگر آنها را یک روز برانند، تمامی گله می‌میرد؟» ۱۴ پس آقایم پیشتر از بنده خود برو و من موافق قدم مواشی که دارم. و به حسب قدم اطفال، آهسته سفر می‌کنم، تا نزد آقای خود به سعیربرسم. ۱۵ عیسو گفت: «پس بعضی از این کسانی را که با منند نزد تو می‌گذارم.» گفت: «چه لازم است، فقط در نظر آقای خود التفات یابم.» ۱۶ در همان روز عیسو راه خود را پیش گرفته، به سعیرمراجعت کرد. ۱۷ و اما یعقوب به سکوت سفرکرد

خدا را پدر ما گرفته است، از آن ما و فرزندان ماست، پس اکنون دهند. ۳۸ در این بیست سال که من با تو بودم، میشها و بزهای آنچه خدا به تو گفته است، بجا آور.» ۱۷ آنگاه یعقوب برخاسته، حمل نینداختند و قوچهای گله تو را نخوردم. ۳۹ دریده شده‌ای را فرزندان و زنان خود را بر شتران سوار کرد، و تمام مواشی پیش تو نیاوردم؛ خود تاوان آن را می‌دادم و آن را از دست من و اموال خود را که اندوخته بود، یعنی مواشی حاصله خود را که در می‌خواستی، خواه درزیده شده در روز و خواه دزدیده شده در شب. فدان ارام حاصل ساخته بود، برداشت تا نزد پدر خود اسحاق به ۴۰ چنین بودم که گرما در روز و سرما در شب، مرا تلف می‌کرد، زمین کنعان برود. ۱۹ و اما لابان برای پشم بریدن گله خود رفته و خواب از چشمانم می‌گریخت. ۴۱ بدین‌طور بیست سال در بود و راحیل، بتهای پدر خود را درزید. ۲۰ و یعقوب لابان ارامی خانه ات بودم، چهارده سال برای دو دخترت خدمت توکردم، و را فریب داد، چونکه او را از فرار کردن خود آگاه نساخت. ۲۱ پس شش سال برای گله ات، و اجرت مرا ده مرتبه تغییر دادی. ۴۲ و با آنچه داشت، بگریخت و برخاسته، از نهر عبور کرد و متوجه جبل اگر خدای پدرم، خدای ابراهیم، و هیت اسحاق با من نبود، جلعاد شد. ۲۲ در روز سوم، لابان را خبر دادند که یعقوب فرار کرده است. ۲۳ پس برادران خویش را با خود برداشته، هفت روز راه دستهای مرا دید و دوش، تو را تویخ نمود. ۴۳ لابان در جواب در عقب او شتافت، تا درجیل جلعاد بدو پیوست. ۲۴ شبانگاه، یعقوب گفت: «این دختران، دختران مند و این پسران، پسران من خدا در خواب بر لابان ارامی ظاهر شده، به وی گفت: «با حذر و این گله، گله من و آنچه می‌بینی از آن من است. پس ایوم، به باش که به یعقوب نیک یا بد نگویی.» ۲۵ پس لابان به یعقوب دختران خودم و به پسرانی که زاییده‌اند چه توانم کرد؟ ۴۴ اکنون در رسید و یعقوب خیمه خود را در جبل زده بود، و لابان با برادران بیا تا من و تو عهد ببندیم که در میان من و تو شهادتی باشد.» خود نیز درجیل جلعاد فرود آمدند. ۲۶ و لابان به یعقوب گفت: ۴۵ پس یعقوب سنگی گرفته، آن را ستونی برپانمود. ۴۶ و یعقوب «چه کردی که مرا فریب دادی و دخترانم را مثل اسیران، شمشیر برادران خود را گفت: «سنگها جمع کنید.» پس سنگها جمع برداشته، رفتی؟ ۲۷ چرامخفی فرار کرده، مرا فریب دادی و مرا آگاه کرده، توده‌ای ساختند و در آنجا بر توده غذا خوردند. ۴۷ و لابان نساختی تا تو را با شادی و نعمات و دف و برطمشایعت نمایم؟ آن را «یجرسهدوتا» نامید ولی یعقوب آن را جلعید خواند. ۴۸ و ۲۸ و مرا نگذاشتی که پسران و دختران خود ببوسم؛ الحال ابلهانه لابان گفت: «امروز این توده در میان من و تو شهادتی است.» از حرکتی نمودی. ۲۹ در قوت دست من است که به شماذیت این سبب آن را «جلعید» نامید. ۴۹ و مصفه نیز، زیرا گفت: رسانم. لیکن خدای پدر شما دوش به من خطاب کرده، گفت: «خداوند در میان من و تو دیده بانی کند وقتی که از یکدیگر «با حذر باش که به یعقوب نیک یا بد نگویی.» ۳۰ و الان غایب شویم. ۵۰ اگر دختران مرا آزارکنی، و سواى دختران من، چونکه به خانه پدر خود رغبتي تمام داشتي البته رفتی بودی و لکن زنان دیگر بگیری، هیچکس در میان ما نخواهد بود. آگاه باش، خدایان مرا چرا درزیدی؟» ۳۱ یعقوب در جواب لابان گفت: خدادار میان من و تو شاهد است. ۵۱ و لابان به یعقوب گفت: «سبب این بود که ترسیدم و گفتم شاید دختران خود را از من به «اینک این توده و اینک این ستونی که در میان خود و تو برپا زور بگیری، ۳۲ و اما زنده‌گره خدایانت را بیایی، او زنده نماند. نمودم. ۵۲ این توده شاهد است و این ستون شاهد است که من در حضور برادران ما، آنچه از اموال تو نزد ما باشد، مشخص کن و از این توده بسوی تو نگذرم و تو از این توده و از این ستون به برای خود بگیر.» زیرا یعقوب ندانست که راحیل آنها را درزیده قصد بدی بسوی من نگذری. ۵۳ خدای ابراهیم و خدای ناحور است. ۳۳ پس لابان به خیمه یعقوب و به خیمه لیه و به خیمه دو و خدای پدر ایشان در میان ما انصاف دهند.» و یعقوب قسم کنیز رفت و نیافت، و از خیمه لیه بیرون آمده، به خیمه راحیل خورد به هیت پدر خود اسحاق. ۵۴ آنگاه یعقوب در آن کوه، درآمد. ۳۴ اما راحیل بتهای را گرفته، زیر جهاز شتر نهاد و بر آن قربانی گذرانید، و برادران خود را به نان خوردن دعوت نمود، و بنشست و لابان تمام خیمه را جست و جو کرده، چیزی نیافت. غذا خوردند و در کوه، شب را بسر بردند. ۵۵ بامدادان لابان ۳۵ او به پدر خود گفت: «بنظر آقام بدنیاید که در حضور نمی برخاسته، پسران و دختران خود را بوسید و ایشان را برکت داد و توانم برخاست، زیرا که عادت زنان بر من است.» پس تجسس لابان روانه شده، به مکان خویش مراجعت نمود.

۳۲ و یعقوب راه خود را پیش گرفت و فرشتگان خدا به منارعت کرد. و یعقوب در جواب لابان گفت: «تقصیر و خطای من چیست که بدین گرمی مرا تعاقب نمودی؟ ۳۷ الا که تمامی اموال مرا تفتیش کردی، از همه اسباب خانه خود چه یافته‌ای، اینجا نزد برادران من و برادران خود بگذار تا در میان من و تو انصاف ادوم فرستاد. ۴ و ایشان را امر فرموده، گفت: «به آقام، عیسو

کم است که شوهر مرا گرفتی و مهر گیاه پسر مرا نیز می خواهی و تازه از درخت کبوده و بادام و چنار برای خود گرفتی و خطهای بگیرد؟» راحیل گفت: «امشب به عوض مهر گیاه پسر، با تو سفید در آنها کشیدی، و سفیدی را که در چوبها بود، ظاهر کرد. بخوابد.» ۱۶ وقت عصر، چون یعقوب از صحرا می آمد، لیه به ۳۸ و وقتی که گله ها، برای آب خوردن می آمدند، آن چوبهایی را استقبال وی بیرون شده، گفت: «به من درآ، زیرا که تو را به که خراشیده بود، درحوضها و آبخورها پیش گله ها می نهاد، تا چون مهر گیاه پسر خود اجیر کردم.» پس آتش با وی هم خواب شد. برای نوشیدن بیابند، حمل بگیرند. ۳۹ پس گله های پیش چوبها ۱۷ و خدا، لیه را مستعجب فرمود که آبتن شده، پسر پنجمین بار آور می شدند، و بزهای مخطوط و پیسه و ابلق می زایدند. ۴۰ و برای یعقوب زاید. ۱۸ و لیه گفت: «خدا اجرت به من داده یعقوب، بزها را جدا کرد، و روی گله ها را بسوی هر مخطوط و سیاه است، زیرا کنیز خود را به شوهر خود داد.» و او را یساکار نام درگله لابان واداشت، و گله های خود را جدا کرد و باگله لابان نهاد. ۱۹ و بار دیگر لیه حامله شده، پسر ششمین برای یعقوب نگذاشت. ۴۱ و هرگاه حیوان های تنومند حمل می گرفتند، یعقوب زاید. ۲۰ و لیه گفت: «خدا عطای نیکو به من داده است. چوبها را پیش آنها درآبخورهای می نهاد، تا در میان چوبها حمل اکنون شوهرم با من زیست خواهد کرد، زیرا که شش پسر برای او گیرند. ۴۲ و هرگاه حیوانات ضعیف بودند، آنها را نمی گذاشت، زاید.» پس او را زبولون نامید. ۲۱ و بعد از آن دختری زاید، و پس ضعیف ها از آن لابان، و تنومند ها از آن یعقوب شدند. ۴۳ و او را دینه نام نهاد. ۲۲ پس خداراحیل را بیاد آورد، و دعای او را آن مرد بسیار ترقی نمود، و گله های بسیار و کنیزان و غلامان اجابت فرموده، خدا رحم او را گشود. ۲۳ و آبتن شده، پسری و شران و حماران بهم رسانید.

۳۱ و سخنان پسران لابان را شنید که می گفتند: «یعقوب همه مایملک پدر ما را گرفته است، و از اموال پدر ما تمام این بزرگی را بهم رسانیده.» ۲ و یعقوب روی لابان را دید که اینک مثل سابق با او نبود. ۳ و خداوند به یعقوب گفت: «به زمین پدرانت و به مولد خویش مراجعت کن و من با تو خواهم بود.» پس یعقوب فرستاده، راحیل و لیه را به صحرا نزد گله خود طلب نمود. ۴ و بدیشان گفت: «روی پدر شما را می بینم که مثل سابق با من نیست، لیکن خدای پدرم با من بوده است. ۵ و شما می دانید که به تمام قوت خود پدر شما را خدمت کرده ام. ۶ و پدر شما مرا فریب داده، ده مرتبه اجرت مرا تبدیل نمود ولی خدا او را نگذاشت که ضرری به من رساند. ۸ هرگاه می گفت اجرت تو پیسه ها باشد، تمام گله ها پیسه می آوردند، و هرگاه گفتم اجرت تو مخطوط باشد، همه گله ها مخطوط می زایدند. ۹ پس خدا اموال پدر شما را گرفته، به من داده است.» ۱۰ و واقع شد هنگامی که گله ها حمل می گرفتند که در خوابی چشم خود را باز کرده، دیدم اینک قوچهایی که با میشها جمع می شدند، مخطوط و پیسه و ابلق بودند. ۱۱ و فرشته خدا در خواب به من گفت: «ای یعقوب!» گفت: «لیک.» ۱۲ گفت: «اکنون چشمان خود را باز کن و بنگر که همه قوچهایی که با میشها جمع می شوند، مخطوط پیسه و ابلق هستند زیرا که آنچه لابان به تو کرده است، دیده ام. ۱۳ من هستم خدای بیت ثل، جایی که ستون را مسح کردی و با من نذر نمودی. الان برخاسته، از این زمین روانه شده، به زمین مولد خویش مراجعت نما.» ۱۴ راحیل و لیه در جواب وی گفتند: «آیا در خانه پدر ما، برای ما بهره یامیرائی باقیست؟ ۱۵ مگر نزد او چون بیگانگان محسوب نیستیم، زیرا که ما را فروخته است و تقدما را تمام خورده. ۱۶ زیرا تمام دولتی را که

که چون ستون برپاکردم، بیت الله شود، و آنچه به من بدهی، خود لیه، به کنیزی داد. ۲۵ صبحگاهان دید، که اینک لیه است! ده یک آن را به تو خواهم داد.»

۲۹ پس یعقوب روانه شد و به زمین بنی المشرق آمد. ۲ و دید که اینک در صحرا، چاهی است، و بر کناره اش سه گله گوسفند خوابیده، چونکه از آن چاه گله ها را آب می دادند، و سنگی بزرگ بر دهنه چاه بود. ۳ و چون همه گله ها جمع شدند، سنگ را از دهنه چاه غلطانیده، گله را سیراب کردند. پس سنگ را بجای خود، بر سر چاه باز گذاشتند. ۴ یعقوب بدیشان گفت: «ای برادرانم از کجاست؟» گفتند: «ما از حرایم.» ۵ بدیشان گفت: «لایان بن ناحور را می شناسید؟» گفتند: «می شناسیم.» ۶ بدیشان گفت: «بسلامت است؟» گفتند: «بسلامت، و اینک دخترش، راحیل، با گله او می آید.» ۷ گفت: «هنوز روز بلند است و وقت جمع کردن مواشی نیست، گله را آب دهید و رفته، بچرانید.» ۸ گفتند: «نمی توانیم، تا همه گله ها جمع شوند، و سنگ را از سر چاه بغلطانند، آنگاه گله را آب می دهیم.» ۹ و هنوز با ایشان در گفتگویی بود که راحیل، با گله پدر خود رسید. زیرا که آنها را چوپانی می کرد. ۱۰ اما چون یعقوب راحیل، دختر خالوی خود، لایان، و گله خالوی خویش، لایان را دید، یعقوب نزدیک شده، سنگ را از سر چاه غلطانید، و گله خالوی خویش، لایان را سیراب کرد. ۱۱ و یعقوب، راحیل را بوسید، و به آواز بلند

گریست. ۱۲ و یعقوب، راحیل را خبر داد که او برادر پدرش، و پسر رفته است. پس دوان دوان رفته، پدر خود را خبر داد. ۱۳ و به یعقوب گفت: «پسران به من بده والا می میرم.» ۲ آنگاه واقع شد که چون لایان، خبر خواهرزاده خود، یعقوب را شنید، به استقبال وی شتافت، و او را در بغل گرفته، بوسید و به خانه خود آورد، و او لایان را از همه این امور آگاهانید. ۱۴ لایان وی را گفت: «فی الحقیقه تو استخوان و گوشت من هستی.» و نزد وی مدت یک ماه توقف نمود. ۱۵ پس لایان، به یعقوب گفت: «آیا چون برادر من هستی، مرا باید مفت خدمت کنی؟ به من بگو که اجرت تو چه خواهد بود؟» ۱۶ ولایان را دو دختر بود، که نام و پسران به من عطا فرموده است.» پس او را دان نام نهاد. ۷ و بزرگتر، لیه و اسم کوچکتر، راحیل بود. ۱۷ و چشمان لیه ضعیف بود، و اما راحیل، خوب صورت و خوش منظر بود. ۱۸ و یعقوب عاشق راحیل بود و گفت: «برای دختر کوچکت راحیل، هفت سال تو را خدمت می کنم.» ۱۹ لایان گفت: «او را به تو بدهم، بهتراست از آنکه به دیگری بدهم. نزد من بمان.» ۲۰ پس یعقوب زنی داد. ۱۰ و زلفه، کنیز لیه، برای یعقوب پسر زایید. ۱۱ و لیه برای راحیل هفت سال خدمت کرد. و بسبب محبتی که به وی داشت، در نظرش روزی چند نمود. ۲۱ و یعقوب به لایان گفت: «زوجم را به من بسیار، که روزهایم سپری شد، تا به وی درآیم.» ۲۲ پس لایان، همه مردمان آنجا را دعوت کرده، ضیافتی برپا نمود. ۲۳ و واقع شد که هنگام شام، دختر خود، لیه را برداشته، او را نزد وی آورد، و او به وی درآید. ۲۴ و لایان کنیز خود زلفه را، به دختر

تعلیم نمایند. ملعون باد هرکه تو را لعنت کند، و هرکه تو را مبارک خواند، مبارک باد.» ۳۰ و واقع شد چون اسحاق، از برکت دادن به یعقوب فارغ شد، به مجرد بیرون رفتن یعقوب از حضور پدر خود اسحاق، که برادرش عیسو از شکار باز آمد. ۳۱ و او نیز خورشی ساخت، و نزد پدر خود آورده، به پدر خود گفت: «پدر من برخیز و از شکار پسر خود بخور، تا جانت مرا برکت دهد.» ۳۲ پدرش اسحاق به وی گفت: «تو کیستی؟» گفت: «من پسر نخستین تو، عیسو هستم.» ۳۳ آنگاه لرزه‌ای شدید بر اسحاق مستولی شده، گفت: «پس آن که بود که نخجیری صید کرده، برایم آورد، و قبل از آمدن تو از همه خوردم و او را برکت دادم، و فی الواقع او مبارک خواهد بود؟» ۳۴ عیسو چون سخنان پدر خود را شنید، نعره‌ای عظیم و بی‌نهایت تلخ برآورد، به پدر خود گفت: «ای پدرم، به من، به من نیز برکت بده!» ۳۵ گفت: «برادرت به حیله آمد، و برکت تو را گرفت.» ۳۶ گفت: «نام او را یعقوب بخوبی نهادند، زیرا که دو مرتبه مرا از پا درآورد. اول نخست زادگی مرا گرفت، و اکنون برکت مرا گرفته است.» پس گفت: «آیا برای من نیز برکتی نگاه نداشتی؟» ۳۷ اسحاق در جواب عیسو گفت: «اینک او را بر تو سرور ساختم، و همه برادرانش را غلامان او گردانیدم، و غله و شیر را رزق او دادم. پس الان ای پسر من، برای تو چه کنم؟» ۳۸ عیسو به پدر خود گفت: «ای پدر من، آیا همین یک برکت را داشتی؟ به من، به من نیز ای پدرم برکت بده!» و عیسو به آواز بلند بگریست. ۳۹ پدرش اسحاق در جواب او گفت: «اینک مسکن تو (دور) از فزبهی زمین، و از شبنم آسمان از بالا خواهد بود. ۴۰ و به شمشیرت خواهی زیست، و برادر خود را بندگی خواهی کرد، و واقع خواهد شد که چون سر باز زدی، یوغ او را از گردن خود خواهی انداخت.» ۴۱ و عیسو بسبب آن برکتی که پدرش به یعقوب داده بود، بر او بغض ورزید؛ و عیسو دردل خود گفت: «ایام نوحه گری برای پدرم نزدیک است، آنگاه برادر خود یعقوب را خواهم کشت.» ۴۲ و رفق، از سخنان پسر بزرگ خود، عیسو آگاهی یافت. پس فرستاده، پسر کوچک خود، یعقوب را خوانده، بدو گفت: «اینک برادرت عیسو درباره تو خود را تسلی می‌دهد به اینکه تو را بکشد. ۴۳ پس الان ای پسر من سخن مرا بشنو و برخاسته، نزد برادرم، لابان، به حران فرار کن. ۴۴ و چند روز نزد وی بمان، تا خشم برادرت برگردد. ۴۵ تا غضب برادرت از تو برگردد، و آنچه بدو کردی، فراموش کند. آنگاه می‌فرستم و تو را از آنجا باز می‌آورم. چرا باید از شما هر دو در یک روز محروم شوم؟» ۴۶ و رفق به اسحاق گفت: «بسبب دختران حت از جان خود بیزار شده‌ام. اگر یعقوب زنی از دختران حت، مثل اینانی که دختران این زمینند بگیرد، مرا از حیات چه فایده خواهد بود.»

ساکن شد. ۱۸ و چاههای آب را، که در ایام پدرش ابراهیم کنده رفت تانخجیری صید کرده، بیاورد. ۶ آنگاه رفقه پسر خود، یعقوب بودند، وفلسطینیان آنها را بعد از وفات ابراهیم بسته بودند، اسحاق را خوانده، گفت: «اینک پدر تو راشنیدم که برادرت عیسو را از سر نو کند، و آنها را مسمی نموده نامهایی که پدرش آنها را خطاب کرده، می‌گفت: ۷ «برای من شکاری آورده، خورشی نامیده بود. ۱۹ ونوکران اسحاق در آن وادی حفره زدند، و چاه آب بساز تا آن را بخورم، و قبل از مردنم تو را درحضور خداوند برکت زنده‌ای در آنجا یافتند. ۲۰ و شبانان جرار، باشبانان اسحاق، دهم. ۸ پس‌ای پسر من، الان سخن مرا بشنو در آنچه من به تو منازعه کرده، گفتند: «این آب از آن ماست!» پس آن چاه را عسق امر می‌کنم. ۹ پسوی گله بشتاب، و دو برغاله خوب از برها، نزد نامید، زیرا که باوی منازعه کردند. ۲۱ و چاهی دیگر کردند، من بیاور، تا از آنها غذایی برای پدرت بطوری که دوست می‌دارد، همچنان برای آن نیز جنگ کردند، و آن را سطنه نامید. ۲۲ و از بسازم. ۱۰ و آن را نزد پدرت ببر تا بخورد، و تو را قبل از وفاتش آنجا کوچ کرده، چاهی دیگر کند، و برای آن جنگ نکردند، پس برکت دهد. ۱۱ یعقوب به مادر خود، رفقه، گفت: «اینک برادرم آن را رحوبوت نامیده، گفت: «که اکنون خداوند ما را وسعت داده عیسو، مردی مویدار است و من مردی بی‌موی هستم؛ ۱۲ شاید است، و در زمین، بارور خواهیم شد.» ۲۳ پس از آنجا به بئر شمع که پدرم مرا لمس نماید، و در نظرش مثل مسخره‌ای بشوم، و آمد. ۲۴ در همان شب، خداوند بر وی ظاهر شده، گفت: «من لعنت به عوض برکت بر خود آورم.» ۱۳ مادرش به وی گفت: خدای پدرت، ابراهیم، هستم. ترسان مباش زیرا که من با تو هستم، «ای پسر من، لعنت تو بر من باد! فقط سخن مرا بشنو و رفته، آن و تو را برکت می‌دهم، و ذریت تو را بخاطر بنده خود، ابراهیم، را برای من بگیر.» ۱۴ پس رفت و گرفته، نزد مادر خود آورد. و فراوان خواهم ساخت.» ۲۵ و مذبحی در آنجا بنا نهاد و نام یهوه مادرش خورشی ساخت بطوری که پدرش دوست می‌داشت. ۱۵ و را خواند، و خیمه خود را برپا نمود، و نوکران اسحاق، چاهی در رفقه، جامه فاخر پسر بزرگ خود عیسو را، که نزد او در خانه بود آنجا کردند. ۲۶ و ابی ملک، به اتفاق یکی از اصحاب خود، گرفته، به پسر کهنتر خود، یعقوب پوشانید، ۱۶ و پوست برغاله‌ها احزات نام، و فیکول، که سپهسالار او بود، از جرار به نزد او آمدند. را، بر دستها و نرمه گردن او بست. ۱۷ و خورش ونانی که ۲۷ و اسحاق بدیشان گفت: «چرا نزد من آمدید، با آنکه با من ساخته بود، به‌دست پسر خود یعقوب سپرد. ۱۸ پس نزد پدر خود عداوت نمودید، و مرا از نزد خود راندید؟» ۲۸ گفتند: «به تحقیق آمده، گفت: «ای پدر من!» گفت: «لیک، تو کیستی‌ای پسر فهمیده‌ایم که خداوند با توست. پس گفتم سوگندی در میان ماو من؟» ۱۹ یعقوب به پدر خود گفت: «من نخست زاده تو عیسو تو باشد، و عهدی با تو ببندیم. ۲۹ تا با ما بدی نکنی چنانکه به هستم. آنچه به من فرمودی کردم، الان برخیز، بنشین و از شکار تو ضرری نرساندیم، بلکه غیر از نیکی به تو نکردیم، و تو را به من بخور، تا جانت مرا برکت دهد.» ۲۰ اسحاق به پسر خود سلامتی روانه نمودیم، و اکنون مبارک خداوند هستی.» ۳۰ آنگاه گفت: «ای پسر من! چگونه بدین زودی یافتی؟» گفت: «یهوه برای ایشان ضیافتی برپا نمود، و خوردند و آشامیدند. ۳۱ پامدادان خدای تو به من رسانید.» ۲۱ اسحاق به یعقوب گفت: «ای برخاسته، بایکدیگر قسم خوردند، و اسحاق ایشان را وداع نمود. پسر من، نزدیک بیا تا تو را لمس کنم، که آیا تو پسر من عیسو پس، از نزد وی به سلامتی رفتند. ۳۲ و در آن روز چنان افتاد که هستی یا نه.» ۲۲ پس یعقوب نزد پدر خود اسحاق آمد، و او نوکران اسحاق آمده، او را از آن چاهی که می‌کنند خبر داده، را لمس کرده، گفت: «آواز، آواز یعقوب است، لیکن دستها، گفتند: «آب یافتیم!» ۳۳ پس آن را شعبه نامید. از این سبب آن دستهای عیسوست.» ۲۳ و او را نشناخت، زیرا که دستهایش شهر، تا امروز بئر شمع نام دارد. ۳۴ و چون عیسو چهل ساله بود، مثل دستهای برادرش عیسو، موی دار بود، پس او را برکت داد. یهودیه، دختر بیری حتی، و بسمه، دختر ایلون حتی را به زنی گرفت. ۳۵ و ایشان باعث تلخی جان اسحاق و رفقه شدند. ۲۴ و گفت: «آیاتو همان پسر من، عیسو هستی؟» گفت: «من هستم.» ۲۵ پس گفت: «نزدیک بیاور تا از شکار پسر بخورم و جانم تو را برکت دهد.» پس نزد وی آورد و بخورد و شراب برایش آورد و نوشید. ۲۶ و پدرش، اسحاق به وی گفت: «ای پسر من، نزدیک بیا و مرا ببوس.» ۲۷ پس نزدیک آمده، او را بوسید و رایحه لباس او را بوید، او را برکت داد و گفت: «همانا رایحه پسر من، مانند رایحه صحرایی است که خداوند آن را برکت داده باشد. ۲۸ پس خدا تو را از شبنم آسمان و از فربهی زمین، و از فراوانی غله و شیر عطا فرماید. ۲۹ قومها تو را بندگان نمایند و طوایف تو را تعظیم کنند، بر برادران خود سرور شوی، و پسران مادرت تو را به پسر خود عیسو سخن می‌گفت، رفقه بشنید، و عیسو به صحرا

تمام مایملک خود را به اسحاق بخشید. ۶ اما به پسران کنیزانی که ابراهیم داشت، ابراهیم عطایاداد، و ایشان را در حین حیات خود، از نزد پسرخواهش اسحاق، به جانب مشرق، به زمین شرقی فرستاد. ۷ این است ایام سالهای عمر ابراهیم، که زندگانی نمود: صد و هفتاد و پنج سال. ۸ و ابراهیم جان بداد، و در کمال شیخوخت، پیر و سیر شده، بمرد. و به قوم خود ملحق شد. ۹ و پسرانش، اسحاق و اسماعیل، او را در مغاره مکفیله، در صحرای عفرن بن صوحارحتی، در مقابل ممری دفن کردند. ۱۰ آن صحرایی که ابراهیم، از بنی حث، خریده بود. در آنجا ابراهیم و زوجه‌اش ساره مدفون شدند. ۱۱ و واقع شد بعد از وفات ابراهیم، که خدا پسرش اسحاق را برکت داد، و اسحاق نزد پترلحی رئی ساکن بود. ۱۲ این است پیدایش اسماعیل بن ابراهیم، که هاجر مصری، کنیز ساره، برای ابراهیم زایید. ۱۳ و این است نامه‌های پسران اسماعیل، موافق اسمهای ایشان به حسب پیدایش ایشان. نخست زاده اسماعیل، نبایوت، و قیدار و ادیل و مبسام. ۱۴ و مشماع و دومه و مسا ۱۵ و حدار و تیما و یطور و نافیش و قدمه. ۱۶ اینانند پسران اسماعیل، و این است نامه‌های ایشان در بلدان و حله‌های ایشان، دوازده امیر، حسب قبایل ایشان. ۱۷ و مدت زندگانی اسماعیل، صد و سی و هفت سال بود، که جان را سپرده، بمرد. و به قوم خود ملحق گشت. ۱۸ و ایشان از حویله تا شور، که مقابل مصر، به سمت آشور واقع است، ساکن بودند. و نصیب او در مقابل همه برادران او افتاد. ۱۹ و این است پیدایش اسحاق بن ابراهیم. ابراهیم، اسحاق را آورد. ۲۰ و چون اسحاق چهل ساله شد، رفته دختر بتوئیل ارامی و خواهر لابان ارامی را، از فدان ارام به زنی گرفت. ۲۱ و اسحاق برای زوجه خود، چون که نازاد بود، نزد خداوند دعا کرد. و خداوند او را مستجاب فرمود. و زوجه‌اش رفته حامله شد. ۲۲ و دو طفل در رحم او منازعت می‌کردند. او گفت: «اگر چنین باشد، من چرا چنین هستم؟» پس رفت تا از خداوند پرسد. ۲۳ خداوند به وی گفت: «دو امت در بطن تو هستند، و دو قوم از رحم تو جدا شوند. و قومی بر قومی تسلط خواهد یافت، و بزرگ، کوچک را بندگی خواهد نمود.» ۲۴ و چون وقت وضع حملش رسید، اینک توامان در رحم او بودند. ۲۵ و نخستین، سرخ‌فام بیرون آمد، و تمامی بدنش مانند پوستین، پشمین بود. و او را عیسو نام نهادند. ۲۶ و بعد از آن، برادرش بیرون آمد، و پاشنه عیسو را به دست خود گرفته بود. و او را یعقوب نام نهادند. و در حین ولادت ایشان، اسحاق، شصت ساله بود. ۲۷ و آن دو پسر، نموکردند، و عیسو صیادی ماهر، و مرد صحرایی بود. و اما یعقوب، مرد ساده دل و چادرنشین. ۲۸ و اسحاق، عیسو را دوست داشتی، زیرا که صید او را می‌خورد. اما رفته، یعقوب را محبت نمودی. ۲۹ روزی یعقوب، آش می‌پخت و عیسو

۲۶ و قحطی در آن زمین حادث شد، غیر آن قحط اول، که در ایام ابراهیم بود. و اسحاق نزد ابی ملک، پادشاه فلسطینیان به جرار رفت. ۲ و خداوند بر وی ظاهر شده، گفت: «به مصر فرود میا، بلکه به زمینی که به تو بگویم ساکن شو. ۳ در این زمین توقف نما، و با تو خواهم بود، و تو را برکت خواهم داد، زیرا که به تو و ذریه تو، تمام این زمین را می‌دهم، و سوغندی را که بایدرت ابراهیم خورد، استوار خواهم داشت. ۴ و ذریه‌ت را مانند ستارگان آسمان کثیر گردانم، و تمام این زمینها را به ذریه تو بخشم، و از ذریه تو جمیع امتهای جهان برکت خواهند یافت. ۵ زیرا که ابراهیم قول مرا شنید، و وصایا و اوامر و فرایض و احکام مرا نگاه داشت.» ۶ پس اسحاق در جرار اقامت نمود. ۷ و مردمان آن مکان درباره زنش از او جویا شدند. گفت: «او خواهر من است، زیرا رسید که بگوید: «زوجه من است،» مبادا اهل آنجا، او را به خاطر رفقه که نیکومنظر بود، بکشند. ۸ و چون در آنجامدتی توقف نمود، چنان افتاد که ابی ملک، پادشاه فلسطینیان، از درپچه نظاره کرد، و دید که اینک اسحاق با زوجه خود رفقه، مزاح می‌کند. ۹ پس ابی ملک، اسحاق را خوانده، گفت: «همانا این زوجه توست! پس چرا گفتی که خواهر من است؟» اسحاق بدو گفت: «زیرا گفتم که مبادا برای وی بمیرم.» ۱۰ ابی ملک گفت: «این چه کار است که با ما کردی؟ نزدیک بود که یکی از قوم، بازوجه ات همخواب شود، و بر ما جرمی آورده باشی.» ۱۱ و ابی ملک تمامی قوم را قدغن فرموده، گفت: «کسی که متعرض این مرد و زوجه‌اش بشود، هر آینه خواهد مرد.» ۱۲ و اسحاق در آن زمین زراعت کرد، و در آن سال صد چندان پیدا نمود؛ و خداوند او را برکت داد. ۱۳ و آن مرد بزرگ شده، آن فان ترقی می‌نمود، تا بسیار بزرگ گردید. ۱۴ و او را گله گوسفندان و مواشی گاوان و غلامان کثیر بود، و فلسطینیان بر او حسد بردند. ۱۵ و همه جاهلهایی که نوکران پدرش در ایام پدرش ابراهیم، کنده بودند، فلسطینیان آنها را بستند، و از خاک پرکردند. ۱۶ و ابی ملک به اسحاق گفت: «از نزد ما برو، زیرا که از ما بسیار بزرگتر شده‌ای.» ۱۷ پس اسحاق از آنجا برفت، و در وادی جرار فرود آمده، در آنجا

و وفای خود را از آقامی دریغ نداشت، و چون من در راه بودم، بینی او، و ابرنجین‌ها را بر دستهایش گذاشتم. ۴۸ آنگاه سجده خداوند مرا به خانه برادران آقامی راهنمایی فرمود. ۴۹ پس آن کرده، خداوند را پرستش نمودم. و یهوه، خدای آقای خود ابراهیم دختر دوان دوان رفته، اهل خانه مادر خویش را از این وقایع خبر را، متبارک خواندم، که مرا به راه راست هدایت فرمود، تا دختر داد. ۲۹ و رفته برادراری لابان نام بود. پس لابان به نزد آن مرد، برادر آقای خود را، برای پرسش بگیرم. ۴۹ اکنون اگر بنخواهید با به‌سر چشمه، دوان دوان بیرون آمد. ۳۰ و واقع شد که چون آن آقامی احسان و صداقت کنید، پس مرا خبر دهید. و اگر نه مرا خبر حلقه و ابرنجینها را بر دستهای خواهر خود دید، و سخنها را خواهر دهید، تا بطرف راست یا چپ ره سپر شوم. ۵۰ لابان و بتوئیل خود، رفته را شنید که می‌گفت آن مرد چنین به من گفته است، در جواب گفتند: «این امر از خداوند صادر شده است، با تو به نزد وی آمد. و اینک نزد شتران به‌سر چشمه ایستاده بود. ۳۱ و نیک یا بد نمی‌توانیم گفت. ۵۱ اینک رفته حاضر است، او گفت: «ای مبارک خداوند، بیا، چرا بیرون ایستاده‌ای؟ من خانه را برداشته، روانه شو تا زن پسر آقامیت باشد، چنانکه خداوند گفته را و منزلی برای شتران، مهیا ساخته‌ام.» ۳۲ پس آن مرد به خانه است. ۵۲ و واقع شد که چون خادم ابراهیم سخن ایشان را درآمد، و لابان شتران را باز کرد، و کاه و علف به شتران داد، و شنید، خداوند را به زمین سجده کرد. ۵۳ و خادم، آلات نقره و آب به جهت شستن پایهایش و پایهای رفقایش آورد. ۳۳ و غذا آلات طلا و رختها را بیرون آورد، پیشکش رفته کرد، و برادر و مادر پیش او نهادند. وی گفت: «تا مقصود خود را بازگویم، چیزی اورا چیزهای نفیسه داد. ۵۴ و او و رفقایش خوردند و آشامیدند و نخورم.» گفت: «بگو.» ۳۴ گفت: «من خادم ابراهیم هستم. شب را بسر بردند. و بامدادان برخاسته، گفت: «مرا به سوی آقامی ۳۵ و خداوند، آقای مرا بسیار برکت داده و او بزرگ شده است، و روانه نمایم.» ۵۵ برادر و مادر او گفتند: «دختر با ما ده روزی گله‌ها و رهما و نقره و طلا و غلامان و کنیزان و شتران و الاغان بماند و بعد از آن روانه شود.» ۵۶ بدیشان گفت: «مرا معطل بدو داده است. ۳۶ و زوجه آقامی ساره، بعد از پیر شدن، پسری مسازید، خداوند سفر مرا کامیاب گردانیده است، پس مرا روانه برای آقامی زایید، و آنچه دارد، بدو داده است. ۳۷ و آقامی مرا نمایند تا بنزد آقای خود بروم.» ۵۷ گفتند: «دختر را بخوانیم قسم داد و گفت که "زنی برای پسر از دختران کنعانیان که در و از زبانش پیرسیم." ۵۸ پس رفته را خواندند و به وی گفتند: زمین ایشان ساکنم، نگیری. ۳۸ بلکه به خانه پدرم و به قبیله من «با این مرد خواهی رفت؟» گفت: «می‌روم.» ۵۹ آنگاه خواهر بروی، و زنی برای پسر بگیرم. ۳۹ و به آقای خود گفتم: "شاید خود رفته، و دایه‌اش را، با خادم ابراهیم و رفقایش روانه کردند. آن زن همراه من نیاید؟" ۴۰ او به من گفت: "یهوه که به حضور ۶۰ و رفته را برکت داده به وی گفتند: «تو خواهر ماهستی، مادر او سالک بوده‌ام، فرشته خود را با تو خواهد فرستاد، و سفر تو هزار کرورها باش، و ذریه تو، دروازه دشمنان خود را متصرف راخیریت اثر خواهد گردانید، تا زنی برای پسر از قبیله‌ام و از خانه شوند.» ۶۱ پس رفته با کنیزانش برخاسته، بر شتران سوار شدند، پدرم بگیرم. ۴۱ آنگاه از قسم من بری خواهی گشت، چون به و از عقب آن مرد روانه گردیدند. و خادم، رفته را برداشته، برفت. نزد قبیله‌ام رفتی، هرگاه زنی به تو ندادند، از سوگند من بری خواهی ۶۲ و اسحاق از راه بترلخی رئی می‌آمد، زیرا که او در ارض جنوب بود." ۴۲ پس امروز به‌سر چشمه رسیدم و گفتم: "ای یهوه، ساکن بود. ۶۳ و هنگام شام، اسحاق برای تفکر به صحرا بیرون خدای آقامی ابراهیم، اگر حال، سفر مرا که به آن آمده‌ام، کامیاب رفت، و چون نظر بالا کرد، دید که شتران می‌آیند. ۶۴ و رفته خواهی کرد. ۴۳ اینک من به‌سر این چشمه آب ایستاده‌ام. پس چشمان خود را بلند کرده، اسحاق را دید، و از شتر خود فرود چنین بشود که آن دختری که برای کشیدن آب بیرون آید، و به وی آمد، ۶۵ زیرا که از خادم پرسید: «این مرد کیست که در صحرا گویم: "مرا از سبوی خود جرعه‌ای آب بنوشان." ۴۴ و به من به استقبال ما می‌آید؟» و خادم گفت: «آقای من است.» پس گوید: "بیا شام، و برای شتران نیز آب می‌کشم"، او همان زن برقع خود را گرفته، خود را پوشانید. ۶۶ و خادم، همه کارهایی باشد که خداوند، نصیب آقا زاده من کرده است. ۴۵ و من هنوز را که کرده بود، به اسحاق بازگفت. ۶۷ و اسحاق، رفته را به از گفتن این، در دل خود فارغ نشده بودم، که ناگاه، رفته با خیمه مادر خود، ساره، آورد، و او را به زنی خود گرفته، دل در او سبویی بر کشف خود بیرون آمد، و به چشمه پایین رفت، تا آب بست. و اسحاق بعد از وفات مادر خود، تسلی پذیرفت. بکشد. و به وی گفتم: "جرعه‌ای آب به من بنوشان." ۴۶ پس سبوی خود را بزودی از کشف خود فروآورده، گفت: "بیا شام، و شتران را نیز آب می‌دهم." پس نوشیدم و شتران را نیز آب داد. ۲ و او زمران و یقشان و مدان و مدیان و یشباق و شوخا را برای او زایید. ۳ و یقشان، شبا و ددان را آورد. و بنی ددان، اشوریم و ۴۷ و از او پرسیده، گفتم: "تو دختر کیستی؟" گفت: "دختر بتوئیل بن ناحور که ملکه، او را برای او زایید." پس حلقه را در ایداع و الداعه بودند. جمله اینها، اولاد قطوره بودند. ۵ و ابراهیم

۵ پس بنی حث در جواب ابراهیم گفتند: ۶ «ای مولای من، بدان زمینی که از آن بیرون آمدی، بازبریم؟» ۶ ابراهیم وی را گفت: سخن ما را بشنو. تو در میان ما رئیس خدا هستی. در بهترین مقبره «زنهار، پسر مرا بدانجا باز مبری. ۷ یهوه، خدای آسمان، که مرا های ما، میت خود را دفن کن. هیچ کدام از ما، قبرخویش را از خانه پدرم و از زمین مولد من، بیرون آورد، و به من تکلم کرد، از تو دریغ نخواهد داشت که میت خود را دفن کنی.» ۷ پس و قسم خورده، گفت: «که این زمین را به ذریه توخواهم داد.» او ابراهیم برخاست، و نزد اهل آن زمین، یعنی بنی حث، تعظیم فرشته خود را پیش روی توخواهد فرستاد، تا زنی برای پسر از آنجا نمود. ۸ و ایشان را خطاب کرده، گفت: «اگر مرضی شما بگیری. ۸ اما اگر آن زن از آمدن با تو رضا ندهد، از این قسم من، باشد که میت خود را از نزد خود دفن کنم، سخن مرا بشنوید و به بری خواهی بود، لیکن زنهار، پسر مرا بدانجا باز نبری.» ۹ پس عفرون بن صوحار، برای من سفارش کنید، ۹ تا مغاره مکفیله خادم دست خود را زیران آقای خود ابراهیم نهاد، و در این امر را که از املاک او در کناززمینش واقع است، به من دهد، به برای اوقسم خورد. ۱۰ و خادم ده شتر، از شتران آقای خود گرفته، قیمت تمام، در میان شما برای قبر، به ملکیت من بسپارد.» ۱۰ و برفت. و همه اموال مولایش به دست او بود. پس روانه شده، به عفرون در میان بنی حث نشسته بود. پس عفرون حتی، در مسامع شهر ناحور در ارام نهرین آمد. ۱۱ و به وقت عصر، هنگامی که بنی حث، یعنی همه که به دروازه شهر او داخل می شدند، در زنان برای کشیدن آب بیرون می آمدند، شتران خود را در خارج جواب ابراهیم گفت: ۱۱ «ای مولای من، نی، سخن مرا بشنو، شهر، بربل چاه آب خوابانید. ۱۲ و گفت: «ای یهوه، خدای آن زمین را به تو می بخشم، و مغاره ای را که در آن است به تو آقام ابراهیم، امروز مرا کامیاب فرما، و با آقام ابراهیم احسان بنما. می دهم، بحضور ابائی قوم خود، آن رابه تو می بخشم. میت خود ۱۳ اینک من بر این چشمه آب ایستاده ام، و دختران اهل این را دفن کن.» ۱۲ پس ابراهیم نزد اهل آن زمین تعظیم نمود، ۱۳ و شهر، به جهت کشیدن آب بیرون می آمد. ۱۴ پس چنین بشود عفرون را به مسامع اهل زمین خطاب کرده، گفت: «اگر تو راضی که آن دختری که به وی گویم: “سبوی خود را فرودار تا بنوشم”، هستی، التماس دارم عرض مرا اجابت کنی. قیمت زمین را به تو و او گوید: “بنوش و شترانت را نیز سیراب کنم”، همان باشد که می دهم، از من قبول فرمای، تا در آنجا میت خود را دفن کنم.» نصیب بنده خود اسحاق کرده باشی، تا بدین، بدانم که با آقام ۱۴ عفرون در جواب ابراهیم گفت: ۱۵ «ای مولای من، از من احسان فرموده ای.» ۱۵ و او هنوز از سخن گفتن فارغ نشده بود بشنو، قیمت زمین چهارصد مثقال نقره است، این در میان من و که ناگاه، رفته، دختر بتوئیل، پسر ملکه، زن ناحور، برادر ابراهیم، تو چیست؟ میت خود را دفن کن.» ۱۶ پس ابراهیم، سخن عفرون آمد و سبوی بر کف داشت. ۱۶ و آن دختر بسیار نیکو منظر را اجابت نمود، و آن مبلغی را که در مسامع بنی حث گفته و باکره بود، و مردی او را نشناخته بود. پس به چشمه فرو رفت، و بود، یعنی چهارصد مثقال نقره رایج معامله، به نزد عفرون وزن سبوی خود را پر کرده، بالا آمد. ۱۷ آنگاه خادم به استقبال او کرد. ۱۷ پس زمین عفرون، که در مکفیله، برابر ممری واقع است، بشناخت و گفت: «جرعه ای آب از سبوی خود به من بنوشان.» یعنی زمین و مغاره ای که در آن است، با همه درختانی که در آن ۱۸ گفت: «ای آقای من بنوش»، و سبوی خود را بزودی بر دست زمین، و در تمامی حدود و حوالی آن بود، مقرر شد ۱۸ به ملکیت خود فرود آورده، او را نوشانید. ۱۹ و چون از نوشاندن فارغ شد، ابراهیم، بحضور بنی حث، یعنی همه که به دروازه شهرش داخل می شدند، ۱۹ از آن پس، ابراهیم، زوجه خود، ساره را در مغاره سبوی خود را بزودی در آبخور خالی کرد و باز به سوی چاه، برای صحرای مکفیله، در مقابل ممری، که حیرون باشد، در زمین کشیدن بدوید، و از بهر همه شترانش کشید. ۲۱ و آن مرد بر وی کنعان دفن کرد. ۲۰ و آن صحرا، با مغاره ای که در آن است، از چشم دوخته بود و سکوت داشت، تا بداند که خداوند، سفر او جانب بنی حث، به ملکیت ابراهیم، به جهت قبر مقرر شد. ۲۲ و واقع شد، چون شتران از نوشیدن باز ایستادند، که آن مرد حلقه طلای نیم مثقال وزن، و دو ابرنجین برای دستهایش، که ده مثقال طلا وزن آنها بود، بیرون آورد. ۲۳ و گفت: «به من بگو که دختر کیستی؟ آیا در خانه پدرت جایی برای ماباشد تا شب را بسر بپریم؟» ۲۴ وی را گفت: «من دختر بتوئیل، پسر ملکه که او را از ناحور زاید، می باشم.» ۲۵ و بدو گفت: «نزد ما کاه و علف فراوان است، و جای نیز برای منزل.» ۲۶ آنگاه آن مرد خم شد، خداوند را پرستش نمود ۲۷ و گفت: «متبارک باد یهوه، خدای آقام ابراهیم، که لطف

آواز پسر را بشنید، و فرشته خدا از آسمان، هاجر را ندا کرده، وی قربانی سوختنی را گرفته، بر پسر خود اسحاق نهاد، و آتش و کارد را گفت: «ای هاجر، تو را چه شد؟ ترسان مباش، زیرا خدا، آواز را به دست خود گرفت؛ و هر دو با هم می رفتند. ۷ و اسحاق پدر پسر را در آنجایی که اوست، شنیده است. ۱۸ برخیز و پسر خود، ابراهیم را خطاب کرده، گفت: «ای پدر من!» گفت: «ای را برداشته، او را به دست خود بگیر، زیرا که از او، امتی عظیم پسر من لیبیک؟» گفت: «اینک آتش و هیزم، لکن بره قربانی بوجودخواهم آورد.» ۱۹ و خدا چشمان او را باز کرد تا چاه آبی کجاست؟» ۸ ابراهیم گفت: «ای پسر من، خدا بره قربانی را برای دید. پس رفته، مشک را از آب پر کرد، و پسر را نشانید. ۲۰ و خود مهیا خواهد ساخت.» و هر دو با هم رفتند. ۹ چون بدان خدا با آن پسر می بود. و اونمو کرده، ساکن صحرا شد، و در مکانی که خدا بدو فرموده بود، رسیدند، ابراهیم در آنجا مذهب را تیراندازی بزرگ گردید. ۲۱ و در صحرای فاران، ساکن شد. بنا نمود، و هیزم را بر هم نهاد، و پسر خود، اسحاق را بسته، و مادرش زنی از زمین مصر برایش گرفت. ۲۲ و واقع شد، در بالای هیزم، بر مذهب گذاشت. ۱۰ و ابراهیم، دست خود را دراز آن زمانی که ابی ملک، و فیکول، که سپهسالار او بود، ابراهیم کرده، کارد را گرفت، تا پسر خویش را ذبح نماید. ۱۱ در حال، را عرض کرده، گفتند که «خدا در آنچه می کنی با توست. فرشته خداوند از آسمان وی را ندا درداد و گفت: «ای ابراهیم! ۲۳ اکنون برای من، در اینجا به خدا سوگند بخور، که با من و ای ابراهیم!» عرض کرد: «لیبیک.» ۱۲ گفت: «دست خود را نسل من و ذریت من خیانت نخواهی کرد، بلکه بر حسب احسانی بر پسر دراز مکن، و بدو هیچ مکن، زیرا که الان دانستم که تو از که با تو کرده ام، با من و با زمینی که در آن غریب پذیرفتی، عمل خدا می ترسی، چونکه پسر یگانه خود را از من دریغ نداشتی.» خواهی نمود.» ۲۴ ابراهیم گفت: «من سوگند می خورم.» ۲۵ و ۱۳ آنگاه، ابراهیم، چشمان خود را بلند کرده، دید که اینک ابراهیم ابی ملک را تنبیه کرد، بسبب چاه آبی که خادمان ابی قوچی، در عقب وی، در بیشه ای، به شاخه اش گرفتار شده. پس ملک، از او به زور گرفته بودند. ۲۶ ابی ملک گفت: «نمی دانم ابراهیم رفت و قوچ را گرفته، آن را در عوض پسر خود، برای قربانی کیست که این کار را کرده است، و تو نیز مرا خبر ندادی، و من سوختنی گذرانید. ۱۴ و ابراهیم آن موضع را «پهوه یری» نامید، هم تا امروز نشنیده بودم.» ۲۷ و ابراهیم، گوسفندان و گاو را گرفته، چنانکه تا امروز گفته می شود: «در کوه، پهوه، دیده خواهد شد.» به ابی ملک داد، و با یکدیگر عهد بستند. ۲۸ و ابراهیم، هفت بار دیگر فرشته خداوند، به ابراهیم از آسمان ندا درداد. ۱۶ و بره از گله جدا ساخت. ۳۰ گفت: «که این هفت بره ماده را از دست من قبول فرمای، تا شهادت باشد که این چاه را من حفر کار را کردی و پسر یگانه خود را دریغ نداشتی، ۱۷ هرآینه تو را نمودم.» ۳۱ از این سبب، آن مکان را، بر شمع نامید، زیرا که در برکت دهم، و ذریت تو را کثیر سازم، مانند ستارگان آسمان، و مثل آنجا با یکدیگر قسم خوردند. ۳۲ و چون آن عهد را در بر شمع ریگهای که بر کناره دریاست. و ذریت تو دروازه های دشمنان بسته بودند، ابی ملک با سپهسالار خود فیکول برخاسته، به زمین خود رامتصرف خواهند شد. ۱۸ و از ذریت تو، جمیع امتهای فلسطینیان مراجعت کردند. ۳۳ و ابراهیم در بر شمع، شوره کزی غرس نمود، و در آنجا به نام پهوه، خدای سرمدی، دعا نمود. ۳۴ پس ابراهیم در زمین فلسطینیان، ایام بسیاری بسر برد.

۲۲ و واقع شد بعد از این وقایع، که خدا ابراهیم را امتحان کرده، بدو گفت: «ای ابراهیم!» عرض کرد: «لیبیک.» ۲ گفت: «اکنون پسر خود را، که یگانه توست و او را دوست می داری، یعنی اسحاق را بردار و به زمین موریا برو، و او را در آنجا، بر یکی از کوههایی که به تو نشان می دهم، برای قربانی سوختنی بگذران.» ۳ بامدادان، ابراهیم برخاسته، الاغ خود را باریاست، و دو نفر از نوکران خود را، با پسر خویش اسحاق، برداشته و هیزم برای قربانی سوختنی، شکسته، روانه شد، و به سوی آن مکانی که خدا او را فرموده بود، رفت. ۴ و در روز سوم، ابراهیم چشمان خود را بلند کرده، آن مکان را از دور دید. ۵ آنگاه ابراهیم، به خادمان خود گفت: «شما در اینجا نزد الاغ بمانید، تا من با پسریدانجا رویم، و عبادت کرده، نزد شما بازآیم.» ۶ پس ابراهیم، هیزم ملکیت من دهید، تا میت خود را از پیش روی خود دفن کنم.»

۲۳ و ایام زندگانی ساره، صد و بیست و هفت سال بود، این است سالهای عمر ساره. ۲ و ساره در قریه اربع، که حیرون باشد، در زمین کنعان مرد. و ابراهیم آمد تا برای ساره ماتم و گریه کند. ۳ و ابراهیم از نزد میت خود برخاست، و بنی حث را خطاب کرده، خود گفت: «شما در اینجا نزد الاغ بمانید، تا من با پسریدانجا رویم، و عبادت کرده، نزد شما بازآیم.» ۶ پس ابراهیم، هیزم ملکیت من دهید، تا میت خود را از پیش روی خود دفن کنم.»

آنها ساکن بود، واژگون ساخت. ۳۰ و لوط از صوغر برآمد و با خواهند کشت. ۱۲ و فی الواقع نیز او خواهر من است، دختر دو دختر خود در کوه ساکن شد زیرا ترسید که در صوغر بماند. پدرم، اما نه دختر مادرم، و زوجه من شد. ۱۳ و هنگامی که خدا پس با دو دختر خود در مغاره سکنی گرفت. ۳۱ و دختر بزرگ به مرا از خانه پدرم آواره کرد، او را گفتم: احسانی که به من باید کوچک گفت: «پدر ما پیر شده و مردی بر روی زمین نیست که کرد، این است که هر جابرویم، درباره من بگویی که او برادر من برحسب عادت کل جهان، به ما درآید. ۳۲ بیا تا پدر خود را است.» ۱۴ پس ای ملک، گوسفندان و گاو و غلامان و کنیزان شراب بنوشانیم، و با او هم بستر شویم، تا نسلی از پدر خود نگاه گرفته، به ابراهیم بخشید، و زوجه اش ساره را به وی رد کرد. ۱۵ و داریم.» ۳۳ پس در همان شب، پدر خود را شراب نوشانیدند، و ای ملک گفت: «اینک زمین من پیش روی توست، هر جا که دختر بزرگ آمده با پدر خویش هم خواب شد، و او از خوابیدن پسند نظرت افتد، ساکن شو.» ۱۶ و به ساره گفت: «اینک هزار ویرخاستن وی آگاه نشد. ۳۴ و واقع شد که روز دیگر، بزرگ به مثقال نقره به برادرش داد، همانا او برای تو پرده چشم است، نزد کوچک گفت: «اینک دوش با پدرم هم خواب شدم، امشب نیز او همه کسانی که با تو هستند، و نزد همه دیگران، پس انصاف تو را شراب بنوشانیم، و تو بیا و با وی هم خواب شو، تا نسلی از داده شد.» ۱۷ و ابراهیم نزد خدا دعا کرد. و خدا ای ملک، و پدر خود نگاه داریم.» ۳۵ آن شب نیز پدر خود را شراب نوشانیدند، زوجه او و کنیزانش را شفا بخشید، تا اولاد بهم رسانیدند، ۱۸ زیرا و دختر کوچک هم خواب وی شد، و او از خوابیدن و برخاستن خداوند، رحم های تمام اهل بیت ای ملک را بخاطر ساره، زوجه وی آگاه نشد. ۳۶ پس هر دو دختر لوط از پدر خود حامله شدند. ابراهیم بسته بود.

۳۷ و آن بزرگ، پسری زاییده، و او را مواب نام نهاد، و او تا امروز پدر موابیان است. ۳۸ و کوچک نیز پسری بزد، و او را بن عمی نام نهاد. وی تا بحال پدر بنی عمون است.

۲۰ پس ابراهیم از آنجا بسوی ارض جنوبی کوچ کرد، و در گفته بود. ۳ و ابراهیم، پسر مولود خود را، که ساره از وی زایید، میان قادش و شور، ساکن شد و در جرار منزل گرفت. ۲ و ابراهیم در اسحاق نام نهاد. ۴ و ابراهیم پسر خود اسحاق را، چون هشت مخصوص زن خود، ساره، گفت که «او خواهر من است.» و ای روز بود، مختون ساخت، چنانکه خدا او را امر فرموده بود. ۵ و ملک، ملک جرار، فرستاده، ساره را گرفت. ۳ و خدا در رویای ابراهیم، در هنگام ولادت پسرش، اسحاق، صد ساله بود. ۶ و شب، بر ای ملک ظاهر شده، به وی گفت: «اینک تو مرده ای ساره گفت: «خدا خنده برای من ساخت، و هر که بشنود، با بسبب این زن که گرفتی، زیرا که زوجه دیگری می باشد.» ۴ و من خواهد خندید.» ۷ و گفت: «که بود که به ابراهیم بگوید، ای ملک، هنوز به اونزدیکی نکرده بود. پس گفت: «ای خداوند، ساره اولاد را شیر خواهد داد؟ زیرا که پسری برای وی، در پیری اش آیامتی عادل را هلاک خواهی کرد؟ ۵ مگر او به من نگفت که روزی که اسحاق را از شیر باز داشتند، ابراهیم ضیافتی عظیم است؟» به ساده دلی و پاک دستی خود این را کردم.» ۶ خدا وی را در رویا گفت: «من نیز می دانم که این را به ساده دلی خود کردی، و من نیز تو را نگاه داشتم که به من خطا نوزی، و از را با پسرش بیرون کن، زیرا که پسر کنیز با پسر من اسحاق، این سبب نگذاشتم که او را لمس نمایی. ۷ پس الان زوجه این وارث نخواهد بود.» ۱۱ اما این امر، بنظر ابراهیم، درباره پسرش مرد را رد کن، زیرا که او نبی است، و برای تو دعا خواهد کرد تا بسیار سخت آمد. ۱۲ خدا به ابراهیم گفت: «درباره پسر خود و زنده بمانی، و اگر او رارد نکنی، بدان که تو و هر که از آن تو کنیزت، بنظر سخت نیاید، بلکه هرآنچه ساره به تو گفته است، باشد، هرآنچه خواهید مرد.» ۸ بامدادان، ای ملک برخاسته، جمیع خادمان خود را طلبیده، همه این امور را به سمع ایشان ۱۳ و از پسر کنیز نیز امتی بوجود آورم، زیرا که او نسل توست.» رسانید، و ایشان بسیار ترسان شدند. ۹ پس ای ملک، ابراهیم را ۱۴ بامدادان، ابراهیم برخاسته، نان و مشکى از آب گرفته، به خوانده، بدو گفت: «به ما چه کردی؟ و به تو چه گناه کرده هاجر داد، و آنها را بر دوش وی نهاد، و او را با پسر روانه کرد. بودم، که بر من و بر مملکت من گناهی عظیم آوردی و کارهای پس رفت، و در بیابان بثرشع می گشت. ۱۵ و چون آب مشک ناکردنی به من کردی؟» ۱۰ و ای ملک به ابراهیم گفت: «چه دیدی که این کار را کردی؟» ۱۱ ابراهیم گفت: «زیرا گمان رفته، در مقابل وی بنشست، زیرا گفت: «موت پسر را نبینم.» و بردم که خداترسی در این مکان نباشد، و مرا به جهت زوجه ام در مقابل او نشسته، آواز خود را بلند کرد و بگریست. ۱۷ و خدا،

کرد؟ ۲۴ شاید در شهر پنجاه عادل باشند، آیا آن را هلاک خواهی آن مرد، یعنی لوط، بشدت هجوم آورده، نزدیک آمدند تا در را کرد و آن مکان را بخاطر آن پنجاه عادل که در آن باشند، نجات بشکنند. ۱۰ آنگاه آن دو مرد، دست خود را پیش آورده، لوط را نخواهی داد؟ ۲۵ حاشا از تو که مثل این کار بکنی که عادلان را نزد خود به خانه درآوردند و در راستند. ۱۱ اما آن اشخاصی را که با شیران هلاک سازی و عادل و شیر مساوی باشند. حاشا از تو به در خانه بودند، از خرد و بزرگ، به کوری مبتلا کردند، که آیا داور تمام جهان، انصاف نخواهد کرد؟» ۲۶ خداوند گفت: ازجستن در، خویشتن را خسته ساختند. ۱۲ و آن دومرد به لوط «اگر پنجاه عادل در شهر سدوم یابم هر آینه تمام آن مکان را گفتند: «آیا کسی دیگر در اینجا داری؟ دامادان و پسران و دختران بهخاطر ایشان رهایی دهم.» ۲۷ ابراهیم در جواب گفت: «اینک خود و هرکه را در شهر داری، از این مکان بیرون آور، ۱۳ زیرا من که خاک و خاکستر هستم جرات کردم که به خداوند سخن که مالین مکان را هلاک خواهیم ساخت، چونکه فریادشدید گویم. ۲۸ شاید از آن پنجاه عادل پنج کم باشد، آیا تمام شهر را ایشان به حضور خداوند رسیده و خداوند ما را فرستاده است تا بسبب پنج، هلاک خواهی کرد؟» گفت: «اگرچهل و پنج در آن را هلاک کنیم.» ۱۴ پس لوط بیرون رفته، با دامادان خود آنجا یابم، آن را هلاک نکنم.» ۲۹ بار دیگر بدو عرض کرده، که دختران او را گرفتند، مکالمه کرده، گفت: «برخیزید و از این گفت: «هر گاه در آنجا چهل یافت شوند؟» گفت: «بهخاطر مکان بیرون شوید، زیرا خداوند این شهر را هلاک می کند.» اما چهل آن را نکنم.» ۳۰ گفت: «زنهار غضب خداوند افروخته بنظر دامادان مسخره آمد. ۱۵ و هنگام طلوع فجر، آن دو فرشته، نشود تاسخن گویم، شاید در آنجا سی پیدا شوند؟» گفت: «اگر لوط را شتابانیده، گفتند: «برخیز و زن خود را با این دودختر که در آنجا سی یابم، این کار را نخواهم کرد.» ۳۱ گفت: «اینک حاضرند برادر، مبدا در گناه شهر هلاک شوی.» ۱۶ و چون جرات کردم که به خداوند عرض کنم. اگر بیست در آنجا یافت دخترش را گرفتند، چونکه خداوند بر وی شفقت نمود و او را بیرون شوند؟» گفت: «بهخاطر بیست آن را هلاک نکنم.» ۳۲ گفت: «خشم خداوند، افروخته نشود تا این دفعه را فقط عرض کنم، شاید ده در آنجا یافت شوند؟» گفت: «بهخاطر ده آن را هلاک آورده بودند که یکی به وی گفت: «جان خود را دریاب و از عقب نخواهم ساخت.» ۳۳ پس خداوند چون گفتگو را با ابراهیم به تمام رسانید، برفت و ابراهیم به مکان خویش مراجعت کرد. ۱۸ لوط بدیشان گفت: «ای آقاچنین مبدا! ۱۹ همانا بنده ات در نظرت التفات یافته است و احسانی عظیم به من کردی که جانم را رستگار ساختی، و من قدرت آن ندارم که به کوه فرار کنم، مبدا این بلا مرا فروگیرد و بمیرم. ۲۰ اینک این شهر نزدیک است تا بدان فرار کنم، ونیز صغیر است. اذن بده تا بدان فرار کنم. آیا صغیر نیست، تا جانم زنده ماند.» ۲۱ بدو گفت: «اینک در این امر نیز تو را اجابت فرمودم، تا شهری را که سفارش آن را نمودی، واژگون نسازم. ۲۲ بدان جابزودی فرار کن، زیرا که تا تو بدانجا نرسی، هیچ نمی توانم کرد.» از این سبب آن شهر مسمی به صوغر شد. ۲۳ و چون آفتاب بر زمین طلوع کرد، لوط به صوغر داخل شد. ۲۴ آنگاه خداوند برسدوم و عموره، گوگرد و آتش، از حضورخداوند از آسمان بارانید. ۲۵ و آن شهرها، و تمام وادی، و جمیع سکنه شهرها و نباتات زمین را واژگون ساخت. ۲۶ اما زن او، از عقب خودنگریسته، ستونی از نمک گردید. ۲۷ بامدادان، ابراهیم برخاست و به سوی آن مکانی که در آن به حضور خداوند ایستاده بود، رفت. ۲۸ و چون به سوی سدوم و عموره، و تمام زمین وادی نظر انداخت، دید که اینک دود آن زمین، چون دود کوره بالا می رود. ۲۹ و هنگامی که خدا، شهرهای وادی را هلاک کرد، خدا، ابراهیم را به یاد آورد، و لوط را از آن انقلاب بیرون آورد، چون آن شهرهایی را که لوط در

در میان خود و تو، و ذریت بعد از تو، استوار گردانم که نسلا ۱۸ و خداوند در بلوطستان ممی، بروی ظاهر شد، و او بعد نسل عهد جاودانی باشد، تا تو را و بعد از تو ذریت تو را خدا باشم. ۸ وزمین غربت تو، یعنی تمام زمین کنعان را، به تو و بعد از تو به ذریت تو به ملکیت ابدی دهم، و خدای ایشان خواهم بود. ۹ پس خدا به ابراهیم گفت: «و اما تو عهد مرا نگاه دار، تو و بعد از تو ذریت تو در نسلهای ایشان. ۱۰ این است عهد من که نگاه خواهید داشت، در میان من و شما و ذریت تو بعد از تو هر ذکوری از شما مختون شود، ۱۱ و گوشت قلفه خود را مختون سازید، تا نشان آن عهدی باشد که در میان من و شماست. ۱۲ هر پسر هشت روز از شما مختون شود. هر ذکوری در نسلهای شما، خواه خانه زاد خواه زرخید، از اولاد هر اجنبی که از ذریت تو نباشد، ۱۳ هر خانه زاد تو و هر زر خرید تو البته مختون شود تا عهد من در گوشت شما عهد جاودانی باشد. ۱۴ و اما هر ذکور نامختون که گوشت قلفه او ختنه نشود، آن کس از قوم خود منقطع شود، زیرا که عهد مرا شکسته است. ۱۵ و خدا به ابراهیم گفت: «اما زوجه توساری، نام او را ساری مخوان، بلکه نام او ساره باشد. ۱۶ و او را برکت خواهم داد و پسری نیز از وی به تو خواهم بخشید. او را برکت خواهم داد و امتها از وی به وجود خواهند آمد، و ملوک امتها از وی پدید خواهند شد. ۱۷ آنگاه ابراهیم به روی درافاده، بخندید و در دل خود گفت: «آیا برای مرد صد ساله پسری متولد شود و ساره درنود سالگی بزیاید؟» ۱۸ و ابراهیم به خدا گفت: «کاش که اسماعیل در حضور تو زیست کند.» ۱۹ خدا گفت: «به تحقیق زوجه ات ساره برای تو پسری خواهد زاید، و او را اسحاق نام بده، و عهد خود را با وی استوار خواهم داشت، تا با ذریت او بعد از او عهد ابدی باشد. ۲۰ و اما در خصوص اسماعیل، تو را اجابت فرمودم. اینک او را برکت داده، بارور گردانم، و او را بسیار کثیر گردانم. دوازده رئیس از وی پدید آیند، و امتی عظیم از وی بوجود آورم. ۲۱ لکن عهد خود را با اسحاق استوار خواهم ساخت، که ساره او را بدین وقت در سال آینده برای تو خواهد زاید.» ۲۲ و چون خدا از سخن گفتن با وی فارغ شد، از نزد ابراهیم صعود فرمود. ۲۳ و ابراهیم پسر خود، اسماعیل و همه خانه زادان و زرخیدان خود را، یعنی هر ذکوری که در خانه ابراهیم بود، گرفته، گوشت قلفه ایشان را در همان روز ختنه کرد، چنانکه خدا به وی امر فرموده بود. ۲۴ و ابراهیم نود و نه ساله بود، وقتی که گوشت قلفه اش مختون شد. ۲۵ و پسرش، اسماعیل سیزده ساله بود هنگامی که گوشت قلفه اش مختون شد. ۲۶ در همان روز ابراهیم و پسرش، اسماعیل مختون گشتند. ۲۷ و همه مردان خانه اش، خواه خانه زاد، خواه زرخید از اولاد اجنبی، با وی مختون شدند.

به دست تسلیم کرد.» و او را از هر چیز، دهیک داد. ۲۱ و ملک سدوم به ابرام گفت: «مردم را به من واگذار و اموال را برای خود نگاه دار.» ۲۲ ابرام به ملک سدوم گفت: «دست خود را به یهوه خدای تعالی، مالک آسمان و زمین، برافراشتم، ۲۳ که ازاموال تو رشته‌ای یا دیوال نعلینی بر نگیرم، مبادا گویی «من ابرام را دولتمند ساختم». ۲۴ مگر فقط آنچه جوانان خوردند و بهره عانر و اشکول و مومری که همراه من رفتند، ایشان بهره خود را بردارند.»

۱۵ بعد از این وقایع، کلام خداوند در رویا، به ابرام رسیده، گفت: «ای ابرام مترس، من سیر تو هستم، و اجر بسیار عظیم تو.» ۲ ابرام گفت: «ای خداوند یهوه، مرا چه خواهی داد، و من بی‌ولاد می‌روم، و مختارخانام، این العاذر دمشقی است؟» ۳ و ابرام گفت: «اینک مرا نسلی ندادی، و خانه زادم وارث من است.» ۴ در ساعت، کلام خداوند به وی در رسیده، گفت: «این وارث تو نخواهد بود، بلکه کسی که از صلب تو درآید، وارث تو خواهد بود.» ۵ و او را بیرون آورده، گفت: «اکنون بسوی آسمان بنگر و ستارگان را بشمار، هرگاه آنها را توانی شمرد.» پس به وی گفت: «ذریه تو چنین خواهد بود.» ۶ و به خداوند ایمان آورد، و او، این را برای وی عدالت محسوب کرد. ۷ پس وی را گفت: «من هستم یهوه که تو را از اور کلدانیان بیرون آوردم، تا این زمین را به ارثیت، به تو بخشم.» ۸ گفت: «ای خداوند یهوه، به چه نشان بدانم که وارث آن خواهم بود؟» ۹ به وی گفت: «گوساله ماده سه ساله و بز ماده سه ساله و قوچی سه ساله و قمری و کبوتری برای من بگیر.» ۱۰ پس این همه را بگرفت، و آنها را از میان، دوپاره کرد، و هر پاره‌ای را مقابل جفتش گذاشت، لکن مرغان را پاره نکرد. ۱۱ و چون لاشخورها بر لاشه‌ها فرود آمدند، ابرام آنها را راند. ۱۲ و چون آفتاب غروب می‌کرد، خوابی گران بر ابرام مستولی شد، و اینک تاریکی ترسناک سخت، او را فرو گرفت. ۱۳ پس به ابرام گفت: «یقین بدان که ذریه تو در زمینی که از آن ایشان نباشد، غریب خواهند بود، و آنها را بندگی خواهند کرد، و آنها چهارصد سال ایشان را مظلوم خواهند داشت. ۱۴ و بر آن امتی که ایشان بندگان آنها خواهند بود، من داری خواهم کرد. و بعد از آن با اموال بسیاریرون خواهند آمد. ۱۵ و تو نزد پدران خود به سلامتی خواهی رفت، و در پیری نیکو مدفون خواهی شد. ۱۶ و در پشت چهارم بدینجا خواهند برگشت، زیرا گناه اموریان هنوز تمام نشده است.» ۱۷ و واقع شد که چون آفتاب غروب کرده بود و تاریک شد، تنوری پر دود و چراغی مشتعل از میان آن پاره‌ها گذر نمود. ۱۸ در آن روز، خداوند با ابرام عهد بست و گفت: «این زمین را از نهر مصر تا به نهر عظیم، یعنی نهر فرات، به نسل تو بخشیده‌ام، ۱۹ یعنی قینان و قنزبان و قدمونیان و حیتان و فرزبان و رفائیان، ۲۰ و اموریان و کنعانیان و جرجاشیان و ییوسیان را.»

۱۷ و چون ابرام نود و نه ساله بود، خداوند بر ابرام ظاهر شده، گفت: «من هستم خدای قادر مطلق، پیش روی من بخرام و کامل شو، ۲ و عهد خویش را در میان خود و تو خواهم بست، و تو را بسیار بسیار کثیر خواهم گردانید.» ۳ آنگاه ابرام به روی درافتاد و خدا به وی خطاب کرده، گفت: ۴ «اما من اینک عهد من با توست و تو پدر امت های بسیار خواهی بود. ۵ و نام تو بعد از این ابرام خوانده نشود بلکه نام تو ابراهیم خواهد بود، زیرا که تو را پدر امت های بسیار گردانیدم. ۶ و تو را بسیار بارور نمایم و امت‌ها از تو پدیدآورم و پادشاهان از تو به وجود آیند. ۷ و عهد خویش را

«این زوجه اوست.» پس مرا بکشند و تو را زنده نگاه دارند. زمین گردانم. چنانکه اگر کسی غبارزمین را تواند شمرد، ذریت ۱۳ پس بگو که تو خواهر من هستی تا به خاطر تو برای من خیریت تو نیز شمرده شود. ۱۷ برخیز و در طول و عرض زمین گردش شود و جانم بسبب تونزدانه ماند.» ۱۴ و به مجرد ورود ابرام به کن زیرا که آن را به تو خواهم داد.» ۱۸ و ابرام خیمه خود را نقل مصر، اهل مصر آن زن را دیدند که بسیار خوش منظر است. کرده، روانه شد و در بلوطستان ممری که در حبرون است، ساکن ۱۵ و امرای فرعون او را دیدند، و او را در حضور فرعون ستودند. پس گردید، و در آنجا مذبجی برای پیهو بنا نهاد.

۱۴ و واقع شد در ایام امرافل، ملک شععار، و اریوک، ملک الاسار، و کدرلا عمر، ملک عیلام، و تدعال، ملک امت‌ها، ۲ که ایشان بابارع، ملک سدوم، و برشاع ملک عموره، و شتاب، ملک ادمه، و شمثیر، ملک صبوئیم، و ملک بالغ که صوغر باشد، جنگ کردند. ۳ این همه در وادی سدیم که بحرالمالح باشد، با هم پیوستند. ۴ دوازده سال، کدرلا عمر را بندگی کردند، و در سال سیزدهم، بر وی شوریدند. ۵ و در سال چهاردهم، کدرلا عمر با ملوکی که با وی بودند، آمده، رفائیان را در عشرتوت قرنین، ووزریان را در هام، و ایمیان را در شاوله قرینین، شکست دادند.

۶ و حوریان را در کوه ایشان، سعیر، تا ایل فاران که متصل به صحراست. ۷ پس برگشته، به عین مشفاط که قادش باشد، آمدند، و تمام مرز و بوم عمالقه و اموریان را نیز که در حصون تamar ساکن بودند، شکست دادند. ۸ آنگاه ملک سدوم و ملک عموره و ملک ادمه و ملک صبوئیم و ملک بالغ که صوغر باشد، بیرون آمده، با ایشان در وادی سدیم، صف آرایی نمودند. ۹ با کدرلا عمر ملک عیلام و تدعال، ملک امت‌ها و امرافل، ملک شععار و اریوک ملک الاسار، چهارملک با پنج. ۱۰ و وادی سدیم پر از چاههای قیر بود. پس ملوک سدوم و عموره گریخته، در آنجا افتادند و باقیان به کوه فرار کردند. ۱۱ و جمیع اموال سدوم و عموره را با تمامی ماکولات آنها گرفته، برفتند. ۱۲ و لوط، برادرزاده ابرام را که درسدوم ساکن بود، با آنچه داشت برداشته، رفتند. ۱۳ و یکی که نجات یافته بود آمده، ابرام عبرانی را خبر داد. و او در بلوطستان ممری آموری که برادر اشکول و عانر بود، ساکن بود. و ایشان با ابرام هم عهد بودند. ۱۴ چون ابرام از اسیری برادر خود آگاهی یافت، سیصد و هجده تن از خانه زادن کارآموده خود را بیرون آورد، در عقب ایشان تا دان بتاخت. ۱۵ شبانگاه، او و ملازمانش، بر ایشان فرقه فرقه شده، ایشان راشکست داده، تا به حویه که به شمال دمشق واقع است، تعاقب نمودند. ۱۶ و همه اموال را بازگرفت، و برادر خود، لوط و اموال او را نیز با زنان و مردان باز آورد. ۱۷ و بعد از مراجعت وی از شکست دادن کدرلا عمر و ملوکی که با وی بودند، ملک سدوم تابه وادی شاوله، که وادی الملک باشد، به استقبال وی بیرون آمد. ۱۸ و ملک یصدق، ملک سالیلم، نان و شراب بیرون آورد. و او کاهن خدای تعالی بود، ۱۹ و او را مبارک خوانده، گفت: «مبارک باد ابرام از جانب خدای تعالی، مالک آسمان و زمین. ۲۰ و متبارک باد خدای تعالی، که دشمنانت را

و او را بخاطر وی با ابرام احسان نمود، و او صاحب میشها و گاو و حماران و غلامان و کنیزان و ماده الاغان و شتران شد. ۱۷ و خداوند فرعون و اهل خانه او را بسبب ساری، زوجه ابرام به بلایای سخت مبتلا ساخت. ۱۸ و فرعون ابرام را خوانده، گفت: «این چیست که به من کردی؟ چرا مرا خبر ندادی که او زوجه توست؟ ۱۹ چرا گفتی: او خواهر منست، که او را به زنی گرفتم؟ و الان، اینک زوجه تو. او را برداشته، روانه شو!» ۲۰ آنگاه فرعون در خصوص وی، کسان خود را امر فرمود تا او را با زوجه‌اش و تمام مایملکش روانه نمودند. ۱۳ و ابرام با زن خود، و تمام اموال خویش، و لوط، از مصر به جنوب آمدند. ۲ و ابرام از مواشی و نقره و طلا، بسیار دولتمند بود. ۳ پس، از جنوب، طی منازل کرده، به بیت ثیل آمد، بدانجایی که خیمه‌اش در ابتدا بود، در میان بیت ثیل و عای، ۴ به مقام آن مذبحی که اول بنا نهاده بود، و در آنجا ابرام نام پیهو را خواند. ۵ و لوط را نیز که همراه ابرام بود، گله و رمه و خیمه هابود. ۶ و زمین گنجایش ایشان را نداشت که در یکجا ساکن شوند زیرا که اندوخته های ایشان بسیار بود، و نتوانستند در یک جا سکونت کنند. ۷ و در میان شبانان مواشی ابرام و شبانان مواشی لوط نزاع افتاد. و در آن هنگام کنعانیان و فرزینان، ساکن زمین بودند. ۸ پس ابرام به لوط گفت: «زنهار در میان من و تو، و در میان شبانان من و شبانان تو نزاعی نباشد، زیرا که ما برادریم. ۹ مگر تمام زمین پیش روی تو نیست؟ ملتسم اینکه از من جدا شوی. اگر به جانب چپ روی، من بسوی راست خواهم رفت و اگر بطرف راست روی، من به جانب چپ خواهم رفت.» ۱۰ آنگاه لوط چشمان خود را برافراشت، و تمام وادی اردن را بدید که همه‌اش مانند باغ خداوند و زمین مصر، به طرف صوغر، سیراب بود، قبل از آنکه خداوند سدوم و عموره را خراب سازد. ۱۱ پس لوط تمام وادی اردن را برای خود اختیار کرد، و لوط بطرف شرقی کوچ کرد، واز یکدیگر جدا شدند. ۱۲ ابرام در زمین کنعان ماند، و لوط در بلاد وادی ساکن شد، و خیمه خود را تا سدوم نقل کرد. ۱۳ لکن مردمان سدوم بسیار شریر و به خداوند خطاکار بودند. ۱۴ و بعد از جدا شدن لوط از وی، خداوند به ابرام گفت: «اکنون تو چشمان خود را برافراز و از مکانی که در آن هستی، بسوی شمال و جنوب، و مشرق و مغرب بنگر ۱۵ زیرا تمام این زمین را که می بینی به تو و ذریت تو تا به ابد خواهم بخشید. ۱۶ و ذریت تو را مانند غبار

و برادریافت بزرگ بود، از او نیز اولاد متولد شد. ۲۲ پسران سام: آورد. ۲۰ ورعو سی و دو سال بزیست، و سروج را آورد. ۲۱ ورعو عیلام و آشور و ارفکشاد و لود وارام. ۲۳ و پسران ارام: عوض و بعد از آوردن سروج، دویست و هفت سال زندگانی کرد و پسران حول و جاتر و ماش. ۲۴ و ارفکشاد، شالح را آورد، و شالح، عابرا و دختران آورد. ۲۲ و سروج سی سال بزیست، و ناحور را آورد. آورد. ۲۵ و عابر را دو پسر متولد شد. یکی رافالج نام بود، زیرا که ۲۳ و سروج بعد از آوردن ناحور، دویست سال بزیست و پسران و در ایام وی زمین منقسم شد. و نام برادرش یقطان. ۲۶ و یقطان، دختران آورد. ۲۴ و ناحور بیست و نه سال بزیست، و تارح را الموداد و شالف و حضرموت و یارح را آورد، ۲۷ و هودورام و اوزال و آورد. ۲۵ و ناحور بعد از آوردن تارح، صد و نوزده سال زندگانی دقله را، ۲۸ و عویال و ایسمائیل و شبا را، ۲۹ و اوفیر و حویله و کرد و پسران و دختران آورد. ۲۶ و تارح هفتاد سال بزیست، و ابرام یویاب را. این همه پسران یقطان بودند. ۳۰ و مسکن ایشان از و ناحور و هاران را آورد. ۲۷ و این است پیدایش تارح که تارح، میشا بود به سمت سفاره، که کوهی از کوههای شرقی است. ابرام و ناحور و هاران را آورد، و هاران، لوط را آورد. ۲۸ و هاران پیش ۳۱ اینانند پسران سام برحسب قبایل و زبانهای ایشان، در اراضی پدر خود، تارح در زادبوم خویش دراور کلدانیان بمرد. ۲۹ و ابرام و خود برحسب امت های خویش. ۳۲ اینانند قبایل پسران نوح، برحسب پیدایش ایشان در امت های خود که از ایشان امت های جهان، بعد از طوفان منشعب شدند.

۱۱ و تمام جهان را یک زبان و یک لغت بود. ۲ و واقع شد که چون از مشرق کوچ می کردند، همواری ای در زمین شعنار یافتند و در آنجا سکنی گرفتند. ۳ و به یکدیگر گفتند: «بیابید، خشتها بسازیم و آنها را خوب بپزیم.» و ایشان را آجر به جای سنگ بود، و قیر به جای گچ. ۴ و گفتند: «بیابید شهری برای خود بنا

نهم، و برجی را که سرش به آسمان برسد، تا نامی برای خویشش پیدا کنیم، مباد بر روی تمام زمین پراکنده شویم.» ۵ و خداوند نزول نمود تا شهر و برجی را که بنی آدم بنا می کردند، ملاحظه نماید. ۶ و خداوند گفت: «همانا قوم یکی است و جمیع ایشان را یک زبان و این کار را شروع کرده اند، والان هیچ کاری که قصد آن بکنند، از ایشان ممتنع نخواهد شد. ۷ اکنون نازل شویم و زبان ایشان را در آنجا مشوش سازیم تا سخن یکدیگر را نفهمند.» ۸ پس خداوند ایشان را از آنجا بر روی تمام زمین پراکنده ساخت و از بنای شهر بازماندند. ۹ از آن سبب آنجا را بابل نامیدند، زیرا که در آنجا خداوند لغت تمامی اهل جهان رامشوش ساخت. و خداوند ایشان را از آنجا بروی تمام زمین پراکنده نمود. ۱۰ این است پیدایش سام. چون سام صد ساله بود، ارفکشاد را دو سال بعد از طوفان آورد. ۱۱ و سام بعد از آوردن ارفکشاد، پانصد سال زندگانی کرد و پسران و دختران آورد. ۱۲ و ارفکشاد سی و پنج سال بزیست و شالح را آورد. ۱۳ و ارفکشاد بعد از آوردن شالح، چهار صد و سه سال زندگانی کرد و پسران و دختران آورد. ۱۴ و شالح سی سال بزیست، و عابر را آورد. ۱۵ و شالح بعد از آوردن عابر، چهارصد و سه سال زندگانی کرد و پسران و دختران آورد. ۱۶ و عابر سی و چهار سال بزیست و فالج را آورد. ۱۷ و عابر بعد از آوردن فالج، چهار صد و سی سال زندگانی کرد و پسران و دختران آورد. ۱۸ و فالج سی سال بزیست، و رعو را آورد. ۱۹ و فالج بعد از آوردن رعو، دویست و نه سال زندگانی کرد و پسران و دختران

زمین، با خود بیرون آور، تا بر زمین منتشر شده، در جهان بارور و ۱۷ و خدا به نوح گفت: «این است نشان عهدی که استوار کثیر شوند». ۱۸ پس نوح و پسران او و زنش و زنان پسرانش، با ساختن در میان خود و هرذی جسدی که بر زمین است. ۱۸ و وی بیرون آمدند. ۱۹ و همه حیوانات و همه حشرات و همه پسران نوح که از کشتی بیرون آمدند، سام و حام و یافث بودند. پزندگان، و هرچه بر زمین حرکت می کند، به اجناس آنها، از و حام پدر کنعان است. ۱۹ اینان سه پسر نوح، و از ایشان کشتی به در شدند. ۲۰ و نوح مذبحی برای خداوند بنا کرد، و از تمامی جهان منشعب شد. ۲۰ و نوح به فلاحیت زمین شروع هر بهیمه پاک واز هر پرنده پاک گرفته، قربانی های سوختنی کرد، و تاختستانی غرس نمود. ۲۱ و شراب نوشیده، مست شد، و برمذبح گذرانید. ۲۱ و خداوند بوی خوش بوید و خداوند در دل در خیمه خود عریان گردید. ۲۲ و حام، پدر کنعان، برهنگی پدر خود گفت: «بعد از این دیگر زمین را بسبب انسان لعنت نکنم، خود را دید و دو برادر خود را بیرون خبر داد. ۲۳ و سام و یافث، زیرا که خیال دل انسان از طفولیت بد است، و بار دیگر همه ردا را گرفته، بر کتف خود انداختند، و پس رفته، برهنگی پدر خود حیوانات را هلاک نکنم، چنانکه کردم. ۲۲ مادامی که جهان را پوشانیدند. و روی ایشان بازپس بود که برهنگی پدر خود را باقی است، زرع و حصاد، و سرما و گرما، و زمستان و تابستان، و ندیدند. ۲۴ و نوح از مستی خود به هوش آمده، دریافت که روز و شب موقوف نخواهد شد.»

۹ و خدا، نوح و پسرانش را برکت داده، بدیشان گفت: «بارور باد پیهوهای شما! و کنعان، بنده او باشد. ۲۷ خدا یافث را و کثیر شوید و زمین را بر سازید. ۲ و خوف شما و هیبت شما بر وسعت دهد، و درخیمه های سام ساکن شود، و کنعان بنده او همه حیوانات زمین و بر همه پزندگان آسمان، و بر هرچه بر زمین باشد. ۲۸ و نوح بعد از طوفان، سیصد و پنجاه سال زندگانی می خورد، و بر همه ماهیان دریا خواهد بود، به دست شما تسلیم کرد. ۲۹ پس جمله ایام نوح نهصد و پنجاه سال بود که مرد.

۱۰ و این است پیدایش پسران نوح، سام و حام و یافث. و از ایشان بعد از طوفان پسران متولد شدند. ۲ پسران یافث: جومر و ماموج و مادای ویاوان و توپال و ماشک و تیراس. ۳ و پسران جومر: اشکنار و ریفات و توجرمه. ۴ و پسران یواوان: الیشه و ترشیش و کیم و رودانیم. ۵ از اینان جزایر امتها منشعب شدند در اراضی خود، هر یکی موافق زبان و قبیله اش در امت های خویش. ۶ و پسران حام: کوش و مصرایم و فوط و کنعان. ۷ و پسران کوش: سبا و حویله و سبت و ورعمه و سبتکا. و پسران رعمه: شبا و ددان. ۸ و کوش نمرود را آورد. او به جبار شدن در جهان شروع کرد. ۹ وی در حضور خداوند صیادی جبار بود. از این جهت می گویند: «مثل نمرود، صیاد جبار در حضور خداوند.» ۱۰ و ابتدای مملکت وی، بابل بود و ارک و اکد و کلنه در زمین شعمار. ۱۱ از آن زمین آشور بیرون رفت، و نینوا و رحوبوت عیر، و کالج را بنا نهاد، ۱۲ و ریسن را در میان نینوا و کالج. و آن شهری بزرگ بود. ۱۳ و مصرایم لودیم و عنامیم و لهاییم و نفتوحیم را آورد. ۱۴ و قتروسیم و کسلوحیم را که از ایشان فلسطینیان پدید آمدند و کفتوریم را. ۱۵ و کنعان، صیدون، نخست زاده خود، وحت را آورد. ۱۶ و بیوسیان و اموزیان و جرجاشیان را ۱۷ و حویان و عرقیان و سینیان را ۱۸ و اروادیان و صماریان و حمتامیان را. و بعد از آن، قبایل کنعانیان منشعب شدند. ۱۹ و سرحد کنعانیان از صیدون به سمت جبار تا غزه بود، و به سمت سدوم و عموره وادمه و صبوئیم تا به لاشع. ۲۰ اینانند پسران حام برحسب قبایل و زبانهای ایشان، در اراضی وامت های خود. ۲۱ و از سام که پدر جمیع بنی عابر و همه جانوران است، از هر ذی جسدی که بر زمین است.»

از ظلم شده است. و اینک من ایشان را با زمین هلاک خواهم جسدی که روح حیات دارد، نزد نوح به کشتی درآمدند. ۱۶ و ساخت. ۱۴ پس برای خود کشتی‌ای از چوب کوفر بساز، و آنهایی که آمدند نر و ماده از هر ذی جسد آمدند، چنانکه خدا حشرات در کشتی بنا کن و درون و بیرونش را به قیر بیند. ۱۵ و آن وی را امر فرموده بود. و خداوند در را از عقب او بست. ۱۷ و را بدین ترکیب بساز که طول کشتی سیصد ذراع باشد، و عرضش طوفان چهل روز بر زمین می‌آمد، و آب همی افزود و کشتی را پنجاه ذراع و ارتفاع آن سی ذراع. ۱۶ و روشنی‌ای برای کشتی برداشت که از زمین بلند شد. ۱۸ و آب غلبه یافته، بر زمین همی بساز و آن را به ذراعی از بالا تمام کن. و در کشتی را در جنب آن افزود، و کشتی بر سطح آب می‌رفت. ۱۹ و آب بر زمین زیاد و بگذار، و طبقات تحتانی و وسطی و فوقانی بساز. ۱۷ زیرا اینک زیاد غلبه یافت، تا آنکه همه کوههای بلند که زیر تمامی آسمانها من طوفان آب را بر زمین می‌آورم تاهر جسدی را که روح حیات در بود، مستور شد. ۲۰ پانزده ذراع بالاتر آب غلبه یافت و کوهها آن باشد، از زیر آسمان هلاک گردانم. و هر چه بر زمین است، مستور گردید. ۲۱ و هر ذی جسدی که بر زمین حرکت می‌کرد، خواهد مرد. ۱۸ لکن عهد خود را با تو استوار می‌سازم، و به از پرندگان و بهایم و حیوانات و کل حشرات خزنده بر زمین، و کشتی در خواهی آمد، تو و پسران و زوجه ات و ازواج پسران با تو. ۱۹ و از جمیع حیوانات، از هر ذی جسدی، جفتی از همه به هر که در خشکی بود، مرد. ۲۳ و خدا محو کرد هر موجودی را کشتی در خواهی آورد، تا با خویش زنده نگاه داری، نر و ماده که بر روی زمین بود، از آدمیان و بهایم و حشرات و پرندگان آسمان، باشند. ۲۰ از پرندگان به اجناس آنها، و از بهایم به اجناس آنها، پس از زمین محو شدند. و نوح با آنچه همراه وی در کشتی بود و از همه حشرات زمین به اجناس آنها، دودو از همه نزدیکان تو تا زنده نگاه داری. ۲۱ و از هر آذوقه‌ای که خورده شود، بگیر و نزد خود ذخیره نما تا برای تو و آنها خوراک باشد. ۲۲ پس نوح چنین کرد و به هر چه خدا او را امر فرمود، عمل نمود.

۸ بهایمی را که با وی در کشتی بودند، بیاد آورد. و خدا بادی بر زمین وزانید و آب ساکن گردید. ۲ و چشمه های لجه و روزنهای آسمان بسته شد، و باران از آسمان باز ایستاد. ۳ و آب

۷ و خداوند به نوح گفت: «تو و تمامی اهل خانه ات به کشتی در آید، زیرا تو را در این عصر به حضور خود عادل دیدم. ۲ و از همه بهایم پاک، هفت هفت، نر و ماده با خود بگیر، و از بهایم ناپاک، دودو، نر و ماده، ۳ و از پرندگان آسمان نیز هفت هفت، نر و ماده را، تا نسلی بر روی تمام زمین نگاه داری. ۴ زیرا که من بعد از هفت روز دیگر، چهل روز و چهل شب باران می‌بارانم، و هر موجودی را که ساختم، از روی زمین محومی سازم. ۵ پس نوح موافق آنچه خداوند او را امر فرموده بود، عمل نمود. ۶ و نوح ششصد ساله بود، چون طوفان آب بر زمین آمد. ۷ و نوح و پسرانش و زنش و زنان پسرانش با وی از آب طوفان به کشتی درآمدند. ۸ از بهایم پاک و از بهایم ناپاک، و از پرندگان و از همه حشرات زمین، ۹ دودو، نر و ماده، نزد نوح به کشتی درآمدند، چنانکه خدا نوح را امر کرده بود. ۱۰ و واقع شد بعد از هفت روز که آب طوفان بر زمین آمد. ۱۱ و در سال ششصد از زندگانی نوح، در روز هفدهم از ماه دوم، در همان روز جمیع چشمه های لجه عظیم شکافته شد، و روزنهای آسمان گشوده. ۱۲ و باران، چهل روز و چهل شب بر روی زمین می‌بارید. ۱۳ در همان روز نوح و پسرانش، سام و حام و یافث، و زوجه نوح و سه زوجه پسرانش، با ایشان داخل کشتی شدند. ۱۴ ایشان و همه حیوانات به اجناس آنها، و همه بهایم به اجناس آنها، و همه حشراتی که بر زمین می‌خزند به اجناس آنها، و همه پرندگان به اجناس آنها، همه مرغان و همه بالداران. ۱۵ دودواز هر ذی

واقع می‌شود هرکه مرایابد، مرا خواهد کشت.» ۱۵ خداوند به همه ایام مهلتیل، هشتصد و نود و پنج سال بود که مرد. ۱۸ وی گفت: «پس هرکه قائن را بکشد، هفت چندان انتقام گرفته یارد صد و شصت و دو سال بزیست، و خنوخ را آورد. ۱۹ و شود.» و خداوند به قائن نشانی‌ای داد که هرکه او را یابد، وی را یارد بعد از آوردن خنوخ، هشتصد سال زندگانی کرد و پسران نکشد. ۱۶ پس قائن از حضور خداوند بیرون رفت و در زمین نود، و دختران آورد. ۲۰ و تمامی ایام یارد، نهصد و شصت و دو سال بطرف شرقی عدن، ساکن شد. ۱۷ و قائن زوجه خود را شناخت. بود که مرد. ۲۱ و خنوخ شصت و پنج سال بزیست، و متوشالچ را پس حامله شده، خنوخ را زایید. و شهری بنا می‌کرد، و آن شهر را آورد. ۲۲ و خنوخ بعد از آوردن متوشالچ، سیصد سال با خدا راه به اسم پسر خود، خنوخ نام نهاد. ۱۸ و برای خنوخ عیراد متولد می‌رفت و پسران و دختران آورد. ۲۳ و همه ایام خنوخ، سیصد و شد، و عیراد، محویائیل را آورد، و محویائیل، متوشائیل را آورد، شصت و پنج سال بود. ۲۴ و خنوخ با خدا راه می‌رفت و نایاب و متوشائیل، لمک را آورد. ۱۹ و لمک، دو زن برای خود گرفت، شد، زیرا خدا او را برگرفت. ۲۵ و متوشالچ صد و هشتاد و هفت یکی را عاده نام بود و دیگری را ظله. ۲۰ و عاده، یابال را زایید. سال بزیست، و لمک را آورد. ۲۶ و متوشالچ بعد از آوردن لمک، وی پدر خیمه نشینان و صاحبان مواشی بود. ۲۱ و نام برادرش هفصد و هشتاد و دو سال زندگانی کرد و پسران و دختران آورد. یوبال بود. وی پدر همه نوازندگان بریط و نی بود. ۲۲ و ظله نیز ۲۷ پس جمله ایام متوشالچ، نهصد و شصت و نه سال بود که مرد. توپل قائن را زایید، که صانع هر آلت مس و آهن بود. و خواهر توپل ۲۸ و لمک صد و هشتاد و دو سال بزیست، و پسری آورد. ۲۹ و قائن، نعمه بود. ۲۳ و لمک به زنان خود گفت: «ای عاده و وی را نوح نام نهاده گفت: «این ما را تسلی خواهد داد از اعمال ظله، قبول مرابشونید! ای زنان لمک، سخن مرا گوش گیرید! زیرا ما و از محنت دستهای ما از زمینی که خداوند آن راملعون کرد.» مردی را کشتیم بسبب جراحت خود، و جوانی را بسبب ضرب ۳۰ و لمک بعد از آوردن نوح، پانصد و نود و پنج سال زندگانی خویش. ۲۴ اگر برای قائن هفت چندان انتقام گرفته شود، هر آینه کرد و پسران و دختران آورد. ۳۱ پس تمام ایام لمک، هفتصد و برای لمک، هفتاد و هفت چندان.» ۲۵ پس آدم بار دیگر از خود هفتاد و هفت سال بود که مرد. ۳۲ و نوح پانصد ساله بود، پس را شناخت، و او پسری بزاد و او را شیت نام نهاد، زیرا گفت: نوح سام و حام و یافث را آورد.

«خدا نسلی دیگر به من قرارداد، به عوض هابیل که قائن او را کشت.» ۲۶ و برای شیت نیز پسری متولد شد و او را انوش نامید. در آنوقت به خواندن اسم بیهوه شروع کردند.

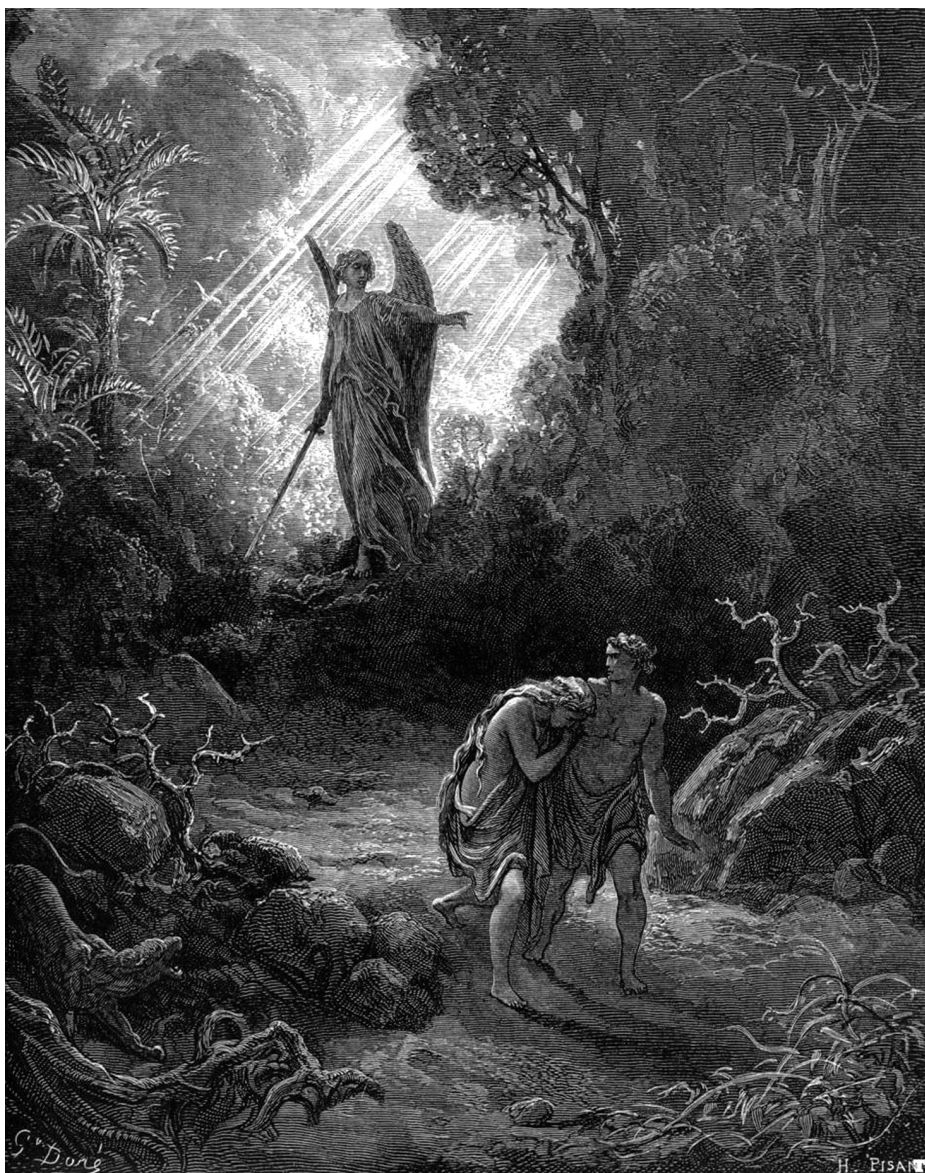
۵ این است کتاب پیدایش آدم. در روزی که خدا آدم را آفرید، به شبیه خدا او را ساخت. ۲ نر و ماده ایشان را آفرید. و ایشان را برکت داد و ایشان را «آدم» نام نهاد، در روزآفرینش ایشان. ۳ و آدم صد و سی سال بزیست، پس پسری به شبیه و بصورت خود آورد، و او را شیت نامید. ۴ و ایام آدم بعد از آوردن شیت، هشتصد سال بود، و پسران و دختران آورد. ۵ پس تمام ایام آدم که زیست، نهصد و سی سال بود که مرد. ۶ و شیت صد و پنج سال بزیست، و انوش را آورد. ۷ و شیت بعد از آوردن انوش، هشتصد و هفت سال بزیست و پسران و دختران آورد. ۸ و جمله ایام شیت، نهصد و دوازده سال بود که مرد. ۹ و انوش نود سال بزیست، و قینان را آورد. ۱۰ و انوش بعد از آوردن قینان، هشتصد و پانزده سال زندگانی کرد و پسران و دختران آورد. ۱۱ پس جمله ایام انوش، نهصد و پنج سال بود که مرد. ۱۲ و قینان هفتاد سال بزیست، و مهلتیل را آورد. ۱۳ و قینان بعد از آوردن مهلتیل، هشتصد و چهل سال زندگانی کرد و پسران و دختران آورد. ۱۴ و تمامی ایام قینان، نهصد و ده سال بود که مرد. ۱۵ و مهلتیل، شصت و پنج سال بزیست، و یارد را آورد. ۱۶ و مهلتیل بعد از آوردن یارد، را بر زمین فاسد کرده بودند. ۱۳ و خدا به نوح گفت: «انتهای هشتصد و سی سال زندگانی کرد و پسران و دختران آورد. ۱۷ پس تمامی بشر به حضورم رسیده است، زیرا که زمین بسبب ایشان پر

برایش معاونی موافق وی بسازم.» ۱۹ و خداوند خدا هر حیوان افزون گردانم؛ با الم فرزندان خواهی زایید و اشتیاق تو به شهرت صحرا و هر پرنده آسمان را از زمین سرشت و نزد آدم آورد تا ببیند که چه نام خواهد نهاد و آنچه آدم هر ذی حیات را خواند، همان نام او شد. ۲۰ پس آدم همه بهایم و پرندگان آسمان و همه حیوانات صحرای نام نهاد. لیکن برای آدم معاونی موافق وی یافت نشد. ۲۱ و خداوند خدا، خوابی گران بر آدم مستولی گردانید تا بخفت، برایت خواهد رویانید و سبزه های صحرا را خواهی خورد، ۱۹ و به یکی از دنده هایش را گرفت و گوشت در جایش پر کرد. ۲۲ و عرق پیشانی ات نان خواهی خورد تا حینی که به خاک راجع خداوند خدا آن دنده را که از آدم گرفته بود، زنی بنا کرد و وی را گردی، که از آن گرفته شدی زیرا که تو خاک هستی و به خاک به نزد آدم آورد. ۲۳ و آدم گفت: «همانا اینست استخوانی از خواهی برگشت.» ۲۰ و آدم زن خود را حوا نام نهاد، زیرا که استخوانهایم و گوشتی از گوشتم، از این سبب «نساء» نامیده شود اومادر جمیع زندگان است. ۲۱ و خداوند خدایم را برای آدم و زنی که از انسان گرفته شد. ۲۴ از این سبب مرد پدر و مادر خود را زنش از پوست بساخت و ایشان را پوشانید. ۲۲ و خداوند خدا ترک کرده، با زن خویش خواهد پیوست و یک تن خواهند بود. گفت: «همانا انسان مثل یکی از ما شده است، که عارف نیک وند گردیده. اینک مبدا دست خود را دراز کند و از درخت حیات نیز گرفته بخورد، و تا به ابد زنده ماند.» ۲۳ پس خداوند خدا، او را از باغ عدن بیرون کرد تا کار زمینی را که از آن گرفته شده بود، بشیارتی بود. و به زن گفت: «آیا خدا حقیقت گفته است که از همه درختان باغ نخورید؟» ۲ زن به مار گفت: «از میوه درختان باغ می خوریم، ۳ لکن از میوه درختی که در وسط باغ است، خدا گفت از آن نخورید و آن را لمس نکنید، مبدا بمیرید.» ۴ مار به زن گفت: «هر آینه نخواهید مرد، ۵ بلکه خدا می داند در روزی که از آن بخورید، چشمان شما باز شود و مانند خدا عارف نیک و زایید. و گفت: «مردی از بیهوشی حاصل نمود.» ۲ و بار دیگر بد خواهید بود.» ۶ و چون زن دید که آن درخت برای خوراک برادر او هابیل را زایید. و هابیل گله بان بود، و قائن کارکن زمین نیکوست و بنظر خوشنما و درختی دلپذیر دانش افزا، پس از میوه اش خورد. ۳ و بعد از مرور ایام، واقع شد که قائن هدیه ای از محصول گرفته، بخورد و به شوهر خود نیز داد و او خورد. ۷ آنگاه چشمان زمین برای خداوند آورد. ۴ و هابیل نیز از نخست زادگان گله هر دو ایشان باز شد و فهمیدند که عریانند. پس برگهای انجیر به خویش و پیه آنها هدیه ای آورد. و خداوند هابیل و هدیه او را هم دوخته، سترها برای پوشیدن ساختند. ۸ و آواز خداوند خدا را منظور داشت، ۵ اما قائن و هدیه او را منظور نداشت. پس خشم شنیدند که در هنگام وزیدن نسیم نهار در باغ می خرامید، و آدم و قائن به شدت افروخته شده، سر خود را بریز افکند. ۶ آنگاه زنش خویش را از حضور خداوند خدا در میان درختان باغ پنهان کردند. ۹ و خداوند خدا آدم را ندا در داد و گفت: «کجا هستی؟» ۱۰ گفت: «چون آواز تو را در باغ شنیدم، ترسان گشتم، زیرا که نیکویی نکردی، گناه بر در، درکمن است و اشتیاق تو دارد، عریانم. پس خود را پنهان کردم.» ۱۱ گفت: «که تو را آگاهانید اما تو بر وی مسلط شوی.» ۸ و قائن با برادر خود هابیل سخن که عربانی؟ آیا از آن درختی که تو را فادغن کردم که از آن نخوری، گفت. و واقع شد چون در صحرا بودند، قائن بر برادر خود هابیل خوردی؟» ۱۲ آدم گفت: «این زنی که قرین من ساختی، وی از برخاسته او را کشت. ۹ پس خداوند به قائن گفت: «برادرت میوه درخت به من داد که خوردم.» ۱۳ پس خداوند خدا به زن هابیل کجاست؟» گفت: «نمی دانم، مگر پاسبان برادرم هستم؟» گفت: «این چه کار است که کردی؟» زن گفت: «مار مرا اغوا ۱۰ گفت: «چه کرده ای؟ خون برادرت از زمین نزد من فریاد برمی نمود که خوردم.» ۱۴ پس خداوند خدا به مار گفت: «چونکه آورد! ۱۱ و اکنون تو ملعون هستی از زمینی که دهان خود را باز این کار کردی، از جمیع بهایم و از همه حیوانات صحرا ملعون تر کرد تا خون برادرت را از دستت فرو برد. ۱۲ هر گاه کار زمین هستی! بر شکمت راه خواهی رفت و تمام ایام عمرت خاک کنی، همانا قوت خود را دیگر به تو ندهد. و پریشان و آواره در خواهی خورد. ۱۵ و عداوت در میان تو و زن، و در میان ذریت تو جهان خواهی بود.» ۱۳ قائن به خداوند گفت: «عقوبتم از تحلم و ذریت وی می گذارم؛ او سر تو را خواهد کوبید و تو پاشنه وی را زیاده است. ۱۴ اینک مرا امروز بر روی زمین مطرود ساختی، و از خواهی کوبید.» ۱۶ و به زن گفت: «الم و حمل تو را بسیار روی تو پنهان خواهم بود. و پریشان و آواره در جهان خواهم بود و

بر تمامی زمین و همه حشراتی که بر زمین می‌خزند، حکومت نماید.» ۲۷ پس خدا آدم را بصورت خود آفرید. او را بصورت خدا آفرید. ایشان را نر و ماده آفرید. ۲۸ و خدا ایشان را برکت داد و خدا بدیشان گفت: «بارور و کثیر شوید و زمین را پر سازید و در آن تسلط نمایید، و بر ماهیان دریا و پرندگان آسمان و همه حیواناتی که بر زمین می‌خزند، حکومت کنید.» ۲۹ و خدا گفت: «همانا همه علف های تخم داری که بر روی تمام زمین است و همه درختهایی که در آنها میوه درخت تخم دار است، به شما دادم تا برای شما خوراک باشد. ۳۰ و به همه حیوانات زمین و به همه پرندگان آسمان و به همه حشرات زمین که در آنها حیات است، هر علف سبز را برای خوراک دادم.» و چنین شد. ۳۱ و خدا هرچه ساخته بود، دید و همانا بسیار نیکو بود. و شام بود و صبح بود، روزششم.

۲ و آسمانها و زمین و همه لشکر آنها تمام شد. ۲ و در روز هفتم، خدا از همه کار خود که ساخته بود، فارغ شد. و در روز هفتم از همه کار خود که ساخته بود، آرامی گرفت. ۳ پس خدا روز هفتم را مبارک خواند و آن را تقدیس نمود، زیرا که در آن آرام گرفت، از همه کار خود که خدا آفرید و ساخت. ۴ این است پیدایش آسمانها و زمین در حین آفرینش آنها در روزی که بیوه، خدا، زمین و آسمانها را بساخت. ۵ و هیچ نهال صحرا هنوز در زمین نبود و هیچ علف صحرا هنوز نرویده بود، زیرا خداوند خدا باران بر زمین نبارانیده بود و آدمی نبود که کار زمین را بکند. ۶ و مه از زمین برآمده، تمام روی زمین را سیراب می‌کرد. ۷ خداوند خدا پس آدم را از خاک زمین بسرشت و در بینی وی روح حیات دمید، و آدم نفس زنده شد. ۸ و خداوند خدا باغی در عدن بطرف مشرق غرس نمود و آن آدم را که سرشته بود، در آنجا گذاشت. ۹ و خداوند خدا هر درخت خوشمنا و خوش خوراک را از زمین رویانید، و درخت حیات را در وسط باغ و درخت معرفت نیک و بد را. ۱۰ و نهری از عدن بیرون آمد تا باغ را سیراب کند، و از آنجا منقسم گشته، چهار شعبه شد. ۱۱ نام اول فیشون است که تمام زمین حویله را که در آنجا تلاست، احاطه می‌کند. ۱۲ و طای آن زمین نیکوست و در آنجا مروارید و سنگ جزع است. ۱۳ و نام نهر دوم جیحون که تمام زمین کوش را احاطه می‌کند. ۱۴ و نام نهر سوم حدقل که بطرف شرقی آشور جاری است. و نهر چهارم فرات. ۱۵ پس خداوند خدا آدم را گرفت و او را در باغ عدن گذاشت تا کار آن را بکند و آن را محافظت نماید. ۱۶ و خداوند خدا آدم را امر فرموده، گفت: «از همه درختان باغ بی‌ممانعت بخور، ۱۷ اما از درخت معرفت نیک و بد زنهان‌خوری، زیرا روزی که از آن خوردی، هراینه خواهی مرد.» ۱۸ و خداوند خدا گفت: «خوب نیست که آدم تنها باشد. پس

۱ در ابتدا، خدا آسمانها و زمین را آفرید. ۲ و زمین تهی و بایر بود و تاریکی بر روی لجه. و روح خدا سطح آنها را فرو گرفت. ۳ و خدا گفت: «روشنایی بشود.» و روشنایی شد. ۴ و خدا روشنایی را دید که نیکوست و خدا روشنایی را از تاریکی جدا ساخت. ۵ و خدا روشنایی را روز نامید و تاریکی را شب نامید. و شام بود و صبح بود، روزی اول. ۶ و خدا گفت: «فلکی باشد در میان آنها و آنها را از آنها جدا کند.» ۷ و خدا فلک را بساخت و آبهای زیر فلک را از آبهای بالای فلک جدا کرد. و چنین شد. ۸ و خدا فلک را آسمان نامید. و شام بود و صبح بود، روزی دوم. ۹ و خدا گفت: «آبهای زیر آسمان در یکجا جمع شود و خشکی ظاهر گردد.» و چنین شد. ۱۰ و خدا خشکی را زمین نامید و اجتماع آنها را دریا نامید. و خدا دید که نیکوست. ۱۱ و خدا گفت: «زمین نباتات برویاند، علفی که تخم بیاورد و درخت میوه‌ای که موافق جنس خود میوه آورد که تخم در آن باشد، بر روی زمین.» و چنین شد. ۱۲ و زمین نباتات را رویانید، علفی که موافق جنس خود تخم آورد و درخت میوه داری که تخم در آن، موافق جنس خود باشد. و خدا دید که نیکوست. ۱۳ و شام بود و صبح بود، روزی سوم. ۱۴ و خدا گفت: «نیرها در فلک آسمان باشند تا روز را از شب جدا کنند و برای آیات و زمانها و روزها و سالها باشند. ۱۵ و نیرها در فلک آسمان باشند تا بر زمین روشنایی دهند.» و چنین شد. ۱۶ و خدا دو نیر بزرگ ساخت، نیر اعظم را برای سلطنت روز و نیر اصغر را برای سلطنت شب، و ستارگان را. ۱۷ و خدا آنها را در فلک آسمان گذاشت تا بر زمین روشنایی دهند، ۱۸ و تاسلطنت نمایند بر روز و بر شب، و روشنایی را از تاریکی جدا کنند. و خدا دید که نیکوست. ۱۹ و شام بود و صبح بود، روزی چهارم. ۲۰ و خدا گفت: «آنها به انبوه جانوران پر شود و پرندگان بالای زمین بر روی فلک آسمان پرواز کنند.» ۲۱ پس خدا نهنگان بزرگ آفرید و همه جانداران خزنده را، که آنها از آنها موافق اجناس آنها پر شد، و همه پرندگان بالدار را به اجناس آنها. و خدا دید که نیکوست. ۲۲ و خدا آنها را برکت داد، گفت: «بارور و کثیر شوید و آبهای دریا را پر سازید، و پرندگان در زمین کثیر بشوند.» ۲۳ و شام بود و صبح بود، روزی پنجم. ۲۴ و خدا گفت: «زمین، جانوران را موافق اجناس آنها بیرون آورد، بهایم و حشرات و حیوانات زمین به اجناس آنها.» و چنین شد. ۲۵ پس خدا حیوانات زمین را به اجناس آنها بساخت و بهایم را به اجناس آنها و همه حشرات زمین را به اجناس آنها. و خدا دید که نیکوست. ۲۶ و خدا گفت: «آدم را بصورت ما و موافق شبیه ما بسازیم تا بر ماهیان دریا و پرندگان آسمان و بهایم و

پس آدم را بیرون کرد و به طرف شرقی باغ عدن، کروبیان را مسکن داد و شمشیر آتشیاری را که به هر سو گردش می کرد تا طریق درخت حیات را محافظت کند.

پیدایش ۳:۲۴

کتاب عهد عتیق

جدول محتوا

عهد جدید

کتاب عهد عتیق

577	مَتّی	1	پیدایش
600	مرقس	35	خروج
615	لوقا	63	لاویان
639	یوحنا	84	اعداد
658	کارهای رسولان	113	تثنیه
681	رومیان	138	یوشع
691	اول قرن‌تین	155	داوران
700	دوم قرن‌تین	172	روت
706	غلاطیان	175	اول سموئیل
710	افسسیان	198	دوم سموئیل
713	فیلیپیان	217	اول پادشاهان
716	کولسیان	239	دوم پادشاهان
718	1 تسالونیکیان	260	اول تواریخ
720	2 تسالونیکیان	279	دوم تواریخ
722	1 تیموتاوس	303	عزرا
725	2 تیموتاوس	310	نحمیا
727	تیطس	320	استر
729	فلیمون	326	ایوب
730	عبرانیان	344	مزامیر
737	یعقوب	388	امثال
740	اول پطرس	404	جامعه
743	دوم پطرس	410	غزل غزلها
745	اول یوحنا	413	اشعیا
748	دوم یوحنا	448	ارمیا
749	سوم یوحنا	488	سوگنامه
750	یهودا	492	حزقیال
751	مکاشفۀ یوحنا	528	دانیال
		539	هوشع
		545	یونیل
		547	عاموس
		551	عوبدیا
		552	یونس
		554	میکا
	ضمیمه	557	ناحوم
	راهنمای خوانندگان	559	حبقوق
	واژه نامه	561	صفنیا
	نقشه ها	563	حجّای
	سرنوشت	565	زکریا
	تصاویر Doré	572	ملاکی

History

فارسی at AionianBible.org/History

- 06/21/75 - Two boys, P. and J., wonder if Jesus saves all and pray.
- 04/15/85 - Aionian Bible conceived as B. and J. pray.
- 12/18/13 - Aionian Bible announced as J. and J. pray.
- 06/21/15 - Aionian Bible birthed as G. and J. pray.
- 01/11/16 - AionianBible.org domain registered.
- 06/21/16 - 30 translations available in 12 languages.
- 12/07/16 - Nainoia Inc established as non-profit corporation.
- 01/01/17 - Creative Commons Attribution No Derivatives 4.0 license added.
- 01/16/17 - Aionian Bible Google Play Store App published.
- 07/01/17 - 'The Purple Bible' nickname begins.
- 07/30/17 - 42 translations now available in 22 languages.
- 02/01/18 - Holy Bible Aionian Edition® trademark registered.
- 03/06/18 - Aionian Bibles available in print at Amazon.com.
- 09/15/18 - Aionian Bible dedicated as J. and J. pray again.
- 10/20/18 - 70 translations now available in 33 languages.
- 11/17/18 - 104 translations now available in 57 languages.
- 03/24/19 - 135 translations now available in 67 languages.
- 10/28/19 - Aionian Bible nursed as another J. and J. pray.
- 10/31/19 - 174 translations now available in 74 languages.
- 02/22/20 - Aionian Bibles available in print at Lulu.com.
- 05/25/20 - Illustrations by Gustave Doré, La Grande Bible de Tours, Felix Just.
- 08/29/20 - Aionian Bibles now available in ePub format.
- 12/01/20 - Right to left and Hindic languages now available in PDF format.
- 03/31/21 - 214 translations now available in 99 languages.
- 11/17/21 - Aionian Bible Branded Leather Bible Covers now available.
- 12/20/21 - Social media presence on Facebook, Twitter, LinkedIn, YouTube, etc.
- 01/01/22 - 216 translations now available in 99 languages.
- 01/09/22 - StudyPack resources for Bible translation study.
- 01/23/22 - Volunteers celebrate with pie and prayer.
- 02/14/22 - Strong's Concordance from Open Scriptures and STEP Bible.
- 02/14/23 - Aionian Bible published on the TOR Network.
- 12/04/23 - Eleēse added to the Aionian Glossary.
- 02/04/24 - 352 translations now available in 142 languages.
- 05/01/24 - 370 translations now available in 164 languages.
- 08/05/24 - 378 translations now available in 165 languages.
- 08/18/24 - Creative Commons Attribution 4.0 International, if source allows.
- 10/20/24 - Gospel Primer handout format.
- 11/24/24 - Progressive Web Application off-line format.
- 01/28/25 - All profits are given to CoolCup.org.
- 03/12/25 - 382 translations now available in 166 languages.
- 05/04/25 - 393 translations now available in 175 languages.
- 05/27/25 - 462 translations now available in 229 languages.

The *Holy Bible Aionian Edition* ® is the world's first Bible *un-translation*! What is an *un-translation*? Bibles are translated into each of our languages from the original Hebrew, Aramaic, and Koine Greek. Occasionally, the best word translation cannot be found and these words are transliterated letter by letter. Four well known transliterations are *Christ*, *baptism*, *angel*, and *apostle*. The meaning is then preserved more accurately through context and a dictionary. The Aionian Bible un-translates and instead transliterates eleven additional Aionian Glossary words to help us better understand God's love for individuals and all mankind, and the nature of afterlife destinies.

The first three words are *aiōn*, *aiōnios*, and *aiōdios*, typically translated as *eternal* and also *world* or *eon*. The Aionian Bible is named after an alternative spelling of *aiōnios*. Consider that researchers question if *aiōn* and *aiōnios* actually mean *eternal*. Translating *aiōn* as *eternal* in Matthew 28:20 makes no sense, as all agree. The Greek word for *eternal* is *aiōdios*, used in Romans 1:20 about God and in Jude 6 about demon imprisonment. Yet what about *aiōnios* in John 3:16? Certainly we do not question whether salvation is eternal! However, *aiōnios* means something much more wonderful than infinite time! Ancient Greeks used *aiōn* to mean *eon* or *age*. They also used the adjective *aiōnios* to mean *entirety*, such as *complete* or even *consummate*, but never infinite time. Read Dr. Heleen Keizer and Ramelli and Konstan for proofs. So *aiōnios* is the perfect description of God's Word which has *everything* we need for life and godliness! And the *aiōnios* life promised in John 3:16 is not simply a ticket to eternal life in the future, but the invitation through faith to the *consummate* life beginning now!

The next seven words are *Sheol*, *Hadēs*, *Geenna*, *Tartaroō*, *Abyssos*, and *Limnē Pyr*. These words are often translated as *Hell*, the place of eternal punishment. However, *Hell* is ill-defined when compared with the Hebrew and Greek. For example, *Sheol* is the abode of deceased believers and unbelievers and should never be translated as *Hell*. *Hadēs* is a temporary place of punishment, Revelation 20:13-14. *Geenna* is the Valley of Hinnom, Jerusalem's refuse dump, a temporal judgment for sin. *Tartaroō* is a prison for demons, mentioned once in 2 Peter 2:4. *Abyssos* is a temporary prison for the Beast and Satan. Translators are also inconsistent because *Hell* is used by the King James Version 54 times, the New International Version 14 times, and the World English Bible zero times. Finally, *Limnē Pyr* is the Lake of Fire, yet Matthew 25:41 explains that these fires are prepared for the Devil and his angels. So there is reason to review our conclusions about the destinies of redeemed mankind and fallen angels.

The eleventh word, *eleēsē*, reveals the grand conclusion of grace in Romans 11:32. Please understand these eleven words. The original translation is unaltered and a highlighted note is added to 64 Old Testament and 200 New Testament verses. To help parallel study and Strong's Concordance use, apocryphal text is removed and most variant verse numbering is mapped to the English standard. We thank our sources at eBible.org, Crosswire.org, unbound.Biola.edu, Bible4u.net, and NHEB.net. The Aionian Bible is copyrighted with creativecommons.org/licenses/by/4.0, allowing 100% freedom to copy and print, if respecting source copyrights. Check the Reader's Guide and read at AionianBible.org, with Android, and with TOR network. Why purple? King Jesus' Word is royal and purple is the color of royalty! All profits are given to CoolCup.org.

Celebrate Jesus Christ's victory of grace!

Holy Bible Aionian Edition ®

ترجمه قدیم

Old Persion Version Bible

Creative Commons Attribution 4.0 International, 2018-2025

Source text: eBible.org

Source version: 4/18/2025

Source copyright: Public Domain

Wycliffe Bible Translators, 1895

Formatted by Speedata Publisher 5.1.9 (Pro) on 6/3/2025

100% Free to Copy and Print

TOR Anonymously

AionianBible.org

Published by Nainoia Inc, <https://Nainoia-Inc.signedon.net>

All profits are given to <https://CoolCup.org>

We pray for a modern Creative Commons translation in every language
Translator resources at <https://AionianBible.org/Third-Party-Publisher-Resources>

Report content and format concerns to Nainoia Inc

Volunteer help is welcome and appreciated!

Holy Bible

Aionian **Edition®**

ترجمه قدیم

Old Persion Version Bible

